

PROIAZ

ΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

τ' 300

*Αριθ. είδ.

9695 54

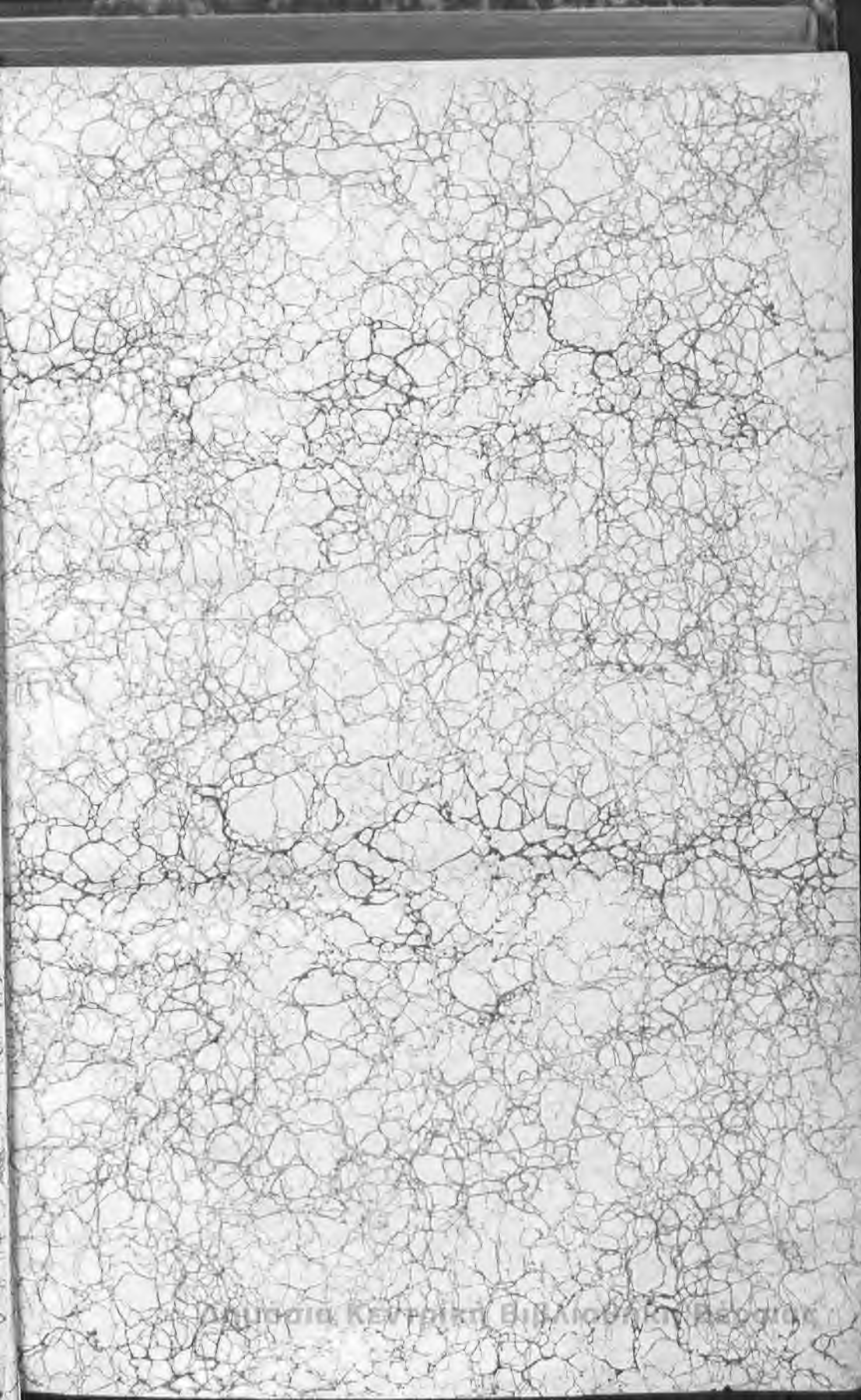

ΔΟΡΕΑ

Αγορά 685

68118.00034

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1835 ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1890

ΜΕΡΟΣ Α'

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΤΗΝ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΥΠΟ

Σ. Κ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ ΚΑΙ Σ. Δ. ΓΚΙΝΗ
ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

«Ὡς τῇ τῶν Νόμων ἐρμηνείᾳ τῇ συνηθείᾳ δεῖ προσέχειν
τῆς πόλεως καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῶν ὁμοίων διὰ παντὸς ἐψηφίσθη
Βασιλ. ΜΕΤ' (II. I)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 8
1891

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας
No 65 54

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΧΕΙΟΥ ΠΑΛΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1832 ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1840

ΜΕΡΟΣ Α

ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΙΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΕΜΗΣ ΤΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ

Σ Κ ΜΠΑΛΑΝΟΥ ΚΑΙ Σ Δ ΕΚΙΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

1881

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΜΕΡΟΣ Α'

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΤΗΝ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΑΓΩΓΗ

Περίληψις

- § 1. Τυπικά καὶ οὐσιαστικά προσόντα τῆς ἀγωγῆς.
- § 2. Ἐπισύναψις τῆς περὶ ἀποπείρας συμβιβασμοῦ ἐκθέσεως.
- § 3. Βελτίωσις τῆς ἀγωγῆς.
- § 4. Μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς.
- § 5. Πρωτότυπον τῆς ἀγωγῆς.
- § 6. Συνέπειαι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.
- § 7. Πότε παύουσιν αἱ συνέπειαι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς.
- § 8. Ἐνώσις ἀγωγῶν.
- § 9. Χρόνος, καθ' ὃν κρίνονται τὰ ἀμοιβαῖα δικαιώματα τῶν διαδίκων.
- § 10. Ἀγωγή δις κοινοποιηθεῖσα.
- § 11. Ἐγερσις δευτέρας ἀγωγῆς.

§ 1.

Τὸ ἔγγραφον τῆς ἀγωγῆς δὲν ἀρκεῖ νὰ περιέχῃ μόνον τὰ προσόντα παντὸς δικογράφου, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται ἀναγκαιῶς καὶ τὰ ἐν ἄρθρ. 533 Πολ. Δικ. ὀριζόμενα ἰδιαιτέρα προσόντα. 30 (1841).

Ἡ σημείωσις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐναγομένου ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ εἶνε οὐσιώδης. (Πολ. 533 § 1). 161 (1838).

Ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ μνεία τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων ἀπαιτεῖται εἴτε χάριν τῆς ἀρμοδιότητος, εἴτε ὅπως μὴ προκύπτῃ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ἐπομένως δὲν πρόκειται περὶ ἀρμοδιότη-

τος ἢ δὲν ἀμφισβητεῖται ἡ ταυτότης τοῦ ἐναγομένου, ἡ ἔλλειψις μνείας τῆς κατοικίας ἢ τῆς ἀληθοῦς κατοικίας δὲν βλάπτει. 239 (1880).

Ὅριζαντος τοῦ νόμου, ὅτι νόμιμος ἀντιπρόσωπος τοῦ δημοσίου εἶναι ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργός, οὕτινος νόμιμος κατοικία εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ σημειῶνται ἐν τῇ ἀγωγῇ τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον καὶ ἡ κατοικία τοῦ ὑπουργοῦ. 26 (1854) 311 (1866) 184 (1883).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 533 § 3 Πολ. Δικ., τὸ ἔγγραφον τῆς ἀγωγῆς ἐκτὸς τῶν ἄλλων προσόντων, δεόν νὰ περιέχῃ καὶ τὸ δικαίωμα, ὅπερ ἔχει ὁ ἐνάγων πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς καὶ τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν στηρίζει τὰς ἀξιώσεις του. Ἐπὶ διεκδικητικῆς ὁμως ἀγωγῆς ἀρκεῖ νὰ διαλαμβάνῃ ἐν αὐτῇ ὁ ἐνάγων, ὅτι δυνάμει ἀγοραπωλησίας ἐγένετο κύριος τοῦ πράγματος, δὲν εἶναι δὲ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον νὰ μνημονεύῃ ἐν αὐτῇ καὶ τὸν χρόνον τῆς κτήσεως τῆς κυριότητος τοῦ δικαιοπαρόχου, ὑποχρεούμενος μόνον ἐπὶ παραγώγου κυριότητος ν' ἀποδείξῃ ἐπὶ δικαστηρίου τὴν κυριότητα τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ, ἀμφισβητουμένην. 191 (1883).

Ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς, ἣν ἐνασκεῖ τις ὡς ἐκδοχὺς τῶν δικαιοματίων τρίτου, πρέπει νὰ περιέχῃται ῥητῶς, ὅτι δυνάμει ἐκχωρήσεως ἐνασκεῖ ὁ ἐνάγων τὴν ἀγωγὴν ταύτην. (Πολ. 533 § 3).

306 (1863).

Ἀγωγή, μὴ ἀναφέρουσα ὑπὸ ποίαν ιδιότητα ἐνάγεται ὁ ἐναγόμενος (ἐνῷ ἡ δίκη τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ ὑπῆρχε μεταξὺ ἄλλων διαδίκων), εἶναι ἄκυρος, ὡς ἐλλιπὴς ἱστορικῆς βάσεως καὶ νομίμου λόγου.

34 (1868).

Δύναται τις νὰ ἐναχθῇ συνάμα καὶ ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ιδιότητα καὶ ὡς ἐκπροσωπῶν ἄλλον τινά· ὅθεν ἡ τοιαύτη ἀγωγή δὲν εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ ἄκυρος.

50 (1874).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἀγωγή κατ' ἀνηλικίου, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ ἀντιπροσωπεύων αὐτὸν ἀντὶ ἐπιτρόπου ὀνομάζεται ἐν αὐτῇ κηδεμών, διότι ἡ τοιαύτη κυριολεξία εἶναι ἐπουσιώδης.

64 (1869).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν δύναται ν' ἀπορρίψῃ ἀγωγὴν τινα ὡς ἀόριστον δι' ἔλλειψιν μνείας ὀρισμένων γεγονότων, ἅτινα ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ὅπως στηριχθῇ ἡ ἀγωγή.

110 (1879).

Ἡ ἀγωγή δεόν νὰ περιέχῃ τὸν νόμιμον λόγον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ ἐνά-

γων παράγει τὰς ἀξιώσεις του (Πολ. 533 § 4) καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μεταβολὴ τῆς βάσεως αὐτῆς.

169 (1851).

Τὸ ἔγγραφο τῆς ἀγωγῆς, διὰ τὸ κατὰ τύπους παραδεκτὸν αὐτῆς, δέον νὰ περιέχῃ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν ἱστορικὴν αἰτίαν τοῦ δι' αὐτῆς ἐπιδιωκομένου δικαιώματος, ἥτοι ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν γεγονότων, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς. (Πολ. 494 καὶ 533).

298 (1880).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 533 § 3 Πολ. Δικ. ἡ ἱστορικὴ αἰτία τῆς ἀγωγῆς δέον νὰ περιέχῃται ἐν αὐτῇ, δὲν ἀναπληροῦται δὲ ἐκ τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπικαλουμένου καὶ κατὰ τὴν συζήτησιν προσαγομένου ἔγγραφου.

214 (1882).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 533 § 3 Πολ. Δικ. ἡ ἀγωγή δέον νὰ περιέχῃ τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν ὁ ἐνάγων στηρίζει τὰς ἀξιώσεις του· ἐπομένως, ἀποῦ οὗτος ἐστήριξε τὴν ἀγωγήν του εἰς πατρικὴν κληρονομίαν, δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ ταύτην στηρίζων αὐτὴν εἰς μητρικὴν, ἐπικαλούμενος διάφορον ὅλως ἱστορικὴν αἰτίαν· οὐδὲ ἀντίκειται εἰς τοῦτο ὁ Ν. 5 Κωδ. (1, 18).

198 (1864).

Ἐπὶ πάσης ἀγωγῆς ἀπαιτεῖται νὰ περιέχωνται τὰ πραγματικά περιστατικά, ἐφ' ὧν στηρίζει ὁ ἐνάγων τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ (Πολ. 533). Προκειμένου δὲ περὶ ἀγωγῆς περὶ ὁμολογήσεως δουλείας, ὀφείλει πρὸ παντός ὁ ἐνάγων νὰ ὀρίσῃ τίνι τρόπῳ ἐκτίσαστο αὐτός ἢ ὁ δικαιοπάρχος αὐτοῦ δικαίωμα δουλείας ὕδατος, ἐκθέτων ἀκριβῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ ὅλα τὰ γεγονότα, ὅσα, κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου, ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τοῦ δικαιώματος τούτου. Δὲν ἀναπληροῖ δὲ τὴν τοιαύτην ἑλλειψιν ἡ διὰ τῶν προτάσεων ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος βελτίωσις τῆς ἀγωγῆς ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ. (Πολ. 745, 747 καὶ 160).

49 (1889).

Ἐν πάσῃ πολιτικῇ δίκῃ ἀναγκαῖα ἐστὶν ἡ δικαιολόγησις, ὅτι ἡ διαφορὰ εἶναι ἰδίᾳ τῶν δικαζομένων· ἀμφότεροι δηλονότι οἱ διάδικοι ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ἴδιον ἄμεσον κατ' αὐτὴν συμφέρον· ἡ δικαιολόγησις αὕτη ἀπαρτίζει πάντοτε ἀναγκαῖον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς στοιχεῖον, ἀποτελοῦν τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς αἰτίαν (Πολ. 533 § 3), ἐπομένως ἀγωγή, ἐν ἣ ἀναφέρεται τίνι τρόπῳ ἀνέκτησεν ὁ ἐνάγων τὴν ἐπιδιωκομένην ἀπαίτησιν, ἣν, ἰδίᾳ οὖσαν κατ' ἀρχάς, εἶχε κατόπιν ἐκχωρήσει πρὸς τρίτον πρόσωπον, εἶναι ἀπαράδεκτος. Ἡ δὲ ἑλλειψις

αὕτη δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τῶν προτάσεων τῆς πρώτης συζητήσεως. (Πολ. 158). 215 (1887).

Ἐὰν στηρίζεται ἡ ἀγωγή ἐπὶ τῆς ἐκτάκτου χρησικτησίας, δέον ν' ἀναφέρηται ῥητῶς ἐν αὐτῇ ἡ καλὴ πίστις τοῦ ἐπὶ τοιαύτης παραγραφῆς ἐρείδοντος τὴν κυριότητα αὐτοῦ ἐνάγοντος (Πολ. 533 § 3), ἡ δὲ ἔλλειψις τῆς μνείας ταύτης καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν ἀγωγήν. 113 (1883).

Ὅ,τι ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς στοιχεῖον ἀπαραίτητον τοῦ δικαιώματος (π.χ. καλὴ πίστις ἐπὶ τῆς ἐκτάκτου χρησικτησίας) δέον ν' ἀναφέρηται ῥητῶς ἐν τῇ ἀγωγῇ, μὴ ἀναπληρουμένης διὰ τεκμηρίων τῆς τοιαύτης ἐλλείψεως, μὴδὲ συμπληρουμένης κατὰ τοῦτο τῆς ἀγωγῆς διὰ τῶν ἐπ' ἀκροατηρίου προτάσεων. 256 (1888).

Ἐν τῇ ἀγωγῇ περὶ ἀκυρώσεως πλειστηριασμοῦ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ μνημονεύηται ὁ τρόπος τῆς κτήσεως τῆς κυριότητος. 72 (1888).

Οἱ λόγοι, οἱ ἀποτελοῦντες ἀκυρότητα, δέον νὰ περιέχωνται ἐν τῇ ἀγωγῇ. 306 (1887).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγή δι' ἐσφαλμένον χαρακτηρισμὸν τῆς μετοχικῆς εταιρίας ὡς ὁμορρυθμοῦ. 50 (1874).

Οὐδαμῶς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 344 Πολ. Δικ. ὅπως ἐξ αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς προκύπτῃ καὶ ἡ ἀλήθεια τῆς ταυτότητος τοῦ παρὰ τοῦ ἐναγομένου κατεχομένου καὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς διεκδικουμένου πράγματος, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ ἀντικείμενον τοῦ κατ' οὐσίαν βασίμου ἢ μὴ αὐτῆς. 249 (1883).

Ἐν τῇ διεκδικητικῇ ἀγωγῇ, ἐν ᾗ ἐκτίθεται, ὅτι κατελήφθησαν ὠριμένα στρέμματα ἀγροῦ, δέον ν' ἀναφέρηται καὶ ποῦ τὰ στρέμματα ταῦτα κεῖνται, ὁγλ. ἂν εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἢ εἰς τὸ δυτικὸν κτλ. μέρος. (Πολ. 543 § 5). 366 (1878).

Καὶ ὅταν ἡ προσωπικὴ ἀγωγή ἔχῃ ἀντικείμενον τὴν παραχώρησιν κτημάτων (π.χ. πρὸς πραγματοποίησιν προικοδοτικοῦ γραμματίου εἰς ἐθνικὰς γαίας) ἀπαιτεῖται ἡ ἐν αὐτῇ ἀκριβὴς περιγραφή τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ὠρισμένως κατ' ἑκτασιν καὶ ὅρια. (Πολ. 533 § 5). 2 (1882).

Ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐσφαλμένη μνεία τῆς θέσεως, ἐν ᾗ κεῖται τὸ κτήμα. δὲν ἔχει σημασίαν, ὅταν ἐντεῦθεν οὐδόλως καθίσταται ἀμφίβολος ἡ ταυτότης αὐτοῦ. 141 (1853).

Ἡ ἔλλειψις τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ σημειώσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ δήμου, ἐν ᾧ κεῖται τὸ διεκδικούμενον κτῆμα, δὲν ἐπιφέρει ἀπολύτως τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἐγγράφου, ὅταν ἡ ἔλλειψις αὕτη ἀναπληρῶται ἐξ ἄλλων ἀναμφισβητήτων ἐνδειγμάτων. 261 (1858).

Προδήλως ἡ ἀόριστος ἀγωγή εἶναι ἄκυρος καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτος δι' ἔλλειψιν οὐσιώδους νομίμου προσόντος. (Πολ. Δικ. 533). 263 (1876).

Ἡ πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ κλήσις δὲν χαρακτηρίζει τὴν ἀγωγήν, ἀλλὰ τὰ ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενα, ἐπομένως οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει, ὅτι ἐν τῇ πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ κλήσει ὁ καλὼν ἀναφέρει ὅτι προτίθεται νὰ ἐγείρῃ διεκδικητικὴν ἀγωγήν, ἀφοῦ τοιαύτη δὲν εἶναι ἡ ὑπὸ συζήτησιν. 337 (1853).

§ 2

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἐπισυναφθῇ εἰς τὴν ἀγωγήν, τὴν τῷ ἐναγομένῳ κοινοποιουμένην, ἀντίγραφον τῆς πράξεως περὶ ἀποτυχίας τοῦ συμβιβασμοῦ. 200 (1868).

Ἡ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς γενομένη κοινοποίησις τῆς περὶ ἀποπείρας πρὸς συμβιβασμὸν ἐκθέσεως δὲν δύναται νὰ καλύψῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀγωγῆς, ἐπιδοθείσης χωρὶς νὰ κοινοποιηθῇ μετ' αὐτῆς, ὡς ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπαιτοῦσι τὰ ἄρθρ. 538 καὶ 539 τῆς Πολ. Δικ. καὶ ἀντίγραφον τῆς περὶ ἀποπείρας πρὸς συμβιβασμὸν ἐκθέσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου. 75 (1882).

§ 3

Ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, διάφορος ὅλως τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ, μὴ περιεχόμενος δὲ οὔτε σιωπηρῶς, οὔτε ἐμμέσως εἰς αὐτήν, δὲν δύναται νὰ προταθῇ διὰ τῶν προτάσεων. (Πολ. Δικ. 158). 31 (1880).

Πραγματικὰ γεγονότα, μὴ ἀποτελοῦντα ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, δύναται παρὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ διὰ τῶν ἐπ' ἀκροατηρίου προτάσεων τοῦ νὰ διατυπωθῶσι (Πολ. Δικ. 188) καὶ ὅρκος περὶ αὐτῶν νὰ ἐπιβληθῇ. 107 (1874).

Τὸ δικαστήριον ὀφείλει πρὸ παντὸς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὸ εἶσα-

γωγικόν τῆς δίκης ἔγγραφον καὶ τοὺς ἐφ' ὧν ὁ διάδικος στηρίζει τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ ἰσχυρισμούς, οἵτινες δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπαναλαμβάνωνται ἐν ταῖς προτάσεσι, καὶ οὐς δύναται οὗτος νὰ διορθώσῃ μόνον ἐφ' ὅσον περιέχονται ἐν τῷ εἰσαγωγικῷ δικογράφῳ, ἔτι δὲ νὰ προτείνῃ νέους, μὴ μεταβάλλοντας ὁμῶς τὴν τῆς ἀγωγῆς βάσιν. 27 (1873).

Κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἐπιτρέπονται βελτιώσεις τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' οὐχὶ τοιαῦτα, ὥστε νὰ παραβιάπτονται κεκτημένα δικαιώματα. (Πολ. Δικ. 158). 247 (1879).

Δύναται καὶ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν νὰ βελτιωθῇ ἡ ἀγωγή, πρὸς ἐπεξηγήσιν τοῦ ὅτι ὁ ἐνάγων τὴν ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του πατρικὴν ἐξουσίαν ἐκτήσατο δι' υἱοθεσίας. (Πολ. Δικ. 158). 218 (1886).

Καὶ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν, ἀμφισβητουμένης τῆς κτήσεως τῶν δικαιοπαρόχων, δικαιούται ὁ διεκδικῶν, βελτιῶν τὴν ἀγωγήν του, νὰ ὀρίσῃ τὸν τρόπον τῆς κτήσεως αὐτῶν. 214 (1884).

Ἡ μεταγενεστέρα τῆς ἀγωγῆς αἰτήσεις περὶ ἐπιδικάζσεως τόκου ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ γενομένη δι' αὐτῆς. (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 745). 101 (1870).

Οἱ μὴ ζητηθέντες διὰ τῆς κυρίας ἀγωγῆς τόκοι, δύνανται καὶ δι' ἐπομένης ἀγωγῆς νὰ ζητηθῶσιν. 6 (1852).

Προκειμένου περὶ τόκου, ὅστις φύσει εἶναι παρακολούθημα τῆς κυρίας προτάσεως τῶν διαδίκων περὶ ἀποδόσεως τοῦ κεφαλαίου, ἡ περὶ αὐτοῦ αἰτήσεις δὲν καθίσταται ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ περιεχομένη ἐν τῇ ἀγωγῇ, ἀλλ' ὡς παρεμπιπτούσα πρότασις δύναται καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου τὸ πρῶτον νὰ ὑποβληθῇ. Τὸ δὲ ἄρθρον 160 τῆς Πολ. Δικ. δὲν διαλαμβάνει περὶ παρεμπιπτούσης αἰτήσεως. 215 (1886).

Δὲν δύνανται νὰ ζητηθῶσι διὰ τῶν προτάσεων καρποὶ μὴ ζητηθέντες διὰ τῆς ἀγωγῆς ἢ τοῦλάχιστον διὰ παρεμπιπτούσης τοιαύτης. 49 (1874).

§ 4

Ἡ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβολὴ ἰσχυρισμοῦ, μεταβάλλοντος τὴν βάσιν τῆς προδικασίας, ἥτοι τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἀπαράδεκτος. 254 (1877) 253 (1886).

Ἡ ἔλλειψις τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς (ἥτις καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος

λαμβάνεται ὑπ' ὅψιν) δὲν δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τῶν προτάσεων.
178 (1888).

Διὰ τῶν προτάσεων δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ νέα βάσις ἀγωγῆς, ἀλλὰ μόνον συμπλήρωσις ἢ βελτίωσις αὐτῆς.
139 (1878).

"Όταν ὁ νόμιμος λόγος τῆς ἀγωγῆς στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἐκ διαθήκης κληρονομίας, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν ἐξ ἀδιαθέτου.
46 (1845).

Προκειμένου περὶ ἀγωγῆς, ἀφορώσης τὴν ἀκύρωσιν διαθήκης, πᾶς λόγος ἀκυρότητος ἀποτελεῖ διάφορον ἀγωγῆς βάσιν· ὅθεν δεόν πάντες οἱ πρὸς ἀκύρωσιν λόγοι νὰ περιέχωνται ἐν αὐτῇ τῇ ἀγωγῇ, ἡ δὲ διὰ τῶν προτάσεων ὑποβολὴ λόγου τινὸς τυγχάνει ἀπαράδεκτος.
57 (1887).

Ἐὰν ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν διαθήκης ἐπὶ παραβίασει τύπων τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, καὶ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὡς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμου, διὰ δὲ τῶν προτάσεων τῆς πρώτης συζητήσεως προσθήσῃ καὶ ἄλλους λόγους ἀκυρότητος τῆς διαθήκης, στηριζομένους εἰς παραβίασιν τύπων τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος, ἡ προσθήκη αὕτη δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος οὐδὲ μεταβάλλει τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς.
409 (1866).

Νέος λόγος ἐξαλείψεως ὑποθήκης δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ διὰ τῶν προτάσεων, μηδὲ καὶ διὰ τῶν τῆς πρώτης συζητήσεως.
1 (1887).

Ἐὰν διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητηθῇ ἀποζημίωσις ἐπὶ τῇ καθυστερήσει μέρους τοῦ μισθωθέντος πράγματος, δὲν δύναται διὰ τῶν προτάσεων νὰ ζητηθῇ ἡ ἐλάττωσις τοῦ μισθώματος, διότι μεταβάλλεται ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς. (Πολ. Δικ. 158).
482 (1866).

Δὲν μεταβάλλεται ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς διὰ τοῦ περιορισμοῦ, ὃν ἐπιφέρει ὁ ἐνάγων ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τοῦ διεκδικουμένου ἀκινήτου.
94 (1877).

Ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτήσεις περὶ ἀλληλεγγύου καταδίκης τῶν ἐναγομένων, δὲν ἀρκεῖ ὅπως θεωρηθῇ, ὅτι ἡ ἀγωγή στηρίζεται εἰς ἐταιρίαν, ὑφισταμένην μετὰ τῶν ἐναγομένων, ἐὰν δὲν ἔχῃ τοιαύτην βάσιν, διότι ἡ ἀλληλεγγύη ὑποχρέωσις δὲν πηγάζει μόνον ἐξ ἐταιρίας, ὥστε ἡ διὰ τῶν προτάσεων προσθήκη τῆς βάσεως τῆς ἐταιρίας ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρ. 158 τῆς Πολ. Δικ.
65 (1879).

Ἡ γενομένη διὰ τῶν προτάσεων διασάφσις ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν τοῦ χρεωστικοῦ ἐγγράφου, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀγωγή, ὅτι δὲν ἐμε-

τρέθησαν μὲν τὰ χρήματα, ἀλλ' ἡ προϋπάρχουσα ἐνοχὴ δανείου ἀνε-
νεώθη, δὲν ἀποτελεῖ μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς. 7 (1884).

Δὲν ὑπάρχει μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἐὰν ὁ ἐνάγων ἐν
τῇ ἀγωγῇ μὲν αὐτοῦ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἐπληρώθη ὑπὸ ληστῶν κατὰ τὸ
ἔτος 1867, εἴτα δὲ ὁμολογήσῃ κατὰ τὴν συζήτησιν, ὅτι ἐπληρώθη
τῷ 1868, διότι τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἀποτελεῖ τὸ γεγονός τῆς πλη-
ρώσεως, οὐχὶ δὲ ὁ χρόνος, καθ' ὃν αὕτη ἐγένετο, ἀφοῦ μάλιστα δὲν
ἐπροτάθη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἔνστασις παραγραφῆς κατὰ τῆς ἀγωγῆς
ταύτης. 49 (1876).

Ἐὰν ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ ἐζήτησε τόκους μέχρι δι-
πλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου, δὲν δύναται διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς
νὰ ζητήσῃ τοιοῦτους μέχρις ἐξοφλήσεως, διότι ἡ ἐπὶ πλέον ἀπαίτη-
σις τῶν τόκων μεταβάλλει τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς. 269 (1876).

§ 5

Πρωτότυπον τῆς ἀγωγῆς εἶναι τὸ πρὸς τὸν ἐναγόμενον παρὰ τοῦ
κλητῆρος ἐπιδιδόμενον. 26 (1862).

§ 6

Κατὰ τὴν θεμελιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 156 § 1 Πολ. Δικ., σύμ-
φωνον ἄλλως καὶ πρὸς τὸν Ν. 3 Κωδ. (7 40) καὶ Ν. 4 Βασ. (Ν.
15), ἡ παραγραφὴ διακόπτεται διὰ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς. Δὲν
τροπολογεῖ δὲ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἐν τῷ προκειμένῳ θέματι ἡ
διάταξις τοῦ ἄρθρ. 70 τοῦ Λογιστ. Νόμου, διότι αὕτη τυγχάνει σχε-
τικὴ πρὸς τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἐτέραν, τὴν προνοοῦσαν τὴν
περίπτωσιν τῆς παρεμβολῆς ἐμποδίων ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν, κατὰ τὴν
πληρωμὴν τοῦ χρέους. 218 (1874).

Ἀγωγή, ἐγερωθεῖσα ἐπιδοθητικῶς ὑπὸ τὸν ὅρον ἀπορρίψεως τῆς
προηγουμένης, ἐπιφέρει διακοπὴν τῆς παραγραφῆς. 254 (1878).

Ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς καθίσταται ὁ ὀφειλέτης ὑπερῆ-
μερος καὶ ὀφείλει τόκον ὑπερῆμερίας (156 § 2 Πολ. Δικ. καὶ Ν. 8
Βασ. (43. 1) Ν. 24 Βασ. (23. 3) Ν. 173 Βασ. (2. 3).

186 (1868) 117 (1871) 14 (1873).

Εἰς οὐδεμίαν δὲ διάταξιν τοῦ νόμου στηρίζεται ἡ ἔνστασις, καθ' ἣν

προκειμένου περί αποζημιώσεως, τόκοι δὲν ἐπιδικάζονται εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἐκκαθαρίσεως.

186 (1868).

Ἡ διάταξις τοῦ Ῥωμ. Δικαίου, καθ' ἣν οἱ τῆς ὑπερῆμερίας ἐκ τοῦ νόμου ἀπαρρέοντες τόκοι δέον νὰ ζητῶνται διὰ τῆς ἀγωγῆς, δι' ἧς ζητεῖται καὶ τὸ κεφάλαιον καὶ οὐχὶ δι' ἰδίας μεταγενεστέρας ἀγωγῆς, ὡς διάταξις δικονομική, δὲν ἰσχύει, καταργηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1 Πολ. Δικονομίας.

372 (1884).

Ὅταν αἰτῶνται παρὰ τοῦ Δημοσίου λόγῳ ἀποζημιώσεως καρποί, ἢ ἀποζημιώσεις εἰς χρήματα, ὀφείλει τὸ Δημόσιον τὴν πληρωμὴν τόκων ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. 156), ἀδιαφόρως ἂν, ἐνῷ ἡδύνατο νὰ ἐπιμεληθῇ ἐγκαίρως περὶ ἐξακριβώσεως τῆς ὀφειλομένης ἀξίας, δὲν ἐφρόντισε καὶ ἡγνῶει, ὡς ἀνεκκαθάριστον, μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, τὸ ἀποδοτέον ποσόν.

64 (1883).

Προκειμένου περί τῶν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τόκων καὶ τῶν τόκων ἐπὶ τοῦ μέχρι τῆς ἀγωγῆς συγκεφαλαιωθέντος ποσοῦ ἐκ τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων, ἰσχύει ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 156 § 2 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἀδιακρίτως ὁ ὀφειλέτης γίνεται ὑπερῆμερος, καταργηθείσης τῆς τοῦ Ν. 63 Π. (50. 17).

296 (1882).

Κατὰ τὰς περὶ τόκων καὶ καρπῶν διατάξεις τοῦ Νόμου, ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπίδοσιν τοῦ τιμήματος καρπῶν ὑποχρέωσews δὲν χωροῦσι τὰ ἀποτελέσματα ὑπερῆμερίας, ἣν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 156 Πολ. Δικ. ἐπιφέρει καὶ ἡ τῆς ἀγωγῆς ἐπίδοσις· ἐπομένως, δὲν δύναται τις νὰ ζητήσῃ τόκον ὑπερῆμερίας ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου εἰς ὃ ἀνέρχονται οἱ ὀφειλόμενοι αὐτῷ καρποί.

405 (1865).

Ἐπὶ ἀπαιτήσεως καταβληθεῖσων ἀναγκαίων δαπανῶν ἐπιδικάζονται τόκοι οὐχὶ ἀπὸ τῆς καταβολῆς αὐτῶν ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 156 τῆς Πολ. Δικ.

178 (1875).

Τὸ ἄρθρ. 156 § 2 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἄρχονται οἱ τῆς ὑπερῆμερίας τόκοι, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τινα ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν οἱ τόκοι φθάσωσι μέχρι τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου, διότι τότε οὗτοι παύουσιν ἀπολύτως. (Ν. 27 § 7 Κωδ. (4. 34).

208 (1853).

Τὸ ἄρθρ. 156 Πολ. Δικ., ὀρίζον ὡς συνέπειαν τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς τὴν πρὸς πληρωμὴν τόκων ὑποχρέωσιν, δὲν κατήργησε τὴν ἔνεκα ὑπερθέσεως ἢ συγχρήσεως καὶ πρὸ τῆς ἀγωγῆς ὁμοίαν ὑπο-

χρέωσιν, ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου. 83 (1882).

Ὅταν ἀγωγή τις παραπεμφθῇ ἀπὸ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν εἰς τὴν συνήθη, οἱ τόκοι ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς πρώτης ἀγωγῆς, διότι ἡ τοιαύτη παραπομπή δὲν καταργεῖ τὰς συνεπείας τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπιφέρει παράτασιν τῶν ἐν ἄρθρ. 540-542 Πολ. Δικ. ὠρισμένων προθεσμιῶν. 17 (1870).

Τὸ ἄρθρ. 156 Πολ. Δικ., ὁρίσεν ἀκριβῶς τὰ κατ' οὐσίαν ἀποτελέσματα τῆς προκατάρξεως τῆς δίκης, δὲν ἀπηγόρευσεν, ὡς ἄκυρον, τὴν ἀπαλλοτριώσιν τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου ἢ τὴν ἐκχώρησιν τῆς ἐκκενρούς ἀπαιτήσεως. Ἀπαγορεῦον δὲ ὅλας τὰς ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου καινοτομίας καὶ μεταβολὰς ἐκήρυξε τὸν αἴτιον αὐτῶν ὑπόχρεων ἀπλῶς εἰς ἀποζημιώσιν· ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ ἄρθρ. 867 κηρύττει καὶ τὸν εἰδικὸν διὰδοχον τοῦ διαδίκου ὑπόχρεων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀφοῦ αὕτη τῷ κοινοποιηθῇ προσηκόντως. Ἄρα αἱ διατ. 2 καὶ 4 Κωδ. (8. 37) καὶ Βασ. 4 (27. 1), ἀντιβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνωτέρω, κατηργήθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 1100 Πολ. Δικ.

218 (1851) 250 (1858) 8 (1864) 77 (1865) 17 καὶ 99 (1874).

Τὸ ἄρθρ. 156 Πολ. Δικ. μόνον περὶ τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ μέχρι τῆς ἀγωγῆς νομίμου, ἣται καλῆς πίστεως κατόχου διαλαμβάνει καὶ ἐπομένως δὲν ἐτροποποίησε τὰς διατάξεις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Δικαίου περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἐξ ἀρχῆς κακῆς πίστεως κατόχου, καθ' ἃς οὗτος ὀφείλει καὶ τοὺς συλλεκτέους καρπούς.

178 (1875).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 156 Πολ. Δικ. ὁ ἕνεκα τῆς ὑπερημερίας κακῆς πίστεως κάτοχος δὲν ὑποχρεοῦται ν' ἀποδώσῃ εἰμὴ τοὺς ἐξαχθέντας καρπούς.

217 (1863).

Ὁ καλῇ τῇ πίστει κάτοχος ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ μετὰ τὴν ἀγωγήν μόνον τοὺς συλλεχθέντας ἐκ τοῦ κτήματος καρπούς, οὐχὶ δὲ καὶ ὅσους ἠδύνατο νὰ συλλέξῃ, διότι τοὺς συλλεκτέους καρπούς ὀφείλει κατὰ νόμον ν' ἀποδώσῃ μόνος ὁ κακῆς πίστεως κάτοχος. 180 (1876).

Ὁ κακῆς πίστεως κάτοχος ὀφείλει μόνον τὰ εἰσπραχθέντα μισθώματα ν' ἀποδώσῃ (Πολ. 156 § 4), ἐπομένως δὲν εὐθύνεται δι' ἐκείνα, ἅπερ ἐξ ἀμελείας αὐτοῦ δὲν εἰσέπραξεν. 244 (1877).

Ἀρξαμένης τῆς δίκης, συνιστᾶται μεταξὺ τῶν δικαζομένων ἡ ἐνοχὴ ὅπως ὑποκύψωσιν εἰς τὰς συνεπείας τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἡ

δὲ ἐνοχὴ αὕτη μεταβαίνει ἀναγκαιῶς καὶ εἰς τοὺς διαρκούσης τῆς δίκης διαδεξαμένους τινὰ τῶν διαδίκων ὡς πρὸς τὸ ἐπίδικον πρᾶγμα. 537 (1852).

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐν ἰσχύϊ δικαίου, δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἐκχώρησις ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως καὶ ἐν γένει τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 575, 545 § 3 καὶ 156), ἀλλ' ὁ ἀντίδικος τοῦ ἐκχωρητοῦ, ὅταν ἡ ἐκχώρησις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, δικαιούται νὰ ἐξακολουθήσῃ ταύτην κατ' αὐτοῦ, μεθ' οὗ συνῆψε τὸ δικαστικὸν συνάλλαγμα διὰ τῆς κατάρξεως, ὁ δ' ἐκδοχὺς τῶν δικαιωμάτων δικαιούται ἀπλῶς καὶ μόνον νὰ παρέμβῃ εἰς τὴν ἐκκρεμὴ δίκην. (Πολ. Δικ. 89, 231, 123, 841 καὶ ἐπ.). 72 (1880).

§ 7

Πᾶσαι αἱ συνέπειαι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς παύουσιν ἐὰν αὕτη ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἀνυποστήρικτος, ἐπομένως καὶ ὡς ἄκυρος. 93 (1886).

Ἐὰν ἡ ἀγωγή ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἀποπερατωθῇ καθ' ἓνα τῶν νομίμων τρόπων καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἀνατροπῆς τῆς δίκης, δὲν ἐπέρχεται διακοπὴ τῆς παραγραφῆς (Πολ. Δικ. 157). Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ ὡς πρὸς τὴν παραγραφὴν τοῦ λογιστ. Νόμου. (Λογ. Ν. ἄρθρ. 69 καὶ 70). 373 (1879) 29 (1882).

Ἡ ἐνώπιον ἀναρμοδίου δικαστηρίου εἰσαχθεῖσα ἀγωγή δὲν ἐπιφέρει διακοπὴν τῆς παραγραφῆς. 128 (1851) 187 (1858).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 157 Πολ. Δικ. καὶ Ν. 7, 21 καὶ 11 Βασ. (48, 11), ἐὰν ἡ ἀγωγή ἀπορριφθῇ ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσα, δὲν ἐπέρχεται διακοπὴ τῆς παραγραφῆς· ἐπομένως καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, θεωρηθέντος ἀναρμοδίου νὰ δικάσῃ, εἰσαχθεῖσα ἀγωγή, δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν, διότι ἀπαράδεκτος τυγχάνει ἡ ἀγωγή οὐ μόνον ὅταν ᾖ ἐλλιπὴς κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῆς προσόντα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐνεκεν οἰουδήποτε κωλύματος δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως. 40 (1875).

Ἡ ὡς ἄριστος ἀπορριφθεῖσα ἀγωγή δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν. (Πολ. Δικ. 156 καὶ 157). 273 (1883).

Τὸ ἄρθρ. 157 ἐδαφ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀφορᾷ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ἀγωγή ἀνετράπη ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον· μὴ ἀνατραπείσης ὅμως αὐτῆς ὡς πρὸς τοῦτο, δὲν παύει ὑφιστάμενον τὸ δικαίωμα περὶ

τόκου ὑπερήμερίας, ἡ δὲ ἀνατραπεῖσα αἵτησις περὶ τόκων, μὴ καταστρεφομένου τοῦ δικαιώματος, δύναται καὶ μεταγενεστέρως νὰ γίνη.

372 (1884).

§ 8

Ἐπιτρέπεται ἡ ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ ἔνωσις πολλῶν ἀγωγῶν, ἐκτὸς ἐὰν ἀντιφάσκωσι πρὸς ἀλλήλας ἡ διὰ τῆς ἐκλογῆς τῆς μιᾶς ἀποκλείεται ἡ ἑτέρα. (Πολ. Δικ. 535 § 1 καὶ 537 § 2). 297 (1878).

Ἡ περὶ κληροῦ πραγματικῆ ἀγωγῆς, καὶ ἡ περὶ συμπληρώσεως τῆς νομίμου μοίρας προσωπικῆ, ἀφορῶσαι τὴν αὐτὴν κληρονομίαν, ἀνήκουσιν εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς διαδικασίας καὶ συνεκδικάζονται, ἀφοῦ τὰ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ κρίσει του, δέχεται, ὅτι δὲν ἐπέρχεται σύγχυσις ἐκ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ.

155 (1877).

Τὸ ἄρθρ. 535 ἐδαφ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπιτρέπον τὴν ἔνωσιν πολλῶν ἀγωγῶν τοῦ αὐτοῦ ἐνάγοντος κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου, ἐὰν κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῶν δὲν ἀντιφάσκωσι πρὸς ἀλλήλας, ἐννοεῖ, αἱ ἡνωμένοι αὗται ἀγωγαὶ νὰ μὴ ᾔναι, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, εἰς τοιαύτην ἀντίφασιν, ὥστε διὰ τῆς μιᾶς ν' ἀποκλείεται ἡ ἑτέρα· ὅταν δὲ ζητῆται διὰ διαφορῶν ἀγωγῶν τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, δὲν εἶναι κυρίως διάφοροι ἀγωγαί, ἀλλὰ μία, στηριζομένη ἐπὶ διαφόρων λόγων.

67 (1853). 129 (1886).

Ἡ ἀγωγή, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις ὠρεῶς λόγῳ αἰσχροῦς αἰτίας, προσέτι δὲ καὶ ἡ ἀνάκλησις αὐτῆς λόγῳ ἀχαριστίας, δὲν περιέχει ἀγωγὰς ἀποκλειούσας ἀλλήλας.

129 (1886).

Ἐπιτρέπεται νὰ ἐνωθῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ πλείονες ἀγωγαὶ περὶ ἀκυρώσεως συμβολαίου τινὸς ἕνεκεν ἀθεμίτου αἰτίας, ἕνεκα δόλου καὶ ἕνεκα βίας, διότι αἱ τρεῖς αὗται ἀγωγαὶ δὲν ἀποκλείουσιν ἀλλήλας.

136 (1887).

Ἐὰν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ ἐνωθῶσι πλείονες ἀγωγαί, ὑπαγόμεναι μὲν εἰς τὸ αὐτὸ Δικαστήριον, οὐχὶ ὁμῶς καὶ εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος διαδικασίας, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ διατάσσεται ὁ χωρισμὸς τῆς δίκης. (Πολ. Δικ. 535).

244 (1875).

Ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ ἔνωσις πλειόνων ἀγωγῶν, ὅταν αὗται ἀφορῶσι διαφόρους διαδίκους,

μή συνδεομένους πρὸς ἀλλήλους διὰ δεσμοῦ ἐνεργητικῆς ἢ παθητικῆς ὁμοδικίας.

212 (1847) 150 (1868) 33 (1869).

303 καὶ 326 (1874) 109 (1880) 54 (1884).

Ἡ ἀγωγή περὶ ἀνακτήσεως τῆς νομῆς ἀγροῦ δὲν δύναται νὰ ἐνωθῇ μετ' ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἔνεκεν ἐμπρησμοῦ καὶ καταστροφῆς ἄλλων κτημάτων τοῦ αὐτοῦ ἐνάγοντος· ἄλλως, ἡ ἔνωσις αὕτη καθιστᾷ τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς ἄκυρον καὶ ἀπαράδεκτον. (535 § 2 Πολ. Δικ.).

297 (1865).

Ἀγωγή περὶ κατοχῆς καὶ περὶ κυριότητος δὲν δύναται νὰ ἐνωθῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ, διότι ἡ μὲν πρώτη εἶναι συνοπτικὴ, ἡ δὲ ἑτέρα συνήθης, ἐκτὸς δὲ τούτου, διότι δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἔγερσις τῆς περὶ κυριότητος ἀγωγῆς, ὅταν εἰσέλθῃ καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐκκρεμῆς ἡ περὶ διακατοχῆς, ἡ δὲ τοιαύτη ἔνωσις καθιστᾷ ἄκυρον τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 629 § 3 καὶ 4, 535 § 2, 537 § 2 καὶ Ν. 12 § 1, Ν 35 Π. (41. 2)).

25 (1849) 181 (1868) 172 (1870).

Δὲν δύναται νὰ ἐνωθῇ διεκδικητικὴ ἀγωγή κατὰ κατόχων ἀκινήτων κτημάτων μετ' ἀγωγῆς περὶ ἀποδόσεως προικός. (Πολ. Δικ. 537).

227 (1865).

Περατωθείσης τῆς ἐκτελέσεως, δὲν δύναται ἐν τῇ περὶ κατατάξεως δίκη τοῦ ὀφειλέτου νὰ προσβληθῇ ὑπ' αὐτοῦ συνάμα καὶ τὸ κύρος τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως εἶναι δίκη συνοπτικὴ, ἐνῶ ἡ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκτελέσεως προσβολὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν δύναται νὰ γίνῃ δι' ἀνακοπῆς, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς συνήθους διαδικασίας, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ, κατὰ τὸ ἄρθρον 535 Πολιτ. Δικονομ., νὰ ἐνωθῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ ἀγωγαὶ συνοπτικῆς καὶ συνήθους διαδικασίας.

3 (1890)

Ὅταν διὰ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς δὲν ζητῆται ἡ σύγχρονος παραδοχὴ τῆς περὶ ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς περὶ ἀθαρίας ἀγωγῆς, ἀλλὰ μόνον τῆς μιᾶς, καὶ ἐν ἣ περιπτώσει ἀπορριφθῇ αὕτη, τῆς ἑτέρας, δὲν ὑπάρχει ἔνωσις δύο ἀντιφατικῶν ἢ πρὸς ἀλλήλας ἀσυμβιβάστων ἀγωγῶν.

301 (1868)

Ἐὰν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ ἐνῶνται τρεῖς ἀγωγαὶ περὶ πληρωμῆς ὠρισμένου ποσοῦ λόγῳ ἀποζημιώσεως ἔνεκα ψευδοῦς καταγγελίας, ἐξυθρίσεως καὶ συκοφαντίας, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ καὶ ἰδιαιτέρα

διακρισίας τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἐκ τοῦ αἰτουμένου συνόλου ἀνελόγει χάριν
 ἱκανοποιήσεως εἰς τὸν ἐνάγοντα δι' ἐκάστην τῶν ἀνωτέρω πράξεων.

3 (1879).

§ 9

Ὅπως ἐγεροῦ ἄγωγῇ πρὸς ἀνθρώποις ζημίας, ἀπαιτεῖται τὸ δικαίωμα νὰ ᾔηται βέβαιον καὶ μὴ ἐνδεχόμενον νὰ γεννηθῇ (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 1). Ἐπομένως, ἄγωγῇ περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Δημοσίου, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι, ἐνῶ ὁ ἐνάγων ἡγόρασε παρὰ τοῦ Δημοσίου τὸ δικαίωμα νὰ εἰσπράξῃ τὴν ἐπικαρπίαν ἐθνικῶν γαιῶν, δηλωθεισῶν μὲν, ἀλλὰ τῶν ὁποίων τὰς ἐτησίας δόσεις δὲν ἤθελον πληρῶσαι μέχρι τέλους Μαρτίου οἱ χωρικοί, ὡς ἔχοντες πρὸς τοῦτο δικαίωμα ἐπιλογῆς, τὸ Δημόσιον ἀπήλλαξε τοὺς δηλώσαντας τὰς γαίας τῆς πληρωμῆς ἐπικαρπίας, διὰ νόμου, καταστήσαν ὑποχρεωτικὴν τὴν πληρωμὴν τῶν ἐτησίων δόσεων, καὶ ἐπομένως οἱ ἀγορασταὶ τοῦ δικαίωματος τούτου τῆς ἐπικαρπίας ἐστερήθησαν τῶν ποσῶν, ἅτινα ᾔην ἐνδεχόμενον νὰ εἰσπράξωσι παρὰ τῶν μὴ πληρωσάντων τὰς ἐτησίας δόσεις δηλωτῶν ἐθνικῶν γαιῶν, — εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι ὁ ἐνάγων δὲν εἶχεν εἰσέτι κεκτημένον δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ἐπικαρπίας, ὅτε ἐπῆλθεν ὁ νόμος ὁ ἀπαλλάξας τοὺς δηλωτὰς τῆς πληρωμῆς αὐτῆς.

57 (1890).

Ὁ κανὼν τοῦ δικαίου ὅτι «ἔοικεν ἐντολῇ ἢ τοῦ πράγματος ἀποδοχή», ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ πράξις λαμβάνει τὸ κύρος τῆς ἀφ' ἧς αὕτη ἐτελέσθη, ἔχει ἐπιρροὴν μόνον ἐὰν ἡ ἔγκρισις ἐγένετο πρὸ τῆς προκατάρξεως τῆς δίκης, οὐχὶ δὲ μετ' αὐτήν, διότι ἡ ἄγωγῇ δέον κατὰ νόμον νὰ στηρίζεται εἰς δικαίωμα κεκτημένον πρὸ αὐτῆς. (Πολ. Δικ. 1).

394 (1874)

Κατὰ γενικὸν κανόνα, συναγόμενον ἐκ τῶν Ν. 40 πρ. Π. (5. 3) Βασ. 40 (Μ. Β.) καὶ Ν. 35 Πανδ. (50. 16) Βασ. 33 (Β. 2) τὰ ἀμοιβαῖα δικαιοῦματα τῶν διαδίκων κρίνονται κατὰ τὸν χρόνον τῆς προκατάρξεως τῆς δίκης, εἰς ἣν ἀνατρέχει καὶ ἡ τοῦ δικαστοῦ καταψηφίσις· ἄρα ἐπὶ καταδίκης πρὸς ἀπόδοσιν τῶν καταβληθεισῶν δαπανῶν, ἡ ἀξία τούτων δέον νὰ λογισθῇ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀνταγωγῆς, ἔκτοτε δὲ ἄρχονται λογιζόμενοι καὶ οἱ νόμιμοι τόκοι ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν δαπανῶν.

344 (1879) 151 (1881).

Τὸ πρόωρον τῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ ἀπαιτήσεων ὑπὸ ἀφρεσιν ἢ προθεσμίαν, κρίνεται, οὐχὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως, ἀλλὰ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ πρωτοδίκου δικαστοῦ (Ν. 16 Π. (5. 3), 17 Π. (17. 1) καὶ ἄρθρ. 158 καὶ 160 Πολ. Δικ., ἐπιτρέποντα τῷ ἐνάγοντι νέας προτάσεις ἢ βελτίωσιν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ, κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν). Τὸ δὲ ἄρθρ. 1 Πολ. Δικ. δὲν ἀναίρει τὴν μνησθεῖσαν ἀρχήν, διότι γενικῶς μόνον ὀρίζει, ὅτι αἱ δίκαι γίνονται περὶ ἀποκτηθέντων ἤδη δικαίων, δὲν προσδιορίζει καὶ τίνα χρόνον τῆς ἀπαιτήσεως ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ὁ δικαστής.

116 (1864) 151 (1880) 43 καὶ 44 (1888) 164 (1890).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἀγωγή, ἐγερεθεῖσα πρὸ τῆς γενέσεως τοῦ δικαιώματος, ἀφοῦ τοῦτο, κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, εἶχεν ἤδη ἀποκτηθῇ, καίτοι ἐνασκηθείσης τῆς ἀγωγῆς πρὸ τῆς μεταγραφῆς τοῦ τῆς ἀγοραπωλησίας τίτλου.

28 (1880).

Ἡ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἀγωγῆς συμπλήρωσις καὶ διόρθωσις ἐπὶ τῶν ἐμπραγμάτων ἀγωγῶν καὶ τῶν τῆς καλῆς πίστεως προσωπικῶν, ὡς πρὸς τὴν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ἐπέλευσιν γεγονότος, συνιστῶντος τὴν κτήσιν τοῦ ἐπιδιωκομένου δικαιώματος ἢ αἵροντος τὸ κωλύον τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ἐπιτρέπεται μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου πρώτης συζητήσεως τῆς δίκης· ἐπομένως ἐκ τοῦ χρόνου τούτου κρίνεται τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς.

151 (1880).

"Ὅπως ἐγερεθῇ ἀγωγή, δεόν νὰ ὑπάρχῃ κεκτημένον δικαίωμα, ἥτοι νὰ ἔλαβον χώραν ὅλα τὰ πρὸς γένεσιν τοῦ δικαίου ἀπαιτούμενα γεγονότα, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν. Πολ. Δικ. 1, 158 καὶ 1026 Ν. 23 Π. (5. 6) Ν. 16 Π. (5. 3) Ν. 7 § 7 Π. (10. 4) Ν. 17 Π. (1. 71).

75 (1880) 56 (1887).

§ 10

Ἡ δις γενομένη κοινοποίησις τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς δὲν καθιστᾷ ταύτην ἀπαράδεκτον, διότι δὲν πρόκειται περὶ δύο ἀγωγῶν, ἀλλὰ περὶ μιᾶς, δις κοινοποιηθείσης.

117 (1877).

§ 11

Δὲν κωλύεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρου 575 § 1 Πολιτ.

2

Δικ. ὁ διάδικος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγωγή ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος, νὰ ἐγείρῃ νέαν, καίτοι προσβαλὼν δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως τὴν ἀπορρίψαν τὴν πρώτην ἀγωγήν ἀπόφασιν τῶν Ἐφετῶν.

408 (1878).

ΑΓΩΓΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ¹

Π ε ρ ι λ η ψ ε ι ς.

- § 1. Ἑλλειψίς ἐγκλήσεως.
- § 2. Ἀθωωτικὴ ἀπόφασις.
- § 3. Ἀπουσία τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.
- § 4. Ἀποτελέσματα ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως.
- § 5. Ἀποπεράτωσις τῆς ποινικῆς διαδικασίας.

§ 1

Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τὴν ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐξάσκησιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, ἐὰν δὲν προηγήθῃ ἔγκλησις, καθ' ἃς περιπτώσεις ἀναγκάως αὕτη, κατὰ νόμον, ἀπαιτεῖται, πρὸς ποινικὴν καταδίωξιν τοῦ ἀδικήσαντος, οὐδὲ περιορίζει τὴν ἐξάσκησιν αὐτῆς ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ ἡδύνατο νὰ γίνη ἡ ἔγκλησις, διότι ἡ παραγραφὴ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς κρίνεται κατὰ τὸ ἀστικὸν δίκαιον.

146 (1866).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὸν παθόντα νὰ ἐγείρῃ τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου.

240 (1833).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 448 καὶ ἐπομ. τῆς Ποιν. Δικονομίας, αἱ ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου ἀπαιτήσεις τῶν πολιτικῶς ἐναγόντων δικάζονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, ὅταν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ἔνοχος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν, δυνάμει τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ὁ

¹ Ἐνταῦθα γίνεται λόγος περὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, σχετικῶς πρὸς τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν. Ἐν τῇ Νομολογίᾳ δὲ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας γενήσεται λόγος ἐν γένει περὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ θὰ περιληφθῶσιν ἅπασαι αἱ πολιτικαὶ καὶ ποινικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἱ λύσαισι σχετικὰ ζητήματα.

πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ· ἄλλως τοῦτο ἀποτελεῖ ὑπέρβασιν καθηκόντων· ἐν τῇ τελευταίᾳ δὲ περιπτώσει, δύνανται, κατὰ τὸ 12 ἄρθρον τῆς αὐτῆς δικονομίας, αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος νὰ εἰσχυθῶσιν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. "Ὅθεν, καὶ ὅταν ὁ κατηγορούμενος κηρυχθῇ ἀθῶος, δυνάμει τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, ἀφοῦ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή δὲν ἐδικάσθη, δύναται αὕτη νὰ εἰσχυθῇ καὶ ἐκδικασθῇ εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον.

245 (1849) 6 (1865).

Ἀθωωθέντος τοῦ κατηγορουμένου ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, αἱ πολιτικαὶ ἀπαιτήσεις πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ παραπεμφθῶσιν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια.

256 (1857).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τῆς Πολ. Δικονομίας συνδ. πρὸς τὰ ἄρθρα 6, 342 καὶ 404 Ποιν. Δικονομίας, τὸ δικαστήριον τῶν Πλημμελειοδικῶν δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, εἰμὴ κατ' αἴτησιν τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος· μὴ ἐμφανισθέντος δὲ τούτου, ὀφείλει ν' ἀποβάλῃ τὴν ἀγωγήν αὐτοῦ, ἣν δύναται οὗτος νὰ εἰσαγάγῃ μετὰ ταῦτα ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων.

177 (1866).

§ 4

Ἡ ἐρήμην ἀπόφασις τοῦ Πλημμελειοδικείου καθίσταται ὁλοσχερῶς ἄκυρος διὰ τῆς ἀνακοπῆς (Ποιν. Δικ. ἄρθρ. 339 καὶ 403), ἅρα καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν, ἀδιάφορον δὲ εἶναι, ὅτι δὲν ἐγένετο λόγος ἐν τῇ ἀνακοπῇ καὶ περὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.

216 (1866).

§ 5

Διὰ τῆς ἐκδόσεως βουλεύματος, παύοντος πρὸς καιρὸν τὴν περαιτέρω καταδίωξιν, ἀποπερατοῦται ἡ ἀρξαμένη ποινικὴ διαδικασία (Ποιν. Δικ. 253) καὶ ἐκλείπει πλέον τὸ πρὸς ἐκδίκασιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου κώλυμα.

32 (1865).

ΑΙΤΗΣΙΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Περὶ ληψίς.

- § 1. Περιπτώσεις, καθ' ἃς δέον ἢ μὴ νὰ προηγηθῇ αἴτησις θεραπείας.
 § 2. Ἀνωτέρα διοικητικὴ ἀρχή, πρὸς ἣν ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις θεραπείας.
 § 3. Συνέπειαι τῆς αἰτήσεως θεραπείας.
 § 4. Πρότασις ἐλλείψεως αἰτήσεως θεραπείας.
 § 5. Ἀρνητικὴ ἀπάντησις τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς.
 § 6. Ὁμοδικία.
 § 7. Συνέπειαι παραλείψεως τῆς αἰτήσεως θεραπείας.

§ 1

Αἴτησις θεραπείας δὲν ἀπαιτεῖται, ὅταν ἡ ἄδικος, κατὰ τὸν ἐνάγοντα, πρᾶξις, ἥτις εἶναι ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, προέρχεται ἐκ τινος ὑπουργοῦ, διότι ἀνωτέρα τοῦ ὑπουργοῦ διοικητικὴ ἀρχὴ δὲν ὑφίσταται.

205 (1874) 36 καὶ 136 (1881) 90 (1882) 260 (1883)
 268 (1884) 234 (1887) 60 (1890).

Προκειμένου περὶ ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς δὲν ἀπαιτεῖται αἴτησις θεραπείας, διότι δὲν ὑπάρχει ἐτέρα ἀμέσως προϊσταμένη ἀρχή. 28 (1890).

Αἰτήσεως θεραπείας χρῆζουσιν αἱ κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγαί, ὅταν ἐν κυρίᾳ δίκῃ εἰσάγωνται, οὐχὶ δὲ ὅταν πρόκηται περὶ ἀγωγῆς, ἐγερθείσης παρεμπιπτόντως, οἷα εἶναι ἡ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ περὶ ἀποδόσεως τοῦ ἐκπλειστηριάσματος. 103 (1863).

Αἴτησις θεραπείας ἀπαιτεῖται μόνον πρὸς ἔγερσιν κυρίας ἀγωγῆς κατὰ τοῦ δήμου, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ὑποβάλλωνται ἀπλῶς ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς διοικητικῆς ἢ δημοτικῆς ἀρχῆς· δὲν ἔχει δὲ σημασίαν, ὅτι τὸ ταιούτο δικόγραφον ἐπιγράφεται ἀγωγή, ἐνῶ κατ' οὐσίαν εἶναι ἀνακοπή, διότι τὰ δικόγραφα χαρακτηρίζονται ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, οὐχὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν. 42 (1868).

Ἡ παρὰ δῆμῳ, ὡς τρίτῳ, ἐνεργηθεῖσα συντηρητικὴ κατάσχεςις καὶ

ἢ κατ' αὐτοῦ ἐγερθεῖσα ἀγωγή περὶ κύρους αὐτῆς δὲν εἶναι ἄκυρος δι' ἔλλειψιν αἰτήσεως θεραπείας, διότι ὁ δῆμος εἶναι τρίτος, κυρίως δὲ διάδικος εἶναι ὁ ὀφειλέτης.

162 (1872).

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προηγήται αἴτησις θεραπείας τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς τοῦ δημοσίου (Πολ. Δικ. 2).

320 (1878).

Αἴτησις θεραπείας ἐπὶ ἀνακοπῆς κατ' ἐντάλματος προσωπικῆς κρατήσεως δὲν εἶναι ἀναγκαῖα (Πολ. Δικ. 2 καὶ 235).

88 (1878).

Ἐπὶ ἀνακοπῆς κατὰ κατασχέσεως δὲν ἀπαιτεῖται αἴτησις θεραπείας, διότι ἡ τοιαύτη ἀνακοπὴ δὲν εἶναι εἰμὴ ἔνστασις κατὰ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ κατασχόντος καὶ οὐχὶ ἀγωγή. (Πολ. Δικ. 2).

41 (1872).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ αἴτησις θεραπείας ἐπὶ ἀνακοπῆς κατὰ ἐκτελέσεως, ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ δημοσίου, καὶ καθ' ἣν ἔτι περιπτωσιν ὁ ἀνακόπτων ἡτήσατο καὶ ἀποζημιώσιν παρὰ τοῦ δημοσίου παρεμπιπτόντως καὶ ὡς συνέπειαν τῆς περὶ ἀκυρώσεως τῆς κατασχέσεως αἰτήσεως.

231 (1873).

Προκειμένου νὰ ἐγερθῇ κατὰ τοῦ δημοσίου πρόκλησις πρὸς ἀγωγήν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ αἴτησις θεραπείας.

135 (1847) 113 (1852).

Ἐὰν ἀγωγή ἰδιώτου κατὰ τοῦ δημοσίου ὑποβληθῇ εἰς διαιτητάς, μετὰ ταῦτα δὲ πρόκηται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἐξακούθησιν, δὲν ἀρκεῖ κλησις ἀπλὴ πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ αἴτησις θεραπείας.

455 (1866).

Δὲν ἀπαιτεῖται αἴτησις θεραπείας διὰ τὰς κατὰ τοῦ δημοσίου ἀγωγὰς ἐνώπιον τῆς Μικτῆς ἐπιτροπῆς, διότι κατὰ τοὺς σχετικούς νόμους, ἐκ τῆς Πολ. Δικ. δὲν ἐφαρμόζονται εἰμὴ μόνον αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 46 καὶ 208-210.

135 (1872).

Ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων, λόγῳ τοῦ κατεπείγοντος, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ αἴτησις θεραπείας.

248 (1872).

Ὁ ἀνακόπτων τὴν κατ' αὐτοῦ διοικητικὴν ἐκτέλεσιν φορολογούμενος, ὡς ἀμυνόμενος, ἐπέχει θέσιν ἐναγομένου· ἐπομένως, καὶ ὅταν ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι φύσει κατεπείγουσα, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης αἴτησις θεραπείας.

208 καὶ 211 (1880).

§ 2

Ἡ αἴτησις θεραπείας ἀπευθύνεται πρὸς τὴν προϊσταμένην τῆς ἀδικησάσης ἀρχήν, ἐὰν αὕτη ᾖναι ὑπόχρεως νὰ ἀποζημιώσῃ τὸν ἀδικηθέντα. Ἄλλως ἀπευθύνεται πρὸς τὸ ἀρμόδιον ὑπουργεῖον, ὅπερ εἶναι ὑπόχρεων εἰς ἀποζημιώσεις. 263 (1875).

Ἀνωτέρα διοικητικὴ ἀρχὴ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 2 τῆς Πολ. Δικ., εἶναι τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργεῖον (ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Β. Διατ. τῆς 3 Ἰουλίου 1833 περὶ Ὅργ. τῶν Γραμματειῶν) καὶ οὐχὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς. 83 (1885).

Ἀνωτέραν διοικητικὴν ἀρχήν, πρὸς ἣν δέον νὰ ἐπιδίδηται ἡ αἴτησις θεραπείας, ἔννοεῖ ὁ νόμος, προφανῶς, ἐκείνην, τῆς ὁποίας ὁ ὑπάλληλος ἔδωκεν ἀφορμὴν τῆς διενέξεως καὶ οὐχὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἐν γένει. 66 (1849).

Ἡ αἴτησις θεραπείας κατὰ Μονῆς ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ ἀρμοδίου ἐπάρχου, ὡς ἀμέσως προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς· δὲν ἀπαιτεῖται δὲ ν' ἀπευθύνηται κατὰ τοῦ νομάρχου, διότι ὁ ἐπαρχος ἐκπληροῖ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ τὰ αὐτὰ καθήκοντα, ἅτινα καὶ ὁ νομάρχης ἐν τῷ νομῷ αὐτοῦ (Β. Δ. 6 Δεκεμβρίου 1845 περὶ καθιζόντων τῶν ἐπαρχων, ἀριθ. 1). 27 (1877) 280 (1878).

Ἐὰν ὁ ἀδικήσας ὑπάλληλος τυγχάνῃ μηχανικός, ἡ αἴτησις θεραπείας ἀπευθύνεται πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπερ εἶναι ἡ προϊσταμένη ἀρχή, καὶ οὐχὶ πρὸς τὸ τῶν Οἰκονομικῶν (ἄρθρ. 2 Πολ. Δικονομίας). 68 (1865).

Καλῶς ἐπιδίδεται εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν ἡ περὶ θεραπείας αἴτησις, ὅταν ὁ ἐπενεγκὼν τὴν ζημίαν ᾖναι στρατιωτικὸν σῶμα. 61 (1873).

§ 3

Ἡ περὶ θεραπείας αἴτησις, ἀδιακρίτως ἐὰν μετ' αὐτὴν ἐπῆλθεν ἀμέσως ἢ βραδύτερον ἡ ἀγωγὴ, ἐξισοῦται πρὸς τὴν ὀχλήσιν, ἥτις ἰσχύει ὅπως ἐπιφέρει τὴν ὑπέρθεσιν, κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν¹ τοῦ Νόμου 32

¹ Αἱ διατάξεις αὗται κατηργήθησαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΧΑ' τῆς 27 Ἰουνίου 1877 περὶ ὑπερήμερίας τοῦ δημοσίου κλπ., ὁρίσαντος ἐν ἄρθρ. 1, ὅτι ὁ τόκος τῆς ὑπερήμερίας ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπίδόσεως τῆς ἀγωγῆς.

πρ. (21. 1) καὶ B. 32 (23. 3), ὅθεν ἐπιδικάζονται τόκοι ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας.

45 καὶ 48 (1866) 51 καὶ 196 (1868) 222 καὶ 283 (1871) 75 (1883).

Ἡ αἴτησις θεραπείας ἀποτελεῖ ὁχλησιν καὶ καθιστᾷ τὸ Δημόσιον ὑπερήμερον, ἐκτὸς ἐὰν αὕτη γίνῃ πρὸς ἀναρμοδίαν ἀρχῇν. Ἀπεναντίας, ὅταν ᾖ περιττή, ἅτε μὴ ὑπαρχούσης ἀρχῆς ἀνωτέρας, ἡ αἴτησις θεραπείας ἐπιφέρει ὑπέρθεσιν τοῦ ὀφειλέτου.

134 (1881).

Ἡ αἴτησις θεραπείας δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν. Μόνον δέ, ἐὰν ἡ αἴτησις θεραπείας γίνῃ κατὰ τὰς τελευταίας ἐξ ἐβδομάδας, ἀναστέλλεται ἡ παραγραφὴ ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας, κατὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου *impossibilium nulla est obligatio* (N. 185 II. (50. 17) Πολ. Δικ. ἄρθρ. 2).

176 (1867) 85, 134, 159 καὶ 180 (1873) 38 (1875) 123 καὶ 233 (1878) 189 (1879).

Ἡ αἴτησις θεραπείας ἀναστέλλει τὴν παραγραφὴν, διότι ἐπὶ ἐξ ἐβδομάδας κωλύεται ὁ αἰτῶν νὰ ἐνασκήσῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ. (Πολ. Δικ. 2).

50 (1878).

Διὰ τῆς αἰτήσεως θεραπείας δὲν ἄρχεται ἡ δίκη, οὐδὲ διακόπτεται, ἐπομένως, ἡ πενταετής παραγραφὴ τοῦ λογιστ. Νόμου, ἀλλὰ μόνον ἀναστέλλεται ἐπὶ 42 ἡμέρας, εἴτε περὶ τὸ τέλος τῆς πενταετίας συνέπεσαν αὗται, εἴτε ἐν μέσῳ τῆς πενταετίας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παραγραφῆς.

141 (1879).

Αἱ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως θεραπείας ἐξ ἐβδομάδες δὲν δύνανται νὰ ὑπολογισθῶσιν εἰς τὴν πενταετίαν πρὸς καταρτισμὸν τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς τοῦ νόμου περὶ δημοσίου λογιστικοῦ, καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν τῇ τέλει, καὶ ἐν τῇ μέσῳ τῆς πενταετίας ἐγένετο ἡ αἴτησις (§ 29 Εἰσηγ. (2, 1) Ν. τελ. Κ. (7. 71) Ν. τελ. § 11 Κωδ. (6. 30).

199 (1871).

Ἡ περὶ θεραπείας αἴτησις δὲν ἐπάγεται τὰς συνεπείας τῶν ἄρθρων 156 καὶ 527 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἃ ἡ παραγραφὴ διακόπτεται διὰ τῆς περὶ ἀποπειράς συμβιβασμοῦ αἰτήσεως, ἐὰν ταύτην, ἐντὸς μηνός, ἐπακολουθήσῃ ἡ τῆς ἀγωγῆς κοινοποίησις.

277 (1872).

Ἡ αἴτησις θεραπείας δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν, ἐὰν δὲν ἐπακολουθήσῃ ἡ ἀγωγή ἀμέσως μετὰ τὰς ἐξ ἐβδομάδας.

203 (1872) 271 (1873) 229 καὶ 297 (1879).

Ἡ αἴτησις θεραπείας δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν, οὔτε κατὰ τὰς γενικὰς περὶ διακοπῆς τῶν παραγραφῶν ἀρχὰς τοῦ δικαίου, οὔτε κατὰ τὰς εἰδικὰς περὶ τούτου διατάξεις τῶν ἄρθρων 69 καὶ 70 τοῦ περὶ δημοσίου λογιστικοῦ νόμου.

260 (1870) 22 (1883) 30 (1884) 206 (1885) 225 (1887).

Ἡ δίκη δὲν ἄρχεται διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς αἰτήσεως θεραπείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, ἐπομένως διὰ τῆς αἰτήσεως θεραπείας δὲν γεννῶνται ἐμπόδια πληρωμῆς ἔνεκεν ἀρξαμένης δίκης, περὶ ὧν ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 70 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου, κατὰ συνέπειαν, οὐδεμίαν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἀλλ' ἡ παραγραφὴ ἐξακολουθεῖ τρέχουσα καὶ συμπληρουμένη. 180 (1873) 186 (1874).

Καθ' ἃς περιπτώσεις ἡ αἴτησις θεραπείας εἶναι περιττή, διότι ἡ πράξις, δι' ἣν παραπονεῖται ὁ ἰδιώτης, προήλθεν ἐκ τινος ὑπουργείου, ἡ τοιαύτη περιττὴ αἴτησις δὲν ἀναστέλλει τὴν κατὰ τῆς ἀγωγῆς πενταετὴ παραγραφὴν τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου.

36 καὶ 136 (1881) 90 (1882) 260 (1883).

Γενομένης αἰτήσεως θεραπείας ὑπὸ τοῦ δικαιοῦχου, ὁ κληρονόμος αὐτοῦ δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν ἄνευ νέας αἰτήσεως (Πολ. Δικ. 2 καὶ Ν. 37 Π. (29. 2) Βασ. ΚΘ (35. 14).

290 (1879).

§ 4

Ἡ ἔλλειψις αἰτήσεως θεραπείας δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ πρῶτον.

321 (1878).

Ὁ ἀντίδικος τοῦ δημοσίου δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἐνστάσιν περὶ ἐλλείψεως αἰτήσεως θεραπείας, ἀφοῦ ἡ ἐνστάσις αὕτη δὲν ἐπροτάθη οὔτε πρωτοδικως, οὔτε ἐφεσίμως.

264 (1866).

§ 5

Ἡ ἐπισύναψις ἐν τῇ ἀγωγῇ τῆς πρὸς τὴν αἴτησιν θεραπείας ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως τῆς ἀρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς, οὔτε ἀπαιτεῖται, οὔτε δυνατόν εἶναι νὰ γίνῃ. (Β. Δ. τῆς 12 Μαΐου 1835 ἄρθρ. 2 καὶ Πολ. Δικ. ἄρθρ. 2).

236 (1869).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀγωγή διὰ τὸν λόγον, ὅτι εἰς τὸ ἐποδο-
θὲν δικόγραφον αὐτῆς δὲν ἐπισυνήφθη καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν πρὸς
τὴν προΐσταμένην ἀρχὴν γενομένην αἴτησιν θεραπείας καὶ τὸ ἐπιδο-
τῆριον, ἐξ οὗ ἀπεδεικνύετο ἡ ἐπίδοσις ταύτης. (Πολ. Δικ. 2 καὶ 538).
71 (1877).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ Διατάγματος τῆς 12 Μαΐου 1835 περὶ τῆς
ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσεως τῶν δήμων κτλ., ὅταν ἡ τῆς θεραπείας
αἴτησις ὑπεβλήθῃ ἐγκαίρως, παρέλειψε δὲ μόνον ὁ ἐνάγων νὰ ἐπισυ-
νάψῃ ἐν τῇ κλήσει τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως ἢ τῆς
σιωπῆς τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἢ ἐκ τούτου πηγάζουσα ἀκυρότης κα-
λύπτεται, ἐὰν ὁ τοῦ ἐναγομένου δήμου ἀντιπρόσωπος παραλάβῃ τὴν
κλήσιν, παραιτούμενος οὕτω τοῦ δικαιώματος, ὅπερ τῷ χορηγεῖ ὁ νόμος
ν' ἀρνηθῇ τὴν λήψιν αὐτῆς. 4 (1864).

§ 6

Ἐὰν εἰς τῶν ὁμοδίκων παραλείψῃ τὴν ἐπίδοσιν τῆς αἰτήσεως θε-
ραπείας δὲν βλάπτονται οἱ λοιποί, ἐὰν τὰ δικαιώματα τῶν ἐναγόντων
ᾗναι διαιρετά. 31 (1875).

§ 7

Ἡ αἴτησις θεραπείας, μετὰ τὴν ἀγωγήν γενομένη, δὲν καλύπτει τὴν
ἀκυρότητα. 297 (1879).

ΑΚΥΡΟΤΗΣ

Περίληψις.

- § 1. Ἀθέτησις οὐσιώδους διατυπώσεως.
- § 2. Παράβασις τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου.
- § 3. Ἐκτασις τῆς ἀκυρότητος.
- § 4. Πρότασις αὐτῆς.
- § 5. Ἐπανάληψις τῆς ἀκύρου πράξεως.

§ 1

Κατὰ νόμον, μόνῃ ἢ μὴ τήρησις τῶν οὐσιωδῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότη-
τος διαγεγραμμένων διατυπώσεων ὀφείλει τὸ δικαίωμα πρὸς ἀκύρωσιν
τῆς πράξεως, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ὁ ἐπικαλούμενος τὴν ἀκυρότητα νὰ

ισχυρισθῇ καὶ ἀποδείξῃ πραγματικὴν βλάβην, προκύψασαν ἐπὶ τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν διατυπώσεων.

307 (1887).

§ 2

Ἡ παράβασις τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου ἐπιφέρει ποινὴν, οὐχὶ δὲ καὶ ἀκυρότητα τοῦ ἐγγράφου.

139 (1883).

Ἐκ τῆς παραβάσεως τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης τῆς πράξεως, ἐπομένως, ἡ γνωστοποίησις μαρτύρων, γεγραμμένα εἰς χαρτόσημον κατωτέρας ἀξίας τῆς νομίου, δὲν εἶναι ἄκυρος.

314 (1887).

Ἀναιρετήριον, μὴ γεγραμμένον ἐπὶ ἐνσήμου ἀλλ' ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, δὲν εἶναι ἄκυρον.

37 καὶ 84 (1864).

§ 3

Τὸ ἔγκυρον δὲν βλάπτεται ὑπὸ τοῦ ἀκύρου, ἐκτὸς ἂν ᾗται ἀναπόσπαστον αὐτοῦ.

47 (1836).

Αἱ συμβαίνουσαι κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἀποδείξεως ἀκυρότητες, ἔνεκα τοῦ ἐνός τῶν ἀλληλεγγύως ἐναγομένων, δὲν δύνανται νὰ βλάψωσι καὶ τὸν ἕτερον, ὅστις δὲν συνετέλεσεν εἰς αὐτάς.

261 (1858).

§ 4

Οἱ διάδικοι δικαιοῦνται νὰ προτείνωσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὰς ἀκυρότητας τῶν δικαστικῶν πράξεων παρ' οἷουδῆποτε καὶ ἂν ἐγένοντο, ἔστω καὶ παρὰ δικαστικοῦ γραμματέως.

377 (1861).

§ 5

Ἐπιτρέπεται ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀκύρου πράξεως, ὅταν ἡ ἀκυρότης προέλθῃ παρὰ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 203), οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ὑπαίτιος αὐτῆς τυγχάνῃ ὁ διάδικος.

279 (1857) 39 (1854) 93 (1862) 133 (1866).

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ

Περίληψις.

- § 1. Ἡ μὴ προσήκουσα σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ὡς λόγος ἀναίρεσεως.
- § 2. Ἡ ὑπέρβασις καθηκόντων, ὡς λόγος ἀναίρεσεως.
- § 3. Ἡ ἀντίφασις ἀποφάσεων πρὸς ἀλλήλας, ὡς λόγος ἀναίρεσεως.
- § 4. Ἡ παραβίασις δικονομικῶν διατάξεων, ὡς λόγος ἀναίρεσεως.
- § 5. Τὸ ἀναιτιολόγητον τῆς ἀποφάσεως, ὡς λόγος ἀναίρεσεως.
- § 6. Ἡ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ ἢ ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ νόμου, ὡς λόγος ἀναίρεσεως.
- § 7. Πότε ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.
- § 8. Ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου κατ' ἀναλογίαν.
- § 9. Ἐκτίμησις πραγματικῶν γεγονότων.
- § 10. Ἐκτίμησις ἐγγράφων ἐν γενεῇ.
- § 11. Λόγος ἀναίρεσεως ἐκ τῶν ἰδίων πράξεων.
- § 12. Ἀπαράδεκτον νέων ἰσχυρισμῶν, ὡς λόγων ἀναίρεσεως.
- § 13. Ἀποφάσεις δεκτικαὶ ἀναίρεσεως.
- § 14. Ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως, ἥδη ἀναιρεσιβληθείσης.
- § 15. Ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς.
- § 16. Προθεσμία τῆς ἀναίρεσεως.
- § 17. Ἀνασταλτικὴ δύναμις.
- § 18. Χρόνος, καθ' ὃν δύναται ν' ἀναιρεσιβληθῇ ἀπόφασίς τις.
- § 19. Χρόνος, καθ' ὃν κρίνεται τὸ ὀρθὸν τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως.
- § 20. Ἀναιρετήριον.
- § 21. Τίς ὑπογράφει τὸ ἀναιρετήριον.
- § 22. Τίς δικαιούται ν' ἀναιρεσιβάλῃ καὶ κατὰ τίνας ἀπευθύνεται ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως.
- § 23. Νόμιμον συμφέρον τοῦ ἀναιρεσειόντος.
- § 24. Ἐπίδοσις τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως.
- § 25. Ἀπολογητήριον.
- § 26. Ἐνστάσεις ὡς πρὸς τὸ παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως.
- § 27. Πρόσθετοι λόγοι ἀναίρεσεως.
- § 28. Ἐπιβοηθητικὴ αἴτησις ἀναίρεσεως.
- § 29. Συνεχδίκασις πλειόνων αἰτήσεων ἀναίρεσεως.
- § 30. Παράβολον.
- § 31. Μὴ ἐμφάνισις ἀναιρεσειόντος.
- § 32. Κλήτευσις ἀναιρεσιβλήτου.
- § 33. Ἀναβολὴ τῆς συζητήσεως.
- § 34. Προσαγωγὴ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως.

- § 35. Ἀπόδειξις τῶν λόγων τῆς ἀναίρεσως καὶ τῶν κατ' αὐτῆς ἐνστάσεων.
 § 36. Περιπτώσεις, καθ' ἃς δικάζει ἡ Ὀλομέλεια.
 § 37. Δεύτερον Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.
 § 38. Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν.
 § 39. Ἐκτασις τῶν συνεπειῶν τῆς ἀναίρεσως.
 § 40. Ἀπόδοσις τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν καταβληθέντων.

§ 1⁴.

Ὁ λόγος ἀναίρεσως, ὁ στηριζόμενος ἐπὶ κακῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὴν ἔκδοσιν προδικαστικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἄνευ ἐπιρροῆς, ὅταν οἱ τῆς ἀναίρεσως λόγοι κατὰ τῆς ὀριστικῆς ᾗναι ἀβάσιμοι.

62 (1866).

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσως ἡ κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἐδ. 1 Πολ. Δικον., λόγος ἀναίρεσως ὑπάρχει, ἐὰν πρὸς ἔκδοσιν αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ᾗτο κακῶς συντεθειμένον τὸ Δικαστήριον· ἡ δὲ κακὴ σύνθεσις τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως, τότε μόνον ἡδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ σφάλμα τῆς ἐπικυρωσάσης αὐτὴν ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, δυνάμενον νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν αὐτῆς, ἐὰν, κατὰ τὸ ἄρθρον 811, οἱ ἀναιρεσιόντες προέτειναν τὴν παρατυπίαν ταύτην ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ τοῦτο ἀναιτιολογήτως ἀντιπαρῆλθεν αὐτὴν ἢ ἐσφαλμένως περὶ αὐτῆς ἀπεφάνετο.

185 (1886).

§ 2

Αἱ περὶ ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου, λόγῳ γενικῆς ἢ προσωπικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐναγομένου, διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας εἰσὶν οὐσιώδεις, καὶ ἐπομένως ἡ παραβίασις αὐτῶν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. (Πολ. Δικ. 807 § 5).

226 (1873).

Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρ. 807 § 3 πρὸς τὸ ἄρθρ. 808 Πολ. Δικον. προκύπτει, ὅτι διὰ παραβίαν τῶν περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεων ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν μόνον ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων, κατὰ τὰς ἐν ἄρθρ. 808 Πολ. Δικ. διαγραφόμενας περιπτώσεις.

129 (1881).

Αἰτήσεις ἀναίρεσως κατ' ἀποφάσεως περὶ ἀρμοδιότητος ἐπιτρέπε-

⁴ Πότε ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, θὰ πραγματευθῶμεν ἐν λέξει σύνθεσις δικαστηρίου.

ται μόνον, ἐὰν τὸ δικαστήριον κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀρμόδιον, ἐνῶ κατὰ τὰ ἄρθρα 19 καὶ 25 Πολ. Δικ. δὲν εἶναι ἀρμόδιον, οὐχὶ δὲ ὅταν, μηδὲ ὡς ἐπιλαβόμενον τῆς διαφορᾶς, κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, διότι ἐὰν τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ δίκη, κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον δύνανται νὰ ζητηθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος. (Πολ. Δικ. 806, 29 καὶ 831). 82 (1869) 222 (1870) 465 (1878) 4, 60 καὶ 174 (1879) 106 (1880) 213 καὶ 240 (1883) 169 (1884).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 831 καὶ 833 πρὸς τὰ ἄρθρα 29 καὶ ἐπ., προκύπτει, ὅτι ὁ "Ἀρειος Πάγος, ἀναίρων, παραπέμπει πάντοτε εἰς ἕτερον δικαστήριον καὶ οὐδέποτε εἰς τὸ δικάσαν ἤδη, οὐ ἡ ἀπόφασις ἀναιρεῖται, διότι τοῦτο δύναται νὰ γείνη μόνον συνεπεῖα αἰτήσεως κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ἀμφισβητουμένης μεταξὺ δικαστηρίων, κηρυζάντων ἑαυτὰ συγχρόνως ἀρμόδια ἢ ἀναρμόδια. "Ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὅταν τοῦτο ἀποφαίνεται ἀναρμόδιον τὸ Εἰρηνοδικεῖον νὰ δικάσῃ λόγῳ τοῦ ποσοῦ. 106 (1880).

Ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον ἀποφανθῇ ὅτι τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον δὲν ἦτον ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν περὶ τῆς ἢ δίκῃ διαφορὰν καὶ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος, ὡς εἰσαχθεῖσαν ἐνώπιον ἀναρμοδίου δικαστηρίου, δὲν χωρεῖ ἀναίρεσις, ἀφοῦ δὲν ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως τὸ δικάσαν δικαστήριον. 260 (1872).

Λόγος ἀναιρέσεως, ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος, ὑπάρχει τότε μόνον, ὅταν τὸ δικαστήριον δὲν ἦναι ἀρμόδιον, ἔνεκα τῆς εἰδικῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς· τουτέστιν ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπὶ ἀναρμοδιότητος τῶν Πρωτοδικῶν, ἐπὶ διαφορᾶς, ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου. 39 (1870) 118 (1880).

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται ἡ δι' ἀναιρέσεως προσβολὴ τῶν μὴ τελειοδίκων ἀποφάσεων, ἐπὶ ὑπερβάσεως καθηκόντων, ἥτις ὅμως δὲν ὑφίσταται ἐπὶ πάσης παραγνωρίσεως τῶν περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεων, ἀλλὰ ῥητῶς μόνον ἐν περιπτώσει παραβιάσεως τῶν ἄρθρ. 19 § 1 καὶ 25 Πολ. Δικ., ἅτινα οὐδαμῶς ἀφορῶσι τὴν ἐκ τοῦ ἐμπορ. Νόμου πηγάζουσαν ἀναρμοδιότητα τῶν Ἐμποροδικῶν ἐπὶ τῶν μεταξὺ συνεταίρων διαφορῶν, δι' ἃς ἦσαν ἀρμόδιοι διαιτηταί. 9 (1868).

Ἀναίρεσις, ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος, χωρεῖ μόνον κατ' ἀποφάσεως Εἰ-

ρηγοδικείου, δικάσαντος παρὰ τὰ ἄρθρα 490 καὶ 491 τῆς Πολ. Δικ. (Πολ. 519), κατ' ἀποφάσεων δὲ ἄλλων δικαστηρίων, μόνον, ἐφ' ὅσον ταῦτα ἐπιλήφθησαν τῆς ὑποθέσεως, παρὰ τ' ἄρθρα 19 § 2 καὶ 25 τῆς Πολ. Δικονομίας, δηλαδὴ καίτοι ὄντα ἀναρμόδια ἕνεκα τῆς εἰδικῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς. (Πολ. Δικ. 808 § 2 καὶ 831). 157 (1872) 17 καὶ 196 (1873).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 519 Πολ. Δικ., μόνον ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος καὶ μὴ προσήκουσας συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου. Δὲν ἀποτελεῖ ὅμως ἀναρμοδιότητα, οὔτε ὑπέρβασιν καθηκόντων τὸ ὅτι, τὸ Εἰρηνοδικεῖον προσέβη εἰς τὴν περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐνῶ εἶχεν ἐπέλθει βία τῆς δίκης διακοπῇ, ὡς ἐκ τοῦ παρεμπεσόντος ζητήματος τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβολῆς ἐπιδοτηρίου, ἀφορῶντος τὴν δίκην. 64 (1874).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, δι' ἧς ἐπικυροῦται ἡ προδικαστικὴ περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει διάταξις, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις. 251 (1865).

Ὁ λόγος, ὅτι τὸ Ἐμποροδικεῖον οὐχὶ νομίμως ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ ἐπὶ ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς κατασχέσεως, δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, διότι τοιοῦτος ὑπάρχει μόνον, ὅταν τὸ ἀναρμόδιον δικαστήριον ἐπιληφθῇ καὶ δικάσῃ παρὰ τὰ ἄρθρ. 19 § 1 καὶ 25 καὶ οὐχὶ ὅταν τὸ ἀρμόδιον κηρυχθῇ ἀναρμόδιον (Πολ. 807 § 3, 808 § 2 καὶ 831). 353 (1879).

Δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ὅταν ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἐκηρύχθῃ ἀναρμόδιος πρὸς ἐκδίκασιν διαφορᾶς περὶ ἐξώσεως, ἐνώπιον αὐτοῦ ὑποβληθείσης, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ΥἲΑΣ' νόμος περὶ ἐξώσεως, οὐδεμίαν περιέλαβε διάταξιν, καθ' ἣν, ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος τοῦ Προέδρου, νὰ συγχωρῆται ἀναίρεσις. 157 (1872).

Ὑπέρβασις καθηκόντων ὑπάρχει, ὅταν τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι ἀρμόδιον ἕνεκα τῆς εἰδικῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 § 1 καὶ 25 Πολ. Δικ. 251 (1865).

Ὑπέρβασις καθηκόντων ὑπάρχει, ὅταν τὸ δικαστήριον δημιουργήσῃ ἀκυρότητα, μὴ προνοουμένην ὑπὸ τοῦ νόμου. 22 (1846).

Ὁ ἀποκλεισμός τῶν μέσων τῆς ὑπερασπίσεως θεωρεῖται ὑπέρβασις καθηκόντων. 10 (1846).

§ 3.

Λόγος ἀναιρέσεως ὑφίσταται, ὅταν ἐξεδόθησαν πλείονες, ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας, ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, περὶ τῶν αὐτῶν διαδίκων καὶ παρὰ διαφορῶν δικαστηρίων, τελεσιδίκαι ἀποφάσεις (Πολ. Δικ. 807 § 4). Ἐὰν δὲ αὗται ἐξεδόθησαν παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, εἶναι λόγος ἀναψηλαφήσεως.

19 (1845) 24 (1862) 143 (1873) 290 (1888).

Αἱ ἀντιφατικαὶ ἀποφάσεις παράγουσι λόγον ἀναιρέσεως, ἐὰν προέρχωνται ἐκ διαφορῶν δικαστηρίων, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ὅταν ἡ ἀντίφασις αὕτη ὑπάρχῃ ἐν χωρισταῖς δίκαις.

17 (1886).

Ἀντίφασις αἰτιολογικοῦ πρὸς τὸ διατακτικὸν δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.

231 (1875).

Τὸ ἀντιφατικὸν τῶν αἰτιολογιῶν ἀποφάσεώς τινος δὲν διαγράφεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 807 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς λόγος ἀναιρέσεως, οὐδ' ἡ τοιαύτη περίπτωσις ὑπάγεται εἰς τὴν § 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἥτις ἀφορᾷ διαφοροὺς ἀποφάσεις, παρὰ διαφορῶν δικαστηρίων, ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ καὶ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἐκδοθείσας.

149 (1879).

Ἡ ἀντίφασις μεταξὺ ὀριστικῆς καὶ προδικαστικῆς ἀποφάσεως δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

39 (1877).

Δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως τὸ ὅτι ἀπόφασίς τις ὀριστικῇ ἀντιφάσκει πρὸς ἑτέραν προδικαστικὴν ἑτέρου δικαστηρίου, διότι τοιοῦτος ὑπάρχει μόνον ἐν περιπτώσει ἀντιφάσεως πρὸς ἑαυτάς δύο τελεσιδικίων ἀποφάσεων.

39 (1846).

§ 4.

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως τὸ ὅτι δὲν παρετέθησαν ἐν τῇ ἀπόφασί οἱ σχετικοὶ νόμοι, ἐφ' ὧν αὕτη στηρίζεται (Πολ. 809), ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐφημερόσθησαν οὗτοι κακῶς ἢ νὰ μὴ ἐρμηνεύθησαν ψευδῶς.

12 (1854) 188 καὶ 189 (1855) 105 (1867) 421 (1880).

Ἀπόφασις στηριχθεῖσα ἐπὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἀναιρεθείσης μετὰ ταῦτα, στερεῖται βάσεως καὶ, συνεπῶς, διὰ παραβλάσιν τῶν περὶ τελεσιδικίας διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀναιρεῖται.

60 (1877).

Ὅταν, ἀπόφασίς τις στηρίζεται ἐπὶ δύο ὅλως ἀσχέτων ἀλλήλαις

βάσεων, διατυπώνται δὲ λόγοι ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἐτέρας τούτων, καθίσταται ἄσκοπος ἡ ἐξέτασις αὐτῶν, διότι καὶ ἂν ὑποτεθῶσι βάσιμοι, ἡ ἀπόφασις μένει ἀπρόσβλητος, ἔνεκα τῆς ἐτέρας βάσεώς της, καθ' ἣς δὲν διατυπῶνται λόγοι ἀναιρέσεως. 129 (1866).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον δὲν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ μόνον μέρος αὐτῆς, παραβιάζει τὸ ἄρθρον 170 τῆς Πολ. Δικ. 75 (1890).

Ἡ παραβίασις τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς οὐσιωδῶν, ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

2 καὶ 53 (1870) 11, 86 καὶ 87 (1875).

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως τὸ ὅτι διετάχθη ματαίᾳ ἀπόδειξις. 383 (1855).

Ὁ διάδικος δικαιούται, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, νὰ ἐπικαλεσθῇ ὅλα τὰ ἐπιτρεπόμενα μέσα (Πολ. Δικ. 256), τὸ δὲ δικαστήριον ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλούμενα ἀποδεικτικὰ μέσα, ἄλλως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ τυγχάνει ἀναιρετέα. 153 (1890).

Προκειμένου περὶ παραβιάσεως τῶν περὶ ἀποδείξεως κανόνων, ἡ σιωπὴ ἢ ἡ ἀντίρρησης τοῦ διαδίκου δὲν δύναται ν' ἀποκλείσῃ αὐτὸν τοῦ δικαίουματος, ὅπως προτείνει τὴν παραβίασιν ταύτην ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 159 (1853).

Ἡ ἀπόφασίς ἐστίν ἀναιρετέα, ὅταν τὸ δικαστήριον ἐκλαμβάνῃ τὰ παρ' ἄλλου μάρτυρος βεβαιωθέντα, ὡς εἰρημένα παρὰ τοῦ μάρτυρος, οὕτινος ἡ κατάθεσις ἔπεισε τὸ δικαστήριον. 247 (1871).

Ἡ μὴ ἐπιβολὴ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων εἰς αἵτησιν περὶ παρατάσεως προθεσμίας δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. 31 (1875).

Μὴ διατάξαντος τοῦ Ἐφετείου τὴν ἀπόδοσιν τοῦ προστίμου, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ ἔφεσις κριθῇ καθ' ὁλοκληρίαν ἢ ἐν μέρει βάσιμος, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα, ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπάρχει περίπτωσις νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἀλλ' ὑποχρεοῦται ὁ Γραμματεὺς ν' ἀποδώσῃ τὸ πρόστιμον. (Πολ. Δικ. 783 ἐδ. 6'). 162 (1870).

Ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει μνηστὴς ἄλλης κατοικίας τῶν διαδίκων ἢ ἐκείνης, ἣτις ἐν ταῖς δικογράφοις ἀναφέρεται, δὲν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

162 (1872).

"Όταν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπορρίπτῃ δι' ἀοριστίαν πρότασιν ἢ ἀγωγὴν, ἀπαιτοῦν ὅρους καὶ στοιχεῖα, μὴ ἀπαιτούμενα ὑπὸ τοῦ νόμου, ἢ ἀπόφασίς του τυγχάνει ἀναιρετέα. 251 (1875).

§ 5

"Όταν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀφήσῃ ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασίν του ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως.

12 (1842) 15 (1843) 11 καὶ 55 (1875) κλπ.

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἀναιτιολογήτως προτάσεις καὶ ἰσχυρισμούς τῶν διαδίκων, καθίσταται ἀναιρετέα.

40, 66, 69, 74, 86, 96 καὶ 104 (1845) 25, 154, 225, 475 καὶ 379 (1852) 118, 119 καὶ 121 (1859) κλπ.

Μόνον ἢ παντελὴς ἔλλειψις αἰτιολογίας, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἐσφαλμένον ἢ ἔλλιπές αὐτῆς, δίδει χώραν εἰς ἀναιρέσιν.

187 (1854) 170 (1870).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 6 Πολ. Δικ., πᾶσα ἀτέλεια τῶν αἰτιολογιῶν δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἀλλ' ἢ ἔλλειψις αἰτιολογιῶν ἢ ὡς πρὸς τὸ ὅλον ἢ ὡς πρὸς κεφάλαιόν τι τῆς ἀποφάσεως· πρὸς τὴν ἔλλειψιν δὲ ταύτην, τότε μόνον ἰσοδυναμοῦσιν ἀτελεῖς αἰτιολογίαι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 183 Πολ. Δικον., ὅταν αὗται δὲν περιέχωσιν ἢ τὰ περιστατικά, ἅτινα ὁ δικαστὴς εἶχεν ὡς βάσιν τῆς ἀποφάσεώς του ἢ τοὺς νομικοὺς κανόνας, τοὺς ὁποίους ἐφῆρμωσε. 37 (1836).

Ἡ συνεπτυγμένη αἰτιολογία δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

60 (1875) 181 καὶ 278 (1879).

Αἱ αἰτιολογίαι τῶν ἀποφάσεων, τότε μόνον πληροῦσι τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, ὅταν περιέχωσιν ὅλα τὰ περιστατικά καὶ τοὺς νομικοὺς κανόνας, ἐφ' ὧν ὁ δικαστὴς στηρίζει τὴν ἀπόφασίν του, ἢ δ' ἔλλειψις τῶν στοιχείων τούτων ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἔλλειψιν αἰτιολογίας, ὅπερ εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. 44 (1836).

Ἡ αἰτιολογία δεόν νὰ περιέχῃ τὰ περιστατικά, ἅτινα ὁ δικαστὴς ἔχει ὡς βάσιν τῆς ἀποφάσεώς του, μὴ περιέχουσα δὲ αὐτά, ἀλλὰ τὸ ἐκ τούτων συμπέρασμα, δὲν εἶναι αἰτιολογία, ἀλλ' αὐτὴ ἢ ἀπόφασις τοῦ δικαστοῦ ἄνευ λόγου (Πολ. Δικ. 182 καὶ 183).

265 (1859) 219 (1888).

Τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι, κατὰ νόμον, νὰ αἰτιολογῶσι μόνον ἐκείνας

τὰς προτάσεις τῶν διαδίκων, αἵτινες ἔχουσιν οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν τῆς ὑποθέσεως ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ὅλως ἀβασίμους καὶ ἄνευ νομικῆς ἐπιρροῆς (Πολ. Δικ. 807 § 6).

189 (1850) 101 (1869) 124 (1870) 315 (1871) 190 (1872)
74 (1873) 31, 95, 216 καὶ 217 (1875) 63 καὶ 197 (1877)
47, 370 καὶ 372 (1879) 58 (1885).

Τὸ ἀναιτιολόγητον προτάσεως ἢ ἰσχυρισμοῦ, μηδεμίαν ἔχοντος, προφανῶς, νομικὴν βαρύτητα, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως.

175 (1874) 181 καὶ 191 (1879) 68 (1884).

Τὸ ἀναιτιολόγητον εἶναι μὲν λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ἀλλ' ὁ νόμος ἐννοεῖ ἑλλειψιν, ἀφορῶσαν πρότασιν σχετικὴν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ μὴ ληφθεῖσαν ὑπ' ὧν παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἢ μὴ αἰτιολογηθεῖσαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς προτάσεις ἐκείνας, αἵτινές εἰσιν ὅλως ἄσχετοι.

36 (1847).

Οὐχὶ ἐπὶ παντὸς ἰσχυρισμοῦ, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν αἰτήσεων ὀφείλει νὰ αἰτιολογῇ τὸ δικαστήριον τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ. 180 (1867).

Τὸ δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπόφασιν του εἰδικῶς, ἐπὶ τῶν ἀορίστως προτεινομένων ἰσχυρισμῶν, διότι, κατὰ νόμον, πᾶς διάδικος ὀφείλει νὰ διατυπώσῃ σαφῶς καὶ ὠρισμένως τὰς προτάσεις του, ἐφ' ὧν καὶ μόνων ὁ δικαστὴς ὑποχρεοῦται, ἐπὶ ποινῇ ἀναίρεσεως, νὰ ἀποφασίσῃ (Πολ. Δικ. 137, 580 καὶ 173).

44 καὶ 105 (1863) 173 (1869) 83 καὶ 118 (1879)
124 καὶ 154 (1879).

Τὰ δικαστήρια ὀφείλουσιν ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν αὐτῶν νὰ ἐφαρμόζωσιν ἐπὶ τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως τὸν κατὰ τὴν κρίσιν των ἐφαρμοστέον νόμον, δὲν ὀφείλουσι δὲ νὰ αἰτιολογῶσι τὴν μὴ ἐφαρμογὴν ἐτέρου νόμου, προταθέντος ὑπὸ τῶν διαδίκων. 284 (1863).

Ὁ δικαστὴς, καίτοι ὑπόχρεως εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ ἐκάστοτε προσήκοντος νόμου, δὲν ὀφείλει ὅμως νὰ αἰτιολογῇ τὰ νομικὰ τῶν διαδίκων ἐπιχειρήματα, ὥστε ἐντεῦθεν δὲν δύναται νὰ προκύβῃ λόγος ἀναίρεσεως. 18 (1873).

Ἡ παράλειψις τοῦ δικαστηρίου τοῦ νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπόφασιν του περὶ τῆς προτάσεως τοῦ διαδίκου, ὅτι ὠρισμένη διάταξις νόμου τυγχάνει ἐρμηνευτικῆ, δὲν ἀποτελεῖ ἀναιτιολόγητον τῆς ἀποφάσεως, διότι τὸ ἀναιτιολόγητον ὑποτίθηναι ἰσχυρισμὸν παραλειφθέντα, ἢ δὲ

περὶ ταιαύτης ἢ ταιαύτης τοῦ νόμου ἐφαρμογῆς πρότασις, ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἐπιχείρημα ἢ γνώμην, ἀναγομένην εἰς τὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

140 (1884).

Οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν παραβιάζει τὸ δικαστήριον, ἐάν, ἐν τῇ ἀποφάσει του, δὲν ἀναπτύσῃ, ἀπορρίπτον, δι' εἰδικῶν πρὸς τοῦτο αἰτιολογιῶν, τὰ ὑπὸ τῶν διαδίκων, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν προτάσεών των ἢ πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν τοῦ ἀντιδίκου, προτεινόμενα ἐπιχειρήματα, διότι ἐκτιθεμένου ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ λόγου, ὡς ἐκ τοῦ ὅπου τοῦ δικαστήριον ἐξεδίκασεν οὕτως ἢ ἄλλως ὠρισμένην τοῦ διαδίκου πρότασιν, προφανῶς καταδείκνυται ἐντεῦθεν, ἂν καὶ κατὰ πόσον ἐκρίθη ὡς σπουδαῖον ἢ δυνάμενον νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν τὸ σχετικῶς πρὸς τὴν πρότασιν ταύτην ὑποβληθὲν ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐπιχείρημα, ἀρκεῖ δὲ νὰ ἐκτίθεται ἐν τῇ ἀποφάσει ὁ λόγος, δι' ὃν τὸ δικαστήριον παραδέχεται ἢ ἀπορρίπτει ἐνστάσεις ἢ προτάσεις τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 182, 183, 160 καὶ 680).

10 (1843) 143 (1854) 85 καὶ 304 (1866) 205 καὶ 306 (1867) 189 καὶ 206 (1869) 102 (1874) 42 καὶ 94 (1875) 274 (1878) 55 (1881) 38 (1888).

Τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ σκεφθῇ ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ, διαλαμβανομένου ἐν τῷ ἐφετηρίῳ, ἀφοῦ οὐδεὶς λόγος γίνεται περὶ αὐτοῦ ἐν ταῖς προτάσεσιν, οὐδὲ δι' αὐτῶν ἀναφέρεται ὁ ἐκκαλῶν εἰς τὸ ἐφετήριόν του, διότι αἱ προτάσεις ἀποτελοῦσι τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν, ἣν ὁ νόμος θεωρεῖ ὡς τὴν κυρίαν (Πολ. Δικ. 158). 230 (1866).

Δὲν εἶναι ὑπόχρεα τὰ δικαστήρια ν' ἀποφάνωνται ἐν ἐκάστη συζητήσει τῆς ἐκδικαζομένης ὑποθέσεως, δι' εἰδικῶν αἰτιολογιῶν περὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων, περὶ ὧν ἀπεφάναντο διὰ προηγουμένων ἀποφάσεων αὐτῶν.

139 (1883) 310 (1887).

Δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἀναιρέσεως τὸ ἀναιτιολόγητον ἰσχυρισμοῦ τινος, ὅστις προϋτάθη μὲν κατὰ τὰς προηγουμένας συνεδριάσεις, δὲν ἐπανέλθῃ ὅμως καὶ κατὰ τὴν συνεδρίαν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ὀριστικὴ ἀπόφασις.

298 (1864).

Τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐκτιμῇσιν σὺν τῷ ἱστορικῷ τῆς ἀγωγῆς καὶ τὰς προτάσεις τοῦ ἐνάγοντος, δι' ὧν δύνανται ν' ἀναπληρωθῶσιν αἱ ἁριστίαι τῆς ἀγωγῆς.

224 (1874).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ὁλοκλή-

ρους τὰς προτάσεις τῶν διαδίκων καὶ ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῶν νὰ μὴ φῶνῃ τὴν πεποίθησίν του, περὶ τῶν ἀμφισβητούμενων ἰσχυρισμῶν.

52 (1879).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ, ἂν προηγήθῃ ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ, ἄλλως ἢ ἀποφασίς του, ἀναιτιολόγητος οὕσα, ὡς πρὸς τὴν τήρησιν διατυπώσεως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένης, τυγχάνει ἀναιρετέα.

174 (1876).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερα αἰτιολογία διὰ τὴν ἀπόρριψιν προτάσεώς τινος, ἂν ἐκ τοῦ συνόλου τῶν σκέψεων τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐξάγῃται ἡ ἀπόρριψις αὐτῆς. Τὰς ἐν παρόδῳ ἀναφερομένας προτάσεις δὲν εἶναι ὑπόχρεα νὰ αἰτιολογῶσι τὰ δικαστήρια.

8 (1844).

Πᾶς λόγος, ἀναγόμενος εἰς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, δὲν καθιστᾷ ταύτην ἀναιρετέαν.

41 (1875).

Ὅταν τὸ Ἐφετεῖον ἀναφέρῃται εἰς τὰς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, παραδέχεται ταύτας καὶ δὲν ὑπάρχει ἀναιτιολόγητον.

158 (1838).

Τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐκθέτῃ ἐν τῇ ἀποφάσει του τὸν λόγον, δι' ὃν κατεδίκασέ τινα εἰς τόκον πρὸ τῆς ἀγωγῆς, ἄλλως ἢ ἀποφασίς αὐτοῦ, ὡς ἀναιτιολόγητος, τυγχάνει ἀναιρετέα.

332 (1875).

Ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει ἐπὶ κλησίς τοῦ ἄρθρ. 210 Πολ. Δικ., συνδυαζομένη καὶ πρὸς τὴν ἐν τῷ διατακτικῷ περὶ ἐξόδων διάταξιν, ἀρκούντως καταδεικνύει, ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖων κατεδικάσθη εἰς τὰ ἔξοδα, ὡς ἡττηθεὶς· ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀναιτιολόγητον τῆς ἀποφάσεως.

255 (1876).

Τὸ δικαστήριον δύναται αὐθορμήτως ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προδικαστικὴν ἀπόφασίν του (Πολ. Δικ. 180)· μὴ θεωρήσαν ὅμως ταύτην ἀνακλητέαν, δὲν ὀφείλει νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπόρριψιν τῆς σχετικῆς αἰτήσεως τῶν διαδίκων, διότι οὗτοι δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ ζητῶσι τὴν ἀνάκλησιν τῶν ἀποφάσεων· ἐν σιωπῇ δὲ θεωρεῖται, ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπορρίπτει τὴν περὶ ἀνακλήσεως αἴτησιν.

55 (1866) 231 (1867) 282 (1872) 42 (1874)

52 καὶ 293 (1878) 367 (1879).

Τὸ δικαστήριον κανονίζει αὐτεπαγγέλτως τὸ θέμα καὶ τὰ μέσα

τῆς ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 244, 248-250), ὥστε δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως ἐπὶ ἀναιτιολογήτῳ, ἐὰν τὸ δικαστήριον ἐπιτρέψῃ ἄλλα ἀποδεικτικὰ μέσα ἢ ὅσα ἐξήγησεν ὁ διάδικος. 133 (1876).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν εἶναι ὑπόχρεων νὰ ἀναφέρῃ ἐν τῇ ἀποφάσει του πόθεν ἐξήγαγε τὴν ὁμολογίαν τοῦ διαδίκου, ἀρκεῖ, ὅτι αὕτη ἐμπεριέχεται ἐν ταῖς ὑποβληθείσαις αὐτῷ προτάσεσιν. 63 (1877).

Τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ διαλαμβάνῃ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ ἅπαντα τὰ περιστατικά, ἅτινα εἶχεν ὡς βάσιν τῆς ἀποφάσεώς του, νὰ ἐξάγῃται δὲ ἐξ αὐτῆς, ἂν τὰ τεκμήρια, ἅτινα ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν εἰσὶν ὅποια ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, ἤτοι σπουδαῖα, ὠρισμένα καὶ σύμφωνα πρὸς ἄλληλα, ἄλλως ἢ ἀποφάσις εἶναι ἀναιτιολόγητος. 7 (1863).

Εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας κατέλειπεν ὁ νόμος τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀνάγκης περὶ ἀποδείξεως δι' αὐτοψίας δικαστικῆς. Ἀφοῦ δὲ τὸ δικαστήριον ἐμόρφωσε τὴν πεποιθήσιν του ἐκ τῶν λοιπῶν προσαχθεῖσων ἀποδείξεων, ἔπεται προφανῶς, ὅτι ἐθεώρησε περιττὴν τὴν διὰ δικαστικῆς αὐτοψίας ἀπόδειξιν. Ὡστε δὲν ὑπάρχει ἀναιτιολόγητον. 386 (1874).

Δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως, ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν μνημονεύονται ἐν τῇ ἀποφάσει τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν μαρτύρων καὶ τὰ παρ' ἐκάστου τούτων κατατεθέντα γεγονότα, ὅταν ἀποδεικνύηται ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετιμήθησαν. 21 (1850) 181 (1855) 105 (1866) 175 (1871) 57 (1873) 190 (1875) 304 (1878) 274 (1887).

Τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ὑπόχρεα νὰ ἐκθέτωσιν ἐν τῇ ἀποφάσει πάντα τὰ ὑφ' ἐκάστου τῶν μαρτύρων ἐκτιθέμενα γεγονότα καὶ τοὺς λόγους, δι' οὓς ἄλλα μὲν παραδέχονται, ἕτερα δὲ ἀποκρούουσιν, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ ἐκθέτωσι τὸ ἐξαγόμενον, ὅπερ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν μαρτυριῶν παρεδέχθησαν καὶ ἐξ οὗ ἐμόρφωσαν τὴν πεποιθήσιν αὐτῶν. 169 (1854) 207 (1856) 83 (1863) 252 (1864) 288 (1866) 262 (1870) 182 (1875) 55 (1881).

Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ μνημονεύηται ἐν τῇ ἀποφάσει τὸ περιεχόμενον τῶν μαρτυριῶν. 76 (1873).

Δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου ν' ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀποφάσει αἱ περιχοπαὶ τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων. 24 (1876).

Ἐὰν ὁ διάδικος δὲν ὑπέβαλεν εἰς τὸ δικαστήριον τὰς ἐν ἄλλῃ οἰκῇ ληφθεῖσας καταθέσεις μαρτύρων, ἃς ἐπεκαλέσθη ὡς τεκμήρια, τὸ δικαστήριον δὲν παραβιάζει τὸν νόμον, μὴ λαθὼν ταύτας ὑπ' ὧσιν.

187 (1879).

Τὰ δικαστήρια δὲν ὀφείλουσι νὰ αἰτιολογῶσι τὰς ἀποφάσεις των ὡς πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἀξιοπιστίας τῶν μαρτύρων, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ αἰτιολογῶσι τὴν ἐξ αὐτῶν προκύψασαν τελειωτικὴν πεποίθησιν αὐτῶν.

226 (1866) 453 (1878) 336 (1879).

Τὸ περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν μαρτύρων ζήτημα ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας (Πολ. Δικ. 352), ὅστις ἐπομένως ὑποτίθεται, ὅτι λαμβάνει ὑπ' ὧσιν, ἐν τῇ ἐκτιμῇ τῶν μαρτυριῶν, τοὺς ἐπαγομένους ὡς πρὸς τὴν ἀξιοπιστίαν αὐτῶν παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἰσχυρισμούς· δὲν ὑποχρεοῦται ὅμως ἐκ τοῦ νόμου νὰ ἐκθέτῃ ἐν τῇ ἀποφάσει του, τοὺς πείσαντες αὐτὸν λόγους, περὶ τοῦ ἀξιοπίστου ἐκάστου μάρτυρος (Πολ. Δικ. 256), οὐδὲ εἶναι ἀναιτιολόγητος ἡ ἀπόφασις, ἐὰν παρέλειψε νὰ σκεφθῇ ἐφ' ἐκάστου τῶν κατὰ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν μαρτύρων προταθέντων λόγων.

188 (1879).

Ἡ ἀναιτιολόγητος ἀπόρριψις ἐνστάσεως ἐξαιρέσεως μάρτυρος, οὕτινος τὴν κατάθεσιν ἐκτιμᾷ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

275 (1879).

Ἡ ἔλλειψις αἰτιολογίας τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἐπὶ ἐνστάσεως ἐξαιρέσεως μάρτυρος, ἥτις τυγχάνει νόμῳ ἀβάσιμος, δὲν ἔχει ἐπιρροήν, ἐπομένως δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἀναιρέσεως.

350 (1874).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ ἐκτιμᾷ τὰς καταθέσεις οὐ μόνον τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ἀνταποδείξεως.

191 (1881).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας διαλαμβάνῃ ἐν τῇ ἀποφάσει του, ὅτι ὁρθῶς ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου αἱ μαρτυρικαὶ καταθέσεις, ἐξετίμησε προφανῶς τὸ δικαστήριον ἀπάσας τὰς καταθέσεις.

274 (1887).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ διαδίκου περὶ ὅρκου, ἔστω καὶ ἂν ᾖ ἥναι ἀόριστος ἡ πρότασις αὕτη ἢ δὲν δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὑπ' αὐτοῦ ὅρκος.

217 (1858).

Ἐπαγομένου ὅρκου, περὶ ἰσχυρισμοῦ ἀορίστως καὶ ἀσαφῶς διατε-

τυπωμένου, τὸ δικαστήριον οὐ μόνον ὀφείλει νὰ μὴ ἐπιβάλῃ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ οὐδὲ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ διαδίκου ὑποχρεοῦται (Πολ. Δικ. 137, 183 καὶ 588). 40 (1883).

Ἐπαγομένου ὅρκου περὶ θέματος ἀλυσιτελοῦς, τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι ὑπόχρεων νὰ αἰτιολογήσῃ εἰδικῶς περὶ τούτου τὴν ἀπόφασίν του. 318 (1879).

Ἡ μὴ ἐπιβολὴ τοῦ ἐπαγομένου ὅρκου καθιστᾷ τὴν ἀπόφασιν, ὡς ἀναιτιολόγητον, ἀναιρετέαν. 139 (1878).

Ἐπὶ προτάσεως τοῦ διαδίκου, ἂν πρέπη νὰ δώσῃ ὅρκον τρίτου ἢ διαδίκου, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ φέρῃ αἰτιολογίαν ἐν τῇ ἀποφάσει του. 277 (1877).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ ἐκτιμᾷ τὸ περιεχόμενον παντὸς ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένου καὶ ἐπirroγὴν ἔχοντος εἰς τὴν μὲρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του ἐγγράφου· ἡ δὲ παράλειψις ἐκτιμήσεως ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, ἐπὶ ἀναιτιολογήτῳ. 118 (1877) 182 καὶ 229 (1879).

Δὲν ὀφείλει τὸ δικαστήριον ν' ἀναφέρῃ ἐν πρὸς ἐν τὰ ἐγγραφα, ἐξ ὧν ἐμὲρφωσε τὴν πεποίθησίν του περὶ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων σχέσεως, ἀρκεῖ δὲ νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι ἐκ τῶν ἐπικαλουμένων ἐγγράφων ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ. 118 (1884).

Ὁ δικαστὴς δὲν ὀφείλει νὰ ἐκθέτῃ ἐν ταῖς αἰτιολογίαις τῆς ἀποφάσεώς του τὸ περιεχόμενον τῶν ἐγγράφων, ἐξ ὧν ἐμὲρφωσε τὴν πεποίθησίν του, ἀλλὰ μόνον τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἅτινα εἶχεν ὡς βάσιν τῆς ἀποφάσεώς του (Πολ. Δικ. 183). 169 (1854).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ ἐκτιμῇ ἀπάσας τὰς προσαγομένας ἀποδείξεις, ἡ δὲ παράλειψις τῆς ἐκτιμήσεώς τινων ἐξ αὐτῶν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως. 207 (1877).

Τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ ἐκθέτωσιν ἐν τῇ αἰτιολογικῇ τῶν ἀποφάσεων τοὺς λόγους ἢ τὰς ἀποδείξεις, ἐξ ὧν παράγουσι τὴν πεποίθησιν αὐτῶν, περὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου γεγονότος, τότε δὲ ἡ ἀπόφασις αὐτῶν εἶναι ἡτιολογημένη, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου, διότι ὀφείλουσι νὰ αἰτιολογήσωσι τὴν ἰδίαν πεποίθησιν καὶ οὐχὶ τὸ ἐσφαλμένον τῆς πεποιθήσεως τῶν διαδίκων. 182 (1838) 102 καὶ 156 (1866) 230 (1870).

Ὅπως θεωρηθῇ ἡ ἀπόφασις ἀρκούντως ἡτιολογημένη, ἀρκεῖ τὸ δι-

καστήριον νὰ ἀποφαίνηται ἐν αὐτῇ, ποῖα τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων προταθέντων μέσων ἀποδείξεως καὶ διὰ ποίους λόγους ἔπεισαν αὐτὸ ν' ἀποφασίσῃ ὅπως ἀπεφάσισε, διότι ἡ τοιαύτη αἰτιολογία τῆς πεποιθήσεως τοῦ ἐκφράζει ἀρκούντως, ὅτι ἀντίθετα μέσα ἀποδείξεως καὶ ἐπιχειρήματα δὲν ἔπεισαν αὐτὸ καὶ ἐπομένως, περιττὸν ἦτο νὰ ἐκθέσῃ τοῦτο ῥητῶς.

181 (1865).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 256 τῆς Πολ. Δικ., δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐκτιμᾶται ἰδιαίτερώς ἕκαστον τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἀλλ' ἄρκεῖ μόνον νὰ ἐκτίθεται ἡ κατὰ πεποιθήσιν κρίσις τοῦ δικαστοῦ, περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων ἐν συνόλῳ, περὶ τοῦ ἀξιοπλίστου τῶν μαρτύρων καὶ περὶ τοῦ ἀξιοχρέου τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων.

281 (1866).

Δὲν ὑποχρεοῦται ὁ δικαστὴς νὰ ἐκθέτῃ ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ πῶς ὠδηγήθῃ εἰς ὠρισμένον συμπέρασμα, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν ἐνδόμυχον τοῦ δικαστοῦ κρίσιν καὶ πεποιθήσιν (Πολ. Δικ. 256).

78 (1884).

Δὲν εἶναι ἀυθαίρετος ἡ βεβαίωσις τοῦ δικαστηρίου, ὅτι δὲν ἀπεδείχθῃ τὸ θέμα, διότι δὲν εἶναι ὑπόχρεων νὰ ἐκθέτῃ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ λεπτομερῶς τὰ γεγονότα, περὶ ὧν κατέθεσαν οἱ μάρτυρες.

105 (1866).

§ 6

Οἱ προτεινόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως δεόν νὰ ᾔναι ὠρισμένοι, ἀναφερομένων τῶν κανόνων, οὓς παρεβίασεν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις.

195 (1838).

Ἡ ἐσφαλμένη ἐρμηνεία ἀλλοδαποῦ νόμου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

8 (1858) 43 (1859).

Ἡ ἐρμηνεία ἀλλοδαπῶν νόμων, ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας γενομένη, θεωρεῖται ἐκτίμησις πραγματικῶν γεγονότων καὶ ὡς τοιαυτὴ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

178 (1838).

Δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως ἡ ἐσφαλμένη ἐρμηνεία τῶν θεσπισμάτων τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως, ἐὰν ταῦτα δὲν ἐξεδόθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν νόμου τινός καὶ ἐὰν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκδόσεώς των, δὲν ἐνῆσκει τὴν Νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησις ἀλλ' ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις.

264 (1882).

Ἡ ἐρμηνεία Β. Διατάγματος διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου

Πάγου, ἐκτὸς μόνον ἂν τοῦτο ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν νόμου.

69 (1877).

Βασιλ. Διατάγματα, ἀφορῶντα τὴν χορηγομένην ἀμοιβὴν εἰς τὸν προσαγαγόντα ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς ληστὴν τινα, μὴ στηριζόμενα δὲ ἐπὶ Νόμου τινός, ἐπέχουσι τόπον συμβάσεως μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ τὰ ἐν αὐτοῖς παραδεχθέντος καὶ ἐπομένως, ἡ περὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν τοιούτων Διαταγμάτων κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 398 καὶ 411 (1880).

Ἡ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἐρμηνεία τοῦ Β. Διατάγματος ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου 1850, περὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἐργολάβων δημοσίων ἔργων εἰς τὰς ἐκάστοτε ἀναφουρένας μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ ἐργολάβου ἢ τοῦ ἐγγυητοῦ αὐτοῦ δίκας, δὲν εἶναι ἐρμηνεία νόμου, ὑποκειμένη εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι δὲν ἐξεδόθη δυνάμει νόμου καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐρμηνεία ὅρων συμφωνίας, διαφεύγουσα τὸν ἔλεγχον τοῦτον καὶ ἐσφαλμένη ἂν ᾔται (Πολ. Δικον. 810 § 2).

138 (1874).

Διάταγμα, δι' οὗ ἀπλῶς διατίθενται ἰδιωτικὰ δικαιώματα τοῦ Δημοσίου πρὸς ὄφελος ὀρισμένου προσώπου, δὲν εἶναι νόμος, ἀλλ' ἐπέχει τόπον συμβάσεως. Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναίρεσις ἀποφάσεως διὰ κακὴν ἐρμηνείαν αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον διὰ παραμόρφωσιν. 217 καὶ 231 (1863) 173 (1875).

§ 7

Κατὰ τὰ ἀρθρ. 809 καὶ 810 Πολ. Δικ., τότε μόνον δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, ὅταν εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ἐμπεριέχεται ῥητὴ, ἀπ' εὐθείας ἢ ἐκ πλαγίου παραβιάσις σαφῶν ὀρισμῶν νόμου ἢ ἀρχαίου ἰσχύοντος ἔτι ἐθνικοῦ ἢ ὅταν προσβάλλωνται κανόνες τοῦ δικαίου ἢ παραβιάζωνται τύποι διαδικαστικοὶ οὐσιώδεις ἢ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένοι (Πολ. Δικ. 201, 807).

17 καὶ 20 (1835) 45 καὶ 56 (1836) 178, 209, 211 καὶ 238 (1838) 465 (1866) 45 (1870) 87 (1873).

Μὴ ὑπάρχοντος ῥητοῦ καὶ σαφοῦς νόμου περὶ τίνος ζητήματος, δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ παραβιάσει τῶν διατάξεων αὐτοῦ. 96 (1846) 196 (1855) 293 (1868).

Ὅπως ἀναιρεθῇ ἀπόφασίς τις, δεόν νὰ ὑπάρχῃ παραβίασις σαφοῦς

τοῦ νόμου διατάξεως· οὕτως ἡ λύσις τοῦ ζητήματος, ἐὰν ὁ κατ' ἀρχαιότητα πρῶτος ἐκδοχὺς προτιμᾶται τοῦ ἐπομένου, ὅστις πρὸ αὐτοῦ ἐγνώστοποίησε τῷ ὀφειλέτῃ τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν ἐκχώρησιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἰδίου ἐκχωρητοῦ ἢ τὸ ἐναντίον, δὲν δίδει χῶραν εἰς ἀναίρεσιν, ἀσαφείας ὑπαρχούσης ἐπὶ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νόμου. 265 (1870).

Δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις ἔνεκα ψευδοῦς ἐρμηνείας νόμου, ὅταν, καίτοι ἐσφαλμένης οὔσης τῆς αἰτιολογίας τῆς ἀναίρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, δὲν περιέχεται εἰς τὸ διατακτικὸν αὐτῆς ῥητὴ, ἀπ' εὐθείας ἢ ἐκ πλαγίου παραβίασις τῶν σαφῶν ὁρισμῶν τοῦ νόμου.

104 (1865) 183 (1866).

Ἐὰν τὸ διατακτικὸν ἀποφάσεώς τινος ᾖν σύμφωνον πρὸς τὸν νόμον, δὲν εἶναι αὕτη ἀναιρετέα, καίτοι στηριζομένη ἐπὶ ἄλλης νομικῆς διατάξεως, ἣν παρερμηνεύει, διότι τὸ διατακτικὸν τῶν ἀποφάσεων καὶ οὐχὶ αἱ αἰτιολογίαι αὐτῶν εἶναι ἀντικείμενον ἀναιρέσεως (Πολ. Δικ. 809).

239 (1863) 216 (1864) 225 (1867) 222 καὶ 225 (1868)
45 (1871) 166 (1872) 273 (1874) 147 (1878) 273 (1884)
102 (1890).

Ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως, ἥτις δὲν ἀφορᾷ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ μόνον τὰς αἰτιολογίας, ἐνῶ ὁ ἀναιρεσιεὼν ὁμολογεῖ τὴν ὀρθότητα τοῦ διατακτικοῦ, εἶναι ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. 809).

198 (1866).

Οἱ κατὰ ἐπιβοηθητικῆς αἰτιολογίας λόγοι ἀναιρέσεώς εἰσιν ἀπορριπτέοι, ἀφοῦ τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως στηρίζεται νομίμως ἐπὶ τῆς κυρίας αἰτιολογίας.

147 (1875).

Ἐὰν τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἐσφαλμένης αἰτιολογίας, ἀλλ' ἐπὶ ἐτέρας, καθ' ἣς δὲν προτείνεται λόγος ἀναιρέσεως, ἡ ἀπόφασις δὲν ἀναιρεῖται.

124 (1879).

§ 8

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 810 § 1 τῆς Πολ. Δικ., δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως, ὅταν τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέτεινε κατ' ἀναλογία νόμον τινὰ ἢ ἐφήρμοσε τὸν νόμον λίαν περιωρισμένως.

96 (1846) 235 (1863) 53 (1864) 177, 319 καὶ 339

(1865) 50 καὶ 403 (1866) 104 (1868) 72, 79 καὶ 272 (1870) 147 (1872) 458 (1878) 393 (1880) 244 (1883) 309 (1887).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 810 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ὅταν τὸ δικαστήριον ἐφηρμωσε τὸν νόμον περιωρισμένως. ὅθεν, ὅταν τὸ δικαστήριον ἐφηρμωσε στενῶς τὰς διατάξεις τῶν Νεαρῶν 53 καὶ 117 καὶ ἀπεφήνατο, κατὰ τὸ γράμμα αὐτῶν, ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ συζύγου ἢ χήρα, ἢ εἰσενεγκοῦσα προίκα, ἔστω καὶ εὐτελοῦς ἀξίας, ἢ ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 264 (1884).

Ἡ εἰς τὸ ἐδάφιον γ' Κεφ. 9 τῆς Νεαρᾶς 117 περὶ ἐπιβουλῆς τῆς σωφροσύνης τῆς γυναικὸς ὑπαγωγή τῆς σοδομίας, ἀποτελεῖ ἐξ ἀναλογίας ἐπέκτασιν τοῦ νόμου, ἀλλὰ λόγος πρὸς ἀναίρεσιν δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴν § 1 τοῦ ἄρθρ. 810 τῆς Πολ. Δικ., ὅταν τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέτεινεν ἐξ ἀναλογίας Νόμον τινά. 57 (1879).

§ 9.

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένη ἐκτίμησις πραγματικῶν γεγονότων, καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ἐσφαλμένη, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν δὲν προσβάλλῃ κανόνα τινά τοῦ δικαίου (Πολ. Δικ. 811 § 2).

15 (1835) 67 (1836) 161 καὶ 178 (1838) 15 καὶ 23 (1850) 198 (1863) 72 (1864) 8, 171 καὶ 184 (1865) 2, 78 καὶ 352 (1866) 143 (1867) 35, 124 καὶ 216 (1868) 14, 20, 99, 192 καὶ 205 (1869) 39, 113 καὶ 199 (1874) 25 (1873) 50 καὶ 95 (1875) 163 (1878) 357 (1879) κλπ.

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, περὶ τοῦ ὅτι διατελεῖ τις ἐν καλῇ ἢ κακῇ πίστει, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

219 (1853) 269 (1871)

Ὁ δόλος καὶ ἡ βία εἰσὶ πραγματικὰ γεγονότα, ὧν ἡ ἐκτίμησις ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, διαφεύγουσα τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 59 (1836)

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐκτιμᾷ κυριαρχικῶς τὰς ψευδεῖς παραστάσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν δόλον, καὶ ἡ περὶ τούτου κρίσις διαφεύγει τὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔλεγχον. 353 (1873)

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, περὶ τοῦ ἂν τὰ προτεινόμενα

πραγματικά γεγονότα αποτελοῦσι βίαν καὶ ἐπομένως, ἂν δύναται νὰ διαταχθῇ ἢ ἀποδείξῃ αὐτῶν, εἶναι κυριαρχική, διαφεύγουσα τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

345 (1875)

Ἡ ἐκτίμησις τῆς βίας, τῆς ὑπερμερίας καὶ τῆς ἀπωλείας, ὡς πραγματικῶν γεγονότων, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

1 (1835)

Κατὰ νόμον, τὸ περὶ ὑπερμερίας ζήτημα εἶναι μᾶλλον πραγματικὸν ἢ νομικὸν Ν. 32 Π. (22. 1) καὶ ἡ ἐκτίμησις αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

4 (1890).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, περὶ τῆς ἀοριστίας ἰσχυρισμοῦ τινος, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀναγομένη εἰς τὴν πραγματικὴν ἐκτίμησιν τῶν δικογράφων.

148 (1874) 9 καὶ 25 (1876) 137 (1879) 427 (1880).

Δὲν δύναται ὁ Ἀρειος Πάγος νὰ ἐξελέγξῃ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, καθ' ἣν ἡ πρότασις τοῦ δόλου τυγχάνει ἀόριστος, μὴ ὀρίζομένων τῶν μηχανορραφιῶν καὶ τῶν τεχνασμάτων, ὧν ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ εἰς τῶν συμβαλλομένων, ὅπως παρασύρῃ τὸν ἕτερον εἰς τὸν καταρτισμὸν τῆς συμβάσεως.

129 (1875).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἡ ἔνστασις τῆς παραγραφῆς ἀόριστως προτείνεται, μὴ ὀρίζομένου τοῦ εἵδους τῆς παραγραφῆς, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

130, 131, 133, 134 καὶ 135 (1879).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένη ἐκτίμησις, ὅτι ἡ προτεινομένη ἔνστασις εἶναι ἀόριστος, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου· δὲν δύναται δὲ νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσειντος γενομένη ἀνάπτυξις τῆς ἐνστάσεως ταύτης, στηριζομένη ἐπὶ γεγονότων, μὴ προταθέντων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

274 (1874).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ὁ προτείνων ἔνστασιν συμπληρισμοῦ παρητήθη σιωπηρῶς τῆς ἐνστάσεως ταύτης, καταβαλὼν ἐκουσίως τῷ ἀντιδίκῳ του τὰ ὀφειλόμενα, ἀφορᾷ πραγματικὰ γεγονότα καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

310 (1871).

Ἡ ἐκτίμησις τῶν πράξεων, ἐξ ὧν συνάγεται σιωπηρὰ συναίνεσις

καὶ ἀποδοχῇ, ἀνήκει τῷ δικαστηρίῳ τῆς οὐσίας, οὐτινος ἡ κρίσις δια-
φεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 26 (1846).

Ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει βεβαίωσις τοῦ Ἐφετείου, ὅτι ἐκοινοποιήθη νομί-
μως κλήσις πρὸς συζήτησιν καὶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐξεφωνήθη ἐκ τῆς σει-
ρᾶς τοῦ πινακίου, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.
99 (1877).

Ἡ ὑπαρξίς κινδύνου βιαιοπραγιῶν μεταξὺ τῶν περὶ διακατοχῆς
ἐριζόντων, ἀπόκειται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου
τῆς οὐσίας καὶ διαφεύγει παντελῶς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.
131 (1889).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐπὶ αἰτήσεως περὶ παραχω-
ρήσεως περιουσίας, ὅτι δὲν πεῖθεται, ὅτι ἐκ δυστυχημάτων ὁ ὀφειλέτης
ἀδυνατεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς δανειστάς του, ἀλλ' ὅτι ἡ αἴτησις γίνε-
νεται ὁλοῦς πρὸς περιγραφὴν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, διαφεύγει τὸν
ἐλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 202 (1871).

Ἐὰν γεγονός τι ᾗναι πασίδηλον ἢ μὴ, κρίνει τὸ δικαστήριον τῆς
οὐσίας, οὐτινος ἡ κρίσις διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.
63 (1867).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἐπέκειτο κίνδυνος ἐκ τῆς
ἀναβολῆς καὶ ἐπομένως, ὅτι καλῶς ἡγέρθη ἀγωγή ἐκ μέρους τοῦ ἐπι-
τρόπου, ἄνευ τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων, διαφεύγει τὸν ἔλεγ-
χον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 30 (1876) 383 (1880).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐνάρ-
ξεως τῆς πτωχεύσεως, εἶναι ὅλως ἀνεξέλεγκτος, δύναται δὲ τὸ δικα-
στήριον νὰ σχηματίσῃ τὴν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πεποίθησιν
του ἐξ οἰουδήποτε γεγονότος ἢ ἐγγράφου, ἐμφαίνοντος παῦσιν πλη-
ρωμῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 441 τοῦ (παλαιοῦ) Ἐμπ. Νόμου.

42 (1886).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας κρίνῃ ἐπουσιώδη τὴν ἐν τῇ κατα-
στηρίῳ ἐκθέσει παράλειψιν γεγονότος τινός, ὡς μὴ ἐπηρεάζουσιν τὸν
προσδιορισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ κατασχεθέντος κτήματος, ἡ κρίσις αὕτη
διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 287 (1882).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, περὶ τοῦ ὅτι αἱ περὶ τὴν
περιγραφὴν τοῦ κατασχεθέντος κτήματος ἐλλείψεις δὲν εἶναι οὐσιώ-
δεις, ὥστε ν' ἀκυρωθῇ ἡ κατάσχεσις, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 957 Πολ.

Δικ., ἀφορᾷ πραγματικά γεγονότα καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 112 (1873).

Εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἀπόκειται νὰ κρίνῃ πρᾶξιν τινα, γενομένην ἐπὶ ἀλλοτρίου κτήματος, ὡς ἐπωφελῇ ἢ μὴ. 187 (1876).

Διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένη ἐξέτασις τῆς συναφείας τοῦ ἀντικειμένου τῆς προσεπικλήσεως πρὸς τὸ τῆς κυρίας δίκης. 4 (1890).

Ἀνεξέλεγκτος εἶναι ἡ περὶ δεδικασμένου κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐκ μέρους τοῦ Ἀρείου Πάγου. 323 (1877) 83 (1879).

Ἡ στάθμισις τῶν γεγονότων, ἐφ' ᾧν στηρίζονται οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως δικαστοῦ, ὡς πραγματικῶν, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 192 (1838).

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἡ ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ἐκδίκασις τῆς ἀνακοπῆς του, καίτοι συντρεχουσῶν περιπτώσεων βιαίας διακοπῆς, διότι μὴ βεβαιουμένων τούτων διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, προϋποτίθεται, ὅτι ἐγένετο ἔρευνα καὶ ἐξέτασις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, διαφεύγουσα τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 30 (1878).

Ἡ κρίσις τοῦ Ἐφετείου, περὶ ἀνεκκλήτου τῆς διαφορᾶς ἐστὶν ἀνεξέλεγκτος. 199 (1879).

Εἰς τὴν κυριαρχικὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἀνήκει ἡ λύσις τοῦ ζητήματος, ἂν ὠρισμένη πρᾶξις ἀποτελῇ ἢ μὴ διατάραξιν τῆς νομῆς. 205 (1876).

Ἐκ τῆς ἀνεξελέγκτου κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐξαρτᾶται ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἐξόδων ἢ ὁ συμψηφισμὸς αὐτῶν, κατὰ τὰς νομίμους περιπτώσεις. 187 καὶ 255 (1876).

Ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐξαρτᾶται νὰ ὀρίσῃ τὸ πρὸς ἀπόδειξιν κατάλληλον μέσον ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τεταγμένων, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ νόμος βητῶς δὲν ἀποκλείει τοῦτο· ἐπομένως, εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι κακῶς διετάχθη πραγματογνωμοσύνη, προκειμένου περὶ τῆς ἀξίας κτημάτων κατ' ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν. 99 (1876).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῶν ἐπιδί-

κων κτημάτων, απαιτοῦσα ἰδιόζουσαν ἐμπειρίαν καὶ τέχνην, δέον νὰ γίνη διὰ πραγματογνωμόνων καὶ διὰ τοῦτο ἀποβαίνει περιττὴ ἡ ἐμμέρτυρος ἀποδείξις, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

98 (1866).

Ἐὰν ἐπὶ τινος ζητήματος ἀπαιτῆται ἰδιόζουσα τέχνη ἢ ἐμπειρία, ἀνήκει εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας. Ἐκ τῆς κρίσεως δὲ ταύτης ἐξαρτᾶται καὶ ἂν ἡ πραγματογνωμοσύνη ᾖ καὶ ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον ἢ ἀπλῶς συμβουλευτικὴ (Πολ. Δικ. 298).

68 (1873) 187 (1876).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας κρίνῃ, ὅτι δι' αὐτοφίας δὲν δύναται ν' ἀποδείχθῃ θέμα τι (π. χ. ἡ ἀμφισβητούμενη κυριότης), ἡ κρίσις αὕτη τοῦ δικαστηρίου διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

164 (1867).

Ἡ κρίσις τοῦ Ἐφετερίου, ὅτι ὁ λόγος ἐξαιρέσεως μάρτυρος ἀορίστως προτείνεται, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

395 (1874) 85 (1890).

Ἡ περὶ τοῦ ἀξιολύτου ἢ μὴ τῶν μαρτύρων κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας μὴ ὄντων ὑποχρέων ν' ἀκολουθῶσι νομικὴν τινα περὶ ἀποδείξεως θεωρίαν (Πολ. Δικ. 256).

346 (1867) 128 (1873) 7 (1876) 188 (1879).

Καίτοι τὸ περὶ τῆς ἀξιολύτου τῶν μαρτύρων ζήτημα ἀνατίθεται εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας (Πολ. Δικ. 332 καὶ 810 § 2), οὐχ ἤττον δὲν ἔπεται ἐντεῦθεν ὅτι τοῦτο, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν προσαχθεῖσων μαρτυρικῶν καταθέσεων, δὲν ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκεῖνα τὰ ἔγγραφα τοῦ ἀντιδίκου, τοῦ προσάγοντος τὰς τοιαύτας ἀποδείξεις, ἅτινα δὲν ἔχουσι μὲν ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸ ἀποδεικτέον θέμα, ἀλλ' ὡς ἀφορῶντα τοὺς εἰρημένους μάρτυρας, παρέχουσι τοιαύτας ἐνδείξεις, ὥστε ἐνεκα τούτων πῦθάνον ὁ δικαστὴς νὰ ἐκτιμῇ ἄλλως τὸ ἀξιόπιστον τῶν μαρτύρων, καίτοι βεβαιούντων αὐτῶν, ὅτι ἀντελήφθησαν τὰ ἄμεσον πρὸς τὸ ἀποδεικτέον θέμα σχέσιν ἔχοντα γεγονότα, τὰ ὅποια οὗτοι κατέθεσαν. Ἀπ' ἐναντίας, ἐκτιμῶν καὶ τὰ τοιαῦτα ἔγγραφα τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἀποδεικνύοντος διὰ τῶν μαρτύρων, ὀφείλει ν' ἀναφέρῃ ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι τὰ διὰ τῶν τοιούτων ἔγγράφων βεβαιούμενα γεγονότα, δὲν δύναται νὰ ἐλαττώσῃ τὸ ἀξι-

όπιστον τῶν μαρτύρων καὶ νὰ μεταβάλλωσι τὴν ἐντεῦθεν προερχομένην πεποίθησιν τοῦ δικαστοῦ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, ἄλλως ἢ ἀπόφασις τυγχάνει ἐλλιπῆς αἰτιολογικοῦ καὶ ὡς τοιαύτη ἀναιρετέα. 79 (1876).

Τὸ ζήτημα, ἂν ὁ μάρτυς προσδοκᾷ ἐκ τῆς δίκης ἄμεσον καὶ βεβαίαν ὠφέλειαν, κατέλιπεν ὁ νόμος εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας καὶ ἡ κρίσις αὐτοῦ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

85 (1853) 324 (1874) 141 (1877) 366 (1879).

Ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν τὸ παραδεκτὸν τῆς ἐμμαρτύρου ἀποδειξέως ἡρτηται ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας (Πολ. Δικ. 304 § 1), ἡ δὲ κρίσις τοῦ αὐτοῦ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

12 (1870) 63 (1883).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, περὶ τοῦ ἂν ᾖ δυνατόν ἢ μὴ νὰ ἔχῃ τις ἔγγραφον ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 6 καὶ 245 (1866) 197 (1870).

Τὸ ζήτημα, ἂν ἔγγραφόν τι καθιστᾷ πιθανὸν ἰσχυρισμὸν τινα καὶ ἐπομένως, ἂν ἀποτελῇ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, εἶναι πραγματικόν καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

51 (1846) 195 (1855) 179 καὶ 258 (1864) 223 (1871) 274 (1887).

Ἡ ἐκτίμησις τῶν τεκμηρίων ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, διαφεύγει δὲ τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

37 (1870) 223 (1871).

Ὁ παρὰ τοῖς ἀλλοφύλοις εἰθισμένος τύπος τοῦ ὅρκου ἢ τῆς διαβεβαιώσεως εἶναι πραγματικὸν γεγονὸς, ὅπερ, κατὰ τὸ 3 ἐδάφ. τοῦ ἄρθρ. 245 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀποδεικνύεται ἐνώπιον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου

15 (1842).

Ἡ κρίσις τοῦ Ἐφετείου περὶ τοῦ ὅτι, ὅπως ἐδόθη ὁ ὅρκος δὲν λύει τὴν διαφορὰν, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

282 (1879).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ὅτι, ὁ ὁμολῶς δὲν μετέβαλεν ἀλλὰ διεσάφησεν ἀπλῶς τὸ θέμα τοῦ ὅρκου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

311 (1874).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ἂν διὰ τῆς τροπο-

ποιήσεως τοῦ ὅρκου ὁμολογεῖται τὸ θέμα αὐτοῦ ἢ τοῦναντίον, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 16 (1880).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τῆς ἐπιρροῆς, ἣν δύνανται νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ ὅρκου ἢ εἰς τὸ θέμα αὐτοῦ προσθήκη, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 114 (1867).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ὁ διάδικος δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἄμεσον γνῶσιν τοῦ διὰ τοῦ ὅρκου ἀποδεικτέου γεγονότος καὶ ἐπομένως, ἔνεκα τούτου, ὅτι δέον νὰ τῷ ἐπιβληθῇ ὁ ὅρκος τῆς γνώσεως, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 43 (1881).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, καθ' ἣν ἰσχυρισμός τις καθίσταται σφόδρα πιθανὸς ἢ τοῦναντίον καὶ ὡς ἐκ τούτου, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἐπιβάλλεται ἀναπληρωτικὸς ἢ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος (Πολ. Δικ. 379 καὶ ἐπ.), ὡς κρίσις καὶ ἐκτίμησις πραγματικῶν γεγονότων, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 240 (1838) 29 (1866) 212 (1875) 367 (1879).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἔχει κυριαρχικὴν ἐξουσίαν περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων καὶ ἢ ἀποφασίς του, κατὰ τοῦτο, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 164, 165 καὶ 199 (1838) 240 καὶ 242 (1866) 11 καὶ 172 (1868) 99, 124, 165 καὶ 209 (1869) 3, 9, 28 καὶ 171 (1870).

§ 10

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῆς διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν δὲν προσβάλλῃ κανόνα τοῦ δικαίου. 188 καὶ 236 (1868) 95 (1869) 9 καὶ 100 (1870) 118 (1870) 142 (1870) 300 (1871).

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ ἀνεξέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. 222 (1865) 131, 303 καὶ 381 (1874) 48 καὶ 179 (1879).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας παραμόρφωσις τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς ἐπιφέρει ἀναίρεσιν (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 170, 807 § 5 καὶ 201). 111 (1863) 162 καὶ 267 (1865) 376 (1866).

Ἡ παραμόρφωσις τοῦ σαφοῦς γράμματος τῆς ἀγωγῆς παραβιάζει

τὸ ἄρθρ. 170 τῆς Πολ. Δικ. καὶ ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. 231 (1864).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας τυχὸν γενομένη παραμόρφωσις τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. 385 (1874) 46 καὶ 442 (1878) 233 (1879).

Ἡ παρερμηνεία τῆς ἀγωγῆς δὲν εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, διότι ἀφ' ἧς ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων. 334 (1864).

Ἡ ἐκτίμησις τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 40, 101, 138 καὶ 216 (1867).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 158, 170 καὶ 745).

200 (1863) 379 (1865) 129 (1874) 24 (1875) 49 (1882)
1 (1884) 22 (1890).

Ἡ μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 222 (1876).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ὅτι ἀγωγή τις δὲν ἐμπεριέχει τοὺς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 70 τῆς Πολ. Δικ. ἀπαιτούμενους ὅρους τῆς ὁμοδικίας, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

46 (1866).

Ἡ ἀοριστία τῆς ἀγωγῆς, ἥτις καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξετάζεται (Πολ. Δικ. 533), ἐκτιμᾶται κυριαρχικῶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας καὶ ἡ ἐκτίμησις αὕτη δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 169 (1870) 263 (1876) 323 (1879).

Δὲν δύναται ὁ Ἀρειος Πάγος νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἂν ἡ ἀγωγή περιέχῃ τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν αὕτη στηρίζεται.

103 (1854).

Ὁ νόμος ἀνατίθῃσι τὴν ἐκτίμησιν τῶν προσόντων τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας (Πολ. Δικ. 533 § 3), δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ἀναίρεσις, ἂν τοῦτο ἐξετίμησε κακῶς πραγματικὰ γεγονότα· ὅθεν, ἡ τοῦ Ἐφετερίου ἀπόφασις, καθ' ἣν ἡ ἀγωγή εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι δὲν ἐμπεριέχει τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει σημειούμενα περιστατικά, ἅτινα ἡδύναντο νὰ καταστήσωσιν ἐφικτὴν τὴν ἀνταπόδειξιν, δὲν παραβιάζει τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 533 ἐδ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας.

214 (1887).

Ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας χαρακτηρισμὸς ἀγωγῆς τινος (π.χ. ἂν ᾖ διεκδικητικὴ ἢ ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώσεως), διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐφ' ὅσον δὲν προσβάλλεται κανὼν τις τοῦ δικαίου. 108 (1871).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας κρίνῃ, ὅτι ἀγωγή τις δὲν εἶναι ἀγωγή περὶ διαταράξεως τῆς νομῆς, ἀλλ' ἀφορᾷ διατάξιν προσωρινῶν μέτρων, ἡ τοιαύτη ἐκτίμησις διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 98 (1874).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἡ ἀγωγή δὲν ἔχει βάσιν οὔτε τὸν δόλον, οὔτε τὴν ἀμέλειαν, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 253 (1886).

Ἡ παραμύρφωσις τοῦ περιεχομένου δικογράφου εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. 328 (1866) 172 (1867).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένη ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου δικογράφου τινὸς διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 119 (1867) 51 (1870) 357 (1879) 409 (1880).

Ἡ ἐκτίμησις τῆς αἰτήσεως θεραπείας διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 381 (1874).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας προσβολὴ τοῦ περιεχομένου ἀνακοινώσεως ἢ ἡ κακὴ ἐρμηνεία αὐτῆς, δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, ἐὰν δὲν προτείνεται ἡ παραβίασις κανόνος τοῦ δικαίου. 189 (1869) 300 (1871).

Ἡ μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς προσεπικλήσεως ἐπιφέρει τὴν ἀνάμειξιν τῆς ἀποφάσεως. 145 (1884).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου παρεμβάσεως, δηλ. ἂν ᾖ κυρία ἢ πρόσθετος, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 281 (1866).

Ἡ παραμύρφωσις τοῦ περιεχομένου τῆς ἐφέσεως ἐπιφέρει ἀνάμειξιν, κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 807 § 5 καὶ 201 Πολ. Δικον. 233 (1864).

Ἡ ἐκτίμησις, ἡ παρὰ τοῦ Ἐφετείου γενομένη, περὶ τοῦ ἂν τις ᾖ ἐκκαλῶν ἢ ἐφεσίβλητος, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 280 (1871).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐρμηνεία τῆς ἐφέσεως, σχετικῶς πρὸς τὴν ιδιότητα, ὅφ' ἣν παρίσταται ὁ ἐκκαλῶν, δηλαδὴ ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ιδιότητα ἢ ὡς ἀντιπρόσωπος ἄλλου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 58 (1879).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἡ ἀντίφεςις δὲν εἶναι σχετικὴ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐκκληθέντα κεφάλαια τῆς ἀποφάσεως καὶ ὅτι ἐπομένως, ὡς τοιαύτη, τυγχάνει ἀπαράδεκτος, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 15 (1876).

Ἡ ἐκτίμησις ἀναγγελίας διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 88 (1890).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου προτάσεων διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 268 (1864) 300 (1871).

Ἡ ἐκτίμησις τῆς ἐννοίας τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας· ἀφοῦ δὲ τοῦτο πείθεται, ὅτι ἰσχυρισμός τις δὲν ἐμπεριέχεται σιωπηρῶς ἐν ταῖς προτάσεσιν, ἡ κρίσις αὕτη δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 50 (1871).

Ἡ κρίσις τοῦ Ἐφετείου περὶ τοῦ γεγονότος, ἂν πρότασις τις ἀποτελῇ νέον ἰσχυρισμόν, μὴ προταθέντα παρὰ τοῦ διαδίκου κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν, ἀφορᾷ ἐκτίμησιν τοῦ περιεχομένου προτάσεων, διαφεύγουσαν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 386 (1874).

Ἡ παραμύρφωσις τῶν προτάσεων εἶναι λόγος ἀναιρέσεως.

210 (1863) 233 (1864).

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἡ παραμύρφωσις τῶν ἐγγράφων προτάσεων (Πολ. Δικ. 810). 318 (1879).

Ἡ κρίσις τοῦ Ἐφετείου περὶ τῆς ἀοριστίας διαφορῶν κονδυλίων διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 10 (1890).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ὅτι ὠρισμέναι προτάσεις δὲν περιέχουσι ῥητὴν καὶ εἰδικὴν ἄρνησιν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου, ὡς ἀπαιτοῦσι τὰ ἄρθρ. 518 καὶ 585 τῆς Πολ. Δικονομίας, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 99 (1886).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένη παραμύρφωσις τῶν πρακτικῶν δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. 380 (1874).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου πρακτικῶν, ἐξ ὧν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας συνάγει, ὅτι ὁ διάδικος δὲν ἠρνήθη ἰσχυρισμόν τινα τοῦ ἀντιδίκου του, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 386 (1874).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου ἀποφάσεως διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

5 (1865) 244 (1870) 8 καὶ 373 (1879).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας κρίσις περὶ τοῦ περιεχομένου ἀποφάσεως πρὸς ἐκτίμησιν ἐνστάσεως δεδικασμένου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 120 (1879).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ ὑπάρξεως ἢ μὴ λογιστικοῦ λάθους ἐν τῇ προηγουμένη ὀριστικῇ ἀπόφασει του, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 80 (1880).

Ἡ προφανὴς παραμόρφωσις δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. 72 (1863) 243 (1864).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἐν τινι ἀποφάσει δὲν περικέχεται διάταξις περὶ βαθμολογικῆς κατασχέσεως τῶν ὑπεγγύων κτημάτων, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 96 (1888).

Ἡ δικαστικὴ ἐκτίμησις τοῦ λυσιτελοῦς ἢ ἀλυσιτελοῦς ἀποδεικτικού τινος μέσου δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 197 (1867).

Τὸ περὶ ἐπιλογῆς σκοπιμωτέρου μέσου ἀποδείξεως ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ δὲν δύναται νὰ κρίνῃ ὁ Ἀρειος Πάγος, ἀφοῦ δὲν προτείνεται λόγος παραμορφώσεως προτάσεων. 212 (1858).

Ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἀποτελούντων τὸ ἀποδεικτέον θέμα γεγονότων ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἥτις κατὰ τοῦτο διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 134 (1855) 368 καὶ 388 (1866).

Ἡ στάθμισις τῆς ἐννοίας τῆς γενομένης ὁμολογίας διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 164 (1838) 323 (1877).

Ὁ λόγος, ὅτι παρερμηνεύθη ἡ ὁμολογία δὲν δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν. 57 (1858).

Ἡ παραμόρφωσις ὁμολογίας ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὰ ἄρθρ. 807 § 5 συνδ. πρὸς τὰ ἄρθρ. 170, 201 καὶ 264 Πολ. Δικ. 297 (1864).

Ἄν ὁμολογία τις τοῦ διαδίκου παρέχῃ τοσαύτην πιθανότητα, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ἀποτελοῦσα ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, εἶναι ζήτημα ἐκτιμήσεως πραγματικῶν γεγονότων, διαφεύγον τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 210 (1853).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου δικαστικῆς αὐτοψίας διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 63 (1867).

Ἡ παραμόρφωσις τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. 118 (1873).

Ἡ περὶ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀναγομένη εἰς ἐκτίμῃσιν πραγματικῶν γεγονότων, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ λόγος ἀναιρέσεως περὶ παραμορφώσεως τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων.

50 (1865) 100 (1870) 92 (1875) 7 (1876) 1 (1882)
15 (1888).

Ἡ πρόδηλος παραμόρφωσις τοῦ περιεχομένου τῆς καταθέσεως μάρτυρος ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, δυνάμει τῶν ἄρθρων 170 καὶ 810 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας. 241 (1864).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένη ἐρμηνεία φράσεως, περιεχομένης ἐν τῷ ᾧθέντι ὅρκῳ, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 76 (1874).

Ἐπάρχει παραμόρφωσις ἐγγράφου, προσβάλλουσα κανόνα τοῦ δικαίου, ὅταν τὸ γράμμα αὐτοῦ, ὃν σαφὲς καὶ ἀναμφιβόλου ἐννοίας, ᾗναι ἀνεπίδεκτον τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐρμηνειῶν (Ν.25 § 1, Ν. 69 πρ. Π. (32)). 215 (1865).

Ἡ ἐρμηνεία καὶ ἡ ἐκτίμῃσις τοῦ περιεχομένου ἐγγράφων διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν δὲν προσβάλληται κανὼν τις τοῦ δικαίου.

1 (1835) 319 (1839) 10 καὶ 16 (1841) 124, 198, 280 καὶ 354 (1865) 78, 102, 108, 109 καὶ 121 (1866) 39, 46, 49, 60, 83 καὶ 143 (1867) 1, 15, 26, 43, 124, 131, 173, 176, 176, 199, 247, 269, 292 καὶ 300 (1868) 47, 101, 102, 108, 124, 143, 166, 173, 175, 213 καὶ 227 (1869) 6, 35, 71, 184 καὶ 219 (1870) 8 καὶ 17 (1875) 47 καὶ 271 (1878) 242 (1879) κλπ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένη ἐκτίμῃσις τῆς ἐννοίας ἢ ἡ κακὴ ἐρμηνεία συμβολαίου δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 810 Πολ. Δικ., ὅταν δὲν ἀποδίδηται εἰς τὴν κακὴν ταύτην ἐρμηνείαν παραβιάσις κανόνος τινὸς τοῦ δικαίου.

158 (1838) 202 (1849) 116 (1863) 306 καὶ 318 (1878).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως συμ-

βολαίου ἐσφαλμένον συμπέρασμα, τοῦτο διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὴ προσβαλλομένου κανόνος τινὸς δικαίου.

239 (1864).

Ἡ παραμύρφωσις ἐγγράφου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

233 (1879).

Ἡ παραμύρφωσις ἐγγράφου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἐφ' ὅσον δὲν προτείνεται, ὅτι τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, οἷον πράγματι εἶναι.

17 καὶ 33 (1877).

Ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία ἀποδεικτικῶν ἐγγράφου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

211 (1857).

Ἡ ἐκτίμησις περὶ τῆς σημασίας φράσεως τινος ἐγγράφου διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

31 (1854).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὸ ἐδ. 1 τοῦ ἄρθρ. 840 Πολ.Δικ., ἐφ' ὅσον ὁμῶς διὰ τῆς ἐκτιμήσεως δὲν προσβάλλεται κανὼν τις τοῦ δικαίου, οἷοι εἰσι καὶ οἱ ἐρμηνευτικοὶ κανόνες, τοιοῦτοι δὲ τυγχάνουσι καὶ οἱ ὀρίζοντες, ὅτι, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἐρμηνείαν δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ ὅλον τοῦ ἐγγράφου καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται τὸ περιεχόμενον ἐγγράφου τινὸς ἄρδην ἐναντίον τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ καὶ ὅτι τὸ διὰ σαφῶν φράσεων ἐκφραζόμενον δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς μὴ ἐκφρασθὲν, ἐναντίον τῆς κοινῆς καὶ ἀνεπιδέκτου ἄλλης ἐρμηνείας τοῦ γράμματος αὐτοῦ καὶ τοῦ συνόλου τῶν φράσεων, δι' ὧν ἐσκοπεῖτο ἡ τούτου ἐκφρασις.

252 (1875).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου διαθήκης ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

321 (1864) 256 καὶ 280 (1874).

Ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ ἐρμηνεία τοῦ περιεχομένου διαθήκης ἢ κωδικέλλου ὡς καὶ ἡ κρίσις ἐὰν ἡ διαθήκη ᾖ σαφὴς ἢ ἐπιδεκτικὴ ἐρμηνείας, ἀπόκειται εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

135 καὶ 255 (1867) 258 (1868) 135 (1870).

Ἡ ἐρμηνεία διαθήκης, συνεπεία τῆς οποίας ἐθεωρήθη τὸ καταλειπόμενον ὡς καταπίστευμα καὶ οὐχὶ ὡς ὑπὸ ὅρον κληροδότημα, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

50 (1873).

Ἡ ἐκτίμησις, ἐὰν διὰ τῆς διαθήκης καθίσταται τις καταπιστευμα-

Ἡ παραμόρφωσις τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. 118 (1873).

Ἡ περὶ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀναγομένη εἰς ἐκτίμησιν πραγματικῶν γεγονότων, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ λόγος ἀναιρέσεως περὶ παραμορφώσεως τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων.

50 (1865) 100 (1870) 92 (1875) 7 (1876) 1 (1882)
15 (1888).

Ἡ πρόδηλος παραμόρφωσις τοῦ περιεχομένου τῆς καταθέσεως μάρτυρος ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, δυνάμει τῶν ἄρθρων 170 καὶ 810 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας. 241 (1864).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένη ἐρμηνεία φράσεως, περιεχομένης ἐν τῷ ῥοθέντι ὅρκῳ, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 76 (1874).

Ἐπάρχει παραμόρφωσις ἐγγράφου, προσβάλλουσα κανόνα τοῦ δικαίου, ὅταν τὸ γράμμα αὐτοῦ, ὃν σαφὲς καὶ ἀναμφιβόλου ἐννοίας, ᾗναι ἀνεπίδεκτον τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐρμηνειῶν (Ν.25 § 1, Ν. 69 πρ. Π. (32)). 215 (1865).

Ἡ ἐρμηνεία καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου ἐγγράφων διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν δὲν προσβάλληται κανὼν τις τοῦ δικαίου.

1 (1835) 319 (1839) 10 καὶ 16 (1841) 124, 198, 280 καὶ 354 (1865) 78, 102, 108, 109 καὶ 121 (1866) 39, 46, 49, 60, 83 καὶ 143 (1867) 1, 15, 26, 43, 124, 131, 173, 176, 176, 199, 247, 269, 292 καὶ 300 (1868) 47, 101, 102, 108, 124, 143, 166, 173, 175, 213 καὶ 227 (1869) 6, 35, 71, 184 καὶ 219 (1870) 8 καὶ 17 (1875) 47 καὶ 271 (1878) 242 (1879) κλπ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένη ἐκτίμησις τῆς ἐννοίας ἢ ἡ κακὴ ἐρμηνεία συμβολαίου δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 810 Πολ. Δικ., ὅταν δὲν ἀποδίδηται εἰς τὴν κακὴν ταύτην ἐρμηνείαν παραβίασις κανόνος τινὸς τοῦ δικαίου.

158 (1838) 202 (1849) 116 (1863) 306 καὶ 318 (1878).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως συμ-

βολαίου ἐσφαλμένον συμπέρασμα, τοῦτο διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὴ προσβαλλομένου κανόνος τινὸς δικαίου.

239 (1864).

Ἡ παραμόρφωσις ἐγγράφου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

233 (1879).

Ἡ παραμόρφωσις ἐγγράφου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἐφ' ὅσον δὲν προτείνεται, ὅτι τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν, οἷον πράγματι εἶναι.

17 καὶ 33 (1877).

Ἡ ψευδὴς ἐρμηνεία ἀποδεικτικῷ ἐγγράφου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

211 (1857).

Ἡ ἐκτίμησις περὶ τῆς σημασίας φράσεώς τινος ἐγγράφου διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

31 (1854).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὸ ἐδ. 1 τοῦ ἄρθρ. 840 Πολ.Δικ., ἐφ' ὅσον ὁμῶς διὰ τῆς ἐκτίμησης δὲν προσβάλλεται κανὼν τις τοῦ δικαίου, οἷοι εἰσι καὶ οἱ ἐρμηνευτικοὶ κανόνες, τοιοῦτοι δὲ τυγχάνουσι καὶ οἱ ὀρίζοντες, ὅτι, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἐρμηνείαν δεόν νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ ὅλον τοῦ ἐγγράφου καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται τὸ περιεχόμενον ἐγγράφου τινὸς ἄρδην ἐναντίον τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ καὶ ὅτι τὸ διὰ σαφῶν φράσεων ἐκφραζόμενον δὲν πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς μὴ ἐκφρασθὲν, ἐναντίον τῆς κοινῆς καὶ ἀνεπιδέκτου ἄλλης ἐρμηνείας τοῦ γράμματος αὐτοῦ καὶ τοῦ συνόλου τῶν φράσεων, δι' ὧν ἐσκοπεῖτο ἡ τούτου ἐκφρασις.

252 (1875).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου διαθήκης ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

321 (1864) 256 καὶ 280 (1874).

Ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ ἐρμηνεία τοῦ περιεχομένου διαθήκης ἢ κωδικέλλου ὡς καὶ ἡ κρίσις ἐὰν ἡ διαθήκη ᾖ σαφὴς ἢ ἐπιδεικτικὴ ἐρμηνείας, ἀπόκειται εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

135 καὶ 255 (1867) 258 (1868) 135 (1870).

Ἡ ἐρμηνεία διαθήκης, συνεπεία τῆς ὁποίας ἐθεωρήθη τὸ καταλειπόμενον ὡς καταπίστευμα καὶ οὐχὶ ὡς ὑπὸ ὄρον κληροδότημα, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

50 (1873).

Ἡ ἐκτίμησις, ἐὰν διὰ τῆς διαθήκης καθίσταται τις καταπιστευμα-

τοδόχος ἢ κληρονόμος, ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 21 (1882).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου πληρεξουσίου ἐγγράφου περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐντολῆς, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 55 (1870) 392 (1874).

Ἡ παρερμηνεία τοῦ περιεχομένου συναλλάγματος δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. 183 (1879).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ περιεχομένου γραμματίου διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 17 (1870).

Ἡ παραμύρφωσις τοῦ περιεχομένου χρηματικοῦ ἐντάλματος ἐπιφέρει ἀναίρεσιν (Πολ. Δικ. 807 § 5, 170 καὶ 201). 114 (1863).

Ἡ ἔρμηνεία συνυποσχετικοῦ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 31 (1867).

Ἡ ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου πιστοποιητικοῦ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 212 (1876).

Ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας γενομένη ἐκτίμησις τοῦ περιεχομένου ἐπιστολῶν διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 128 (1872).

Ἡ ἐκ διαφόρων γεγονότων ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἡ διατίμησις τῆς προικὸς δὲν ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ πωλήσεως, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 39 (1866).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἀκριβὲς τυγχάνει ἡ περιγραφή τῶν ἐπιδικῶν κτημάτων, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 16 (1870).

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἐκτιμήσαν τὸ ἀσφαλιστικὸν συμβόλαιον, ἀπεφάνετο, ὅτι ἡ παράλειψις τῆς καταχωρίσεως τῶν ναυτοδανείων εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πλοίου δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἀσφάλειαν, διότι ἡ ἐκτίμησις αὕτη ἀνάγεται εἰς πραγματικὰ γεγονότα, διαφεύγοντα τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 20 (1888).

§ 11

Οὐδείς δύναται νὰ δημιουργήσῃ λόγον ἀναιρέσεως ἐξ ἰδίας αὐτοῦ πράξεως. 89 (1837) 313 (1864) 19 (1875) 92 (1879).

Καὶ ἐὰν τὸ δικαστήριον λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἔγγραφον ἀνυπόγραφον, ὅπερ ὅμως ἐπεκαλέσθη ὁ διάδικος, δὲν δύναται οὗτος ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πράξεων νὰ παραγάγῃ λόγον ἀναιρέσεως (ἄρθρ. 811 § 1 Πολ. Δικ.). 474 (1866).

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας παραδοχὴ γεγονότων, παρὰ τινος τῶν διαδίκων προτεινομένων, οὐδέποτε δύναται νὰ ᾔναι λόγος ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ διαδίκου ἐκείνου, ὅστις ἐπρότεινε ταῦτα καὶ ὑπὲρ οὗ ἐγένοντο δεκτά (Πολ. Δικ. 811 § 1). 88 (1845) 19 (1863).

Ὁ παραλείψας τὴν ἀπόπειραν τοῦ συμβιβασμοῦ δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου ἀναίρεσιν. 342 (1840).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ στηριζόμενος εἰς τὸ ὅτι ὁ ἀναιρεσέων κακῶς ὑπέβαλεν ἄνευ προδικασίας τὴν ἀνταγωγὴν του καὶ ὅτι ἔδει ν' ἀπορριφθῇ αὐτὴ ὡς ἀπαράδεκτος καὶ οὐχὶ ὡς ἀβάσιμος, διότι οὐδείς δύναται ἐκ τῶν ἰδίων πράξεων νὰ δημιουργήσῃ λόγον ἀναιρέσεως (811 § 1 Πολ. Δικ.). 365 (1879).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον λάβῃ ὑπ' ὄψιν κατάθεσιν μάρτυρος, ἐξαιρέτου, κατὰ τὴν ἐνστασιν τοῦ ἀντιδίκου, δὲν δύναται ὁ προτείνων τὸν μάρτυρα τοῦτον νὰ στηρίξῃ ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου λόγον ἀναιρέσεως. 125 (1853).

§ 12

Ἰσχυρισμός, μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναιρέσεως (811 § 2 Πολ. Δικ.), ἐκτός ἐὰν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν.

59 καὶ 67 (1836) 158, 170, 179, 201, 209 καὶ 225 (1838) 310 (1839) 167 (1863) 4 καὶ 65 (1864) 4, 51, 136, 265 κλ. (1865) 5, 39, 104 καὶ 223 (1866) 44, 59, 66, 79, 125, 136, καὶ 361 (1867) 45, 52, 187, 203, 244, 268 καὶ 277 (1868) 13, 92, 142, 143, 174 καὶ 228 (1869) 49 καὶ 55 (1870) 89 καὶ 220 (1875) κ.λ.π.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 Πολ. Δικ., ἐκτός τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ἐξαίρέσεων, δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, ἕνεκα λόγων, περὶ ὧν δὲν ἀπεφάσισε τὸ κατώτερον δικαστήριον. 161 (1864).

Λόγος ἐξαίρέσεως δικαστοῦ, μὴ προταθεῖς κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναίρέσεως, διότι δὲν ἀνήκει εἰς τοὺς ἐν ἄρθρ. 807-810 Πολ. Δικ. διαγραφομένους λόγους. Ἐὰν δὲ τὸ δικαστικὸν πρόσωπον δὲν ἐπρότεινεν αἰκοθεν τὸν λόγον τῆς ἐξαίρέσεως, τοῦτο δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς πειθαρχικὴν κατ' αὐτοῦ καταδίωξιν.

37 (1858) 122 καὶ 130 (1864) 272 (1867) 118 (1869).

Ἰσχυρισμός, προταθεῖς διὰ τῶν προηγούμενων προτάσεων, οὐχὶ δὲ διὰ τῶν ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις, δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναίρέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 811 τῆς Πολ. Δικονομίας. 412 (1866).

Ἡ ἔνστασις ἀπαρადέκτου ἰσχυρισμοῦ τινος δεόν νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἄλλως, προτεινομένη τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶναι ἀπαράδεκτος. 264 (1870).

Προκειμένου περὶ ἀναρμοδιότητος οὐχὶ ἕνεκα τῆς εἰδικῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς (ὅποτε ὑπάρχει ὑπέρβασις καθηκόντων), ἀλλὰ διότι τὸ Πρωτοδικεῖον ἢ τὸ Ἐφετεῖον ἀναρμοδίως ἐπέληφθη ὑποθέσεως, ἀναρμοδίως εἰσαχθείσης εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον καὶ ὑπαγομένης κατὰ πρῶτον βαθμὸν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ἢ ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, ἐὰν ὁ λόγος τῆς ἀναρμοδιότητος δὲν ἐπρόταθῃ ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν Πρωτοδικείου ὡς Ἐφετείου. 162 (1872).

Ἡ ἔνστασις ἀκυρότητος τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως δεόν νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, παραλειφθεῖσα δὲ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς λόγος ἀναίρέσεως. 5 (1890).

Ἐγγραφα, μὴ ὑποβληθέντα ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. 260 (1870).

Ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον διὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεώς του δὲν ἐπιτρέψῃ τὴν ἐμμάρτυρον ἀποδείξιν, ὁ δὲ διάδικος (ὁ ἔχων συμφέρον νὰ τῷ ἐπιτραπῇ αὕτη) οὔτε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀναιρεσίβαλλεν, οὔτε τὴν ἀνάκλησιν ταύτης ἐζήτησε, κατὰ τὰς μεταγενεστέρας συνεδριάσεις, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ, τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς

λόγον ἀναιρέσεως, τὸ παράπονον, ὅτι δὲν τῷ ἐπετράπη τοιαύτη ἀπόδειξις.

164 (1867).

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως τὸ ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν προτάσεις ἀνυπογράφους, ἐνῷ περὶ τοῦ γεγονότος τούτου δὲν ἐγένετο πρότασις ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου.

112 (1873).

Ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης παρέλειψε νὰ προτρέψῃ τοὺς διαδίκους εἰς συμβιβασμόν, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 500 τῆς Πολ. Δικ., ἐὰν δὲν προϋτάθῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 500 δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως.

85 (1846).

Δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἔνστασις, ὅτι τὸ περὶ συμβιβασμοῦ ἀποπείρας πρόστιμον δὲν κατεβλήθη.

79 (1846)

Δυναμένου τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐφαρμόσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος τὸν νόμον, ἔπεται, ὅτι ἡ παράβασις αὕτη τοῦ καθηκοντος τοῦ δικαστοῦ δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ὅταν ἐν καιρῷ προϋτάθησαν τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν τὸ δικαστήριον ὠφείλει νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον, τὸ δὲ ἄρθρ. 811 § 2 Πολ. Δικ., ὁρίζον, ὅτι δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ νέος λόγος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἀνεκκλητήως δικάσαντος δικαστηρίου, ἐννοεῖ νέα μέσα, ἀφορῶντα πραγματικά γεγονότα.

145 (1847).

Ἡ ἔνστασις τῆς παραγραφῆς, μὴ ἀφορῶσα τὴν δημοσίαν τάξιν, δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς λόγος ἀναιρέσεως.

359 (1875).

§ 13

Δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις εἰμὴ ὅταν δὲν ὑπάρχει πλέον ἄλλο ἔνδικον μέσον.

123 (1852).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 τῆς Πολ. Δικ., τὸ ἕκτακτον τῆς ἀναιρέσεως μέσον ἐπιτρέπεται τελευταῖον καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πλέον ἕτερον ἔνδικον μέσον, ἐπομένως ἡ μὴ προσήκουσα ἐκπροσώπησις τῶν ἀνηλίκων, ἀποτελοῦσα λόγον ἀναψηλαφήσεως, δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναιρέσεως, πρὶν ἢ ἐξαντληθῇ καὶ τὸ τῆς ἀναψηλαφήσεως ἔνδικον μέσον.

158 (1838).

Αἵτησις ἀναιρέσεως εἶναι παραδεκτὴ κατ' ἀποφάσεων τελεσιδίκων ἢ ἀνεκκλήτων. 185 (1838).

Εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 812 τῆς Πολ. Δικ. περί τῶν εἰς ἀναίρεσιν ὑποκειμένων ἀποφάσεων συμπεριλαμβάγονται καὶ αἱ ἀνεκκλήτως ἀπηγγελλμένοι ἀποφάσεις. 14 (1887).

Δὲν ἐπιτρέπεται, ὅταν τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἐφέσεως συγχωρῇται, νὰ παραλείπη τις τοῦτο καὶ νὰ προσφεύγῃ εἰς τὸ μέσον τῆς ἀναιρέσεως μετὰ παρέλευσιν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν· τοῦτο δὲ γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ ἄρθρ. 812 ἐδ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἡ ἀναίρεσις συγχωρεῖται κατὰ τῶν τελεσιδίκων γενομένων ἢ ἀνεκκλήτως ἀπηγγελλμένων ἀποφάσεων, τουτέστι κατὰ τῶν ἀποφάσεων, τῶν ὑπὸ δικαστηρίων πρώτου βαθμοῦ ἐκδιδομένων, ὅσας αὐταὶ εἰσιν ἀνεκκλητοί, καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων, τῶν κατ' ἐφесιν ἐκδιδομένων, αἱ ὅποια ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των εἰσὶ τελεσιδικοί.

73 καὶ 116 (1850) 6 καὶ 48 (1856) 72 (1866).

Τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον ἐπιτρέπεται οὐ μόνον κατὰ τῶν ἀνεκκλήτως ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν διὰ παρελεύσεως τῶν προθεσμιῶν τῆς ἀνακοπῆς καὶ τῆς ἐφέσεως καταστασῶν τελεσιδίκων. 179 (1858) 246 (1868).

Τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον ἐπιτρέπεται καὶ κατ' ἀποφάσεων, μὴ ἀπαγγελλθεισῶν ἀνεκκλήτως, ἀλλὰ γενομένων τελεσιδίκων μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτῶν, ὡς λ.χ. δι' ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἐφесιν δίκης, ὅτε καθίσταται τελεσιδίκος ἢ πρωτόδικος ἀπόφασις (Πολ. Δικ. 483 § 3). Τοῦτο δὲ χωρεῖ εἴτε ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἐφέσεως ἐπῆλθεν, ἐκκρεμοῦς ταύτης οὐσῆς ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, εἴτε ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

65 (1883).

Ἀπόφασις ἐν μέρει ὀριστικὴ καὶ ἐν μέρει προδικαστικὴ, δύναται νὰ ἀναιρεσιδῇθῃ σὺν τῇ ὀριστικῇ ἀποφάσει. 33 (1846).

Αἵτησις ἀναιρέσεως κατὰ μὴ ὀριστικῶν ἀποφάσεων τῶν Ἐφετῶν ἐπιτρέπεται μόνον α') ἐπὶ ὑπερβάσεως καθυκόντων β') ἐὰν ἡ προδικαστικὴ περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου, ἐκκληθεῖσα, ἐπικυρωθῇ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, ἢ δὲ αἵτησις ἀναιρέσεως ἀφορᾷ τὸ θέμα, τὸ βᾶρος ἢ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 812).

171 καὶ 192 (1838) 12 (1841) 95 καὶ 98 (1846) 61 (1847) 190 (1856) 8 (1857) 156 καὶ 190 (1859) 35, 61, 109 καὶ

149 (1864) 134, 191, 225, 236, 240 καὶ 285 (1865) 161, καὶ 195 (1866) 48 καὶ 139 (1867) 138, 146, 182 καὶ 261 (1868) 159 (1869) 24, 43, 44 καὶ 103 (1870) 182 καὶ 196 (1871) 22, 34 καὶ 175 (1872) 27 (1876) 78 (1877) 99, 187 καὶ 230 (1878) 6 καὶ 150 (1879) 140 (1880) 87 καὶ 340 (1883) 97 καὶ 167 (1886).

Ἀποφασίς, δεχθεῖσα ἐν μέρει τὴν ἔφεσιν καὶ μεταρρυθμίσασα τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὸ ἀποδεικτέον θέμα, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, εἰμὴ δι' ὑπέρβασιν καθυκόντων. 42 (1879).

Εἶναι ἀπαράδεκτος αἵτησις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν, ἥτις, συνεπιεῖα ἐφέσεως, ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, διότι, κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἥτις εἶναι ἡ τελεσίδικος, δεόν ν' ἀπευθύνεται ἡ ἀναίρεσις (Πολ. Δικ. 812).

133, 137, 225 καὶ 236 (1879).

Τὸ ἔνδικον τῆς ἀναίρεσεως μέσον δὲν εἶναι δεκτὸν κατ' ἀποφάσεων, ὑποκειμένων εἰς ἔφεσιν καὶ ἐφεσιβληθειῶν (Πολ. Δικ. 812)· ἐν ταύτῃ δὲ περιπτώσει μόνῃ ἡ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις ἀναιρεσιβάλλεται. 383 (1880).

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 812 τῆς Πολ. Δικον. ἐξάγεται, ὅτι τὸ ἔνδικον τῆς ἀναίρεσεως μέσον εἶναι ἀπαράδεκτον κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων, ὡς πρὸς τὴν διαταχθεῖσαν ἀποδείξιν, ἐὰν ἐγένετο ἔφεσις κατ' αὐτῶν καὶ ἀπερρίφθη.

391 (1865).

Τὸ ἄρθρον 812 Πολ. Δικον. ἐπιτρέπει τὸ ἔνδικον τῆς ἀναίρεσεως μέσον κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων μόνον ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθυκόντων, κατὰ τὸ ἄρθρον 803, ἡ ἐὰν, κατὰ τὸ ἄρθρον 181, ἐγένετο ἔφεσις κατ' αὐτῶν, τουτέστιν ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῆς ἐφέσεως, ἀπορρίψαν ταύτην ἢ μεταρρυθμίσαν τὴν πρωτόδικον παρεμπιπτουσαν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν.

63 (1849).

Δὲν ἐπιτρέπεται αἵτησις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως προδικαστικῆς, μὴ ἀφορῶσα τὰς ἀποδείξεις ἀλλ' ἐνστάσεις καὶ ἰσχυρισμοὺς τῶν διαδίκων, ἀπορριφθέντας ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. 284 (1864).

Αἵτησις ἀναίρεσεως κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι δεκτὴ, ἐφ' ὅσον οἱ λόγοι τῆς ἀναίρεσεως στρέφονται περὶ τὸ θέμα, τὸ βάρος

ἢ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ ἄλλας προπαρασκευαστικὰς αὐτῆς διατάξεις, ἐκτὸς ἂν ῥητῇ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγράφεται ἐξαίρεσις, ὡς ἡ τοῦ ἄρθρου 163 § 3 τῆς Πολ. Δικ.

5 (1888).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, δι' ἧς ἐπεκυρώθη ἡ ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν, ἡ ἀπορρίπτουσα ἀπλῶς ἰσχυρισμὸν καὶ διατάσσουσα ἀποδείξεις, εἶναι παρεμπίπτουσα καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, εἰμὴ μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν.

15 (1878).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως Ἐφετείου, ἐπικυρωσάσης τὴν τοῦ Πρωτοδικείου, ἣτις εἶχεν ἀπορρίψει ἐνστάσεις νομιμοποιήσεως καὶ παραγραφῆς, διότι αἱ τοιαῦται ἀποφάσεις δὲν εἶναι ὀριστικά.

400 (1878).

Λόγος ἀναίρεσεως κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως, περιστρεφόμενος εἰς τὸ ἄλυσιτελὲς τῆς διαταχθείσης ἀποδείξεως περὶ ὁμολογημένου γεγονότος, δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως, ὡς μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 810 τῆς Πολ. Δικονομίας.

230 (1878) 300 (1880).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις κατὰ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης παρὰ δικαστηρίου, ἀνεκκλήτως διαζόντος.

208 (1857).

Ἀναίρεσις βαλλομένης τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως δύνανται νὰ προταθῶσι καὶ λόγοι ἀναίρεσεως κατὰ τῆς προδικαστικῆς, καθὼς περιεχούσης τῆς ὀριστικῆς τὰ σφάλματα ἐκείνης.

394 (1878).

Αἴτησις ἀναίρεσεως κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως ματαιοῦται, ἐὰν δὲν προσβληθῇ ἐμπροθέσμῳ ἡ ὀριστικὴ, διότι καὶ ἐὰν ἀναιρεθῇ ἡ προδικαστικὴ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ συνεπείας ὡς πρὸς τὴν ὀριστικὴν.

239 (1875).

Ἐπιτρέπεται ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως τῶν Ἐφετῶν, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως τῶν Πρωτοδικῶν, ἀλλ' ὅμως ἡ ἀναίρεσις κατὰ τοιαύτης ἀποφάσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ματαία, ὅταν ἡ ἐπ' αὐτῶν στηριζομένη ἀπόφασις κατέστη ἀμετάκλητος, μὴ προσβληθεῖσα δι' ἀναίρεσεως, διότι ἡ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀναιρετικὴ τῶν δι' αὐτῆς προσβληθεισῶν ἀποφάσεων, οὐδὲν ἀποτέλεσμα δύναται νὰ ἔχῃ κατὰ τῆς ἀμετακλήτου καταστάσεως ὀριστικῆς ἀποφάσεως.

149 (1850).

Ἡ κατ' ἀνακληθείσης προδικαστικῆς ἀποφάσεως αἰτήσεις ἀναίρεσεως εἶναι ματαία. 94 (1875).

Δεκτῆς οὐσῃς τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐμπροθέσμου, εἶναι δεκτὴ καὶ κατὰ τῆς προδικαστικῆς, ὑποκειμένης εἰς τὸ ἔνδικον τοῦτο μέσον σὺν τῇ ὀριστικῇ (Πολ. Δικ. 842 καὶ 847). 93 (1869).

Αἱ περὶ ἀποδείξεως παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις, καὶ ἐὰν περιέχωσιν ἐν μέρει ὀριστικὰς διατάξεις, δύνανται νὰ προσβληθῶσι δι' ἀναίρεσεως, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως καὶ συνάμα μετ' αὐτῆς. 17 καὶ 46 (1845).

Αἰτήσεις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως προδικαστικῆς, διαταττούσης ἀποδείξεις, εἶναι ἀπαράδεκτος. 170 (1869).

Δὲν ἐπιτρέπεται αἰτήσεις ἀναίρεσεως κατὰ μὴ ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, ἡτις δὲν ἐπικυροῖ τὴν πρωτόδικον περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν, ἀλλὰ, μεταρρυθμίζουσα ταύτην, διατάσῃ αὐτὴ τὸ πρῶτον ἀποδείξεις, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀναίρεσις ζητῇται ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων (Πολ. Δικ. 812).

362 (1853) 71 καὶ 154 (1854) 129 καὶ 307 (1857) 190 (1862) 122, 195, 199, καὶ 288 (1863) 88, 310 καὶ 314 (1864) 15 καὶ 27 (1866) 315 (1867) 4 καὶ 100 (1868) 184 (1874) 101 (1875) 221 (1877) 347 (1887).

Ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν, μὴ ἐπικυροῦσα τὴν περὶ ἀποδείξεως προδικαστικὴν τῶν Πρωτοδικῶν, ἀλλὰ μεταρρυθμίζουσα αὐτὴν καὶ ὀρίζουσα ἄλλως τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, εἰμὴ ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων (Πολ. Δικ. 812).

190 (1862) 296 (1864).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, ἡτις μεταρρυθμίζει τὴν προδικαστικὴν τοῦ Πρωτοδικείου ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, ἐκτὸς ἐὰν πρόκηται περὶ ὑπερβάσεως καθηκόντων.

87, 166 καὶ 173 (1855) 15, 66 καὶ 315 (1867) 4 (1868).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 812 ἐδ. 3 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ἔφεσις κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων, ἐὰν κατὰ τὸ ἄρθρον 181 ἐγείνεν ἔφεσις κατ' αὐτῶν, ὑποθέτει παρεμπιπτουσαν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, καθ' ἣς ἐγένετο ἔφεσις καὶ ἐξεδόθη ἀπόφασις, περιστρεφόμενη μόνον εἰς τὸ περὶ

ἀποδείξεως ζήτημα, καὶ δι' ἧς ἀναπέμπεται ἡ περαιτέρω ἐκδίκασις εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον· ἐπομένως δὲν ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις αὕτη εἰς παρεμπίπτουσιν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν, ἣν ἐκδίδουσιν οἱ Ἐφετάι, ἐπιλαθόμενοι τῆς κατὰ ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν γενομένης ἐφέσεως. 336 (1840).

Αἰτήσις ἀναίρεσεως, ἀπευθυνομένη κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου καὶ μὴ ἀφορῶσα τὸ κεφάλαιον τῆς ἀποδείξεως ἀλλ' ἐνστάσεις, ἐκδικασθείσας ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου (δυναμένου ν' ἀνακαλέσῃ μετὰ ταῦτα τὴν ἀπόφασίν του), εἶναι ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 812). 129 (1870).

Δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναίρεσις ἀποφάσεώς τινος προδικαστικῆς, ἐπιβαλούσης ὅρκον, εἰμὴ μετὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ. 228 (1864) 167 (1877).

Ἀπόφασις, ἐπιβάλλουσα ὅρκον καὶ ἐπιφυλασσομένη ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ὑποθέσεως μετὰ τὴν δόσιν ἢ ἀποποιήσιν αὐτοῦ, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 239 (1878).

Πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου καὶ πρὸ τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προσαγωγῆς ἀποδείξεως, ὅτι ἐδόθη οὗτος, ἡ ἐπιβαλούσα αὐτὸν ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, εἰμὴ ἐφ' ὅσον αὕτη περιστρέφεται εἰς τὴν διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν. 256 (1877).

Ἡ ἐπιβάλλουσα ὅρκον ἀπόφασις καὶ διατάσσουσα τὰς μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου συνεπείας, δὲν καθίσταται ὀριστικὴ πρὸ τῆς δόσεως αὐτοῦ, ἐπομένως δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν (Πολ. Δικ. 812 § 2)· οὐδὲ καθιστᾷ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὀριστικὴν τὸ ὅτι ἡ μία βάσις τῆς ἀγωγῆς ἀπερρίφθη, διότι ἡ ἀπόφασις ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο δύναται ν' ἀνακληθῇ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ. 239 (1879).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἐπιβάλλουσα ὅρκον, τάττουσα δὲ συγχρόνως καὶ τὰς συνεπείας αὐτοῦ, δὲν εἶναι ὀριστικὴ πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου· ἐπομένως δὲν δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀναίρεσεως πρὸ τῆς ὀρκοδοσίας· οὐδὲ καθίσταται παραδεκτὴ ἡ οὐχὶ νομίμως γενομένη αἴτησις ἀναίρεσεως ἐκ τοῦ ὅτι μεταγενεστέρως ἐδόθη ὁ ὅρκος. 177 (1855).

Ὅταν διὰ τινος ἀποφάσεως ἐπιβάλληται ὅρκος, πρὸ τῆς δόσεως δὲ αὐτοῦ ζητηθῇ ἀναίρεσις καὶ ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος, διότι οἱ λόγοι τῆς ἀναίρεσεως δὲν ἀπέβλεπον τὴν διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν, δύναται

μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὀριστικῆς καταστάσεως.

7 (1889).

Ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως, ἥτις ὑπὸ ὅρον δόσεως ὅρκου ἐδέχετο τὴν ἀγωγὴν, μετὰ τὴν ὀρκοδοσίαν, ἀναίρεσιβάζεται οὐχὶ ἡ πρωτόδικος ἀλλ' ἡ τῶν Ἐφετῶν ἀπόφασις.

275 (1879).

Ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν, ἡ ἐκδιδομένη ἐπὶ ἀνακοπῆς, δὲν εἶναι δεκτικὴ ἐτέρας ἀνακοπῆς καὶ δύναται εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτῆς νὰ ἀναίρεσιβληθῇ.

25 (1866).

Δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀναιρέσεως ἡ ἐρήμην ὀριστικὴ ἀπόφασις τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, μόνον ἐὰν δὲν γίνῃ ἐμπροθέσμως κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ· γενομένης δὲ ἀνακοπῆς, δὲν ἀναίρεσιβάζεται πλέον αὕτη, ἀλλὰ μόνον ἡ κατ' ἀντιμωλίαν ἀπόφασις, διότι ἕνεκα τῆς ἀνακοπῆς, γίνεται νέα τῆς ὑποθέσεως συζήτησις ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, τοῦ ἀποφηναμένου τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 507 τῆς Πολ. Δικον., ὅπερ ἀποφασίζει ἐξ ὑπαρχῆς κατ' ἀντιμωλίαν περὶ ὧν τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων.

196 (1847).

Ἀπορριφθείσης τῆς ἐφέσεως, ἐρήμην τοῦ ἐκκαλοῦντος, δύναται οὖτος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, χωρὶς καὶ νὰ κοινοποιήσῃ τῇ ἀντιδίκῳ του τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν, ὅταν αὕτη δὲν ᾔῃναι προσβλητέα ὑπ' αὐτοῦ, ἐλλείψει νομίμου συμφέροντος, διὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς.

192 (1872).

Τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον ἐπιτρέπεται κατὰ τῶν ἐρήμην ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, ἐὰν δὲν συγχωρῆται πλέον ἀνακοπὴ, παρελθούσης τῆς πρὸς ταύτην προθεσμίας (Πολ. δικ. 812 § 4).

220 (1855) 384 (1880).

Ὁ ἐρήμην δικασθεὶς διάδικος δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν, ἐνόσφ δικαιούται νὰ ἐνασχέσῃ τὸ τῆς ἀνακοπῆς τακτικὸν ἐνδίκον μέσον, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἀντιδικος αὐτοῦ, ὁ κατ' ἀντιμωλίαν δικασθεὶς.

314 (1857).

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἀπορριψάσης τελεσιδικίως ἀνακοπὴν κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, δεόν νὰ ἀπευθύνηται ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, οὐχὶ δὲ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως.

93 (1854).

Ἀπορριφθείσης ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ὡς ἀνυποστηρίκτου τῆς ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως αὐτοῦ, δύναται νὰ ἀναίρεσιβληθῇ ἡ πρῶ-

τη ἐρήμην ἀπόφασις. οὐχὶ ὁμως καὶ ἡ δευτέρα, ἡ τὴν ἀνακοπὴν ἀπορρίψασα, διότι αὕτη δὲν ἐπελήφθη τῆς οὐσίας. 99 (1877) 187 (1888).

Ἀπόφασις, ἀπορρίψασα ὀριστικῶς τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 136 (1889).

Κατ' ἀποφάσεως, ὑποκειμένης εἰς ἔφεσιν, δὲν ἐπιτρέπεται αἰτήσις ἀναίρεσεως, πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας.

32 (1846) 79 (1853) 202 (1859) 283 (1863).

Ἡ δὲ ἐπ' ἀκρατηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου γενομένη παραίτησις τῶν τόκων, πρὸς ματαίωσιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἀπαραδέκτου τούτου τῆς ἀναίρεσεως, δὲν δύναται νὰ καταστρέφῃ τὸ κεκτημένον ἤδη δικαίωμα τῆς ἐνστάσεως ταύτης. 283 (1863).

Πρὶν ἢ τὸ δικαστήριον ἀποφανθῇ ὀριστικῶς περὶ τῶν συνεπειῶν τῶν ἀποδείξεων, ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ εἶναι παρεμπίπτουσα, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται κατ' αὐτῆς ἀναίρεσις. 9 (1870).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπορρίπτεται αἰτήσις περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων, ἀπέχει δὲ συνάμα τὸ δικαστήριον νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῆς περὶ λογοδοσίας αἰτήσεως. δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, 64 (1870).

Αἱ ἐπὶ πτωχεύσεως ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις περὶ διορισμοῦ, ἀντικαταστάσεως καὶ ἀνακλήσεως τῶν ὀριστικῶν ἢ προσωρινῶν συνδίκων εἰσὶ παρεμπίπτουσαι, δυνάμεναι ν' ἀνακληθῶσι παρὰ τοῦ ἐκδόντος ταύτας δικαστηρίου (Ἀρθ. 492 καὶ 465—468 Ἐμπ. Νόμου), ἐπομένως δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν. 69 (1884).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος, καίτοι προδικαστική, δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀναίρεσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 § 3 συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 800 § 2 Πολ. Δικ. 341 (1864).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν πρὸ τῆς ὀριστικῆς, μὴ περιλαμβανομένη εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 810 Πολ. Δικ. 195 (1863) 300 (1880).

Κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἔνστασις περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Δικαστηρίου καὶ διετάχθησαν ἀποδείξεις, δὲν ἐπιτρέπεται αἰτήσις ἀναίρεσεως εἰμὴ μόνον ἔνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων ἢ ἐφ' ὅσον τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας κακῶς διετύπωσε τὸ θέμα, ἤτοι διετύπωσε τοιοῦτον ἄσχετον πρὸς τὴν ὁποίαν παρεδέξατο βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἢ κακῶς ὥρισε τὸ βάρος ἢ τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως. 360 (1880).

Δὲν εἶναι δεκτὴ αἰτήσις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς τὸ δι-

καστήριον κηρύττεται ἀναρμόδιον καὶ ἡ ἀρμοδιότης ἐτέρου δικαστηρίου ἀμφιβάλλεται ἢ ἀμφισβητεῖται. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται νὰ ζητηθῇ μόνον ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος. 251 (1871).

Εἶναι ἀπαράδεκτος αἴτησις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικείου, δικάσαντος ὡς Ἐφετείου, δι' ἧς ἐκήρυξεν ἀναρμόδιον τὸ Εἰρηνοδικεῖον. Τὸ τοιοῦτο δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς αἴτησιν κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος. 78 (1880).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ δικαστήριον ἀπέχει νὰ δικάσῃ περὶ τινος ἐφέσεως, παρατηρήσαν, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ἐκλητεύθη, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, ὡς μὴ ὀριστική. 67 (1867).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα αἴτησιν περὶ παρατάσεως προθεσμίας, δὲν εἶναι ὀριστική, οὐδὲ ἐπικυροῖ ἀπόφασιν πρωτόδικον περὶ ἀποδείξεως, ἐπομένως δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν (Πολ. Δικ. 812). 371 (1879).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως ἔνστασιν, εἶναι παρεμπίπτουσα καὶ οὐχὶ ὀριστική, ἐπομένως ἀπαράδεκτος ἢ κατ' αὐτῆς αἴτησις ἀναίρεσεως. 84 (1879).

Ἀπόφασις, διατάσσουσα τὴν διζήσιν τῶν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὀφειλέτου εὐρισκομένων ἐτέρων ἐνυποθήκων κτημάτων, εἶναι παρεμπίπτουσα καὶ οὐχὶ ὀριστική, ἐπομένως ἀπαράδεκτος ἢ κατ' αὐτῆς αἴτησις ἀναίρεσεως. 84 (1879).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, δι' ἧς τοῦτο ἀποφαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἢ παρέμβασις διαδίκου τινὸς καὶ παραπέμπει τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν αὐτῆς εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν εἶναι ὀριστική καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 17 (1867).

Ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ ἔφεσις τοῦ Δημοσίου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐπεδικάσθη εἰς τοὺς ἀντιδίκους τοῦ ἢ πλήρης κυριότης λειβαδίου, ἀλλὰ μόνον ἡ νομὴ αὐτοῦ, καὶ διατάσσεται πραγματοποιησύνῃ περὶ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ λειβαδίου τούτου, εἶναι ὀριστική καὶ ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 7 (1862).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν ἐκπροθέσμου τῆς ἀνακοπῆς εἶναι προδικαστική, δὲν ὑπόκειται δὲ εἰς ἀναίρεσιν, ὡς μὴ ὑπαγομένη εἰς τινὰ τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθ. 812 § 3 Πολ. Δικονομίας. 133 (1890).

Ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ περὶ μετατροπῆς τοῦ τύπου τοῦ ὄρκου καὶ περὶ παρατάσεως τῆς πρὸς ὀρκοδοσίαν προθεσμίας αἴτησις

εἶναι προπαρασκευαστική, οὐχὶ δὲ ὀριστική, καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 184 (1874).

Ἀπόφασις Ἐφετείου, ἀπορρίπτουσα τὴν ἔνστασιν τῆς παραγραφῆς καὶ παραπέμπουσα τὴν περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅθεν εἶναι ὀριστική ἀλλὰ προδικαστική καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 336 (1874).

Καίτοι ἐγεροθείσης ἀγωγῆς περὶ κατοχῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ὁ διάδικος, καθ' οὗ ἐλήφθησαν προσωρινὰ μέτρα παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἔχει συμφέρον νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἄρσιν αὐτῶν δι' ὅλων τῶν ἐνδίκων μέσων, ἐπομένως καὶ δι' ἀναιρέσεως. 32 (1873).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 519 Πολ. Δικ., μόνον ἔνεκεν ἀναρμοδιότητος καὶ μὴ προσηκούσης συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις κατ' ἀποφάσεως Εἰρηνοδίκου. 8 (1850) 53 (1873) 16 (1876).

Αἱ ἀνεκκλήτως ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις τῶν Εἰρηνοδικῶν καὶ ὅταν διὰ λόγους ἀναρμοδιότητος προσβάλλωνται, μόνον εἰς τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναιρέσεως ὑπόκεινται. 231 (1856).

Κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν, ἐπὶ ἐφέσεως κατὰ εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως ἐκδοθείσης, ἐπιτρέπεται αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθρ. 519 § 1 Πολ. Δικον., ὅπερ ἀφορᾷ μόνον αὐτὰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Εἰρηνοδικείου. 347 (1879).

Ἀπόφασις, ἀφορῶσα διορισμὸν διαιτητοῦ, τελεσίδικος καταστάσα, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 11 (1890).

Ἀναίρεσις κατὰ διαιτητικῶν ἀποφάσεων δὲν ἐπιτρέπεται.

410 (1840).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 117 § 2 Πολ. Δικ., καθ' ἣν εἶναι ἀπαράδεκτον τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναιρέσεως ἐπὶ διαιτησίας, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 108 Πολ. Δικ. ἀναγκαστικῆς διαιτησίας.

210 (1838).

Κατ' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ κατὰ τῆς πράξεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, περὶ πληρωμῆς τέλους κληρονομίας ἢ κληροδοσίας, δὲν ἐπιτρέπεται αἴτησις ἀναιρέσεως (Νόμου ΡΙΣΤ' ἄρθρ. 3 § 3). 301 (1877).

Καὶ μετὰ τὸ ψήφισμα ΣΤ' τῆς α' ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἰσχύει τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ἀπὸ 25 Ἀπριλίου 1839 νόμου, καθ' ὃ ὁ προσβαλλὼν ἀπόφασιν τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ὀφείλει νὰ προσα-

γάγη ἀπόδειξιν τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως ἢ ἀπόδειξιν τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως.

7 (1852) 344 (1855) 37 (1862).

Κατὰ τῶν ἀποφάσεων περὶ λαθρεμπορίου δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις, διότι, μὴ ἐκδοθέντος εἰδικοῦ νόμου, αἱ διαφοραὶ αὗται κρίνονται κατὰ τὸν Νόμον τῆς 19 Μαρτίου 1843, μὴ ἐπιτρέποντα εἰμὴ μόνον ἔφουσι κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Τελώνου, ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, οὕτινος ἡ ἀπόφασις εἶναι ὀριστικὴ καὶ τελεσίδικος (ἄρθρ. 104).

66 (1871).

Δὲν ἐπιτρέπεται αἰτήσις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ Δήμου, ἔνεκα γενομένης φθορᾶς εἰς δένδρα καὶ ἄλλας φυτείας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1838 Β. Διατ.

261 (1854) 190 (1868).

Κατὰ τὸ 3 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1838 Β. Δ., ἀπαγορεύεται ῥητῶς τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον ἐναντίον τῶν ἀποφάσεων, τῶν ἐκδιδομένων εἰς τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἔνεκα φθορᾶς φυτειῶν κλπ. κατὰ τῶν δήμεων δίκας, ἢ ἀπαγόρευσις ὅμως αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς ἀποφάσεις, ἐχούσας ἄλλο ἀντικείμενον, ἥτοι περὶ κατασχέσεως, ἐνεργηθείσης παρὰ τρίτῳ, πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως, ἐπιδικαζούσης τοιαύτην ἀποζημίωσιν.

182 (1849).

Τὸ ἄρθρ. 3 § 5 τοῦ Νόμου ΡΙΣ περὶ Χαρτοσήμου καθιεροῦ ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρ. 812 Πολ. Δικ., καθ' ὃ εἰς ἀναίρεσιν ὑπόκειται πᾶσα ὀριστικὴ τελεσίδικος ἀπόφασις, ἀλλ' ἡ ἐξαίρεσις αὕτη, ἀφορῶσα μόνον τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς τοῦ Ἐφετείου, διότι οὐδεμία ἐπέκτασις ἐξαιρετικῆς διατάξεως ἐπιτρέπεται.

317 (1867).

Οὐδεμία διάταξις τοῦ Νόμου ΥΝΖ τοῦ 1858 ἀποκλεῖει τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον κατὰ τῶν περὶ τῶν ἐν Πάτραις οἰκοπέδων ἐκδιδομένων, δυνάμει τοῦ νόμου τούτου, ἀποφάσεων.

74 (1863).

Τὰς ἀνακοπὰς κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν πραγματοποιημένων ἐπὶ τῶν οἰκοπέδων Πατρῶν ἐκδικάζει τὸ Πρωτοδικεῖον ἀνεκκλητῶς, ἡ δὲ ἀπόφασις αὕτη δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, ἀδιακρίτως ἂν ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν πραγματοποιημένων ἀνακοπὴ ἀφορᾷ τὴν ἀκυρότητα αὐτῆς διὰ τυπικοὺς λόγους ἢ τὴν ἀμφισβήτησιν τῆς παρ' αὐτῆς ὀρίσσεως ἀξίας ἢ οἰονόηποτε ἄλλον λόγον. Καὶ ἂν δὲ τὸ Ἐφετεῖον

δικάσει κατ' ἔφεσιν ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἀνακοπῆς καὶ αὐθις δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεώς του. 391 (1884).

Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπιτροπῆς, τῶν ἐκδιδόμενων ἐπὶ τῶν ἀφορωσῶν τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους ἐνστάσεων καὶ ἀντιρρήσεων, κατὰ τὰς συνδ. διατάξεις τῶν ἄρθρ. 19, 21 καὶ 23 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν Νόμου τοῦ 1864, μόνον ἔφεσις ἐπιτρέπεται, οὐχὶ δὲ καὶ ἀναίρεσις, ἐν σιωπῇ τοῦ νόμου. 325 (1875).

Αἱ ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας τὰ Πρωτοδικεῖα ἐκδίδουσι κατ' ἔφεσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐκλογικῶν ἐπιτροπῶν, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ περὶ ἐκλογῆς Βουλευτῶν νόμου τοῦ 1864, δὲν εἶναι δεκτικαὶ ἀναιρέσεως, διότι ὁ νόμος οὗτος οὐδεμίαν περιέχει διάταξιν, ἐπιτρέπουσαν τὸ ἔνδικον τοῦτο μέσον, ἥ δὲ τακτικὴ διαδικασία εἶναι ὅπως ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ ἰδίως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 21 τοῦ αὐτοῦ Νόμου. 74 καὶ 79 (1865) 53 (1874).

Κατὰ τὸν νόμον περὶ δημαρρεσιῶν, δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον οὔτε τοῖς ἐνδιαφερομένοις, οὔτε τῷ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεῖ. 310 (1883).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 Πολ. Δικ., τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον ἐπιτρέπεται, κατὰ γενικὸν κανόνα, ὅπως δὲ ἀποκλεισθῇ ἡ ἐνάσκησις αὐτοῦ, ἀνάγκη βῆτης τοῦ νόμου ἀπαγορεύσεως. Κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἐπιτρέπεται αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων, τῶν ἐκδιδόμενων δυνάμει τοῦ περὶ ὁδοποιίας τοῦ 1867 νόμου ΣΞΓ ἐπὶ ἀμφισβητήσεων περὶ προσδιορισμοῦ τῆς ἀξίας, τῶν ὑπὸ τῶν ὁδῶν καταλαμβανόμενων γηπέδων. 50 (1882) 287 (1888).

Αἱ ἀποφάσεις, αἱ ἐκδιδόμεναι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ΧΚ νόμου τοῦ 1877 (περὶ φόρου ἐπὶ τῶν κερδῶν τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν) ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν. 257 (1884).

Ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, ἐκδοθεῖσα ἐπὶ ἀμφισβητήσεως ὁρίων μεταξὺ δύο δήμων, δὲν εἶναι δεκτικὴ ἀναιρέσεως, λόγῳ τῆς ἀναρμυδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, διότι, κατὰ τὸ Σ' ψήφισμα τῆς α' ἐν Ἀθήναις Ἑθνικῆς Συνελεύσεως (ἄρθρ. 1) καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 101 τοῦ Συντάγματος, αἱ διοικητικαὶ ἀρχαὶ ἐξακολουθοῦσι δικάζουσαι τὰς διοικητικὰς διαφοράς. 86 (1887).

Αἱ ἀποφάσεις, αἱ ἐκδιδόμεναι ἐπὶ δίκῃ περὶ πληρωμῆς τῆς ἀξίας κτήματος, καταληφθέντος ὑπὸ τῆς ὁδοῦ, εἰσὶν ἀνέκκλητοι (Νόμου

τοῦ 1867 περὶ ὁδοποιίας ἀρθρ. 34), οὐχ ἤττον ὅμως ὑπόκεινται εἰς τὸ ἔνδικον τῆς ἀναίρεσεως μέσον, ὡς μὴ ῥητῶς ὀρίζοντος τοῦ νόμου τὸ ἐναντίον. 10 (1874).

Ἐπιτρέπεται αἰτήσις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ δίκης ἀφορώσης τὸν ἀναλογισμὸν τῆς δαπάνης εἰς τοὺς παροδίους γείτονας ἐπὶ κατασκευῆς πεζοδρομίων, ὡς μὴ ἀπαγορευομένη. 319 (1877).

Ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως Μικτοῦ δικαστηρίου, ἐκδοθείσης ἐπὶ ὑποθέσεως μεταξὺ "Ελλήνος καὶ ὑπηκόου ξένης δυνάμεως, εἶναι ἀπαράδεκτος, μὴ ὀρίζοντος νόμου τινός, ὅτι ὁ "Αρειος Πάγος ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἐπιληφθῇ αἰτήσεων ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως τοιοῦτου δικαστηρίου. 226 (1864).

Δὲν συγχωρεῖται τὸ ἔνδικον τῆς ἀναίρεσεως μέσον κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Τμήματος τῶν Διακοπῶν, ἐν συμβουλίῳ (Νόμ. 5 'Ιουλίου 1851 ἀρθρ. 6). 420 (1880).

Ἡ κατὰ τὸ ἀρθρ. 638 Πολ. Δικ. ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ προέδρου, ἐπὶ αἰτήσεως διαδίκου τινός, δι' ἧς ζητεῖ νὰ μὴ γίνῃ δεκτὸς ὁ ἐκτιμητικὸς ὅρκος τοῦ ἀντιδίκου του, ὡς παρελθούσης τῆς προθεσμίας, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, μὴ συμπεριλαμβανομένη εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 812 Πολ. Δικ. ὀριζόμενας ἀποφάσεις. 52 (1836).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος αἰτήσις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως περὶ προσωρινῶν μέτρων, ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ἐκοινοποιήθη ἀγωγὴ διεκδικητική. 27 (1883).

§ 14

Δευτέρα αἰτήσις ἀναίρεσεως, κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. 837). 48 (1866) 282 (1877) 42 (1878)

Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως, ἡ στηριζομένη εἰς τοὺς αὐτοὺς λόγους, οὓς καὶ ἄλλοτε ὁ αὐτὸς διάδικος προέτεινεν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ κατ' ἄλλης ἀποφάσεως καὶ οὔτινες ἀπερρίφθησαν ὑπὸ τοῦ "Αρείου Πάγου (Πολ. Δικ. 837). 110 (1878).

Καὶ ἐὰν ἐνεκεν ἀκυρότητος τῆς ἐπιδόσεως ἀπορριφθῇ ἡ αἰτήσις ἀναίρεσεως, δὲν ἐπιτρέπεται δευτέρα κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, δυνάμει τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 813 § 2 Πολ. Δικ. 322 (1853).

Δὲν ἐπιτρέπεται δευτέρα ἀναίρεσις κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως,

ἐὰν ἡ πρώτη ἀπερρίφθῃ, εἴτε ὡς ἀπαράδεκτος, εἴτε ὡς ἀνυποστήρικτος (Πολ. Δικ. 837).

343 (1874) 178 (1876) 43 (1879) 404 (1880).

Ἐὰν οὖν οἷονδῆποτε λόγον, εἴτε ὡς ἀπαράδεκτος, εἴτε ὡς ἄκυρος, ἀπορριφθῇ ἢ αἰτήσις ἀναιρέσεως, δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀναιρεσιβληθῇ ἐκ νέου ἢ αὐτὴ ἀπόφασις (Πολ. Δικ. 837). 81 (1853).

Ἀπορριφθείσης τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὡς ἀπαράδεκτου, διὰ τὴν μὴ κατάθεσιν τοῦ νομίμου παραβάτου, δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ πλεόν ἢ αἰτήσις ἀναιρέσεως πρὸς ἐκδίκασιν, καίτοι συμφωνούντων πρὸς τοῦτο τῶν δικαίων. 208 (1881).

Ὅταν ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἀνυποστήρικτος, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συγχωρεῖται δευτέρα ἀναίρεσις κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, καὶ καθ' ἣν ἔτι περιπτῶσιν, ἐνῷ εἶχεν ἀπορριφθῇ ἢ αἰτήσις ἀναιρέσεως ὡς ἀπαράδεκτος, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἀπόφασις ἦτο προδικαστικὴ, ὡς ἐπιβάλλουσα ὅρκον, καὶ δὲν ἀπεδεικνύετο ἢ ὁσὶς αὐτοῦ, ἐπανορθωθείσης τῆς προτέρας ἑλλείψεως, ὡς πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὁρκοδοσίας, ἐγένετο νέα αἰτήσις περὶ ἀναιρέσεως τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως. 69 (1849) 84 (1882).

Δευτέρα αἰτήσις ἀναιρέσεως κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, ἔστω καὶ ἂν ἡ πρώτη ἀπερρίφθῃ, διότι οἱ λόγοι αὐτῆς δὲν ἀφαιρῶν τὴν ἀπόδειξιν, ἢ δὲ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἦτο προδικαστικὴ· δύναται ὅμως νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ αὐτοὶ λόγοι, ἐὰν ἀνάγκωνται εἰς τὴν ἐπελθοῦσαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν καὶ ἐπανελήφθησαν κατὰ τὴν συζήτησιν ἐκείνην τοῦ Ἐφετείου, καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις αὕτη. 230 (1877),

Ἀπορριφθείσης τῆς κατὰ τινος προδικαστικῆς ἀποφάσεως αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὡς ἀπαράδεκτου, εἶναι ἀπαράδεκτος ἐτέρα κατ' αὐτῆς αἰτήσις ἀναιρέσεως, δὲν εἶνε ὅμως ἀπαράδεκτος αἰτήσις ἀναιρέσεως κατὰ μεταγενεστέρων ἀποφάσεων, καθ' ὧν ἐπομένως εἰσὶ ἐκτοὶ καὶ λόγοι, ἀφορῶντες ζητήματα, περὶ ὧν ἀπεφάνετο καὶ ἡ προηγουμένη (προδικαστικὴ) ἀπόφασις. 173 (1871) 197 (1879) 404 (1880).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος δευτέρα αἰτήσις ἀναιρέσεως κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐνασκουμένη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ διαδίκου, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλην ιδιότητα. 226 (1878).

Διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ πρώτου ἀναιρετηρίου δὲν καθίστα-

ται ἀπαράδεκτος ἢ δευτέρα αἰτήσις ἀναιρέσεως. 70 (1862).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος αἰτήσις ἀναιρέσεως, καίτοι τὴν ἀναίρεσιν τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ᾗτήσατο ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι αὕτη ἐγένετο μόνον ὑπὲρ τοῦ νόμου καὶ δὲν ἔχει συνεπέας ὡς πρὸς τοὺς διαδίκους. 16 (1854).

§ 15

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 813 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν ἡ αἰτήσις ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅταν αἱ διάδικοι μετεχειρίσθησαν ἤδη ἅπαξ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ καὶ διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους τὸ ἐνδίκον τοῦτο μέσον», ἐννοεῖ μόνον, ὅτι ὁ διάδικος, ὅστις ἅπαξ ἐποίησατο χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου κατὰ τῆς ἐναντίον αὐτοῦ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ ποιήσῃται καὶ αὖθις χρῆσιν αὐτοῦ κατ' αὐτῆς τῆς ἰδίας ἀποφάσεως· ἀναιρεθείσης ὅμως τῆς ἀποφάσεως καὶ παραπεμφθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο δικαστήριον, ἐὰν καὶ τοῦτο ἐπιμένῃ, ἐρμηνεύον καὶ ἐφαρμόζον τὸν νόμον ὡς καὶ τὸ πρῶτον δικαστήριον, οὐδεμίᾳ ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἡττηθεὶς καὶ αὖθις διάδικος δύναται νὰ ζητήσῃ τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως τὴν ἀναίρεσιν, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ὃν εἶχεν ἀναιρεθῇ ἡ πρώτη, 160 καὶ 173 (1848) 27 (1870) 119 (1873).

§ 16

Ἡ προθεσμία τῆς ἀναιρέσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀναιρεσιβλητέας ἀποφάσεως καὶ εἶναι τριακονθήμερος, ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 752 § 2, 756 § 2 καὶ 816).

8 καὶ 16 (1835) 198, 205 κλπ. (1838) 184 (1850) 52 (1870) κλπ.

Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία δὲν ἀναστέλλεται κατὰ τὸ διάστημα τῶν δικαστικῶν διακοπῶν. -22 (1857)

Ὡς κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως, ἀφ' ἧς ἄρχεται τρέχουσα ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία, θεωρεῖται οὐ μόνον ἡ παρὰ διαδίκου πρὸς διάδικον ἐπίδοσις ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν διαδίκων ἢ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 138)· τὸ τοιοῦτον δὲ δεῖον νὰ ἐξάγῃται ἐκ τε τῶν πρακτικῶν καὶ τῆς ἀποφάσεως.

55 (1836) 198, 205, 229, 234 καὶ 239 (1838).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 515 § 4, 752 § 2, 756 § 2 καὶ 757

προκύπτει, ὅτι ὁ νόμος, διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ ἄρθρ. 138, ἐννοεῖ, προφανῶς, μόνον τὰς προπαρασκευαστικὰς καὶ παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις, ὡς μὴ χεζιζούσας κοινοποιήσεως, ἐὰν οἱ διάδικοι ἢ οἱ ἀντίκλητοι αὐτῶν ἦσαν παρόντες κατὰ τὴν δημοσίευσιν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰς ὀριστικὰς, αἵτινες, κατὰ τὰς μνησθείσας διατάξεις, δεόν πάντοτε νὰ ἐπιδίδωνται (δρ. καὶ ἄρθ. 261, 312 καὶ 513 Πολ. Δικ.).

244 (1838) 68 (1858).

Ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις κατὰ πάσης τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἄρα καὶ κατὰ τῆς καταστάσεως τοιαύτης διὰ παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἢ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας.

63 (1863) 9 (1877).

Ἀποδεικνυμένου, ὅτι ὁ ἀναιρεσίων οὐδὲν παρημέλησεν, ὅπως ἐμπροθέσμως ἐπιδόθῃ ἢ αἴτησις ἀναιρέσεως, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη αὕτη ἐμπροθέσμως, ἔνεκα πράξεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ του, ἡ ἐκπρόθεσμος κοινοποιήσις θεωρεῖται ὡς ἐμπρόθεσμος (νομ. Βασιλ. (2. 8), 161 Βασιλ. (44. 19) 23 Βασιλ. (43 1) 82 Βασιλ. 24. 1).

180 (1862).

Ἐπίσης ἐὰν ἡ βραδύτης προσῆλθεν ἐξ ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως τοῦ ἀναιρεσίοντος αἰτίων, διότι τῶν ἀδυνάτων οὐδεμία ἐστὶν ἐνοχή.

73 (1847) 176 (1848) 249 (1855)

Αἱ πρὸς συμβιβασμὸν διαπραγματεύσεις δὲν ἀναστέλλουσι τὴν πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίαν, ἐὰν δὲν ἐτέθῃ ὡς ὅρος τῶν διαπραγματεύσεων ἡ ἀναστολή τῆς προθεσμίας, ἐφ' ὅσον χρόνον ἤθελον αὐταὶ διαρκέσει.

241 (1868).

Ἐπὶ ἀδιαιρέτου δικαίου, ἐνασκηθέντος τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου ἐμπροθέσμως μὲν κατὰ τοῦ ἐνός, ἐκπρόθεσμως δὲ κατὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ἐν ὁμοδικίᾳ διαδίκων, τὸ ἐκπρόθεσμον οὔτε ὠφελεῖ, οὔτε βλάπτει.

424 (1878).

Ἡ τῆς ἀναιρέσεως προθεσμία δὲν τρέχει κατὰ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 817 καὶ 193).

73 (1890).

Ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἐκοινοποιήθῃ τῷ ἀντιδίκῳ παρὰ διαδίκου, ἐνεργούντος ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπιτρόπου, δὲν ἐκοινοποιήθῃ δὲ ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ιδιότητα, ὑφ' ἣν ὡσάυτως παρίστατο, δύναται ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως, ἐὰν ἐπεδόθῃ βραδέως, νὰ ᾔηαι ἐκπρόθεσμος ὅσον

ἀφορᾷ τὸν κοινοποιήσαντα ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπιτρόπου, οὐχὶ δὲ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ιδιότητα. 153 (1853)

Ἐὰν ἐπεδῶθῃ πρὸς τὸν προσεπικληθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του, ἀναγγελέως τῆς δίκης, ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἢ ἐπίδοσις αὐτῇ δὲν δύναται νὰ κινησῇ τὴν πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίαν, εἰμὴ μόνον ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν ἐπιδόσαντα, δὲν ἔχει δὲ συνεπείας ὡς πρὸς τὸν ἕτερον διάδικον (τὸν ἐνάγοντα), τὸν μηδὲν ἐπιδόσαντα ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἀναιρεσεύοντα τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν. 174 (1876).

Ἡ τριακονθήμερος πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ἐγνωστοποιήθῃ ἢ παρεμπίπτουσα περὶ ὅρκου ἀπόφασις καὶ ἢ περὶ τῆς δόσεως αὐτοῦ δῆλωσις, διότι αἱ γνωστοποιήσεις αὗται οὔτε ὀριστικὴν καθιστῶσι τὴν ἀπόφασιν, οὔτε φέρουσι χαρακτηριστικὰ κοινοποιήσεως ὀριστικῆς ἀποφάσεως. 74 (1849).

Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία κατ' ἀποφάσεως, ἀπορριπτούσης τὴν ἀγωγὴν, ὑπὸ τὸν ὅρον δόσεως ὅρκου, ἄρχεται ἀπὸ τῆς προσηκούσης ἐπιδόσεως αὐτῆς μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου. 12 (1875).

Ἐπὶ ἀποφάσεως ὀριστικῆς, ὑπὸ τὸν ὅρον δόσεως ὅρκου, ἢ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὀρκοδοσίας. 6 (1853).

Καὶ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὀρκοδοσίας μετὰ τῆς τὸν ὅρκον ἐπιβαλοῦσης ἀποφάσεως, ἄρχεται ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία. 258 (1855).

Ἀπόφασις, ἐπιβάλλουσα ὅρκον καὶ ὀρίζουσα τὰς συνεπείας αὐτοῦ, καθίσταται ὀριστικὴ διὰ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου καὶ ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως μετὰ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὀρκοδοσίας. 258 (1855) 68 (1858) 325 (1874) 160 (1876) 22 (1878) 86 καὶ 160 (1883) 7 (1889).

Δὲν ἀρκεῖ δέ, ὅτι πρὸ τῆς ὀρκοδοσίας ἐκοινοποιήθῃ ἡ ἀπόφασις, μετ' αὐτὴν δὲ τὸ πρακτικόν. 325 (1874) 86 (1883).

Ἐπιβληθέντος ὅρκου καὶ ὀριζομένων τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ, κοινοποιήσεως δὲ τῆς ἀποφάσεως καὶ δοθέντος τοῦ ὅρκου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὁμόσαντος, ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀρκοδοσίας (Πολ. Δικ. 138 καὶ ἐπόμεν.) 387 (1855).

Ὡσαύτως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀρκοδοσίας ἄρχεται ἡ προθεσμία τῆς ἀναίρεσεως, ἐάν, κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ὁ ἀντίδικος τοῦ ὀμόσαντος ᾗτο παρών. 22 (1878).

Πρὸς ἑναρξιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας δὲν ἀρκεῖ, ὅτι κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν παρέστη ὁ ἀντίδικος τοῦ ὀμόσαντος ἢ ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ ἡ πρὸς αὐτόν ἢ τὸν ἀντίκλητόν του κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως, καταστάσεως ὀριστικῆς διὰ τῆς ὀρκοδοσίας.

68 (1858) 164 (1880) 76 (1883) 7 (1889).

Πρὸς ἑναρξιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιῇται ἢ τε ὀριστικὴ ἀπόφασις καὶ τὸ πρακτικὸν τῆς ὀρκοδοσίας, δὲν ἀρκεῖ δὲ ἡ κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἀπορριψάσεως τὰς κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας ἀντιρρήσεις τοῦ ἀναιρεσέοντος. 68 (1858) 7 (1889).

Ὁ προτείνων ἔνστασιν ἐκπροθέσμου τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως, ἐπιβαλοῦσης ὅρκον, ὀφείλει νὰ ἰσχυρισθῇ συγχρόνως, ὅτι μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου ἐπεδόθη ἡ ἀπόφασις καὶ τὸ πρακτικὸν τῆς ὀρκοδοσίας πρὸς τὸν ἀντίδικον. 172 (1876).

Ὅταν τὸ δικαστήριον ἐπιτρέψῃ νὰ δοθῇ ὁ ἕρκος ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσιν αἱ κατ' αὐτοῦ ἀντιρρήσεις, μόνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀπορριπτούσης τὰς ἀντιρρήσεις ταύτας ἀποφάσεως ἄρχεται ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ πρακτικοῦ ἢ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, καθ' ἣν παρέστη ὁ ἀντίδικος τοῦ ὀμόσαντος. 254 (1877) 334 (1879) 232 (1881).

Ἀπόφασις δικαστηρίου, ἐπιδικάζουσα εἰς πίστωσιν ἐνὸς τῶν δικάων κονδύλιά τινα ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ, θεωρεῖται ὀριστικὴ ὡς πρὸς τὰ ἐπιδικασθέντα ταῦτα ποσά, καίτοι μὴ ἐκκαθαρίζουσα τὸν ὅλον λογαριασμόν καὶ ἐπομένως ἡ τῆς ἀναίρεσεως προθεσμία, ὡς πρὸς τὰ ἐπιδικασθέντα ποσά ἄρχεται, ἀφ' ἧς ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις. 170 (1873).

Ἀνατραπείσης τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης, ἡ πρὸς ἀναίρεσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως τριακονθήμερος προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς τὴν ἀνατροπὴν ἀπαγγειλάσης ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, διότι ἕκτοτε καθίσταται τελεσίδικος ἡ πρωτοδίκου ἀπόφασις (Πολ. Δικ. 483).

46 (1882) 65 (1883) 305 (1884) 76 καὶ 127 (1888).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως, ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι

αὕτη ἐγένετο μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας, ὑπολογιζομένης ἀφ' ἧς ἐποχῆς παρήλθον τὰ ἔτη, μεθ' ἃ ἡδύνατο νὰ ζητηθῇ ἡ τῆς δίκης ἀνατροπὴ ἢ ἀφ' ἧς ἐπεδόθη ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ, διότι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, τῆς τὴν ἀνατροπὴν ἀπαγγελλούσης, δὲν ἄρχονται αἱ συνέπειαι αὐτῆς. 65 (1883).

Ἡ περὶ ἀναίρεσεως αἵτησις κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἂν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης παρήλθον πλεόν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν, διότι ἐπὶ τῶν μὴ ὀριστικῶν ἀποφάσεων ἡ προθεσμία τῆς ἀναίρεσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὀριστικῆς.

184 (1850) 66 καὶ 97 (1853) 96 (1854) 155 (1855) 156 (1859) 200 (1863) 231 (1870) 21 (1877) 253 (1878) 405 (1880) 129 (1885) 33 (1888).

Ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν, κοινοποιουμένη εἰς τὸν κατὰ τὴν ἐφέσιμον δίκην πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον, ἐπιφέρει τὴν ἔναρξιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας (Πολ. 138, 752 § 2, 816, 862 καὶ 863).

324 (1855) 272 (1877) 9 (1880) 131 (1881).

Ἡ ἀπόφασις κοινοποιεῖται νομίμως εἰς τὸν πληρεξούσιον, τὸν ἔχοντα τὸ δικαίωμα νὰ παριστᾷ τὸν διάδικον ἐφ' ὅλων τῶν ὑποθέσεών του, ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου καὶ ἐνασχῇ πάντα τὰ ἔνδικα μέσα· ἐπομένως, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία τρέχει ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν πληρεξούσιον κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου.

247 (1871).

Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία δὲν ἄρχεται ἀπὸ τῆς εἰς τὸν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον τοῦ ἀναιρεσελόντος εἰς τὴν κατ' ἐφεσιν δίκην κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, ἐὰν οὗτος δὲν εἶχεν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 97 § 3).

11 καὶ 189 (1873).

Ὅταν ἡ ἀπόφασις ἐκοινοποιήθῃ εἰς τὸν παρὰ τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου ἀντίκλητον, καὶ ἂν ὁ διάδικος διαμένῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως δέον νὰ κοινοποιῇται ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν, διότι ὁ ἀντίκλητος ἀναπληροῖ ἐντελῶς τὸν διάδικον (Πολιτ. Δικον. 138 καὶ 148).

224 (1883).

Ἡ πληρεξουσιότης τοῦ παρ' Ἐφέταις δικηγόρου ἢ ἀντικλήτου λήγει μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν (Πολ.

Δικ. 102, 154 καὶ 476), ἐπομένως, ἡ πρὸς αὐτὸν ἐπίδοσις τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν ἐπιφέρει τὴν ἔναρξιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας (Πολ. Δικ. 152 καὶ 182).

58 (1854) 81 (1855) 168 (1870) 99 (1871) 189 (1873) 331 (1874) 11 (1876).

Ἡ τῆς ὀριστικῆς καὶ ἀμέσως ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κοινοποιήσας πρὸς τὸν ὑπόλογον, ἀφ' ἧς ὀφείλει οὗτος ν' ἀπευθύνῃ τὴν περὶ ἀναίρεσεως αἴτησιν, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνη διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, διότι πᾶς ὑπόλογος ὀφείλει νὰ βεβαιώσῃ δι' ἀποδεικτικοῦ τὴν παραλαβὴν τῆς ἀποφάσεως, ὡς ὀρίζεται ῥητῶς ἐν § 41 τοῦ περὶ Ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου Β. Δ. τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1837, ἐπομένως ἡ ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ βεβαιώσις, ὅτι τὴν ἀπόφασιν παρέλαθεν ὁ ὑπόλογος παρὰ δημορχικοῦ κλητῆρος ἐπιφέρει τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐγκύρου κοινοποιήσεως καὶ ὁμολογῇ τὴν ἔναρξιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας.

231 (1871).

Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία κατ' ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκ. Συνεδρίου, οὐδαμῶς ἀναστέλλεται ἐκ τῆς ἐν τῷ μετὰξὺ γενομένης αἰτήσεως περὶ ἀναθεωρήσεως αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ὑπολόγου, ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Συνεδρίου, ἐπὶ προσαγωγῇ νέων ἀποδείξεων. 231 (1871).

Δίδεται ἐπέκτασις τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας, λόγῳ ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ ἀναιρεσέων μέχρι τοῦ τόπου, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ ἀναιρεσιβλήτος (Πολ. Δικ. ἄρθ. 816 συνδ. πρὸς ἄρθ. 195 καὶ 196). 11 (1846) 73 (1847) 45 (1850) 140, 200 καὶ 406 (1852) καὶ 291 (1859) 81 (1866).

Τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως δύναται, κατὰ τὸ ἄρθ. 819 Πολ. Δικ., νὰ αἰτήσῃ καὶ ὁ πληρεξούσιος τοῦ διαδίκου, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δεόν νὰ προστεθῇ εἰς τὰς τριάκοντα ἡμέρας καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ μνησθέντος δικηγόρου μέχρι τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου (Πολιτ. Δικ. 816, 195 καὶ 196). 90 (1862).

Ἐὰν οἱ διάδικοι διαμένωσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ οὐδεμία ἐπέκτασις προθεσμίας χορηγεῖται, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἐὰν ὁ τὴν ἀναίρεσιν συντάξας πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου κατῴκει ἀλλαχοῦ (Πολ. Δικ. 196, 753 καὶ 816). 291 (1867).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 753, 195 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικονο-

μίας ἐξάγεται, ὅτι τοῦ ἀναιρεσειόντος ταυτιζομένου τῷ εἰδικῷ πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ τῆς ἀναιρέσεως ἐνδίκου μέσου πληρεξουσίου αὐτοῦ, τοῦ-
του δέ, ὡς καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κατοικοῦντος ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ,
οὐδεμία εἰς τὴν τριακονθήμερον προθεσμίαν ἐπιτρέπεται ἐπέκτασις
λόγῳ τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσειόντος μέχρι
τῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. 214 (1850).

Δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ἡ προθεσμία τῆς ἀναιρέσεως, λόγῳ ἀπο-
στάσεως, ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσειόντος μέχρι τοῦ
τόπου, ἐν ᾧ ἐδρεύει τὸ δικαστήριον. 89 (1846) 73 (1847).

Ἡ πρὸς ἀναίρεσιν τριακονθήμερος προθεσμία δὲν ἐπιδέχεται ἐπέ-
κτασιν, ὅταν ὁ ἀναιρεσειὼν ἐπιβίῃ, κατὰ τὸν νόμον, ἐν τῷ τόπῳ τῆς
κατοικίας του, εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως,
διὰ τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντα ἀναιρεσιβλήτον.

20 (1849) 40 (1852) 160 (1855) 147 (1866) 19 (1873).

Ἡ ἡμέρα τῆς πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐρισκόμενον διάδικον κοι-
νοποιήσεως τῶν δικογράφων δὲν προσδιορίζει τὸ ἐκπρόθεσμον ἢ μὴ
τῆς κοινοποιήσεως ἀλλ' ἐκείνη, καθ' ἣν τὸ δικόγραφον ἐπιβιβάζεται εἰς
τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα (Πολ. Δικ. 145 § 6), ὅστις, ἐν τοιαύτῃ πε-
ριπτώσει, θεωρεῖται, δυνάμει τοῦ νόμου, ἀντίκλητος τοῦ διαδίκου.

292 (1861) 62 (1864)

"Ὅταν ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν κοινοποιῇται εἰς τὸν ἀντίκλητον
τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατοικοῦντος διαδίκου, πρὸς τῇ τριακονθημέρῳ
τῆς ἀναιρέσεως προθεσμίᾳ προστίθενται τρεῖς ἔτι μῆνες (Πολ. Δικ.
816, 541, 751 — 759).

154 (1880).

Δὲν εἶναι ἐκπρόθεσμος ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως, κοι-
νοποιηθείσης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαδίκου, παρὰ τοῦ πληρεξουσίου
αὐτοῦ, διότι διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐντολέως παύει ἡ ἐντολὴ καὶ δὲν
δύναται νὰ ἔχῃ ἐννόμους συνεπείας. Ἡ ἐκ μέρους τοῦ πληρεξουσίου,
ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ ἐντολέως, ἐνέργεια πράξεώς τινος ἐπιδρᾷ
μόνον, ὅταν πρόκηται ν' ἀποτραπῇ ἐπικείμενος εἰς τὰ δικαιώματα
τούτου κίνδυνος (Ν. 58 καὶ Ν. 19 § 3 Π. (39. 5), ὅπερ ἐπὶ τοῦ
προκειμένου δὲν συμβαίνει. 239 (1876).

Καὶ ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπορρίψῃ τὴν περὶ ἀνακλησεως
ἀποφάσεώς τινος αἴτησιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἀπόφασίς του τυγχάνει
ὀριστικῆ, δὲν δεσμεύεται ἐντεῦθεν ὁ Ἀρειὸς Πάγος, ἐξετάζων τὴν περὶ

ἐκπροθέσμου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἔνστασιν, νὰ δώσῃ τὸν προσή-
κοντα χαρακτηρισμὸν εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην. 40 (1883).

Τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ὡς καὶ τὰ σχετικὰ
περὶ τοῦτου ἔγγραφα τῆς δικογραφίας ἐξετάζονται καὶ ἐξ ἐπαγγέλ-
ματος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. 213 καὶ 255 (1871) 174 (1876).

§ 17

Ἡ ἀναίρεσις δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, εἰμὴ μόνον προκει-
μένου περὶ ἐγγράφου, κηρυχθέντος πλαστοῦ (Πολ. 818). 113 (1884).

Ἐπὶ διαφορᾷ περὶ διζυγίου, ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως πνευματικῶς
μόνον ἀναστέλλει, δὲν δύναται ὅμως νὰ παρεμποδίσῃ τὴν πρόοδον τῆς
συναφοῦς περὶ διατροφῆς δίκης. 9 (1885).

§ 18

Ἡ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὑποβολὴ ἀντιρρήσεων καθ' ὅρκο-
δοσίας, δὲν καθίστασιν ἀπαράδεκτον τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῆς
ἐπιβαλοῦσας τὸν ὅρκον ἀποφάσεως, ἐὰν ἐτάχθησαν αἱ συνέπειαι αὐτοῦ.
333 (1875).

Πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ἡ ἀπόφασις δὲν καθίσταται ὀριστική, ἄρα
ἀπαράδεκτος ἡ κατ' αὐτῆς αἵτησις ἀναιρέσεως. 153 (1881).

Πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ἡ ἀπόφασις δὲν καθίσταται ὀριστική
ἐπομένως, ἐὰν μετὰ τὴν ἐήλωσιν περὶ ἀποδοχῆς αὐτοῦ κοινοποιηθῇ
αἵτησις ἀναιρέσεως, μετὰ τὴν κοινοποίησιν δὲ αὐτῆς δοθῇ ὁ ὅρκος, ἡ
αἵτησις ἀναιρέσεως εἶναι οὐχ ἥττον ἀπαράδεκτος, διότι ὅτε ἐκοινο-
ποιήθη, ἡ ἀπόφασις δὲν ἦτον ὀριστική. 4 (1868).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ
ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις δὲν ἐκοινοποιήθη τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ μετὰ
τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὀρκοδοσίας, ἀρκεῖ δὲ μόνον, ὅτι ὁ ὅρκος, μετὰ τὴν
δόσιν τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασις καθίσταται ὀριστική, εἶχε δοθῇ κατὰ τὴν
κοινοποίησιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως. Ἡ τοιαύτη κοινοποίησις ἔχει
σημασίαν μόνον διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας.

258 (1855) 48 (1878) 160 (1883) 141 (1885).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις, διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν τῆς
ἀποφάσεως προθεσμίας, οὔτε ἰσχύει ἡ παραίτησις ἀπὸ τοῦ ἐνδίκου
τῆς ἀνακοπῆς μέσου, διότι αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 816 καὶ 752—

757 τῆς Πολ. Δικονομίας εἰσὶ δημοσίας τάξεως. 161 (1859).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐγένετο ἀνακοπή, ἐὰν τὸ ἔνδικον τοῦτο μέσον δὲν ἐπιτρέπηται. 156 (1878).

Ἡ τὴν ἀνέκκλητον ποσότητα ὑπερβαίνουσα πρωτόδικος ἀπόφασις, καὶ διὰ τοῦτο ὑποκειμένη εἰς ἔφεσιν, δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀναίρεσεως, μόνον μετὰ παρέλευσιν 30 ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, ἄλλως ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως τυγχάνει ἀπαράδεκτος.

63 (1863) 308 (1866) 197 (1872) 353 (1875).

Διαρκούσης τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, χωρεῖ ἐπιβοηθητικὴ αἵτησις ἀναίρεσεως. 62 (1875).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις, παραλειπομένου τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου. 10 (1852).

Μετὰ τὴν παραίτησιν ἀπὸ τῆς ἐφέσεως εἶναι παραδεκτὴ ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως. 55 (1875).

Οὔσης ἀνεκκλήτου τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἡ κατ' αὐτῆς αἵτησις ἀναίρεσεως δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας. 92 (1878).

§ 19

Τὸ ὄρθον τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξετάζεται κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν αὕτη ἀπηγγέλθη, ἐπομένως, ἡ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπελθοῦσα μεταβολὴ εἰς τὴν ιδιότητα τῶν διαδίκων δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἔνεκα τῆς μεταβολῆς ταύτης περιττός ὁ ἐπιβληθεὶς ὄρκος, ὁ μὴ τοιοῦτος κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως. 42 (1874).

§ 20

Ἡ ἐν ἀντιγράφῳ, μετὰ βεβαιώσεως τῆς ἀκριβείας αὐτοῦ, κοινοποίησις τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως δὲν εἶναι ἄκυρος. 11 (1846).

Καὶ ἂν ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως φέρῃ «πρόσθετοι λόγοι ἀναίρεσεως» οὐχ ἦττον, ἐὰν τὸ δικόγραφον τοῦτο ἔχῃ ἅπαντα τὰ προσόντα, ἅτινα ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 819 Πολ. Δικ., εἶναι κατὰ τύπους δεκτόν. 405 (1880).

Τὸ ὅτι δὲν σημειοῦται ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τοῦ δικογράφου τῆς αἰτή-

σεως ἀναιρέσεως τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἀναιρεσείντος, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης, ὅταν ἡ παράλειψις αὕτη ἀναπληρῶται ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐγγράφου, διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀναιρεσείντος ἐν τῇ αἰτήσει ἀναιρέσεως, διότι ἀκυρότης ἐπέρχεται μόνον ἐκ τῆς παντελοῦς παραλείψεως τῆς σημειώσεως ταύτης. 39 (1846).

Κυρίως διάδικος δὲν εἶναι ὁ ἐπίτροπος τοῦ ἀπηγορευμένου, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ ἀπαγόρευσιν διατελῶν, ὥστε καὶ ἐὰν ἐσφαλμένως ἐν τῇ αἰτήσει ἀναιρέσεως ἀναφέρηται ὡς ἐπίτροπος ἄλλος ἢ ὁ πράγματι ὑπάρχων, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης τοῦ ἀναιρετηρίου. 239 (1876).

Δὲν ἐπηρεάζεται τὸ κύρος τοῦ ἀναιρετηρίου ἐκ τοῦ ὅτι ἐν αὐτῷ ἀναφέρεται ὡς ἀναιρεσίβλητος καὶ ἕτερον πρόσωπον, ὅπερ κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως εἶχεν ἀποβιώσει. 239 (1876).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἀναφέρονται ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα τῶν ἀνηλίκων, τῶν διὰ τοῦ ἐπιτρόπου παρισταμένων, ὅταν δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν, ἅφου ἐν τῇ ἀναιρεσιβαλλομένῃ ἀποφάσει ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα ταῦτα. 235 (1876).

Ἐν δίκῃ Μονῆς δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ αἰτήσει ἀναιρέσεως τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἐκπροσωποῦντος αὐτὴν Ἡγουμένου. 307 (1874).

Ἡ παράλειψις τῆς σημειώσεως τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσείντος, ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀναιρέσεως, δὲν εἶναι οὐσιώδης, διότι ἡ κατοικία αὐτοῦ ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους ἐκ τῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον καὶ ἐφέσιμον δίκην διαμειφθέντων ἐγγράφων, ἐπομένως, παραλειφθεῖσα, δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα. 21 (1842) 39 (1846).

Ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἐλλείψεως τῆς σημειώσεως τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσείντος δὲν προέρχεται ἀκυρότης, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τῶν δικαζομένων προσώπων ἐκ τῶν λοιπῶν ἐγγράφων τῆς δίκης καὶ ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως. 463 (1866).

Ἡ ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως παράλειψις μνείας τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων, δὲν εἶναι οὐσιώδης καὶ δὲν φέρει ἀκυρότητα. 34 (1847) 222 (1857).

Ἡ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ μνεία τῆς κατοικίας τοῦ κηδεμόνος ἀρκεῖ, διότι καὶ οἱ κηδεμονευόμενοι ὑποτίθενται ἔχοντες τὴν αὐτὴν κατοικίαν

(Ἄστ. Νόμ. 94), μὴ προτεινομένου ἐναντίου ἰσχυρισμοῦ. 285 (1862).

Ἡ ἐσφαλμένη σημείωσις τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ, δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τοῦτου, ὅταν δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαζομένων πρὸς τοὺς ἐνώπιον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων παραστάντας (Πολ. Δικ. 829 § 1). 245 (1853) 288 (1863) 242 (1875).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἀναφέρει τὴν κατοικίαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, διότι ἢ τε ἔδρα τοῦ Δημοσίου καὶ ἐκεῖνη, ἣν ἔχει, ὡς ἐκ τῆς ἀνωτέρω ιδιότητός του ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, τυγχάνει ἐκ τοῦ νόμου γνωστῇ. 76 (1876).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον, ἐὰν δὲν μνημονεύῃ τὴν ιδιότητα, ὅφ' ἣν παρίσταται διάδικός τις, ἀφοῦ ἡ ιδιότης αὕτη ἦτο γνωστὴ πρὸς τὸν ἀναιρεσίδητον ἐκ τῆς ἐκκλήτου δίκης. 67 (1867).

Ὅταν ἐξάγῃται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀναιρετηρίου ἡ ιδιότης, ὅφ' ἣν παρίσταται ὁ ἀναιρεσείων, δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ δικόγραφον, καίτοι ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι αὐτοῦ δὲν μνημονεύεται ἡ ιδιότης αὕτη.

257 (1869).

Καὶ ἂν ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ δὲν ἀναφέρῃται ἡ ιδιότης τῶν ἀναιρεσιόντων, ὡς κληρονόμων τοῦ ἀρχικοῦ διαδίκου, ἢ παράλειψις αὕτη εἶναι ἐπουσιώδης, ἐὰν οὐδεμία ἀμφιβολία προκύπτῃ περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν, ὡς διαδίκων ἐν τῇ ἐφεσίμῳ δίκῃ. 283 (1888).

Καὶ ἂν ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ δὲν γίνηται μνεία, ὅτι ὁ διάδικος παρίσταται ὡς ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος, δὲν ἔχει σημασίαν, διότι, ἀφοῦ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν οὗτος παρέστη ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην, ἐνοεῖται, ὅτι ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἀπευθύνεται κατ' αὐτοῦ καὶ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως. 166 (1882).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ κατὰ Δημάρχου αἴτησις ἀναιρέσεως, ἐν ᾗ, κατὰ παραδρομὴν, μνημονεύεται οὗτος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δήμου, ἐνῶν ἐκ τῶν ἀναιρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων ἐξάγεται, ὅτι ὁ Δήμαρχος ἐδικάσθη ὡς πρόεδρος ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου. 106 (1885).

Τὸ ἀναιρετήριον δεόν νὰ περιέχῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν σημείωσιν τῆς ἀποφάσεως, ᾗς ζητεῖται ἡ ἀναίρεσις. 511 (1852).

Ἀναιρετήριον, μὴ περιγράφον τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν οὔτε κατὰ τὸν ἀληθῆ ἀριθμόν, οὔτε τοῦλάχιστον κατὰ τὴν χρονολο-

γίαν τῆς ἐκδόσεώς τῆς εἶνε ἄκυρον (Πολ. Δικ. 819). 24 (1855).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον, ἐὰν δὲν ἀναφέρῃ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν, ἀφοῦ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀναιρετηρίου γίνεταί μνεία αὐτῆς. 42 (1854).

Οὐδαμῶς ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 819 Πολ. Δικ. νὰ σημειώται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις διὰ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῆς, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπαιτεῖται ἡ σημείωσις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἥτις δύναται νὰ γίνη διὰ παντὸς τρόπου, καθιστῶντος ἀναμφίβολον τὴν ταυτότητά τῆς. 259 (1884) 153 (1890).

Καὶ ἐὰν ἐσφαλμένως ἐσημειώθῃ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅταν ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀναιρετηρίου καὶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως δὲν προκύπτῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῆς, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀκυρότητος.

316 (1866) 81 (1867) 74 (1876) καὶ 125 (1879).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ἐὰν ἀναφέρῃ πλημμελῶς τὸ ἔτος, καθ' ὃ ἐξεδόθη ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, ἐὰν ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ δικογράφου, δὲν προκύπτῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῆς. 112 (1876).

Ἀναφερομένου ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς καὶ τοῦ ἐκδόντος αὐτὴν δικαστηρίου, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ γίνη μνεία καὶ τῆς χρονολογίας αὐτῆς, ἀφοῦ οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος τῆς ἀποφάσεως.

76 (1854) 138 (1866).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ διὰ τῶν προτάσεων προσβολὴ ἐπὶ ἀναιρέσει ἀποφάσεώς τινος, ἐὰν ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ δὲν μνημονεύηται αὕτη οὔτε ῥητῶς, οὔτε πлагίως τουλάχιστον, ὡς ἀναιρεσιβαλλομένη. 1 (1865).

Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀναιρετηρίου δύνανται νὰ προσβληθῶσιν ἀποφάσεις δύο Ἐφετερίων, ὧν τὸ ἐν διεδέχθη τὸ ἕτερον, ὡς τὸ ἐν Πάτραις Ἐφετεῖον διεδέχθη τὸ ἐν Ναυπλίῳ ὡς πρὸς ἀριθμὸν τινα δικῶν.

25 (1866).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἀπευθύνηται τὸ δικόγραφον τῆς ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 35 (1858).

Τὸ ἀναιρετήριον δεόν νὰ περιέχῃ λόγους ἀναιρέσεως, ἄλλως εἶναι ἄκυρον, αἱ δὲ προτάσεις καὶ ἂν θεωρηθῶσιν ὡς ἐπέχουσαι τόπον ἀναιρετηρίου, δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ἐὰν κοινοποιηθῶσιν ἐκ-

προθέσμως. 1 (1845) 87 (1848) 25 καὶ 91 (1850) 163 (1852) 198 (1856) 138 καὶ 454 (1866).

Καὶ ἂν ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως ἀορίστως ἀναφέρῃ, ὅτι παρεβιάσθησαν διάφοροι διατάξεις, χωρὶς νὰ διασαφηνίσῃ κατὰ τὴν παρεβιάσθησαν, οὐχ ἤττον, ἐμπεριέχουσα λόγον ἀναιρέσεως, ἤτοι αὐτὴν ταύτην τὴν ἀόριστον παραβίαν, δὲν εἶναι τυπικῶς ἀπαράδεκτος καὶ δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ πρόσθετοι τῆς ἀναιρέσεως λόγοι. 265 (1853).

Ἐὰν κοινοποιηθῶσι δύο αἰτήσεις ἀναιρέσεως, περιέχουσαι ἀμφοτέραι λόγους ἀναιρέσεως, ἡ δευτέρα, ἡ διαφόρους τῆς πρώτης περιέχουσα λόγους, θεωρεῖται ὡς ἔγγραφον προσθέτων λόγων, ὑπὸ τὸν τύπον ἀναιρετηρίου, οὕτινος οἱ λόγοι ἐξετάζονται ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. 204 (1881).

Ἡ παράλειψις τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς πρὸς ἀπάντησιν διδομένης προθεσμίας καὶ τοῦ διορισμοῦ ἀντικλήτου ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἐγγράφῳ, ἔχουσα μόνον τὰς ὑπὸ τῶν ἄρ. 150 καὶ 560 ὀριζομένας συνεπείας, δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα. 44 (1846) 37 (1864).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον, ἐὰν ἐν τῷ αἰτητικῷ δὲν περιέχεται ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἵτησις, ἀφοῦ εἰς ἕκαστον τῶν λόγων ὑπάρχει διατετυπωμένον τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀπόφασις τυγχάνει ἀναιρετέα. 124 (1885).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δι' αὐτῆς ζητεῖται ἡ ἐξαφάνισις, οὐχὶ δὲ ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀφοῦ ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἐξάγεται ὁ σκοπὸς τῆς αἰτήσεως ταύτης. 46 (1880).

Ἡ ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ ἔλλειψις κλήσεως πρὸς ἐμφάνισιν δὲν καθίστα τοῦτο ἄκυρον, ἐὰν ἐξάγεται ἡ κλήσις ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ὁ δὲ ἀναιρεσιβλήτος ἐνεφανίσθη πρὸς συζήτησιν. 249 (1871).

Ἡ ἔλλειψις χρονολογίας τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἀναπληροῦται ἐκ τῆς χρονολογίας, ἣν ἔχει ἡ ὑπ' αὐτὴν ἀμέσως γεγραμμένη πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελία. 67 (1866).

Ἡ ἔλλειψις τῆς ἐν τῷ ἐπιδοτέῳ ἐγγράφῳ χρονολογίας ἀναπληροῦται ἐντελῶς διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ κλητήρος σημειώσεως τῆς χρονολογίας τῆς ἐκτελέσεως τῆς αὐτῆς παραγγελίας. 65 (1850).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον, ὅπερ συνετάχθη ἐφ' ἀπλοῦ χάρ-

του, πρὶν ἢ ὁ ἀναιρεσίωσις ἀπολαύσῃ τῶν τῆς πενίας δικαιωμάτων, διότι ὁ περὶ χαρτοσήμου νόμος δὲν ἀπαγγέλλει τοιαύτην ἀκυρότητα, οὐδὲ κωλύεται ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ εἰρημένον ἔγγραφον διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ἐὰν ὁ ἀναιρεσίωσις ἀπολαμβάνῃ ἤδη, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, τῶν δικαιωμάτων τῆς πενίας.

222 (1857) 37 καὶ 84 (1864).

§ 21

Αἰτήσεις ἀναιρέσεως, μὴ οὖσα ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίωσις τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, εἶναι ἄκυρος. 44 (1846).

Ἡ μονογραφὴ δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὑπογραφὴν καὶ καθιστᾷ τὸ δικόγραφον ἄκυρον. 310 (1878).

Ἐὰν τὸ ἀναιρετήριον, δὲν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀναιρεσίωσις τοῦ πληρεξουσίου του, ἀλλὰ παρὰ πύδας τοῦ ἀναιρετήριου ἐπικυροῦται τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς αὐτοῦ καὶ παραγγέλλεται ὁ κλητὴρ τὴν ἐπιδόσιν, ἢ ὑπογραφὴν αὐτῇ δὲν πληροῖ τὸν σκοπὸν τοῦ νόμου, διότι δι' αὐτῆς ἐπικυροῦται ἀπλῶς ἢ ἀκριβεία τῆς ἀντιγραφῆς τοῦ ἀναιρετήριου, ὅπερ οὐδεμίαν φέρει ὑπογράφῃν, ἐπομένως τοῦτο τυγχάνει ἄκυρον καὶ ἀπαράδεκτον. 229 (1858) 264 (1874).

Εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον, τὸ φέρει ὑπογραφὴν μὴ γνησίαν. 206 (1859).

Ἐὰν ὁ ἀναιρεσίωσις προτείνῃ τὴν μὴ γνησιότητα τῆς ἐν τῷ ἀναιρετήριῳ ὑπογραφῆς τοῦ ἀναιρεσίωσις, ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος, διὰ παρβολῆς αὐτῆς πρὸς ἑτέρας ἀναμφισβητήτους ὑπογραφάς, ὑπαρχούσας ἐν ἐπιδότηρίοις, πεισθῇ, ὅτι τῷ ὄντι ἡ ὑπογραφὴ αὐτῇ δὲν εἶναι γνησία, δέον νὰ κηρύξῃ ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον. Ἡ δὲ ὁμολογία τοῦ ἀναιρεσίωσις περὶ τοῦ ἐναντίου δὲν δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὄψιν. 44 (1846).

Τὸ ἀναιρετήριον, τὸ προσαγόμενον ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσίωσις, ἀνυπόγραφον, ἔχον δὲ χρονολογίαν διάφορον ἐκείνης, ἣν φέρει τὸ πρὸς τὸν ἀναιρεσίωσις κοινοποιηθὲν, εἶναι ἄκυρον. 251 (1849).

Διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσίτης, ἥς ἐλλειπούσης τὸ δικόγραφον εἶναι ἄκυρον, ὁ δὲ ὑπογράφας ταύτην δικηγόρος καταδικάζεται εἰς πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσίωσις (Πολ. Δικ. 92 καὶ 97 § 3).

78 (1849) 34 (1873) 143 καὶ 144 (1879).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον, ἐὰν ὁ ὑπογράφας δικηγόρος δὲν εἶχεν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα, διότι εἰκάζεται ἡ τοιαύτη πληρεξουσιότης ὡς πρὸς τοὺς παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ διωρισμένους δικηγόρους, ἢ δὲ πρὸς νομιμοποίησιν ὑποχρέωσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 91 § 3 καὶ 92).

16 (1865).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον, τὸ συνταχθὲν παρὰ δικηγόρου, μὴ ἔχοντος εἰδικὴν πληρεξουσιότητα νὰ αἰτήσῃ ἀναίρεσιν, ὅταν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀναίρεσεως, καὶ πρὸ τῆς ἐπὶ Δικαστηρίου παραστάσεως, δοθῇ αὐτῷ εἰδικὴ ἐντολὴ νὰ αἰτήσῃ ἀναίρεσιν. 154 (1880).

Ἡ ἔγκρισις τῆς γενομένης αἰτήσεως ἀναίρεσεως ἰσοδυναμεῖ πρὸς προϋπάρχουσαν ἐντολήν.

37 (1850).

Ἡ ἔγκρισις ἀνατρέχει, κατὰ νόμον (Ν. 12 § 4 Π. 46. 3), εἰς τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ δικηγόρου ὑπογραφῆς τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ἢ δὲ τεκμαιρομένη πληρεξουσιότης κυροῦται δι' αὐτῆς, οὐδ' ἔχει σημασίαν ὁ ἐπελθὼν πρὸ τῆς ἐγκρίσεως θάνατος τοῦ ὑπογράφαντος τὴν αἴτησιν δικηγόρου.

34 (1890).

Εἶναι ἔκυρον τὸ ἀναιρετήριον, τὸ ὑπογραφὲν παρὰ προσώπου, μὴ δυναμένου νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸν ἀναιρεσειόντα, ἔχοντος ὅμως εἰδικὴν πρὸς τοῦτο ἐντολήν.

178 (1872).

Τὸ ἀναιρετήριον ἔγγραφον εἶναι ἄκυρον ἐὰν ὑπογραφῇ παρὰ προσώπου, μὴ ὄντος ἐκ τῶν τοῦ ἀρθρ. 91 τῆς Πολ. Δικον.

220 (1850) 265 (1856) 275 (1899) 34 (1873).

Ἐκτός ἐὰν ὁ μὲν διάδικος ἀδυνατῇ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν πράξιν αὐτοπροσώπως, ἀποβαίνει δὲ φυσικῶς ἀνέφικτον νὰ προσφύγῃ εἰς τι τῶν ἐν ἀρθρ. 91 προσώπων.

230 (1859).

Ἐγκυρὸς ἐστὶν ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως, ἡ ὑπογεγραμμένη παρὰ τινος ὁμοδίκου, δι' ἐαυτὸν καὶ ὡς πληρεξουσίου τῶν λοιπῶν ὁμοδίκων του, οἵτινες ἐνέκριναν τὴν πράξιν ταύτην.

223 (1881).

Ἐννοία τοῦ ἀρθρ. 138 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ. εἶναι, ὅτι ὁ δικηγόρος δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ πελάτου του, κατὰ τὰς πράξεις, καθ' ἃς ἀπαιτεῖται παράστασις ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου ἢ εἰς ἐκεῖνο, παρ' ᾧ τυγχάνει διωρισμένος, ὥστε δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Νόμου νὰ ἐπιχειρῇ ὁ δικηγόρος τοιαύτας δικαστικὰς πράξεις εἰς ἄλλο δικαστήριον, αἵτινες δὲν ἀπαιτοῦσι τὴν εἰς τὸ δικαστή-

ριον παράστασίν του, οἷα εἶναι ἡ ὑπογραφή δικηγόρου, ἀπευθυνόμενου πρὸς ἄλλο δικαστήριον ἢ παρ' ᾧ εἶναι διωρισμένος· ἐπομένως δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον, καίτοι ὑπογεγραμμένον παρὰ δικηγόρου μὴ διωρισμένου παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ.

257 (1874) 248 (1876).

Καὶ ὁ μὴ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ διωρισμένος δικηγόρος δύναται νὰ υπογράψῃ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως, ἐὰν ἔχῃ εἰδικὴν πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα, διότι τὸ ἄρθρ. 133 Ὁργ. Δικ. δὲν κηρύττει ἀκύρους τὰς παρὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ δικηγόρου ἐνεργηθείσας πράξεις, ἀλλ' ἀπλῶς ὑποβάλλει αὐτὸν εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν.

23 καὶ 59 (1855) 131 (1857) 59 (1858) 49, 56 καὶ 151 (1868) 13 (1870).

Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ἡ ὑπογεγραμμένη παρὰ δικηγόρου, μὴ ἔχοντος τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐστὶν ἄκυρος καὶ ἀπαράδεκτος (Ὁργαν. Δικ. 135 καὶ 138 Πολ. 92, 95 καὶ 96). 273 (1874) 18 καὶ 106 (1876) 6, 9 καὶ 252 (1877) 53, 181 καὶ 228 (1878) 9 (1880) 126 καὶ 300 (1881) 66 (1886).

Ἐκτὸς ἐὰν αὐτός τυγχάνῃ ὁμόδικος ἢ συγγενὴς τοῦ διαδίκου (Ὁργ. Δικ. ἄρθρ. 138 καὶ Πολ. Δικ. ἄρθρ. 91 καὶ 92). 273 (1874).

Οὐδὲ καλύπτεται ἡ ἀκυρότης αὕτη ἐκ τοῦ ἐγκύρου τῶν προσθέτων λόγων, διότι τὸ δικόγραφον τοῦτο δὲν ἔχει αὐτοτελὴ ὑπαρξίν, ἀλλὰ προϋποθέτει ἔγκυρον αἴτησιν ἀναιρέσεως, ἥς εἶναι ἀνάπτυξις καὶ συμπλήρωμα.

126 (1879).

Ἐπίσης δὲν καλύπτεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ τοιοῦτος δικηγόρος ἔλαβεν εἰδικὴν ἐντολήν, ὅπως ὑπογράψῃ ἀναιρετήριον.

252 (1877) 11 (1878) 30 (1881) 222 (1883).

Οὔτε διὰ τῆς μεταγενεστέρας ἐγκρίσεως τοῦ ἀναιρεσιλόντος,

52 (1875) 11 (1878).

Ἡ ἀκυρότης αὕτη ὑφίσταται καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ὑπόθεσις τυγχάνῃ ἐμπορικῆς φύσεως, μὴ ἰσχυούσης τῆς περὶ ὑπερασπίσεως τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἐξαιρετικῆς διατάξεως καὶ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ.

252 (1877).

Ἡ παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, ἡ ὑπογεγραμμένη παρὰ δικηγόρου, μὴ ἔχοντος τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐστὶν ἄκυρος, ἡ δὲ αἴτησις ἀ-

ναίρεσσεως, ἡ ἔχουσα τοιαύτην παραγγελίαν, δεόν νά κηρυχθῇ ἀπαρά-
δεκτος. 286 (1881).

Προκειμένου περί κτημάτων ἐπιδίκων, κειμένων ἐν ἄλλῃ περιφερείᾳ, δὲν δύναται νά ὑπογράψῃ τὸ ἀναιρετήριον ἕτερος Οἰκονομικὸς Ἐφορος εἰμὴ ἐκεῖνος, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖνται τὰ κτήματα (Νόμ. 16 Ὀκτωβρίου 1853 περί ἐφοριῶν κτλ. συνδ. πρὸς τὸ Β. Δ. 27 Ἰουνίου 1858 περί καθηκόντων τῶν Οἴκων. Ἐφόρων).

126 (1881).

Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος ἀντιπροσωπεύει τὸ δημόσιον ἐντὸς τῆς περιφερείας του, δὲν δύναται ὅμως νά ὑπογράψῃ ἐγκύρως αἰτήσιν ἀναίρεσσεως, ἐκτὸς ἐὰν πρόκηται περί ὑποθέσεως, ἀναγομένης εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ Οἴκων. Ἐφόρου Ἀττικῆς, ὅτε οὗτος νομίμως δύναται νά παραστῇ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 197 (1879).

Αἰτήσεις ἀναίρεσσεως κατ' ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ δίκης τοῦ δημοσίου, συνεπέᾳ ἀνακοπῆς κατὰ κατασχέσεως, ἐνεργηθείσης ἐναντίον ὀφειλέτου τοῦ Δημοσίου, εἶναι ἄκυρος, ἐὰν ὑπογραφῇ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἄνευ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἐντολῆς, διότι ἐν ταῖς τοιαύταις δίκαις ἀρμόδιος ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου εἶναι ὁ Ταμίης ἢ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν (Β. Δ. τῆς 14 Ἰουνίου 1837 καὶ 7 Φεβρουαρίου 1835 περί καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων, Νόμος τῆς 7 Μαΐου 1855 ἄρθρ. 1 καὶ 4 καὶ Β. Δ. τῆς 27 Ἰουνίου 1856 ἄρθρ. 1).

129 (1879).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 § 5 τοῦ περί καθηκόντων τῶν Οἴκων. Ἐφόρων Βασ. Διατ. συνδ. πρὸς τὸν Νόμον τῆς 17 Μαΐου 1847, ὁ ταμίης, προκειμένου περί δίκης, προκυψάσης ἐκ τῆς κατασχέσεως ἰδιωτικῶν κτημάτων πρὸς ἀπότισιν καθυστερουμένων πρὸς τὸ δημόσιον ἐγγείων φόρων, δικαιούται νά ζητήσῃ ἀπ' εὐθείας τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεως ἄνευ ἰδιαιτέρας πληρεξουσιότητος ἐκ μέρους τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ. 275 (1853).

Προκειμένου περί δίκης, γεννηθείσης ἐκ πλειστηριασμοῦ ἰδιωτικῶν κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου, ἐγκύρως ἐνασκεῖται παρὰ τῶν Ταμιῶν τὸ τῆς ἀναίρεσσεως μέσον. 76 (1886).

Ὁ ταμίης, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιταγὴ προσβάλλεται δι' ἀνακοπῆς, πα-

ρασταθείς ενώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, δικαιούται νὰ ἐνα-
σκήσῃ καὶ τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον. 24 (1878).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ἡ γενομένη οὐχὶ παρὰ τοῦ
Ταμία ἀλλὰ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐν δίκῃ ἀφορώσῃ
τὴν ἐκτέλεσιν, πρὸς ἐκποίησην τῆς περιουσίας τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δη-
μοσίου, διότι ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν εἶναι γενικὸς τοῦ Δημο-
σίου ἀντιπρόσωπος. 84 (1874).

Οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ νὰ ὑπογράφῃται ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ὑπὸ
πάντων τῶν μελῶν, τῶν συγχροτούντων Μονὴν τινα (Β. Δ. 12 Μαΐου
1835, ἀρθρ. 1), ἀρκεῖ δὲ ἡ ὑπογραφή μόνου τοῦ ἡγουμένου. 306 (1852).

Τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἀναιρετηρίου, ἔνεκα τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ παρὰ
προσώπων ἀναρμοδίων, δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν
ὁ Ἀρείος Πάγος. 11 (1878) 126 (1881).

§ 22

Δὲν δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσιν ενώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς
διάδικοι, εἰμὴ μόνον ὅσοι ἐξ ἀρχῆς ἦσαν τοιοῦτοι ἢ ὅσοι συνεπέλα ἀνα-
κοπῆς μετέσχον τῆς δίκης καὶ παρὰ τοῖς κατωτέροις δικαστηρίοις. 100 (1837) 279 (1839).

Οἱ ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ διάδικοι δὲν δικαιοῦνται νὰ ζητήσωσι τὴν
ἀναίρεσιν ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐν Συμβουλίᾳ καὶ ἀφορώσης τὴν ἐξ-
αίρεσιν δικαστοῦ, προταθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου, διότι ἐν τῇ περὶ ἐξαίρε-
σεως διαδικασίᾳ ταύτῃ δὲν ἔχουσι μέρος οἱ διάδικοι. 53 (1836).

Ἐάν, διαρκούσης τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης, ἀποθιώσῃ ὁ διάδικος, ἡ
αἴτησις ἀναιρέσεως δεόν νὰ γίνῃ ἐκ μέρους τῶν κληρονόμων αὐτοῦ,
ἐπομένως ἐὰν αὕτη γίνῃ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀποθιώσαντος εἶναι ἄκυρος,
διότι ἡ ἐντολὴ παύει διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐντολέως. 31 (1872).

Ὁ προσεπικληθεὶς εἰς δίκην τινά, ὡς εἰς ἀποζημίωσιν ὑπόχρεως,
ἀναδέχεται τὴν θέσιν τοῦ προσεπικαλέσαντος αὐτὸν ἀναγγελέως, ἄρα
κατέστη κύριος διάδικος (Πολ. Δικ. 604 § 4) καὶ δύναται νὰ ἐνασκήσῃ
καὶ τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, δὲν ἔχει δὲ σημασίαν τὸ ὅτι ὁ
προσεπικαλέσας αὐτὸν δὲν ἐτέθη ἐκτὸς τῆς δίκης, διότι, κατὰ τὸ ἀρθρ.
606 Πολ. Δικ., ὁ ἀναγγελεὺς δύναται νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ δίκῃ πρὸς
διαφύλαξιν τῶν δικαιωμάτων του. 104 (1850) 174 (1876).

Ὁ ἀμφισβητήσας ὁμῶς τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν τῆς κατὰ τοῦ προσεπικαλοῦντος ἐκδοθείσης ἀποφάσεως.

104 (1850).

Ὅταν ἡ παρέμβασις ᾔηται πρόσθετος, ὁ παρεμβαίνων, μὴ θεωρούμενος κύριος διάδικος, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀναιρεσιβάλλῃ.

182 (1877).

Ὁ παρεμβαίνων δύναται ν' ἀναιρεσιβάλλῃ οὐ μόνον τὴν ἀπόφασιν, ἐν ᾗ ἀναφέρεται ὡς διάδικος, ἀλλὰ καὶ τὴν πρὸ αὐτῆς ἐκδοθεῖσαν παρεμπύπτουσαν, καθ' ἣν δὲν ἦτο διάδικος, διότι, ἐξαναγκασθεὶς εἰς παρέμβασιν, θεωρεῖται διατελέσας διάδικος καθ' ὅλην τὴν δίκην.

243 (1852).

Ὁ κοινωνὸς τῶν αὐτῶν μετὰ τοῦ κυρίου διαδίκου δικαιωμάτων, παρεμβὰς εἰς τὴν δίκην, δικαιούται νὰ ἀναιρεσιβάλλῃ, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ὁ κύριος διάδικος παρέλιπε τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου.

35 (1849).

Ἐὰν ἐξεδόθῃ ἀπόφασις τις κατὰ τινος ἐταιρίας αὕτη δικαιούται ν' ἀναιρεσιβάλλῃ αὐτήν, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ἡ ἐταιρία αὕτη δὲν συνέστη κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Ἑμπορ. Νόμου.

223 (1864).

Καὶ ὁ πτωχεύσας, καθ' ὃν διάδικος εἰς τὴν περὶ ἐπικυρώσεως τοῦ μετὰ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ γενομένου δικαστικοῦ συμβιβασμοῦ δίκην, δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως.

218 (1873).

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς.

100 (1861).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 813 καὶ 820 Πολ. Δικ., μία αἴτησις ἀναιρέσεως γίνεται καθ' ὅλων τῶν ὑπὲρ ὧν ἐξεδόθῃ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις.

192 (1868).

Ἐκχωρηθείσης πρὸς τρίτον ἀπαιτήσεως, ἐπιδικασθείσης δι' ἀποφάσεως, δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἀντίδικος ν' ἀπευθύνῃ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν κατὰ τοῦ ἐκδοχέως.

412 (1878).

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ μόνου τοῦ ἐκδοχέως ἀπευθύνεται· ἂν δὲ ἀπευθύνηται καὶ κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἀκυρότητα τοῦ ἀναιρετηρίου ἀλλ' ἀπλῶς ἔχει οὗτος ἔνστασιν ἀπαρἀδέκτου, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῶν περὶ ὁμοδικίας διατάξεων.

182 (1863).

Νομίμως ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τοῦ ἐκδοχέως, ὡς ἔχοντος συμφέρον (διότι ὑποχρεοῦται ἐν περιπτώσει ἀναιρέσεως εἰς ἀπόδοσιν τῶν δυνάμει τελεσιδικίου ἀποφάσεως ὑπ' αὐτοῦ εἰσπραχθέντων), ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως. 75 (1873) 75 (1878).

Ὅταν ὁ πρὸς ὃν ἐπεδόθη ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ὡς κληρονόμον τινὸς τῶν διαδίκων, προτείνῃ, προσάγων καὶ ἔκθῃσιν τοῦ Γραμματέως, ὅτι παρητήθη τῆς κληρονομίας καὶ ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἀμφισβητεῖ τοῦτο, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπέχει νὰ δικάσῃ, 61 (1866).

Ἡ μὴ κοινοποίησις τοῦ ἀναιρετηρίου πρὸς τὸν ὁμόδικον τοῦ ἀναιρεσείοντος δὲν ἀποτελεῖ ἀκυρότητα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπιφέρει τὸν περιορισμὸν τῆς δίκης μεταξὺ ἀναιρεσείοντος καὶ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. 3 (1860).

Ἀφοῦ ὁ ἀναιρεσιβλήτος δὲν ἐγνωστοποίησε πρὸς τὸν ἀντίδικόν του, ὅτι ἐγένετο ἐνέλικος, οὗτος δύναται τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως ν' ἀπευθύνῃ κατὰ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, μεθ' οὗ ἄχρι τοῦδε διεξῆγε τὴν δίκην καὶ νὰ τὴν κοινοποιήσῃ πρὸς αὐτὸν (τὸν ἐπίτροπον). (Πολ. Δικ. 463 καὶ Ν. 5, § 6 Π. (2. 67) Ν. 5. Βασ. 37. 7). 146 (1890).

Ὁ τρίτος, ὁ διεκδικῶν ὡς ἴδια τὰ κατασχθέντα, ὀφείλει ν' ἀπευθύνῃ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ περὶ ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως οὐ μόνον κατὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος πιστωτοῦ ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου (Π. Δ. 911). 192 καὶ 202 (1863) 237 (1877) 38 (1879) 129 (1880).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, μὴ ἀπευθυνθεῖσα κατὰ τοῦ ἀνακόπτοντος τὴν ἐκτέλεσιν τρίτου διεκδικητοῦ. 24 (1874) 129 (1880).

Ἐὰν ὁ προσεπικληθεὶς δὲν ἀνέλαβε τὴν δίκην, ἀντὶ τοῦ προσεπικαλέσαντος αὐτόν, οὐδ' ἐγένετο αἴτησίς τις κατὰ τοῦ προσεπικαλέσαντος, ὁ ἀντίδικος τοῦ προσεπικαλέσαντος δὲν ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως πρὸς τὸν προσεπικληθέντα. 166 (1856)

Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ προσεπικληθέντος, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ αἴτησίς τις κατ' αὐτοῦ, ἡ δὲ ἀναιρεσιβληθὲς ἀπόφασις δὲν διέταξέ τι ὡς πρὸς αὐτόν. 318 (1860).

Μὴ γενομένης αἰτήσεως κατὰ τῶν παρεμβάντων συνδίκων πτωχεύσεως, μηδὲ ὑπαρχούσης διατάξεως περὶ αὐτῶν ἐν τῇ ἀποφάσει, ἡ κατ' αὐτῆς αἴτησις ἀναιρέσεως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῇ πρὸς τοὺς συνδίκους. 272 (1878).

Ὁ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐκδοχεὺς τῶν

δικαιωμάτων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ὡς τοιοῦτος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 273 (1879).

§ 23

Ὁ ἐνασχῶν αἵτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τινος ἀποφάσεως, δέον νὰ ἔχῃ ἔννομον πρὸς τοῦτο συμφέρον, ἄλλως ἢ αἵτησίς του ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος. 251 (1854).

Ὁ ἐκ δικαιώματος τρίτου λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος. 10 (1875).

Αἵτησις ἀναιρέσεως ἐπιτρέπεται μόνον κατ' ἐκείνων τῶν ἀποφάσεων, αἵτινες περιέχουσιν ἐπιβλαβὴ τινα εἰς τὸν ἀναιρεσιέοντα διάταξιν (Πολ. Δικ. ἄρθ. 813), ἄλλως ἀπορρίπτεται δι' ἑλλειψιν νομίμου συμφέροντος. 181 (1866).

Δὲν ἔχει νόμιμον συμφέρον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως ὁ διάδικος, οὗτινος αἱ προτάσεις ἐγένοντο δεκταί. 19 (1863).

Δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως, ἐλλείψει νομίμου συμφέροντος, ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον παραλείψῃ νὰ διατάξῃ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς πρωτοδικου ἀποφάσεως, δικασάσης τὸν ἐκκαλοῦντα κατ' ἀντιμωλίαν, ἐν ᾧ ἐδήλωσεν, ὅτι δικάζεται ἐρήμην, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον προέβη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς οὐσίας. 116 (1878).

Ἀφοῦ ἡ περὶ τῆς ἢ δίκῃ ἀπαίτησις ἀπεσθῆσθαι διὰ συμφητισμοῦ, δὲν ἔχει νόμιμον συμφέρον ὁ ἐνάγων νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἔστω καὶ ἐσφαλμένης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας. 344 (1853).

Ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀναίρεσιν, ἐλλείψει νομίμου συμφέροντος, κατ' ἀποφάσεως, ὑποχρεούσης αὐτὸν εἰς λογοδοσίαν καὶ μὴ καταδικαζούσης αὐτόν, ἐν ἀπειθείᾳ, εἰς τὸ εἰκαζόμενον ἑλλειμμα, μὴδὲ ὀριζούσης τὰ πρὸς καταναγκασμὸν τοῦ δοσιλόγου μέσα. 280 (1870).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐξετάσῃ ἰσχυρισμὸν τινα καὶ κατ' οὐσίαν, ἀπορρίψῃ δὲ τοῦτον ὡς ἀνυπόστατον, καίτοι προτεινομένης κατ' αὐτοῦ ἐνστάσεως ἀπαραδέκτου, ἣν τὸ δικαστήριον ἐδέχθη καὶ ἀπερριψε τὸν αὐτὸν ἰσχυρισμὸν καὶ ὡς ἀπαραδέκτον, δὲν ἔχει νόμιμον συμφέρον ὁ διάδικος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κακῶς ἀπερρίφθη ὡς ἀπαραδέκτος ὁ ἰσχυρισμὸς του. 76 (1874).

Ὁ προσεπικληθείς, καθὼ μετασχὼν τῆς δίκης, δικαιούται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. 339 (1887).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρων 73, 234, 604 § 4 καὶ 605 τῆς Πολ. Δικον. ἐξάγεται, ὅτι ὁ προσεπικαλούμενος καὶ παρεμβαίνων εἰς τὴν δίκην εἶναι διὰδικος, καὶ ὡς τοιοῦτος δύναται, κατὰ τὸ ἄρθρον 813 τῆς αὐτῆς δικονομίας, νὰ προσβάλλῃ δι' ἀναίρεσεως τὴν κατὰ τοῦ προσεπικαλοῦντος ἀπόφασιν. 104 (1850).

Τρίτοι δύνανται νὰ παρέμβωσι πρὸς ὑποστήριξιν ἀναίρεσεως, ζητηθείσης παρά τινος τῶν διαδίκων. 241 (1879).

§ 24

Τὸ τῆς ἀναίρεσεως ἔγγραφον, ὡς εἰσαγωγικὸν τῆς δίκης, θεὸν νὰ ἐπιδίδῃται εἰς τὴν κατοικίαν ἢ διαμονὴν τῶν ἀναιρεσιβλήτων, τὴν ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐπιδόσεως, ἐπομένως δὲν ἔχει σημασίαν τὸ ζήτημα ποῦ κατέκουν ἄλλοτε οἱ ἀναιρεσιβλήται, οὔτε ὑποχρεοῦται ὁ ἀναιρεσιβλήτης νὰ γνωστοποιῇ τῷ ἀντιδίκῳ του τὴν τυχόν γενομένην μεταβολὴν τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς αὐτοῦ. 255 (1871).

Ἐὰν ὁ πληρεξούσιος ἔχῃ τὴν ἐντολὴν νὰ παραλαμβάνῃ καὶ τὸ δικόγραφον τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως δύναται νομίμως νὰ ἐπιδοθῇ πρὸς αὐτὸν τοῦτο. 19 (1871).

Καλῶς κοινοποιεῖται ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως πρὸς τὸν πληρεξούσιον, τὸν ἔχοντα τὴν πληρεξουσιότητα νὰ ὑπερασπίζηται τὸν ἐντολέα αὐτοῦ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ νὰ παραλαμβάνῃ ἔγγραφα (ἄρθρ. 97 καὶ 143 Πολ. Δικ.). 239 (1876) 146 (1890).

Ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως κοινοποιεῖται ἐγκύρως εἰς τὸν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον τοῦ ἀντιδίκου, τὸν διορισθέντα τοιοῦτον δι' ὅλας ἐν γένει τὰς δίκας τοῦ ἐντολέως του, μὴ ἐξαίρουμένων καὶ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Πολ. Δικ. 138). 101 (1865).

Ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως νομίμως ἐπιδίδεται καὶ εἰς τὸν γενικὸν καὶ εἰδικὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τὸν ἔχοντα καὶ τὸ δικαίωμα νὰ παραλαμβάνῃ δικόγραφα ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοποιῶνται πρὸς αὐτὸν τσαυτὰ ἀναιρετήρια, ὅσαι εἰσὶν οἱ ἀναιρεσιβλήται, διότι διὰ τῆς κοινοποιήσεως καὶ ἐνὸς μόνου ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου πληροῦται. 288 (1863).

Δύναται νὰ ἐπιδοθῇ ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως εἰς τὸν γενικόν, δι' ὅλας

τὰς ὑποθέσεις, πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον, καὶ ἂν ἀκόμη οὗτος δὲν εἶναι ὁρισμμένος δικηγόρος καὶ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ (Ὁργ. Δ. 138).
371 (1855).

Εἰς τὸν γενικὸν ἐντολοδόχον καλῶς ἐπιδίδεται ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ὅτι, κατὰ τὸν νόμον 1 καὶ 58 Πανδεκτῶν περὶ ἐντολοδόχων, ὁ διαχειριζόμενος ἐν γένει τὰς ὑποθέσεις τινὸς ὡς ἐντολοδόχος αὐτοῦ, δύναται νὰ παριστᾷ τὸν ἐντολέα του ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου, εἰς τὰς ἀφορώσας τὴν διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεων δίκας. 122 (1849).

Ὅταν δικηγόρος τις διορίζεται πληρεξούσιος καὶ ἀντίκλητος ἐνώπιον ὅλων τῶν Δικαστηρίων, ῥητὴ δὲ εἰδῇται αὐτῷ ἐντολὴ νὰ παραλαμβάνῃ καὶ κοινοποιῇ παντὸς εἶδους ἔγγραφα, ἐγκύρως κοινοποιεῖται αὐτῷ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως Ἐφετείου, εἰς ὃ εἶχε παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δὲν ἔχει δὲ σημασίαν, ὅτι ἡ δίκη διὰ τῆς παραπομπῆς ταύτης μετεβιβάσθη εἰς δικαστήριον ἄλλης περιφερείας, ἀφοῦ ὁ μνησθεὶς δικηγόρος εἶχεν ἐντολὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην μέχρις ἐντελοῦς περατώσεως αὐτῆς, καὶ ἐπομένως ἡ πληρεξουσιότης, ἡ δοθείσα εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις δικηγόρον, δὲν ἔπαυσεν, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ, διὰ τῆς ἐπανόδου τῆς ὑποθέσεως, εἰς τὸν Ἀρειον Πάγον. 296 (1882).

Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἐξαιρετικῶς δύναται νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην πληρεξούσιον, ὅταν οὗτος ἐτύγχανε ὁρισμμένος καὶ εἰδικὸς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου πληρεξούσιος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 97 ἐδαφ. 5 τῆς Πολ. Δικονομίας. 181 (1847).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 97 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπαιτεῖται ῥητὴ μνεῖα ἐν τῷ ἔγγραφῳ τῆς πληρεξουσιότητος, ὅπως ἔχη τὸ δικαίωμα ὁ πληρεξούσιος νὰ δεχθῇ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναιρέσεως. 140 (1850).

Διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου παύει ἡ πληρεξουσιότης τοῦ παρ' Ἐφέταις δικηγόρου, ὅπως δὲ ἐπιδοθῇ νομίμως αὐτῷ αἴτησις περὶ ἀναιρέσεως, δεόν νὰ ἔχη κατὰ τὴν ἐπίδοσιν, τὴν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα νὰ παραλαμβάνῃ δικόγραφα καὶ ἰδίως τὸ τῆς ἀναιρέσεως. 13 (1870).

Ἡ πληρεξουσιότης τοῦ παρ' Ἐφέταις ἀντικλήτου παύει μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, ὅθεν ἡ κατ' αὐτῆς αἴτησις ἀναιρέσεως δὲν ἐπιδίδεται ἰσχυρῶς πρὸς αὐτόν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δεόν νὰ κοινοποιῇται, κατὰ τὰ ἄρθρ. 830, 138 καὶ 148 Πολ.

Δικ. ἢ πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον διάδικον ἢ πρὸς τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ, τὸν διορισθέντα διὰ τὴν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δίκην. 85 (1871).

Δὲν δύναται νὰ κοινοποιηθῇ ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως πρὸς τὸν Γραμματέα τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι ὁ ἀντίδικος τοῦ ἀναίρεσέοντος δὲν ἦτον ὑπόχρεως νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον πρὶν ἢ λάβῃ γνώσιν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως (Πολ. Δικ. 150, 149 καὶ 148). 299 (1880).

Δὲν ἔχει κῦρος ἡ κοινοποίησις τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ἡ γενομένη πρὸς ἀντίκλητον, διορισθέντα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν καὶ διὰ τὴν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς διαδικασίαν.

255 (1871).

Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ὁ διάδικος δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον, ὡς κατοικῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ Δικαστηρίου, ἀφοῦ ἅπαξ διώριτε τοιοῦτον, καλῶς κοινοποιεῖται ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως τῷ ἀντικλήτῳ.

296 (1882).

Ἐὰν αἴτησις ἀναίρεσεως ἀπευθύνηται κατὰ τινος προσώπου, ὡς ζῶντος, ἐπεδόθη δὲ εἰς τὸν προσωρινὸν κηδεμόνα τῆς σχολαζούσης αὐτοῦ κληρονομίας, ἡ ἐπίδοσις τυγχάνει ἄκυρος, τοῦτο δὲ ἐξετάζεται καὶ αὐτεπαγγέλτως.

74 (1879).

Αἴτησις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ διαφορᾷ κατὰ τοῦ Ταμῆα, ἐπιδίδεται τῷ Ὑπουργῷ τῶν Οἰκονομικῶν, οὐχὶ δὲ τῷ Ταμίᾳ, οὗτινος, περαιωθείσης τῆς ὑποθέσεως δι' ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἔπαυσε τὸ δικαίωμα καὶ ἡ ὑποχρέωσις, ὅπως διεξάγῃ πλέον τὴν δίκην καὶ λαμβάνῃ ἔγγραφα, ἀπευθυνόμενα εἰς δικαστήριον, μὴ ὄν πλέον τῆς περιφερείας αὐτοῦ.

84 (1863).

Ἐπὶ δίκης, ἀρξαμένης μετὰ ἐπιτρόπου ἀγγλίκου, νομίμως ἐπιδίδεται ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως εἰς τὸν ἐπίτροπον τοῦτον πρὸ τῆς λογοδοσίας τῆς διαχειρίσεώς του, καίτοι ἐνγλικιωθέντων τῶν ἐπιτροπευομένων, καὶ νομίμως ἐξακολουθεῖ ἡ δίκη αὕτη.

333 (1877).

Δὲν ἐφαρμόζονται, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ ἀναίρετηρίου, αἱ περὶ ἐπίδουσεως τῆς ἐφέσεως εἰδικαὶ διατάξεις τοῦ Προξενικοῦ Νόμου ἀλλ' αἱ γενικαὶ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἄλλως ἢ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος.

171 (1864).

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 820 Πολ. Δικ., ἀπαιτεῖται ἐπίδοσις ἰδιαιτέρᾳ τοῦ δικογράφου τῆς ἀναίρεσεως πρὸς ἑκαστον ἀναίρεσθήλητον, δὲν ἀρκεῖ δὲ ἡ πρὸς ἓνα τῶν ὁμοδίκων γενομένη.

63 (1879).

§ 25

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ νὰ προταθῇ δι' ἀπολογη-
τηρίου καὶ ἐντὸς τῆς πρὸς ἀπολογίαν προθεσμίας ἢ ἔνστασις περὶ ἐκ-
προθέσμου τῆς ἀναιρέσεως. 437 (1878).

Δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἀναιρεσίβλητος νὰ ὑποβάλῃ τὰς κατὰ τῆς περὶ
ἀναιρέσεως αἰτήσεως ἀντιπαρατηρήσεις του, ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ,
δι' ἀπολογητηρίου, κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς προδικασίας ἐπιδιδομένου,
ἀλλὰ δύναται πᾶσαν ἐν γένει τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀναιρέ-
σεως ν' ἀναβάλῃ διὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν (ἄρθ. 820 καὶ
226—229 Πολ. Δικονομίας). 76 (1888).

Τὴν ἔνστασιν ἐκπροθέσμου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως δὲν εἶναι ὑπό-
χρεως ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐκ διατάξεώς τινος τοῦ Νόμου μόνον δι' ἀπο-
λογητηρίου νὰ ὑποβάλῃ, οὔτε 24 ὥρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς συζήτη-
σεως. 193 (1875).

Ἐνστασις ἀπαράδεκτος κατὰ αἰτήσεως ἀναιρέσεως, μὴ ὑποβλη-
θεῖσα ἐγγράφως ἀλλὰ μόνον προφορικῶς, τυγχάνει ἀπαράδεκτος.
(Πολ. Δικ. 173). 133 (1855).

Ἐὰν ἐν τῇ αἰτήσῃ ἀναιρέσεως δὲν ὀρισθῇ προθεσμία πρὸς ἀπολο-
γίαν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 540 Πολ. Δικ. (Πολ. Δικον. 820).
69 (1846).

§ 26

Τὸ παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐξετάζεται καὶ αὐτεπαγγ-
γέλτως ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου (Πολ. Δικον. 827).

43, 150 καὶ 239 (1879).

Τὸ βάσιμον τῶν λόγων τῆς ἀναιρέσεως ἐξετάζεται καὶ αὐτεπαγγέλ-
τως ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου (Πολ. Δικ. 278 καὶ 829).

43 καὶ 150 (1879).

Δὲν εἶναι λόγος ἀπαράδεκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, τὸ ὅτι τὸ
μὲν πρῶτον ἀναιρετήριο ἐγένετο πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, τὸ δὲ
δεύτερον μετὰ τὴν ὀριστικὴν, ἄνευ παραιτήσεως ἀπὸ τοῦ πρώτου.

68 (1883).

Τὰ κατὰ τὴν ἀπόδειξιν κανονίζει ὁ δικαστὴς καὶ οὐχὶ αἱ προτά-
σεις τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 172, 249 καὶ 250), ἐπομένως καὶ ἐὰν ὁ
ἤδη ἀναιρεσίων κατ' ἔφεσιν ὑπεστήριξεν ὡς ὀρθὴν τὴν περὶ ἀποδεί-

ξίως πρωτόδικον ἀπόφασιν δὲν καθίσταται ἀπαράδεκτος ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὁ ἀφορῶν τὸ βῆρος τῆς ἀποδείξεως. 101 (1876).

Ἐὰν ὁ διάδικος οὐδὲν παράπανον ὑπέβαλεν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν κατὰ τῆς Πρωτοδίκου ἀποφάσεως περὶ τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως, εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως. 10 (1890).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 Πολ. Δικ., τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθρ. 807 § 1 καὶ 3 περιπτώσεων, δὲν ἐπιτρέπεται καθ' ὁρίστικῶν ἀποφάσεων, εἰμὴ ἐὰν αὗται ἀπηγγέλθῃσαν ἀνέκκλητοι ἢ κατέστησαν τελεσιδίκαι. Καὶ κατὰ τὰς ἐξαίρετικὰς ὁμῶς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 807, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἀναιρέσεις καὶ κατὰ μὴ ὁρίστικῶν ἀποφάσεων, οὐχ ἤττον οἱ διάδικοι δὲν δύνανται νὰ ἐνασκήσωσι συγχρόνως τὸ τε τῆς ἐφέσεως καὶ τὸ τῆς ἀναιρέσεως μέσον, ἐπομένως ἐὰν ὁ ἀναιρεσίῳ ἐποιήσατο χρῆσιν τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς Πρωτοδίκου ἀποφάσεως δὲν δύναται πλέον νὰ ἀναιρεσιθῇ ταύτην.

214 (1838) 136 (1856).

Τὰς κατὰ τοῦ κύρους τῆς ὀρκοδοσίας ἀντιρρήσεις του ὀφείλει νὰ προτείνῃ ὁ ἀντίδικος τοῦ ὁμόσαντος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, δὲν δύναται δὲ νὰ ὑποβάλῃ αὐτὰς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, πρὸς ἀποκρούσιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ὡς ἀπευθυνομένης κατὰ μὴ ὁρίστικῆς ἀποφάσεως. 377 (1874).

§ 27

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 816, 820, 821 καὶ 517 τῆς Πολ. Δικονομίας συνάγεται, ὅτι δὲν εἶναι ἀπαράδεκτοι καὶ οἱ διὰ μεταγενεστέρου δικογράφου προτεινόμενοι λόγοι ἀναιρέσεως, καὶ ἂν τὸ δικόγραφον τοῦτο κοινοποιηθῇ μετὰ τὴν προθεσμίαν τῆς ἀναιρέσεως, διότι οὐδόλως ἐκ τούτου βλάπτεται ὁ ἀναιρεσίβλητος, δυνάμενος μέχρι τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον συζητήσεως ν' ἀποκρούσῃ, τοὺς νέους λόγους, ἀφοῦ τὸ πρὸς ἀναιρέσιν δικαίωμα ἐνησκήθη ἤδη ἐμπροθέσμως ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, διὰ τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως.

69 (1846) 454 (1866) 36 (1870) 160 (1880) 30 καὶ 296 (1882).

Καὶ διὰ μεταγενεστέρου ἐγγράφου δύνανται νὰ προταθῶσι νέοι λόγοι ἀναιρέσεως, ἀλλὰ τὰ ἐκ τούτου προκύψαντα ἔξοδα βαρύνουσι τὸν προξενήσαντα αὐτὰ διάδικον (821 καὶ 517 Πολ. Δικ.)

175 (1847) 138 (1866) 114 (1870) 162 (1879)

Οἱ πρόσθετοι λόγοι ἀναιρέσεως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὧν ὁσάκις ἀφορῶσι κεφάλαια, μὴ προσβληθέντα διὰ τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως.

114 (1870) 162 (1879).

Ὅταν διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου προσβάλληται ὁλοσχερῶς ἡ ἀπόφασις, δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὧν πᾶς πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως, καίτοι μὴ περιεχόμενος ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ, διότι τὴν ἔκτασιν τῆς ἀναιρέσεως προσδιορίζουσιν αἱ αἰτήσεις καὶ οὐχὶ οἱ λόγοι, ἐφ' ὧν αὗται στηρίζονται.

43 (1880).

Οἱ πρόσθετοι λόγοι, ἀναπληροῦσι τὴν ἄκυρον αἴτησιν ἀναιρέσεως, ἐὰν ἐκoinοποιήθησαν ἐμπροθέσμως.

106 (1877).

Πρόσθετοι λόγοι μὴ περιέχοντες αὐτοτελῆ αἴτησιν, ἀλλ' ἀναφερόμενοι εἰς τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως, ἥς ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος, δὲν δύναται νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὧν.

293 (1877).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 819 Πολ. Δικ., οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως δεόν νὰ ἐμπεριέχωνται εἰς τὴν ἐγγραφον αἴτησιν, ἥτις ἐπιδίδεται εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, ἐὰν δὲ ὁ ἀναιρεσίβλητος θέλῃ νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλους λόγους ἐπ' ἀκροατηρίου ὀφείλει νὰ προτείνῃ αὐτοὺς τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συζητήσεως.

241 (1838).

Νέοι λόγοι ἀναιρέσεως δύναται νὰ προταθῶσι καὶ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσιν (Πολ. 821, 517 καὶ 168).

1 καὶ 65 (1845).

Καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου δύναται νὰ προταθῶσι νέοι λόγοι ἀναιρέσεως, ἐκτιθέμενοι ἀμέσως ἐν ταῖς ἐγγράφοις προτάσεσι, πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως, ὁ δὲ ἀντίδικος τοῦ ἀναιρεσειλόντος δύναται, ἕνεκα τῶν οὕτω προτεινομένων λόγων, νὰ ζητήσῃ μόνον ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως.

93 (1848).

Πρόσθετος λόγος ἀναιρέσεως, μὴ κοινοποιηθεὶς τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ καθίσταται ἀπαράδεκτος δι' ἑλλειψιν προδικασίας.

76 (1874).

Γενομένης ἀντιρρήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, δὲν δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ λάβῃ ὑπ' ὧν προσθέτους λόγους ἀναιρέσεως, μὴ κοινοποιηθέντας τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ.

268 (1874).

Μὴ κοινοποιηθεισῶν εἰς τοὺς ἀναιρεσιβλήτους τῶν προτάσεων, ἐν αἷς περιέχονται πρόσθετοι λόγοι ἀναιρέσεως, δὲν δύναται νὰ ληθῶσιν αὗται ὑπ' ὧν, εἰμὴ ἐφ' ὅσον ἀναπτύσσονται ἐν αὐταῖς οἱ λόγοι τοῦ ἀναιρετηρίου (Πολ. Δικ. 819 § 3).

209 (1867) 107, 186 καὶ 269 (1868) 99 καὶ 149 (1869) 161

καὶ 163 (1870) 3 καὶ 5 (1874) 88 (1878) 149, 156 καὶ 242 (1879) 289 (1881) 308 (1887).

Πρόσθεται λόγοι ἀναιρέσεως, μὴ κοινοποιηθέντες εἰς τὸν ἀναιρεσί-
βλητον, δὲν δύνανται ἐρήμην αὐτοῦ νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ
Ἀρείου Πάγου. 27 (1878).

Συζητουμένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατὰ τινος ἀποφάσεως δὲν δύ-
νεται νὰ ζητηθῇ διὰ τῶν προτάσεων ἢ ἀναιρέσεις καὶ ἐτέρας ἀποφά-
σεως, καίτοι ἐκδοθείσης ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ. 326 (1866).

§ 28

Δύναται τις νὰ ἐνασχέσῃ συγχρόνως τὸ τε τῆς ἀναιρέσεως καὶ τὸ
τῆς ἀναψηλαφήσεως ἔνδικον μέρος. 66 (1845).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ἡ γενομένη ἐπιβοη-
θητικῶς κατ' ἀποφάσεως ἥδη ἐκκληθείσης, ὅπως ἐκδικασθῇ, ἐὰν ἡ ἔφε-
σις ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος, λόγῳ ἀνεκκλητήτου τῶν ἐφεσιβληθεῖσων
ἀποφάσεων. 176 (1876) 337 (1887).

Ἡ πρὸς ἀναιρέσιν προθεσμία δὲν ἀναστέλλεται ἐκ τῆς αἰτήσεως
περὶ ἀναθεωρήσεως, ἣν ὁ ὑπόλογος δικαιούται νὰ υποβάλῃ ἐνώπιον τοῦ
Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἐπὶ προσαγωγῇ νέων ἀποδείξεων, διότι ἡ μία
εἶναι ὅλως ἀνεξάρτητος τῆς ἐτέρας. 231 (1871).

§ 29

Δὲν ἀπαγορεύεται ἡ συνεκδόκασις πλειόνων αἰτήσεων ἀναιρέσεων,
ἀφορωσῶν διαφόρους ἀποφάσεις, ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίκης ἐκδοθείσας.
271 (1881).

§ 30

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 823 Πολ. Δικ., μὴ προηγηθείσης τῆς καταθέσεως
τοῦ νομίμου παραβόλου ὁ Ἀρειος Πάγος ἀρνεῖται διὰ παντός τὴν συ-
ζήτησιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐκτός ἐὰν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 834 § 1 Πολ.
Δικ., ὁ ἀναιρεσίῳ ἀπολαμβάνῃ τῶν δικαιωμάτων τῶν πενήτων.
223 (1838).

Οἱ μὴ ἀπολαύοντες τῶν δικαιωμάτων τῶν πενήτων ὀφείλουσι νὰ
καταθέτωσι παράβολον καὶ ἐὰν ἀκόμη οἱ ὀμόδοκοί των ἀπολαύωσι τοῦ
εὐεργετήματος τῆς πενίας. 318 (1879).

Ὅταν αἱ ἀναιρεσιβαλλόμεναι πλείονες ἀποφάσεις ἀνάγονται εἰς

τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν δὲν ἀπαιτεῖται εἰμὴ ἐν παράβολον. 255 (1854).

Δύο αἰτήσεις ἀναιρέσεως, κατὰ διαφόρων ἀποφάσεων, ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ἐκδοθειςῶν, οὖσαι συναφεῖς, εἰς ἐν παράβολον ὑπόκεινται.

9 (1885).

"Όταν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ διαφόρων προσώπων κοινωνία δικαιωμάτων καὶ ἐπομένως δεσμός ὁμοδικίας, γίνεται μία κοινὴ αἴτησις ἀναιρέσεως, ἀπαιτεῖται ἕκαστος τῶν ἀναιρεσειόντων νὰ καταθέσῃ ἴδιον παράβολον.

190 (1853).

Ὁ ἐνιστάμενος κατὰ τινος ἐκλογῆς δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ προκαταβάλῃ παράβολον, διότι ὅλη ἡ διαδικασία γίνεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου (Ἐκλογ. Ν. τῆς 19 Νοεμβρ. 1864 ἀρθρ. 20). 261 καὶ 340 (1887).

Καὶ ὅταν ἀναιρεσιβάλληται ἀπόφασις τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἀπαιτεῖται παράβολον ὄραχ. ἑκατόν.

48 (1846).

Ἀπορριπτομένης τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, καταδικάζεται ὁ αἰτῶν τὴν ἀναίρεσιν εἰς παράβολον διακοσίων παλαιῶν Δραχ. (Β. Δ. τῆς 27 Δεκεμβρ. 1839 ἀρθρ. 4 συνδ. πρὸς τὸ 5' ψήφισμα τῆς α' Ἐθν. Συνλεύς.). 184 (1888).

Καταργηθέντος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας συγκατηργήθησαν καὶ αἱ περὶ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ διαδικασίας διατάξεις. Ὡστε ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, δικάζοντος ἐφεξῆς τὰς ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τούτου δικάζομένας δίκας, τηρεῖται ἡ διαδικασία τοῦ Ἀρ. Πάγου· ὅθεν μόνον παραβόλου ἑκατόν ὄραχ. ἀπαιτεῖται ἢ κατάθεσις. 48 (1846).

§ 31

Ἐὰν ὁ ἀναιρεσειὼν δὲν ἐμφανισθῇ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αἰτήσεώς του οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε διὰ πληρεξουσίου ἢ δὲν καταθέσῃ τὸ νόμιμον παράβολον, ἐνῶ δὲν εἶναι πένης, ὁ Ἀρ. Πάγος ἀρνεῖται διὰ παντός τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως. 40, 65 καὶ 114 (1869) 34, 92, 93, 94, 121, 125-127, 145, 201, 228, 238, 246 καὶ 269 (1870) κτλ.

Ἐὰν ὁ ἀναιρεσειὼν δὲν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεώς του, ἀπολαύῃ ὅμως τῶν τῆς πενίας δικαιωμάτων, δικάζεται ὡς ἀνεὶ ἐνεφανίσθη (Πολ. Δικ. 827).

369 (1864).

Ἐὰν δὲν παρασταθῶσιν οἱ ἀναιρεσειόντες ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου οὔτε αὐτοπροσώπως, οὔτε δι' ἀντιπροσώπου, καταθέσωσιν ὅμως τὸ νόμιμον παράβολον, ὁ Ἀρειος Πάγος ἐξετάζει τὸ βάσιμον τῆς αἰ-

τήσεως αὐτῶν (Πολ. Δικ. 823 καὶ 827), ὥσανεὶ ἤθελον ἐμφανισθῇ.
384 (1880) 131 καὶ 183 (1881) 42 (1888).

§ 32

Ὁ νομίμως κλητευθεὶς καὶ μὴ ἐμφανισθεὶς ἀναιρεσίβλητος δικάζεται ὥσανεὶ ἐνεφανίσθη, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 827 ἐν συνδ. πρὸς τὰ ἄρθρα 570—578 καὶ 621 τῆς Πολ. Δικονομίας. 203 (1863) 104, 130, 136 καὶ 156 (1864) 6, 9, 95, 147 καὶ 314 (1865) 44, 131, 221 καὶ 355 (1866) 14 καὶ 148 (1867) 17 καὶ 129 (1868) 33 καὶ 149 (1869) 15 καὶ 22 (1870) 12 (1875) κλπ.

§ 33

Δύναται ν' ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ πληρεξουσίου, ὅστις κατεῖχε τὰ ἔγγραφα.
228 (1882).

Δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐκδίκασιν τῆς μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων κατ' ἀναίρεσιν δίκης, οὐδὲ προδικάζει ταύτην ἡ ἐκκρεμὴς αἵτησις ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ προσεπικαλουμένου καὶ μάλιστα, ὅταν αὕτη ᾖ ἐπιβοηθητική.
22 (1877).

Ἐὰν τις ἀναιρεσιβάλη ἀπόφασίν τινα, ἣν συγχρόνως καὶ ἀνέκοψε, δέον ν' ἀναβληθῇ ἡ συζήτησις τῆς ἀναιρέσεως, μέχρις οὗ ἐκδικασθῇ ἡ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τῆς οὐσίας ἐκκρεμὴς ἀνακοπὴ (Π. Δικ. 553 § 2).
264 (1854).

§ 34

Ὅπως κρίνη ὁ Ἄρειος Πάγος περὶ τῶν λόγων τῆς ἀναιρέσεως δέον νὰ συνάπτηται ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀντίγραφον τῆς ἀποφάσεως, ἀντιπεφωνημένον ὑπὸ τοῦ κατέχοντος τὸ πρωτότυπον γραμματέως (Ὁργ. Δικ. 126 § 2 καὶ 246, Πολ. Δικ. 424 καὶ 462 § 2), ἄλλως ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως ἀπορρίπτεται ὡς ἀνυπόστατος (Πολ. 819 § 3).
50 καὶ 117 (1854), 33, 35—42 καὶ 44 (1855) 127 καὶ 167 (1866) 306 (1877).

Ἐὰν τὸ ἀντίγραφον τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν φέρῃ ἐπικύρωσιν τοῦ Γραμματέως (παρ' ᾧ εἶναι κατατεθειμένον τὸ πρωτότυπον, Ὁργ. Δικ. ἄρθρ. 126) ἢ ἄλλου νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρω-

τοῦ, ἀλλὰ μόνον δικηγόρου, δὲν ἀποδεικνύει τὰς ἀποδιδόμενας εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐλλείψεις καὶ ἐπομένως ἡ αἰτησις ἀναιρέσεως ἀπορρίπτεται ὡς ἀνυπόστατος. 251 (1863) 16 (1874) 73 (1877).

Ἐὰν τὸ συνημμένον ἀντίγραφον τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν ᾖ ἐπικευρωμένον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 424 Πολ. Δικ., οὐδεμίαν παρέχει περὶ τῆς ἀκριβείας αὐτοῦ βεβαιότητα, οὐδ' ἰσχύει ἐπομένως πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων τῆς αἰτουμένης ἀναιρέσεως, ἥτις τοῦτου ἕνεκεν ἀπορρίπτεται ὡς ἀνυπόστατος. 13 (1863).

Μὴ προσαγομένης ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποδείξεως περὶ τῆς ὀρθοδοσίας, ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ὁποίας ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή, ἡ ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, ὡς μήπω κατασταῖσα ὀριστική. 62 (1871).

§ 35

Μὴ προσαγομένου ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀντιγράφου ἀντιπεφωνημένου τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ὑποβληθεισῶν προτάσεων, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἐφ' ὧν στηρίζεται ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, καθίσταται οὗτος, ὡς ἀναπόδεικτος, ἀπορριπτέος. 19 (1854) 6, 133, 138, 275, 324, 330 καὶ 333 (1863) 34 καὶ 104 (1864) 271, 273, 274, 351 καὶ 370 (1865) 127 (1866) 300 (1871) 96, 220 καὶ 276 (1875) 54, 201 καὶ 211 (1877) 52 (1878) 367 (1879) 427 (1880) 134 (1890) κλπ.

Ὁ ἀναιρεσιῶν πρὸς ὑποστήριξιν σχετικοῦ λόγου ἀναιρέσεως ἐκ τῶν προτάσεων, τῶν ὑποβληθεισῶν εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας συναγομένου, ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ ἀντίγραφον τῶν προτάσεων ἐκείνων, οὐδὲ δικαιολογεῖ τὴν ἐλλείψιν ταύτην τὸ γεγονός, ὅτι τὸ πρωτότυπον τῶν μνησθεισῶν προτάσεων παρέλαβεν ἕκτοτε ὁ ἀναιρεσιβλήτος παρὰ τοῦ Γραμματέως τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου, διότι ἠδύνατο καὶ ὤφειλεν ὁ ἀναιρεσιῶν νὰ προκαλέσῃ καὶ νὰ ἐκθιάσῃ ἐγκαίρως τὴν τοῦ εἰρημένου πρωτοτύπου ἐπίδειξιν, διὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 430 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. ὀριζομένης διαδικασίας. 220 (1866).

Ἡ ἐν πρωτοτύπῳ προσαγωγή τῶν εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὑποβληθεισῶν προτάσεων δὲν ἀποδεικνύει τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ προσαχθῇ ἀντιπεφωνημένον ἀντίγραφον αὐτῶν. 130 (1855).

Ὁ ἀναιρεσιῶν ὀφείλει νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰ διάφορα χωρία τῶν ἐφε-

σίμων προτάσεών του, ἐν αἷς, ὡς ἰσχυρίζεται, προέτεινε διάφορα γεγονότα, ἅτινα τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ἄλλως ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἀόριστος.

169 (1874).

Ἐὰν ὁ ἀναιρεσίων δὲν προσάγῃ τὰς ἐγγράφους ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας προτάσεις τοῦ ἀντιδίκου του, ὅπως ἀποδείξῃ δι' αὐτῶν, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐξ ἐπαγγέλματος ἐδέχθη ἰσχυρισμόν, μὴ προταθέντα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ὁ σχετικὸς λόγος ἀναιρέσεως τυγχάνει ἀπορριπτέος, ὡς ἀνυπόστατος. 310 καὶ 381 (1874) 17 καὶ 134 (1890).

Μὴ προσαγομένου ἐγγράφου ἀποδείξεως, πρὸς βεβαίωσιν τοῦ λόγου τῆς ἀναιρέσεως, ὁ Α. Π. δὲν δύναται νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν αὐτῆς, διότι τοῦτο θ' ἀντέκειτο εἰς τὰ ἄρθρ. 829 καὶ 830 Πολ. Δικ., ἀλλ' ἀπορρίπτει τὸν λόγον τῆς ἀναιρέσεως. 119 (1866) 57 (1875).

Ὅταν δὲν προσάγῃται τὸ δικόγραφον, οὕτινος τὴν παραμόρφωσιν ἰσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσίων, ὁ σχετικὸς λόγος τῆς ἀναιρέσεως ἀπορρίπτεται ὡς ἀνεπίδεκτος ἐκτιμήσεως. 314 (1866).

Ἡ ἔνστασις περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι ἐγένετο ἄνευ ἐγγράφου παραγγελίας τοῦ ἀναιρεσιόντος, ἀποβαίνει ἀπορριπτέα ὡς ἀνυπόστατος, ἐὰν δὲν προσάγῃται ἀντίγραφον τοῦ πρὸς τὸν ἀναιρεσίβλητον κοινοποιηθέντος ἀναιρετηρίου. 35 (1885).

Ἐὰν δὲν ἀποδεικνύηται ἀμέσως, διὰ τῆς προσαγωγῆς τῶν προσηκόντων ἐγγράφων, ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ἡ σχετικὴ ἔνστασις ἀπαραδέκτου κατὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἀπορρίπτεται ὡς ἀναπόδεικτος. 173 (1879).

Δύναται νὰ προσαχθῶσιν ἐγγράφα ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον, πρὸς ἀπόκρουσιν ἐνστάσεως, προτεινομένης κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, π. χ. περὶ ἀποπείρας συμβιβασμοῦ. 62 (1846).

§ 36

Ἐὰν ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως περιστρέφεται εἰς τὸ ἀναρμόδιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὡς οὗσης τῆς διαφορᾶς διοικητικῆς φύσεως, ἦτοι ἀφορᾷ ὑπέρβασιν καθηκόντων, ἡ ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου δικάζει τὴν ὑπόθεσιν (Νόμου ΧΜΖ ἄρθρ. 4). 291 (1882).

Ἐν ὁλομέλειᾳ δικάζει ὁ Α. Π., ὅταν ζητῇται ἀναίρεσις ἕνεκεν ὑπερβάσεως καθηκόντων, ἦτοι ὅταν δικαστήριον τι ἐπενέθῃ εἰς ἀντικείμενα

ἐντελῶς ξένα τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ καὶ ἰδίως διοικητικὰ καὶ νομοθετικὰ (Νόμου ΧΜΖ ἄρθρ. 4 καὶ Π. Δ. 808 § 1). 93 καὶ 144 (1889).

Ἐκ τῶν τριῶν περιπτώσεων τῆς υπερβάσεως καθήκοντων κατὰ τὸ ἄρθρ. 808 Πολ. Δικ., εἰς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπάγεται μόνον ἡ περίπτωσης, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς ἐξουσίας του καὶ ἐπεμβαίνει εἰς ἐντελῶς ξένα καθήκοντα καὶ ἰδίως εἰς νομοθετικὰ ἢ διοικητικὰ (Νόμου ΧΜΖ ἄρθρ. 4 § 2). Προκειμένου ὅμως περὶ διαφορᾶς τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ (οἷα ἐστὶν ἡ ἀγωγὴ, δι' ἧς ζητεῖ τὰς μισθοδοσίας του ὁ παρὰ νόμῳ τεθεὶς αὐτεπαγγέλτως εἰς ἀποστρατείαν), τὴν κρίσιν τῆς ὁποίας οὐδεὶς νόμος ἀνέθηκεν εἰς τὴν Διοικητικὴν ἢ ἄλλην ἀρχήν, δὲν ὑπάρχει περίπτωσης ὑπαγομένης εἰς τὴν ὀλομέλειαν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ὀλομέλεια παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον τμήμα. 117 (1890).

Ὁ λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι τὰ τακτικὰ δικαστήριά εἰσιν ἀναρμόδια νὰ ἐξετάσῃσι τὸ νόμιμον ἢ μὴ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ τοῦ ἀναιρεσίσβητου ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς, ὅπως ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν στρατὸν, συνέπεια τῆς ὁποίας εἶναι ἡ περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεις κατὰ τοῦ Δημοσίου, καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ δικαστήριον ὑπερέβη τὴν περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἐξουσίαν του, διὰ τῆς ἐκδικάσεως ὑποθέσεως, ἐξαιρεθείσης τῆς ἀρμοδιότητος τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὑπάγεται εἰς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου. 1 (1890).

Αἰτήσις ἀναιρέσεως, στηριζομένη εἰς τὸν λόγον, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ὑπερέβη τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ὡς ἐπεμβάν εἰς καθήκοντα τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς, ἀποφηνάμενον, ὅτι ὁ ἀναιρεσίσβητος, ὢν ἰσόβιος δικαστής, ἦν ἀπληλαγμένος τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ὑπάγεται εἰς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου. 166 (1890).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ΧΜΖ Νόμου τῆς 28 Ἰουλίου 1877, ὁ Α. Π. δικάζει ἐν ὀλομέλειᾳ, ἐὰν αἰτῆται ἀναίρεσις ἔνεκεν υπερβάσεως, κατὰ τὸ ἐδάφ. 1 τοῦ ἄρθρ. 808 τῆς Πολ. Δικον., καθ' ὃ τοιαύτῃ ὑπερβάσει ὑπάρχει, ὅταν δικαστήριόν τι παρενέλθῃ ἑαυτὸ εἰς ἐντελῶς ξένα καὶ ἰδίως εἰς διοικητικὰ καὶ νομοθετικὰ καθήκοντα· προδήλως ὅθεν εἰς τὴν ὀλομέλειαν τοῦ Α. Π. ὑπάγεται ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, ὁ βάσιν ἔχων, ὅτι τοὺς τύπους τοῦ διορισμοῦ τῶν ὑπαλλήλων τηρεῖ ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία, ἡ δὲ δικαστικὴ ἐξουσία δὲν δύναται νὰ ἐλέγξῃ αὐτήν, οὐδὲ τὴν ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ νόμου, τὴν γενομένην ὡς πρὸς τοὺς τύ-

πους, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν νόμων ὑπ' αὐτῆς. 157 (1883).

Ὁ λόγος, ὅτι τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὑπερέβη τὰ καθήκοντά του, προὐκιν εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ ἐκτίμησιν πραγμάτων, ἀναγομένων εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, τουτέστι περὶ τῆς καταλληλότητος καὶ τῆς προσηκούσης χωρητικότητος τοῦ καταστήματος διὰ στρατῶνας τῆς χωροφυλακῆς, ὑπάγεται εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Α. Π. (Νόμ. ΧΜΖ ἄρθ. 2 § 2 Πολ. 808 § 1). 175 (1882).

Ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι τὴν ἀποζημιώσιν τῶν βουλευτῶν τῶν ἐκτάκτων συνόδων ἀποφασίζει ἡ Βουλὴ καὶ οὐχὶ τὰ Δικαστήρια, καὶ ὅτι καθ' ὑπέρβασιν καθηκόντων τὸ Ἐφετεῖον ἐπελήφθη τῆς ἐξετάσεως τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης, παραπεμπτός ἐστὶν ἐνώπιον τῆς ὁλομελείας τοῦ Α. Π. (Νόμου ΧΜΖ ἄρθρ. 4 καὶ Π. Δ. 808 § 1). 31 (1882).

Ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὁ βᾶσιν ἔχων, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον, καθ' ὑπέρβασιν καθηκόντων, ἐκτῆρξεν ἄκυρον τὴν γνωμοδότησιν τοῦ συμβουλίου, τὴν ἀφορῶσαν τὴν ἐν τῷ στρατῷ μετάθεσιν ἀξιωματικοῦ τοῦ μονίμου στρατοῦ, ὡς ἀνικάνου περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ὑπάγεται εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου (Νόμου ΧΜΖ ἄρθρ. 4 § 2, Πολ. 808 § 1). 26 (1882).

Νομίμως παραπέμπεται ὑπὸ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ Τμήματος εἰς τὴν ὁλομέλειαν, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ΧΜΖ Νόμου, ὁ λόγος ἀναίρεσεως, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἐξήτασε διὰ τῆς ἀναρριθεύουσας ἀποφάσεως ἐὰν ἐτηρηθῇσαν αἱ τύποι τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀνακριτικοῦ Συμβουλίου τηρητέας διαδικασίας πρὸς καταρτισμὸν τῆς γνωμοδοτήσεως, περὶ τῆς εἰς ἀποστρατεῖαν μετὰθέσεως, ἐνεκεν ἀνικανότητος περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν καθηκόντων. 105 (1882).

Κατὰ τὸ ἐδάφ. γ' τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ΧΜΖ νόμου, ἐάν, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν ἀποφάσεως πολιτικοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν παραπομπὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς ἄλλο δικαστήριον, αἰτῇται ἡ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ιδιότητα παρισταμένων καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δι' ὃν ἀνῆλθῃ ἡ τοῦ πρώτου δικαστηρίου ἀπόφασις, δικάζει καὶ ἀποφαίνεται ἐν ὁλομέλειᾳ ὁ Α. Π. 146 (1884) 175 (1886) 182 (1890).

Δὲν ὑπάρχει ἀντίφασις μεταξὺ δύο ἀποφάσεων τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπως ζητηθῇ ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας, ὅταν τὸ Δεύτερον Τμήμα ἐκφέρει διάφορον γνώμην τῆς τοῦ Ἀκυρωτικοῦ Τμήματος. Ἡ περί-

πτωσις αὕτη δίδει μόνον χώραν παραπομπῆς τοῦ ἀμφισβητουμένου ζητήματος εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

273 (1877) 298 (1878) 138 (1885).

Ἡ ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφαίνεται μόνον περὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου μεταξὺ τῶν Τμημάτων νομικοῦ ζητήματος, καὶ ἂν ἡ ὑπόθεσις χρήζῃ περαιτέρω συζητήσεως παραπέμπεται εἰς τὸ ἀρμόδιον Τμήμα.

145 (1882) 56 (1886).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ ΧΜΖ Νόμου, δὲν ἐπιτρέπεται ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐκ νέου συζητήσεις καὶ ἀποφάσεις περὶ ζητήματος, λυθέντος ἤδη ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου.

216 (1881).

Ἡ ὑπὸ τῆς ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου δοθεῖσα λύσις τοῦ νομικοῦ ζητήματος εἶναι ὑποχρεωτική, κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ΧΜΖ νόμου, διὰ τὸ Β' Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἰς ὃ παραπέμπεται ἡ περαιτέρω ἐκδίκασις.

103 (1879).

§ 37

Ἐάν τις δὲν ᾔναι διάδικος ἐν τῷ Α' Τμήματι τοῦ Α. Π., δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐν τῷ Β', εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις.⁴ (1885).

Ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσις τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν μέρος τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως, ὑπάγεται εἰς τὸ δεύτερον Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἄρθρ. 3 § 1 Νόμου ΧΜΖ). 166 (1883).

Αἱ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 166 Π. Δ., ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ κατὰ τῶν ἐπ' ἀκροατηρίου θορυβούντων κτλ., ἀπαγγέλλονται ὡς ὑπὸ ποινικοῦ δικαστηρίου, κατὰ παρέκτασιν δικαιοδοσίας. Ἡ δὲ κατὰ τοιούτων ἀποφάσεων αἰτήσις ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, εἰσαγομένη εἰς τὸ Α' Τμήμα τοῦ Α. Π.

29 (1879).

§ 38

Ἀναιρεθείσης ἀποφάσεώς τινος λόγῳ ἀναρμοδιότητος καὶ προσδιορισθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, δὲν γίνεται περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀρμοδιότητος παραπομπή, οὐδὲ ἐτέρα συζητήσεις.

76 (1836).

Ἐὰν ἀπόφασίς τις ἀναιρεθῇ, διότι ἐνῶ τὸ δικαστήριον ἦτον ἀρμόδιον ἀπεφάνετο ἐαυτὸ ἐσφαλμένως ἀναρμόδιον, ἀναπέμπεται εἰς αὐτὸ ἡ ὑπόθεσις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 831 Πολ. Δικ.

145 (1863).

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 831 καὶ 833 πρὸς τὰ ἄρθρα 29 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., ὁ Ἄρειος Πάγος ἀναιρῶν παραπέμπει πάντοτε εἰς ἕτερον δικαστήριον καὶ οὐδέποτε εἰς ἐκεῖνο, οὕτινος ἡ ἀπόφασις ἀνηρέθη. 82 (1869) 106 (1880).

Ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἀναιρεθῇ ἕνεκα προδικαστικοῦ ζητήματος, δύναται νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ αὐτὸ Ἐφετεῖον, συναινούντων τῶν διαδίκων. 4 (1848).

Ἀναιρουμένης ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, διὰ λόγον ἀναγόμενον εἰς παραβίαν δικονομικῆς διατάξεως καὶ οὐχὶ εἰς προσβολὴν κανόνων τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ἡ ὑπόθεσις παραπέμπεται εἰς ἄλλο Ἐφετεῖον. 221 (1848) 232 (1878).

Ὁ Ἄρειος Πάγος μετὰ δευτέραν ἀναίρεσιν δικάζει τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως (Πολ. Δικ. 836). 24 (1875).

Ἐὰν ἀναιρεθῇ ἀπόφασίς τις ἐπὶ παραβίᾳ δικονομικῶν διατάξεων καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐνῷ δὲν πρόκειται περὶ δευτέρας ἀναίρεσεως κρατήσῃ τὴν ὑπόθεσιν πρὸς ἐκδίκασιν κατ' οὐσίαν, εἰσαγομένης μετὰ ταῦτα ἐνώπιον αὐτοῦ τῆς ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν παραπέμπει αὐτὴν εἰς ἕτερον ἰσοβάθμουν καὶ ὁμοειδῆ πρὸς τὸ ἐκδόν τὴν ἀναιρεθεῖσαν ἀπόφασιν δικαστήριον. 216 (1871).

Ὅταν, ἐνῷ πρόκειται νὰ ἐξακριβωθῶσι πραγματικὰ γεγονότα πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ὁ Ἄρειος Πάγος, καίτοι μὴ δικάζων ἐπὶ δευτέρας αἰτήσεως ἀναίρεσεως, ἀντὶ νὰ παραπέμψῃ εἰς ἕτερον ὁμοιόβαθμον δικαστήριον, κρατήσῃ αὐτὸς τὴν ὑπόθεσιν, δύναται, εἰσαγομένης μετὰ ταῦτα τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιόν του, νὰ παραπέμψῃ ταύτην ἐνώπιον ἄλλου ὁμοιοβάθμου τῷ ἐκδόντι τὴν ἀναιρεθεῖσαν ἀπόφασιν δικαστηρίου. 133 (1869) 278 (1874).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 834 Π. Δ., ἀναιρουμένης ἀποφάσεώς τινος οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς ἡν κατὰστασιν διετέλουν πρὸ τῆς ἀναιρεθείσης πράξεως καὶ φέρεται ἡ ὑπόθεσις ἄνευ περαιτέρω προδικασίας εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς. 365 (1865).

Ἐπομένως συνακουροῦται καὶ ἅπασα ἡ μετὰ τὴν ἀναιρεθεῖσαν ἀπόφασιν γενομένη διαδικασία 185 καὶ 238 (1838) 36 (1867).

Ἀναιρεθείσης ἀποφάσεώς τινος καὶ παραπεμφθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς ἕτερον δικαστήριον, τοῦτο ἐξετάζει τὴν ὑπόθεσιν μόνον ἐφ' ὅσον παρεπέμφθη εἰς αὐτό. 103 καὶ 175 (1879).

Τὸ Ἐφετεῖον, ἐπιλαμβανόμενον τῆς ἐκδικάσεως μετ' ἀναίρεσιν, ὀφείλει νὰ περιορίζηται ἐπὶ τῶν κεφαλαίων, ἐφ' ὧν ὤρισεν ὁ Ἄρειος Πάγος, ἰδίως προκειμένου περὶ λογιστικῶν διαφορῶν, καθ' ἃς ἔκαστον κοινὸν ἀποτελεῖ ἴδιον κεφάλαιον ἀποφάσεως. 98 (1884).

Ἀπαράδεκτοί εἰσι πᾶσαι αἱ ἐνστάσεις καὶ προτάσεις τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, δικάζοντος κατ' οὐσίαν, καθ' ὅσον ἐξέρχονται τοῦ ζητήματος, δι' ὃ ἀνηρέθη ἡ ἀπόφασις τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου, διότι θεωροῦνται ὡς δεδικασμένοι διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ὡς οὐδὲν μεταβιθασθεῖσαι ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου. 311 (1867).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον τῆς παραπομπῆς νὰ δικάσῃ ἐπὶ ἄλλης ἐφέσεως ἢ ἐκείνης, ἥτις τῷ παρεπέμφθη, ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐξ οὗ ἀντλεῖ τὴν δικαιοδοσίαν του, ἄλλως ἢ ἀποφασίς του στερεῖται τῆς νομίμου προδικασίας καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ τυγχάνει ἀναιρέ-
τέα (Πολ. Δικ. 762 καὶ 767). 120 (1874).

Δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, δικάζοντος κατὰ παραπομπὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἰτήσεις, ὅπως καταδικασθῇ ὁ ἐνάγων εἰς τὴν πληρωμὴν τόκων, ὡς ἀκυρωθείσης τῆς παρὰ τρίτῳ ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος κατασχέσεως. 255 (1876).

Τὸ Ἐφετεῖον τῆς παραπομπῆς δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐτέρου Ἐφετείου, οὕτινος ἡ ὀριστικὴ ἀνιέρθη ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. 62 (1871) 111 (1875) 31 (1881). κλπ.

Ἀναιρεθείσης ἀποφάσεώς τινος, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀνακοπῆς, τὸ Ἐφετεῖον τῆς παραπομπῆς καθίσταται ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν ἐπ' ἀνακοπῇ δίκην, οὐχὶ μόνον κατὰ τὸ τυπικόν μέρος αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ κατ' οὐσίαν, ἐπομένως δύναται νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὸ παραδεκτὸν αὐτῆς (Π. Δ. ἀρθρ. 21) καὶ ἰδίως ἂν ᾖ παραδεκτὴ δευτέρα ἀνακοπὴ, ὡς ἔχοντος τοῦ ζητήματος τούτου συνάφειαν μετὰ τῆς κυρίας δίκης καὶ μὴ δύναμένου νὰ χωρισθῇ ἄνευ ἐπιβλαβούς ἐπιρροῆς εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς υποθέσεως, ὑπαγομένου δὲ ἕνεκα τῆς συναφείας ταύτης εἰς τὸ αὐτὸ Ἐφετεῖον τῆς παραπομπῆς. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ἡ β' ἀνακοπὴ ἐγένετο μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς περὶ παραπομπῆς ἀποφάσεως τοῦ Α. Π., διότι ἡ παραπεμφθεῖσα δίκη διετέλει ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου τῆς παραπομπῆς, κατὰ τὸν χρόνον τῆς β' ἀνακοπῆς. 145 (1863).

Δὲν δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου λόγοι, τείνοντες εἰς ἀπόρριψιν ὡς ἀπαράδεκτου τῆς ἡδὴ δεκτῆς γενόμενης ὑπὸ τοῦ Α' τμήματος αἰτήσεως ἀναίρεσεως. 253 (1882).

Ἀναίρεσιβληθείσων πολλῶν τοῦ Ἐφετείου ἀποφάσεων καὶ ἀναίρεθείσης τῆς μιᾶς τούτων, τὸ ἄλλο Ἐφετεῖον, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐφέσεως μόνον, καθ' ὅσον αὕτη ἀφορᾷ τὴν ἀναίρεθεῖσαν ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἐκείνας, καθ' ὧν ἡ ἀναίρεσις ἀπερρίφθη, καὶ καθ' ὧν ἔφρσις προηγουμένης δὲν ὑπῆρχεν. 17 (1849).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 834 Π. Δ., δὲν πρέπει ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ γίνηται ἐνώπιον τοῦ τῆς παραπομπῆς δικαστηρίου συζήτησις καὶ ἀπόφαισις περὶ ζητήματος (π. χ. ὡς πρὸς τοὺς ἐκδικασθέντας τόκους) ἀποφασισθέντος διὰ προγενεστέρας, μὴ ἀναίρεθείσης ἀποφάσεως. 388 (1862).

Τὸ ἄρθρ. 834 Πολ. Δικ. ἀφορᾷ τὰ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ἐδίκασεν ἀπόφαισις, μὴ ἀναίρεθεῖσα, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ παρεμπίπτοντα (ὅλα π. χ. τυγχάνει ἡ ἔνστασις περὶ ἐλλείψεως αἰτήσεως θεραπείας), ὧν ἡ λύσις, μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, εἶναι πάντοτε μετακλητή. 455 (1866).

Ἐκ τῶν ὁρισμῶν τοῦ ἄρθρ. 836 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἀναίρεθείσης τῆς ἀποφάσεως ἔνεκεν ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ὁ Ἀρείος Πάγος τότε μόνον ἐφαρμόζει αὐτὸς τὴν κατὰλληλον διάταξιν, διατάσων ἐπὶ τούτῳ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ὅταν ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀναίρεθεῖσαν ἀπόφασιν δικαστηρίου δὲν ἐπροτάθωσαν ἄλλαι ἐνστάσεις ἢ ἰσχυρισμοί, οὐσιώδη ἔχοντες ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς διαφορᾶς. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεταί, ὅτι, ἐν τιοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν δύνανται νὰ προταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, δικάζοντος κατ' οὐσίαν, ἐνστάσεις καὶ ἰσχυρισμοί, μὴ προταθέντες ἐνώπιον τοῦ τὴν ἀναίρεθεῖσαν ἀπόφασιν ἐκδόντος δικαστηρίου, ἐκτὸς τῶν ἀφορωσῶν τὴν δημοσίαν τάξιν, αἰτινες κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης προτείνονται. Ἐὰν ὅμως παρεμφεθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς ἕτερον δικαστήριον ὁμοιόβαθμον τῷ ἐκδόντι τὴν ἀναίρεθεῖσαν ἀπόφασιν ἢ ἐὰν μετὰ δευτέραν ἀναίρεσιν ὁ Ἀρείος Πάγος κρατήσῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, δύνανται νὰ προταθῶσι καὶ νέαι ἐνστάσεις καὶ ἰσχυρισμοί, μὴ προταθέντες ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, οὕτινος ἢ ἀπόφαισις ἀνηρέθη. 273 (1876).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 762 καὶ 747 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἔφεσις μεταβιβάζει μόνον τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον, ὅπερ δικάζει αὐτὴν ἐξ ὑπαρχῆς, καθόσον ὑπάρχουσι προτάσεις καὶ αἰτήσεις, ὃ δὲ ἐφεσίβλητος δύναται νὰ ὑποβάλῃ καὶ νέας προτάσεις κατὰ τῆς ἐφέσεως· ἐκ τούτων δὲ ἔπεται, ὅτι, δικαζομένης τῆς ὑποθέσεως κατ' ἔφεσιν, ὃ ἐφεσίβλητος δύναται νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς πρωτοδικῶς ὑποβληθείσας ἐνστάσεις του καὶ ἂν δὲν ἐξεκάλεσε τὰς διατάξεις τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως, οἱ ὧν ἀπορρίπτονται αἱ ἐνστάσεις του· ἀλλὰ τοῦτο αὐτὸ δὲν δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ Α. Π., δικάζοντος ὡς Ἐφετείου, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, τοῦ δικάσαντος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, διότι, ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἡ ὑπόθεσις ἐπανέρχεται εἰς τὴν στάσιν τῆς ἐφέσεως, ἣν δικάζει. 294 (1850).

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν, δὲν δύνανται νὰ προταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς ἰσχυρισμοί, μὴ προταθέντες ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, οὗτινος ἡ ἀπόφασις ἀνηρέθη. 382 (1855).

Ἀναιρεθείσης ἀποφάσεώς τινος δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ Νόμου καὶ παραπεμφθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον πρὸς ὀρθὴν αὐτοῦ ἐφαρμογὴν, ἡ περὶ τούτου συζήτησις δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐπὶ νέων προτάσεων, ἀλλ' ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναληφθῇ ἐπὶ τῶν προτάσεων, τῶν γενομένων κατὰ τὴν συζήτησιν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔργον τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι μόνον νὰ ἐφαρμολῇ, ἐπὶ τῶν προταθέντων ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ὀρθότερον τὸν νόμον.

44 (1845) 315 καὶ 413 (1864) 196 (1868).

Ἐπομένως (νέαι) ἐνστάσεις περὶ ἀπαράδεκτου καὶ ἀκύρου τῆς ἐφέσεως εἰσιν ἀπαράδεκτοι. 413 (1864).

Ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως καὶ παραπεμφθείσης τῆς ὑποθέσεως πρὸς περαιτέρω συζήτησιν ἐνώπιον ἄλλου Ἐφετείου, δύνανται οἱ διάδικοι νὰ ἐπαναλάβωσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς πάσας, τὰς ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρώτου Ἐφετείου ἀπορριφθείσας ἐνστάσεις των, ὡς μὴ ὑφισταμένης πλέον τῆς ἀποφάσεως. 392 (1874).

Ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, πρώτη κατ' ἔφεσιν συζήτησις θεωρεῖται ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς ἐπομένως ὃ ἐφεσίβλητος δύναται καὶ κατ' αὐτὴν τὸ πρῶτον νὰ προτείνῃ πᾶσαν ἐνστάσιν, ἣν πρωτοδικῶς δὲν ἐπρότεινεν, ὅταν αὕτη συντελῇ πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως (Πολ. Δικ. 747 § 2).

171 (1854) 30 (1874) 306 (1881) 280 (1882) 74 (1888).

Μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τὸ δικαστήριον τῆς παραπομπῆς λαμβάνει ἀκεραίαν τὴν ὑπόθεσιν καὶ δύναται νὰ δικάσῃ ὅχι μόνον τὸ κρίθην ὑπὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ζήτημα ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ σχετικά· ὁ δὲν δύνανται ὅμως νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς αὐτὸ καὶ ζητήματα, ὧν παρητήθησαν οἱ διάδοικοι διὰ τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεων των (Πολ. Δικ. 487 καὶ 488). 66 (1882).

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς δύνανται νὰ προταθῶσιν ἰσχυρισμοί, μὴ προταθέντες ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, οὗτινος ἡ ἀπόφασις ἀνῆρέθη, διότι διὰ τῆς ἀναιρέσεως ματαιοῦται ὅλη ἡ διαδικασία, ἐν ᾗ περιλαμβάνονται αἱ τε προτάσεις καὶ ἡ λοιπὴ συζήτησις.

394 (1865).

Τὸ Β' τμήμα τοῦ Α. Π., εἰς ὃ πρὸς ὀρθὴν τοῦ Νόμου ἐφαρμογὴν παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις μετ' ἀναίρεσιν, ἔχει τὸ δικαίωμα, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 836 Π. Δ., νὰ ἐξετάσῃ ἅπασαν τὴν διαφορὰν. 260 (1880).

Ὁ ἐφεσιβλητος καὶ ἐναγόμενος δύναται νὰ προτείνῃ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Β' τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν τῆς παραγραφῆς ἔνστασιν, διότι μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τὸ Β' τμήμα δικάζει τὴν ἔφessin κατὰ τῆς πρωτοδικίου ἀποφάσεως. 276 (1882).

Ὁ Ἀρειος Πάγος, δικάζων μετ' ἀναίρεσιν δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ἐφαρμόζει τὴν προσήκουσαν διάταξιν, ὀφείλων ν' ἀποδεχθῇ τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου πραγματικὰ περιστατικά, ὡς ἀπεδέξατο ταῦτα τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας. (Πολ. Δικ. 836).

56 καὶ 61 (1836) 77 (1846) 7, 49 καὶ 133 (1869) 117 (1871) 381 (1878) 223 καὶ 281 (1879).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 834 Πολ. Δικ. σαφῶς συνάγεται, ὅτι τὴν κρίσιν τοῦ μετ' ἀναίρεσιν δικάζοντος δικαστηρίου ἐπὶ τῶν ἀμφισβητούμενων καὶ ἀποδεικτικῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων οὐδὲν ὡς προδικάζει ἡ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ἐκτίμησις καὶ κρίσις, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νέα καὶ ἰδίᾳ τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου ἔρευνα. 255 (1877).

Τὸ Β' τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς δικαστήριον τῆς παραπομπῆς, οὐδαμῶς ὑποχρεοῦται νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ἀποδεκτῶν γενομένων γεγονότων, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 834 καὶ 836 τῆς Πολ. Δικ.

343 (1887) 114 (1890).

Ἐὰν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον ὁ διάδικος ἐπρότεινεν ἰσχυρισμὸν τινα, ὃν δὲν ἀντέκρουσεν ὁ ἀντίδικός του ὡς ἀπαράδεκτον, ἐπὶ δὲ τῆς συζητήσεως ταύτης ἐξεδόθη ἀπόφασις παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως, μὴ ἀναιρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐὰν μετὰ ταῦτα, κατὰ τὴν ἐνώπιον ἐτέρου Ἐφετείου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως μετ' ἀναίρεσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως καὶ παραπομπὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ ἀντίδικος πρότεινῃ τὸ ἀπαράδεκτον τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, ἢ δὲ ἐπὶ τῆς συζητήσεως ταύτης ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ἀναιρεθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ παραπεμφθῇ ἢ κατ' οὐσίαν συζήτησις ἐνώπιόν του, ἢ ρηθεῖσα πρότασις ἀπαράδεκτου δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διότι διὰ τῆς ἀναίρεσεως ἐξηφανίσθη ἡ ἐνώπιον τοῦ δευτέρου Ἐφετείου διαδικασία καὶ οἱ διάδικοι ἐπανῆλθον εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀναίρεσεως κατάστασιν (Πολ. Δικ. 834), ἐπομένως ἡ πρότασις αὕτη θεωρεῖται μὴ γενομένη. 75 (1874).

Τὸ Ἐφετεῖον, εἰς ὃ παραπέμπεται ἡ ἐκδίκασις διαφορᾶς τινος δὲν δεσμεύεται ὑπὸ τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου λύσεως τῶν ἀναφωμένων νομικῶν ζητημάτων. 254 (1867) 62 (1888).

Ἡ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐδαφίᾳ τοῦ ἄρθρ. 834 φράσις «περὶ ζητήματος ἀποφασισθέντος», ἐννοεῖ τὸ ἀποφασισθὲν μέρος τῆς ὑποθέσεως καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ζήτημα προδικαστικόν, δηλαδὴ λόγους καὶ ἐνστάσεις, αἵτινες προδικαστικῶς ἀπεφασίσθησαν, χωρὶς κατ' οὐσίαν οὐδὲν μέρος τῆς ὑποθέσεως ν' ἀποπερατωθῇ. 60 καὶ 126 (1858).

§ 39

Ἀναιρουμένης τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ματαία ἀποθαίνει ἢ ἐξέτασις τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως κατὰ τῆς προδικαστικῆς, διότι αὕτη δύναται ν' ἀνακληθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς.

8, 72, 118, 203 (1863) 157, 158, 351, 353 (1864) 98, 145, 158, 173 καὶ 287, (1865) 62 (1871) 111 (1875) κλπ.

Μὴ στηριζομένης τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῶν προδικαστικῶν, καὶ μὴ ὑπάρχοντος λόγου πρὸς ἀναίρεσιν αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἀναιρεθῶσι καὶ αἱ προηγούμεναι προδικαστικαί, καίτοι οὖσαι ἐσφαλμένα. 7 (1874).

Ἐφ' ὅσον ἡ αἴτησις ἀναίρεσεως ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ὡς καὶ κατὰ προδικαστικῶν, οἱ κατὰ τῶν τελευταίων

λόγοι ἀναιρέσεως, ἐμμέσως ἀναφέρονται καὶ εἰς τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἐπὶ ἐκείνων στηρίζεται, δι' ὃ ἀναιρουμένης τῆς προδικαστικῆς συναναιρεῖται καὶ ἡ ὀριστικὴ, μὴ ἀπαιτουμένου ἰδίου λόγου ἀναιρέσεως διὰ τὴν ὀριστικὴν.

226 (1865) 30 (1882),

Ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ᾖ ναὶ ἀδιαίρετον, γίνῃ δὲ δεκτὴ ἡ ἀναιρέσις ὡς πρὸς τινὰς τῶν διαδίκων, θεὸν ἡ ἀπόφασις ν' ἀναιρεθῇ ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀναιρεσέοντας.

165 (1875).

Τὸ ἄρθρ. 782 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἐὰν πλείονες κατεδικάσθησαν διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους καὶ εἰς μόνον ἐξ αὐτῶν ἐξεκάλεσεν, ἡ μεταρρυθμιστικὴ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ἔχει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα καὶ ὑπὲρ τῶν μὴ ἐκκαλεσάντων, καθ' ὅσον οὗτοι δὲν ἀπεδέχθησαν τὴν ἀπόφασιν, ἐξαίρετικὴ οὖσα, δὲν ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῆς ἀναιρέσεως.

35 (1882).

Ἀναιρεθείσης ἀποφάσεώς τινος, ἐκδοθείσης ἐρήμην, τὸ ἐκδόν αὐτὴν δικαστήριον δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς κατ' αὐτῆς ἀνακοπῆς.

384 (1840).

Ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως διατάσσεται ἡ ἐξάλειψις τῆς δυνάμει αὐτῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης.

192 (1855).

Ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως γενομένη συντηρητικὴ κατάσχεσις ἀνατρέπεται διὰ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 834).

280 (1887).

§ 40

Δὲν δύναται ν' ἀπευθυνθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, διὰ τῶν προτάσεων, αἵτησις περὶ ἀποδόσεως τοῦ εἰσπραχθέντος παρὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ποσοῦ, δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἄνευ προδικασίας, χωρὶς ὁδηγῶν νὰ κοινοποιηθῇ αὐτῷ προηγουμένη αἵτησις περὶ ἐπιστροφῆς τῶν καταβληθέντων.

62 (1871) 10 (1885).

Ἡ περὶ ἀποδόσεως τῶν εἰσπραχθέντων, δυνάμει ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως αἵτησις, δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἴτε εἰς τὸ ἀκυρωτικόν, εἴτε εἰς τὸ οὐσιαστικόν Τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου.

10 (1885).

Ὅπως διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ἀπόδοσις τῶν δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως καταβληθέντων, θεὸν νὰ προσάγῃται ἀπὸ δεξις τῆς καταβολῆς.

184 (1855).

Λίτουμένης τῆς ἀποδόσεως τῶν καταβληθέντων καὶ μὴ προσαγομένης ἀποδείξεως περὶ τῆς καταβολῆς, ἡ αἵτησις παραπέμπεται ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς.

141 (1885)

Ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀνακοπῆς κατὰ πίνακος κατατάξεως, δὲν δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ ὑποχρέωσῃ τὸν ἀναιρεσίβλητον νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἀναιρεσειόντα ὠρισμένον ποσόν, ὅπερ ἔλαβε παρὰ νόμῳ παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μόνον εἰς τοῦτον (τὸν ὑπάλληλον ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ) ὀφείλει νὰ τὸ ἀποδώσῃ, εἰς δὲ τὸν ἀναιρεσειόντα μόνον, ἀφοῦ οὗτος δικαιοθῇ εἰς τοῦτο ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας.

132 (1880).

Ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως ἀποδίδονται τὰ εἰσπραχθέντα δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ἀτόκως, διότι ὁ λαβὼν δὲν θεωρεῖται ὅτι ἐνήργησε κακῇ τῇ πίστει.

41 (1854).

Τὰ δοθέντα πρὸς ἐκτέλεσιν ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως ἀποδίδονται, σὺν τόκῳ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς καταβολῆς.

16 (1865) 156 (1870) 80 καὶ 221 (1876).

Τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως καταβληθέντα ἀποδίδονται μετὰ τὴν ἀναίρεσιν σὺν τόκῳ μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἐξ ἀναλογίας τοῦ ἄρθρ. 156 Πολ. Δικ., διότι ὁ ἀναιρεσίβλητος, ἐκτελῶν τελεσιδικὸν ἀπόφασιν, διατελεῖ ἐν καλῇ πίστει.

117 (1871) 140 (1875) 57 (1877) 75 (1878) 16 (1879) 285 (1880) 351 (1883) 115 (1884).

Τὰ εἰσπραχθέντα δυνάμει τελεσιδικίου ἀποφάσεως, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς, ἀποδίδονται σὺν τόκῳ ἀπὸ τῆς περὶ ἀποδόσεως αὐτῶν αἰτήσεως τοῦ ἀναιρεσειόντος. 36 (1858) 331 (1864) 261 (1879)

48, 306 καὶ 315 (1880) 121 καὶ 272 (1881) 261 (1883).

Ἀναιρουμένης ἀποφάσεώς τινος ὁ ἀναιρεσίβλητος ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδώσῃ ὅσα εἰσέπραξε δυνάμει τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως, δὲν ὑποχρεοῦται ὅμως εἰς τὴν πληρωμὴν τόκων, εἰμὴ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου. 266 (1879) 66 (1883) 1, 2 καὶ 294 (1884) 69 (1886) 248 (1887) 130 καὶ 140 (1890).

ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ὅρ. ΑΠΟΦΑΣΙΣ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ¹

Περίληψις.

- § 1. Συνέπεται ἀνακοινώσεως τῆς δίκης.
 § 2. Δικαιώματα ἐναγομένου.
 § 3. Ἀνακοίνωσις κατ' ἔφεσιν.
 § 4. Ἀνακοίνωσις ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.
 § 5. Ἐρημοδικία τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις.

§ 1

Ἡ ἀπλῆ ἀνακοίνωσις τῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς ἐφέσεως δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν καταδίκην τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις ὑπὲρ τοῦ ἀνακοινοῦντος, ἀλλ' ἀπλῶς δίδει δικαίωμα εἰς ἀπόκρουσιν τῆς ἐνστάσεως, ὅτι κακῶς διεξήχθη ἡ δίκη ὑπὸ τοῦ ἀνακοινοῦντος, μόνον δὲ ἡ προσεπικλήσις φέρει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταδίκης τοῦ καθ' οὗ αὕτη. 418 (1880).

§ 2

Ἐὰν ὁ ἐνάγων ἐνήγαγεν ἓνα ἢ πλείονας, οὐχὶ ὅμως πάντας τοὺς κοινωνοὺς τῆς αὐτῆς ὑποχρεώσεως, ὁ ἐναγόμενος δικαιούται ν' ἀνακοινώσῃ τὴν δίκην καὶ εἰς τοὺς μὴ ἐναχθέντας, ὅπως παρέμβωσιν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ εἰς τοῦτο τὸν ἐνάγοντα. 239 (1852).

§ 3

Τῷ πρὸς ἀποζημιῶσιν ὑποχρέφ δὲν δύναται νὰ ἀνακοινωθῇ ἡ δίκη ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, παραλειπομένου τοῦ πρώτου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας (Πολ. Δικ. ἄρθ. 13, 234 § 2 καὶ 604). 91 (1870).

§ 4

Ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατ' οὐσίαν δικάζοντας, γενομένη τὸ πρῶτον ἀνακοίνωσις τῆς δίκης καὶ περὶ ἐγγυήσεως ἀγωγῇ εἶναι ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 561, 234, 607 καὶ 744). 140 (1870).

¹ Ἐνταῦθα ἐκτίθεται ἡ σχετικὴ πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας Νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου. Περὶ δὲ τῶν ζητημάτων τῆς ἀνακοινώσεως, ἅτινα ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὸ ἀστικὸν δίκαιον, ἐκτεθῆσεται ἡ σχετικὴ Νομολογία ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Τὰ περὶ προσεπικλήσεως καὶ παρεμβάσεως ἐκτεθῆναι ἐν τοῖς σχετικοῖς κεφαλαίοις.

§ 5

Ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις ἢ ὁ προσκληθεὶς εἰς παρέμβασιν ἐγγυητής, μὴ ἐμφανιζόμενος, δὲν δικάζεται ἐρήμην ἀλλ' ἡ κατ' αὐτοῦ ἀνακοίνωσις ἢ προσεπικλήσις παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 604 § 2). 354 (1853) 78 (1864) 336 (1875).

ΑΝΑΚΟΠΗ

Περίληψις.

- § 1. Προσόντα τῆς ἀνακοπῆς ὡς δικογράφου.
- § 2. Τίς δικαιούται πρὸς ἀνακοπήν.
- § 3. Πράξεις καὶ ἀποφάσεις, καθ' ὧν χωρεῖ ἀνακοπή.
- § 4. Ἀνακοπή κατ' ἀποφάσεων ἐν δίκαις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν.
- § 5. Ἀνακοπή ἐπ' ἀνακοπῇ.
- § 6. Προθεσμία τῆς ἀνακοπῆς.
- § 7. Παρέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως.
- § 8. Ἀποτελέσματα τῆς ἀνακοπῆς.
- § 9. Διαδικασία τῆς ἀνακοπῆς.
- § 10. Παραίτησις τῆς ἀνακοπῆς.

§ 1

Δὲν παραβιάζεται οὐσιώδης διάταξις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀνακοπῆς δὲν περιέχεται καὶ ἡ κατοικία τῶν διαδίκων, διότι αὕτη ἀπαιτεῖται πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος αὐτῶν, ἥτις δὲν εἶναι οὐσιωδῶς ἀναγκαία, ὅταν ἐκ προηγουμένων δικογράφων τυγχάνῃ γνωστῇ. 197 (1871).

Ἀνακοπή, ἐν ἣ οὐδαμῶς ἀναφέρεται ἢ ἐν ἣ ἐσφαλμένως σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως ὡς καὶ τὸ ἐκδόν αὐτὴν δικαστήριον εἶναι ἄκυρος (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 598, 618 § 1, 619, 533 § 5 καὶ 201), ἐκτὸς ἐάν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, αἱ ἐλλείψεις αὗται ἀναπληρῶνται ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ περιεχομένου τοῦ δικογράφου τῆς ἀνακοπῆς. 394 (1864) 171 (1870).

Τὸ δικόγραφον τῆς ἀνακοπῆς, ὅπως ἔχῃ κῦρος, δεόν νὰ περιέχῃ τὰ προσόντα τῆς ἀγωγῆς, ἐν οἷς εἰσιν οἱ λόγοι καὶ αἱ αἰτήσεις, ὧν ἄνευ ἡ ἀνακοπή εἶναι ἄκυρος. 515 (1852) 75 (1871) 22 (1878).

Τὸ δικόγραφον τῆς ἀνακοπῆς δεόν νὰ περιέχῃ λόγους, ἤτοι τὰς ἐλλείψεις τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀναφέρηται εἰς λόγους, περιεχομένους εἰς ἄλλα νομίμως κοινοποιηθέντα καὶ ἀναμφιλέκτως γνωστὰ ἔγγραφα. Ὅθεν ἀνακοπή, μὴ περιέχουσα λόγους, εἶναι ἄκυρος. 49 (1842).

Διὰ τοῦ δικογράφου τῆς ἀνακοπῆς ὀφείλει νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ ἀνακόπτων ἐνάγων τοὺς λόγους τῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς ἐφέσεως. 3 (1845).

Καὶ διὰ μεταγενεστέρου ἔγγραφου δύνανται νὰ ἐπενεχθῶσι νέοι λόγοι ἀνακοπῆς, μόνον δὲ ὁ ἀνακόπτων ὑπόκειται εἰς τὰ ἐντεῦθεν ἔξοδα (Πολ. Δικ. 237 § 2). 208 (1872).

Τὰ ἄρθρ. 598, 239 καὶ 620 Π. Δ. δὲν ἀπαιτοῦσιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ περιέχῃ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς ῥητὴν κλήσιν πρὸς ἐμφάνισιν, ἀφοῦ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ ἔγγραφου ἐξάγεται, ὅτι δι' αὐτοῦ ἐνόει νὰ δικασθῇ ὁ ἀνακόπτων κατ' ἀντιμωλίαν μετὰ τοῦ ἀντιδίκου του ἐνώπιον τοῦ σημειουμένου ἐν τῇ ἀνακοπῇ δικαστηρίου. 58 (1864).

§ 2

Μόνον ὁ διάδικος, ὁ ἐρήμην δικασθεὶς καὶ καταδικασθεὶς, δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν· δὲν ἀρκεῖ δὲ νὰ δικασθῇ ἀπλῶς ἐρήμην ἢ νὰ παραπεμφθῶσιν αἱ κατ' αὐτοῦ αἰτήσεις εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. 200 (1849).

Ὁ διάδικος, ὁ ἐρήμην δικασθεὶς, δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν· ἀλλὰ μὴ δικασθείσης ὀριστικῶς τῆς ὑποθέσεως δύναται καὶ ἄνευ ἀνακοπῆς νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰς ἐπομένους συνεδριάσεις. 228 (1854).

Ὁ καθ' οὗ ἡ προσεπικλήσις, μὴ ἐμφανισθεὶς, δὲν δικάζεται ἐρήμην, ἀλλὰ παραπέμπεται ὡς πρὸς αὐτὸν ἢ ὑπόθεσις εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν (Πολ. Δικ. 604 § 2), ἐπομένως δὲν ἔχει δικαίωμα ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀπαγγελθείσης κατ' ἀντιμωλίαν μετὰξὺ τῶν κυρίων διαδίκων ἀποφάσεως. 131 (1861) 78 (1864) 336 (1875).

Ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής δικαιούται, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 235 καὶ 288 Πολ. Δικ., νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ ἀγωγῆς, δι' ἧς τρίτος διεκδικεῖ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, δικασθέντος ἐρήμην, καὶ ἂν ἀκόμη ἕτερος ἐνυπόθηκος δανειστής παρῆσθῃ κατὰ τὴν οἰκὴν ἐκείνην. 211 (1855).

Ἐκ τοῦ νόμου τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1856 περὶ ναυαγίων καὶ

ναυαγιαυρέσεων δὲν προκύπτει, ὅτι μόνοι οἱ πρὸς διάσωσιν ἢ διαφύλαξιν τῶν ναυαγίων χορηγήσαντες συνδρομὴν ἔχουσι τὸ τῆς ἀνακοπῆς τῆς ἐκκαθαρίσεως δικαίωμα, οὔτε ὅτι ἐκτὸς αὐτῶν ἀποκλείεται τοῦ δικαιώματος τούτου πᾶς ἕτερος, ὅστις ἔχει ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ φορτίου ἢ τοῦ πλοίου· μὴ ὑπαρχούσης δὲ ῥητῆς ἐναντίας δικατέξεως δεόν νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ γενικὸς κανὼν, καθ' ὃν τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον συγχωρεῖται εἰς πάντα, ὅστις δὲν συνήργησεν, οὔτε προσεκληθῇ, οὔτε προσελήφθῃ εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν, δὲν τὴν ἀποδέχεται ὅμως, ὡς βλαπτόμενος ἐξ αὐτῆς, ἐπομένως, κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον καὶ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ μνησθέντος νόμου, ἔχουσι δικαίωμα ἀνακοπῆς καὶ οἱ ἔχοντες ἀπαιτήσεις εἴτε ἐπὶ τοῦ φορτίου, εἴτε ἐπὶ τοῦ πλοίου· δὲν ὑπάρχει δὲ λόγος τις, νὰ ἀποκλεισθῶσι τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου οἱ ἰδιοκτῆται καὶ οἱ ἀσφαλισταί.

365 (1867) 235 (1868).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 235 Πολ. Δικ. ἀνακοπὴ δύναται νὰ γίνη κατὰ πάσης δικαστικῆς καὶ ἐξωδίκου πράξεως, παρὰ παντὸς ὅστις δὲν συνήργησεν, οὔτε προσεκληθῇ, οὔτε προσελήφθῃ εἰς τὴν ἐπιβλαβὴ αὐτῷ πρᾶξιν.

198 (1868).

Ὅτι δύναται τις νὰ ἐπιδιώξῃ δι' αὐτοτελοῦς ἀγωγῆς, δύναται ἐπίσης καὶ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐνεργηθείσης ἡδὴ παρ' ἄλλου τινὸς δικαστικῆς πράξεως, ἔτι δὲ διὰ παρεμβάσεως εἰς ἀρξάμενην παρ' ἄλλου δίκην, ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ τὸ νόμιμον αὐτοῦ συμφέρον· εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἐὰν αὐτοτελῶς ἐγειρομένη ἢ ἀγωγὴ ἐμελλε νὰ δικασθῇ κατὰ τὴν συνοπτικὴν ἢ τὴν συνήθη διαδικασίαν (Πολ. Δικ. 89, 235 καὶ ἐπ. καὶ 871).

91 (1884).

Τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον ἐπιτρέπεται καὶ κατὰ τῶν ἐπὶ αἰτήσεων περὶ ἄρσεως συντηρητικῆς κατασχέσεως καὶ ἐγγυοδοσίας ἐκδομένων ἐρήμην πρωτοδίκων ἀποφάσεων, ἀφοῦ οὐ μόνον ῥητῶς δὲν ἀποκλείεται, ἀλλὰ καὶ ῥητῶς ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν προσωπικὴν κράτησιν διαφορῶν (Πολ. 1019).

288 (1863).

Ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ὑπὸ τρίτου διεκδικήσεως πραγμάτων, κατασχθέντων συντηρητικῶς.

250 (1850).

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 837, 838 καὶ 833 Πολ. Δικ., τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀνακοπῆς δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ

Ἀρείου Πάγου, μόνον ὅταν τὸ Δικαστήριον τοῦτο δικάζῃ ὡς ἀκυρωτικόν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν δικάζῃ ὡς δευτεροβάθμιον δικαστήριον τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ἢ εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, ἢ ἐπὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος.

75 (1855) 228 (1860) 183 (1863) 103 (1869) 51 (1873)
30 (1875) 264 (1878) 148 (1882).

Ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἐκδώσῃ ἀποφασιν περὶ προφυλακτικῶν μέτρων εἰς λίαν κατεπειγούσας ὑποθέσεις (Πολ. Δικ. 634 καὶ 1027), ἢ δὲ ἀποφασίς του δὲν ὑπόκειται οὔτε εἰς ἀνακοπὴν, οὔτε εἰς ἔφεσιν (Πολ. Δικ. 637). 263 (1839).

Οὐδεμία διάταξις τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1836 Νόμου περὶ εὐθύνῃς τῶν Δήμων ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσον κατὰ τῶν ἐκδιδόμενων ἀποφάσεων εἰς τὰς ἐν τῷ εἰρημένῳ νόμῳ διαλαμβανόμενας περιπτώσεις. Τὸ δὲ ἄρθρ. 10 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀποκλείει μόνον τὸ τῆς ἐφέσεως ἐνδίκον μέσον. 366 (1840).

Ἀνακοπὴ κατὰ πράξεως θερισμοῦ γαιῶν ὑπὸ κλητῆρος ἐνεργουμένης εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι αὕτη ἀποτελεῖ διατάραξιν νομῆς, καίτοι δὲ ὑπὸ δικαστικοῦ κλητῆρος γενομένη δὲν εἶναι φύσει δικαστικὴ πράξις, δυναμένη νὰ προσβληθῇ δι' ἀνακοπῆς· προκειμένου δὲ περὶ διατάραξεως νομῆς οὐδαμῶς ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 235, 871 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. 32 (1863).

Κατὰ γενικὸν κανόνα, τὸ ἐνδίκον τῆς ἀνακοπῆς μέσον εἶναι παραδεκτὸν κατὰ πάσης ἐρήμην ἀποφάσεως, ὅσαςκις ῥητῶς δὲν ἀπαγορεύηται, οὐδεμίαν δὲ τιαυτήν ἀπαγόρευσιν περιέχουσιν οἱ περὶ πεζοδρομίων καὶ ἀποξηράνσεως τοῦ Βοιωτικοῦ πεδίου νόμοι, ἐπομένως καὶ κατὰ τῶν περὶ τοιούτων ἀντικειμένων ἐκδιδόμενων ἀποφάσεων ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ. 191 καὶ 232 (1864).

§ 4

Μόνον κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν δὲν ἐπιτρέπονται ἔνδικοι μέσα (Πολ. Δικ. 638) 263 (1839).

Ἐὰν ὅμως εἰσαχθῇ ἡ ὁκίη εἴτε ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἀπ' εὐθείας, εἴτε συνεπεῖα παραπαμπῆς τοῦ προέδρου εἰς ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον, ἢ ἐκδιδόμενη ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἔνδικα μέσα, ἐπομένως καὶ εἰς ἀνακοπὴν, κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις τῆς Π. Δ. (Π. Δ. 618 § 1, 271. 623 § 2 καὶ 638 § 2). 261 (1853) 200 (1855).

Προκειμένου περί ἀνακοπῆς κατὰ διοικητικῆς καταδιώξεως ὀφειλέτου, ἐφαρμόζονται οὐχί αἱ περί δικαστικῆς ἀναγκαστικῆς καταδιώξεως διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 871 καὶ ἐπ. τῆς Π. Δ., ἀλλ' αἱ γενικαὶ περί ἀνακοπῆς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 245 καὶ ἐπ., καθ' ὅς τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἔνδικον μέσον κατ' ἐρήμην ἀποφάσεων ἐπιτρέπεται. 436 (1866).

Ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ διανομῆς κληρονομικῆς περιουσίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης περιελήφθησαν ἐν τῇ διανομῇ ἀκίνητα κτήματα, ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀνακόπτοντα, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀνακοπῆς δὲν προσβάλλεται πλειστηριασμός ἢ κατάσχεσις, διότι ἡ ἀνωτέρω περίπτωσις δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐν ἄρθρ. 911 καὶ 985 Π. Δ. διαλαμβανομένων, ὅπως ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ., τὸ ἀποκλείον τὴν ἀνακοπὴν. 152 (1850).

Κατὰ τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδιδομένων ἐρήμην ἀποφάσεων ἐπιτρέπεται μόνον ἔφεσις οὐχί δὲ καὶ ἀνακοπὴ, σιωπῶντος περὶ τοῦτου τοῦ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ. 10 καὶ 90 (1845) 11 (1846).

Συγχωρεῖται δὲ ἀνακοπὴ, ὅταν ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκη ἢ ἀπόφασις ἐξεδόθῃ κατ' ἔφεσιν. 90 (1845).

Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τὸ ἔνδικον τῆς ἀνακοπῆς μέσον κατὰ τῶν ἐν δίκαις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδιδομένων ἐρήμην ἀποφάσεων· ἀπεναντίας ἐκ τοῦ ἄρθρ. 1019 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ σκοπὸς δὲ τοῦ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ. ἦτο μόνον νὰ περιορίσῃ εἰς τὰς τοιαύτας δίκας τὴν προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως, διὰ τὸ κατεπεῖγον. 140 καὶ 275 (1864) 225 (1869) 155 (1871) 126 (1876) 431 (1878).

Ὡς ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ἄρθρον 49 τοῦ ΥἸΣ' νόμου τῆς 29 Μαΐου 1871 περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, περιορίζει τὴν προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως ἐν ταῖς δίκαις, ταῖς ἀναφυομέναις κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐνεργουμένην ἐκτέλεσιν εἰς δέκα ἡμέρας, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι εἰς τοιαύτας δίκας ἀπαγορεύεται τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀνακοπῆς. 133 (1886).

Κατὰ τῶν ἀποφάσεων, τῶν ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ περὶ διορισμοῦ μνηυτοῦ δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ, διότι κατὰ τῶν ἐπ' ἀναφορᾷ ἐκδιδομένων ἀποφάσεων μόνον ἔφεσις ἐπιτρέπεται, κατὰ τὰς συνήθεις προθεσμίας καὶ διατυπώσεις (Πολ. Δικ. 644).

60 (1845).

§ 5

Ἐκαστος τῶν διαδίκων ἀδιακρίτως δύναται, δικασθεὶς ἐρήμην, νὰ ἀνακόψῃ, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθῃ ἐπὶ ἀνακοπῆς τοῦ ἑτέρου διαδίκου (Πολ. Δικ. 507 ἐν συνδ. πρὸς Ν. 18 Σεπτεμβρίου 1836), διότι μόνον ὡς πρὸς τὸν ἡπαξ ἀνακόψαντα ἰσχύει ὁ κανὼν, ὅτι ἀνακοπὴ ἐπ' ἀνακοπῇ δὲν ἐπιτρέπεται. 88 (1845).

Ἐὰν ἐπὶ ἀνακοπῆς ἐκδοθῇ ἀπόφασις κατ' ἀντιμωλίαν, ἀκολούθως δὲ ὁ πρῶτον ἐρήμην δικασθεὶς καὶ αὖθις ἐρημοδικήσῃ, δύναται νὰ ἐνασκήσῃ ἀνακοπὴν, διότι πρόκειται περὶ ἑτέρας ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ πλέον περὶ τῆς πρώτης, ἣν εἶχεν ἀνακόψει.

152 (1850) 334 (1864) 25 (1866).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως, ἀπορριψάσης ἀνακοπὴν ὡς ἀνυποστήρικτον καὶ ἐν ἣ περιπτώσει ἡ δευτέρα ἐρημοδικία ἦτον ἄκυρος, διότι πρὸς ἀκύρωσιν ἀποφάσεως ἀπαιτεῖται χρήσις ἐνδίκου μέσου, ὡς τοιοῦτον ὅμως δὲν ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ δευτέρα ἀνακοπὴ (Πολ. 507) 598 καὶ 774). 226 (1867) 68 (1883).

Ἀνακοπὴ ἐπ' ἀνακοπῇ δὲν συγχωρεῖται μόνον, ὅταν ἡ ἀνακοπὴ συνεζήτηθῃ ἐγκύρως, ἥτοι εἰσέλθῃ διὰ τακτικῆς εἰς τὸ πινάκιον καὶ τὸ ἔκθεμα ἐγγραφῆς, ἄλλως ἐπιτρέπεται καὶ δευτέρα ἀνακοπὴ.

224 (1885) 342 (1887).

Ὁ ἀνακόψας ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικοῦ, δὲν δύναται, ἐὰν ματαιωθῇ ἡ συζήτησις καὶ κλητευσθῇ πρὸς νέαν συζήτησιν καὶ δικασθῇ ἐρήμην ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ἀπορρίπτουσιν τὴν ἀνακοπὴν του (Πολ. Δικ. ἀρθρ. 507 § 2). 421 (1866).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δικάσῃ ἐπὶ ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως αὐτοῦ, ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος ἀναιρέσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν, δικασθῇ δὲ καὶ αὖθις ἐρήμην ὁ αὐτὸς διάδικος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς, δὲν ἐπιτρέπεται ἑτέρα ἀνακοπὴ, διότι ἀνακοπὴ ἐπ' ἀνακοπῇ εἶναι ἀπαράδεκτος. 159 (1866).

Ἐὰν ὁ ἐρήμην δικασθεὶς ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν, ἀπορριφθείσης δὲ τῆς ἀνακοπῆς του ὡς ἀνυποστήρικτου παραιτηθῇ τῆς πρώτης ἀνακοπῆς του καὶ κοινοποιήσῃ ἑτέραν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς πρώτης ἐρήμην ἀποφάσεως, ἡ δευτέρα αὕτη ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐπίσης δὲ καὶ

ἡ παραίτησις τῆς ἀνακοπῆς, διότι ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ εἶχε κεκτημένον δικαίωμα μετὰ τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς, οὕτινος δὲν ἠδύνατο νὰ στερηθῇ ἐκ τῆς μονομεροῦς παραιτήσεως τοῦ ἀνακόπτοντος (Πολ. Δικ. 487 καὶ 488).

429 (1880).

§ 6

Οὐδαμοῦ τοῦ Νόμου ὀρίζεται, ὅτι αἱ ἀφορῶσαι τὴν ἀπόβλαυσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ πένητος πράξεις παρατείνουσι τὴν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς προθεσμίαν, διότι αὕτη ὡς πρὸς ἅπαντας ἀνεξαίρετως τοὺς διαδίκους εἶναι ὁκατήμερος.

180 (1838).

Καὶ διαρκουσῶν τῶν δικαστικῶν διακοπῶν τρέχει ἡ τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐν γένει τῶν ἐνδίκων μέσων προθεσμία, μόνον δὲ αἱ πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων ταχθεῖσαι ἀναστέλλονται.

22 (1857).

Ἐὰν ἐξ ἀνωτέρας βίας (π. χ. ἐὰν ἔνεκεν τῶν πνεόντων ἐναντίων ἀνέμων ἦτον ἀδύνατος ἡ διὰ θαλάσσης συγκοινωνία μετὰ τῆς νήσου, ἐν ᾗ κατῴκει ὁ ἀνακόπτων καὶ ἐκείνης, ἐν ᾗ κατῴκει ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ) οὐχὶ δὲ ἐκ ῥαθυμίας καὶ ἀμελείας τοῦ ἀνακόπτοντος δὲν ἐκoinοποιήθῃ ἡ ἀνακοπὴ ἐμπροθέσμως, ἡ βραδύτης αὕτη δὲν δύναται νὰ καταλογισθῇ εἰς τὸν ἀνακόπτοντα καὶ ἐπομένως ἡ ἀνακοπὴ του θεωρεῖται ἐμπρόθεσμος.

19 (1874).

Ἐὰν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ὁ ἀνακόπτων ἔνεκα τῆς ἐνσηκψάσης ἐπιδημίας τῆς χολέρας δὲν ἠδυνήθῃ νὰ κοινοποιήσῃ ἐγκαίρως τὴν ἀνακοπὴν του, αὕτη δὲν θεωρεῖται ἐμπροθέσμως γενομένη.

249 (1855).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρ. 934 καὶ 869 Πολ. Δικ., ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχες, δὲν εἶναι διάδικος εἰς τὴν περὶ κύρους αὐτῆς δίκην μετὰ τοῦ κατασχόντος καὶ τοῦ ὀφειλέτου του, ἐπομένως δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης διὰ τοὺς διαδίκους προθεσμίας.

188 (1861) 422 (1865) 172 καὶ 306 (1871).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 115 καὶ 116 Πολ. Δικ. πρὸς τὸ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 Β. Δ. γίνεται πρόδηλον, ὅτι ἡ διὰ τοῦ τελευταίου ὀριζομένη πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία δὲν ἀφορᾷ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας διαδίκους καὶ μὴ διορίσαντας ἀντικλητὸν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, διότι αἱ διατάξεις αὗται ὀρίζουσι προθεσμίαν, εἰς ἣν ὑπάγεται ἡ ἀνακοπὴ διαδίκων, κατοικούντων ἐντός τῆς Ἑλλάδος, εἴτε ἐν τῇ

αὐτῇ ἔδρα τοῦ δικαστηρίου, τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, εἴτε μακρὰν τῆς ἔδρας αὐτοῦ, ὥστε οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντες ὑπ' οὐδεμιᾶς περιορίζονται προθεσμίας, ὅπως ἀνακόψωσι τὴν ἐρήμην αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν.

360 (1867) 135 καὶ 257 (1869) 65 καὶ 258 (1873) 21 καὶ 214 (1876) 371 καὶ 456 (1878) 69 (1882).

Ἐπὶ ἀξιοματικῶν ἐν ἐνεργείᾳ, ἡ πρὸς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας γενομένη ἐπίδοσις θεωρεῖται ὡς νὰ ἐγένετο εἰς τὸν διάδικον αὐτόν· ἐπομένως ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν φρούραρχον ἐπιδόσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως.
282 (1852).

§ 7

Εἰς τὴν ὀκταήμερον προθεσμίαν τῆς ἀνακοπῆς προστίθεται καὶ ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἀνακόπτοντος μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ ἀντιδίκου ἢ τοῦ ἀντικλήτου αὐτοῦ, πρὸς ὃν ἐπεδόθη ἡ ἀνακοπὴ (Πολ. Δικ. 143). 343 (1852) 119 (1853) 242 (1854).

Ἡ ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως χορηγεῖται μόνον, ὅταν ὁ νόμος ὀρίξῃ τοῦτο ῥητῶς· οὐδεὶς δὲ νόμος διατάσσει, ὅτι εἰς τὸν ἀνακόπτοντα, ἐκτὸς τῆς τριημέρου προθεσμίας πρὸς συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς του, δίδεται πρὸς ἐμφάνισιν αὐτοῦ καὶ ἑτέρα προθεσμία, ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας του ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου. Τὸ δικαίωμα τοῦτο παραχωρεῖ ὁ νόμος μόνον εἰς τὸν κλητευόμενον πρὸς ἐμφάνισιν διάδικον, καὶ οὐ ἡ ἀνακοπὴ, ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀνακόπτοντος ἐπεκτείνεται ἡ προθεσμία ἕνεκεν ἀποστάσεως μόνον πρὸς ἐνέργειαν καὶ κοινοποίησιν τῆς ἀνακοπῆς του, ὡς αἰεὶ οὗτος κατοικεῖ ἐν ἄλλῳ ἢ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ τόπῳ.

140, 200 καὶ 406 (1852) 188 (1859) 109 (1862).

Ἡ νόμιμος πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία ἐπεκτείνεται λόγῳ ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ κοινοποιούντος διάδικου ἀπὸ τῆς τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ὁ πληρεξούσιος τοῦ κοινοποιούντος ἔχῃ διάφορον κατοικίαν τῆς τοῦ πρὸς ὃν γίνεται ἡ κοινοποίησις (Β. Δ. 18 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ Πολ. 196). 110 (1889).

Ὅταν ὁ ἀνακόπτων δὲν κατοικῇ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, τὴν δὲ ἀνακοπὴν ἐνήσκησεν ὁ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου πληρεξούσιος αὐτοῦ, ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς κατοικίας

τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ μέχρι τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἀνακόπτοντος (Πολ. Δικ. 196). 357 (1884).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 195 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικ., παρέκτασις τῆς προθεσμίας ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ ὑπογράφας τὴν ἀνακοπὴν πληρεξούσιος δὲν κατάρχει ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐνῶ καὶ ὁ ἀντίδικος, δὲν χορηγεῖται, διότι, κατὰ τὸ προεκτεθέντα ἄρθρον, ἡ παρέκτασις τῆς προθεσμίας προϋποτίθησιν, ὅτι ὁ ἀνακόπτων ἔχει διάφορον κατοικίαν τῆς τοῦ ἀντιδίκου του, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς τοῦ πληρεξουσίου, διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ ὁποῦ ὁ διάδικος δὲν δύναται νὰ προσπορίσῃ εἰς ἑαυτὸν ὠφελήματα, ἅπερ δὲν ἔχει ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου. 168 (1886).

"Ὅταν οἱ διάδικοι κατοικῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, προθεσμία ἀποστάσεως δὲν χορηγεῖται, οὐδεμίαν δὲ σημασίαν ἔχει τὸ περιστατικόν, ὅτι ὁ διάδικος ἔχει διορίσει ἀντίκλητον, ὅστις ἐνεργεῖ ἀντ' αὐτοῦ (λ. χ. κοινοποιεῖ τὴν ὑποκειμένην εἰς ἀνακοπὴν ἀπόφασιν), κατοικοῦντα ὅμως μακρὰν τῆς κατοικίας τοῦ ὀφείλοντος ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν, διότι καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀφοῦ οἱ κυρίως διάδικοι κατοικοῦσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, δὲν διδεται προθεσμία ἀποστάσεως, τοῦ ὀφείλοντος νὰ ἐνεργήσῃ διαδίκου, ἔχοντος πλησίον αὐτοῦ τὸν ἀντίδικον του. 248 (1881).

"Ὅταν ἡ δίκη διεξάγεται μετὰ τινος Ἐφόρου (Β. Δ. 16 Μαΐου 1845 ἄρθρ. 1 ἐδ. 5), ἡ δὲ ἀνακοπὴ κοινοποιηθῇ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ Δημοσίου πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, δὲν χωρεῖ ἐπέκτασις ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ ἀντιδίκου τοῦ Δημοσίου ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ Ὑπουργοῦ, διότι ὁ ἀντίδικος τοῦ Δημοσίου δὲν ἦτον ὑπόχρεως νὰ κοινοποιήσῃ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τὸ δικόγραφον, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ τὸ κοινοποιήσῃ ἐγκύρως πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον. 242 (1871).

Ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως Ἐφετείου ἐπιδίδεται ἐγκύρως πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον, τὸν ἐδρεύοντα παρὰ τῇ ἔδρᾳ τοῦ Ἐφετείου, οὐχὶ δὲ πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς περιφερείας, ἐν ᾗ κεῖνται τὰ κτήματα, περὶ τῆς κατοχῆς τῶν ὁποίων πρόκειται, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίαν προστίθεται καὶ ἡ τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἀνακόπτοντος μέχρι τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου. 279 (1874).

§ 8

Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀνακοπῆς δὲν ἐκμηδενίζει τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν ἀλλ' ἐπιφέρει μόνον τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς καὶ νέαν

τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν (Π.Δ. 507). 242 (1850) 62 καὶ 63 (1868).

Ἐλθὼν ἐννοία τοῦ ἄρθρ. 507 Πολ. Δικ. εἶναι, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς τοῦτο προθεσμίας, δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης· ὅθεν ὁσάκις ὁ διάδικος ἐπικαλεῖται τὴν ἐπιδοθεῖσαν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως, πρὸς ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, τὸ δικαστήριον ὀφείλει παρεμπιπτόντως νὰ ἐξετάσῃ τὸ περὶ τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως, ὡς ἐκ τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς ἀνακοπῆς, ἀναφυόμενον ζήτημα. 35 (1874).

Ἐρήμην δικασθέντος τοῦ διαδίκου, χωρὶς νὰ προηγηθῇ νόμιμος κλήτευσις, τὸ δικαστήριον ὀφείλει ν' ἀκυρώσῃ ὁλόκληρον τὴν διαδικασίαν καὶ νὰ διατάξῃ νὰ ἐπανέλθωσιν οἱ διάδικοι εἰς ἣν στάσιν πρὸ τῆς ἐρημοδικίας διετέλουν. 59 (1848).

Ἡ ἀνακοπὴ τῶν ἐρήμην δικασθέντων δὲν ὠφελεῖ τοὺς κατ' ἀντιμωλίαν δικασθέντας. 41 (1849).

Κατὰ γενικὴν δικονομικὴν ἀρχὴν ἐπὶ ἀδαιρέτων ἀντικειμένων τὸ ἐνδίκον μέσον (π. χ. ἀνακοπὴ), ὅπερ ἐνασκει ὁ εἰς τῶν διαδίκων, ὠφελεῖ καὶ τὸν ἕτερον, ὅστις ἔχει κοινὰ καὶ ἀδιαίρετα μετ' αὐτοῦ συμφέροντα. 186 (1838).

Ἐὰν δύο ἐνάγωνται ὡς συνέταιροι καὶ ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι καὶ δικασθῶσιν ἐρήμην, ἡ ἔγκυρος ἀνακοπὴ τοῦ ἐτέρου ἐξ αὐτῶν ὠφελεῖ καὶ τὸν ἕτερον, καίτοι ἡ ἀνακοπὴ τούτου ἦτον ἄκυρος, καὶ ἀνατρέπει ὑπὲρ ἀμφοτέρων τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν. 283 (1881).

§ 9

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 598 καὶ 619—621 Πολ. Δικ., εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως συζήτησιν ἀκολουθεῖται ἡ διαδικασία τῶν συνοπτικῶν δικῶν, καθ' ἣν, ἡμέρα τῆς συζήτησεως εἶναι ἡ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀνακοπῆς τρίτη ἡμέρα, ἡ δὲ προθεσμία αὕτη, ὅταν ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δὲν κατοικῇ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, ἐπεκτείνεται, κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἄρθρ. 195 καὶ 196 Πολ. Δικ. ὠρισμένα. 228 (1853) 246 (1863) 291 (1875).

Ἡ λόγῳ τῆς ἀποστάσεως παρέκτασις ἀναφέρεται εἰς ἐκάτερον τῶν διαδίκων, ἐπομένως καὶ εἰς τὸν ἀνακόπαντα. Ὅθεν, ἐὰν δὲν τηρηθῇ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ καθ' οὗ

ἡ ἀνακοπὴ μέχρι τῆς εἰσφοράς τοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου καλεῖται νὰ ἐμφανισθῇ, ἡ ἐρημοδικία εἶναι ἄκυρος (Πολ. Δικ. 195 καὶ 201). δὲν ἔχει δὲ ἐπιρροὴν τὸ ὅτι ἀμφότεροι οἱ διάδικοι κατοικοῦσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ὡς καὶ ὅτι ὁ ἀνακόπτων ἐν τῇ ἀνακοπῇ του εἶχε διορίσει ἀντίκλητον αὐτοῦ. 228 (1853).

Ὁ ἀνακόπτων δύναται νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως τριήμερον προθεσμίαν (498, 506, 540 § 2 565, 571, 576 καὶ 619—622 Πολ. Δικ.), μόνος δὲ ὁ πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ διαδίκου, νὰ συντάμῃ τὴν προθεσμίαν ταύτην· τοῦτο μὴ γενομένου, οὐδεὶς τῶν διαδίκων δύναται νὰ δικασθῇ ἐρήμην πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας. 91 (1847).

Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ κλητεῦνται ὁ ἀνακόπτων· τὸ δὲ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ εἰμὴ ἂν παρῇλθεν ἡ πρὸς συζήτησιν προθεσμία (Πολ. Δικ. 591 καὶ 598). 144 (1856).

Εἴαν οἱ κυρίως διάδικοι δὲν ἐκλητεῦσθον ἀμοιβαίως πρὸς συζήτησιν τῆς τε ἀνακοπῆς καὶ τῆς ἐφέσεως, οὐδὲ ἐδικάσθον κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ πινακίου περὶ τούτων, δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐρήμην συζήτησις, συνεπεὶ α κλήσεως μόνον τοῦ ὡς τρίτου παρεμβάντος, ἐχούσης ἀντικείμενον τὴν παραδοχὴν τῆς παρεμβάσεώς του. 214 (1859).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 774 καὶ 598 Π. Δ., ἡ γενομένη ἀνακοπὴ δύναται ἀμέσως νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ πινάκιον καὶ μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίας (ἄρθ. 621—623) νὰ συζητηθῇ. 246 (1863).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 237 Πολ. Δικ., καὶ διὰ τῶν κατὰ τὴν πρῶτην συζήτησιν προτάσεων δύνανται νὰ ἐπενεχθῶσι νέοι λόγοι ἀνακοπῆς καὶ ἔνεκα τούτου ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δύναται μόνον νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης, δαπάνη τοῦ ἀνακόπτοντος (Πολ. Δικ. ἄρθ. 159), ὅπως παρασκευασθῇ εἰς ἀντίκρουσιν τῶν λόγων τούτων. 187 (1868).

Τὰ ἄρθρ. 507 καὶ 597 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὀρίζοντα, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ ἐπιφέρει νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν, ἐννοοῦσι προδήλως, ὅτι ἡ συζήτησις αὕτη, ὡς ἐπὶ παντὸς ἐνδίκου μέσου, πρέπει νὰ περιστραφῇ εἰς μόνον τὰ κεφάλαια ἐκεῖνα, περὶ τῶν ὁποίων ὁ ἀνακόπτων προσβάλλει τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν ἐρήμην ἀπόφασιν, ὁ δὲ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δὲν δύναται οὔτε νὰ ὑποχρεώσῃ τὸ ἅπαξ δικάσαν δικαστήριον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ἐκεῖνας τὰς αἰτήσεις, τὰς ὁποίας ἀπέρριψεν ἤδη, οὔτε νὰ παραδεχθῇ νέας, μὴ προταθείσας, κατὰ τὴν πρῶτην τῆς ὑποθέσεως

συζήτησιν, ἄλλως ἢ ἀνακοπή πολλάκις, ἀντὶ νὰ ἦναι μέσον, ὡς ὁ νόμος θεωρεῖ αὐτήν, πρὸς ὄφελος τοῦ ἐρήμην δικασθέντος, ἤθελεν ἐξ ἐναντίας ἀποβαίνει πρὸς βλάβην αὐτοῦ καὶ πρὸς ὄφελος τοῦ διαδίκου ἐκείνου, ὅστις ὑπερησπίσθη, ἐδικάσθη καὶ παρεδέχθη τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν· ὅθεν εἰς τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή δὲν δύναται νὰ προσθέσῃ αἰτήσεις, ἃς δὲν εἶχεν ὑποβάλει κατὰ τὴν ἐρήμην τοῦ ἀντιδίκου του δίκην. 91, 198 καὶ 242 (1850) 206 καὶ 352 (1853) 233 (1855) 171 (1859).

Δὲν καθίσταται ὁμως χείρων ἡ θέσις τοῦ ἀνακόπτοντος, ὅταν διορθῶται, συνεπείᾳ τῆς ἀνακοπῆς, λογιστικόν τι λᾶθος, διότι τοῦτο, δυνάμενον νὰ διορθωθῇ δι' ἀπλῆς ἀναφορᾶς, ἡδύνατο νὰ διορθωθῇ καὶ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης. 93 (1852).

Γενομένης ἐγκύρου ἀνακοπῆς, δύνανται, κατὰ τὴν κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησιν αὐτῆς, νὰ ἐκτιμηθῶσι τὰ ἐγγράφα καὶ αἱ ἀποδείξεις ἄλλως ἢ ὡς ἐξετιμήθησαν κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην (Πολ. Δικ. 779, 598 § 2 καὶ 507). 21 (1850).

Τὰ ἔξοδα τῆς ἐρήμην δίκης μέχρι τῆς συζήτησεως τῆς ἀνακοπῆς μένουσιν εἰς βάρος τοῦ ἀνακόπτοντος, διότι αὐτὸς διὰ τῆς ἀπειθείας του ἐγένετο παραίτιος αὐτῶν· ἐπομένως τὸ δικαστήριον, διακίζον ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς, δὲν δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν καὶ ὡς πρὸς τὰ ἔξοδα, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ ἐν τῇ ἀποφάσει του τὸν λόγον τούτου (Πολ. 216). 232 (1863).

§ 10

Καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς ἤδη γενομένης ἀνακοπῆς, δηλαδὴ τοῦ ἐνδίκου μέσου, δύναται νὰ γίνῃ νέα ἀνακοπή, ἂν ἡ πρὸς ταύτην προθεσμία εἰσέτι δὲν παρήλθῃ, διότι ἡ παραίτησις τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου ἀντίκειται εἰς διατάξεις δημοσίας τάξεως (ἄρθρ. 13, 507, 752 καὶ 756 Π. Δ.), καθ' ἃς μόνῃ ἢ παρέλευσις τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας ἀπαλλάττει τὸν ἐρήμην πρωτοδίκως δικασθέντα τοῦ χρέους τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ νομοθέτου, ἧς ἡ θέλησις τῶν διαδίκων δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ (Ν. 7 § 6. Ν. 38. (2, 14). Βασ. 11. 1). 90 (1870).

ΑΝΑΚΟΠΗ ΔΙΕΚΔΙΚΗΤΙΚΗ ὁρ. ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ

ΑΝΑΚΟΠΗ ΕΠΙΤΑΓΗΣ ὁρ. ΕΠΙΤΑΓΗ ΠΡΟΣ ΠΛΗΡΩΜΗΝ

ΑΝΑΚΟΠΗ ΤΡΙΤΟΥ

Περίληψις

- § 1. Ἀποφάσεις καὶ πράξεις, καθ' ὧν χωρεῖ ἡ τοῦ τρίτου ἀνακοπή.
- § 2. Τίνες δύνανται νὰ ἐνασκήσωσι τὴν ἀνακοπὴν τρίτου.
- § 3. Κατὰ τίνος ἀπευθύνεται ἡ τοῦ τρίτου ἀνακοπή.
- § 4. Ἀρμόδιον δικαστήριον.
- § 5. Ἀνακοπὴ τρίτου κατὰ τῆς ἐκτελέσεως.
- § 6. Ἦττα τοῦ ἀνακόπτοντος.

§ 1

Τὰ ἄρθρ. 233 καὶ 234 Πολ. Δικ. δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ τριτανακοπῆς ἀλλ' ἐπὶ παρεμβάσεων, χωρεῖ δὲ ἡ τριτανακοπὴ κατ' ἀποφάσεων εἴτε ἐρήμην, εἴτε κατ' ἀντιμωλίαν μεταξὺ τρίτων ἐκδοθεισῶν (Πολ. Δικ. 239 καὶ 241). 183 (1865).

Ἡ ἀνακοπὴ τρίτου χωρεῖ οὐ μόνον κατ' ἀποφάσεων δικαστικῶν ἀλλὰ καὶ κατὰ πάσης ἄλλης δικαστικῆς ἢ ἐξωδίκου πράξεως, φερούσης βλάβην ἢ κίνδυνον εἰς τὰ συμφέροντα τρίτου (ἄρθρ. 235 καὶ 236 Πολ. Δικ.), οἷα εἶναι καὶ ἡ διὰ συμβολαιογραφικοῦ συμβιβασμοῦ κατάργησις δίκης, γενομένη μεταξὺ μισθωτοῦ τοῦ κτήματος τοῦ τριτανακόπτοντος καὶ ἑτέρου τινός περὶ τῆς νομῆς αὐτοῦ καὶ ἀφορῶσα τὴν παραχώρησιν τοῦ κτήματος ἐκ μέρους τοῦ μισθωτοῦ πρὸς τὸν ἕτερον. 183 (1865).

Καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἱ δικάζουσαι κατ' οὐσίαν, ὑπόκεινται εἰς τριτανακοπὴν. 151 (1837).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 238 Πολ. Δικ., τὰς μεταξὺ ἄλλων ἐκδοθείσας ἀποφάσεις δύνανται μὲν οἱ τρίτοι ν' ἀνακόψωσιν, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς τοῦτο· ἐπομένως ὁ τρίτος, ὁ κατασχὼν τὸ διὰ τῆς συναλλαγματικῆς ὀφειλόμενον ποσὸν εἰς χεῖρας τοῦ ὀφειλέτου του, δύναται παρεμ-

πιπτόντως νὰ προσβάλῃ τὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἀνεγνώρισεν ὡς κύριον τῆς συναλλαγματικῆς ἕτερον πρόσωπον, προτείνων, ὅτι ὁ ἀναγνωρισθεὶς ὡς κύριος τῆς συναλλαγματικῆς εἶχεν ὑπεξαίρεσει ταύτην παρὰ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου τῆς, ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος καὶ ἐπομένως, ὅτι ἡ γενομένη μεταβίβασις τῆς συναλλαγματικῆς ἦτον εἰκονικὴ καὶ δολία, διότι αἱ ὑπὲρ τοῦ κομιστοῦ τῆς συναλλαγματικῆς ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις δὲν εἰσιν ὑποχρεωτικαὶ ἀπέναντι τοῦ κατασχόντος τρίτου, ἐνασκούντος ἴδια δικαιώματα. 170 (1851).

Ὅ,τι δύναται τις νὰ ἐπιδιώξῃ δι' αὐτοτελοῦς ἀγωγῆς, δύναται ἐπίσης καὶ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐνεργηθείσης ἥδη ὑπὸ ἄλλου δικαστικῆς πράξεως, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ νόμιμον συμφέρον. 91 (1884).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 238 Πολ. Δικ., τρίτοι δύνανται ν' ἀνακόψωσι τὰς μεταξὺ ἄλλων ἐκδοθείσας ἀποφάσεις, ἐὰν δὲν προσεκληθῇσαν ἢ δὲν παρεβῇσαν εἰς τὴν δίκην καὶ δὲν προτιμῶσι νὰ προτείνωσι τὴν ἔνστασιν, ὅτι τὰ μεταξὺ ἄλλων δικασθέντα δὲν βλάπτουσιν αὐτοὺς ἢ νὰ ἐγείρωσιν ἴδια ἀγωγὴν. 212 (1865) 205 (1868).

Στερεῖται ὅμως τοῦ δικαιώματος τούτου, ἐὰν προσκληθεῖς παρὰ τῶν διαδίκων δὲν ἐνεφανίσθῃ ἐγκαίρως καὶ δὲν προσέβαλε νομίμως τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 89 καὶ 238). 330 (1839).

Ὅπως γίνῃ παραδεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ δέον οὐ μόνον ἡ ἀπόφασις νὰ μὴ ἀποτελῇ δεδικασμένον κατὰ τοῦ ἀνακόπτοντος, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχῃ οὗτος νόμιμον πρὸς ἀνακοπὴν συμφέρον (Πολ. Δικ. 89). 180 (1854).

Δὲν δύναται τρίτος τις ν' ἀνακόψῃ τὴν μεταξὺ πωλητοῦ καὶ ἀγοραστοῦ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι καὶ ὁ τρίτος οὗτος ἐπώλησεν ἰδιαιτέρως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα πρὸς τὸν ἀγοραστήν, διότι οὐδαμῶς τὰ δικαιώματα αὐτοῦ βλάπτονται ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης, καθότι ὁ τρίτος ἠδύνατο νὰ ἐνασχῇσῃ ταῦτα καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν, ὡς εἰς ἀνεξάρτητον ἀγοραπωλησίαν στηριζόμενα. 180 (1854).

Ὁ δανειστῆς δύναται ὡς τρίτος ν' ἀνακόψῃ τὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου του μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἄλλου ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν. 122 (1848).

Ὁ ἔχων ἔννομον συμφέρον εἰς δίκην μεταξὺ ἄλλων προσώπων, δύναται ν' ἀνακόψῃ διὰ τριτανικοπῆς τὴν κατ' ἐρήμην τοῦ ἐνὸς τῶν κυρίων διαδίκων ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 89) καὶ ἂν προσεκληθῇ εἰς παρέμβασιν διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ κατ' ἐρήμην δικασθέντος, οὗτινος ὅμως ἡ ἀνακοπὴ ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἐπομένως ἀπέ-

θησαν μάταιαι αἷ τε ἀποδείξεις καὶ αἱ προτάσεις, ἅς ὁ παρεμβὰς ὑπέβαλε διὰ τῆς αὐτῆς ἀνακοπῆς. 247 (1872).

Πᾶς τρίτος, βλαπτόμενος ἐκ τῆς μεταξὺ ἄλλων ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, δὲν δύναται ν' ἀναστείλῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς εἰμὴ δι' ἀνακοπῆς, εἰσαγομένης κατὰ τὸ ἄρθρ. 239 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., ἐκτὸς ἐὰν διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐγένετο κατ' αὐτοῦ παρανόμως ἢ διότι δὲν περιλαμβάνεται ἐν αὐτῇ ὡς διάδικος ἢ διότι παρὰ τὰς διατάξεις αὐτῆς ἐνηργήθη, ὅτε ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρ. 235 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. 172 (1870).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 70, 71, 73 καὶ 1100 Πολ. Δικ., ὅτιν ἡ διεξαγωγή τῆς δίκης ἢ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προσελεύσεως πάντων τῶν συγκοινωνῶν, ὡς συμβαίνει ἐπὶ ἀδιαίρετου ἀντικειμένου (π. χ., δουλείας), δέον νὰ προσκαλῶνται ἅπαντες εἴτε ἐνάγοντες, εἴτε ἐναγόμενοι εἰς συζήτησιν ἢ εἰς παρέμβασιν, ἄλλως ἐν περιπτώσει ἥτις τῶν συνιδιοκτητῶν τῶν δύνανται ν' ἀνακόψωσι τὴν ἀπόφασιν, ὡς ζήμιουσιν τὰ συμφέροντά των. Αἱ δὲ διατάξεις αὗται τῆς Πολ. Δικον. κατήργησαν τοὺς Ν. 4 § 3 καὶ 4 Ν. 19 Π. (8. 5). 125 (1866).

Δὲν ἔχει δικαίωμα τριτανakoπῆς κατ' ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης μετὰ τοῦ ἀγοραστοῦ κτήματός τινος καὶ τρίτου ὁ πωλητής, διότι ἐὰν δὲν προσκληθῇ ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ ἵνα παρέμβῃ εἰς τὴν δίκην καὶ καταδικασθῇ οὗτος τελεσιδικῶς εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος, ὁ πωλητής δὲν εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν ἕνεκα τῆς ἐκνικήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐλλείπει τὸ πρὸς τριτανakoπὴν νόμιμον συμφέρον. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ πωλητής, μὴ ἔχων αὐτοτελεῖς ἀξιώσεις ἀλλὰ μόνον σκοπὸν νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἀγοραστήν, δύναται μόνον νὰ παρέμβῃ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης πρὸς ὑποστήριξιν αὐτοῦ (Πολ. 607, 237 καὶ 338), οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ τριτανακόψῃ τὴν ἐκδοθεῖσαν μετὰ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τρίτου ἀπόφασιν. 195 (1865).

Ἐάν τις ἐνήχθη μετ' ἄλλου καὶ ἐδικάσθῃ ἐρήμην, ἐν μέρει γενομένης δεκτῆς τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς αὐτόν, ἐκδοθείσης δὲ προδικαστικῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἀγωγῆς, καὶ γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης χωρὶς νὰ κλητευθῇ ὁ διάδικος οὗτος διὰ τὴν κατ' ἐφесιν δίκην, δύναται, ἐὰν βλάβηται ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου καὶ δὲν ἀποκρούεται ἐξ ἄλλου νομίμου λόγου, νὰ τριτανακόψῃ τὴν ἀπόφασιν, καίτοι μὴ ἀνακόψας τὴν πρωτόδικον. 205 (1868).

Ὁ ταμίας, ὡς τρίτος, τότε μόνον δύναται νὰ ἐνασκήσῃ ἀνακοπὴν τρίτου ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, ὅταν ἡ ἀπόφασις φέρῃ βλάβην εἰς αὐτό· δὲν φέρει δὲ βλάβην, ὅταν ὁ ταμίας κατεδικάσθῃ ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ἰδιότητα.

356 (1861).

Καταδικασθέντος τοῦ κηδεμόνος σχολαζούσης περιουσίας εἰς πληρωμὴν ποσοῦ τινος, δικαιοῦνται οἱ κληρονόμοι, καίτοι μὴ βλαπτόμενοι ἀμέσως ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὡς μὴ ἐκπροσωπηθέντες, καθ' ἣν δίκην ἐξεδόθη αὕτη, ν' ἀνακόψωσι τὴν ἀπόφασιν, καθὼς ἔχοντες συμφέρον ν' ἀνατραπῇ ἡ ὑποχρέωσις αὕτη.

240 (1853).

Ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς δικαιοῦται νὰ προσβάλῃ διὰ τριτανακοπῆς τὰς ἐπὶ βλάβῃ αὐτοῦ καὶ ἐκ συμπαιγνίας ἐκδοθείσας δικαστικὰς ἀποφάσεις, δυνάμει τῶν ὁποίων ἐνεγράφῃ πρώτη ὑποθήκη, καὶ ἂν ἀκόμη οὗτος ᾖ ἐξησφαλισμένος δι' ὑποθήκης ἐπὶ ἄλλων κτημάτων καὶ ἂν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος αὐτῶν καὶ τοῦ ἐπιδικίου ἡδύνατο νὰ ἐκνοποιηθῇ ὁλοσχερῶς ἡ ἀπαίτησίς του.

285 (1870).

Ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς δὲν δικαιοῦται νὰ προσβάλῃ δι' ἀνακοπῆς τὴν ἐπιταγὴν, τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τὴν κατασχέσιν τὴν τοιαύτην ἀνακοπὴν μόνον ὁ ὀφειλέτης δικαιοῦται νὰ ἐνασκήσῃ καὶ οὐχὶ τρίτον πρόσωπον, οἷον τυγχάνει ὁ δανειστὴς, ὅστις δύναται μόνον ν' ἀναγγελοθῇ ὡς τοιοῦτος καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως νὰ φέρῃ τὰς ἀντιρρήσεις του καὶ τέλος ν' ἀνακόψῃ αὐτὸν καὶ προτείνῃ τὴν εἰκονικότητά τοῦ ἐκτελεσθέντος συμβολαίου.

91 (1884).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχες, ἐὰν ἡ δῆλωσίς του δὲν φιλονεικηθῇ εἶναι τρίτος εἰς τὴν περὶ κύρους τῆς ἀπαίτησεως καὶ τῆς κατασχέσεως μεταξὺ τοῦ κατασχόντος καὶ τοῦ ὀφειλέτου δίκην, μήτε κλητεύεται κατ' αὐτήν, δύναται ὅμως ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐὰν παραβλάπτωνται τὰ συμφέροντά του (Πολ. Δικ. 235, 238 καὶ 927)· ἀλλ' ἡ ἀνακοπὴ αὕτη εἶναι ἀνακοπὴ τρίτου καὶ οὐχὶ ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως.

93 (1875) 158 (1886).

Καὶ ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ τρίτου.

51 (1846).

§ 3

Δὲν ὀρίζουσι μὲν αἱ διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἂν πρέπῃ ν' ἀπευθύνηται ἡ ἀνακοπὴ τοῦ τρίτου κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει διαδίκων ἢ κατὰ μόνου τοῦ νικήσαντος, ἐκ τοῦ πνεύματος ὅμως

τῶν διατάξεων τούτων συνάγεται, ὅτι ὁ ἀνακόπτων τρίτος ὀφείλει νὰ ἀπευθύνῃ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἐν τῇ ἀνακοπτομένῃ ἀποφάσει διαδίκων, ὡς αἰεὶ δὲν ἔχει νόμιμον ἀποτέλεσμα ἡ ἀνακοπὴ, ἂν ἐν τῇ προσκλήσεως ἀμφοτέρων. 238 (1859).

Ἡ τοῦ τρίτου ἀνακοπὴ, μὴ κοινοποιουμένη εἰς τὸν ὀφειλέτην εἶναι ἀπαράδεκτος, ἡ δὲ ἐνστάσις αὕτη δύναται νὰ προταθῇ καὶ παρὰ τοῦ δανειστοῦ. 83 (1845).

Ἡ ἀρχή, καθ' ἣν ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγὴ δὲν ἐγείρεται εἰμὴ κατὰ τοῦ κατέχοντος, δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν τριτανakoπὴν. 51 (1846).

§ 4.

Ἡ τριτανakoπὴ, ὡς κυρία δίκη εἰσαχθεῖσα, ἀπευθύνεται εἰς τὸ ἐκδόν τὴν ἀνακοπεῖσαν ἀπόφασιν δικαστήριον (Πολ. Δικ. 239). 203 (1868).

§ 5

Ἡ ἀνακοπὴ τοῦ τρίτου κατὰ τῆς ἐκτελέσεως δύναται νὰ γίνῃ καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν, μὴ ἀποκλειομένη ὑπὸ ῥητῆς διατάξεως τοῦ νόμου. 58 (1846).

Ἐπὶ ἀνακοπῇ τρίτου, σκοπούσης τὴν προστασίαν τῆς νομῆς κατὰ τῶν πράξεων ἐκτελέσεως, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ κλήτευσις τοῦ ὀφειλέτου. 247 (1878).

§ 6

Τὸ ἄρθρ. 243 Πολ. Δικ. ἐννοεῖ προδήλως, ὅτι ὁ τριτανakoπτων καταδικάζεται ἐν περιπτώσει ἥττης εἰς πληρωμὴν τῶν ἐξόδων καὶ ἀποζημιώσεως, ὅταν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐξοδα ἢ ἀποζημιώσεις προῆλθον ἀμέσως ἐκ τῆς γενομένης τριτανakoπῆς καὶ οὐχὶ ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ. 60 (1880).

ΑΝΑΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ ὅρ. ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ

ΑΝΑΤΡΟΠΗ

- § 1. Πράξεις υποκείμεναι εἰς ἀνατροπὴν.
 § 2. Προθεσμία ἀνατροπῆς.
 § 3. Παράτασις ἐξάμηνος τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας.
 § 4. Τίς δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης.
 § 5. Κατὰ τίνας ἐγείρεται ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή.
 § 6. Τίνοι κοινοποιεῖται ἡ ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς.
 § 7. Διαδικασία τῆς ἀνατροπῆς.
 § 8. Πράξεις διακόπτουσαι τὴν ἀνατροπὴν.
 § 9. Ἀναστολὴ προθεσμίας τῆς ἀνατροπῆς.
 § 10. Ἀδιαίρετον τῆς ἀνατροπῆς.
 § 11. Ἀνατροπὴ εἰρηνοδικειακῶν ὑποθέσεων.
 § 12. Συνέπειαι ἀνατροπῆς τῆς ἀνακοπῆς.
 § 13. Συνέπειαι ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης.
 § 14. Συνέπειαι ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἀναίρεσιν δίκης.

§ 1¹.

Πᾶσα δίκη ἐξαλείφεται δι' ἀνατροπῆς, ἐὰν μὴ ἐξακολουθήσῃ ἐντὸς τριῶν ἐτῶν· εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ὅτι ἐγκατελείφθη παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, μὴ ἀναγνωρίζοντος τοῦ νόμου τοιαύτην διαστολήν.

97 (1862).

Ἡ ἀνατροπὴ δίκης τινὸς καταργεῖ πάσας τὰς πράξεις, τὰς ἀπαρτιζούσας τὴν δίκην ταύτην, τὰς τε ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐνεργουμένας καὶ τὰς ὑπὸ τῶν διαδίκων, τοιαῦται ὅμως δὲν εἶναι καὶ αἱ προπαρασκευαστικαὶ ἐνέργειαι, αἱ ἀπλῶς ἱκαναὶ νὰ προκαλέσωσι δίκην, κατὰ τὸ δοκοῦν τῶν διαφερομένων, διότι λογίζονται ἐξώδικοι. 301 (1883).

Ἡ περὶ ἀποπείρας συμβιβασμοῦ πρᾶξις δὲν ἀνατρέπεται αὐτοδικαίως μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν.

82 (1868).

Καὶ ἡ περὶ ἀνατροπῆς δίκη ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν. 114 (1862).

Δίκαι ἐκκρεμεῖς ἐνώπιον τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων, μεταβιβασθεῖσαι δὲ εἰς τὰ τακτικὰ διὰ τοῦ §' ψηφίσματος τῆς Ἐθν. Συνελεύσεως τοῦ 1843, ὑπόκεινται εἰς ἀνατροπὴν.

205 (1849).

Χωρεῖ ἀνατροπὴ κατὰ τῆς δίκης, ἐφ' ὅσον αὕτη τυγχάνει ἐκκρεμῆς,

¹ Εἰς ἀνατροπὴν δὲν ὑπόκεινται αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις. Τίνες δὲ ἀποφάσεις εἰσὶν ὀριστικαὶ καὶ τίνες μὴ ὀριστικαί, ἐκτεθῆσεται ἐν λ. ἀποφάσεως.

οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν αὕτη ἀποπερατωθῇ δι' ὀριστικῆς ἀποφάσεως, καταστάσης τοιαύτης διὰ τῆς δόσεως ὅρκου. 219 (1865) 194 (1875).

Ἀπόφασις, δι' ἧς ἀποπερατοῦται ἡ δίκη διὰ τῆς δόσεως ὅρκου, δοθέντος αὐτοῦ, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ ἀπόφασις εἶναι προδικαστική, ὡς ἀκύρως δοθέντος τοῦ ὅρκου, μόνον δὲ ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς ὀρκοδοσίας αἵτησις τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὁμόσαντος ἡδύνατο νὰ καταστήσῃ τὴν δίκην ἐκκρεμῇ, ὑποκειμένην εἰς ἀνατροπὴν. 298 (1865).

Ὅριστικὴ ἀπόφασις ἢ διάταξις μὴ ὑποκειμένη εἰς ἀνατροπὴν εἶναι ἡ ἀποπερατοῦσα τὴν ὅλην δίκην ἢ μέρος αὐτῆς κατ' οὐσίαν, αἱ δὲ λοιπαί, ἐκδοθεῖσαι διαρκούσης τῆς δίκης, ὑπόκεινται εἰς ἀνατροπὴν. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 483). 188 (1869).

Ἡ ἀπόφασις, ἥτις ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον εἰς παράδοσιν τοῦ ἐκμισθωθέντος εἶναι ὀριστικὴ κατὰ τὸ μέρος τοῦτο· προδικαστικὴ δὲ κατὰ τὸ μέρος, καθ' ὃ ἡ αὕτη ἀπόφασις ὑποχρεοῖ τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ τὴν ζημίαν. Ἐπομένως τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἀποφάσεως δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν, ὑπόκειται ὅμως τὸ δεύτερον, τὸ περιέχον προδικαστικὰς διατάξεις, ἐὰν τὸ πρῶτον δὲν ἦναι στενῶς καὶ ἀναποσπάστως συνδεδεμένον μετὰ τοῦ δευτέρου, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἄνευ αὐτοῦ. 83 (1865).

Ἀπόφασις, ἀναγνωρίζουσα ἕνα κύριον γηπέδου καὶ διατάσσουσα συνάμα νέαν συζήτησιν ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦ τιμήματος, δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν. Ὡς πρὸς μὲν τὴν ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητος, διότι ἡ ἀπόφασις ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὸ προδικαστικὸν τοῦτο ζήτημα, καίτοι παρεμπίπτοντως ἐν τῇ δίκῃ ἐξετασθέν, ὡς πρὸς δὲ τὴν περὶ τιμήματος διάταξιν, διότι αὕτη εἶναι συνέπεια τῆς πρώτης διατάξεως, ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μετὰ τῆς πρώτης, ὥστε ἡ ἀνατροπὴ τῆς δευτέρας θ' ἀντέκειτο εἰς τὰς περὶ ἀδικοῦ ἀρχὰς τοῦ δικαίου. 401 (1864).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα αἵτησιν περὶ καταδίκης τοῦ ἐναγομένου εἰς ποσὸν τι, ὡς εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τῆς λογοδοσίας αὐτοῦ, εἶναι ὀριστικὴ, καθὼ ἀπορρίψασα αἵτησιν, στηριζομένην εἰς ἴδιον ἐνοχλῆς λόγον, ἥτοι τὴν παραμέλησιν τῆς πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρεώσεως.

395 (1864).

Ἡ ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς χωρεῖ καὶ ἐπὶ τῆς διαδικασίας περὶ πλη-

ρωμῆς κληρονομικοῦ φόρου· ἀλλ' ἡ δῆλωσις τοῦ φορολογουμένου καὶ ἡ πράξις τοῦ Ἐφόρου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς δηλώσεως δὲν ἀνατρέπονται, διότι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 483 τῆς Πολ. Δικ., διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἀποσβέννεται ἡ ὅλη δίκη μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς καὶ οἱ διαδίκαιοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς δίκης· ἄρα αἱ πρὸ τῆς δίκης πράξεις τῶν διαδίκων δὲν ἐξαφανίζονται, ἡ δὲ πράξις τοῦ Ἐφόρου, δι' ἧς οὗτος ὀρίζει τὸ ἐπιβάλλον τέλος εἶναι προδήλως προπαρασκευαστικὴ καὶ ἐξώδικος.

301 (1883), 67, 68 καὶ 69 (1885).

Διαγραφείσης τῆς κατασχέσεως, ἡ περὶ τὴν δῆλωσιν τοῦ ταμείου στρεφόμενη δίκη, συνεπεῖα ἀνακοπῆς, καθίσταται ματαία, ὡς μὴ ὑπάρχοντος ἀντικειμένου· καὶ ἐπομένως δὲν ὑφίσταται νόμιμον συμφέρον νὰ ζητηθῇ ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀκυρωσάσης τὴν δῆλωσιν πρωτοδίκου ἀποφάσεως.

20 (1885).

Δὲν μεταβάλλεται ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν ἐκ τοῦ ὅτι αὕτη δὲν ἐκοινοποιήθη τῷ ἀντιδίκῳ καὶ δῆθεν ἀγνοεῖται ἡ ἔκθεσις τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης, ἐπομένως ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς κατὰ τῆς τοιαύτης ἐφεσίμου δίκης τυγχάνει ἀπαράδεκτος.

315 (1880).

Ἐφεσις, γενομένη ἐπιβοηθητικῶς καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον, ἐὰν ἦθελεν ἀπορριφθῇ μεταγενεστέρως ὡς ἀπαράδεκτος ἢ ἄκυρος ἡ δευτέρα ἀγωγὴ, ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν, ἀνεξαρτήτως τοῦ περιστατικοῦ, ἐὰν ὑφίσταται ἐκκρεμὴς ἢ μὴ ἡ δευτέρα ἀγωγή.

141 (1884).

Καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατ' ἀναίρεσιν δίκη ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 479 Πολ. Δικον. 36 (1845) 77 (1848) 274 (1852) 311 (1862) 155 (1870) 30 (1875) 140 καὶ 203 (1879).

Χωρεῖ ἀνατροπὴ κατ' αἰτήσεως ἀναίρεσεως καὶ καθ' ἣν ἔτι περὶ πτωσιν ἡ ἀναίρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἐματαιώθη δι' ἑτέρας ἀποφάσεως, διότι ὑφίσταται ἐκκρεμὴς ἢ ἐκ τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως δίκη, ἥτις δέον ν' ἀποπερατωθῇ νομίμως ἢ διὰ παραιτήσεως ἢ δι' ἀνατροπῆς.

139 (1870).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἀναίρεται ἀπόφασίς τις εἶναι ὀριστικὴ, καὶ ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς εἶναι ἀπαράδεκτος· δέον δὲ νὰ ἀπευθυνθῇ ἡ ἀνατροπὴ κατὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀ-

ρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀνείρεσιν ἐκκρεμοῦς ἐφέσεως. 121 (1878).

Καὶ κατὰ ἐπιβοηθητικῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, δηλαδὴ ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας ἐτέρας δίκης, χωρεῖ ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς, μηδὲν ἔξαρτωμένης τῆς διαιωνίσεως τῆς δίκης ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ διαδίκου, τοῦτο δὲ σκοπεῖ διὰ τῆς ἀνατροπῆς ν' ἀποκλείσῃ ὁ νομοθέτης. 30 (1875).

§ 2.

Ἡ τῆς ἀνατροπῆς προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς διακοπῆς τῶν δικαστικῶν πράξεων (καὶ τῆς ἡμέρας ταύτης λογιζομένης) καὶ λήγει τὸ μεσονύκτιον τῆς τελευταίας ἡμέρας. 45 (1878).

Ὁ ὑπολογισμὸς τῆς τριετοῦς διὰ τὴν ἀνατροπὴν προθεσμίας ἄρχεται ἀπὸ τῆς τελευταίας πράξεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν δύναται νομίμως νὰ γίνῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου συζήτησις τῆς ὑποθέσεως. 66 (1877).

Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελευταίας δικαστικῆς πράξεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐπιούσης, διότι τὸ ἄρθρ. 782 Πολ. Δικ. ἐφαρμόζεται μόνον εἰς προθεσμίας, ἀρχομένας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως δικογράφων. Λήγει δὲ τὸ μεσονύκτιον τῆς ἀντιστοίχου ἡμέρας, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τριετίας. 365 (1878).

Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία δὲν παρεκτείνεται λόγῳ ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 480 καὶ 195). 77 (1848) 155 (1870) 187 (1877).

Ἡ προθεσμία πρὸς ἀνατροπὴν εἶναι χρόνος συναπτός, ὑπολογιζομένων εἰς αὐτὴν πασῶν τῶν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπράκτων ἡμερῶν· ὅθεν δὲν καταλογίζονται εἰς τὴν τριετίαν αἱ μετὰ τὴν παρὰ τῷ Γραμματεῖ κατάθεσιν τῶν μαρτυριῶν τρεῖς ἡμέραι, καθ' ἃς δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσχωθῇ εἰς τὸ ἀκροατήριον ἡ ὑπόθεσις. 278 (1857).

Ἐκ τοῦ ὅτι ὑπόθεσίς τις, ἐγκαταλειφθεῖσα, διεγράφη ἐκ τοῦ πινακίου, δὲν ἔπεται, ὅτι ἔπαυσαν τὰ διὰ τῆς ἐγγραφῆς ἐπελθόντα ἀποτελέσματα τῆς διακοπῆς, ἀλλὰ τὸ ὑναντίον ἀπὸ τῆς διαγραφῆς ἄρχεται νέα πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία. 253 (1855) 290 (1856) 58, 64 καὶ 120 (1864) 70 (1873) 144 καὶ 324 (1878) 5 (1882).

Ἡ ἀνατροπὴ κατ' ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως (Π. Δ. 479). 233 (1860).

Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς

περί αποδείξεως προδικαστικῆς αποφάσεως, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ ἡ κοινοποίησις αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐγείροντος τὴν περί ἀνατροπῆς ἀγωγὴν ἢ ἡ παρέλευσις τῆς πρὸς ἀπόδειξιν δι' αὐτῆς ταχθείσης προθεσμίας.

60 (1861) 138 (1863) 188 (1869) 441 (1878).

Ἐπὶ ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς διεξήχθη πραγματογνωμοσύνη, ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς καταθέσεως τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Δικαστηρίου. 192 (1854).

Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς δι' αὐτῆς ὀρισθείσης ἡμέρας πρὸς συζήτησιν.

45 (1878).

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς δὲν ἐπεκτείνεται ἐπὶ δεκαπενθήμερον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δύναται ὁ ἀναιρεσιβλήτος νὰ κοινοποιήσῃ τὸ ἀπολογητήριον αὐτοῦ κατὰ τῆς ἀναιρέσεως, διότι ὁ νόμος μόνον ἐπὶ διακοπῆς τῆς δίκης ἐπιτρέπει ἐπέκτασιν τῆς προθεσμίας.

183 (1863) 34 (1880).

Κατὰ τὴν δεκαπενθήμερον προθεσμίαν πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, δὲν δύναται ὁ ἀναιρεσιβλήτης νὰ ἐγγράψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον (Πολ. Δικ. 819, 820, 821, 542, 517, 565 καὶ 566), ἐπομένως ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία δὲν ἄρχεται εἰμὴ ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος. 51 (1888).

Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ὡς πρὸς τὰς δίκας, τὰς μετ' ἀναιρέσεων παραπεμπομένας, ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς αποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

283 (1858).

§ 3¹

Μὴ κοινοποιηθέντος ἀπολογητηρίου ὑπὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων κατὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως δὲν ὑπάρχει περίπτωσις διορισμοῦ νέου ἀντικλήτου αὐτῶν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, ἐπομένως δὲν ἀπαιτεῖται ἡ προσθήκη ἐξ μηνῶν εἰς τὸν πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον. 2 (1883).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 469 ἐδ. 3 Πολ. Δικ., αἱ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δίκαι εἰσὶν ὥριμοι μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῶν ἐγγράφων, ὥστε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν προστίθενται εἰς τὸ τριετὲς πρὸς ἀνατροπὴν χρονικὸν διάστημα καὶ ἐξ ἑτι μῆνες, ἔνεκα τοῦ διορισμοῦ ἐτέρου δικηγόρου.

76 (1886).

¹ Περὶ τοῦ ζητήματος πότε ἐπέρχεται βιαία διακοπὴ τῆς δίκης ὁρ. τὰ ἐν λ. Διακοπὴ δίκης.

Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως δὲν ἐπεκτείνεται ἐν περιπτώσει βιαίας διακοπῆς τῆς δίκης, ὅταν ᾖ ὥριμος πρὸς συζήτησιν, τοιαύτη δὲ καθίσταται διὰ τῆς καταθέσεως τῆς δικογραφίας ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Α. Π. (Π. Δ. 469 § 3). 166 (1877).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 480 § 1 Πολ. Δικ. ἡ τριετής πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἐπεκτείνεται ἐπὶ ἑξ εἰσέτι μῆνας, ὅταν ἀπαιτῆται ἐπανάληψις τῆς δίκης ἢ διορισμός νέου ἀντικλήτου, τοιαύτη δ' ἐπανάληψις τυγχάνει ἀναγκαία καὶ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, συμβάσης διακοπῆς πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἀπολογητηρίου, ὅτε καὶ μόνον καθίσταται ὥριμος ἡ δίκη, κατὰ τὰ ἄρθρ. 469 § 3, 820 καὶ 821 Π. Δ. καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς. 203 (1879) 206 (1883).

Καὶ πρὸ τῆς ἐπανάληψεως τῆς δίκης δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀνατροπὴ αὐτῆς, ἐπεκτείνεται ὅμως ἐν περιπτώσει βιαίας διακοπῆς ἡ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς ἐπὶ ἑξ προσέτι μῆνας. 291 (1887) 60 (1889).

Ἐπὶ μεταβιβάσεως τῆς δίκης ἀπὸ ἐνὸς δικαστηρίου εἰς ἕτερον (π. χ. ἀπὸ ἐνὸς Ἐφετείου εἰς ἄλλο), ἀπαιτεῖται ὁ διορισμός νέου ἀντικλήτου εἰς τὴν ἔδραν τοῦ νέου δικαστηρίου καὶ ἐπομένως εἰς τὴν τριετῇ προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς προστίθενται ἑξ ἔτι μῆνες. 205 (1866).

Εἰς τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς προστίθενται ἑξ ἔτι μῆνες, ὅταν ὁ ἀντίκλητος τοῦ καθ' οὗ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ εἶχε μετατεθῇ, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως ταύτης εἰς ἄλλο δικαστήριον.

184 (1858).

Ὁ θάνατος τοῦ ἀντικλήτου δικηγόρου, ἐπελθὼν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐντολέως διαδίκου, δὲν ἐπιφέρει βιαίαν διακοπὴν, ἀπαιτοῦσαν τὴν ἐξάμηνον παρέκτασιν, εἰσὶν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ διαδίκου παύει ἡ πληρεξουσιότης.

144 (1878).

Ὅταν, διαρκούσης τῆς δίκης, ἐπέλθῃ ἐνηλικιότης, ὅπως ἡ δίκη καταστῇ ὥριμος, ἀπαιτεῖται ἀναγκάως ἐπανάληψις αὐτῆς, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δεόν νὰ προστεθῶσιν ἑξ μῆνες εἰς τὰ τρία ἔτη, ὅπως ἐπέλθῃ ἀνατροπὴ.

363 (1884).

Βιαία διακοπὴ τῆς δίκης ἐπέρχεται καὶ ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸν ἀνήλικον αὐτοῦ υἱὸν πατρός· ἀλλ' ὅπως εἰς τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς προστεθῇ ἐξάμηνον χρονικὸν διάστημα δεόν νὰ γνωστοποιηθῇ ὁ θάνατος ὁ ἐπενεγκὼν τὴν βιαίαν διακοπὴν.

329 (1887).

Τὸ ἄρθρ. 480 Πολ. Δικ. παρατείνει τὴν τριετὴ προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς ἐπὶ ἑξ εἰσέτι μῆνας, ὅταν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς αὐτῆς Δικον. (ἄρθρ. 148, 202 καὶ 158) ᾗναι ἀναγκαῖος ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου, καὶ ἂν δὲν ἐκαινοποιήθῃ πρὸς τὸν ἀντίδικον ὁ θάνατος τοῦ ἤδη διωρισμένου πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου, ἐὰν οὗτος τυχάνῃ δικηγόρος (Πολ. Δικ. 463). 75 καὶ 282 (1864) 214 (1868).

Δὲν προστίθεται ἐξάμηνος προθεσμία ἕνεκα τῆς τελευτῆς τοῦ γενικοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀντιδίκου, περὶ ἧς δὲν ἐγένετο γνωστοποίησις πρὸς τὸν ζητοῦντα τὴν ἀνατροπὴν (Πολ. 463 § 1). 180 (1871).

Δὲν προστίθεται ἐξάμηνος προθεσμία εἰς τὴν τριετὴ τῆς ἀνατροπῆς ἕνεκα τοῦ ἐπισυμβάντος θανάτου ἢ ἄλλης μεταβολῆς εἰς τινὰ τῶν διαδίκων, ἀφοῦ δὲν ἐγνωστοποιήθῃ τοῦτο πρὸς τὸν ἀντίδικον (Πολ. Δ. 463 § 6 καὶ 480)· εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἐὰν ὁ ἀντίδικος ἐγίνωσκεν ἄλλοθεν ἢ μὴ τὸν ἐπελθόντα θάνατον ἢ τὴν μεταβολήν.

197 (1885) 328 (1887).

Ὅπως διακοπῇ βιαίως ἡ δίκη διὰ τοῦ θανάτου τινὸς τῶν διαδίκων, δεόν νὰ γνωστοποιηθῇ τὸ γεγονός τοῦτο τῷ ἀντίδικῳ, καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει ὁ νόμος. 19 (1889).

Ἐν ἡ περιπτώσει συμβῇ γεγονός, δυνάμενον νὰ ἐπιφέρῃ διακοπὴν τῆς δίκης, προστίθεται ἑξ μηνῶν διάστημα εἰς τὸν χρόνον τῆς ἀνατροπῆς (Π. Δ. 480 § 2), χωρὶς νὰ ἐξετάζηται εἰς τινὰ τῶν διαδίκων ἐπῆλθεν ὁ λόγος τῆς διακοπῆς καὶ ἐὰν ἐγνωστοποιήθῃ οὗτος τῷ ἀντίδικῳ, τῆς γνωστοποιήσεως, οὔσης ἀναγκαίας, ὅπως κριθῶσιν ἰσχυραὶ αἱ πράξεις, αἱ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς διακοπῆς ἐπιχειρηθεῖσαι καὶ καταστῇ ἀπαράιτητος ἡ τῆς δίκης ἐπανάληψις, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ χρόνου τῆς ἀνατροπῆς, ἥτις γίνεται ἕνεκα τοῦ ἐπελθόντος κωλύματος πρὸς ἐνέργειαν τῶν τε κληρονόμων τοῦ θανόντος καὶ τοῦ ἀντιδίκου του.

156 (1878) 18, 37 καὶ 248 (1883) 354 (1884) 76 (1889).

Δὲν ἔχει δὲ σημασίαν ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος εἰς πότερον τῶν διαδίκων ἐπῆλθεν ὁ λόγος τῆς διακοπῆς. 354 (1884).

Δὲν πρέπει νὰ προστίθεται ἡ προθεσμία τῶν ἑξ μηνῶν, ἂν ἐκ τυχαίου συμβάντος (π. χ. ἕνεκα τῆς ἐνσκηψάσης χολέρας), ἐπελθόντος μετὰ τὴν τριετίαν, ὁ ἀμελήσας διάδικος τεθῇ εἰς ἀδυναμίαν νὰ ἐπιχειρήσῃ πράξιν τινὰ ἔγκυρον καὶ νόμιμον, ἡ δὲ τριετής προθεσμία εἶναι διὰ τὰ ἐντὸς αὐτῆς προκύπτοντα κωλύματα, 241 (1860).

§ 4

Δὲν περιορίζει ὁ νόμος εἰς μόνον τὸν ἐναγόμενον τὸ τῆς ἀνατροπῆς δικαίωμα· ἄρα καὶ ὁ ἐνάγων δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνατροπὴν, ἐὰν ἔχῃ συμφέρον καὶ συντρέχῃσι τὰ πρὸς ἀνατροπὴν ἀπαιτούμενα.

112 (1872) 301 (1883).

Ὁ παρεμβαίνων δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς κυρίας δίκης, ἀλλὰ μόνον τὴν τῆς ἀνακοινώσεως. 117 (1868).

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ δύναται νὰ ἐγερθῇ ὑπὸ τοῦ πράκτορος τῆς ἐταιρίας, ὡς τοιούτου παραστάντος ἐν τῇ δίκῃ, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι γενικὸς πληρεξούσιος τῆς αὐτῆς ἐταιρίας. 177 (1877).

Καίτοι μὴ ὦν τις ἀρχικῶς διάδικος, οὐχ ἤττον δύναται, ὡς ἐκδο-
χὺς τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνός τῶν διαδίκων, δυνάμει ἐκχωρήσεως,
νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ ἀνατροπῆς τῆς δίκης ἀγωγὴν. 295 (1883).

Δύναται τις νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου
αὐτοῦ κατ' ἀποφάσεως, ἣν καὶ αὐτὸς ἐξεκάλεσε. 377 (1861).

Ἡ μήτηρ καὶ ἐφ' ἑαυτῇ γενομένου τοῦ τέκνου τῆς, δύναται νὰ ζη-
τήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης, εἰς ἣν ὡς ἐπίτροπος ἀντεπροσώπευσεν
αὐτό, διότι ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ εἶναι συνέχεια τῆς κυρίας δίκης.
423 (1852).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 1025 Πολ. Δικ., πᾶς δανειστής δικαιο-
ῦται νὰ ἐνασκῇ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ἅπαντα τὰ δικαιώ-
ματα καὶ τὰς κατὰ τρίτων ἀγωγάς, ὧν τὴν ἐνάσκησιν ἤθελεν ἀμελή-
σει οὗτος, ὑποχρεοῦται δὲ μόνον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 69 Πολ. Δικ., νὰ
προσεπικαλέσῃ εἰς τὴν δίκην τὸν ὀφειλέτην, ὅπως νομιμοποιηθῇ εἰς
τὴν κατὰ τούτου ἀγωγὴν, τοῦ δικαιώματος δὲ τούτου ἐξαιροῦνται μό-
νον τὰ προσωπικὰ κυρίως δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου. Ἐπομένως, δύ-
ναι νὰ ἐνασκήσῃ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου τοῦ τὴν περὶ ἀνατροπῆς
ἀγωγὴν, κατὰ τῶν ἀντιδίκων τοῦ ὀφειλέτου, ἐφ' ὅσον μάλιστα αὕτη
τείνει εἰς ἐξασφάλισιν τῆς κατὰ τοῦ ὀφειλέτου διὰ δικαστικῆς ἀπο-
φάσεως ἐπιδικασθείσης τῇ πιστωτῇ ἀπαιτήσεως. 2 (1883).

§ 5

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ
ἀντιδίκου, ἐὰν δὲν ἐγνωστοποιηθῇ ἡ διὰ τῆς ἐνηλικιώσεως ἐπελθοῦσα
μεταβολὴ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐναγομένου. 239 (1887).

Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ν' ἀπευθύνηται ἡ κατ' αἰτήσεως ἀναιρέσεως περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή καὶ κατὰ τοῦ ἄλλου ἀντιδίκου, ὅστις εἶχε κοινοποιήσει χωριστὸν ἀναιρετήριον κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ὅστις δὲν εἶναι διάδικος ἐν τῇ ἐτέρᾳ αἰτήσει ἀναιρέσεως, ἥς ζητεῖται ἡ ἀνατροπή. 354 (1884).

Ἐκχωρηθείσης ἐκκρεμοῦς τινος δίκης καὶ μεταβιβασθέντων ὅλων τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀρχικοῦ διαδίκου εἰς τὸν ἐκδοχέα, ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή ἐγείρεται κατὰ μόνου τοῦ ἐκδοχέως. 326 (1863).

§ 6

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή ἐγκύρως κοινοποιεῖται καὶ πρὸς τὸν κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀντίκλητον τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνατροπή (Π. Δ. 481). 113 (1869) 45 (1878).

Ὅταν δικηγόρος τις διορίσθῃ διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου ἀντίκλητος τοῦ διαδίκου παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ, καλῶς ἐπιδίδεται πρὸς αὐτὸν ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή. 361 (1853).

Ὁ ὑπογράφας ὡς πληρεξούσιος δικόγραφόν τι ἔχει, κατὰ τὰ ἄρθρ. 95, 143, 148, 752, 791 καὶ 816 Πολ. Δικ., καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου καὶ πρὸς αὐτὸν δύναται νὰ κοινοποιηθῇ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή (Πολ. Δικ. 481). 209 (1882) 10 (1883).

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή ἐγκύρως ἐπιδίδεται εἰς τὸν πληρεξούσιον τῆς κυρίας δίκης (Π. Δ. 481), οὔτε ἔχει σημασίαν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐπίδοσις, ὅτι πρὸ τῆς ἐπίδόσεως τῆς ἀποφάσεως ἀνεκλήθῃ ἡ πληρεξουσιότης, ἀφοῦ δὲν ἰσχυρίζεται συγχρόνως, ὅτι τὴν ἀνάκλησιν ἐκοινοποίησε τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ. 116 (1852) 73 (1881).

Ὅταν ἡ ἀνάκλησις τῆς πληρεξουσιότητος κοινοποιῖται μόνον εἰς τὸν πληρεξούσιον, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν ἀντίδικον, καλῶς ἐπιδίδεται ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή εἰς τὸν πληρεξούσιον. 101 (1883).

Τὰς πράξεις τοῦ ἄνευ πληρεξουσιότητος ἐνεργούντος δικηγόρου, δύναται ὁ διάδικος, ἐν οὗτος ἀντεπροσώπευσε, νὰ προσβάλῃ διὰ τῆς περὶ ἀποδοκιμίας ἀγωγῆς καὶ νὰ ζητήσῃ ὅπως κηρυχθῶσιν ἄκυροι παρὰ τοῦ δικαστηρίου. Ἐπομένως, μὴ ἰσχυριζομένου τοῦ καθ' οὗ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή, ὅτι προσέβαλε διὰ τοιαύτης ἀγωγῆς τὴν ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου γενομένην σημείωσιν περὶ διορισμοῦ ἀντικλήτου ἐν τῷ ἀναιρετηρίῳ, νομίμως ἐπιδίδεται τούτῳ ἡ περὶ ἀνα-

τροπῆς ἀγωγή κατὰ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως. 33 (1890).

Μὴ γνωστοποιηθέντος τοῦ θανάτου τοῦ διαδίκου ἢ πρὸς τὸν πληρεξούσιόν του ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς δὲν εἶναι ἄκυρος.

116 (1852) 140 (1879).

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοποιῇται εἰς πρόσωπον, ὅπερ εἶναι μὲν κύριος διάδικος ἐν τῇ δίκῃ, δὲν ἔχει ὅμως συμφέρον ἢ ὑποχρέωσιν ἐξ αὐτῆς, διότι ταῦτα περιορίζονται εἰς τοὺς ἑτέρους διαδίκους.

311 (1866).

Κακῶς κοινοποιεῖται ἡ ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς εἰς τοὺς προσωρινούς συνδίκους τῆς πτωχεύσεως, μετὰ τὸν διορισμὸν τῶν ὀριστικῶν. Κατὰ δὲ τὰ συνδ. ἄρθρ. 463 § 3, 170 § 2, 471 § 2 καὶ 3, 74 καὶ 95 Πολ. Δικ., δὲν ἀπαιτεῖται ἡ εἰς τὸν ἀντίδικον δηλοποίησις τοιαύτης μεταβολῆς, οἷα ἡ παῦσις τῶν συνδίκων, διότι πάντα τὰ κατὰ τὴν πτώχευσιν διέπονται ὑπὸ τῶν ἰδιαίτερων διατάξεων τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ τὰς αὐτόθι ὀριζομένας διατυπώσεις, καθ' ἃς πᾶς ἔχων ἀξίωσιν κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τῆς διαχειριζομένης τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ὁμάδος δύναται καὶ ὀφείλει νὰ μανθάνῃ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου προνοουμένας ἀλληλοδιαδόχους φάσεις τῆς πτωχεύσεως μέχρι τῆς ἐντελοῦς παύσεως αὐτῆς.

107 (1865).

Εἶναι ἄκυρος ἡ κοινοποίησις τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς πρὸς ἓνα τῶν πρώτων συνεταίρων ὁμορρύθμου ἐταιρίας, πτωχευσάσης καὶ ἀποκατασταθείσης, ἀλλὰ διαλυθείσης αὐτοδικαίως, ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς (Ν. 4 § 1 Π. (17. 2) § 3 Εἰς. (3. 26) καὶ Ἐμπορ. Ν. ἄρθρ. 20 καὶ 21). Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ ἡ ἐπίσημος δηλοποίησις τοῦ θανάτου τοῦ διευθυντοῦ, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀρκεῖ καὶ ἡ ἐξώδικος γνῶσις τοῦ θανάτου.

107 (1865).

Ἀφοῦ διὰ τῆς ἐκχωρήσεως τῆς ἀπαιτήσεως καὶ τῆς ἐκκρεμοῦς ἀγωγῆς, μόνος κύριος διάδικος εἰς τὴν δίκην ταύτην, τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἐκχωρητοῦ καὶ τῇ παραδοχῇ τῶν ἀντιδίκων, κατέστη ὁ ἐκδοχέως, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀνανέωσιν, ἀρκεῖ ἡ κοινοποίησις τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς μόνον πρὸς τὸν ἐκδοχέα καὶ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνη καὶ πρὸς τὸν ἐκχωρητήν.

326 (1863).

§ 7

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή, ὡς παρεμπίπτουσα, εἰσάγεται εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον, εἰς ὃ εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ δίκη.

36 (1845).

Δέον ἐν τῇ ἀγωγῇ νὰ ἐκτίθεται ἡ βάσις αὐτῆς καὶ νὰ περιγραφῇ-
ται ἡ δίκη, ἥς ζητεῖται ἡ ἀνατροπή. 234 (1856).

Ἐργασία περὶ ἀνατροπῆς εἶναι ὠρισμένη, ἐὰν ἀναφέρῃ τὴν ἐπὶ τριε-
τίαν ἐγκατάλειψιν τῆς δίκης, χωρὶς νὰ ἐπιχειρηθῇ ἔγκυρος διαδικα-
στική πράξις. 159 (1879).

Ἡ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας σύνταξις
καὶ χρονολόγησις τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς δὲν ἔχει νομικὴν τινα
σημασίαν, ἀρκεῖ, ὅτι αὕτη ἐπεδόθη μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς πρὸς
ἀνατροπὴν προθεσμίας. 92 (1863).

Εἰς τὴν δίκην περὶ ἀνατροπῆς οὐδεμίαν σημασίαν ἔχει τὸ ζήτημα,
ἂν ὁ ἐναγόμενος ᾔνοι ἢ οὐ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος, διότι τὸ εὐεργέ-
τημα τῆς ἀπογραφῆς, ἂν τοιοῦτον ὑπάρχῃ, δύναται ν' ἀντιτάξῃ οὗτος
ἀποτελεσματικῶς μόνον κατὰ τὴν κατ' οὐσίαν συζήτησιν τῆς ὑ-
ποθέσεως. 202 (1880).

Ἡ κοινοποίησις ἀγωγῆς (ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσελόντος), δι' ἥς ζη-
τεῖται ν' ἀνατραπῇ πᾶν τὸ γενόμενον πρὸ τῆς ἀναιρετικῆς ἀποφάσεως
τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ μετὰ τὴν ἐκδόσιν τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως,
ὅπως μείνῃ ἀμετάκλητος ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, δὲν καθιστᾷ
ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς σκο-
ποῦσα οὐχὶ τὴν ἐξακολούθησιν ἀλλὰ τὴν κατάργησιν τῆς δίκης (Πολ.
Δικ. 481). 28 (1872).

Ἡ τῆς ἀγωγῆς ἀνατροπὴ εἶναι ὅλως ἀνεξάρτητος καὶ διακεκριμένη
τῆς δίκης, ἥς ζητεῖται ἡ ἀνατροπή, ὥστε, προκειμένου περὶ τοιαύτης
ἀγωγῆς, οὐδὲν ζήτημα, σχέσιν ἔχον πρὸς τὴν κυρίαν δίκην, δύναται νὰ
ἐξετασθῇ, ἀλλὰ μόνον τὸ γεγονὸς τῆς μὴ ἐξακολουθήσεως τῆς δίκης
ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς ἀνατροπῆς. 233 (1884).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 479 καὶ 483 Π. Δ. διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἀνατρέ-
πεται ἡ ὅλη δίκη οὐχὶ δὲ μόνον τὸ παρεμπίπτον ζήτημα. 66 (1852).

Ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἐνηργήθησαν νόμιμοι
πράξεις, διακόπτουσαι τὴν ἀνατροπὴν, εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἀόριστος,
μὴ προσδιοριζομένων δι' αὐτοῦ τῶν ἐνεργηθειῶν δικαστικῶν πράξεων.
114 (1862).

Ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἀνατροπῆς διεκόπη, ἐγγραφείσης τῆς
υποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον, εἶναι ἀόριστος, ἐὰν δὲν ἀναφέρηται καὶ ὁ
χρόνος καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ πινακίου. 239 (1887).

§ 8

Διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς δύναται νὰ ἐπιφέρῃ πρᾶξις ἔγκυρος καὶ νόμιμος, ἀναγομένη εἰς τὸ δικαστήριον, παρ' ᾧ τυγχάνει ἐκκρεμῆς ἡ δίκη καὶ σκοποῦσα τὴν ἐξακολούθησιν αὐτῆς, ἐπομένως νέα δίκη, ἐνώπιον ἄλλου δικαστηρίου εἰσαχθεῖσα, δὲν καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν. 321 (1857).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 481 Πολ. Δικ., «ἡ ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐάν, πρὶν δοθῇ αὕτη, ὁ ἀμελήσας διὰδίκος ἐπιχειρήσῃ πρᾶξιν τινα ἔγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης», ἀλλ' ἡ τοιαύτη πρᾶξις δεόν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν δίκην, ἥς ἡ ἀνατροπὴ ἐπιδιώκεται, ἥτοι εἰς τὴν κυρίαν δίκην οὐχὶ δὲ εἰς ἐτέραν, προηγηθεῖσαν καὶ διακεκριμένην τῆς περὶ ἥς ἡ ἀνατροπὴ δίκης. 8 (1880).

Πρὸς διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς ἀπαιτεῖται πρᾶξις ἔγκυρος, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ἀντίδικον ἢ τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς, πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης· τοιαύτη δὲ δὲν εἶναι ἡ μεταξὺ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ δικηγόρου διαμοιβὴ ἐγγράφων πρὸς εὔρεσιν μαρτύρων, ὡς πρᾶξις μονομερής. 35 (1875).

Δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν τῆς παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ δίκης ἡ κατὰ παραγγελίαν τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ πληρεξουσίου ἐπίδοσις πρὸς τὸν ἀντίδικον μετ' ἐπιταγῆς τῆς οὐσιαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, μεθ' ἣν πρόκειται νὰ δικάσῃ τὸ Πρωτοδικεῖον, διότι ἐγένετο παρὰ δικηγόρου, μὴ διωρισμένου παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ ἐκείνῳ καὶ ἐπομένως μὴ ἐκπροσωποῦντος τὸν διάδικον, ἄλλως δὲ διότι δὲν εἶναι πρᾶξις ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης ἀλλ' ἀπλῶς προπαρασκευαστικὴ μελλούσης κλητεύσεως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου. 206 (1877).

Παρ' οἰουδήποτε τῶν διαδίκων ἐνεργηθῇ ἡ ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρᾶξις διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. 292 (1884).

Προκειμένου περὶ ἀνατροπῆς, τὸ Δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἄκυρον τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐπιχειρηθείσης πράξεως πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἀδιαφόρως ἂν εἰς τὴν κυρίαν δίκην, διὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως, τὸ Δικαστήριον ἀπεφάνητο, ὅτι δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ πρᾶξις. 1 (1888) 13 (1889).

Ὁ πρὸς ἀνατροπὴν τῆς δίκης χρόνος τότε μόνον διακόπτεται, ὅταν ἡ ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρᾶξις, ἣν ὁ διάδικος ἐπικαλεῖται, εἶναι ἐξ ἐκεῖ-

νων, αἵτινες κατὰ τὴν δίκην συντελοῦσι πρὸς ἐξακολούθησιν αὐτῆς, ὅποια εἰσὶν αἱ διαδικαστικαὶ πράξεις, γνωσταὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των εἰς τὸν ἀντίδικον καθιστάμεναι καὶ τὴν ἀμέλειαν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης ἀνατρέπουσαι, ἀναγκάως προκύπτοντος ἐκ τοιούτων πράξεων, ὅτι δὲν ἐγκατέλιπε τὴν δίκην ὁ ἐπιχειρήσας αὐτὰς διάδικος· πράξις δὲ μὴ διαδικαστικὴ καὶ μὴ ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς γνωστὴ εἰς τὸν ἀντίδικον καθισταμένη, δὲν εἶναι ἐκ τῶν τεινουσῶν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, τοιαύτη δὲ τυγχάνει ἡ ἔκδοσις γενικοῦ ἢ εἰδικοῦ πληρεξουσίου, ἐξ ἧς δὲν προκύπτει ἀναγκάως, ὅτι δὲν ἐγκατέλιπε τὴν δίκην ὁ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ προκαλέσας διάδικος. 301 (1881).

Ὁ διορισμὸς γενικοῦ πληρεξουσίου δι' ἀπάσας ἀορίστως τὰς δίκας τοῦ διαδίκου δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν, διότι δὲν ἐξάγεται ἐκ τῆς πράξεως ταύτης ἡ πρόθεσις πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἥς ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ.

330 (1879) 148 (1882) 206 (1883) 329 (1887) 210 (1889).

Ὁ εἶτε ὑπὸ τοῦ αἰτούντος τὴν ἀνατροπὴν, εἶτε ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ αὕτη διορισμὸς εἰδικοῦ πληρεξουσίου, καίτοι μὴ φέρων καθαρῶς διαδικαστικὸν χαρακτῆρα, μηδὲ κοινοποιηθεὶς ἢ μὴ τυγχάνων γνωστὸς εἰς τὸν ἀντίδικον, διακόπτει τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς, διότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ πληροῖ τοὺς ὅρους τούτους ἡ πρᾶξις, ἵνα διακόπτη τὴν ἀνατροπὴν. 159 (1865) 149, 151 καὶ 234 (1878)

321 καὶ 330 (1879) 105 (1881) 2, 148, 244, 248, 252 καὶ 274 (1882) 102 καὶ 347 (1883) 27 καὶ 354 (1884) 31 (1886) 305 (1887) 74 (1888) 17 καὶ 60 (1889).

Ὅπως πληρεξουσίων τι διακόψῃ τὴν ἀνατροπὴν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ μνημονεύηται ἐν αὐτῇ ἡ δίκη διὰ τῆς χρονολογίας τοῦ ἀναιρετηρίου (Πολ. Δικ. 91), διότι ἐν ἐλλείψει ῥητοῦ ὁρισμοῦ τοῦ νόμου δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τούτου ἀκυρότης, ἐφ' ὅσον ἡ ταυτότης τῆς υποθέσεως ἐξάγεται καὶ οὐσιώδης ἔλλειψις δὲν ὑπάρχει. 354 (1884).

Εἶναι ἄνευ σημασίας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς διὰ τῆς συντάξεως εἰδικοῦ πληρεξουσίου, τὸ ὅτι ὁ διορισθεὶς πληρεξούσιος δὲν ἐπεμελήθη τῆς υποθέσεως τῶν ἐπ' ἀνατροπῇ ἐναγομένων ἀλλ' ἄλλης δίκης, ἐχούσης μὲν σχέσιν τινὰ πρὸς ταύτην, ὅμως οὐσης πάντη χωριστῆς. 354 (1884).

Ὡσαύτως στερεῖται σημασίας τὸ ὅτι ἐν τῇ πληρεξουσίᾳ παραλεί-

πεται ὁ διορισμός ὑποκαταστάτου πληρεξουσίου ὡς ἐπουσιώδης.

354 (1884).

Μὴ ἀποδεικνυμένου ἐξ αὐτοῦ τοῦ πληρεξουσίου, ὅτι ἐδόθη εἰδική πληρεξουσιότης ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ, δὲν δύναται ἡ ἐκδοσις τοῦ πληρεξουσίου τούτου νὰ διακόψῃ τὴν ἀνατροπὴν. 60 (1889).

Ὁ προτείνων πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀνατροπῆς, ὅτι ὁ ἀντίδικός του διώρισε πληρεξούσιον, θέον συγχρόνως ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πληρεξουσίου καὶ προσέτι, ὅτι ὁ διορισμός ἐγένετο, ὅπως ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτὸν ἐν τῇ δίκῃ, ἥς ζητεῖται ἡ ἀνατροπή. 441 (1878).

Ἡ πληρεξουσιότης, ἡ χορηγούμενη ὑπὸ τοῦ Δικαστικοῦ Συμβούλου πρὸς τὸν Νομικὸν Σύμβουλον, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς κυρίας ἐκκρεμοῦς δίκης, διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν καὶ καθιστᾷ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν ἀπαράδεκτον, καίτοι ἐγερθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου.

102 (1883) 77 (1886) 6 (1889).

Ἡ πρὸς τὸν Νομικὸν Σύμβουλον πληρεξουσιότης, δι' ἧς διδεται αὐτῷ ἐντολὴ νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν ἅμα συμπληρωθῇ ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος, δὲν ἐμφαίνει, ὅτι ἐγένετο πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως, ἐπομένως δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν αὐτῆς.

210 (1889).

Ἡ αἵτησις πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα περὶ ἐκδόσεως ἀντικλητηρίου διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν, ὡς ἐμφαίνουσιν τὴν θέλησιν τοῦ διαδίκου περὶ ἐξακολούθησεως τῆς δίκης. 171 (1850) 101 καὶ 168 (1878).

Ἡ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα αἵτησις τοῦ πένητος περὶ διορισμοῦ ἀντικλήτου διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. Δὲν ἔχει δὲ σημασίαν τινά, ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ προϋπῆρχε καὶ ἄλλος ἀντίκλητος. 213 (1868).

Ἡ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα αἵτησις περὶ ἐκδόσεως ἀντικλητηρίου καὶ ἡ προμήθεια τῶν πρὸς τοῦτο ἀναγκαζούντων ἐγγράφων δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἔγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

50 καὶ 56 (1888).

Ἡ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐκδοσις τοῦ ἀντικλητηρίου, δι' οὗ, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ διαδίκου, ἐπιτρέπεται αὐτῷ ν' ἀπολαύσῃ τὰ τῶν πενήτων δικαιώματα, εἶναι πρᾶξις ἔγκυρος καὶ νόμιμος, ἥτις διακόπτει τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς. 230 (1854) 366 (1862) 188 (1873) 158 (1875) 149 καὶ 151 (1878) 11 (1883) 27 (1884).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ὅτι τὸ ἀντικλητήριον τοῦτο εἶναι ἄγνωστον εἰς

τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, διότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ τὴν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου γνῶσιν τῆς πράξεως. Δὲν δύναται δὲ τὸ δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ δικηγόρος, ὅστις ᾗτήσατο τὴν ἐκδοσιν ἀντικλητηρίου, ἦτο πράγματι πληρεξούσιος τοῦ πένητος, ἀφοῦ ἀναφέρεται ἐν τῷ ἀντικλητηρίῳ, ὅτι ὡς πληρεξούσιος του προὐκάλεσε τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅστις τεκμαίρεται κατὰ καθήκον ἐνεργήσας καὶ ἐξελέγξας τὴν ὑπαρξίν πληρεξουσιότητος.

158 (1875).

Καὶ αἱ συμβιβαστικαὶ διαπραγματεύσεις, αἱ μὴ παραγαγοῦσαι συμβιβασμόν, δὲν διακόπτουσι τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 550 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι ὁ διάδικος οὐδὲν ἔκωλυετο, ἐκ τούτων, νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν τινα νόμιμον καὶ ἔγκυρον, τὴν ἐξακολούησιν τῆς δίκης ἐμφαίνουσιν. 83 (1865) 112 (1872) 430 (1878) 22 καὶ 202 (1880) 89 (1884) 136 (1889).

Πρᾶξις μονομερῆς (οἷα ἡ ἐπὶ ἀντιγράφου τῆς ἀποφάσεως γραφὴ τῆς πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίας) δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν.

60 (1861).

Ἡ ἀπλὴ λήψις ἀντιγράφου ἀποφάσεως, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν νόμιμον καὶ ἔγκυρον, ἐμφαίνουσιν πρόθεσιν ἐξακολούησεως τῆς δίκης καὶ συνεπῶς δυναμένην νὰ διακόψῃ τὴν ἀνατροπὴν.

138 (1886) 137 (1887) 441 (1878).

Ἡ λήψις ἀντιγράφου τῶν προτάσεων παρὰ τοῦ δικαστηρίου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρᾶξις ἔγκυρος καὶ νόμιμος, διακόπτουσα τὴν ἀνατροπὴν, καθόσον οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀπόδειξις, ὅτι τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἐλήφθη πρὸς τοιοῦτον σκοπόν.

311 (1866).

Ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφή, παρ' οἴουδ' ὅποτε τῶν διαδίκων γενομένη, οὕσα πρᾶξις νόμιμος πρὸς ἐξακολούησιν τῆς δίκης, διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν· ἡ δὲ ἐπελθοῦσα διαγραφή, κατὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς ὑποθέσεως ἐν ἀπουσίᾳ τῶν διαδίκων, δὲν ἐνεργεῖ ἀναδρομικῶς εἰς τὸ παρελθόν, ἀναιροῦσα τὴν ἐκ τῆς διαγραφῆς ἐπελθοῦσαν διακοπὴν αὐτῆς, ὡς ἂν ἡ διαγραφή ἐγένετο λόγῳ τυπικῆς ἀκυρότητος τῆς ἐγγραφῆς, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον, ὑποχρεομένου ἕκαστε τοῦ διαδίκου νὰ ἐνεργήσῃ ἔγκυρον πρᾶξιν πρὸς ἐξακολούησιν τῆς δίκης.

79 (1850) 58 καὶ 120 (1864) 144 καὶ 324 (1878).

Ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως ἀπακροῦει τὴν ἀνατροπὴν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπέλθῃ ἄλλη μεταγενεστέρα αὐτῆς δικαστικὴ πρᾶ-

ξίς, αντικαθιστῶσα τὴν πρὸ αὐτῆς (π. χ. ἐὰν διὰ πράξεως τοῦ Προέδρου ὠρίσθη ἑτέρα δικάσιμος τῆς ὑποθέσεως), ὁπότε ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης δικαστικῆς πράξεως δεόν νὰ κανονισθῶσι τὰ τῆς ζητουμένης ἀνατροπῆς. 149 (1867).

Καὶ ἐὰν ἡ ἐγγραφή ἐγένετο ἐν ὀνόματι τοῦ ἐνάγοντος, τελευτήσαντος μετὰ τὴν ἀγωγὴν, διακόπτεται ἡ ἀνατροπή. 213 (1856).

Ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον εἶναι πρᾶξις ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης καὶ κατ' ἀκολουθίαν πρὸς διακοπὴν τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας, ἀδιάφορον δὲ εἶναι ἐὰν ἐνεγράφη συνήθης ὑπόθεσις εἰς τὸ τῶν συνοπτικῶν πινάκιον καὶ τάναπαλιν, διότι, κατὰ νόμον, ἐν μόνον πινάκιον ὑπάρχει. 203 (1856) 262 (1870).

Ἡ εἰς τὸ πινάκιον τῶν συνοπτικῶν δικῶν ἐγγραφή ἐμπορικῆς ὑποθέσεως διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν, διότι, κατὰ τὰ ἄρθρα 570 — 573 Π. Δ., ἐν εἶναι τὸ παρ' ἐκάστῳ δικαστηρίῳ τηρούμενον πινάκιον, εἶναι δὲ ἄνευ ἐπιρροῆς, ἂν χάριν τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τὸ Δικαστήριον τηρῇ ἰδιαιτέρον πινάκιον διὰ τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις. 144 (1878).

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 570, 579, 720 καὶ 727 Πολ. Δικ. καὶ 266 Δικ. Ὁργ. προκύπτει, ὅτι, ἐνθα δὲν ὑπάρχουσιν εἰδικὰ Ἐμποροδικεῖα, μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς ἡ ἐμπορικὴ ὑπόθεσις ἐγγράφεται εἰς τὸ κατὰ νόμον ἐν καὶ μόνον πινάκιον, εἰς ὃ ἐγγράφονται ἀνεξαίρετως ὅλαι αἱ εἰσαγόμεναι ὑποθέσεις, συνήθεις τε καὶ συνοπτικαί· ἡ δὲ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς διακόπτεται διὰ τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς τῆς ὑποθέσεως καὶ δὲν ἀπαιτεῖται δὲ πρὸς ἔγκυρον ἐγγραφήν νὰ κατατεθῇ παρὰ τῷ δικαστηρίῳ καὶ τὸ δικαιογράφων, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ἡ ἀπαίτησις, ἐφ' ἧς ἡ ἀγωγή στηρίζεται. 370 (1884).

Ὁ λόγος, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἠτήσατο παρὰ τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου τὴν εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφήν τῆς ὑποθέσεώς του, καὶ ὅτι ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος ἐκ πλάνης ἢ ἐκ παραδρομῆς δὲν ἐνέγραψεν αὐτὴν εἰς τὸ πινάκιον, ἀποδεικνύμενος, διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν (Πολ. 570 καὶ 481) 149 (1882).

Ἡ ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφή τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν καὶ ὡς πρὸς τὸν ἕτερον, ὅστις αὐτοτελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐκοινοποίησεν ἰδίαν αἴτησιν ἀναιρέσεως, καὶ ἂν ἀκόμη μεταξὺ τῶν διαδίκων τοῦτων ὑφίστατο καὶ ὅλην τὴν δίκην δεσμός ὁμοδικίας. 140 (1879).

Ἡ ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ δελτίῳ ἄνευ ἐγγραφῆς ἐν τῷ πινακίῳ δὲν εἶναι πρᾶξις νόμιμος καὶ ἔγκυρος πρὸς διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς. 201 (1874).

Καὶ ἡ ἐν τῷ πινακίῳ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως, ἄνευ τῆς συγχρόνου καταθέσεως τῶν ἀναγκαίων πρὸς ἐγγραφήν ἐγγραφῶν, διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν, διότι οὐδεμία διάταξις κηρύττει ἄκυρον τὴν ἄνευ ἐγγραφῶν γενομένην ἐγγραφήν. 270 (1864)

Ἐγγραφή εἰς τὸ πινάκιον μετ' ἀπόφασιν, διατάττουσαν ἀποδείξεις, δύναται νὰ γίνῃ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς καταθέσεως τῶν μαρτυριῶν παρὰ τῷ Γραμματεῖ ἢ ἀπὸ τῆς κλήσεως πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ἐν ᾗ περιπτώσει ἐγκατελείφθῃ ἡ διεξαγωγὴ τῆς διαταχθείσης ἀποδείξεως· γενομένη δὲ πρότερον, μὴ οὔσης ὀρίμου τῆς ὑποθέσεως, εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς. 162 (1878).

Ἐπὶ ὑποθέσεως, καθ' ἣν δὲν ἐξητάσθησαν μάρτυρες, δὲν ἀπαιτεῖται κατάθεσις τῶν μαρτυριῶν παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Δικαστηρίου· ἐπομένως ἡ ἄνευ αὐτῆς ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον εἶναι ἔγκυρος καὶ νόμιμος καὶ διακόπτει τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς. 55 (1868).

Ἡ μετὰ διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον, πρὶ καὶ ἄνευ οἰασθήποτε ἐνεργείας ἢ κλητεύσεώς τινος, μετὰ τὴν ἐκδόσιν τῆς ἀποφάσεως, τῆς διαταξάσης τὴν ἀπόδειξιν, ἐστὶ πρόωρος καὶ ἄτακτος καὶ δὲν δύναται νὰ λογισθῇ ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης καὶ ἐπομένως δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν. 22 (1881).

Ὅπως ἐγγραφῇ νομίμως εἰς τὸ πινάκιον ἡ συζητηθεῖσα ἤδη ὑπόθεσις, δεόν νὰ προκληθῇ κατὰ νόμιμόν τινα τρόπον κλητεύσεις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν· ἡ κατάθεσις ὅμως τῆς διεξαχθείσης πραγματογνωμοσύνης παρὰ τῷ εἰσηγητῇ ἐπέχει τόπον κλητεύσεως (Πολ. 299). Ἐὰν δὲ ὁ ὀφείλων νὰ διεξαγάγῃ τὴν πραγματογνωμοσύνην δὲν θέλῃ νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ ἀποδεικτικοῦ τούτου μέσου ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ τῷ ἀντιδίκῳ τοῦ τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ καλέσῃ αὐτὸν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, δηλῶν συνάμα, ὅτι παραιτεῖται τῆς πραγματογνωμοσύνης, ἐὰν δὲ ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ ἄπρακτος ἢ πρὸς διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης ταχθεῖσα προθεσμία, ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ὀφείλει νὰ τὸν κλητεύσῃ πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ὅπως κηρυχθῇ ἐκ-

πτωτος τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ἀποδείξεως. Μετὰ δὲ τὰς πράξεις ταύ-
τας δύναται νὰ ἐγγραφῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον. Ἡ κατὰ παρά-
βασιν τῶν διατάξεων τούτων γενομένη ἐγγραφή δὲν διακόπτει τὴν
πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν. 216 (1874).

Ἡ κατάθεσις τῶν προτάσεων παρὰ τῷ γραφείῳ τοῦ δικαστηρίου
εἶναι πρᾶξις νόμιμος, διακόπτουσα τὴν ἀνατροπὴν. 94 (1876).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 555 ἐδαφ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ κατάθεσις
τῶν ἐγγράφων παρὰ τῷ γραφείῳ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἐπέχει τό-
πον κοινοποιήσεως εἰς τὸν διάδικον, καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη κατάθε-
σις θεωρεῖται ὡς πρᾶξις ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς
δίκης, διακόπτουσα τὴν πρὸς ἀνατροπὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένην
διωρίαν. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ἡ ὑπόθεσις ᾖ ἐγγεγραμμένη ἢ μὴ
εἰς τὸ πινάκιον τοῦ δικαστηρίου. 114 (1850)

Ὅπως ἡ ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρᾶξις ἡ αἰτήσις πρὸς τὸν εἰσηγητὴν
περὶ προσδιορισμοῦ ἡμέρας πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων καὶ ἡ σχετικὴ
πρᾶξις αὐτοῦ, καθιστῶσα ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν
δεῖον νὰ προηγηθῇ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἡ κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως
τῶν Ἐφετῶν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ κατὰ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως
τῶν Πρωτοδικῶν (ἥς ἐπισπεύδεται ἡ ἐκτέλεσις διὰ τῆς διεξαγωγῆς
τῶν ἀποδείξεων) ἔφεςις τοῦ τὴν αἰτήσιν πρὸς τὸν εἰσηγητὴν ὑποβα-
λόντος διαδίκου. 160 (1868)

Ἡ αἰτήσις πρὸς τὸν εἰσηγητὴν περὶ προσδιορισμοῦ ἡμέρας καὶ ὥρας
πρὸς λογοδοσίαν καὶ ἡ ἐν περιθωρίῳ τῆς αἰτήσεως ταύτης πρᾶξις τοῦ
Εἰσηγητοῦ, δι' ἧς ὀρίζει πρὸς τοῦτο ἡμέραν, εἶναι πρᾶξις νόμιμος, δια-
κόπτουσα τὴν ἀνατροπὴν. 94 (1876)

Τὸ ἐγγράφον τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς, δι' οὗ ἐγκρίνεται ἡ πρᾶξις τοῦ
Δημοτικοῦ Συμβουλίου περὶ προκαταβολῆς ἐξόδων διὰ τὴν ἐξακολούθη-
σιν δίκης τινὸς ἐκκρεμοῦς, δὲν εἶναι πρᾶξις ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρὸς
ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἀλλ' ἐξώδικος καὶ ἄγνωστος εἰς τὸν ἀντίδι-
κον τοῦ Δήμου. 42 (1856)

Πιστοποιητικὸν Δημάρχου, βεβαιοῦν ἀορίστως τὴν πενίαν, οὐχὶ δὲ
καὶ ὅτι ὁ διάδικος εἶναι πένης ἐπὶ τῆς περὶ ἧς ἡ ἀνατροπὴ δίκης, δὲν
διακόπτει τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς. 283 (1863)

Ἡ πληρωμὴ τῶν ἐξόδων τῆς κατ' ἔφεςιν δίκης, ἥς ὁ ἐκκαλῶν πα-
ρητήθη, δὲν εἶναι πρᾶξις ἔγκυρος καὶ νόμιμος, ἐμφαίνουσα πρόθεσιν

πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς κατ' ἀνακοπὴν πρωτοδίκου δίκης καὶ ἐπομένως δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν.

29 (1870)

Ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς πατρικῆς κληρονομίας ὡς καὶ ἡ διδομένη πληρεξουσιότης διὰ τὴν τοιαύτην παραίτησιν δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν, μὴ ἐμφαίνουσιν πρόθεσιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

78 (1886)

Δὲν διακόπτει τὴν ἀνατροπὴν τῆς κυρίας δίκης μόνη ἡ ἔγερσις τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, καὶ ἡ κατ' αὐτὴν δίκη, ἀπεναντίας δὲ δύναται αὕτη νὰ συμπληρωθῇ καὶ μετὰ τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς καὶ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀνατροπὴ τῆς δίκης συνεπείᾳ νέας ἀγωγῆς, μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς πρώτης ὡς προώρου.

22 (1865) 156 (1883) 184 (1890)

Ἐπομένως, ἀπορριφθείσης τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, ὡς μὴ συμπληρωθέντος τοῦ πρὸς ἀνατροπὴν χρόνου, συνυπολογίζεται ὁ χρόνος ὁ πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς πρώτης περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, πρὸς τὸν χρόνον, ὅστις παρήλθεν ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς δίκης ἐπὶ τῆς πρώτης περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς νέας ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς.

184 (1890)

Ὑπαρχούσης ἐκκρεμοῦς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, δὲν ἐπέρχεται διακοπὴ τῆς ἀνατροπῆς αὐτῆς, ἐὰν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἀνέκοψε τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, καὶ ὅς ἐγένετο αἰτησις ἀναιρέσεως καὶ ἐὰν ἐκοινοποιήσῃ τὴν ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ἀπόφασιν εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἀνατροπὴν.

177 (1877).

Ἡ κοινοποιήσις τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως ἐπιφέρει διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς.

19 (1889).

Ἡ ἀπλὴ ἐπίδοσις ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ παραγγελίαν δικηγόρου διορισμένου παρ' αὐτῷ καὶ ἄνευ κλητεύσεως πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν νόμιμον, διακόπτουσιν τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ἐκκρεμοῦς δίκης, ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς προπαρασκευαστικὴ τῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου διαδικασίας.

206 (1877).

Καὶ αἱ μάταιαι καὶ περιτταὶ πράξεις διακόπτουσι τὴν ἀνατροπὴν. Τοιαύτη δὲ ματαία πρᾶξις εἶναι ἡ αἰτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκκρεμοῦς δίκης, καίτοι ὠρίμου κατα-

στάσης (Πολ. Δικ. 469 § 3). 162 καὶ 264 (1878).

Ἡ πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ Δικαστηρίου ὑποβληθεῖσα αἴτησις περὶ προτιμήσεως διακόπτει τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς. 223 (1884).

Δὲν διακόπτει ὅμως τὴν ἀνατροπὴν, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ αἴτησις αὕτη ὑπεβλήθη τῷ Προέδρῳ. 311 (1866).

§ 9

Ἡ ἀνατροπὴ, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῶν δικαστικῶν πράξεων, τρέχει κατὰ παντὸς διαδίκου, ἄνευ διαστολῆς, καὶ κατ' αὐτῶν ἔτι τῶν ἀνηλίκων, καὶ ἐὰν δὲν εἶχον οὗτοι ἀντιπρόσωπον (Πολ. Δικ. 480).

202 (1880) 166 (1888).

Δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ δικαστικαὶ διακοπαὶ πρὸς ἀναστολὴν τῆς ἀνατροπῆς, ἀφοῦ ἐντὸς αὐτῆς ἡδύνατο ὁ διάδικος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην.

85 (1867)

Διαταχθείσης μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ὁ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενος χρόνος μέχρι τῆς παρὰ τοῦ Εἰσηγητοῦ καταθέσεως τῶν μαρτυριῶν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Δικαστηρίου, δὲν καταλογίζεται εἰς βάρος τοῦ διαδίκου καὶ ἐπομένως δὲν χωρεῖ ἀνατροπὴ, διότι οὔτε ἀναγκαῖον ἦτον, οὔτε ἡδύνατο οὗτος νὰ ἐπιχειρήσῃ τι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δίκης.

165 (1861).

Οὐδεμία διάταξις ὀρίζει, ὅτι ἡ διατάξασα ἀποδείξεις καὶ ὀρίσασα προθεσμίαν ἀπόφασις ἀποτελεῖ παρεμπύπτον, ἀναστέλλον τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς· ἀπ' ἐναντίας τὸ ἄρθρ. 479 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζει ἀπολύτως, ὅτι πᾶσα δίκη ἀνατρέπεται, ὅταν ἐν διαστήματι τριῶν ἑτῶν δὲν ἐξακολούθησεν τὴν προθεσμίαν δὲ ταύτην παρατείνει τὸ ἄρθρ. 480 ἐπὶ ἑξ. μῆνας, ὅταν ἀπαιτῆται ἐπανάληψις τῆς δίκης ἢ διορισμὸς νέου ἀντικλήτου· ὁ δὲ ἐναγόμενος ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην, ἐπιδίδων τὴν διατάξασαν ἀποδείξεις ἀπόφασιν.

202 (1880).

Ἡ περὶ τὴν ἀντιγραφὴν τῆς ἀποφάσεως βραδύτης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κώλυμα, ἐπιφέρων νομίμως τὴν ἀναστολὴν τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας, ἐὰν τὸ κώλυμα τοῦτο ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν ἐν-αρξίν τῶν τριῶν ἑτῶν καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ τέλος αὐτῶν. 92 (1863)

Δὲν τρέχει ἡ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον, καθ' ὃν διατελεῖ ὑπὸ τὴν διάσκεψιν τῶν δικαστῶν ἡ υπόθεσις.

93 (1867) 160 (1870).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέδοτο ἀπόφασιν, μεταωθείσης τῆς συζητήσεως. 93 (1867).

Ὅσάκις ὁ διάδικος, καίτοι θέλων, οὐχ ἤττον δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην, δὲν διατελεῖ ἐν ἀμελείᾳ καὶ δὲν χωρεῖ ἀνατροπή. Τοιαύτη δὲ περίπτωσις ὑπάρχει, ὅταν τὸ δικαστήριον, ἀναβάλλον τὴν ἀπόφασίν του ἐπὶ τῆς κυρίας ἀγωγῆς, ὑποχρεῖ τὸν ἐνάγοντα νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ λογοδοσίας, χωρὶς ὅμως οὐδεμίαν νὰ τάξῃ περὶ τούτου προθεσμίαν. 3 (1880).

Ὅταν ἐπὶ δίκης τινός τὸ Ἐφετεῖον ἀνέβαλε ν' ἀποφασίσῃ μεχρισοῦ ἕτερον Δικαστήριον ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ παραπεμφθέντος αὐτῷ ζητήματος, ἢ προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς ἀναστέλλεται, μεχρισοῦ τὸ Δικαστήριον ἀποφανθῇ περὶ τοῦ παραπεμφθέντος αὐτῷ ζητήματος. 315 (1887).

Ὁ ὑπὸ ὅρον συμβιβασμός, δι' οὗ καταργεῖται ἡ κατ' ἀνάρεσιν δίκη, ἀναστέλλει τὴν πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ, εἰμὴ ἀφοῦ ἤθελε συμβῇ τὸ γεγονός, περὶ οὗ οἱ διάδικοι συνεφώνησαν. 75 (1855).

Ἀκυρώμεντος τοῦ συμβιβασμοῦ, δι' οὗ κατηργήθη ἐκκρεμῆς δίκη, ἢ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται ἐκ νέου ἀπὸ τῆς ἀκυρώσεως τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ ὅταν ἔτι ἡ ἀκυρότης ᾖ δημοσίας τάξεως, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ἀνατροπὴ διὰ τὴν μὴ ἐξακολούθησιν τῆς δίκης ταύτης ἀπὸ τῆς καταρτίσεως τοῦ συμβιβασμοῦ μέχρι τῆς ἀκυρώσεως αὐτοῦ. 320 (1874).

Διαρκούσης τῆς περὶ ἀνατροπῆς δίκης ἀναστέλλεται ἡ πρόοδος τῆς κυρίας (Πολ. Δικ. 237), ἐπομένως καὶ ἡ ἀνατροπὴ αὐτῆς ἄρχεται δὲ τρέχουσα ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀπορριψάσης ἀποφάσεως. 229 (1854).

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς δίκη εἶναι παρεμπόπτουσα τῆς κυρίας δίκης, ἥς ζητεῖται ἡ ἀνατροπή, κωλύει δὲ καὶ ἀναστέλλει, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐκκρεμῆς, τὴν πρόοδον τῆς κυρίας δίκης. Ἀναγκαιῶς δ' ἀναστέλλεται ἡ πρὸς νέαν ἀνατροπὴν προθεσμία, ἐφ' ὅσον χρόνον διήρκεσεν ἡ διαδικασία ἐπὶ τῆς πρώτης ἀπορριφθείσης περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς. 156 (1883).

Ἡ τοῦ ἀντικλήτου ἀσθένεια, ὅταν μάλιστα δὲν ὀρίζεται ἡ διάρκεια καὶ τὸ εἶδος, δὲν ἀποτελεῖ ἀνωτέραν βίαν, καθιστῶσαν ἀδύνατον τὴν ἐπὶ τριετίαν ἐνέργειαν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. 137 (1887).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 12 ἐδ. 1 τοῦ Νόμου τῆς 5 Ἰουνίου 1853 Νόμου

περί ἀποτίσεως τῶν ἐκ παντοίων ἐνοικιάσεων προερχομένων δημοσίων χρεῶν, ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1861 ΧΚΗ' νόμου ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν μέχρι τοῦ 1858 ἐξ οἰωνδήποτε δημοσίων ἢ ἐκκλησιαστικῶν ἐσόδων καθυστερούντων, συνάγεται, ὅτι ἀφοῦ ἅπαξ ὁ ὀφειλέτης δηλώσῃ, ὅτι προτιμᾷ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν τοῦ διαληφθέντος διοικητικοῦ συμβουλίου κρίσιν, ἢ προσφυγῇ αὕτη εἶναι πλέον ὑποχρεωτική πρὸς τε αὐτόν καὶ τὸ Δημόσιον, πᾶσα δ' ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων διαδικασία ἀναστέλλεται ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν δικῶν μέχρις οὗ ὁ ὀφειλέτης ἀποφανθῇ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 ἐδ. 2 τοῦ νόμου ΣΛΒ', ἂν ἀποδέχεται τὴν ἐκδοθησομένην ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἐπομένως κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς ἀναστολῆς δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ἀνατροπή, μὴ δυναμένου τοῦ διαδίκου ὀφειλέτου νὰ ἐπιδιώξῃ συγχρόνως καὶ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἐκκρεμοῦς μετὰ τοῦ Δημοσίου δίκης. 209 (1875).

Ὁ χρόνος τῆς ἀνατροπῆς δὲν παρατείνεται ἔνεκα τῆς ἐν Ναυπλίῳ στάσεως τοῦ 1862, ἐὰν αὕτη συνέβῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας, διότι πρὸ τῆς στάσεως καὶ μετ' αὐτὴν ἡδύνατο ὁ διάδικος νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ δικηγόρου του τὴν δικογραφίαν καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην. 40 (1866).

Τὸ ἀπὸ 16 Ὀκτωβρίου 1862 ψήφισμα τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως, δι' οὗ διεκόπησαν ἅπασαι αἱ νόμιμοι καὶ δασκαστικαὶ προθεσμίαι καὶ παραγραφαί, ἔννοεῖ προδήλως μόνον τὰς ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης διακοπῆς ληγούσας, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ὑπερβαίνουσας τὸν χρόνον τοῦτον προθεσμίας καὶ παραγραφάς, διότι οὐδεμία ἐκ τῆς πολιτικῆς ταύτης μεταβολῆς ἡδύνατο νὰ ἐπέλθῃ βλάβη, ἀφοῦ ἡδύναντο οἱ πολῖται μετὰ τὴν 20 Ὀκτωβρίου 1862 νὰ ἐνεργήσωσιν ὅ,τι ἀπητεῖτο πρὸς ἄσκησιν ἢ διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν. 399 (1865).

Τὸ ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1863 ὑπὸ στοιχ. ΝΣ Ψήφισμα τῆς Β' ἐν Ἀθῇ-ναις Ἑθνικῆς Συνελεύσεως ἀφορᾷ μόνον τὰς δικαστικὰς προθεσμίας, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τῆς ἀνατροπῆς, ἀφοῦ μάλιστα τὸ κώλυμα, περὶ οὗ προνοεῖ τὸ εἰρημένον Ψήφισμα, δὲν συνέπεσε κατὰ τὸ τέλος τῆς προθεσμίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἢ ἐν τῇ μέσῃ αὐτῆς. 188 (1869).

§ 10

Ἔνεκα τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς περὶ ἀνατροπῆς διαδικασίας, ἀνεξαρτή-

τως τοῦ διαιρετοῦ ἢ τοῦ ἀδιαιρέτου τοῦ ἀντικειμένου τῆς κυρίας δίκης, τότε μόνον ἀνατρέπεται ἡ δίκη, ὅταν τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς ἀφορῶσιν ὅλους τοὺς διαδίκους· ὅθεν ἡ ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς δεόν νὰ ἐγείρηται παρ' ὅλων τῶν διαδίκων, οἵτινες πρὸς ἀλλήλους συνδέονται μετὰ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀνατροπὴν.

110, 111 καὶ 312 (1881) 19 (1889).

Τότε μόνον ἐπέρχεται ἀνατροπὴ τῆς δίκης, ὅταν τ' ἀποτελέσματα αὐτῆς ἀφορῶσιν ὅλους τοὺς διαδίκους, ἀνεξαρτήτως τοῦ διαιρετοῦ ἢ τοῦ ἀδιαιρέτου τοῦ ἀντικειμένου τῆς κυρίας δίκης, καὶ ἐπομένως πρέπει καθ' ὅλων τῶν διαδίκων, οἵτινες πρὸς ἀλλήλους συνδέονται κατὰ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀνατροπὴν, ν' ἀπευθύνηται ἡ περὶ αὐτῆς ἀγωγή, διότι διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἀποσβέννυται ὅλη ἡ δίκη (Πολ. 483 § 1).

143 (1873) 132, 160 καὶ 312 (1881) 251 (1886) 19 (1889).

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή δεόν νὰ ἀπευθύνηται καθ' ἀπάντων τῶν διαδίκων, οἵτινες διατελοῦσιν ἐν ἀντιδικίᾳ ἢ ὁμοδικίᾳ μετὰ τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἀνατροπὴν, ἄλλως τυγχάνει ἀπαράδεκτος. Οὐδὲ νὰ ἀποτρέπει τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἀναιρεσέων ὑπέγραψε τὸ δικόγραφον δι' ἑαυτὸν καὶ ὡς ὁμόδικος τοῦ ἐτέρου διαδίκου, διότι τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ συγχώνευσιν ἢ ταυτότητα ὅλων τῶν ὁμοδίκων, ὥστε εἰς τούτων, καθ' οὗ μόνου ἀπευθύνεται ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή, νὰ θεωρῇται ἐκπροσωπῶν πάντας τοὺς λοιποὺς ὁμοδίκους. 34 (1884).

Ἡ μεταξὺ πολλῶν ὁμοδίκων ὑφισταμένη δίκη εἶναι μία καὶ ἀδιαίρετος, ἥς ἡ διαδικασία ἀπαξ καὶ ἀπὸ κοινοῦ διὰ πάντας τοὺς ὁμοδίκους ἐνεργεῖται· ἔνεκα δὲ τούτου ἐπὶ τῆς διαδικασίας ταύτης ἕκαστος τῶν ὁμοδίκων δὲν ἔχει ἴδια καὶ αὐτοτελῆ δικαιώματα, ἀλλὰ κοινὰ καὶ ἀχώριστα· ἐπομένως ἡ ἀνατροπὴ, ἀποτέλεσμα οὔσα τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς ὅλης δίκης, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ ὁμοδίκων, εἰμὴ ὡς ἀκίς καταργεῖ τὴν δίκην ὡς πρὸς πάντας αὐτούς. 238 (1861).

Ἡ ἀκυρότης τῆς ἐπιδόσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸν ἓνα τῶν ἐναγομένων, ὠφελεῖ καὶ τοὺς λοιποὺς ὁμοδίκους του, διότι ἡ περὶ τὴν ἀνατροπὴν διαδικασία, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, εἶναι ἀδιαίρετος, εἴτε εἶναι, εἴτε μὴ τὸ τῆς κυρίας δίκης ἀντικείμενον ἀδιαίρετον φύσει ἢ νόμῳ.

102 (1883) 226 (1886).

Ἀδιαιρέτου οὔσης τῆς διαδικασίας, ἥτις εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς περὶ ἀνατροπῆς δίκης, ἀνεξαρτήτως τοῦ διαιρετοῦ ἢ ἀδιαιρέτου τοῦ

ἀντικειμένου, ὅπερ ἡ κυρία δίκη ἀφορᾷ, ὁ ὑπὲρ ἐνὸς τῶν διαδίκων λόγος διακοπῆς ὠφελεῖ καὶ τοὺς ἄλλους, διότι ἄλλως ἡ δίκη θὰ ἀνετρέπειτο μὲν ὡς πρὸς τινὰ τῶν διαδίκων, θὰ ὑφίστατο ὅμως ὡς πρὸς ἄλλους, ἐνῶ διὰ τῆς ἀνατροπῆς σκοπεῖται ἡ κατάργησις τῆς ὅλης δίκης. 233 (1876) 149 (1878) 274 (1882) 27 (1884) 19 (1889).

Ἐπὶ ἀνατροπῆς, ἔνεκα τοῦ ἀδαιρέτου τῆς διαδικασίας, αἱ προθεσμῖαι καὶ αἱ ἐνστάσεις ὠφελοῦσιν ὁμοίως πάντας τοὺς διαδίκους, οὗσης ἀπαραδέκτου τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, ἐὰν ἡ δίκη δὲν δύναται ν' ἀποσβεσθῇ καθ' ὅλοκληρίαν. 155 (1888).

Ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τοῦ ἀδαιρέτου τῆς ἀνατροπῆς, ἀνεξαρτήτως τοῦ διαρετοῦ ἢ ἀδαιρέτου τοῦ ἀντικειμένου τῆς κυρίας δίκης, ἔπεται, ὅτι ἡ ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς τυγχάνει ἀπαραδέκτος, ἐὰν δι' αὐτῆς δὲν δύναται νὰ καταργηθῇ ἡ ὅλη δίκη, ἔνεκα τῆς ἀκυρώσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς ἓνα τῶν ὁμοδίκων. 163 (1890).

Ἐὰν ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως, ἀντικείμενον ἐχούσης τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης, ἐπιδοθῇ ἐμπροθέσμως μὲν ἐκ μέρους τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων, ἐκπροθέσμως δὲ ἐκ μέρους τοῦ ἐτέρου, τὸ ὡς πρὸς τὸν ἓνα ἐμπρόθεσμον ὠφελεῖ καὶ τὸν ἄλλον, ἔνεκα τοῦ ἀδαιρέτου τῆς ἀνατροπῆς, διότι ἄλλως ἡ δίκη ἤθελε μὲν ἀνατραπῇ ὡς πρὸς τινὰ τῶν διαδίκων, θὰ ὑφίστατο δὲ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους, τοῦθ' ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρ. 483 § 1 Πολ. Δικ. 137 (1875).

Ἐπὶ ἀδαιρέτων ἰδίως ἀντικειμένων ἡ ἀνατροπὴ καταργεῖ ὁλοσχερῶς τὴν δίκην ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς ὁμοδίκους. 225 (1876).

Πρὶν ἢ ἀρθῇ τὸ πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δι' ἀποφάσεως ὡς πρὸς τινὰς τῶν διαδίκων ἀναβληθείσης δίκης κώλυμα, δὲν χωρεῖ ἀνατροπὴ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐναγομένους, ἔνεκα τοῦ ἀδαιρέτου αὐτῆς. 204 (1866).

§ 41

Ἡ ἀνατροπὴ τῶν ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικείων δικῶν ἐπέρχεται αὐτοδικαίως μετὰ 180 ἡμέρας (Πολ. 479 ἐδ. 2 καὶ 194). 8 (1879).

Ἡ λέξις αὐτοδικαίως τοῦ ἄρθρ. 482 Π. Δ. δὲν σημαίνει αὐτεπαγγέλτως, ἀλλ' ἄνευ ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς ἐκ μέρους τοῦ διαδίκου· ὅθεν, δεόν νὰ προτείνηται ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἡ ἀνατροπὴ, ὡς ἐνστάσις, προκειμένου περὶ ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐξαμηνίας, μὴ προταθεῖσα δὲ καλύπτεται. 349 (1860).

Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν ἐξάμηνος προθεσμία διὰ τὰς εἰρηνοδικιακὰς υποθέσεις παρατείνεται ἐπὶ ἑτέρους ἐξ μῆνας, ἐὰν ἐπέλθῃ βιαιὰ διακοπὴ τῆς δίκης, οἷον νόμιμος ἀπαγόρευσις τοῦ διαδίκου, συνεπεία καταδίκης αὐτοῦ εἰς εἰρκτὴν. 53 (1879).

Ἀπόφασις Εἰρηνοδικείου ἐπιβάλλουσα ὄρκον, τάσσουσα δὲ καὶ τὰς συνεπείας αὐτοῦ, δὲν εἶναι ὀριστικὴ, πρὸ τῆς ὁσέως τοῦ ὄρκου, ὥστε ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν ἐντός ἐξ μηνῶν. 5 (1874).

Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν ἐξάμηνος προθεσμία τῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου δικῶν, ἐὰν μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐκδοθῇ ἑτέρα τοῦ Πρωτοδικείου κατ' ἔφεσιν ἀπόφασις, ἐπικυροῦσα τὴν τοῦ Εἰρηνοδικίου ἢ παραπέμπουσα τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως. 242 (1875) 155 (1888).

§ 12

Ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, ἡ ἐπιδικάζουσα τὴν ἀγωγὴν, εἶναι ὀριστικὴ (ἄρθρ. 180 καὶ 185 Πολ. Δικ.) καὶ ὡς ταιαύτη ἀποπερατοῖ τὴν δίκην (ἄρθρ. 476), ἐπομένως ἡ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ, μὴ ἀνατρέπουσα αὐτοδικαίως ταύτην, ἀνολοίγει νέαν δίκην, σκοποῦσαν τὴν κατάργησιν τῆς ἀνακοπείσης ἀποφάσεως καὶ συνεπῶς, ἀνατρεπομένης τῆς ἀνακοπῆς δὲν συνανατρέπεται καὶ ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, ἀλλὰ καθίσταται τελεσίδικος. 127 (1863) 16 (1867) 221 (1869) 29 καὶ 278 (1870) 54 καὶ 164 (1871) 112 καὶ 216 (1872) 79 (1873) 91, 115, 301 καὶ 383 (1874) 35 (1875) 222 καὶ 250 (1877) 113 καὶ 256 (1878).

Διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἀποσθέννυται ἡ ὅλη δίκη μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν καὶ οὐχὶ μόνον μέρος αὐτῆς· ἐπομένως διὰ τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς συνανατρέπεται καὶ ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, ὡς μὴ οὐσα ὀριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος, μηδὲ ἀποτελοῦσα ἰδίαν δίκην (Πολ. Δικον. 507, 476, 484 καὶ 158). 53 (1845) 194, 200, 309 καὶ 331 (1875) 85 καὶ 153 (1876) 66, 123 καὶ 195 (1877) 190, 192, 195, 260 καὶ 267 (1879) 21 καὶ 196 (1880) 92 καὶ 279 (1881) 28 (1883) 76, 77 καὶ 275 (1888).

Δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀνατροπὴ μόνως τῆς ἀνακοπῆς, ἐπὶ τῇ τέλει τοῦ νὰ μείνῃ τελεσίδικος ἡ ἀνακοπέσα ἐρήμην ἀπόφασις, διότι τοῦτο ἀντιστρατεύεται εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 483 Π. Δ. καθιερούμε-

νον κανόνα τῆς ἀνατροπῆς τῆς ὅλης δίκης μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, ὅπερ ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 484 Π. Δ., καθ' ὃ διὰ τῆς ἀνατροπῆς δὲν ἐξαλείφεται τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα, ἐνῶ διὰ τῆς ἀντιθέτου ἐκδοχῆς, δηλονότι τῆς αὐτοτελοῦς ἀνατροπῆς τῆς ἀνακοπῆς, θὰ ἐπύρχετο ἡ ἐξάλειψις τοῦ τῆς ἀγωγῆς δικαιώματος· δεόν ἐπομένως νὰ ζητηθῇ ἡ ἀνατροπὴ καὶ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως καὶ τῆς ὅλης δίκης, ἄλλως ἡ ἀγωγή ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος.

114 (1880) 260 (1887) 116 (1890).

§ 13

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἐφέσεως ἐπιφέρει τὴν τελεσιδικίαν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 483 § 3). 233 (1860).

Διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως καθίσταται τελεσιδικος, ἥτοι ἀμετάκλητος ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις καὶ ἂν αὕτη τυγχάνῃ παρεμπόπτουσα περὶ ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 483 § 3). 377 (1861).

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς κατ' ἐφесιν δίκης, δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις, ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἀποσθέννυται ὅλη ἡ κατ' ἐφесιν δίκη μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, ἐπανερχομένων τῶν διαδίκων εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς δίκης ταύτης κατὰστασιν (Πολ. 483 § 3), διὰ τοῦτο τὸ ἄρθρ. 488 § 3 Πολ. Δικ. ὀρίζει, ὅτι ἡ ἀνατροπὴ τῆς κατ' ἐφесιν δίκης καθίστασι τελεσιδικον τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἥτοι μὴ ὑποκειμένην πλέον εἰς ἐφесιν εἴτε ὀριστική, εἴτε προδικαστική περὶ ἀποδείξεως αὕτη εἶναι ἀπαράδεκτος δὲ τυγχάνει ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή, δι' ἧς ἐπιδιώκεται οὐχὶ ἡ τελεσιδικία τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ἀλλ' ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις αὕτη. 352 (1864) 22 (1865).

Ἀνατραπείσης τῆς κατ' ἐφесιν δίκης, γίνεται μὲν τελεσιδικος ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ἀλλ' ὅμως ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἔχει σημασίαν ὡς πρὸς τὰς προδικαστικὰς ἀποφάσεις, διότι αὗται καὶ ἂν δὲν ἐκκληθῶσιν ἢ καταργηθῇ διὰ παραιτήσεως ἢ ἄλλως ἡ γενομένη κατ' αὐτῶν ἐφесις δύνανται νὰ μεταρρυθμισθῶσι μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῇ ἐφέσει κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἢ καὶ ν' ἀνακληθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος αὐτὰς δικαστηρίου. 35 (1887).

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἐφέσεως συνεπάγεται ἀναγκαίως καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν μεταγενεστέρων κλήσεων. 377 (1861).

Ἐὰν ἀνατραπῇ ἡ ἀναιρεσιβληθεῖσα προδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, ἀποβαίνει ἄσκοπος ἡ συζήτησις τῆς αἰτήσεως περὶ ἀναιρέσεως αὐτῆς.

85 (1867)

§ 14

Ἡ ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς κατ' αἰτήσεως ἀναιρέσεως δὲν γεννᾷ νέαν δίκην, ἀλλ' εἶναι παρεμπιπτούσα τῆς κυρίας. 159 (1849).

Ὑπαρχουσῶν δύο αἰτήσεων ἀναιρέσεως, τῆς μὲν ὑπὸ τοῦ ἐνός, τῆς δὲ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων καὶ ἀφορωσῶν διάφορα κεφάλαια, ἀνεξάρτητα ἀλλήλων, ἡ ἀνατροπὴ τῆς μιᾶς δὲν ἐπηρεάζει ποσῶς τὴν τῆς ἄλλης.

114 (1862).

ΑΝΑΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ὅρ. ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ.

ΑΝΤΑΓΩΓΗ

Περίληψις.

- § 1. Πῶς υποβάλλεται ἡ ἀνταγωγή.
- § 2. Ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν.
- § 3. Κατ' ἔφεσιν.
- § 4. Ἀναρμодиότης λόγῳ ὕλης.
- § 5. Ἰδιαιτέρα συζήτησις.
- § 6. Ἐπιβοηθητικὴ ἀνταγωγή.
- § 7. Ἀνταγωγή κατὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς.
- § 8. Ἐπιδίκασις τῆς ἀγωγῆς.

§ 1

Ἐκ τοῦ ἐδ. 1. τοῦ ἄρθρ. 564 Πολ. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἀνταγωγή εἴτε συνέχεται, εἴτε μὴ μετὰ τῆς ἀγωγῆς, δεόν νὰ υποβάλληται κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς ὅλης διαδικασίας, τῆς ἐκ τῆς ἀγωγῆς προελθούσης, τοῦτο δὲ γίνεται ἐτι σαφέστερον καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 544 Πολ. Δικ., καθ' ὃ αἱ ἐνστάσεις καὶ ἀπαιτήσεις δύνανται νὰ γίνωσι καὶ μετέπειτα, ἤτοι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην μέχρι τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροατηρίου

συνεδριάσεως· ἂν δὲ τὰ ἄρθρ. 564 καὶ 543 Πολ. Δικ. απαιτῶσι νὰ περιέχεται ἡ ἀνταγωγὴ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀπολογίας, τοῦτο διετάχθη πρὸς ἀποφυγὴν διπλῶν ἐξόδων· ὥστε, ὁ συντάξας ἀπολογητήριον δικαιούται νὰ υποβάλῃ ἀνταγωγικὰς ἀπαιτήσεις δι' ἰδιαίτερου ἐγγράφου ἢ καὶ διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ, ἐὰν δὲν θέλῃ ν' ἀπολογηθῇ ποσῶς εἰς τὴν ἀγωγὴν, τῆς ἀπολογίας μὴ οὔσης ὑποχρεωτικῆς. 213 (1847).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 543, 544, 564, 567, 633, 158, § 2, 160 καὶ 202 Πολ. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι ἐπὶ συνήθων ὑποθέσεων ἡ ἀνταγωγὴ δεόν νὰ γίνῃ διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου, ἐντὸς τῆς πρὸς ἀπολογίαν προθεσμίας. 184 (1850) 164 (1858).

Ἡ ἀνταγωγὴ ἐπὶ συνήθων δικῶν ὑποβάλλεται διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου κατὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐν τῇ προδικασίᾳ, ἄλλως καθίσταται ἀπαράδεκτος, τὸ δὲ ἀπαράδεκτον τοῦτο καὶ αὐτεπαγγέλτως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ὡς ἀφορὸν τὴν δημοσίαν τάξιν (543, 544 καὶ 158 Πολ. Δικ.) 493 (1852) 190 καὶ 277 (1867) 136 (1879).

Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο καὶ εἰς μεταγενεστέραν συνεδριάσιν δύναται νὰ προταθῇ. 190 καὶ 277 (1867).

Οὐδεμίαν δὲ ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπει ὁ νόμος, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ παραγαγὼν τὴν διὰ τῆς ἀνταγωγῆς ἐπιδιωκομένην ἀξίωσιν γεγονὸς συνέβη βραδύτερον, διότι δύναται ὁ ἐναγόμενος νὰ ἐνασκήσῃ δι' ἰδίας ἀγωγῆς τὸ δικαίωμα αὐτοῦ. 493 (1852).

Καθὰ προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 633, 544, 594, 567, 158 § 2, 160 καὶ 202 τῆς Π. Δ., ἡ ἀνταγωγὴ εἰς συνήθεις ὑποθέσεις δεόν νὰ γίνῃ ἐντὸς τῆς πρὸς ἀπολογίαν προθεσμίας, εἰς δὲ τὰς συνοπτικὰς μέχρι τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδριάσεως, ἀλλὰ καὶ βραδύτερον γενομένη εἶναι παραδεκτὴ, ἂν δὲν προταθῇ, καθ' ὃν χρόνον εἰσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον, ἐνστασις ἀπαράδεκτου. 184 (1850).

Ἐπὶ συνοπτικῶν δικῶν ἡ ἀνταγωγὴ εἶναι παραδεκτὴ μέχρι τῆς πρώτης ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως. 86 (1849).

Συνοπτικῆς οὔσης τῆς ὑποθέσεως, δύναται ὁ ἐναγόμενος νὰ διατυπώσῃ ἀνταγωγικῶς διὰ τῶν προτάσεων του καὶ ἄνευ τινὸς προδικασίας αἰτήσιν περὶ τόκου. 91 (1862).

Προτιμηθείσης ὑπὸ τοῦ Προέδρου ὑποθέσεως φύσεως συνήθους διὰ τῆς προτιμήσεως καταστάσεως συνοπτικῆς, ἐπιτρέπεται νὰ ὑποβληθῇ ἀνταγωγὴ διὰ τῶν προτάσεων (Πολ. 618, 621, 623 καὶ 564). 410 (1878).

Ἐὰν ἐνεργηθῇ συντηρητικὴ κατάσχεσις ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεώς του, ὁ ἐναγόμενος δύναται, συνοπτικῆς καταστάσεως τῆς ὑποθέσεως, νὰ διατυπώσῃ τὴν ἀνταγωγὴν διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων αὐτοῦ καὶ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπίδικασιν τοῦ ἀνταγωνικῶς ζητουμένου ποσοῦ διὰ ἀπολογητηρίου.

142 (1876).

Ἀνταγωγὴ, μὴ εἰσαχθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν εἶναι ἀπαράδεκτος, κατὰ τὰ ἄρθρ. 160, 543 καὶ 633 Πολ. Δικ.

356 (1866).

Ἡ ἐνστάσις, ὅτι ἡ ἀνταγωγὴ δὲν ὑπεβλήθη πρωτοδικῶς, ὡς οὐσα δημοσίας τάξεως (13 Πολ. Δικ.), προτείνεται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης.

74 (1875).

Ἡ ἀνταγωγὴ, εἰσαγομένη εἰς τὸ δικαστήριον τῆς ἀγωγῆς, ἵνα διακαθῇ μετ' αὐτῆς, εἶναι δίκῃ παρεμπιπτούσα καὶ ὡς τοιαύτη συνοπτικῆς διαδικασίας (Πολ. 234), ἐπομένως νομίμως ἀντιτάσσεται κατ' ἀγωγῆς συνοπτικῆς διαδικασίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 633 Π. Δ. 371 (1861).

Αἵτησις, γενομένη διὰ τῶν προτάσεων, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἐνάγων εἰς λογοδοσίαν, δὲν εἶναι ἀνταγωγὴ ἀλλὰ μᾶλλον αἵτησις ἵνα ἀποδείξῃ ὁ ἐνάγων διὰ τῆς λογοδοσίας τὰς τε προκαταβολάς, τὰς ὁποίας ἰσχυρίζεται, ὅτι ἔδωκε καὶ τὰς ζημίας ἃς ὑπέστη, διότι ἡ περὶ λογοδοσίας αἵτησις ἄνευ ἐτέρας χρηματικῆς ἢ περὶ ἄλλου ἀντικειμένου περιουσίας ἀξιώσεως δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ αἵτησιν περὶ ἐπιδικάζσεως δικαιώματος καὶ ἐπομένως ἀνταγωγὴν.

254 (1851).

Ἐπὶ ὁμορρύθμου ἐταιρίας, ἐχούσης πολλὰ εἰς διαφόρους τόπους ὑποκαταστήματα, δύναται ν' ἀντιταχθῇ ἀνταγωνικῶς κατ' ἀγωγῆς ὑποκαταστήματος ἐταιρικῶ ἢ κατὰ τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος ἀπαίτησις τοῦ ἐναγομένου (Πολ. 564, 633 καὶ 728), εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν αἱ ἀξιώσεις αὗται πηγάζωσιν ἐκ τῶν πρὸς ἕτερον ὑποκατάστημα τῆς κυρίας ἐταιρίας σχέσεων τοῦ ἐναγομένου.

265 (1868).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 728, συνδ. πρὸς ἄρθρ. 633 Πολ. Δικ., ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων δὲν συγχωρεῖται ἀνταγωγὴ, κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς συζητήσιν, εἰμὴ ὅταν δύναται νὰ συζητηθῇ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδριάσει μετὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐπομένως οὐδέποτε ἐν τῇ κατ' ἔφε-

σιν δίκη καὶ πολὺ ὀλιγώτερον, ὅταν ᾔηται ὥριμος ἢ τῆς ἐφέσεως ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ἐκδίκασις. 1 (1865).

Ἀνταγωγικαὶ ἀπαιτήσεις ἀστικῆς φύσεως δὲν δύνανται νὰ συνεκδικασθῶσι μετ' ἀγωγῆς ἐμπορικῆς, ἐνώπιον τοῦ Ἐμποροδικείου.

504 (1852).

Ἀνταγωγή, ἐγερθεῖσα 22 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐμποροδικείου ἐγερσιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποτελοῦσα ἐκκρεμοδικίαν.

13 (1843).

§ 3

Ἀνταγωγή, ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον ὑποβληθεῖσα εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρ. 13, 535, 619, 158, 160, 580, 747 καὶ 776 Πολ. Δικ.

87 (1849).

Τὸ Ἐφετεῖον δὲν δύναται νὰ παραπέμψῃ τὴν ἀνταγωγὴν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅταν αὕτη συνεζητήθῃ πρωτοδικῶς καὶ ἐξεδῶθῃ περὶ αὐτῆς ἀπόφασις, ἐκκληθεῖσα ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν.

77 (1835).

§ 4

Τὸ Ἐμποροδικεῖον δὲν καθίσταται ἀρμόδιον, ἔνεκα μόνης τῆς συναφείας νὰ δικάσῃ ἀνταγωγὴν, ἐξηρημένην ἀπολύτως τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ, διότι ἢ τῆς συναφείας ἀρμοδιότης μόνον ταύτην τὴν ἐξαίρεσιν εἰσάγει, ὅτι δὲν εἰσάγονται αἱ συναφεῖς δίκαι εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου ἀλλ' εἰς τὸ τῆς κυρίας δίκης. 504 (1852).

Τὴν ἀναρμοδίως λόγῳ ὕλης εἰσαγομένην ἀνταγωγὴν δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως ν' ἀπορρίψῃ τὸ δικαστήριον, κατὰ τὰ ἀρθρ. 25, 564, § 3 καὶ 633 Πολ. Δικ.

129 (1863).

§ 5

Δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τὸ δικαστήριον νὰ παραπέμψῃ εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν τὰς ἀνταγωγικὰς ἀπαιτήσεις, ἐφ' ὅσον κρίνει, ὅτι ἡ σύγχρονος μετὰ τῆς ἀγωγῆς ἐκδίκασις αὐτῶν δύναται νὰ παραγάγῃ σύγχυσιν καὶ περιπλοκάς, ὡς τῆς μὲν δίκης ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ὠρίμου οὐσης, τῆς δὲ ἐπὶ τῆς ἀνταγωγῆς χρηζούσης μακρᾶς διαδικασίας. 139 (1883).

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύγχρονον συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς μετὰ τῆς ἀνταγωγῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου νὰ διατάξῃ τὸν χωρισμὸν ἢ μὴ.

184 (1850)

Δὲν πρέπει ν' ἀναβάλληται ἡ ἀπόφασις τῆς κυρίας δίκης, ἔνεκα τῶν

ἀνταγωνικῶν ἀπαιτήσεων, ὅταν αὗται, ἀνεκκαθάριστοι οὔσαι, δὲν δύνανται νὰ συνεκδικασθῶσι μετὰ τῆς ἐκκαθαρισμένης ἀπαιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος (Πολ. Δικ. 633). 34 (1856)

Ὅταν τὸ Πρωτοδικεῖον ἐδίκασεν ἐπὶ τῆς ἀνταγωγῆς, τὸ δὲ Ἐφετεῖον θεωρῇ ἀναγκαίαν τὴν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν παραπομπήν τῆς, ἢ παραπομπή αὕτη δεόν νὰ γίνηται ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν (Πολ. Δικ. 762 καὶ ἐπ.). 77 (1845)

Τὸ Ἐφετεῖον δύναται νὰ δικάσῃ τὴν ἀνταγωνικὴν ἀπαίτησιν, ἣν τὸ Πρωτοδικεῖον, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἔφσεις, παρέπεμψεν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, διότι ἡ ἀνταγωγή συνεζήτηθη πρωτοδικῶς, καίτοι τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἀπεφάσισεν ἐπ' αὐτῆς (745, 778 καὶ 780 Πολ. Δικ.) 190 (1854)

Παραπεμφθείσης τῆς ἀνταγωγῆς εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, αὕτη προκαλεῖται διὰ κλήσεως πρὸς συζήτησιν ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος διαδίκου. 326 (1866).

§ 6

Ἐὰν ὑποβληθῇ ἀνταγωγή τις ἐπιβοηθητικῶς, δηλαδὴ διὰ τὴν περὶπτωσιν, καθ' ἣν ἤθελε γίνεи δεκτὴ ἡ ἀγωγή, δὲν δύναται τὸ δικαστήριον πρὸ τῆς ἐπιδικάσεως τῆς ἀγωγῆς νὰ δεχθῇ τὴν ἀνταγωγήν, διότι παραβιάζει τὸ ἄρθρ. 170 Πολ. Δικ. 220 (1887).

§ 7

Δύναται νὰ ζητηθῇ ἀνταγωνικῶς ἡ διανομὴ κτήματος, οὔτινος, διὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ζητεῖται ἡ ὡς κοινοῦ ἀναγνώρισις. 23 (1878).

§ 8

Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιδικάσῃ τὴν ἀγωγήν καὶ πρὸ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ἀνταγωγῆς. 192 (1870).

ΑΝΤΕΦΕΣΙΣ ὅρ. ΕΦΕΣΙΣ

ΑΝΤΙΚΛΗΤΟΣ ὅρ. ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΤΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Περίληψις

- § 1. Ὅποια τις δέον νὰ ᾔηται ἡ ἀπάντησις.
 § 2. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ παράλειψις τῆς ἀπαντήσεως εἶναι ἀζήμιος.
 § 3. Ἐκφρασις τοῦ μὴ γινώσκειν ἢ μὴ πιστεύειν.
 § 4. Ἀπολογητήριον.

§ 1

Κατὰ νόμον, ὁ διὰδικος ὀφείλει ῥητῶς καὶ σαφῶς νὰ ὑποβάλῃ τὴν ἀπάντησιν καὶ τὰς ἐνστάσεις αὐτοῦ εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὰς προτάσεις τοῦ ἀντιδίκου του. 73 (1875).

Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἔλλειψις ὀριστικῆς, ἀμέσου καὶ ῥητῆς ἀπαντήσεως θεωρεῖται ὡς ὁμολογία τοῦ μὴ ἀντικρούσθέντος ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀντιδίκου (Πολ. Δικ. 273, 546 καὶ 585). 75 (1885).

Ἡ παράλειψις ῥητῆς καὶ ἀπ' εὐθείας ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἀγωγὴν, κατὰ τὴν πρῶτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν, θεωρεῖται ὡς ὁμολογία τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 545, 546, 585, 273, 160). Τὸ δὲ νόμιμον τεκμήριον τῆς ὁμολογίας, ἔνεκα τῆς μὴ ἀρνήσεως, δὲν περιορίζεται εἰς ἣν περίπτωσιν ῥητῶς προσκληθεῖς τις ν' ἀπαντήσῃ, σιωπᾷ, διότι ἡ λέξις ἀρνησις τοῦ ἄρθρ. 585 εἶναι ταυτόσημος τῇ λέξει παραμέλησις τοῦ ἄρθρ. 273. 233 (1840)
 64 (1852) 219 (1854) 249 (1855) 31 (1866) 218 (1870).

Ἡ σιωπὴ δὲν θεωρεῖται ὡς ὁμολογία, εἰμὴ μόνον, ὅταν προσκληθεῖς τις ὠρισμένως ν' ἀπαντήσῃ σιωπῆσῃ ἢ δὲν ἐμφανισθῇ (Πολ. Δικ. 585 § 2). 78 (1846) 223 (1850).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 545, 546, 548 καὶ 585 Πολ. Δικ., δὲν ἰσχύει ἡ γενικὴ καὶ ἀόριστος ἀρνησις ἰσχυρισμοῦ τινος, ἀλλ' ἀπαιτεῖται εἰδική, εἰς ἕκαστον κεφάλαιον τῆς ἱστορικῆς διηγήσεως τοῦ ἀντιδίκου, ἄλλως ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος θεωρεῖται ὡμολογημένος. 249 (1855) 1 καὶ 162 (1864) 169, 347 καὶ 391 (1865) 245 (1868) 305 (1881).

Ἡ φράσις ἀρνοῦμαι πάντα ἰσχυρισμόν, πρότασιν καὶ ἔνστασιν τοῦ ἀντιδίκου εἶναι ἀόριστος καὶ γενικὴ καὶ δὲν ἀναπληροῖ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 546 § 1 καὶ 2 Πολ. Δικ. ἀπαιτουμένην εἰδικὴν ἀπάντησιν εἰς ἕκαστον οὐσιῶδες κεφάλαιον τῆς ἱστορικῆς διηγήσεως τοῦ ἐνάγοντος καὶ

έπομένως θεωρούνται ώμολογημένοι οί μὴ εἰδικῶς ἀντικρουσθέντες ἰσχυρισμοί. 313 (1857) 170 (1859) 256 (1865) 399 (1866) 333 (1879) 308, 311 καὶ 364 (1880) 264 (1887).

Ἡ εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπάντησις διὰ τῆς φράσεως ἀρνοῦμαι πάντας τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος κτλ. » περιέχει τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρ. 546 Π. Δ. καὶ ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς. 74 καὶ 174 (1886).

Τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας, μὴ λαθὼν ὑπ' ὧσιν τὴν ἀόριστον ἀπάντησιν τοῦ διαδίκου, ὅτι ἀρνεῖται πάντας τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀντιδίκου του, οὐδένα νόμον παραβιάζει, διότι τὰ δικαστήρια καθήκον ἔχουσι νὰ αἰτιολογῶσι τὰς εἰδικὰς καὶ ὠρισμένας ἀπαντήσεις τῶν διαδίκων (ἄρθρ. 546 Πολ. Δικ.), δὲν ὀφείλουσι δὲ νὰ θεωρῶσιν ὡς ἀπάντησιν, ἀντικρούουσιν ὠρισμένους ἰσχυρισμοὺς, ὅταν εἰδικῶς καὶ ὠρισμένως δὲν ἐκφράζεται περὶ αὐτῶν ὁ ἀπολογούμενος. 40 (1867).

Ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ παράλειψις ἀπαντήσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 585 τῆς Πολ. Δικ., ἰσχύει ὡς ὁμολογία, καὶ παράγει κατὰ τὸ ἄρθρον 273 § 1 τῆς Πολ. Δικ., ἀλήθειαν ἀναμφισβήτητον καὶ ἀδιάσειστον, πᾶσα δὲ κατ' αὐτῆς ἀνταπόδειξις εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ περὶ νομιμοποιήσεως δὲ προκειμένου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φιλονικηθῇ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 585 Πολ. Δικ. θεωρούμενον ὡς ὁμολογηθέν. 313 (1887).

Τὸ δικαστήριον δύναται, ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του, ν' ἀπαιτήσῃ θετικὴν ἀπάντησιν πρὸς διασάφησιν ἰσχυρισμοῦ τινος, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 172 καὶ 76 Πολ. Δικ. καὶ ἐάν, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην, εὕρῃ αὐτὸν μὴ σπουδαῖον καὶ μὴ δεκτικὸν ἀποδείξεως, δὲν ὀφείλει νὰ διατάξῃ περὶ αὐτοῦ ἀπόδειξιν. 5 (1869).

Τὰ δικαστήρια δὲν ὀφείλουσι νὰ διατάττωσιν ἀποδείξεις, εἰμὴ ὅταν οἱ διάδικοι προτείνωσιν ἢ ἀρνώνται ὠρισμένα γεγονότα, ἐπιδρῶντα εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς δίκης (Πολ. 546 καὶ ἐπ.), έπομένως ἡ φράσις, ὅτι ὁ διάδικος οὐδένα ἰσχυρισμὸν ἀναγνωρίζει, οὐδεμίαν πρότασιν, ἔνστασιν ἢ ἔγγραφον τοῦ ἀντιδίκου του, δὲν εἶναι ὠρισμένη.

249 (1856) 82 (1865).

Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐναγομένου, ὅτι δὲν ὀφείλει εἰς τὸν ἐνάγοντα, δὲν ἔχει τὰ προσόντα τῆς ἀπαντήσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 546 Πολ. Δικ., διότι ἐνῷ ὁ ἐνάγων ἰσχυρίσθη τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ συμφωνίαν, ὧφειλεν ὁ ἐναγόμενος ν' ἀπαντήσῃ θετικῶς, ῥητῶς καὶ ἀπ' εὐθείας περὶ τῆς ἀληθείας ἢ μὴ τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος, ἢ δὲ ἀπάντησις, ὅτι

δὲν ὀφείλει τι δὲν εἶναι ἐπαρκές.

466 (1852).

Ἐὰν ζητῆται προῖξ, ληφθεῖσα δύναμει προικοσυμφώνου, ὁ δὲ ἐναγομένος δὲν ἀμφισβητήσῃ πρωτοδίκως τὴν ὑποχρέωσιν του, τὸ δικαστήριον δύναται, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὸ προικοσύμφωνον, δύναμει τῆς ὁμολογίας ταύτης, νὰ δεχθῇ τὴν ἀγωγὴν (Πολ. 273). 142 (1882).

Ἰσχυρισμός, εἰδικῶς καὶ ἀμέσως ἀντικρουσθεὶς, δὲν θεωρεῖται ὡμολογημένος.

71 (1875).

Ἐὰν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀποκρούηται ἐκ προοιμίων ἐνδεχομένη τις ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου, τὴν δὲ ἀγωγὴν ταύτην ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων διὰ τῶν προτάσεων του, δέον, λαμβανομένης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὑπ' ὅψιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐνός ὅλου μετὰ τῶν προτάσεων νὰ θεωρηθῇ ἀποκρουσθεῖσα ἡ ἔνστασις.

167 (1876).

§ 2

Ἡ σιωπὴ τοῦ ἐναγομένου δὲν καθιστᾷ νόμιμον τὴν περὶ τόκου ἀπαίτησιν τοῦ ἐνάγοντος, ἥτις δέον νὰ πηγάζῃ ἢ ἐκ συμφωνίας τῶν διαδίκων ἢ ἐκ τοῦ νόμου.

340 (1853).

Ὁ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀποδίδων κακὴν πίστιν εἰς τὸν ἐναγόμενον δὲν ὀφείλει ν' ἀρνηθῇ εἰδικῶς τὸν περὶ καλῆς πίστεως ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναγομένου.

231 (1875).

Ἐπὶ ἐμπορικῶν λογαριασμῶν, ὁ ἀμφισβητῶν τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ παραγγελιοδόχου, τὴν ταυτότητα τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τὴν ἐκ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ ἀξίαν, δὲν εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀμφισβητήσῃ εἰδικῶς καὶ ὠρισμένως τὰ καθέκαστα κονδύλια τοῦ λογαριασμοῦ.

37 (1870).

Ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως, ἔνεκα προσβολῆς τῆς τιμῆς, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ἀμφισβητήσῃ τὸ γεγονὸς τῆς προσβολῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ζητουμένης ἀποζημιώσεως, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι, ὡμολόγησε τὴν ἀγωγὴν ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τοῦτο· ἐπομένως δύναται τὸ Δικαστήριον, μετὰ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος τῆς προσβολῆς, νὰ περιορίσῃ, λαμβάνων ὑπ' ὅψιν τὰς σχετικὰς περιστάσεις, τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητούμενον ποσόν.

50 (1876).

§ 3

Ἡ ἔκφρασις περὶ τοῦ μὴ γινώσκειν ἢ μὴ πιστεύειν θεωρεῖται ὡς ἄρνησις (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 547) οὐχὶ δὲ ὡς ὁμολογία καὶ δέον νὰ διατάσσεται ἀπόδειξις.

265 (1862) 175 (1870).

§ 4

Τὸ ἀπολογητήριον ἔγγραφον κοινοποιεῖται ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν συνήθων δικῶν, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται νὰ γίνη καὶ διὰ τῶν προτάσεων, μέχρι τῆς ἐπ' ἀχροατηρίου συζητήσεως. 151 (1885).

ΑΠΟΓΡΑΦΗ¹.

Περίληψις.

§ 1. Διατυπώσεις ἀπογραφῆς.

§ 2. Δικαιώματα τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου.

§ 1

Τὸ ἄρθρ. 1071 § 6 Πολ. Δικ., ἀπαιτοῦν ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν ἀντικειμένων τῆς κληρονομίας, ἔννοεῖ κυρίως τὰ κινητά· ὅθεν δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἔκθεσις τῆς ἀπογραφῆς, ἐν ᾗ δὲν περιγράφονται τὰ ἀκίνητα καθ' ὅρια καὶ κατ' ἔκτασιν, ὅταν μάλιστα δὲν ἀποδίδηται πлагія τις σκέψις εἰς τὸν προκαλέσαντα τὴν ἀπογραφὴν. 160 (1877).

Αἱ κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀπογραφῆς προκύπτουσαι δυσχέρειαι, παραπέμπονται ἄνευ ἐξαίρεσεως εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν (Πολ. 1073), ὅστις εἶναι ἀρμόδιος νὰ ἀποφασίσῃ προσωρινῶς καὶ τίς ἐκ τῶν ἐχόντων ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ἀπογραφομένης περιουσίας θέλει φυλάττει καὶ κατέχῃ αὐτήν (Πολ. 634 καὶ ἐπ. καὶ 1071 § 8). Κατὰ τὴν τακτικὴν δὲ διαδικασίαν δεόν νὰ υποβληθῇ ἡ ἀγωγὴ ὑπὸ τοῦ τρίτου, τοῦ ἔχοντος ἀξιώσεις πραγματικοῦ δικαιώματος ἢ νομῆς. Πολ. Δικ. 1061 καὶ 1068. 138 (1884)

§ 2

Ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος ἀντιπροσωπεύει τὴν κληρονομίαν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων (Πολ. 1075), τὸ δ' ἐκ τῆς ἀπογραφῆς χορηγούμενον αὐτῷ ὠφέλημα συνίσταται μόνον εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐνέχεται πρὸς ἐξόφλησιν τῶν κληρονομικῶν δανειστῶν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας. 77 (1855),

¹ Ἐνταῦθα γίνεται λόγος περὶ ἀπογραφῆς μόνον κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν (ἄρθρ. 1070—1079).

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ¹

Περίληψις.

- § 1. Συντηρητική ἀπόδειξις.
 § 2. Προαπόδειξις.
 § 3. Πότε διατάσσεται ἀπόδειξις.
 § 4. Ἀνταπόδειξις.
 § 5. Ἀπόδειξις ἁλλοδαπῶν νόμων.
 § 6. Πασίδηλον καὶ γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ.
 § 7. Ἀποδεικτικὰ μέσα.
 § 8. Βάρος τῆς ἀποδείξεως ἐν γενεῇ.
 § 9. Περὶ βάρους τῆς ἀποδείξεως· εἰδικαὶ περιπτώσεις.
 § 10. Θέμα ἀποδείξεως.
 § 11. Μὴ προσαγωγή ἀποδείξεως ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος.
 § 12. Νέαι ἀποδείξεις.
 § 13. Διεξαγωγή ἀποδείξεως κατ' ἐντολὴν ἁλλοδαποῦ δικαστηρίου.
 § 14. Μόρφωσις δικαστικῆς πεποιθήσεως.

§ 1

Μόνα τὰ δικαστήριά εἰσιν ἀρμόδια νὰ δέχωνται αἰτήσεις περὶ συντηρητικῆς ἀποδείξεως, ἀποφασίζουσι δὲ κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικοσίαν. Αἱ τοιούτου εἴδους ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν.

36 (1847).

Ἡ αἴτησις περὶ συντηρητικῆς ἀποδείξεως καὶ ἐπὶ διοικητικῆς διαφορᾶς ὑποβάλλεται εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια. 285 (1856).

Ἡ συντηρητικὴ ἀπόδειξις εἶναι μὲν δεκτὴ οὐ μόνον διαρκούσης τῆς κυρίας δίκης ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς (Πολ. 257 καὶ 260), δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐπιδιωχθῇ ἢ διεξαγωγή αὐτῆς διὰ μήπω προσβληθὲν δικαίωμα, ἀλλ' ἀπλῶς δι' ἐνδεχόμενον νὰ προσβληθῇ ἐν μέλλοντι χρόνῳ καὶ ὑπὸ ἀγνώστου προσώπου (Πολ. 1). 331 (1887).

Ἐπὶ συντηρητικῆς ἀποδείξεως δύναται νὰ παραλειφθῇ ἡ κλήτευσις τοῦ καθ' οὗ πρόκειται νὰ διεξαχθῇ αὕτη διαδίκου, ὅταν ᾖ ἀνεφικτος (Πολ. Δ. 257 καὶ ἐπ. 260, 282 καὶ ἐπ.). 219 (1866).

¹ Περὶ ἐκάστου τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων γενήσεται λόγος ἰδιαίτερος ἐν οἷς κείῳ τόπῳ.

§ 2

Κατὰ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. (ἄρθ. 248 καὶ 249), οὐδεὶς διὰδικος εἶναι ὑπόχρεως πρὸς ἀπόδειξιν πρὶν ἢ ἐκδοθῇ παρεμπύπτουσα περὶ τοῦτου ἀπόφασις, ὀρίζουσα τὰ μέσα καὶ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως. 157 (1838) 100 (1859) 90 καὶ 224 (1864) 339 (1865) 97 (1878).

Προκειμένου περὶ ἰσχυρισμοῦ, ἀποδεικτέου μόνον δι' ἐγγράφου, ὁ προτείνων αὐτὸν ὑποχρεοῦται εἰς προαπόδειξιν (Πολ. 250, 391 καὶ ἐπ. καὶ 539). 47 (1843) 66 (1845) 84 (1849) 129 (1852) 384 (1855) 100 (1859).

Ὁ ἀποδεικνύων δὲν εἶναι ὑπόχρεως εἰς προαπόδειξιν εἰμὴ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρ. 405 καὶ 538 Π. Δ. 140 (1870) 34 (1877).

Ἐὰν δὲν προσήγαγέ τις τὸ ἐπιδοτήριο, ἐφ' οὗ στηρίζει ἔνστασιν ἀπαραδέκτου, δὲν πρέπει ν' ἀπορριφθῇ ἄνευ ἀποδείξεως ἢ ἔνστασις (Πολ. Δικ. 248 καὶ 522). 243 (1868).

Ὅταν προσάγωνται κατὰ προαπόδειξιν ἔγγραφα, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀγωγή, δὲν πρέπει νὰ ἀπορρίπτηται αὕτη, ἐὰν δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων, καίτοι ὁ ἐνάγων δὲν ἐπικαλεῖται ἄλλην ἀπόδειξιν, ἀλλὰ θέον νὰ διατάσσεται τακτικὴ ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. 244 καὶ 250). 39 (1884).

Οὐδεὶς ὑποχρεοῦται εἰς προαπόδειξιν, ἐπομένως τὸ Δικαστήριον ὀφείλει νὰ διατάσῃ τὴν δέουσαν ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς, ὅταν ὁ διάδικος ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐπλήρωσε καὶ ὅταν ἀκόμη, πρὶν ἢ ὑποχρεωθῇ οὗτος εἰς ἀπόδειξιν, προσάγῃ ἔγγραφα ἐπὶ ἀσήμου χάρτου. 339 (1887).

Ὅσάκις τὰ κατὰ τὴν προαπόδειξιν ὑποβληθέντα τεκμήριά εἰσιν ἀνίσχυρα πρὸς σχηματισμὸν δικαστικῆς πεποιθήσεως, ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ διατάσῃ νέας ἀποδείξεις (260 καὶ 378 Π. Δ.). 144 (1884).

Αἱ κατὰ προαπόδειξιν προσαγόμεναι ἀποδείξεις δὲν δύνανται νὰ συμπληρωθῶσι διὰ δικαστικοῦ ὄρκου, ἂν προηγουμένως δὲν διαταχθῇ ἡ διὰ νομίμου τρόπου προσαγωγή κρείσσονος ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 378, 379 καὶ 249). 325 (1874).

Ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένη γνωστοποίησις τῆς ἐκχωρήσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐκδοχέως πρὸς τὸν ὀφειλέτην, δύναται μὲν ν' ἀποδειχθῇ δι' ἐγγράφου, δι' ὄρκου ἢ δι' ὁμολογίας, ἀλλ' οὐδενὸς τῶν μέσων τούτων προταθέντος δὲν ὑποχρεοῦται τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ τὴν δι'

ἐγγράφου ἢ δι' ἐπακτοῦ ὅρκου ἢ δικαστικῆς (μὴ γενομένης ἐνώπιόν του) ὁμολογίας ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων (250, 264, 351, 485 καὶ 538 Πολ. Δικ.). 4 (1853).

§ 3

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπόδειξις νομικοῦ συμπεράσματος ἀλλὰ μόνον πραγματικῶν γεγονότων. 62 (1849).

Δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἀπόδειξις περὶ πραγμάτων, ἀποδεικνυμένων διὰ Βασ. Διαταγμάτων. 57 (1846) 116 (1849).

Δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἀπόδειξις ἀορίστων ἀντικειμένων. 27 (1844) 79 (1846).

Ἀμφισβητηθέντος ἰσχυρισμοῦ τινος διατάσσεται ἡ νόμιμος αὐτοῦ ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. 244, 248 καὶ ἐπ.). 122 (1879).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον ἐκ μόνων τεκμηρίων νὰ θεωρήσῃ ἀποδεδειγμένον ἰσχυρισμόν τινα, χωρὶς νὰ διατάξῃ προηγουμένως περὶ αὐτοῦ ἀπόδειξιν, διότι στερεῖται ὁ ἀντίδικος τοῦ δικαιώματος τῆς ἀναποδείξεως. 135 (1848) 327 (1879) 254 (1887) 35 (1890).

Τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ διατάσῃ τὴν ἀπόδειξιν γεγονότων, ἐχόντων τὸν ὀρίζομενον ἐν ἄρθρ. 244 καὶ 246 χαρακτήρα καὶ ἂν ἔτι ἐμόρφωσε τὴν πεποίθησιν ἐκ τῶν δικογράφων, ὅτι τὰ γεγονότα ταυτὰ εἰσιν ἀπίθανα, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀδύνατα. 201 (1872)

Τὸ δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ διατάσῃ ἀπόδειξιν περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων γεγονότων, ἐφ' ὧν τεκμήριον ἀπλῶς δύναται νὰ στηριχθῇ, ἀλλὰ τὸ τεκμήριον τοῦτο ἀφήνει ὀλοσχερῶς ὁ νόμος εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστοῦ (Πολ. Δικ. 244 καὶ 276). 78 (1884).

Περὶ ἐπουσιωδῶν καὶ ἀσχέτων πρὸς τὴν ὑπόθεσιν περιστατικῶν δὲν εἶναι ὑπόχρεων τὸ δικαστήριον νὰ διατάσῃ ἀπόδειξιν (Πολ. Δικ. 172, 244 καὶ 256). 152 (1853).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, θεωροῦν ἰσχυρισμόν τινα ὡς οὐσιώδη, δὲν δύναται ἄνευ διατάξεως περὶ ἀποδείξεως νὰ τὸν ἀπορρίψῃ (Πολ. 244, 248 καὶ 249). 169 (1879).

Τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ διατάσῃ ἀπόδειξιν περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, οὐχὶ δὲ ν' ἀπορρίπτῃ αὐτήν, ἐκτιμῶν ἀποδείξεις, προσαγομένας κατὰ προαπόδειξιν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου. 65 (1879).

Συμφωνούντων τῶν διαδίκων περὶ τινος γεγονότος, οὐδεμίαν ἀνάγκη ἀποδείξεως, κατὰ τὰ ἄρθρα 244 καὶ 264 Π. Δ. 335 (1879).

Οὐδείς νόμος ὑποχρεοῖ τὸν δικαστήν, ὅποτεν διὰ τῶν προσαχθέντων νομίμων μέσων ἀποδείξεως πείθεται περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς νομιμότητος τῆς αἰτήσεως ἐνὸς τῶν διαδίκων, νὰ μὴ ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῶν, πρὶν ἢ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἕτερον διάδικον τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου παρ' ὅ,τι ὑπάρχει ἤδη ἀποδεδειγμένον· τοῦναντίον μάλιστα ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρ. 244 καὶ 248 τῆς Πολ. Δικονομίας προκύπτει, ὅτι τότε μόνον ὁ δικαστὴς ὑποχρεοῦται νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν, ὅταν αὐτὸς οὗτος δὲν ᾔναι δικαστικῶς πεπεισμένος ἐκ τῶν προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, περὶ τῶν γεγονότων, ἐπὶ τῶν ὁποίῳν στηρίζονται αἱ αἰτήσεις τῶν διαδίκων. 174 (1847).

Τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι ὑπόχρεον νὰ διατάξῃ ἐτέρας ἀποδείξεις, ὅταν ἐκ τῶν ἐνυπαρχουσῶν πείθεται περὶ τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων (Πολ. 244, 248). 187 καὶ 383 (1852) 6 καὶ 324 (1861) 117 καὶ 172 (1863) 207 (1864) 240 καὶ 354 (1866) 180 (1867).

Τὰ δικαστήρια διατάσσουσιν ἀπόδειξιν μόνον, ὅτανδ' ἐν ᾔναι εἰσέτι δικανικῶς πεπεισμένα περὶ τῶν γεγονότων, τῶν εἰς λύσιν τῆς ὑποθέσεως οὐσιωδῶς ἀναγκαίων (Πολ. 244), ἐπομένως, ὅταν ὁ διάδικος προσαγάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον ὅσας ἔχει ἀποδείξεις, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του καὶ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ δὲν ζητήσῃ νὰ ἐπιτραπῇ καὶ εἰς αὐτὸν νὰ φέρῃ τὰς ἐναντίας ἀποδείξεις τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ ἐκδῶσῃ παρεμπίπτουσαν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν, ἐὰν ἀρκῶσι πρὸς μὀρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του αἱ ὑπάρχουσαι ἀποδείξεις. 8 καὶ 27 (1844) 204 (1849) 179 (1864) 274 (1887).

Ὅσάκις πρὸς ὑποστήριξιν αὐτοτελοῦς αἰτήσεως διαδίκου τινὸς προὔταθῃσαν παρ' αὐτοῦ πραγματικὰ περιστατικά, ἐπιδρῶντα εἰς τὴν δίκην, ὀφείλει τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ αὐτεπαγγέλτως τὴν ἀπόδειξιν αὐτῶν. 182 (1838) 10 (1841).

Ἐὰν ὁ διάδικος δὲν ζητῇ νὰ τῷ ἐπιτραπῇ, ὅπως ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του, τὸ δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πράξῃ τοῦτο αὐτεπαγγέλτως, διότι τὰ δικαστήρια εἰσιν ὑπόχρεα ν' ἀποφασίζωσιν ἐπὶ τῶν αἰτήσεων καὶ οὐχὶ ἐφ' ἀπλῶν ἰσχυρισμῶν. 12 καὶ 196 (1846).

Ἐὰν ὁ ἐνάγων προέτεινεν ὡς μέσον ἀποδείξεως τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς του τὴν προσαγωγὴν τῶν βιβλίων τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του διευθυνομένου ἐταιρικοῦ καταστήματος, δὲν ὑπέβαλε δέ, κατὰ τὴν μετὰ τὴν προσαγωγὴν τῶν βιβλίων τούτων συζήτησιν, πρότασιν, ὅπως ἐπι-

τραπῇ αὐτῷ ἢ διὰ παντὸς ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου ἀπόδειξις τῆς αὐτῆς βάσεως, δὲν ὑποχρεοῦται τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν νέων ἀποδείξεων (Πολ. Δικ. 172). 54 (1848)

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 244 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ τοῦ δικαστοῦ πεποίθησις καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν ἄλλην πραγματικὴν ἀπόδειξιν, δὲν δύναται ὅμως οὗτος, κατὰ τὰ ἄρθρ. 172, 248, 250 καὶ 256 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, νὰ παραδεχθῇ αὐτογνωμόνως τὴν ὑπαρξιν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἀμφισβητούμενων, ἀλλ' ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδειξιν αὐτῶν καὶ νὰ ἐκθέσῃ ἐν τῇ ἀποφάσει του τοὺς λόγους τῆς πεποιθήσεώς του περὶ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἀμφισβητούμενων πραγματικῶν γεγονότων. 13 (1848) 257 (1849).

Ὅταν ἐξ ἐγγράφων ὁ δικαστὴς σχηματίζῃ πεποίθησιν περὶ τοῦ ἀποδεικτέου γεγονότος, πᾶσα ἄλλη ἀπόδειξις καθίσταται περιττὴ (244 Πολ. Δικ.) 79 (1836).

Ἀφοῦ τὸ δικαστήριον, ἐκ τῶν προσαχθεῖσων ἀποδείξεων, πείθεται περὶ τῆς εἰκονικότητος συμβολαίου τινός, δὲν μεταπίθεται δὲ ἐκ τοῦ προσαγομένου ἐτέρου συμβολαίου, ὅπως θεωρήσῃ σπουδαῖον τὸ πρῶτον, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τῆς σπουδαιότητος καὶ τοῦ δευτέρου συμβολαίου, ὅπως ἀποφανθῇ, ὅτι τοῦτο δὲν πείθει αὐτὸν περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ πρώτου. 55 (1881).

Τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ διατάττωσιν ἀποδείξεις πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς ζητουμένης ἀποζημιώσεως, οὐχὶ δὲ νὰ στηρίζωνται εἰς ἰδίαις κρίσεις (Πολ. Δικ. 224 καὶ 249). 52 (1881).

Ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκα προσβολῆς τῆς τιμῆς, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις σχετικῶς πρὸς τὴν καινωνικὴν θέσιν τῆς κῆρης, πρὸς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ πρὸς τὴν δυνατὴν ἀποκατάστασίν της, δὲν δύναται δὲ νὰ θεωρήσῃ τὰ γεγονότα ταῦτα, ὄντα διάφορα κατὰ τὰς περιστάσεις, ὡς γνωστὰ αὐτῷ, ἄνευ ἀποδείξεων. 289 (1874).

Τὸ δικαστήριον διατάσσει ἀπόδειξιν καὶ ἰδίως πραγματογνωμοσύνην, ὅταν ἡ τοιαύτη ἀπόδειξις δύναται νὰ συντελέσῃ πρὸς διασάφισιν τῶν ἀμφισβητούμενων γεγονότων καὶ δὲν δύναται ἐκ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων νὰ μορφώσῃ περὶ τῶν γεγονότων τούτων τὴν πεποίθησιν του (172 καὶ 291 Πολ. Δικ.) 124 (1869).

Ἀμφισβητούμενης τῆς ιδιότητος κτήματός τινος (λ. χ. ἂν ᾖναι ἀμ-

πελῶν ἢ ἀρόσημος γῆ) καὶ ἐχούσης σημασίαν τῆς ιδιότητος ταύτης ὡς πρὸς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς, διατάσσεται ἀποδείξεις. 195 (1859).

Γενομένης ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς ταυτότητος ἀκινήτου, ὀφείλει ὁ δικαστής, πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του, νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις περὶ τῆς ταυτότητος (Πολ. 172 καὶ 248). 56 (1877).

Ἀπόφασις, τάξασα ἀποδείξεις μόνον περὶ τῶν προσενεχθεισῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν καὶ παραδεχομένη, μετὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, ὡς ἀποδεδειγμένον, ὅτι αἱ ὑπηρεσίαι προσηρέχθησαν οὐχὶ ἐπὶ σκοπῷ ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ χαριστικῶς πρὸς ἀνταπόδοσιν τῆς ἥς ἀπήλαυε περιθάλψεως, χωρὶς περὶ τούτου τοῦ οὐσιώδους πραγματικοῦ περιστατικοῦ (Ν. 22 Π. 19. 5) νὰ ὑπάρχῃ θέμα, παραβιάζει τὰ ἄρθρα 248 καὶ 249 τῆς Πολ. Δικονομίας. 158 (1885).

Ὅταν τις ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀπεδέχθη μὲν τὸν ἰσολογισμόν καὶ ἔδωκεν ἐξόφλησιν, ἀλλ' ὅτι κατόπιν τούτων ἀνεκάλυψεν, ὅτι ὁ ὁσέλλογος κατεδολιεύθη αὐτόν, διότι πολλὰ κονδύλια ψευδῶς καὶ ἀνακριβῶς ἐσημειώθησαν ἐν τῷ ἰσολογισμῷ, ζητεῖ δὲ νὰ ἀποδείξῃ τὰ περιστατικὰ ταῦτα τοῦ δόλου, τὸ γεγονός, ἂν ὁ ὁσέλλογος ἐξήλεγξεν ἢ μὴ τὰ βιβλία τῆς εταιρίας δὲν ἔχει σημασίαν, ἀλλὰ δεόν νὰ διατάσσεται γενικωτέρα ἀποδείξεις περὶ τοῦ γενομένου δόλου καὶ τῶν ψευδῶν παραστάσεων. 179 (1880).

Καίτοι ἀπαραδέκτου οὔσης τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως, ἡ ἔλπειψις τῆς ἐπαγωγῆς ὅρκου, πρὸς ἀπόδειξιν προτάσεως, μὴ ἀποδεχθείσης ἐγγράφως, δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως, ταύτης ὡς ἀνυποστάτου, πρὶν ἢ διαταχθῇ περὶ αὐτῆς ἀποδείξεις, κατὰ τὰ ἄρθρ. 244 καὶ 248 Πολ. Δικ. 90 (1864).

§ 4

Κατὰ τὸ ἄρθρον 251 τῆς Πολ. Δικ., ὁ ἀντίδικος τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν δικαιούται, ἄνευ δικαστικῆς ἐπιταγῆς ἢ ἐπιφυλάξεως, νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον τοῦ θέματος. 239 (1886) 283 (1887).

Κατὰ πάσης ἀποδείξεως καὶ διὰ παντός ἀποδεικτικοῦ μέσου ἐπιτρέπεται ἀνταπόδειξις, ἐκτός ἐὰν ἡ ἀπόδειξις παράγῃ νόμιμα τεκμήρια, ὅποια τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 283 Π. Δ. ἀναφερόμενα· ἐξαιρέσιν δὲ τῆς ἀρχῆς ταύτης δὲν καθιερωῖ ἡ προαπόδειξις, διότι ὁ ἀνταποδεικνύων δικαιούται νὰ περιμένη τὴν ἐναρξιν τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, ἵνα φέρῃ τὴν ἀνταπόδειξιν, ἐκτός μόνον ἐὰν ἡ προαπόδειξις γίνηται δι'

ἐγγράφου (Πολ. Δικ. 250, 251, 273 καὶ 396). 292 (1882).

Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τεθῇ ἴδιον θέμα ἀνταποδείξεως ἐν τῇ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσει. 254(1849) 442(1866) 307(1867) 10(1881).

Δὲν δύναται ὁ θέλων ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθέντος τῷ ἀποδεικνύοντι θέματος ἀποδείξεως νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ ἐπιτραπῇ μετὰ ταῦτα ἡ ἀπόδειξις αὐτοῦ. 254(1849) 270(1856).

Δὲν δύναται μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅτι ὁ εἰς τῶν διαδίκων, θέλων νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἕτερον, παρέστησεν ἑαυτὸν ἐνήλικον, καίτοι τυγχάνων ἀνήλικος, νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὸν ἀντίδικον ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἐκ νεανικῆς ἀπειρίας πλανηθεὶς ἐποιήσατο τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην, διότι ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἀνωτέρω γεγονότος ἀπετέλει τὴν ἀνταπόδειξιν τοῦ εἰρημένου θέματος καὶ ἔπρεπε νὰ προσαχθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, καθ' ἣν εἶχε προσαχθῇ ἡ ἀπόδειξις. 81 (1850).

Δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὡς ἀνταπόδειξις γεγονὸς παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ἀποδειχθέν, χωρὶς ἰδιαιτέρας περὶ τούτου ἀποφάσεως καὶ ἄσχετον ἂν ᾖ πρὸς τὸ ἀποδεικτέον θέμα, διότι τὸ γεγονὸς τοῦτο, τεῖνον νὰ βεβαιώσῃ τὸ μὴ εἰκονικὸν τῆς συμβάσεως, περιλαμβάνεται ἀντιθέτως εἰς τὸ περὶ εἰκονικότητος θέμα, τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὁποίου ἐπέβαλεν ἡ ἀπόφασις τῷ ἀντιδίκῳ. 239 (1864)

Ὑποχρεωθέντος τινὸς ν' ἀποδείξῃ τὴν κυριότητά του ἐπὶ λειθαλίου, δύναται ὁ ἐναγόμενος πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς κυριότητος ταύτης ν' ἀνταποδείξῃ πᾶν περιστατικόν, φέρον εἰς τὸ ἐναντίον συμπέρασμα, οἷον, ὅτι βιασθεὶς ἐπλήρωσε τὰ δικαιώματα διὰ τὴν ἐν τῷ λειθαλίῳ βοσκήν τῶν ζώων του. 304 (1883)

Ἐὰν τὸ δικαστήριον διατάξῃ, ὅπως, κατὰ τὴν καταμέτρησιν οἴκου, λάβωσιν ὑπ' ὄψιν οἱ πραγματογνώμονες μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος, ὅπερ θέλει ἐπιδείξει ὁ εἰς τῶν διαδίκων, δὲν ἀποκλείει τὸν ἕτερον διάδικον τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνταποδείξεως, ὅπερ τῷ χορηγεῖ ἀκωλύτως ὁ νόμος (Πολ. 251), ν' ἀμφισβητήσῃ δηλαδὴ τὸ ἐπιδειχθέν μέρος ἢ νὰ τὸ ἐπιδείξῃ ἄλλως πως. 90 (1860).

§ 5

Ἡ ὑπαρξὶς ἀλλοδαποῦ νόμου δεόν νὰ προτείνηται καὶ μάλιστα κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν (Πολ. Δικ. 245, § 3). 353 (1879)

Οἱ ἄλλοδαποὶ νόμοι δὲν ἐφαρμόζονται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἀλλὰ κατὰ πρότασιν τῶν διαδίκων καὶ ἀποδείχθῃ ἡ ὑπαρξίς τοῦ νόμου τούτου, ἀμφισβητουμένου (Πολ. 245 § 3). 170 (1877).

Οἱ ἄλλοδαποὶ νόμοι θεωροῦνται ὡς πραγματικὰ γεγονότα καὶ καθίστανται ἀντικείμενα ἀποδείξεως (245 § 3 Πολ. Δικ.)

178 (1838) 24 (1841) 206 (1854) 60 (1858) 63 (1886).

Τὰ νομικὰ ἀξιώματα, ὅταν ἐπιστηρίζωνται εἰς ἄλλοδαποὺς νόμους, εἰσὶν ἀντικείμενα ἀποδείξεως, καθ' ἣν τὸ ἀποδεικτέον θέμα δεόν νὰ ὀρίζεται ἀκριβῶς, διατυπουμένων σαφῶς τῶν ἀμφισβητουμένων πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιδικασίς τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης ἀξιώσεως (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 249 § 2), ἐπομένως, προκειμένου νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἐν τινι ξένη ἐπικρατεῖα ἰσχύς ὠρισμένης διατάξεως τοῦ Ρωμ. Δικαίου, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἐν γένει ἰσχύς τοῦ Δικαίου τούτου, ἀλλ' εἰδικῶς ἡ ἰσχύς τῆς διατάξεως ἐκείνης. 48 (1868).

Οἱ ἐπὶ Τουρκοκρατίας εἰς τοὺς Ἑλληνας ἐπιβεβλημένοι Ὄθωμανικοὶ νόμοι δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι νόμοι τῆς Ἑλλάδος, ὅθεν, καθὸ ἄλλοδαποὶ νόμοι, εἰσὶ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 245 ἐδ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀντικείμενον ἀποδείξεως. 222 (1849) 86 (1890)

§ 6

Ὅταν τὸ γεγονός ἀμφισβητῇται, δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ πασιδῆλου διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. 163 (1838).

Ἐὰν γεγονός τι ᾔῃ πασιδῆλον ἢ μὴ, κρίνει τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας. 63 (1867).

Ὁ δικαστὴς ἀποφασίζει κατὰ τὰ προταθέντα ὑπὸ τῶν διαδίκων γεγονότα καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ ὡς γνωστὸν αὐτῷ ὅ, τι ἐκτὸς τῶν πεπραγμένων ἐν τῇ διεξαγομένη δίκῃ εἶναι ὁῆλον εἰς αὐτὸν καὶ ἀλήθειαν ἀποτελεῖ ὡς πρὸς ὠρισμένους μόνον ἀνθρώπους (Πολ. Δικ. 170 καὶ 247). 243 (1871).

§ 7

Τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως κανονίζονται κατὰ τὸν νόμον, τὸν ἰσχύοντα, καθ' ὃν χρόνον παρήχθῃ ἡ ἔννομος πρᾶξις, περὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς ὁποίας πρόκειται, οὐχὶ δὲ ὑπὸ τοῦ νόμου, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου διεξάγεται ἡ ἀποδείξις. 185 (1848) 150 (1865) 50 (1867) 144 (1877) 215 (1888) 193 (1890).

Τὰ τῆς ἀποδείξεως καὶ τῶν μέσων αὐτῆς κρίνονται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας (Πολ. Δικ. 172 καὶ 244).

134 (1855) 368 καὶ 388 (1866) 231 (1875).

Τὰ κατὰ τὴν ἀπόδειξιν κανονίζει τὸ Δικαστήριον καὶ οὐχὶ αἱ προτάσεις τῶν διαδίκων. 101 (1876).

Τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐμπεριέχωνται ἐν ταῖς ἐγγράφοις προτάσεσι, δυνάμενα νὰ ἐπενεχθῶσι, κατὰ τὰ ἄρθρ. 158 καὶ 538 Πολ. Δικ., καὶ εἰς τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίᾳσιν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ παραγωγή αὐτῶν δύναται νὰ διαταχθῇ καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 172). 190 (1838).

Εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ὑπάγεται ἡ κρίσις τοῦ καταλληλωτέρου καὶ συντελεστικωτέρου ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπομένων καὶ μὴ ἀπηγορευμένων μέσων πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀληθείας. Ἐπομένως, τὸ δικαστήριον, ἐντὸς τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, δύναται νὰ προτιμήσῃ τὴν πραγματογνωμοσύνην τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀξίας κτημάτων (Πολ. 278 καὶ 291). 372 (1867) 381 (1880).

Ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἤρτηται νὰ διατάξῃ τὴν ἐπὶ τὸ προσφορώτερον ἐπιτοπίως διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως· ἐπομένως, καὶ ἂν ῥητῇ περὶ ταιαύτης προτάσεως αἰτιολογία δὲν ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἀποφάσει, καταδεικνύεται ἐκ τούτου, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ διατάξῃ τὴν ἐπιτόπιον διεξαγωγὴν. 71 (1877).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ μάρτυρες διαθήκης τινὸς δὲν γινώσκουσι γράμματα ἀλλὰ μηχανικῶς μόνον θέτουσι τὴν ὑπογραφὴν των, ὑποβάλλῃ αὐτοῖς τὴν διαθήκην πρὸς ἀνάγνωσιν, παραβιάζει τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικ., διότι τὸ μέσον τοῦτο τῆς ἀποδείξεως, ὅπερ οὔτε αὐτοψία εἶναι, οὔτε πραγματογνωμοσύνη, οὐδόλως καθιεροῖ ἡ Πολιτικὴ Δικονομία (Πολ. Δικ. 251). 77 (1863).

§ 8

Τὰ δικαστήριον δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ εἰς τίνα ἐπίκειται ἡ ἀπόδειξις, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι καθαρῶς νομικόν. 121 (1855).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 248 Πολ. Δικ., ἕκαστος τῶν διαδίκων ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ὅ,τι καθίσταται ἀναγκαῖον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰδίας ἀξιώσεως ἢ τῶν ἰδίων ἰσχυρισμῶν (Πολ. Δικ. 172 καὶ 256).

182 (1838) 257 (1849) 98 (1867) 3 (1870).

Ἡ ὑπό τινος τῶν διαδίκων ἐκουσίως γενομένη προσφορά πρὸς ἀπόδειξιν, ἐνῶ αὕτη δὲν ἐπιβάλλεται αὐτῷ ὑπὸ τοῦ νόμου, δὲν καθίσταται δι' αὐτὸν ὑποχρεωτική· ὅθεν, δύναται νὰ παραιτηθῇ τῆς προσφορᾶς ταύτης, ζητῶν νὰ ἐπιβληθῇ ἡ ἀπόδειξις εἰς τὸν κατὰ νόμον πρὸς τοῦτο ὑπόχρεων.

155 (1855).

Ὅταν ἡ ἀπόφασις δὲν ὀρίζῃ τίνι ἐπιβάλλει τὴν προσαγωγὴν ἀποδείξεως (π. χ. πραγματογνωμοσύνης), οὐδεὶς καθίσταται ἔκπτωτος τῆς τοιαύτης διεξαγωγῆς.

152 (1870).

§ 9

Ὁ ἐνάγων, μόνον τὴν γένεσιν τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἀξιῶ, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν διάρκειαν, ἥτοι τὴν μὴ κατάργησιν αὐτοῦ, ἥτις, ὡς ἔνστασις, ἐπίκειται τῷ ἐναγομένῳ.

152 (1858).

Ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ὑποχρεώσεων τοῦ ἐτέρου τῶν συμβαλλομένων, ὁ ἐνάγων μόνον τὴν ὑπαρξίν τῆς συμφωνίας ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, εἰς δὲ τὸν ἐναγόμενον ἐπίκειται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐκπληρώσεως τῆς συμφωνίας.

263 (1882).

Ἐπὶ τῶν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῶν διὰ τὴν ἐκ πταίσματος ἡ δόλου ἐπενεχθεῖσαν βλάβην, ἡ ἀπόδειξις τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἐπίκειται τῷ ἐνάγοντι.

269 (1858).

Ὁ προτείνων πταῖσμα τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὀφείλει νὰ τὸ ἀποδείξῃ, διότι ἡ καλὴ πίστις τεκμαίρεται.

21 (1879).

Ἐπὶ ἀγοραπωλησίας ὁ πωλητῆς δὲν ὑποχρεοῦται ν' ἀποδείξῃ εἰμὴ μόνον τὴν πώλησιν οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ πιστώσει ἐγένετο αὕτη, ὁ δὲ ἀγοραστῆς τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος, ἐὰν τοῦτο τῷ ὄντι κατεβλήθη.

179 (1872).

Τοῦ ἐνάγοντος ἰσχυριζομένου, ὅτι τὸ δωμάτιον, ἐξ οὗ ἐξεργράγη τὸ πῦρ ἦτο μεμισθωμένον εἰς τὸν ἐναγόμενον, ὄντα ὡς ἐκ τούτου ὑπόχρεων εἰς ἀποζημιώσιν, τοῦ δὲ ἐναγομένου ὁμολογοῦντος ἀδιαιρέτως, ὅτι εἶχεν εἰς μίσθωσιν τὴν οἰκίαν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δωμάτιον, ὁ ἐνάγων ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ μίσθωσις περιελάμβανε καὶ τὸ δωμάτιον.

119 (1871).

Προτείνοντος τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ὁ ἐμπρησμός ἦτο τυχαῖος, οὗτος τυγχάνει ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ ὁ ἐνάγων

νά αποδείξη, ὅτι ὁ ἐμπρησμὸς προῆλθεν ἐξ ἀμελείας τοῦ μισθωτοῦ.
77 (1862).

Ὁμολογήσαντος τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀρχικὴν περὶ μισθώσεως ὑπη-
ρεσίας συμφωνίαν μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιδίκου του, προτείναν-
τος δὲ μόνον, ὅτι ἐπῆλθε κατὰ τὸ δεῦτερον ἔτος νέα συμφωνία,
τροπολογούσα τὴν τοῦ πρώτου, αὐτῷ δεόν νὰ ἐπιβληθῇ τὸ βᾶρος τῆς
ἀποδείξεως περὶ τῆς τροπολογίας, δὲν παραβιάζεται δὲ ὁ κανὼν τοῦ
ἀδιαιρέτου τῆς ὁμολογίας.
28 (1847).

Στηριζομένης τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ δανειστικοῦ γραμματίου καὶ μετα-
βαλλομένης τῆς αἰτίας διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας τοῦ ἐνάγοντος, οὗτος
τυγχάνει ὑπόχρεως ν' ἀποδείξη τὴν νέαν βᾶσιν τῆς ἀπαιτήσεώς του.
201 (1877).

Εἰς τὸν προτείνοντα ἐπίκειται ἡ ἀπόδειξις τῆς περὶ εἰκονικότητος
τοῦ συναλλάγματος τῆς ἐκχωρήσεως ἐνστάσεως αὐτοῦ (Πολ. Δικ.
244, 248 καὶ 552). 110 (1851) 42 καὶ 198 (1865)

Τὸ Δημόσιον, ἰσχυριζόμενον, ὅτι δὲν ὀφείλει τὸν μισθὸν ὑπαλλήλου,
ὡς ἐγκαταλιπόντος τὴν θέσιν αὐτοῦ, ὀφείλει ν' ἀποδείξη τὸν ἰσχυρι-
σμόν του.
280 (1875).

Τὸ Δημόσιον, διεκδικοῦν ὡς ἐθνικὸν τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος κατε-
χόμενον κτῆμα, φέρει, κατὰ νόμον, τὸ βᾶρος τῆς ἀποδείξεως.
208 (1880).

Ἡ ἐνστάσις τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος συναλλάγματος εἶναι κυρίως
ἀμφισβήτησις τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς· ὥστε δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἐνα-
γόμενος εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἀλλ' ὁ ἐνάγων εἰς τὴν
τῆς ἀγωγῆς.
155 (1879).

Ὁ ἀντιτάσων ἐνστασίιν τινα, καὶ τοιαύτη εἶναι ἡ περὶ πληρω-
μῆς μέρους τῆς ὀφειλομένης διατροφῆς καὶ προμηθείας (Ἰον. Κωδ.
ἄρθρ. 205), ὑποχρεοῦται ν' ἀποδείξη τὰ πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἀναγ-
καῖα γεγονότα (N. 19. Βασ. (22. 1) N. 19 πρ. § 3, 4 II. (22. 3)
N. 36 Βασ. (22. 1) N. 1 II. (44. 1)· τὸ αὐτὸ δὲ ἰσχύει καὶ περὶ τῆς
ἐνστάσεως τῆς καταβολῆς. N. 25 § 2 (22. 3) N. 1 Κωδ. (48. 19)
N. 7 Κωδ. (8. 36) N. 25 Κωδ. (8. 42). 164 (1873).

Ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ὠρισμένοι τίτλοι εἰσὶν ἀνίσχυροι, ὡς προϊόν δόλου
καὶ συμπαιγνίας, ἀποτελεῖ ἐνστασιν, ἀποδεικτέαν ὑπὸ τοῦ προτείνον-
τος αὐτήν (Πολ. Δικ. 552 § 1). 63 (1882).

Κηρυχθείσης κυρίας τῆς διαθήκης, ὑπάρχει τεκμήριον ὑπὲρ τῆς γνησιότητος αὐτῆς καὶ ὁ προσβάλλων ταύτην ὡς ἄκυρον, λόγῳ, ὅτι ἡ διαθήκη δὲν εἶναι γεγραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ διαθέτου, ὀφείλει νὰ φέρῃ τὴν περὶ τοῦτου ἀπόδειξιν. 230 (1888).

Ὁ ἰσχυριζόμενος, ὅτι ὁ ἀντίδικός του, ἐν γνώσει τοῦ ἀκύρου τῆς διαθήκης ἀπεδέχθη καὶ ἐξετέλεσεν αὐτήν, ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἀντίδικός του ἐν γνώσει τῆς διαθήκης ἐξετέλεσεν αὐτήν, δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἀπεδέχθη καὶ ἐξετέλεσεν αὐτήν ἐν γνώσει τῶν ἀκυροτήτων. 6 (1851).

Ὁ ἰσχυριζόμενος, ὅτι ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἀνεμίχθη εἰς κληρονομίαν ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του. 225 (1854) 135 (1876).

Ἐπὶ οἰκῆς μεταξὺ συνεταίρων, ἡ ἀπόδειξις, ὅτι πάντα τὰ ἐταιρικά κεφάλαια ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἕτερον τῶν συνεταίρων, βαρύνει τὸν προτείνοντα τοῦτο, διότι ἕκαστος κοινῶς τεκμαίρεται κύριος ἐξ ἑαυτοῦ τῶν ἐταιρικῶν κεφαλαίων (N. 29 πρ. II. 17. 2) B. (12. 1) N 16. 4 § 1 (50. 16) Βασ. (2. 2) μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως. 65 (1872).

Ἐάν τις ἀποδείξῃ, ὅτι ἐκηρύχθη εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, ὁ δὲ ἀντίδικός του ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀποκατέστη εἰς τὰ δικαιώματά του, ὡς ἀποπερατωθείσης τῆς πτωχεύσεως, ὁ τελευταῖος ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ. 24 (1863).

Τὸ ἐγκυρον πράξεις τῆς ἀρχῆς τεκμαίρεται, καὶ ἐπομένως ὁ προτείνων τούναντίον ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀκυρότητα (N. 5 § 1) (22. 3) B. (21. 1) N. 5 § 15 (27. 9) B. (38. 9). 154 (1872).

Ὁ ἐπικαλούμενος ἔγγραφόν τι πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτοῦ ὀφείλει νὰ τὸ προσαγάγῃ, ἡ δὲ κατὰ τοῦτο μεταβολὴ τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. 84 (1875).

Ὁ προτείνων τὴν ὑπαρξιν ἀλλοδαποῦ νόμου ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ. 60 (1858).

Ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως διαδικαστικοῦ τύπου, καίτοι ἄλλως ἐπαγομένης ἀκυρότητα (Πολ. Δικ. 205), δὲν τεκμαίρεται, ὅτι προέκυψε ζημία, ἐπομένως ὁ προτείνων ζημίαν ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ αὐτήν (Πολ. Δικ. 248). 1 (1861)

Τὸ γεγονός, ἂν ἐκοινοποιήθῃ δικόγραφόν τι καὶ πότε ἐκοινοποιήθῃ, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ὁ ἐνεργήσας τὴν κοινοποίησιν διάδικος, προσάγων τὸ σχετικὸν ἐπιδοτήριο καὶ οὐχὶ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ. (44 1854).

Ἡ δι' ἐπιδοτηρίου ἀποδείξις τῆς ἀμφισβητουμένης ἐμπροθέσμου κοινοποιήσεως τῆς ἐφέσεως ἐπικείται εἰς τὸν ὑποστηρίζοντα ταύτην διάδικον.

64 (1873).

Ἐνισταμένου τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ὅτι ὁ ὑπογράφας ὡς γείτων δὲν εἶναι γείτων, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του. 187 (1854).

Ὁ ὑποστηρίζων τὸ ἔγκυρον τῆς ἐπιδόσεως, διότι οἱ προσυπογράψαντες ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ἀντὶ τοῦ ἀγραμμάτου διαδίκου, ἦσαν γείτονες, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἐξ οὗ ἤρτηται τὸ κύρος τῆς ἐπιδόσεως.

106 (1877).

Ὁ προτείνων, ὅτι τὸ πρόσωπον, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις δικογράφου, ὡς συνοίκου τοῦ διαδίκου, δὲν εἶναι τοιοῦτον, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του.

457 (1878).

Ἐὰν ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν κατῴκει ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ᾗ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, δὲν προκύπτῃ δὲ τὸ ἐναντίον ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου, ὑποχρεοῦται ὁ ἐνιστάμενος κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐπιδόσεως ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὸν ἰσχυρισμὸν του. 274 (1882).

Ἐὰν ὁ καθ' οὗ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀπεδήμει εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἐπιβάλλεται ἡ ἀπόδειξις εἰς τὸν ἐνιστάμενον, διότι ἡ βεβαίωσις τοῦ ἐπιδόντος κλητῆρος ἀποτελεῖ τεκμήριον ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τῆς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις διαμονῆς.

457 (1888).

Ἐὰν ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις ἀρνηθῇ τὴν ὑπαρξίν τοῦ χρέους, ὁ κατασχὼν ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ. 86 (1875).

Ἀρνούμενου τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις, ὅτι ἐτηρήθησαν οἱ νόμιμοι τύποι ἐν τῇ περὶ κατασχέσεως ἐκθέσει, ὑπόχρεως εἶναι ὁ κατασχὼν ν' ἀποδείξῃ, ὅτι κατὰ τὰ νενομισμένα ἐνήργησε τὴν κατάσχεσιν καὶ πλειστηρίασιν τῶν κτημάτων τοῦ ἀντιδίκου, διὰ προσαγωγῆς τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἐκθέσεως.

472 (1866).

Ἐὰν ὁ κατασχὼν ἀρνηται, ὅτι πρὸ τῆς κατασχέσεως ἐγένετο ἐκχώρησις ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου του τῆς κατὰ τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, ἀπαιτήσεως τοῦ τελευταίου, ὀφείλει ὁ δηλώσας τρίτος νὰ ἀποδείξῃ δι' ἐγγράφου, φέροντος βεβαίαν χρονολογίαν πρὸ τῆς κατασχέσεως (ἐὰν πρόκειται περὶ ποσοῦ μείζονος τῶν δραχ. 50), ὅτι ἐγένετο ἡ τοιαύτη ἐκχώρησις (Πολ. Δικ. 413).

30 (1874).

Ὅταν ζητῆται ἡ ἀκύρωσις ἐκθέσεως κατακυρώσεως, ὁ δὲ ἐναγόμε-

νος ἀντιτάσσει, ὅτι αὕτη ἐξετελέσθη, εἰς αὐτὸν ἀπόκειται ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐνστάσιν ταύτην. 48 (1869)

Ἐὰν τὸ δικαστήριον θεωρήσῃ περιττὴν τὴν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπιβληθεῖσαν ἀπόδειξιν, δὲν δύναται πλέον νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου προσαχθείσας πρὸς ἀπάκρουσιν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος ἀποδείξεις καὶ ἐπὶ τῇ βάσει μόνῃς τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης ν' ἀπορρίψῃ τὴν κατὰ τοῦ τίτλου τῆς ἀγωγῆς προταθεῖσαν ἐτέραν ἐνστάσιν, διότι τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐνστάσεως ταύτης ὀφείλει κατὰ πρῶτον λόγον νὰ φέρῃ ὁ ἐναγόμενος καὶ δὲν δύναται ν' ἀπορρίψῃ αὐτὴν τὸ δικαστήριον πρὶν ἢ ὑποχρεώσῃ αὐτόν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 552 § 1 Πολ. Δικ., νὰ φέρῃ περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του κυρίαν ἀπόδειξιν. 173 (1865).

Ὁ ζητῶν τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ ἀντιδίκου του, ὡς ἄλλοδαποῦ, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀλλοδαπότητα αὐτοῦ, ἀμφισβητουμένην, δὲν ὑποχρεοῦται δὲ ὁ ἀρνούμενος καὶ ἀποκρούων τὴν περὶ προσωπικῆς κρατήσεως αἴτησιν ἀντίδικος αὐτοῦ, ν' ἀποδείξῃ, ὅτι οὗτος τυγχάνει ἡμεδαπός (Πολ. Δικ. 248). 200 (1855)

§ 10

Κατὰ τὰ ἄρθρα 248 καὶ 249 Πολ. Δικ., ἀπαιτεῖται νὰ ἐκφράζωνται σαφῶς, εὐκρινῶς καὶ ὀρισμένως εἰς τὴν περὶ ἀποδείξεως παρεμπόπτουσαν ἀπόφασιν οἱ ἀμφισβητούμενοι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί, ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται κυρίως ἡ ἐπιδίκασις τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης ἀξιώσεως, τουτέστι νὰ προσδιορίζηται ἀκριβῶς καὶ σαφῶς τὸ ἀποδεικτέον θέμα καὶ οὐχὶ γενικῶς καὶ ἀορίστως, ὥστε καὶ ὁ ἀποδεικνύων νὰ γνωρίζῃ τί ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ καὶ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις νὰ δύναται νὰ εὕρῃ εὐχερῶς τὰ μέσα τῆς ἀνταποδείξεως καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματά του ἀποχρώντως. 201 (1864) 79 (1867)

Διατασσομένης ἀποδείξεως περὶ τῆς ἀπωλείας ἐγγράφου τινός, ὀφείλει τὸ δικαστήριον νὰ ὀρίσῃ ῥητῶς ἐν τῇ ἀποφάσει του τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς ἀπωλείας, οὐχὶ δὲ νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν προσδιορισμὸν τούτων εἰς τὸν διὰδίκον, κατὰ τὴν ἀπόδειξιν, διότι παραβιάζονται τὰ ἄρθρ. 248 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. καὶ ὁ ἀντίδικος στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνταποδείξεως. 188 (1866).

Χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις περὶ ἀποδείξεως, ὀρίζουσα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἀποδεικτέον θέμα, δὲν δύναται νὰ γίνῃ διὰ μαρτύρων

ἀποδείξεις (Πολ. Δικ. 249 καὶ 306). 369 (1874)

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δύναται, ἐὰν διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ ἔταξεν ἀτελῶς τὸ ἀποδεικτέον θέμα, διὰ μεταγενεστέρας νὰ προσδιορίσῃ τοῦτο ἀκριβέστερον, οἱ δὲ διάδικοι ἔχουσι δικαίωμα παραπόνου μόνον, ὅταν ἐπὶ τῇ βάσει ἀτελοῦς θέματος τὸ δικαστήριον ἐξέδωτο τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του. 106 (1870).

Περὶ ἰσχυρισμῶν, ἀποτελούντων ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ταχθῇ ἴδιον θέμα ἀποδείξεως, διότι ἡ ἀπόδειξις αὐτοῦ δύναται νὰ προσαχθῇ κατ' ἀνταπόδειξιν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου. 32 (1879).

Ταχθέντος γενικοῦ θέματος ἀποδείξεως περὶ τῆς εἰκονικότητος τοῦ τῆς ἀγοραπωλησίας συμβολαίου, ἡ περὶ τῆς παραδόσεως τῆς κατοχῆς τοῦ κτήματος ἀπόδειξις περιλαμβάνεται εἰς τὴν γενικὴν ἀπόδειξιν, καὶ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ταχθῇ ἴδιον θέμα περὶ τῆς παραδόσεως τῆς κατοχῆς τοῦ κτήματος. 125 (1884).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐν τῷ θεματι τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς διατάσσεται ἡ ἀπόδειξις τῆς εἰκονικότητος, ν' ἀναφέρηται ὁ σκοπός, δι' ὃν συνωμολογήθη ἡ εἰκονικὴ σύμβασις, διότι, κατὰ τὸν Ν. 54 Π. (44. 7) καὶ Ν. 55. Π. (10. 1), ἡ εἰκονικὴ πράξις οὐδεμίαν ἔχει ἰσχύν. 117 (1876).

Προτείνοντος τοῦ διαδίκου, ὅτι ἀπωλέσθη ἐπιδοτήριο, τὸ δικαστήριον, διατάσσον ἀπόδειξιν περὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ περιλάβῃ ἐν τῷ τῆς ἀποδείξεως θεματι ὅλα τὰ παρὰ τοῦ ἄρθρου 140 τῆς Πολ. Δ. ἀναφερόμενα προσόντα τοῦ ἐπιδοτηρίου, ἅτινα, κατὰ τὸ ἄρθρ. 201 Πολ. Δικ., εἰσὶν οὐσιώδη καὶ ἡ ἔλλειψις ἐνὸς τούτων φέρει ἀκυρότητα. 2 (1880).

Ἡ διατάξασα τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν τῶν διαδίκων ἀπόφασις δὲν εἶναι ἀνάγκη, κατὰ τὸ ἄρθρ. 172 Πολ. Δικ., νὰ ὀρίξῃ τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν θέλουσιν οὗτοι ἐρωτηθῇ. 88 (1859)

§ 11

Μὴ ἀποδείξαντος τοῦ ἐνάγοντος τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, ἡ τῆς ἀνταποδείξεως ἐξέτασις τυγχάνει περιττή. 115 (1858).

Ἐὰν ὁ ἐνάγων δὲν ἀποδείξῃ τὴν ἀγωγὴν του, ὁ ἐναγόμενος ἀπαλλάσσεται καὶ ἂν δὲν ἀποδείξῃ τὸ καθ' ἑαυτὸν τὰς ἐνστάσεις καὶ ἀντιρρήσεις αὐτοῦ (Πολ. Δικον. 77 § 1) καὶ εἰς οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ὑποχρεοῦται. 22 καὶ 108 (1868)

Ὅσάκις διατάσσεται συνάμα ἀποδείξεις τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν κατ' αὐτῆς προτεινομένων ἐνστάσεων, ἡ ἀπόδειξις θεωρεῖται ὡς ἐπικουρικῶς ἐπιβαλλομένη, συνεπεία τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 77 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀναγραφομένης ἀρχῆς, καθ' ἣν ὁ ἐναγόμενος ἀπαλλάσσεται, ἐὰν ὁ ἐνάγων δὲν ἀποδείξῃ τὴν ἀγωγὴν ἐπομένως, ἀφοῦ τὸ Δικαστήριον ἐσχημάτισεν ἐκ τῶν διεξαχθεῖσων ἀποδείξεων τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἀπέδειξε τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, περιττὸν ὅλως ἀπέβαινε νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ τὰς πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου προσαχθεῖσας ἀποδείξεις· οὐδεμίαν δὲ θὰ εἶχεν ἐπιρροὴν καὶ ἂν παρεδέχετο, ὅτι ἡ ἐνστασις δὲν ἀπεδείχθη. 26 (1885).

Ἀμφισβήτηθέντος ἰσχυρισμοῦ τινος διατάσσεται ἡ νόμιμος αὐτοῦ ἀπόδειξις (Πολ. 244, 248 καὶ ἐπ.) 122 (1879).

§ 12

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 581 § 2 καὶ 3 καὶ 172 Π. Δ., ἡμᾶ ἡ συζήτησις ὑποθέσεως τινος κηρυχθῇ περαιωμένη, δὲν δύναται ὁ διὰδίκος νὰ υποβάλλῃ νέας ἀποδείξεις, διότι ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει οὔτε ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ δύναται ν' ἀντικρούσῃ αὐτάς, οὔτε ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ υποβάλλῃ τῷ δικαστηρίῳ τὰς δεούσας παρατηρήσεις. 75, 76 καὶ 77 (1869).

§ 13

Δὲν ὑποχρεοῦνται τὰ δικαστήρια νὰ τηρῶσι κατὰ τὴν ἐνώπιον αὐτῶν διεξαγωγὴν ἀποδείξεως, κατ' ἐντολὴν ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, τοὺς κατὰ τοὺς νόμους τούτου ἰσχύοντας διαδικαστικούς τύπους. 132 (1876).

§ 14

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 256 Πολ. Δικ., τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ὑπόχρεα νὰ ἀκολουθῶσι νομικὴν τινα περὶ ἀποδείξεως θεωρίαν, ἀλλ' ὀφείλουσι ν' ἀποφαίνωνται κατὰ πεποίθησιν, ἀκούοντα μόνον τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των, περὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ τε ὀξιοπίστου τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ ἀξιοχρέου τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων, ἐκτὸς μόνον τινῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἰδιαιτέροι ὅρισμοι διατάττουσιν ἄλλως.

453 (1866) 205 (1867).

Οὐχὶ ἐξ ἀδήλων καὶ ὀπλῶς πιθανῶν γεγονότων, ἀλλ' ὅταν ᾖναι δικαστικῶς πεπεισμένος ὁ δικαστής, στηριζόμενος ἐπὶ γεγονότων θετικῶν, ὀφείλει ν' ἀποφαίνηται (Πολ. Δικ. 244 καὶ 255). 76 (1883)

Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει τῇ δικαστῇ νὰ καταρτίσῃ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐκ γεγονότων πασιφανῶν, κατὰ τὴν γνώμην του, καὶ συντελούντων εἰς τὴν αἰτιολογίαν τῆς δικαστικῆς κρίσεως. 249 (1858).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον ν' αποφασίσῃ ἐπὶ πιθανοτήτων ἀπλῶν
στηριζόμενον, ἀλλ' ἐὰν ἀμφιβάλλῃ δύναται νὰ ἐπιβάλῃ ἀναπληρωτικόν
ἡ ἀπαλλακτικόν ὅρον. 271 (1855).

Τὸ δικαστήριον, πρὸς μὲν ὁμῶς τῆς πεποιθήσεώς του ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν οὐ μόνον τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ ἅπασας τὰς λοιπὰς προσαγομένας ἀποδείξεις (Πολ. Δικ. 256).

160 (1876) 46 (1879) 61 (1880) 56 (1881).

Κατὰ τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 256 καὶ 332 Πολ. Δικον., τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ σταθμίσῃ ἐν γένει καὶ οὐχὶ ἐν μέρει τὰς εἰς αὐτὸ καθυποβληθείσας ἀποδείξεις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, περὶ οὗ ἀποφαίνεται, ἐπομένως, ἂν ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἐξαγῇται, ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν κατάθεσιν μάρτυρός τινος εἴτε τῆς ἀποδείξεως, εἴτε τῆς ἀναποδείξεως (διότι τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα εἰσὶ κοινὰ εἰς τοὺς διαδίκους), καίτοι ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ, ἢ ἀπόφασίς του τυγχάνει ἀναιρετέα.

138 (1849) 45 καὶ 118 (1863).

Κατὰ τὰ ἀρθρ. 256 καὶ 257 Πολ. Δικ., ὁ δικαστὴς ὑποχρεοῦται νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα, ἐν οἷς καὶ τὰ τεκμήρια καὶ νὰ ἐκτινᾷ αὐτὰ τοῦλάχιστον συλλεθδῶν. 361 (1883).

Κατὰ τὰς περὶ ἀποδείξεων ἀρχάς τοῦ δικαίου, ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ μορφώσῃ τὴν πεποιθισίν του ἐκ τοῦ συνόλου τῶν προσαγομένων ἀποδείξεων, χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὐδεμίαν αὐτῶν ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐκθέσῃ τὸν λόγον, δι' ὃν ἔεν ἐθώρησεν ἀναγκαῖον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἀπόδειξιν τινα ἐκ τῶν διεξαγορισῶν. 223 καὶ 268 (1865) 218 (1875)

Ὁ νόμος ἀπαγορεύει τῷ δικαστῇ νὰ σχηματίζῃ πεποιθήσιν περὶ ἀμφισβητούμενων πραγμάτων χωρὶς τῆς προσηκούσης δικανικῆς ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 244 καὶ 248). 149 (1886).

Δὲν κωλύεται τὸ δικαστήριον νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποιθήσιν του καὶ ἐκ τῶν κατὰ προαπόδειξιν προσαγομένων ἐγγράφων καὶ ὃν καὶ ἐκ τεκμηρίων, καθ' ὅς περιστάσεις ταῦτα ἐπιτρέπονται. 306 (1881).

Διατασσομένης, κατὰ τὸ ἄρθρ. 244 Πολ. Δικ., τῆς ἀποδείξεως τῶν γεγονότων ἐκείνων, περὶ ὧν δὲν εἶναι δικαστικῶς πεπεισμένος ὁ δικαστὴς, ἔπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν κωλύεται καὶ ἐκ τῶν προαπο-

δεικτικῶς προσαγομένων ἀποδείξεων νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ. 306 (1881).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον, πρὶν ἢ διατάξῃ ἀπόδειξιν, νὰ συναγάγῃ τεκμήρια ἐκ τῶν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου προαποδεικτικῶς προσαχθέντων ἐγγράφων καὶ νὰ ἀπορρίψῃ ἰσχυρισμὸν τινα. 220 (1886).

Τὰ δικαστήρια δύνανται νὰ ἀπομακρυνθῶσι τῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅταν δὲν θεωρῶσιν αὐτὰς οὐσιώδεις καὶ μάλιστα, ὅταν ἐξ ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων πείθωνται περὶ τοῦ ἁλυσιτελοῦς αὐτῶν. 117 (1872).

Ὁ δικαστὴς δύναται ἐπὶ διεξαγωγέως ἀποδείξεως στηριζόμενος νὰ πεισθῇ περὶ τοῦ ἐπιδίκου δικαίου καὶ ἐκ περιστατικῶν, ἀποτελούντων ἀλλότριον τῆς δίκης δίκαιον, ὡς π. χ. ἐπὶ δίκης περὶ νομῆς, δύναται περὶ αὐτῆς νὰ πεισθῇ καὶ ἐκ περιστατικῶν, τὴν κυριότητα τοῦ ἐνάγοντος ἐμφαινόντων, δὲν δύναται ὅμως νὰ δεχθῇ ὡς ἀποδεδειγμένα στοιχεῖα αὐτοῦ τοῦ ἐπιδίκου δικαίου, χωρὶς νὰ τᾶξῃ θέμα ἀποδείξεως, περιέχον αὐτὰ σαφῶς καὶ καθαρῶς. 113 (1872).

Ἡ προσαχθεῖσα ἀπόδειξις εἰς τὴν περὶ διαταράξεως τῆς νομῆς κτήματος δίκην δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν περὶ δικαιώματος ἐπιφανείας δίκην. 246 (1854).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ στηριχθῇ ἐπὶ ἀποδείξεων, διεξαχθεισῶν ἐπὶ μὴ προταθέντος ἰσχυρισμοῦ (Πολ. 155 καὶ 244) 232 (1877).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον ν' ἐκτιμῇσῃ ἀποδείξεις περὶ γεγονότος, περὶ οὗ δὲν εἶχε διαταχθῇ ἀπόδειξις (Πολ. 248, § 1 καὶ 249). 408 (1880).

Ἡ περὶ δόλου διάταξις ἀποδείξεως δὲν περιέχει τὴν περὶ μεγάλου πταίσματος ὥστε παραβιάζονται αἱ περὶ ἀποδείξεως διατάξεις (Πολ. 306), ἐὰν ἐκτιμηθῶσιν αἱ διεξαχθεῖσαι ἀποδείξεις μόνον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ πταίσματος. 356 (1875).

ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΣΙΣ

Περίληψις

- § 1. Περιπτώσεις ἀποδοκιμάσεως.
 § 2. Διαδικασία καὶ ἀρμόδιον δικαστήριον.
 § 3. Νόμιμον συμφέρον.
 § 4. Τίς προτείνει τὴν ἔλλειψιν πληρεξουσιότητος.
 § 5. Ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς.

§ 1

Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 464 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. διαγραφομένη διαδικασία περὶ ἀποδοκιμάσεως εἰς πληρεξουσιότητας παντός εἶδους, λαμβάνει χώραν μόνον, ὅταν ὁ πληρεξούσιος ἐνεργήσῃ ἄνευ πληρεξουσιότητος καὶ καθ' ὑπέρβασιν τῆς δοθείσης πληρεξουσιότητος (463 § 6 Πολ. Δικ.)· ὅταν ὅμως ἡ ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου γενομένη ὁμολογία προσβάλληται, ὡς προσελθούσα ἐκ πλάνης αὐτοῦ πραγματικῆς, δηλ. εἴτε περὶ τὰς ἔνεκα τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης δοθείσας αὐτῷ διασαφέςεις καὶ περὶ τὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐντολέως δοθέντα αὐτῷ ἀποδεικτικά μέσα, εἴτε περὶ ἄλλα γεγονότα, ἢ τοιαύτη ὁμολογία, ἄνευ ἀγωγῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως δύναται ν' ἀνακληθῇ, ὡς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ διαδίκου αὐτοῦ γενομένη, ἂν ἀποδειχθῇ ἡ πλάνη, κατὰ τὸ ἄρθρ. 269 § 1 Πολ. Δικ. 62 (1851) 141 (1876) 41 (1886).

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 464 καὶ 463 § 6 τῆς Πολ. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι ἡ περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγή ὑποθέτει ἀναγκαίως πράξεις δικαστικῶν πληρεξουσίων, αἵτινες προσβάλλονται παρὰ τοῦ διαδίκου ὡς ἄκυροι, ἥτοι καθὸ γενόμεναι ἄνευ ἐντολῆς ἢ πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς, ἐπ' οὐδενὶ ὅμως λόγῳ ἐπιτρέπεται ἀγωγή περὶ ἀποδοκιμάσεως πρὸς διόρθωσιν γραφικοῦ σφάλματος, ὡς δυναμένου νὰ διορθωθῇ δι' ἄλλου ἐνδίκου μέσου. 260 (1862).

Ἄν ὁ πληρεξούσιος ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐντολῆς ἢ πέραν τῶν ὁρίων αὐτῆς ἐνήργησέ, δι' ἀποδοκιμάσεως μόνον δύναται νὰ προσβληθῇ ἡ πράξις αὐτοῦ. 274 (1887).

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ πληρεξουσίου ὑπέρβασις τῆς ἐντολῆς δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἀλλὰ δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγήν. 305 (1839).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρον 464 ἐν συνδ. πρὸς τὴν § 6 τοῦ ἁρθρου 463 τῆς Πολ. Δικον., ὅπως πρᾶξις πληρεξουσίου τινὸς δικηγόρου θεωρηθῇ μὴ οὕσα ἔνεκεν ἐλλείψεως πληρεξουσιότητος ἢ ἐξ ὑπερβάσεως αὐτῆς ἐνεργηθεῖσα, ἀπαιτεῖται νὰ ἀποδοκιμασθῇ διὰ κυρίας ἢ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, διότι τεκμαίρεται, ὅτι ὁ δικηγόρος, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, ἐνήργησεν, ἔχων πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα. 38 (1850).

Ἡ ἀποδοκίμασις, ἐὰν ἀφορᾷ πρᾶξιν, ἀναγομένην εἰς δίκην ἐκκρεμῇ ἔτι, εἰσάγεται παρεμπιπτόντως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς κυρίας δίκης καὶ ἄνευ ἀποδείρας πρὸς συμβιβασμὸν (Πολ. 464, 465 § 1 καὶ 532 § 2).

169 (1864).

Ὁ διάδικος, ὁ θέλων ν' ἀποδοκιμάσῃ τὰς πράξεις τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ ἢ τοῦ ὡς τοιούτου παραστάντος, ἔνεκεν ἐλλείψεως πληρεξουσιότητος ἢ ὑπερβάσεως αὐτῆς ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν περὶ ἀποδοκιμάσεως εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ ἁρθρ. 464 καὶ ἐπ. Πολ. Δικον., τὸ δὲ περὶ ἀποδοκιμάσεως ζήτημα, καθὼ ἐνδιαφέρον τὸν ἀποδοκιμαζόμενον πληρεξούσιον δὲν δύναται νὰ προταθῇ δι' ἐνστάσεως, κατὰ τὴν ἐκκρεμῇ μετὰ τῶν κυρίων διαδίκων δίκην, ἐν ᾗ, ὡς εἰκόσ, ὁ ἀποδοκιμαζόμενος πληρεξούσιος δὲν παρίσταται ὡς διάδικος.

171 (1873) 185 (1875) 23 (1879).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 464 καὶ 463 § 6 Πολ. Δικ., ἡ ἀποδοκίμασις ἢ μὴ ἀναγνώρισις τῶν πράξεων δικηγόρου ἢ κλητῆρος γίνεται διὰ κυρίας ἢ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς οὐχὶ μόνον δι' ὑπέρβασιν ἀλλὰ καὶ δι' ἐλλείψιν οἷαςδὴποτε πληρεξουσιότητος, ἄλλως ἢ ἀποδοκιμαστέα ἢ μὴ ἀναγνωριστέα πρᾶξις θεωρεῖται ὡς κύρος ἔχουσα· ὅθεν, ὅταν δικηγόρος τις ἔδωκεν ἄνευ πληρεξουσιότητος ἐντολὴν νὰ εἰσπράξῃ ὁ κλητὴρ ποσόν, ὀφειλόμενον παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τῷ πελάτῃ του, ὅστις εἰς τὴν πρώτην συζήτησιν ἀνέφερεν, ὅτι δὲν θέλει ν' ἀποδοκιμάσῃ τὴν πρᾶξιν τοῦ δικηγόρου του, ἡ πρᾶξις τοῦτου ὑποχρεοῖ τὸν διάδικον.

1 (1852).

Ὁ διάδικος δὲν δύναται νὰ προτείνῃ, ὅτι ὁ πληρεξούσιος αὐτοῦ ἄνευ ἐντολῆς παρητήθη ἐνστάσεώς τινος περὶ ἐξαίρεσεως μάρτυρος, ἂν δὲν ἀποδεικνύηται, ὅτι ἀποδοκίμασε τὴν πρᾶξιν τοῦ ταύτην.

36 (1858).

Γενομένης ἀγωγῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως κατὰ τοῦ πληρεξουσίου, ὡς

ὁμολογήσαντός τι ἄνευ ἐντολῆς, ἀναβάλλεται ἡ συζήτησις τῆς κυρίας
 δίκης (Πολ. Δικ. 465 § 3).

44 (1880).

§ 3

Ἀπαιτεῖται μὲν πρὸς ἐνάσκησιν τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς
 καθὼς καὶ πάσης ἄλλης ἡ ὑπαρξίς νομίμου συμφέροντος, ἀλλὰ τοῦτο
 δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον πραγματικὸν τῆς βάσεως αὐτῆς, ὥστε ἐὰν μὴ
 ῥητῶς διαλαμβάνηται νὰ φέρῃ ἀκυρότητα· ὅθεν, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος
 ἡ περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγή, ἐὰν δὲν διαλαμβάνῃ, ὅτι ἐπῆλθε βλάβη
 ἐκ τῆς παραιτήσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, διότι ἡ βλάβη ἐνυ-
 πάρχει ἐν αὐτῇ τῇ πράξει τῆς παραιτήσεως.

135 (1886).

§ 4

Ἡ ἔλλειψις τῆς πληρεξουσιότητος προτείνεται δι' ἀποδοκιμάσεως
 ὑπὸ μόνου τοῦ διαδίκου, ὃν ἕτερός τις ἄνευ πληρεξουσιότητος ἀντε-
 προσώπευσεν ἐπὶ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 463 καὶ 464) οὐχὶ δὲ ὑπὸ
 τοῦ ἀντιδίκου. Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ λόγος ἀναιρέσεως
 ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ ἀντίδικος κακῶς ἐνήχθη καὶ ἐδικάσθη ὡς κηδεμὼν τῶν
 τέκνων του, ἐνῶ δὲν εἶναι τοιοῦτος.

113 (1858).

Ὁ ἀναιρεσιῶν δὲν δύναται νὰ προτείνῃ ὡς λόγον ἀναιρέσεως τὸ
 ὅτι δὲν ἦτο νόμιμος πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὁ ἀντιπροσω-
 πεύσας αὐτὸν εἰς τὸ δικαστήριον, οὔτινος τὴν ἀπόφασιν προσβάλλει,
 ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἀναιρεσιβλήτος ἐνέκρινε τὴν ἀντιπροσώπευσιν ταύτην.
 Ἄλλως δὲ ἡ ἔλλειψις τῆς πληρεξουσιότητος προτείνεται δι' ἀποδοκι-
 μάσεως ὑπὸ μόνου τοῦ διαδίκου, ὃν ἕτερός τις ἄνευ πληρεξουσιότητος
 ἀντεπροσώπευσεν ἐπὶ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 463 καὶ 464).

64 (1865).

§ 5

Ἀγωγή περὶ ἀποδοκιμάσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν ὁ διάδικος ἀπο-
 δεχθῇ, κυρώσῃ ἢ ἐκτελέσῃ τὴν ἄνευ ἐντολῆς παρὰ τοῦ δικηγόρου ἐνερ-
 γηθεῖσαν πρᾶξιν (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 464). Τοῦτο δὲ ἐφαρμόζεται εἰς
 ὅλας τὰς δικαστικὰς πράξεις, τὰς τε ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τὰς
 ἐν αὐτῷ ἐνεργουμένας· ἐπομένως, αἱ τυχόν πρότερον γενόμεναι παρὰ
 τοῦ αὐτοῦ δικηγόρου ἄνευ πληρεξουσιότητος πράξεις καὶ συζητήσεις
 καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν ἐκδοθεῖσαι δικαστικαὶ ἀποφάσεις, μὴ ἀποδοκιμα-
 σθεῖσαι παρὰ τοῦ διαδίκου, δι' ὃν ἐνηργήθησαν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας

ἀναγνωρισθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ μετὰ ταῦτα διορισμοῦ τοῦ αὐτοῦ δικηγόρου ὡς πληρεξουσίου του, ἐκυρώθησαν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 464 Πολ. Δικον. 392 (1861) 210 καὶ 211 (1868) 135 (1886) 72 (1888).

Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν ἀποφάσεως, ὑπογραφεῖσα ὑπὸ ὁμοδίκου, ὡς πληρεξουσίου τοῦ ἐτέρου ὁμοδίκου του, ἰσχύει καὶ ἂν δὲν εἶχε πληρεξουσιότητα ὁ ὑπογράφας τὴν παραγγελίαν, ἐὰν ἀναγνώρισῃ τὴν ἐπίδοσιν ὁ ὁμόδικος αὐτοῦ, κυρῶν οὕτω τὴν πράξιν ταύτην, ὥστε δὲν χωρεῖ πλέον ἀποδοχίμασις (Πολ. Δικ. 464). 12 καὶ 26 (1862).

Μὴ ἐπιτρεπομένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1838 Β. Δ. ἐπὶ ὑποθέσεως περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ Δήμου ἔνεκα φθορᾶς δενδροφυτείας, δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγὴ, ἥτις ὡς ἐκ τοῦ ἐπιδιωκομένου ὑπ' αὐτῆς σκοποῦ φέρει τὸν χαρακτῆρα παρεμπιπτούσης δίκης. 350 (1878).

ΑΠΟΔΟΧΗ

Περίληψις

- § 1. Τίνες δύνανται νὰ ποιήσωσιν ἀποδοχὴν.
- § 2. Πράξεις, ἐμφαίνουσαι ἀποδοχὴν.
- § 3. Πράξεις, μὴ ἐμφαίνουσαι ἀποδοχὴν.
- § 4. Σιωπηρὰ ἀποδοχὴ.
- § 5. Συνέπειαι τῆς ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀποδοχῆς τῆς ἀποφάσεως.

§ 1

Καὶ οἱ τυχόντες συγγνώμης ἡλικίας δύνανται ν' ἀποπερατῶσι τὰς δίκας αὐτῶν διὰ συγκαταθέσεως, ὡς μὴ διατελοῦντες ὑπὸ τὸν περιορισμὸν τοῦ ἄρθρ. 74 Πολ. Δικ. (Πολ. 485 καὶ 486). 276 (1858).

§ 2

Κατὰ τὰ ἄρθρα 812 καὶ 813 Πολ. Δικονομίας, αἰτήσεις ἀναιρέσεως καθ' ὀριστικῆς ἀποφάσεως Ἐφετῶν, τότε μόνον καθίσταται ἀπαράδεκτος, ὅτε ὁ ἀναιρεσειῶν ἤθελεν ἀποδεχθῇ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἢ παραιτήσῃ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως ἢ οὐδὲν ἤθελε πλέον προσδοκᾷ συμφέρον ἐκ τῆς ἐκθάσεως αὐτῆς. 454 (1866).

Ὁ ἄνευ ἐπιφυλάξεως κοινοποιήσας ἀπόφασιν μετ' ἐπιταγῆς πρὸς

πληρωμήν, τεκμαίρεται αποδεχθῆναι αὐτήν καὶ δὲν δύναται ἀκολουθῶς νὰ προσβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην δι' ἐνδίκων μέσων.

23 (1848) 90 (1869) 17 (1871).

Ἡ ἐκτέλεσις ἀποφάσεως τότε μόνον ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῆς, ὅταν γίνῃ ἄνευ ἐπιφυλάξεως. 262 (1856).

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐκτέλεσις τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἀποτελεῖ ἀποδοχὴν καὶ ἡ κατ' αὐτῆς μεταγενεστέρα αἵτησις ἀναιρέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος. 28 (1875).

Ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως ἡ λήψις τῶν ἐπιδικασθέντων. 233 (1877).

Ἐὰν ὁ διάδικος, μετὰ τὴν ὁσιν τοῦ περὶ τῶν ἀνταγωνικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἐπιβληθέντος τῷ ἀντιδίκῳ του ὅρκου, παραιτηθεὶς τῶν ἀνταπαιτήσεων του τούτων ἐξέφρασεν, ὅτι δέχεται νὰ ἐκκαθαρίσῃ ὁ Πρόεδρος οὐ μόνον τὰ δι' αὐτάς γεγνημένα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἔξοδα ἀλλὰ καὶ τὰ ἔξοδα τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιδικασθείσης δι' ἐτέρας ἀποφάσεως ἀγωγῆς, δὲν δύναται ν' ἀναιρεσιβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐὰν δὲν ἐπιφυλάχῃ τοῦ δικαιώματος τούτου, διότι ἐκ τῶν ἀνωτέρω πράξεων του συνάγεται ἡ πρόθεσις τῆς ἀποδοχῆς. 183 (1867).

Ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς διάδικος πληρώσῃ οἰκοθεν καὶ ἄνευ ἐπιφυλάξεως, πρὸ τῆς ἐπιδόσεως πρὸς τὸν ἀντίδικόν του τῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης αἰτήσεώς του περὶ ἀναιρέσεως αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου πρὸς αὐτὸν ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμήν, τὰ ἐπιδικασθέντα τῷ ἀντιδίκῳ δικαστικὰ ἔξοδα, θεωρεῖται ἀποδεχθεὶς τὴν ἀπόφασιν καὶ ἡ κατ' αὐτῆς αἵτησις ἀναιρέσεως τυγχάνει ἀπαραίτητος. 283 (1849).

Ὅταν ἡ ἀπόφασις ὑποχρεοῖ τινα εἰς κατάθεσιν χρημάτων, ἄνευ προσδιορισμοῦ ἀναγκαστικοῦ μέτρου πρὸς ἐπιχειρήσιν τῆς πράξεως ταύτης, ἡ γενομένη κατάθεσις ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως. 4 (1890).

Ὅταν συμφωνῇται μετὰξὺ τῶν διαδίκων, ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον θέλει δικάσῃ ὀριστικῶς καὶ ἀνεκκλητῶς τὴν διαφοράν, ἡ τοιαύτη δήλωσις τοῦ διαδίκου περιέχει σαφῆ ἀποδοχὴν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως. 10 (1852).

Ὁ ἄνευ ἐπιφυλάξεως ἀντεπαγαγὼν ἢ δοὺς τὸν διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὅρκον, τεκμαίρεται ἀποδεχόμενος αὐτήν καὶ δὲν

δύναται μετὰ ταῦτα νὰ προσβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 486 § 3 καὶ 813 § 1).

205 (1863).

Ἐὰν ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἐπιβάλλῃ ὅρκον, τὸ δὲ Ἐφετεῖον ἀπορρίψῃ τὴν κατ' αὐτῆς ἔφεσιν, θεωρεῖται σιωπηρὰ ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἀντίδικος τοῦ ὁμόσαντος ἐκοινοποίησεν αὐτῷ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, καὶ καθίσταται ἀπαράδεκτος ἡ κατ' αὐτῆς μετὰ ταῦτα γενομένη αἴτησις ἀναίρεσεως ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ κοινοποίησις.

166 (1865).

Ὁ δυνάμενος νὰ ἐμποδίσῃ πρᾶξιν τινα καὶ μὴ πράττων τοῦτο λογιζέται, ὅτι τὴν ἀποδέχεται· τοιαύτη δὲ ἀποδοχὴ τοῦ γενομένου πλειστηριασμοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ προκύπτουσα ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ὀφειλέτης, ἐνῶ ἔχει κατὰ τὰ ἄρθρ. 910 καὶ 985 Πολ. Δικ. τὰ μέσα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν πλειστηριασμὸν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος, οὐχ ἤττον ἀφίνει αὐτὸν ἥσυχον ἐν τῇ διακατοχῇ τοῦ κτήματος ἐφ' ὀλόκληρα ἔτη ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ ἀνακοπῆς.

26 (1846).

Ἐὰν τὸ Δημόσιον κατεδικάσθῃ διὰ πρωτοδίκου ἀποφάσεως εἰς ἀποζημίωσιν, διότι παρὰ τὸν νόμον ἔθεσεν εἰς ἀποστρατεῖαν ἀξιωματικόν τινα, ἡ πρὸ τῆς ἐνασχέσεως τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀνάκλησις αὐτοῦ εἰς ἐνέργειαν, κοινῇ συναινέσει τῶν ὑπουργῶν τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν, διαταξάντων μάλιστα ἄνευ τινὸς ἐπιφυλάξεως τὴν πρὸς αὐτὸν πληρωμὴν τῆς μισθοδοσίας του ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀνακλήσεως αὐτοῦ εἰς ἐνέργειαν, ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν μεταγενεστέραν ἔφεσιν.

106 (1881).

Ἐὰν τις, καταδικασθεὶς εἰς τὴν πληρωμὴν ὀρισμένου ποσοῦ, ὑποσχεθῇ δι' ἐγγράφου νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, τὸ μὲν ἥμισυ ἀμέσως, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ ἐντὸς προθεσμίας τινός, ἄλλως νὰ ἐκτελῇται κατ' αὐτοῦ ἡ ἀπόφασις, ἐκφράζει διὰ τῆς ὑποσχέσεως ταύτης αὐθορμητῶς καὶ ἀναγκαιῶς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποδοχῆς τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως.

525 (1852)

§ 3

Δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἡ ἄνευ ἐπιφυλάξεως κοινοποίησις αὐτῆς πρὸς τὸν ἀντίδικον, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγθεῖσης ἀποδείξεως.

57 (1849) 97 (1853) 90 (1854)

150, 155 καὶ 230 (1855) 331 (1861) 131 (1865) 219 (1877).

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν διατάξεων προπαρασκευαστικῆς ἀποφάσεως, ἥτοι ἡ διεξαγωγή τῆς διαταχθείσης ἀποδείξεως ἄνευ ἐπιφυλάξεως, δὲν ἀποτελεῖ ἀποδοχὴν, ἀποκλείουσιν τὴν κατ' αὐτῆς ἐνάσκησιν τῶν ἐνδίκων μέσων. 48 (1847) 43 (1848) 24 καὶ 167 (1851) 184 (1850) 90 (1854) 49 (1856) 329 (1857) 131 (1865) 273 (1868) 21, 154 καὶ 219 (1877) 22 (1878) 57 (1889).

Ἐὰν ἐκδοθῇ ἀπόφασίς τις, περιέχουσα προδικαστικὰ καὶ ὀριστικὰ κεφάλαια, ὁ δὲ διάδικος ἀναιρεσιβάλλῃ τὰ ὀριστικά (μὴ ὑποκειμένων τῶν προδικαστικῶν εἰς ἀναιρεσιν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἐπὶ τούτων ἀποφάσεως), μετὰ ταῦτα δὲ ἐπιχειρήσῃ πράξεις ἐκτελέσεως τῆς προδικαστικῆς ταύτης διατάξεως, προκαλέσας τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ προσδιορισμὸν τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς διεξαγωγῆς αὐτῶν κλπ., δὲν δύναται ἐκ τῶν πράξεων τούτων νὰ ἐξαχθῇ παραίτησις τῆς ἤδη γενομένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ ὀριστικοῦ κεφαλαίου τῆς ἀποφάσεως, ἀφοῦ μάλιστα, μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνωτέρω πράξεων, ὁ ἀναιρεσιεὶς ἐνέγραψε τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 88 (1849).

Ὁ κοινοποιήσας τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐπιφυλαχθεὶς ῥητῶς τῶν κατ' αὐτῆς ἐνδίκων μέσων δὲν θεωρεῖται, ὅτι ἀπεδέχθη αὐτήν.

58 (1849) 155 καὶ 230 (1855).

Ἐκ μόνης τῆς (ἔστω καὶ ἄνευ συμφέροντος) κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως παρὰ τοῦ ὀλοσχερῶς ἡττηθέντος διαδίκου πρὸς τὸν νικήσαντα, δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἀποδοχὴ αὐτῆς.

217 (1883)

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου γενομένη ἀπλῆ κοινοποίησις τῆς ἀποφάσεως, ἄνευ τινὸς ἐπιφυλάξεως, δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ κοινοποιούντος, διότι ἐνδεχόμενον νὰ ἐγένετο ἡ κοινοποίησις ἐπὶ σκοπῷ ν' ἀποκλεισθῇ ὁ ἀντίδικος τῆς χρήσεως ἐνδίκων μέσων, διὰ τῆς ἐκπνεύσεως τῶν προθεσμιῶν.

21 (1847) 70 (1854) 289 (1855) 155 (1858) 249 (1868).

Ἡ μετ' ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, ἔστω καὶ ἄνευ ἐπιφυλάξεως, γενομένη καταβολή, αὕτη καὶ μόνη, δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς κοινοποιουμένης ἀποφάσεως (Πολ. 485 καὶ 486), διότι γίνεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκτελέσεως. 3 (1847) 37 (1849) 65 καὶ 280 (1850) 180 (1853) 35 (1856) 123 (1877) 36 (1880) 342 (1883).

Ἐάν μετὰ τὴν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν ὁ ὀφειλέτης προσκαλέσῃ τὸν δανειστὴν νὰ λάβῃ τὸ ἐπιδικασθὲν αὐτῷ ποσόν, χωρὶς νὰ ἐπιφυλαχθῇ τοῦ τῆς ἀναιρέσεως δικαιώματός του, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι ἀπεδέχθη τὴν ἀπόφασιν, διότι διὰ τῆς πράξεώς του προϋτίθετο ἀπλῶς νὰ ἀποτρέψῃ ἐπικειμένην ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν. 125 (1877).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 750, 485 καὶ 486 Πολ. Δικ., ὑπάρχει ἀποδοχὴ ἀποφάσεως τινος μόνον, ὅταν ἡ συναίνεσις τῶν διαδίκων ἐξεφράσθῃ περὶ τούτου καθαρῶς καὶ εὐκρινῶς εἴτε ῥητῶς, εἴτε σιωπηρῶς, διὰ τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐξ ὧν νὰ ἐξάγῃται ἀναγκαιῶς ὁ τῆς ἀποδοχῆς σκοπός, τουτέστιν ἡ θέλησις τοῦ διαδίκου ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως· οὐδέποτε ὅμως ἡ ἀπλὴ ἐξόφλησις τοῦ χρέους, γενομένη συνεπείᾳ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, δύναται ν' ἀποτελέσῃ, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, τεκμήριον τῆς ἀποδοχῆς, διότι ἡ τοιαύτη ἐξόφλησις δηλοῖ ἀπλῶς τὴν πρόθεσιν τοῦ διαδίκου ὅπως προλάβῃ ἢ περιορίσῃ τὴν περαιτέρω κατ' αὐτοῦ ἀναγκαστικὴν καταδίωξιν.

53 (1846) 185 (1865) 140 (1890).

Ἐκτελεστῆς οὔσης τῆς ἀποφάσεως, ἡ καταβολὴ τῶν ἐπιδικασθέντων τῷ ἀντιδίκῳ δικαστικῶν ἐξόδων καὶ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς, διὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς διαταχθείσης πραγματογνωμοσύνης, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρᾶξις, ἐξ ἧς ἀναγκαιῶς νὰ ἐξάγῃται ἡ διὰ συναίνεσεως κατάργησις τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 486 §§ 2 καὶ 3). 61 (1871).

Ἡ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἐκτελέσεως γενομένη τυχὸν πληρωμὴ δὲν ἀποτελεῖ ἀποδοχὴν καὶ καθ' ἣν ἔτι περιπτώσιν παρὰ τὸν νόμον διάχθῃ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως. 136 (1886).

Ἡ ἐκουσία πληρωμὴ τῶν ἐξόδων, εἰς ᾗ κατεδικάσθη ὁ ἀναιρέσειων διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως, οὔτε καθιστᾷ τούτῳ τῷ λόγῳ ἀπαράδεκτον τὴν μεταγενεστέραν αἰτησιν ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ καταβολὴ αὕτη ἐγένετο ἄνευ ἐπιφυλάξεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως, διότι ὁ ἀναιρέσειων ἐτύγχανεν ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, ἵνα προλάβῃ ἐνδεχόμενα καταναγκαστικὰ μέτρα τοῦ ἀντιδίκου.

206 (1876).

Ἡ καταβολὴ τῆς δικαστικῆς δαπάνης μετ' ἐπιφυλάξεως δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως. 289 (1888).

Ὁ παραλιπὼν τὴν κατοχὴν, συνεπείᾳ τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν ἐπιταγῆς

καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδεχθεὶς τὴν ἀπόφασιν ἐπομένως δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ κατ' αὐτῆς αἵτησις ἀναιρέσεως.

140 (1856).

Ἡ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου γενομένη ἐγκατάλειψις τοῦ ἐπιδίκου κτήματος μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην κοινοποίησιν τῆς κατακυρώσεως δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι οὗτος ἀνεγνώρισεν ὡς ἔγκυρον τὴν γενομένην ἐκτέλεσιν, οὐδὲ ἔπεται ἐντεῦθεν, ὅτι δὲν δύναται μετὰ ταῦτα νὰ προσβάλλῃ αὐτὴν ὡς ἄκυρον, διότι ἡ ἀποδοχὴ καὶ ἀναγνώρισις πράξεώς τινος ὡς ἐγκύρου δέον νὰ συνάγῃται ἐξ ἀναμφισβητήτων καὶ ἀναμφιβόλων γεγονότων (Πολ. Δικ. 486 καὶ Ν. 34 § 2 Π. (3. 1).

77 (1890).

Ἐὰν ὁ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως καταδικασθεὶς νὰ πληρώσῃ μισθώματα δηλώσῃ, ὅτι εἶναι πρὸς τοῦτο πρόθυμος, δὲν ἐμφαίνει διὰ τούτου, ὅτι ἀπεδέξατο τὴν ἀπόφασιν, ἥτις ὡς κύριον ἀντικείμενον αὐτῆς ἔχει τὴν ἐκκένωσιν τῆς οἰκίας, ὡς πρὸς τὸ ὅποιον δὲν ἐδήλωσεν, ὅτι ἀποδέχεται τὴν ἀπόφασιν.

3 (1847).

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσειόντος κοινοποίησις τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῆς, ἀφοῦ μάλιστα σὺν τῇ ἀποφάσει ἐκοινοποίησε καὶ τὴν αἵτησιν περὶ ἀναιρέσεως αὐτῆς. 67 (1867).

Ἡ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς αἵτήσεως ἀναιρέσεως κοινοποίησις τῆς ἀναιρεσιβληθείσης ἀποφάσεως πρὸς τὸν ἀντίδικον μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, ἔτι δὲ καὶ ἡ παραγγελία πρὸς κατάσχεσιν, εἰς ἐκτέλεσιν διαφόρων τῆς ἀποφάσεως διατάξεων, δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῆς, ὡς ἂν ὑπάρχῃ ρητὴ ἐπιφύλαξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ κοινοποιούντος.

297 (1861).

Τὸ περιστατικόν, ὅτι ὁ ἀναιρεσειὼν εἰσέπραξε τὰ διὰ τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως ἐπιδικασθέντα αὐτῷ δικαστικὰ ἔξοδα, δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς τε ἀποφάσεως ταύτης καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς ἐκδοθεισῶν.

150 (1885).

Ὁ λαμβάνων τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιδικαζόμενον αὐτῷ καὶ ἐπιφυλασσόμενος τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ δὲν θεωρεῖται ἀποδεχθεὶς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὡς πρὸς τὰς ἀποδικασθείσας ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως αἵτησεις του, διότι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἐμφαίνει ἀποδοχὴν, ὅταν γίνῃ ἄνευ ἐπιφυλάξεως.

262 (1856).

Ἐὰν ὁ διάδικος παρέλαβε τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιδικασθέντα ποσὰ καὶ

πράγματα, δὲν προκύπτει ἐκ τούτου ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ καὶ ἐκτέλεισις τῆς ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὰ εἰς τὸν ἀντιδίκον τοῦ ἐπιδικασθέντα.

87 (1854).

Ἐάν τις κατάσχη παρ' ἑαυτῷ μετὰ τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ ὅσα ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ διὰ τῆς ἀναιρεσιβληθείσης ἀποφάσεως, ἵνα συμψηφίσῃ αὐτὰ εἰς τὰ πρὸς τὸν ἀντίδικον ὀφειλόμενα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκτελέσας πράξιν, ἐξ ἧς νὰ ἐξάγῃται ἀναγκαιῶς ὁ τῆς ἀποδοχῆς τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως σκοπός, ἀφοῦ ἡ μὲν ἀπόφασις, τελεσιδίκως οὕσα, εἶναι ἐκτελεστή, ἡ δὲ πράξις τοῦ ὀφειλόμενου ἡδύνατο πιθανώτερον νὰ σκοπῇ τὴν ἐξασφάλισιν ἑαυτοῦ διὰ τῆς κατασχέσεως τῶν χρημάτων.

118 (1861).

Δὲν συναγεται ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως ἐκ τοῦ ὅτι, πρὶν ἔτι κοινοποιηθῇ αὕτη τῷ ἀντιδίκῳ καὶ πρὶν ἔτι ἀναιρεσιβάλλῃ αὐτήν, κοινοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του, ὅτι συμψηφίζει εἰς λογαριασμὸν τοῦ χρέους τοῦ ποσόν τι πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ὀφειλόμενον. 131 (1849).

Ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ διάδικος συνεβιβάσθη μετὰ τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ περὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως δὲν ἔπεται, ὅτι ἀπεδέχθη τὴν ἀπόφασιν. 15 (1855).

Ἡ περὶ ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως συμφωνία, ἄνευ ῥητῆς παραίτησεως τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου, δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν, ἰδίως δὲ ἐπὶ καταδίκης πρὸς πληρωμὴν καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, καθ' ἣν πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὸν φόβον τῆς προσωποκρατήσεως πληρώνει ὁ καταδικασθεὶς.

111 (1875).

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου (καθ' οὗ δὲν ἐπιτρέπεται ἐκτέλεισις, τοῦθ' ὅπερ ἀποκλείει τὴν ιδέαν τοῦ ἐξαναγκασμοῦ), ἐκουσία καταβολὴ τῶν ἐπιδικασθέντων τῷ ἀντιδίκῳ του δικαστ. ἐξόδων, δὲν ἐνδεικνύει διάνοιαν ἀποδοχῆς, ἀλλὰ γεννᾷ τεκμήριον ἀσθενές, περὶ οὗ ἐπιβλητέος τῷ ἀντιπροσώπῳ τοῦ Δημοσίου ἀπαλλακτικὸς ὄρκος. 78 (1882).

Καὶ ἂν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως παρῇλθον πολλὰ ἔτη, ἡ ἀπλὴ παρέλευσις τοῦ χρόνου τούτου δὲν ἀποτελεῖ ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως.

136 (1886).

Ἡ μὴ ἐνάσκησις τῆς ἐφέσεως ἢ ἡ παραίτησις ἀπὸ τῆς ἐκπροθέσμως γενομένης δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καθιστῶσαν ἀπαράδεκτον τὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης αἴτησιν ἀναιρέσεως.

359 (1878).

Εκ γεγονότων, μετὰ τὴν ἔφεισιν λαθόντων χώραν, δὲν δύναται νὰ συναχθῇ σιωπηρὰ ἀποδοχή τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, διότι ἀποτελεσμα τῆς ἀποδοχῆς εἶναι ἡ οὐκ ὥρως τῆς ἀποδεκτῆς γενομένης πράξεως ἡ ἀποφάσεως κατὰ πάσης μελλούσης προσβολῆς, περὶ τοῦ ὁποίου ἀποτελέσματος δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος, προϋπαρχούσης ἤδη τῆς προσβολῆς. Πρὸς τελεσιδικίαν δὲ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤδη ἐγένετο ἔφεισις, ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἀποχή ἢ παραίτησις, κατὰ τὸν ἐν ἄρθρῳ 487 Πολ. Δικ. διαγεγραμμένον τρόπον, ἥτοι ῥητῶς καὶ ἐγγράφως. 285 (1878).

Ὁ ἐκκαλέσας τινὰ τῶν κεφαλαίων ἀποφάσεώς τινος, σιωπήσας δὲ περὶ τῶν λοιπῶν, τεκμαίρεται, ὅτι σιωπηρῶς ἀπεδέχθη τὰ τελευταῖα καὶ ὥς πρὸς ταῦτα μεταγενεστέρα ἔφεισις εἶναι ἀπαρέδεκτος (ὁρ. καὶ Ν. 17 Π. 41. 1). Εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ὁ ὑπογράψας τὴν πρώτην ἔφεισιν πληρεξούσιος δὲν εἶχε τὴν εἰδικὴν ἐντολὴν τοῦ ἀποδέχεσθαι, ἀφοῦ ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἀπεδοκίμασε νομίμως τὴν πρᾶξιν του. 211 (1866).

Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ διάδικος ἐζήτησε τὴν ἐπικύρωσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως δὲν ἔπεται, ὅτι ἀπεδέχθη τὴν παρεμπόπτουσαν διάταξιν αὐτῆς, δι' ἧς ἀπορρίπτονται αἱ ἐνστάσεις του περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀντιδίκου, διότι ἡ αἴτησις περὶ ἐπικυρώσεως τῆς ἀποφάσεως ἀνεφέρετο εἰς τὴν προσβολὴν τῆς ἀποφάσεως, διὰ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου. 294 (1850).

Δὲν εἶναι ἀπαραδέκτος ἡ ἔφεισις τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τοῦ Α. ἐναγομένου, ἐὰν ὁ αὐτὸς ἐνάγων, κατ' ἄλλην συζήτησιν, ἐπὶ ἐφέσεως τοῦ Β. ἐναγομένου, καθ' ἣν δὲν παρίστατο ὁ Α. ἐναγόμενος, ἐζήτησε τὴν ἐπικύρωσιν τῆς αὐτῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ ἄλλοτρίαν σύμβασιν, ἐὰν δὲν ᾔναι διάδοχος τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐτέρου (Ν. 1—3 Κωδ. (7. 60) Ν. 6 Κωδ. (4. 50) Βασ. 63 (9. 3), ἡ αὐτὴ δὲ ἀρχὴ ἰσχύει καὶ ἐπὶ δίκης, διότι διὰ τῆς κατάρξεως αὐτῆς συνάπτεται δικαστικὸν συνάλλαγμα, εἰς ὃ οἱ διάδικοι ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποκύψωσι (Ν. 3 § 1 Π. 15. 1). 8 (1882).

Ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον διατάξῃ τὴν πρόοδον τῆς συζητήσεως, ἀπορρίψαν τὴν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως ἐνστάσιν τοῦ ἐφεισιδλήτου, οὗτος ἔχει συμφέρον νὰ ὑπερασπισθῇ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν συζήτησιν τῆς ἐφέσεως, ἐκ τούτου ὅμως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἀπεδέχθη τὴν μνησθεῖσαν ἀπόφασιν. 11 (1846).

Δὲν καθίσταται ἀπαράδεκτος, λόγῳ ἀποδοχῆς, ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως κατ' ἀποφάσεως ἐπιβαλούσης ὅρκον, ἐὰν ὁ ἤδη ἀναιρεσεῖων ὤμοσε τὸν ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενον ὅρκον, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάκλησιν αὐτῆς, ἀφοῦ μάλιστα ἐπεφυλάχθῃ τῶν δικαιωμάτων του.

87 (1854) 168 (1865).

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ διαδίκου κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν τοῦ ἀντιδίκου του, ἀνευ ἐπιφυλάξεως τῶν κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐνδίκων μέσων, δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως.

188 (1848).

Ἐὰν ἡ προδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἀναιρεσιβλήθῃ ἀλλὰ μόνον ἡ ὀριστικὴ, ἥτις καὶ ἀνῆρέθη, δὲν ἔπεται ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ διάδικος ἀπεδέχθη τὴν προδικαστικὴν, ἀφοῦ προσέβαλε τὴν ὀριστικὴν, τὴν περιέχουσαν ἀναγκαίως τῆς προδικαστικῆς τὰ ἐλαττώματα. 98 (1879).

Ἡ αἵτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης, διακοπείσης βιαίως μετὰ τὴν ἐκδοσιν προδικαστικῆς ἀποφάσεως, οὐδὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὡς μὴ οὔσα πρᾶξις, ἀναφερομένη τοῦλάχιστον εἰς ὠρισμένην ἀπόφασιν.

49 (1856).

Ὅταν ἐξήτησέ τις ἀναίρεσιν κατὰ τινος ἀποφάσεως, κηρυζάσης ἄκυρον τὴν διαδικασίαν, ἐλλείψει προδικασίας, συνεμορφώθη δὲ ἄλλως πρὸς αὐτήν (κοινοποιήσας π. χ. νέαν ἀνακοπὴν), δὲν θεωρεῖται παραιτηθεὶς τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἀφοῦ ἐπεφυλάχθῃ αὐτῆς ῥητῶς ἐν τῇ ἀνακοπῇ.

328 (1866).

Μόνῃ ἡ γνωστοποίησις τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως ἐκ μέρους τοῦ γνωστοποιήσαντος, δικαιουμένου νὰ ἀναιρεσιβάλῃ τὴν παρεμπύπτουσαν ταύτην ἀπόφασιν σὺν τῇ ὀριστικῇ.

66 (1853).

Ἐκ τοῦ ὅτι ἀπαίτησίς τις κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐνεγράφῃ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, οὐδὲν ἐντεῦθεν συνάγεται ἀναγκαίως ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἢ ἡ ὅπωςδῆποτε ἀναγνώρισις τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης, διότι ἡ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἀναγραφὴ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἐμφαίνει τοιαύτην ἀποδοχὴν, οὐδὲ προσδίδει αὐτῷ δικαίωμά τι ἐκ τοῦ Νόμου.

106 (1881).

Αἱ πράξεις, ἐξ ὧν ὁ δικαστὴς μέλλει νὰ συμπεράνῃ τὴν ἀποδοχὴν, δέον νὰ ᾔναι τοιαῦται, ὥστε νὰ ἐμφαίνωσιν ἀναγκαίως τὸν τῆς ἀποδοχῆς σκοπόν. Ἐπομένως δὲν συνάγεται ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως, ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτῆς ὁ ἐνάγων ἤγειρε νέαν ἀγωγὴν περὶ

ἀνατροπῆς τῆς δωρεᾶς ἔνεκεν ἀχαριστίας, στηριζομένην εἰς λόγον ἀχαριστίας μεταγενέστερον τῆς ἀποφάσεως. 299 (1853).

§ 4

Τὸ ἄρθρ. 486 § 3 παραδέχεται τὴν σιωπηρὰν συναίνεσιν καὶ ἀποδοχὴν, προκύπτουσαν ἐξ ἀναμφισβητήτων πράξεων ἢ παραλείψεων, ὧν ἡ ἐκτίμησις ἀνήκει τῇ δικαστῇ τῆς οὐσίας. 26 (1846) 57 (1878).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 749, 750, 485 καὶ 487 Πολ. Δικ., ὅπως ὑπάρξῃ τελεσιδικία ἐξ ἀποδοχῆς τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἡ διὰ παραιτήσεως τῆς ἤδη γενομένης ἢ τῆς γενησομένης ἐφέσεως, ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἐγγραφὸς καὶ ῥητὴ ἔκφρασις ἢ καὶ σιωπηρὰ μὲν ἀλλὰ διὰ τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐξ ὧν νὰ ἐξάγῃται ἀναγκαιῶς ὁ περὶ ἀποδοχῆς σκοπός. 95 (1845).

Ἡ ἀποδοχὴ ἀποφάσεώς τινος, προσβληθείσης ἤδη δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως, δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ὡς γενομένη σιωπηρῶς ἐξ ἄλλων πράξεων, μεταγενεστέρων τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, διότι ἡ παραιτήσις τῆς γενομένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως δεόν νὰ ᾔῃαι ῥητὴ καὶ ἐγγραφός. 394 (1874).

Πρὸς ὑπαρξιν σιωπηρᾶς ἀποδοχῆς ἀπαιτοῦνται τοιαῦται ἀναμφισβήτητοι πράξεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἀναγκαιῶς νὰ προκύπτῃ ὁ τῆς ἀποδοχῆς σκοπός (Πολ. Δικ. 486 § 5), ἐπομένως ἡ ἐκ μέρους τοῦ δαδίκου, ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ἀποδοχὴ Βασ. Διάτ. ἀπονέμοντος σύνταξιν, οὐδόλως ἐμφαίνει τὸν τῆς ἀποδοχῆς σκοπὸν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ μηνιαία ἀπόληψις τῆς ἀπονεμηθείσης συντάξεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ παραίτησις τῆς ἐνασκουμένης ἀγωγῆς. 277 (1882).

§ 5

Ὁ ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς ἀποδεχθεὶς ἀπόφασιν τινα δὲν δικαιούται πλέον νὰ προσβάλῃ αὐτὴν δι' ἐνδίκου μέσου.

9 (1846) 31 (1849) 525 (1852) 15 (1856).

Ἡ ἀποδοχὴ ἐρήμην ἀποφάσεως καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴν (Πολ. Δικ. 485). 231 (1864) 95 (1875).

Ἡ ἔφεσις εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν ὁ ἐκκαλὼν ἀποδεχθῇ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 485, 486, 740, 750, 789, καὶ 813). 233 (1877).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 813 καὶ 789 Πολ. Δικ., εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως, ἐὰν ὁ διάδικος ἤδη ἀπεδέχθῃ τὴν ἀναιρεσιβαλλομένην ἀπόφασιν. 23 (1848) 57 (1866) 259 (1870).

Ἐὰν ὁ διάδικος αὐθορμήτως καὶ χωρὶς νὰ ἐξαναγκασθῇ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν ἄνευ ἐπιφυλάξεως τοῦ τῆς ἀναιρέσεως ἢ ἄλλης προσβολῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως δικαιώματός του, τεκμαίρεται ἀποδεχθεὶς ταύτην καὶ παραιτηθεὶς σιωπηρῶς τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου, ἢ δὲ μεταγενεστέρα χρῆσις αὐτοῦ καθίσταται ἀπαράδεκτος. 162 (1869).

Ἡ ἐν μέρει ἀποδοχὴ ἀποφάσεώς τινος δὲν καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν τῆς ἀναιρέσεως αἴτησιν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ κεφάλαια, ἅτινα δὲν ἀπεδέχθῃ ὁ ἀναιρεσέων (Πολ. Δικ. 789 καὶ 813). 72 (1865).

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΡΙΟΝ ὅρ. ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ ὅρ. ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ

Περίληψις.

- § 1. Τίνες ἀποφάσεις ἐν γένει εἶναι ὀριστικά.
- § 2. Εἰδικαὶ περιπτώσεις ὀριστικῶν ἀποφάσεων.
- § 3. Τίνες ἀποφάσεις δὲν εἶναι ὀριστικά.
- § 4. Ἀποφάσεις, ἐπιβάλλουσαι ὅρκον μετὰ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ.
- § 5. Ἱστορικὸν τῆς ἀποφάσεως.
- § 6. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ δικαστοῦ ὡς πρὸς τὸ νομικὸν τῆς δίκης μέρος.
- § 7. Αἰτιολογικὸν ἀποφάσεως.
- § 8. Αἰτιολογία ἐπὶ προτάσεων προηγουμένης συνεδριάσεως.
- § 9. Διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως.
- § 10. Δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως.
- § 11. Ὑπογραφή τῆς ἀποφάσεως.
- § 12. Τίνες ἀποφάσεις δύνανται ν' ἀνακληθῶσι.
- § 13. Πότε καὶ πῶς ἀνακαλεῖται ἀπόφασις τις.
- § 14. Ἀνάκλησις ἀποφάσεως, ἐπιβαλούσης ὅρκον.

§ 1

Πᾶσα ἀπόφασις, δεχομένη ἢ ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν περιέχει διά-
ταξιν ὀριστικὴν, διότι ἀποφασίζει μετὰ προηγουμένην συζήτησιν πραγ-
ματικὴν πρότασιν, ἐστηριγμένην εἰς νόμιμον λόγον καὶ ἱστορικὴν αἰ-
τίαν (Πολ. Δικ. 551 καὶ 552) καὶ διότι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ.
583, αἱ ἀπορρίπτουσαι τὰς μὴ βασίμους ἐνστάσεις δικαστικαὶ πράξεις
ἀποτελοῦσι μέρος τῆς ὀριστικῆς ἢ τελειωτικῆς ἀποφάσεως, ὅθεν καὶ
μετ' αὐτῆς εἰσιν ἐκκλητέαι. 17 καὶ 48 (1845).

Ὅριστικὴ ἀπόφασις εἶναι μόνον ἡ ἀποπερατοῦσα τὴν διαφοράν.

170 (1869).

Ὅριστικὴ ἀπόφασις, ἐξαίρει τῆς ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς τοιού-
των χαρακτηριζομένων, λέγεται ἡ ἀπόφασις ἢ περατοῦσα τὴν δίκην
καὶ τὸν δικαστὴν πάσης παραιτέρω ἐξουσίας ἀπεκδύουσα, ἥτις διὰ
τοῦτο, διωκομένης μέχρι τέλους τῆς διαφορᾶς, εἶναι ἡ τελευταία τοῦ
δικαστηρίου ἀπόφασις, ἢ δεχομένη τὴν ἀγωγὴν ὡς νόμιμον ἢ ἀπορρί-
πτουσα αὐτὴν ὡς παράνομον, ἀναπόδεικτον ἢ διὰ βασίμου ἐνστάσεως
ἀντικρουσθεῖσαν, πᾶσα δὲ ἄλλη οἵανδήποτε ἔνστασιν ἀπορρίπτουσα ἢ
διατάττουσα προπαρασκευαστικόν τι μέτρον ἀπόφασις ἀνήκει εἰς τὴν
τάξιν τῶν μὴ ὀριστικῶν καὶ διὰ τοῦτο καὶ εἰς ἀνάκλησιν ὑπόκειται.
Κατὰ τὸν κανόνα τοῦτον δὲν εἶναι ὀριστικὴ ἡ ἀπόφασις, ἥτις ἀπορρί-
πτουσα ἐνστάσεις, διέταξεν ἀποδεῖξαις (Πολ. Δικ. 180, 181, 582,
583 καὶ 515§ 2). 2 (1846) 102 (1847) 219 (1848) 123 καὶ
148 (1849) 79 (1850) 362 (1853) 51 (1854) 211 (1855) 80,
82 καὶ 83 (1857) 220 καὶ 389 (1862) 234 καὶ 297 (1864) 81,
147 καὶ 159 (1868) 22 καὶ 87 (1876) 39 καὶ 230 (1877) 226
(1879).

Ὅριστικὴ ἀπόφασις εἶναι οὐχὶ ἡ ἐν ταῖς αἰτιολογίαις αὐτῆς παρα-
δεχομένη τὸ δικαίωμα, ἀλλ' ἡ ἐν τῇ διατακτικῇ αὐτῆς δεχομένη
ἢ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν, πᾶσα δὲ ἄλλη ἀπόφασις, μὴ φέρουσα
τοιαῦτα χαρακτηριστικά, ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν μὴ ὀριστικῶν.

183 (1873).

Ὅριστικαὶ ἀποφάσεις εἰσὶ, κατὰ γενικὸν κανόνα, αἱ ἐπιψηφίζουσαι ἢ
ἀποψηφίζουσαι κεφάλαιόν τι τῆς ἀγωγῆς. 257 (1882).

Ἀπόφασις, λύουσα τὸ κυρίως μεταξὺ τῶν διαδίκων φιλονικούμενον
κατ' οὐσίαν ζήτημα, εἶναι ὀριστικὴ. 228 (1867).

Ὅριστική ἀπόφασις εἶναι ἐκείνη, ἥτις ἔχει διατακτικόν, ἐπιδικάζον ἢ ἀπορρίπτον οὐσιαστικὴν ἀπαίτησιν. 24 (1870).

Ἀπόφασις, ἀναγνωρίζουσα τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, εἶναι ὀριστική. 166 (1882).

Ὅριστικαὶ ἀποφάσεις εἰσὶν ἢ αἱ ἀποπερατοῦσαι τὴν δίκην ὀριστικῶς ἢ αἱ διατάσσουσαι περὶ τινος χωριστοῦ καὶ ἀπὸ τῆς κυρίας δίκης αὐθυπάρκτου ζητήματος. 39 (1846).

Ὅριστικὴ ἀπόφασις εἶναι καὶ ἐκείνη, ἥτις μὴ οὐσα μὲν ἀπλῶς παρασκευαστική, περιέχει ὅμως διάταξιν, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα, ἂν δὲν διορθωθῇ πρὸ τῆς οὐσιαστικῆς διὰ τοῦ μέσου τῆς ἀναιρέσεως καθίσταται ἀθεράπευτον. 97 (1846).

Ἐὰν ἀπόφασίς τις λύῃ ὀριστικῶς ζητήματά τινα, διατάσῃ ὅμως ἀποδείξεις ὡς πρὸς ἕτερα, εἶναι ὀριστικὴ ὡς πρὸς τὰ πρῶτα. 276 (1870).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 476 § 1 Πολ. Δικ., ἡ δίκη ἀποπερατοῦται διὰ τῆς τελειωτικῆς ἀποφάσεως, ὡς τοιαύτη δὲ δέον νὰ ἐννοηθῇ ἡ τελευταῖον ἐκδιδομένη καὶ περατοῦσα ὁλοσχερῶς τὴν δίκην κατ' οὐσίαν, τοιαύτη δὲ δὲν δύναται νὰ ᾖ ἄλλη ἢ ἡ τελεσίδικος, ἡ δυναμένη καὶ νὰ ἐκτελεσθῇ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 856 § 1 Πολ. Δικ. 408 (1878).

§ 2

Ὅριστικαὶ ἀποφάσεις εἰσὶν αἱ καταργοῦσαι ἢ ἀποπερατοῦσαι τὴν δίκην, ἐπομένως καὶ αἱ λύουσαι ζήτημά τι χωριστὸν καὶ αὐθυπάρκτον ἀπὸ τῆς κυρίας δίκης (π. χ. τὸ περὶ παραγραφῆς) εἰσὶν ὡσαύτως ὀριστικά. 39 (1836) 168 (1868).

Ὡσαύτως καὶ ἡ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀνταγωγὴν λόγφ ἀοριστίας. 214 (1869).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ δικαστήριον κηρύττει ἑαυτὸ ἀναρμόδιον τυγχάνει ὀριστικὴ, διότι ἀπεκλύεται τῆς διαφορᾶς καὶ ἀποπερατοῖ τὴν δίκην (Πολ. Δικ. 476 § 1). 314 (1842) 40 (1875).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα τὴν ἐνστασιν τῆς ἀναρμοδιότητος, τυγχάνει ὀριστικὴ ὡς ἔχουσα ἀντικείμενον τὸ νομικὸν τῆς ἀρμοδιότητος ζήτημα¹. 36 καὶ 314 (1842).

Ἀπόφασις, διατάξασα τὴν ἀναβολὴν τῆς προόδου τῆς δίκης, ἔνεκα συναφείας ἢ ἐκκρεμοδικίας, θεωρεῖται ὀριστικὴ. 97 (1846).

¹ Ἐπικρατεῖ ἡ ἐναντία νομολογία ὁρ. κατωτέρω § 3, σελ. 207.

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς εἴτε γίνεται δεκτὴ ἢ πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν, εἴτε ἀπορρίπτεται αὕτη, ὡς περατοῦσα τὴν περὶ προκλήσεως δίκην, εἶναι ὀριστική. 173 καὶ 191 (1879).

Ἡ ἀπόφασις, ἥτις ἐπὶ προκλήσεως κηρύττει ἀπεσβεσμένον τὸ τῆς ἀγωγῆς δικαίωμα, εἶναι ὀριστική (180 καὶ 87 Πολ. Δικ.), ὡς ἀποπερατοῦσα τὴν δίκην. 165 (1878).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ δικαστήριον παραπέμπει τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐμπορικὴν διαφορὰν εἰς διαιτητικὸν δικαστήριον εἶναι ὀριστική, διότι τὸ ἐκδόν αὐτὴν δικαστήριον ἀπεξεδύθη ἐντελῶς τῆς διαφορᾶς. 191 (1869).

Ὡσαύτως καὶ ἡ διορίζουσα διαιτητὰς. 11 (1890).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ διατάττουσα προσωρινὰ μέτρα περὶ νομῆς, ἥτοι τὴν παῦσιν τῆς περαιτέρω οἰκοδομήσεως, εἶναι ὀριστική, ὡς τελειωτικῶς δικάσασα. 314 (1857).

Ἀπόφασις, διατάξασα τὸν Εἰρηνοδίκην νὰ παραδῶσῃ διάφορα κινητὰ πράγματα κληρονομικά, εὐρισκόμενα παρ' αὐτῷ, πρὸς τὸν αἰτοῦντα, πρὸς διαφύλαξιν, μέχρι τῆς διανομῆς τῆς περιουσίας, ἀφοῦ πρῶτον ὁ αἰτῶν προσαγάγῃ ἀπόδειξιν, ὅτι κατέβαλε τὴν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπιδληθεῖσαν ἐγγύησιν, εἶναι ὀριστική, διότι ἐδίκασεν ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν ἄρθρ. 840—848 Πολ. Δικ., δι' ὧν κατατάσσονται εἰς τὸ περὶ ἐκτελέσεως βιβλίον τῆς Πολ. Δικ. αἱ διατάσσουσαι ἐγγυοδοσίαν ἀποφάσεις, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 856, μόναι αἱ ὀριστικαὶ καὶ τελεσίδικοι ἀποφάσεις εἰσι δεκτικαὶ ἐκτελέσεως. 91 (1864).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ὑποχρεοῦσά τινα εἰς λογοδοσίαν εἶναι ὀριστική, διότι, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς ὑποχρέωσεως τοῦ ἐναγομένου, τέμνει τελειωτικῶς τὴν διαφορὰν. 216 (1857)
127 (1865) 217 (1868) 20 (1874) 22 (1876) 158 (1878).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ διατάττουσα, ἐν περιπτώσει ἀπειθείας πρὸς λογοδοσίαν, τὴν κατὰσχῃσιν καὶ πώλῃσιν τῆς περιουσίας τοῦ δοσιλόγου καὶ προσδιορίζουσα τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα εἶναι ὀριστική, διότι ὑπολείπεται μόνον ἡ ἐκδίκασις τοῦ ἀποτελέσματος τῆς λογοδοσίας. 41 (1860).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα αἵτησιν περὶ ἐπιδικιάσεως δικαιώματος αὐτοτελοῦς, εἰς ἴδιον ἐνοχλῆς λόγον στηριζομένης (π. χ. τὴν παραμέλτησιν τῆς πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρέωσεως), εἶναι ὀριστική. 395 (1864).

Ἡ ἀπόφασις, ἥ ἀποφαινομένη τινα ὑπόχρεων εἰς ἀποζημιώσεις καὶ διατάσσουσα συνάμα νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ τοιαύτη ἀποζημιώσις, διὰ τῆς ἐν ἄρθρ. 850 καὶ 851 Πολ. Δικ. διαγραφομένης διαδικασίας, εἶναι ὀριστική (Πολ. 180). 327 (1853) 64 (1854) 101 καὶ 198 (1858) 122 (1859) 305 (1875).

Ἀπόφασις, δι' ἧς κηρύσσεται ὁ ἐναγόμενος ὑπόχρεως εἰς ἀπόδοσιν τῆς ἀξίας τῶν ἀναγκαίων καὶ ὠφελίμων δαπανῶν, κατὰ διάγνωσιν πραγματογνωμόνων, εἶναι ὀριστική. 344 (1879).

Ὡσαύτως ἡ ἀπόφασις, ἥ ὑποχρεοῦσά τινα εἰς ἀπόδοσιν καρπῶν εἶναι ὀριστική. 283 (1852).

Ἀπόφασις, καταδικάζουσα τὸν ἐναγόμενον ν' ἀποτίσῃ τῶν ἐνάγοντι 1) τὸ τέταρτον τοῦ ὅλου κτήματος καὶ 2) τὸ τέταρτον τῶν καθαρῶν εἰσοδημάτων τοῦ αὐτοῦ κτήματος, ὀρισθησομένων διὰ πραγματογνωμόνων εἶναι ὀριστική ὡς πρὸς ἀμφοτέρω τὰ κεφάλαια ταῦτα. 90 (1867).

Ἀπόφασις, θεωρήσασα τοὺς ἐναγομένους ὑποχρέους πρὸς ἀποζημιώσεις διὰ τὴν γενομένην παρεμπόδισιν τῆς χρήσεως τοῦ ῥέοντος ὕδατος, περιέχει ὀριστικὴν περὶ τῆς ἀποζημιώσεως διάταξιν, ἀλλ' ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς κυρίας τῆς ἀγωγῆς αἰτήσεως. 136 (1886).

Ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπορρίπτεται αἰτήσεις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς βιαίως διακοπείσης δίκης, εἶναι ὀριστική. 264 (1876).

Προκειμένου περὶ ἀγωγῆς, ἀφορώσης τὴν ἀκύρωσιν διαθήκης ἕνεκα διαφόρων λόγων, ὅλως ἀσχέτων καὶ ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων, ἕκαστος τῶν λόγων τούτων ἀποτελεῖ προδήλως ἰδιαίτεραν ἀγωγὴν, ἐπομένως ἡ ἀπόφασις, ἥ ἀπορρίπτουσά τινας τῶν λόγων τούτων θεωρεῖται ὡς ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐκ τῶν λόγων τούτων παραγομένας ἀκυρότητας· ὅθεν, ὀριστικῆς οὐσῆς τῆς ἀποφάσεως ταύτης, τὸ Ἐφετεῖον τῆς παραπομπῆς, τὸ ἐπιληφθὲν τῆς ὑποθέσεως πρὸς ἐκδίκασιν τῶν λοιπῶν ἀκυροτήτων, δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς ἤδη ἐκδικασθείσας ἀκυρότητας, ἐπομένως, οὐδὲ δι' ἰδίων αἰτιολογιῶν ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἑλλειψιν αἰτιολογιῶν τῆς ὀριστικῶς λυσάσης τὰ ζητήματα τῆς ἀκυρότητος ἀποφάσεως. 339 (1863).

Ἀπόφασις, κηρύττουσα ἄκυρον διαθήκην καὶ διατάττουσα ἀποδείξεις ὡς πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμων ἐστὶν ὀριστική, ἥσον ἀφορᾷ τὴν ἀπαγγελθεῖσαν ἀκυρότητα. 63 (1886).

Ἀπόφασις, δι' ἧς ἐπιδικάζονται εἰς πίστωσιν ἑνὸς τῶν διαδίκων κοινῶν τινα ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ, εἶναι ὀριστική ὡς πρὸς τὰ ἐπιδικασθέντα ποσά. 170 (1873).

Ἡ διάταξις τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀναγνωρίζεται ὑπάρχουσα περίπτωσις πρὸς κανονισμόν τῶν ὀρίων, εἶναι ὀριστική. 23 (1883).

Ἡ ἐν τῇ διανομῇ κοινῶν πραγμάτων ἢ κοινοῦ κλήρου ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, δι' ἧς τοῦτο ἀποφαίνεται καὶ διατάσσει τὴν διανομὴν, ὀρίζον Εἰσγγηγῆν, πραγματογνώμονας κτλ., ὡς περατοῦσα τὴν δίκην καὶ ἀπεκδύουσα τὸν δικαστὴν πάσης περαιτέρω ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ἐξουσίας, εἶναι ἀπόφασις ὀριστική. 161 (1854) 151 (1864).

Ἀπόφασις, ἀκυρώσασα τὴν γνωμοδότησιν τῶν πραγματογνωμόνων καὶ ἀναγνωρίσασα κύριον τὸν ἕτερον τῶν διαδίκων τοῦ ἡμίσεως τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, κατὰ τὰ ἐν τῇ γνωμοδοτήσει ὅρια, εἶναι ὀριστική, ὡς ὀριστικῶς ἀποφαινομένη περὶ τῆς διαφορᾶς. 249 (1860).

Ἀπόφασις, ἀποφαινομένη, ὅτι εἶναι τις συγκύριος ἐφ' ὠρισμένων κτημάτων καὶ διατάσσουσα νὰ γίνῃ συζήτησις ὡς πρὸς τὸ τμήμα κτλ. εἶναι ὀριστική. 401 (1864).

Ἀπόφασις, ἀναγνωρίζουσα τὸν ἐνάγοντα ὡς κύριον τοῦ ἡμίσεως ἐκ τοῦ διεκδικουμένου, διατάσσουσα δὲ ἀποδείξει περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου κατεχομένης ἐκτάσεως, λύει τὸ κύριον ζήτημα τῆς ὅλης δίκης καὶ εἶναι ὀριστική κατὰ τὰ ἄρθρ. 533 § 3—5, 274, 228 καὶ 185 Πολ. Δικονομίας. 211 (1863).

Αἱ διατάττουσαι ἐγγυοδοσίαν ἀποφάσεις εἰσὶν ὀριστικαί. 91 (1864).

Ἀπόφασις, ἀποφαινομένη περὶ ἐγγυοδοσίας καὶ ἄρσεως συντηρητικῆς κατασχέσεως ἀποπερατοῦ τὴν δίκην, καὶ ἐπομένως θεωρεῖται ὀριστική. 38 (1885).

Ἡ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως διάταξις τῆς ἀποφάσεως περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως μέχρι ὀριστικῆς ἐκδικάσεως τῶν περὶ ὑποβολῆς ἐνστάσεων, εἶναι ὀριστική, διότι τὸ δικαστήριον ὀριστικῶς ἀποφαίνεται περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως. 340 (1883).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα τὴν ἀνακοπὴν κατὰ κατασχέσεως εἶναι ὀριστική, καίπερ διατάσσουσα ἀποδείξει ὡς πρὸς συμφηφιστέα ποσά. 293 (1878).

Ἀπορριπτομένης ἀνακοπῆς διεκδικητικῆς ὡς πρὸς τινα κτήματα, ἢ

περί τούτου ἀπόφασις εἶναι ὀριστική.

198 (1879).

Ἡ περί διορισμοῦ μεσεγγυούχου αἵτησις, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 180 § 2 Ὑπολόγου Κώδ., εἶναι παρεμπόπτουσα τῆς κυρίας περί διαλύσεως ἐμφυτεύσεως δίκης, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 229 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἀφορῶσα εἰς προσωρινὰ μέτρα, οὐχ ἥττον ὅμως ἢ ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις φέρει ὀριστικὸν χαρακτήρα, συνεπαγομένη ὅλας τὰς συνεπείας τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων, ἐν αἷς καὶ τὴν ἀναγκαστικὴν αὐτῆς ἐκτέλεσιν, ἅμα κατασταθεῖσης τελεσιδίκου. 203 (1881).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπορρίπτεται αἵτησίς τις (π. χ. περί διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀκινήτου κτήματος) δὲν εἶναι προδικαστικὴ ἀλλ' ὀριστικὴ, διότι δι' αὐτῆς ἀπεπερατώθη ἐντελῶς ἡ διὰ τῆς αἰτήσεως εἰσαχθεῖσα δίκη καὶ ἀπεξεδύθη ὁ δικαστὴς πάσης περαιτέρω ἐπὶ τῆς δίκης ταύτης ἐξουσίας. 89 (1867).

Ἡ διάταξις τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ὀρίζεται ἡ τῶν δανειστῶν τάξις κατὰ τὴν κατάταξιν εἶναι ὀριστικὴ, καίτοι μὴ ὀριζομένου τοῦ ποσοῦ, δι' ὃ ἕκαστος τυγχάνει κατατακτέας, διότι κύριον θέμα τῆς περί κατατάξεως δίκης εἶναι ὁ προσδιορισμὸς τῆς θέσεως ἑκάστου δανειστοῦ καὶ ἡ περί τῶν προνομίων ὑπαρξίς ἢ μὴ ἑκάστου αὐτῶν. 142 (1883).

Ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, παραδεχομένη τὴν ἔφεισιν, μεταρρυθμίζουσα τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, διατάττουσα ἀποδείξεις καὶ παραπέμπουσα τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, εἶναι ὀριστικὴ. 315 (1880).

§ 3

Ὅριστικὴ ἀπόφασις εἶναι ἡ ἀποπερατοῦσα ἐντελῶς τὴν δίκην, πᾶσα δὲ ἄλλη ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἐνστάσεις ἢ ἀποφασίζουσα ἄλλα προδικαστικὰ ἢ παρεμπόπτοντα ζητήματα, μὴ δίδοντα πέρας εἰς τὴν δίκην, εἶναι παρεμπόπτουσα ἢ προδικαστικὴ, διότι ἐὰν ὁ νόμος κατέτασσε μετὰ τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων καὶ τὰς ἀποφάσεις, αἵτινες ἀποφασίζουσι παρεμπόπτοντα ζητήματα, χωρὶς νὰ περαιώσιν κατ' οὐσίαν τὴν δίκην ἢ ἀπορρίπτουσιν ἐνστάσεις ἀκυρότητος ἢ δεδικασμένου ἢ ἄλλας τοιαύτας, ἤθελεν ὀρίσει νὰ ἐκδίδηται ἐπὶ παντὸς παρεμπόπτοντος ζητήματος ἢ ἐπὶ πάσης τοιαύτης ἐνστάσεως ἰδία ἀπόφασις, ἐν ᾧ, κατὰ τὰ ἄρθρα 233 καὶ 583 Π. Δικ., ἐὰν τὸ δικαστήριον δὲν εὕρῃ βάσιμον ἐνστασίν τινα, ἀποφαίνεται τοῦτο διὰ τῆς ἀποφάσεως περί τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, μεθ' ἧς δέον, εἰ δυνατόν, ν' ἀποφασίζωνται συγ-

χρόνως καὶ τὰ παρεμπύπτοντα ζητήματα. 135, 139 καὶ 159 (1850).

Ἀπόφασις, μὴ περιέχουσα εἰς τὸ διατακτικόν τῆς οὐδεμίαν ὀριστικήν διάταξιν, ἀλλ' ἀναβάλλουσα τὴν ὀριστικήν ἀπόφασιν μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐπιβληθείσης δι' αὐτῆς ἀποδείξεως, εἶναι παρεμπύπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις. 248 (1866).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ δικαστήριον ἀναβάλλει ν' ἀποφασίσῃ περὶ προταθείσης ἐνστάσεως (π. χ. τοῦ Ἀναστασιανοῦ νόμου), μέχρις οὗ προσαχθῶσιν ἀποδείξεις, δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον, διότι δὲν περιέχει ὀριστικήν διάταξιν, παραδεχομένην ἢ ἀπορρίπτουσαν αὐτήν. 154 (1870).

Ἡ ἀπορρίπτουσα τὴν ἔνστασιν τῆς ἀναρμολογίας ἀπόφασις, χωρὶς νὰ ἐκδικάζῃ ὀριστικῶς τὴν ἀγωγὴν, δὲν εἶναι ὀριστική. 104 (1853) 297 (1855) 197 (1877).

Ἡ ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς καὶ διατάξασα ἀποδείξεις εἶναι προδικαστική. 105 (1856).

Ἀπόφασις, καίπερ περιέχουσα ὀριστικὰς διατάξεις ὡς πρὸς τὰς προταθείσας ἀκυρότητας ἐπιδότηλου, μὴ ἀποπερατώσασα ὅμως τὴν δίκην, δὲν εἶναι ὀριστική. 73 (1855).

Ἀπόφασις, λύουσα μόνον τὸ ζήτημα τοῦ κατὰ τύπου παραδεκτοῦ τῆς ἀγωγῆς, δὲν εἶναι ὀριστική ἀλλὰ προδικαστική. 2 (1846) 255 (1863) 21 (1868).

Ἀπόφασις Ἐφετείου, ἀπορρίπτουσα ἀπλῶς ἔνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς καὶ παραπέμπουσα τὴν ὑπόθεσιν εἰς περαιτέρω ἐκδίκασιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, δὲν εἶναι ὀριστική. 143 (1871) 197 (1874).

Ἀπόφασις Ἐφετείου, ἥτις, μεταρρυθμίσασα τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς ἔνστασιν καὶ παρέμψε τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, δὲν εἶναι ὀριστική. 151 (1855).

Ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν, ἐπικυρώσασα τὴν πρωτόδικον, καθ' ὅσον ἀπέρριψε τὰς περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου, μεταρρυθμίσασα δὲ αὐτήν, καθ' ὅσον ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος καὶ παραπέμψασα τὴν περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, εἶναι προδικαστική καὶ οὐχὶ ὀριστική. 78 (1882) 343 (1884).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἀναταγωγῆς δὲν εἶναι οὔτε ὀριστική, οὔτε προδικαστική περὶ ἀποδείξεων. 266 (1853).

Ἀπόφασις, παραπέμπουσα τὴν ἀνταγωγὴν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, δὲν εἶναι ὀριστική. 236 (1879).

Ἡ διάταξις τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἡ ἀνακοίνωσις παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, δὲν φέρει χαρακτῆρα ὀριστικότητος, ὡς μὴ περατοῦσα τὴν δίκην. 48 (1866).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἀνακοπῆς, δὲν εἶναι ὀριστική, ὡς μὴ ἀποπερατοῦσα τὴν δίκην. 30 (1855).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς διατάσσεται ὁ χωρισμὸς τῆς ἀνακοπῆς, ἥτις ἐγένετο συνάμα ὑπὸ δύο διαδίκων, ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως ἀπευθυνθῇ αὕτη χωριστὰ παρ' ἑκατέρου τῶν ἀνακοπτόντων, εἶναι προδικαστική. 4 (1846).

Ἀπόφασις, δικάσασα ζήτημα ἐνστάσεως, ἥτοι τὴν ἔλλειψιν αἰτήσεως θεραπείας, δὲν εἶναι ὀριστική, κατὰ τὰ ἄρθρα 181 καὶ 185 Πολ. Δικ. 455 (1866).

Δὲν εἶναι ὀριστική ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπορρίπτονται ἐνστάσεις περὶ ἐλλείψεως νομιμοποιήσεως εἰς τὴν δίκην, καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὸν ἐκτελέσεως τὸ συμβόλαιον, ἕνεκα νέας συμφωνίας, δι' ἧς ὑπεσχέθη ὁ ἐπισπεύδων δανειστής νὰ χορηγήσῃ προθεσμίαν πρὸς καταβολὴν τοῦ χρέους. 40 (1883).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα τὰς περὶ ἀπαραδέκτου ἐνστάσεις τοῦ προκαλουμένου καὶ χορηγοῦσα δεκαήμερον προθεσμίαν, ὅπως ἐγείρῃ τὴν κυρίαν ἀγωγὴν του, εἶναι ἀπόφασις προπαρασκευαστική. 155 (1851).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἀπλῶς τὴν ἔνστασιν τοῦ διαδίκου κατὰ τῆς προκλήσεως τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ ἀντιδίκου, ὡς ἀκύρως ἀπευθυνθείσης κατ' αὐτοῦ, ἂνευ προηγουμένης ἐπαναλήψεως τῆς δίκης, εἶναι προδικαστική. 172 (1883).

Δὲν εἶναι ὀριστική ἡ ἀπόφασις, ἡ κηρύττουσα ἀποδεδειγμένην τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, μὴ περατοῦσα ὅμως τὴν δίκην, οὐδὲ πάσης περαιτέρω ἐξουσίας ἀπεκδύουσα τὸ δικαστήριον. 299 (1871).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀποδείξεως, καθὼ παραμελήσαντος τοῦ ἀντιδίκου τὴν πρὸς ἀπόδειξιν ταχθεῖσαν προθεσμίαν, καὶ διατάττουσα τὴν πρὸς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, εἶναι προδικαστική. 257 (1854).

Ἀπόφασις, ἀκυρώσασα τὰς δυνάμει προηγουμένης ἀποφάσεως ληφθείσας μαρτυρίας καὶ διατάξασα τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τῶν ἡδὴ ἐξε-

τασθέντων μαρτύρων είναι προδικαστική καὶ οὐχὶ ὀριστική (Πολ. Δικ. 225, 227 καὶ 229) 97 (1853) 23 (1854)

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς ἀκυροῦται ἔκθεσις πραγματογνωμόνων καὶ διατάσσονται ἕτεροι ἀποδείξεις, δὲν εἶναι ὀριστική. 250 (1873)

Ὡσαύτως καὶ ἐὰν διατάσσῃται ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀκυρωθείσης πραγματογνωμοσύνης. 276 (1884)

Ἀπόφασις, ὑποχρεοῦσα εἰς ἐπίδειξιν ἐγγράφων, δὲν εἶναι ὀριστική. 457 (1866)

Ἀπόφασις, διατάττουσα τὴν προσαγωγὴν τῶν ἐν προηγουμένη συζητήσῃ ὑποβληθειῶν ἐγγράφων προτάσεων, εἶναι προπαρασκευαστική. 86 (1882)

Ἀπόφασις, δι' ἧς α') παραπέμπεται εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἡ περὶ διπλοτύπων κατηγορία, β') διατάσσεται ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῶν προσβαλλομένων διπλοτύπων καὶ γ') διατάσσεται ἡ ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσις τοῦ δυνάμει τῶν τοιούτων διπλοτύπων καταδιωκόμενου, συνεπέξ τῆς ἀναστολῆς ταύτης, εἶναι προδικαστική. 245 (1871)

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ πλαστογραφίας ἔνστασιν, δὲν εἶναι ὀριστική. 179 (1859)

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἡ παραπέμπουσα εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν τὴν ἐπὶ πλαστογραφία ἐγγράφου κατηγορίαν, εἶναι μὲν προδικαστική οὐχὶ ὅμως περὶ ἀποδείξεως, διότι διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης οὐδεμία ἀπόδειξις διατάσσεται περὶ τῆς πλαστογραφίας, ἀλλ' ἀπλῶς παραπέμπεται τὸ περὶ ταύτης ζήτημα εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον. 245 (1871)

Ἀπόφασις, μὴ ἀποφαινομένη κυρίως περὶ λογοδοσίας, ὡς μὴ προσδιορίζουσα εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τῆς διαχειρίσεως, διατάττουσα δὲ μόνον παρεμπιπτόντως λογοδοσίαν πρὸς ἐξακρίθωσιν τῆς κατὰ τῆς ἀγωγῆς προταθείσης παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἐνστάσεως ἀπαραδέκτου, ἀφορώσης τὴν διαχείρισιν τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένου κτήματος, δὲν εἶναι ὀριστική ἀλλὰ προπαρασκευαστική. 76 (1874)

Ἡ ἀπόφασις, ἡ τὴν λογοδοσίαν αὐτεπαγγέλτως διατάξασα, ὡς μέσον συντελεστικὸν εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ διὰ προηγουμένης ἀποφάσεως διαταχθέντος θέματος ἀποδείξεως, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 172 Π. Δ., τυγχάνει ἀπόφασις παρεμπιπτούσα περὶ ἀποδείξεως. 287 (1866) 137 (1876).

Ἄποφασις, ἀπορρίπτουσα ἔφειν κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ τοῦ ἐγκαλοῦντος αἵτησις, ὅπως ὁ ἀντίδικός του κηρυχθῇ ἔκπτωτος τῆς προθεσμίας, τῆς ταχθείσης, ὅπως ἐντὸς αὐτῆς ὀρίσῃ τὰς ἐταιρικὰς πιστώσεις τῶν, δὲν εἶναι ὀριστική ἀλλὰ προπαρασκευαστική καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 190 (1863).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς, κηρυττομένης πεπαυμένης τῆς ἐξουσίας τῶν διαιτητῶν, διορίζονται ἕτεροι, δὲν εἶναι ὀριστική, διότι ἡ ὑπόθεσις μένει ἐκκρεμῆς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν διαιτητῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. 271 (1873).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἀπορρίπτουσα τὴν ἐνστασιν περὶ ἐγγυοδοσίας τοῦ ἀλλοδαποῦ δὲν εἶναι ὀριστική (Πολιτ. Δικ. 78 καὶ 553 § 3), διότι οὔτε ἀπεπερατώθη, οὔτε ἐδικάσθη καὶ ἡ κυρία ὑπόθεσις, οὔτε ἀπέξεδύθη αὐτῆς τὸ δικαστήριον. 228 (1856).

Ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ δικαστήριον δέχεται τὴν περὶ ἐγγυοδοσίας ἐνστασιν, δὲν εἶναι ὀριστική, οὔτε παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως. 106 (1865).

Ἀπόφασις, δεχομένη, ὅτι ὑπῆρξέ τις ἐντολοδόχος, μὴ ὑποχρεοῦσα ὁμῶς αὐτὸν εἰς λογοδοσίαν, δὲν εἶναι ὀριστική. 6 (1890).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέχει ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τινος αἰτήσεως μέχρις ἐκδικάσεως ἐτέρας δίκης ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου καὶ σχέσιν ἐχούσης πρὸς ταύτην, οὔτε ὀριστική, οὔτε προδικαστική περὶ ἀποδείξεως τυγχάνει. 312 (1880).

Ἀπόφασις, θέτουσά τινα ἐκτὸς τῆς συζήτησεως καὶ ἀπορρίπτουσα τὴν κλῆσιν αὐτοῦ, δὲν εἶναι ὀριστική ἀλλὰ προδικαστική. 200 (1874).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἐρμηνεύουσα τὸ διατακτικὸν προγενεστέρας ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ αἰτιολογικὸν αὐτῆς καὶ ἀποφαινομένη, ὅτι διὰ τῆς προγενεστέρας ταύτης ἀποφάσεως δὲν ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγή, ἀλλὰ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, εἶναι ἀπόφασις προδικαστική. 215 (1890).

Ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου, ἐπικυροῦσα πρωτόδικον, μὴ ἀποπερατοῦσαν ὁλοσχερῶς τὴν δίκην, ἀλλὰ μόνον ἐνστάσεις ἀπορρίπτουσαν καὶ διατάσσουσαν πραγματογνωμοσύνην, δὲν εἶναι ὀριστική. 22 (1872).

Ἀπόφασις, παραδεξαμένη τὴν ἔφειν καὶ ἐξαφανίσασα ἀπλῶς τὴν ἐγκαλουμένην ἀπόφασιν, χωρὶς ν' ἀποφανθῇ τι περὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος, ἂν δέχεται ὁηλαδῇ ἡ ἀπορρίπτῃ αὐτὴν (ἥτις διὰ τοῦτο μένει

ἔτι ἐκκρεμῆς παρὰ τῷ Ἐφετείῳ), δὲν εἶναι ὀριστική. 237 (1860).

Ἀπόφασις, δι' ἧς τὸ Ἐφετεῖον ἀνέβαλεν ἀπλῶς ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας μέχρις οὗ ἐκδικασθῇ τὸ ἔγκυρον ἢ μὴ τῆς γενομένης ὁρμοδοσίας οὔτε ὡς ὀριστική δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ, οὔτε περὶ ἀποδείξεως. 130 (1888).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς κατ' ἔνστασιν ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως ἀγωγή, δὲν εἶναι ὀριστική, διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη ὡς πρὸς τὴν κυρίαν περὶ ἐφέσεως δίκην ἀποτελεῖ παρεμπίπτον ζήτημα (Πολ. Δικ. 225). 333 (1857).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν ἀκυρότητος τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου ἐπὶ κατασχέσεως καὶ διατάττουσα ἀποδείξεις, δὲν εἶναι ὀριστική ἀλλὰ προδικαστική. 126 (1874).

Ὀριστική ἀπόφασις εἶναι ἡ ὡς βάσιμον παραδεχομένη ἢ ὡς ἀνυπόστατον ἢ ἀπαράδεκτον ἀπορρίπτουσα τὴν δήλωσιν τοῦ παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις ἐπομένως ἡ ἀπόφασις, ἡ ἐξαφανίζουσα τὴν ἀκυρώσαν τὴν δήλωσιν ἀπόφασιν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ δήλωσις δὲν εἶναι ἄκυρος κατὰ τύπους καὶ παραπέμπουσα τὴν ὑπόθεσιν πρὸς συζήτησιν τῆς δηλώσεως κατ' οὐσίαν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, δὲν εἶναι οὔτε ὀριστική, οὔτε παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως. 193 (1868).

Ἀπόφασις Ἐφετείου, μεταρρυθμίζουσα τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἣτις εἶχεν ἀκυρώσει τὴν κατάσχεσιν, ὡς οὐσῆς ἀορίστου τῆς προκοινοποιηθείσης ἐπιταγῆς, διότι κατὰ τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ ἡ ἐπιταγὴ εἶναι ὠρισμένη, καὶ παραπέμψασα τὴν περαιτέρω ἐκδικασιν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς κατασχέσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, εἶναι ἀπόφασις καθαρῶς προδικαστική. 135 (1880).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἀντιρρήσεις ἀπλῶς τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τῆς ἐκτελέσεως, χωρὶς ν' ἀποφαινῇται ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ὥστε ν' ἀπεκδύηται τὸ δικαίωμα τῆς περαιτέρω ἐκδικάσεως αὐτῆς, δὲν εἶναι ὀριστική ἀλλὰ παρεμπίπτουσα. 135 (1884).

Ἡ ἀπόφασις, ἣτις ἀπορρίπτει τὴν ἔνστασιν, ὅτι οἱ ἀντίδικοι εἰσιν ἀπαράδεκτοι νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸν περὶ οὗ ἡ δίκη πίνακα, δὲν εἶναι ὀριστική. 308 (1866).

Ἀπόφασις, μὴ ἀποφαινομένη περὶ τῆς κατατάξεως, ἀλλ' ἀπλῶς ἀπορρίψασα ἔνστασιν, περὶ ἀπωλείας προνομίου ἐγγραφῆς καὶ μὴ ἀνανεώσεως ὑποθήκης, δὲν εἶναι ὀριστική, ὡς μὴ ἀποπερατοῦσα τὴν κυ-

ρίαν δίκην.

60 (1883).

Ἀπόφασις, μὴ ἐπιτρέψασα τὴν ἀποδείξιν ἐθίμου, ὡς ἀλυσιτελοῦς, ἀλλὰ διατάξασα ἐτέρας ἀποδείξεις, δὲν εἶναι ὀριστική. 10 (1853).

Ἡ ἀπόφασις, ἥτις θεωροῦσα ὠμολογημένον ἰσχυρισμὸν τινα διατάσσει ἀποδείξεις περὶ τοῦ μεγέθους τῆς προξενηθείσης τῷ ἐνάγοντι ζημίας, δὲν εἶναι ὀριστική ἀλλὰ προδικαστική. 358 (1879).

Προκειμένου περὶ ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως, πηγαζούσης ἐξ ἀγοραπωλησίας, ἡ ἀπόφασις, ἥτις διατάσσει ἀποδείξεις περὶ τῆς ἀποζημιώσεως, ἀναγνωρίζει δὲ συγχρόνως ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς ὡς ἔγκυρον τὴν πώλησιν, δὲν εἶναι ὀριστική, διότι ἡ ἀναγνώρισις αὕτη, καίπερ διαλαμβανομένη ἐν τῷ διατακτικῷ, δὲν εἶναι πράγματι εἰμὴ ἀιτιολογία, ὑποστηρίζουσα τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως. 78(1871).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἀπορρίπτουσα ἔνστασιν παραγραφῆς, δὲν εἶναι ὀριστική, διότι δι' αὐτῆς τὸ δικαστήριον δὲν ἀπεκδύεται τῆς διαφορᾶς.

165 (1854) 82 (1857) 142 καὶ 336 (1874) 176 (1882).

Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθ. 180, 185, 209, 515, 583, 749 καὶ 812 Πολ. Δικ. προκύπτουσιν ἀρχὴν, ὀριστική ἀπόφασις εἶναι ἡ ἀποφαινομένη τελεωτικῶς περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀγωγῆς καὶ πεπρατοῦσα ἐν μέρει τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦτο τὴν δίκην ὅθεν, ἀπόφασις Ἐφετῶν, ἐπικυροῦσα πρωτόδικον ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ περὶ παραγραφῆς ἔνστασις, εἶναι προδικαστική. 56 (1887).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα τὴν τῆς χρησικτησίας ἔνστασιν, δὲν εἶναι ὀριστική, ὡς μὴ ἀποπερατοῦσα τὴν δίκην. 163 (1855).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα τὴν περὶ πενταετοῦς παραγραφῆς τοῦ ἄρθρ. 69 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου ἔνστασιν τοῦ Δημοσίου, δὲν εἶναι ὀριστική, ὡς μὴ ἀποπερατοῦσα τὴν δίκην. 172 (1876).

Ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπορρίπτονται διάφοροι λόγοι ἀκυρότητος τῆς υἰοθεσίας, ἀλλὰ συγχρόνως διατάσσονται ἀποδείξεις περὶ ἄλλου λόγου ἀκυρότητος αὐτῆς, δὲν εἶναι ὀριστική. 305 (1877).

Ἡ περὶ κανονισμοῦ ὀρίων διάταξις, διὰ τῆς ὁποίας διατάσσεται πραγματοποιημοσύνη πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ὀρίων, δὲν εἶναι ὀριστική.

23 (1883).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἀποφαινομένη ἐπικρατεστέραν τὴν ἐτέραν τῶν ἐκχωρήσεων καὶ ἐπικυροῦσα τὴν Πρωτόδικον ἀπόφασιν, τὴν διατάξασαν ἀποδείξεις, εἶναι προδικαστική καὶ οὐχὶ ὀριστική. 454 (1878).

Ἀπόφασις, κηρύττουσά τινα εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, δὲν εἶναι ὀριστικὴ ἀλλὰ προδικαστικὴ, ὡς προσδιορίζουσα μόνον τὴν ἑναρξιν τῆς διαδικασίας τῆς πτωχεύσεως, ἥτις ἐπομένως ἐξακολουθεῖ νὰ ῥῖναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. 25 (1846).

Ἀπόφασις, ἀφορῶσα τὸν διορισμὸν, τὴν ἀντικατάστασιν καὶ τὴν ἀνάκλησιν τῶν ὀριστικῶν ἢ προσωρινῶν συνδίκων, δὲν εἶναι ὀριστικὴ (Ἐμπ. Νόμου. 492 καὶ 458—465). 69 (1884).

Ἡ ἀπόφασις, ἥτις ἀναγνωρίζει ὡς ἀποδεδειγμένην τὴν ὑπαρξιν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης ἐταιρίας, ἐπιβάλλει ὅμως τῷ ἐνάγοντι τὴν ἀπόδειξιν ἐτέρων ἀμφισβητηθέντων πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν του, ἀποτελούντων τὴν βᾶσιν τοῦ δικαιώματός του, δὲν εἶναι ὀριστικὴ ἀλλὰ προδικαστικὴ. 251 (1867).

Ἀπόφασις, ἀναβάλλουσα τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ ἀγωγῆς, εἶνα ὁ ἐνάγων καταδιώξῃ πρότερον τὸν πρωτοφειλέτην, δὲν εἶναι ὀριστικὴ, ὡς μὴ ἀποπερατοῦσα τὴν δίκην. 198 (1855).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ἐνστάσεις ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς καὶ λόγους τινὰς ἀκυρότητος τῆς διαθήκης καὶ διατάττουσα ἀποδείξεις ἐπὶ ἄλλου ἀκυρωτικοῦ τῆς διαθήκης λόγου δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὀριστικὴ, οὔτε ὡς πρὸς τοὺς ἀπορριφθέντας λόγους ἀκυρότητος τῆς διαθήκης, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποφαίνεται τελειωτικῶς περὶ τῆς ὑποθέσεως. 81 (1868) 342 (1874) 114 (1890).¹

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα διαφόρους ἀκυρότητας κατὰ κατασχέσεως, εἶναι προδικαστικὴ, ὡς μὴ ἀποπερατοῦσα τὴν δίκην ἀλλ' ἀπλῶς περὶ ἐνστάσεων καὶ προδικαστικῶν ἢ παρεμπιπτόντων ζητημάτων ἀποφαινομένη. 67 (1857).

§ 4

Ἀπόφασις, δεχομένη ἢ ἀπορρίπτουσα τὴν ἀγωγὴν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως ὅρκου, δὲν εἶναι ὀριστικὴ πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, τοιαύτη δὲ καθίσταται μόνον μετὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ. 58 (1847) 6 (1853) 94 (1856) 10 (1858) 229 (1860) 326 (1862) 185 (1866) 4 καὶ 52 (1868) 12 καὶ 74 (1875) 108 καὶ 141 (1880) 4, 51 καὶ 115 (1887).

Ἀπόφασις, ἐπιβάλλουσα ὅρκον, εἶναι προδικαστικὴ πρὸ τῆς δόσεως

¹ Ἐναντία ἢ ὑπ' ἀριθ. 339 (1863) ἀπόφασις, ἣν ὅρ. ἐν § 2, σελ. 204.

αὐτοῦ. 270 (1850) 194 (1851) 177 (1855) 60 καὶ 261 (1857) 200 (1868) 10 (1878).

Δοθέντος τοῦ ὅρκου, ἡ ἀπόφασις, ἡ τοῦτον ἐπιβαλοῦσα, ἐν ἔχῃ καὶ τὰς συνεπείας αὐτοῦ, εἶναι ὀριστικὴ καὶ δὲν δύναται ν' ἀνακληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος αὐτὴν δικαστηρίου, ἀδιάφορον δὲ εἶναι, ὅτι ἐζητήθῃ ἡ ἀνάκλησις αὐτῆς πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, εἰσὶν ἡ περὶ ἀνακλησεως αἵτησις δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν. 35 (1868).

Ἀπόφασις, ἐπιβάλλουσα ὅρκον καὶ μὴ ὀρίζουσα τὰς συνεπείας του, εἶναι παρεμπίπτουσα καὶ μετὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 374).

293 (1857).

Δοθέντος τοῦ ὅρκου, δὲν μεταβάλλει τὸν ὀριστικὸν χαρακτῆρα τῆς ἀποφάσεως ἡ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὁμόσαντος ὑποβληθεῖσα ἀντιρρήσις κατὰ τῆς ὁρκοδοσίας. 7 (1889).

Δοθέντος ὅρκου μετὰ τῆς δηλώσεως τοῦ ἀντιδίκου, ὅτι ἔχει ἀντιρρήσεις κατ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ δικαστηρίου ἐπιτρέψαντος τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐκδικασθῶσιν αἱ κατ' αὐτοῦ ἀντιρρήσεις εἰς ἄλλην συνεδρίαν, ἔπεται, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐδέχθη τὸν ὅρκον τοῦτον τυχαίως, δηλ. ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι θέλει ἔχῃ ἀποτελέσματα ἂν αἱ κατ' αὐτοῦ ἀντιρρήσεις ἀπορριφθῶσιν· ἄρα μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἐκδικάσεως αὐτῶν ἡ τὸν ὅρκον ἐπιβαλοῦσα ἀπόφασις, καίπερ περιέχουσα καὶ τὰς συνεπείας αὐτοῦ, ἔμεινε καθ' ὅλοκληρίαν παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως, ὑποκειμένη εἰς ἀνάκλησιν ὁλοσχερῇ. 12 (1856)

135 (1868) 254 καὶ 282 (1877) 232 καὶ 289 (1881) 281 (1883) 26 (1886).

§ 5'

Τὸ ἄρθρ. 182 Πολ. Δικ. θεωρεῖ ὡς οὐσιώδη μέρη πάσης ἀποφάσεως τὴν μνείαν τῶν ὀνομάτων τῶν Δικαστῶν, τοῦ Εἰσαγγελέως, τοῦ Γραμματέως καὶ τῶν διαδίκων, προσέτι δὲ καὶ σημειῶσιν τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως, ἡ δὲ παράλειψις τίνος τούτων ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως. 55 (1836) 88 (1837)

Ἡ ἀπόφασις εἶναι ἐπικρατεστέρα τῶν πρακτικῶν, ὥστε ἀρκεῖ, ὅτι ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἐξάγεται τίνες δικασταὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως καὶ εἶναι περιττὴ ἡ διὰ τῶν πρακτικῶν ἀπό-

¹ Ἐν λ. Σύνθεσις Δικαστηρίων ἐκτεθῆσονται εἰδικῶς τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν σύνθεσιν ζητήματα.

δειξίς τοῦ γεγονότος τούτου.

28 (1846).

Ἡ παράλειψις τῆς ἡμερομηνίας, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον συνεδρίασε, δὲν εἶναι οὐσιώδης, διότι τὸ ἄρθρ. 182 Πολ. Δικ., ὕπερ ὀρίζει τὰ προσόντα πάσης ἀποφάσεως, δὲν ἀναφέρει περὶ τούτου ἄλλως δὲ ἀναπληροῦται ἡ παράλειψις αὕτη ἐκ τῶν τὴν χρονίαν τῆς συνεδριάσεως μνημονευόντων πρακτικῶν.

36 (1842).

Δὲν εἶναι οὐσιωδῶς ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ ἀποφάσει ὁ χρόνος τῆς διασκέψεως, διότι περὶ ταύτης συντάσσεται πρακτικόν (Ὁργ. Δικ. 86), ἡ δὲ ἐν αὐτῷ ἐσφαλμένη σημείωσις δίδει ἀφορμὴν μόνον εἰς πειθαρχικὴν ποινὴν κατὰ τοῦ Γραμματέως, ὅστις ἐκ ῥαθυμίας ἐπεκύρωσεν ἀπόφασιν, φέρουσαν χρονίαν δημοσιεύσεως προγενεστέραν τῆς διασκέψεως (Ὁργ. Δικ.).

258 (1859).

Τὸ ἐν τῇ πρωτοδικῇ ἀποφάσει γραφικόν λῶθος περὶ τὸ ἀρχικόν στοιχεῖον τοῦ ὀνόματος τοῦ διαδίκου (π. χ. ἀντὶ τοῦ Α. ἐτέθη Γ.) δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἀφοῦ καθ' ὅλην τὴν διαδικασίαν ἀναφέρεται οὗτος ὑπὸ τὸ πραγματικόν αὐτοῦ ὄνομα.

224 (1855).

Ὅταν ἡ ἀπόφασις περιέχῃ τὰ ὀνόματα τῶν πληρεξουσίων καὶ τῆς μνείαν, ὅτι οὗτοι ἐνεφανίσθησαν, δὲν παραβιάζεται τὸ ἄρθρ. 182 § 2 Πολ. Δικ., ἐὰν δὲν μνημονεύηται τι περὶ ἐμφανίσεως ἢ μὴ τῶν διαδίκων, διότι ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου ἐκπληροῦται, διαλαμβανούσης τῆς ἀποφάσεως, ὅτι οἱ διάδικοι παρестάθησαν διὰ τῶν πληρεξουσίων τῶν δικηγόρων, οἵτινες καὶ συνεζήτησαν τὴν ὑπόθεσιν.

42 (1889).

Καὶ ἂν ἀποφασίς τις δὲν ἀναφέρῃ ἐν ἀρχῇ τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων δὲν εἶναι ἄκυρος, ἀφοῦ ἀναφέρει ταῦτα ἐν τῷ διατακτικῷ, μὴ ὀρίζοντος τοῦ ἄρθρ. 182 Πολ. Δικ. τὸ μέρος τῆς ἀποφάσεως, ἐν ᾧ δεόν ν' ἀναφέρονται ταῦτα.

23 (1854).

Τὸ ἄρθρ. 182 Πολ. Δικ. δὲν ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀποφάσεως νὰ περιέχωνται ἐν τῇ ἀποφάσει τὰ ὀνόματα τῶν πληρεξουσίων τῶν διαδίκων· ἐπίσης δὲ καὶ ἡ σημείωσις τῆς ἐπιδίκου ὑποθέσεως δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου νὰ γίνηται ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς, ὥστε ἂν κατὰ παραδρομὴν ἐν τῷ ἱστορικῷ ἀναφέρηται ἄλλη ὑπόθεσις, ὑφισταμένη μετὰ τῶν αὐτῶν διαδίκων, ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ καὶ διατακτικοῦ ὅμως ἐξάγεται, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἥτις πράγματι συνεζήτηθη, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ἡ παραδρομὴ αὕτη.

146 (1874).

Ἡ ἀτέλεια ἢ ἡ ἀνακρίβεια τοῦ ἱστορικοῦ τῶν ἀποφάσεων δὲν εἶναι ἔλλειψις οὐσιώδους, οὔτε ἐπομένως ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, διότι τὸ ἄρθρ. 182 ἐδ. 3 Πολ. Δικ., ἐν ᾧ ἀπαριθμοῦνται τὰ οὐσιώδη μέρη τῆς ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τὸ ἱστορικὸν ἀπαιτεῖ ἀπλῶς σημειώσιν τῆς ὑπὸ δίκην ἀποφάσεως, οὐχί δὲ λεπτομερῆ μνείαν τῶν προσεκδοθεῖσων ἀποφάσεων.

139 (1883).

Ἡ σημείωσις τῆς ὑπὸ δίκην ὑποθέσεως καὶ οὐχί τὸ ἱστορικὸν εἶναι τὸ οὐσιώδες μέρος τῆς ἀποφάσεως (Πολ. 182 § 3).

55 (1877).

Ἡ ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς ἀποφάσεως γενομένη παραδρομὴ τῶν ὁσμάτων τῶν διαδίκων, μὴ ἐπαναληφθεῖσα ἐν τῷ αἰτιολογικῷ ἢ τῷ διατακτικῷ, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ οὐσιώδης, ὅπως ἐπιφέρει ἀναίρεσιν.

24 (1845).

Πᾶσα ἀπόφασις δεόν νὰ περιέχῃ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ σημειώσιν τῆς ὑπὸ δίκην ὑποθέσεως, τὰς προτάσεις τῶν διαδίκων κτλ. (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 182), ἐπομένως, ἢ μὴ ἀκριβοῦς μνεία τῆς ἐφέσεως, ἐφ' ἧς δικάζει τὸ Ἐφετεῖον, εἶναι οὐσιώδης παράλειψις, ἐπαγομένη ἀναίρεσιν (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 182, 201 καὶ 807 § 5).

57 (1870).

Δὲν εἶναι οὐσιώδης ἡ ἐν τῷ ἱστορικῷ παράλειψις τῆς μνείας, ὅτι ἐγένετο ἀντέφεςις, ἐὰν ἐν τῷ αἰτιολογικῷ τὸ δικαστήριον βεβαιωῇ, ὅτι ὑπεβλήθη τοιαύτη.

154 (1877).

Οὐσιώδης ἀτέλεια ἀποφάσεώς τινος ὑπάρχει μόνον, ὅταν παντελῶς ἔλλείπη τι τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 182 Πολ. Δικ. οὐσιωδῶν τῆς ἀποφάσεως μερῶν, οὐχί δὲ καὶ ὅταν ἀτελῶς ἐκτίθῃται· οὐδὲ ἀντίκειται εἰς τὴν εἰρημένην διάταξιν ἢ κατὰ τὰ πρακτικὰ καὶ κατὰ τὰ ἐπισυνημμένα αὐτοῖς δικόγραφα δικαστικὴ ἐρμηνεία τῆς ἐννοίας τοῦ περιεχομένου ἀποφάσεώς τινος.

209 (1866).

§ 6

Αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις εἰσὶν ἀναγνωριστικαὶ καὶ οὐχί ἀπονεμητικαὶ δικαιωμάτων.

94 (1875).

Κατὰ νομικὴν ἀρχήν, τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἐκδίδωσιν ἐν εἴδει κανονιστικῆς διατάξεως ἀποφάσεις ἢ ἐπίσημα ἀποδεικτικὰ περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ γεγονότος, μὴ ἀμφισβητουμένου.

235 (1838).

Τὰ δικαστήρια ἐκδίδουσι διαταγὰς πρὸς μόνους τοὺς διαδίκους ἢ τρίτους, παρ' οἷς ἐνεργήθησαν ἀσφαλιστικαὶ ἢ ἐκτελεστικαὶ πράξεις, μόνον δὲ τὴν ἐκτέλεσιν ἰδιαιτέρων δικαστικῶν πράξεων, π. χ. ἐξέτασιν

μαρτύρων, ὀρκοδοσίαν κτλ., ἀναθέτουσιν εἰς ἄλλα δικαστήρια ἰσόβαθμα ἢ ὑποδεέστερα (Πολ. Δικ. 15). Μὴ προκειμένου ὅμως περὶ τοιούτων πράξεων, τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἐκδίδωσι διαταγὰς πρὸς ἄλλας ἀρχάς, διότι τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν Διοικητικὴν ἀρχὴν καὶ ἀποτελεῖ ὑπέρβασιν καθήκοντων.

36 (1854).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 15 καὶ 291 Π. Δ., προκύπτει, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀναθέσῃ τὸ δικάζον δικαστήριον εἰς ἄλλο τὸν διορισμὸν πραγματογνωμόνων, ἐκτὸς ἐὰν οἱ διάδικοι συναινέσωσιν εἰς τοῦτο, ἀναθέτοντες ῥητῶς εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς τρίτον τὴν ἐκλογὴν τῶν πραγματογνωμόνων, διότι οὗτοι καὶ ἐξωδίκως δύνανται νὰ συμφωνήσωσι περὶ ἐνὸς μόνου πραγματογνώμονος (Πολ. 292).

146 (1873).

Τῆς ἐξαιρετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 15 Πολ. Δικ. ἀναγομένης προφανῶς εἰς ὑποθέσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἔπεται, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ν' ἀναθέσῃ εἰς ἄλλο τὴν λήψιν τοῦ ὅρκου τῆς ὑπηρεσίας δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, μέλλοντος ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

51 (1882).

Τὰ δικαστήρια δύνανται νὰ ἐπέμβωσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἢ ἐρμηνείαν συνθηκῶν, γενομένων μεταξὺ δύο ἐπικρατειῶν μόνον ἐὰν αὗται ρυθμίζωσιν ἰδιωτικὰ δικαιώματα.

15 (1846) 76 (1847) 110 (1848).

Ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἐφαρμόζῃ τὸν κατάλληλον νόμον καὶ ἂν ὁ διάδικος δὲν ἐπεκαλέσθῃ αὐτόν (Πολ. 170 καὶ 183, Ν. μον. Κωδ. (2. 11) καὶ Ἀρμ. 16 Α. Δ.). Δὲν δύναται δὲ ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι ὁ διάδικος ἐπεκαλέσθῃ νόμον, μὴ ἰσχύοντα. Ἡ δὲ παράβασις τοῦ καθήκοντος τούτου τοῦ δικαστοῦ δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἐὰν ἐν καιρῷ προϋτάθῃσαν τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν νόμον.

68 (1846) 145 (1847).

Ὁ δικαστὴς ἐξ ἐπαγγέλματος ἐφαρμόζει τὸν νόμον καὶ ὀφείλει ἐκάστοτε νὰ ἐξετάζῃ, ἂν ὠρισμέναι διατάξεις αὐτοῦ ἐφαρμόζωνται ἐφ' ὠρισμένης νομικῆς σχέσεως.

206 (1882).

Ναὶ μὲν ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ γινώσκῃ τὸν νόμον καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ αὐτόν καὶ ὅταν εἰδικῶς δὲν ἐπικαλῆται αὐτόν ὁ διάδικος, ἀλλ' ὅταν ὁ νόμος κανονίζῃ διάφορα πράγματα καὶ ὁ διάδικος δὲν ἐκθέτῃ πραγματικὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν ἐπικαλεῖται τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἢ ἰσχυρίζεται τὴν παραβίασιν αὐτοῦ, δύναται τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας

ν' ἀπορρίψῃ τοιαύτην πρότασιν ὡς ἀόριστον, μηδαμῶς προσκροῦσιν εἰς τὸν νόμον.

118 (1862).

Τὸ ἄρθρ. 183 τῆς Πολ. Δικ. δὲν διατάττει νὰ παρατίθῃται ἀναγκαιῶς ἐν τῇ ἀποφάσει τὸ ἄρθρον τοῦ νόμου, ὅπερ ἐφηρμόσθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

170 (1838).

Πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ἀγωγῆς ὀφείλει ὁ δικαστὴς νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον καὶ οὐχί τινὰς μόνον περικοπὰς αὐτῆς.

262 (1878).

Καὶ ἂν ὁ διάδικος δὲν ἐπεκαλέσθῃ τὸν προσήκοντα νόμον καὶ δὲν ἔδωκε τὸν ἀνήκοντα εἰς τὴν ἀγωγὴν νομικὸν χαρακτηρισμὸν, ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ ἀναπληροῖ τοὺς παρὰ τῶν διαδίκων παραλειφθέντας ὀρισμοὺς τοῦ νόμου (Ν. 43 Βασ. (8, 1), ἀφοῦ τὰ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενα πραγματικὰ γεγονότα ἐπαρκοῦσι πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς (Πολ. Δικ. 170).

134 (1868) 182 (1875) 386 (1878).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 170 καὶ 172 Πολ. Δικ., καὶ τὸν Ν. μον. Κ. (2, 10), ὁ δικαστὴς ὀφείλει, ἐκτιθεμένων ὅλων τῶν πραγματικῶν γεγονότων, νὰ διορθοῖ τὰς περὶ τὸν νόμον ἐλλείψεις τῶν δικαζομένων, καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ προσηκόντως τὴν νομικὴν σχέσιν, ἥτις πηγάζει ἐκ τῶν ἐκτεθέντων γεγονότων καὶ κατ' αὐτὴν νὰ διατάσῃ τὰς νομίμους συνεπεΐας, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸν χαρακτηρισμὸν, ὃν δίδουσιν οἱ διάδικοι.

48 (1865) 72 (1883).

Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ χαρακτηρίσῃ ἄλλως τὰς ἀξιώσεις τῶν διαδίκων ἢ ὅπως οὗτοι χαρακτηρίζουσιν αὐτάς, ὅταν κατὰ τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν στηρίζουσι τὰς προτάσεις των ἄλλος εἶναι ὁ νόμιμος χαρακτήρ αὐτῶν, ἐπομένως δύναται τὴν περὶ συμφητισμοῦ πρότασιν νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀνταγωγικὴν ἀπαίτησιν.

290 (1865).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δύναται, ἐκτιμῶν τὰ ὑποβαλλόμενα αὐτῷ περιστατικά, νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀπλὴν διαπραγμάτευσιν ὅ,τι οἱ διάδικοι χαρακτηρίζουσιν ὡς κατηρτισμένην σύμβασιν.

325 (1879).

Τὰ προταθέντα γεγονότα τῆς πλάνης δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ δικαστήριον νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀποτελοῦντα ἀσύγνωστον πλάνην, διότι ὁ νομικὸς χαρακτηρισμὸς τῶν γεγονότων καὶ ἡ ὑπαγωγή αὐτῶν εἰς τὰς νομικὰς διατυπώσεις εἶναι τοῦ δικαστοῦ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα (Ν. 43. Βασίλ. 8. 1).

106 (1884).

Ὁ δικαστὴς, ἀνεξαρτήτως τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων ἐφαρμόζει

τὸν προσήκοντα νόμον καὶ αὐτεπαγγέλτως (Πολ. Δικ. 533 § 3, 595 § 1 καὶ Ν. 43 Βασ. (8. 1), ἄρα, ὀφείλει ν' ἀποβάλλῃ τὴν ἀγωγὴν, τὴν μὴ στηριζομένην εἰς τὸν νόμον, καὶ ἂν ὁ ἐναγόμενος δὲν ἡμφισβήτησε τὴν νομικὴν αὐτῆς ὑπόστασιν· ἢ σιωπῇ ὅθεν τοῦ ἐναγομένου δὲν καθιστᾷ νόμιμον τὴν περὶ τόκου ἀπαίτησιν. 98 (1884).

Ὁ δικαστὴς δὲν δύναται ν' ἀπομακρύνῃται τῆς σημασίας τῶν λέξεων, ὅταν δὲν ᾔναι πρόδηλον, ὅτι ἄλλο τι ἡννόει ὁ εἰπὼν Ν. 25 § 1 Π. (32). 127 (1865).

Τὰ σαφῆ καὶ ἀναμφίβολα δὲν εἶναι δεκτικὰ ἐρμηνείας καὶ μεταβολῆς (Ν. 23 Πανδ. (1. 3) Ν. 33 Βασ. (2. 1). 319 (1874).

Καὶ τὰ σαφῆ ἐννοιοῦν ἔχοντα ἔγγραφα δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ δικαστήριον Ν. 17 Π. (1. 3) 6 § 1 Π. (50. 16) 219 Π. (50. 16) καὶ 2 Κ. (6. 28). 92 (1890).

Ἐὰν ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἐξάγῃται, ὅτι τοῦτο ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς προτάσεις τοῦ διαδίκου, ἢ διαβεβαίωσις αὕτη, ἐφ' ὅσον δὲν προσβάλλεται ὡς πλαστή, κατισχύει τοῦ πιστοποιητικοῦ τοῦ ἀρχαιοφύλακος τοῦ δικαστηρίου, τοῦ βεβαιούντος, ὅτι δὲν ὑπῆρχον ἐν τῇ δικογραφίᾳ αἱ μνησθεῖσαι προτάσεις, διότι δὲν βεβαίωσι τοῦτο, οὔτε δύναται νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι κατὰ τὴν διάσκεψιν δὲν ἦσαν ὑποβεβλημμένα αἱ προτάσεις αὗται. 183 (1886).

Οὐδεὶς νόμος ὑποχρεοῖ τὰ δικαστήρια νὰ δικάζωσι συγχρόνως ἐφ' ὅλων τῶν ὑποβαλλομένων αὐτοῖς προτάσεων· ἀπεναντίας ἔχουσιν ἐξουσίαν ν' ἀποφασίζωσι περὶ αὐτῶν κατὰ τὴν σειρὰν, ἣν κρίνουσι καταλληλοτέραν, ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῶν ἄρθρ. 227 καὶ 228 Πολ. Δικ. 228 (1854).

§ 7¹

Τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ αἰτιολογῇ τὰς προτάσεις ἐκείνας τῶν διαδίκων, αἵτινες ὡς διατυποῦνται, καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκτιμήσεως πραγματικῶς γεγονότων, εἰσὶ κατὰ νόμον ἀβάσιμοι. 50 (1876).

Ὅταν ὁ διάδικος διὰ τῶν προτάσεων του ἀνέφερε περὶ ἐκκρεμοδικίας, ἀλλ' αἵτησιν τινὰ περὶ αὐτῆς δὲν ὑπέβαλε, τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀπόφασίν του ὡς πρὸς τοῦτο, διότι πᾶσα ἐνστάσις δεόν νὰ περιέχῃ καὶ αἵτησιν. 1 (1852).

¹ Ἡ σχετικὴ νομολογία πρὸς τὸ ζήτημα, ὁποῖον δεόν νὰ ᾔναι τὸ αἰτιολογικὸν τῶν ἀποφάσεων, κατεχωρίσθη ἐν λέξει Ἀναρίσεις § 5.

Καὶ ἂν τὸ Ἐφετεῖον δὲν αἰτιολογῇ τὴν ἔνστασιν, ὅτι ἡ παραγραφή δὲν ἐπροτάθη πρωτοδικῶς, ἢ ἀπόφασις δὲν εἶναι διὰ τοῦτο πλημμελής δι' ἑλλειψίν αἰτιολογικοῦ, ἀφοῦ ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἀντένστασις τοῦ ἀναιρεσεύοντος εἶναι νόμιμ ἁβάσιμος, διότι τὰ Δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ αἰτιολογῶσι κυρίως μόνον ἐκείνας τὰς προτάσεις τῶν διαδίκων, αἵτινες ἔχουσιν οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὑποθέσεώς τινος, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἀβασίμους καὶ ἄνευ ἐπιρροῆς τινος.

242 (1880).

Δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ αἰτιολογία ἐπὶ τινος προτάσεως, ὅταν τὸ δικαστήριον ἀναφέρηται εἰς τὰς αἰτιολογίας τῶν προσεκδοθεῖσων ἀποφάσεων του.

43 (1879).

Τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι ὑπόχρεον νὰ μνημονεύῃ ῥητῶς ἐγγράφων, ἅτινα δὲν πείθουσιν αὐτό.

89 (1871).

Εἶναι περιττὸν νὰ σκεφθῇ τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων, ἀφοῦ βεβαιῶν ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ, ὅτι δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς καταθέσεις των.

89 (1871).

Τὸ δικαστήριον, ἀναφέρον, ὅτι ἐσχημάτισε τὴν πεποιθήσιν του ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, ἐννοεῖ τῆς τε ἀποδείξεως καὶ τῆς ἀνταποδείξεως. Δὲν ὑποχρεοῦται δὲ νὰ ἀναφέρῃ τὰ περιστατικά, ἐξ ὧν ἐμόρφωσε τὴν πεποιθήσιν του.

47 (1879).

Ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει αἰτιολογία, ὅτι ἀσθενὴ τεκμήρια προκύπτουσι, χωρὶς ν' ἀναφέρονται τὰ γεγονότα, ἅτινα ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν πρὸς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαστοῦ, δὲν εἶναι ἐπαρκής, ἐπομένως ἢ ἀπόφασις, ὡς ἀναιτιολόγητος, ἀναιρεῖται.

354 (1861).

Ἀπόφασις, μὴ αἰτιολογοῦσα, πῶς αἱ πράξεις τοῦ ἐργολάβου ἐπιβαρύνουσι τοὺς ἐργοδότες, ἀλλ' ἀπλῶς παραδεχομένη, ὅτι οὗτοι ὡς ἐντολεῖς εὐθύνονται διὰ τὰς πράξεις ἐκείνων, εἶναι ἀναιτιολόγητος, καὶ ἀναιρετέα, διότι, κατὰ νόμον, ἡ ἀμέλεια τοῦ ἐργολάβου περὶ τὴν κατασκευὴν οἰκοδομῆς τινος καὶ ἡ ἐντεῦθεν προξενηθεῖσα ζημία εἰς τρίτους ὀνύεται νὰ βαρύνῃ τὸν ἐργοδότην, ὅταν ἀποδίδηται καὶ εἰς αὐτὸν ἀμέλειά τις περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐργολάβου.

277 (1858).

§ 8

Ἡ ἀπόφασις δεόν νὰ αἰτιολογῇ τὰς προτάσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐκδίδεται, οὐχὶ δὲ καὶ προτάσεις προηγουμένων συνεδριάσεων.

9 (1853).

Ἐὰν πρότασίς τις δὲν ἐπαναληφθῇ κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν ὀφείλει νὰ αἰτιολογήσῃ ταύτην. 156 (1857) 2, 45 καὶ 252 (1866).

Τὰ Δικαστήρια δικαιοῦνται (Πολ. Δικ. 580) ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ἀνατρέχωσιν εἰς προτάσεις προγενεστέρων συνεδριάσεων ἢ ἐνώπιον ἄλλου δικαστοῦ ὑποβληθεῖσων, καίτοι ἀναφερομένων τῶν διαδίκων εἰς αὐτάς. 422 (1852) 138 καὶ 153 (1870) 18 (1881).

Μὴ ἐπαναληφθείσης ἐιδικῶς ἐνστάσεως, ἀπορριφθείσης προηγουμένης δι' ἄλλης ἀποφάσεως, τὰ δικαστήρια δὲν ὑποχρεοῦνται ν' ἀνατρέχωσιν εἰς προγενεστέρας προτάσεις, καὶ ἂν οἱ διάδικοι ἐπικαλῶνται αὐτάς. 140, 152, 201, 246 καὶ 317 (1857) 261 (1859).

Τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ὑπόχρεα νὰ ἀνατρέχωσιν εἰς προτάσεις προηγουμένων συνεδριάσεων, ἀλλ' ὅταν τὸ δικαστήριον, μηδενὸς ἀντιτείνοντος, λάβῃ ὑπ' ὄψιν προγενεστέρας συνεδριάσεως προτάσεις, ἃς ἐπικαλεῖται ὁ διάδικος, ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ αὐτάς καθ' ὅλοκληρίαν καὶ νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ πασῶν τῶν ἐν αὐταῖς ὑπαρχουσῶν αἰτήσεων. 380 (1862).

§ 9

Τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ τὸ αἰτιολογικὸν ἀποτελεῖ τὴν ἀπόφασιν. 200 (1863).

Δὲν ἀπαιτεῖται ῥητὴ διάταξις ἐν τῷ διατακτικῷ περὶ ἀπορρίψεως ἐνστάσεώς τινος, ἀρκεῖ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ σκεπτικοῦ πρὸς τὸ διατακτικὸν νὰ ἐξάγῃται τοῦτο. 80 (1877).

Ἡ ἔλλειψις διατακτικοῦ ἐπὶ τινος προτάσεως (π. χ. ἐνστάσεως ἐξαίρεσεως μάρτυρος) ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, καίτοι τὸ ἀνυπόστατον τῆς προτάσεως ταύτης ἐξάγεται ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ, ἀφοῦ μάλιστα τὸ δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος, οὗτινος ἐζητήθη ἡ ἐξαίρεσις. 35 (1848).

Ἀπόφασις ἀόριστος, ἐκ τοῦ διατακτικοῦ καὶ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς οὐσίας δὲν προκύπτουσιν ἀκριβῶς ποῖα τὰ ἀναγνωρισθέντα δικαιώματα ἢ αἱ ἐπιβαλλόμεναι εἰς τοὺς διαδίκους ὑποχρεώσεις, θεωρεῖται ὡς στερουμένη διατακτικοῦ καὶ ἐπομένως εἶναι ἄκυρος (Πολ. Δικ. 182 § 6 καὶ 807 § 6). 87 (1854).

Περὶ τῶν λόγων, ἐφ' ὧν στηρίζεται αἰτήσις τις ὡς καὶ ἡ ἀντίκρουσις αὐτῆς, οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ ν' ἀποφαίνεται τὸ Δικαστήριον ἐν

τῷ διατακτικῷ αὐτοῦ.

243 (1850).

Δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀπόφασις νὰ παραδέχῃται ἐν τῷ αἰτιολογικῷ ἀξιωμασίν τινα, ἀλλὰ δεῖον νὰ περιέχῃ ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς διάταξιν περὶ τούτου, ὅπως ἡ ἀπόφασις ᾗ ὀριστική.

178 (1875).

Εἶναι ἀδιάφορον διὰ τὸ κῦρος ἀποφάσεώς τινος, ὅτι ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς δὲν ὀρίζεται τὸ ἐπιδικαζόμενον ποσόν, ἀφοῦ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ διατακτικοῦ πρὸς τὸ αἰτιολογικὸν προκύπτει ἀνενδυσάτως τὸ ποσόν, περὶ οὗ πρόκειται.

143 (1881).

Ἐκ τῶν αἰτιολογιῶν ἀποφάσεώς τινος ἐρμηνεύεται καὶ τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, ὡς ἀποτελοῦν τὸ συμπέρασμα ἐκείνων.

174 (1862) 368 (1865) 476 (1866).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν περὶ τελεσιδικίας διατάξεων πρὸς τὸ ἄρθρ. 182 Πολ. Δικ. προκύπτει ὅτι καὶ αἱ αἰτιολογίαι, αἵτινες οὐσιῶδες μέρος τῆς ἀποφάσεως ἀποτελοῦσι, λαμβάνονται ὑπ' ὅψιν προκειμένου περὶ δεδικασμένου, ὅπως ἐξακριβωθῇ ἂν τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως, δι' οὗ ἐπιδικαζέται μόνον ἢ ἀπορρίπτεται αἴτησίς τις, χωρὶς ν' ἀναφέρῃται ἐν αὐτῷ καὶ ὁ λόγος, εἶναι ἀπόρροια τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὑπὸ νέαν συζήτησιν ὑποβαλλομένου δικαιώματος.

131 (1875).

Διὰ πᾶσαν ἔνστασιν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ ἰδιαιτέρον διατακτικόν, ὅταν διὰ τοῦ γενικοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἀποφασίζῃται καὶ περὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης.

72 (1846).

Ἡ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις, ἡ ἐπικυροῦσα ἄνευ ὀρισμένων ἐκφράσεων τὰς λοιπὰς διατάξεις τῆς πρωτοδίκου, τὰς μὴ ἐπικυρωθείσας διὰ προγενεστεράς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, δὲν θεωρεῖται ἀόριστος, ὅταν αἱ διατάξεις αὗται ἐξάγονται ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ, ἐν ᾧ ἀναφέρεται τὸ διατακτικὸν τῆς προεκδοθείσης.

116 (1847).

Ὅταν τὸ Ἐφετεῖον, δικάζον κατ' ἀνακοπὴν, ἀπορρίπτῃ τὴν ἔφεσιν ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεώς του, ἀφοῦ ἐσκέφθῃ ἐπὶ τῶν λόγων τῆς ἐφέσεως, οἵτινες ἐταυτίζοντο πρὸς τοὺς τῆς ἀνακοπῆς, δὲν δύναται νὰ ὑποστηρικθῇ λόγος ἀναιρέσεως δι' ἑλλειψιν διατακτικοῦ, ὡς πρὸς τὴν μὴ ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς, διότι ἡ ἀπόρριψις τῆς ἐφέσεως περιλαμβάνει καὶ τὴν τῆς ἀνακοπῆς.

10 (1849).

§ 10

Ἡ ἀπόφασις δύναται ν' ἀπαγγελλθῇ καὶ προφορικῶς, ὅταν εὐθὺς μετὰ τὴν συζήτησιν δημοσιευθῇ, τότε δὲ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπο-

φάσεως ὀφείλει ὁ Γραμματεὺς νὰ σημειώσῃ ἐν τοῖς πρακτικοῖς καὶ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν νὰ συνταχθῇ ἡ ἀπόφασις, ἄλλως ἐὰν συνταχθῇ τὸ πρακτικὸν καὶ ἡ ἀπόφασις μετὰ παρέλευσιν τῶν τριῶν ἡμερῶν μόνον αἱ πειθαρχικαὶ συνέπειαι τοῦ ἄρθρ. 174 Πολ. Δικ. ἐπέρχονται, οὐχὶ δὲ καὶ ἀκυρότης τῶν ἐγγράφων τούτων (Πολ. 173, 174 καὶ 581). 305 (1877).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 182 καὶ 759 § 2 Πολ. Δικ. αἱ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀπαγγελλόμεναι διατάξεις τοῦ δικαστηρίου καὶ σημειούμεναι ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅταν δὲν περιβάλλωνται καὶ τὸν γραπτὸν τῆς ἀποφάσεως τύπον, ἀλλ' ὅλως στερῶνται τοῦ τοιοῦτου ἐξωτερικοῦ τύπου, καθίστανται ἄκυροι καὶ μὴ οὔσαι καὶ διὰ τοῦτο εἶναι περιττὴ πᾶσα κατ' αὐτῶν προσβολὴ δι' ἐνδίκου μέσου. 318 (1865).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ γίνηται ἡ δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως παρὰ τῶν αὐτῶν δικαστῶν, τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν συζήτησιν καὶ διάσκεψιν τῆς ὑποθέσεως, ἀφοῦ ἡ ἀπόφασις ὑπάρχει νομίμως καὶ ἐγγράφως κατηρτισμένη. 98 (1855) 259 (1859) 346 (1867) 124 (1870).

Μόνον δὲ ὁσάκις ὑπάρχει ἀπόδειξις, ὅτι οἱ λαβόντες κατὰ τὴν διάσκεψιν μέρος δικασταὶ ἢ τίνες τούτων μετέβαλον γνώμην καὶ παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῶν ἐδημοσιεύθη ἡ ἀπόφασις, ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως. 259 (1859).

Αἱ συζητούμεναι ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὑποθέσεις μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως θεωροῦνται ὡς διατελοῦσαι ὑπὸ διάσκεψιν· ἐπομένως ἡ ἐκ τοῦ δικαστηρίου ἀποχώρησις τινος τῶν δικαστῶν, ἐπελθούσα εἴτε διὰ παύσεως ἢ παραιτήσεως ἢ θανάτου, εἴτε διὰ μεταθέσεως ἢ προβιβασμοῦ, καθιστῶσα τὸ δικαστήριον ἐν μὴ νομίμῳ ἀπαρτίᾳ, ματαιοῖ καὶ τὴν συζήτησιν καὶ τὴν τυχόν γενομένην διάσκεψιν ἐπὶ τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως. 142 (1877).

Ἀποβιώσαντος δικαστοῦ τινος πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, δὲν ἔχει αὕτη κῦρος. 345 (1860).

Ἡ ἀπόφασις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν αὐτῇ μνησθῆναι τῆς δημοσιεύσεως, εἶναι ἐπικρατεστέρα τῶν πρακτικῶν. 28 (1846).

§ 11

Ἡ ἑλλειψις τῆς ὑπογραφῆς τινῶν δικαστῶν δὲν καθιστᾷ τὴν ἀπό-

φασιν τῆς Μικτῆς ἐπιτροπῆς ἄκυρον, ἀφοῦ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀποφάσεως βεβαιοῦται, ὅτι συνέπραξαν, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, καὶ οἱ δικασταὶ οὗτοι μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς τὴν ἐκδίκασιν καὶ ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως. 28 (1846).

Ὅσακις ἔνεκα περιστάσεώς τινος ὁ Πρόεδρος κωλυθῇ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀπόφασιν, δύναται νὰ ὑπογραφῇ αὕτη παρὰ τοῦ κατὰ τὴν διάσκεψιν τῆς ὑποθέσεως λαβόντος μέρος ἀρχαιοτέρου δικαστοῦ (Ὁργ. Δικαστ. ἄρθρ. 270)· τοῦτ' αὐτὸ γίνεται καὶ ἐπὶ μεταθέσεως τοῦ Προέδρου. 209 (1857) 346 (1867).

Ἀποφάσεις ἢ πρακτικὰ δικαστηρίου δὲν δύνανται ἐγκύρως νὰ ὑπογραφῶσιν παρὰ προέδρου ἢ δικαστοῦ, ὅστις κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπογραφῆς ἔχει μετατεθῇ εἰς ἄλλο δικαστήριον. Ἐν περιπτώσει μεταθέσεως ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου δικαστοῦ. 305 (1877).

§ 12

Αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 180 Πολ. Δικ., δὲν δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν παρὰ τοῦ ἐκδόντος αὐτὰς δικαστοῦ. 28 (1875).

Εἰς ἀνάκλησιν ὑπόκεινται αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς παρεμπέπτοντας καὶ παρασκευαστικούς ὀρισμούς, οὐχὶ δὲ ὡς πρὸς τὰς ἐν αὐταῖς περιεχόμενας τυχόν ὀριστικὰς διατάξεις. 17 (1844) 19, 121 καὶ 228 (1849) 153 (1850) 48 (1852) 293 (1853) 51 (1854) 120 καὶ 171 (1857) 66 (1883).

Τὸ Πρωτοδικεῖον δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν προδικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ ὅταν ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπερρίφθῃ, ἐπικυρωθείσης αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου. 170 (1870).

Ὅταν τὸ Ἐφετεῖον ἀποφανθῇ περὶ τινος ζητήματος, τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις, δὲν δύναται ν' ἀποφανθῇ ἀντιθέτως τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἐφετεῖον δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν του, ἐὰν μεταβιβάσθῃ αὐτῇ καὶ αὖτις ἡ ὑπόθεσις, συνεπεὶα ἐφέσεως. 26 (1870).

§ 13

Μόνον ἐξ ἐπαγγέλματος δύναται ν' ἀνακληθῇ ἡ προδικαστικὴ καὶ παρεμπέπτοσα ἀπόφασις ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος αὐτὴν δικαστηρίου μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὀριστικῆς καὶ οὐχὶ αἰτήσῃ τῶν διαδίκων, μὴ

καθιερώσαντος τοῦ νόμου τοιοῦτον ἔνδικον μέσον.

55 (1866) 111 (1870).

Καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος δύναται τὸ δικαστήριον ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προδικαστικὴν ἀπόφασίν του (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 180).

5 (1847) 120 (1858) 258 (1865) 235 (1875) 316 (1877).

Καίτοι ἡ ἀνάκλησις δὲν εἶναι ἔνδικον μέσον, οὕτινος νὰ δύνανται νὰ παιῶνται χρῆσιν αὐτοτελῶς οἱ διάδικοι, οὐχ ἥττον οὗτοι ἔχουσι δικαίωμα νὰ δίδωσι νύξιν εἰς τὸ δικαστήριον, ὡσάκις φρονοῦσιν, ὅτι διάταξις τις προδικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι ἐσφαλμένη, εἰς δὲ τὸ δικαστήριον ἀπέκειται, ἂν πεισθῇ, ὅτι ἡ διάταξις ἐκείνη εἶναι πλημμελής, ν' ἀνακαλέσῃ αὐτὴν οἴκοθεν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 180 Πολ. Δικ.

25 καὶ 27 (1850) 467 (1852) 293 (1853) 120 (1857) 120 (1858) 385 (1861) 207 (1862) 62 (1866) 289 (1867) 82 (1868) 267 (1869) 68 (1873) 316 (1877) 10 (1878) 122 (1884) 226 (1885) 26 (1886) 180 (1887) 124 (1888).

Οὐδόλως συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 180 Πολ. Δικ., ὅτι ὁ νομοθέτης ἐνόησε νὰ χορηγήσῃ εἰς τοὺς διαδίκους ἕτερον ἔνδικον μέσον περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως· μόνον δέ, ὅταν πρόκηται μετὰ τὴν προδικαστικὴν ἢ παρεμπιπτούσαν ἀπόφασιν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ συζήτησις τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, δύνανται οὗτοι εὐχῇ τὸ πολὺ νὰ ὑποβάλωσι περὶ ἀνακλήσεως τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως ἢ προκειμένου περὶ ἀποφάσεως ἐπιβαλλούσης ὅρκον καὶ τασσοῦσης τὰς συνεπείας τῆς δόσεως αὐτοῦ, νὰ ὑποβάλωσι ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὀρκοδοσίας καὶ νὰ προκαλέσωσιν ἐπ' αὐτοῦ νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν, οὐχὶ δὲ πρότερον.

207 (1862) 10 (1878) 181 καὶ 215 (1883).

Οἱ διάδικοι δὲν δύνανται νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὸ δικαστήριον αἴτησιν περὶ ἀνακλήσεως τῆς μὴ ὀριστικῆς ἀποφάσεώς του, διότι τοῦτο εἶναι δικαίωμα μόνον τοῦ δικαστηρίου. 62 (1866) 124 (1888).

Ἐπομένως, ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας, μὴ ἀναγόμεναι εἰς ἔλλειπὴ ἢ τροποποιημένην δόσιν τοῦ ὅρκου, φέρουσι τὸν χαρακτήρα αἰτήσεως ἀνακλήσεως καὶ εἰσιν ἀπαράδεκτοι. 62 (1866) 124 (1888).

Εἰς τὴν περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας αἴτησιν δὲν δύνανται νὰ προταθῶσι λόγοι πρὸς ἀνάκλησιν τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως, κυρίως, διότι ἡ αἴτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας συζητεῖται διὰ τοῦ

δελτίου τῶν αἰτήσεων, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου, τοῦθ' ὅπερ θὰ καθίστα τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνάκλησις ἀνυπεράσπιστον, μὴ ἔχοντα τὸν ἀναγκαζοῦντα πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ χρόνον. 299 (1883).

Καὶ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεως περὶ παρατάσεως προθεσμίας δικαιούται τὸ δικαστήριον ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προδικαστικὴν ἀπόφασίν του. 28 (1881).

Εἰς αἴτησιν περὶ παρατάσεως προθεσμίας ἢ διορισμοῦ εἰσηγητοῦ κτλ. δύναται νὰ συνυποβληθῇ ὑπὸ τοῦ διαδίκου αὐτοτελὲς αἴτησις περὶ ἀνακλήσεως προδικαστικῆς ἀποφάσεως. 215 (1888).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις τοῦ διαδίκου περὶ ἀνακλήσεως ἀποφάσεώς τινος πρὶν ἢ ἐκτελεσθῇ ἡ διάταξις τῆς περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσης ταύτης ἀποφάσεως καὶ εἰσαχθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν. 164 (1874).

Τὸ δικαστήριον δύναται ἢ νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας τὰς προδικαστικὰς ἢ παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις του ἢ ν' ἀνακαλέσῃ ταύτας σιωπηρῶς, μὴ ὄν ὑπόχρεον νὰ διαλάβῃ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ ῥητὴν περὶ ἀνακλήσεως διάταξιν.

39 καὶ 93 (1846) 5 (1847) 125 καὶ 169 (1851) 293 (1857) 223 (1866) 131 (1868) 94 (1875) 38 (1877) 49 (1879).

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς διαδίκους νὰ ζητῶσι τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως. Ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τὸ δικαστήριον, πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ἐπιβληθέντος ὅρκου, νὰ ἐξετάσῃ, ἂν οὗτος ᾔνοι ἄλυσιτελὲς ἢ ἀτελὲς, ἐπιτρέπον εἰς τοὺς διαδίκους τὴν περὶ τούτου συζήτησιν. 309 (1879).

Ὁρίζουσιν εἰδικῶς τῆς Πολ. Δικονομίας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις δύνανται ν' ἀνακληθῶσι παρὰ τῶν ἐκδόντων αὐτὰς δικαστῶν (Πολ. 180) καὶ ἐπιτρεπούσης ἔνδικα μέσα πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν ἐν ταῖς ἀποφάσεσι τῶν δικαστηρίων τυχόν ἡμαρτημένων, ἔπεται, ὅτι θεμελιώδης ἀρχὴ εἶναι, ὅτι δὲν δύνανται οἱ δικασταὶ ν' ἀνακαλῶσι τὰς ἰδίας αὐτῶν ἀποφάσεις οὐχὶ δὲ ἡ ἀρχή, ὅτι τὴν ἐπὶ τῇ μονομερεῖ αἰτήσῃ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων ἐκδοθεῖσαν πρᾶξιν δύναται ν' ἀνακαλῇ πάλιν ὁ ἐκδούς αὐτὴν δικαστής, συνεπείᾳ βασιμωτέρων πληροφοριῶν, διότι, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἡ ἀρχὴ αὕτη ἀντίκειται καὶ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 644 Π. Δ. 345 (1855).

§ 14

Τὸ δικαστήριον δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προδικαστικὴν ἀπόφασιν

του καὶ μετὰ τὴν δῆλωσιν τοῦ διαδίκου, ὅτι δέχεται νὰ δώσῃ τὸν ἐπιβληθέντα εἰς αὐτὸν ὅρκον. 240 (1864).

Ἀποφασίς, ἐπιβάλλουσα ὅρκον, μὴ ὀρίζουσα ὅμως καὶ τὰς συνεπείας αὐτοῦ δὲν εἶναι ὀριστική· ἐπομένως, μόνον ἡ δόσις τοῦ ὅρκου δὲν ἐμποδίζει τὸ δικαστήριον νὰ ἐκτιμήσῃ ἐκ νέου τὰς διεξαχθείσας ἀποδείξεις καὶ ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προηγουμένην ἀπόφασίν του.

293 (1857) 107 (1866) 279 (1884).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἐπιβάλλουσα ἀναπληρωτικὸν ὅρκον, χωρὶς νὰ τάζῃ καὶ τὰς συνεπείας αὐτοῦ, δύναται ν' ἀνακληθῇ κατὰ τὴν μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐὰν τὸ δικαστήριον πείθεται, ὅτι κακῶς ἐξετίμησεν, ὅτι ἐκ τῶν προσαχθέντων ἀποδεικτικῶν μέσων κατέστη σφόδρα πιθανόν τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως καὶ ἐκτιμᾷ ἤδη ἄλλως τὰς ἀποδείξεις. 5 (1847) 200 (1868) 13 (1885).

Τὰ δικαστήρια δύνανται οἴκοθεν νὰ ἀνακαλῶσι τὰς ἀποφάσεις μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς, ἀποφασίς δὲ δι' ἧς ἐπεβλήθῃ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος ὡς πρὸς τὴν ἐκ τοῦ δεδικασμένου τελεσιδικίαν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ὑποθέσεως δι' ἐξωδίκου συμβιβασμοῦ, εἶναι ἀποφασίς παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως, ὅθεν τὸ δικαστήριον δύναται νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰν δοθέντα ὅρκον ὡς πρὸς τὴν τελεσιδικίαν καὶ ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ. 5 (1847).

Μετὰ τὴν δόσιν ὅρκου ἐπακτοῦ ἢ ἀναγκαίου δὲν ἐπιτρέπεται ἀνάκλησις τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστοῦ, ἐκτιμῶντος ἄλλως τὸ διὰ τοῦ δοθέντος ὅρκου ἀποδειχθὲν γεγονός (Πολ. 382 § 2, 357 καὶ 273 § 2). 320 (1879) 97 (1887).

Οὐδεμίαν δὲ νομικὴν ἐπιρροὴν δύναται νὰ ἔχῃ τὸ γεγονός, ὅτι πρὸ τῆς ὀρκοδοσίας ἐκοινοποιήθῃ πρὸς τὸν ὁμόσποντα αἰτήσις περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως. 97 (1887).

Ἡ τοῦ ἄρθρ. 357 Πολ. Δικ. διάταξις, καθ' ἣν ὁ γενόμενος ὅρκος ἀποτελεῖ μετὰ τῶν διαδίκων ἐντελὴ ἀπόδειξιν καὶ πᾶσα ἀνταπόδειξις εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου ὅρκου (Πολ. Δικ. 382 § 2). Ἐντεῦθεν δὲ ἔπεται, ὅτι ἡ περὶ τοῦ τοιοῦτου ὅρκου ἀπόφασις, ὡς παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως, δύναται, διὰ διάφορον ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων ἀποδείξεων, ν' ἀνακληθῇ, ἀλλὰ μόνον πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, οὐδέποτε δὲ μετ' αὐτήν, καὶ ὅταν ἀκόμη προσάγωνται νέαι ἔγγραφοι ἀποδείξεις, ἐκτὸς ἂν ὁ ἐπιβληθεὶς ὅρκος

ἤθελε κριθῇ ἄλυσιτελής.

364 (1879) 53 (1886).

Ὅταν δοθῇ ὁ ὅρκος, ἔστω καὶ τυχαίως, ἕνεκα τῶν κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας ἀντιρρήσεων, δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐκτιμῇσθαι διαφόρως τὰς ἀποδείξεις, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὁποίων εἶχεν ἐπιβληθῇ ὁ ὅρκος, καὶ ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασίν του. 399 (1884).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 357 τῆς Πολ. Δικον. περὶ τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου ὅρκου (Πολ. 382 § 2)· ἐπομένως, ἡ ἀπόφασις, ἡ τοῦτον τάξασα δύναται νὰ ἀνακληθῇ μόνον πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου. 12 (1887).

Δοθέντος τοῦ ὅρκου τυχαίως καὶ ἐξαρτηθείσης τῆς ὀριστικότητος τῆς ἀποφάσεως ἐκ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δύναται νὰ ἐπιληφθῇ ἐκ νέου τῆς ἐξετάσεως τῆς ὑποθέσεως, καὶ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἐπιβαλοῦσαν τὸν ὅρκον ἀπόφασιν, καίτοι δι' αὐτῆς διετάσσοντο αἱ συνέπειαι τοῦ ὅρκου (Πολ. Δικ. 374 καὶ 180). 282 (1877) 142 (1885).

Ἡ αἴτησις περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως δὲν ἔχει ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα, ἐπομένως, κοινοποιουμένης τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως πρὸς τὸν πρὸς ὃν ἐπεβλήθη μετὰ αἰτήσεως περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὀφείλει ὁ πρὸς ὃν ἐπεβλήθη ὁ ὅρκος νὰ δώσῃ αὐτόν ἐντός τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως ταχθείσης προθεσμίας, ἄλλως γίνεται ἐκπρόθεσμος. 297 (1880).

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ ὁρ. ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ

ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ

Περίληψις.

1. Διαφοραί, καθ' ἃς εἶναι ἀρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια.
2. Διαφοραί, καθ' ἃς δὲν εἶναι ἀρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια.
3. Σύγχροσις δικαιοδοσίας καὶ ἄρσις αὐτῆς.
4. Γενικὴ δωσιδικία.
5. Δωσιδικία τῆς συναφείας.
6. Δωσιδικία τῆς κατασχέσεως καὶ προσωπικῆς κρατήσεως.
7. Δωσιδικία τῆς ταυτότητος τοῦ δικαίου.
8. Δωσιδικία τοῦ συναλλάγματος.
9. Ἐκλεκτικὸν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος.
10. Δωσιδικία τῶν ἀλλοδαπῶν.
11. Παρέκτασις ἀρμοδιότητος.

§ 1¹

Ὁ νόμος, ὁ ἰσχύων κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ δικαστήριον ὁρίζει τὴν ἀρμοδιότητα (Πολ. 1100 καὶ 575 § 2). 214 (1885).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 3 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι, κατὰ κανόνα, πᾶσα ὑπὸ τοῦ Δημοσίου γενομένη προσβολὴ ἰδιωτικοῦ δικαιώματος ἐξεταστέα ἐστὶν ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων καὶ ἡ πρὸς ἀνόρθωσιν αὐτῆς αἴτησις εἰς αὐτὰ ὑποβάλλεται. 88 (1878)

Μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν Διοικητικῶν δικαστηρίων πᾶσαι αἱ κατ' ἔφεσιν ἐνώπιον τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις, αἵτινες ὑπῆχθησαν ἀπλῶς εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἐν γένει, δὲν δύνανται προδῆλως νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν τακτικὴν δικαιοδοσίαν ἢ ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς βαθμοῦ, μόνον δὲ αἱ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατ' ἔφεσιν ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις ὑπῆχθησαν εἰς τὰ Ἐφετεῖα. 238 (1863).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 3 Πολ. Δικ., πᾶσα ἰδιωτικὴ ἀπαίτησις περὶ ἀποκτηθέντων ἤδη δικαίων, παρ' οἰουδήποτε καὶ καθ' οἰουδήποτε, ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἐκτὸς ἐκείνων, ἃς ἰδιαιτέροι νόμοι ὑπέβαλον εἰς τὰ διοικητικά· ἐπομένως, ἡ ἀπαίτησις περὶ ἀποζημιώσεως ἐργολήπτου, διὰ παρασχεθεῖσαν ἐργασίαν κλπ. εἰς τὸν ἐργοδότην, μὴ ἀναγομένη εἰς τὰς ἐν τῷ Σ' ψηφίσματι τῆς Ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως τῆς 3ης Σεπτεμβρίου μηνιανομένης διαφορὰς τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, οὔτε παρ' ἄλλου τινὸς νόμου ρητῶς ἐξαιρουμένη, ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. 203 (1883).

Νομίμως εἰσάγεται ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀγωγὴ κατὰ τοῦ Δημοσίου, δι' ἧς ὁ ἐνάγων, στηριζόμενος εἰς τὰ συνδ. ἄρθρ. 41 καὶ 107 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1837 Β. Δ. περὶ κανονισμοῦ τῶν Ἑλλήν. Σχολείων καὶ Γυμνασίων, ἐξαιτεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ Δημόσιον, ὅπως τῷ πληρώσῃ τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ ἀναφερόμενον

¹ Ὅπως μὴ διασπασθῇ ἡ ἐνότης καὶ ἡ συνάφεια, ἡ ὑφισταμένη μεταξὺ τῶν ζητημάτων τῆς δικονομικῆς ἀρμοδιότητος καὶ τῶν ὀργανικῶν νόμων τοῦ Κράτους, ἐκρίθη συντελεστέρον νὰ ἐκτεθῇ ἡ σχετικὴ πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἢ τῶν ἄλλων ἀρχῶν Νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς στρατιωτικούς, τὴν βυροτομίαν τῶν πόλεων, τοὺς φόρους κλπ. ἐν οἰκείῳ τόμῳ ἐν λ. Ἀξιωματικοί, Σχῆδιον Πόλεως, Φόροι κλπ.

προσόν, λόγῳ αὐξήσεως τῆς μισθοδοσίας του, εἰς ἣν ἐδικαιοῦτο, κατὰ τὰ μνησθέντα ἄρθρα, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν πενταετίας ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του. 192 (1876)

Τὰ δικαστήρια ἔχουσιν ἀρμοδιότητα νὰ ἐξετάσωσιν οὐ μόνον τὸ ἐξωτερικὸν κατὰ τύπους κύρος τῆς διοικητικῆς πράξεως, τῆς ἀμέσως προσβαλούσης τὸ ἰδιωτικὸν δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων τῶν πράξεων, αἵτινές εἰσιν ἀναγκαῖα προϋπόθεσις τῆς πράξεως τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς. 176 (1879)

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 3 Πολ. Δικ., ἐν αὐτοῖς πρόκειται περὶ ἀντικειμένων, ἅτινα οὐδεὶς νόμος ὑπέβαλεν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Διοικητικῶν ἀρχῶν· ἐὰν ὅμως αὗται ἐπενέβησαν εἰς ταῦτα, οὐδὲν ἄποκλείονται τὰ τακτικὰ δικαστήρια νὰ ἐκτιμῇσωσι τὴν νομιμότητα τῶν πράξεων τούτων, ὅταν δι' αὐτῶν προσβάλλωνται κεκτημένα ἰδιωτικὰ δικαιώματα, ἡ δὲ τοιαύτη τῶν δικαστηρίων ἐνέργεια οὐδὲν ἄποτελεῖ ὑπέρβασιν καθήκοντος. 240 (1884).

Λί περὶ μισθοδοσίας τῶν ὑπαλλήλων ἀγωγὰ κατὰ τοῦ Δημοσίου ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. 166 (1848).

Ἀναφουράμενης διενέξεως μετὰ τοῦ Δημοσίου καὶ Βουλευτοῦ περὶ τῆς δυνάμει τοῦ Συντάγματος, ὀφειλομένης αὐτῷ ἐξ ἐκτάκτου Συνόδου ἀποζημιώσεως, ἀρμόδια νὰ ἀποφανθῶσι περὶ αὐτῆς εἰσι τὰ πολιτικὰ Δικαστήρια, ἀφοῦ ἡ διαφορὰ αὕτη δι' οὐδενὸς νόμου ἀφηρέθη τῆς ἐξουσίας αὐτῶν. 136 (1882).

Προκειμένου περὶ κεκτημένου δικαιώματος ἰδιώτου, προσβληθέντος ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς (ἀστυνομίας), ἀρμόδιά εἰσι τὰ τακτικὰ δικαστήρια νὰ κρίνωσι τὰς ἐντεῦθεν πηγαζούσας διαφοράς. 261 (1865)

Ἀγωγή κατὰ τοῦ Δημοσίου περὶ ἀποζημιώσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ Ἀστυνομία παρανόμως ἠμύδισε τὸν ἐνάγοντα ν' ἀναρτᾶ κρέατα ἐξωθεν τοῦ κρεωπωλείου του, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων (Πολ. Δικ. 1 καὶ 3), ὀφειλόντων νὰ ἐξετάσωσιν, ἂν ἡ ἀστυνομία ἔπραξε τοῦτο, ἐνεργουῖσα ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτῆς. 349 (1853)¹.

Ἡ δίχη, ἡ ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν προσβολὴν κεκτημένου ἰδιωτικοῦ δικαιώματος, τουτέστι τὴν ἀρνήσιν τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ, ὅπως εἰς-

¹ "Ορ. ἐν σελ. 234 τὴν ἀντίθετον ὑπ' ἀριθ. 105 (1855) ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκδοθεῖσαν ἐν τῇ αὐτῇ δίχῃ.

πράξῃ καὶ παραδῶσῃ τῷ ἐνάγοντι ὅσα ὠρισμένοις Δῆμος κατεδικάσθη
νὰ τῷ πληρώσῃ, δὲν διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τῶν τακτικῶν δικα-
στηρίων. Ἐν ταιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὑποχρεοῦται τὸ δημόσιον νὰ πλη-
ρώσῃ πρὸς τὸν ἐνάγοντα ὅ,τι οὗτος, διὰ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς περὶ
εἰσπράξεως ὑποχρεώσεως τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς, ἡδύνατο νὰ λάβῃ παρὰ
τῶν κατοίκων τοῦ δήμου. 267 (1866).

Τὰ τακτικὰ δικαστήριά εἰσιν ἀρμόδια νὰ δικάσωσιν ἀγωγὴν τοῦ
Ταμίου κατὰ τοῦ Δημοσίου, δι' ἧς οὗτος ζητεῖ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς πρὸς
πληρωμὴν καταδιώξεως διὰ ποσόν, δι' ὃ ἐχρεώθη καὶ δὲν ἐξεδόθησαν
τὰ ἐντάλματα, ἐνῷ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἶδο-
ποιήθη, ὅτι ἐνεκρίθησαν αἱ γενόμεναι πληρωμαὶ καὶ ἡνωχθῇ ἡ δέουσα
πίστωσις. Τὸ δὲ ἄρθρ. 15 τοῦ ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1833 Διατάγ.
περὶ Ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου δὲν ἐξαιρεῖ τὴν προκειμένην δίκην ἀπὸ
τῆς δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, διότι δὲν πρόκειται περὶ
τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐνάγοντος ὡς Ταμίου. 110 (1864).

Ὅταν ζητῇ τις ἀποζημιώσεις παρὰ διοικητικοῦ ἢ δημοτικοῦ ὑπαλ-
λήλου, διότι δολίως ἐνέγραψεν αὐτὸν εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐπιτη-
θευμάτων ὡς δικηγόρον φορολογητέον, ἐνῷ δὲν εἶναι τιοιούτος, εἰσὶν
ἀρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια, διότι πρόκειται περὶ ζητήματος κα-
θαρᾶς ἀποζημιώσεως, στηριζομένου εἰς παράνομον πράξιν τοῦ ἐναγο-
μένου, οὐχὶ δὲ περὶ φόρου ἐπιτηθευμάτων. 66 (1856).

Ἀνακοπὴ περὶ ἀμφισβήτησεως τοῦ ἀπαιτητοῦ τῆς πρώτης δόσεως
τῆς πρὸς τὸ Δημόσιον ὀφειλῆς, προερχομένης ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὑδρομύ-
λου, δὲν ἀφορᾷ καθαρὰ καὶ ἀναμφισβήτητα δικαιώματα τοῦ Δημοσίου,
περὶ ὧν νὰ μὴ ἐπιτρέπηται προσφυγὴ εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

231 (1873)

Διαφοραί, ἀναγόμεναι εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος ὑπάγονται
εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ οὐχὶ εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχάς, ἀδιακρίτως
εἴτε μεταξὺ κοινοτήτων, εἴτε μὴ ἐγείρονται αὗται, διότι αἱ διοικητι-
καὶ ἀρχαὶ δὲν εἶναι ἀρμόδιαι πρὸς ἐκδίκασιν ἰδιωτικῶν συμφερόντων,
ἀλλὰ μόνον περὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, ἥτοι ὅταν τὸ ῥέον ὕδωρ ἀ-
πειλῇ καταστροφὴν ἢ νοσῶν μιάσματα. 159 (1877)

Προκειμένου περὶ προσβολῆς κεκτημένου ἰδιωτικοῦ δικαιώματος,
οἷον τὸ ἀξιούμενον ὑπὸ δήμου τινὸς δικαίωμα δουλείας ἐπὶ τοῦ ἐπι-
δήκου οἰκοπέδου, ἢ ἀνόρθωσις τῆς τιαυτῆς προσβολῆς ὑπάγεται, κατὰ

τὸ ἄρθρ. 1 Π. Δ., εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων.
272 (1874)

Τὰ ὅρια τῶν Δήμων κανονίζονται διοικητικῶς καὶ οἱ κανονισμοὶ οὗτοί εἰσιν ὑποχρεωτικοὶ διὰ τὰ δικαστήρια· δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου, ὅτι ὁσάκις δὲν ἐγένοντο, ἀπαγορεύεται εἰς τὰ δικαστήρια νὰ ἐπιβάλωσιν ἄλλας ἀποδείξεις, ὅπως ἐξακριβωθῇ ἂν ὠρισμένη θέσις ἀποτελῇ μέρος Δήμου τινός.
143 (1856).

Καὶ αἱ διαφοραὶ, αἱ προσερχόμεναι ἐκ πολυετῶν μισθώσεων ἐθνικῶν κτημάτων ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

36 (1842) 117 καὶ 207 (1848).

Οὔτε τὸ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1835, οὔτε τὸ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 Β. Διατ. ἀφῆρσεν ἀπὸ τῆς δικαιοδοσίας τῶν τακτικῶν δικαστηρίων τὰς ἀναφυεῖσας δίκας ἐκ πωλήσεως κτημάτων, γενομένης παρὰ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἰδιώτας.
238 (1838).

Δίκη, ἀφορῶσα διαφορὰν περὶ ἰδιοκτησίας, διαφιλονικουμένης μεταξὺ ἰδιωτῶν, ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, οὐδὲ ἐπιδὸρξ ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἰδιοκτησία περιήλθεν ἐκ πωλήσεως παρὰ τοῦ Δημοσίου.
100 (1837).

Τὰ τακτικὰ δικαστήριά εἰσιν ἀρμόδια νὰ δικάσωσι προκειμένον περὶ κτημάτων, ἅτινα κατέχονται παρὰ τοῦ Δημοσίου καὶ ἐφ' ὧν ἀξιούσιν αἱ ἀγορασταὶ δικαιώματα κυριότητος, κατὰ τὸ ἐδάφ. 5 τοῦ ἀπὸ 30 Μαρτίου 1835 Β. Διατάγματος.
544 (1852)

Ἀγωγή περὶ κυριότητος ἀκινήτου κτήματος ἐν Πάτραις κειμένου, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, διότι ἀποτελεῖ διαφορὰν περὶ ἰδιωτικοῦ δικαιώματος παρ' οὐδενὸς νόμου ἀφαιρέθεισαν τῆς δικαιοδοσίας τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων. Ἐὰν δέ, ἀναφύεισης κατ' αὐτὴν παρεμπιπτόντως ἀμφισβητήσεως περὶ τῆς ἀρμοδιότητος καὶ τῆς ἐξουσίας τῆς τακτοποιητικῆς ἐπιτροπῆς, τῆς διαθεσάσης τὸ ἐπίδικον κτῆμα ὑπὲρ τοῦ δικαιοπαρόχου τινός τῶν διαδίκων, τὸ δικαστήριον ἐθεώρει ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, ὅπως ἐπέμβῃ εἰς τὴν ἐπίκρισιν τῆς ὀρθότητος τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς αποφασισθέντων, μόνον κατὰ τοῦτο ὤφειλε νὰ κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τὴν κυρίαν διαφορὰν, ἀνήκουσαν ὅλως εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων.
221 (1856).

Αἱ διαφοραὶ περὶ ἀποζημιώσεως, ζητουμένης ἕνεκα κτήματος πω-

ληθέντος καὶ ἐκνηκθέντος ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων καὶ ἂν τὸ κτῆμα ἦτον Ὀθωμανικόν, ἡ δὲ κυρία δίκη ὑπάγεται εἰς τὴν Μικτὴν ἐπιτροπὴν. 38 (1843).

Τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ἀρμόδια νὰ ἐπέμβωσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν ἢ ἐρμηνείαν συνθηκῶν, γενομένων μεταξὺ δύο Ἐπικρατειῶν, ὅταν αὗται ἀφορῶσι δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις αὐτῶν τῶν ἰδίων Ἐπικρατειῶν, ἂν ὅμως αἱ συνθήκαι αὗται περιέχωσι καὶ κανονίζωσιν ἰδιωτικὰ δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, τότε εἰσὶν ἀρμόδια τὰ δικαστήρια πρὸς ἐρμηνείαν αὐτῶν. Τοιαύτης φύσεως συνθήκη τυγχάνει ἡ ἀπὸ 18 Φεβρουαρίου 1844 μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, δι' ἧς κανονίζονται ὡς ἀρμόδια διὰ τὰς μεταξὺ Ὀθωμανῶν καὶ Ἑλλήνων δίκας περὶ ἀποζημιώσεως τὰ τακτικὰ δικαστήρια. 15 (1846) 76 (1847) 110 (1848).

Ἡ λέξις *δικαιοδοσία*, ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 24 ἐδάφ. 2 τῆς ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1855 συνθήκης, νομικῶς δὲν ἔχει τὴν σημασίαν τῆς ἀναγκάας, ἥτοι τῆς ἀναγκαστικῆς δικαιοδοσίας, ἐπομένως, τὸ εἰρημένον ἐδάφιον 2 τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας συνθήκης διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐννοεῖ τὴν ἐκουσίαν δικαιοδοσίαν. 79 (1858).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 Π. Δ., μόνον ἰδιωτικαὶ ἀπαιτήσεις, περὶ ἀποκτηθέντων ἤδη δικαίων, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, πᾶσα δὲ δίκη προϋποθέτει ἐνάγοντα καὶ ἐναγόμενον, ὥστε δὲν δύναται νὰ γίνῃ δίκη, ὑποθέτουσα ἀντίδικον, μὴ ὑπάρχοντα· τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ ἀπόφασις, ἥτις κηρύττει τινὰ ἐνῆλικον κατ' αἵτησιν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ πρὸς ἀντίδικον, ἅτε οὐδαμῶς ἐμπεριεχομένη εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 640 καὶ ἐπ. Π. Δ. 57 (1836).

Ὅπως ἰδιωτικὴ ἀπαίτησις ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, δεόν αὕτη νὰ ἔχῃ ἀπαραιτήτως βάσιν μὲν προσβολὴν κεκτημένου τινὸς δικαίου, ἀντικείμενον δὲ τὴν τοῦ δικαίου τούτου ἀνθρώπων (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 1). Ἀγωγὴ ὅμως, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι τρίτον πρόσωπον, ὡς μάρτυς ἐν ἐτέρᾳ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐκδικασθείσῃ διαφορᾷ ἐψευδόρησε καὶ ἐπιδιώκουσα ἀπλῶς νὰ κηρυχθῇ προῖον ψευδορκίας καὶ ψευδομαρτυρίας ἡ τοῦ εἰρημένου μάρτυρος κατάθεσις, δὲν ἀποτελεῖ ἀντικείμενον ἰδιωτικῆς ἀπαιτήσεως παρὰ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἐκδικαστέας. 325 (1867).

Ἡ παρεμπόδισις οἰουδήποτε ἔργου, ἐπὶ ἡ ὑπὸ τὰς ὁδοὺς γενομένου, ἀνήκει εἰς τὴν διοικητικὴν δικαιοδοσίαν καὶ οὐχὶ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια. 215 (1879).

Ἡ Ἀστυνομία δὲν ἔχει ἐξουσίαν νὰ κανονίζῃ τὰ περὶ ἐξορύξεως λίθων ἐκ λατομείων καὶ ν' ἀπαγορεύῃ αὐτήν, ὡςάκις οἱ ἐξορύττοντες δὲν συμμορφῶνται πρὸς τὰ κεκανονισμένα (ἄρθρ. 72 τοῦ περὶ Δημοτ. ἀστυνομίας Νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836). 261 (1851).

Κατὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς νόμους, ὑποχρεομένης τῆς Ἀστυνομικῆς ἀρχῆς νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς εὐταξίας καὶ τῆς καθαριότητος τῶν ἀγορῶν, ἔπεται, ὅτι πᾶν εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ταύτας ὑποχρεώσεις καὶ τὰς σχετικὰς πρὸς αὐτὰς πράξεις αὐτῆς ἀναγόμενον παράπονον τῶν πολιτῶν δεόν νὰ υποβάλληται εἰς τὴν ἀνωτέραν διοικητικὴν ἀρχήν, ἐπομένως, ἀπαγορεύεται ἡ ἐπέμβασις τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων εἰς τὴν ἐξέλεγχιν αὐτῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 Πολ. Δικ. 105 (1855)¹.

Τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ποινικὴν διαδικασίαν ἔξοδα ἐκκαθαρίζονται κατὰ τὴν διαγεγραμμένην διαδικασίαν ἐν τοῖς ἄρθρ. 5—11 τοῦ Β. Δ. τῆς 11 Μαρτίου 1835 καὶ συνεπῶς εἰσὶν ἀναρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια νὰ ἐπιληφθῶσι περὶ αὐτῶν, ἐκτὸς ἂν ζητῇται ἡ πληρωμὴ θεωρηθέντων, ἐκκαθαρισθέντων καὶ διαταχθέντων νὰ πληρωθῶσιν ἐξόδων. 275 (1875) 70 (1880),

Ἡ πρὸς διορισμὸν δικαστοῦ ἔρευνα τῶν ἀπαιτουμένων προσόντων ἀνετέθη διὰ τοῦ θεμελιώδους τοῦ Κράτους νόμου εἰς τὴν κυβέρνησιν (ἄρθρ. 3 τοῦ συντάγματος καὶ ΣΤ' Ψήφισμα τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τῆς 3 Σεπτεμβρίου) καὶ διαφεύγει ὡς ἐκ τούτου τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων. 57 (1848).

Ὅταν τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἦναι ἀναρμόδια νὰ δικάσωσι περὶ τῆς κυρίας δίκης, ὡς ὑπαγομένης εἰς τὴν Μικτὴν ἐπιτροπὴν, εἰσὶν ἀναρμόδια νὰ δικάσωσι καὶ τὴν συνεπείᾳ τῆς ἀνακοινώσεως τῆς δίκης ἐκείνης αἵτησιν περὶ ἀποζημιώσεως. 30 (1884).

§ 3

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 4 καὶ 5 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι, ἵνα ὑπάρξῃ σύγκρουσις καθηκόντων μεταξὺ τῆς δικαστικῆς καὶ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς δεόν τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως καὶ

¹ Ὁρ. ἐν σελ. 230 τὴν ὑπ' ἀριθ. 349 (1853) ἀπόφ. τοῦ Ἀρείου Πάγου.

εἴτε σιωπηρῶς, εἴτε ῥητῶς ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀρμοδιότητά του. Μὴ ἐπιληφθέντος ὁμῶς τοῦ Εἰρηνοδίκου τῆς ὑποθέσεως ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνον, δυνάμει τῆς ἐξουσίας, ἣν παρέχει αὐτῷ τὸ ἄρθρ. 498 Πολ. Δικ., συνταμόντας, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἐνάγοντος, τὴν πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ ἐναγομένου νόμιμον προθεσμίαν, ἢ διακλήρυξιν τοῦ Νομάρχου πρὸς τὸν Εἰσαγγελεῖα περὶ ἄρσεως τῆς συγκρούσεως, ὡς πρόωρος, τυγχάνει ἄκυρος καὶ ἀπαράδεκτος, διότι ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Εἰρηνοδίκου, μὴ προϋποθέτουσα ἀναγκαστικῶς τὴν εξέτασιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, οὔτε ὡς ἀναγκαστικὴ τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ, οὔτε δεσμεύει αὐτόν, δικαιούμενον ἢ ὑπόχρεων ὄντα ἐκ τοῦ νόμου νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἰδίαν ἀρμοδιότητα, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως.

126 (1877).

Τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον, ὅπερ συνιστᾶται, κατὰ τὸ ἀπὸ 11 Σεπτεμβρίου 1850 Β. Δ., πρὸς λύσιν τῶν μεταξὺ τῶν ἐργολάβων καὶ τῶν λιμενικῶν ἐπιτροπῶν διαφορῶν, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς διοικητικὴ ἀρχή, οὔτε ὑπόκεινται κατ' ἀνάγκην τὰ διαφερόμενα μέρη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ, ὅπως ἐφαρμοσθῶσιν αἱ σχετικαὶ περὶ συγκρούσεως μεταξὺ δικαστικῶν καὶ διοικητικῶν ἀρχῶν διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας.

250 (1866).

Εἶναι ἄκυρος ἡ ἄρσις συγκρούσεως, ἢ γενομένη ὑπὸ Νομάρχου, διοικητικῶς ἀναρμοδίου.

241 (1876).

Γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὑπάρχει ἐκκρεμότης δίκης καὶ ἐπομένως χωρεῖ αἵτησις περὶ ἄρσεως συγκρούσεως (Πολ. Δικ. 6—8).

215 (1879).

Ὅριστικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἐκδικασθείσης τῆς ὑποθέσεως, περὶ ἧς ζητεῖται ἡ ἄρσις τῆς συγκρούσεως, ἢ διακλήρυξις τοῦ Νομάρχου, γενομένη μετὰ τὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν κοινοποιηθεῖσαν αἵτησιν ἀναιρέσεως, εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς βραδῆως γενομένη, μὴ δι- κάζοντος τοῦ Ἀρείου Πάγου κατὰ τρίτον βαθμὸν δικαιοδοσίας (Πολ. Δικ. 6 καὶ 8).

300 (1856).

Οἱ διάδικοι δὲν κλητεύονται εἰς τὴν περὶ ἄρσεως τῆς συγκρούσεως δίκην· οὔτε, ἐὰν παρέμβῳσι, δικαιοῦνται νὰ ζητήσωσι τὴν ἐπιδίκασιν δικαστικῶν ἐξόδων.

285 (1856).

Ἐπὶ καταφατικῆς συγκρούσεως καθηκόντων οἱ παρεμβαίνοντες δὲν εἶναι ἀναγκαῖοι διάδικοι, ἐπομένως, μὴ ὑπαρχούσης ἀντιδικίας μεταξὺ

τούτων καὶ τοῦ τήν σύγκρουσιν αἰροντος Νομάρχου, δὲν ὀφείλεται αὐτοῖς δικαστικὴ δαπάνη, οἷαδὴποτε καὶ ἂν ᾖναι ἡ ἐκθασίς τῆς με-
ταξὺ τῶν δύο τούτων ἐξουσιῶν ἀναφυσίσης ἐρίδος. 54 (1886).

Κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑποβαλλομένης αἰτήσεως περὶ ἄρσεως συγκρούσεως, αἱ διάδικοι δύ-
νανται νὰ παρασταθῶσιν (Πολ. 89 καὶ 231), ἀλλὰ μετὰ προηγου-
μένην κοινοποίησιν παρεμβάσεως (Πολ. 90 καὶ 232). 215 (1879).

Ἡ ἄρσις συγκρούσεως θέον νὰ κοινοποιῇται εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ
δικαστηρίου, παρ' ᾧ τυγχάνει ἐκκρεμῆς ἡ δίκη. 222 (1856).

Δικάζοντας νῦν τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἄρσιν τῆς συγκρούσεως,
ἀκολουθεῖται ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις 30—33 Πολ. Δικ. διαγραφομένη δικά-
δικασία. 202 (1847).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 101 τοῦ Συντάγματος, αἱ ἄρσεις συγκρούσεων με-
ταξὺ τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν Δικαστηρίων, περὶ ὑποθέσεων,
περὶ ὧν ἐκηρύχθησαν ἀρμόδιαι ἢ ἀναρμόδιαι ἀμφότεραι αἱ ἀρχαί,
δικάζονται ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἐπομένως, ὅταν πρόκηται περὶ
καταφατικῆς συγκρούσεως, ἐπιλαμβάνεται ὁ Ἀρειος Πάγος τῆς λύσεως
τοῦ ζητήματος, ἡ δὲ ὑπόθεσις εἰσάγεται ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ
Α. Π., ὡς ἀφορώσης τῆς δίκης τὸ δημόσιον συμφέρον. 77 (1889).

§ 4

Ἐπεὶ γνωστοποιηθείσης τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου διὰ τοῦ ἐγ-
γράφου τῆς ἀγωγῆς, ἢ δι' ἄλλου δικηγράφου, δὲν δύναται οὗτος, με-
ταβάλλων κατοικίαν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, νὰ ἀπαιτῇ ὅπως
κοινοποιῶνται αὐτῷ τὰ δικαιοῦγραφα εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του,
πρὶν ἢ γνωστοποιηθῇ τῷ ἀντιδίκῳ ἡ μεταβολὴ αὐτῇ. 117 (1847).

Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἐπιβάλλει εἰς τὸν διάδικον τὴν ὑπο-
χρέωσιν νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντιδίκον τοῦ τήν κατὰ τὴν διάρ-
κειαν τῆς δίκης μεταβολὴν τῆς κατοικίας του. 226 (1886).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 73 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ἀναγκαστικὴν τῆς κατοι-
κίας μεταβολὴν φέρει μόνη ἡ ἀνάληψις ἰσοθίου καὶ συνεχοῦς ὑπηρεσίας
οὐχὶ δὲ προσκαίρου. Ἡ κατοικία δὲ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν οὐ μόνον διὰ
τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν
προσδιορισμὸν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ θέον νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις. 241 (1870).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 92 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ἡ κατοικία μεταβάλλεται

διὰ τῆς εἰς ἄλλον τόπον μετοικήσεως ἐπὶ προθέσει κυρίας καὶ μονίμου αὐτοῦ. ἐγκαταστάσεως. Ἡ πρόθεσις αὕτη ἀποδεικνύεται διὰ ῥητῆς δηλώσεως, γενομένης πρὸς τὸ δημαρχεῖον τοῦ τε καταλειπομένου τόπου καὶ τοῦ εἰς ὃν ἡ μετοίκησις γίνεται· ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτων δηλώσεων, ἡ ἀπόδειξις αὕτη συνάγεται ἐκ τῶν περιστάσεων. Δύναται δὲ νὰ μένη τις εἰσέτι ἐγγεγραμμένος ὡς δημότης εἰς τινα ὄχλον καὶ ἐν τούτοις νὰ μετέβαλε κατοικίαν διὰ τῆς ἐγκαταστάσεώς του, μετὰ προθέσεως οἰκήσεως εἰς ἕτερον τόπον. 97 (1866).

Οὐδεὶς νόμος ὁρίζει, ὅτι οἱ βουλευταί, ὡς τοιοῦτοι, ἐνάγονται εἰς τὰ δικαστήρια τῆς πρωτευούσης καὶ οὐχὶ εἰς τὰ τῆς μονίμου κατοικίας αὐτῶν. 38 (1868).

§ 5

Λόγῳ συναφείας, τὸ ἀρμόδιον διὰ τὴν κυρίαν δίκην δικαστήριον καθίσταται τοιοῦτον καὶ διὰ τὴν παρεμπέππουσαν, τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ περὶ ἀσφαλείας ἀγωγή· ὑποτίθεται ὅμως, ὅτι ἡ παρεμπέππουσα ἐγείρεται ἐν ὅσῳ εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ κυρία δίκη, ἄλλως, μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς, δὲν ὑπάρχει ἡ τοιαύτη συναφεία, συνεπῶς δὲ δὲν ὑπάρχει καὶ ἡ ἕνεκα αὐτῆς ἀρμοδιότης. 76 (1836).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ καὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἀρθρῶν 19—21 Πολ. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι ἡ τῆς συναφείας ἀρμοδιότης, εἰς ἣν ὑπάγεται καὶ ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκεν ἐγγυήσεως ἀγωγή, μόνον ταύτην τὴν ἐξάιρεσιν εἰσάγει, ὅτι δὲν ὑπάγονται αἱ συναφεῖς δίκαι εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνο, παρ' ᾧ διατελεῖ ἐκκρεμῆς ἡ κυρία ὑπόθεσις. Ἐπομένως, τὸ δικαστήριον δὲν καθίσταται ἀρμόδιον ἕνεκα μόνως τῆς συναφείας νὰ δικάσῃ διαφοράς, ἐξηρημένas ἀπολύτως τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ, στεροῦν οὕτω τοὺς ἐναγομένους τοῦ φυσικοῦ αὐτῶν δικαστοῦ· ὅθεν, ὅταν ἀνταγωγὴ τις ἀντιταχθῇ κατ' ἀγωγῆς, εἰσαχθείσης εἰς τὸ Ἐμποροδικεῖον, τοῦτο δὲν καθίσταται ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ καὶ τὴν ἀνταγωγὴν, ἥτις ἄλλως δὲν ἀφορᾷ σχέσιν ἐμπορικῇν. 341 (1855)

Ἡ ἀγωγή περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων εἶναι παρεμπέππουσα καὶ ὡς τοιαύτη δὲν δύναται νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τῆς κυρίας ἀνευ ἐπιβλαβοῦς ἐπιρροῆς εἰς τὴν διαδικασίαν καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως, εἰσάγεται δὲ εἰς τὸ δι' αὐτὴν ἀρμόδιον δικαστήριον (Πολ. Δικ. 21, 433 καὶ 434). 290 (1874).

Ὅταν ἡ κυρία δίκη, ἡ ἀντικείμενον ἔχουσα ἀκύρωσιν κατασχέσεως, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου, νομίμως, ἔνεκα συμφέας, μὴ προκειμένου περὶ ἀναρμοδιότητος λόγῳ ὕλης, καὶ ἡ παρεπομένη δίκη, ἡ ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν περὶ ἀνορθώσεως τῆς ἐκ τῆς κατασχέσεως ταύτης ἐπενεχθείσης ζημίας, εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὀυνάμει τοῦ ἄρθρου 21 τῆς Πολ. Δικ. 196 (1885).

Ἡ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγή ἀπευθύνεται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τῆς οὐσίας καὶ οὐχὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐκτὸς ἐὰν δικάζη ὡς δικαστήριον οὐσίας. 103 (1857).

Ἡ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγή εἰσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, παρ' ᾧ κατὰ τὴν κατάσχεσιν εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ κυρία δίκη (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 1042) καὶ ἐπομένως εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ τοιαύτη ἀγωγή ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως. 189 (1868).

Ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ τὴν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγὴν εἶναι ἐκεῖνο, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως δίκη, οὐχὶ δὲ ἐκεῖνο, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις (ἄρθρ. 1042 καὶ 19 § 5 Π. Δ.). 153 (1848) 140 (1851).

Ἐκ τῶν ἄρθρων 1042 καὶ 1043 τῆς Πολ. Δικονομίας γίνεται δηλον, ὅτι καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἐμποροδικείου ἐὰν ὑφίσταται ἡ κυρία δίκη, τὸ Ἐμποροδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ καὶ περὶ τοῦ κύρους τῆς κατασχέσεως, ἐὰν κατ' αὐτὴν δὲν ἀναφῶσιν ἐνστάσεις, διαφεύγουσαι τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου τούτου. 208 (1850) 140 (1851).

Ἀγωγή περὶ κύρους κατασχέσεως, ἀφωρώσης τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ προνομίου, ὅπερ κατὰ τὸν νόμον ὁ ἐκμισθωτὴς χαίρει πρὸς καταβολὴν τοῦ ἐνοικίου, ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ἅτινα ὁ μισθωτὴς εἰσάγει εἰς τὴν ἐκμισθωθεῖσαν οἰκίαν ἢ ἐργαστήριον, εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου ἢ Πρωτοδικείου, ἀναλόγως τοῦ καθυστερουμένου ποσοῦ. 161 (1862).

Τὸ ἐπὶ τῆς κυρίας ὑποθέσεως ἀρμόδιον δικαστήριον δικάζει περὶ τοῦ κύρους τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως ὡς καὶ περὶ τῆς ὑπαρχούσης τυχόν ἀνταγωγῆς (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 925, 942 καὶ 19 § 3), ἐπομένως, ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον κηρύξῃ ἀναρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰς ὃ εἰσέλθῃ ἡ προκειμένη ἀγωγή καὶ συνεπέειά τοῦτου ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον καὶ πα-

ραπέμφῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, τὸ δικαστήριον τοῦτο κρίνει καὶ περὶ τοῦ κύρους τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως καὶ περὶ τῆς ἀνταγωγῆς. 204 (1868).

Οὐ μόνον ἡ περὶ κύρους τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως ἀλλὰ καὶ ἡ περὶ ἀκυρώσεως τῆς τοιαύτης κατασχέσεως ἀγωγὴ εἰσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τυγχάνει ἐκκρεμῆς ἡ κυρία δίκη (Πολ. Δικ. 1042, 299, 21, 227 καὶ 229). 217 (1853).

Ἡ κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου ἀνακοπὴ εἰσάγεται εἰς τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 Πολ. Δικ. ἀρμόδιον δικαστήριον (Πολ. Δικ. 932). Ὅσακις δὲ ἡ ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ δίκη οὐδόλως ἐφάπτεται τῆς κατασχέσεως ἀλλὰ περιορίζεται εἰς τὸ τῆς ὀφειλῆς τοῦ τρίτου ζήτημα ἢ εἰς τὸ ζήτημα ἂν τὰ κατασχεθέντα ἀνήκωσιν εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος ἢ εἰς τὸν τρίτον, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, ἡ ἀρμοδιότης, ἡ ἐκ τῆς κατοικίας ὀρίζομένη, διέπεται ἐκ τῶν γενικῶν περὶ ἀρμοδιότητος ἀρχῶν, καθ' ἃς ἐφαρμόζεται τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ ἄρθρ. 19, ὅταν ἡ ἐκ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου ἀναφυομένη ἀμφισβήτησις φέρῃ ἐμπορικὸν χαρακτῆρα· ἂν δὲ τὸ ἄρθρ. 931 Πολ. Δικ. ὀρίξῃ, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ δικάζεται συνοπτικῶς, ἐννοεῖ τὰς εἰς τὰ Πρωτοδικεῖα εἰσαγομένους ἀνακοπὰς ὡς τὰς συνηθεστέρας καὶ πλειοτέρας. 103 καὶ 157 (1863).

Λόγῳ συναφείας δύνανται νὰ συνεκδικασθῶσιν ἡ ἀνακοπὴ τοῦ κατασχόντος κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου καὶ ἡ τούτου ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, τῆς ὑποχρεούσης αὐτὸν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατασχεθέντων. 112 (1860).

§ 6

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 § 4 Πολ. Δικ., ἀρμόδιον δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν τῶν κατὰ τὴν κατάσχεσιν πράγματός τινος ἐγερθεῖσιν διαφορῶν εἶναι ἐκεῖνο, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου εὕρισκεται τὸ κατασχεθὲν πρᾶγμα. 38 (1836) 63 (1848).

Ἡ εἰδικὴ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου τοῦ τόπου τῆς κατασχέσεως στρέφεται, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 19 § 4 Π. Δ., περὶ τὸ κατὰ τύπον νόμιμον ἢ κατὰ σκοπὸν μὴ μάταιον τῆς κατασχέσεως.

119 (1887).

Ἡ περὶ κύρους κατασχέσεως, παρὰ τρίτῳ ἐνεργηθείσης, ἀγωγὴ παραπέμπεται, ἐκτὸς ἂν πρόκηται περὶ φυγάδος ὀφειλέτου ἢ περὶ ἀλλοδαποῦ, εἰς τὸ τῆς γενικῆς δωσιδικίας τοῦ ἐναγομένου δικαστήριον

(Πολ. Δικ. ἄρθρ. 19 § 5) ἅμα γενομένης αἰτήσεως εἴτε εἶναι, εἴτε μὴ τελεσιδικίως δεδικασμένη ἢ κυρία ἀπαίτησις, τὸ δὲ ἄρθρ. 19 § 4 Πολ. Δικ. ἀφορᾷ τὰς ἐριδας, αἵτινες ἀναφύονται ἐπὶ τῆς κατασχέσεως πράγματός τινος ἢ τῆς ἐκτελέσεως προσωπικῆς κρατήσεως, εἴτε ὡς μέσου ἀναγκαστικοῦ, εἴτε ὡς συντηρητικοῦ καὶ ἀφορῶσι τὴν κατὰ τύπους νομιμότητα τῶν πράξεων τούτων, ἄσχετοι ὅλως οὖσαι πρὸς τὴν ἀπαίτησιν, ἥς ἔνεκα ἐνηργήθη ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις ἢ τὸ συντηρητικὸν μέτρον. 88 (1868).

Ἐὰν ἀμφισβητηθῇ ἡ ἐπὶ κατασχέσεως εἰς χεῖρας τρίτου γενομένη ὀήλωσις αὐτοῦ, ἡ περὶ τῆς δηλώσεως ταύτης συζήτησις καὶ ἀποφασίς γίνεται ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 Πολ. Δικ. ἀρμοδίου δικαστηρίου· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 19 § 5 Π. Δ., τὸ δικαστήριον, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ κατάσχες, εἶναι τότε μόνον ἀρμοδίον νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἀπαιτήσεως αὐτῆς, ὅταν ἡ κατάσχες διετάχθῃ κατὰ φυγάδος ὀφειλέτου, μὴ ἔχοντος μόνιμον κατοικίαν ἢ κατ' ἄλλοδαποῦ, κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν ὅμως, τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης εἰς τὴν συνήθη δικαιοδοσίαν τοῦ ἐναγομένου· κατὰ τὰ ἄρθρ. 19 § 5 καὶ 932 Π. Δ. ἡ περὶ δηλώσεως δίκη εἰσάγεται μόνον εἰς τὸ ὡς ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ δηλώσαντος (ὡς ἐναγομένου) καὶ τῆς φύσεως τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς ἀρμοδίον δικαστήριον (Ἐμποροδικεῖον ἢ πολιτικὸν Δικαστήριον). 219 (1838).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 1025—1037, 925—928, 19 § 5 καὶ 27 τῆς Πολ. Δικον., πᾶς δανειστὴς δικαιοῦται, κατὰ πάντα χρόνον, νὰ λάβῃ ἀπ' εὐθείας κατὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ὅλα τὰ συντηρητικὰ μέτρα· ἀρμοδίον δὲ δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀπαιτήσεως εἶναι τὸ δικαστήριον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν ἐξετελέσθη ἡ πρὸς ἐξασφάλισιν ταύτης ἐπιχειρηθεῖσα κατάσχες ὁποιοδήποτε πράγματος, ἀνηκόντος εἰς ἄλλοδαπὸν, τὸ ὅποιον κατεσχέθη ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ὡς ῥητῶς διατάττουσι τὰ εἰρημένα ἄρθρ. 27 καὶ 19 § 5, διότι ἔνεκα τῆς γενομένης κατασχέσεως ἐπὶ πραγμάτων ἄλλοδαποῦ, εὐρισκομένων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, παρὰ τρίτῳ ἡμεδαπῷ, ὁ νομοθέτης κατέστησεν ἀρμόδια τὰ ἐλληνικὰ δικαστήρια καὶ διὰ τοὺς ἄλλοδαπούς, οὐδεμίαν δὲ ἐξαίρεσιν ποιεῖται ὁ νόμος, ἂν τὸ κατασχετέον πρᾶγμα πρέπη νὰ ἦναι ἐκκαθαρισμένον, ἐπομένως ἡ κατάσχες δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐπὶ πραγ-

μάτων, μὴ ἐκκαθαρισμένων, ἅτινα δύνανται νὰ ἐκκαθαρισθῶσι μετὰ τὴν κατὰσχέσιν, ὡς καὶ ἐπὶ ἀξιώσεων περὶ κληρονομίας. 109 (1847).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 919, 925, 1027, 1028, 1041 καὶ 1034 τῆς Πολ. Δικον., διαφοραὶ, προκύπτουσαι κατὰ τὴν κατὰσχέσιν πράγματός τινος ἢ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν προσωπικῆς κρατήσεως ἀποφασίζονται παρὰ τοῦ δικαστηρίου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν εὐρίσκεται τὸ κατασχεθὲν πρᾶγμα ἢ ἐξετελέσθη ἢ πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ προσωπικὴ κράτησις. 83 (1849).

Κατ' ἐξάίρεσιν τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας, τὸ δικαστῆριον, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ προσωπικὴ κράτησις εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν ἐντεῦθεν διαφοράν (Πολ. Δικ. 19 § 4), ἐπομένως, καὶ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς νομίμως εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου. 11 (1871).

Αἱ ἀντιδικίαι μεταξὺ τοῦ φυλακισμένου καὶ τοῦ δανειστοῦ περὶ ἀκυρότητος τῆς φυλακίσεως ἢ περὶ ἀπολύσεως αὐτοῦ ἐν γένει ὑπάγονται, ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθρ. 1008 Πολ. Δικ. διαλαμβανομένων περὶ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Προέδρου, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Πρωτοδικείου τοῦ τόπου, ἐν ᾧ κρατεῖται ὁ φυλακισμένος, προκειμένου περὶ οἰουδήποτε ποσοῦ καὶ κατωτέρου ἀκόμῃ τῶν 300 δραχμῶν (Πολ. Δικ. 1017, 1018, 621 καὶ ἐπ. καὶ 588). 379 (1855) 169 (1856).

§ 7

Ἡ ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ εἰσάγεται εἰς τὸ δικαστῆριον τῆς κατοικίας τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, οὐχὶ δὲ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ὡς δῆθεν ἐνεχομένου καὶ τούτου ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ πρώτου, διότι οὐδεμίαν ἔχει εὐθύνην ὁ ὑπερθεματιστής, μόνῃ δὲ ἡ αἴτησις τοῦ ἐνάγοντος, ὅπως καταδικασθῶσιν ἀμφοτέροι οἱ ἐναγόμενοι ἀλληλεγγύως, ἐνῶ κατὰ νόμον δὲν ὑφίσταται εὐθύνη ὡς πρὸς τὸν ἕτερον (τὸν ὑπερθεματιστήν), δὲν δύναται νὰ στερήσῃ τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστήν τῶν φυσικῶν αὐτοῦ δικαστῶν.

237 (1874).

§ 8

Ἐὰν ἐν τῇ συμβάσει συνομολογηθῇ ῥητῶς, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις θέλει γίνῃ ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ, τοῦτο καὶ μόνον καθιστᾷ ἀρμόδιον τὸ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ δικαστῆριον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως ταύτης ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. 22 § 4) ὅθεν περιττὸν καθίστα-

ται νὰ ἐρευνηθῇ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἡ κατοικία τοῦ ἐναγομένου.
79 (1849).

Ἡ ἐκ τοῦ συναλλάγματος πηγάζουσα ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου θεωρεῖται ὡς ἀρμοδιότης κατὰ παρέκτασιν· διὰ τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ ὁ νόμος νὰ ὀρίζεται ῥητῶς ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων ὁ τόπος τῆς ἐκτελέσεως τοῦ συναλλάγματος, ἵνα μὴ γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τῆς θελήσεως αὐτῶν ὅπως καταστήσωσιν ἀρμόδιον τὸ αὐτόθι δικαστήριον.

396 (1852).

Ἡ ἀρμοδιότης ἐκ τοῦ συναλλάγματος κανονίζεται ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ μόνον, ὅταν γίνῃ ἐν αὐτῷ ῥητὴ περὶ τούτου μνεία, οὐχὶ δὲ ἐν ἄλλῃ περιπτώσει καὶ ἂν ἀκόμη ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ τόπος οὗτος τυγχάνῃ ὠρισμένος, ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας τοῦ πράγματος.

197 (1877).

Τὸ ἄρθρ. 22 § 7 Πολ. Δικ. δὲν ἀπαιτεῖ, προκειμένου περὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, ῥητὴν περὶ τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως συνομολόγησιν διὰ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου.

272 (1864).

Ὅταν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας πείθεται, ὅτι οἱ διάδικοι συνεφωνήσαν ῥητῶς νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν ὠρισμένῳ τόπῳ ἡ περὶ ἀγορᾶς ἀκινήτου δοθεῖσα ὑπόσχεσις, εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου τούτου εἰσάγεται ἡ ἀγωγὴ περὶ παραλαβῆς τοῦ κτήματος καὶ πληρωμῆς τοῦ τιμήματος.

331 (1852).

Τότε μόνον καθίσταται ἀρμόδιον καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς πληρωμῆς, κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἐνάγοντος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 22 § 4 Πολ. Δικ., ἐὰν ἡ ἀγωγὴ προέρχηται ἐκ συμβολαίου καὶ συνεφωνήθῃ μεταξὺ τῶν διαδίκων ῥητῶς ὁ τόπος τῆς ἐκτελέσεως. Ἐπομένως, ἡ ἀγωγὴ περὶ πληρωμῆς φόρου δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ κτῆμα, ἀλλ' εἰς τὸ τῆς κατοικίας τοῦ καθ' οὗ αὕτη φορολογουμένου· διότι, καίτοι κατὰ τὸν περὶ φορολογίας νόμον, ὁ φορολογούμενος ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον του, ἐν ᾧ τόπῳ κεῖται τὸ φορολογούμενον κτῆμα, δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου, ὅτι δεόν καὶ νὰ ἐναχθῇ περὶ τούτου εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου τούτου, κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος (Πολ. Δικ. 16), ἀφοῦ ὁ μνησθεὶς νόμος, δὲν καθιεροῖ τοιαύτην ἐξαίρεσιν, ἀλλ' ἀπλῶς ὀρίζει τὸν τόπον τῆς πληρωμῆς τοῦ φόρου.

78 (1861).

Τὸ περιστατικόν, ὅτι δεχεται τις ἐφημερίδα, διαλαμβάνουσιν, ὅτι ἡ

πληρωμή τῆς συνδρομῆς γενήσεται ἐν Ἀθήναις, δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 22 ἐδάφ. 4 τῆς Πολ. Δικονομίας συνομολόγησιν τοῦ τῆς πληρωμῆς τόπου. 77 (1882).

Μὴ ἰσχυριζομένου τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ἐγένετο συνομολόγησις μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ συνάλλαγμα ἐν τινι τόπῳ, δὲν λαμβάνει χώραν ἡ εἰδικὴ ὥσιδικία τοῦ συναλλάγματος, ἀλλ' ἡ γενικὴ ὥσιδικία τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου. 38 (1868).

Ἐὰν ἐξάγῃται ἐξ ἐπιστολῶν τῶν διαδίκων, ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς περὶ ἐμπορικῆς ἐταιρίας συμβάσεως ἐτάχθη ὠρισμένος τόπος, τὸ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον. 76 (1864).

Ἀγωγὴ, ἀφορῶσα τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν ἐμπορικῆς ἐταιρίας ὑπάγεται εἰς τὸ Ἐμποροδικεῖον ἢ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ εἶχε συναφθῇ ἡ τῆς ἐταιρίας ταύτης σύμβασις, ἢ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου· τὸ δὲ ζήτημα ἂν ἐδόθη ἤδη λόγος τῆς διαχειρίσεως ταύτης καὶ ἂν ἐνεκρίθη αὕτη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἐπιδρᾷ ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικάσοντος δικαστηρίου. 197 (1850).

§ 9

Κατὰ τὸ ἄρθρον 22 § 2 Πολ. Δικ., ἐὰν πρόκηται νὰ ἐναχθῶσιν ἔνεκα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως πολλοὶ ὀφειλέται, ὑπαγόμενοι ἕκαστος εἰς διάφορον δικαστήριον, ὁ ἐνάγων δύναται νὰ ἐκλέξῃ με-
ταξὺ τῶν διαφόρων τούτων δικαστηρίων καὶ νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν
του εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας ἐνὸς τούτων, καὶ μάλιστα, ὅταν
οἱ ἐναγόμενοι ᾔναι ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι. 63 (1848) 41 (1888).

§ 10

Ἐνεργηθείσης ἐν Ἑλλάδι κατασχέσεως, ἀρμόδιά εἰσι τὰ Ἑλληνικὰ
δικαστήρια νὰ δικάσωσι περὶ τοῦ κύρους τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, κατὰ
τὰ ἄρθρα 27 καὶ 19 τῆς Πολ. Δικ., καίτοι ἀλλοδαπῶν ὄντων ἀμφοτέ-
ρων τῶν διαδίκων. 189 (1847) 10 (1661) 137 (1864).

Κατὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον, οἱ Πρόξενοι δὲν ἀπολαύουσι τοῦ δικαιώ-
ματος τῆς ἐτεροδικίας. 1 (1835) 155 (1838).

Συνεπῶς δὲ καὶ προσωπικὴ κράτησις δύναται ν' ἀπαγγελθῇ κατ'
αὐτῶν παρὰ τοῦ ἐγχωρίου δικαστηρίου, οὐδὲ καθιεροὶ ἐξάίρεσιν ὑπὲρ
τῶν Αὐστριακῶν Πρόξενων τὸ ἄρθρ. 16 τῆς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ
Αὐστρίας συνθήκης. 155 (1838).

§ 11

Ἡ ἔνστασις τῆς ἀναρμοδιότητος (ἐὰν δὲν πρόκηται περὶ ὑποθέσεως, ἀφορώσης τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς) καλύπτεται, μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν καὶ πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστάσεως, καὶ τὸ ἀναρμόδιον δικαστῆριον καθίσταται ἀρμόδιον διὰ παρεκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας (Πολ. 24). 179 (1869).

Τὸ ἀναρμόδιον, ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας τοῦ πράγματος δικαστῆριον, καθίσταται ἀρμόδιον, διὰ παρεκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας, ἐὰν δὲν προταθῇ πρωτοδίκως ἢ τῆς ἀναρμοδιότητος ἔνστασις. 10 (1878).

Ἡ ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων δὲν δύναται νὰ παρεκταθῇ διὰ συναινέσεως τῶν διαδίκων ἐπὶ διοικητικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων· ἐκτὸς δὲ τῶν δύο τούτων περιπτώσεων, οἱ διάδικοι δύνανται νὰ ὑποβάλωσιν ἑαυτοὺς εἰς μὴ ἀρμόδιον δικαστῆριον (Πολ. Δικ. 24, 25, 4 καὶ 19 § 1). 8 (1842).

Τὸ ἄρθρ. 24 Πολ. Δικ. διαγράφει τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐπιτρέπεται ἢ τῆς δικαιοδοσίας παρέκτασις, παραδεχόμενον ὡς ἀποχρῶσαν πρὸς τοῦτο ἐκδήλωσιν τῆς συναινέσεως τῶν διαδίκων, ὡς πρὸς μὲν τὸν ἐνάγοντα τὴν ἐνώπιον τοῦ ἀναρμόδιου δικαστοῦ ἐνάσκησιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς πρὸς δὲ τὸν ἐναγόμενον τὴν πρὸ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἀγωγὴν παράλειψιν τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσεως. Ἀφοῦ δὲ ἡ παρέκτασις (ἣτις ὅμως περιορίζεται μόνον ἐπὶ τῆς σχετικῆς ἀναρμοδιότητος, οἷα εἶναι καὶ ἡ ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας τοῦ πράγματος), ἀπορρέει ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς τῶν διαδίκων συναινέσεως (N. 18 Π. de jurisd. N. 29 K. καὶ N. 1 καὶ 2 § 1 Π. 5. 1), μὴ προσαπαιτουμένης κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν καὶ τῆς τοῦ δικαστοῦ, ἀναγκαιῶς ἔπεται, ὅτι καὶ ἀντικείμενον ὑποχρεωτικῆς διὰ τοὺς διαδίκους συμβάσεως δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἡ τοιαύτη παρέκτασις καὶ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν, ἐν περιπτώσει ἀμφισβήτησεως τῆς τοιαύτης συμβάσεως, παρὰ τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας κανονιζόμενα μέσα νὰ ἐπιτραπῶσι, μὴ διαγράφοντος τοῦ νόμου (εἰμὴ μόνον ἐξαιρετικῶς ἐν περιπτώσει παρεκτάσεως τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου) πανηγυρικόν τινα πρὸς καταρτισμὸν τῆς τοιαύτης συμβάσεως τύπον, ἐπομένως καὶ ὁρκος ἐπιτρέπεται. 36 (1877).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 20, 105, 111, 24, 529 § 3 Πολ. Δικ.

προκύπτει, ὅτι ἡ παρέκτασις τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πρωτοδικείου, οὕσα συνυποσχετικὸν περὶ τῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς ὑπὸ τῶν Πρωτοδικῶν ὡς διαιτητῶν, δύναται νὰ γίνῃ μόνον δι' ἐγγράφου συμβολαίου ἢ διὰ δηλώσεως, σημειουμένης εἰς τὰ πρακτικά· ὅθεν, προφορικῇ συμφωνίᾳ περὶ παρεκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας οὐδὲν ἔχει ἀποτέλεσμα, οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ ἀποδειχθῇ δι' ὅρκου. 140 (1880) 156 (1886).

Παντὸς εἶδους ἀναρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου δύναται νὰ καταργήσῃ τῶν δικαζομένων ἡ θέλησις, ἀρκεῖ αὕτη νὰ δηλωθῇ ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 491 Πολ. Δικονομίας. 8 (1842) 380 (1852).

Ἡ ἀναρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδίκου δὲν καλύπτεται διὰ τῆς σιωπῆς τῶν διαδίκων· ἐπομένως, τότε μόνον δικάζει περὶ ἀντικειμένων, μὴ ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ, ὅταν οἱ διάδικοι παρεκτείνωσι τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ, συντασσομένης ἐκθέσεως. 91 (1852).

Ἐὰν ὁ ἐναχθεὶς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου περὶ ἀπαιτήσεως, ὑπαγομένης, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 490 § 9 Πολ. Δικ., εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου, δὲν προτείνῃ τὴν τῆς ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ ταύτην τὸ πρῶτον κατ' ἐφεσιν, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 24 Πολ. Δικ., ἡ ἀποσιώπησις τῆς ἐνστάσεως ἐπιφέρει παρέκτασιν δικαιοδοσίας, μὴ προκειμένου περὶ ὑποθέσεως, ἀφορώσης τὴν ἐμπορίαν ἢ τὰς συναλλαγματικάς. 62 (1856) 314 (1865).

Τὸ Πρωτοδικεῖον, παρ' ᾧ εἰσέχθῃ ὑπόθεσις τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδίκου, δεόν, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου, νὰ κηρύσσῃται ἀναρμόδιον (Πολ. Δικ. 25). 254 (1864).

ΑΡΧΗ ΕΓΓΡΑΦΟΥ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΣ ὁρ. ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

ΑΥΤΕΠΑΓΓΕΛΤΩΣ

Περίληψις

- § 1. Τί δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ Δικαστήριον.
 § 2. Τίνα γεγονότα δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ Δικαστήριον αὐτεπαγγέλτως.

§ 1

Τὸ δικαστήριον δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ ἂν νόμος

τις ἐδημοσιεύθη, διότι ἡ δημοσίευσίς ἀποτελεῖ ἀναγκαῖον ὄρον τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. 211 (1875).

Τὰ νομικά ἐπιχειρήματα δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ληθθῶσιν ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. 3 (1869).

Ἐὰν ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ἀπερρίφθῃ ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, πρόκειται δὲ περὶ ἐξαλείψεως προσημειώσεως, μὴ μετατραπίσης εἰς ὑποθήκην ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας, δύνανται τὸ δικαστήριον, αὐτεπαγγέλτως ἐρμηνεύον καὶ ἐφαρμόζον τὸν νόμον, ν' ἀποφανθῇ, ὅτι ἡ ἔνστασις, καθ' ἣν ἔδει νὰ λογισθῇ εἰς τὴν τριακονθήμερον προθεσμίαν καὶ ἡ τῆς ἀνακοπῆς, εἶναι ἀβάσιμος, διότι ἀνακοπὴ ἐπ' ἀνακοπῇ δὲν ἐπιτρέπεται. 304 (1874).

Ἡ ἔνστασις, ὅτι ὠρισμένη ἀπόφασις ἡδύνατο, ἐμπορικὴ οὖσα, νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ πρὶν ἢ καταστῇ τελεσιδικίος, εἶναι νομικὸν συμπέρασμα, δυνάμενον νὰ ληθθῇ ὑπ' ὅψιν καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, καίτοι μὴ προταθῇ ὑπὸ τῶν διαδίκων. 164 (1871).

Δικαστήριον οὐσίας, θεωρήσαν ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ἄνευ ἀποδείξεως ἀνοργάνιστον, ἦτοι ἀσύντακτον ὠρισμένην κοινότητα, δὲν ἀναπληροῖ πραγματικὰ περιστατικά, ἀλλ' ἐφαρμόζει τὸν νόμον, διότι ὁ Δῆμος Φαλάρων, οὗτινος πρωτεύουσά ἐστιν ἡ κωμόπολις τῆς Στυλίδος, κατὰ τὸ ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιευθὲν Β. Διάταγμα, ἀποτελεῖται καὶ ἐξ ἄλλων χωρίων, ὥστε, κατὰ νόμον, ἡ κοινότης Στυλίδος ἐστὶν ἀσύντακτος (ἄρθρ. 6 καὶ 38 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου). 167 (1880).

Τὴν ἐκτίμησιν τῆς σημάσιος δικογράφου τινὸς δύνανται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ποιήσῃ τὸ δικαστήριον (Πολ. Δικ. 172). 80 (1864).

Καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐξετάζει τὸ δικαστήριον ἂν μετεβλήθῃ ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς, διότι τοῦτο ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν.

232 καὶ 277 (1865) 322 (1875) 253 (1886).

Τὸ δικαστήριον δύνανται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ κρίνῃ, ἂν ἡ τῆς ἀγωγῆς βάσις μεταβάλληται διὰ προσθέτου τινὸς ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος, διότι τὰ τῆς προδικασίας ἐξετάζει ἐξ οικείας ἐξουσίας ὁ δικαστής· ὅθεν ματαία εἶναι ἡ πρότασις ἀπαρადέκτου τῆς περὶ ἀπαρადέκτου ἐνστάσεως τοῦ ταιούτου ἰσχυρισμοῦ. 450 (1878).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 13 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, αὐδὲν συγχωρεῖται νὰ

εἰσαχθῇ ὑπόθεσίς τις εἰς δικαστήριον, κρίνον κατ' ἔφεσιν, παραλειπομένου τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου», ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης στηρίζεται καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 745 Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ, κατὰ τὴν ἐκκλητον δίκην δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ὅθεν, καὶ ἂν ὁ ἐναγόμενος σιωπήσῃ, μεταβαλλομένης τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, δὲν καλύπτεται ἡ τοῦ ἀπαραδέκτου κατὰ τῆς νέας αἰτήσεως ἔνστασις, διότι αἱ σχετικαὶ διατάξεις εἰσὶ δημοσίας τάξεως. 75 (1850).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 158 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία ἐπιστηρίζεται εἰς ἔγγραφον προδικασίαν, ἐν δὲ τῷ ἀκροατηρίῳ δὲν δύναται νὰ γίνωσι προτάσεις ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος, καθ' ὅσον αὗται δὲν περιέχοντο τοῦλάχιστον ἐμμέσως εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἵτησιν, εἶναι δημοσίας τάξεως καὶ ἐφαρμόζεται καὶ αὐτεπαγγέλτως, δυναμένου τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἄνευ αἰτήσεως τοῦ διαδίκου, ν' ἀπορρίψῃ πρότασιν, μὴ περιεχομένην εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς. 357 (1874) 31 (1880).

Ἐπίσης αὐτεπαγγέλτως λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον τὴν ἔλλειψιν βάσεως ἐν τῇ ἀγωγῇ. 178 (1888).

Τὸ ἀπαραδέκτον λόγου ἀκυρότητος διαθήκης, μὴ περιεχομένου ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀλλ' ὑποβληθέντος διὰ τῶν προτάσεων δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 155, 160 καὶ 170). 57 (1887).

Τὸ δικαστήριον καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξετάζει ἐὰν κατ' αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς γεγονότα στηρίζεται αὕτη ἐπὶ τοῦ νόμου. 257 (1874).

Ἡ ἔλλειψις προδικασίας δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, διότι ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, καθόσον ἄνευ προδικασίας ὁ δικαστὴς δὲν ἔχει ἐξουσίαν πρὸς τὸ δικάζειν.

183 (1853) 4 (1854) 325 (1864) 153 (1868) 161 (1870) 47 (1874) 385 (1880) 193 (1882).

Πᾶσαν αἵτησιν καὶ ἔνστασιν, ἀντικειμένην εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὰς περὶ προδικασίας διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τὸ δικαστήριον δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἀποκρούσῃ ὡς ἀπαραδέκτον. 209 (1866).

Ἰσχυρισμός, μὴ περιεχόμενος ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ ἀποτελῶν, κατὰ

νόμον, ἀναγκαῖον στοιχεῖον αὐτῆς, δέον ν' ἀπορρίπτηται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν προὔτῃ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκρατηρίου συνεδρίᾳσιν (Πολ. Δικ. 160). 15 (1863).

Τὸ δικαστήριον καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ἀγωγὴ τις περιέχει πάντα τὰ πραγματικὰ γεγονότα, τὰ κατὰ νόμον ἀποτελοῦντα τὴν ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τοῦ ἀξιουμένου δικαιώματος. 48 (1890).

“Ὅ,τι ἀνατρέπει τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος δύναται ν' ἀπορρίψῃ τὸ δικαστήριον, ὅ,τι δὲ ὡς ψευδὲς προκύπτει ἐξ αὐτῶν τῶν ὁμολογιῶν τοῦ προτείνοντος, δὲν δύναται νὰ ἦται ἀντικείμενον ἀποδείξεως, ἀλλ' ἐκτιμῆσεως τῶν ὁμολογιῶν (Πολ. Δικ. 244) καὶ δύναται νὰ λάβῃ τοῦτο ὑπ' ὄψιν ὁ δικαστής, καίτοι μὴ προταθῇ ὑπὸ τῶν διαδίκων. 300 (1871).

Καὶ ἂν ὁ διάδικος δὲν προτείνῃ, ὅτι ὠρισμένος ἰσχυρισμὸς μεταβάλλει τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, οὐχ ἤττον τὸ δικαστήριον δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ, διότι ἡ ἀπαγορεύουσα τὴν μεταβολὴν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἀρχὴ ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, καθόσον δὲν προηγεῖται ἡ ἀπαιτούμενη προδικασία. 403 (1864) 232 καὶ 277 (1865) 239 (1876).

Τὴν ἀοριστίαν τῆς ἀγωγῆς δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον, διότι ἡ ἑλλειψίς αὕτη παρακωλύει τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἥτοι νὰ ἀποφανθῇ ἐν ἐπιγνώσει καὶ μετὰ τὴν δέουσαν τῆς ὑποθέσεως ἀνάκρισιν, ὠρισμένως καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὑποβαλλομένης αὐτῷ διαφορᾷς. 148 (1847) 263 (1876) 323 (1879) 298 (1880) 2 (1882).

Τὰ δικαστήρια δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ν' ἀπορρίπτωσι τοὺς ἀνεπιδέκτους δικαστικῆς ἐκτιμῆσεως ἰσχυρισμοὺς τῶν διαδίκων, περὶ ὧν, ὡς ἐκ τῆς ἀοριστίας των, δὲν δύναται νὰ ταχθῇ ἡ δέουσα ἀποδείξις (Πολ. 172 καὶ 250). 82 (1868) 129 (1875) 80 (1877).

Καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὡς ἀφορῶν τὴν δημοσίαν τάξιν, τὸ γεγονός, ὅτι ἐπὶ συνήθους ὑποθέσεως ἡ ἀνταγωγὴ δὲν ἐγένετο διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου. 190 καὶ 277 (1867).

Τὸ δικαστήριον δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ, κατὰ τὸ

ἄρθρ. 172 Πολ. Δικ., ὅπως ὁ διάδικος διορθώσῃ τὴν ἀοριστίαν τῆς αἰτήσεώς του. 148 (1847).

Ἡ περίπτωσις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 537 Πολ. Δικ., ἥτοι ἂν ἡ σύγ-
χρονος συζήτησις διαφόρων ἀγωγῶν ἤθελε φέροι σύγχυσιν, ὅτε δια-
τάσσεται ὁ χωρισμός, ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.
303 καὶ 326 (1874) 169 (1880).

Τὸ δικαστήριον ὀφείλει καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ
περὶ νομιμοποιήσεως τῶν διαδίκων ζήτημα, ἄλλως ἢ ἀποφασίς αὐτοῦ
τυγχάνει ἀναιρετέα, διότι ἡ ἐνστασις αὕτη προτείνεται κατὰ πᾶσαν
στάσιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 68). 138 (1876).

Τὸ δικαστήριον δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀγω-
γὴν δι' ἔλλειψιν ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως (Πολ. Δικ. 67 καὶ 68)
ὅταν, ἐνῶ αὕτη βᾶσιν ἔχει τὴν ἐκτακτον χρησικτησίαν, δὲν ἀναφέρηται
ρήτῳ ἐν αὐτῇ ἡ καλὴ πίστις τοῦ ἐνάγοντος. 113 (1883).

Τὸ δικαστήριον δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως, πειθόμενον ἐκ τῶν ἐν
τῇ διογραφίᾳ συνημμένων ἐγγράφων, ὅτι, οἱ ὡς κληρονόμοι παριστά-
μενοι διὰ τῆς ἀγωγῆς δὲν ἦσαν ἔτι συνειλημμένοι κατὰ τὴν ἡμέραν
τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον,
δι' ἔλλειψιν ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως. 85 (1879).

Τὸ δικαστήριον δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως ν' ἀπορρίψῃ ἀγωγὴν,
ἀπευθυνομένην κατὰ δύο προσώπων, μὴ ἐχόντων τὸν τῆς ὁμοδικίας
δεσμόν (Πολ. Δικ. 70 καὶ 537), 59 (1865).

Ἡ προσαγωγή τῆς ἀποδείξεως τῶν οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἐχόντων εἰς
τὴν δίκην γεγονότων καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται νὰ διαταχθῇ ὑπὸ
τοῦ δικαστηρίου. 182 καὶ 190 (1838).

Τὸ δικαστήριον δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ εἰς τίνα
ἐπίκειται ἡ ἀπόδειξις, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι καθαρῶς νομικόν.
121 (1855).

Τὸ δικαστήριον κανονίζει αὐτεπαγγέλτως τὸ θέμα καὶ τὰ μέσα τῆς
ἀποδείξεως (Πολ. 244, 248 — 250), ἀνεξαρτήτως τῶν προτάσεων
τῶν διαδίκων. 133 (1876).

Ὅταν οἱ διάδικοι παραμελήσωσι τὴν διαταχθεῖσαν ἐμμέλτην ἀ-
πόδειξιν, δύναται τὸ δικαστήριον καὶ καθ' ἣν ἔτι περίπτωσιν ἀπέρ-
ριψε διὰ προηγουμένης ἀποφάσεως τὴν αἴτησιν τοῦ διαδίκου, ὅπως
ἐξετασθῶσιν οἱ παρ' αὐτοῦ ἐκπροθέσμως προσαχθέντες μάρτυρες, νὰ

διατάξῃ αὐτεπαγγέλτως καὶ αὐθις τὴν ἀπόδειξιν ταύτην πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας (Πολ. Δικ. 172). 1 (1843).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον θεωρήσῃ ἀπολύτως ἀναγκαίαν τὴν διεξαγωγὴν πραγματογνωμοσύνης πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεώς του, δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, καίτοι παραιτηθέντος τοῦ διαδίκου τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀποδεικτικού τοῦ του μέσου. 351 (1879).

Ὁ δικαστὴς δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ τὴν ἐμφάνισιν τῶν βιβλίων τοῦ ἐμπόρου, ἵνα ἐξαχθῶσι τὰ ἀφορῶντα τὴν δικαζομένην ὑπόθεσιν χωρία, καίτοι ἡ σχέσις, περὶ ἧς πρόκειται, εἶναι πολιτική, διότι ὁ ἔμπορος ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ νόμου (ἄρθρ. 8 Ἐμπορ. Νόμου) νὰ ἐγγράφῃ ἐν τοῖς βιβλίοις του οὐ μόνον τὰ ἔμπορικά ἀλλὰ καὶ τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ χρέη. 117 (1876).

Τὴν ἀληθὴ ἐννοίαν ἐγγράφου τινὸς δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διόλῃ τὸ δικαστήριον, ὡςάκις διαφωνοῦσιν οἱ διάδικοι. 123 (1866).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 Πολ. Δικ., ὅταν τὸ δικαστήριον δὲν ᾔναι ἀρμόδιον ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ὀφείλει καὶ αὐτεπαγγέλτως καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης νὰ κηρύξῃ τὴν ἀναρμοδιότητά αὐτοῦ. Τοιαύτη ἀναρμοδιότης ὑπάρχει καὶ ὅταν τὸ Ἐμποροδικεῖον κηρύσσῃται ἀρμόδιον, καίτοι προκειμένου περὶ φύσει πολιτικῆς διαφορᾶς. 125 (1837) 55 (1861).

Ἡ ἐνστάσις, ὅτι ὑπόθεσίς τις ἐμπορικὴ οὖσα δὲν ὑπάγεται εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. 126 (1856).

Τὰς προδικαστικὰς ἀποφάσεις καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὸ δικαστήριον. 5 (1847) 120 (1858) 258 (1865) 55 (1866) 111 (1870) 235 (1875) 316 (1877).

Ὁ δικαστὴς μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεώς του διακαίουται αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάσῃ καὶ κανονίξῃ τὰ τῆς ἀποδείξεως, ἐπομένως, πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ ὀριστικῶς, καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ εἰς τὸν ἕτερον τοῦ διαδίκου ἐπιβληθέντος ὅρκου δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν του, τροποποιῶν τὸ ὅμα τοῦ ὅρκου (Πολιτ. Δικον. 374, 180 καὶ 244). 67 (1872).

Κλῆσις πρὸς ἐξακολούθησιν δίκης, γενομένη μετὰ τὴν ἐκδοσιν ἀποφάσεως, ὀριστικῶς περατοῦσης αὐτὴν καὶ ἀπεκδυσάσης τοὺς δικαστὰς

πάσης περαιτέρω ἐξουσίας, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ αἵτησις περὶ ἀνακλήσεως ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἥς ἡ διόρθωσις μόνον δι' ἐφέσεως δύναται νὰ προκληθῇ, ἐπομένως, καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται ν' ἀπορριφθῇ ἡ τοιαύτη αἵτησις, ὡς ἀπαράδεκτος. 198 (1880).

Ἡ ἐνστάσις τοῦ δεδικασμένου ἀναπληροῦται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, μόνον ὡςάκις ἡ τελεσιδικία προσέκυψεν ἐκ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας (Πολ. Δικ. 750, 751 καὶ 755).

223 (1850) 64 (1856) 31 (1857) 141 καὶ 169 (1860)
40 καὶ 60 (1862) 151 (1864) 117 (1869) 215 (1883).

Τὴν ἀκυρότητα τοῦ ἀναιρετηρίου, ἔνεκα τῆς ὑπογραφῆς αὐτοῦ παρὰ προσώπου ἀναρμοδίου δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὁ Ἄρειος Πάγος. 11 (1878) 126 (1881).

Ὁ Ἄρειος Πάγος καὶ αὐτεπαγγέλτως λαμβάνει ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ ἀναιρετήριον εἶναι ἄκυρον, ὡς μὴ φέρον ὑπογραφὴν ἄλλ' ἀπλῶς μονογραφὴν τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ. 310 (1878).

Τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ὡς καὶ τὰ σχετικὰ περὶ τούτου ἔγγραφα τῆς δικογραφίας ἐξετάζονται καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου. 213 καὶ 255 (1871) 174 (1876).

Τὸ βάσιμον καὶ παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἐξετάζεται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου (Πολιτ. Δικον. 827 καὶ 829). 43, 150 καὶ 239 (1879).

Καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται τὸ δικαστήριον τῆς μετ' ἀναιρέσιν παραπομπῆς ν' ἀπορρίψῃ αἵτησιν, τὸ πρῶτον ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσαγομένην, περὶ πληρωμῆς τόκων ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, ὡς ἀκυρωθείσης τῆς παρὰ τρίτῳ, ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐνεργηθείσης συντηρητικῆς κατασχέσεως. 255 (1876).

Καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται τὸ Ἐφετεῖον τῆς παραπομπῆς ν' ἀπορρίψῃ ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀντέφεσιν τοῦ ἐφεσιδλήτου, ὡς μὴ ἀναγομένην εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, εἰς ὃ καὶ ἡ ἔφεσις περιστρέφεται, δι' ἑλλειψιν προδικασίας, ἥς οἱ τύποι εἰσὶ δημοσίας τάξεως (Πολ. Δικ. 774, 580 καὶ 158). 123 (1879).

Ἡ προσωπικὴ κράτησις ἀπαγγέλλεται καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τῶν Ἐμποροδικείων. 314 (1840) 17 (1846).

§ 2

Οὐδέποτε ὁ δικαστὴς δύναται αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐφαρμόσῃ ἄλλο-

δαπὸν νόμον, ἀλλὰ μόνον κατὰ πρότασιν τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 245 καὶ 170). 170 (1877).

Ἡ ἑλλειψις αἰτήσεως Θεραπείας δὲν ἐξετάζεται ἐξ ἐπαγγέλματος. 321 (1078).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 170 Πολ. Δικ., ἡ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ διαδικασία δὲν γίνεται ἐξ ἐπαγγέλματος, μὴ προταθέντα δὲ πραγματικὰ γεγονότα καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν στηριζόμεναι αἰτήσεις δὲν δύνανται ν' ἀναπληρωθῶσιν αὐτεπαγγέλτως, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δεῖον νὰ περιορίζεται εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν διαδίκων. 11 (1841) 30 (1847) 275 (1849) 245 (1854) 236 (1863) 139, 183 καὶ 199 (1869) 125 (1872) 144 (1875) 186 (1877) 447 (1878) 253 (1887).

Δὲν δύνανται τὸ δικαστήριον, δεχόμενον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐπιδικάζον αὐτήν, ν' ἀναπληρώσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος πράγματα, μὴ προταθέντα (Πολ. Δικ. 470 καὶ 595). 188 (1864).

Τὸ δικαστήριον δὲν δύνανται ν' ἀναπληρώσῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν ἔνστασιν περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀγωγῆς, ἔνεκα τῆς ἐν αὐτῇ ἑλλείψεως τῆς περιγραφῆς καὶ τῆς θέσεως τοῦ κτήματος. 13 (1848)

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας οὔτε ὀφείλει, οὔτε δύνανται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως μαρτυρίας καὶ ἀκυρωτικὰς ἐνστάσεις, ἃς δὲν ἐπεκαλέσθησαν οἱ διάδικοι. 214 (1869).

Ἡ ἔνστασις τῆς παραγραφῆς δὲν δύνανται νὰ προταθῇ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ὡς στηριζομένη ἐπὶ πραγματικῶν γεγονότων (Πολ. Δικ. 170). 10 (1866) 144 (1882).

Τὸ δικαστήριον δὲν δύνανται νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως ἐνστάσεις ἀπαραδέκτου κατὰ τῆς ἀγωγῆς, οἷον τὴν τῆς τελεσιδικίας (Πολ. Δικ. 170, 595 § 1 καὶ 774). 327 (1862).

Τὸ ἀπαράδεκτον ἰσχυρισμοῦ τινος, ὡς μὴ προταθέντος πρωτοδίκως, δὲν δύνανται νὰ ἐξετάσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ δικαστήριον. 97 (1875) 31 καὶ 353 (1878).

Δὲν δύνανται ν' ἀπορριφθῇ αὐτεπαγγέλτως ἀνταγωγὴ τις, ὡς ἀπαράδεκτος, ἅτε μὴ γενομένη ἐγκαίρως καὶ προσηκόντως, ἀλλὰ μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ διαδίκου. 169 (1873).

Τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως ἂν ἡ ἀνταγωγὴ ὡς ἐκ τοῦ ποσοῦ ὑπάγῃ εἰς αὐτό. 83 (1861).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 537 § 1 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἣν δὲν συγχωρεῖται ἡ ἔνωσις πολλῶν ἀγωγῶν εἰς ἓν ἔγγραφον, ὅταν αὐταὶ ἀφορῶσι διαφόρους διαδίκους, μὴ ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους τὸν τῆς ὁμοδικίας δεσμόν, δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ αὐτεπαγγέλτως, οὔτε ἐπομένως νὰ προταθῇ εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. 411 (1866) 26 (1883).

Ἡ διάταξις, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐνῶνται ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ἀγωγή περὶ κυριότητος καὶ διακατοχῆς δὲν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

169 (1854).

Ἐὰν αἱ προτάσεις δὲν ὑπογραφῶσιν ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ διαδίκου εἰσὶν ἄκυροι (Πολ. Δικ. ἄρθ. 136 καὶ 173). Τὴν ἀκυρότητα ὁμῶς ταύτην δὲν ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον, ὥστε δεόν νὰ προταθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ, ἄλλως δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἀναιρέσεως.

171 (1870).

Τὸ δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδειξιν ἰσχυρισμοῦ τινος, ἐὰν ὁ διάδικος δὲν ζητήσῃ νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ἡ ἀπόδειξις αὐτή.

12 (1848).

Τὸ λόγῳ ποσοῦ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως δὲν ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου.

31 (1857) 91 (1860)

297 (1877) 303 (1874) 224 (1879) 217 (1886).

Δὲν δύναται τὸ Ἐφετεῖον ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἔφεσις εἶναι πρόωρος, διότι εἰσέτι δὲν εἶχε παρέλθει ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία.

391 (1864).

Τὸ ἀπαράδεκτον τῶν μὴ ἐκκαθαρισμένων ἐνστάσεων, ἐν τῇ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκῃ, δεόν νὰ προτείνηται ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ αἱ ἐνστάσεις αὐταὶ διαδίκου, δὲν δύναται δὲ νὰ ἀναπληρώσῃ αὐτὸ αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον.

348 (1857).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον ἐξ ἐπαγγέλματος ν' ἀπαγγέλλῃ κατὰ τινος διαδίκου προσωπικὴν κράτησιν, διότι παραβιάζει τὸ ἄρθρ. 170 Πολ. Δικ.

385 (1874).

ΑΥΤΟΨΙΑ

Περὶληψις

- § 1. Γεγονότα, δυνάμενα ν' ἀποδειχθῶσι δι' αὐτοψίας.
 § 2. Τρόπος διεξαγωγῆς.
 § 3. Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῆς περὶ αὐτοψίας ἐκθέσεως.

§ 1

Ὅσάκις ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θεωρήσεως ἀντικειμένων καὶ ἡ θεώρησις τούτων εἶναι δυνατή, δέον νὰ γίνηται αὐτοψία. 58 (1850).

Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἡλικίας προσώπου τινός καὶ δι' αὐτοψίας. 47 (1865).

Τὸ ζήτημα, ἐὰν κτῆμά τι πρὸς ἕτερον παρακείμενον ἔχει αὐτοτελές καὶ ἀνεξάρτητον, ὡς παράρτημα τοῦ ἑτέρου ἢ ἂν ἀμφοτέρω τὰ παρακείμενα ἀλλήλοις κτήματα ἀποτελῶσιν ἓν ὅλον, δὲν εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον ζήτημα ἀντιλήψεως ἀλλὰ κρίσεως· ὅθεν, ἡ σχετικὴ ἐκθεσις τοῦ Εἰσηγητοῦ περὶ τῆς δικαστικῆς αὐτοψίας δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον. 196 (1875).

Τὴν ιδιότητα τοῦ αἰγιαλοῦ, ἤτοι τοῦ μέρους, τοῦ βρεχομένου ἀπὸ τὰς μεγίστας πλὴν συνήθεις ἀναβάσεις τῶν ὑδάτων, δὲν δύναται ν' ἀποδείξῃ ἀπλῇ τοῦ δικαστοῦ αὐτοψία, διότι ἡ στιγμιαία αὐτοῦ ἀντίληψις δὲν δύναται νὰ περιλάβῃ τὰς ἐκάστοτε διαφόρους τῶν ὑδάτων ἀναβάσεις. Ἀμφισβητουμένης λοιπὸν ταύτης δέον νὰ διατάσσεται ἀπόδειξις. 14 (1890).

§ 2

Ἡ μετὰβασις ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐπιτόπιον αὐτοψίαν τοῦ ἐπιδικου ἀντικειμένου οὐδαμῶς ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, μάλιστα δὲ ἐπιτρέπεται, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 15 Πολ. Δικ., τὸ δὲ ἄρθρ. 284 Π. Δ. προβλέπει ἀπλῶς τὸ συνήθως γινόμενον. 343 (1874).

§ 3

Ἡ τῆς αὐτοψίας ἐκθεσις παρέχει πλήρη ἀπόδειξιν μόνον περὶ τῶν ἐν αὐτῇ περιεχομένων πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ καθίσταται

ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον, οὐχὶ ὅμως καὶ αἱ νομικαὶ κρίσεις, αἱ ἐν αὐτῇ διαλαμβάνονται. 33 (1844).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀμφισβήτησις τῆς ταυτότητος τοῦ ἀντικειμένου, περὶ οὗ ἐγένετο δικαστικὴ αὐτοψία, ὅταν ὁ διάδικος, κατὰ τὴν αὐτοψίαν παραστάς, οὐδεμίαν ἐπέφερεν ἀντίρρησην ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα (Πολ. Δικ. 261 § 2). 110 (1878).

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ¹

Περὶλήψεις.

§ 1. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Γραμματέως.

§ 2. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Ὑπογραμματέως.

§ 1

Ἡ εἰδικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 123 τοῦ Ὅργ. τῶν Δικ., καθ' ἣν τὸ δικαστήριον δύναται, κωλυομένου τοῦ Γραμματέως, νὰ προσλαμβάνῃ καὶ ὁρίζῃ ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ, ἐπὶ παροχῇ ὅλου ἢ μέρους τοῦ μισθοῦ τοῦ Γραμματέως, δὲν κατηργήθη ὑπὸ τοῦ περὶ Δημοσίου Λογιστικοῦ τοῦ Κράτους γενικοῦ νόμου. 238 (1865).

Ὁ Γραμματεὺς, ὅπως ἐπαρκῇ εἰς τὴν τοῦ Δικαστηρίου ὑπηρεσίαν προσλαμβάνει Ὑπογραμματέα, δὲν ἀποκλείεται ὅμως ὁ διορισμὸς Ὑπογραμματέως ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς βραδυτέρας, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Γραμματέως, ἀπονομῆς μισθοδοσίας (Ὅργ. Δικ. 123 § 237 καὶ Β. Δ. 6 Δεκεμβρίου 1837). 185 (1888).

Κατὰ νόμον (ἄρθρ. 237 Ὅργ. Δικ. καὶ Β. Δ. 6 Ὀκτωβρίου 1837), δίδεται ἐντολὴ τῷ Γραμματεῖ νὰ διορίζῃ Ὑπογραμματεῖς, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ περιορίζηται ἡ μισθοδοσία αὐτῶν ἐντὸς τῆς δι' αὐτοὺς χορηγουμένης πιστώσεως, ἥ δὲ πέραν τῆς πιστώσεως ὑποσχομένη μισθοδοσία πρὸς τρίτον καὶ δὴ γινώσκοντα τὴν ὑπέρβασιν ταύτην δὲν καθιστᾷ ὑπεύθυνον τὸ Δημόσιον. 266 (1884).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 122 καὶ 123 τοῦ Ὅργ. τῶν Δικ., ὁ Γραμματεὺς

¹ Περὶ τοῦ Γραμματέως, ὡς μέλους τοῦ Δικαστηρίου, κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν διαφορῶν ἐκτεθεῖσεται ἡ Νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν λ. Σύνθεσις Δικαστηρίου.

ἐκάστου δικαστηρίου ἐκλέγει καὶ ἀποπέμπει ἐλευθέρως τοὺς Ὑπογραμματεῖς, ἐντεῦθεν δὲ ἔπεται, ὅτι ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ Εἰσαγγελεὺς δὲν δικαιούται νὰ παύσῃ τὸν Ὑπογραμματέα καὶ ἂν οὗτος, αἰτήσῃ ἐκείνου, διωρίσθῃ ὑπὸ τοῦ Γραμματέως, ἀλλὰ μόνον ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν τῆς παρ' αὐτῷ ὑπηρεσίας. Τούτων μὴ τηρηθέντων ὁ Ὑπογραμματεὺς δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου τὴν πληρωμὴν τοῦ γενομισμένου μισθοῦ του.

64 (1877).

§ 2

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 122—124 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστ., οἱ παρὰ τοῦ Γραμματέως ἐκλεχθέντες ἐπικουρικοὶ ὑπάλληλοι, ἅμα ἐπικυρωθῇ ὁ διορισμὸς αὐτῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ ὀρκισθῶσι, δύνανται νὰ ἐκπληρώσωσιν ἅπαντα τὰ καθήκοντα τοῦ Γραμματέως, ἅτινα οὗτος ἀναθέτει αὐτοῖς.

179 (1838).

Ἐὰν ἐξ ἀρχῆς, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ Εἰσαγγελέως, δικαστικὸς τις Ὑπογραμματεὺς παρηγγέλλῃ ὑπὸ τοῦ Γραμματέως νὰ ἐργάζεται εἰς τὸ τῆς Εἰσαγγελίας Γραφεῖον καὶ νὰ μισθοδοτῇται ὑπ' αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον ἐγένετο ὁ διορισμὸς αὐτοῦ, δὲν ἀναιρεῖται ἐντεῦθεν ἡ τοῦ δικαστικοῦ Ὑπογραμματέως ιδιότης, διότι τὴν ἀρχὴν ταύτην ὑποστηρίζει καὶ τὸ ἄρθρ. 122 τοῦ Δικ. Ὁργαν. Δὲν στερεῖται δὲ ὁ Ὑπογραμματεὺς οὗτος τῆς τοῦ δικαστικοῦ Ὑπογραμματέως ιδιότητος ἐκ τοῦ ὅτι ἐκοινοποιήθῃ εἰς αὐτὸν ἔγγραφον τοῦ Εἰσαγγελέως, δι' οὗ ἀπηλλάσσετο τῶν καθηκόντων τῆς παρὰ τῇ Εἰσαγγελίᾳ ὑπηρεσίας, ἐφ' ὅσον ἔγγραφος ἀπόλυσις δὲν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Γραμματέως· ἐπομένως, πρὸ τῆς τοιαύτης ἀπολύσεως, δικαιούται ὁ ὑπάλληλος οὗτος εἰς τὴν κεκανονισμένην ἀντιμισθίαν.

96 (1876).

ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟΝ

Περίληψις.

- § 1. Ἀποφάσεις, ἀποτελοῦσαι δεδικασμένον.
- § 2. Αἰτιολογίαι ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ δεδικασμένον.
- § 3. Στοιχεῖα πρὸς ὑπαρξιν δεδικασμένου.
- § 4. Ταυτότης προσώπων.
- § 5. Ταυτότης διαφορᾶς.
- § 6. Κύρος τοῦ δεδικασμένου.
- § 7. Ἐκτελεστικὴ ἰσχὺς αὐτοῦ.

§ 1

Πρὸς ὑπαρξιν τελεσιδικίας ἀπαιτεῖται ἀπόφασις, ὀριστικῶς ἀποπε-
ρατοῦσα τὴν διαφορὰν. 158 (1848).

Αἱ περὶ ἀποδείξεως παρεμπόπτουσαι ἀποφάσεις, ὡς καταλείπουσαι
ἐκχρεμῆς ζήτημά τι, δὲν εἶναι ὀριστικαὶ καὶ δὲν δύνανται ν' ἀποτε-
λέσωσι δεδικασμένον. 39 (1846) 179 καὶ 248 (1859).

Μόνον αἱ ὀριστικαὶ καὶ τελεσιδικοί ἀποφάσεις δύνανται νὰ χρησι-
μεύσωσιν ὡς βάσις τοῦ δεδικασμένου, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ προπαρασκευα-
στικαὶ καὶ παρεμπόπτουσαι, αἱ ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος αὐτάς δικαστοῦ δυ-
νάμεναι νὰ ἀνακληθῶσι. Προπαρασκευαστικὴ δὲ εἶναι ἡ ἀπόφασις, ἡ
ἀπορρίψασα τὴν τοῦ ἐναγομένου ἔνστασιν περὶ νομιμοποιήσεως τοῦ
ἐνάγοντος καὶ προβάσας εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως κατ' οὐσίαν
καὶ δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσῃ δεδικασμένον, καίτοι μὴ προσβληθεῖσα
δι' ἐφέσεως ἐντὸς τριακονθημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της.
56 (1882).

Αἱ τῶν Ἐφετῶν ὀριστικαὶ ἀποφάσεις, αἱ μὴ ὑποκείμεναι εἰς ἀνα-
κοπὴν, θεωροῦνται τελεσιδικοί, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀπορρίψεως τῆς
κατ' αὐτῶν αἰτήσεως ἀναιρέσεως. 60 (1877).

Ἡ τελεσιδικία ἀπόφασις, ἣν ἐπικαλεῖται τις εἰς ὑποστήριξιν τῆς
περὶ δεδικασμένου ἐνστάσεως, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοποιῇται πρό-
τερον εἰς τὸν ἀντίδικόν του. 271 (1878).

Αἱ παρ' ἀναρμοδίου, ἔστω καὶ λόγῳ ὕλης, δικαστηρίου ἐκδοθεῖσαι
τελεσιδικοί ὀριστικαὶ ἀποφάσεις ἀποτελοῦσι δεδικασμένον, διότι καὶ
κατὰ τοῦτων εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσα ἀνταπόδειξις. 139 (1887).

Αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις, αἱ ἐκδιδόμεναι ἐπὶ ὑποθέσεων τῆς ἐκου-
σίας δικαιοδοσίας, οὐδέποτε ἔχουσιν ἰσχὺν δεδικασμένου, μόνον δὲ αἱ ὀ-
ριστικαὶ καὶ τελεσιδικοί ἀποφάσεις, αἱ ἐκδιδόμεναι ἐπὶ ὑποθέσεων τῆς
ἀμφισθητουμένης δικαιοδοσίας ἀποτελοῦσι δεδικασμένον. Ἐπομένως,
δικαιοῦται νὰ προσβάλῃ τις ὡς ἄκυρον τὴν ἐκποίησιν κτήματος τοῦ
ἀνηλίκου, ἀποδεικνύων τὸ ψευδὲς τῆς αἰτίας, ἥς ἔνεκεν ἐπετράπη ἡ
πώλησις αὐτοῦ, καίτοι ἡ δικαστικὴ αὕτη ἀπαλλοτρίωσις ἐγένετο συν-
επεὶ γνωμοδοτήσεως τοῦ συγγενικοῦ συμβουλίου, ἐπικυρωθείσης καὶ
ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου. 311 (1875).

Δὲν ἀποτελοῦσι δεδικασμένον αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἱ
λύουσαι ἀμφισθητούμενα ζητήματα, συνεπεὶ τῶν ὁποίων ἀναιρούσι

τάς ἄλλως λυσάσας αὐτὰ ἀποφάσεις τῶν τῆς οὐσίας δικαστηρίων, τὸ δὲ δικαστήριον τῆς παραπομπῆς εἶναι ἐλεύθερον νὰ ἀκολουθήσῃ ὅποιαν λύσιν κρίνει ὡς ὀρθοτέραν, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν λύσιν, ἣν ἔδωκεν ὁ Ἄρειος Πάγος. 254 (1867) 60 (1872) 62 (1888).

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου εἴτε δεχόμεναι, εἴτε ἀπορρίπτουσαι τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν, καθὼ μὴ λύουσαι οὐσιαστικόν τι ζήτημα, δὲν ἀποτελοῦσι δεδικασμένον, ἀλλὰ μόνον ἀπαράδεκτον γεννᾶται κατὰ πάσης νέας περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως. 315 (1881).

Ἀπολεσθέντος τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ περιαφθῇ εἰς τὸ ἀντίγραφον αὐτῆς ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος· ὅθεν, ὀρθῶς ἐγείρεται κυρία ἀγωγὴ περὶ τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως, καὶ δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ κατ' αὐτῆς ἡ ἔνστασις τοῦ δεδικασμένου. 127 (1856).

Ὁ προτείνων τὴν ἔνστασιν τελεσιδικίας δυνάμει πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως, ὀφείλει ν' ἀπαδείξῃ ταύτην, προσάγων τὸ ἐπιδότηριον, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ἡ ἐπίδοσις αὐτῆς πρὸς τὸν ἀντίδικον. 206 (1855).

§ 2

Αἱ αἰτιολογίαι τῶν ἀποφάσεων δὲν ἀποτελοῦσι δεδικασμένον ἀλλὰ μόνον τὸ διατακτικὸν αὐτῶν. 11 (1875).

Καὶ αἱ αἰτιολογίαι, αἵτινες εἰσιν οὐσιώδεις μέρος τῆς ἀποφάσεως, ἀποτελοῦσι δεδικασμένον, ὅταν αὗται περιέχωσιν ἀναγκαῖα στοιχεῖα τοῦ κρινομένου δικαιώματος, ἥτοι ὅταν αὗται εἰσιν ἀναγκαῖα προϋπόθεσις τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς, δι' οὗ ἀπορρίπτεται ἢ γίνεται δεκτὴ αἴτησις τις, χωρὶς ν' ἀναφέρηται ἐν αὐτῇ καὶ ὁ λόγος τούτου.

131 (1875) 185 (1880).

Αἱ ἀποφάσεις ἐρμηνεύονται λογικῶς, συνδυαζομένου τοῦ διατακτικοῦ πρὸς τὸ αἰτιολογικὸν αὐτῶν, καθ' ὅσον ἐκείνο ὑποστηρίζεται καὶ σαφηνίζεται ἐκ τούτου. 319 (1874) 373 (1880) 117 (1888).

Καὶ ἂν δὲν γίνηται λόγος ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ μόνον διὰ τοῦ αἰτιολογικοῦ θεωρεῖται ἀνυπόστατος ἡ ἀνταγωγὴ τοῦ ἐναγομένου, ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀποτελεῖ δεδικασμένον. 32 (1854).

Κατὰ τὴν ὀρθὴν περὶ δεδικασμένου ἔννοιαν τοῦ νόμου, αἱ ἀποφάσεις ἀποτελοῦσι δεδικασμένον καὶ ὡς πρὸς τὰ προδικαστικὰ ζητήματα, τὰ ὅποια ἔλυσαν διὰ τῶν αἰτιολογιῶν αὐτῶν, ἐὰν αἱ αἰτιολογίαι αὗται περιέχωσι τὰ στοιχεῖα τοῦ κρινομένου δικαιώματος. 315 (1881).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 274 Πολ. Δικ., τελεσιδικία ὑπάρχει μόνον, ὅταν περὶ τοῦ αὐτοῦ (ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει) ἀντικειμένου, ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, κατὰ τὴν αὐτὴν ιδιότητα πρόκηται νὰ ζητηθῇ τὸ αὐτὸ δίκαιον. 18 (1850) 136 (1851) 181 (1852) 25 καὶ 122 (1870) 188 (1882).

Δεδικασμένον θεωρεῖται ὅ,τι διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως ἀπεφασίσθη ὠρισμένως ἡ τὸ δυνάμενον νὰ ὀρισθῇ διὰ τῶν ἐγγράφων τῆς δίκης, εἰς ἃ ἀναφέρεται ἡ ἀπόφασις αὕτη (Ν. 3. Κώδ. (7. 46) Ν. 59 § 1 καὶ 12—14 Π. (42. 1) Ν. 61 Π. (44. 2) καὶ Πολ. Δικ. 274). 136 (1851).

Πρὸς ὑπαρξιν δεδικασμένου ἀρκεῖ, κατὰ νόμον, νὰ πρόκηται περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων, ἄνευ τῆς διακρίσεως τοῦ χρόνου, καθ' ὃν τελεσιδικίως ἐπεδικάσθη τὸ ζήτημα, ἀρκεῖ δηλονότι καθ' ἣν στιγμὴν ὑποβάλλεται τὸ πραγματικὸν γεγονός εἰς τὸν δικαστὴν νὰ δύναται ν' ἀντιταχθῇ εἴτε προγενεστέρα, εἴτε μεταγενεστέρα ἀπόφασις, τελεσιδικίως λύσασα τὸ αὐτὸ ζήτημα, ὡς τοῦτο σαφῶς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐν ἄρθρῳ 274 Πολ. Δικ. ὀρισμοῦ τῆς τελεσιδικίας, ἐν ᾧ ἡ νέα δίκη οὐδόλως σημαίνει μεταγενεστέραν δίκην, ἀλλ' ἀπλῶς ἄλλην δίκην, καθ' ἣν ἀνεφύη τὸ αὐτὸ ζήτημα μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων (Ν. 7 § 1 Π. 44. 2). 94 (1875).

§ 4

Πρὸς ὑπαρξιν δεδικασμένου ἀπαιτεῖται κυρίως ταυτότης διαδίκων. 310 (1875).

Ὅπως ὑπάρξῃ τελεσιδικία ἀπαιτεῖται σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ταυτότης τῆς ιδιότητος τῶν διαδίκων (Π. Δ. 274). 368 (1855) 123 (1885).

Ἡ ἐνστάσις τοῦ δεδικασμένου οὔτε ὠφελεῖ, οὔτε βλάπτει τὸν τρίτον, ὅστις, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης ἀπέκτησε δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς, ἀλλὰ μόνον τοὺς μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς δίκης διαδόχους τοῦ ἀρχικοῦ διαδίκου (Ν. 9 § 2 Π. 44. 2).

103 (1855) 136 (1860).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1025 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ δανειστής ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκτελῇ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ἅπαντα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, τὰ συντελοῦντα πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ἰδίων τοῦ δανειστοῦ

ἀπαιτήσεων, ἐκ τούτου δὲ ἔπεται, ὅτι δικαίωμα. ὅπερ δὲν ἔχει ὁ ὀφειλέτης οὔτε ὁ δανειστής αὐτοῦ δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ, καὶ ἐπομένως, μὴ δυναμένου τοῦ ὀφειλέτου νὰ προσβάλλῃ τὸ καθ' αὐτοῦ δεδικασμένον, οὔτε ὁ δανειστής δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, καθότι τὸ μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ τρίτου δεδικασμένον θεωρεῖται δεδικασμένον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δανειστοῦ, ἐκτός ἐὰν οὗτος προτείνῃ, ὅτι ἡ ἀπόφασις προὐκλήθη διὰ ὁλοῦ κατ' αὐτοῦ ἢ ὅτι ἡ μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ τρίτου ἀπόφασις ἐπιδιώκει εἰς αὐτόν δικαίωμα, προσβάλλον τὴν προτεραιότητα κεκτημένου υποθήκης δικαιώματος τοῦ δανειστοῦ, πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ὁποίου οὗτος ἀναγκάζεται ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τὴν εἰρημένην ἔνστασιν.

222 (1848) 140 (1850)

35 (1851) 175 (1856) 120 (1858) 272 (1859) 75 (1884).

Πρὸς ὑπαρξίν τελεσιδικίας ἀπαιτεῖται ταυτότης προσώπων, κατὰ τὸν κανόνα «τὰ μεταξὺ ἐτέρων κρινόμενα ἄλλοις οὐ προκρίνουν». Ἐπομένως, ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα μεταξὺ τοῦ τρίτου ἀνακόπτοντος καὶ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, ὡς μὴ ἀντιπροσωπευομένου ἐν τῇ δίκῃ ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ.

156 (1887).

Τὸ δεδικασμένον ἀντιτάσσεται καὶ κατὰ τοῦ εἰδικοῦ διαδόχου (N. 9 § 2 Π. 44. 2).

199 (1877).

Πρὸς ὑπαρξίν δεδικασμένου σὺν τοῖς ἄλλοις ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ ἡ δίκη μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων, τοιαύτη δὲ ταυτότης ὑπάρχει μεταξὺ τῶν μετὰ τὴν τελεσιδικίαν δικαιούχων καὶ τῶν γενικῶν ἢ εἰδικῶν διαδόχων τῶν δικαιωμάτων ἐνός τῶν διαδίκων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξεδόθη ἡ ἐκδοθεῖσα τελεσιδικία καὶ ἐκτελεσθῇ ἀπόφασις. Οὔτε διακρίνει ὁ νόμος διὰ τὴν ἰσχύν τοῦ δεδικασμένου, ὡς πρὸς τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς, ἐὰν αὕτη στηρίζεται ἐπὶ πραγματικοῦ δικαιώματος ἢ ἐπὶ ἐνοχικῆς σχέσεως.

65 (1883).

Τὸ μεταξὺ τοῦ πωλήσαντος τὸ ἐπίδικον καὶ τοῦ διεκδικούντος αὐτὸ δεδικασμένον δύναται ν' ἀντιταχθῇ, ὅταν ἡ ἀγοραπωλησία γίνῃ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν κατὰ τοῦ πωλητοῦ ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἡ ἀγοραπωλησία τελειοποιηθῇ, ἐκκρεμοῦς οὔσης τῆς δίκης, εἰς ἣν ὁ τρίτος ἀγοραστής δὲν ἔλαβε μέρος ἢ δὲν ἐκλητεύθη. N. 28 καὶ 29 Π. (44. 2) Βασ. 25 § 2 καὶ 26 § 2 (51. 2) N. 3 Π (20. 1) Βασ. 3 (25. 2)

218 (1851)

Κατὰ τὸν Ν. 11 § 10, Ν. 28 Π. (44.2) Βασ. Ν. 10 (51.2), τὸ δεδίκασμένον μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων ἰσχύει καὶ κατὰ τῶν διαδόχων αὐτῶν, ἤτοι καὶ κατὰ τοῦ ἀγοράσαντος κατὰ τοῦ ἐναγομένου διαρκούσης τῆς δίκης τὸ ἐπίδικον πρᾶγμα, ὥστε δύναται οὗτος ν' ἀποκρουσθῇ διὰ τῆς ἐνστάσεως τῆς τελεσιδικίας, διότι ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς συνεπείας τῆς περὶ τούτου ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἠγγόρασεν αὐτό. Ἐξαίρεσις δὲ ὑπάρχει, κατὰ τὸν Ν. 3 § 2 Π. (42. 9), ἐὰν λάβῃ χώραν συμπαιγνία ἢ ὁλόος μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων, ὅτε δύνανται οἱ διάδοχοι αὐτῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀγοραστής, νὰ προσβάλωσι διὰ τριτανακοπῆς, λόγῳ τῆς συμπαιγνίας, τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 235 καὶ ἐπ. Π. Δικ. 537 (1852) 15 (1864).

Μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τῆς ἐκχωρήσεως πρὸς τὸν ὀφειλέτην ὁ ἐκχωρητὴς, δικαζόμενος περὶ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως, δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸν ἐκδοχέα καὶ ἐπομένως, ἐκ τῶν μεταξὺ τοῦ ἐκχωρητοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου κριθέντων, δὲν προκύπτει τελεσιδικία ὡς πρὸς τὸν ἐκδοχέα (Ν. 63 Π. (42. 1). 206 (1876).

Ὅπως ὑπάρξῃ τελεσιδικία ἀπαιτεῖται, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ταυτότης προσώπων, οὐδεὶς δὲ νόμος ἐπεκτείνει καὶ εἰς τὸν ἐγγυητὴν τὴν τελεσιδικίαν, τῆς μόνον τὸν πρωτοφειλέτην καταδικασάσης ἀποφάσεως. 395 (1852).

Ἡ μεταξὺ πιστωτοῦ καὶ πρωτοφειλέτου τελεσιδικία ἀπόφασιν ἀποτελεῖ νόμιμον τεκμήριον, ἀποκλείον πᾶσαν ἀνταποδείξιν περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς κυρίας ἐνοχῆς καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐγγυητὴν, ἐκτὸς ἐὰν ἀποδείξῃ οὗτος, ὅτι ἡ ἀπόφασιν αὕτη παρήχθη ἐκ συμπαιγνίας. 263 (1879)

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρ. 234 καὶ 270 Πολ. Δικ., ἡ ἀπολύουσα τὸν πρωτοφειλέτην ἀπόφασιν ἀποτελεῖ δεδίκασμένον καὶ κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ καταδικάζουσα αὐτόν, τῆς διατάξεως δὲ ταύτης οὐδεμίαν τροποποίησιν ἐπήνεγκεν ὁ ἀπὸ 9 Μαρτίου 1862 νόμος, ὅστις ἀπλῶς ὀρίζει (ἄρθρ. 22), ὅτι αἱ ὀριστικαὶ καταστάσαι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται διοικητικῶς. 28 (1866).

Τὸ ἐκ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπὲρ τινος τῶν συνδανειστῶν δεδίκασμένον δὲν ἐπεκτείνεται καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ μετασχόντος τῆς δίκης συνδανειστοῦ. 223 (1879).

Τὸ δεδίκασμένον δὲν βλάπτει τὸν ἐνεχυροῦχον ἢ ἐνυπόθηκον δανειστήν, ἐὰν ἡ δίκη ἐγερθῇ μετὰ τὴν μεταβίβασιν τοῦ δικαιώματος

N. 9 § 2 Π. (44. 2), ὅθεν, ἔχουσι δικαίωμα ἀνακοπῆς τρίτου, μὴ κλητευθέντες εἰς παρέμβασιν.

201 (1851) 211 καὶ 218 (1855) 136 (1860).

Ἡ διαθήκη, ἣτις ἐν ἄλλῃ δίκῃ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἔγκυρος, καὶ ὅτι δυνάμει αὐτῆς εἶναι τις κληρονόμος, δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς ἄκυρος ὑπὸ τρίτου, μὴ λαθόντος μέρους εἰς τὴν δίκην ἐκείνην (Πολ. Δικ. 234 καὶ 274).

2 (1859).

§ 5

Μὴ ὑπαρχούσης ταυτότητος ἀντικειμένου δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ δεδικασμένον.

2 (1876).

Τὸ κύρος τοῦ δεδικασμένου παρομαρτεῖ μόνον ταῖς δικαστικαῖς ἀποφάσεσιν ἐπὶ τῶν ἐν τῇ δίκῃ, ἐξ ὧν αὐταὶ προήλθον ἀνακριθέντων ἀντικειμένων (Γόν. Κώδ. ἄρθρ. 1266 § 3 καὶ 1267 καὶ Πολ. Δικ. 273 § 3 καὶ 274).

310 (1874).

Κατὰ τοὺς N. 3 καὶ 4 Κώδ. (7. 46) καὶ N. 59 § 2 Πανδ. (42.1), ὅπως στηριχθῇ ἔνστασις δεδικασμένου ἐπὶ τινος τελεσιδικίου ἀποφάσεως, ἀπαιτεῖται νὰ ἐξάγῃται σαφῶς καὶ ὀρισμένως ἐκ τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς καὶ τῶν εἰσαγωγικῶν τῆς δίκης ἐγγράφων, εἰς ᾧ τὸ διατακτικὸν ἀναφέρεται, τὸ ἐπιδικασθὲν ἢ ἀποδικασθὲν ἀντικείμενον, ὡςάκις δὲ ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐξακριβώσις τοῦ ἐκδικασθέντος ἀντικειμένου, ἢ ἀπόφασις, ὡς ἀόριστος, λογίζεται ἄχρηστος, ὥστε δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπ' αὐτῆς ἔνστασις τελεσιδικίας, ἥς ἀναγκαῖον προσὸν θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου ἢ ταυτότης τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς (ἄρθρ. 274 Πολ. Δικ.).

58 (1881) 145 (1882) 306 (1883).

Τὸ δεδικασμένον ἀποκτᾶται ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἀποφάσεως ἀναγνωρίζονται γεγονότα, ἀνατρέχοντα εἰς προγενεστέραν ἐποχὴν, ἢ τοῦ ζητήματος τούτου λύσις ἐπηρεάζει τὸ αὐτὸ κατ' ἄλλην δίκην, ἔστω καὶ προτέραν, ἀναφυὲν ζήτημα, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀποφασισθῇ τελεσιδικίως κατ' αὐτήν.

94 (1875).

Στοιχεῖον τελεσιδικίας εἶναι, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡ ταυτότης τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς (Πολ. Δικ. 274, N. 3, 7 πρ. § 4 καὶ 5, N. 21 § 1, 26 πρ. (54. 2)· διαφορὰ δὲ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ὑπάρχει, ὅταν τὸ εἰς μεταγενεστέραν δίκην αἰτούμενον ᾖ ἀνεξάρτητον

ἡ ἄσχετον πρὸς τὸ κατὰ τὴν προτέραν δίκην ζητηθέν, κατὰ τὴν ἀληθῆ περὶ τούτου ἔννοιαν τῶν Ν. 12 § 3, 13 καὶ 14 (44. 2) Βασ. (51. 2) ἐπομένως, ἐὰν ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή τῆς θυγατρὸς, ἀξιούσης κληρονομικὸν δικαίωμα ἐπὶ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς τῆς (διότι δυνάμει ἐθιμου δὲν εἶχε τοιοῦτο δικαίωμα, ὡς προικισθεῖσα) ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὴν ἀγωγήν τῆς θυγατρὸς περὶ ναυτικῆς ἀποζημιώσεως, τὴν στηριζομένην ἐπὶ τῆς κληρονομικῆς ἰδιότητος τῆς θυγατρὸς.
201 (1871).

Ἐπὶ αἰτήσεως, ἐπὶ πλειόνων βάσεων ἐρειδομένης, ἡ ἀπόρριψις τινος τῶν βάσεων δὲν ἀποτελεῖ τελεσιδικίαν ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς, διότι ἐλλείπει ἡ ταυτότης τοῦ δικαίου.
91 (1884).

Ὁ προσθάλων πρᾶξιν τινα ὡς ἄκυρον δὲν ἀποκρούεται ἐκ τοῦ δεδικασμένου, ἐὰν προσθάλλῃ αὐτὴν ἀκολούθως ὡς ἄκυρον δι' ἄλλον λόγον (Ν. 48 § 7 Π. (21. 1)).
77 (1890).

Ἡ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγήν ἀπόφασις ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ ὡς πρὸς τὴν προσεπικλήσιν, ὅταν αὕτη βᾷσιν μόνον ἔχῃ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἐνάγοντος, οὐχὶ δὲ εἰδικὴν εὐθύνην τοῦ προσεπικληθέντος, συνεπεία ὑποσχέσεως αὐτοῦ.
420 (1878).

Τελεσιδικία ὑπάρχει καὶ ὅταν ἡ ἀρμοδιότης ἀποφασισθῇ διὰ κανονισμοῦ.
88 (1846).

Αἰτήσεις περὶ ἐπαναλήψεως κατὰ τοῦ κληρονόμου τοῦ ἀρχικοῦ δικάου, δικάσθησα ἐρήμην τοῦ καθ' οὗ αὕτη καὶ διὰ κοινοποιήσεως τελεσιδικίως καταστᾶσα, δὲν ἀφορᾷ εἰμὴ τὸ παρεμπεσόν κώλυμα ὡς πρὸς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, καὶ δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὴν ἔνστασιν τῆς νομιμοποιήσεως, ἣν κατὰ τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως προτείνει ὁ ὡς κληρονόμος ἐναχθεὶς διὰ τῆς περὶ ἐπαναλήψεως παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, ἐπομένως δύναται οὗτος ν' ἀμφισβητήσῃ, δικαζόμενος κατ' οὐσίαν, ὅτι εἶναι κληρονόμος τοῦ ἀρχικοῦ διαδίκου.
325 (1880).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ τὴν ἀναψηλάφησιν ἐπιτρέπουσα, δὲν προδικάζει τὴν οὐσίαν τοῦ τῆς ἀναψηλάφησης λόγου καὶ ἐπομένως δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὸ βάσιμον τοῦ λόγου τῆς ἀναψηλάφησης.
124 (1876).

Καὶ ἂν ἐν τῇ δευτέρᾳ δίκῃ ἀντικείμενον ᾗτο τὸ μίσθωμα μεταγενεστέρως ἐποχῆς, ἀλλ' ὅμως ἔν τε τῇ πρώτῃ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ

δίκη ἢ ἀπαίτησις τοῦ μισθώματος ἐξήρητο ἐκ τῆς λύσεως τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος. ἂν τὸ συνάλλαγμα τῆς μισθώσεως διελύθη ἢ μὴ, τὸ ζήτημα δὲ τοῦτο ἐχρησίμευεν ὡς βάσις τῆς περὶ πληρωμῆς τοῦ μισθώματος αἰτήσεως ἐν ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις, ἢ λύσις αὐτοῦ ἐν τῇ πρώτῃ δίκῃ ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ διὰ τὴν δευτέραν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 274 Πολ. Δικ. 123 (1858).

Ἀπορριφθεῖσης ὡς ἀνυποστάτου ἀγωγῆς περὶ πληρωμῆς μισθοῦ διὰ χορηγηθεῖσαν ὑπηρεσίαν, ἀποκρούεται διὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ δεδικασμένου ἐτέρα ἀγωγή διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, στηριζομένη εἰς ἀποζημίωσιν. 255 (1878).

Ἐὰν ἀπορριφθῇ δι' ἀποφάσεως ἢ ἐνστάσεως, ὅτι ὁ ὀφειλέτης ἐξώφλησε τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀντιδίκου του, πληρώσας διὰ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἐπιταγὴν κλητῆρος, ἢ μετὰ ταῦτα πρότασις, ὅτι ἐξώφλησε τὴν ἀπαίτησιν, πληρώσας ἀπ' εὐθείας τὸν δανειστήν, ἀποκρούεται διὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ δεδικασμένου, διότι δὲν διαφέρει ἡ βάσις τῶν ὑποβληθέντων ἰσχυρισμῶν, ἀλλὰ μόνον ὁ τρόπος τῆς πληρωμῆς. 214 (1857).

Ὅπως ὑπάρξῃ τελεσιδικία ἐπὶ τῶν περὶ κυριότητος πραγματικῶν ἀγωγῶν ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιδιώκηται τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ τίτλου κυριότητος, διότι διὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς δὲν διακρίνεται ἡ κυριότης ἀπολύτως, ἀλλ' ἐξ ὀρισμένου ἀποκτήσεως αὐτῆς τίτλου (Πολ. Δικ. 533 § 3). 182 (1853) 49 (1854).

Ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις, ἢ μὴ παραδεχομένη τὴν πτώχευσιν ἐμπόρου τινὸς καθ' ὀρισμένον χρόνον, ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὰ αὐτὰ πρόσωπα καὶ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. 149 (1886).

Κατὰ τοὺς Ν. 3, 7 § 4, 12, 13 καὶ 14 Π. (44. 2), Βασ. 11 (51. 2) καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 274 Πολ. Δικ., ὅταν τὸ νομικὸν γεγονός, ὑπὲρ χρησιμεύει ὡς βάσις τοῦ ἀξιουμένου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος δικαιώματος ἦναι διάφορον ἐν ἑκατέρᾳ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγερθεῖσων ἀγωγῶν, δὲν ὑπάρχει ταυτότης τῆς διαφορᾶς, ἐπομένως, ἢ ἐπὶ τῆς πρώτης ἀγωγῆς ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς δευτέρας, ὡς ἔχουσα δῆθεν ἰσχὺν δεδικασμένου. Ὅθεν, ἢ ἀπόφασις, ἢ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνυποθήκου ὀφειλέτου περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, βάσιν ἔχουσαν τὴν εὐθύνην, ἣν αὐτὸς φέρει λόγῳ ἐκνικήσεως τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ὅπερ, μεταβιβάσας πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἀνέλαβε νὰ παραδώσῃ ἐλεύθερον προηγουμένων

βαρῶν, δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν τοῦ αὐτοῦ ἐνάγοντος περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἣν οὗτος ἐγείρει ὡς ὀφειλέτης, προσωπικῶς ἐνεχόμενος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, δι' ὃ κατεσχέθη καὶ ἐξεπλειστηριάσθη τὸ ἐπίδικον κτῆμα καὶ ὡς τοιοῦτος ἔχων ἔννομον συμφέρον νὰ πωληθῇ τοῦτο, κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, ἵνα ληθῇ δι' ἐγκύρου πλειστηριασμοῦ τὸ προσῆκον τίμημα, εἰς πληρωμὴν τοῦ ὁποίου εὐθύνεται προσωπικῶς καὶ ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, διότι περὶ τοῦ νομίμου τούτου λόγου οὐδαμῶς εἰδίκασεν ἡ πρώτη ἀπόφασις. 77 καὶ 141 (1890).

Δὲν ὑπάρχει δεδικασμένον εἰς τὴν δίκην περὶ δικαιώματος ἀνακατατάξεως ἐπὶ πενταετίαν εἰς τὴν τελωνοφυλακὴν ἐκ τῆς προηγηθείσης δίκης περὶ μισθοῦ διὰ τὴν πρώτην πενταετίαν. 374 (1879).

Ἐὰν διὰ τελεσιδίκων ἀποφάσεων, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ἐκδοθεισῶν, ἐξητάσθη καὶ ἀπεφασίσθη, ὅτι πάντα τὰ κατασχεθέντα πράγματα ἦσαν κοινὰ καὶ ὑπῆρχον κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατασχέσεως, αἱ ἀποφάσεις αὗται ἀποτελοῦσι δεδικασμένον, ὡς πρὸς τὴν μεταγενεστέραν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀμφισβήτησιν, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ἦτον ἄλλη ἢ κυρία αἵτησις, ἐφ' ἧς ἀνεφύησαν καὶ ἐλύθησαν τὰ εἰρημμένα ζητήματα, διότι καὶ ταῦτα, ἀποῦ ὀριστικῶς ἀποφασισθῇ ἡ διαφορά. Θεωροῦνται τελεσιδικῶς δεδικασμένα (Πολ. Δικον. 180 καὶ 274). 236 (1858).

§ 6

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 274 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἐκ τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως πηγάζει νέα ἐνοχὴ καὶ ἐπομένως, καθίσταται ἀπαράδεκτος μετὰ τὴν τελεσιδικίαν πᾶσα ἀντίρρησης τοῦ καταδικασθέντος, μὴ περιέχουσα κατάργησιν τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως διὰ τῶν νομίμων μέσων, ἀλλ' ἀμφισβήτησιν τῆς κατ' οὐσίαν ὀρθότητος αὐτῆς.

227 καὶ 260 (1863).

Κατὰ τὸν νόμον, διὰ τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἡ μεταξὺ τῶν δικασθέντων προσώπων ἔννομος σχέσις καθίσταται ἀναμφίβολος καὶ πάσης ἀντιρρήσεως ἀνεπίδεκτος, ὡς ἀλήθεια λογιζομένη (Ν. 25 Π. (50. 17) καὶ Ν. 4 Π. (43. 30), ἐντεῦθεν δὲ ἔπεται, ὅτι μετὰ τὴν τελεσιδικῶς γενομένην καταψήφισιν ὀφειλῆς τινος οὐδὲν ἔξετάζεται ἡ αἰτία αὐτῆς, ἥτις εἶναι αὐτὴ ἡ τελεσιδικὸς ἀπόφασις. 155 (1890).

Κατὰ τῆς τελεσιδικίας οὐδεμία ἀνταπόδειξις ἐπιτρέπεται (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 273 § 3). 133 (1866).

Ἐὰν μετὰ τὴν τελεσίδικον ἀπόφασιν, τὴν ἀπορρίψασαν ὡς ἀνυπόστατον τὴν περὶ ἐξοφλήσεως ἰσχυρισμὸν τοῦ ὀφειλέτου, εὐρεθῇ ἔγγραφος περὶ τούτου ἀπόδειξις, δὲν δύναται ὁ ὀφειλέτης νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῶν καταβληθέντων, διότι ἀντίκειται ἡ τοῦ δεδικασμένου ἔνστασις, καθ' ἧς δὲν ἐπιτρέπεται ἀνταπόδειξις (Πολ. Δικ. 223 § 3). 382 (1865).

Αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲν δύνανται νὰ προσβληθῶσιν ἄλλως ἢ διὰ τῶν παρὰ τοῦ νόμου ὀριζομένων ἐνδίκων μέσων, τελεσίδικοι δὲ καταστάσαι παρέχουσι περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ δεδικασμένου τεκμήριον, οὗτινος πᾶσα δι' ἀνταποδείξεως προσβολὴ καθίσταται ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 273 § 3), ἐπομένως, οὔτε οἱ διάδικοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξεῴθη ἡ τελεσίδικος ἀπόφασις, οὔτε οἱ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν γενικοὶ διάδοχοι δύνανται νὰ προτείνωσιν ἐνστάσεις, ἐρειδομένας ἐπὶ προσβολῆς τοῦ δεδικασμένου. 39 (1867).

Ὁ διὰ τελεσιδικίου ἀποφάσεως καταδικασθεὶς, ἀναιρεσιβαλὼν δὲ τὴν ἀπόφασιν καὶ κηρυχθεὶς ἀνατετραμμένης τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, δὲν δύναται διὰ τῆς παρεμβάσεώς του εἰς δίκην μεταξὺ ἄλλων ἐκκρεμῇ νὰ καταστῇ ἐκ νέου διάδικος, προσβάλλων τὰς ὁριστικὰς καὶ μὴ δυναμένας νὰ προσβληθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ ἀποφάσεις, διότι οὕτω προσβάλλεται τὸ κατ' αὐτοῦ δεδικασμένον. 418 (1880).

§ 7

Τὸ δεδικασμένον ἐκτείνεται μόνον εἰς τὰς ἀποφασισθείσας προτάσεις τῶν διαδίκων, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς μὴ ἐκδικασθείσας, καὶ ἂν αἱ τελευταῖαι αὗται συνέχωνται πρὸς ἐκείνας. 163 (1880).

Ἡ τελεσιδικία ἐκτείνεται μὲν καὶ εἰς τὰ παρεμπιπτόντως διὰ τῶν αἰτιολογιῶν λυόμενα ζητήματα, ἀλλ' ἀπαιτεῖται αὗται νὰ ἔχωσι προσόντα διατακτικοῦ, ἥτοι ν' ἀποτελῶσι στοιχεῖον τοῦ κρινομένου δικαιώματος, τοιοῦτο δὲ δὲν εἶναι τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως, ἅτινα τὸ δικαστήριον κρίνει κατάλληλα πρὸς μὀρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του, διότι, διὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων, τὸ δικαστήριον δὲν ἀποφαίνεται περὶ φιλονικουμένου δικαιώματος, ἀλλὰ διατάσσει ἀπλῶς ἐν μέσον, ὅπως εὐρεθῇ εἰς θέσιν ν' ἀποφανθῇ. Ἐπομένως, τὰ γεγονότα, ἅτι-

να προσετάθησαν πρὸς ἀμφισβήτησιν τοῦ κύρους καὶ τῆς ἀποδεικτικῆς ἰσχύος ἐγγράφου τινὸς καὶ ἐκρίθησαν ἐν τῇ περὶ εἰκονικότητος δίκη ἐν μέρει μὲν ὡς μὴ νόμιμα, ἐν μέρει δὲ ὡς ἀναπόδευκτα, ἡδύναντο ἐν ἄλλῃ δίκῃ περὶ λογοδοσίας νὰ λάβωσιν ἄλλην ἔκθασιν. 365 (1879).

Αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων ἀποτελοῦσι δεδικασμένον ὡς πρὸς τὰ προδικαστικὰ ζητήματα, τὰ παρ' αὐτῶν ἐξετασθέντα καὶ λυθέντα, ὁσάκις ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν τὸ λυθὲν πρότερον προδικαστικὸν ζήτημα οὐδεμίαν ἔσχεν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ὀριστικὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς, διότι τότε ὁ ἡττηθεὶς ὡς πρὸς αὐτὸ διάδικος, ἐπιτυχὼν ὅμως ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, οὔτε συμφέρον οὔτε δικαίωμα ἔχει νὰ ὑποβάλῃ τὸ προδικαστικὸν ζήτημα εἰς τὴν ἐξέτασιν ὅλων τῶν βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας.

115 (1859).

ΔΗΜΟΣΙΟΝ

Περίληψις.

- § 1. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου
- § 2. Οἱ Οἶκον. Ἐφοροί, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου.
- § 3. Οἱ Ταμίαι, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου.
- § 4. Οἱ Τελῶναι, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου.
- § 5. Νομικοὶ Σύμβουλοι.
- § 6. Δωσιδικία τοῦ Δημοσίου.

§ 1

Τὰ ἄρθρα 1, 3 καὶ 5 τοῦ περὶ παραστάσεως τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων Β. Δ. δίδουσιν, εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιχειρῇ, ἄνευ ἐγκρίσεως ἄλλης τινὸς ἀρχῆς, δίκας πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, ὅταν νομίσῃ τοῦτο ἀναγκαῖον, ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄρθρ. 750, 755 καὶ 816 τῆς Πολ. Δικον. καὶ ἐκ τῶν Ν. 17 § 3 (12. 2) Ν. 20 § 1 (46. 5). Ν. 87 (46. 3) τῶν Πανδεκτῶν συνάγεται ἀριθῶνως, ὅτι ὁ αὐτὸς Ὑπουργὸς ὡς γενικὸς διαχειριστὴς τῶν συμφερόντων τοῦ δημοσίου θησαυροῦ ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ χρέος μάλιστα νὰ καταργῇ ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτοῦ εὐθύνῃ καὶ ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως ἄλλης τινὸς ἀρχῆς τὴν ἀρξαμέ-

νήν τοῦ δημοσίου θησαυροῦ δίκην, ὅταν πεισθῇ, ὅτι ἡ ἐξακολούθησις αὐτῆς εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ. 49 (1848).

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐκπροσωπεῖ τὸ Δημόσιον εἰς πάσας τὰς δίκας, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ ἐκεῖνων, αἵτινες ἀφορῶσι τὰς ἐφέσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων, τῆς ἐπὶ τῶν ἐν Πάτραις οἰκοπέδων ἐπιτροπῆς (N. 12 Μαΐου 1835), δύναται δὲ νὰ διορίσῃ καὶ δικηγόρους πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν τοιούτων δικῶν. 19 (1879).

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, νομίμως καλεῖται εἰς τὰς δίκας αὐτοῦ καὶ καθ' ἃς περιστάσεις συμπαρίστανται ἢ συγκαλοῦνται καὶ οἱ εἰδικοί τοῦ Δημοσίου ἀντιπρόσωποι, οἷος εἶναι ὁ Τελώνης. 284 (1877).

Κατὰ κανόνα, ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων εἶναι ὁ ἐπὶ τῶν Οἶκον. Ὑπουργός (ἄρθρ. 1 § 2 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Νόμου), κατ' ἐξάίρεσιν δὲ εἰς τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκας ἐκπροσωποῦσι τὸ Δημόσιον καὶ οἱ Ταμίαι, ὡς ἐντολοδόχοι τοῦ Ὑπουργοῦ (ἄρθρ. 49 § τελ. τοῦ ΥἸΣ' Νόμου τῆς 29 Μαΐου 1871)· ἐπομένως, εἰς δίκην περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, καίτοι πρωτοδικῶς ἐκπροσωπηθέντος τοῦ Δημοσίου ὑπὸ τοῦ Ταμία, ὁ Ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς γενικὸς τοῦ Δημοσίου ἀντιπρόσωπος, δύναται νὰ ἐκκαλέσῃ ἢ νὰ ἀναιρεσιβάλλῃ τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν. 84 (1874) 403 (1880).

Μὴ προκειμένου περὶ ἀναγκαστικῆς καταδιώξεως ὀφειλέτου τοῦ Δημοσίου, ἐνεργουμένης ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Ταμία, ἀλλ' ἀπλῶς περὶ κοινοποιήσεως τοῦ τοιχοκαλλήτου γραμματίου εἰς τὸ Δημόσιον, ὡς ἐνυπόθηκον δανειστήν, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ Ταμίας νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ Δημόσιον, κατὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ τοιχοκαλλήτου γραμματίου, ἀλλ' ὁ Ὑπουργός τῶν Οἰκονομικῶν. 71 (1853).

Ἡ αἵτησις ἀναίρεσεως κατ' ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ δίκης μετὰ-ξὺ Ταμία καὶ ιδιώτου, κοινοποιεῖται πρὸς τὸν Ὑπουργόν τῶν Οἰκονομικῶν ὡς γενικὸν καὶ κύριον ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου, οὐχὶ δὲ εἰς τὸν Ταμίαν, ὅστις μόνον εἰς τὰς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς περιφερείας αὐτοῦ δίκας εἶναι ἀρμόδιος ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὸ Δημόσιον. 15 (1860) 84 (1863).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 § 13 τοῦ ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1858 Β. Δ. περὶ καθόντων τῶν Οἶκονομ. Ἐφόρων, οἱ Ταμίαι δὲν ἀντιπροσωπεύουσι τὸ Δημόσιον ἢ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ἐπὶ δικαστηρίου εἰμὴ εἰς τὰς

ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν ἰδιωτικῶν κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν αὐτῶν δίκας καὶ εἰς τὰς σχετικὰς πρὸς ταύτας, τὰς ἀφορώσας τὰς ἔριδας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τῶν καταδικωμένων ὀφειλετῶν ἐπομένως, ἢ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν φόρου διοικητικῆς καταδιώξεως ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ὀφείλεται τὸ ζητούμενον ποσὸν ἢ ὅτι τοῦ πρὸς βεβαίωσιν αὐτοῦ συνταχθέντος πρωτοκόλλου δὲν προηγήθησαν αἱ διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Μαΐου 1863 ΛΔ' Ψ'φ. τῆς Ἐθν. Συνελεύσεως διατυπώσεις ἀπευθύνεται οὐχὶ κατὰ τοῦ Ταμίᾳ ἀλλὰ κατὰ τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων τοῦ Δημοσίου. 228, 229 καὶ 230 (1871).

Εἰς δίκας περὶ κατασχέσεως, ἐνεργηθείσης παρὰ τρίτῳ, ὁ Ταμίᾳ δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸ Δημόσιον, διότι οὐδεμία ὑπάρχει σχετικὴ διάταξις ἐν τῇ νομοθεσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῷ νόμῳ τῆς 16 Μαΐου 1845 περὶ οἰκονομικῶν ἐφοριῶν, ἐν τῷ σχετικῷ Β. Δ. καὶ ἐν τῷ Β. Δ. τῆς 14 Ἰουνίου 1837 περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων. 1 (1870).

Ἐκτὸς τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, ὅστις εἶναι ὁ γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις, κατὰ τὸ ἄρθρον 49 τοῦ περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων Υ'ΑΥ' Νόμου τῆς 29 Μαΐου 1871, ἐκπροσωπεῖ τὸ Δημόσιον καὶ ὁ ἀρμόδιος Ταμίᾳς, ὁ δὲ Οἰκονομικὸς Ἐφορος μόνον κατ' ἰδιαιτέραν ἐντολὴν τοῦ εἰρημένου Ὑπουργοῦ δύναται νὰ ὑπογράψῃ ἀντὶ τούτου δικόγραφον εἰς τοιαύτας δίκας, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς νόμιμος αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος. "Οθεν, αἵτησις ἀναίρεσεως τοῦ Δημοσίου, ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὑπογραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργοῦ τούτου, καὶ οὐχὶ κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ τυγχάνει ἄκυρος. 284 (1880).

Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος Λαυρίου δὲν ἐκπροσωπεῖ τὸ Δημόσιον ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν προσβαλλομένων δικαιωμάτων αὐτοῦ, ἀλλ' ἐτάχθη μόνον πρὸς ἐπιτήρησιν τῶν ἐν Λαυρίῳ ἐκβολῶν, σκωριῶν καὶ μεταλλείων καὶ ἐξασφάλισιν τῶν ἐπ' αὐτῶν δικαιωμάτων τοῦ Δημοσίου (Νόμου Υ' τῆς 27 Μαΐου 1871 περὶ ἐκβολῶν, ἄρθρ. 16). 197 (1888).

Ὡς πρὸς τὰς χρηματικὰς σχέσεις ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου εἶναι ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὥστε ἀπὸ τῆς εἰς τοῦτον μηνύσεως καθίσταται ὑπερήμερον τὸ Δημόσιον, οὐχὶ δὲ ἀπὸ τῆς μηνύσεως πρὸς ἑτερον Ὑπουργόν. 243 (1853).

Οὔτε τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, οὔτε ἡ Βουλὴ εἰσιν ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου ἐν ταῖς χρηματικαῖς αὐτοῦ σχέσεσιν ὅθεν, αἱ εἰς τὰ σώματα ταῦτα ὑποβληθεῖσαι ἀναφοραὶ δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τακτικαὶ μηνύσεις περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους συνεπαγόμεναι ὑπερ-
 286 (1853).

Ἡ ἐπίδοσις τῶν εἰς τὸ Δημόσιον κοινοποιουμένων δικογράφων ἐγκύρως ἐνεργεῖται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς διεκπεραιώσεως ὑπάλληλον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, τοῦ ἐντεταλμένου νὰ παραλαμβάνῃ ἔγγραφα, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ.
 97 (1845).

Κατὰ τὸν νόμον ΩΛΖ' τῆς 29 Ἀπριλίου 1880 (ἄρθρ. 2), ἐπὶ πάσης δίκης κατὰ τοῦ Δημοσίου αἱ κοινοποιήσεις οἰουδήποτε δικογράφου δεόν νὰ γίνωνται πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν· τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ δικῶν τοῦ Δημοσίου περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, καθ' ὅς πρὸς τὸν Ὑπουργόν, οὐχὶ δὲ πρὸς τὸν Ταμίαν γίνονται αἱ κοινοποιήσεις (ἄρ. καὶ ἄρθρ. 1 § 3).
 24 καὶ 109 (1888).

Μόνον αἱ εἰς τὸν Ὑπουργόν τῶν Οἰκονομικῶν γενομένηαι κοινοποιήσεις οἰουδήποτε δικογράφου ἐπὶ δικῶν τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου παράγουσι νομίμους συνεπειάς (Νόμου 29 Ἀπριλ. 1880 ἄρθρ. 2), ἐπομένως δὲν δύναται νὰ γίνῃ κοινοποίησις πρὸς τὸν Οἰκονομ. Ἐφορον, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἐὰν πρόκηται περὶ δικῶν, εἰσαχθεῖσῶν πρὸ τοῦ μνησθέντος Νόμου ἢ μετ' αὐτόν. 344 (1884).

Ἡ κοινοποίησις τῶν δικογράφων ἐν δίκαις κατὰ τοῦ Δημοσίου δεόν νὰ γίνωνται πρὸς τὸν Ὑπουργόν τῶν Οἰκονομικῶν ἢ τὸν Δικαστικὸν Σύμβουλον, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον, καὶ ἂν ἀκόμη πρόκηται περὶ δίκης, ἀναφύεσης ἐκ φόρου κληρονομίας ἢ κληροδοσίας (Νόμου ΩΛΖ' τοῦ 1880 ἄρθρ. 2).
 186 (1885).

Προκειμένου περὶ ἀνακοπῆς κατὰ δηλώσεως τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, ἀφορώσης τὸ Δημόσιον, ἡ κοινοποίησις τῆς ἐφέσεως εἶναι ἄκυρος ἐὰν γίνῃ πρὸς τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν, διότι μόνον αἱ πρὸς τὸν Ὑπουργόν τῶν Οἰκονομικῶν γενομένηαι κοινοποιήσεις παράγουσι νομίμους συνεπειάς (Νόμου ΩΛΖ' τῆς 29 Ἀπριλίου 1880 ἄρθρ. 2 καὶ Νόμος ΡηΓ' τῆς 28 Μαρτίου 1867).
 12 καὶ 13 (1890).

Εἰς τὸν Ὑπουργόν τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου, κοινοποιῶνται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 971 Πολ. Δικ., τὰ τοιχοκόλλητα γραμμάτια, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν πρόκειται νὰ ἐκποιηθῶσι κτήματα,

ὑποθηκευθέντα ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Ταμίαν, τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἰσπραξίν τοῦ δημοσίου χρέους. 241 (1867).

§ 2

Διὰ τοῦ Β. Δ. τῆς 27 'Ιουνίου 1858 (ἄρθρ. 1 § 13) ἀνετέθη τοῖς Οἰκονομικοῖς Ἐφόροις ἡ ἄμεσος καὶ ἔμμεσος ἐκπροσώπησις τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ ἡ διεξαγωγή τῶν δικῶν αὐτῶν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἐκτὸς τῶν προερχομένων ἐκ πλειστηριασμοῦ τῶν ἰδιωτικῶν κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου, αἵτινες ἀνετέθησαν εἰς τοὺς Ταμίαις. 410 (1878).

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, ἀπλῶς δικαιούται ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων τούτου καὶ ἐπὶ δίκης, εἰσαχθείσης μὲν ἐνώπιον δικαστηρίου τῆς περιφέρειας τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου καὶ διεξαχθείσης κατ' αὐτοῦ, εἰσαχθείσης δὲ μετὰ ταῦτα ἐνώπιον τῶν τῆς πρωτευούσης τοῦ Κράτους δικαστηρίων, ὥστε κατὰ τοῦ Ἐφόρου αὐτοῦ, καθ' οὗ διεξήχθη πρωτοδικῶς καὶ ἐφεσίμως ἡ δίκη δέον ν' ἀπευθύνηται καὶ νὰ κοινοποιῇται καὶ ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεις ἐντὸς τῶν τεταγμένων νομίμων προθεσμιῶν, διότι αὐτὸς εἶναι, μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ κυρίως διάδικος καὶ ἡ κατοικία αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ ἀντιδίκου του δέον νὰ λαμβάνηται ὡς σημεῖον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς πρὸς ἀνίρεσιν προθεσμίας, οὐχὶ δὲ ἡ εἶδρα τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν. 40 (1870).

Ἐκ τοῦ Β. Δ. τῆς 27 'Ιουνίου 1858 (ἄρθρ. 1 ἐδ. 13), ἐν ᾧ οὐδεμία γίνεται διάκρισις, συνάγεται, ὅτι οἱ Οἶκον. Ἐφοροὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον οὐ μόνον νὰ ἐγείρῳσιν ἀγωγὰς ἐν ὀνόματι τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ καὶ νὰ δέχωνται τὰς ἐναντίον αὐτοῦ ἀγωγὰς, ὡς αἱς πρόκειται περὶ ἀντικειμένων, ὑπαγομένων εἰς τὴν περιφέρειάν των, διότι τότε μάλιστα τίθενται εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπίζωνται προσηκόντως τὰ προσβαλλόμενα δικαιώματα τοῦ Δημοσίου. 321 (1878).

Οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ, ἐντὸς τῆς οἰκείας περιφέρειας καὶ ἐπὶ ἀντικειμένων, ἀναγομένων εἰς τὰ καθήκοντά των, ἐκπροσωποῦσι τὸ Δημοσίον δικαστικῶς ἐξ ἴσου πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ἐπὶ τε ἐπιθετικῆς καὶ ἀμυντικῆς πράξεως (Νόμου περὶ Οἴκου. Ἐφοριῶν ἄρθρ. 10 καὶ Β. Δικτάγ. 27 'Ιουνίου 1858 περὶ καθηκόντων τῶν Οἰ-

κον. Ἐφόρων ἄρθρ. 1 § 13), ἰδίως δὲ ὅταν ἡ διαφορὰ προσκλήθῃ ἐκ πράξεως αὐτοῦ τούτου τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, δι' ἧς ἐχαρακτηρίσθῃ τὸ ἐπίδικον γήπεδον ὡς δημόσιον. 138 (1883).

Ἐπὶ δίκης περὶ ἀναστολῆς τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως κτήματος, ἐνεργουμένης χωρὶς νὰ κοινοποιηθῇ τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον εἰς τὸ Δημόσιον, ὡς ἐνυπόθηκον δανειστὴν τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου, τὸ Δημόσιον δύναται, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 16 Μαΐου 1845 Νόμου καὶ τοῦ σχετ. Β. Δ. (ἄρθρ. 1 καὶ 2) ν' ἀντιπροσωπευθῇ ἐπὶ Δικαστηρίου ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ ἄνευ ῥητῆς πληρεξουσιότητος ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, οὐχὶ δὲ ὑπὸ τοῦ Ταμίᾳ.

267 (1854).

Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς, ἔχων τὸ δικαίωμα, δυνάμει τοῦ περὶ Ἐφόρων νόμου τοῦ ἔτους 1845 ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὸ Δημόσιον ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἐπὶ δίκης περὶ κτημάτων, κειμένων ἐντὸς τῆς περιφερείας του, δύναται νὰ παραλαμβάνῃ καὶ νὰ συντάσῃ ἔγγραφα, ἀναγόμενα εἰς τὴν δίκην, οἷον ἐφέσεις καὶ ἀναιρέσεις, ἀδιαφόρως ἂν τὸ δικαστήριον, εἰς τὸ ὅποῖον ἀπευθύνεται τὸ ἔγγραφον δὲν ἐδρεύῃ ἐν τῇ περιφερείᾳ του, ἀρκεῖ μόνον τὸ κτήμα, περὶ οὗ ἡ δίκη, νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ περιφορείᾳ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου.

1 (1847) 177 (1864) 40 (1870) 314 (1877).

Οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ, ἐπὶ δικῶν πρὸς βεβαίωσιν τῶν φόρων καὶ πρὸς διαχείρισιν καὶ συντήρησιν τῆς ἐντὸς τῆς περιφερείας ἐκάστου αὐτῶν κειμένης περιουσίας τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, λογιζονται ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου μόνον ἐπὶ τῶν δικῶν, αἵτινες εἰσάγονται εἰς τὰ ἐδρεύοντα ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν δικαστήρια καὶ ἀντικείμενον ἔχουσι κτήματα τοῦ Δημοσίου ἢ τοῦ Ἐκκλησ. Ταμείου, ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῶν κείμενα (Νόμος περὶ Οἴκον. Ἐφόρων τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1853 καὶ Β. Δ. τῆς 27 Ὀκτωβρίου 1858 πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ) ἄρα, ὅταν πρόκηται περὶ δικῶν, εἰς ἄλλα δικαστήρια εἰσαγομένων, δὲν δικαιοῦνται νὰ παρασταθῶσιν ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου καὶ οὐδεμίαν δικαστικὴν πράξιν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην νὰ ἐνεργήσωσι. 17 καὶ 18 (1888).

Οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ ἐκπροσωποῦσι τὸ Δημόσιον ἐν δίκαις, ἀντικείμενον ἐχούσαις ἀνακοπὴν κατ' ἐπιταγῆς· οἱ δὲ Ταμίαι μόνον ἐν δίκαις, ἀναφυομέναις ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν

του (Β. Δ. τῆς 27 'Ιουνίου 1858 ἄρθρ. 1, § 1, γ'). 183 (1888).

Ἡ εἰς τὸν Οἰκονομικὸν ἔφορον τῆς περιφέρειας τοῦ διεκδικουμένου κτήματος ἐπίδοσις δηλώσεως περὶ ἀποδοχῆς ὄρκου εἶναι ἔγκυρος. 31 (1875).

Κατὰ τὸ Β. Δ. τῆς 16 Μαΐου 1845 (ἄρθρ. 1 ἐδάφ. ε') περὶ καθηκόντων τῶν ἐπαρχιακῶν Οἰκον. Ἐφόρων, οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ εἰσὶ τὰ ἄμεσα ὄργανα τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν τῆς Ἐθνικῆς περιουσίας καὶ ἀντιπροσωπεύουσι τὸ Δημόσιον ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἐκτὸς τῶν ῥητῶς προβλεπομένων περιπτώσεων ἐκ τούτου δὲ προκύπτει, ὅτι ὑπαρχούσης δίκης τινὸς τοῦ Δημοσίου περὶ διεκδικήσεως Ἐθνικῆς περιουσίας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐδρεύει ὁ Οἶκον. Ἐφορος, οὗτος ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὸ Δημόσιον, νὰ παραλαμβάνῃ δικόγραφα, νὰ κοινοποιῇ τοιαῦτα, πρὸς ἀποτροπὴν μάλιστα κινδύνου τινὸς τῶν συμφερόντων τοῦ Δημοσίου καὶ ἐν γένει νὰ ἐνεργῇ πᾶν ὅ,τι ἑκαστος ἐντολοδόχος ἢ πληρεξούσιος δύναται νὰ πράξῃ. 224 (1856) 321 (1878) 108 (1880).

§ 3

Οἱ Ταμίαι, οὐχὶ δὲ οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ, εἰσὶν ἀρμόδιοι ν' ἀντιπροσωπεύωσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὸ Δημόσιον εἰς τὰς ἐκ διοικητικῶν καταδιώξεων ἀναφερόμενας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης (Β. Δ. τῆς 16 Μαΐου 1845 περὶ καθηκόντων τῶν Οἰκον. Ἐφόρων ἄρθρ. 1, ἐδ. 5 καὶ Β. Δ. περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων 7 Φεβρουαρίου 1835, 14 'Ιουνίου 1837 καὶ 23 'Ιουνίου 1838).

202 καὶ 203 (1873) 62 (1876).

Εἰς δίκας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν μεταξὺ Δημοσίου καὶ τῶν ὀφειλετῶν αὐτοῦ, καθ' ὧν ἀπειλεῖται παρὰ τοῦ Ταμία προσωπικὴ κράτησις, ἀρμόδιος ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὸ Δημόσιον ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων εἶναι ὁ Ταμίης (Νόμου τῆς 16 Μαΐου 1845 περὶ καθηκόντων τῶν Οἰκον. Ἐφόρων ἄρθρ. 1 ἐδ. ε' καὶ Νόμου ὙΛΣ' τοῦ 1871 ἄρθρ. 49).

31 (1873) 163 (1878).

Ὁ Ταμίης, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ τὴν ἐπιδιωχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ προσωπικὴν κράτησιν νομίμως δὲ ἐπιδίδεται εἰς τὸν καταδιώκοντα Ταμίαν ἢ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς αὐτοῦ

ἀνακοπή.

206 (1868) 36 (1869).

Εἰς τὰς δίκας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τὸ Δημόσιον ἐκπροσωπεῖται εἴτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν (Ν. 12 Μαΐου 1835), εἴτε ὑπὸ τῶν Ταμιῶν (Ν. 29 Μαρτίου 1871 ἄρθρ. 49). 218 (1883).

Οἱ Ταμίαι ἀντιπροσωπεύουσι τὸ Δημόσιον μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τυπικὰς ἐριδας, οὐχὶ δὲ ὅσον ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν (Β. Δ. τῆς 17 Ἰουνίου 1858 περὶ καθηκόντων τῶν Οἰκον. Ἐφόρων ἄρθρ. 1 ἐδ. 3). 14 (1873).

Ἐν ταῖς δίκαις, ταῖς πηγαζούσαις ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου, τοῦτο ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τῶν Ταμιῶν καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφόρων· ἐπομένως, κατὰ τῶν Ταμιῶν δύνανται νὰ προταθῶσιν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τοῦ ἐκτελουμένου τίτλου. Ἐὰν ὅμως αἱ ἀντιρρήσεις αὗται ἀφορῶσι τὴν οὐσίαν τοῦ δικαιώματος τοῦ Ἐφόρου, ὡς ἐκδόντος παρανόμως τοιαύτην ἀπόφασιν, δὲν νομιμοποιεῖται ὁ Ταμίης, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου ἀλλ' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἢ ὁ ἀρμόδιος Οἰκονομικὸς Ἐφορός, ὡς οἱ μόνοι νόμιμοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων οὐσιαστικῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ (Β. Δ. 16 Μαΐου 1845 περὶ καθηκόντων τῶν Οἰκον. Ἐφόρων ἄρθρ. 1 § ε'). 64 (1871).

Οἱ Ταμίαι ἀντιπροσωπεύουσι τὸ Δημόσιον ἐπὶ Δικαστηρίου, προκειμένου περὶ εἰσπράξεως καθυστερουμένων φόρων, ὅταν οὗτοι, προβαίνοντες κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου εἰς τὰς ἀπαιτουμένας πράξεις τῆς καταδιώξεως, ἐπιχειρῶσι κατὰσχέσιν ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν ὀφειλετῶν καὶ πρόκειται νὰ ἐκδικασθῶσιν ἐνστάσεις κατὰ τῆς κατασχέσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ὁ καταδικωμένος ἀμφισβητῇ τὴν ιδιότητα τοῦ κτήματος ὡς ἐθνικοῦ, ἐξ οὗ ὑποτίθεται ὀφειλόμενος ὁ ἑγγεῖος καὶ τῆς ἐπικαρπίας φόρος, ἰσχυριζόμενος, ὅτι τὸ κτῆμα τοῦτο ἀνήκει αὐτῷ τῷ ἀνακόποντι. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ Δημόσιον ἐκπροσωπεῖται ἢ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ 55 (1872).

Αἱ δίκαι, αἱ ἀναφυόμεναι ἐκ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῶν κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου ἄνευ διαστολῆς τῶν ζητημάτων, ἅτινα ἐν αὐτῷ γεννῶνται, διεξάγονται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὑπὸ τῶν Ταμιῶν καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν Οἰκονομ. Ἐφόρων (Β. Δ. 23 Δεκεμβ. 1839).

ἄρθρ. 4 ἐδ. 1 καὶ Β. Δ. 16 Μαΐου 1845 ἄρθρ. 5 ἐδ. 1). 3 (1854).

Εἰς τὰς περὶ ἐκτελέσεως δίκας, ἀδιακρίτως ἂν ἡ ἐκτέλεσις ἐπι-
σπευδῇται ὑπὸ τοῦ Ταμίᾳ ἢ ὑπὸ ἰδιώτου, ὁ Ταμίᾳς ἀντιπροσωπεύει
τὸ Δημόσιον καὶ ὁ δὴ δύναται νὰ συντάξῃ τὴν σχετικὴν ἀναγγελίαν
καὶ νὰ ἀνακόψῃ τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως (ἄρθρ. 30—32 τοῦ Νό-
μου τῆς 6 Φεβρουαρίου 1834 περὶ Ὁργ. τῶν Δημοσίων Ταμίων, ἄρθρ.
153 καὶ 154 τοῦ Λογιστ. Νόμου, ἄρθρ. 1 § 13 τοῦ Β. Δ. τῆς 27
Ἰουνίου 1858 καὶ ἄρθρ. 908, 918 καὶ 936 Πολ. Δικ.). 5 (1879).

Ὁ Ταμίᾳς, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποῦ ἐνεργεῖται πλειστηρι-
ασμὸς κτημάτων ὀφειλέτου τοῦ Δημοσίου, δύναται ν' ἀναγγελοῖ δι'
ἀπαίτησιν, ἀνήκουσαν εἰς ἄλλο Ταμεῖον. 166 (1878).

Ἀφοῦ ὁ Ταμίᾳς, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 7 Μαΐου 1855 ΣΠΔ' Νόμου
περὶ εἰσπράξεως τῶν καθυστερούντων ἐσόδων, νομίμως ἀντιπροσωπεύει
τὸ Δημόσιον, καταδιώκων τοὺς φορολογουμένους, ἔπεται, ὅτι ἔχει τὴν
ἐξουσίαν νὰ δέχῃται καὶ τὰς ἀντιρρήσεις τῶν καταδιωκομένων (π. χ.
τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς προσκλήσεως), ἀφοῦ μάλιστα καὶ κατὰ τὴν
ῤητὴν τοῦ ἄρθρ. 1 ἐδ. 5 διατάξιν τοῦ ἀπὸ 16 Μαΐου 1845 Β. Δ.
περὶ καθυκόντων τῶν Οἰκον. Ἐφόρων, οἱ Ταμίᾳ ἀντιπροσωπεύουσι τὸ
Δημόσιον ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων κατὰ τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δι-
κας. 106 (1871) 293 (1873) 30 (1877).

Ὡσαύτως τὴν ἀνακοπὴν καὶ τὴν ἔφεσιν αὐτῶν. 106 (1871).

Ὁ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ταμίᾳ νομίμως ἀπευθύνει κατ' αὐτοῦ
τὴν κατὰ τῆς ἐνεργουμένης καταδιώξεως ἀνακοπὴν του, διότι, καίτοι
ἀνακόπτων, εἶναι κατ' οὐσίαν ἐναγόμενος, ὡς ὑπερασπιζόμενος κατὰ
τῆς ὑπὸ τοῦ Ταμίᾳ ἐπισπευδομένης κατ' αὐτοῦ καταδιώξεως. Δὲν
ὀφείλει δὲ ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἀνακοπὴν του κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν
Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, ἀφοῦ (ὁ ἀνακόπτων)
διατείνεται, ὅτι ὁ τίτλος, δυνάμει τοῦ ὁποῦ καταδιώκεται, δὲν ἔχει
νόμιμον ὕπαρξιν καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἐκτελεστός, διότι τὸ πρω-
τόκολλον ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει νόμου, μὴ ὑφισταμένου, ὅταν τοῦτο
ἐξεδόθη. 32 (1870).

Κατὰ τὸν περὶ εἰσπράξεως τῶν καθυστερούντων Νόμον, οἱ Ταμίᾳ
ἀντιπροσωπεύουσι τὸ Δημόσιον ἐν ταῖς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις· κατὰ
δὲ τὸ ἄρθρ. 105 τοῦ Νόμου τῆς 28 Φεβρουαρίου 1834 περὶ Ταμιῶν,
οἱ διευθύνοντες τὰ τῶν νομῶν, τὰ ἐπαρχιακὰ καὶ τὰ μερικὰ ταμεῖα,

δύνανται νὰ διαρίσωσι τοποτηρητὴν των, ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτῶν εὐθύνῃ καὶ ἐγκρίσει τῆς ἀρμοδίας προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, ἔχοντα πάντα τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα τῶν Ταμιῶν, εἰς τοὺς τοποτηρητὰς δὲ τούτους δύνανται ἐγκύρως νὰ κοινοποιηθῶσι δικόγραφα καὶ ἀποφάσεις.

248 (1881).

Οἱ Ταμίαι ἀντιπροσωπεύουσι τὸ Δημόσιον ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων εἰς τὰς δίκας, τὰς ἀναφυομένους ἐκ τῶν καταναγκαστικῶν μέτρων, ἅτινα ἐξασκοῦσι κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου καὶ ὅλ' κατὰ τὴν δίκην, τὴν ἐγειρομένην συνεπείᾳ ἀνακοπῆς κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως. 303 καὶ 334 (1878).

Νομίμως ἐπιδίδεται τῇ ἐπιτάξαντι Ταμίᾳ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς, ὡςάκις πρόκειται περὶ παραβάσεων, ἐκτελουμένων ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὡςάκις ἀντιτάσσονται ἐνστάσεις, ἀφορῶσαι τὴν οὐσίαν τοῦ δικαιώματος τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς υποχρεώσεως τοῦ ὀφειλέτου, ἅπερ μόνον ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δικαιοῦται καὶ ὀφείλει νὰ ὑπερασπίζηται ἐπὶ δικαστηρίου.

181 (1869).

Ὁ Κεντρικὸς Ταμίᾱς δύνανται νὰ ἀναιρεσιβάλλῃ ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετερίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου παρέστη ὡς ἐκκαλῶν, συνεπείᾳ τῆς τοῦ ἀντιδίκου τοῦ Δημοσίου ἀνακοπῆς κατὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς τοῦ Ταμίᾳ. Δὲν ἔχει δὲ σημασίαν τὸ ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου ἐκοινοποιήθῃ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν. 241 (1878).

§ 4

Ὁ Τελώνης δύνανται ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ Δημόσιον εἰς δίκας, προερχομένας ἐκ τῶν τελωνιακῶν εἰσπράξεων, διότι οὗτος ὢν εἰδικὸς Ταμίᾱς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 163 τοῦ Λογιστ. Νόμου, ἡδύνατο νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν εἰσπραξίν τοῦ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἀνήκοντος τελωνιακοῦ θασμοῦ (Νόμου Υ'ΛΣ' ἄρθρ. 2).

284 (1877).

§ 5

Κατὰ τὸν νόμον ΑΚΑ' τῆς 22 Ἰουνίου 1882 περὶ Νομικῶν Συμβούλων, οὗτοί εἰσιν οἱ νόμιμοι πληρεξούσιοι τοῦ Δημοσίου καὶ υπογράφουσι τὰ ἀναγκαῖα δικόγραφα· ὡς πληρεξούσιον δὲ ἔγγραφον διὰ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν χρησιμεύει τὸ παρὰ τοῦ Δικαστικοῦ Συμβούλου πρὸς τοῦτο ὑπογραφόμενον.

235 (1886)

Ἐπομένως, δύνανται νὰ ὑπογράψωσι καὶ ἀγωγὰς περὶ ἀνατροπῆς.
76 (1886).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1882 ἈΚΑ' Νόμου περὶ Νομικῶν Συμβούλων, ὁ ἐντεταλμένος τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης Νομικὸς Σύμβουλος, ὡς ἐκπροσωπῶν τὸ Δημόσιον καὶ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ κατὰ τὰς ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διαδικαστικὰς πράξεις, δικαιούται νὰ ὑπογράψῃ τὰς τε γνωστοποιήσεις μαρτύρων καὶ τὴν παραγγελίαν πρὸς ἐπίδοσιν τῆς πράξεως τοῦ Εἰσηγητοῦ, καὶ καθ' ἣν ἔτι περιπτώσιν ἢ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων πρόκειται νὰ γίνῃ ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου, ἐδρεύοντος ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν.

139 (1885).

§ 6

Λόγῳ γενικῆς ὁωσιδικίας, τὸ Δημόσιον ὑπάγεται εἰς τὰ δικαστήρια τῆς πρωτευούσης τοῦ Κράτους (ἄρθρ. 18 § 2 Πολ. Δικ.). Δὲν με-
ταβάλλεται δὲ ἡ ὁωσιδικία αὕτη ἐν ᾗ περιπτώσει, καταδιωκόμενός τις παρὰ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου πρὸς πληρωμὴν χρέους, ἐπιζητῇ δι' ἀνακοπῆς τὴν ἀναστολὴν τῆς καταδιώξεως, ἐκτὸς ἂν ἡγέρθη ἡ διαφορὰ ἐκ τῆς κατασχέσεως πράγματός τινος ἢ τῆς ἐκτελέσεως προσωπικῆς κρατήσεως.

169 (1863).

Τὸ Δημόσιον δύνανται νὰ ἐναχθῇ ἀδιακρίτως εἰς οἰονόηποτε τῶν πλειόνων Εἰρηνοδικείων τῆς πρωτευούσης, ἀνεξαρτήτως τῆς θέσεως, ἐν ᾗ κεῖται τὸ κατὰστημα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. 138 (1864).

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Περίληψις.

- § 1. Ἀπόφασις τοῦ Προέδρου.
- § 2. Περιπτώσεις, καθ' ἃς χωρεῖ ἔξωσις κατὰ τὸν Νόμον ΥΛΖ'.
- § 3. Διαδικασία τῆς ἐξώσεως.
- § 4. Ἐνδὶκα μέσα κατὰ τῆς ἀποφάσεως περὶ ἐξώσεως.

§ 1

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 638 Πολ. Δικ., ἡ παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἐκδιδόμενη ἀπόφασις, κατὰ τὰς ἐν ἄρθρ. 684 ἀναφερομένας περιπτώσεις, ὧν μία τυγχάνει καὶ ἡ ἐπὶ δυσχερεῶν κατὰ τὴν ἐκτέλε-

σιν ἀποφάσεώς τινος ἢ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου, εἶναι προσωρινή καὶ δὲν βλάπτει τὴν κυρίαν δίκην. 54 (1879) 109 (1889).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου, ἡ ἐκδιδομένη ἐπὶ ἐρίδων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, προσωρινὴν ἰσχὺν ἔχουσα, οὔτε εἰς ἀνακοπὴν, οὔτε εἰς ἔφεσιν ὑπόκειται (Πολ. 638 § 2). ἡ δὲ κυρία δίκη εἰσάγεται εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον (Εἰρηνοδικεῖον ἢ Πρωτοδικεῖον Πολ. Δικ. 873) συζητούμενη καὶ ἀποφασίζομένη κατὰ τὴν συναπτικὴν διαδικασίαν (Πολ. 638 § 3). Ἐκ τούτων ἔπεται, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικον., καθ' ἣν συγχωρεῖται ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἐκδιδομένης ἐπὶ ἐρίδων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀφορᾷ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τοῦ Προέδρου. Ὑπὲρ τῆς λύσεως δὲ ταύτης συνηγοροῦσι καὶ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 874, 1008 καὶ 1017—1019 Πολ. Δικ. 109 (1889).

Δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε ἀνακοπή, οὔτε ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, διαταττούσης ἐγγυοδοσίαν (Πολ. Δικ. 638). 273 (1865).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου, οὔτε ἀνακοπῆς, οὔτε ἐφέσεως δεκτικὴ οὐσα, εἶναι ἀναγκαστικῶς τελεσίδικος (Π. Δ. 634, 638 καὶ 1027). 263 (1839).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου, δι' ἧς οὗτος διέταξε τὴν κατὰπτωσιν τῆς ὑπὲρ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του δοθείσης ἐγγυήσεως, δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀνακοπῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 Π. Δ., διότι εἰς ἀνακοπὴν ὑπόκειται τὸ ἐγγράφον οἰασθῆποτε ἀρχῆς, πάντα δὲ τὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀφορῶντα ζητήματα εἰσάγονται ἐνώπιον ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου, μὴ οὔσαν τελεσίδικον (Π. Δ. 634, 638, 639, 844, 845 καὶ 877). 291 (1850).

Ὁ Πρόεδρος δὲν δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ καὶ ἂν αὕτη ἐξεδόθῃ ἐπὶ τῇ μονομερεῖ αἰτήσῃ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 644). 345 (1855).

§ 2

Τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ΥἸΑΖ' Νόμου περὶ ἐξώσεως ἐνόησε νὰ ὑπαγάγῃ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν πᾶσαν ἐν γένει ἀγωγὴν, σκοποῦσαν τὴν ἐξώσιν μισθωτῶν, εἴτε αὕτη στηρίζεται εἰς τὴν μὴ πληρωμὴν τοῦ μισθώματος, εἴτε εἰς τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας τῆς μισθώσεως, εἴτε εἰς τὴν μὴ ἐκτέλεσιν οἰουδήποτε ἄλλου ὅρου τοῦ τῆς μισθώσεως συμβολαίου. 177 (1879).

Ο Νόμος ΥΛΖ' περί εξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν, μὴ ποιούμενος διάκρισιν τινα μὴδ' ἐξαίρεσιν, ἐφαρμόζεται καὶ προκειμένου περὶ μισθώσεως ἀγροτικῶν κτημάτων. 37 (1889).

Ἄγωγῇ, βάσιν ἔχουσα τὴν μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως δυστροπίας τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ μισθωθέντος, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν. 84 (1888).

Ἡ ἀγωγή περὶ εξώσεως μισθωτοῦ εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, καὶ ἂν ἡ μίσθωσις δὲν ᾖ ἀναμφισβήτητος· ἡ καθυστέρησις δὲ οἰασθῇποτε δόσεως τοῦ μισθώματος δίδει χώραν εἰς ἐξωσιν, μὴ ἰσχυούσης τῆς διατάξεως τοῦ Ῥωμ. Δικαίου, καθ' ἣν ἡ μίσθωσις διαλύεται μετὰ διετὴ τοῦλάχιστον καθυστέρησιν τοῦ μισθώματος. 335 (1877).

Κατὰ τὸν Νόμον ΥΛΖ', οὐχὶ πᾶσα τῆς μισθώσεως ἀμφισβήτησις ἀλλὰ μόνον ἂν συνεπέα ἀμφισβήτησεως ἀποδειχθῇ, ὅτι αὕτη δὲν ἀποτελεῖ ἐνοχικὴν σχέσιν μισθώσεως, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν προσωρινὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν. 116 (1877).

Ὅπως ἐγερθῇ ἀγωγή περὶ εξώσεως ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἀρκεῖ ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος καταβολὴ τοῦ μισθώματος, ἡ κατὰ ῥητὴν συμφωνίαν συνεπαγομένη τὴν διάλυσιν τῆς μισθώσεως. 222 (1876).

Ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ὅλης συνοπτικῆς καὶ ἐξαιρετικῆς διαδικασίας τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν περὶ τὴν ἐκδίκασιν τῶν περὶ εξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν ἀγωγῶν, ἡ περὶ ἐπισχέσεως τοῦ μισθωθέντος ἔνστασις τοῦ μισθωτοῦ, λόγῳ καταβληθεισῶν παρ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μισθωθέντος κτήματος δαπανῶν δεομένη μακροτέρας διαδικασίας διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξακριβώσεως τοῦ εἶδους καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν δαπανημάτων, δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἐν τῇ περὶ εξώσεως δίκῃ ἐνώπιον τοῦ Προέδρου, διότι οὕτως ἡ ἐπ' αὐτῆς ἀπόφασις ἤθελεν ἀναβάλλεσθαι ἐπὶ πολὺ, ἐν ᾧ ἡ ἀπόφασις αὕτη, κατὰ τὰ ἄρθρ. 3 τοῦ μνησθέντος νόμου εἶναι μόνον προσωρινὴ καὶ δὲν βλάπτει τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν. 222 (1876).

Ἡ διαδικασία τοῦ περὶ εξώσεως δυστροπούντων μισθωτῶν ΥΛΖ' Νόμου τῆς 9 Ἰουνίου 1871 δὲν ἐφαρμόζεται εἰμὴ ἐπὶ μισθώσεως, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τῆς κατὰ παράκλησιν δόσεως· ὡς κατὰ παράκλησιν δὲ λαμβά-

νοντες θεωρούνται καὶ οἱ καλλιεργηταὶ ἐθνικῶν γαιῶν. 310 (1875).

Κατὰ τὸν Ὁθωμανικὸν Νόμον, ἡ ἀγροληψία εἶναι εἶδος ἐταιρίας καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπ' αὐτῆς αἱ διατάξεις τοῦ ἐξαιρετικοῦ Νόμου ΥἸΑΖ' περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν. 190(1889).

§ 3

Τῆς περὶ ἐξώσεως διαδικασίας οὕσης ἐπ' ἀναφορᾷ καὶ ἐπομένως χωροῦσης καὶ ἄνευ κλητεύσεως, εἰσὶν ἄνευ ἀποτελέσματος αἱ ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου περὶ μὴ κλητεύσεως ὡς καὶ αἱ περὶ ἀποστάσεως τῆς κατοικίας αὐτοῦ κλπ. 37 (1889).

Ὁ περὶ ἐξώσεως Νόμος ΥἸΑΖ' ὑπῆγαγε τὰς περὶ ἐξώσεως ἀγωγὰς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Προέδρου, δυναμένου ν' ἀποφανθῇ ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλῇ βεβαιώσει, ἰσχυρισμοὶ δὲ (π. χ. περὶ θεωρηνίας, περὶ κατασχέσεως, περὶ μὴ παραδόσεως τοῦ ἐκμισθωθέντος) ὑποβαλλόμενοι ἐνώπιον τοῦ Προέδρου καὶ βεβαιούμενοι προσηκόντως, ἐξεταστέοι εἰσὶν εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν (Νόμου ΥἸΑΖ' ἀρθρ. 3). 37 (1889).

Ἡ περὶ ἐπισχέσεως τοῦ μισθωθέντος ἐνστάσις τοῦ μισθωτοῦ, λόγῳ καταβληθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κτήματος δαπανῶν, δεομένη μακροτέρας διαδικασίας, διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξακριβώσεως τοῦ εἵδους καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν δαπανημάτων, δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἐν τῇ περὶ ἐξώσεως δίκῃ ἐνώπιον τοῦ Προέδρου, ἥτις εἶναι συνοπτικῆς καὶ ἐξαιρετικῆς διαδικασίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος. 222 (1876).

§ 4

Τὸ ἀρθρ. 2 τοῦ Νόμου ΥἸΑΖ' περὶ ἐξώσεως ἐπιτρέπει τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως καὶ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ὅταν αὐταὶ εἰσιν ὀριστικά, τὸ δὲ ἀρθρον τοῦτο κατήργησε τὴν τοῦ ἀρθρ. 638 Πολ. Δικ. διάταξιν. 177 (1879).

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, δικάζοντος κατὰ τὸν νόμον περὶ ἐξώσεως μισθωτῶν, ὑπάγονται εἰς ἀνακοπὴν ἐπὶ ἐρημοδικίας καὶ εἰς ἐφesis, ἢ μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀνακοπῆς ἢ παρελθούσης ἀπράκτου τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προσεσμίας, κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. 310 (1875).

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠ' ΑΝΑΦΟΡΑ¹

Περίληψις.

- § 1. Τίς λογίζεται διάδικος ἐν τῇ ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίᾳ.
 § 2. Χωρισμὸς κτημάτων.
 § 3. Διαζύγιον.
 § 4. Ἐκστασις ὑπαρχόντων.
 § 5. Υἱοθεσία.

§ 1

Εἰς τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν διάδικος λογίζεται τὸ πρόσωπον, οὗτινος τὰ δικαιώματα προσβάλλει ἀμέσως καὶ ἀπ' εὐθείας ἡ διαδικασία αὕτη. 300 (1839).

Ἐ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 644 καὶ 645 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι τὸ πρόσωπον, περὶ οὗ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις διατάσσει εἰδικῶς καὶ ὀνομαστί (οἷον ὁ ὑπὸ ἐπιμέλειαν τιθέμενος) δὲν δύναται ν' ἀνακόψῃ αὐτήν, διότι οὔτε διάδικος εἶναι, οὔτε τρίτος (Πολ. Δικ. 672, 646, 644, 89 καὶ 238). 211 (1865).

§ 2

Καὶ μετὰ τὴν περὶ χωρισμοῦ τῶν κτημάτων ἀγωγὴν καὶ ἀπόφασιν ὁ σύζυγος ἔχει δικαίωμα καὶ συμφέρον ἄμεσον νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου ὡς πρὸς τὰ προικῶα κτήματα, ἂν οὗτος συνηλλάξατο ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, οἷον ἂν ἐξεμίσθωσεν αὐτά, διότι δύναται νὰ καταστήῃ ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημιώσεις ἀπέναντι τοῦ μισθωτοῦ, ἐν περιπτώσει ἀνατροπῆς τοῦ συμβολαίου τῆς μισθώσεως ἐκ μέρους τῆς συζύγου αὐτοῦ. 2 (1848).

Αἱ ἐν τοῖς ἄρθρ. 677, 683 καὶ 686 Πολ. Δικ. ὀριζόμεναι τοιχοκολλήσεις τελοῦνται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 126 § 5 καὶ 207 Ὁργ. Δικ., ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου, οὐχὶ δὲ ὑπὸ δικαστικοῦ κλητῆρος· ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ μὲν κλητὴρ ἐνεργήσῃ τὴν τοιαύτην τοιχοκόλλησιν, οἱ δὲ εἰρημένοι ὑ-

¹ Ἡ Νομολογία ἐπὶ τῶν ἄρθρ. 646—672 Πολ. Δικ. ἐκτεθῆσεται ἐν λ. Ἀνηλικιότης καὶ Ἀπαγόρευσις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου, διότι αἱ διατάξεις τῶν μνησθέντων ἄρθρων ἐτροποποιήθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τοῦ Νόμου ΧΠΘ' τῆς 14 Αὐγούστου 1861 περὶ Ἀνηλικιῶν κλπ.

πάλληλοι βεβαιώσωσιν αὐτὴν ἐν ταῖς περὶ τῆς τοιχοκολλήσεως ἀποδεικτικαῖς τοῦ κλητῆρος δι' ἰδιαιτέρας πράξεως αὐτῶν, ἢ τοιαύτη τοιχοκόλλησις εἶναι ἔγκυρος καὶ θεωρεῖται, ὡς παρ' αὐτῶν τούτων ἐνεργηθεῖσα. 20 (1849).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 676—681 Πολ. Δικ., εἰς τὴν περὶ χωρισμοῦ κτημάτων δίκην δὲν ἐξετάζεται μόνον ἂν ᾗται ἡλαττωμένη ἢ περιουσία τοῦ ἀνδρός καὶ ἂν πρέπη νὰ τῷ ἀφαιρεθῇ ἢ τὴν ὁποίαν εἶχε πρὶν διαχείρισις τῆς περιουσίας τῆς γυναικὸς καὶ ἡ διάθεσις τῶν εἰσοδημάτων ταύτης, ἀλλὰ (καίτοι μὴ ῥητῶς τοῦ ἄρθρ. 676 ἐκφραζομένου περὶ τούτου) καὶ τὸ τίς ἢ περιουσία αὕτη, ἥτις οὐδὲν τὸ κωλύον νὰ ἐπιδικασθῇ τῇ συζύγῳ διὰ τῆς προκειμένης διαδικασίας, διότι ἡ ἐπιδίκασις εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ δικαίωματος εἰς χωρισμὸν τῶν κτημάτων της μόνον, ἔχει τι τὸ ἀόριστον, ἄνευ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν εἰς αὐτὴν ἀνηκόντων πραγμάτων. 226 (1877).

Ἡ περὶ χωρισμοῦ τῆς προικὸς ἀπόφασις δέον νὰ τοιχοκολλᾶται εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κατοικεῖ ὁ συζυγος· τὴν ἀποδείξιν δὲ ταύτην ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ ὁ προτείνων τὸ ἔγκυρον τῆς τοιχοκολλήσεως. Ἡ ἀπόδειξις δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ μαρτύρων, μὴ ἀπαιτουμένης ἀπολύτως ἐγγράφου περὶ τούτου ἀποδείξεως. 177 (1850).

Ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἐτηρήθησαν, κατὰ τὸν χωρισμὸν τῶν κτημάτων, αἱ ὀριζόμεναι διατυπώσεις καὶ δημοσιεύσεις, ἡ ἀπόφασις ἰσχύει μετὰ παρέλευσιν ἔτους καὶ κατὰ τῶν δανειστῶν τοῦ συζύγου, ὡς ἀντιπροσωπευθέντες ὑπὸ τούτου, κατὰ τὴν δίκην ταύτην. 137 (1850).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 618 καὶ 680 Πολ. Δικ., ἐπὶ χωρισμοῦ κτημάτων ἐπιτρέπεται ἀνακαπὴ εἰς τοὺς δανειστὰς μόνον ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς τοιχοκολλήσεως τῆς ἀποφάσεως, τὸ δὲ ἄρθρ. 238 Πολ. Δικ. εἶναι γενικόν, ἐνῶν τὰ προτεθέντα εἰδικὰ καὶ ἐξαιρετικά, ἐκτὸς δὲ τούτου οἱ δανεισταὶ τοῦ συζύγου δὲν εἶναι τρίτοι, ἀλλὰ ταυτίζονται πρὸς αὐτόν. 94 (1875).

Ὅπως ἐκτελεσθῇ ἡ περὶ χωρισμοῦ τῶν κτημάτων ἀπόφασις δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐνεργηθῇ ἢ ἐν ἄρθρ. 680 Πολ. Δικ. διατύπωσις τῆς τοιχοκολλήσεως κλπ. ἀλλὰ καὶ νὰ καταστῇ τελεσίδικος, μὴ καταργηθέντων διὰ τοῦ ἄρθρ. 680 Πολ. Δικ. τῶν περὶ ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων γενικῶν ὁρισμῶν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας (ἄρθρ.

185, 600 καὶ 869). Πρὸ τούτου δὲ ἡ σύζυγος δὲν ἀναλαμβάνει τὴν διαχείρισιν τῶν προικῶν αὐτῆς πραγμάτων, καὶ ἐπομένως, δὲν δύναται νὰ διεκδικήσῃ αὐτὰ κατὰ τῶν τρίτων.

9 (1860).

Ἡ διατάξασα τὸν χωρισμὸν ἀποφάσις παρέχει κῦρος εἰς τὴν περὶ τούτου αἴτησιν ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως αὐτῆς καὶ πᾶσα ἐπομένως κατὰσχέσις, μετὰ τὴν αἴτησιν καὶ πρὸ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσα, εἶναι ἄκυρος.

56 (1874).

Ἡ ἐν τοῖς ἄρθρ. 680 καὶ 681 Πολ. Δικον. ὀριζομένη ἐνιαύσιος προθεσμία, ἀναφέρεται οὐ μόνον εἰς τὴν περὶ χωρισμοῦ τῶν κτημάτων διάταξιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς ἀποδοτέας προικός.

159 (1880).

Τὸ ἄρθρ. 680 Πολ. Δικ. καθιεροῖ τὸ ἐκτελεστὸν τῆς περὶ χωρισμοῦ κτημάτων ἀποφάσεως μετὰ τὴν τοιχοκόλλησιν καὶ τὴν πρώτην ἐν τῇ δημοσίᾳ φύλλῳ καταχώρισίν της, ἥτοι μετὰ τὴν γενικὴν ταύτην δημοσίευσιν, ἄνευ ἰδιαιτέρας κοινοποιήσεως εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους.

354 (1883).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 680 Πολ. Δικ., αἱ συνέπειαι τῆς διαταττούσης τὸν χωρισμὸν τῶν κτημάτων ἀποφάσεως ἄρχονται ἀφ' ἧς εἰσῆχθῃ ἡ ἀγωγή κατὰ τὸ ἄρθρ. 678, καὶ ἐὰν δὲν ἤθελεν ὀρισθῇ τις περὶ τούτου ἐν τῇ ἀποφάσει

251 (1850) 183 (1856) 238 (1866).

Ἐπομένως εἶναι παραδεκτὴ ἡ ὑπὸ τῆς συζύγου ἐγειρομένη ἀνακοπὴ, συνεχομένη μετὰ διεκδικήσεως προικίου πράγματος, καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, τῆς κηρυττούσης τὸν χωρισμὸν.

238 (1866).

Προδήλως συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 680 Πολ. Δικ., ὅτι πᾶσαι αἱ περὶ χωρισμοῦ τῶν κτημάτων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας εἰσὶ γενικαὶ καὶ ὑποχρεωτικαὶ καὶ ὡς πρὸς τοὺς συζύγους καὶ ὡς πρὸς τοὺς δανειστάς, οὐχὶ δὲ ὡς πρὸς μόνους τοὺς συζύγους, ἐπομένως, οἱ μετὰ τὴν ἀγωγὴν καρποὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπιληφθῶσιν αὐτῶν οἱ δανεισταὶ τοῦ συζύγου.

183 (1856).

Διὰ τῆς δεχομένης τὸν χωρισμὸν τῶν κτημάτων ἀποφάσεως δὲν ἀπαγορεύεται νὰ ἐπιδικασθῶσι συγχρόνως εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ ἀνήκοντα αὐτῇ προικῶν κτήματα. Ἡ δὲ ἀπόφασις αὕτη, ἥτις διέταξε τὸν χωρισμὸν καὶ συνάμα ἐπιδίκασεν ὠρισμένα κτήματα τῇ συζύγῳ ἀποτελεῖ δεδικασμένον οὐ μόνον πρὸς τὸν ἀμέσως μετασχόντα τῆς δικῆς σύζυγον ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς δανειστάς αὐτοῦ, ἂν ἐτηρεθῶσαν αἱ

διατυπώσεις τῶν ἄρθρ. 676—681 Π. Δ. καὶ παρῆλθεν ὁ πρὸς ἀνακοπὴν χρόνος, ἐκτὸς ἂν ἀνακαλυφθῇ ὁλόος τῶν συζύγων, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς περὶ χωρισμοῦ δίκης, ὁπότε οἱ δανεισταὶ δύνανται ἰδίῳ δικαιώματι ἐντὸς τριακονταετίας νὰ ἐγείρῃσι τὴν περὶ ὁλόου ἀγωγὴν ἢ νὰ προβάλλωσι τὸν ὁλόον κατ' ἔνστασιν. 226 (1877).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 681 Πολ. Δικ., οἱ δανεισταὶ τῶν συζύγων πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἔχουσι τὸ δικαίωμα μόνον νὰ παρέμβῃσι κατὰ τὴν περὶ χωρισμοῦ τῶν κτημάτων δίκην ἢ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 238, ν' ἀνακόψωσι τὴν διατάξασαν τὸν χωρισμὸν ἀπόφασιν. 186 (1876).

§ 3

Ἡ περὶ διαζυγίου ἀναφορὰ ἀρκεῖ νὰ τοιχοκολλᾶται εἰς ἓν καὶ μόνον συμβολαιογραφεῖον. 9 (1885).

Ἐὰν ὑπάρχωσι λόγοι, καθιστῶντες ἀδύνατον τὴν συνολικὴν τῶν συζύγων, δικαιοῦται ὁ ὑπὲρ οὗ οἱ λόγοι οὗτοι σύζυγος νὰ ζητήσῃ τὸν ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης χωρισμὸν καί, διαρκούσης τῆς περὶ τούτου διαδικασίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 688 § 2 καὶ 3 Πολ. Δικ., τὸν προσδιορισμὸν τῆς προσωρινῆς διατροφῆς του. 20 (1847).

Καὶ διαρκούσης τῆς πρὸς ἔνωσιν ἀποπείρας, δύνανται νὰ ληφθῶσι προσωρινὰ περὶ διατροφῆς μέτρα, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 683 § 3, 4 καὶ 5 Πολ. Δικ. 276 (1866).

Δὲν καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν περὶ διατροφῆς αἴτησιν τῆς συζύγου ἢ μετὰ τὴν ἐπισκοπικὴν περὶ μετοικήσεως αὐτῆς ἀδειαν πρόσκλησις τοῦ συζύγου, ὅπως ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν συζυγικὴν οἰκίαν, διότι ἡ μετοικησις ἐγένετο συνεπὲς ἐπισκοπικῆς ἀδείας, τὴν ἰσχὺν τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ματαιώσῃ ἡ μονομερὴς ἐνέργεια τοῦ συζύγου. 276 (1866).

Ἡ πρὸς διατροφὴν τῆς γυναικὸς ὑποχρέωσις τοῦ ἀνδρὸς διαρκεῖ μέχρι τέλους τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης καὶ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸν χρόνον τῆς περὶ ἐνώσεως ἀποπείρας. 276 (1866).

Τὸ ἄρθρ. 1Ζ' τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διαγράφει τίνι τρόπῳ οἱ εἰς γάμον συνευγμένον δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν διάζευξίν των ἢ τὸν ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης χωρισμὸν των καὶ ἐπιτρέπει καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περὶ ἐνώσεως ἀποπείρας νὰ χορηγῆται διατροφή εἰς τὴν σύζυγον, μετοικήσασαν ἀδεῖα ἐπισκοπικῇ· ἀλλ' ἡ εἰρημέγη διάταξις σκοπὸν ἔχουσα νὰ κανονίσῃ τὴν διαδικασίαν, ἥτις δεόν νὰ

τηρηῖται ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησ. ἀρχῆς, δὲν ἐνόησε βεβαίως νὰ περιορίσῃ τὴν δυνάμει τοῦ Ἀστικοῦ νόμου πρὸς διατροφήν ὑποχρεώσιν τοῦ συζύγου πρὸς τὴν σύζυγον εἰς τὰς προμνησθείσας δύο περιπτώσεις, διότι, κατὰ τὸν νόμον, ὁ σύζυγος ὀφείλει πάντοτε νὰ διατρέφῃ τὴν σύζυγόν του καὶ δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, εἰμὴ ὅταν ἡ σύζυγος ἄνευ ἰσχυροῦ λόγου ἐγκαταλείψῃ τὴν συζυγικὴν οἰκίαν. 54 (1866).

Οὐδεμίᾳ τοῦ νόμου διάταξις ὀρίζει, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἀπαλλάσσεται τῆς πρὸς διατροφήν ὑποχρεώσεως, ὅταν αὕτη ἔχῃ συγγενεῖς πλουσίους, μὴ ἀφίνοντας αὐτὴν νὰ πένηται. Ἀρκεῖ δέ, ὅτι δὲν ἐπροτάθη, ὅτι αὕτη ἔχει ἰδίαν περιουσίαν, ὅπως ὑποχρεωθῇ πρὸς διατροφήν αὐτῆς ὁ σύζυγος.

276 (1866).

Εἰς τὴν σύζυγον χορηγεῖται διατροφή, ἀφ' ἧς ἤθελε νομίμως παραιτήσει τὴν οἰκίαν τοῦ συζόγου. 55 (1849) 25 (1858).

Τὸ ὅτι ὁ σύζυγος διατελεῖ εἰς κατάστασιν προσωρινῆς ἀπαγορεύσεως δὲν δικαιολογεῖ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς συζύγου ἀπὸ τῆς συζυγικῆς οἰκίας καὶ ἐπομένως, οὐδὲ τὴν περὶ διατροφῆς ἀπαίτησιν αὐτῆς.

20 (1847).

Τὸ ἄρθρ. 162 Πολ. Δικ., μὴ ἀπαιτοῦν ἀπόφασιν προηγουμένην περὶ τῆς μὴ δημοσιότητος τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῶν ἀφορωσῶν τὰ διαζύγια δικῶν, μετερρουθίσθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 90 τοῦ Συντάγματος (τοῦ 1844), καθ' ὃ αἱ συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων εἰσὶ πάντοτε δημόσιαι, ἐκτὸς ἂν ἡ δημοσιότης ἤθελεν εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ τὴν κοινὴν εὐταξίαν, ἀλλὰ περὶ τούτου τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ ἐκδίδωσι πρότερον ἀπόφασιν, βεβαιοῦσαν τὸν λόγον, ὅστις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν συνεδρίαν. 37 (1846).

Ἐὰν διετάχθῃ νὰ γίνῃ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν ἡ συζήτησις τῆς περὶ διαζυγίου δίκης, δὲν ἔχει σημασίαν ἂν δὲν συνεζητήθῃ ἡ ὑπόθεσις, καθ' ἣν ἡμέραν ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις ἀλλὰ κατ' ἄλλην, οὐδὲ ἀπηγεῖτο περὶ τούτου δευτέρᾳ ἀπόφασιν, διότι διὰ τῆς ἀπαξ ἐκδοθείσης ἐκπληροῦται ἡ διάταξις καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου. 103 (1847).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. ΙΖ' τοῦ Καταστ. τῆς Ι. Συνόδου καὶ τὸ ἄρθρ. 682 Πολ. Δικ., ἡ συζήτησις γίνεται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐὰν τὰ ἐν ταῖς § 3, 4 καὶ 5 τοῦ ἄρθρ. 683 Πολ. Δικ. μέτρα ζητηθῶσι διαρκούσης ἔτι τῆς περὶ ἐνώσεως ἀποπείρας, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ταῦτα ζητῶνται μετ' αὐτήν.

276 (1866)

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος σὺν τῇ ἐπιδόσει τῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγῆς ἢ πρὸ αὐτῆς καὶ ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐπιτροπύσης τὴν πρόσδον τῆς περὶ διαζεύξεως διαδικασίας ἀπόφασις· δύναται δὲ ἡ σύζυγος, ἂν θέλῃ νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως, νὰ ζητήσῃ τὴν κατάθεσιν αὐτῆς καὶ ἐπομένως τὴν ἀναβολὴν τῆς συζήτησεως, ἀρνούμενη πρὸ αὐτῆς πᾶσαν εἰς τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἀπάντησιν.

87 (1850).

Ἡ παρὰ τοῦ Ἀρμενοπούλου (N. 13 § 2 (Δ. ΙΕ') ἀπαιτούμενη ἐγκληματικὴ κατηγορία τοῦ ἀνδρὸς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ εἰμὴ ὡς ἀπλοῦς τύπος διαδικαστικός, ὃν κατήργησεν ἡ Πολιτικὴ Δικονομία διὰ τοῦ ἄρθρου 686, ὅπερ ῥητῶς ἐπιτρέπει τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως ἔνεκα μοιχείας καθὼς καὶ ἔνεκα τῶν διαφόρων αἰτιῶν, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Ἀρμενοπούλου· καταργηθέντος ὁμῶς μόνον τοῦ εἰρημένου διαδικαστικοῦ τύπου ἐγκληματικῆς κατηγορίας ἔπεται, ὅτι αἱ διατάξεις αὗται εἰσιν ἐφαρμοστέαι καὶ δύναται νὰ τὰς ἐπικαλεσθῇ ὁ ἔχων συμφέρον διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ διαζυγίου.

22 (1842) 103 (1847).

Ἡ τε Νεαρά 118 κεφ. θ' καὶ ὁ N. 14 (Δ. ΙΕ') Ἀρμενοπούλου προνοοῦσι μόνον περὶ τῶν περιπτώσεων τοῦ διαζυγίου οὐχὶ δὲ περὶ χωρισμοῦ ἀπλῶς ἀπὸ τραπέζης καὶ κοιτῆς.

191 (1847).

Ἐν τῇ περὶ διαζεύξεως αἰτήσῃ θέον ν' ἀναφέρονται ἀκριβῶς οἱ λόγοι τοῦ διαζυγίου (Πολ. Δικ. 682, 683 καὶ 686) καὶ οὐχὶ λόγοι ἀκυρότητος τοῦ γάμου, διότι ἡ διαδικασία ἐκάστοτε εἶναι διάφορος, ἄλλως ἢ αἰτήσεις ἀποβαίνει ἀπαράδεκτος.

16 (1860).

Ὁ νόμος δὲν ἀποκλείει τὸν ἐνάγοντα νὰ προσθέσῃ νέα περιστατικά εἰς τὴν περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν αὐτοῦ, στρεφόμενα περὶ τὸν αὐτὸν νόμιμον λόγον (π. χ. παραβίασιν τῆς περὶ τὸν γάμον πίστεως), μὴ περιεχόμενα δὲ ἐν τῇ προκαταρκτικῇ αἰτήσῃ, δι' ἧς ἐζητήθη ἡ πρὸς ἔγερσιν τῆς περὶ διαζυγίου ἀγωγῆς ἄδεια.

547 (1852) 311 (1853).

Δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ἡ διάλυσις τοῦ γάμου καὶ ἡ ἀπόδοσις τῆς προικὸς καὶ τῆς προγαμιαίας δωρεᾶς, διότι ἡ περὶ ἀποδόσεως τῆς προικὸς κλπ. ἀγωγή εἶναι συνήθους διαδικασίας, ἡ δὲ αἰτήσις περὶ ἀποδόσεως τῆς προικὸς δὲν εἶναι παρεμπιπτόνσα συνέπεια τῆς περὶ διαζεύξεως αἰτήσεως, ἀλλὰ θὰ ἦτο ἀπλῶς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης μία συνέπεια ἴσως

τῆς διαταττούσης τὴν διάζευξιν τελεσιδίκου ἀποφάσεως, τότε μόνον εἰς τὸ δικαστήριον εἰσακτέα, ἐὰν μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν ἐδυσ-
τρέπει ὁ σύζυγος νὰ ἐνδώσῃ ἐξωδίκως εἰς τὴν δικαίαν ἀξίωσιν τῆς συ-
ζύγου του. 136 (1866).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ῥητὴ μνεία ἐν τῇ περὶ διαζυγίου ἀπο-
φάσει περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν διατυπώσεων τῶν ἄρθρ. 677 καὶ
683 Πολ. Δικ. 9 (1885).

§ 4

"Ὅπως χορηγηθῇ τὸ εὐεργέτημα τῆς ἐκστάσεως τῶν ὑπαρχόντων
ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως τίμιος ὀφειλέτης καὶ προηγηθέντα δυστυχή-
ματα. 282 (1850) 202 (1871).

Τὸ εὐεργέτημα τῆς ἐκστάσεως τῶν ὑπαρχόντων ἀπονέμεται καὶ εἰς
τὸν ἔχοντα μὲν περιουσίαν, μὴ ἐπαρκοῦσαν ὅμως εἰς ἱκανοποίησιν τῶν
δανειστῶν αὐτοῦ. 303 (1861).

Τὸ δικαστήριον δύναται, σχηματίζον τὴν πεποίθησιν αὐτοῦ κατὰ
τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἔκστασιν τῶν ὑπαρχόντων ἐκ τῶν προσαχθειςῶν
ἀποδείξεων ν' ἀπορρίψῃ αὐτεπαγγέλτως τὴν αἴτησιν, χωρὶς νὰ προβῇ
περαιτέρω. 282 (1850).

Οἱ παραχωρήσαντες τὴν περιουσίαν των εἰς τοὺς δανειστάς των δὲν
ἀποστεροῦνται τῆς ἐλευθέρας διαχειρίσεως τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἀπο-
κτηθησομένης περιουσίας, ἄρα ὡς πρὸς τοὺς παραχωρήσαντας τὴν πε-
ριουσίαν των εἰς τοὺς δανειστάς των δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 4
§ 4 τοῦ περὶ ἐκλογῆς Βουλευτῶν Νόμου, καθ' ἣν στεροῦνται τοῦ δικαι-
ώματος τοῦ ψηφοφορεῖν οἱ ἐστερημένοι τῆς ἐλευθέρας διαχειρίσεως
τῆς περιουσίας αὐτῶν πολῖται "Ἕλληνες. 185 (1878).

§ 5

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 88 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου πρὸς τὰ ἄρθρ.
640 καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἡ τῆς υἰοθεσίας τέλεσις
γίνεται ἐπ' ἀναφορᾷ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, κατὰ τὰς ἐν αὐτοῖς
ἀναφερομένας διατυπώσεις· ἐπομένως, ἔθιμον, ἀντικείμενον εἰς τὴν ται-
ούτῃ τρόπῳ τέλεσιν τῆς υἰοθεσίας, δὲν δύναται νὰ ἐπικρατήσῃ τῶν
μνησθειῶν διατάξεων. 109 (1885).

ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ ἢ. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠ' ΑΝΑΦΟΡΑ

ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ

Περίληψις.

- § 1. Ἐκουσία διαιτησία.
 § 2. Ἀναγκαία διαιτησία.
 § 3. Συνοποσχετικόν.
 § 4. Διαδικασία.
 § 5. Ἐνδίκαια μέσα.
 § 6. Ἀπόφασις.
 § 7. Ἀκυρότης τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ ἀνακοπὴ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως.

§ 1

Ἡ συμφωνία μεταξὺ Μονῆς καὶ μισθωτοῦ αὐτῆς, ὅπως αἱ ἐκ τῆς μισθώσεως προκύψουσαι διαφοραὶ λυθῶσι διὰ διαιτησίας, εἶναι ἄκυρος, διότι ἐπὶ διαφορῶν νομικῶν προσώπων διαιτησία δὲν ἐπιτρέπεται (Πολ. 106, 107 καὶ 588). ἐκ τοῦ ὅτι δέ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1858 Β. Δ., αἱ Μοναὶ δύνανται νὰ συμβιβάζωνται, δὲν ἔπεται, καὶ ὅτι δύνανται νὰ ὑποβάλλωσι τὰς διαφοράς των εἰς διαιτησίαν. Οὕσης δὲ ἀπολύτως ἀκύρου τῆς τοιαύτης συμφωνίας δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἀκυρότητα ταύτην καὶ ὁ ἀντίδικος τῆς Μονῆς (Ν. 4 Π. 8. 35).

33 (1882).

Ἡ ἐντὸς τοῦ Τουρκικοῦ κράτους ἀναφυσῖσα διάφορὰ μεταξὺ τῆς Περσικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας περὶ τοῦ εἰς τίνα Προξενικὴν Ἀρχὴν ἀνήκει ἡ ἐκτέλεσις ἀποφάσεως καθ' ὠρισμένου προσώπου, δὲν εἶναι ἔρις ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὅπως ἀπαιτηθῇ ἡ συναίνεσις τοῦ ἰδιώτου πρὸς λύσιν αὐτῆς διὰ διαιτησίας, ἀλλὰ διπλωματικῆς φύσεως καὶ ὡς τοιαύτη δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. 179 (1882).

§ 2

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 108 Πολ. Δικ., ἡ ὀρίζουσα, ὅτι ἡ ἀναγκαία διαιτησία ἐπεκτείνεται εἰς ὅλας τὰς δίκας, τὰς ἀφορώσας τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικές, ὡς νεωτέρα, κατισχύει τοῦ ἄρθρ. 51 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, τοῦ περιορίζοντος τὴν τοιαύτην διαιτησίαν εἰς μόνας τὰς μεταξὺ ἐμπόρων συνεταίρων καὶ ἐκ τῆς ἐταιρίας αὐτῶν προκύπτουσας διαφοράς (Πολ. Δικ. 1100).

32 (1836) 97 (1837) 210 (1838) 222 (1852) 210 (1857)
35 (1869) 240 (1870).

Τὸ ἄρθρ. 108 Πολ. Δικ. ἀπονέμει τῷ ἐνάγοντι ἐπὶ ὑποθέσεως, ἀφορώσης τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς τὸ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα ἢ νὰ προκαλῇ σύστασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῆς ἢ νὰ εἰσάγῃ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ἐμποροδικεῖον τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ. 230 (1369).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 108 τῆς Πολ. Δικονομίας, χορηγεῖται μόνον εἰς τὸν ἐνάγοντα τὸ δικαίωμα νὰ ἐκβιάσῃ τὴν σύστασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν ἐναγόμενον· ἄρα, προδήλως τὸ ἄρθρ. 108 περιέστειλε τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 51 τοῦ Ἐμπορ. Ν. καὶ ἐρρῶθυσεν εἰδικώτερον τὰ περὶ τῶν τοιούτων ἀγωγῶν δικαιώματα τῶν δικῶν. 542 (1852).

Τοῦ ἄρθρ. 108 τῆς Πολ. Δικονομίας, χορηγοῦντος τῷ ἐνάγοντι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκβιάσῃ τὴν σύστασιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ἐμπορικῶν διαφορῶν, ἔπεται, ὅτι περιλαμβάνονται εἰς ταύτας, καὶ αἱ ἐξ ἐμπορικῆς εταιρίας πηγάζουσιν, ὡς γίνεται ὀφλὸν ἐκ τῆς γενικῆς φράσεως ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις τοῦ ἄρθρ. 108, ὅπερ εἶναι πάντῃ διάφορον τοῦ ἄρθρ. 51 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου. 265 (1851).

Ὁ ἐνάγων ἄρα τῇ ἐπιδόσει τῆς ἀγωγῆς δεόν νὰ ζητήσῃ, ἐὰν θέλῃ, τὸν διορισμὸν διαιτητῶν, διότι μεταγενεστέρως ἢ αἵτησις αὕτη καθίσταται ἀπαράδεκτος. 35 (1869).

Ὁ ἐνάγων, ἐπιδίδων τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ, δικαιούται νὰ ζητήσῃ, ὅπως παραπεμφθῇ ἢ δίκῃ εἰς διαιτητὰς, τοῦτο ὅμως δὲν δύναται νὰ πράξῃ τὸ δικαστήριον αὐτεπαγγέλτως. 240 (1870).

Ὁ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμποροδικείων Νόμος (ἄρθρ. 1 § 2), ὑπαγαγὼν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐμποροδικῶν ἀνεξαιρέτως πᾶσαν μεταξὺ οἰωνόηποτε διαφοράν, ἀφορῶσαν πράξεις ἐμπορικὰς, κατήργησε τὴν τοῦ ἄρθρ. 51 τοῦ Ἐμπ. Νόμου περὶ ἀναγκαίως διαιτησίας μεταξὺ συνεταίρων διάταξιν. 253 (1863).

§ 3

Μὴ ὑπαρχούσης ἐναντίας συμφωνίας τῶν διαδίκων, τὸ συνυποσχετικὸν ἰσχύει ἐπὶ τρεῖς μῆνας (Πολ. Δικ. 111)· ἡ δὲ προθεσμία αὕτη ὑπολογίζεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 193 τῆς Πολ. Δικ. 177 (1838).

Ἐπὶ τε τῆς ἀναγκαίας καὶ τῆς ἐκούσιας διαιτησίας πρὸς ἐξεύρεσιν

τῆς τριμήνου προθεσμίας διὰ τὴν συνυπόσχεσιν, δεόν νὰ ὑπολογισθῇ καὶ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγένετο ὁ διορισμός τοῦ διαιτητοῦ, διότι πρόκειται περὶ προθεσμίας ἀρχομένης ἀπὸ γεγονότος. 166 (1881).

Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 111 καὶ 122 Πολ. Δικον., ἡ παράτασις τῆς προθεσμίας τοῦ συνυποσχετικοῦ δεόν νὰ γίνηται διὰ νέας, ῥητῆς καὶ ἐγγράφου δηλώσεως τῶν ἐνδιαφερομένων, οὐχὶ δὲ νὰ ἐξάγεται σιωπηρῶς ἐκ πράξεων, ἐμφαινουσῶν τὴν πρόθεσιν τῶν μερῶν πρὸς παράτασιν τῆς προθεσμίας. 174 (1885) 25 (1888).

Ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις οὕτε ὥς δημόσιον ἔγγραφον δύναται νὰ θεωρηθῇ, οὔτε ὑπαρξῇ καὶ κύρος νόμιμον καὶ ὑποχρεωτικόν ἔχει, κατὰ ῥητὴν διάταξιν τῶν ἄρθρ. 122 § 1 καὶ 111 Πολ. Δικονομίας, ἐὰν τὰ ἐκδόντα αὐτὴν πρόσωπα δὲν εἶχον ἐπιφορτισθῇ τὸ διαιτητικόν καθήκον διὰ συνυποσχετικοῦ τῶν διαφερομένων διαδίκων, περιεχομένου εἰς ἔγγραφον συμβόλαιον ἢ εἰς ἔκθεσιν· ὅθεν τὸ δικαστήριον πρὸς βεβαίωσιν τοῦ κύρους ἢ μὴ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ὀφείλει, προκαλούμενον ὑπὸ τῶν διαδίκων, ν' ἀνατρέξῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν τύπων τοῦ συνυποσχετικοῦ. 41 (1847).

Ἡ ἐνώπιον τῶν διαιτητῶν ἐμφάνισις τοῦ διαδίκου καὶ ἡ παράδοσις τοῦ συνυποσχετικοῦ εἶναι πρᾶξις, ἐμφαίνουσα παραδοχὴν τοῦ ἀκύρου συνυποσχετικοῦ καὶ ἐπιφέρουσα τὴν σιωπηρὰν παραίτησιν τῶν δυνامένων νὰ προταθῶσι κατ' αὐτοῦ ἐνστάσεων καὶ ἐνδίκων μέσων. 142 (1837).

Τὸ 22 ἐδάφιον τῶν πρὸς τοὺς Προξένους ὁδηγιῶν δὲν ἀπαγορεύει νὰ διορισθῇ μεταξὺ τῶν διαιτητῶν καὶ ἄλλοεθνῆς διαιτητῆς, ὅταν ἡ διαφορά ὑφίσταται μεταξὺ ὁμοεθνῶς καὶ ἄλλοεθνῶς. 130 (1856).

Οἱ ἄλλοδαποὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 112 Π. Δ., καθ' ἣν ἄλλοδαποὶ διαιτηταὶ πρὸς ἐκδίκασιν διαφορῶν μεταξὺ ἡμεδαπῶν δὲν δύνανται νὰ διορισθῶσι. 145 (1864).

§ 4

Οἱ διαιτηταί, ἐν σιωπῇ τῶν διαδίκων, ὀφείλουσι νὰ τηρῶσι τὴν ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικῶν διαδικασίαν (Πολ. Δικ. 114 § 1). Δὲν δύνανται ὅμως νὰ παραβλέψωσι τοὺς Ἀστικούς Νόμους καὶ ἂν ἀκόμη οἱ διάδικοι διὰ τοῦ συνυποσχετικοῦ ἐχορήγησαν αὐτοῖς τοιαύτην ἐξουσίαν. 165 (1876).

Ἐὰν οἱ διάδικοι διὰ τοῦ συνυποσχετικοῦ ἔδωκαν ἐξουσίαν εἰς τοὺς διαιτητὰς νὰ δικάσωσι κατὰ συνείδησιν, χωρὶς νὰ ἦναι ὑπόχρεοι νὰ τηρήσωσι κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἀποφάσεώς των τοὺς διαγεγραμμένους δικαστικούς νόμους, δὲν εἶναι ὑπόχρεοι νὰ συμμορφωθῶσι κατὰ τὴν διαδικασίαν καὶ τὴν σύνταξιν τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (Π. Δ. ἄρθρ. 114-116 καὶ 118)· ἐπομένως, δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἀπόφασις καὶ ἂν δὲν ἀναφέρῃ ποῦ συνεδρίασαν οἱ διαιτηταί, ποῦ ἐδημοσιεύθη ἡ ἀπόφασίς των κτλ. 129 (1836) 280 (1864).

Ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις δύναται νὰ θεωρηθῇ ἰσχυρά, ὅταν ὑπὸ μόνων τῶν πλειονοψηφούντων ὑπογραφῇ, ἀρκεῖ δὲ μόνον ν' ἀποδεικνύηται προσηκόντως, ὅτι συνέπραξαν καὶ συνδiesκέφθησαν καὶ οἱ μειονοψηφοῦντες. 309 (1857).

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 110 καὶ 115 ἐν συνδ. πρὸς τὰ ἄρθρ. 177 καὶ 179 Πολ. Δικ., ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας τῶν διαιτητῶν καὶ τῆς συμπαραλήψεως τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ ἐφαρμόζονται αἱ ἀρχαὶ περὶ τῆς ἐκ νέου συζητήσεως, συνδιασκέψεως καὶ καταρτίσεως κατὰ πλειονοψηφίαν τῶν ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων, καθ' ἕκαστον κεφάλαιον, ἐκτὸς ἐὰν οἱ διάδικοι ὥρισαν ἰδιαιτέραν διαδικασίαν.

89 καὶ 147 (1850) 151 (1851).

Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρ. 114 Πολ. Δικ., ὅτι ἡ διαδικασία τῶν διαιτητῶν γίνεται κατὰ τοὺς περὶ Εἰρηνοδίκων διαγεγραμμένους τύπους, καθ' οὓς πᾶσα πράξις τοῦ Εἰρηνοδίκου δεόν νὰ συντάσσεται ἐγγράφως (Πολ. Δικ. 499, 173—175, 102 καὶ 183), ἔπεται, ὅτι, ὅπως ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως ὁ ἐπιδιαιτητής, δεόν ἢ ὑπάρξασα μεταξὺ τῶν διαιτητῶν διχοψυφία νὰ βεβαιωθῇ εἴτε διὰ πρακτικοῦ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαιτητῶν συντεταγμένου, εἴτε διὰ τῆς ἐγγράφου τῶν διαιτητῶν ἀποφάσεως, ἢν οἱ δύο ἄμα ἢ ἐκάτερος αὐτῶν ἤθελον ὑποβάλῃ τῷ ἐπιδιαιτητῇ, εἴτε δι' οἰουδήποτε ἄλλου ἐγγράφου ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ὑπὸ τῶν δύο διαιτητῶν ὑπογεγραμμένου, οὐχὶ δὲ ἀπλῶς ἐπὶ τῇ μονομερεῖ βεβαιώσει τοῦ ἑτέρου τῶν διαιτητῶν. 307 (1861).

Ἀπόφασις ἐπιδιαιτητοῦ, ἀφορῶσα τὸν τρόπον τῆς διανομῆς ἐκπληστηριασθείσης οἰκίας καὶ οὐχὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματα τῶν συνεταίρων, καὶ ἂν ἡκυρώθη δὲν ἀνατρέπει τὸ περὶ τοῦ δικαιώματος αὐτῶν δεδικασμένον, τὸ ἐξαχόμενον ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῶν δύο διαιτητῶν.

237 (1859).

Τὰ διαφερόμενα μέρη δύνανται καὶ μετὰ τὴν διαφωνίαν τῶν πρώτων ἐπιδιαιτητῶν νὰ υποβληθῶσιν εἰς ἑνὸς διαιτητοῦ τὴν κρίσιν καὶ νὰ χορηγήσωσιν αὐτῇ τὴν ἐξουσίαν ἢ νὰ ἐκδώσῃ μόνος αὐτοτελῆ ἀπόφασιν ἢ νὰ παραδεχθῇ, ἄνευ προηγουμένης συνδιασκέψεως, μίαν ἐκ τῶν δύο ἐγγράφων γνωμῶν τῶν διαφωνούντων διαιτητῶν. 147 (1850).

§ 5

Καὶ κατὰ διαιτητικῶν ἀποφάσεων χωρεῖ ἔφεσις, ἐὰν ἡ ἀπόφασις ἦναι λόγῳ ποσοῦ ἐκκλητῇ, κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχάς, αἵτινες δὲν ἐτροποποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 116 Πολ. Δικ. 332 (1840).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 116, 123 καὶ 719 προκύπτει, ὅτι ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, ἂν μὲν ἦναι ἐκκλητῇ δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἐφέσεως, ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας τῶν τριάνκοντα ἡμερῶν, ἀφ' ἧς κοινοποιήθῃ εἰς τὸν διάδικον, ἂν δὲ δὲν ἦναι ἐφέσιμος καὶ κηρυχθῇ ἐκτελεστὴ παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, δύναται δι' ἀνακοπῆς τοῦ περὶ ἐκτελέσεως ἐντάλματος νὰ προσβληθῇ ὡς ἄκυρος, ἐπομένως, τότε μόνον ἐπιφέρει τὰ ἀποτελέσματα τοῦ τελεσιδικίως δεδικασμένου, ὅταν εἴτε δὲν εἶναι ἐφέσιμος, εἴτε ἐφέσιμος οὔσα κοινοποιήθῃ εἰς τὸν διάδικον καὶ παρέλθῃ ἡ νόμιμος προθεσμία τῆς ἐφέσεως, κηρυχθῇ δὲ ἐκτελεστὴ ὑπὸ τοῦ Προέδρου. 89 (1847).

Ἡ παρχούσης περιπτώσεως παλινδικίας κατὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, οἱ διάδικοι δύνανται μὲν νὰ προσβάλωσι ταύτην ἐντὸς τῶν συνήθων προθεσμιῶν καὶ κατὰ τοὺς συνήθεις ἐπὶ παλινδικίας τύπους, ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, ἂν ὁ χρόνος τῆς ἐξουσίας τῶν διαιτητῶν δὲ ἔληξεν, ἢ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ τὸ ἄρθρον 787 Πολ. Δικ., δύνανται ὅμως ἐν περιπτώσει περιαφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως, ἣν ὁ Πρόεδρος δὲν ἠρνήθῃ, ὡς ὀφείλει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 123 Πολ. Δικ., καὶ ν' ἀνακόψωσι τὸν ἐκτελεστήριον τύπον, ζητοῦντες τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητῶν, κατὰ παράλειψιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς παλινδικίας. Ἀμφότερα δὲ τὰ μέσα ταῦτα ὁ νόμος ἀφίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ βλαπτομένου διαδίκου, ἀλλ' ὑπαρχούσης περιπτώσεως παλινδικίας καὶ γενομένης ἀνακοπῆς τοῦ ἐντάλματος, ὅπερ ὁ Πρόεδρος ἐσφαλμένως ἐξέδωκε, δεόν νὰ κηρυχθῶσιν ἄκυρον τὸ τε ἐντάλμα καὶ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις ὑπὸ τοῦ δικάζοντος τὴν ἀνακοπὴν δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 122 § 5 καὶ 123). 91 (1878).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 117 Πολ. Δικ., εἶναι ἀπαράδεκτον τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναιρέσεως κατὰ διαιτητικῶν ἀποφάσεων. 188 (1838).

Κατὰ τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ἐκδοθεισῶν εἴτε ἐπὶ ἐκουσίαις, εἴτε ἐπὶ ἀναγκαιᾷ διαιτησίᾳ δὲν ἐπιτρέπεται αἰτήσις ἀναιρέσεως, μὴ διακρίνοντος τοῦ ἄρθρ. 117 Πολ. Δικ. Δὲν δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ, ὅτι κατηργήθη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου ὑπὸ τῆς τοῦ ἄρθρ. 719 Πολ. Δικ. 32 (1836) 210 (1838).

§ 6

Ἡ ἀπόφασις τῶν διαιτητῶν, ἥτις, ἐκτὸς ἐναντίας συμφωνίας, ἐκδίδεται κατὰ τὴν ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικείων διαδικασίαν, ἀποδεικνύει ἐκ τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεώς της, χωρὶς νὰ ἀπαιτῇται νὰ βεβαιωθῇ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 413 Πολ. Δικ., ἡ χρονολογία αὐτῆς· δὲν δύναται δὲ νὰ ἀμφισβητηθῇ ὁ χρόνος τῆς ἐκδόσεώς της ἄλλως ἢ διὰ προσβολῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ.

29 (1845) 280 (1864) 59 (1867).

§ 7

Ἐὰν ὁ εἰς τῶν διαιτητῶν, ἀγράμματος ὢν, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀπόφασιν, αὕτη δὲν εἶναι ἄκυρος, διότι, οὕσα δημόσιον ἔγγραφον, παρέχει πλήρη πίστιν περὶ τῆς συμπράξεως εἰς αὐτὴν καὶ τοῦ διαιτητοῦ τούτου. 29 (1845).

Ἡ παράβασις τῶν διαδικαστικῶν τύπων δὲν εἶναι λόγος ἀκυρότητος διαιτητικῆς ἀποφάσεως, διότι δὲν περιλαμβάνεται ἐν τῷ ἄρθρ. 122 Π. Δ., ἐκτὸς ἂν ἐν τῷ συνυποσχετικῷ συνεφωνήθη ἄλλως μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων. Ὑπέρβασις τῶν ὅρων τοῦ συνυποσχετικοῦ ὑπάρχει, ὅταν οἱ διαιτηταὶ ἐξέδωκαν τὴν ἀπόφασίν των μετὰ τὴν ἐν τῷ συνυποσχετικῷ ταχθεῖσαν προθεσμίαν, ἢ περὶ ἀντικειμένου, μὴ ἀναφερομένου ἐν τῷ συνυποσχετικῷ ἢ ἐναντίον ῥητῆς διατάξεως αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν παρημέλησαν διαδικαστικοῦ τινος τύπου. 164 (1838).

Οὐτε τὸ πρακτικόν, ἐν ᾧ ἀναφέρεται, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἔσεται ὑποχρεωτικὴ δι' ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους, οὐτε τὸ Β. Δ. τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1850, δι' οὗ ὀρίζεται, ὅτι ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἐνδίκόν τι μέσον, δύναται νὰ καταστήσῃ ἀπρόσβλητον τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ὅταν αὕτη ἐκδοθῇ ἐκπροθέσμως. 203 (1883).

Δύναται ἀπόφασίς τις διαιτητικὴ νὰ ᾔναι ἐν μέρει ἄκυρος (π. χ.

ἐάν γίνωνται δεκτὰ κοινοῦλιά τινα, ὑπερβαίνοντα τὰς αἰτήσεις τοῦ ἐνάγοντος), καὶ ἐν μέρει ἔγκυρος, διότι, κατὰ τοὺς γενικοὺς δικονομικοὺς κανόνας, ἐφαρμοζομένους καὶ ἐπὶ τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων, αἱ διάφοροι τῆς ἀποφάσεως διατάξεις ἀποτελοῦσι τοσαύτας διακεκριμένας ἀποφάσεις, ὥστε ἡ προσβολὴ ἢ ἡ ἀκύρωσις τῆς μιᾶς δὲν συνεπάγεται ἀναγκαίως καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῶν λοιπῶν. 49 (1851).

Ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐν τῇ συνήθει διαδικασίᾳ χωρεῖ ἀναψηλάφησις (Πολ. Δικ. 122). Ἄκυρος δὲ διαιτητικὴ ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ κηρυχθῇ ἐκτελεστικὴ παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν (ἄρθρ. 123). Ἄλλως, νομίμως προσβάλλεται δι' ἀνακοπῆς τὸ ἔνταλμα τῆς ἐκτελέσεως, ἢ δὲ ἀνακοπὴ αὕτη εἰσάγεται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ Ἐμποροδικεῖον, καίτοι ἢ εἰς τοὺς διαιτητὰς ὑποβληθεῖσα διαφορὰ εἶναι φύσεως ἐμπορικῆς. 216 (1875).

Ἐκ τῆς ἀντιπαράβολῆς τῶν ἄρθρ. 759 καὶ 122 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς ἄκυρος κατ' ἐνστάσιν, μόνον ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἐδ. 3 τοῦ ἄρθρ. 122, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου περιπτώσεις ἀκυρότητος, αἵτινες δύνανται νὰ προταθῶσι μόνον διὰ τῶν ἐν ἄρθρ. 116, 117 καὶ 123 Πολ. Δικ. ὀριζομένων ἐνδίκων μέσων. 276 (1879).

Ἐάν οἱ διαιτηταὶ παραλείψωσι ν' ἀποφασίσωσι περὶ τινος αἰτήσεως καὶ προσβληθῇ ἡ ἀπόφασις δι' ἀνακοπῆς τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως, γενομένης ταύτης δεκτῆς, δὲν ἀκυροῦται ὁλόκληρος ἡ ἀπόφασις, ἀλλὰ διατάσσεται ἡ ἐκδίκασις τῶν κεφαλαίων, περὶ ὧν παρέλιπε νὰ ἀποφασίσῃ ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, εἰς τοὺς διαδίκους δὲ ἀπόκειται ἢ νὰ συστήσωσι νέον διαιτητικὸν δικαστήριον ἢ νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἐκδίκασίν των. 355 (1855).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 123 Πολ. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι πᾶσαι αἱ διαιτητικαὶ ἀποφάσεις, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν τῶν Εἰρηνοδικῶν, δικαζόντων ὡς διαιτητῶν, εἰς ἃς περιήφθη τὸ τῆς ἐκτελέσεως ἔνταλμα, ὑπόκεινται εἰς ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως, ἂν ᾗναι ἄκυροι διὰ τινα τῶν ἐν ἄρθρ. 122 Π. Δ. ἀναφερομένων λόγων, μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῆς περιαφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν δύναται νὰ ζητησῇ ὁ διάδικος τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως δι' ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ ἐντάλματος, ἥτις οὐδὲν ἄλλο κυρίως εἶναι ἢ ἀγώ-

γῇ περὶ ἀκυρώσεως τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως. 91 (1876).

Ἐὰν ὁ ἀνακόπτων τὸ περὶ ἐκτελέσεως ἐντάλμα δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐφησυχάσας ὅλως ἐν τῷ μεταξύ, συνάγεται ἐντεῦθεν, ὅτι ἀπεδέξατο τὴν ἐκτέλεσιν, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν του, κατὰ τὰ ἄρθρα 485 καὶ 486 Πολ. Δικονομίας. 57 (1878).

Ἐὰν οἱ δικάδιοι διὰ τοῦ συνυποσχετικοῦ, παραιτηθῶσι πάσης προσβολῆς δι' οἰουδήποτε ἐνδίκου μέσου κατὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ ἐντάλματος, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς προσβολῆς δι' ἐνδίκου μέσου τῆς τυχόν ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τοῦ ἐντάλματος, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως, ἡ ἀπευθυνομένη οὐχὶ κατὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως ἀλλὰ κατὰ τῆς ἐκδοθείσης ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τοῦ ἐντάλματος ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου. 91 (1878).

Τοῦ ἄρθρ. 123 § 2 Πολ. Δικ. διαλαμβάνοντος, ὅτι αἱ τῶν Πρωτοδικῶν ἀποφάσεις, αἱ ἐκδιδόμεναι συνεπεῖρα ἀνακοπῆς τοῦ περιαφθέντος τύπου ἐκτελέσεως ἐπὶ διαιτητικῆς ἀποφάσεως προσβάλλονται διὰ τῶν συνηθῶν ἐνδίκων μέσων, δὲν καθιεροῖ ἐξαίρεσιν τινα τοῦ διαληφθέντος γενικοῦ κανόνος, ἀλλ' ἐννοεῖ, ὅτι τὰ τακτικὰ ἔνδिका μέσα χωροῦσιν ὅσάκις τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνει τὰς 500 δραχμὰς. 98 καὶ 99 (1847).

Αἱ ἀποφάσεις αἱ εἰς τὸ δικαστήριον τῆς ἐπιεικειᾶς, περὶ οὗ μνείαν ποιεῖται τὸ Ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου τῆς 18 Μαΐου 1829 (ἄρθρ. 2) διὰ συνυποσχετικοῦ τῶν μερῶν ὑποβαλλόμεναι, δεόν νὰ ᾔναι τελεσίδικοι, ἄλλως εἶναι ἄκυρος ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 122 § 1 Πολ. Δικ. Ἡ δὲ ἔνστασις, ὅτι αἱ ἀποφάσεις, αἱ εἰς τοιοῦτους διαιτητὰς ὑποβληθεῖσαι πρὸς κανονισμόν τοῦ τρόπου τῆς πληρωμῆς, δὲν εἶναι τελεσίδικοι, δεόν νὰ ὑποβληθῇ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, καὶ οὐχὶ δι' ἐφέσεως, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀνωτέρω Ψηφίσματος, τοιαῦται διαιτητικαὶ ἀποφάσεις δὲν προσβάλλονται δι' ἐφέσεως. 218 (1872).

ΔΙΑΚΟΠΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ¹

Περίληψις.

- § 1. Θάνατος ἀντικλήτου μὴ δικηγόρου.
 § 2. Παραίτησις, ἀπόλυσις κλπ. ἀντικλήτου δικηγόρου.
 § 3. Μεταβολαί, ἐπελθοῦσαι τοῖς διαδίκους ἢ τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῶν.
 § 4. Προδικαστικά ζητήματα.
 § 5. Ἀποτελέσματα τῆς διακοπῆς.
 § 6. Ἐκρυσία ἐπανάληψις τῆς δίκης.
 § 7. Ἀναγκαία ἐπανάληψις τῆς δίκης.
 § 8. Διαδικασία ἐπανάληψως.
 § 9. Διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις τῶν παρὰ τῶν Ἀρείων Πάγων δικῶν.

§ 1

Ἐπέρχεται βιαία διακοπὴ τῆς δίκης ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ (μὴ ὄντος δικηγόρου) πληρεξουσίου τοῦ διαδίκου, ὅταν δηλοποιηθῇ τὸ γεγονός τοῦ θανάτου πρὸς τὸν ἀντίδικον (Πολ. 463 § 1). 180 (1871).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 463 ἐδ. 2 Πολ. Δικ., ἐπέρχεται διακοπὴ τῆς δίκης, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται δηλοποίησίς τις, παραιτηθέντος, ἀπολυθέντος, ἐκπτώτου γενομένου, μετατεθέντος εἰς ἄλλην ὑπηρεσίαν ἢ ἀποθανόντος δικηγόρου, ὄντος πληρεξουσίου τινὸς τῶν διαδίκων, συνεννοῦντος ἐν ἑαυτῷ καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα, ἐν ὅσῳ δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι διωρίσθη ἄλλος ἀντίκλητος. 49 (1865).

Ὁ θάνατος τοῦ ἀντικλήτου τοῦ διαδίκου (ὄντος διωρισμένου ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς ἀνακοπῆς), ἐπιφέρει βιαίαν διακοπὴν τῆς δίκης, ἄνευ γνωστοποιήσεως τοῦ θανάτου (Π. Δ. 463 § 2). 282 (1865).

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος, εἰς ὃν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 143 Π. Δ., δύνανται νὰ ἐπιδοθῶσι νομίμως ἔγγραφα, ἔχει καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα, ἐπομένως, ἀποθανόντος τούτου ἢ ἀπολυθέντος ἢ ἐκπτώτου γενομένου

¹ Ὅρ. καὶ τὰ ἐν σελ. 138 καὶ ἐπ. ἐκτεθέντα περὶ βιαίας διακοπῆς τῆς δίκης ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνατροπὴν.

τῆς ὑπηρεσίας, ἐπέρχεται διακοπὴ τῆς δίκης, κατὰ τὸ ἄρθρ. 463 § 2 Π. Δ. καὶ ἄνευ δηλοποιήσεως τοῦ γεγονότος τούτου. 155 (1883).

Τὸ ἄρθρ. 463 § 2 Πολ. Δικ., ὀρίζον, ὅτι ἡ δίκη διακόπτεται διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀντικλήτου, ἐννοεῖ οὐ μόνον τὸν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 148 Πολ. Δικ. διοριζόμενον ἀντίκλητον, ἀλλὰ καὶ τὸν κατὰ τὰ ἄρθρα 91 καὶ ἐπομ. γενικὸν πληρεξούσιον. 205 (1884).

Ἐὰν ἔν τινι δίκη ὑπάρχωσι διορισμένοι δικηγόροι πλείονες τοῦ ἐνός, δὲν ἐπέρχεται βιαία διακοπὴ ὡς ἐκ τοῦ θανάτου, τῆς παραιτήσεως κλπ τινὸς ἐξ αὐτῶν, διότι ὁ ἕτερος ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἄλλου, ἐὰν ἡ πληρεξουσιότης του δὲν ἦτο περιωρισμένη. 40 (1866) 192 (1869) 29 (1876) 144 (1878).

Διορισθέντος τοῦ πληρεξουσίου τοῦ διαδίκου εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ἐπέρχεται βιαία διακοπὴ τῆς δίκης οὐχὶ ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὀρκίσεως αὐτοῦ. 129 (1886).

Ἡ ἐπ' ἀδείᾳ ἀπουσία τοῦ πληρεξουσίου δὲν ἀναγράφεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς λόγος διακοπῆς τῆς δίκης. 126 (1885).

Δὲν ἐπέρχεται βιαία διακοπὴ τῆς δίκης, ὅταν ὁ παραιτηθεὶς δικηγόρος ὑπερῃσπίζετο ἰδίαν ἑαυτοῦ δίκην, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπερασπίζηται τις αὐτοπροσώπως τὴν ὑπόθεσιν του καὶ συνάμα νὰ ᾔναι δικηγόρος καὶ ἀντίκλητος ἑαυτοῦ (Π. Δ. 91 καὶ 148). 198 (1884).

Εἰς τοὺς Δικηγόρους, τοὺς διορισμένους πληρεξουσίους τοῦ Δημοσίου, ἀπονέμεται ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντικλήτου (Διατ. 12 Μαΐου 1835 ἄρθρ. 1). ἄρα, ὁ θάνατος αὐτῶν, ἐπάγεται τὴν βιαίαν διακοπὴν τῆς δίκης καὶ ἄνευ τῆς περὶ τούτου δηλοποιήσεως πρὸς τὸν ἀντίδικον (Πολ. Δικ. 463 § 3). 244 (1882) 155 (1883).

Δὲν ἐπῆλθε βιαία διακοπὴ τῆς δίκης διὰ τοῦ διορισμοῦ Νομικῶν Συμβούλων εἰς ἀντικατάστασιν τῶν τέως δικηγόρων τοῦ Δημοσίου. 255 (1884).

Ὁ διορισμὸς τοῦ Νομικοῦ συμβούλου εἰς Δικαστικὸν δὲν ἀφῆρσεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δικαίωμα, ὅπως ὑπερασπίζηται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὰς ὑποθέσεις τοῦ Δημοσίου καὶ δὲν ἐπέρχεται ὡς ἐκ τούτου διακοπὴ τῆς δίκης. 210 (1889).

§ 3

Ὅπως διακοπῇ βιαίως ἡ δίκη διὰ τοῦ θανάτου τινὸς τῶν διαδίκων, ἀπαιτεῖται ἡ γνωστοποίησις τοῦ θανάτου πρὸς τὸν ἀντίδικον.

117 (1847) 45 (1851) 105 (1867) 142 καὶ 243 (1869)
88 (1870) 91 (1880) 164 (1884) 328 (1887) 267 (1888)
19 (1889).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἐὰν οὗτος ἔχη, κατ' ἄλλον τρόπον, γνῶσιν τοῦ γεγονότος τούτου. 91 (1880).

Ἡ πληρεξουσιότης παύει μὲν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ θόντος αὐτήν, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην διακοπὴ τῆς δίκης ἐπέρχεται μόνον ἀπὸ τῆς δηλοποιήσεως τοῦ θανάτου (Π. Δ. 463 § 3). αἱ δὲ μετὰ θάνατον τοῦ ἐντολέως πράξεις τῶν τρίτων μετὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ ἰσχύουσιν ὑπὲρ τῶν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ θανάτου καλῇ τῇ πίστει ἐνεργησάντων (N. 26 πρ. καὶ N. 58 (17. 1) N. 19 § 3 (39.5) καὶ 5, 10 Εἰσηγ. (3.26) § 1). Ἐπομένως, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ ἂν εἶχε γνωστοποιηθῇ ὁ θάνατος τοῦ διαδίκου, καθ' ὃν χρόνον ἐκoinοποιήθη τῷ πληρεξεξουσίῳ αὐτοῦ δικόγραφόν τι, ἢ ἂν ὁ ἀντίδικος εἶχε γνῶσιν τοῦ θανάτου αὐτοῦ. 88 (1870).

Τὴν γνωστοποίησιν ταύτην, ἐκτὸς τοῦ κληρονόμου, δικαιούται νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ὁ ἐν τῇ δίκῃ πληρεξούσιος, γνωστοποιῶν οὕτω τῷ ἀντιδίκῳ, ὅτι ἔπαυσε νὰ ἐκπροσωπῇ τὸν θανόντα· μὴ διαγράφοντος δὲ τοῦ νόμου ὠρισμένον τύπον γνωστοποιήσεως, δύναται αὕτη νὰ γίνῃ καὶ προφορικῶς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, καταχωρίζομένη ἐν τοῖς πρακτικαῖς.

306 (1883) 164 (1884) 156 (1886).

Ἄνευ γνωστοποιήσεως τοῦ θανάτου τοῦ διαδίκου δὲν ἐπέρχεται βιαία διακοπὴ τῆς δίκης (Πολ. 463 § 3). οὐδὲ ἐπέρχεται τροποποιήσις τῆς ἀρχῆς ταύτης ὡς πρὸς τὸ Δημόσιον ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἀποβιώσας ἦτο στρατιωτικός, ὑπηρετῶν ἐν τῷ στρατῷ καὶ ἐπομένως, ὅτι τὸ Δημόσιον ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἔλαθε γνῶσιν τοῦ θανάτου. 126 (1885).

Ἐὰν ἐτάχθῃ προθεσμία πρὸς ἀπόδειξιν, καὶ πρὸ τῆς λήξεως αὐτῆς ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ διαδίκου, ὅστις ὅμως δὲν ἐγνωστοποιήθη, δὲν ἐπέρχεται βιαία διακοπὴ τῆς δίκης καὶ ἡ πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμία τρέχει καὶ συμπληροῦται. 81 (1871).

Ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ δήλωσις τοῦ ἀντικλήτου, ὅτι ἀγνοεῖ ἐὰν ζῇ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπροσωπούμενος, δὲν ἔχει σημασίαν, ὡς μὴ περιέχουσα ῥητὸν ἰσχυρισμόν λύσεως τῆς πληρεξουσιότητος διὰ τοῦ θανάτου καὶ τακτικὴν γνωστοποίησιν αὐτοῦ πρὸς διακοπὴν τῆς δίκης. 209 (1882).

Οἰαδήποτε μεταβολὴ καὶ ἂν γίνῃ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὑπουρ-

ροῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δὲν δύναται νὰ ἐπέλθῃ ὡς ἐκ τούτου βιαία διακοπὴ τῆς δίκης, διότι τὸ ἄρθρ. 1, ἐδ. α' τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ. περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως τοῦ Δημοσίου κλπ., διαλαμβάνον, ὅτι τὸ Δημόσιον παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου διὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας, ἐννοεῖ τὸ ἠθικὸν πρόσωπον τοῦ Ὑπουργοῦ, ἤτοι τὴν ἀρχήν, οὐχὶ δὲ τὸ ἄτομον τοῦ Ὑπουργοῦ.

248 (1849).

Ἡ ἐκλογὴ νέου Δημάρχου δὲν ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν δίκης τοῦ Δήμου.

363 (1879).

Διατάσσοντας τοῦ νόμου, ὅτι ἡ διαχειριστικὴ ἐπιτροπὴ τῆς ἐγχωρίου περιουσίας Κερκύρας παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου διὰ τοῦ Νομάρχου Κερκύρας ὡς Πρόεδρου αὐτοῦ, ἐννοεῖ τὸ ἠθικὸν πρόσωπον τοῦ Νομάρχου, ἤτοι τὴν ἀρχήν καὶ οὐχὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐπομένως, οἰαδήποτε μεταβολὴ καὶ ἂν γίνῃ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἡ ἀρχὴ μένει ἡ αὐτὴ, ὥστε, μὴ μεταβαλλομένης τῆς ιδιότητος αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἀτόμου, δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν βιαία διακοπὴ τῆς δίκης.

295 (1883).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρ. 74 καὶ 463 § 3 Π. Δικ., ἡ μεταβολὴ τῆς καταστάσεως τοῦ διάδικου δεόν νὰ γνωστοποιῇται εἰς τὸν ἀντίδικον, ὅπως λάβῃ χώραν διακοπὴ τῆς δίκης, καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν πρόκειται περὶ μεταβολῆς τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνηλίκου, γενομένου ἐνηλίκου, οὗτος ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἐνηλικιότητά του, ὅπως δυνήθῃ ὁ ἀντίδικός του νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δίκην, προσκαλῶν αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 471, § 2, ἂν δὲν λάβῃ χώραν ἡ ἐκουσία ἐπανάληψις ἐκ τῶν διατάξεων δὲ τούτων συνάγεται, ὅτι ἡ αὐτὴ γνωστοποίησις δεόν νὰ λάβῃ χώραν καὶ ἂν ἡ δίκη δὲν ᾔναι ἐκκρεμῆς, δύναται δὲ νὰ καταστῇ τοιαύτη διὰ τινος ἐνδίκου μέσου κατὰ τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἐκδοθείσης μεταξὺ τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸν ἀνήλικον καὶ τινος τρίτου, ἄλλως, ἐν ὅσῳ τοιαύτη ῥητὴ γνωστοποίησις δὲν γίνῃ, ὁ διάδικος δύναται νὰ ἀπευθύνῃται κατὰ τοῦ ἐκπροσωπήσαντος τὸν ἀνήλικον ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος, μεθ' οὗ ἐδικάσθῃ· τούναντίον δὲ ἤθελε διατρέξῃ τὸν κίνδυνον τῆς ἀπωλείας τοῦ ἐνδίκου μέσου, μὴ κλητεύων ἐκεῖνον, μεθ' οὗ ἐδικάσθῃ καὶ ἐν ἀβεβαιότητι διατελῶν περὶ τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ ὡς ἀνηλίκου παραστάντος.

117 (1847).

Ἡ ἐνηλικίωσις, ὅπως ἐπιφέρει διακοπὴν τῆς δίκης, δεόν νὰ γνωστο-

ποιηθῇ ὑπὸ τοῦ προσώπου, εἰς ὃ ἐπῆλθεν ἡ μεταβολή (Πολ. Δικ. 463 § 3), οὐχὶ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου. 17 (1887).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 463 § 3 καὶ 467 Πολ. Δικ. (ὧν αἱ διατάξεις δὲν ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸν περὶ Ἐπιτροπείας Νόμον) ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι ὁ ἐπίτροπος δύναται ἐγκύρως νὰ ἐξακολουθῇ παριστάμενος εἰς τὴν δίκην ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπιτρόπου, ἐνόσω ἡ γενομένη τυχὸν εἰς τὸν ἀνήλικον μεταβολή διὰ τῆς ἐνηλικιωσέως του δὲν εἴχῃ δηλοποιηθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν ἀντίκλητόν του.

45 (1851) 322 (1864) 354 (1865) 46 (1874) 9 (1882).

Καὶ ἐὰν κακῶς παρέστη τις ὡς κηδεμῶν ἐφήβων ἀνηλίκων, καίτοι ἔπαυσε νὰ ἦναι τοιοῦτος, ἔνεκα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νέου περὶ ἐπιτροπείας νόμου, δὲν ἐπῆλθεν ἐντεῦθεν διακοπὴ τῆς δίκης, ὥστε νὰ ἦναι ἄκυρος ἡ μετὰ ταῦτα διαδικασία, ἀφοῦ δὲν ἐγνωστοποιήθῃ ἡ μεταβολή αὕτη εἰς τοὺς ἀντιδίκους, κατὰ τὸ ἄρθρ. 463 § 3 Πολ. Δικ.

341 (1865).

Κηρυχθέντος τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων εἰς κατὰστασιν νομίμου ἀπαγορεύσεως, ἐπέρχεται βιαία διακοπὴ τῆς δίκης. 290 (1878).

Ἡ κήρυξις τῆς πτωχεύσεως δὲν ἐπιφέρει διακοπὴν τῆς δίκης, ἀλλ' αὕτη ἐξακολουθεῖ, χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἡ ἐπανάληψις κατὰ τῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως. 188 (1869) 149 (1886).

Ἡ διάλυσις τῆς διαδίκου ἑταιρίας καὶ ὁ διορισμὸς τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐπιφέρει βιαίαν διακοπὴν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 463 § 3). 188 (1877).

Ἡ κοινοποίησις τοῦ ἐκχωρητηρίου συμβολαίου ἐκ μέρους τοῦ ἐκδοχέως τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως πρὸς τὸν ἀντίδικον δὲν ἐπιφέρει βιαίαν διακοπὴν τῆς δίκης. 295 (1883).

§ 4

Τὸ ζήτημα τῆς ἀνάρξεως τοῦ χρόνου τῆς πτωχεύσεως εἶναι προδικαστικὸν τοῦ κύρους τοῦ παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος πρὸ τῆς πτωχεύσεως δοθέντος ἐνεχύρου, ἐπομένως, ἐπιφέρει βιαίαν διακοπὴν τῆς περὶ τοῦ ἐνεχύρου δίκης (Π.Δ. 4 63 § 4) καὶ καθιστᾷ ἄκυρον τὴν πρὸ τῆς ὀρίσικῆς καὶ τελεσιδίκου λύσεως τοῦ περὶ τοῦ χρόνου τῆς πτωχεύσεως ζήτηματος, ἐκδίκασιν τῆς περὶ τοῦ κύρους τοῦ ἐνεχύρου. 410 (1866).

Ἡ ἐπὶ ψευδορκίᾳ κατὰ τῶν μαρτύρων μήνυσις, γενομένη πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς πολιτικῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς οἱ μάρτυρες οὐ-

τοι ἐξητάσθησαν, ἀποτελεῖ ἀναντιρρήτως προδικαστικὸν ζήτημα τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὅπερ καθὼ συζητητέον ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου καὶ μὴ δυνάμενον ἐπομένως νὰ ἐκδικασθῇ συγχρόνως μετὰ τῆς κυρίας ὑποθέσεως ἐπιφέρει τὴν ἀναβολὴν αὐτῆς καὶ μάλιστα τὴν τῆς δίκης βιαίαν διακοπὴν, δυνάμει τῶν ῥητῶν καὶ σαφῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 227 καὶ 462 § 4 Πολ. Δικ. 189 (1864).

§ 5

"Ἀπασαι αἱ ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς βιαίας διακοπῆς καὶ πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως ἐνεργηθεῖσαι δικαστικαὶ πράξεις εἰσὶν ἄκυροι, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 467 Πολ. Δικ. 382 (1852) 216 (1888).

Πᾶσα δικαστικὴ πράξις, ἐπιχειρηθεῖσα μετὰ τὴν βιαίαν διακοπὴν καὶ πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς δίκης, εἶναι ἄκυρος (Πολ. Δικ. 467), ὡς ταιαύτη δὲ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν (Πολ. Δικ. 807 § 5), καίτοι μὴ προταθέντος τοῦ λόγου τούτου τῆς ἀκυρότητος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀφοῦ ἡ ἀκυρότης ἔλαβε χώραν διὰ τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ μνησθέντος δικαστηρίου καὶ ἐπομένως, δὲν ἠδύνατο νὰ προταθῇ εἰς αὐτό. 49 καὶ 282 (1865).

Ἐὰν ὁ τὴν ἀνακοπὴν ὑπογράψας πληρεξούσιος καὶ ἀντίκλητος τοῦ ἀνακόπτοντος ἀποδιώσῃ καὶ πρὶν ἢ ἐπαναληφθῇ ἡ διακοπεῖσα δίκη δικασθῇ ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ἢ ἀνακοπῇ του, ἢ ἐρήμην ἀποφασίῃ εἶναι ἄκυρος, δύναται δὲ ὁ ἀνακόπτων νὰ εἰσαγάγῃ πρὸς νέαν συζήτησιν τὴν ἀνακοπὴν του, ἀντιτάσσων κατ' ἔνστασιν εἰς τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν, τὴν προσβαλλομένην πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς, τὸ ἄκυρον τῆς ἀποφάσεως ταύτης διὰ τὸν μνησθέντα λόγον. 42 (1878) 279 (1882).

Πᾶσα δικαστικὴ πράξις, γενομένη μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν διακοπὴν καὶ πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως ἀκυροῦται ὑπὲρ ἐκείνου, καθ' οὗ ἐγένετο (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 467). Ἐὰν ὅμως ἡ ἐκουσία ἐπανάληψις τῆς ὡς ἐκ τοῦ θανάτου δικηγόρου διακοπείσης δίκης κοινοποιηθῇ εἰς τινὰς μόνον τῶν διαδίκων, προκειμένου περὶ διαιρετῶν δικαιωμάτων, ἢ ἐκ τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῆς ἐπαναλήψεως τυχὸν ἀκυρότης ἀφορᾷ μόνον τοὺς διαδίκους, εἰς οὓς αὕτη δὲν ἐκοινοποιήθη, οὐχὶ δὲ πάντας. 195 (1870).

Ἡ κοινοποίησις τῆς ἐπιβαλούσης τὰς ἀποδείξεις ἀποφάσεως συγχρόνως μετὰ τῆς κηρυξάσης ἐρήμην ἐπανειλημμένην τὴν δίκην εἶναι

ἄκυρος καὶ δὲν καθίσταται ὁ διάδικος ἐκπρόθεσμος πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως καὶ ἂν ἐπηκολούθησεν ἀποδοχὴ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως διὰ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, διότι πᾶσα δικαστικὴ πράξις, ἐπιχειρηθεῖσα μετὰ τὴν διακοπὴν καὶ πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως, εἶναι ἄκυρος (Πολ. Δικ. 467). 143 (1889).

Τὸ ὅτι διεκόπη βιαίως ἡ δίκη δι' οἰονδήποτε λόγον, δὲν ἐξετάζεται ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, διακρίνοντας ἐρήμην τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων, οὐδὲ ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως ἡ ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ἐκδίκασις τῆς ἀνακοπῆς, καίτοι συντρέχουσιν περιπτώσεων τῆς βιαίας διακοπῆς, διότι, μὴ βεβαιουμένων τούτων διὰ τῆς ἀποφάσεως, προϋποτίθεται ἔρευνα καὶ ἐξέτασις ἐκ μέρους τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, διαφεύγουσα τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

99 (1849) 30 (1878).

§ 6

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 470 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι δηλοῦντος ῥητῶς τοῦ καθολικοῦ ἢ εἰδικοῦ διαδόχου ἀποβιώσαντος διαδίκου ἐπ' ἀκρατηρίου, ὅτι ἐπαναλαμβάνει ἐκουσίως τὴν ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δικαιοπαρόχου του διακοπεῖσαν δίκην δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλη τις πρὸς ἐπανάληψιν τῆς δίκης πράξις ἢ δικαστικὴ σύμπραξις. 136 (1849) 95 (1880).

Πρὸς ἐπανάληψιν τῆς βιαίως διακοπεῖσης δίκης, ὡς ἐκ τῆς μεταβολῆς τῆς καταστάσεως τῶν διαδίκων, ἀρκεῖ ἡ ἐν τῇ κοινοποιουμένῃ πράξει προτιμῆσεως δηλώσις τοῦ αὐτεξουσίου γενομένου διαδίκου, ὅτι θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην (Πολ. Δικ. 470). 274 (1884).

Ὅσάκις τὴν ἐπανάληψιν ἐπιχειρεῖ ὁ διάδικος, ἐξ οὗ ἡ διακοπή, δὲν ἀπαιτεῖται πρόσκλησις τοῦ ἀντιδίκου, πρὸς ἐπανάληψιν τῆς δίκης, ἀλλ' ἀπλῶς γνωστοποιήσις τοῦ διορισμοῦ τοῦ νέου πληρεξουσίου (Πολ. Δικ. 470). 7 (1864) 170 (1882) 126 (1885).

Δίκη, διακοπεῖσα ὡς ἐκ τῆς παύσεως τοῦ πρώην πληρεξουσίου, θεωρεῖται ἐπαναληφθεῖσα σιωπηρῶς διὰ τῆς παραστάσεως τῶν νέων πληρεξουσίων πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως καὶ δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἄλλη πράξις ἰδιαιτέρα πρὸς ἐπανάληψιν τῆς δίκης. 378 (1880).

Ἡ βιαία διακοπὴ παύει, ὅταν ὁ εἰς τῶν διαδίκων κοινοποιήσῃ τὴν περὶ ὅρκου ἀπόφασιν, ὁ δὲ ἕτερος ὁμόσῃ, δὲν δύναται δὲ ὁ κοινοποιήσας τὴν ἀπόφασιν καὶ προκαλέσας τὸν ἀντιδίκον του εἰς δόσιν τοῦ ὅρκου νὰ προτείνῃ μετὰ ταῦτα τὴν βιαίαν διακοπὴν τῆς δίκης καὶ τὴν

ἀκυρότητα τῆς ὀρκοδοσίας, παράγων ἔνστασιν ἀκυρότητος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πράξεως (Πολ. Δικ. 202). 55 (1865).

Ἐπὶ θανάτου τοῦ διαδίκου, ἡ ἐπανάληψις γίνεται δι' ἀπλῆς δηλώσεως τοῦ κληρονόμου, ὅτι θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην (Πολ. Δικ. 470 § 2 καὶ 463 § 3), κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 474 Πολ. Δικ., ἡ διακοπεῖσα δίκη ἐξακολουθεῖ καθ' ἣν στάσιν εὐρέθη πρὸ τῆς διακοπῆς. Δὲν ἔχει δὲ νομικὴν σπουδαιότητα τὸ ὅτι ἐν τῷ περιέχοντι τὴν δήλωσιν τῆς ἐπαναλήψεως δικογράφῳ δὲν περιέχεται καὶ κλήτευσίς πρὸς συζήτησιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως, διότι, τῆς ἐπαναληφθείσης δίκης ἐξακολουθούσης, καθ' ἣν στάσιν εὐρέθη πρὸ τῆς διακοπῆς, ἡ ἐν τῷ πινακίῳ ὑπάρχουσα ἐγγραφὴ θεωρεῖται ὡς νόμιμος κλήτευσίς πρὸς συζήτησιν τῆς κυρίας δίκης· ὥστε, δὲν ὑπάρχει παραβίασις τῶν περὶ ἐρημοδικίας διατάξεων. 195 (1890).

§ 7

Ἐὰν ὁ διάδικος, ἐξ οὗ ἐπῆλθεν ἡ διακοπὴ τῆς δίκης, ἐνεργήσῃ πράξεις ἐκδηλούσας τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ πρὸς ἐξακολουθήσιν αὐτῆς, ἡ μεταγενεστέρα αἰτήσις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διακοπεύσης δίκης καθίσταται ἀπαράδεκτος. 129 (1886).

Ματαίᾳ ὅλως καὶ ἄσκοπος εἶναι ἡ ἐπανάληψις τῆς κυρίας δίκης πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, δι' ἧς ἐπιδιώκεται ἡ κατάργησις ἐκείνης· δύναται δὲ νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ περὶ ἀνατροπῆς, διότι αὕτη, καίτοι οὖσα παρεμπίπτουσα τῆς κυρίας, ἔχει ὅμως καὶ αὐτοτελὴ ὑπαρξίν καὶ ὡς τοιαύτη ὑπόκειται εἰς ἰδιαιτέραν ἐπανάληψιν. 137 (1887).

§ 8

Ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης, ἐὰν ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐμφανισθῇ κηρύττεται ἐρήμην ἡ ἐπανάληψις καὶ διατάσσεται ἡ ἐξακολουθούσης τῆς συζητήσεως τῆς κυρίας δίκης (Πολ. Δικ. 473 § 1). 85 (1870).

Καὶ ἂν διὰ τῆς αἰτήσεως περὶ ἐπαναλήψεως τῆς δίκης ὀρίζεται δικάσιμος ἡ πρώτη συνεδρίασις μετὰ παρέλευσιν ὠρισμένης προθεσμίας, δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ συζήτησις, ἐὰν ἐγένετο μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης. 77 (1877).

Ἐπελθούσης βιαίας διακοπῆς τῆς δίκης, δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως αὐτῆς ἡ παράτασις τῆς πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας.

τῆς κυρίας δίκης (Π. Δ. 467). Ἐπομένως, ἡ τοιαύτη αἵτησις, ἐνωθεῖσα ἐν τῷ δικηγράφῳ τῆς περὶ ἐπαναλήψεως παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς εἶναι ἀπαράδεκτος, κηρύσσεται ὁμῶς ἐπανειλημμένη ἡ δίκη. 319 (1866).

§ 9

Κοινοποιήσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως πρὸς τὸν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἐπέρχεται διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ (τοῦ πληρεξουσίου) βία διακοπὴ τῆς δίκης· πρὸ τῆς ἐπαναλήψεως δὲ αὐτῆς ἡ πρὸς τὸν Εἰσαγγελεὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου κοινοποιήσις τῆς πρᾶξεως προτιμήσεως τοῦ Προέδρου διὰ τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντα ἀναιρεσιβλήτον εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς συζήτησις. 215 (1868).

Αἱ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δίκαι καθίστανται ὄριμοι καὶ ἐπομένως ἀποβαίνει περιττὴ ἡ ἐπανάληψις αὐτῶν, ἐὰν κοινοποιηθῇ ἀπολογητήριον, διαρκούσης τῆς προδικασίας. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει μόνον μετὰ τὴν προφορικὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως (Πολ. Δικ. 463, 468, 469, 820, 821, 822, καὶ 826).

336 (1880) 244 (1882) 248 (1883) 153 (1886) 230 (1888).

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ διακοπεῖσα δίκη δὲν χρῆζει ἐπαναλήψεως, ἀφοῦ, παρελθούσης τῆς πρὸς ἀπολογίαν προθεσμίας, οὐδεμία ὑπολείπεται κοινοποιήσις ἐγγράφου, δυναμένη ν' ἀναστείλῃ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸ πινάκιον καὶ τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως (ἄρθρ. 468, 469 § 3 821—822, 826, καὶ 827 Πολ. Δικ.).

32 (1880) 243 (1869).

Ὅπως θεωρηθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὑπόθεσις ὄριμος πρὸς συζήτησιν, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ περιττὴν τὴν ἐπανάληψιν τῆς διακοπείσης δίκης, δεόν οὐχὶ ἀπλῶς νὰ παρῇλθεν ἡ πρὸς ἀπολογίαν προθεσμία, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκοινοποιηθῇ πράγματι ἐκ μέρους τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἀπολογητήριον. 37 (1883).

Ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, δικάζοντος κατ' οὐσίαν, ἡ δίκη καθίσταται ὄριμος (καὶ ἐπομένως ἀποβαίνει περιττὴ ἡ ἐπανάληψις τῆς διακοπείσης δίκης) μόνον μετὰ τὸ πέρας τῆς προφορικῆς διαδικασίας.

75 (1864).

Ἀπαγόρευσις τοῦ ἀναιρεσεύοντος, μὴ γνωστοποιηθεῖσα τῷ ἀναιρεσιβλήτῳ πρὸ τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, δὲν ἐπιφέρει βιαιάν διακοπὴν τῆς δίκης. 363 (1879).

Ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου κατ' αἵτησιν ἀναιρέσεως δίκη θεωρεῖται μὴ ὥριμος, ὅταν δὲν κατετέθησαν προσηκόντως εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὰ δικόγραφα (Π. Δ. 469 § 3). 166 (1877).

Ἐὰν ὁ θάνατος τοῦ διαδίκου ἐπέλθῃ μετὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τὴν κατάθεσιν τῶν ἐγγράφων παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ δικαστηρίου, ἡ ἐπανάληψις τῆς δίκης ἀποβαίνει περιττή, κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 468, 469 § 3, 821 καὶ 822 τῆς Πολ. Δικ. 11 (1878) 48 (1882).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 469 § 3 Πολ. Δικ., αἱ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δίκαι εἰσὶν ὥριμοι μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῶν ἐγγράφων, ὥστε, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν ἀπαιτεῖται ἐπανάληψις τῆς διακοπείσης δίκης. 76 (1886).

ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ

Περίληψις

§ 1. Ἐμπορικαὶ δίκαι.

§ 2. Διεξαγωγὴ ἀποδείξεων.

§ 1

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1851 Νόμου περὶ δικαστικῶν διακοπῶν, αἱ ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις ἐξακολουθοῦσι νὰ δικάζωνται καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν, ἄνευ διακρίσεως τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ εἰσὶν ἐκκρεμεῖς, αἱ δὲ προθεσμῖαι ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων τρέχουσι καὶ κατὰ τὰς διακοπὰς. 245 (1869).

Προκειμένου περὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως, δύναται ἄνευ περαιτέρω διατυπώσεων, νὰ διεξαχθῇ ἡ ἀπόδειξις καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν (Νόμου περὶ δικαστ. διακοπῶν τῆς 5 Ἰουλίου 1851, ἄρθρ. 1). 27 (1854).

§ 2

Κατὰ τὰς δικαστικὰς διακοπὰς ἀναστέλλονται αἱ πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τεταγμέναι προθεσμῖαι, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων. 22 καὶ 74 (1857).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀπὸ 5 Ἰουλίου 1851 νόμου περὶ δικαστικῶν διακοπῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν ἀναστέλλονται αἱ

πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων προθεσμίαι, ὡς πρὸς τὰς μὴ ὑπαγο-
 μένας εἰς τὸ τμήμα τῶν διακοπῶν ὑποθέσεις· κατ' ἀκολουθίαν, ἐὰν
 προθεσμία τις ἀρχίσῃ πρὸ τῶν διακοπῶν διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς
 ἀποφάσεως, ἡ προθεσμία αὕτη διακόπτεται κατὰ τὸ τῶν διακοπῶν διά-
 στημα καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου, ὡς πρὸς τὸ
 ὑπόλοιπον τῆς πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας. 93 (1862).

Αἱ δικαστικαὶ διακοπαὶ ἐπιφέρουσι τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐνάρξεως
 τῆς πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου προθεσμίας ὡς καὶ τῆς τῶν λοιπῶν ἀποδει-
 κτικῶν μέσων μέχρι τῆς 1 Σεπτεμβρίου. 119 (1866).

Ἡ κατὰ τὰς διακοπὰς γενομένη δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου
 δὲν εἶναι ἑναρξίς διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως, καὶ ἐπομένως ἐγκύρως
 δίδεται ὁ ὅρκος μετὰ τὰς διακοπὰς. 368 (1866).

Κατὰ τὰς διακοπὰς διεξάγονται μόνον αἱ ἀποδείξεις, αἵτινες ἤρ-
 ξαντο ἤδη διεξαγόμεναι πρὸ τῶν διακοπῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ ἢ
 τοῦ δικαστηρίου καὶ οὐχὶ ὅτε μόνον κλήτευσις πρὸς διεξαγωγὴν ἢ δό-
 σιν ὅρκου ἔλαβε χώραν. 55 (1865).

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν δικαστικῶν διακοπῶν, δὲν δύναται νὰ δοθῇ
 ἐγκύρως ὁ ὅρκος ἐπὶ πολιτικῆς διαφορᾶς ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου, διορι-
 σθέντος Εἰσηγητοῦ ὑπὸ πολυμελοῦς Δικαστηρίου, διὰ τὴν ὀρκοδοσίαν. 157 (1874).

ΔΙΑΝΟΜΗ

Περίληψις.

- § 1. Ἀγωγή περὶ διανομῆς.
- § 2. Ἀπόφασις περὶ διανομῆς.
- § 3. Πραγματικὴ διανομή.

§ 1

Ἡ περὶ διανομῆς δίκη εἶναι συνοπτικὴ, καίτοι παρεμπιπτόντως κατ'
 αὐτὴν προτείνονται ζητήματα, ἀφορῶντα διεκδίκησιν κληρονομίας, ἥτοι
 ἂν τὸ δεῖνα ἢ δεῖνα κτῆμα ἀνήκῃ ἢ μὴ εἰς τὴν πατρικὴν περιουσίαν. 133 (1854).

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἀρθρ. 1088 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., τότε μόνον
 ἐγείρεται ἡ περὶ διανομῆς συνοπτικὴ ἀγωγή, ὅταν ὁ ἐνάγων θεωρῇ

τοὺς ἀντιδίκους κατέχοντας ὡς συγκληρονόμους ἢ συγκυρίους τὰ διανεμητέα πράγματα, ἄλλως, ἀρμόζει ἡ τῆς κληρονομίας ἢ ἡ διεκδικητική συνήθης ἀγωγή.

174 (1863).

Τὸ περὶ κυριότητος προδικαστικὸν ζήτημα, ἀναφύμενον ἐν τῇ περὶ διανομῆς δίκη, ὡς παρεμπόπτουσα πρότασις, δύναται ἐν τῇ αὐτῇ δίκη νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἐκδικασθῇ, κατὰ τὰ ἄρθρ. 227 καὶ 229 Πολ. Δικ., συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 234, δι' ὧν, ὡς δικονομικός, κατηργήθη ὁ Ν. 18 Π. (44.1), καθ' ὃν ἡ περὶ διανομῆς κοινῷ πράγματι ἀγωγή καθίσταται ἀπαράδεκτος, ἀμφισβητουμένης τῆς συγκυριότητος τοῦ ἐνάγοντος μὴ κατόχου.

102 (1847 176 (1851)).

Ἡ ἀγωγή περὶ διανομῆς κοινῶν κτημάτων προϋποτίθεται ἀναγκαίως τὴν τῶν διανεμητέων κτημάτων συγκυριότητα, τουτέστιν, ὅτι ὁ ἐνάγων κατέχει κοινῶς καὶ ἀδιαιρέτως μετὰ τοῦ ἐναγομένου τὰ διανεμητέα κτήματα· ὅθεν, ἂν ὁ ἐναγόμενος ἀμφισβητήσῃ τὴν συγκυριότητα καὶ συγκατοχὴν τοῦ ἐνάγοντος, ἡ ἀμφισβήτησις αὕτη, ἀποτελοῦσα ἄρνησιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, καθιστᾷ ὑπόχρεω τὸν ἐνάγοντα, ν' ἀποδείξῃ τὴν βάσιν ταύτην, δηλαδή, ὅτι κέκτηται τὴν κατοχὴν ὡς συγκύριος μετὰ τοῦ ἐναγομένου· ἀλλ' οὐδαμῶς δύναται ὁ ἐνάγων νὰ ἐγείρῃ κατὰ τὴν περὶ διανομῆς δίκην νέαν κυρίαν ἀγωγὴν περὶ ἐπιδικίας τῆς ἐλλειπούσης κυριότητος.

225 (1868).

Οὐδεὶς νόμος ἀπαιτεῖ τὴν καλὴν πίστιν ὡς ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς περὶ διανομῆς κοινῷ πράγματι ἀγωγῆς.

85 (1890).

§ 2

Ἡ πρὸς τὸν ἀντίδικον κοινοποίησις τῆς ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ ὀρισθείσης ἡμέρας καὶ ὥρας πρὸς ἐπίδειξιν τῶν διανεμητέων ἀκινήτων εἰς τοὺςπραγματογνώμονας καὶ ἐνέργειαν τῆςπραγματογνωμοσύνης εἶναι διατύπωσις οὐσιώδης, καὶ διὰ τοῦτο ἡ παράλειψις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς τῶνπραγματογνώνων γνωμοδοτήσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 201 Π. Δ., διότι μόνον διὰ τῆς τοιαύτης κλητεύσεως ὁ διάδικος δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς πράξεως ταύτης καὶ ἐπομένως νὰ παρευρεθῇ καὶ ἐπιφέρῃ ὅσας ἔχει ἀντιρρήσεις καὶ ἰδίως ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τῶν εἰς τοὺςπραγματογνώμονας ἐπιδεικνυμένων ὡς διανεμητέων κτημάτων, τὴν ὅποιαν βραδύτερον δὲν εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀμφισβητήσῃ, μὴ γνωρίζων τίνα τὰ ἐπιδειχθέντα κτήματα, τίς ἡ ἔκτασις καὶ τίνα τὰ ὅρια αὐτῶν.

267 (1880).

§ 3

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου (Ν. 3 πρ. Π. (10.3) Ν. 3 Βασ. (ΙΒ. Β) Ν. 22 § 4 καὶ Ν. 56 Π. (10.2) Ν. 56 Βασ. (ΜΔ. Γ'), ἀντικείμενον τῆς περὶ διανομῆς ἀγωγῆς εἶναι οὐ μόνον ἡ διαίρεσις τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνάσκησις προσωπικῶν ἀγωγῶν τῶν κοινωνῶν μεταξὺ τῶν, καθόσον εἰς τινὰ αὐτῶν περιῆλθεν ἐκ τοῦ κοινοῦ πράγματος κέρδος ἢ εἰς τὸ κοινὸν πρᾶγμα ἐπῆλθε βλάβη. Περιλαμβάνονται δὲ ἐν τῇ περὶ διανομῆς δίκῃ καὶ οἱ ὑπὸ τινος τῶν κοινωνῶν συλληχθέντες καρποὶ τοῦ κοινοῦ πράγματος.

Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ τὸ ἄρθρ. 1097 Π. Δ. ὀρίζει τήν μεταξὺ τῶν κοινωνῶν δοτέαν ἀμοιβαίαν λογοδοσίαν. Ὅθεν, ὑπαρχούσης ἐκκρεμοῦς δίκης περὶ διανομῆς, ἡ ἀγωγή τοῦ συγκαινωνοῦ περὶ ἀποδόσεως ἐκ τοῦ κτήματος τούτου τῶν ἀναλογούντων αὐτῇ καρπῶν, δὲν εἶναι δίκη ἀνεξάρτητος τῆς περὶ διανομῆς ἐκκρεμοῦς δίκης. 78 (1880).

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ ἔρ. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ

ΔΙΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΙΝ ἔρ. ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Περίληψις.

- § 1. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ δικηγόρου.
- § 2. Ἀντιμισθία δικηγόρου καὶ ἐργολαβία δίκης.
- § 3. Πίναξ δικηγορικῶν δικαιωμάτων καὶ ἀνακοπή κατ' αὐτοῦ.

§ 1

Ἐὰν Δικηγόρος τις ᾖναι πληρεξούσιος τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων, μετὰ ταῦτα δὲ γίνῃ τοῦ ἐτέρου ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσα δικαστικὴ πράξις. 224 (1869).

Τὸ ἄρθρ. 138 Ὁργ. Δικ., ἀπαγορεῦον εἰς τοὺς παρὰ τινι δικαστηρίῳ διωρισμένους Δικηγόρους νὰ συνηγορῶσιν εἰς ἄλλο δικαστήριον, δὲν διατάσσει καὶ τὸ ἄκυρον τῶν δικαστικῶν πράξεων τοῦ τοιοῦτου Δικηγόρου, τῶν ἀπευθυνομένων εἰς δικαστήριον, παρ' ᾧ δὲν εἶναι διωρισμέ-

νος, ὡς διατάσσεται ῥητῶς τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 159 καὶ 171 περὶ τῶν πράξεων τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ τοῦ Κλητῆρος, ἀλλ' ὑποβάλλει αὐτὸν μόνον εἰς πειθαρχικὴν καταδίκην. 57 (1847) 21 (1853).

23, 59 καὶ 75 (1855) 131 (1857) 59 (1858) 49, 56 καὶ 151 (1868) 13 (1870) 257 (1874) 248 (1876) 6 καὶ 9 (1877).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 138 Ὁργ. Δικ. ἀπαγορεύεται εἰς τὸν παρὰ τινι δικαστηρίῳ διωρισμένον Δικηγόρον νὰ ἐνασκή τὰ καθήκοντα αὐτοῦ παρ' ἄλλῳ δικαστηρίῳ, ἐντεῦθεν δ' ἔπεται, ὅτι αἱ ὑπὸ Δικηγόρων ἐπιχειρούμεναι διαδικαστικαὶ πράξεις εἰσὶν ἄκυροι, ἐὰν υπερβαίνωσι τὸν κύκλον τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξουσίας, ἥτοι ἐπεχειρήθησαν ὑπὸ Δικηγόρων ἐνώπιον δικαστηρίων, εἰς ἃ δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι γενικῶς δὲ τοῦ νόμου ἀπαγορεύοντος εἰς τὸν μὴ διωρισμένον παρὰ τινι δικαστηρίῳ Δικηγόρον νὰ ἐνασκή παρ' αὐτῷ δικηγορικὰ καθήκοντα, ἔπεται, ὅτι εἰσὶν ἄκυροι οὐ μόνον αἱ κατὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησιν ἐπιχειρούμεναι διαδικαστικαὶ πράξεις ἀλλὰ καὶ αἱ τῆς πρὸ τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς προδικασίας. Ἡ δὲ παρὰ τοῦ ἄρθρ. 138 Ὁργ. Δικ. ἀπειλουμένη πειθαρχικὴ τιμωρία τοῦ Δικηγόρου δὲν ἀποκλείει τὴν ἀκυρότητα τῶν ἐπιχειρηθεισῶν πράξεων.

273 (1874) 52 (1875) 18 καὶ 106 (1876) 6, 9 καὶ 252 (1877) 11, 53, 181, 210 καὶ 228 (1878) 126 (1879) 9 (1880) 30, 126, 286 καὶ 300 (1881) 222 (1883) 66 (1886) 17, 248 καὶ 264 (1888).

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ἐπὶ κοινοποιήσεως ἀποφάσεως, ὑπογραφείσης τῆς παραγγελίας παρὰ μὴ ἁρμοδίου Δικηγόρου. 248 (1888).

Τὸ δικαίωμα, ὅπερ ὁ ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1842 νόμος ἀπένειμεν ἰδίως εἰς τοὺς Δικηγόρους, δηλ. νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιον πάντων τῶν Εἰρηνοδικείων, πρὸς ὑπεράσπισιν ἀλλοτρίων δικαίων, χωρὶς νὰ ἀπαιτῇται πρὸς τοῦτο εἰδικὸς διορισμὸς παρ' αὐτοῖς, οὐδεμίαν ὑποστὰν τροποποίησιν διὰ τοῦ Νόμου τῆς 22 Φεβρουαρίου 1847, διατηρεῖται ἀκέραιον. 358 (1866).

Οἱ Δικηγόροι, κατὰ τὰ ἄρθρα 136, 142, 151, 216, 276, 89, 97 καὶ 300 Ὁργ. Δικ., εἰσὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι, ὡς τοιοῦτοι, ἐπομένως, δύνανται νὰ παυθῶσιν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως (ἄρθρ. 27 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1843) καθόσον δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ὑπάρχει νῦν νόμος περιοριστικὸς τοῦ δικαίουματος τούτου· οὐδὲ κωλύεται ἡ Κυβέρνησις νὰ

πράξει τοῦτο ἐκ τῆς ἐπελθούσης ἀμνηστίας, διότι αὕτη καταργεῖ μὲν τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν (Ποιν. Δικ. 5), ἐπομένως καὶ τὴν ποινικὴν καταδίδωξιν, ἀλλὰ δὲν ἀποστερεῖ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ προμνησθέντος ἀπολύτου δικαιώματος, οὗτινος δύναται κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς νὰ ποιήσῃται χρῆσιν καὶ δι' ὃ τυγχάνει ἀνεξέλεγκτος ὑπὸ τῶν δικαστηρίων καὶ ἐπομένως, δὲν ὑπέχει εὐθύνην, δυναμένην νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως. 237 (1875).

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων (ἄρθρ. 136, 142, 151, 216, 276, 89, 97 καὶ 300), οἱ Δικηγόροι εἰσὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι, διοριζόμενοι διὰ Β. Δ. κτλ. καὶ ἡ ὑπηρεσία αὐτῶν εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς πᾶσαν ἄλλην· αἱ δὲ ἐκ τῆς δικηγορικῆς ὑπηρεσίας πηγάζουσαι πρόσδοι, ὡς μὴ προερχόμεναι ἐκ μισθοδοσίας, ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς φορολογητέαι, κατὰ τὸν περὶ τοῦ φόρου τῶν ἐπιτηδευμάτων νόμον, ὥστε ὁ νόμος οὗτος οὐδόλως μετέβαλε τὰς προεκτεθείσας τοῦ Δικαστ. Ὁργανισμοῦ διατάξεις. 237 (1875).

Ὁ Δικηγόρος, ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, κατέχων ἐπικεκυρωμένα ἀντίγραφα, κοινοποιήεντα εἰς τὸν ἐντολέα του ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, δύναται νὰ ἐκδώσῃ ἐξ αὐτῶν ἄλλα ἀντίγραφα, ἐπικυρῶν ταῦτα διὰ τὴν ἀκρίβειαν, καὶ ἡ κοινοποίησις αὐτῶν ἔχει τὰς αὐτὰς συνεπείας πρὸς τὰ κοινοποιούμενα ἀντίγραφα, τὰ ἐπικεκυρωμένα ὑπὸ τῆς κατεχούσης τὸ πρωτότυπον ἀρχῆς (Πολ. Δικ. 424, 426 § 2 καὶ 3 καὶ Ὁργ. 151). 56 (1845) 18 (1865) 164 (1872) 9 (1882).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν τὸ ἀντίγραφον τοῦτο ἐκοινοποιήθῃ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων πρὸς τὸν ἕτερον ἐν ἑτέρᾳ δίκῃ. Καὶ ἐλλείψεις δὲ ἂν ὑπάρχωσιν εἰς τὸ τοιοῦτον ἀντίγραφον, δὲν δύναται νὰ παραπονεθῇ ὁ κοινοποιήσας αὐτὸ διάδικος, διότι αἱ ἐλλείψεις αὗται ἐνεκεν αὐτοῦ προήλθον. 9 (1882).

Ὁ Δικηγόρος μόνον τὴν παρ' αὐτῷ, ὡς Δικηγόρῳ κατὰθεσιν ἐγγράφων δύναται νὰ βεβαιώσῃ καὶ οὐχὶ τὴν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ γενομένην παρ' αὐτοῦ (246, 559 καὶ 580 Π. Δ.), ἐπομένως, δὲν εἶναι δεκτὸν πρὸς ἀπόδειξιν ἀντίγραφον τῶν προτάσεων, ἐπικεκυρωμένον ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου Δικηγόρου καὶ οὐχὶ ὑπὸ τοῦ Γραμματέως. 108 (1868).

§ 2

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 145 καὶ 165 τοῦ Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων, ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς Κλητῆρας ὡς καὶ εἰς τοὺς Δικηγόρους ἐπίσης νὰ

συμφωνῶσιν ἐκ προκαταβολῆς περὶ ἀντιμισθίας, δοτέας αὐτοῖς ἐκτὸς τοῦ νομίμου τέλους ἢ δικαιώματος, ἢ δὲ γενομένη τυχὸν συμφωνία λογίζεται ἄκυρος, δυναμένου τοῦ δικαστηρίου καὶ αὐτεπαγγέλτως ν' ἀκυρώσῃ ταύτην καὶ ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἐπ' αὐτῆς στηρίζομένην ἀγωγὴν.
329 (1853) 16 (1854).

Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 145 Ὁργ. Δικ., ὅταν ἡ ἐκχώρησις τῆς περὶ ἧς ἡ δίκη ἀπαιτήσεως γίνῃ πρὸς Δικηγόρον μετὰ τὴν ὀριστικὴν καὶ τελεσίδικον αὐτῆς ἐκδίκασιν. 1 (1854).

Ἐὰν ἡ ὥρεα γίνῃ διὰ προγενεστέρας καὶ ἤδη τετελεσμένas δίκας, δὲν παραβιάζεται οὔτε τὸ ἄρθρ. 145 Ὁργ. Δικ., οὔτε αἱ διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.
18 (1858).

Τὸ ἄρθρ. 145 Ὁργ. Δικ., ὡς ρυθμίζον μόνον τὴν δικηγορικὴν ἀντιμισθίαν, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τοὺς κοινούς ἐντολοδόχους, ὧν αἱ πρὸς τοὺς ἐντολεῖς σχέσεις ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν περὶ ἐντολῆς γενικῶν ἀρχῶν.
172 (1858).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 145 Ὁργ. Δικ., καθ' ἣν δὲν δύναται οἱ Δικηγόροι νὰ συμφωνῶσι πρὸς βλάβην τῶν διαδίκων περὶ ἀντιμισθίας αὐτῶν κτλ. δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐφαρμογὴν καὶ ὡς πρὸς τοὺς μὴ Δικηγόρους, τοὺς διεξάγοντας ἢ ὑπερασπιζομένους δίκην τινὰ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐκείνων, εἰς τὰ ὅποια ἐπιτρέπεται νὰ παρίστανται ὡς πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων καὶ μὴ Δικηγόροι, ἀλλὰ τούτων ἡ ἀντιμισθία κανονίζεται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων κατὰ τὸ μέτρον τῆς δίκης καὶ τῆς εὐγλωττίας καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ἐνθα ἔδρεύει τὸ τοιοῦτον δικαστήριον (N. 1 Βασ. 50. 14)· ἐκ τούτων δὲ ἔπεται, ὅτι ἡ μὲν μετὰ τὸ πέρας τῆς δίκης μεταξὺ τοιούτων συνηγόρων καὶ τῶν διαδίκων συμφωνία περὶ τῆς δοτέας ἐκείνοις ἀντιμισθίας ἰσχυρὰ ἐστίν, καθόσον δὲν ὑπερβαίνει τὰ ἑκατὸν χρυσᾶ νομίσματα (N. 1 καὶ 11 Π. (50. 14), ἡ δὲ διαρκούσης τῆς δίκης τοιαύτη συμφωνία περιοριστέα ἐστίν εἰς τὸ ποσόν, τὸ ἀνάλογον εἰς τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς δίκης κλπ.
231 (1878).

Ἡ ἐξαγόρασις ἢ ἐργολαβία δίκης ἀπαγορεύεται ἐν γένει καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ καὶ Βυζαντινῷ κράτει Δικηγόρους, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ N. 53 Π. (2. 14) Βασ. IB (11. 27). 231 (1887).

§ 3

Ἡ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 242 τοῦ Ὁργαν. τῶν δικαστηρίων ἐκδιδομένη

πρᾶξις τοῦ Προέδρου, ἡ κηρύττουσα εἰσπράξιμα τὰ δικαιώματα τῶν Δικηγόρων, ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν εἴτε πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς της, εἴτε μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 235, 871 καὶ 872 Πολ. Δικ. 41 (1846) 136 (1875) 225 (1882).

Κατὰ τοῦ πίνακος δικηγορικῶν δικαιωμάτων, ὃν ἐκήρυξεν ἐκτελεστὸν ὁ Πρόεδρος, ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ, δυνάμει τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 235 Πολ. Δικ., ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακοπὴ εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, οὗτινος ὁ Πρόεδρος ἐκήρυξεν ἐκτελεστὸν τὸν πίνακα, ἀνεξαρτήτως ποσοῦ, ἄλλως, ἐὰν εἰσῆγετο ἐνώπιον κατωτέρου δικαστηρίου, ὅα προσεβάλλετο ὁ ὀφειλόμενος σεβασμὸς πρὸς τὴν ἱεραρχίαν (Πολιτ. Δικ. 209, 240, 871 καὶ 945—950).

306 (1875) 26 (1877) 225 (1882) 193 (1884).

Ἡ ἐκ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος δικαιοδοσία, ὡς ἐξαιρετικὴ, δεόν νὰ περιορίζηται μόνον εἰς τὴν ἀμφισβήτησιν, ἥτοι τὴν ἐλάττωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου γενομένης ἐκκαθαρίσεως τῶν δικαιωμάτων, πᾶσα δὲ ἄλλη ἀπαίτησις τοῦ ἀνακόπτοντος, περιλαμβάνουσα ἀξίωσιν περὶ ἀποδόσεως προκαταβληθέντων, ὑπερβαίνοντων τὴν νόμιμον ἀντιμισθίαν τοῦ Δικηγόρου, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Ἡ δὲ ἔνστασις αὕτη τῆς ἀναρμοδιότητος καὶ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης νὰ προταθῇ, ὡς ἀφορῶσα τὴν δημοσίαν τάξιν. 193 (1884).

Οὐ μόνον δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῶν κηρυχθέντων ἐκτελεστῶν πινάκων δικηγορικῶν δικαιωμάτων, ἀλλὰ καὶ δι' ἐνστάσεως, ὅταν ἐνάγηται τις ἐπὶ τῇ βάσει τοιούτων πινάκων, δύναται νὰ ἐνασκήσῃ ὁ ἐναγόμενος τὰ κατ' αὐτῶν δικαιώματά του. 336 (1884).

Ὁ ἐπὶ τῇ βάσει πίνακος δικηγορικῶν δικαιωμάτων, κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ, ἐνάγων, ἀπαλλάσσεται τῆς πρὸς ἀποδείξιν ὑποχρεώσεως, διότι ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον, ὅτι ὁ πίναξ ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ βάσει πῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, ἐπιτρέπεται ὅμως εἰς τὸν ἐναγόμενον ἢ ἀνταποδείξας τῆς πληρωμῆς τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων. Πρὸς παραδοχὴν δὲ τῆς ἀγωγῆς δεόν οὐ μόνον αἱ ἐν τοῖς πίναξιν ἀναφερόμεναι ἐργασίαι νὰ ᾤσιν ἀληθεῖς, ἀλλὰ καὶ ἡ δι' ἐκάστην αὐτῶν ὀρισθεῖσα ὑπὸ τοῦ οἰκείου Προέδρου ἀμειβὴ σύμφωνος πρὸς τὸ Διάταγμα τῆς διατιμῆσεως. 336 (1884).

Τὰ ἄρθρα 240 καὶ ἐπ. τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων, τὰ προνοοῦντα

περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰσπράξεως τῶν τελῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ἐπιτρέπουσι διὰ πίνακος, κηρυττομένου ἐκτελεστοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου, τὴν εἰσπραξίν τῶν ὀφειλομένων· οὐδεμία ὅμως νομικὴ διάταξις ἀπαγορεύει εἰς τὸν ἐφοδιασθέντα διὰ ταιούτου πίνακος νὰ ἐνασκήσῃ τὰ δικαιώματά του ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτὰ ἔτι μᾶλλον διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, παρεχούσης αὐτῷ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ δικαίωμα πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου, ὅπερ δὲν δύναται νὰ πράξῃ διὰ μόνου τοῦ ἐκτελεστοῦ πίνακος. 126 (1864).

ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΝ¹

Περίληψις.

- § 1. Προσόντα τῶν δικογράφων.
- § 2. Ἀκυρότης τῶν δικογράφων.
- § 3. Κατὰ τίνων δέον ν' ἀπευθύνονται τὰ δικόγραφα.

§ 1

Πρωτότυπον τοῦ δικογράφου εἶναι αὐτὸ τὸ παρὰ τοῦ κλητῆρος ἐπιδιδόμενον πρὸς τὸν ἀντίδικον καὶ ἐξ αὐτοῦ κυρίως δύναται νὰ ἐξαγάγῃ οὗτος ὅσας κατὰ τῆς προδικασίας προτείνει ἀκυρότητας, τὸ δὲ παρὰ τῷ κοινοποιῶντι μένον δὲν λογίζεται πρωτότυπον, ὡς δυνάμενον νὰ μεταβληθῇ. 26 καὶ 175 (1862).

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 136 Πολ. Δικ., τὰ παρὰ διαδίκου εἰς διάδικον ἐγχειριζόμενα δικόγραφα δέον, πρὸς τοῖς ἄλλοις, νὰ διαλαμβάνωσι καὶ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου· ὅθεν, ἀποφασίς, παραδεξαμένη, ὅτι οὐδαμῶς βλάπτει, ἂν εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἀντιδίκους κοινοποιηθεῖσαν γνωστοποίησιν τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως ἐκ παραδρομῆς ἐτέθη τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ μάρτυρος Ἐλευθερίου Π. ἀντὶ τοῦ ὀνοματεπωνύμου τοῦ διαδίκου Ἐλευθερίου Μ., παραβιάζει τὴν ἀνωτέρω διάταξιν τῆς Πολ. Δικονομίας. 20 (1886).

Ἡ ἐν τοῖς δικογράφοις μνηεὶα τῆς ιδιότητος, ὅφ' ἣν παρίσταται διάδικός τις εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἐνεργοῦντα ἄλλοτρίῳ ὀνόματι· ἐὰν

¹ Ὅρα καὶ τὴν σχετικὴν Νομολογίαν τῆς λ. Ἀγωγῇ ἐν σελ. 3—4.

ὁμως δὲν μνημονεύεται, ὅτι τις ἐνεργεῖ ὡς ἐκδοχεὺς τῶν δικαιωμάτων ἄλλου, ἢ παράλειψις αὕτη δὲν ἔχει σημασίαν, διότι ἡ ιδιότης αὕτη δηλοῖ ἀπλῶς τὸν τρόπον, καθ' ὃν οὗτος ἐκτήσατο τὴν ἀπαίτησιν, οὐδαμῶς δὲ συντελεῖ εἰς προσδιορισμὸν τοῦ ἐνεχομένου προσώπου. 187 (1886).

Ἡ ἀνώνυμος ἐταιρία ἀρκούντως ὀρίζεται ἐν τῇ δικογράφῳ διὰ τῆς ὀνομασίας τῆς καὶ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς (Ἐμπ. Νόμου ἄρθρ. 31) ὥστε ἀκυρότης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ὑφίσταται. 35 (1890).

Ἐκ τῆς ἐσφαλμένης ἐν τῇ δικογράφῳ σημειώσεως τῆς κατοικίας δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης, ἐὰν δὲν προκύπτῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος. 245 (1853) 349 (1879).

Ἐὰν ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς ἐν τῇ δικογράφῳ μνείας τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν, διότι αὕτη προκύπτει ἐκ τῆς προηγουμένης διαδικασίας ἢ ἐξ ἄλλων ἐγγράφων, ἢ παράλειψις αὕτη δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὸ δικόγραφον.

34 (1847) 197 (1871) 242 (1873).

Ἡ διαμονὴ διαφέρει σπουδαίως τῆς κατοικίας, ἢ δὲ μνεία τῆς θέσεως, ἣν ἔχει ὁ εἰς τῶν διαδίκων, π. χ. ὅτι εἶναι κλητὴρ παρὰ τῇ βασιλικῇ γραφείῳ, δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἑλλειψιν τῆς μνείας, ὅτι ὁ διάδικος οὗτος εἶναι κάτοικος Ἀθηνῶν. 83 (1848).

Καὶ ἂν δὲν ἀναφέρηται ἐν τῇ δικογράφῳ ἡ κατοικία ὠρισμένου Ταμεία, δὲν ἐπέρχεται ἐντεῦθεν ἀκυρότης, μὴ ἐγειρομένης ἀμφιβολίας περὶ τούτου, διότι ἡ ἔδρα αὐτοῦ εἶναι πασίδηλος ἐκ τοῦ περὶ Ὅργαν. τῶν Ταμείων Νόμου ΣΞΔ' καὶ τῶν σχετικῶν διαταγμάτων. 176 (1886).

Ἡ ιδιότης παντὸς δικογράφου ρυθμίζεται οὐχὶ ἐκ τοῦ διδομένου ὑπὸ τοῦ διαδίκου τίτλου, ἀλλ' ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ καὶ δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ ὁ ἀληθὴς χαρακτήρ του. 28 (1846).

Τὸ ἄρθρ. 136 τῆς Πολ. Δικ. ἀπαιτεῖ μὲν γὰρ ἀναφέρηται ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι ὁ σκοπὸς τῶν δικογράφων, ἤτοι ἡ ὀνομασία αὐτῶν, ἀλλὰ τῆς διατάξεως ταύτης μὴ κειμένης ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, δὲν δύναται ἐκ τῆς ἑλλειπούσης ἢ ἐσφαλμένης ὀνομασίας δικογράφου τινὸς γὰρ προκύψῃ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 201 Πολ. Δικ., ἀκυρότης, ἐφ' ὅσον δὲν μεταβάλλεται ἐντεῦθεν τὸ οὐσιῶδες αὐτοῦ περιεχόμενον, ἐπομένως, ἀποφανθέντος τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου, ὅτι τὸ κοινοποιηθὲν δικόγραφον, καὶ περ ἐπιγραφόμενον ἔφεσις, ἀποτελεῖ ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου του ἀνακοπὴν, ὡς περιλαμβάνον, κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ Ἐφε-

τείου, πάντα τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς τοιαύτης ἀνακοπῆς, οὐδαμῶς παραβιάζεται ἡ μνησθεῖσα διάταξις. 239 (1886).

Ἡ κλῆσις πρὸς ἐμφάνισιν τοῦ ἀντιδίκου, γραφεῖσα κάτωθι τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὄρκον ἀποφάσεως, εἶναι ἰσχυρά. 31 (1888).

Δικόγραφον, φέρον μὲν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαδίκου, ἀλλὰ διὰ χειρὸς ἄλλου γεγραμμένην, δὲν εἶναι ἔγκυρον, τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διαδίκου ὑπογραφὴν. 206 (1859).

§ 2

Δικόγραφον, μὴ γραφὲν ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐνσήμου χάρτου, δὲν εἶναι ἄκυρον, ἀλλ' ὅπως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου δέον νὰ ἐπισυναφθῇ ὁ ἀρμόδιος σφραγιστὸς χάρτης μετὰ τοῦ νομίμου προστίμου. 31 (1877).

Ὁ Εἰσαγγελεὺς δύναται ἀτιμωρητὴ νὰ δεχθῇ τὸ παρὰ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐπιδιδόμενον αὐτῷ δικόγραφον, τὸ ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου γεγραμμένον, οὔτε ἀπάδει πρὸς τοῦτο τὸ ἄρθρον 45 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, διότι τοῦτο προβλέπει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν δημοσίαις ἀρχῇ ἤθελε παραδεχθῇ ἀπὸ ἰδιώτην ὁποιονδήποτε ἔγγραφον, ἀλλ' ὁ δικαστικὸς κλητὴρ εἶναι πρόσωπον δημόσιον. 61 (1862).

§ 3

Δίκη, συνεπεῖα δικογράφου, ἀπευθυνομένου μὲν κατὰ πολλῶν, μὴ κοινοποιηθέντος δ' εἰς πάντας, δὲν δύναται νὰ συζητηθῇ χωρὶς νὰ γίνῃ παραίτησις ὡς πρὸς ἐκείνους, πρὸς οὓς δὲν ἐκοινοποιήθη. 276 (1877).

Αἱ δικαστικαὶ πράξεις τῶν διαδίκων δέον ν' ἀπευθύνωνται κατὰ τῶν ἀντιδίκων, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τῶν ὁμοδίκων ἢ καὶ ἀπλῶς τῶν μὴ διωκόντων ἀντίθετον πρὸς ἐκείνους συμφέρον. 149 (1886),

ΔΩΣΙΔΙΚΙΑ ὅρ. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ.

Ε Γ Γ Ρ Α Φ Α

Περίληψις.

- § 1. Περί τῶν δημοσίων ἐγγράφων καὶ τοῦ καταρτισμοῦ αὐτῶν.
 § 2. Καταρτισμὸς τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.
 § 3. Τύπος τῶν ἐγγράφων.
 § 4. Περί πρωτοτύπων καὶ ἀντιγράφων.
 § 5. Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῶν ἐγγράφων ἐν γένει.
 § 6. Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῶν δημοσίων ἐγγράφων.
 § 7. Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.
 § 8. Βεβαία χρονολογία.
 § 9. Ἐμπορικὰ βιβλία.
 § 10. Ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν.
 § 11. Περί εἰκονικότητος καὶ ἀντεγγράφων.
 § 12. Συσχετικὰ ἔγγραφα.
 § 13. Προσαγωγή τῶν ἐγγράφων ἐν γένει.
 § 14. Προσαγωγή τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων.
 § 15. Ἀμφισβήτησις τῆς γνησιότητος ἐγγράφου
 § 16. Προσβολὴ ἐγγράφου ὡς πλαστοῦ.
 § 17. Ἐπίδειξις ἐγγράφων.

§ 1

Δὲν διατάσσει ὁ νόμος, ὅτι ὀφείλει ν' ἀναφέρῃ ἐν τῇ συμβολαιογραφικῇ ἐγγράφῳ τὸ κώλυμα τοῦ Συμβολαιογράφου ὁ ἀναπληρῶν αὐτὸν Εἰρηνοδίκης ἢ εἰρηνοδικιακὸς Πάρεδρος, ἐπομένως, ὅταν ὁ β' Πάρεδρος συντάξῃ συμβόλαιον, εἰκάζεται, ὅτι ἐκωλύοντο οἱ πρὸ αὐτοῦ.

261 (1855) 155 (1858).

Πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον δεόν ν' ἀναφέρῃ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ Συμβολαιογράφου καὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, πρέπει δὲ τὸ τοιοῦτον νὰ μνημονεύηται ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ δὲν ἀρκεῖ ἢ ἐν τέλει τοῦ συμβολαίου ἀπλὴ ὑπογραφή τοῦ Συμβολαιογράφου (Ὁργ. Δικ. ἀρθρ. 181 καὶ 185).

34 (1841) 20 (1842) 65 (1867) 75 (1876) 338 (1880).

Τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμον τοῦ Συμβολαιογράφου πρέπει νὰ ἀναφύρῃται διακεκριμένως καὶ ὁλογράφως κατὰ διαφορὰν τῆς ὑπογραφῆς, ἥτις καὶ διὰ τοῦ ἀρχικοῦ μόνον στοιχείου τοῦ ὀνόματος ἢ κατὰ σύντημσιν αὐτοῦ δύναται νὰ τεθῇ (Ὁργ. Δικ. 181, § 1). 338 (1880).

Προκειμένου περὶ προσθηκῶν, γενομένων εἰς συμβόλαια, ὃ σκοπὸς τοῦ νόμου πληροῦται, ὡς αἱ γενόμεναι προσθήκαι, διορθώσεις ἢ μεταβολαὶ ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ συμβολαίου ὑπάρχουσι κατακεχωρισμένοι κατὰ τρόπον, ἀποκλείοντα πᾶσαν περὶ ὑποβολιμαίας αὐτῶν παρειαγωγῆς ὑπόνοιαν, ὃ δὲ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ, ἵνα ἐκάστη προσθήκη καὶ μεταβολὴ ἢ διορθώσις ὑπογράφηται χωριστὰ ὑπὸ τῶν συμβαλλομένων, τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου, ἀλλ' ἐπιτρέπει νὰ γίνη καὶ μοναδικὴ βεβαίωσις περὶ πολλῶν προσθηκῶν συγχρόνως καὶ αὕτη δεόν νὰ ὑπογράφηται, κατὰ τὴν μνησθεῖσαν διάταξιν τοῦ νόμου, ὑπὸ τῶν εἰρημένων προσώπων.

100 (1874).

Ἐὰν τὸ συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον δὲν ἀναφέρῃ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν κατοικίαν τῶν συμβαλλομένων εἶναι ἄκυρον (Ὅργ. Δικ. 181).

215 (1853).

Τὸ συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὸ ἐπάγγελμα τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, ὡς καὶ τὸν τόπον, ἐνθα συνετάχθη τὸ ἔγγραφον.

44 (1842).

Ἄν καὶ τὸ ἄρθρον 181 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων ἀπαιτῇ νὰ ἀναφέρηται ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ ἔγγραφῳ ἡ κατοικία τῶν συμβαλλομένων, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ λέξις κατοικία δὲν δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ δι' ἄλλων ταυτοσημάντων λεξεων· π. χ. ὅτι ὁ συμβαλλόμενος εἶναι ἐξ ὠρισμένης πόλεως.

165 (1847).

Τὸ ἄρθρ. 185 Ὅργ. Δικ. ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ φέρωσι τὰ συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα ἢ τὴν ὑπογραφήν τῶν συμβαλλομένων ἢ τὴν βεβαίωσιν τῆς ὁμολογίας αὐτῶν, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπογράψωσιν, σὺν δὲ μόνον τὴν οἰκοθεν ἐκ μέρους τοῦ Συμβολαιογράφου γενομένην μνείαν, ὅτι ὁ συμβαλλόμενος δὲν ὑπέγραψεν ὡς ἀγράμματος.

41 (1847).

Αἱ ιδιότητες, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχωσιν οἱ κατὰ τὸ ἄρθρ. 179 Ὅργ. Δικ. προσλαμβανόμενοι ὡς μάρτυρες εἰς τὰ συμβόλαια, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρονται ῥητῶς ἐν τῷ συμβολαίῳ, ὅτι ὑπάρχουσιν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάρχωσιν· ὅθεν, ἂν δὲν ἀμφισβητηθῶσι, τὸ τοιοῦτον συμβόλαιον εἶναι ἔγκυρον (Ὅργ. Δικ. 182, 184 καὶ 185).

274 (1856).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 179 § 2 Ὅργ. Δικ., οἱ μάρτυρες πρέπει νὰ ᾔναι πολῖται Ἕλληνες, ἀλλ' οὔτε τὸ ἄρθρον τοῦτο ὀρίζει, ὅτι ἡ ιδιότης αὕτη τῶν μαρτύρων δεόν νὰ μνημονεύηται ἐν τῇ συμβολαιογραφικῇ

πράξει, οὔτε τὸ ἄρθρ. 181, τὸ ὀρίζον τοὺς τύπους, καθ' οὓς ἐπὶ ποι-
νῇ ἀκυρότητος πρέπει νὰ συντάσσωνται αἱ συμβολαιογραφικαὶ πρά-
ξεις, διαγράφει νὰ γίνηται μνεία ἐν αὐταῖς καὶ ὅτι οἱ μάρτυρες εἰσι
πολῖται Ἑλληγνες· ἐπομένως, ἐκ τῆς ἐλλείψεως ταιαύτης μνείας δὲν
ἐπέρχεται ἀκυρότης. 126 (1847) 252 (1854) 103 καὶ 154 (1881).

Τὸ ἄρθρ. 181 Ὁργ. Δικ. ἀπαιτεῖ ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ ἐγγράφῳ
τὴν μνείαν ἀπλῶς τῆς κατοικίας τῶν μαρτύρων, ἥτοι τοῦ τύπου, ἐν ᾧ
οὔτοι κατοικοῦσι πραγματικῶς κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τοῦ
συμβολαίου καὶ οὐχὶ τοῦ τῆς μονίμου αὐτῶν κατοικίας. 29 (1865).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ μνημονεύηται ἐν τῷ συμβολαιογραφικῷ ἐγγράφῳ,
ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν εἶναι συγγενεῖς τῶν συμβαλ-
λομένων, κατὰ βαθμόν, ἀπαγορευόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου. 246 (1854).

Οὐδεμίαν συνέπειαν δύνανται νὰ ἔχῃ διὰ τὸ κῦρος τοῦ συμβολαίου
τὸ περιστατικόν, ὅτι ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων εἶναι κωφός, ὅταν
ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμβολαίου ἀποδεικνύηται, ὅτι τὸ συμβόλαιον ἀνεγνώσθη
ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου πρὸς τοὺς συμβαλλομένους. 194 (1849).

Ἡ μὴ ἀνάγνωσις τῶν συμβολαιογραφικῶν ἐγγράφων μετὰ τὴν σύν-
ταξιν αὐτῶν καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς παράλειψις τῆς περὶ τῆς ἀναγνώσεως
ταύτης μνείας δὲν ἐπιβάλλονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἀλλ' ἐπισύ-
ρουσι μόνον κατὰ τοῦ παραβάτου Συμβολαιογράφου πειθαρχικὸν πρό-
στιμον (Ὁργ. Δικ. 184 καὶ 135)· ἀπεναντίας ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων, οἷα
καὶ ἡ τῆς κατακυρώσεως (Πολ. Δικ. 979 καὶ 980), ἡ διατύπωσις τῆς
ἀναγνώσεως καὶ ἐπιβεβαιώσεως ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὡς
οὐσιώδης. 92 (1886).

Αἱ ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρ. 179 Ὁργ. Δικ. ἀκυρότητες τοῦ συμ-
βολαιογραφικοῦ ἐγγράφου δὲν ἀφορῶσι τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἐπο-
μένως δύνανται νὰ καλυφθῶσι διὰ τῆς συναιρέσεως. 270 (1857).

Ὅσακις ὁ νόμος ἀπαιτεῖ τὴν ἐκπλήρωσιν τύπου τινὸς ἐν τινι δημο-
σίῳ ἐγγράφῳ, δεόν ἡ τήρησις τοῦ τύπου τούτου νὰ ἀποδεικνύηται ἐξ
αὐτοῦ τούτου τοῦ δημοσίου ἐγγράφου. 149 (1865).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 398 Πολ. Δικ. ἔπεται, ὅτι δημόσια ἐγγράφα εἰσι καὶ
τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἐγχωρίων ἀρχῶν, κατὰ τοὺς νομι-
μοὺς τύπους συντασσόμενα, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων αὐτῶν
καὶ κατὰ τύπον, ἐν ᾧ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ συντάττωσι ταιαῦτα.
37 (1850) 170 (1877).

Δὲν δύναται νὰ συνταχθῇ ἐπίσημος πράξις καὶ δὴ πληρεξούσιον ἐνώπιον τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Προξένων τῆς Ἑλλάδος παρ' ἀλλοδαποῦ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος (Ὁδηγία πρὸς τοὺς Προξένους τῆς 1 Ἰανουαρίου 1834 ἀριθ. 3 § 4). 65 (1846).

Τὰ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, γενόμενα πληρεξούσια διὰ τὰς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐκκρεμεῖς τοῦ Δημοσίου δίκας εἰσὶ δημόσια ἔγγραφα (Πολ. Δικ. 398 καὶ 94), ἐπομένως παρεκτικὰ ἀποδείξεως ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν προσεβλήθησαν ὡς πλαστά (Πολ. Δικ. 400, 401 καὶ 403). Ὅθεν, ἀποδεικνύουσι τὸν διορισμὸν πληρεξουσίου, διακόπτοντα τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνατροπῆς. 74 (1888).

Τοῦ ἄρθρ. 118 Πολ. Δικ., ἐξισοῦντος τὰς διαιτητικὰς ἀποφάσεις, ὡς πρὸς τὰ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀποτελέσματα, πρὸς τελεσιδίκους ἀποφάσεις, ἔπεται, ὅτι καὶ αὗται θεωροῦνται δημόσια ἔγγραφα.

29 (1845) 280 (1864) 59 (1867).

Τὸ πιστοποιητικόν, ὅπερ ἐκδίδει εἰς πρόφην Ὑπουργός, δὲν εἶναι ἔγγραφον ἐπίσημον Ὑπουργοῦ, ἀλλ' ἐκμαρτύριον. 218 (1868).

Μόνα τὰ ἐν τῇ Ἑλεγκτικῇ Συνεδρίῳ ὑπάρχοντα βιβλία ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς σημειώσεων, οὐχὶ δὲ αἱ τῶν ὑπαλλήλων προσθήκαι. 48 (1876).

Τὰ συμβόλαια λογίζονται ἔγκυρα ἐνόσω δὲν ἀκυρωθῶσι δικαστικῶς. 13 (1879).

§ 2

Ἰδιόχειρος σημειώσεις τοῦ διαδίκου, ἄνευ ὑπογραφῆς, δὲν ἀποτελεῖ ἔγγραφον ἀπόδειξιν, οὐδ' ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἀλλ' ἀπλοῦν μόνον τεκμήριον, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, καθ' ὅς περιπτώσεις δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις.

210 (1853) 94 (1857) 124 (1866).

Ὅταν τὸ εἰς ἰδιωτικὸν ἔγγραφον ὄνομα τῆς ὑπογραφῆς δὲν ᾔται ὁλοκλήρως γεγραμμένον δι' ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων, ὑπάρχει λόγος ἀκυρότητος (Πολ. Δικ. 409), ἐκτὸς ἂν ὁ ὑπογράφας, οὕτως ἀτελῶς συνειθίζε νὰ θέτῃ τὴν ὑπογραφὴν του. 85 (1846).

Ἐπὶ ὑπογραφῆς ἐγγράφων, τὸ κύριον ὄνομα ἕκαστος δύναται νὰ γράψῃ, ὑπογράφων ὅπως συνειθίζει καὶ μόνον τὸ πατρωνυμικόν δέον νὰ γράφηται, κατὰ νόμον, ὁλόκληρον. 304 (1873).

Τὸ ἔγγραφον, τὸ ὑπογραφέν παρὰ τινος, οὐχὶ διὰ τοῦ ἀληθοῦς καὶ κοινῶς γνωστοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ δι' ὀνόματος συνθηματικοῦ ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλου προσώπου, σχετικῶς πρὸς τινὰ ὑπόθεσιν ὀρισθέντος, δύναται νὰ ἔχῃ ἀποδεικτικὴν δύναμιν μεταξὺ τῶν συνομολογησάντων τὴν τοιαύτην συμφωνίαν, ὅρκει νὰ ἀποδεικνύηται αὕτη διὰ τῶν νομίμων ἀποδεικτικῶν μέσων.

11 (1862).

Ἡ συνήθως ἐν ταῖς ὑπογραφαῖς συγκοπὴ τῶν τελευταίων συλλαβῶν τοῦ κυρίου ὀνόματος δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 409 Πολ. Δικ.

151 (1864).

Ὅπως ἔχῃ κῦρος ἰδιωτικόν ἔγγραφον καὶ ὅπως θεωρηθῇ κατ' ἀποδεικτικόν τύπον συντεταγμένον καὶ δυνάμενον ν' ἀποτελέσῃ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὡς παρέχον πιθανότητα περὶ τοῦ ἀποδεικτέου γεγονότος, ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ δι' αὐτοῦ ὑποχρεωμένου, ἥτοι τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις διαδίκου ἢ ἐκείνου, ὑφ' οὗ οὗτος ἐκπροσωπεῖται (Πολ. Δικ. 305 καὶ 409).

131 (1865).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 409 Πολ. Δικ., τότε μόνον δὲν ἔχει κῦρος ἰδιωτικόν τι ἔγγραφον, ὅταν ἐκ δύο συμβαλλομένων ὑπογράψῃ μόνον ὁ εἰς καὶ δὲν ὑπογράψῃ ὁ ἕτερος. Ἐὰν ὅμως, ἀφ' ἐνὸς ὑπάρχῃ εἰς συμβαλλόμενος καὶ ἀφ' ἑτέρου δύο, ὡς συγκοινωνοὶ τῆς ὑποχρεώσεως, καὶ ἐκ τῶν δύο τούτων ὑπογράψῃ μόνον ὁ εἰς, τὸ ἔγγραφον ἔχει κῦρος καὶ ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν ὡς πρὸς τὸν ὑπογράψαντα.

253 (1853).

Ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 409 Πολ. Δικ. διέπονται ἀναγκαιῶς καὶ αἱ συναλλαγματικαὶ καὶ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, ὡς ἰδιωτικὰ ἔγγραφα.

284 (1862).

Ἰδιωτικόν ἔγγραφον, περιέχον ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν, συνταχθὲν δὲ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 410 Πολ. Δικ., εἶναι ἄκυρον καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ οὔτε ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως.

105 (1878).

Τὰ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα, τὰ περιέχοντα ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν, ἐξ ἧς παράγονται ἀμοιβαίαι ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα, ἵνα ἔχωσι κῦρος δεόν νὰ συντάσσωνται εἰς διπλοῦν (Πολ. Δικ. 410). Οὐδὲ ἔχει ἀποδεικτικὴν δύναμιν περὶ τοιούτων ἀμοιβαίων ὑποχρεώσεων ἐπιστολὴ, γραφεῖσα ἐκ μέρους τοῦ ἐνὸς τῶν συμβαλλομένων πρὸς τὸν ἕτερον.

248 (1884).

Ἰδιωτικόν ἔγγραφον, ἀμφιμερὴ σύμβασιν ἐμφαῖνον, ἀλλὰ μὴ συν-

ταχθὲν κατὰ τοὺς ὁρίσμοὺς τοῦ ἄρθρ. 410 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὕτε ὡς ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὁ διάδικος, ὅστις, τὸ καθ' ἑαυτόν, ἐξεπλήρωσε τὴν ἐν αὐτῷ περιεχομένην συμφωνίαν. 105 (1878) 234 (1880).

Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ἐκείνου, καθ' οὗ προσάγονται, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ᾖ ἡνι ἢ ὑποχρέωσις τούτου πρὸς ἐκτέλεσιν ἀμφιμεροῦς συμβάσεως. 234 (1880).

Ἐγγράφα ἰδιωτικά, ἀποδεικνύοντα ἀμφοτεροβαρῆ σύμβασιν, εἰσὶν ἔγκυρα, ἐὰν φέρωσι τὴν ὑπογραφὴν τῶν ἐτέρων συμβαλλομένων, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν τοῦ κατέχοντος τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον. Καὶ διὰ τῆς ἐκτέλεσεως τῆς συμβάσεως, τῇ συμπράξει τῶν συμβαλλομένων, κυροῦται αὕτη, οἷα σδῆποτε ἔλλειψις καὶ ἂν ἔχη τὸ ἔγγραφον. 171 (1873).

Ὁ σκοπὸς τοῦ ἄρθρ. 410 Πολ. Δικ. ἐπιτυγχάνεται καὶ ὅταν ἀντὶ πολλῶν πρωτοτύπων συνταχθῇ ἐν κοινόν, ὅπερ κατ' ἀμοιβαίαν τῶν συμβαλλομένων συναίνεσιν κατετέθη εἰς χεῖρας τρίτου ἐπὶ σκοπῷ κοινῆς χρήσεως. 45 (1854).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 410 Πολ. Δικ., τὸ περιέχον ἀμοιβαίας ὑποσχέσεις ἰδιωτικὸν ἔγγραφον δέον, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, πρὸς τῇ ὑπογραφῇ τῶν συναλλασσομένων, οὐ μόνον νὰ συνταχθῇ εἰς πολλὰ πρωτότυπα, ὅσα εἰσὶ τὰ μέρη τὰ ἔχοντα ἴδιον καὶ ἀντίθετον συμφέρον, ἀλλὰ καὶ νὰ σημειωθῇ ἐν ἐκάστῳ αὐτῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν συνταχθέντων πρωτοτύπων, οὐδὲ ἐπιτρέπεται ν' ἀποδειχθῇ δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων ἢ ἐκδόσεις τῶν πολλῶν πρωτοτύπων. 115 (1864) 226 (1871) 105 (1878).

Προκειμένου περὶ πραγμάτων, ὀφειλομένων δυνάμει τελεσιδίκων ἀποφάσεων, ἐφαρμόζεται μόνον τὸ ἄρθρ. 409 Πολ. Δικ., οὐχὶ δὲ τὸ ἄρθρ. 410, ὅπερ προνοεῖ περὶ ἀμοιβαίων ὑποχρεώσεων. 461 (1866).

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου καὶ 410 τῆς Π. Δ. ὑποβάλλουσιν εἰς τὰς διατυπώσεις ταύτας τὰς τετελεσμένας συμβάσεις καὶ οὐχὶ τὰς ἀπλᾶς συμβάσεις καὶ προτάσεις. 81 (1858).

Ἐπὶ τῶν ἑτεροβαρῶν συναλλαγμάτων, δὲν ἀπαιτεῖται εἰμὴ μόνον ἡ ὑπογραφή ἐκείνου, ὅστις ὑποχρεοῦται. Ταιοῦτον δὲ ἑτεροβαρὲς συνάλλαγμα εἶναι τὸ ἔγγραφον, δι' οὗ ὑπόσχεταί τις νὰ πληρώσῃ πρὸς τὴν μνηστὴν του ὠρισμένον ποσὸν ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν, μεταμεληθεὶς, δὲν ᾔθελεν ἔλθῃ μετ' αὐτῆς εἰς γάμον. 79 (1846).

Τὸ ἔγγραφον, δι' οὗ τις ἀναδέχεται νὰ καταρθώσῃ συμβιβασμὸν με-

ταῦτ' οὐκ ἀντιτίκων, ἐφ' ὥρισμένη ἀμοιβῇ ἐκ μέρους τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων, περιέχει ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν καὶ δεόν νὰ συνταχθῇ εἰς διπλοῦν, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦ ἐγγράφου (Π. Δ. 410). 267 (1853).

Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνεχύρου δὲν εἶναι ἀμφιμερὲς σύμβασις, ἐπομένως δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 410 Πολ. Δικ. 164 (1878).

Ἰδιωτικὸν ἐγγράφον, μὴ περιέχον ἀμφοτεροβαρῆ ὑποχρέωσιν, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ συντάσσῃται εἰς διπλοῦν. 127 (1859).

Εἴτε σύμβασις παρακαταθήκης, εἴτε ἐγγύησις θεωρηθῇ περιέχον ἐγγράφον τι, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ συνταχθῇ τοῦτο εἰς διπλοῦν, διότι δὲν περιέχει ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν (Π. Δ. 409 καὶ 410). 439 (1878).

Τὸ μὴ κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦ ἄρθρ. 410 Πολ. Δικ. συνταχθὲν ἰδιωτικὸν ἐγγράφον εἶναι ἄκυρον, ἐκτὸς ἂν ἐκτελεσθῇ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν συμβαλλομένων. 77 (1870).

Εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ διπλῶν ἐγγράφων διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 410 Πολ. Δικ., ὡς προκύπτει ἐκ τῶν συνδυασμένων ἄρθρ. 109 καὶ 195 Ἑμπ. Νόμου, ἐκτὸς τῶν ῥητῶς ἐν αὐτῷ μνημονευομένων περιπτώσεων (π. χ. ἄρθρ. 39 καὶ 289).

47 (1854) 288 (1859) 103 (1869) 132 (1876) 197 (1878) 55 (1885).

§ 3

Κατὰ γενικὸν κανόνα (Πολ. Δικ. 386), ὑπαρχούσης ἀμφισβητήσεως, ἐὰν ὁ τύπος ἐγγράφου τινὸς ἦτο κατὰ τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς ἐκδόσεώς του ὁ ἰσχύων νόμιμος τύπος, δεόν ν' ἀποδειχθῇ παρὰ τοῦ προσάγοντος τὸ ἐγγράφον. 231 (1850).

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 386 καὶ 396 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι δημόσια ἐγγράφα εἰσι καὶ τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐγγωρίων ἀρχῶν, κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, συντασσόμενα, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων των καὶ κατὰ τόπον, ἐν ᾧ αὐταὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ συντάσσωσι τοιαῦτα. Ἐπομένως, τοιαῦτα ὄντα παρέχουσι πλήρη ἀπόδειξιν, ἄνευ διακρίσεως ἂν ᾖ περιβεβλημένα ἢ μὴ τῆς προσκυρώσεως τοῦ αὐτόθι διπλωματικοῦ Πράκτορος τῆς Ἑλλάδος. 170 (1877) 25 (1879).

Προκειμένου περὶ ἐγγράφου, συνταχθέντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὁ προσάγων αὐτὸ ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι συντεταγμένον κατὰ τοὺς ἰσχύοντας ἐν τῷ τόπῳ καὶ χρόνῳ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ νομίμους τύπους (Πολ. Δικ. 386). 102 (1878).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 386 Πολ. Δικ., ὁ τύπος τοῦ ἐγγράφου ρυθμίζεται κατὰ τοὺς νόμους, τοὺς ἰσχύοντας ἐν ᾧ τόπῳ καὶ χρόνῳ ἐξεδόθη τὸ ἐγγράφον. Ἐπομένως, ἐὰν κατὰ τὸν ἀλλοδαπὸν νόμον ἐπιτρέπηται ἡ σύνταξις ἰδιωτικοῦ πληρεξουσίου, τὸ τοιοῦτον πληρεξούσιον εἶναι ἔγκυρον διὰ τὴν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων παράστασιν, καίτοι τὸ ἄρθρ. 93 Πολ. Δικ. ἀπαίτεῖ τὴν σύνταξιν συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου.

18 (1846).

§ 4¹

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 244 καὶ 246 τοῦ Ὁργ. Δικ., ὁ Γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου ὑποχρεοῦται νὰ διδῇ εἰς τὸν ἔχοντα συμφέρον ἀντίγραφον τῶν παρ' αὐτῷ παρακατατεθειμένων ἐγγράφων (Ὁργ. Δικ. 151, 244 καὶ ἐπ.), καὶ τὸ ἀντίγραφον τοῦτο, καίπερ ἐξ ἀντιγράφων ἐξαχθέν, θεωρεῖται ὡς πρωτότυπον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 426 § 4 Πολ. Δικ., ὅταν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 427 § 2 καὶ 3, ὁ καθ' οὗ διεξάγεται ἡ ἀπόδειξις, καίπερ ὢν ὑπόχρεως, ἀρνεῖται νὰ δώσῃ τὸ πρωτότυπον. 18 (1847).

Μὴ διακρίνοντος τοῦ νόμου μεταξὺ ἀντιγράφων ἐπικεκυρωμένων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, παρ' ἣ ὑπάρχει κατατεθειμένον τὸ πρωτότυπον, καὶ ἀντιγράφων ἐπικεκυρωμένων ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, τῆς κατεχούσης ἀντίγραφον ἐπικεκυρωμένον ὑπὸ τῆς ἐχούσης πρὸς τοῦτο ἀρμοδιότητα καὶ ἐξηγημένων ἐξ ἄλλων νομίμως ἐπικεκυρωμένων ἀντιγράφων, ἔπεται, ὅτι ὡς πρωτότυπα θεωροῦνται καὶ τὰ ὑπὸ Δικηγόρου ἐπικεκυρωμένα ἀντίγραφα τῶν παρ' αὐτῷ κατατεθειμένων καὶ ἐπικεκυρωμένων ὑπὸ τοῦ δικαστ. Γραμματέως ἀντιγράφων τῶν ὑπὸ τούτου φυλλασσομένων ἀποφάσεων. 18 (1847) 18 (1865) 164 (1872) 9 (1882).

Ἀντίγραφον ἀποφάσεως, μὴ φέρον τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ ἀρμοδίου δημοσίου ὑπαλλήλου ἀλλ' ἰδιώτου (ἔστω καὶ τοῦ διαδίκου αὐτοῦ), εἶναι ἄκυρον, ἢ ἐν κοινοποιήσεσι τοῦ τοιοῦτου ἀντιγράφου δὲν κινεῖ τὴν πρὸς χρῆσιν ἐνδίκων μέσων προθεσμίαν (Πολ. Δικ. 426 § 3).

400 (1880) 224 (1888) 77 (1890).

Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὸν διάδικον νὰ βεβαιῶι ἢ ἐπικυρῶι τὰ ἀντίγραφα ἐκ τῶν εἰς χεῖράς του ἀπογράφων ἐπιστῆμων συμβολαίων, ἅτινά εἰσιν ἐπίσης ἔγκυρα ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων ἐκδιδόμενα καὶ ἐπικυρούμενα ἀντίγραφα τῶν παρ' αὐτοῖς γενομένων ἢ κατατεθειμένων ἐγγράφων.

268 (1873).

¹ Ὁρ. καὶ τὰς ἐν λ. Δικηγόρος, σελ. 340, ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου

Τὴν ἀκρίθειαν τῆς ἀντιγραφῆς ἀντιγράφου ἐξ ἀπογράφου δεόν νὰ ἐπικυρώσῃ ἢ ἀρμυρία ἀρχή, δὲν ἀρκεῖ δὲ ἢ ἐπικύρωσις τοῦ διαδίκου, ἄλλως ἢ κοινοποιήσεις τοιοῦτου ἀντιγράφου εἶναι ἄκυρος (Πολ. Δικ. 862 καὶ 863). 84 (1878) 232 (1879) 407 (1880).

Πιστοποιητικὰ ἀρχῶν περὶ τοῦ περιεχομένου τῶν πρωτοτύπων οὐ-
δεμίαν παρέχουσι περὶ αὐτῶν ἀπόδειξιν, ὅταν ὁ ἀντίδικος δὲν ἀποδέχη-
ται αὐτὰ ὡς ἀληθῆ (Π. Δ. 393, 395, 399, 426 καὶ 427). 93 (1872).

§ 5

Ὅσάκις πρόκειται περὶ ἐγγράφων, μὴ ὑποβαλλομένων παρὰ τοῦ νόμου εἰς ῥητοὺς τύπους καὶ ἐκφράσεις, ἐπὶ ποιῆ ἄκυρότητος διατεταγ-
μένας, δύναται ὁ δικαστὴς νὰ τὰ ἐρμηνεύσῃ καὶ νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τοῦ περι-
εχομένου τὸν σκοπὸν τῶν προσαγόντων ταῦτα διαδίκων. 161 (1838).

Ὁ δικαστὴς δικαιούται ἐκ τοῦ ἐγγράφου νὰ δώσῃ τὸν νόμιμον χα-
ρακτῆρα τῆς συμβάσεως, μὴ δεσμευόμενος ἐκ τοῦ ὑπὸ τῶν διαδίκων
δοθέντος χαρακτηρισμοῦ. 17 (1877).

Τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἔγγραφον, ὅπερ, καίτοι
αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν τοῦ ἐπιβληθέντος θέ-
ματος, δύναται οὐχ ἥτις νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον,
συνδυαζόμενον πρὸς τὰς ἄλλας ἀποδείξεις. 235 (1879).

Ἐγγράφα, μετὰξὺ τρίτων ἐκδοθέντα, δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν
τὸ δικαστήριον, οὔτε νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως.
351 (1855).

Αἱ περὶ γενομένων δαπανῶν ἔγγραφοι ἀποδείξεις ἔχουσιν ἀποδεικτι-
κὴν ἰσχύιν ἐὰν προέρχωνται ἐξ ἐκείνων, πρὸς οὓς ἐγένοντο αἱ πληρωμαὶ
καὶ δὲν προσεβλήθησαν ἀμέσως καὶ ῥητῶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου
τῆς οὐσίας. 173 (1890).

§ 6

Ἡ βεβαίωσις τοῦ Συμβολαιογράφου, ὅτι οἱ προσληφθέντες ὡς μάρ-
τυρες ἐν τῇ διαθήκῃ, ὄντες ἐγγράμματοι, ἀνέγνωσαν καὶ παρετήρησαν
αὐτὴν πρὶν τὴν ὑπογράψωσιν, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν, διότι τὸ πε-
ριστατικὸν τοῦτο ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ Συμβολαιογράφου,
ἥτις δύναται νὰ πολεμηθῇ μόνον διὰ τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβο-
λῆς (Πολ. Δικ. 400 καὶ Ὁργ. Δικ. 191). 435 (1866) 71 (1888).

Ἐάν, ἐνῶ μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου ἐν τῇ ἐκθέσει,

ὅτι κατετέθησαν τὰ χρήματα πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ τῆς προτιμῆσεως δικαιώματος, κατὰ τὰ ἄρθρ. 1479 καὶ ἐπ. Ἰον. Κώδ., δὲν κατετέθησαν πράγματι ταῦτα, ὅπως ἀμφισβητηθῇ τὸ γεγονός τοῦτο, ὅπερ ὑπέπεσεν εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ Συμβολαιογράφου, δεόν νὰ προσβληθῇ ἡ ἐκθεσις ὡς πλαστή. 196 (1874).

Ἐὰν δὲν προκύπτῃ ἐκ τοῦ συμβολαίου, ὅτι ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κατεβλήθησαν πρὸς τὸν ἕτερον τῶν συμβαλλομένων τὰ χρήματα, δύναται ν' ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον τῆς ὁμολογίας τοῦ δηλούντος, ὅτι ἔλαβε ταῦτα, χωρὶς νὰ ᾔῃναι ἀνάγκη νὰ προσβληθῇ τὸ συμβόλαιον ἐπὶ πλαστογραφίᾳ. 136 (1887).

Τὸ διὰ τοῦ ἄρθρου 435 τῆς Πολ. Δικονομίας καθιερούμενον τεκμήριον τῆς γνησιότητος τῶν δημοσίων ἐγγράφων, ὅταν ταῦτα περιέχωσιν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς νομίμου ἐκδόσεως, ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον, ὅταν δὲν ἀμφισβητῇται ὁ δημοσίος χαρακτήρ καὶ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ συντάξαντος αὐτὸ δημοσίου ὑπαλλήλου (Πολ. Δικ. 398 καὶ 402). Οὐδὲ ἀπαιτεῖται νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστὸν τὸ ἐγγραφον τοῦτο, ὅπως ἀμφισβητηθῇ καὶ ἀποδειχθῇ, ὅτι τὸ συντάξαν αὐτὸ πρόσωπον δὲν εἶχε τὰ νόμιμα προσόντα. 114 (1885).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 400 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 238 Πολ. Δικ., τὰ δημόσια ἐγγράφα δὲν ὑποχρεοῦσι τρίτους, τουτέστι δὲν δύνανται νὰ ἀφαιρέσωσι δικαιώματα, ἀνήκοντα εἰς αὐτοὺς, ἀποτελοῦσιν ὅμως ἀπόδειξιν πρὸς τε τοὺς συμβαλλομένους καὶ πρὸς τρίτους περὶ ὧν, ὅσα γινόμενα ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου ἐμπεριέχονται εἰς αὐτά. 222 καὶ 239 (1838).

Τὰ δημόσια ἐγγράφα ἀποτελοῦσιν ἐντελῇ ἀπόδειξιν καὶ ὡς πρὸς τοὺς τρίτους ὑπὸ τῇ ἐξῆς ὅμως διαστολήν, ὅτι τὸ ἐγγραφον ὑποχρεοῖ μόνον τοὺς διαφορομένους καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους των, ὡς πρὸς τοὺς τρίτους δὲ ἀποδεικνύει μόνον τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐγγράφου (Πολ. Δικ. 400). ὥστε ὡς πρὸς αὐτοὺς τὸ ἐγγραφον δὲν ἔχει ὑποχρεωτικὴν ἰσχύν, διότι δὲν ὑποχρεοῦται τις ἐκ τῆς ὁμολογίας τρίτου.

321 (1865) 124 (1868) 122 (1885).

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 268, 400 καὶ 412 Π. Δ., τὰ κατὰ τοὺς προσήκοντας τύπους συντεταγμένα δημόσια καὶ ἰδιωτικά ἐγγράφα, καίπερ μὴ ὑποχρεοῦντα τοὺς τρίτους, ἀποτελοῦσιν ὅμως ἐντελῇ ἀπόδειξιν τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, οὐ μόνον πρὸς τοὺς διαδίκους, τοὺς κλη-

ρονόμους καὶ ἄλλους ἀντιπροσώπους αὐτῶν ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τοὺς τρίτους, ἤτοι ἀποδεικνύουσι κατὰ πάντων τὴν ὑπαρξιν τῶν ἐν αὐτοῖς ἐνδιαλαμβανομένων γεγονότων, ἐφ' ὅσον δὲν προσβάλλονται ὡς εἰκονικὰ ἢ ἐκ βίας καὶ δόλου προσελθόντα. Ἡ διαρκούσης ὁμως τῆς δίκης ὁμολογία τοῦ δικαιοπαρόχου ἔχει τὴν ἰσχὺν ἀπλῆς μαρτυρίας. 362 (1878).

Τὰ μεταξὺ δύο προσώπων ἐκδοθέντα ἔγγραφα δὲν βλέπτουσι τρίτον πρόσωπον, μὴ συμπράξαν ἐν αὐτοῖς, οὐδὲ ὑποχρεοῦσιν αὐτό, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ταῦτα δὲν προσεβλήθησαν ὑπ' αὐτοῦ ὡς εἰκονικὰ ἢ ὡς ψευδῆ. 61 (1869).

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 400 καὶ 401 Πολ. Δικ., ἡ ἐν τοῖς δημοσίοις ἐγγράφοις μνεῖα γεγονότων, ἅτινα δὲν συνέβησαν ἐνώπιον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἀλλὰ κατεχωρίσθησαν ἐν αὐτοῖς, ὡς δηλωθέντα παρὰ τῶν συμβαλλομένων, ἀποδεικνύει μόνον, ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι ἐξεφράσθησαν τοιοῦτοτρόπως ἐνώπιον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ οὐχί, ὅτι τὰ ἐκφρασθέντα εἰσὶν ἀληθῆ καὶ ἐπομένως ὑποχρεωτικὰ ὡς πρὸς τοὺς τρίτους. 218 (1867).

Τὰ δημόσια ἔγγραφα ἀποδεικνύουσι καὶ ἀπέναντι τρίτων προσώπων (Πολ. 400) ὥστε, ἐὰν ὁ ἐκχωρητὴς καὶ ὁ ἐκδοχεὺς μετὰ τὴν ἐκχώρησιν καὶ τὴν πρὸς τὸν ὀφειλέτην γνωστοποίησιν, ἀλλὰ πρὸ τῆς ὑπὸ τούτου πληρωμῆς τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως πρὸς τὸν ἐκδοχέα, συνομολογήσωσιν, ὅτι ἡ ἐκχώρησις αὕτη εἶναι εἰκονικὴ καὶ κατὰ συνέπειαν, ὅτι κύριος τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης μένει ὁ ἐκχωρητὴς, τὸ περιέχον τὴν ὁμολογίαν ταύτην συμβόλαιον ἀποδεικνύει καὶ ἀπέναντι τοῦ ὀφειλέτου, ὅστις δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν πρὸς τὸν ἐκχωρητὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους. 87 (1882).

Ὁ παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου συντασσόμενος πίναξ κατατάξεως εἶναι δημόσιον ἔγγραφον, οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν αὐτὴν ἀλλὰ, κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρ. 947, 996 Πολ. Δικ. καὶ 77 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου, καὶ ὡς πρὸς τὰς ὑπ' αὐτοῦ γραφομένας ἐκ μέρους τῶν καταταχθέντων δανειστῶν ἔξοφλήσεις, γενομένας καὶ ταύτας ὑπὸ τὴν δημοσίαν πίστιν τοῦ αὐτοῦ ὑπαλλήλου. Ὅθεν, ὡς δημόσιον ἔγγραφον ἀποδεικνύει τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα γεγονότα καὶ κατὰ τρίτων (Πολ. Δικ. 400). 234 (1854).

Τὰ δημόσια ἔγγραφα ἀποδεικνύουσιν ἄχρις οὗ προσβληθῶσιν, ὅποτε ὁ προσβαλὼν ταῦτα ὀφείλει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 405 Πολ. Δικ., νὰ φέρῃ

τὴν ἐναντίαν ἀπόδειξιν.

163 καὶ 239 (1838).

Τὰ δημόσια ἔγγραφα εἰκάζονται γνήσια μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ ἡ νόθευσις αὐτῶν (Πολ. Δικ. 435)· ὥστε, δὲν ἄρκεῖ ἡ μὴ ἀναγνώρισις ἀπλῶς αὐτῶν ἂν δὲν προταθῇ καὶ ἡ πλαστότης. 341 (1853).

Ἐγγραφα, συνταχθέντα ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεώς των ἰσχυροῦσης ἐν Ἑλλάδι Ὀθωμανικῆς ἐξουσίας, εἰσι δημόσια ἔγγραφα, ὡς τοιαῦτα δέ, εἴτε ἡμεδαπά, εἴτε ἀλλοδαπά χαρακτηρισθῶσι, φέρουσι πλήρη πίστιν, ἐνόσω δὲν ἤθελον προσβληθῇ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, καὶ προσαγόμενα ἀπλῶς ὡς μέσα ἀποδείξεως, εἰσι δεκτά, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἡμεδαπὸν δημόσιον ἔγγραφον· οὐδὲ δύνανται νὰ ἐξομωθῶσι πρὸς τὰς παρ' ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων ἐκδιδόμενας ἀποφάσεις ἢ τὰ παρ' ἀλλοδαπῶν ὑπαλλήλων συντεταγμένα δημόσια ἔγγραφα, ὧν ζητεῖται ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις· ἐπομένως, δὲν εἶναι ἀνάγκη, ὅπως ἀποτελέσωσιν ἀπόδειξιν, νὰ κηρυχθῶσι προηγουμένως ἐκτελεστά ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων. 100 (1847).

Καίτοι μὴ δυναμένων τῶν πραγματοποιημένων νὰ ταυτισθῶσι πρὸς δημοσίους ὑπαλλήλους, οὐχ ἤττον, αἱ παρ' αὐτῶν γενομέναι πράξεις, τῇ συναινέσει τῶν διαδίκων καὶ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ δικαστηρίου, ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῆς δημοσίας ὀρκίσεως, φέρουσι χαρακτηρὰ δημοσίων ἐγγράφων, θελειμένων ὑπὸ τὸ κύρος τῆς δημοσίας ἀρχῆς, ὥστε, οὐσαι συντεταγμένα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, παρέχουσι πλήρη πίστιν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐν αὐταῖς διαλαμβανομένων μέχρις ἀποδείξεως τῆς πλαστογραφίας. 161 (1847).

Ὅπως τὸ δικαστήριον λάβῃ ὑπ' ὄψιν πιστοποιητικὰ καὶ βιβλία πρὸς ἀπόδειξιν, δεόν, ἐν ἀμφισβητήσει, νὰ ἐξακριβώσῃ, ἐὰν τὰ πιστοποιητικὰ ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων προσώπων καὶ ἐτηρήθησαν οἱ νόμιμοι περὶ τῆς τηρήσεως τῶν βιβλίων τύποι, ἄλλως, οὐδὲ τεκμήρια δύναται νὰ συναγαγῇ ἐξ αὐτῶν, διότι δὲν δύναται ὁ δικαστὴς νὰ συναγάγῃ τοιαῦτα ἐκ γεγονότων ἀγνώστων, ἄγνωστα δὲ εἶναι, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξακριβοῦνται τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα. 266 (1869).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 398 καὶ 400 Πολ. Δικ., τὰ δημόσια ἔγγραφα ἀποτελοῦσιν ἀπόδειξιν περὶ ὅσων ἐνδιαλαμβάνουσιν, ὅταν ᾖναι συντεταγμένα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθυκόντων τοῦ ἐκδόντος αὐτὰ ὑπαλλήλου· ὁ δὲ Ὑγειονόμος ἔχει μὲν ἀρμοδιότητα νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι ἐντὸς ὠρισμῆνης χρονικῆς περιόδου δὲν ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ λιμένος πλοῖα, οὐδὲ

μίαν ὅμως ἁρμοδιότητα ἔχει νὰ βεβαιώσῃ τὰς αἰτίας τῆς μὴ ἀναχωρήσεως, διότι αὐται ἐξαρτῶνται ἐκ πολλῶν περιστατικῶν, οὐδαμῶς ἀνηκόντων εἰς τὰ καθήκοντα τῆς ὑγειονομικῆς ἀρχῆς. Ἐπομένως, τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ Ὑγειονόμου ἀποδεικνύει μὲν περὶ τοῦ πρώτου γεγονότος, οὐχὶ ὅμως καὶ περὶ τοῦ δευτέρου. 73 (1847).

Ἡ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς (ἀστυνομίας) γενομένη περίληψις ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ἐξερχομένων ἐγγράφων αὐτῆς δὲν εἶναι ἀπλοῦν ἐκμαρτύριον ἀλλὰ δημόσιον ἔγγραφον, ἔχον πλήρη ἀποδεικτικὴν ἰσχύν περὶ τῆς ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς παραλαβῆς καὶ ἀποστολῆς τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ ἀναφερομένων ἐγγράφων. 247 (1853).

Τὸ σχέδιον τῆς πόλεως δὲν εἶναι ἐκμαρτύριον ἀλλ' ἐπίσημον ἔγγραφον τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς. 248 (1872).

Ἀπόσπασμα τοῦ σχεδίου πόλεως, ἐκδοσθὲν παρ' ἁρμοδίου ὑπαλλήλου ἔχει ἰσχύν δημοσίου ἔγγραφου, καὶ τὸ δικαστήριον δύναται νὰ λάβῃ οὐ μόνον αὐτὸ ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου γενομένας ἐπ' αὐτοῦ ἐπεξηγηματικὰς σημειώσεις. 341 (1853).

Τὸ ἔγγραφον τοῦ Φρουραρχείου, δι' οὗ τοῦτο πιστοποιεῖ, ὅτι ὠρισμένος ἀξιωματικὸς ἀνεκλήθη ἐκ τῆς ἀργίας εἰς ἐνέργειαν, δὲν εἶναι ἐκμαρτύριον ἀλλὰ δημόσιον ἔγγραφον, παρέχον ἐντελὴ ἀπόδειξιν περὶ τῶν ἐν αὐτῷ διαλαβανομένων (Π. Δ. 398 καὶ 400). 247 (1865).

Τὰ στελεῆ (τὰ ἀφορῶντα θάση πρὸς ὕλοτομίαν), ὅταν ᾔναι συντεταγμένα κατὰ τὸν διὰ τὸ ἀντικείμενον καὶ τὴν προᾶξιν ἀπαιτούμενον τύπον, παρὰ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του, ἀποδεικνύουσι καὶ ἀπέναντι τρίτων τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν (Πολ. Δικ. 398 καὶ 400). 83 (1871).

Προικοσύμφωνον, γεγόμενον ἐνώπιον Νοταρίου, τῇ 27 Ἰανουαρίου 1829 καὶ μὴ προσβαλλόμενον κατὰ τὸ κύρος του, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν περὶ τῆς θύσεως λόγῳ προικῶς ὠρισμένου κτήματος (Πολ. Δικ. 386, 398 καὶ 400). 156 (1872).

Τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ ἐγγράφων ξένων ἀρχῶν, ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ προσάγοντος προσβληθέντων, πρὶν ἢ διατάξῃ τὴν περὶ τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ κύρους αὐτῶν ἀπόδειξιν (Πολ. Δικ. 386 καὶ 245 § 3). 213 (1849).

Ἐὰν διάδικός τις ἰσχυρίζεται, ὅτι ἔγγραφόν τι τυγχάνει δημόσιον, καθ' ὠρισμένον ἔθιμον, συγχρόνως δὲ ἐπικαλεῖται τοῦτο καὶ ὡς ἰδιω-

τικόν, ἡ οὕτω γενομένη ἐπίκλησις δὲν ἀποτελεῖ ὁμολογίαν περὶ τῆς ἰδιωτικῆς ιδιότητος τοῦ ἐγγράφου, ἀποκλείουσιν τὴν ὡς δημοσίου ἐπίκλησιν.

25 (1879).

§ 7

Ἰδιωτικὰ ἔγγραφα, ἀναγνωρισθέντα ἅπαξ ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἔχουσιν ὡς πρὸς αὐτοὺς τὴν αὐτὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν, ἣν καὶ τὰ δημόσια (Πολ. Δικ. 412).

56 (1836).

Ἐγγραφον ἰδιωτικόν, μὴ προσβληθὲν ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ προσάγεται, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν (Πολ. Δικ. 415).

200 (1868).

Ἐγγραφον ἰδιωτικόν, μὴ προσβληθὲν ὡς μὴ γνήσιον, οὔτε κατὰ τὴν χρονολογίαν αὐτοῦ ἀμφισβητηθὲν, ἀποδεικνύει ὡς πρὸς πάντα τρίτον τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ (Π. Δ. 412, 400 καὶ 403).

67 (1870).

Τὰ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα τρίτων προσώπων ἔχουσιν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν μόνον ἐκμαρτυρίου, ἐπομένως, λυσιτελέστεραι τούτων κρίνονται αἱ ἐν-
 ορκοὶ καταθέσεις τῶν μαρτύρων.

71 (1880).

Τὰ ἔγγραφα τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ καὶ τῶν οἰκονομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων, δι' ὧν διαβιβάζεται εἰς μὲν τοὺς ἰδιώτας ἢ τοῦ Δημοσίου ἔγκρισις τῆς μετ' αὐτῶν συναφθείσης συμβάσεως, εἰς δὲ τὸ Δημόσιον ἢ τῶν ἰδιωτῶν δήλωσις τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐγκρίσεως, εἰσὶν ἔγγραφα, ἀποδεικνύοντα ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας, εἰς οὓς ἀναφέρονται, τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν.

247 (1853).

Ἐγγραφον, ἐκδιδόμενον ὑπὸ δημοσίας ἀρχῆς (π. χ. ἀναφορὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον, δι' ἧς οὗτος ἀναφέρει, ὅτι συμπαραλαβὼν τὸν πωλητὴν καὶ τὸ σχέδιον μετέβη εἰς τὰς ἐπιδίκους γαίας καὶ ἐνήργησε ν' ἀνοιχθῶσι λάκκοι κλπ. πρὸς χωρισμὸν αὐτῶν ἀπὸ γαιῶν ἀνηκουσῶν εἰς ἄλλους), ἀφορῶν ὅμως ἀντικείμενον ἰδιωτικῆς περιουσίας τοῦ Δημοσίου, ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν αἱ ἐνέργειαι τῶν διαχειριζομένων αὐτὴν διοικητικῶν ὑπαλλήλων εἰσὶν ἀπέναντι τῶν λοιπῶν πολιτῶν ἰδιωτικῆς φύσεως, δὲν ὑποχρεοῦσι τούτους, ἀφοῦ ὁ νόμος δὲν ἀνέθεσεν εἰς τοὺς Οἰκονομικοὺς Ἐφόρους τὸ καθήκον τῆς βεβαιώσεως τοιούτων πράξεων, οὐδὲ ἔχουσι τὰ τοιαῦτα ἔγγραφα (περὶ τοιούτων ἐνεργειῶν συντασσόμενα) ἀποδεικτικὴν δύναμιν κατὰ τρίτων.

120 (1865).

Τὸ ἔγγραφον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον, περὶ τῆς καταλήψεως κτήματός τινος, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀπόδειξιν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, διότι ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος, ἐνεργῶν ὡς ἀντι-

πρόσωπος τοῦ Δημοσίου, δὲν δύναται νὰ δημιουργήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπόδειξιν. 410 (1865).

§ 8

Τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, καίπερ μὴ φέρον βεβαίαν χρονολογίαν, οὐχ ἥττον ἀποδεικνύει καὶ κατὰ τοῦ ἐκδοχέως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐκδόντος αὐτό, ὡς εἰδικοῦ διαδόχου αὐτοῦ. 81 (1876).

Ἡ μνεῖα ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου ἐν ἐπιδοτηρίῳ δικαστικοῦ κλητῆρος δίδει εἰς αὐτὸ βεβαίαν χρονολογίαν. 164 (1878).

Εἰς τὰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις δὲν ἐφαρμόζονται μεθ' ὅλης τῆς αὐστηρότητος αἱ περὶ βεβαίας χρονολογίας τῶν ἰδιωτικῶν ἔγγράφων ἀρχαὶ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐκτὸς ἐξαιρέσεών τινων, προνοουμένων ὑπὸ τοῦ Ἐμπορ. Νόμου· ἡ δὲ βεβαία χρονολογία αὐτῶν δύναται ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων. Ἐπομένως, εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπόκειται ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς βεβαίας χρονολογίας τῶν μεταξὺ ἐμπόρων ἰδιωτικῶν ἔγγράφων καὶ περὶ τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτῶν ἰσχύος. 88 (1853) 193 (1876).

Τὸ ἄρθρ. 413 Πολ. Δικ. δὲν διακρίνει, ὅσον ἀφορᾷ τὴν βεβαίαν χρονολογίαν τῶν ἔγγράφων, τὰ ἐμπορικὰ ἔγγραφα ἀπὸ τὰ μὴ τοιαῦτα. 403 (1865).

§ 9

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 8 καὶ 12 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου καὶ 417 τῆς Πολ. Δικ., οὐ μόνον τὸ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον ἡμερολόγιον ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν χρήσει ἀπλῶς παρὰ τοῖς ἐμπόροις βιβλία, καθόσον ταῦτα δὲν προσβάλλονται ὠρισμένως, ὡς μὴ συμφωνοῦντα πρὸς τὸ ἡμερολόγιον, παρέχουσι νόμιμον ἀπόδειξιν. 124 (1864).

Δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἀρνεῖται νὰ προσαγάγῃ τὰ ἐμπορικὰ αὐτοῦ βιβλία ὁ προσάγων μὲν τοιαῦτα ἀλλὰ μὴ ὄντα συντεταγμένα κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, ὅπως ἐπιβάλλῃ τὸ δικαστήριον ὅρκον εἰς τὸν ἀντίδικον (Ἐμπ. Ν. ἄρθρ. 17). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ δικαστήριον δύναται νὰ θεωρήσῃ τὰ βιβλία, ὡς μὴ ἀποδεικνύοντα ὑπὲρ τοῦ προσάγοντος ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ διατάξῃ τὴν δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων ἀπόδειξιν τοῦ ἀμφισβητουμένου. 198 (1871).

Καὶ ἂν δὲν ᾔναι συντεταγμένα ἐπὶ χαρτοσήμου τὰ ἐμπορικὰ βιβλία, τὸ δικαστήριον δύναται, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐμπόρου, νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν αὐτῶν, οὐδὲ δύναται ὁ ἔμπορος, ὁ ἀθετήσας

τόν νόμον, ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς ὑποχρεώσεως, ὅπως προσαγάγῃ τὰ κατ' αὐτοῦ ἐπικαλούμενα ἄτακτα βιβλία του. 117 (1876).

Ὅπως τὰ ἐμπορικὰ βιβλία ἀποτελέσωσιν ἀπόδειξιν ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου, τοῦ ὑποχρεωθέντος νὰ ἐπιδείξῃ ταῦτα, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ φέρωσι τὰς ὑπογραφὰς τῶν διαδίκων ἢ νὰ ἔχῃ ταῦτα εἰς χεῖρας του ὁ ἀντίδικος τοῦ προσαγαγόντος αὐτά. 117 (1876).

Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ ἡ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων ἀγωγὴ, ὅπως τὸ δικαστήριον ὑποχρεώσῃ τὸν ἔμπορον νὰ ἐπιδείξῃ τὰ βιβλία αὐτοῦ, ἀφοῦ τὸ δικαστήριον καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐμφάνισιν αὐτῶν (Ἐμπ. Νόμ. ἄρθρ. 15). 117 (1876).

Ὁ ἐγγείρων ἀγωγὴν κατὰ τοῦ συνεταίρου αὐτοῦ, δι' ἧς ζητεῖ ὠρισμένον κέρδος, κατὰ τὰ βιβλία, ὧν ἐπικαλεῖται τὴν προσαγωγὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του, χωρὶς ὅμως νὰ προσδιορίσῃ τὰς γενομένας ἐπιχειρήσεις, τὰ δι' ἐκάστον αὐτῶν καταβληθέντα κεφάλαια καὶ τὸ ἐξ ἐκάστης προκύψαν κέρδος, δὲν υποβάλλει ἀόριστον αἴτησιν, διότι ἡδύνατο, κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου, ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἐταιρικὰ βιβλία, τὰ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του κρατούμενα, νὰ ὀρίσῃ μετὰ τὴν προσαγωγὴν αὐτῶν εἰδικώτερον τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ. 319 (1878).

Ἀφοῦ ὁ διάδικος ἐπεκαλέσθῃ τὰ βιβλία τοῦ ἀντιδίκου του, δὲν δύναται νὰ διαιρέσῃ ταῦτα, ἐπικαλούμενος ὅ,τι εἶναι εὐνοϊκὸν δι' αὐτόν καὶ ἀποκρούων τὰ ἐπιβλαβῆ μέρη αὐτοῦ, ἀλλὰ δεόν ἀδιακρίτως νὰ ληφθῶσι ταῦτα ὑπ' ὄψιν καὶ ὡς πρὸς τὴν πίστωσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ὡς πρὸς τὴν χρέωσίν του. 93 (1883).

Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν τῶν βιβλίων τοῦ ἐμπορίου, ἅτινα ἐπικαλεῖται ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ, καὶ ἂν πολιτικῇ ᾔῃναι ἡ σχέσις, περὶ ἧς πρόκειται, διότι ὁ ἔμπορος ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ νόμου (ἄρθρ. 8 Ἐμπορ. Νόμου) νὰ ἐγγράφῃ ἐν τοῖς βιβλίοις αὐτοῦ οὐ μόνον τὰ ἐμπορικὰ ἀλλὰ καὶ τὰ πολιτικὰ αὐτοῦ χρέη (Ἐμπορ. Νόμου ἄρθρ. 12 καὶ Πολ. Δικ. 417). 117 καὶ 185 (1876) 191 (1882).

Καὶ ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει τὰ ἐμπορικὰ βιβλία ἀποδεικνύουσι κατὰ τοῦ ἐμπορίου, καίπερ μὴ ὄντα συντεταγμένα κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ τηρηθῇ πρὸς τοῦτο ἡ ἐν τοῖς ἄρθρ. 429—434 τῆς Πολ. Δικονομίας διαγραφομένη διαδικασία, οὐδὲ νὰ ὑπάρχωσιν αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 430 προϋποθέσεις, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἔμπορος εἰς ἐπίδειξιν. 191 (1882).

Εἰς μὴ ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, οὐδ' ὁ ἔμπορος εἶναι ὑπόχρεως εἰς
προσαγωγὴν τῶν ἐμπορικῶν του βιβλίων· ἀλλ' ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ.
430 Πολ. Δικ. 154 (1861) 136 (1878).

Ἡ πρότασις περὶ τῆς προσαγωγῆς τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων δύναται
νὰ γίνῃ τὸ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν (Πολ. Δικ. 746). Καί
τοι δὲ παρελθούσης δεκαετίας, καθ' ἣν ὀφείλει ὁ ἔμπορος νὰ διατηρῇ
ταῦτα, δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ προσαγωγή των, ἂν ἀποδειχθῇ ἡ ὑ-
παρξὺς αὐτῶν. 365 (1883).

Ἐὰν οἱ διὰδικοὶ εἶχον συμφωνήσει νὰ τηρῇται βιβλιάριον, ἐν ᾧ νὰ
καταχωρίζηται ἡ ἀμοιβαία πιστοχρέωσις, ὅπερ νὰ κρατῇ ὁ ἕτερος τῶν
συμβαλλομένων, τὸ βιβλιάριον τοῦτο δεόν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποδει-
κτικὸν μέσον τῶν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφισταμένων σχέσεων ἐξ ἀνοι-
κτοῦ λογαριασμοῦ καὶ τῆς ἐντεῦθεν προκυψάσης πιστοχρεώσεως· ἀπο-
δεικνύει δὲ οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ δανειστοῦ ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτοῦ, καθ'
ὅσον περιέχει τὰ παρ' αὐτοῦ ληφθέντα ἀπέναντι τοῦ χρέους παρὰ τοῦ
ὀφειλέτου· οὐδὲ ἀντίκειται τοῦτο εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, οὐδ' εἰς τὰς
περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς τῆς Πολ. Δικονομίας. 185 (1882).

§ 10

Τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν εἶναι ἀπολύτως ἀπαραβίαστον· δὲν
ἐπιτρέπεται δὲ εἰς τρίτον νὰ ποιήσῃται χρῆσιν ἐνώπιον Δικαστηρίου
ἐπιστολῆς, διαμειφθείσης μεταξὺ ἄλλων, ἐπὶ τῇ συναινέσει τοῦ πα-
ραλήπτου μόνον, ἐκτός ἐὰν ἤθελεν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὁ ἐκδότης τῆς
ἐπιστολῆς ἠθέλησε νὰ μὴ μείνῃ ἀπόρρητον τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.
152 (1880).

Ἡ ἔνστασις περὶ παραβιάσεως τοῦ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν ἐξε-
τάζεται μόνον συνεπεῖς προτάσεως τοῦ διαδίκου, ὅτι αὐταὶ εἰσιν ἐμπι-
στευτικαὶ καὶ ὅτι ἐγένετο χρῆσις αὐτῶν ἄνευ ἀδείας τοῦ πρὸς ὃν ἀπευ-
θύνονται, διότι μόνον ἄνευ τῆς ἀδείας ταύτης παραβιάζεται ἡ περὶ
ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν διάταξις τοῦ Συντάγματος. 106 (1878).

§ 11

"Ὅπως προσβάλλῃ τις ἐγκύρως συμβῆλαιόν τι ὡς εἰκονικόν, δὲν ἀρκεῖ
νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτὸ ἀπλῶς ὡς τοιοῦτο, ἀλλ' ὀφείλει καὶ νὰ ὀρίσῃ
τὸ εἶδος τῆς εἰκονικότητος, ἐξ οὗ προκύπτει τὸ μὴ σπουδαῖον τοῦ συν-

αλλάγματος, ἄλλως ἢ σχετικὴ ἔνστασις τῆς εἰκονικότητος εἶναι ἀόριστος, μὴ προταθειῶν τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς εἰκονικότητος. 285 (1868).

Τὸ ἀντέγγραφον, δι' οὗ ἀπαίτησις τις κηρύσσεται εἰκονικῇ, δύναται ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀπαίτησις αὕτη προσώπου καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, οὐχὶ ὅμως καὶ κατὰ τῶν τρίτων δανειστῶν, τῶν κατασχόντων τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ὀφειλέτου των παρὰ τρίτῳ, ὡς ὀφειλέτῃ αὐτοῦ. 225 (1866).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 304 καὶ 404 Π. Δ., ὁ συμβαλλόμενος μόνον κατὰ τοῦ ἐτέρου συμβαλλομένου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ ἰσχυρῶς τὸ περὶ εἰκονικότητος τῆς συμβάσεως ἀντέγγραφον καὶ νὰ προτείνῃ τὴν εἰκονικότητα αὐτῆς, οὐχὶ δὲ καὶ κατ' ἄλλων προσώπων, εἰς ἃ μετεβιβάσθησαν δικαιώματα, δυνάμει εἰκονικῆς συμβάσεως, ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν εἶναι ἐν γνῶσει τῆς εἰκονικότητος. 196 (1886).

§ 12

Ἡ ἐν τινι ἐγγράφῳ μνεῖα ἐτέρου ἐγγράφου δὲν ἀποδεικνύει τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀναφερομένου, ἐὰν μὴ προσαχθῇ τοῦτο, κατὰ τὸν κανόνα *referens sine relato nihil probat*. 56 (1870).

§ 13

Τὸ δικαστήριον, μέχρις οὗ καταστῇ ὁριστικὴ ἢ ἀπόφασίς του καὶ δὲν ἀπεκδυθῇ τῆς ἐκδικάσεως τῆς διαφορᾶς, δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ προσαγόμενα ἔγγραφα, διότι ταῦτα ἐπιτρέπεται νὰ προσαχθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Π. Δ. 538 § 2) καὶ ὡς μέσα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ κυρίου θέματος, καὶ δὲν δύναται ν' ἀποκρούσῃ ταῦτα, ὡς κλεισθέντος τοῦ σταδίου τῆς ἀποδείξεως.

79 (1836) 60 (1846) 59 (1864) 67 καὶ 198 (1867) 364 (1874) 324 (1875) 135 καὶ 217 (1882) 68 (1890).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρ. 555 ἐδ. 1, 538 ἐδ. 2, 130 καὶ 158 Πολιτ. Δικ., τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτιμῇσιν ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα, προσαγόμενα τὸ πρῶτον εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ μόνον ἐν στασιν ἀναβολῆς ἔχει ὁ καθ' οὗ προσάγονται, ὅπως λάβῃ γνῶσιν αὐτῶν. 117 (1879).

Ὅσάκις προσάγονται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἔγγραφα οἰαδήποτε,

ταῦτο δύναται καὶ ὀφείλει νὰ τὰ ἐξετάσῃ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα αὐτῶν.

238 (1838).

Τὸ δικαστήριον, γενομένης ἀντιρρήσεως, δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμῇσιν ἔγγραφα, γεγραμμένα εἰς ξένην γλῶσσαν καὶ προσαχθέντα ὑπὸ τοῦ διαδίκου μετὰ μεταφράσεως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, γενομένης ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου του, ἀλλ' ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν διὰ διερμηνείας εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσσαν μετάφρασιν αὐτῶν.

217 (1868) 251 (1875).

Κατὰ τὰ ἀρθρ. 352 καὶ 391 Πολ. Δικ., τὰ ἔγγραφα θεόν νὰ ὑποβάλλωνται ὑπὸ τῶν διαδίκων ὁλόκληρα καὶ νὰ λαμβάνωνται ὅψιν καὶ ἐκτιμῶνται ὑπὸ τῶν δικαστῶν ὁλοκληρώς, ἤτοι ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν καὶ οὐχὶ ἐκ μεμονωμένων περικοπῶν.

252 (1865) 154 (1872) 41 (1880) 68 (1888).

Ἀποφασίς δικαστηρίου τῆς οὐσίας, μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῆς ἀγωγῆς, ἵνα ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἐξαγάγῃ, ἂν οὐχὶ μὲν ῥητῶς καὶ σαφῶς, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε ἐξαγάγῃται, ὅτι ὁ ἐνάγων παρέσχε τὰς περὶ ὧν γίνεται μνεία ἐν τῇ ἀγωγῇ ὑπηρεσίας ἐπὶ σκοπῷ ἀποζημιώσεως, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, δυνάμει τοῦ κανόνος, ὅτι τὰ ἔγγραφα θεόν νὰ ἐκτιμῶνται ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῶν.

11 (1873).

Ἐγγραφα, ὑπάρχοντα ἐν τῇ δικογραφίᾳ, δύναται νὰ ἐκτιμῇσιν τὸ δικαστήριον, καὶ ἂν ῥητῶς διὰ τῶν προτάσεων των δὲν ἐπικαλῶνται αὐτὰ οἱ διάδικοι, διότι ἐπικλησὶς θεωρεῖται καὶ ἡ κατάθεσις αὐτῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ.

40 (1864) 131 (1868).

Ἐγγραφα, μὴ ἐπικαλούμενα ὑπὸ τῶν διαδίκων δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, καίτοι ὑπάρχοντα ἐν τῇ δικογραφίᾳ (Π. Δικ. 255).

173 (1877).

Ἐὰν ἐν ταῖς προτάσεσιν ἀντιγραφῇ ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ ἔγγραφου, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀγωγή, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν προσήχθῃ τὸ εἰρημένον ἔγγραφον.

38 (1887).

Τὰ ἔγγραφα ὀφείλει ὁ δικαστὴς νὰ ἐκτιμῇσιν ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρισμόν, δι' ὃν ἐπικαλέσθη αὐτὰ ὁ διάδικος.

283 (1875).

Δὲν δύναται νὰ διαιεθῇ ὡς πρὸς τὴν ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν τὸ περιεχόμενον τοῦ προσαγομένου ἔγγραφου καὶ νὰ θεωρηθῇ ἀποδεικνῦον μὲν.

νον, ἐφ' ὅσον ὠφελεῖ τὸν ἕνα τῶν διαδίκων, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἕτερον (Πολ. Δικ. 415 § 1). 341 (1875).

Ἀποδεικνύει τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων προσαγόμενον ἔγγραφον καὶ κατὰ τοῦ ἐτέρου, ὅταν οὗτος ἐποιήσατο χρῆσιν αὐτοῦ ἐν τῇ δίκῃ (Πολ. Δικ. 415 § 1). 228 (1874).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ἔγγραφα, καίπερ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ προσάγοντος ἐπικαλούμενα, ἀφοῦ διὰ τῆς προσαγωγῆς κατέστησαν κοινὰ μέσα ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 254). 412 (1866) 282 (1878).

Ὁ κανὼν, καθ' ὃν τὰ ἔγγραφα παράγουσι μὲν ὑποχρεώσεις κατὰ τοῦ ἐκδότου, ὠφελείας δὲ οὐχί, ὑπόκειται εἰς ἐξαιρέσιν ἐπὶ ἔγγραφου, γενομένου ἐν τῇ δίκῃ κοινοῦ μέσου ἀποδείξεως. 53 (1885).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ στηριχθῇ εἰς ἔγγραφον τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἀποδεικνύοντος, ὅπερ δὲν ὑπεχρέου αὐτόν (Πολ. Δικ. 400, 401, 412 καὶ 415). 133 (1880).

Προκειμένου περὶ ἀποδείξεως ἐξ ἔγγραφου, προσηκόντως προσαγόμενου, ῥητὴ ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 250, 396 405 καὶ 538 Πολ. Δικ. ἐπιβάλλεται τοῖς διαδίκοις ὑποχρέωσις πρὸς ὑποβολὴν τῶν κατὰ τῶν προσβαλλομένων ἔγγράφων ἐνστάσεων των. 92 (1886).

Ὁ διάδικος ὀφείλει νὰ προσβάλῃ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐπικαλούμενα ἔγγραφα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου οὗτος ἐπεκαλέσθη ταῦτα ὡς ἀπρόσβλητα· δὲν ἀρκεῖ δέ, ὅτι προσέβαλε ταῦτα πρωτοδικῶς, ἀφοῦ δὲν ἐπανελάβε τὴν προσβολὴν καὶ ἐφεσίμως, διότι τεκμαίρεται παραιτηθεὶς τῆς πρώτης προσβολῆς. 244 (1879).

Αἱ κατὰ τῶν ἀποδεικτικῶν ἔγγράφων ἐνστάσεις δύνανται νὰ προβληθῶσι μέχρι τῆς συνεδριάσεως, καθ' ἣν ταῦτα προσάγονται (Π. Δ. 396). Ἀμφισβητούμενου δὲ τοῦ τῆς προσαγωγῆς χρόνου, ἀποδεικνύεται οὗτος ἐκ τῶν ἔγγράφων τῆς διαδικασίας καὶ τῶν προτάσεων. 125 (1888).

Β. Διατάγματα, χαρακτηριζόμενα προσωπικὰ καὶ μὴ ὄντα καταχωρισμένα ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, δεόν νὰ προσαχθῶσι τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ τοῦ ἐπικαλούμενου ταῦτα διαδίκου. 259 (1879).

Ὁ ὑποχρεωθείς εἰς προσαγωγὴν ἐπικεκυρωμένων ἀποσπασμάτων τῶν βιβλίων Ταμείου τινός καὶ μὴ προσαγαγὼν ταῦτα, ἀλλὰ ζητῶν νὰ ὑποχρεωθῇ τὰ Δημόσια εἰς προσαγωγὴν τῶν πρωτοτύπων βιβλίων

τοῦ Ταμείου, καθίσταται ἔκπτωτος τῆς ἀποδείξεως, ἀφοῦ τὸ Δημόσιον δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου του (Πολ. Δικ. 77 καὶ 248). 185 (1874).

Ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου προσαγωγή τῆς ἰδιογράφου διαθήκης, οἱ ᾗ ἥς σκοπεῖται ἢ ἐξακριβώσας τῆς γνησιότητος αὐτῆς, οὐδόλως ἀποτελεῖ στοιχεῖον τοῦ κύρους τῆς διαθήκης, ταύτης δὲ ἀπωλεσθείσης δεόν νὰ ἀποδειχθῇ ἡ τυχηρὰ ἀπώλεια, τὸ ἔγκυρον αὐτῆς καὶ τὸ ἐν τῇ ἐγγράφῳ περιεχόμενον (Πολ. Δικ. 390) 18 (1886).

Πᾶν ἔγγραφον δεόν νὰ καθυποβάλληται ἐν πρωτοτύπῳ, ὁλοκλήρως κατὰ πᾶν τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἵνα παρατηρηθῇ καὶ ἀναγνωρισθῇ ἡ γνησιότης αὐτοῦ, ἀντίγραφα δέ, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐπικεκυρωμένα, δὲν ἀρκοῦσι πρὸς σύστασιν ἐντελοῦς ἀποδείξεως, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ νόμῳ διαλαμβανομένων ἐξαιρέσεων (Π. Δ. 426 καὶ 427) ἐν ἀμφισβητήσῃ ὅθεν διατάσσεται ἡ προσαγωγή τοῦ πρωτοτύπου (Π. Δ. 391 καὶ 425).

148 (1850) 120 (1855) 276 (1863) 29 (1866) 86 (1869)
140 (1870) 322 (1874) 97 (1875) 26 καὶ 357 (1880) 206 (1885) 68 (1888).

Τὰ πρὸς ἀπόδειξιν ἔγγραφα δεόν νὰ καθυποβάλλωνται ἐν πρωτοτύπῳ, ἂν δὲ ἐν ἀντιγράφῳ προσάγωνται, ὀφείλει ὁ εἰς ἀπόδειξιν ὑπόχρεως διάδικος νὰ δικαιολογήσῃ καὶ ἀποδείξῃ τὴν ἀδυναμίαν, ἥς ἕνεκα δὲν ἠδυνήθη νὰ παρουσιάσῃ τὰ πρωτότυπα. 184 (1859).

Ὅταν ὁ καθ' οὗ προσάγῃται ἀντίγραφόν τι ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν εἶναι ἀκριβές, δεόν νὰ διαταχθῇ ἡ προσαγωγή τοῦ πρωτοτύπου, τὸ δὲ ἀντίγραφον ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν μόνον ἂν τὸ πρωτότυπον δὲν προσαχθῇ ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὸ καὶ ὀφείλοντος νὰ τὸ προσάγῃ διαδίκου ἢ ἂν ἀπωλέσθῃ. 223 (1868) 97 (1875) 206 (1885).

Τὸ δικαστήριον, διατάσσον τὴν προσαγωγὴν τοῦ πρωτοτύπου, ὑποχρεοῖ πρὸς τοῦτο τὸν ἐπικαλούμενον τὸ ἔγγραφον διάδικον, ὀφείλοντα νὰ προκαλέσῃ ἀρμοδίως τὴν εἰς τὸ δικαστήριον ἐπιδείξιν αὐτοῦ.

140 (1870).

Ὁ μὴ ἀναγνωρίζων τὸ προσαχθὲν ἀντίγραφον καὶ ζητῶν τὴν προσαγωγὴν τοῦ πρωτοτύπου, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ προσβάλλῃ τὸ ἔγγραφον ὡς πλαστὸν πρὶν ἢ προσαχθῇ τὸ πρωτότυπον. 37 (1888).

Τὸ ἀρθρ. 427 § 4 Π. Δ. θεωρεῖ τὰ ἀντίγραφα ὡς πρωτότυπα, τούτων ἐλλειπόντων, ὅταν τὰ ἀντίγραφα ᾖναι ἀρχαῖα καὶ ἀνύποπτα

καὶ εὐρίσκωνται ὡσαύτως εἰς δημόσια ἀρχεῖα ἢ καταχωριστήρια.

143 (1866).

Ὅπως, ἐν περιπτώσει ἀμφισβήτησεως τῆς ἀκριβείας ἐπιστήμου τινὸς ἀντιγράφου, διαταχθῇ ἡ προσαγωγή τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπάρχοντος πρωτοτύπου, δεόν ὁ ζητῶν τὴν προσαγωγὴν νὰ προτείνῃ καὶ ἀποδείξῃ, ὅτι ἐπιτρέπεται κατὰ τοὺς νόμους τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἢ ἀποστολῇ τῶν πρωτοτύπων τῶν παρ' αὐτῷ συντασσομένων ἐπιστήμων ἐγγράφων, πρὸς τὸ δικαστήριον, κατὰ παράκλησιν τοῦ ὁποίου ἐνηργήθῃ ἡ δικαστικὴ πράξις (π. χ. ἡ ὀρκοδοσία).

132 (1876).

§ 14

Ὅταν διαταχθῇ ἡ ἀπόδειξις ἰσχυρισμοῦ τινος, ὁ δὲ διάδικος προσάγῃ πρὸς τοῦτο ἔγγραφα ἢ ἐπιστολάς, μὴ χαρτοσεσημασμένας, τὸ Δικαστήριον δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ἔγγραφα ταῦτα, οὐδ' ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν χαρτοσήμανσιν αὐτῶν ἀλλ' ἀπορρίπτει τὸν σχετικὸν ἰσχυρισμὸν ὡς ἀναπόδεικτον.

185 (1879) 283 (1881).

Ἐὰν ὁ καθ' οὗ προσάγεται ἰδιωτικὸν τι ἔγγραφον δηλώσῃ, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὴν ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαν ὑπογραφὴν, διατάσσεται ἡ ἀπόδειξις τῆς γνησιότητος, δὲν ὀφείλει δὲ ὁ καθ' οὗ προσάγεται τὸ ἔγγραφον ν' ἀρνηθῇ ῥητῶς τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς.

37 (1870).

Ὁ καθ' οὗ προσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, μὴ ἀναγνωριζόμενον παρ' αὐτοῦ, εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀρνηθῇ τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς του, ἄλλως τὸ ἔγγραφον θεωρεῖται ὡς ἀνεγνωρισμένον (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 437), διότι ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι δὲν παραδέχεται τὸ προσαγόμενον ἔγγραφον εἶναι ἀόριστος.

216 (1868) 173 (1870).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 437 Πολ. Δικ., ὁ καθ' οὗ προσάγεται ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, ἐὰν ᾔναι ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ καὶ δὲν θέλῃ νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ, ὀφείλει νὰ ἐκφράσῃ, ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν ὑπογραφὴν, ἐν ταιαύτῃ δὲ περιπτώσει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 438, ὁ προσάγων τὸ ἔγγραφον ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀντιδίκου του δὲν ἡρνήθῃ ῥητῶς τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐντολέως του.

140 (1873).

Προσαγομένου ἐγγράφου τινὸς, ὀφείλει ὁ καθ' οὗ προσάγεται ἡ ν' ἀναγνωρίσῃ ἢ ν' ἀρνηθῇ ἀμέσως τὴν ὑπογραφὴν του, ἐν σιωπῇ δὲ θεωρεῖται, ὡς ἀναγνωρίσας αὐτήν· ὡς ἀναγνώρισις θεωρεῖται καὶ ἂν

δηλώσει, ὅτι ἀπέχει ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς γνησιότητος, οὔτε ἀρνούμενος, οὔτε ἀναγνώριζων τὴν ὑπογραφὴν του (Π. Δ. 437). 406 (1878).

Ἡ πρότασις τοῦ διαδίκου, ὅτι δὲν ἀναγνώριζει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ προσαγόμενα ἔγγραφα εἶναι γενικὴ καὶ ἀόριστος καὶ τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος τῶν ἐγγράφων, διότι ἡ διαδικασία αὕτη διατάσσεται, ὅταν ἡ ἄρνησις ἢ ἡ μὴ ἀναγνώρισις ἀφορᾷ ῥητὰ καὶ ὠρισμένα ἔγγραφα (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 437 καὶ ἐπ.). 331 (1866).

Δὲν ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς ὑπογραφῆς ἡ πρότασις «πάντα τὰ ἔγγραφα, ἅτινα προσάγει ὁ ἀντίδικος δὲν ἀναγνώριζω» διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 437 Πολ. Δικον., ὁ διάδικος ὀφείλει ἢ νὰ ἀναγνώρισῃ τὴν ὑπογραφὴν του ἢ νὰ τὴν ἀρνηθῇ. 106 (1884).

Ὁ μὴ ἀρνηθὲς τὴν γνησιότητα τῆς ἐν τινι ἐγγράφῳ ὑπαρχούσης ὑπογραφῆς του δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 412, 437 καὶ 438). 194 (1838).

Δὲν εἶναι ὑπόχρεως ὁ καθ' οὗ προσάγεται ἔγγραφόν τι νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐν αὐτῷ ὑπογραφὴν του εἰμὴ μετὰ τὴν προσαγωγὴν τοῦ ἐγγράφου. 221 (1872).

Ἐννοια τοῦ ἄρθρ. 438 Πολ. Δικ., ἐξηγουμένη σαφέστερον ἐκ τοῦ ἄρθρ. 412 Πολ. Δικ., εἶναι, ὅτι τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, συνεπεῖα τῆς ἀναγνώρισεως τῆς ὑπογραφῆς, κτᾶται τὴν αὐτὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν, ἣν καὶ τὰ δημόσια ἔγγραφα (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 400, 401, 403 καὶ 404) καὶ ὅτι ἐπομένως, ἀναγνώρισαντος διαδίκου τινὸς τὴν ὑπογραφὴν του, ὁ μὲν ἀντίδικος αὐτοῦ, δηλ. ὁ προσάγων τὸ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, ἀπαλλάσσεται ἄλλης ἀποδείξεως τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων, αὐτὸς δὲ ὁ ἀναγνώρισας τὴν ὑπογραφὴν του, ἂν ἀντιτείνῃ εἰς τὴν ἐκ τοῦ περιεχομένου ὑποχρέωσιν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο, ἀλλ' ὀφείλει τότε αὐτὸς διὰ μέσων σχετικῶς νομίμων ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον τῶν ἐν τῷ ἐγγράφῳ διαλαμβανομένων. 171 (1867).

Ἐὰν δὲν ἀμφισβητηθῇ ἡ γνησιότης τοῦ ἐγγράφου πρωτοδίκως, εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ μετὰ ταῦτα γενομένη ἀμφισβήτησις καὶ θεωρεῖται τὸ ἔγγραφον ὡς ἀνεγνώρισμένον (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 437). 349 (1867).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 160, 202, 391 καὶ ἐπ. καὶ 582 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι πᾶσα ἐνστάσις περὶ ἀκυρότητος ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου δέον ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ νὰ προταθῇ κατὰ τὴν πρῶτην ἐπ' ἀκρατηρίου

συνεδριάσιν τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου, ἀφοῦ τὸ ἔγγραφον ἐν πρωτο-
τύπῳ καὶ ὁλοκλήρως κατατεθῇ εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον ἢ ἐγχειρι-
σθῇ εἰς τὸν διάδικον, ἐξαιρουμένων μόνον ἐκείνων τῶν ἐνστάσεων, αἵ-
τινες δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ, κατὰ ῥητὴν
διάταξιν τοῦ νόμου, νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἢ
ἐνεκεν ἀκυροτήτων, δι' ἧς δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις. 80 (1847).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 304 ἐδ. 2 καὶ 438 Πολ. Δικον., ὅταν τις ἀνα-
γνωρίσῃ τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς του, προσβάλῃ δὲ τὰ ἐν τῷ
ἐγγράφῳ διαλαμβανόμενα δι' ἀπάτην, τὸ δικαστήριον διατάσσει ἀπο-
δείξεις καὶ προβαίνει εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως. "Ὅθεν, ὅταν τις
ἀναγνωρίσας τὴν ἐν τινι γραμματικῇ ὑπογραφῇ του προτείνῃ, ὅτι πα-
ρέστησαν αὐτῷ ψευδῶς, ὅτι τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἦτον ἀποδεικτικὸν ἐκ-
δουλεύσεων καὶ τὸ ὑπέγραψεν ὡς τοιοῦτον ἐν ἀγνοίᾳ, μὴ γνωρίζων γράμ-
ματα, ἀλλὰ θέτων μηχανικῶς τὴν ὑπογραφὴν του, τουτέστιν, ὅτι προσ-
βάλλει τὸ ἔγγραφον ὡς δι' ἀπάτης γενόμενον, τὸ δικαστήριον, ὁρῶς
ποιοῦν, προβαίνει εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως, διατάσσον ἀποδεί-
ξεις καὶ μὴ ἀναβάλλον τὴν ἐκδίκασιν τῆς πολιτικῆς δίκης, ἵνα προ-
ηγηθῇ ποινικὴ τις δίκη. 108 (1850).

Δὲν δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι, ἀγράμματος ὢν, ἐν καλῇ πίστει
ὑπέγραψεν ἔγγραφόν τι, μὴ γνωρίζων τί ὑπογράφει, διότι ὤφειλε νὰ
φροντίσῃ νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου πρὶν ἢ ὑπογράψῃ·
ὑπογράφας ὅμως θεωρεῖται ἀναγνωρίσας ὡς ἀληθὲς τὸ περιεχόμενον
αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 438). 201 (1878).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 438, 403, 404 καὶ 437 Πολ. Δικ. συνάγε-
ται, ὅτι ὁ ἀναγνωρίσας τὴν ἐν τινι ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ ὑπογραφὴν του
δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων, ἐκτὸς
ἂν προτείνῃ κατ' αὐτοῦ δόλον, βίαν ἢ εἰκονικότητα, ὅποτε ὀφείλει ἐγ-
γράφως ν' ἀποδείξῃ τὴν εἰκονικότητα, ἐὰν μὴ ἀποδείξῃ τὸ ἀδύνατον
τῆς τοιαύτης (ἐγγράφου) ἀποδείξεως. 247 (1852).

§ 15

Ὁ προσάγων τὸ ἔγγραφον ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητα τῆς
ὑπογραφῆς, ἐὰν ὁ ἀντίδικός του ἀρνηται ταύτην, προτείνων τὰ ὀνόματα
τῶν μαρτύρων ἐν τῇ αὐτῇ ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδριάσει (Πολ. Δικον.
438 § 2, 442 καὶ 443). 353 (1865).

Τὰ ἄρθρα 438 - 442 Πολ. Δικ., ὀρίζοντα, ὅτι ὁ προσάγων τὸ ἔγ-

γραφον, οὗτινος ἀμφισβητεῖται ἡ γνησιότης, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητα τῆς ἐν αὐτῷ ὑπογραφῆς, ἀρχόμενος τῆς ἀποδείξεως παραχρῆμα καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδριάσει, ἐννοοῦσι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 396 Πολ. Δικ., συνεδριάσιν, ὀρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἵνα ἐξηγηθῶσιν οἱ διάδικοι περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως ἢ μὴ τῶν ἐγγράφων· μὴ ὀρισθείσης ὅμως ταιαύτης συνεδριάσεως, δὲν ὑποχρεοῦται ὁ διάδικος νὰ προτείνῃ παραχρῆμα τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως. 101 (1865).

Ἡ εἰδικὴ διαδικασία τῶν ἄρθρ. 440—447 Πολ. Δικ. χωρεῖ, ὅταν προσβάλληται τὸ ἔγγραφον, ὡς φέρον ἐν αὐτῷ τὴν νόθευσιν ἢ πλαστογραφίαν, οὐχὶ δὲ ὅταν ὁμολογῇται μὲν ἡ γνησιότης τοῦ ἐγγράφου, ἀντιτάσσεται δὲ, ὅτι ὁλόῳ τοῦ προσάγοντος συνετάχθῃ τὸ ἄλλως γνήσιον ἔγγραφον· ἄρα, καὶ μάρτυρές εἰσι παραδεκτοὶ μεταγενεστέρως προσαχθέντες, καίπερ μὴ ὀνομασθέντες παραχρῆμα. 164 (1866).

Ἐπιτρέπεται νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπόδειξις τῆς γνησιότητος τῶν ὑπογραφῶν ἐπιστολῶν μαρτύρων, ἐξετασθέντων εἰς τὴν δίκην, εἰς ἣν προσάγονται αὗται. 128 (1872).

Ἡ τῆς γνησιότητος ὑπογραφῆς ἀπόδειξις δύναται νὰ γίνῃ διὰ παντός ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ δὴ δι' αὐτοψίας (Πολ. Δικ. 440, 253 § 3 καὶ 277)· ὥστε, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ διαταχθῇ πραγματογνωμοσύνη, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἡ συμπαραβολὴ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου. 44 (1846) 293 (1853) 266 (1888).

Προκειμένου περὶ τοῦ ζητήματος τῆς γνησιότητος ὑπογραφῆς, δὲν κωλύεται τὸ Δικαστήριον νὰ ἐκφέρῃ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σκέψιν, ἐπὶ τῇ βάσει ἀντιπαραβολῆς ἀναμφισβητήτων ὑπογραφῶν πρὸς τὴν ἀμφισβητουμένην, ἣν ἐκτὸς τῶν πραγματογνωμόνων καὶ αὐτὸ τὸ δικαστήριον ἐνήργησε. 132 (1866).

Μὴ πεισθέντος τοῦ Δικαστηρίου περὶ τῆς γνησιότητος ἐκ τῆς πραγματογνωμοσύνης, δύναται αὐτὸ τοῦτο νὰ ποιήσῃται τὴν συμπαραβολὴν (Πολ. Δικ. 441). 266 (1888).

Ἡ ἐκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ Δικαστήρια μόνον, ὅταν πρόκηται περὶ ζητήματος, πρὸς λύσιν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται ἰδιάζουσα ἐμπειρία ἢ γνώσις ἰδιαίτερας τέχνης ἢ ἐπιστήμης, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δέον νὰ ἐξετάζῃ, ἐὰν ἐν τῇ σχετικῇ περιπτώσει ἀπαιτῶνται ἰδιαίτεραι γνώσεις. Προκειμένου δὲ περὶ γνησιότητος ὑπογραφῆς ὁ νόμος δὲν θεωρεῖ τὴν διὰ παραβολῆς ἀπό-

δειξίν της γνησιότητος, ὡς χρῆζουσιν ἰδιαιτέρων γνώσεων τέχνης ἢ ἐμπειρίας, ὅθεν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ ἐξαρτᾶται νὰ ἐκτιμήσῃ ἐὰν ἀπαιτῶνται τοιαῦται γνώσεις, καὶ ἐπομένως, ἐὰν ἡ πραγματογνωμοσύνη ᾖ ἢ μὴ ὑποχρεωτικὴ δι' αὐτόν.

32 (1887).

Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων περὶ γνησιότητος ὑπογραφῆς δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 298 Πολ. Δικ., ὡς μὴ ἀπαιτουμένης ἰδιαζούσης ἐμπειρίας ἢ γνώσεως ἰδιαιτέρας τέχνης ἢ ἐπιστήμης, ἀλλὰ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπλοῦν τεκμήριον μετὰ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαστηρίου.

101 (1865).

Τὸ Δικαστήριον δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ἵνα κρίνῃ περὶ τῆς γνησιότητος ὑπογραφῆς τινος, καὶ πραγματογνωμοσύνην, ἐπὶ ἄλλης δίκης διεξαχθεῖσαν, ὡς τεκμήριον, ἐπιτρεπόμενον καθ' ὅς περιπτώσεις καὶ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. 440 καὶ 276).

24 (1873).

Τὸ ἄρθρ. 440 Πολ. Δικ., τὸ ὀρίζον τὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος μέσα, καταλείπει τὴν μεταξὺ αὐτῶν ἐκλογὴν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐπομένως, δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπόδειξις τῆς γνησιότητος ὑπογραφῆς μόνον διὰ πραγματογνωμοσύνης, ὡς συντελεστικωτέρου μέσου, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἀποκλειομένης τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως.

230 (1888).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 446 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι ἰδιωτικὰ ἔγγραφα, ἀμφισβητηθέντα, δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς συμπαραβολήν, ἐπομένως, τὸ Δικαστήριον οὔτε μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν δύναται νὰ διατάξῃ, οὔτε τὸν ἐπαγόμενον ὅρκον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν νὰ ἐπιβάλῃ.

288 (1850).

Καὶ μάρτυρες, μὴ συνυπογράψαντες ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἀλλ' ἄλλως γνωρίζοντες τὴν ἀμφισβητουμένην ὑπογραφὴν ἐξετάζονται, διότι τὸ ἄρθρ. 448 Πολ. Δικ. ὑποδεικνύει τίνα ἀποδεικτικὰ μέσα θεωρεῖ ὡς καταλληλότερα χωρὶς ν' ἀποκλείῃ τὰ λοιπὰ.

25 (1842).

Καθόσον ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις εἶναι παραδεκτὴ συγχωροῦνται καὶ δικαστικὰ τεκμήρια, ἀλλ' ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος ἀμφισβητηθείσης ὑπογραφῆς ἰδιωτικοῦ τινος ἐγγράφου διαδικασίας, ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἄλλο ἀντικείμενον εἰμὴ μόνον τὴν γνησιότητα ἢ μὴ τῆς ὑπογραφῆς ταύτης, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν

ἢ μὴ τοῦ χρέους, ὁγλ. τὴν ἀλήθειαν ἢ μὴ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου, οἷότι ὡς πρὸς τὴν ἀποδείξιν αὐτοῦ ἰσχύουσιν αἱ ἀπαγορευτικαὶ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως διατάξεις τῶν ἄρθρ. 300 καὶ 303 Πολ. Δικονομίας. 159 (1871).

Ἐπὶ ἀποδείξεως γνησιότητος ὑπογραφῆς δεόν νὰ ἐπιδεικνύηται ἡ ἀμφισβητούμενη ὑπογραφή καὶ εἰς τοὺς μάρτυρας τῆς ἀνταποδείξεως. 31 (1877).

Τὸ ἄρθρον 441 Πολ. Δικ. ἐπιτρέπει μὲν εἰς τὸν δικαστὴν ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ ἄρθρου τούτου ν' ἀποφανθῇ ἄνευ περαιτέρω ἀποδείξεως περὶ τῆς μὴ γνησιότητος τοῦ προσβαλλομένου ἐγγράφου, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῖ αὐτὸν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ τὸ πράξῃ οὔτε εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου τούτου, οὔτε εἰς ἄλλας περιπτώσεις. 11 (1863).

Τὸ δικαστήριον, ἀποδειχθείσης γνησίας τῆς ὑπογραφῆς, ἐπιβάλλει καὶ αὐτεπαγγέλτως τὸ πρόστιμον, οἷότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 448 Πολ. Δικ. τὸ πρόστιμον τοῦτο ἐπιβάλλεται ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ οὐχὶ ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου. 125 (1851).

Πρόστιμον ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἀρνούμενον τὴν γνησίαν ἀποδειχθεῖσαν ὑπογραφὴν του, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν ἀποφανόμενον, ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κληρονομουμένου καὶ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀντιπροσωπευομένου. 220 (1852).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 448 Πολ. Δικ., καταδικάζεται εἰς πρόστιμον δραχ. 100 μόνον ὁ ἀρνηθεὶς τὴν γνησιότητα τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπογραφῆς, ἐὰν ἀποδειχθῇ αὕτη γνησία, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἀρνηθεὶς τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς τρίτου προσώπου. 101 (1865).

§ 16

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ὀρίζηται ἐν τῇ περὶ πλαστογραφίας προτάσει ποῦ καὶ πότε ἐπλαστογραφήθη τὸ ἔγγραφο. 8 (1853).

Δὲν ὑπάρχει πλαστογραφία, ὅταν παρὰ τοῦ προσώπου, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου φαίνεσθαι ἐκδοσόμενον τὸ ἔγγραφο, ἢ τοῦ ὁποίου ἐτέθη ἡ ὑπογραφή, εἶχε δοθῇ προηγουμένως ἐντολή, ὅπως τεθῇ ὑπογραφή ἐν τῷ ἐγγράφῳ· τελεσθείσης ὁμως τῆς πλαστογραφίας ταύτης ἄνευ ἐντολῆς δὲν αἴρεται αὕτη διὰ μεταγενεστέρας ἐγκρίσεως. 119 (1885).

Ἡ ἔκφρασις τοῦ ἄρθρου 453 Πολ. Δικ., καθ' ἣν τὰ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα δύνανται νὰ προσβληθῶσι ὡς πλαστὰ καὶ ὅταν διὰ συμπαράβολῃς πρὸς ἄλλα χειρόγραφα ἀπεδείχθησαν γνήσια, ἔχει προ-

δηλως τὴν ἔννοιαν, ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα δύνανται νὰ προσβληθῶ-
σιν ὡς πλαστά, ὅταν ἀποδειχθῶσι γνήσια, οὐ μόνον διὰ τῶν λοιπῶν
ἀποδεικτικῶν μέσων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὑπὸ πραγματογνωμόνων συμ-
παραβολῆς πρὸς ἄλλα ἔγγραφα. 125 (1851).

"Ὅταν ἡ πλαστογραφία ἀποδίδῃται εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, ἡ ἔν-
στασις τῆς πλαστότητος προβάλλεται εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης
(Πολ. Δικ. 454). 3 (1846) 240 (1878) 86 (1890).

"Ἀλλως, θέον νὰ προτείνηται ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου κατ' ἐκείνην
τὴν συνεδρίασιν, καθ' ἣν, τὸ πρῶτον, προσήχθη τὸ ἔγγραφο. 86 (1890).

Δι' οὐδεμιᾶς διατάξεως ὁ νόμος ἐπιβάλλει εἰς τὸν ζητοῦντα τὴν
προσαγωγὴν τοῦ πρωτοτύπου ἔγγράφου τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὸ κατη-
γορήσῃ ὡς πλαστὸν καὶ πρὶν ἢ ἰδῇ τοῦτο. 37 (1888).

Κατὰ νόμον (Πολ. Δικ. 454 καὶ 455), ἀποδιδομένης τῆς πλαστο-
γραφίας εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, ἡ πολιτικὴ συζήτησις ἀναβάλλεται
μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ἐὰν τὸ ὡς πλαστὸν προσβαλ-
λόμενον ἔγγραφο ᾖ ἢναι, κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ, ἀπαραιτήτως
ἀναγκαῖον πρὸς διάνγνωσιν τῆς ὑποθέσεως.

3 (1846) 123 (1849) 56 (1854) 213 (1865) 240 (1878).

Τὸ ἄρθρ. 456 Π. Δ. ἀφορᾷ μόνον τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν δύναται,
μὴ ὑπαρχούσης ἐκκρεμοῦς πολιτικῆς ἀγωγῆς, νὰ εἰσαχθῇ ὡς κυρία
ἡ περὶ πλαστογραφίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκείνην, καθ' ἣν ὑπάρχει ἐκκρεμῆς
δίκη, ὅποτε δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἡ περὶ πλαστογραφίας ἀγωγὴ, ὡς πα-
ρεμπιπτούσα (Π. Δ. 457, 459, 225, 227, 229 καὶ 233). 8 (1853).

Ἡ κυρία περὶ πλαστογραφίας δίκη εἰσάγεται καὶ διεξάγεται ποινι-
κῶς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 457 ἐδ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν
ὑπάρχῃ ὠρισμένος ἄνθρωπος ζῶν ἔτι, ὅστις ἐγκαλεῖται ὡς πλαστο-
γράφος· δὲν ἔχει δὲ ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἐν περιπτώσει, καθ'
ἣν ἡ ποινικὴ δίκη διεξήχθη καὶ κατ' αὐτὴν δὲν ἀπεφασίσθη ἂν ὑπῆρξεν
ἢ μὴ πρᾶξις τῆς πλαστογραφίας. 225 (1851).

Ὁ προσβάλλων δημόσιόν τι ἔγγραφο ὡς πλαστὸν καὶ μὴ ἀποδίδ-
ων τὴν πλαστογραφίαν εἰς ὠρισμένον πρόσωπον, ὀφείλει παραχρῆμα
νὰ προτείνῃ καὶ τὰ τῆς ἀποδείξεως μέσα καὶ νὰ ὀνομάσῃ τοὺς μάρ-
τυρας, ἐὰν ἔχῃ τοιοῦτους, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πλαστότητος τῶν ἐγγρά-
φων (Πολ. Δικ. 405, 436, 442 καὶ 458).

239 (1838) 328 (1839) 33 (1846) 64 (1876) 71 (1888).

Πρὸς ἀπόδειξιν πλαστογραφίας τινὸς δέον, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 442 καὶ 458 Πολ. Δικ., νὰ ὀνομάζωνται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ παραχρῆμα οἱ μάρτυρες, καὶ δι' αὐτῶν ἐννοοῦνται πρόσωπα ὠρισμένα, τὰ ὅποια μόνον, καὶ οὐχὶ ἄλλα ἀντ' αὐτῶν, δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι.

41 (1848).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 391, 396, 405, 436, 442 καὶ 458 τῆς Πολ. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις, ἥτις ἐπιβάλλεται εἰς τὸν διάδικον, τὸν προσβάλλοντα ὡς πλαστὸν ἔγγραφόν τι ἰδιωτικὸν ἢ δημόσιον, ἐπιρροὴν ἔχον εἰς τὴν οὐσίαν τῆς δίκης, δηλαδὴ νὰ φανερώσῃ συγχρόνως τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως ἢ νὰ φέρῃ τὴν περὶ νοθεύσεως ἀπόδειξιν, ὀνομάζων καὶ τοὺς μάρτυρας καὶ ἐμφανίζων τὰ ἔγγραφα παραχρῆμα καὶ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην ἀμέσως, ἀφορᾷ μόνον τὰ καθυποβεβλημένα ἢ παρακατατεθειμένα ἔγγραφα, καὶ οὐχὶ ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ὁ διάδικος ζητεῖ, καὶ τὸ δικαστήριον διατάττει ῥητῶς τὴν παρακατάθεσιν. πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων διατυπώσεων, τῶν ἀφορῶν τὴν περὶ νοθεύσεως δίκην.

80 (1847).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 438, 453 καὶ 458 Πολ. Δικ., ὡσάνκς ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπογραφή ἀνεγνωρίσθῃ, προσβάλλεται ὡς πλαστὸν ἢ νενοθευμένον καὶ ὁ προσάγων αὐτὸ θέλει νὰ ποιησῇται χρῆσιν, λαμβάνει χώραν ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις 396 καὶ 440—447 Π. Δ. διατεταγμένη διαδικασία, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 442 Π. Δ., ὁ προσβάλλων τὸ ἔγγραφον ὀφείλει ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει, ἐὰν πρόκηται ν' ἀποδείξῃ τὴν πλαστότητα ἢ τὴν νόθευσιν δι' ἔγγράφου ἢ διὰ μαρτύρων ἐκεῖνα μὲν νὰ ἐμφανίσῃ, τούτους δὲ νὰ ὀνομάσῃ παραχρῆμα. Τὸ δὲ ἄρθρ. 389 δὲν ἀφορᾷ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ ἔγγραφον προσβάλλεται ὡς πλαστὸν ἢ νενοθευμένον, ἀλλὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν δὲν ἀναγνωρίζεται ὅθεν, δὲν ἐπικρατεῖται ἡ ἀπόδειξις τῆς πλαστογραφίας εἰς τὸν προσαγαγόντα ἀλλ' εἰς τὸν προσβάλοντα τὸ ἔγγραφον.

258 (1849).

Τὸ γνήσιον ἢ μὴ τοῦ ἔγγράφου, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν δὲν ὀρίσθῃ τὸ τὴν πλαστογραφίαν ποιῆσαν πρόσωπον, δύναται ν' ἀποδειχθῇ δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ δι' ὅρκου εἴτε ἐπακτοῦ, εἴτε παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβαλλομένου.

229 (1849).

Τὸ ἄρθρ. 461 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ὁ προσβάλλων ἔγγραφόν τι ὡς πλαστὸν καταδικάζεται εἰς χρηματικὴν ποινὴν διακοσίων δραχμῶν, ἐὰν ἀπέτυχεν ἢ περὶ πλαστογραφίας ἀπόδειξις, δὲν ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ποινὴ αὕτη

δὲν ἐπιβάλλεται, ὡςάκις ὁ προσβολεὺς δὲν συμμορφοῦται πρὸς τὰς περὶ ἀποδείξεως τῆς πλαστότητος ἢ νοθεύσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικον., ἀλλ' ὅταν ἡ προσβολὴ ἀποθῇ ματαία, ἀναγνωρίζομένου ἄλλως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὡς γνήσιον τοῦ προσβληθέντος ἔγγραφου· ὅθεν, ὅταν τὸ δικαστήριον, ἀπορρίπτει τὴν περὶ πλαστογραφίας ἀγωγὴν, ὡς ἀναπόδεικτον, κηρύττει γνήσιον τὸ ὡς πλαστὸν προσβληθὲν ἔγγραφον, συμφῶνως πρὸς τὸν νόμον, καταδικάζει τὸν προσβαλόντα τὸ ἔγγραφον ὡς πλαστὸν εἰς τὴν χρηματικὴν ποινὴν τῶν 200 δραχμῶν. 258 (1849).

Τὸ ἄρθρ. 461 Π. Δ. καθ' ὃ, ἐὰν ἀπέτυχεν ἡ περὶ πλαστογραφίας ἀπόδειξις, καὶ εὗρεθῇ τὸ ἔγγραφον γνήσιον, καταδικάζεται ὁ προσβαλὼν τὸ ἔγγραφον εἰς χρηματικὴν ποινὴν 200 δραχμῶν, εἰς ἀποζημίωσιν καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων, δὲν ἐφαρμόζεται μόνον ὑπὲρ τοῦ κυρίως ἀντιδίκου τοῦ προσαγαγόντος καὶ χρησαμένου τοῦ ἔγγραφου, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ προσεπικληθέντος καὶ παρεμβάντος εἰς τὴν δίκην, ὡς συντάξαντος τὸ προσβληθὲν παρὰ τοῦ ἀντιδίκου ἔγγραφον καὶ συμφέρον ἔχοντος εἰς τὴν ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος, διότι οὗτος ἤθελεν ὑποστῆ κυρίως ὅλας τὰς παρὰ τοῦ νόμου διατεταγμένας συνεπείας, ἐὰν δὲν ἤθελεν ἀποτύχει ἡ περὶ πλαστογραφίας ἀπόδειξις. 102 (1850).

§ 17

Πᾶς διακάτοχος ἔγγραφων, ἀφορώντων τὸ πρόσωπον ἢ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀποδεικνύοντος δύναται νὰ ἐκβιασθῇ πρὸς κοινοποίησιν καὶ παράδοσιν αὐτῶν, ἐὰν ὁ ζητῶν ταῦτα βεβαιώσῃ τὸ νόμιμον αὐτοῦ συμφέρον. (Πολ. Δικ. 429 καὶ ἐπ.). 21 καὶ 23 (1846).

Πρὸς ἐπίδειξιν τυγχάνει ὑπόχρεως ὁ εἷς τῶν διαδίκων πρὸς τὸν ἕτερον μόνον ὡς πρὸς τὰ ἔγγραφα, ἅτινα μετεχειρίσθη ἐν τῇ αὐτῇ διαδικασίᾳ ἢ ἀπεφάνετο, ὅτι θέλει μεταχειρισθῇ, καὶ πᾶς διακάτοχος ἔγγραφων, ἀφορώντων τὸ πρόσωπον, τὰ δικαιώματα ἢ τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἀποδεικνύοντος μόνον ἢ αὐτοῦ καὶ ἄλλου τινός. 374 (1884).

Δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ὁ διάδικος νὰ ἐπιδείξῃ τῷ ἀντιδίκῳ του ἔγγραφα, ἅτινα, καίπερ κατέχων, οὔτε μετεχειρίσθη ἐν τῇ δίκῃ, οὔτε ἐδήλωσεν, ὅτι θέλει μεταχειρισθῇ (Πολ. Δικ. 430 § 1). 173 (1853).

Ὁ ὅρος «πᾶς διακάτοχος» τοῦ ἄρθρ. 430 § 2 περιλαμβάνει προδήλως καὶ τὸν ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ ἀντίδικον. 240 (1886).

Ζητούντος διαδίκου τινός νά ἐπιδειχθῶσιν αὐτῷ τὰ βιβλία τοῦ ἀντιδίκου του, ὡς ἀποδεικνύοντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς υποχρεώσεις τῶν διαδίκων, δεόν νά διατάσσῃται ἡ προσαγωγή αὐτῶν, μὴ δυναμένου τοῦ καθ' οὗ αἰτεῖται ἡ προσαγωγή νά ἰσχυρισθῇ, ὅτι δὲν θέλει νά μεταχειρισθῇ αὐτά.

72 (1849).

Τὸ Δημόσιον δύναται νά υποχρεωθῇ, ὅπως ἐπιδείξῃ τὰ στελέχη, ἅτινα κατέχει, διότι ταῦτα ἀνήκουσιν ἀπὸ κοινοῦ εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τῶν δημοσίων προσόδων καὶ δύνανται ν' ἀποδείξωσι τὸ ποσὸν τῶν εἰσελθόντων εἰς τὰς ἀποθήκας καρπῶν (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 430 § 2).

457 (1866) 219 (1871).

Ἡ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων ἀγωγή, ἐὰν τὰ ἐγγράφα κατέχωνται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργοῦ ἀπευθύνεται κατὰ τοῦτου, δυνάμει τῆς γενικῆς διατάξεως τῶν ἄρθρ. 429—434 Πολ. Δικ., οὐχὶ δὲ κατὰ τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, διότι ἡ δίκη αὕτη δὲν ἔχει ἀντικείμενον τὴν καταδίκην τοῦ Δημοσίου εἰς τὴν ἄμεσον καταβολὴν χρηματικῆς ἀξίας.

361 (1879).

Παρ' οἰσδῆποτε λειτουργῷ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ ἂν εὐρίσκηται ἐγγράφον τι νόμιμος κάτοχος αὐτοῦ λογίζεται πάντοτε τὸ νομικόν τοῦ Δημοσίου πρόσωπον, καὶ τοῦτο εἶναι πρὸς ἐπίδειξιν τοῦ ἐγγράφου ἐνακτέον διὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὅστις εἶναι ὁ ἐπὶ δικαστηρίου νόμιμος ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ.

240 (1886).

Ἐκ τῆς διατάξεως τῶν ἄρθρ. 429 καὶ 430 ἐδ. 3 Πολ. Δικ., δι' ὧν διατάσσεται, ὅτι ὁ τρίτος διακάτοχος δύναται νά ἐκβιασθῇ πρὸς ἐπίδειξιν τῶν ἐγγράφων, ἅτινα διακατέχει, συνάγεται, ὅτι καὶ ἐγγράφα τρίτων, ὅταν ἀφορῶσι τινὰ τῶν διαδίκων, ὅστις ἐπικαλεῖται ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν, δύνανται νά ληρθῶσιν ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ νά ἐκτιμῶσιν κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν αὐτῶν ἰσχύν.

118 (1848).

Τὸ δικαστήριον δὲν διατάσσει τὸν τρίτον διακάτοχον ἐγγράφου τινός νά παραδῶσῃ τοῦτο ἄνευ προηγουμένης ἀγωγῆς περὶ ἐπιδείξεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 431 Πολ. Δικ.

23 (1879).

Καὶ ὁ διάδικος μόνον δι' ἀγωγῆς περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων δύναται νά υποχρεωθῇ νά προσαγάγῃ τὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου του ἐγγράφα, κατὰ τὸ ἄρθρ. 429 Πολ. Δικ.

9 (1889).

Τὰ ἄρθρα 430 § 3 καὶ 432 Πολ. Δικ. ἀφίνουν εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἔνορκον βεβαίωσιν τοῦ τρίτου ν' ἀποφασίσῃ, ἐὰν τὸ ἐγγράφον, οὕτινος

ζητείται ἢ ἐπίδειξις, φέρη βλάβην εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ κατέχοντος αὐτό, δὲν δύναται δὲ τὸ δικαστήριον νὰ κρίνῃ περὶ τῆς βλάβης ταύτης.
430 (1865).

Ἵνα ἀπαλλαχθῇ ὁ κάτοχος ἐγγράφου τῆς πρὸς ἐπίδειξιν ὑποχρεώσεως ὀφείλει ῥητῶς νὰ προτείνῃ, ὅτι τοῦτο ἀπωλέσθη καὶ ὠρισμένως ἐκ τίνος τυχαίας περιστάσεως· ὀφείλει δὲ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον οὐ μόνον πρωτοδίκως νὰ προτείνῃ, ἀλλὰ καὶ ἐφεσίμως νὰ ἐπαναλάβῃ. 240 (1886).

Ἐν ἑλλείψει ἐπιδείξεως τοῦ διαταχθέντος ἐγγράφου θεωρεῖται, δυνάμει νομίμου τεκμηρίου, ὡς ἀληθὴς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ζητοῦντος τὴν ἐπίδειξιν, περὶ τοῦ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ περιεχομένου. 240 (1886).

Οὐδὲνα νόμον παραβιάζει τὸ δικαστήριον, διατάσσον τὸ Δημόσιον νὰ ἐπίδειξῃ ὠρισμένον ἐγγραφον, ἐπὶ ἀπειλῇ προστίμου ἢ χρηματικῆς ποινῆς, κατὰ τὰ ἄρθρ. 432 καὶ 882 Πολ. Δικ., διότι μόνῃ ἢ ἀναγκαστικῇ κατὰ τοῦ Δημοσίου εἰσπραξίς τῆς τοιαύτης ποινῆς ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον.
240 (1886).

Αἱ παρεμπιπτούσαι ἀγωγαί, αἱ περιέχουσαι προδικαστικὰ ζητήματα τῆς κυρίας δίκης προεκδικάζονται, ἀναστέλλουσαι τὴν ἐκδίκασιν ἐκείνης (Π. Δ. 227 καὶ 234 § 3)· ἐπομένως, αἵτησις, κατὰ τὴν μετ' ἀπόδειξιν συζήτησιν, περὶ ἀναβολῆς τῆς κυρίας δίκης, μέχρις ἐκδικάσεως τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων, εἶναι νόμιμος. 181 (1888).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον ν' ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν τοῦ διαδίκου περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ κάτοχος αὐτῶν ἠδύνατο νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν ἐπὶ τοῦ ἀποδεικτέου θέματος, διότι δικαιούται ὁ διάδικος ἀντὶ ν' ἀναθέσῃ εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ τρίτου τὴν ἀναφορὰν τοῦ περιεχομένου τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ βιβλίων ν' ἀπαιτήσῃ τὴν παράστασιν αὐτῶν τούτων.
181 (1888).

Ἡ περὶ ἐπιδείξεως ἐγγράφων ἀγωγή δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐγειρομένη μετὰ τὴν λήξιν τῆς πρὸς ἀπόδειξιν ταχθείσης προθεσμίας.
59 (1889).

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ὅρ. ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ.

ΕΓΓΥΟΔΟΣΙΑ ὅρ. ΕΝΣΤΑΣΙΣ.

ΕΘΙΜΟΝ¹

Περίληψις

- § 1. "Εθιμα ἀνίσχυρα, περὶ ὧν οὔτε ἀπόδειξις δύναται νὰ διαταχθῇ.
 § 2. Πρότασις τοῦ ἐθιμοῦ.
 § 3. Παραδείγματα ἐφαρμογῆς.
 § 4. 'Απόδειξις τοῦ ἐθιμοῦ.
 § 5. Μέσα ἀποδείξεως.

§ 1

Μὴ ὑπαρχούσης παρ' ἡμῖν διατάξεως, καθιερούσης τὴν ἀρχήν, ὅτι καὶ τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου ὑπερισχύουσι τὰ ἔθιμα, οὔτε ἀπόδειξις δύναται περὶ τοιοῦτου ἐθιμοῦ νὰ διαταχθῇ. 120 (1870).

Δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἀπόδειξις ἐθιμοῦ, σκοποῦντος νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν παραβίαν ἢ τὴν καταδολίευσιν ἀπαγορευτικῶν τοῦ νόμου διατάξεων, οἷα εἰσιν αἱ τῶν ἄρθρ. 336, 347 καὶ 348 τοῦ Ἑμπ. Νόμου. 209 (1870).

Δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ ἔθιμον ἐναντίον τῶν περὶ ἀποδείξεως σχετικῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ρυθμίζον ἀντιθέτως πρὸς αὐτάς τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα, ἀφοῦ ἡ πρᾶξις, περὶ ἧς διατάσσεται ἀπόδειξις ἐγένετο μετὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν, ἥς τὸ ἄρθρ. 1100 κατήργησε πᾶσαν ἐναντίαν διάταξιν. 269 (1874).

Καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔθιμον, καθ' ὃ θεωρεῖται ἔγκυρος ἢ ἐνώπιον τοῦ Προξένου ἐξέτασις μαρτύρων καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν ἐγνωστοποιήθη ὑπὸ τοῦ κλητεύσαντος αὐτοὺς διαδίκου πρὸς τὸν ἀντίδικον ἢ ἡμέρα καὶ ὥρα τῆς ἐξετάσεως καὶ δὲν ἐκλητεύθη οὗτος, ἵνα ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν, τὸ τοιοῦτον ἔθιμον δὲν δύναται νὰ ᾔῃ ἰσχυρόν καὶ ὑποχρεωτικόν ὡς ἀντιβαῖνον εἰς τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ διαδικαστικοῦ δικαίου τοῦ νὰ μὴ δικάζηται τις χωρὶς ν' ἀκουσθῇ καὶ ὡς προσβάλλον, προφανῶς, τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως. 370 (1874).

§ 2

Τὸ ἔθιμον εἶναι ἀπαράδεκτον, μὴ προταθὲν πρωτοδίκως, κατὰ τὴν

¹ Ἐνταῦθα ἐκτίθεται ἡ Νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐν σχέσει μόνον πρὸς τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν.

πρώτην συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, διότι στηρίζεται ἐπὶ πραγματικῶν γεγονότων, χρηζόντων ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 160 καὶ 347).

82 (1868) 88 (1871) 197 (1878) 4 (1888).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ πρότασις ἐθίμου, γενομένη ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 244 καὶ 245 Πολ. Δικ., νομικὰ ἀξιώματα, μὴ ἀποτελοῦντα πραγματικούς ἰσχυρισμούς καὶ δυνάμενα ἐπομένως νὰ προταθῶσιν εἰς πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, εἰς μόνον τὰ εἰς γενικούς νόμους τοῦ κράτους καὶ οὐχὶ ἀπλῶς εἰς ἔθιμα ἐπιστηριζόμενα.

9 (1859) 389 (1862) 44 (1863) 136 (1872) 234 (1884).

Ὁ ἐφεσίβλητος δύναται νὰ προτείνῃ καὶ κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον τὴν ὑπαρξίν ἐθίμου, πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως (Πολ. Δικ. 747).

139 (1850) 389 (1862) 270 (1867) 184 (1877).

Τὸ ἔθιμον δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ὅταν τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ἔθιμον πραγματικὰ περιστατικὰ ὑπεβλήθησαν πρωτοδίκως.

185 (1860) 105 (1872).

Ἡ πρότασις περὶ ὑπάρξεως ἐθίμου εἶναι ἀπαράδεκτος, γενομένη κατὰ τὴν δευτέραν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν συνεδρίασιν, διότι ὁ προτείνων τοῦτο διὰδίκος, ὢν ἐναγόμενος ἐν τῇ ἐκ τῆς παρεμβάσεως προεληθούσῃ κατ' ἔφεσιν δίκῃ, ὥφειλε, κατὰ τὰ ἄρθρ. 160 καὶ 580 Πολ. Δικ., νὰ ὑποβάλῃ τὴν προεκτεθεῖσαν πρότασίν του κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν.

60 (1874).

Ἡ πρότασις περὶ ἀπαράδεκτου τῆς ἐφέσεως, διότι κατ' ἔθιμον, ἰσχυρὸν ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ ἀποκλείεται ἡ ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἐφετῶν ἐκκλησίας τῆς ὑποθέσεως, εἶναι ἀπαράδεκτος, μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τῶν Ἐφετῶν.

223 (1869).

Ἡ περὶ ἐθίμου πρότασις δὲν περιστρέφεται εἰς πραγματικὸν ἰσχυρισμόν, ἀλλ' εἶναι νομικὸν ἐπιχείρημα, ὡς τοιοῦτον δὲ δύναται νὰ προταθῇ καὶ κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον.

94 (1848).

Ἡ πρότασις περὶ ὑπάρξεως ἐθίμου, δέον νὰ γίνῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀπαράδεκτος οὖσα τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

193 (1838) 37 (1867).

Εἰς πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν δύναται τις νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἰσχὺν ἐθίμου, ἰσοδυναμοῦντος πρὸς νόμον, ὡς δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ τοὺς νόμους αὐτοὺς.

163 (1847).

§ 3

Ὁ ἐπικαλούμενος ἔθιμόν τι διάδικος ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ ἀκριβῶς καὶ ὠρισμένως διὰ τίνων παραδειγμάτων μέλλει νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο, διότι ἄλλως οὔτε ὁ δικαστὴς δύναται νὰ κρίνῃ ἐὰν τὰ παραδείγματα ἀληθεύοντα, ἀποτελῶσι τὸ προτεινόμενον ἔθιμον, ὅπως μὴ διατάξῃ ματαίως ἀποδείξεις καὶ συμμορφούμενος πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 249 Πολ. Δικ. ὀρίσῃ ἀκριβῶς τὸ περὶ ὑπάρξεως τοῦ ἐθίμου ἀποδεικτέον θέμα, οὔτε ὁ καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις διάδικος ν' ἀντικρούσῃ τὴν ὑπαρξίν τῶν ἀποδεικτέων γεγονότων δι' ἀνταποδείξεως. Μὴ προτεινόμενων δὲ τῶν παραδειγμάτων ἡ πρότασις τοῦ ἐθίμου ἀπορρίπτεται ὡς ἀόριστος. 181 (1862) 340 καὶ 391 (1865) 255 (1868) 197 (1878) 178 (1879) 1 (1882).

Ὅπως προταθῇ νομίμως ἔθιμόν τι, δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως νὰ συνυποβάλλωνται ἐκ τῶν προτέρων καὶ τὰ παραδείγματα, ἐξ ὧν μέλλει ν' ἀποδειχθῇ· διότι τὰ παραδείγματα δὲν ἀποτελοῦσι συστατικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐθίμου, συνισταμένου εἰς κανόνα τοῦ δικαίου, ὑπὸ τῆς κοινῆς συνειδήσεως ἀναγνωριζόμενον καὶ διὰ μακρᾶς συνηθείας κυρωθέντα, ἀλλὰ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ἀπλῶς εἰς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, ἥτις ἐνδέχεται καὶ νὰ μὴ ἀμφισβητηθῇ ποσῶς ἢ καὶ ν' ἀποδειχθῇ κατ' ἄλλον νόμιμον τρόπον.

293 (1882) 30 καὶ 239 (1883) 111 καὶ 126 (1884).

§ 4

Ὅπως διαταχθῇ ἀπόδειξις τοῦ ἐθίμου δεῖν νὰ περιέχῃται ἐν τῇ ἀγωγῇ ἢ ἐν ταῖς πρωτοδικαῖς προτάσεσιν ἡ ὁμοιόμορφος, πολυχρόνιος καὶ ἀδιάκοπος αὐτοῦ ἐφαρμογή. 200 (1887).

Ὁ προτείνων τὸ ἔθιμον δεῖν νὰ ἀποδείξῃ οὐ μόνον τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔσχυν αὐτὸ ἐν ᾧ χρόνῳ συνέστη ἡ δικαιοπραξία· δὲν δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ, ὅτι ἔσχυε τὸ ἔθιμον ἐκ τοῦ ὅτι ὁ καθ' οὗ τοῦτο προτείνεται δὲν ἀπέδειξε τὴν κατάργησίν του, διότι ἡ ἀνταπόδειξις εἶναι δικαίωμα καὶ οὐχὶ ὑποχρέωσις. 227 (1850).

Ὁ ἐπικαλούμενος τὸ ἔθιμον ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἐξακολουθεῖ ἢ ἔσχυσεν αὐτοῦ. 58 (1885).

Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ διατάξῃ τὸ δικαστήριον ἐν τῇ ἀποφάσει του τὴν ἀπόδειξιν τοῦ πολυχρόνιου καὶ τοῦ ἀδιακόπου τοῦ ἀποδεικτέου

ἐθίμου, ἀλλὰ μᾶλλον ὀφείλει νὰ ἐξαγάγῃ ἂν ὑπάρχωσιν οἱ ὅροι αὐτοὶ ἐκ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ταχθέντος θέματος καὶ ἐντεῦθεν νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν.

163 (1847).

Τὸ δικαστήριον, παραδεχόμενον τὴν ὑπαρξίν ἐθίμου, δέον νὰ ἐκθέτῃ ἐν τῇ ἀποφάσει του ἐπὶ τίνων καὶ ὁποίου εἶδους παραδειγμάτων καὶ περιστατικῶν στηρίζει τὴν ἀπόφασίν του, ἥ δὲ ἐν τῇ ἀποφάσει σκέψις, ὅτι ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἐθίμου, δὲν εἶναι ἀρκούσα.

162(1848).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν εἶναι ὑπόχρεον νὰ ἀναφέρῃ τὰ παραδείγματα, ἐξ ὧν ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησίν του περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐθίμου.

276 (1878).

Ἡ ὑπαρξίς ἐθίμου βεβαιοῦται ἐκ πράξεων καὶ παραδειγμάτων διὰ τῶν συνήθων ἀποδεικτικῶν μέσων, συμπεραίνεται ὅμως παρὰ τοῦ δικαστοῦ, κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου, καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

27 (1835).

Προκειμένου περὶ ἐθίμου, ἔργον τοῦ δικαστοῦ εἶναι νὰ κρίνῃ ἂν ἐκ τῶν ἀποδεικνυομένων διαφόρων γεγονότων καὶ προσαγομένων παραδειγμάτων ἐξεδηλώθῃ ἡ ὑπὲρ τοῦ προτεινομένου ἐθίμου μακροχρόνιος καὶ κοινὴ τῶν κατοίκων συνειδήσις ἢ ἂν χωρὶς τοιαύτης συνειδήσεως, ἐκ πλάνης τυχὸν περὶ τὸ δίκαιον ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας ἐρρυθμίσθησαν οὕτω πῶς νομικαὶ σχέσεις, οὐχὶ δὲ ἂν τὸ γενόμενον ἦτον ὑποχρεωτικόν, κατ' ἐθιμον προϋπάρχον.

119 (1870).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, παραδεχόμενον ὡς ἰσχύον τι «κατ' ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν» ἐννοεῖ ἐθιμον πολυχρόνιον καὶ ἀδιάκοπον.

312 (1877).

§ 5

Ἐὰν ἡ ὑπαρξίς ἐθίμου τινὸς ὁμολογῇται ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ προτείνοντος αὐτό, τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ διατάξῃ περὶ τούτου ἀπόδειξιν.

179 (1882).

Ὁ ἐπικαλούμενος ἐθιμον, ἂν ἡ ὑπαρξίς αὐτοῦ ἀμφισβητῇται, ὀφείλει νὰ τὸ ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων (Πολ. Δικ. 248).

74 (1869).

Τὰ ἐθιμα ἐκδηλοῦνται διὰ σειρᾶς πράξεων τῶν πολιτῶν ἐπὶ μακρόν χρόνον καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπαναλαμβανομένων, εἰς τὸν δικαστὴν δὲ ἀνήκει νὰ κρίνῃ, ἂν αἱ κατ' ἰδίαν αὐτὰ πράξεις, αἱ συνεχῶς ἐπαναληφθεῖσαι, πηγάζωσιν ἐκ τῆς ὁμοφώνου τοῦ λαοῦ συνειδήσεως καὶ

κατέστησαν οὕτως ἔθιμον· ὅθεν, οἱ περὶ ἐθίμου ἐξεταζόμενοι μάρτυρες δέον νὰ καταθέτωσι περιστατικὰ μόνον καὶ παραδείγματα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐθίμου, τὸ δὲ δικαστήριον νὰ ἐκτιμᾷ καὶ ἀποφαινῇται ἂν ὑπάρχωσι τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὸ ἔθιμον νόμιμα προσόντα (Ν. 3 Κωδ. (8.10). ἄλλως, ἂν ἤθελεν ἀνατεθῇ ἡ κρίσις εἰς τοὺς μάρτυρας, βεβαι-οῦντας, οὐχὶ τὰ γεγονότα ἀλλὰ τὸ περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν συμπέρασμα, ὅα ἐξηρτᾶτο οὐχὶ ἐκ τῆς πεφωτισμένης κρίσεως τοῦ δικαστοῦ ἢ ὑπαρξίς τοῦ ἐθίμου ἀλλ' ἐκ τῆς τῶν μαρτύρων, ἐνῷ οὗτοι δὲν καλοῦνται νὰ κρίνωσι κατὰ νομικοὺς κανόνας περὶ γεγονότων, ἀλλὰ μόνον νὰ βεβαιώσωσιν αὐτά.

81 (1855) 95 (1857) 281 (1859) 181 καὶ 204 (1861) 331 (1864).

Εἶναι ἀδιάφορον ἂν οἱ μάρτυρες δὲν ἀνέφερον εἰδικὰ παραδείγματα, ἐν οἷς ἐφηρμόσθη τὸ ἔθιμον, καθ' ὃ αἱ ἀπαξ ὑπὸ τῶν γονέων των προικισθεῖσαι θυγατέρες δὲν δικαιοῦνται νὰ μετέξωσι τῆς κληρονομίας τούτων, ἀφοῦ ἡ ἀποδεδειγμένη, παντελής καὶ πολυχρόνιος ἔλλειψις ἀπαιτήσεως πατρικῆς κληρονομίας ἐκ μέρους πασῶν τῶν προικισθειῶν θυγατέρων στηρίζεται εἰς τὴν περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως δικαιώματος πρὸς κληρονομίαν, ἥτοι εἰς τὴν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοιοῦτου ἐθίμου κοινὴν πεποίησιν. 387 (1864).

Προκειμένου περὶ ἐθίμου, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δύναται νὰ σχηματίσῃ τὴν περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐθίμου πεποίησίν του ἐκ τῶν μετὰ τὴν τρίτων ἐκδοθειῶν ἀποφάσεων περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐν λόγῳ ἐθίμου ὡς καὶ ἐκ συμβολαίων. 132 (1872).

"Ὅπως ἀποδειχθῇ ἔθιμον, καθ' ὃ τὰ τέκνα τῶν προικισθειῶν θυγατέρων, μὴ μνημονεύμενα ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου στεροῦνται τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλωσιν αὐτὴν ὡς ἄκυρον, δὲν ἀρκοῦσιν αἱ περὶ τούτου καταθέσεις τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ δέον νὰ προσ-αχθῶσιν καὶ ὑπὸ τῶν προτεινόντων τὸ ἔθιμον αἱ διαθήκαι τῶν ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἀναφερομένων, ὡς μὴ μνημονευσάντων ἐν αὐταῖς τοὺς ἐκ προικισθείσης θυγατρὸς ἐγγόνους των. 121 (1874).

Τὸ ἔθιμον δύναται ν' ἀποδειχθῇ καὶ δι' ἀποφάσεων καὶ διὰ μαρτύρων, ἐν ἐτέραις δίκαις ἐξετασθέντων· ἐπομένως, τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον, ὅταν ὁ διάδικος προσάγῃ καὶ ἐπικαλῇται τοιαύτας μαρτυρίας καὶ ἀποφάσεις, ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ αὐτάς ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ ἐκτιμᾷ ταύτας. 20 (1884).

Τὰ ἔθιμα, κατὰ τὸ ἄρθρ. 245 Πολ. Δικ., δύνανται ν' ἀποδειχθῶσι διὰ τῶν συνήθων μέσων τῆς ἀποδείξεως, ἄρα καὶ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου, ἀρκεῖ νὰ μὴ τίθηται τὸ θέμα τοῦ ὅρκου γενικῶς καὶ νὰ μὴ ζητῆται ἀπλῶς δι' αὐτοῦ ἂν τὸ προτεινόμενον ἔθιμον ὑπάρχῃ εἰς τὸν δεῖνα τόπον, ἀλλὰ ν' ἀφορᾷ τὰ γεγονότα, ἐξ ὧν ὁ δικαστὴς δύναται νὰ συμπεράνῃ τὴν τοῦ ἐθίμου ὑπαρξίν ἢ μὴ.

35 (1841) 281 (1859) 213 καὶ 277 (1863) 387 (1864).

Τὸ ἔθιμον μόνον διὰ παραδειγμάτων τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀποδεικνύεται, τὰ δὲ παραδείγματα ταῦτα δεόν νὰ σημειῶνται καὶ ἐν τῷ θέματι τοῦ ὅρκου, ὅταν ὁ ὅρκος πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐθίμου ἐπάγῃται ἐπομένως, μὴ ὀρίσαντος τοῦ προτείναντος τὸ ἔθιμον τὰ εἰδικὰ γεγονότα καὶ θέματα τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, ὁ περὶ αὐτοῦ ἐπαγόμενος ὅρκος εἶναι ἀπαράδεκτος.

94 (1873).

ΕΙΚΟΝΙΚΟΤΗΣ ὅρ. ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΝ

Περὶληψις.

- § 1. Ἀρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐπὶ προσωπικῶν καὶ ἐπὶ ἐμπραγματικών (περὶ κινητῶν) ἁγωγῶν.
- § 2. Δίκαι περὶ βλάβης εἰς δένδρα, κλήματα, καρποὺς ἁγρῶν καὶ κήπων.
- § 3. Δίκαι περὶ βλάβης ἢ ἐμποδίσσεως ὁδῶν ἢ ἁτραπῶν.
- § 4. Δίκαι περὶ βλάβης ἢ μετακινήσεως ὁρίων κλπ.
- § 5. Δίκαι, ἀναγόμεναι εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ρέοντος ὕδατος.
- § 6. Περιπτώσεις, καθ' αἷς λαμβάνονται προσωρινὰ μέτρα εἰς τὰς περὶ διακατοχῆς διαφοράς.
- § 7. Τίς ζητεῖ τὰ προσωρινὰ μέτρα.
- § 8. Διαδικασία καὶ ἀποδείξεις ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων.
- § 9. Ἀπόφασις ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων.
- § 10. Διαφοραὶ μεταξὺ κυρίων καὶ ὑπηρετῶν κλπ.
- § 11. Διαφοραὶ μεταξὺ ἐκμισθωτῶν καὶ μισθωτῶν.
- § 12. Προδικασία.
- § 13. Διαδικασία ἐπ' ἀχροατηρίου.
- § 14. Ἀνέκκλητον ἀποφάσεων, ἐκδιδομένων ἐπὶ διαφορῶν περὶ βλάβης εἰς σπαρτὰ ἢ δενδροφυτείας, κατὰ τὸ Β. Δ. τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836.

§ 1.

Ἀγωγή περὶ ποσοῦ μέχρι δραχ. 300 ὑπάγεται εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον· εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ἐκ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἡδύνατο νὰ προκύψῃ λογιστικὴ δίκη ἢ ἂν τὸ ποσὸν τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀνταγωγῆς ὁμοῦ ὑπερβαίῃ τὰς 300 δραχμάς. 26 (1855).

Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδικείου κανονίζεται ἐκ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητεῖται, ἀδιαφόρως ἂν τὸ ζητούμενον πηγάζῃ ἐξ ἐνόχης, ἥς τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχμάς. 15 (1859).

Ὁ Εἰρηνοδικὴς δύναται νὰ δικάσῃ ἀρμοδίως ἀπαίτησιν περὶ ποσοῦ δραχ. 300, καίτοι οὕσαν λείψανον ἀνωτέρας ποσότητος.

217 (1848) 162 (1865).

Ὡσαύτως προκειμένου περὶ πληρωμῆς δύο ἀσχέτων ἀλλήλοις ποσῶν, προερχομένων ἐκ χωριστῶν γραμματίων καὶ ἐκατέρου τῶν ποσῶν τούτων μὴ ὑπερβαίνοντος τὰς 300 δραχ., ἀρμόδιον τυγχάνει τὸ Εἰρηνοδικεῖον. 4 (1854).

Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, προκειμένου περὶ ἐμπορικῆς διαφορᾶς μέχρι 300 δραχμῶν, ἢ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου κλήσις νὰ χαρακτηρῶσιν τὸ δικαστήριον τοῦτο ὡς Ἑμποροδικεῖον (Πολ. Δικ. 490 καὶ Β. Δ. 1 Φεβρουαρίου 1838). 63 (1854).

Ἐὰν κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τὸ μεῖζον ποσόν, περὶ οὗ ἡ δίκη, περιορισθῇ εἰς δραχ. 300, καθίσταται τοῦτο ἀρμόδιον, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 158 Πολ. Δικ., ἐπιτρέποντος βελτιώσεις τῆς ἀγωγῆς. 400 (1865).

Ἐπὶ ἐνώσεως πλειόνων ἀγωγῶν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ, ἢ ἀρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδικείου ρυθμίζεται ἐκ τοῦ δι' ἐκάστης ἀγωγῆς ζητούμενου ποσοῦ, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐνώσεως τῶν διαφορῶν ἀγωγῶν.

254 (1864).

Κατὰ νόμον, δὲν γίνεται συνυπολογισμὸς τοῦ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου ζητούμενου ποσοῦ, ὅταν διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ἐνάγωνται πλείονα πρόσωπα συγχρόνως καὶ συμμέτρως καὶ δὲν ζητῆται ἡ ἀλληλεγγύως καταδίκη τῶν ἐναγομένων. Ἐπομένως, καὶ ἂν τὸ ζητούμενον ποσὸν ὑπερβαίῃ τὰς 300 δραχμάς, ἀρμόδιον ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει εἶναι τὸ Εἰρηνοδικεῖον. 41 (1873).

¹ Περὶ παρεκτάσεως τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Εἰρηνοδικείου ὁρ. λ. Ἀρμοδιότης σελ. 245.

"Όταν τὸ περὶ οὗ ἡ δίκη ποσὸν ἦναι ἔλασσον τῶν 300 δραχμῶν, ἀρμόδιον δικαστήριον εἶναι τὸ Εἰρηνοδικεῖον (Β. Δ. 1 Φεβρουαρίου 1838). Ἄν δὲ παρεμπιπτόντως ἀναφυῶσι ζητήματα περὶ κυριότητος ἢ νομῆς ἀκινήτου, ὑποχρεοῦται νὰ παραπέμψῃ ταῦτα εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον μετὰ δὲ τὴν ὀριστικὴν λύσιν αὐτῶν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ κυρίου τῆς δίκης ἀντικειμένου.

205 (1851) 216 (1858) 53 (1862) 85—97, 302—320 (1868) 41 καὶ 42 (1870) 64 (1872).

Ἀναφύεντος ζητήματος περὶ κυριότητος ἀκινήτου κτήματος (τοιούτον δὲ εἶναι καὶ ἡ ἀμφισβήτησις, ἂν ὠρισμένοι ἀγροὶ εἰσιν ἐθνικοὶ ἢ μὴ) ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, τοῦτο καθίσταται ἀπολύτως ἀναρμόδιον.

355 (1867).

Προταθέντος τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι ὁ ἀγρός, περὶ τῆς φορολογίας τοῦ ὁποίου πρόκειται, δὲν εἶναι ἐθνικός, τὸ Εἰρηνοδικεῖον δὲν ὀφείλει νὰ κηρύξῃ ἐαυτὸ ἀναρμόδιον, ἀλλ' ἀπλῶς ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως μέχρι τῆς ὀριστικῆς τοῦ παρεμπιπτόντος τούτου ζητήματος λύσεως ὑπὸ τοῦ ἀρμόδιου δικαστηρίου. 93 (1873).

§ 2

Κατὰ τὸ ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου 1838 Β. Δ. καὶ τὸ ἄρθρ. 490 Πολ. Δικ., οἱ Εἰρηνοδίκαι δικάζουσι τὰς περὶ βλάβης εἰς δένδρα καὶ τὰς ἄλλας διαφοράς, περὶ ὧν πραγματεύεται ἡ § 2 ἐδάφ. α' τοῦ ἄρθρ. 490, ἄνευ διακρίσεως τῆς ἀξίας. 24 (1846).

Τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. α' ὀρίζει, ὅτι οἱ Εἰρηνοδίκαι δικάζουσιν ἄνευ διακρίσεως ἀξίας περὶ βλάβης, γενομένης εἰς δένδρα, κλήματα ἢ εἰς καρποὺς ἀγρῶν καὶ κήπων, ἐπομένως, προκειμένου περὶ φθορᾶς δάσους εἶναι ἀρμόδιον τὸ Πρωτοδικεῖον. 193 (1864).

Μὴ ὀρίζοντος τοῦ Νόμου (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. α') τὸ εἶδος τῆς βλάβης, ἐννοεῖται πᾶσα βλάβη, ὅθεν καὶ ἡ δι' ἐκρίζώσεως τῶν δένδρων. 242 (1860).

Εἰς τὰς δενδροφυτείας, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1839 Β. Δ., περιλαμβάνονται καὶ αἱ σταφιδαμπελοφυτεῖαι (πρὸς βλ. ἄρθρ. 2 καὶ 10 τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος), ἐπομένως, καὶ ἐπὶ ζημίας, γενομένης εἰς σταφιδαμπελοφυτείας εἶναι ἀρμόδιος ὁ Εἰρηνοδίκης. 330 (1866).

Ἀγωγή, βάσιν ἔχουσα βλάβην, γενομένην διὰ ζώων εἰς τὸ μισθωθὲν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος χειμερινὸν λειθάδιον, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου, διότι καὶ τὸ χόρτον τῶν πρὸς τοῦτο μάλιστα ὠρισμένων λειθαδίων εἶναι καρπὸς τῶν ἀγρῶν. 226 (1851).

Προκειμένου περὶ ἀποζημιώσεως διὰ σποράν ἀγροῦ, γενομένην παρὰ τοῦ ἐναγομένου, εἶναι ἀρμόδιον τὸ Εἰρηνοδικεῖον. 205 (1851).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 6' Πολ. Δικ., τὰ Εἰρηνοδικεῖα δικάζουσι περὶ τῆς εἰς ὁδοὺς ἢ ἀτραποὺς γενομένης βλάβης ἢ παρεμποδίσεως· βλάβη δ' ἐστὶ, κατὰ τὸν Ν. 7 Βασ. (58.8), καὶ ἡ τῆς ὁδοῦ διέλευσις· ὁ δὲ νόμος δὲν διακρίνει μεταξὺ δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ὁδῶν, ἄρα, ἀρμόδια τυγχάνουσι τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ὅπως δικάσωσι καὶ περὶ βλάβης, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς ἰδιώτην παρὰ τρίτου, ἀνεγείραντος οἰκοδομὴν ἐπὶ παραβάσει τῆς οἰκοδομικῆς γραμμῆς. 173 (1864).

Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 490 § 2 καὶ ἐδ. 6' Πολ. Δικ., ὁ Εἰρηνοδικὴς ἀποφασίζει περὶ βλάβης ἢ ἐμποδίσεως ὁδοῦ ἢ ἀτραποῦ, ὅταν αὗται τοῖς πᾶσι κοιναὶ εἴσι, διότι πᾶσα ὁδὸς ἢ πάροδος, δύο τόπους συνάπτουσα καὶ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἡνωγμένη ταῖς πᾶσι διατελουῖσα, κοινῆς ἐστὶ χρήσεως καὶ ἐπομένως ἕκαστος, δικαίωμα ἔχων εἰς χρῆσιν τῆς ὁδοῦ ταύτης, δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ δικαστικῶς τὴν ἀνόρθωσιν πάσης βλάβης αὐτῆς καὶ τὴν ἄρσιν παντὸς κωλύματος τῆς ἐλευθέρως διόδου· ἡ δὲ βλάβη καὶ παρεμποδίσις τῆς ὅλως ἰδιωτικῆς ὁδοῦ ἀποτελεῖ διατάραξιν ἢ ἀποβολὴν ἐκ τῆς κατοχῆς μὲν ἐὰν τὸ ἔδαφος τῆς ὁδοῦ ἀνήκῃ κατὰ κυριότητα τῷ ἐνάγοντι, ἢ ἄλλως διατάραξιν ἢ ἀποβολὴν ἐκ τῆς χρήσεως τῆς δουλείας διόδου, ἐὰν τὸ ἔδαφος τῆς διόδου ἀνήκῃ κατὰ κυριότητα τῷ ἐναγομένῳ ἢ ἄλλῳ τινί, προσβάλλουσαν ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει μόνον τὰ δικαιώματα τοῦ κυρίου τοῦ δεσπόζοντος κτήματος· ὅθεν, κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ταύτας ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πρωτοδικῶν. 232 (1875) 250 (1883).

Δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου δίκη περὶ κατεδαφίσεως οἰκοδομήματος, καθ' ὅσον τοῦτο ἀνηγέρθη καθ' ὑπέρβασιν τῆς ὑπὸ τοῦ σχεδίου τῆς πύλεως ὀρισθείσης οἰκοδομικῆς γραμμῆς, διότι δὲν πρόκειται κατ' αὐτὴν περὶ βλάβης ἢ ἐμποδίσεως ὁδοῦ.

272 (1865).

Ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος μόνον νὰ δικάσῃ περὶ βλάβης τῶν ὁδῶν ἢ τῆς ἀπλῆς παρεμβολῆς ὑλικῶν προσκομμάτων εἰς τὴν χρῆσιν αὐτῶν, μὴ στηριζομένης εἰς τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτε ἡ ἀπεριόριστος κυριότης καὶ νομὴ τῆς γῆς, ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἡ ἀμφισβητούμενη ὁδὸς ἀνήκει εἰς τὸν ἑτερόν τινα τοῦ διέρχεσθαι διὰ τῆς γῆς ταύτης· ἀλλ' ἡ ἀμφισβήτησις ἔνεκα γενομένης ἤδη ἐπιτυχῶς ἐπὶ τῇ βάσει τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ παρεμποδίσσεως τοῦ διέρχεσθαι τινα διὰ τινος τόπου ἀποτελεῖ διαφορὰν ἢ περὶ δικαιώματος δουλείας ἢ περὶ οἰονεὶ νομῆς αὐτοῦ, ὑπαγομένην εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον (Πολ. Δικ. 529 § 1).

53 (1850).

Ἡ ἀξίωσις δικαιώματος χρήσεως διόδου διὰ τῆς μεταξὺ τῶν δύο γειτονικῶν οἰκιῶν τῶν διαδίκων ὑπαρχούσης ὁδοῦ, ἣν διὰ τοίχου ἔφραξεν ὁ ἐναγόμενος, ἀφορᾷ προφανῶς τὴν ἀποβαλὴν ἀπὸ τῆς οἰονεὶ νομῆς δουλείας διόδου καὶ οὐχὶ ἀπλῶς διάταξιν προσωρινῶν μέτρων καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Πρωτοδικῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 618 § 5 Πολ. Δικ., οὐχὶ δὲ εἰς τὴν τοῦ Εἰρηνοδικείου, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 6' Πολ. Δικ. προδήλως ἐννοεῖ ὁδοὺς τῆς κοινῆς χρήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἰδιωτικὰς διόδους, ὁπότε ἡ παρακώλυσις σχετίζεται πρὸς ἀξίωσιν δουλείας.

302 (1875).

Προκειμένου περὶ παύσεως τῆς παρεμποδίσσεως χρήσεως δουλείας διόδου καὶ περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ ποτιστικοῦ ὀχετοῦ, οὐχὶ δὲ περὶ ἀναγνώρισεως δουλείας, τὸ Εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 6' Πολ. Δικ., ὅτι δὲ ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲν ὀρίζεται ὁ χρόνος τῆς ἐνεργείας τῶν ἐναγομένων οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ὥς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα.

99 (1869).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 6' ἐδ. 2 Πολ. Δικ., οἱ Εἰρηνοδίκαι δικάζουσι περὶ βλάβης ὁδῶν καὶ ἀτραπῶν, οὐχὶ δὲ περὶ δουλείας ἀγροτικῆς διόδου.

312 (1874).

§ 4

Οἱ Εἰρηνοδίκαι δικάζουσι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 6' Πολ. Δικ., περὶ μετακινήσεως ὁρίων ἢ περὶ βλάβης, προξενηθείσης διὰ θερισμοῦ, ἀροτριάσεως καὶ τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν ταῖς δίκαις ταύταις δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι δικαιώματα εἴτε ἐμπράγματα, εἴτε προσωπικά.

53 (1862).

Ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴ ἔνεκα ζημίας, προξενηθείσης διὰ βο-

σκήs ζώων, υπάγεται ἄνευ διακρίσεως τῆs ἀξίας εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου. 227 (1858).

Προκειμένον περὶ ἀποζημιώσεως ἔνεκα βλάβης, προξενηθείσης εἰς ἄγρους, διὰ τῆs βοσκῆs ζώων, ὁ Εἰρηνοδίκης τυγχάνει ἀναρμόδιος νὰ ἐξετάσῃ ἐμπράγματα δίκαια (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ δ'). Τὸ δὲ κατ' ἔφεσιν δικάζον Πρωτοδικεῖον ὀφείλει καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὀρθότητα τῆs ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου (Πολ. Δικ. 776). 187 (1888).

§ 5

Δίκη, ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν χρῆσιν ῥέοντος ὕδατος, υπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. ε') 59 καὶ 83 (1855) 249 (1878) 264 (1880).

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ, προκειμένου περὶ διευκολύνσεως τῆs χρήσεως τοῦ ῥέοντος ὕδατος καὶ περὶ μεταβολῆs ἐπὶ τῆs ῥοῆs αὐτοῦ καὶ περὶ ἀποζημιώσεως (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. ε'). 121 (1852) 220 (1864).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν τὸ ὕδωρ τοῦτο διοχετεύηται ἐπὶ ἢ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆs γῆs. 148 (1856) 264 (1880).

Ἡ ἀγωγή περὶ παρακωλύσεως ἀπὸ τῆs χρήσεως τοῦ ῥέοντος ὕδατος, περὶ μεταβολῆs ἀπὸ τῆs ῥοῆs αὐτοῦ καὶ περὶ ἀποζημιώσεως ἀνήκει εἰς τοὺς κυρίους τοῦ μύλου, ἢ ἐνέργεια τοῦ ὁποίου παρημποδίσθη ἐκ τῆs κωλύσεως καὶ μεταβολῆs τοῦ ῥέοντος ὕδατος καὶ οὐχὶ εἰς τὸν μισθωτὴν τοῦ μύλου, ὅστις δὲν ἔχει εἰμὴ τὴν κατὰ τῶν ἐκμισθωτῶν ἀγωγὴν διὰ τὴν μὴ χρῆσιν τοῦ μισθωθέντος μύλου, ἐγείρεται δὲ κατὰ τοῦ αὐτουργοῦ τῆs κωλύσεως καὶ τῆs μεταβολῆs τοῦ ῥέοντος ὕδατος μισθωτοῦ καὶ οὐχὶ κατὰ τοῦ κυρίου τοῦ μύλου. 121 (1852).

Τὰ Εἰρηνοδικεῖα, ὄντα ἀρμόδια (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. ε') νὰ δικάζωσι τὰς διαφορὰs περὶ τῆs χρήσεως τοῦ ῥέοντος ὕδατος, εἰς δι' αὐτοῦ τοῦτο ἀρμόδια ν' ἀποφαίνωνται καὶ περὶ τῆs νομῆs τοῦ ὕδατος. 72 (1854) 118 (1857) 188 (1865) 315 (1878) 136 (1886).

Τὰ Εἰρηνοδικεῖα εἰσὶν ἀρμόδια ν' ἀποφαίνωνται περὶ τῆs νομῆs τοῦ ὕδατος, εἴτε περὶ διαταράξεως, εἴτε περὶ ἀποβολῆs πρόκειται. 148 (1856).

Ἀρμοδίως ὁ Εἰρηνοδίκης ἐπιλαμβάνεται δίκης, ἀντικείμενον ἔχου-

σης τὴν χρῆσιν ὕδατος, ὥς ἄνευ δικαιώματος παρεμποδισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου πρὸς βλάβην τοῦ ἀγροῦ τοῦ ἐνάγοντος.

59 (1855) 102 (1861).

Προκειμένου περὶ δίκης, ἀφορώσης τὴν παρεμπόδισιν τοῦ ποσίμου ὕδατος ἢ τὴν τήρησιν τοῦ δικαιώματος ἐπὶ τῆς χρήσεως τοῦ ποτιστικοῦ ὕδατος, καθ' ἣν παρεμπιπτόντως αἰτεῖται ὁ ἐνάγων τὴν ἀκύρωσιν συμβολαίου, γενομένου μεταξὺ τῶν ἐναγόντων, δι' οὗ διένειμαν οὗτοι τὸ ὕδωρ, ἢ διαφορά ὑπάγεται εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἀδιαφόρως ἂν πρόκηται περὶ ἰδιωτικοῦ ὕδατος ἢ μή.

100 (1857).

Μόνον περὶ δικαιώματος, ἀφορῶντος τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος εἰσὶν ἀρμόδιοι οἱ Εἰρηνοδίκαι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. ε' Πολ. Δικ.

55 (1877).

Ἀγωγή, ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν ἐπὶ κτήματος δουλείαν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς χρήσεως τοῦ ὕδατος δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου, διότι τὰ Εἰρηνοδικεῖα δικάζουσιν ἀπλῶς περὶ χρήσεως ῥέοντος ὕδατος, καθίστανται δὲ ἀναρμόδια, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἀφορᾷ δουλείαν καὶ τὸ δικαίωμα αὐτὸ τῆς χρήσεως τοῦ ὕδατος.

19 (1867) 315 (1878) 136 (1886).

Ὁ Εἰρηνοδίκης τυγχάνει ἀναρμόδιος, προκειμένου περὶ διαφορᾶς, ἀφορώσης δικαίωμα δουλείας διοχετεύσεως ὕδατος διὰ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου μέρους ποταμοῦ καὶ οὐχὶ περὶ τῆς χρήσεως ῥέοντος ὕδατος καὶ διακωλύσεως αὐτοῦ.

148 (1866).

Ἀγωγή, βάσιν ἔχουσα τὴν διατάραξιν τῆς κατοχῆς, τὴν γενομένην ὑπὸ τῆς ἀνηκούσης εἰς τοὺς ἐνάγοντας γῆς, ὑπὸ τὴν ὅποιαν ἡνέωχθη ὑπόνομος καὶ δι' αὐτῆς ἐστερήθησαν οἱ ἐνάγοντες τοῦ ἀνήκοντος αὐτοῖς ὕδατος, φέρει σαφῶς καὶ καθαρῶς χαρακτῆρα ἀγωγῆς περὶ διατάραξεως κατοχῆς, ἥτις ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Πρωτοδικείου καὶ οὐχὶ τοῦ Εἰρηνοδικείου.

155 (1861).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. ε' Πολ. Δικ., διαφοραὶ, ἀναγόμεναι εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος, τὴν κώλυσιν ὑδραγωγείου κλπ. ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἄνευ διακρίσεως τῆς ἀξίας, οὐδ' ἀποκρούει τὴν ἀρμοδιότητα ταύτην ὁ λόγος, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀμφισβητεῖ τὸ τῆς δουλείας ἐπὶ τοῦ κωλυθέντος ὑδραγωγείου δικαίωμα, διότι πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐξετασθῇ, ἂν ὁ ἐνάγων κέκτηται πραγματικῶς καὶ τὸ τῆς δουλείας δικαίωμα ἄλλ'

ἀπλῶς ἂν ἐποιήσατο χρῆσιν αὐτοῦ, πεποιθώς, ὅτι τῷ ἀνῆκε τοῦτο καὶ οὐχὶ βίᾳ, λάθρᾳ ἢ κατὰ παράκλησιν (Ν. 1 § 10 καὶ 19 Π. (43.20). 218 (1865).

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ὅπως κρίνῃ ἂν δίκη τις ἀφορᾷ τὴν διεκδίκησιν δουλείας καὶ οὐχὶ τὴν νομὴν ἢ τὴν χρῆσιν ὕδατος, δεόν νὰ λάθῃ ὑπ' ὅψιν οὐχὶ τὰς συζητήσεις καὶ τὰς προτάσεις τῶν διαδίκων ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς, ν' ἀπορρίψῃ δὲ πάντα ἰσχυρισμόν, μεταβάλλοντα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς. 24 (1871).

Ἐν τῇ δίκῃ περὶ χρήσεως ῥέοντος ὕδατος δὲν ἐξετάζονται ἰσχυρισμοὶ περὶ κυριότητος τοῦ φιλονικουμένου ὕδατος ἢ περὶ δουλείας (Πολ. Δικ. 629). 315 (1878) 186 (1887).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν τοῦτο ἐκ ποταμοῦ ἀνοικτοῦ ἢ κλειστοῦ, πλευσίμου ἢ μὴ ἢ χειμάρρου λαμβάνηται, διότι τοιαύτη διάκρισις ἐν τῷ νόμῳ δὲν γίνεται (Πολ. Δικ. 244 καὶ 490 § 2 ἐδ. ε'). 315 (1878).

Ἐπὶ δίκῃς περὶ τῆς χρήσεως ῥέοντος ὕδατος καὶ ἐπομένως περὶ νομῆς δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἔγγραφα, δι' ὧν ὁ διάδικος ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι εἶναι κύριος τοῦ φιλονικουμένου ὕδατος (Πολ. Δικ. 629). 184 (1865).

§ 6

Ἡ κλήσις περὶ προσωρινῶν μέτρων ἐγείρεται, ὅταν ὑφίσταται διενέξεις περὶ τῆς διακατοχῆς καὶ κίνδυνος συγκρούσεως. 213 (1877).

Ὁ δικαστὴς δὲν ὀφείλει νὰ δέχῃται ἀνεξετάστως τὴν περὶ παύσεως καινοτομίας αἴτησιν, ὡς προσωρινῷ μέτρῳ, ἀναφερομένου εἰς τὴν νομὴν, πρὶν ἢ πεισθῇ, ὅτι διὰ τῆς καινοτομίας προσβάλλεται ἡ νομὴ ἢ ἡ οἶονεῖ νομὴ τοῦ αἰτούντος· ἢ δὲ διατ. 2 (2.4) Ἀρμεν. δὲν ἀναφέρεται εἰς δίκην περὶ διαταράξεως νομῆς, καθ' ἣν ζητοῦνται προσωρινὰ μέτρα, ἀλλ' εἰς τὴν περὶ ἀπαγορεύσεως καινοτομίας ἐν γένει, καθ' ἣν ἐρευνᾶται τὸ τῆς δουλείας δικαίωμα τοῦ αἰτούντος τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐπὶ ἄλλοτρίου κτιρίου ἐπιχειρουμένης καινοτομίας καὶ μόνον, ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον δικαίωμα, προσβαλλόμενον διὰ τῆς καινοτομίας, ἐπικυροῦται ἢ διατάσσεται παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἢ ἀπαγόρευσις αὐτῆς Πανδ. Ν. 1 πρ. (39. 1) Ν. § 8, 9 καὶ 10 (11.8) Ν. 3 πρ. (18.5) Ν. 15 (8.5) Ν. 6 § 7 Βασ. (58.5) Ν. μον. § 3 Πανδ. (43. 25). 81 (1849).

Ο Ειρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ λάβῃ προσωρινὰ μέτρα ἐπὶ παντὸς εἵδους διαφορῶν περὶ νομῆς, ἐκτιμῶν αὐτὸς οὗτος τὴν ἀνάγκην, ἀδιακρίτως ἐὰν πρόκηται περὶ ἀπωλείας τῆς νομῆς ἢ περὶ ἀπλῆς διαταράξεως.

36 καὶ 334 (1884).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ., ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ διατάξῃ προσωρινὰ μέτρα ἐπὶ παντὸς εἵδους περὶ διακατοχῆς διαφορᾶς, ἄνευ διακρίσεως ἐὰν ὑφίσταται τυχὸν ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δίκη περὶ νομῆς, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἐὰν ὑπάρχῃ τοιαύτη περὶ κυριότητος.

112 (1879).

Ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀναρμόδιος ν' ἀποφανθῇ περὶ διαταράξεως κατοχῆς. ἀλλὰ μόνον δύναται νὰ λάβῃ προσωρινὰ μέτρα. 240 (1869).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐδαφ. α'—ε' μετὰ τοῦ ἐδ. 5' τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 490 Πολ. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης δικάζει, κατὰ μὲν τὰς περιπτώσεις τῶν ἐδ. α'—ε' ὀριστικῶς τὰ περὶ νομῆς τοῦ ἀκινήτου, ἐφ' οὗ ἡ βλάβη ἢ ἡ παρακώλυσις τῆς χρήσεως ἢ ἄλλη διατάραξις, καθ' ὅλας δὲ τὰς λοιπὰς προσωρινὰ μόνον μέτρα λαμβάνει.

199 (1867) 249 (1878).

Τὰ περὶ νομῆς προσωρινὰ μέτρα, περὶ ὧν τυγχάνει ἀρμόδιος ὁ Εἰρηνοδίκης, κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ., προϋποθέτουσιν ἀμφισβήτησιν οὐ μόνον περὶ τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ τῆς νομῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς σωματικῆς κατοχῆς τοῦ πράγματος, ἀπειλοῦσαν σύγκρουσιν καὶ βιαιοπραγίας μεταξὺ τῶν διαφερομένων, τουτέστιν ἀμφισβήτησιν, καθιστῶσαν ἄδηλον ἢ ἀμφίβολον εἰς τὴν κατοχὴν τίνας πράγματι εὐρίσκεται τὸ ἐπίδικον, διότι τοῦ δισταγμοῦ τούτου ἐλλείποντος, ὅτε κίνδυνος τῆς συγκρούσεως ἐκλείπει καὶ ἡ διαφορὰ καθίσταται περὶ τὸ δικαίωμα, περὶ οὗ μόνα τὰ πολυμελῆ δικαστήριά εἰσιν ἀρμόδια. Καὶ ἐὰν προηγήθῃ μὲν ὑλικὴ ἀμφισβήτησις, μετ' αὐτὴν ὅμως περιῆλθε τὸ ἐπίδικον ὀριστικῶς εἰς τὴν κατοχὴν μόνον τῶν διαφερομένων, πάλιν ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδίκου δὲν χωρεῖ.

173 (1885).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' καὶ 626 Πολ. Δικ., ὁ Εἰρηνοδίκης πρὸς ἀποτροπὴν βιαιῶν πράξεων δύναται νὰ λάβῃ προσωρινὰ μέτρα περὶ τῆς νομῆς ἐπομένως, ἡ προστασία τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἀντικαταστήσασα τὴν βίαν, τὰς αὐτὰς ἔχει συνεπειάς, ὡς καὶ αὕτη ἥθελεν ἔχει, ἂν ἐλάμβανε χώραν, ἥτοι ὁ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ Εἰρηνοδίκου κωλυθεὶς τῆς νομῆς τοῦ κτήματος διάδικος, δικαιούται νὰ ἐγείρῃ τὴν

περὶ νομῆς ἀγωγὴν ἐντὸς προθεσμίας ἐνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας, λογιζομένης, ἀφ' ἧς ἀνεπίδεκτος προσβολῆς δι' ἐνδίκου μέσου κατέστη ἡ περὶ προσωρινῶν μέτρων διάταξις τοῦ Εἰρηνοδίκου. 452 (1866).

Ἐπὶ αἰτήσεως ἰδιώτου περὶ προσωρινῶν μέτρων ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ, δὲν καθίσταται δὲ ἀναρμόδιος ἀπὸ τοῦδε ἂν, προκειμένου περὶ κτήματος, καταληφθέντος λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης, ἐνδέχεται ν' ἀναφυῶσι παρεμπιπτόντως ζητήματα, εἰς τὴν ἀρμοδιότητά τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ὑπαγόμενα, διότι ἐπέμβασις τῶν δικαστηρίων εἰς διοικητικὰ ἀντικείμενα λαμβάνει χώραν, ὅταν διοικητικὴ ὑπόθεσις εἰσέλθῃ ἤδη εἰς δικαστήριον καὶ τοῦτο δὲν ἀπεφάνητο ἑαυτὸ ἀναρμόδιον (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 3 καὶ 4). 282 (1867).

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀναρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ κλήσεως, ἀντικείμενον ἐχούσης προσωρινὰ μέτρα περὶ δουλείας διαβάσεως, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ., ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάζῃ περὶ προσωρινῶν μέτρων, ἀναγομένων μόνον εἰς ἔριδας περὶ τὴν διακατοχήν, ἧγουν βάσιν ἐχόντων προσωρινῶς τὴν νομὴν τοῦ πράγματος. 99 (1866).

Ὁ Εἰρηνοδίκης ἀρμοδίως δικάζει, λαμβάνων, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5', προσωρινὰ μέτρα, προκειμένου περὶ ἄρσεως προσκομμάτων, παρεμβαλλομένων περὶ τὴν χρῆσιν διόδου καὶ δυνάμενος νὰ διατάξῃ τὴν ἄρσιν παντὸς παρεμβληθησομένου εἰς τὸ μέλλον προσκόμματος ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως διατελῇ προσωρινῶς ἐλευθέρα ἢ τῆς ἀμφισβητουμένης διόδου διάβασις, ἄχρις οὗ ἀποφανθῇ ὀριστικῶς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἐπὶ τοῦ περὶ δουλείας καὶ κυριότητος τῆς διόδου ζητήματος. 154 (1877).

Τὸ Πρωτοδικεῖον δύναται, καίπερ μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου κατὰ τὴν νομικὴν αὐτῆς βάσιν, οὐχ ἥττον νὰ ἀρυσθῇ καὶ σχηματίσῃ, ἐκ τῶν δυνάμει τῆς ἀποφάσεως ταύτης διεξαχθειςῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων, ἐπὶ θέματος περιέχοντος τὰ νόμιμα καὶ πραγματικά στοιχεῖα, τὴν περὶ τῆς τελευταίας ἀνεπιλήπτου κατοχῆς τῆς ἀμφισβητουμένης διόδου πεποιθήσιν αὐτοῦ. 154 (1877).

Ἀγωγὴ περὶ δουλείας, ἥτοι περὶ ἀπαγορεύσεως τοιαύτης, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητά τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἐκτὸς ἂν πρόκηται περὶ προσωρινῶν μέτρων, ἀναγομένων εἰς τὴν χρῆσιν ἢ αἰονεὶ νομὴν τῆς δουλείας. 260 (1877).

Ὁ Εἰρηνοδίκης δύναται, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ., νὰ λάβῃ προσωρινὰ μέτρα, κατ' αἴτησιν τοῦ συνιδιοκτῆτου, ἐφ' ὅσον ὁ συνιδιοκτήτης αὐτοῦ ἐνήργησε πράξεις ἐπιβλαβεῖς εἰς τὸ κοινόν κτήμα, πρὸς παρεμπόδισιν νέων ἔργων. 375 (1874) 239 (1881).

Τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ. καθιστᾷ ἀρμόδιον τὸν Εἰρηνοδίκην, ὅπως λαμβάνῃ προσωρινὰ μέτρα, ὅταν συντρέχωσιν οἱ ὅροι αὐτῶν ἐν πάσῃ περὶ νομῆς διαφορᾷ, ἄνευ τινὸς διακρίσεως, ἄρα, καὶ ὅταν πρόκηται περὶ μεσοτοίχου. 20 (1889).

Προκειμένου περὶ προσωρινῶν μέτρων καὶ ἐγειρομένης ἀμφισβήτησεως περὶ τοῦ ἂν ὁ τοῖχος, περὶ οὗ πρόκειται, ἦναι ἢ μὴ μεσότοιχος, δὲν δύναται ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ προβῇ εἰς ἀπόφασιν περὶ προσωρινῶν μέτρων, ἐὰν δὲν βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ τοῖχος δὲν εἶναι μεσότοιχος, ἀλλὰ τοῖχος, ἀνήκων ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν αἰτοῦντα. 20 (1889).

Τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ. διατασσόμενα ἔνεκα καινοτομίας προσωρινὰ μέτρα, ἐφαρμόζονται, ἐνόσω τὰ ἔργα εἰσὶν ἐν τῷ γίγνεσθαι, δὲν χωροῦσι δὲ μόνον ὅταν τὸ ἔργον περατωθῇ (Ν. 1 § 1 Π. 39 1.). 90 (1873).

Ὅπως ὁ Εἰρηνοδίκης λάβῃ προσωρινὰ μέτρα δέον τὸ ἔργον νὰ ἦναι ἐν τῷ γίγνεσθαι (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. 5'). Δύναται δὲ καὶ μόνον ἐπὶ ἐπιτοπίου αὐτοψίας στηριζόμενος ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ διατάξῃ προσωρινὰ μέτρα καὶ ἄνευ ἄλλης ἀποδείξεως. Διαταχθέντος δὲ ἐπιτοπίως νὰ γίνῃ ἡ συζήτησις τῆς ἀγωγῆς, δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου ἰδιαιτέρα περὶ τῆς αὐτοψίας τοῦ κτήματος ἀπόδειξις, οὐδὲ σύνταξις ἰδιαιτέρας ἐκθέσεως περὶ τῆς αὐτοψίας. 94 (1879).

Τὰ προσωρινὰ μέτρα προϋποθέτουσιν ἔργα ἢ πράξεις μελλούσας, ἀπαγορευτέας, οὐδαμῶς δὲ ἤδη τετελεσμένas. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν τὸ ἀπαγορευτέον ᾖ τετελεσμένον κατὰ τὸν χρόνον τῆς αἰτήσεως ἢ συνετελέσθῃ βραδύτερον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δικαστικῆς διενέξεως. 91 (1885).

Ἐπικειμένου κινδύνου βιαιοπραγιῶν, ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ λάβῃ προσωρινὰ μέτρα καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ ἔργον ἦτο τετελεσμένον (Πολ. Δικ. 490). 207 (1885).

§ 7

Προσωρινὰ μέτρα δύναται νὰ ζητήσῃ μόνον ὁ ἔχων τὴν ἀνεπίληπτον κατοχὴν τοῦ ἀκινήτου· ἐὰν δὲ τὸ δίκαστήριον πείθεται ἐκ τῶν

περὶ νομῆς ἀγωγὴν ἐντὸς προθεσμίας ἐνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας, λογιζομένης, ἀφ' ἧς ἀνεπίδεκτος προσβουλῆς δι' ἐνδίκου μέσου κατέστη ἡ περὶ προσωρινῶν μέτρων διάταξις τοῦ Εἰρηνοδίκου. 452 (1866).

Ἐπὶ αἰτήσεως ἰδιώτου περὶ προσωρινῶν μέτρων ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ, δὲν καθίσταται δὲ ἀναρμόδιος ἀπὸ τοῦδε ἂν, προκειμένου περὶ κτήματος, καταληφθέντος λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης, ἐνδέχεται ν' ἀναφυῶσι παρεμπιπτόντως ζητήματα, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ὑπαγόμενα, διότι ἐπέμβασις τῶν δικαστηρίων εἰς διοικητικὰ ἀντικείμενα λαμβάνει χώραν, ὅταν διοικητικὴ ὑπόθεσις εἰσέλθῃ ἢ εἰς δικαστήριον καὶ τοῦτο δὲν ἀπεφάνητο ἑαυτὸ ἀναρμόδιον (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 3 καὶ 4). 282 (1867).

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀναρμόδιον νὰ ἐπιληφθῇ κλήσεως, ἀντικείμενον ἐχούσης προσωρινὰ μέτρα περὶ δουλείας διαβάσεως, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ., ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ δικάζῃ περὶ προσωρινῶν μέτρων, ἀναγομένων μόνον εἰς ἔριδας περὶ τὴν διακατοχὴν, ἣγουν βάσιν ἐχόντων προσωρινῶς τὴν νομὴν τοῦ πράγματος. 99 (1866).

Ὁ Εἰρηνοδίκης ἀρμοδίως δικάζει, λαμβάνων, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5', προσωρινὰ μέτρα, προκειμένου περὶ ἄρσεως προσκομμάτων, παρεμβλλομένων περὶ τὴν χρῆσιν διόδου καὶ δυνάμενος νὰ διατάξῃ τὴν ἄρσιν παντὸς παρεμβλῆθησομένου εἰς τὸ μέλλον προσκόμματος ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως διατελῇ προσωρινῶς ἐλευθέρῃ ἢ τῆς ἀμφισβήτητομένης διόδου διάθασις, ἄχρις οὗ ἀποφανθῇ ὀριστικῶς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ἐπὶ τοῦ περὶ δουλείας καὶ κυριότητος τῆς διόδου ζητήματος. 154 (1877).

Τὸ Πρωτοδικεῖον δύναται, καίπερ μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου κατὰ τὴν νομικὴν αὐτῆς βάσιν, οὐχ ἤττον νὰ ἀρυσθῇ καὶ σχηματίσῃ, ἐκ τῶν δυνάμει τῆς ἀποφάσεως ταύτης διεξαχθεῖσων μαρτυρικῶν ἀποδείξεων, ἐπὶ θέματος περιέχοντος τὰ νόμιμα καὶ πραγματικά στοιχεῖα, τὴν περὶ τῆς τελευταίας ἀνεπιλήπτου κατοχῆς τῆς ἀμφισβητούμενης διόδου πεποιθῇσιν αὐτοῦ. 154 (1877).

Ἀγωγή περὶ δουλείας, ἥτοι περὶ ἀπαγορεύσεως τοιαύτης, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἐκτὸς ἂν πρόκηται περὶ προσωρινῶν μέτρων, ἀναγομένων εἰς τὴν χρῆσιν ἢ οἰονεὶ νομὴν τῆς δουλείας. 260 (1877).

Ὁ Εἰρηνοδίκης δύναται, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ., νὰ λάβῃ προσωρινὰ μέτρα, κατ' αἵτησιν τοῦ συνιδιοκτῆτου, ἐφ' ὅσον ὁ συνιδιοκτήτης αὐτοῦ ἐνήργησε πράξεις ἐπιβλαβεῖς εἰς τὸ κοινόν κτῆμα, πρὸς παρεμπόδισιν νέων ἔργων. 375 (1874) 239 (1881).

Τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ. καθιστᾷ ἀρμόδιον τὸν Εἰρηνοδίκην, ὅπως λαμβάνῃ προσωρινὰ μέτρα, ὅταν συντρέχωσιν οἱ ὅροι αὐτῶν ἐν πάσῃ περὶ νομῆς διαφορᾷ, ἄνευ τινὸς διακρίσεως, ἄρα, καὶ ὅταν πρόκηται περὶ μεσοτοίχου. 20 (1889).

Προκειμένου περὶ προσωρινῶν μέτρων καὶ ἐγειρομένης ἀμφισβητήσεως περὶ τοῦ ἂν ὁ τοίχος, περὶ οὗ πρόκειται, ἦναι ἢ μὴ μεσότοιχος, δὲν δύναται ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ προβῇ εἰς ἀπόφασιν περὶ προσωρινῶν μέτρων, ἐὰν δὲν βεβαιωθῇ, ὅτι ὁ τοίχος δὲν εἶναι μεσότοιχος, ἀλλὰ τοίχος, ἀνήκων ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν αἰτοῦντα. 20 (1889).

Τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ. διατασσόμενα ἔνεκα καινοτομίας προσωρινὰ μέτρα, ἐφαρμόζονται, ἐνόσω τὰ ἔργα εἰσὶν ἐν τῷ γίγνεσθαι, δὲν χωροῦσι δὲ μόνον ὅταν τὸ ἔργον περατωθῇ (Ν. 1 § 1 Π. 39 1.). 90 (1873).

Ὅπως ὁ Εἰρηνοδίκης λάβῃ προσωρινὰ μέτρα δέον τὸ ἔργον νὰ ἦναι ἐν τῷ γίγνεσθαι (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. 5'). Δύναται δὲ καὶ μόνον ἐπὶ ἐπιτοπίου αὐτοψίας στηριζόμενος ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ διατάξῃ προσωρινὰ μέτρα καὶ ἄνευ ἄλλης ἀποδείξεως. Διαταχθέντος δὲ ἐπιτοπίως νὰ γίνη ἢ συζήτησις τῆς ἀγωγῆς, δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου ἰδιαιτέρα περὶ τῆς αὐτοψίας τοῦ κτήματος ἀπόδειξις, οὐδὲ σύνταξις ἰδιαιτέρως ἐκθέσεως περὶ τῆς αὐτοψίας. 94 (1879).

Τὰ προσωρινὰ μέτρα προϋποθέτουσιν ἔργα ἢ πράξεις μελλούσας, ἀπαγορευτέας, οὐδαμῶς δὲ ἤδη τετελεσμένas. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν τὸ ἀπαγορευτέον ἦν τετελεσμένον κατὰ τὸν χρόνον τῆς αἰτήσεως ἢ συνετελέσθῃ βραδύτερον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δικαστικῆς διενέξεως. 91 (1885).

Ἐπικειμένου κινδύνου βιαιοπραγιῶν, ὁ Εἰρηνοδίκης εἶναι ἀρμόδιος νὰ λάβῃ προσωρινὰ μέτρα καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ ἔργον ἤτο τετελεσμένον (Πολ. Δικ. 490). 207 (1885).

§ 7

Προσωρινὰ μέτρα δύναται νὰ ζητήσῃ μόνον ὁ ἔχων τὴν ἀνεπίληπτον κατοχὴν τοῦ ἀκινήτου. ἂν δὲ τὸ δίκαστήριον πείθῃται ἐκ τῶν

διεξαχθειςῶν ἀποδείξεων, ὅτι οὐδέτερος τῶν διαδίκων εἶχε τοιαύτην, ἀποροίπτει τὴν αἴτησιν. 335 (1875).

Ὁ ἐπικαλούμενος προσωρινὰ μέτρα περὶ διακατοχῆς θεὸν νὰ στηρίξηται ἐπὶ ἀξιώσεως ἰδίας ἐαυτοῦ διακατοχῆς, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τοιαύτης τοῦ δικαιοπαρόχου του. 300 (1878).

Τὰ προσωρινὰ μέτρα χωροῦσι καὶ ὅταν πρόκηται περὶ διακατοχῆς, ἣν κατὰ τὸν ἐνάγοντα ἐξ ἀπλῆς παρακλήσεως ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὁ ἐναγόμενος (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. 5' καὶ 630). 254 (1871).

Καὶ ὅταν ὁ αἰτῶν τὸ προσωρινὸν μέτρον διάδικος ἀπεβλήθῃ τῆς νομῆς, ἀρμοδίως δικάζει ὁ Εἰρηνοδίκης, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπάρχωσι τὰ λοιπὰ τοῦ προσωρινοῦ μέτρον προσόντα, τουτέστι νὰ ὑφίσταται κίνδυνος ἐπικείμενος καὶ νὰ ἔχωσι πρόσκαιρον ἀποτέλεσμα τὰ ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου διατασσόμενα. Ἡ ἐκτίμησις τῆς ὑπάρξεως τοῦ κινδύνου ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 113 (1866) 87 (1888) 131 (1889).

Καὶ ὁ μισθωτῆς δύναται νὰ ζητήσῃ προσωρινὰ μέτρα κατὰ τρίτον, παρενοχλούντων αὐτὸν εἰς τὴν νομὴν διὰ τῆς βίας (N. 60 Βασ. 50, 3, N. § 12 Κωδ. 12, Π. 43, 24, Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. 5'). 95 (1869).

Προηγηθείσης κυρίας παρεμβάσεως εἰς δίκην περὶ κυριότητος, δύναται ὁ παρεμβὰς νὰ ζητήσῃ καὶ προσωρινὰ μέτρα, διότι τὸ ἄρθρον 629 § 3 θεωρεῖ μόνον τὴν ἔγερσιν τῆς περὶ κυριότητος ἀγωγῆς, ὡς παραίτησιν ἀπὸ τῆς νομῆς, σιωπᾷ δὲ περὶ παρεμβάσεως, καὶ ἐξ ἀναλογίας δὲν ἐπιτρέπεται ἐφαρμογὴ ἀπαγορευτικῆς διατάξεως. 36 (1884).

Δύναται ὅμως ὁ ἐγείρας τὴν περὶ κατοχῆς ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Πρωτοδικείου νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἄρσιν τῶν διαταχθέντων προσωρινῶν μέτρων διὰ τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων κατὰ τῆς τοιαῦτα μέτρα διαταξάσης Εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως. 32 (1873).

§ 8

Τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. 5' Πολ. Δικ., ὀρίζον, ὅτι τὰ Εἰρηνοδικεῖα δικάζουσι περὶ προσωρινῶν διατάξεων, ὡς πρὸς παντοίας διαφοράς, ἀναφερομένας εἰς τὴν διακατοχήν, δὲν ἀπαιτεῖ νὰ βεβαιῶται καὶ τὸ κατ' ἐπεῖγον. 414 (1866).

Ἀπόφασις, ἀπορρίπτουσα ὡς ἀπαράδεκτον αἴτησιν περὶ προσωρινῶν μέτρων, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐν αὐτῇ δὲν ἀναφέρεται ὠρισμένον ἔργον τοῦ ἐναγομένου, ὡς αἰτία τοῦ κινδύνου τῆς συγκρούσεως, τυγχάνει ἀναιρετέα.

334 (1884).

Κατὰ τὴν διαδικασίαν περὶ προσωρινῶν μέτρων, οὖσαν ὅλως προσωρινήν καὶ ἀπαιτοῦσαν μεγίστην ταχύτητα περὶ τὴν λύσιν τῆς διενέξεως, δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αὐστηρῶς οἱ περὶ ἀποδείξεως κανόνες, διότι ὁ νόμος ἀρκεῖται εἰς ἀπλὴν βεβαίωσιν τοῦ πράγματος (Π. Δικ. 255 καὶ 261). Ἐπομένως, ὁ Εἰρηνοδίκης ὀφείλει ἐκ τῶν ἐνόντων νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποιθήσιν του, κρίνων κατὰ πιθανότητα περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου καὶ τῆς ἀνεπιλήπτου νομῆς τοῦ ἐτέρου.

98 (1874) 219 (1885) 293 (1888) 131 (1889).

Προκειμένου περὶ προσωρινῶν μέτρων καὶ οὐχὶ περὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, τὸ μόνον ἐξεταστὸν ζήτημα ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου εἶναι, τίς τῶν διαδίκων εἶχε τὴν τελευταίαν ἀνεπιλήπτου νομὴν ὥστε, οὐδόλως ὁ Εἰρηνοδίκης ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα τῶν διαδίκων.

116 (1878) 207 (1885).

Ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων ὁ Εἰρηνοδίκης ὀφείλει, ἀμφισβητούμενης τῆς κατοχῆς, νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις, περὶ τῆς τελευταίας ἀνεπιλήπτου νομῆς καὶ οὐχὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἐπιχειρουμένου ἔργου, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐπικείνεται συγκρούσεις καὶ βιαιοπραγαί.

395 (1876) 295 (1877).

Ἐπὶ δίκης περὶ προσωρινῶν μέτρων διὰ τὴν χρῆσιν ῥέοντος ὕδατος, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα οὐδὲ προσήκουσα ἡ ἀπόδειξις ἰσχυρισμῶν, ἀναγομένων εἰς τὴν κυριότητα, ἡ δὲ παράλειψις ἐκτιμῆσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας τοιούτων ἰσχυρισμῶν δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως.

315 (1878).

Προκειμένου περὶ προσωρινῶν μέτρων διὰ παρεμπόδισιν χρήσεως ὁδοῦ δὲν δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ ἐνάγων κατέχει διανοίαν κυρίου τὴν ὁδόν, διότι τοῦτο ἀφορᾷ τὴν περὶ διαταράξεως τῆς κατοχῆς ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ἀλλὰ δεόν νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις περὶ πράξεων διαταράξεως νομῆς ἢ παρεμποδίσεως τῆς χρήσεως ὁδοῦ, ἵνα προβῇ ὁ Εἰρηνοδίκης εἰς τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀπόφασίν του.

300 (1871).

Ὅταν εἰς δίκην περὶ προσωρινῶν μέτρων ἐπικαλῶνται οἱ διάδικοι

ὕπὲρ τῆς νομῆς αὐτῶν διάφορα τεκμήρια, ἐρειδόμενα ἐπὶ δημοσίων συμβολαίων ἀγοραπωλησίας καὶ ἐνυποθήκων δανείων, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμᾷ καὶ τὰ δικαστικὰ τεκμήρια, ἄλλως ἢ ἀποφασίς του τυγχάνει ἀναιρετέα. 77 (1884).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 499 Πολ. Δικ., καὶ εἰς τὰς περὶ προσωρινῶν μέτρων διενέξεις περὶ νομῆς ὡς μέσον πρὸς ἀπόδειξιν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ἔγγραφα. 384 (1884).

§ 9

Ἡ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ δίκη καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἔχουσι προσωρινὰ μόνον ἀποτελέσματα καὶ οὐδαμῶς προκριματίζουσι τὴν κυρίαν δίκην. 154 (1877) 30 (1879).

Ἡ περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικοῦ διατηρεῖ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς ἄχρι τῆς ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἐκδικάσεως τοῦ περὶ κατοχῆς ζητήματος ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. 97 (1867).

Ἄρα αἱ τοιαῦται ἀποφάσεις εἰσὶ δυνάμει τοῦ νόμου ἐκτελεσταί, ἄχρις οὗ ἐκδοθῇ ἡ τελεσιδίκος ἀπόφασις καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ παραβιάσῃ αὐτὰς ἀποινεῖ. 356 (1855).

Τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον δύναται κατ' αἴτησιν τοῦ ἐνδιαφερομένου νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ τῆς νομῆς ζητήματος καὶ ἂν δὲν παρέπεμψε ῥητῶς τοῦτο ὁ Εἰρηνοδίκης. 154 (1877).

Ἐν τῇ περὶ προσωρινῆς κατοχῆς δίκη (possessorium summarissimum) ὁ Εἰρηνοδίκης δὲν δύναται νὰ δικάσῃ ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τῆς νομῆς, ἀλλ' ὁ νικήσας διάδικος δεόν νὰ θεωρῆται ὡς ἀπλοῦς θεματοφύλαξ τοῦ περὶ οὗ ἡ ἔρις κτήματος, μέχρις οὗ τὸ ἀρμοδίον Πρωτοδικεῖον ἀποφασίσῃ εἰς τίνα ἀνήκει ἡ νομὴ αὐτοῦ. 304 (1864).

Δὲν δύναται ἡ ἐπὶ τῶν προσωρινῶν μέτρων ἀποφαινομένη ἀπόφασις νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν διάδικον, ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεώς του, ἐγείρῃ τὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, διότι, κατὰ τὰ ἄρθρ. 629 § 1 καὶ 630 Πολ. Δικ., ὁ ἀποβληθεὶς ἢ διαταραχθεὶς τῆς νομῆς ἔχει προθεσμίαν ἐνὸς ἔτους καὶ ἡμέρας μιᾶς, ἵνα ἐγείρῃ τὴν σχετικὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν του. 98 (1874).

Δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων δίκην τὸ γεγονός, ὅτι μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικοῦ οἱ ἐναγόμενοι ἔλαβον

τὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ μεταγενεστέραν προσβολὴν τῆς κατοχῆς τοῦ ἐνάγοντος. 21 (1871).

Ἐάν τις δολίως καὶ ἐν γνώσει, ὅτι οὐδὲν ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ κτήματος, περὶ οὗ ἡ ἀγωγὴ, ἡτήσατο καὶ ἔλαβε προσωρινὰ μέτρα ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἀντιδίκου του, ἡττηθεὶς, ἐνέχεται εἰς ἀποζημίωσιν αὐτοῦ, ἕνεκα τῆς κακῆς πίστεώς του· ἐξαιρετικῶς δὲ ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῶν ἄρθρ. 243, 248, 446 καὶ 798 Πολ. Δικ. ὁ ἡττηθεὶς, καίπερ ἐν καλῇ πίστει διατελῶν, ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ. 327 (1880).

Τὸ Πρωτοδικεῖον, δικάζον ἔφεισιν κατὰ εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως περὶ προσωρινῶν μέτρων, δὲν δύναται νὰ διατάξῃ ὀριστικῶς περὶ τῆς διακατοχῆς, ἀλλὰ δεόν νὰ περιορισθῇ εἰς τὰς περὶ προσωρινῶν μέτρων διατάξεις τοῦ Εἰρηνοδίκου (Π. Δ. 490 § 2 ἐδ. 5'). 261 (1879).

Τὸ Πρωτοδικεῖον, δικάζον κατ' ἔφεισιν ἐπὶ δίκης περὶ προσωρινῶν μέτρων ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ὁ Εἰρηνοδίκης ἀπεφάνητο ὀρθῶς ἢ ὄχι καὶ νὰ ἐκτιμῇσιν αὐτὸ τὰς ἀποδείξεις, οὐχὶ δὲ ν' ἀρκεσθῇ εἰς τὴν τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐκτίμησιν. 266 (1879).

Ἐάν τις παράσχη ὑπηρεσίας ἢ ἐργασίας εἰς ἕτερον ἄνευ συμφωνίας μισθώματος, δύναται μὲν ν' ἀπαιτήσῃ ἀμοιβήν, ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἔαν τὸ ποσὸν τυγχάνῃ ἀνωτέρου τῶν 300 δραχμῶν. 56 (1848).

Ἡ ἐν ἄρθρ. 490 § 5 ἐδ. ἡ' Πολ. Δικ. διάταξις ἀφορᾷ παντὸς εἴδους ἐργολάβους βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως. 102 (1873).

Οἱ Εἰρηνοδῖκαι εἰσὶν ἀρμόδιοι νὰ δικάζωσιν, ἄνευ διακρίσεως ποσοῦ, περὶ διαφορῶν μεταξὺ κυρίων καὶ ὑπηρετῶν (Π. Δ. ἄρθρ. 490, § 8). 20 (1835).

§ 10

Ἀγωγὴ περὶ πληρωμῆς ὑπηρετικῶν μισθῶν στηρίζεται εἰς σύμβασιν μισθώσεως ὑπηρεσίας, τοιαῦται δὲ διαφοραὶ ὑπάγονται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. ἡ' Πολ. Δικ., εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Εἰρηνοδικείων, ἄνευ διακρίσεως ἀξίας, δὲν περιορίζεται δὲ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδικείου εἰς μόνας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ τῆς μισθώσεως σύμβασις ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἢ συνετάχθη περὶ αὐτῆς ἀναμφισβήτητον ἔγγραφον, διότι διὰ τῆς ἐκφράσεως «ἐκ τοῦ μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχοντος συμβολαίου» ἐννοεῖ προδήλως ὁ νόμος τὴν τῆς μισθώσεως νομικὴν

πραῖξιν, ἤτοι τὴν εἴτε ἔγγραφον, εἴτε προφορικὴν, εἴτε ῥητὴν, εἴτε σιωπηρὰν συμφωνίαν καὶ οὐχὶ τὸ περὶ αὐτῆς δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον. 49 (1845) 28 (1847) 56 (1848) 68 (1849).

Ἡ σύμβασις, δι' ἧς ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων ἀναλαμβάνει νὰ καλλιεργήσῃ τὸν ἀγρὸν τοῦ ἑτέρου ἀνθ' ὠρισμένου μισθοῦ, ἀπαρτίζει τὸ συνάλλαγμα τῆς μισθώσεως ἐργασίας, ὅπερ δὲν συναριθμεῖται μεταξὺ τῶν παρὰ τοῦ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. η' Πολ. Δικ. ὠρισμένων περιπτώσεων, καθ' ἃς καὶ μόνας εἰσὶν ἀρμόδια τὰ Εἰρηνοδικεῖα, καίτοι προκειμένου περὶ ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν 300 δραχμῶν. 298 (1853).

§ 11

Προκειμένου περὶ ἀγωγῆς, πηγαζούσης ἐκ τοῦ περὶ μισθώσεως συνάλλαγματος καὶ ἀφορώσης τὴν πληρωμὴν μισθώματος, εἶναι ἀρμόδιον τὸ Εἰρηνοδικεῖον (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. θ') καὶ καθ' ἣν ἔτι περιπτῶσιν δὲν ὑπάρχει ἔγγραφον συμβόλαιον τῆς μισθώσεως.

350 (1855) 32 (1858).

Προκειμένου περὶ διαφορᾶς μεταξὺ ἐκμισθωτοῦ καὶ μισθωτοῦ, προερχομένης ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώσεως καὶ ἀναγομένης εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθώματος ἀδιακρίτως ἐὰν τοῦτο ζητῆται διὰ χρόνον, ἐὰν ἐγένετο ἢ μὴ χρῆσις τοῦ μισθωθέντος, τυγχάνει ἀρμόδιος ὁ Εἰρηνοδίκης (Πολ. Δικ. 490 § 2 ἐδ. θ'). 229 (1886).

Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδίκου ὑπάγονται αἱ μεταξὺ ἐκμισθωτοῦ καὶ μισθωτοῦ διαφοραί, ὅταν περιστρέφονται εἰς τὸ ποσὸν τοῦ μισθώματος καὶ εἰς τὴν δι' ἐπισκευὰς ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀμφισβητῆται αὐτὴ ἢ ὑπαρξίς τῆς περὶ μισθώσεως συμφωνίας (π. χ. ἂν ἡ μίσθωσις ᾔναι ἐνιαυσία ἢ μηνιαία) ἢ τῆς πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρεώσεως, διότι πρόκειται ν' ἀποφασισθῇ ζήτημα, ἀναφερόμενον εἰς ἐρμηνείαν συμβολαίου, ἣτις διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Εἰρηνοδίκου. 266 (1839).

Δὲν ἰσχύει ἡ ἀμφισβήτησις τοῦ ἐναγομένου, ὡς πρὸς τὸν καταρτισμὸν τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώσεως, ὅπως μεταβάλλῃ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς περὶ πληρωμῆς τοῦ μισθώματος ἀγωγῆς καὶ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου. 32 (1858) 383 (1880).

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν περὶ πληρωμῆς μισθώματος ἀγωγὴν, καίτοι προσβάλλομένης τῆς περὶ μισθώσεως συμ-

βάσεως ὡς ἀκύρου, μόνον δὲ ἂν ἀποδειχθῇ τοῦτο ἀληθὲς ἀπορρίπτεται ἡ ἀγωγή ὡς ἀνυπόστατος. 274 (1872).

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον καὶ ὅταν πρόκηται ἀπλῶς περὶ τόκων, ὀφειλομένων ἐκ καθυστερουμένων μισθωμάτων, διότι οὗτοί εἰσι παρακολούθημα τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως. 37 (1890).

Προκειμένου περὶ πληρωμῆς μισθώματος ἐξ ἀναμισθώσεως, ἡ ἐκ τούτου προκύπτουσα διαφορὰ ὑπάγεται εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, διότι αἱ νομικαὶ σχέσεις τῆς ἀναμισθώσεως πηγάζουσιν ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώσεως (Πολ. Δικ. 490 § 2, ἐδ. θ'). 156 (1863).

Ἀπαίτησις, μὴ στηριζομένη εἰς συνάλλαγμα μισθώσεως ἀλλ' εἰς ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ἐνοίκησιν τοῦ ἐναγομένου ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐνάγοντος, παρὰ τὴν σχετικὴν διαμαρτύρησιν αὐτοῦ, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Πρωτοδικείου καὶ οὐχὶ τοῦ Εἰρηνοδικείου (Πολ. Δικ. 490 § 2, ἐδ. θ'). 243 (1854).

Ἀπαίτησις, μὴ στηριζομένη εἰς συνάλλαγμα μισθώσεως, ἀλλ' εἰς ἐποχὴν μετὰ τὸ πέρας αὐτοῦ ἀναφερομένην, δὲν ὑπάγεται εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ὅταν ὑπερβαῖν τὸ ποσὸν τῶν 300 δραχμῶν. 49 (1862).

Τὸ ἄρθρ. 490 § 2 ἐδ. θ' Πολ. Δικ. καθιστᾷ ἀρμόδιον τὸν Εἰρηνοδίκην, ὅταν πρόκηται περὶ πληρωμῆς μισθώματος, συνεπεῖα συμφωνίας, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν πρόκηται περὶ ἀποζημιώσεως διὰ κατακράτησιν τοῦ κτήματος τοῦ ἐνάγοντος. 65 (1849). 49 (1862) 123 (1863).

§ 12

Διὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου διαδικασίαν, δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς προδικασία, ἀλλὰ δύνανται οἱ διάδικοι νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐκουσίως καὶ ἄνευ κλήσεως (Πολ. Δικ. 496). προσέτι δὲ ἐὰν ἡ ἐμφάνις ἐγένετο διὰ κλήσεως, δύνανται νὰ προτείνωσι νέας αἰτήσεις καὶ νέους λόγους. 116 (1853).

§ 13

Κατὰ τὸν Νόμον ΝΤ' τῆς 22 Φεβρουαρίου 1847, ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων δύναται νὰ παρίσταται ὡς πληρεξούσιος διαδίκου πᾶς Ἑλλήν, ἐγκατεστημένος παρὰ τινι δήμῳ τοῦ Βασιλείου καὶ ἔχων τὰ ἐν ἄρθρ. 74 § 1 Π. Δ. διαλαμβανόμενα προσόντα, ἐὰν παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ τούτῳ δὲν ὑπάρχωσι διωρισμένοι πέντε τοῦλάχιστον δικηγόροι, δύναται δὲ προσέτι νὰ υπογράψῃ καὶ τὸ ἐφετῆριον ἔγγραφον, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 95 Πολ. Δικ. 33 (1869).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 498 Πολ. Δικ., ἀπαιτεῖται μὲν ἕνα ἢ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου κλήσις περιέχῃ ὡς οὐσιῶδες προσὸν αἵτησιν, ἀκριβῶς ὠρισμένην, ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως γνωρίζῃ καὶ ὁ ἐναγόμενος τί ζητεῖται καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης τί νὰ ἐπιδικάσῃ, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀκριβὲς τυχὸν τῆς αἰτήσεως δύναται, κατὰ τὰ ἄρθρα 158-160 Πολ. Δικ., διὰ τῶν εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν προτάσεων νὰ βελτιωθῇ, ἐὰν ἐμπεριείχετο τοῦλάχιστον σιωπηρῶς ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἵτησιν τῆς κλήσεως.

134 (1853).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 499, 173 καὶ 175 Πολ. Δικ., συνταχθέντος τοῦ πρακτικοῦ τῆς συνεδριάσεως, δι' αὐτοῦ καὶ μόνου ἀποδεικνύονται αἱ ὑπὸ τῶν διαδίκων ὑποβληθεῖσαι εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον προτάσεις. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ν' ἀποδειχθῇ δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων, ὅτι ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον καὶ ἕτεραι προτάσεις, μὴ ἐνδιαλαμβανόμεναι ἐν τοῖς πρακτικοῖς.

217 (1874).

Ἡ ὑποβολὴ ἐγγράφων προτάσεων ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου δὲν ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς διαδίκους, ἀλλ' οὔτε ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, δι' αὐτῶν δὲ δύναται, κατὰ τὴν γενικὴν ἐπὶ πάσης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως ἐφαρμοζομένην διάταξιν τῆς Π. Δ., νὰ βελτιωθῇ ἡ ἀγωγή, καὶ ὅσον σιωπηρῶς τοῦλάχιστον ἐν αὐτῇ περιέχονται.

139 (1883).

Αἱ ἐγγραφαὶ προτάσεις, αἱ ὑποβαλλόμεναι ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου δὲν εἶναι ἀπαράδεκτοι, καὶ δεόν νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν μόνον δὲ τὴν ἕνεκα τούτων δαπάνην δὲν δικαιούται νὰ ἀπαιτήσῃ ὁ νικήσας διάδικος (Πολ. Δικ. 499, 173 καὶ 216 § 3).

243 (1880).

Προκειμένου περὶ ὑποθέσεως τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὁ Εἰρηνοδίκης δύναται νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὸ ζήτημα περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ἐγγράφου ἢ τῆς ἐν αὐτῷ ὑπογραφῆς.

99 (1845).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ῥητὴ μνεία ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης προέτρεψε τοὺς διαδίκους πρὸς συμβιβασμόν.

227 (1852).

Ὁ Εἰρηνοδίκης, καίπερ ὑποχρεούμενος νὰ προσπαθῇ νὰ συμβιβάζῃ τοὺς διαδίκους, δὲν δύναται οὐχ ἥττον ἕνεκα τούτου νὰ δικάσῃ ἐρήμην τὸν διὰ νομίμου πληρεξουσίου παραστάντα, ἀλλὰ μὴ δόντα εἰς αὐτόν καὶ τὴν εἰδικὴν ἐντολὴν τοῦ συμβιβάζεσθαι ἐναγόμενον, ἀλλ' ὑποχρεοῦται νὰ δικάσῃ κατ' ἀντιμωλίαν, καὶ χωρὶς νὰ ἀποπειραθῇ συμβιβασμόν.

154 (1857).

Ἐὰν οἱ διαφερόμενοι ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὅπως

δικασθῶσι περὶ διαφορᾶς, ὑπερβαίνουσας τὰς 300 δραχμάς, ὁ δὲ Εἰρηνοδίκης, ἀποσχὼν τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, περιορισθῇ εἰς τὴν ἀπόπειραν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ συμβιβασμοῦ αὐτῶν, ἢ περὶ τούτου συνταχθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ δικαστικῇ ἐκθεσίᾳ εἶναι ἔγκυρος. 274 (1868).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 500 Πολ. Δικ. οὔτε τὴν κοινὴν εὐταξίαν ἀφορᾷ, οὔτε ποινὴν ἀκυρότητος διατάσσει διὰ τὴν μὴ τήρησιν αὐτῆς· ὅθεν, μὴ προταθέντος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης προέτρεψε τοὺς διαδίκους εἰς συμβιβασμόν, ὅν δύνανται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 811 § 2 Πολ. Δικ., νὰ προταθῇ τοῦτο ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον ὡς λόγος ἀναιρέσεως. 85 (1846).

§ 14¹

Οἱ Εἰρηνοδίκαι δικάζουσιν ἀνεκκλήτως περὶ τῆς ἀποζημιώσεως, διὰ τὰς γενομένας ζημίας εἰς τὰ σπαρτὰ καὶ τὰς δενδροφυτείας, ἢ ἐν γένει εἰς γαίας ἀπὸ ζῦα βόσκοντα ἢ φερόμενα νὰ βοσκήσωσιν αὐτόθι (Β. Δ. 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν κλπ).

2 (1856) 277 (1857) 64 (1874).

Αἱ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ βλάβας, γενομένας ὑπὸ ζῦων εἰς σπαρτὰ ἀγωγὰι δικάζονται ἀνεκκλήτως ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου (Β. Δ. 31 Δεκεμβρίου 1836 ἄρθρ. 14), ἀρμόζουσι δὲ καὶ κατὰ τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἂν οὔτος ᾖ ὁ παραίτιος τῆς βλάβης. 274 (1877).

Ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ Β. Δ. τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836 περὶ προφυλάξεως τῶν δενδροφυτειῶν κλπ. καὶ ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 14 αὐτοῦ προκύπτει, ὅτι οἱ ἀρμόδιοι Εἰρηνοδίκαι κρίνουσιν ἀνεκκλήτως περὶ τῶν συμβασῶν βλαβῶν εἰς σπαρτὰ ἢ δενδροφυτείας ἀπὸ βόσκοντα ἢ φερόμενα νὰ βοσκήσωσιν εἰς μὴ συγχωρημένον τόπον ἢ περιπλανώμενα ζῦα, καίτοι τὸ μέγεθος τῆς χρηματικῆς ποινῆς ἢ ἡ διάρκεια τῆς ποινῆς τῆς κρατήσεως ὑπερβαίνει τὸν συνήθη μέγιστον ὅρον τῆς ἀρμοδιότητός του, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἀγωγὰς περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς παραβλέψεις τοῦ ἀγροφύλακος, ὅπως συλλάβῃ τοὺς βλάψαντας καὶ παραδώσῃ αὐτοὺς ἀρμοδίως, διότι περὶ τῶν τοιούτων ἀγωγῶν δικάζουσιν ἐκκλητῶς. 81 (1867).

Οἱ Εἰρηνοδίκαι ἀποφασίζουσιν ἀνεκκλήτως περὶ τῆς ἀποζημιώσεως

¹ Περὶ ἐφέσεως κατ' Εἰρηνοδικειακῶν ἀποφάσεων ὁρ. λ. *Εφεσις.

διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ζῴων προξενουμένην ζημίαν εἰς ἀμπελῶνας, ἀδιακρίτως ἂν ἡ ζημία αὕτη προὔξενήθῃ εἰς τὰ κλήματα ἢ εἰς τοὺς καρποὺς αὐτῶν. 249 (1859).

Τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου 1835 Β. Δ., καθ' ὃ οἱ Εἰρηνοδίκαι δικάζουσιν ἀνεκκλήτως, ἐὰν συμβῇ βλάβη εἰς σπαρτὰ ἀπὸ βόσκοντα ζῶα, δὲν ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ βλάβης, γενομένης ἀπὸ βόσκοντα ζῶα εἰς λειβάδιον, διότι ἡ μνησθεῖσα διατάξις ἐννοεῖ τοὺς διὰ καλλιέργειας ἐσπαρμένους τόπους, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς παράγοντας ἀπλῶς αὐτόφυτον χόρτον ἀγρούς.

40 (1861) 82 (1867) 33 (1869) 261 (1874) 217 (1885).

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ ἔρ. ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Περίληψις.

§ 1. Οὐσιώδη προσόντα τῶν ἐκθέσεων.

§ 2. Οὐσιώδη προσόντα τῶν πρακτικῶν.

§ 1

Δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 133 § 1 Πολ. Δικ. νὰ γίνηται πανηγυρική μνεία ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι αὕτη συνετάχθη ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν πραττόντων καὶ κατὰ τὴν πρᾶξιν, ἀρκεῖ μόνον νὰ συνάγῃται ἐκ ταύτης ἡ τήρησις τῆς οὐσιώδους ταύτης διατυπώσεως. 135 (1887).

Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 133 § 3 Π. Δ., φερούσης, ὅτι ἡ ἐκθεσις δέον ν' ἀναφέρῃ τὸν τόπον καὶ χρόνον τῆς πράξεως, δὲν ἐννοεῖται, ὅτι αὕτη πρέπει ἐξ ἀνάγκης καὶ νὰ περιέχῃ τὴν σημειώσιν αὐτῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐνηργήθη ἡ πρᾶξις, ἡ ἀποτελοῦσα τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκθέσεως, ἀλλ' ὅτι δέον νὰ διαλαμβάνῃ τὸν χρόνον καὶ τόπον τῆς συντάξεώς της, καίπερ συνταχθεῖσα μετέπειτα καὶ εἰς τόπον ἄλλον ἢ ἐνθα ἔκειτο τὸ ἀντικείμενον τῆς πραγματογνωμοσύνης. 161 (1847).

Ἡ ἐκθεσις δέον ν' ἀναφέρῃ καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ συνετάχθη (Π. Δ. 133 § 3 καὶ 135 καὶ Ὁργ. 181 § 3). Ἡ μνεία δέ, ὅτι συνετάχθη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἑρμουπόλεως, ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Τελωνείου, δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι συνετάχθη ἐν Ἑρμουπόλει. 171 (1860)

Καὶ ἡ ἔκθεσις τῆς κατακυρώσεως, ὡς ἔκθεσις, δεόν ν' ἀναγινώσκηται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, εἰς τοὺς διαδίκους καὶ εἰς τοὺς συμπράττοντας, γενομένης ἐν αὐτῇ μνείας τῆς ἀναγνώσεως, καὶ ν' ἀναφέρῃ τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνετάχθη (Πολ. Δικ. 979, 902, 133 καὶ 135), τὸ δὲ ἄρθρ. 184 Ὁργ. Δικ. δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων, ὡς ἀφορῶν κυρίως τὰ συμβόλαια. 145 (1860) 234 (1863) 37 (1865).

Ἡ φράσις τῆς ἐκθέσεως ἀναγνωσθεῖσα εἰς ἐπήκοον πάντων» περιλαμβάνει καὶ τοὺς συμπράξαντας διαδίκους. 135 (1887).

§ 2

Ἀπαιτεῖται μὲν νὰ ἀναφέρηται ἐν τοῖς πρακτικοῖς καὶ τῇ ἀποφάσει ἡ αὐτοπρόσωπος παράστασις ἢ μὴ ἐπὶ Δικαστηρίου τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 173 καὶ 182), ἀλλὰ δὲν καθιεροῦται πανηγυρικός τύπος ἐν τῇ περὶ τούτου μνείᾳ· ὅθεν, ἡ αὐτοπρόσωπος ἢ μὴ παράστασις τῶν διαδίκων ἀρκεῖ νὰ ἐξάγῃται ἐκ τοῦ ἐν γένει περιεχομένου τοῦ πρακτικοῦ καὶ τῆς ἀποφάσεως, ἢ καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἀμφοτέρων. 182 (1882).

Ἡ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἀσάφεια περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ πληρεξουσίου δύναται νὰ διευκρινηθῇ ἐκ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως. 353 (1879).

Ὅταν δὲν πρόκηται περὶ διαφωνίας καὶ συμβιβασμοῦ, ὅποτε εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἡ προσυπογραφή τῶν διαδίκων (Π. Δ. 477 καὶ 478), δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ προσυπογραφή αὐτῶν εἰς τὸ πρακτικόν, καὶ ἂν ἀκόμη πρόκηται περὶ ὁμολογίας, ἀλλὰ μόνον ἡ ὑπογραφή τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Γραμματέως ἀπαιτεῖται (Πολ. Δικ. 174). 239 (1863).

Ἐὰν τὸ πρακτικόν τῆς συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀπόφασις, δὲν εἶναι ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῶν τριῶν ἀλλὰ μόνον ὑπὸ δύο δικαστῶν, ἢ παράλειψις αὕτη οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐλαττώσῃ τὴν νόμιμον τῆς ἀποφάσεως ἰσχύν. 141 (1855).

Ἐὰν ὁ Γραμματεὺς ὑπογράψῃ ἐν τῷ πρακτικῷ βραδύτερον καὶ καθ' ὃν χρόνον δὲν διετέλει τοιοῦτος, δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ πρακτικόν, ἀλλὰ πειθαρχικὴ ποινὴ ἐπιβάλλεται κατὰ τοῦ Γραμματέως (Πολ. Δικ. 174). Ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 261 Πολ. Δικ. δὲν εἶναι ἀναγεγραμμένη ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. 114 (1883).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ διαδικασία καὶ ἂν κατὰ τὴν διάσκεψιν τοῦ Δικαστηρίου δὲν ἦσαν ὑπογεγραμμένα τὰ πρωτότυπα τῶν πρακτικῶν τῆς συζητήσεως, οὔτε τυγχάνει ἄκυρος ἡ διαδικασία, ἐὰν ὁ Πρόε-

δρος ἀπεβίωσε πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἀποφάσεως. 306 (1887).

Τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῶν δικαστηρίων ἀποτελοῦσι πίστιν περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς διαλαμβανομένων. 211 (1838).

ΕΚΚΡΕΜΟΔΙΚΙΑ ὅρ. ΕΝΣΤΑΣΙΣ

ΕΚΣΤΑΣΙΣ ΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ ὅρ. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠ' ΑΝΑΦΟΡΑΙ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Περίληψις

- § 1. Περί ἐκτελέσεως ἐν γένει.
- § 2. Τίτλος ἐκτελεστός καὶ τύπος ἐκτελέσεως.
- § 3. Ἀπόδοσις βεβαία.
- § 4. Προσωρινὴ ἐκτέλεσις.
- § 5. Ἀλλοδαποὶ τίτλοι.
- § 6. Κατὰ τίνων γίνεται ἡ ἐκτέλεσις.
- § 7. Ἐγγυοδοσία.
- § 8. Ἀπόδοσις καρπῶν.
- § 9. Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ χρηματικῶν χρεῶν.
- § 10. Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ ἀποδόσεως πραγμάτων.
- § 11. Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ ἐπιχειρητέων πράξεων.
- § 12. Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ παραλειπτέων πράξεων.
- § 13. Ἐντολὴ τοῦ ἐνδιαφερομένου πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ εὐθύνη αὐτοῦ.
- § 14. Προεπίδοσις τοῦ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν.
- § 15. Προθεσμίαι πρὸς ἐκτέλεσιν.
- § 16. Ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν κατὰ κληρονόμων καὶ ἄλλων διαδόχων.
- § 17. Προσόντα ἐπιταγῆς.
- § 18. Συνέπειαι ἐπιταγῆς.
- § 19. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς.
- § 20. Δισταγμοὶ καὶ ἔριδες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν.
- § 21. Ἐκκαθαρισμέναι ἐνστάσεις κατὰ τῆς ἐκτελέσεως.
- § 22. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐν γένει.
- § 23. Ἐκτέλεσις κατὰ τοῦ τρίτου κατόχου.
- § 24. Ἐκτέλεσις κατὰ τὸν Νόμον ΦΚΣ' περὶ Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.
- § 25. Ἐκτέλεσις κατὰ τὸν ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ἰσχύοντα εἰδικὸν Νόμον ΣΕΘ'.

§ 1

Ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις προϋποτίθῃσιν ἀναγκαίως ἀπείθειαν ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου· ὅθεν, ἡ περὶ ἀναγκαστικῶν μέσων αἰτήσις ἀποβαίνει ματαία, ὅταν ὁ ὀφειλέτης ἐκούσιως προσφέρῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς ὀφειλῆς. 32 (1889).

Ὅπως ὁ ὀφειλέτης προλάβῃ τὰς συνεπείας τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν, προσφέρων καὶ παρακαταθέτων τὸ ὀφειλόμενον ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ἐὰν ὁ δανειστής ἀπεποιεῖτο ἄνευ λόγου νὰ δεχθῇ τὴν πληρωμὴν· ὅθεν δύναται ὅμως νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ δανειστοῦ, ὅπως τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐξασκήσῃ τὰ δικαιώματά του, ἐκτελὼν κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν. 331 (1855).

Ἡ μερικὴ καταβολὴ τοῦ χρέους δὲν κωλύει τὴν ἐκτέλεσιν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὑπολοίπου. Δύναται ὅμως τὸ δικαστήριον, κατ' αἰτήσιν τοῦ ὀφειλέτου, νὰ περιορίσῃ καὶ ἐκκαθαρίσῃ τὴν ἐκτελουμένην ἀπαίτησιν. 195 (1881).

Αἱ περὶ ἐκτελέσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἀφορῶσι τὴν δημοσίαν τάξιν, ἐπομένως, δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ὀφειλέτην νὰ συμμολογήσῃ τὴν ἀπὸ τούτου παρέγκλισιν· ὅθεν, εἶναι ἰσχυρὰ ἡ συμφωνία περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ περὶ Τραπεζικῆς Νόμου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν συμβολαίου τινός. 22 (1871).

Εἰς οὐδεμίαν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν ἀντίκειται ἡ διὰ συμβολαίου μεταξὺ πωλητοῦ καὶ ἀγοραστοῦ ἀκινήτου κτήματος συμφωνία τοῦ νὰ ἀναλαμβάνῃ ὁ πωλητὴς τὸ πωληθὲν πρᾶγμα ἄνευ ἐπιταγῆς ἀλλ' ἀμέσως δι' ἐκτελέσεως τοῦ περὶ τῆς συμφωνίας ταύτης συμβολαίου διὰ κλητῆρος δικαστικοῦ, ἐνεργουμένης, ἐὰν μὴ πληρωθῶσιν ἐμπροθέσμως πᾶσαι αἱ τοῦ τιμήματος ὁσείς, διότι ὁ πωλητὴς τοῦ πράγματος, κύριος καὶ νομεὺς ὢν αὐτοῦ, ὑπ' οὐδενός κωλύεται νόμου νὰ ἐπιφυλάξῃ ἑαυτῷ διὰ ταιαύτης συμφωνίας τὴν δεσποτείαν καὶ νομὴν ὑπὸ τὴν αἵρεσιν, ἃν ὅθεν λάθῃ ἐμπροθέσμως τὸ ὅλον τίμημα (Ν. 38 § 1 (41. 2) Βασ. (50. 2) Ν. 2 § 5 (39. 5) Βασ. (47. 1)). 91 (1872).

Αἱ παρὰ τοῦ νόμου διὰ τὰς κατασχέσεις καὶ τοὺς πλειστηριασμούς διαγραφόμεναι διατυπώσεις δὲν ὀρῶσι τὴν δημοσίαν τάξιν, διὸ δύνανται οἱ ἔχοντες συμφέρον νὰ παραιτηθῶσιν αὐτῶν, ὅταν τρίτοι δὲν παρὰβλάπτωνται. 270 (1872).

Ἡ γενομένη μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων συμφωνία, κατὰ τὴν σύν-

ταξιν τοῦ συμβολαίου, τοῦ νὰ δύναται νὰ ἐξωσθῇ ὁ μισθωτὴς ἐκ τοῦ ἐκμισθωθέντος αὐτῷ κτήματος, ἐν περιπτώσει καθυστερήσεως καὶ ἐνὸς μόνου μηνιαίου, ἄνευ προηγουμένης ἐπιταγῆς ἢ ἄλλης δικαστικῆς πράξεως, εἶναι ἄκυρος, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρ. 862 καὶ 863 τῆς Πολ. Δικονομίας. 72 (1873).

Δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἐπὶ ἀκυρότητι διὰ κυρίας ἀγωγῆς προσβολὴ τῶν ἐγγράφων καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν. 129 (1855).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 241 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ὀριστικὴ καὶ τελεσίδικος ἀπόφασις, ἣν τρίτος ἀνέκοψε, δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ μετὰξὺ τῶν ἀρχικῶν διαδίκων, ἀναστέλλεται δὲ μόνον, ἂν τὸ δικαστήριον, ἐγκρίνῃ τὸ παραδεκτὸν τῆς τριτανακοπῆς, διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν, ὥστε, ἂν μὴ διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν, ἡ ἐκτέλεσις εἶναι νόμιμος. 301 (1879).

Ὅπως θεωρηθῇ περατωμένη ἡ ἐκτέλεσις, προκειμένου περὶ ἀναγκαστικῶν μέσων, δεῖν ἢ νὰ ἐπέλθῃ πλειστηριασμός, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐπικυρωθῶσι δικαστικῶς αἱ πρὸς ἐκτέλεσιν ἐνεργηθεῖσαι παρὰ τρίτῳ κατασχέσεις. 310 (1852).

§ 2

Κατὰ τὸν Ν. 7 Κωδ. (54.3) καὶ Πολ. Δικ. 156, 274 καὶ 854, διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπέρχεται ἀναγκαιῶς ἀνανέωσις τῆς ἀρχικῆς ἀπαιτήσεως καὶ ἔκτοτε δύναται νὰ γίνη λόγος μόνον περὶ ἐκτελέσεως τοῦ δεδικασμένου καὶ οὐδαμῶς ἐξετάζεται ἡ αἰτία τῆς καταδίκης ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν. 227 (1863).

Ἐκτελεστοὶ εἰσι καὶ οἱ παρὰ τῶν Προέδρων τῶν Δικαστηρίων κηρυχθέντες ἐκτελεστοὶ πίνακες τῶν τελῶν καὶ δικαιωμάτων τῶν Δικηγόρων, Συμβολαιογράφων καὶ δικαστικῶν Κλητῆρων, κατὰ τὰ ἄρθρα 240—243 Ὁργαν. Δικαστηρίων. 41 (1846).

Συμβόλαιον, μὴ ἀναφέρων τὴν κατοικίαν τινὸς τῶν συμβαλλομένων, εἶναι ἄκυρον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 181 Ὁργ. Δικ., οὐδ' ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἡ ἀπλῶς ἐν τῷ συμβολαίῳ γενομένη μνεία τῆς πατρίδος ἢ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως τῶν συμβαλλομένων· ἐπομένως, τὸ τοιοῦτον ἔγγραφον δὲν εἶναι ἐκτελεστόν, ἄκυρος δὲ τυγχάνει καὶ ἡ δυνάμει αὐτοῦ ἐνεργηθεῖσα ἐκτέλεσις. 81 (1851).

Ἡ καταβολὴ μέρους χρηματικοῦ ποσοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν συμβολαίου κατὰ τύπον ἀκύρου, δὲν καλύπτει τὴν ἀκυρότητα, διότι τὸ τοιοῦτον ἀποβλέπει τὸ χρέος καθ' αὐτό· ἥτοι τὴν οὐσίαν καὶ οὐδαμῶς συντε-

νει εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ὑφισταμένης ἀκυρότητος τοῦ συμβολαίου, ἔνεκα τῆς ὁποίας τὸ ἔγγραφον, μὴ θεωρούμενον πλέον ὡς δημόσιον, παύει νὰ ᾔηται ἐκτελεστόν. 81 (1851).

Πρὸς καταδύωξιν ὀφειλέτου τοῦ Δημοσίου, δι' ὅσα ὀφείλει ἐξ ἐθνικῶν προσόδων, ἀρκεῖ μόνον ἔγγραφον τοῦ Ταμίου, βεβαιουῖν τὸ πρὸς τὸ Δημόσιον χρέος του καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ὁ τίτλος οὗτος νὰ φέρῃ τὰ προσόντα τῶν ἄρθρ. 856 καὶ 857 Πολ. Δικ. 239 (1857).

Ἐὰν ὁ ἰδιώτης, δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ἀναγνωρίσῃ τὴν πρὸς τὸ Δημόσιον ὀφειλὴν του, ἡ ἀναγνώρισις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ τίτλον ἐκτελέσεως οὔτε κατὰ τοὺς περὶ καθυστερούντων ἐσόδων νόμους, οὔτε κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, μὴ δυναμένης τῆς τοιαύτης ἀναγνώρισεως νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὰς δυνάμει τῶν περὶ καταδύωξεως τῶν καθυστερούντων νόμων ἐκδιδομένας ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν χρεωστικὰς ὁμολογίας. 38 (1877).

Τὸ συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ πρωτόκολλον περὶ τῆς κατοχῆς ἐθνικοῦ γηπέδου καὶ ἂν προσελήθῃ ὁ ἰδιώτης, ὅπως παρασταθῇ κατὰ τὴν καταμέτρησιν, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ τίτλον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, διότι ὑπ' οὐδενὸς νόμου ἀποδίδεται τοιοῦτο κύρος εἰς τὴν πράξιν ταύτην τοῦ μηχανικοῦ, ὑποκειμένην εἰς ἀμφισβήτησιν ἐκ μέρους τοῦ μὴ παρασταθέντος δικαιοῦχου. 38 (1877).

Κατὰ τοὺς νόμους περὶ εἰσπράξεως καθυστερούντων ἐσόδων τοῦ Δημοσίου, πᾶσα ἀπαίτησις τούτου ἐκκαθαρισμένη εἰσπράττεται διοικητικῶς καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ ἀπόφασις περὶ αὐτῆς ἡ ἐκτελεστόν δικαιοῦγραφον, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπως προβῇ τὸ Δημόσιον εἰς διοικητικὴν ἐκτέλεσιν. 270 (1878).

Ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἐκτελεῖται, οὐχὶ δὲ ἡ τῶν Ἐφετῶν, ἡ ἐπικυρώσασα ταύτην. 93 (1875).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 10 καὶ 22 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1836 Β. Δ. καὶ τὰ ἄρθρα 118 καὶ 119 Π. Δ., ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως ὡς πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ἔγκυρος καὶ ἂν ὑπὸ μόνου τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν ὑπογραφῇ. 456 (1866).

Ἀπολεσθέντος τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ περιαφθῇ εἰς τὸ ἀντίγραφον ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος· ὅθεν, ὁρθῶς ἐγείρεται ἀγωγή κυρία, καθ' ἧς δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ ἡ τῆς τελεσιδικίας ἐνστάσις. 127 (1856).

Ἐκ τοῦ συνδ. τοῦ ἄρθρου 856 Πολ. Δικ. πρὸς τὰ ἄρθρα, 191, 196—199 Ὁργ. Δικαστ. προκύπτει, ὅτι ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως περιγράφεται ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τοῦ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου. Μόνον δὲ κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 427 Πολ. Δικ. λογίζονται τὰ ἀντίγραφα ὡς πρωτότυπα (Πολ. Δικ. 426)· περὶ τῶν μνησθεισῶν ὅμως περιστάσεων δεόν νὰ προηγήται δικαστικὴ ἐξακρίβωσις πρὶν ἢ ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος περιάψῃ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως, διότι ὁ ὑπάλληλος, δὲν ἔχει ἐκ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα τῆς ἐκτιμῆσεως ταύτης. 218 (1874).

Ἵνα ἰσχύῃ ὁ περιapaτόμενος τύπος τῆς ἐκτελέσεως, ἡ ἀπόφασις δεόν νὰ ᾖ τελεσίδικος (Πολ. Δικ. 856)· ὅθεν, ἅμα προσαχθῇ δικόγραφον ἐφέσεως κατ' αὐτῆς, τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι ν' ἀπέχῳσι πάσης ἐκτελέσεως. 42 (1836).

Ἡ ὑπαρξίς ἐκτελεστοῦ συμβολαίου καὶ ἡ ἀπλὴ μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπίδοσις αὐτοῦ, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ κατὰσχέσις, δὲν ἀποτελεῖ δίκην τινά, κωλύουσιν τὴν ἔγερσιν τῆς ἐκ τοῦ συμβολαίου τούτου πηγαζούσης ἀγωγῆς. 220 (1866).

Ὁ δανειστὴς δύναται, καίπερ ἔχων τίτλον ἐκτελεστόν, νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς τῆς ἀπαιτήσεώς του, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ πρὸς τοῦτο οἰονόηποτε νόμιμον συμφέρον, οἷον νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἐκδοσιν ἀποφάσεως, ἀπαγγελλούσης προσωπικὴν κράτησιν ἢ πρὸς ἐγγραφήν ὑποθήκης κτλ., ἡ δὲ ἔγερσις τῆς ἀγωγῆς δὲν ἐπάγεται τὴν κατάργησιν τοῦ συμβολαίου καὶ τοῦ δικαιώματος, διότι τὴν κατάργησιν ταύτην ἐπιφέρει μόνῃ ἡ πλήρης τοῦ δικαιούχου ἱκανοποίησις (N. 4 Π. (39) N. 18 § 3 Π. (13,5) N. 7 § 4 Π. (27.6), ὁ δὲ ὀφειλέτης δύναται νὰ προτείνῃ κατὰ τῆς ἀγωγῆς πάσας τὰς ἐνστάσεις του, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ ἐκείνων, αἵτινες θὰ ᾗσαν ἀπαράδεκτοι, ὡς ἀνεκκαθάριστοι, προτεινόμεναι κατὰ τῆς ἐκτελέσεως. 288 (1881) 40 (1883).

Δὲν κωλύεται ἡ ἐκτέλεσις συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἐκ τοῦ ὅτι ὁ δικαιούχος, περὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἀπαιτήσεως, ἤγειρε συνάμα ἀγωγὴν ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων (Πολ. Δικ. 878 καὶ 1025).

131 (1880) 154 (1888).

§ 3

Ἐπὶ ἐκτελέσεως ἐγγράφου, ἡ βεβαιότης τῆς ἀπαιτήσεως δεόν νὰ ὑπάρχῃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως (Π. Δ. 854 § 2). 57 (1885).

Δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅπως ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐκτελουμένου συμβολαίου ἀποδεικνύηται ἡ πληρώσις τῆς ἀναβλητικῆς αἰρέσεως, ἐξ ἧς ἤρτηται ἡ ἀπαίτησις, ἀλλὰ δύναται ν' ἀποδειχθῇ τὸ γεγονός τοῦτο καὶ δι' ἄλλου δημοσίου ἐγγράφου. 40 (1882) 57 (1885).

Ἀμφισβητουμένου, ἂν ἐξεπληρώθῃ ἢ μὴ ὁ ἐν τῷ συμβολαίῳ ὄρος, δέον ν' ἀποφασισθῇ τοῦτο διὰ κυρίας ἀγωγῆς, διότι ἡ ἐκπλήρωσις ἢ μὴ αὐτοῦ, ἀναγομένη εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, δὲν δύναται νὰ ἀποφασισθῇ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. 294 (1850).

Εἰς τὰ ἐκτελεστά δικαιόγραφα ὑπάγονται καὶ τὰ συμβολαιογραφικὰ ἐγγράφα. Καὶ τούτων δὲ ἡ ἐκτέλεσις δύναται νὰ ἐκθιασθῇ, ὅταν ἡ ἐκτελεστέα ἀπόδοσις δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ οὐδεμιᾶς ἀναβλητικῆς αἰρέσεως, καὶ ἦναι προσδιωρισμένη κατὰ τε τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιόν. "Οθεν, συμφωνία γενομένη διὰ συμβολαίου, ὅπως πληρώνηται τὸ μίσθωμα κατὰ μῆνα τακτικῶς, ἄλλως νὰ ἐκθάληται τῆς οἰκίας ὁ μισθωτής, ἄνευ προσφυγῆς εἰς τὸ δικαστήριον, εἶναι ἰσχυρὰ καὶ δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ συμβόλαιον ἐν περιπτώσει μὴ πληρωμῆς τοῦ μισθώματος. 96 (1856).

Ἡ ἐξαρτωμένη ἐξ αἰρέσεως ἀναβλητικῆς, μὴ ἐκπληρωθείσης, ἀπαίτησις δὲν εἶναι βεβαία καὶ συνεπῶς τυγχάνει ἀνεπίδεκτος ἐκτελέσεως (Πολ. Δικ. 854). Ἐπομένως, ἐὰν γενομένων ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὁκοδοσίας ἐπετρέπη ἡ ὁσίσις τοῦ ὅρκου τυχαίως μέχρις ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων, δὲν ἐπιτρέπεται ἐκτέλεσις, δυνάμει τῆς ἀποφάσεως ταύτης, καὶ ἂν ἀκόμη μετὰ ταῦτα ἐξεδικάσθησαν καὶ ἀπερρίφθησαν αἱ ἀντιρρήσεις. 250 (1880).

Ἡ πίστωσις, ἣν ἀνοίγει τις ὑπὲρ ἄλλου, ἀποτελοῦσα ἀπλὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θέλει δανείσῃ αὐτὸν μέχρι ῥητῆς ποσότητος, δὲν εἶναι ἀπαίτησις ὠρισμένη κατὰ τὸ ποσόν, ἥτοι ἀπαίτησις γενομένου, ἀλλὰ γενησομένου δανείου, ἐπομένως τὸ συμβόλαιον, δι' οὗ ἡνοίχθῃ ἡ πίστωσις εἶναι ἀνεπίδεκτον ἐκτελέσεως. 280 (1866).

Ἐὰν δι' ἐκτελεστοῦ συμβολαίου συνομολογηθῇ δάνειον ἐπὶ τῷ ὄρῳ, ὅτι τὸ συμβόλαιον θὰ ἐκτελῇται ὡς πρὸς ὁλόκληρον τὸ κεφάλαιον, ἐὰν καθυστερηθῇ ὁ τόκος μιᾶς ἐξαμηνίας, νομίμως ἐκτελεῖται τὸ ταιούτον συμβόλαιον, διότι αἱ ὑπὸ ἀναβλητικῶν αἵρεσιν ἢ ὑπὸ προθεσμίας ἀπαίτησεις ἐκτελοῦνται ἀναγκαστικῶς μετὰ τὴν ἐξόδον τῆς αἰρέσεως ἢ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας, ὅτε ἡ ἀπόφασις καθίσταται βεβαία καὶ ἐκτελεστή (Πολ. Δικ. 854), εἰς τὸν ὀφειλέτην δὲ ἀπόκειται ν' ἀ-

ποδείξει διὰ τῶν νομίμων μέσων, κατὰ τὴν περὶ ἐκτελέσεως δίκης, ὅτι ἐξεπλήρωσε τὴν ὑποχρέωσίν του. 164 (1883).

Δύναται νὰ ἐξετασθῇ καὶ εἰς τὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὄρων, ὑφ' οὓς ἀρχικῶς συνέστη τὸ ἐκτελούμενον συνάλλαγμα, ὅταν ἡ ἐκπλήρωσις αὕτη ἀποδεικνύηται διὰ δημοσίων ἐγγράφων, σαφῶν καὶ μὴ δεσμένων πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῶν διεξαγωγῆς περαιτέρω ἀποδείξεως (Π. Δ. 854 § 1 καὶ 856). 139 (1855).

§ 4

Ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἀποφάσεως διατάσσεται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἢ ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ ἄνευ εἰδικῆς περὶ τούτου διατάξεως, μόνον ἐπὶ τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων (Πολ. Δικ. 185 καὶ 186). ὅθεν, πᾶσα ἄλλη ἀπόφασις, μὴ φέρουσα τὸν χαρακτήρα τῆς ὀριστικῆς, δὲν ἐκτελεῖται μετὰ τὴν ἐπιδοθεῖσαν κατ' αὐτῆς ἔφεσιν.

162 (1887).

Ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἐνεργεῖ οὐ μόνον κατὰ τοῦ ἀνασταλτικοῦ ἀποτελέσματος τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς ἀνακοπῆς αὐτῆς, ἥτοι ἡ ἀπόφασις ἐκτελεῖται, καίπερ γενομένης ἀνακοπῆς.

75 (1852).

Ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἐνεργεῖ μόνον κατὰ τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 506 Πολ. Δικ. ὀρισθέντος ἀνασταλτικοῦ ἀποτελέσματος τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ τῆς ἀνακοπῆς αὐτῆς, περὶ οὗ διέλαθε τὸ ἄρθρ. 507 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

228 (1863).

Τὸ ἄρθρον 187 Πολ. Δικ., ὀρίζον, ὅτι αἱ ἐπὶ διαφορῶν περὶ διακατοχῆς ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται παραχρῆμα καὶ ἂν δὲν κηρυχθῶσι προσωρινῶς ἐκτελεσταί, ἐννοεῖ τὸ διατακτικὸν ἐκεῖνο τῆς ἀποφάσεως, τὸ εἰς τὴν διακατοχὴν ἀναφερόμενον, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ περὶ ἀποζημιώσεως, ὅπερ δὲν εἶναι πάντοτε μέρος ἀναπόσπαστον τῶν περὶ κατοχῆς δικῶν.

86 (1859).

Ἡ ἐμπορικὴ ἐρήμην ἀπόφασις δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀδιαφόρως ἂν διαρκῇ ἢ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας ἢ καὶ ἂν ἐγένετο ἀνακοπὴ (Πολιτ. Δικ. 733).

75 (1852).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 733 Πολ. Δικ., πᾶσα ἐπὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως ἀπόφασις δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς τυχόν γενησομένης ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως, ἐπομένως καὶ ἐντὸς τῆς προθεσμίας

τῆς ἀνακοπῆς δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις¹. 164 (1871).

Ἡ περὶ συναλλαγματικῆς ἀπόφασις δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίδοσίν της (Πολ. Δικ. 729 καὶ 733)· μόνον δέ, ὅταν ᾖναι πιθανόν, ὅτι θὰ μεταρρυθμισθῇ ἡ ἀπόφασις ἢ θὰ κατασταθῇ μὴ ἀξιόχρεως ὁ νικῶν διάδικος, τὸ Δικαστήριον, κατ' αἵτησίν τινος τῶν διαδίκων, διατάσσει ἐγγύησιν. Δὲν δύναται ὅμως τὸ Δικαστήριον νὰ διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ, ὅτι ὑπάρχει παρὰ τῷ νικήσαντι ἐνάγοντι ἀρκοῦσα ἐξασφάλισις ὡς ἐκ τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως περιουσίας ἀναλόγου τῆς ἀπαιτήσεώς του (Πολ. Δικ. 766). 340 (1883).

Ὁ ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ προσωρινῶς ἐκτελεστὴν ἀπόφασιν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ἀνεξαρτήτως τῆς γενομένης κατ' αὐτῆς ἐφέσεως (Πολ. Δικ. 733 καὶ 735)· ἡ χρῆσις ὅμως τοῦ δικαιώματος τούτου γίνεται ὑπὸ κίνδυνον καὶ εὐθύνην αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως ἐν περιπτώσει μεταρρυθμίσεως αὐτῆς ἀνορθώσῃ τὴν ζημίαν, τὴν δυναμένην νὰ ἐπέλθῃ, ὡς ἐκ τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκτελέσεως καὶ δὲν ἐξετάζεται ἂν ἐνήργησε κακῇ τῇ πίστει καὶ μετὰ προθέσεως βλάβης, ἀρκεῖ νὰ ἐπῆλθε τοιαύτη. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι ὁ δυνάμει τοιαύτης ἀποφάσεως (μεταρρυθμισθείσης) φυλακισθεὶς, δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἀποζημιώσιν (N 1 πρ. (9.2) N. 7 § 3, 6 N. 9 αὐτόθι 33 καὶ 53, Εἰσηγ. § 16 (4.3) N. 5 § 1 Πανδ. (9.2) καὶ N. 31 § 1 Πανδ. (30.5)). 196 (1881).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 186, 187, 626, 627, 632, 764—766, 788 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., αἱ προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ διατάξεις πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καθ' ἧς ἐγένετο ἔφεσις, ἀποβάλλουσι τὴν ἰσχύν των διὰ τῆς ἐκδόσεως τελεσιδίκου ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης κατὰ τοῦ προκαλέσαντος τὴν προσωρινὴν διάταξιν. 3 (1882).

Αἱ διατάττουσαι τρίτους νὰ πράξωσι τι ἀποφάσεις, ἐκτελοῦνται παρ' αὐτῶν καὶ κατ' αὐτῶν, ἀφοῦ κοινοποιηθῶσιν αὐτοῖς καὶ βεβαιωθῇ, ὅτι κατέστησαν τελεσιδίκαι· ἡ δὲ βεβαίωσις τῆς τελεσιδικίας γίνεται διὰ τῆς κοινοποιήσεως πιστοποιητικοῦ τοῦ Γραμματέως, ἐμφαινόντος, ὅτι δὲν ἐγένετο ἀνακοπὴ ἢ ἔφεσις ἢ ὅτι ἡ γενομένη ἐξεδικά-

¹ Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐλύθη ὑπὸ τοῦ νόμου ΑΥΝΖ' τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ καταργήσεως τῶν Ἐμποροδικείων, ἄρθρ. 2, συμφώνως πρὸς τὰς ὑπ' ἀριθ. 228 (1863) καὶ 164 (1871) ἀποφάσεις.

σθη, καὶ ἀντιγράφου τοῦ ἀποδεικνύοντος τὴν εἰς τὸν καταδικασθέντα ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἐπιδοτηρίου ἢ πιστοποιητικοῦ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν ἐπίδοσιν κλητῆρος (Πολ. Δικ. 600, 601 καὶ 861).

78 (1859) 401 (1866) 461 (1872) 36 (1886).

Ἡ κατὰ τρίτου, παρ' ᾧ ἡ κατάσχσεις ἐκτέλειαι ἐρήμην ἀποφάσεως, ἄνευ τῆς βεβαιώσεως, ὅτι οὔτε ἀνακοπή, οὔτε ἔφεσις ἐγένετο (Π. Δ. 869) ἢ ὅτι ἡ γενομένη ἐξεδικάσθη, δὲν ἀποτελεῖ ἐκτέλειαι ἐναντίον τοῦ διαδίκου, οἷαν τὸ ἄρθρ. 597 Π. Δ. ἐννοεῖ, ἀφ' ἧς ν' ἀρχίσῃ ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία, οὐδὲ ὡς τεκμήριον ἀποδοχῆς τῆς ἀποφάσεως ταύτης δύναται νὰ λογισθῇ ἡ τοιαύτη ἐκτέλειαι. 371 (1878).

§ 5

Καὶ αἱ τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων ἀποφάσεις, δι' ὧν ἡμεδαπὸς κηρύσσεται εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, κηρύσσονται ἐκτελεσταὶ ἐν Ἑλλάδι, διότι αἱ γενικαὶ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 858-861 Πολ. Δικ. οὐδεμίαν ἐπιδέχονται ἐξαίρεσιν. 133 (1861).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 859 § 1 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἡ διαταγὴ πρὸς ἐκτέλειαι ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, δίδεται παρὰ μόνου τοῦ Προέδρου, ἐὰν ὅλοι οἱ διάδικοί εἰσιν ἀλλοδαποί, ἐννοεῖ τὴν ιδιότητα ταύτην ὑφισταμένην κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως. 218 (1871).

Ὅπως ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 859 § 2 Πολ. Δικ. ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλειαι ἀποφάσεων ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἐξετάζεται οὐχὶ ἡ ἰθαγένεια, ἣν εἶχεν ὁ καθ' ἡ ἀπόφασις κατὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἐκείνη, ἣν ἔχει κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως, ἐπομένως, ἐὰν διὰ Β. Δ. καὶ πρὶν ἢ ἐπέλθῃ ἡ πολιτογράφησις ἐπιτραπῇ εἰς τὸν ἀλλοδαπὸν ν' ἀπολαύσῃ, κατὰ τὸ πρὸς πολιτογράφησιν ἀπαιτούμενον χρονικὸν διάστημα, ἅπαντα τὰ δικαιώματα τοῦ Ἑλλήνος πολίτου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 16 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου, ἡ ἐκτέλειαι γίνεται κατ' αὐτοῦ, ὡς ἂν εἶχεν ἀποκτήσῃ τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν καὶ ἐπομένως, ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 859 § 2 Πολ. Δικ. ὡς πρὸς τὴν περιαφὴν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως. 3 (1871).

Προκειμένου περὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, εἰς ἣν τις τῶν διαδίκων εἶναι ἡμεδαπός, ἡ ἐκτέλειαι κηρύττεται παρ' ὁλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου· δύναται δὲ ὁ καθ' οὗ πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ, νὰ προκαλέσῃ νέαν συζήτησιν, καθ' ἣν δύναται νὰ προσαγάγῃ καὶ

νέας αποδείξεις εἰς τὸ ἐγγώριον δικαστήριον, ὅπως προσβάλῃ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ πραγματικοῦ τῆς δίκης παρὰ τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 859 καὶ 860). 16 (1853) 219 (1888).

Πᾶσα παρ' ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, καὶ αὐτὴ ἡ τελεσίδικος, δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ ἐν Ἑλλάδι, ἐὰν ἀντιβαίνει εἰς ἡμεδαποὺς ἀπαγορευτικούς νόμους. 7 (1843).

Προκειμένου νὰ περιαφθῇ ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος εἰς ἀπόφασιν ἀλλοδαποῦ Δικαστηρίου, ἥτις ἐδίκασεν ἡμεδαπὸν, ἡ ἐξουσία τοῦ Ἑλληνικοῦ δικαστηρίου περὶ τὴν ἔρευναν τοῦ περιεχομένου τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως, ὅταν δὲν πρόκειται περὶ ἀπαγορευτικῶν νόμων, περιορίζεται μόνον εἰς τὸ πραγματικὸν τῆς ὑποθέσεως, ὡς πρὸς δὲ τοὺς νομικοὺς κανόνας, τοὺς τυχόν ἐφαρμοσθέντας, δὲν δύναται νὰ ἐπικριθῇ ἡ ἀπόφασις ὑπὸ τοῦ ἐγγωρίου δικαστηρίου, ἀλλ' ὀφείλει τοῦτο, κατὰ τοὺς ἐφαρμοσθέντας τούτους κανόνας, νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἀποφανθῇ, ἂν ἡ ἀπόφασις ἀντιφάσκῃ ἢ μὴ εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα. 93 (1866).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 860 Πολ. Δικ., τότε μόνον τὸ Δικαστήριον δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν περιαφὴν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἀποφάσεις, ἐκδοθείσας παρ' ἀλλοδαπῶν Δικαστηρίων ἢ εἰς δημόσια ἔγγραφα, συντεταγμένα παρ' ἀλλοδαπῶν ὑπαλλήλων, ὅταν αἱ ἀποφάσεις ἀντιφάσκωσιν εἰς ἀποδεδειγμένα γεγονότα, καθὼς καὶ ὅταν αὗται ἢ τὰ δημόσια ἔγγραφα ἀντιβαίνωσιν εἰς ἀπαγορευτικούς νόμους, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν δὲν περιλαμβάνωνται εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 856 Π. Δ., ἢ δὲν ἔχωσιν ὡς ἀντικείμενον ἀπόδοσιν βεβαίαν καὶ ἐκκαθαρισμένην καὶ δὲν ὑποχρεῶσι τοὺς ὀφειλέτας εἰς παροχὴν ἢ δόσιν τινά. 132 (1884).

Ὁρίζοντος τοῦ ἄρθρ. 860 Π. Δ., ὅτι τὸ Δικαστήριον τότε μόνον δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, ἐκδοθείσης ὑπὲρ ἀλλοδαποῦ καὶ καθ' ἡμεδαποῦ, ὅταν αὕτη ἀντιφάσκῃ εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα καὶ μὴ προσδιορίζοντος, μηδὲ περιορίζοντος τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως, ἀναγκαιῶς ἀφῆκεν εἰς τὸ ἡμεδαπὸν δικαστήριον ἀπεριόριστον τὸ δικαίωμα πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεώς του νὰ λάθῃ ὑπ' ὅψιν πάντα τὰ ἐνώπιον τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ὑποβληθέντα ἀποδεικτικὰ μέσα, μάλιστα ὅταν ἡ ἀπόφασις, ἥς ζητεῖται ἡ ἐκτέλεσις, ᾗται ἀπόφασις ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐκ τοῦ ἀναιτιολογήτου τῆς ὁποίας τὸ ἡμεδαπὸν δικαστήριον δὲν δύναται νὰ γνωρίζῃ τὰ περιστατικά, ἅτινα τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο ἔλαβεν ὑπ'

ὄψιν πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως αὐτοῦ. 102 (1869).

Ἐὰν τὸ ἀλλοδαπὸν δικαστήριον δὲν ἐπεδίκασε τόκους, ὑπερβαίνοντας τὸ κεφάλαιον, ἐκ περιστατικῶν ὅμως μεταγενεστέρων τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν καὶ μὴ προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, οἱ τόκοι μετὰ τὴν ἐκδосιν τῆς ἀποφάσεως ἐδιπλασίασαν τὸ κεφάλαιον, τοῦτο δὲν καθιστᾷ τὰς ἀποφάσεις ἐκείνας ἀκύρους, ὡς δῆθεν ἀντιθαινούσας εἰς τοὺς περὶ τόκων νόμους τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ δύναται νὰ χορηγήσῃ ἔνστασιν μόνον περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἂν ὁ νικήσας διάδικος ἤθελε ζητήσῃ τόκους, ὑπερβαίνοντας τὸ κεφάλαιον. 375 (1840).

Οὐδεμία διάκρισις γίνεται ἐν τῷ ἄρθρῳ 860 Πολ. Δικ., ἂν τὰ πράγματα, εἰς ᾗ ἀντιφάσκει ἡ ἀλλοδαπὴ ἀπόφασις ἀποδείχθῃσαν ἐνώπιον τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, ἢ ἦναι ἀποδεδειγμένα μόνον, ὅτε πρόκειται νὰ ἐπισυναφθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος, ὅπου δὲ ὁ νόμος δὲν διακρίνει, οὔτε ὁ δικαστὴς δύναται νὰ διακρίνῃ. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ διάκρισις αὕτη ἤθελε φέρεи εἰς τὸ ἀτόπημα, ὅτι αἱ ἀποφάσεις, αἱ ἐρήμην ἐκδοδομένοι παρὰ τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων, δι' ὧν κατεδικάσθη ἀναπολόγητος ὁ ἡμεδαπὸς διάδικος, καὶ αἵτινες χροίζουσι μᾶλλον ἢ αἱ κατ' ἀντιμωλίαν ἐκδοθεῖσαι ἐπιθεωρήσεως τῶν ἑλλήν. δικαστηρίων, ἔπρεπε νὰ κηρυχθῶσιν ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκτελεσταὶ παρὰ τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων, διότι τὸ περιεχόμενον αὐτῶν δὲν δύναται τότε ν' ἀντιφάσκη πρὸς τὰ ἐνώπιον τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, ὡς ἐκ τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἡμεδαποῦ διαδίκου, μὴ ἀποδειχθέντα πράγματα. 4 (1842)

§ 6

Οὐδεὶς νόμος ὀρίζει, ὅτι αἱ περὶ προσωπικῶν δικαίων ἀποφάσεις δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ τρίτων, πρὸς οὓς, διαρκούσης τῆς δίκης, μετεβιβάσθη τὸ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὅποῖον ἡ δίκη ἀναφέρεται, διότι οἱ τρίτοι οὗτοι οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν ἐκκρεμῇ δίκην, οὐδὲ ἐκτείνεται εἰς αὐτοὺς ἡ τελεσιδικία τῆς ἀποφάσεως. 152 (1865).

Κατὰ νόμον, ἀσχέτως πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἐξεδόθησαν αἱ ἀποφάσεις, ὁ διαρκούσης τῆς δίκης κτησάμενος παρὰ τοῦ ἐναγομένου τὸ ἐπίδικον κτῆμα, ὀφείλει νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὰς συνεπείας τῆς κατὰ τοῦτου (τοῦ ἐναγομένου) ἐκδόσεως ἀποφάσεως. 283 (1883).

Αἱ διατάξεις τοῦ ἀστικού νόμου, καθ' ἃς τὸ δεδικασμένον ἰσχύει ἐξαι-

ρετικῶς καὶ κατὰ τοῦ τρίτου, εἰς ὃν ὑπὸ τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου διαρκούσης τῆς δίκης καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως μετεβιβάσθη τὸ δικαίωμα, εἰς ὃ ἡ δίκη περιστρέφετο, ὀρίζουσαι εἰδικῶς μόνον περὶ ἐπιδίκων ἐμπραγμάτων δικαίων, ἀποβαίνουσιν ἐντελῶς ἀνεφάρμοστοι ἐπὶ τοῦ περὶ τῆς προσωπικῆς ἐνοχῆς τοῦ πωλητοῦ πρὸς παράδοσιν τοῦ (πρὸ τοῦ περὶ Μεταγραφῆς νόμου) πωληθέντος πράγματος δεδικασμένου, ὅπερ οὐδὲν ἐπὶ τοῦ ἀποδοτέου πράγματος δικαίωμα προσδίδει, οὔτε δύναται ἡ ἀποτελοῦσα τὸ περὶ τῆς προσωπικῆς ταύτης ἐνοχῆς δεδικασμένον ἀπόφασιν νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ τοῦ τρίτου, συνεπεία τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς προκατάρξεως τῆς δίκης (ἄρθρ. 156) ἢ δυνάμει τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ τοῦ τρόπου τῆς κατὰ τῶν εἰδικῶν διαδόχων ἐκτελέσεως (ἄρθρ. 867), διότι μεταξὺ τῶν εἰρημένων ἀποτελεσμάτων δὲν περιέχεται ἡ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τοῦ ἐπιδίκου πράγματος ἀπαγόρευσις, αἱ δὲ διατάξεις περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δύναται νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις κατὰ τῶν εἰδικῶν διαδόχων τοῦ καταδικασθέντος οὐδαμῶς ἐτροποποίησαν τὰς ἄνω μνησθείσας διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου.

270 (1868).

Ὁ εἰκονικῶς ἀποκτῶν κατοχὴν κατέχει οὐχὶ ἄνευ τίτλου ἀλλ' εἰκονικῶς τίτλῳ, ἡ δὲ ἀπόφασις, ἡ ἐπιδικάζουσα κυριότητα ἀκινήτου, δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ τοῦ εἰκονικῶς κατέχοντος. 39 (1871).

§ 7

Πρὸς παραδοχὴν ἀπλῶς τοῦ ἱκανοῦ καὶ ἀξιοχρέου τῆς δι' ἀκινήτων κτημάτων δοθείσης ἐγγυήσεως, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 842 Πολ. Δικ., δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ Νόμου νὰ προϋπάρχῃ ἐγγεγραμμένη, ἐπιμελεῖα τοῦ πρὸς ἐγγυήσιν ὑποχρέου, ἡ πρὸς ἐγγυήσιν χορηγηθεῖσα ὑποθήκη.

150 (1863).

§ 8

Μόνον ἡ πασότης τῶν ἀποδοτέων καρπῶν εὐρίσκεται διὰ λογοδοσίας (Πολ. Δικ. 853), οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἀξία τούτων, ἥτις εὐρίσκεται διὰ τῶν καταστίχων τῶν δημαρχείων τοῦ τόπου, ἐν ᾧ πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ ἀπόδοσις ἢ, ἐν ἐλλείψει ταιούτων καταστίχων, διὰ τῆς γνωμοδοτήσεωςπραγματογνομόνων.

221 (1877).

§ 9

Ἡ ἐκτέλεσις ἐπὶ χρηματικῶν χρεῶν, ὑπάρχοντος ἐκτελεστοῦ δι-

καιογράφου, γίνεται δι' ενός ἢ καὶ πλείονων ὁμοῦ ἀναγκαστικῶν μέσων (Πολ. Δικ. 878). Ἐπομένως, ὁ ἐνεργήσας συντηρητικὴν κατάσχεσιν παρὰ τρίτῳ, δυνάμει ἐκτελεστοῦ δικαιογράφου καὶ τυχὼν ἀποφάσεως, κυρούσης τὴν κατάσχεσίν του, δικαιούται, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ἡ ἀπαίτησις αὐτοῦ, νὰ προβῇ καὶ εἰς ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου του.

147 (1885).

Κατὰ τοῦ Δημοσίου δὲν δύναται νὰ γίνη χρῆσις ἀναγκαστικῶν μέσων, οὔτε τῆς κατασχέσεως, οὔτε τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ἐπομένως, οὐδὲ κατὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ, οἷον τοῦ Ταμίᾳ κλπ.

389 (1852).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 879 Πολ. Δικ., μόνος ὁ Δήμαρχος εἶναι ἀρμόδιος νὰ πιστοποιῇ περὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου καὶ ὅταν ἀκόμη ὀφειλέτης τυγχάνῃ αὐτός ὁ Δήμος δέον ν' ἀποδεικνύηται ἡ περιουσία του μόνον διὰ μαρτυρικῷ αὐτοῦ τοῦ Δημάρχου, ὅστις, ὡν ὑπόχρεως ὑπὸ τοῦ νόμου, δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τοῦτο ἢ νὰ ἐκθέσῃ πράγματα μὴ ἀληθῆ, καὶ ἐὰν ἀρνηθῇ ἤθελεν ἐξαναγκασθῇ παρὰ τῆς προϊσταμένης Ἀρχῆς καὶ ἐξελεγχθῇ διὰ τοῦ ἐτῆσιου προϋπολογισμοῦ τοῦ Δήμου.

60 (1845).

Τοῦ ἄρθρου 644 Πολ. Δικ. ὀρίζοντος, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατὰ τῶν ἐπ' ἀναφορὰ ἐκδοσθέντων ἀποφάσεων, ἔπεται, ὅτι καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων, τῶν ἐκδοθεισῶν ἐπὶ τῇ αἰτήσει περὶ διορισμοῦ μνηνυτοῦ, δὲν συγχωρεῖται ἀνακοπὴ.

60 (1845).

§ 10

Οὔτε ἐκ τοῦ ἄρθρου 880 Πολ. Δικ., οὔτε ἐξ ἄλλου τινὸς νόμου προκύπτει, ὅτι ἐπὶ ἀποδόσεως ἀντικαταστατῶν πραγμάτων ὁ ὀφειλέτης μετὰ τὴν ὑπερήμερίαν του, προκειμένου περὶ ἐκτελέσεως, στερεῖται τοῦ δικαιώματος ν' ἀποδώσῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀφειλῆς καὶ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν κατ' αἴτησιν τοῦ δανειστοῦ του ἐξευρεθησομένην ἀξίαν τοῦ πράγματος.

32 (1889).

Τὸ ἄρθρ. 880 § 3 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἐπὶ ἀποδοτέων ἀκινήτων κτημάτων κλπ. ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις κατὰ τοῦ καταδικασθέντος, ἐὰν ἤθελεν ἀρνηθῇ τὴν παραχώρησιν, ἐννοεῖ, ὅτι ὑπόκειται εἰς προσωπικὴν κράτησιν ὁ προσωπικῶς καταδικασθείς, ἥτοι δι' ἰδίαν ὑπόθεσιν, οὐχὶ δὲ οἱ τρίτοι διαχειρισταί, π. χ. ἐπίτροποι, οἱ δικαζόμενοι ὡς τρίτοι δι' ὑποθέσεις ἄλλων.

205 (1855).

Μὴ ὑπάρχοντος αὐτουσίου τοῦ δυνάμει τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀποδοτέου πράγματος, δὲν ἐπέρχεται κατάργησις τῆς δίκης, ἀλλὰ μετατρέπεται ἡ ὑποχρέωσις εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἀξίας. 125 (1877).

Ἐὰν τὸ Δημόσιον θεωρηθῇ ὑπόχρεον εἰς ἀπόδοσιν ὠρισμένου κινήτου πράγματος, ἥτοι ὠρισμένου φαλαγγιτικοῦ γραμματίου, ἡ ἐξεύρεσις τῆς ἀξίας αὐτοῦ, ἀμφισβητουμένης, εἰς χρήματα, πρὸς ἀπόδοσιν ταύτης, ἐν περιπτώσει μὴ αὐτουσίου τοῦ πράγματος ἀποδόσεως, δεόν νὰ γίνῃ, καθ' ὃν τρόπον διατάσσει ῥητῶς τὸ ἄρθρ. 881 Πολ. Δικ., ἥτοι δι' ἐκτιμήσεως πραγματῶν γινωμόνων, ἡ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 383, δι' ἐκτιμητικοῦ ὄρκου, καὶ οὐχὶ νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν μόνον ἡ ἐν τῷ γραμματίῳ σημειούμενη ἀξία αὐτοῦ. 263 (1881).

§ 11

Τὸ Δικαστήριον δύναται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸ Δημοσίον νὰ ἐκδώσῃ παραχωρητήριον, τουτέστι νὰ ἐπιχειρήσῃ ὠρισμένην πράξιν, καταδικάζον αὐτὸ εἰς χρηματικὴν ποινὴν δραχ. 30—300, κατὰ τὸ ἄρθρ. 882 § 2 τῆς Πολ. Διοικονομίας. 163 (1875).

Ἀρνούμενου τοῦ Δημοσίου νὰ ἐκδώσῃ τὸ παραχωρητήριον, εἰς ὃ ὑπεχρεώθῃ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ὁ νικήσας διάδικος δικαιούται νὰ ἐπιδιώξῃ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 882 § 2 Πολ. Δικ., τὴν εἰς τὸ διαφέρον καταδίκην τοῦ Δημοσίου. 72 (1879).

§ 12

Ὁ παραβάτης ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀπειλεῖται, δι' ἐνδεχομένην παράβασιν, χρηματικὴ ποινὴ, ὀφείλει αὐτήν, καὶ ἐὰν μετὰ τὴν παράβασιν ἐξηφανίσθῃ ἡ ἀπειλοῦσα κατ' αὐτοῦ τὴν ποινὴν ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδίκου, διότι, καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο ἡ παράβασις, ἡ ἀπόφασις περὶ προσωρινῶν μέτρων, προσωρινῶς ἐκτελεσθῆ οὔσα, διετέλει ἐν πλήρει ἰσχύϊ. 98 (1873).

Ἐάν τις ὑπεχρεώθῃ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν κτήματός τινος, διαταχθείσης τῆς βιαίας ἀποβολῆς αὐτοῦ, ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς, τὸ Δικαστήριον, προτείνοντος τοῦ νικήσαντος διαδίκου, ὅτι ὁ ἡττηθεὶς δὲν παρέλιπε τὴν κατοχὴν, καίπερ κοινοποιήσεως αὐτῷ τῆς ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς πρὸς παράλειψιν τῆς νομῆς καὶ προσέτι τῆς περὶ ἐγκαταστάσεως ἐκθέσεως, ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ, ἂν τῷ ὄντι ταῦτα ἐγένοντο, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑπάρχει ἀπειθεία, συνεπαγομένη τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 883 Π. Δ. 83 (1875).

Ὅταν διατάσσεται ἡ ἀποβολή τοῦ ἐναγομένου ἐκ τινος κτήματος, ἀπειλουμένης κατ' αὐτοῦ χρηματικῆς ποινῆς δι' ἐνδεχομένην παράβα-
σιν, τὸ ἄρθρ. 883 Πολ. Δικ. δὲν ἐννοεῖ ὡς ἐνδεχομένην παράβασιν
μόνον τὴν ἐπάνοδον (ὑποτροπήν) εἰς τὴν αὐτὴν πράξιν, ἧς ἕνεκεν ἐξε-
δόθη ἡ ἀπόφασις, ἀλλὰ καὶ τὴν μὴ ἐγκατάλειψιν τοῦ κτήματος, περὶ οὗ
ἡ δίκη.

332 (1875).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 630 Π. Δ., ἐὰν ὁ ἐνάγων βεβαιώσῃ ἀρκούντως τὴν
ἐκ τῆς κατοχῆς ἀποβολὴν τοῦ, διατάσσεται, ἐπὶ ποινῇ ἐπίσης, ἡ εἰς
τὴν διακατοχὴν ἐγκατάστασις τοῦ ἀποβληθέντος ἐνάγοντος. Ἄρα, ἡ
χρηματικὴ ποινὴ ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ ἐναγομένου, ἐὰν ἤθελεν ἀντι-
σταθῇ οὗτος εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ οὐχὶ ἐὰν μετὰ
τὴν ἐγκατάστασίν του ἤθελε διαταράξῃ τὴν νομὴν του. 148 (1881).

Ἡ ὁρὴ ἐννοία τοῦ ἄρθρου 883 Πολ. Δικ. εἶναι, ὅτι, ἐὰν ὁ δι-
καστικὴς ἀποφάσεως δικασθεὶς, ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς, νὰ πα-
ραλείψῃ τὴν κατοχὴν, ἣν ἔλαβε δι' ἀποβολῆς τοῦ ἀντιδίκου του καὶ
ἣν δυνάμει τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, αὐτὸς μὲν παρέλειψεν, ἀνέκτησε δὲ
δι' ἐγκαταστάσεως ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ, ἀποβάλῃ τοῦτον ἐκ νέου τῆς κα-
τοχῆς, ἡ νέα αὕτη προσβολὴ τῆς κατοχῆς δὲν προστατεύεται πλέον
δι' ἀπειλῆς νέας χρηματικῆς ποινῆς κατὰ τοῦ ἀποβαλόντος, ἀλλ' ἐπι-
βάλλεται αὐτῷ ἐγγυοδοσία, ἐξασφαλίζουσα τὰ δικαιώματα τοῦ ἐκ νέου
ἀποβληθέντος κατόχου (Πολ. Δικ. 884).

3 (1882).

Χρηματικὴ ποινὴ δύναται ν' ἀπαγγελθῇ οὐ μόνον δυνάμει τοῦ ἄρθρ.
880 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. ἐπὶ ἀποβολῆς ἀπὸ τῆς διακατοχῆς ἀκινήτου,
ἀλλὰ καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 630 Πολ. Δικ., πρὸς ἐγκατάστασιν τοῦ
ἀποβληθέντος εἰς τὴν διακατοχὴν.

143 (1883).

Ὅταν δι' ἐνδεχομένην παράβασιν ἀπειλῇται χρηματικὴ ποινὴ, ἀπαι-
τεῖται οὐ μόνον νὰ βεβαιωθῇ δικαστικῶς ἡ παράβασις τῆς ἀπαγορεύ-
σεως, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ ὑφίσταται ἡ ἀπαγορευτικὴ τῆς παραλειπτέας
πράξεως ἀπόφασις, ὅτε ζητεῖται ἡ τῆς ποινῆς κατὰπτωσις. 213 (1884).

Ἡ περὶ ἧς τὸ ἄρθρ. 630 Πολ. Δικ. διαλαμβάνει χρηματικὴ ποινὴ
δύναται νὰ καταψηφισθῇ καὶ κατὰ τῶν κληρονόμων τοῦ ἀρχικοῦ δια-
δίκου, διότι αὕτη δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν περίπτωσιν, περὶ ἧς προβλέ-
πουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 118 Ποιν. Νόμου καὶ 548 § 1 Ποιν.
Δικονομίας, ὡς μὴ οὕσα ἀπόρροια ἀδικήματος, ἀλλ' ἐπέχουσα τόπον ἀ-
ποζημιώσεως καὶ ὑπὲρ τοῦ διαδίκου ἀπαγγελλομένη. 20 (1865).

Τὸ ἄρθρ. 883 Πολ. Δικ., ὁρίζον, ὅτι ἐάν τις κατεδικάσθῃ εἰς παράλειψιν πράξεώς τινος ἀπειλεῖται κατ' αὐτοῦ χρηματικὴ ποινὴ καὶ ἐπιβάλλεται αὐτῷ ἐγγυοδότης δι' ἐνδεχομένην παράθεσιν κτλ., ἐννοεῖ, ὅτι ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις αὕτη, ὡς αἰεὶ ἡ παράθεσις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου· ἐὰν ὅμως τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐνῆργησῃ τὴν παράθεσιν ὑπὸ διάφορον ἰδιότητα, π. χ. ὡς ἐντολοδόχος, δὲν ὑπάρχει ταυτότης προσώπου καὶ ἐπομένως, ἐλλείποντος τοῦ στοιχείου τούτου τῆς τελεσιδικίας) δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ κατ' αὐτοῦ ἡ ἀνωτέρω μνησθεῖσα διάταξις.

125 (1869) 56 (1883).

Οὐδεὶς νόμος ἀπαλλάσσει τὸ Δημόσιον τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 630 Πολ. Δικ. ἀπειλουμένης χρηματικῆς ποινῆς.

148 (1881).

Προκειμένου περὶ χρηματικῆς ποινῆς, ἀπαγγελλομένης δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 883 Πολ. Δικ. καὶ οὐχὶ περὶ διαταξέως κατοχῆς, δὲν χωρεῖ ἐνιαυσία παραγραφή.

332 (1875).

§ 13

Ἡ ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ διδομένη ἐντολὴ πρὸς τὸν κλητῆρα πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐκτελέσεως παρέχει αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, οὐδεμίαν δ' ἑτέρα ἐντολὴ ἐκ μέρους τοῦ πιστωτοῦ ἀπαιτεῖται (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 870, 957, 958 καὶ 961).

247 (1868).

Ὁ διάδικος, ὁ ἔχων ἐκτελεστὸν τίτλον καὶ δοὺς παραγγελίαν πρὸς ἐκτέλεσιν, οὐδόλως εὐθύνεται διὰ τὴν παράλειψιν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, ὅπως χρονολογήσῃ τὴν τῆς κατασχέσεως ἔκθεσιν, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἀργίαν τοῦ πλοίου ἀπὸ τῆς κατασχέσεως μέχρι τῆς πωλήσεώς του, ἐφ' ὅσον εἰς τὸν διάδικον τοῦτον δὲν ἀποδίδεται ὠρισμένως ὁλόος ἢ ἀμέλεια.

56 (1873).

Τῆς ἐκτελέσεως ἐγγράφου ἐκθιαζομένης, κατὰ τὸν νόμον, μόνον ὅταν τὸ ἐγγράφον ᾖ πρᾶγματι ἐκτελεστόν, ἔπεται, ὅτι ἡ ἐπὶ τῇ βάσει ἀκύρου δικαστικῆς ἀποφάσεως ἐνεργηθεῖσα ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις εἶναι ὡσαύτως παράνομος Ν. 1 πρ. Π. (47, 10), παρέχουσα τὸ δικαίωμα εἰς τὸν καθ' οὗ αὕτη ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀνὸρθωσιν τῆς τυχόν προσγενομένης αὐτῷ, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀδίκου ζημίας.

360 (1861).

§ 14

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 862 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., ὀφείλει ὁ δανειστὴς πρὸς τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ν' ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐπιτα-

γὴν πρὸς πληρωμὴν, δηλονότι νὰ κοινοποιηθῇ ἀντίγραφον τοῦ ἐκτελεστοῦ τίτλου καὶ ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, δὲν ἀρκεῖ δὲ ἡ ἐν παρόδῳ μεία τοῦ συμβολαίου ἐν τῇ ἐπιταγῇ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως. 347 (1880).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 138 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἡ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ διαδίκου δημοσίευσις τῶν ἀποφάσεων ἐν γένει, εἴτε προπαρασκευαστικῶν, εἴτε ὀριστικῶν, ἐπέχει τόπον κοινοποιήσεως αὐτῶν, δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ ὀριστικῶν ἀποφάσεων, ὧν πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις (Πολ. Δικ. 862 καὶ 863). ἐπομένως, ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων, δὲν δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ ἐκτέλεσις, ὡς πρὸς τὴν χρηματικὴν ποινὴν, τῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου, δι' ἧς διατάσσεται ἡ παῦσις τοῦ ἔργου καὶ ἀπαγγέλλεται χρηματικὴ ποινὴ, ἢ ἡ τιαυτὴ ἀπόφασις δὲν ἐκοινοποιήθῃ προσωπικῶς εἰς τὸν διάδικον. 29 (1880) 4 (1881) 281 (1882).

Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὸν διάδικον τὴν βεβαίωσιν ἢ ἐπικύρωσιν ἀντιγράφου ἐκ τῶν εἰς χεῖράς του ἀντιγράφων ἐπισήμων συμβολαίων, ἅτινά εἰσιν ἐπίσης ἔγκυρα ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ὑπαλλήλων ἐκδιδόμενα καὶ ἐπικυρούμενα ἀντίγραφα τῶν παρ' αὐτοῖς γενομένων ἢ κατατεθειμένων ἐγγράφων. 268 (1873).

Τὸ ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου, κοινοποιούμενον μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, δέον νὰ ᾖ ἐπικυρωμένον παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Συμβολαιογράφου, Γραμματέως ἢ Δικηγόρου (Ὁργ. Δικ. 199, Πολ. Δικ. 426). ἐπομένως, δὲν ἔχει νόμιμον πρὸς ἐκτέλεσιν ἰσχὺν τὸ κοινοποιηθὲν ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου, φέρον βεβαίωσιν ἢ ἐπικύρωσιν τοῦ διαδίκου. 184 (1878) 232 (1879) 407 (1880) 141 (1890).

Ἀποπερατουμένης τῆς ὑποθέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 486 Πολ. Δικ., καὶ διὰ σιωπηρᾶς συγκαταθέσεως τοῦ διαδίκου, ὁσάκις ἐξ ἀναμφισβήτητων πράξεων ἐξάγεται ἀναγκαίως ὁ τῆς συγκαταθέσεως σκοπός, ἔπεται, ὅτι, ἐὰν τὸ δικαστήριον, ἐκτιμῶν τὰ γεγονότα, πείθεται, ὅτι ὁ δανειστὴς συνήνεσε νὰ παραιτηθῇ τῆς γενομένης πρώτης ἐπιταγῆς, μὴ προβαίνων περαιτέρω εἰς ἐξακολούθησιν τῆς ἀναγκαστικῆς διαδικασίας, ἀπαιτεῖται δευτέρα ἐπιταγή. 104 (1870).

Ἡ κοινοποίησις ἐπιταγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὑποκειμένης εἰς ἔφεσιν, εἶναι ἀνίσχυρος πρὸς ἐκτέλεσιν, ἢ μὴ ἐπαναληφθῇ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἐπικυρώσεως ταύτης τελεσιδικίου ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν. 35 (1877).

§ 15

Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ ἐκτελουμένου ἐγγράφου δεόν νὰ παρέλθωσιν ὁκτὼ ἡμέραι, ἵνα ἀρχίσῃ ἡ ἐκτέλεσις, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ ἐκχωρητηρίου. 113 (1856).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 869 § 1 Π. Δ., τὸ ἐκτελούμενον δικαιοῡγραφον δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ κατὰ τῶν κληρονόμων καὶ ἄλλων διαδόχων εἰμὴ ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς κοινοποίησιν τοῦ τοιοῦτου ἐγγράφου καὶ ἐὰν ἐγένετο ἤδη ἡ πρὸς τὸν δικαιοπάροχον κοινοποίησις. 22 (1874).

Πρὸς ἐκτέλεσιν πίνακος δικηγορικῶν δικαιωμάτων δὲν διδεται οὐδεμίᾳ προθεσμίᾳ πρὸς πληρωμὴν ἐκ τοῦ νόμου, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ οὗτος ἅμα τῇ κοινοποιήσει τῆς ἐπιταγῆς (Ὁργ. Δικ. 241). 41 (1846).

Τὸ ἄρθρ. 866 § 2 Πολ. Δικ. δὲν κατήργησε τὸ ἄρθρ. 198 Ἑμπορ. Νόμου, ὅστις εἶναι νόμος εἰδικός (Ν. 80 Π. 50. 17)· ἐπομένως, ἡ κατάσχες τοῦ πλοίου ἐνεργεῖται μετὰ 24 ὥρας ἀπὸ τῆς πρὸς πληρωμὴν προσκλήσεως ἢ ἐπιταγῆς. 267 (1859).

Τὸ ἄρθρον 298 τῆς διαδικασίας τοῦ 1830, ὀρίζον, ὅτι «ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις ἐκτελεῖται εἰς διάστημα 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως», ἐννοεῖ τὴν τε δημοσίευσιν καὶ τὴν κοινοποίησιν αὐτῆς. 189 (1859).

§ 16

Ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν, παρὰ πόδας ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης μεταξὺ ἄλλων διαδίκων, ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τρίτον πρόσωπον, οὐδαμῶς μετασχὼν τῆς δίκης, χωρὶς νὰ χαρακτηρίζηται ὁ καθ' οὗ ἡ ἐπιταγὴ, ὡς λαθὼν τὴν κατοχὴν τοῦ περὶ οὗ ἡ δίκη κτήματος ἢ ὡς ἐν αὐτῇ διατελῶν ἐν ιδιότητι γενικοῦ ἢ μερικοῦ διαδόχου τοῦ καταδικασθέντος εἰς παραχώρησιν τοῦ κτήματος αὐτοῦ ἢ τοῦ διαδεξαμένου ἐκεῖνον, ἀλλ' ἐν μόνῃ τῇ ιδιότητι τρίτου ὅλως διακατόχου (ἄνευ οἰασθήποτε σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν καταδικασθέντα διάδικον) εἶναι ἄκυρος, ὡς ἐστὲρ ῥημένη οὐσιώδους συστατικοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν. 393 (1880).

Ἐκ τῆς γενικότητος τοῦ ἄρθρ. 869 § 1 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι καὶ ἐὰν ἤρξατο ἡ ἐκτέλεσις κατὰ τοῦ δικαιοπαράχου, δὲν δύναται αὕτη νὰ προχωρήσῃ κατὰ τῶν κληρονόμων ἢ ἄλλων διαδόχων αὐτοῦ, ἐὰν δὲν κοινοποιηθῇ ἐκ νέου πρὸς αὐτοὺς τὸ δικαιοῡγραφον. Δὲν ἀρκεῖ δὲ ἡ

ἐν ἄρθρ. 913 Πολ. Δικ. ἀναγραφομένη δηλοποιήσις. 22 (1874).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 867 § 2 Π. Δ. προκύπτει, ὅτι δὲν ἀρκεῖ οἰαδήποτε γνῶσις ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου περὶ τῆς γενομένης ἐκχωρήσεως, ἵνα δώσῃ δικαίωμα εἰς τὸν ἐκδοχέα τῆς ἀπαιτήσεως νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀναγκαστικὴν αὐτοῦ ἐκτέλεσιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ περιέλθῃ εἰς αὐτὸν ἡ γνῶσις αὕτη διὰ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐκχωρητηρίου. 154 (1853).

Ἡ πρὸς τὸν ὀφειλέτην κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως μετ' ἐπιταγῆς, ἡ γενομένη κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἐκδοχέως τῆς ἀπαιτήσεως, ἄνευ κοινοποιήσεως καὶ τοῦ ἐκχωρητηρίου συμβολαίου, δὲν λύει τὴν μεταξὺ τοῦ ἐκχωρητοῦ καὶ ὀφειλέτου σχέσιν (Ν. 3 Κωδ. 8. 42)· αὐτὸ τοῦτο καθιερωτὸ καὶ τὸ ἄρθρ. 867 Πολ. Δικονομίας. 296 (1882).

§ 17

Δὲν εἶναι ἰσχυρά ἡ ἐπιταγή, δι' ἧς ὁ ὀφειλέτης ἐπιτάσσεται νὰ πληρώσῃ οὐχὶ ὠρισμένως ὁλόκληρον ἢ μέρος τοῦ ἐν τῷ δανειστικῷ συμβολαίῳ ἀναφερομένου δανείου, ἀλλ' ἐν γένει τὸ ἐκ τοῦ συνυπολογισμοῦ τοῦ τε κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων, μετὰ τῶν ἐκ τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐπικαρπίας τῶν κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου εἰσπραχθέντων καὶ δαπανηθέντων ἀποτελούμενον ἐν συνόλῳ ποσόν· ἐπομένως, μὴ ὑπάρχοντος ἐκτελεστοῦ τίτλου, ἕνεκα τοῦ ἀνεκκαθαρίστου τῆς ἀπαιτήσεως, εἶναι ἄκυρος ἡ δύναμις τοιαύτης ἐπιταγῆς ἐνεργηθεῖσα κατὰσχέσις (Π. Δικ. 854, 855, 862 καὶ 863). 33 (1877).

Μὴ ὀρίζομένου ἐν τῇ ἐπιταγῇ πρὸς πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ, ὅπερ κατεσχέθῃ παρὰ τρίτῳ καὶ ὅπερ ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, ἡ ἐπιταγή τυγχάνει ἄκυρος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 834 § 2 Πολ. Δικ. 156 (1876).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπιταγή, ἡ ἀναφερομένη εἰς μὴ ληξιπρόθεσμον χρέος, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἐπιτασσόμενος ἀπλῶς δὲν ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν πρὶν ἢ ἐκπνεύσῃ ἡ προθεσμία. 320 (1871).

Ὁ ὁρισμὸς ἀντικλήτου ἐν τῇ ἐπιταγῇ πρὸς πληρωμὴν δὲν διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 863 Π. Δ. ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐδὲ εἶναι οὐσιώδης, κατὰ τὸ ἄρθρ. 150, διότι αἱ κοινοποιήσεις τῶν δικογράφων ὡς καὶ ἡ καταβολὴ τῶν ὀφειλομένων δύνανται νὰ γίνωσι παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Δικαστηρίου (Ν. 19 Κ. (4.32). 260 (1857) 264 (1865).

Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ὁρισμὸν ἀντικλήτου, ἔχουσα ἰδίως κατὰ τὰς

ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις καὶ μάλιστα προκειμένου περὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων σπουδαῖον χαρακτηρᾶ, εἶναι οὐσιώδης, διότι δύναται ὁ ὀφειλέτης, προκαταβάλλων τὸ χρέος αὐτοῦ εἰς τὸν ἀντίκλητον, ν' ἀπαλλαγῇ τῶν θλιβερῶν ἐπακολουθημάτων, εἰς ἃ δύναται νὰ ὑποκύψῃ ἡ ἐμπορικὴ αὐτοῦ πίστις καὶ κατὰστασις διὰ τῆς διατηρήσεως τῶν κατ' αὐτοῦ ἀναγκαστικῶν μέτρων, τοῦθ' ὅπερ δὲν δύναται νὰ πράξῃ, μὴ ὑπάρχοντος ἐν τῇ τόπῳ τῆς καταδιώξεως προσώπου, εἰς ὃ νὰ καταβάλῃ τὸ χρέος του.

178 (1860).

§ 18

Ἡ μετ' ἐπιταγῆς κοινοποιήσις τοῦ ναυτοδανειστικοῦ συμβολαίου διακόπτει τὴν πενταετῇ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρ. 442 Ἐμπ. Νόμου, ἐὰν ἐπακολουθήσῃ κατάσχεσις ἢ κράτησις (Π. Δ. 864). Ἐπομένως, ἐὰν ὁ πιστωτὴς παραιτηθῇ τῆς κατασχέσεως, ἡ διὰ τῆς ἐπιταγῆς ἐπελθούσα διακοπὴ τῆς παραγραφῆς ματαιοῦται, ὡς προκύπτει ἀνενδοιάστως ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 156 καὶ 157 πρὸς τὸ 864 Π. Δ. 145 (1875).

Διὰ μόνης τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν καθίσταται, κατὰ νόμον, ὑπερήμερος ὁ ὀφειλέτης.

31 (1885).

Κατὰ τὸν Ν. 32 Π. (22.1), ὁ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς μὴ πληρώσας τὰ διὰ τελεσιδίκων ἀποφάσεων ἐπιδικασθέντα δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη μετὰ τῶν νομίμως ἐπιγενομένων ἐξόδων, ὀφείλει τόκους ὑπερημερίας

82 καὶ 129 (1849).

Ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγή, ἀδιαφόρως, ἐὰν μετὰ ταύτην ἐπὶ χθὴ κατὰσχεσις ἢ μὴ, καθίστησι τὸν ὀφειλέτην ὑπερήμερον καὶ ὑπόχρεον εἰς πληρωμὴν τόκων, δυνάμει τῆς § 15 (3. 7) Ἀρμεν. καὶ τοῦ ἄρθρ. 156 Πολ. Δικ.

265 (1850) 308 (1852).

Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς, ἐὰν μετ' αὐτὴν ἐπαχθῇ κατάσχεσις, δὲν διακόπτεται μόνον ἡ παραγραφὴ, ἀλλ' ἀκολουθοῦσι καὶ αἱ ἄλλαι συνέπειαι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, τουτέστιν ἄρχονται καὶ οἱ ἔνεκεν ὑπερημερίας τόκοι, δυνάμει τῶν συνδ. ἄρθρων 864 καὶ 156 Πολ. Δικ.

78 (1847) 107 (1864).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 156, 863 καὶ 864 Πολ. Δικ., ὑπερήμερος καθίσταται ὁ ὀφειλέτης διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς ἐνοχῆς του καὶ ὀφείλει ἔνεκα τούτου τόκους τοῦ ὀφειλομένου ἔνεκεν ὑπερημερίας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς, ἀλλὰ, καίτοι ὀφειλομένου τόκου ἔνεκεν ὑπερημερίας, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι ὁ πιστωτὴς

δύνανται, χωρίς νὰ διαλάβῃ ὅπωςδῆποτε εἰς τὴν ἐπιταγὴν του περὶ τόκων, νὰ ἐνεργήσῃ καὶ περὶ τούτων κατὰσχέσιν. 183 (1850).

Ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς δικαιούται ὁ πιστωτὴς νὰ ἀπαιτήσῃ δικαστικὸν τόκον καὶ ὅταν ὑπάρχῃ συμπεφωνημένος κατώτερος τόκος ὑπερῆμερίας, διότι ἡ συμφωνία αὕτη ἀφορᾷ οὐχὶ τὴν ἀπὸ τῆς ὀχλήσεως ἀλλὰ μόνον τὴν μέχρι ταύτης ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας ὑπερῆμεριαν. 467 (1866).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 864 καὶ 156 § 2 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἄρχονται οἱ τόκοι τῆς ὑπερῆμερίας· ἀλλ' αἱ διατάξεις αὗται ὑποθέτουσι προδήλως ὀφειλὴν δεκτικὴν τόκου, δὲν χωροῦσι δὲ ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπόδοσιν καρπῶν ἐνοχῆς, ἥτις, κατὰ τὸν Ν. 15 Π. (22.1), δὲν εἶναι δεκτικὴ τόκου. 39 (1867).

Ἡ περὶ πληρωμῆς ἐπιταγὴ, ἐὰν μετ' αὐτὴν ἐπαχθῇ κατὰσχέσις ἢ κράτησις, παράγει ὅλας τὰς ἐννόμους συνεπείας τῆς ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. 864)· ἐπομένως, ἐπὶ ἐνυποθήκου ἀπαιτήσεως, ἐγγεγραμμένης ὡς τοκοφόρου, ἡ ὑποθήκη ἐξασφαλίζει καὶ τοὺς τόκους, τοὺς μετὰ τὴν ἐπιταγὴν καταστάντας ἀπαιτητοὺς, ὡς καὶ ἐνὸς ἔτους πρὸ αὐτῆς, ἀρκεῖ νὰ ἐπακολουθήσῃ κατὰσχέσις ἢ κράτησις, ἔστω καὶ παρ' ἄλλου δανειστοῦ. 174 (1859) 229 (1888).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατὰσχέσις χρηματικῆς ἀπαιτήσεως, ὑποχρεοῦται μὲν εἰς πληρωμὴν τόκων ἐπ' αὐτῆς, ὅταν τὸ χρέος ᾖ ἐπίτοκον, ἀλλὰ καθόσον ἐγένετο καὶ κατὰσχέσις ἐπὶ τόκου αὐτῆς, ἢ μὴ γενομένης τοιαύτης κατέστη ὑπερῆμερος δι' ἐπιταγῆς· μόνῃ δὲ ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν δὲν καθίστησι πάντοτε τοῦτον ὑπερῆμερον ἀπέναντι τοῦ κατασχόντος, ὅταν ὁ τρίτος ἔχῃ εὐλογον ἀφορμὴν ν' ἀρνηθῇ τὴν πληρωμὴν, ὅπερ συμβαίνει, ὅταν ἐπὶ τῆς παρ' αὐτῷ κατασχεθείσης ποσότητος ἐγένετο νέα κατὰσχέσις παρ' ἄλλου καὶ αὕτη δὲν ἐπεκυρώθη μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἐπιταγῆς, οὐδὲ ἀπεφασίσθη εἰς τίνα πρέπει νὰ πληρώσῃ ἢ κατὰ πόσον θέλει γίνῃ διανομὴ τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ μεταξὺ τῶν κατασχόντων, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ τρίτος, ὡς θεματοφύλαξ τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ, κατὰ τὰ ἄρθρα 919, 972, καὶ 935 Πολ. Δικ., ὀφείλει νὰ φυλάττῃ τὸ κατασχεθέν, ἄχρις οὗ ἀποφασισθῇ εἰς τίνα θέλει τὸ πληρώσῃ, οὐδεὶς δὲ νόμος ὑποχρεοῖ αὐτὸν νὰ τὸ παρακαταθέσῃ. 170 (1879).

Ἡ ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως, προσβληθείσης δι' ἐφέσεως

καὶ μὴ οὕσης προσωρινῶς ἐκτελεστῆς εἶναι ἄκυρος καὶ ἐν περιπτώσει δὲ ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πληρωμὴν τόκου ἐπὶ τοῦ συγκεφαλαιωθέντος διὰ τῆς ἐπιταγῆς ποσοῦ, λόγῳ ὑπερμερίας, διότι ἡ ὄχλησις δὲν ἔχει ἀποτέλεσμα, γενομένη πρὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὀφείλεται ἡ ἐκτέλεσις. Ἐπομένως, μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τῆς ἀποφάσεως δεόν νὰ γίνη νέα ἐπιταγή.

116 (1889).

Ὅταν μετὰ τὴν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν πληρωθῶσι μέλλοντες τόκοι, δὲν δύναται νὰ γίνη κατάσχεσις, δυνάμει τῆς γενομένης ἐπιταγῆς, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νέα ἐπιταγή, διότι κατὰ τὸν Ν. 2 § 6 Π. (44.4), διὰ τῆς λήψεως μέλλοντος τόκου θεωρεῖται παραπαθεῖσα ἡ πρὸς πληρωμὴν τοῦ κεφαλαίου προθεσμία καὶ ἐπομένως, καταργηθεῖσα ἡ πρώτη ἐπιταγή.

71 (1849).

Ἡ γενομένη ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν δὲν ἀπόλλυσι τὸ κύρος καὶ τὰς συνεπείας αὐτῆς, ἐὰν ὁ ἐπιτάξας δανειστής δεχθῇ μετ' αὐτὴν μέρος τοῦ χρέους.

286 (1866) 195 (1881).

Ἐκτός ἐὰν ἐδόθῃ νέα προθεσμία πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὑπολοίπου ἢ ἐγένετο συμφωνία ἀποχῆς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπιταγῆς ἢ ἄλλη τοιαύτης φύσεως.

195 (1881).

§ 19

Δὲν συγχωρεῖται ἀνακοπὴ κατὰ μόνης τῆς ἐπιταγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν, ἐὰν μετ' αὐτὴν δὲν ἐπέλθῃ κατάσχεσις ἢ κράτησις. 187 (1850).

Κατὰ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, ὡς προπαρασκευαστικῆς τῆς ἐκτελέσεως πράξεως, συνεπαγομένης συνήθως κατάσχεσιν καὶ ἄλλας ἀναγκαστικὰς τῆς ἐκτελέσεως πράξεις καὶ δυναμένης νὰ φέρῃ βλάβην εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἐπιτασσομένου, δύναται νὰ ἐγερθῇ ἀνακοπὴ, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 235 Πολ. Δικ. Οὐδὲ περιορίζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 235 Πολ. Δικ. εἰς μόνας τὰς πράξεις, εἰς ἃς, καίπερ δυνάμενος, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, ὁ ἀνακόπτων νὰ συνεργήσῃ ἢ προσκληθῇ ἢ νὰ προσληφθῇ δὲν συνήργησεν, οὔτε προσεκλήθη, οὔτε προσελήθη, ἀρκεῖ νὰ προκύπτῃ ἐξ αὐτῶν βλάβη ἢ κίνδυνος εἰς τὰ νόμιμα συμφέροντα αὐτοῦ, διότι αἱ ἐν τοῖς ἄρθρ. 123, 681, 732 καὶ 949 Πολ. Δικ. ἐφαρμογαὶ τῆς γενικῆς ἐκείνης τοῦ ἄρθρου 235 ἀρχῆς ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἀνακοπὴ εἶναι δεκτὴ καὶ κατὰ πράξεων, εἰς ἃς ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν δὲν προσκαλεῖται, οὔτε συνεργεῖ, οὔτε προσλαμβάνεται ὁ ἀνακό-

πτων. 244 (1851) 376 καὶ 381 (1852) 266 (1854)
53 (1856) 97 (1875).

Ὁ τρίτος διακάτοχος δικαιούται νὰ προσβάλλῃ δι' ἀνακοπῆς τὴν πρὸς αὐτόν, ὡς τρίτον διακάτοχον, κοινοποιηθεῖσαν ἐπιταγὴν. 71 (1887).

Ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν, καθ' ἑαυτήν, εἶναι πρᾶξις ἐξώδικος, καθ' ἧς ἐπιτρέπεται μὲν ἀνακοπὴ (Πολ. Δικ. 235), δὲν δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ ἔγγραφον τῆς προδικασίας, διότι τοιοῦτον εἶναι ἡ ἀνακοπὴ, ἐπομένως, δὲν δύναται ὁ ἐπιτάσσων νὰ θεωρηθῇ ἐνάγων, καὶ νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὡς πρὸς αὐτόν τὰ ἄρθρα 158 καὶ 170 Πολ. Δικ., ὡς πρὸς τὴν ὑποβολὴν νέων προτάσεων. 24 (1883).

Ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ ἰδιώτης δὲν ἀναγνωρίζει τὸ πρὸς τὸ Δημόσιον χρέος του, οὔτε κατ' αἰτίαν, οὔτε κατ' οὐσίαν, εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν δὲν περιέχεται εἰς τοὺς λόγους τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ κατὰ τῆς προσκλήσεως τοῦ Ταμία. 94 (1882).

Ἐν τῇ ἀνακοπῇ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς δύνανται νὰ προταθῶσι διὰ τῶν προτάσεων τῆς πρώτης συζητήσεως νέοι πρὸς ἀνακοπὴν λόγοι, δυνάμει τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 237 Πολ. Δικ., δὲν ἀπαιτεῖται δέ, ἵνα οἱ πρόσθετοι οὗτοι λόγοι ἐμπεριλαμβάνωνται σιωπηρῶς ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τοὺς διὰ τοῦ πρώτου δικογράφου τῆς ἀνακοπῆς προταθέντας. 292 (1879) 183 (1889).

Ἐκαστος λόγος ἀκυρότητος ἀποτελεῖ ἱστορικὴν βᾶσιν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς, καὶ οἱ διάφοροι λόγοι τῆς ἀκυρότητός εἰσι τοσαῦται ἱστορικαὶ βάσεις τῆς ἀνακοπῆς, ἐπομένως, δὲν δύνανται νὰ προταθῶσι, κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου, λόγοι ἀκυρότητος, μὴ προταθέντες πρωτοδίκως καὶ ἂν ἀκόμη ὁ προτείνων αὐτοὺς ᾔνοι ἐφεσίβλητος (Πολ. Δικ. 237, 274, 745-747). 67 (1884).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἀνακοπὴ, ἐν ᾗ ἐνοῦνται δύο αἰτήσεις, ἡ περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἡ περὶ ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης, διότι ἡ ἐξαλείψις τῆς ὑποθήκης εἶναι συνέπεια τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκτελέσεως, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐνεγράφη ἡ ὑποθήκη. 47 (1889).

Ἐὰν μετὰ τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἐπακολουθήσῃ κατὰσχέσις, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προταθῶσι κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς λόγοι ἀκυρωτικοὶ κατὰ τῆς κατασχέσεως, ἄνευ ἰδίᾳς ἀνακοπῆς κατ' αὐτῆς. 64 (1889).

Τὰ ἐκ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν ἐμπορικῆς ἀποφάσεως ζητήματα ἀνήκουσιν εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια καὶ οὐχὶ εἰς τὰ ἐμπορικά.

109 (1887).

Πρὸς ἐκδίικασιν ἀνακοπῆς ἰδιώτου κατ' ἐπιταγῆς τοῦ Ταμία, πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἐκ φορολογίας χρέους του, εἶναι ἀρμόδιον οὐχὶ τὸ Δικαστήριον τῆς ἑδρας τοῦ Ταμία, ἀλλὰ τὸ ἐν Ἀθήναις, ἔνθα ἐδρεύει τὸ Δημόσιον, ἀφοῦ δὲν πρόκειται περὶ διαφορᾶς, ἀναφύσεως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν κατασχέσεως ἢ προσωπικῆς κρατήσεως, οὔτε προσωπικὴ κράτησις ἢ κατάσχες διετάχθῃ κατὰ φυγάδος ἢ ἀλλοδαποῦ κτλ., ὅπως ἐφαρμοσθῇ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 19 § 4 καὶ 5 Π. Δ. 194 (1863).

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς εἶναι προκαταρκτικὴ τῆς ἐκτέλεσεως πράξις, ἐπομένως, αἱ δι' αὐτῆς προτεινόμεναι ἐνστάσεις δεόν νὰ ὦσιν ἐκκαθαρισμέναι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 872 Πολ. Δικ., ἐπὶ ποινῇ ἀπαρᾶδέκτου.

206 (1853).

Μὴ ἐπελθούσης κατασχέσεως ἢ προσωπικῆς κρατήσεως μετὰ τὴν πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴν, ἡ κατὰ ταύτης ἀνακοπὴ δὲν ἀποτελεῖ ὁλίαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὥστε δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ᾔναι ἐκκαθαρισμέναι αἱ προτεινόμεναι ἐνστάσεις.

101 (1877).

Ἡ ἐπιταγὴ δὲν ἀποτελεῖ ἑναρξιν ὁλίκης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ ἡ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ τοῦ ὀφειλέτου δὲν γεννᾷ ἑρίδας κατὰ τῆς ἐκτέλεσεως, καὶ ἂν μετ' αὐτὴν ἐπακολουθήσῃ κατάσχες. Ἐπομένως, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 872 Πολ. Δικ. περὶ ἐκκαθαρισμένων ἐνστάσεων δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐπιταγῆς.

266 (1854) 148 (1859) 19 (1886) 64 (1889).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 864 Πολ. Δικ., ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ, ἐὰν μετ' αὐτὴν ἐπέλθῃ κατάσχες ἢ κράτησις, ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς περὶ ἐκτέλεσεως ὁλίκης, ἐπομένως, ἐὰν κατ' αὐτῆς μετὰ τὴν κατάσχην ἢ κράτησιν γίνῃ ἀνακοπὴ, ἐφαρμόζεται ὡς πρὸς τὰς προτεινόμενας ἐνστάσεις τὸ ἄρθρ. 872 Πολ. Δικ., ἀπαιτοῦν τὸ ἐκκαθαρισμένον αὐτῶν.

155 (1881) 34 (1882) 164 (1883).

Γενομένης καταβολῆς μετὰ τὴν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, καὶ ἐπικειμένης ἐκτέλεσεως, δὲν χωρεῖ ἀγωγὴ περὶ ἀχρεωστήτου, ἐφ' ὅσον ἡ καταβολὴ δὲν ἐγένετο ἐκ πλάνης, ἀλλ' ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς, ἥτις δὲν παρακωλύεται ἐκ τῆς τοιαύτης καταβολῆς.

14 καὶ 18 (1887).

§ 20

Κατὰ τὰ ἄρθρα 871 καὶ 864 Πολ. Δικ., ἡ περὶ ἐκτελέσεως δίκη εἶναι νέα, λαμβάνουσα ἀρχὴν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκτελεστοῦ δικαιογράφου. 170 (1838).

Κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν (ἄρθρ. 864), τότε μόνον ἡ ἐπιταγὴ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης (τῆς περὶ ἐκτελέσεως), ὅταν μετ' αὐτὴν ἐπαχθῇ κατὰσχέσις ἢ προσωπικὴ κράτησις. 145 (1875).

Τὸ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ. ἐν ταῖς δίκαις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀναφέρει μόνον τὸν πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν, διότι συνήθως αἱ τοιαῦται δίκαι γίνονται ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, τὸ δικαίωμα ὅμως τοῦ ἀποφασίζειν περὶ τοιούτων ἐνστάσεων ἀνήκει κατὰ μείζονα λόγον εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν. Ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἄρθ. 13 Πολ. Δικ., ἀφορῶσα τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας ἐφαρμόζεται μόνον, ὡς αἰς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ., ἡ περὶ ἐκτελέσεως δίκη εἰσέχθη εἰς τὸ κατώτερον δικαστήριον, οὐχὶ ὅμως καὶ εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 780 Πολ. Δικ., δι' οὗ ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ τὴν γενικὴν ἐκείνην διάταξιν 205 (1838).

Ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν μέχρις ἐκδικάσεως τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως δὲν εἶναι προσωρινὸν μέτρον, καὶ ἐπομένως, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν. Ἐν τοιαύτῃ ὅθεν περιπτώσει ἡ διάταξις τοῦ Προέδρου δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀνακοπῆς, ἀπευθυνομένης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. 325 (1883).

Ἐὰν ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τῆς ἐκτελέσεως δὲν παραχωρηθῇ ἀναστολὴ τις ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, ἡ διὰ τῆς ἀνακοπῆς προσβαλλομένη ἐκτέλεσις προβαίνει ἀκωλύτως καὶ οὐδὲν ἀπολύτως δύναται νὰ παρακωλύσῃ τὴν πρὸς αὐτῆς, οὔτε ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτελέσεως. 265 (1863).

Αἱ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν εἰσαγόμεναι εἰς τὸ δικαστήριον ἔριδες, τότε μόνον ὑπάγονται εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 871 καὶ 872 Πολ. Δικ., ὅταν, ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως προερχόμεναι καὶ τὸ ἐκπλειστηρίασμα ἀντικείμενον ἔχουσαι, ἀναστέλλωσι τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ. Ὅταν ὅμως εἰσάγονται μετὰ τὸν πλειστηριασμόν καὶ δὲν ἀποτελῶσι παρεμπιπτόν τι τῆς περὶ τὴν κατάταξιν

τῶν δανειστῶν διαδικασίας, ἀλλὰ δίκην κυρίαν καὶ ἀπ' αὐτῆς ἀνεξάρτητον, δὲν υπάγονται εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ.

91 (1859).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ., ἀνακοπή, περιέχουσα ἔριδας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, δὲν εἶναι δεκτὴ, εἰμὴ ἐὰν γίνῃ διαρκούσης αὐτῆς· ἡ ἐκτέλεσις δὲ καθὼς καὶ ἡ περὶ αὐτῆς διαδικασία περαιουῖται μετὰ τὴν κατακύρωσιν, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἄρθρων 906 καὶ 979 Πολ. Δικ. "Ὅθεν, ἐὰν ἡ ἀνακοπὴ ἐγερθῇ μετὰ τὴν κατακύρωσιν τυγχάνει ἀπαράδεκτος· ὅπως δὲ προσβλήθῃ ἡ ἀποπερατωθεῖσα ἐκτέλεσις δέον νὰ ἐγερθῇ κυρία ἀγωγὴ. 322 καὶ 340 (1860) 273 καὶ 304 (1861).

Αἱ περὶ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν ἀναφυόμεναι ἔριδες μεταξὺ ἰδιωτῶν καὶ τοῦ Δημοσίου δικάζονται ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὐτῶν δὲν δύναται ν' ἀναστείλῃ τὴν πρόοδον τῆς διοικητικῆς ἐκτελέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 11 τοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων Β. Δ. τῆς 7 Φεβρουαρίου 1835. 31 καὶ 32 (1855).

Καίτοι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 873 Πολ. Δικ., ὡς πρὸς τὴν περὶ ἐκτελέσεως δίκην εἰσὶν ἀρμόδια τὰ πολιτικὰ δικαστήρια καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἀποφάσεων, οὐχ ἦττον αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἀφορῶσι τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν, ἀλλὰ μόνον τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἔριδας, ἡ ἐκδίκασις τῶν ὁποίων ἀνετίθη ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, ὡς ἀναγομένης εἰς διαδικασίαν τῆς ἐκτελέσεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὰ Ἐμποροδικεῖα δὲν ἔχουσι δικαιοδοσίαν. "Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ εἰρημένου ἁρθρου προκύπτει ἔτι μᾶλλον 1) ἐκ τοῦ τίτλου τοῦ 3 κεφαλαίου τῆς περὶ ἐκτελέσεως διαδικασίας, εἰς ἣν συμπεριλαμβάνεται τὸ εἰρημένον ἄρθρον 873, ἐπιγραφομένου *δισταγμοὶ καὶ ἐνστάσεις ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ*· 2) ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἰδίου ἁρθρου 873, ὁρίζουσων, ὅτι τὰ πολιτικὰ δικαστήρια εἰσὶν ἀρμόδια καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἀποφάσεων, ἡ δὲ λέξις ἀπόφασις σημαίνει ἐνταῦθα δίκην ἀποπερατωμένην καὶ οὐχὶ ἐκκρεμὴ ἢ εἰσαχθισομένην· 3) ἐκ τῶν ἁρθρων 871, 872 καὶ 874, ἐν οἷς δὲν ἀναφέρεται εἰμὴ δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἐξ ἐναντίας δὲ ὁσάκις ὁ νόμος ἀναφέρει περὶ τῆς κυρίας ἀπαίτησεως διατάσσει συγχρόνως, ὅτι αὕτη δέον νὰ εἰσαχθῇ, οὐχὶ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, εἰς δ' αὕτη υπάγεται (ἄρθρα 925, 932, 934, 1042 καὶ 19 § 5. 33 (1847).

Αἱ ἀναφεῖσαι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεώς τινος ἔριδες δικάζον-

ται ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ἢ Εἰρηνοδικείου. Τὸ δὲ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ. ἐννοεῖ ἐκείνας μόνον τὰς ἀποφάσεις, ὧν τὸ διατακτικὸν δεῖται περαιτέρω συμπληρώσεως. 97 (1852).

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον δύναται νὰ δικάσῃ τὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην καὶ προκειμένου ἀκόμη περὶ ἐκτελέσεως ἐμπορικῶν καὶ διαιτητικῶν ἀποφάσεων, ἐὰν ᾖναι ἀρμόδιον λόγῳ ποσοῦ (Πολ. 873).

41 (1846) 266 (1854) 13 (1857) 153 (1858).

Ὁ Εἰρηνοδικὴς δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως φορολογικοῦ διπλοτύπου καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ παραπέμψῃ τὸ περὶ κατοχῆς καὶ κυριότητος ζήτημα εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον (Ν. ΣΟΖ' 7 Ἀπριλίου 1855 ἄρθρ. 10). 41 καὶ 42 (1870).

Προκειμένου περὶ ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτελέσεως πλειόνων πινάκων δικηγορικῶν δικαιωμάτων κλπ., ἕκαστος τῶν ὁποίων δὲν ὑπερβαίνει τὰς 300 δραχ. τυγχάνει ἀρμόδιον τὸ Εἰρηνοδικεῖον, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 535 § 2 Πολ. Δικ., ἐκάστης τῶν διαφόρων ἀπαιτήσεων πηγαζούσης καὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν καταλόγων μὴ ὑπαγομένου εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, τοῦτο δὲν ἦτο ἀρμόδιον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 873 Πολ. Δικ., οὔτε εἰς τὴν περὶ ἐκτελέσεως δίκην. 41 (1846).

Τὸ Εἰρηνοδικεῖον εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ ἀνακοπὴν κατὰ ἐγκαταστάσεως, ὅταν ἡ ἐκτελουμένη ἀπόφασις ἐξεδόθῃ παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου κατ' ἔφεσιν εἰρηνοδικειακῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 873). Δὲν ἔχει δὲ σημασίαν ἂν διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως ἐπῆλθε καταστροφή τοῦ περιφράγματος τοῦ γηπέδου, διότι τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀποτελεῖ διατάραξιν ἢ ἀφαίρεσιν νομῆς, ὑπαγομένην εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον. 105 (1877).

§ 21

Τὸ ἄρθρ. 872 Πολ. Δικ. δὲν ἐπιτρέπει νὰ προτείνωνται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνστάσεις, μὴ ἐκκαθαρισμέναι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας· ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἁρθρου τούτου, ἀφορῶσα τὴν ταχείαν περαίωσιν τῶν δικῶν, εἶναι οὐσιώδης.

19 (1835) 175 (1851) 43 (1852) 197 (1866) 137 (1867).

Ἡ παραβίασις τοῦ ἁρθρ. 872, ὅπερ ὀρίζει τύπους διαδικαστικῶν, μὴ διατεταγμένων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐδὲ ὄντας οὐσιώδεις, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως. 162 (1838).

Αἱ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας παραδοχὴ ἐνστάσεως ἀπαραδέ-

κτου εἰς τὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 872 Πολ. Δικ., ἐπιφέρει τὴν ἀνάλυσιν τῆς ἀποφάσεως. 205 (1838).

Τὸ ἄρθρ. 872 Πολ. Δικ., ὡς ἐκκαθαρισμένας ἐνστάσεις ἐννοεῖ, τὰς ἀποδεικνυμένας παραχρῆμα ἐπ' ἀκροατηρίου, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ διαταχθῇ δι' ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἀπόδειξις πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας αὐτῶν. 175 (1851) 105 (1875) 195 (1881).

Τὸ ἀπαράδεκτον τῶν μὴ ἐκκαθαρισμένων ἐνστάσεων ἐν τῇ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκῃ, θέον νὰ προτείνηται ὑπὸ τοῦ καθ' οὗ αἱ ἐνστάσεις αὐταὶ διαδίκου, δὲν δύναται δὲ ν' ἀναπληρώσῃ αὐτὸ αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον. 348 (1857).

Πρὸς ἀπόδειξιν ἀνεκκαθαρίστων ἐνστάσεων, προτεινομένων ἐν δίκῃ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, οὐδὲ ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου ἐπιτρέπεται, ὅταν, μὴ παρισταμένου τοῦ ἀντιδίκου κατὰ τὴν συζήτησιν, ὁ ὅρκος δὲν δύναται νὰ δοθῇ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ δικαστηρίου συνεδριάσει. 181 (1849) 187 (1854) 104 καὶ 295 (1855) 38 (1863) 142 (1871) 164 (1883).

Ἐν δίκαις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δὲν ἐπιτρέπεται πρὸς ἀπόδειξιν ἀνεκκαθαρίστων ἐνστάσεων, οὐδ' ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου καὶ καθ' ἣν ἐπιπερίπτωσιν ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων προκύπτει τεκμήριον, δυνάμενον νὰ ἐνισχυθῇ ἢ ἐξασθενισθῇ δι' ὅρκου, διότι καὶ ὁ ὅρκος χρήζει περαιτέρω διαδικασίας. 34 (1882).

Τὸ ἄρθρον 872 κανονίζει τὴν ἐκτέλεσιν δικαιογράφων ἐκτελεστών, κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἄρθρ. 854 - 856 Πολ. Δικ., δὲν ἀφορᾷ δὲ τὰς δίκας, τὰς ἀναφυόμενας κατὰ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν, ἥτις δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς περιοριστικὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 871 καὶ ἐπ. Πολ. Δικονομίας. 108 (1853) 22 (1856) 323 (1857) 163 (1859) 248 καὶ 283 (1860) 103 καὶ 218 (1861) 96 καὶ 119 (1862) 286 (1865) 436 (1866) 1 (1868) 32 (1870) 121 (1889).

Ἡ ἐνστασις ἀκυρότητος τοῦ εἰς ἐπίσημον συμβόλαιον περιλαμβανέντος τύπου ἐκτελέσεως ὑποβάλλεται εἰς τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διατυπώσεις τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 191 Ὁργ. Δικ. καὶ 403 Πολ. Δικ., πᾶν συμβολαιογραφικὸν ἐγγραφοῦν, ἐκδοθὲν κατὰ τοὺς νομίμους τύπους ἐκτελεῖται μέχρι οὗ ἀποδειχθῇ κατὰ τὴν συνήθη διαδικασίαν πλαστόν ἢ γενοθευμένον, πᾶσα δὲ ἄλλη τῆς ἐκτελέσεως προσβολὴ ὑπάγεται εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν τῆς ἐκτελέσεως διαδικασίαν, καθ' ἣν δὲν εἶναι δεκταὶ εἰμὴ ἐνστάσεις ἐκκαθαρισμέναι περὶ ἀταξίας

τῆς διαδικασίας ἡ περὶ γενομένης ἤδη πληρωμῆς, ἐπομένως, κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην, οἱ ἰσχυρισμοί, ὅτι τὸ ἐκτελούμενον συμβόλαιον ἐγένετο ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀνακοπούσης, ὅτι ἡ πληρεξουσίουτῆς, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ σύζυγός τῆς συνηλλάχθη, ἐδόθη διαρκούσης τῆς ἀνηλικιότητός τῆς, ὅτι ἡ ἐκχώρησις τῆς ἀπαιτήσεως, περὶ ἧς διαλαμβάνει τὸ ἐκτελούμενον συμβόλαιον, εἶναι εἰκονικὴ καὶ ὅτι ἡ καταβληθεῖσα ποσότης εἶναι ἐλάσσων τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ ἀναφερομένης, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι, ὡς μὴ ἀφορῶντες ἀταξίαν τῆς διαδικασίας ἡ ἐξόφλησιν τοῦ ἐγγράφου.

206 (1853).

Ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ ἐπιτρέπονται μόνον ἐκκαθαρισμέναι ἐνστάσεις, δυνάμεναι νὰ ἀποδειχθῶσι παραχρῆμα, ἡ δὲ περὶ εἰκονικότητος τῶν δηροσίων ἐγγράφων ἔνστασις δὲν εἶναι τοιαύτη καὶ ἐπομένως, προτεινομένη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅσον νὰ ἀποδειχθῇ παραχρῆμα, τούτου δὲ μὴ γενομένου, ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος. 108 (1847).

Εἰς δίκην περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἡ ἔνστασις τοῦ Βελλεϊανείου Δόγματος καὶ τῆς Νεαρᾶς 134 κεφ. ἡ τυγχάνει ἀπαράδεκτος, ἐὰν δὲ ᾖ ἐκκαθαρισμένη, οὐδὲ παρηγμένη ἐκ τῆς ἀταξίας, τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας (Πολ. Δικ. 872). 197 (1866) 213 (1869).

Ναὶ μὲν ἐν τῇ περὶ ἐκτελέσεως δίκῃ δὲν ἐπιτρέπονται εἰμὴ ἐνστάσεις ἐκκαθαρισμέναι, δυνάμεναι δηλονότι ν' ἀποδειχθῶσιν ἐν αὐτῇ τῇ ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδριάσει, ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ Ἀναστασιανοῦ νόμου παραγομένη, ἀφορῶσα τὸν περιορισμὸν τῆς ὀφειλῆς, ἧς ἐπιδιώκεται ἡ ἐκτέλεσις, πηγάζουσα δὲ ἐκ συμβάσεως μεταξὺ τρίτων (οἷος ὁ ἀρχικὸς δανειστής καὶ ὁ ἐκδοχεύς), περὶ ἧς δὲν δύναται ὁ καταδιωκόμενος ὀφειλέτης νὰ ἔχη πρῶχειρον τὴν ἀπόδειξιν, δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἀνωτέρω κατηγορίαν, ὡς αἰς τὸ παράγον τὴν εἰρημένην ἔνστασιν γεγονότος (ἡ ἐκχώρησις) ἔλαβε χώραν μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τοῦ ἐκτελουμένου δικαιογράφου.

126 (1876).

Ἡ ἔνστασις ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ ἀντίδικος, μὴ ἔχων νόμιμον ἐκτελεστὸν τίτλον κατ' αὐτοῦ παρανόμως προέβη εἰς κατάσχесιν, δὲν εἶναι ἀνεκκαθάριστος, ὡς δυναμένη ν' ἀποδειχθῇ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐκτελεσθέντος τίτλου, ὃν μάλιστα, αὐτὸς ὁ ἐκτελέσας ἦν ὑπόχρεως νὰ προσαγάγῃ, καθὼ ὀφείλων ν' ἀποδείξῃ τὸ νόμιμον τῆς παρ' αὐτοῦ ἐνεργηθείσης κατασχέσεως κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 872 Πολ. Δικ., ἐπιτρέπονται μόνον ἐκκαθαρισμέναι ἐνστάσεις καὶ αἱ

ἐκ τῆς ἀταξίας τῆς διαδικασίας παρηγμένα. 251 (1876).

Ἡ διάταξις τοῦ Ν. 14 Κωδ. (4. 31), ἀναγομένη εἰς τὴν διαδικασίαν, κατηργήθη ὑπὸ τῆς Πολιτ. Δικον. καθ' ἣν μόνον ἐπὶ δικῶν ἀφορῶσων συναλλαγματικῶν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν δὲν ἐπιτρέπονται ἐνστάσεις ἀνεκκαθάριστοι, ἐπομένως, καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς δίκας τὸ ἀνεκκαθάριστον τῆς ἐνστάσεως ἢ τῆς ἀνταγωγῆς δύναται μὲν νὰ ᾖ λόγος χωρισμοῦ ἢ ἀναβολῆς, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀπαραδέκτου. 165 (1881).

Ἀπαραδέκτος, ὡς ἀνεκκαθάριστος, τυγχάνει καὶ ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι τὸ κατασχέθην ἀκίνητον εἶναι μεῖζον τὴν ἑκτασιν, ἢ ὅτι μέρος τοῦ δανείου ἐπληρώθη, τὸ δὲ ὑπόλοιπον συνεφωνήθη νὰ πληρωθῇ ὑπὸ ἄλλου ὡς καὶ ὅτι παρεχωρήθη εἰς ἄλλον μέρος τοῦ κεφαλαίου. 187 (1854).

Ἐν δίκῃ, ἀναφυομένη συνεπεῖα ἀνακοπῆς τρίτου, διεκδικοῦντος τὸ κατασχέθην, συγχωροῦνται πάντα τὰ συνήθη ἀποδεικτικὰ μέσα (Πολ. Δικ. 911), ἐφαρμοζομένων ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ τῶν ἄρθρων 619 καὶ ἐπ. Π. Δ., οὐχὶ δὲ τῶν περὶ ἐκτελέσεως διατάξεων καὶ δὴ τοῦ ἄρθρ. 872 Π. Δ., διότι πρόκειται περὶ τῆς κυριότητος τοῦ κατασχθέντος, οὐχὶ δὲ κυρίως περὶ τῆς ἀταξίας τῆς διαδικασίας. 60 (1856) 74 (1859).

§ 22

Ὁ ὀφειλέτης, καθ' οὗ γίνεται ἐκτέλεσις, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι τὸ κατασχέθην κτῆμα δὲν διετέλει κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως ἐν τῇ κυριότητι αὐτοῦ, δικαιούται νὰ ζητήσῃ, ὅπως κηρυχθῇ ἄκυρος ἢ ἐνεργηθεῖσα κατάσχσεις καὶ αἱ ἐπακόλουθοι πράξεις τῆς ἐκτελέσεως, λόγῳ μὴ τηρήσεως οὐσιωδῶν καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατασσομένων διατυπώσεων.

302 (1881) 60 (1885) 154 (1886) 307 (1887) 77 (1890).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 871, 910, 985 καὶ 980 Πολ. Δικ., ὁ ὀφειλέτης δικαιούται νὰ προσβάλῃ τὸ κύρος τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας δι' ἀνακοπῆς, φερούσης συνοπτικὸν χαρακτῆρα, τὸ δὲ δικαίωμα τοῦτο ὑφίσταται καὶ μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν τοῦ κατασχθέντος κτήματος, ἐφ' ὅσον διατελεῖ ἐν τῇ κατοχῇ αὐτοῦ ὁ ὀφειλέτης, μόνον δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἔξωσιν τοῦ ὀφειλέτου ἐκ τοῦ κτήματος περατοῦται ἡ διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως. 175 (1883).

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως πρὸς ἀκύρωσιν αὐτῆς δεόν νὰ περιέχῃ πάσας τὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς δίκης ἐκείνης ἀκυρότητας.

ἄλλως ἢ μεταγενεστέρᾳ πρότασις τινὸς ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐλλείψει προδικασίας (Πολ. Δικ. 160, 871 καὶ 910).

204 (1857) 59 καὶ 456 (1866).

Πᾶσαι αἱ ἐνστάσεις κατὰ τῶν πράξεων τῆς ἐκτελέσεως δεόν νὰ προτείνωνται διὰ μιᾶς καὶ μόνης ἀνακοπῆς. Δευτέρᾳ ἀνακοπῇ δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς αὐτῆς ἐκτελέσεως (Πολ. Δικ. 160, 871 καὶ 910), ἐκτὸς ἂν πρόκηται περὶ ἐνστάσεων, γεννηθεισῶν μετὰ τὴν πρώτῃν ἀνακοπὴν.

228 (1872).

Ἡ πρῶξις τοῦ Προέδρου περὶ ἀναστολῆς δὲν καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν περὶ ἀκυρώσεως ἐκτελέσεως τετελεσμένης διὰ τε τὸ διάφορον τοῦ ἀντικειμένου καὶ διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 638 Πολ. Δικ., ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου εἶναι προσωρινή, μὴ παραβλάπτουσα τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐκτελέσεως δίκην.

198 (1868).

Τὸ στάδιον τῆς ἐκτελέσεως δὲν ἀποπερατοῦται διὰ τῆς κατακυρώσεως ἀπλῶς, ἀλλὰ διὰ τῆς παραιτήσεως τῆς διακατοχῆς τοῦ πλειστηριασθέντος (Πολ. Δικ. 980)· ἐπομένως, ὁ ὀφειλέτης καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν, ἀλλὰ πρὸ τῆς παραλείψεως τῆς διακατοχῆς, δύναται νὰ προσβάλῃ ἐκτέλεσιν δι' ἀνακοπῆς.

358 (1883).

Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς δηλοποιήσεως τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, γενομένη μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκτελέσεως, καὶ μὴ εἰσαχθεῖσα ὡς κυρία ἀγωγὴ διὰ τῆς συνήθους διαδικασίας, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρον 236 τῆς Πολ. Δικ., εἶναι ἀπαράδεκτος, τὸ δὲ ἀπαράδεκτον τοῦτο καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται νὰ ἐξετάσῃ τὸ δικαστήριον.

315 (1887).

§ 23

Κατὰ τὸν Νόμον περὶ Ὑποθηκῶν (ἄρθρ. 38) καὶ κατὰ τὴν Π. Δ. (ἄρθρ. 862 - 864), οὐδεμία ἐνεργεῖται ἐκτέλεσις κατὰ τρίτων κατόχων, χωρὶς νὰ προηγηθῇ αὐτῆς ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν. 22 (1870).

Ὁ μετὰ τὴν κατάσχεσιν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἀποκτήσας τὸ κτῆμα, ἀποκτᾷ τοῦτο ἄκυρος (Πολ. Δικ. 963)· ἐπομένως, ἐπέχει ἐντελῶς τὴν θέσιν τοῦ ὀφειλέτου του, καὶ οὐδεμία ἀνάγκη νὰ γίνηται αὐτῷ ἰδίᾳ ἐπιταγὴ, διότι δὲν εἶναι τρίτος διακάτοχος, ἐπομένως, ἡ ἐπιταγὴ αὕτη τυγχάνει ἄκυρος. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ΣΕΘ' Νόμου.

173 (1883).

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ ἐπιταγὴ πρὸς τὸν φανό-

μενον τρίτον διακάτοχον τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος καὶ αἱ μετ' αὐτὴν πράξεις τῆς ἐκτελέσεως, γενόμεναι κατὰ τὰ ἄρθρ. 956 § 1 Πολ. Δικ. καὶ 38 τοῦ Νόμου περὶ Ὑποθηκῶν, πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ ἐκλεκτικοῦ δικαιώματος τοῦ τρίτου διακατόχου, δὲν ἀποτελοῦσι καὶ τὴν πρῶθεσιν τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητος τοῦ τρίτου.

227 (1885).

Ἡ ἀναγκαστικὴ κατάσχεσις ἀκινήτου, κατεχομένου παρὰ τρίτου, ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, δύναται μόνον ἐπὶ ὑποθηκῶν νὰ ἐνεργηθῇ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 956 Πολ. Δικ.

10 (1867).

Ὅταν τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα ἀνήκῃ εἰς τρίτον, ὅστις ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου ἠθέλησε νὰ τὸ ὑποθηκεύσῃ, ἢ ὅταν τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα μετεβιβάσθῃ εἰς τρίτον καὶ ὁ δανειστής ἐπιδιώκῃ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους ἀμέσως ἐξ αὐτοῦ τοῦ κτήματος, ἢ κατάσχεσις δέον νὰ γίνηται μόνον παρὰ τῷ κατόχῳ τοῦ κτήματος, πρὸ δὲ τῆς κατασχέσεως δέον νὰ κοινοποιῇται αὐτῷ τὸ ἐκτελεστὸν δικαιοῦγραφον μετ' ἐπιταγῆς πρὸς παραχώρησιν τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος εἰς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους ἢ πρὸς πληρωμὴν τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν τόκων (Πολ. Δικ. 954 καὶ 956.)

224 (1867) 167 (1870) 349 (1874).

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 956 § 1 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἐπὶ ἐνυποθήκων πραγμάτων, μεταβιβάσθέντων εἰς τρίτους ἢ ἐκτέλεσις δύναται νὰ ἐνεργηθῇ παρὰ τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ κατ' ἀρέσκειαν ἢ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ ἢ κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου τοῦ πράγματος, οὐδ' ἐπιβάλλει ὁ νόμος εἰς τὸν δανειστήν, ὅταν ἐπιδιώκῃ τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἐνεργουμένην ἐκτέλεσιν πρὸς τὸν τρίτον διακάτοχον ἢ ἄλλην τινὰ νὰ ἐνεργήσῃ προὔξιν. Τὴν διάταξιν οὗ ταύτην οὐδόλως ἐτροποποίησε τὸ ἄρθρ. 38 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου.

351 καὶ 367 (1864) 205 (1875) 192 (1878) 3 (1881).

Ὁ ἐπισπεύδων δανειστής δύναται νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τὸν τρίτον διακάτοχον ἐνυποθήκου πράγματος, ὅπως ἢ πληρώσῃ τὸ χρέος ἢ παραχωρήσῃ τὸ πᾶν καὶ ἐν ἀπειθείᾳ ν' ἀπευθύνῃ κατ' αὐτοῦ τὰς ἀναγκαστικὰς τῆς ἐκτελέσεως πράξεις (Πολ. 862 καὶ 956). 302 (1855).

Ἐννοία τοῦ ἄρθρ. 956 Πολ. Δικ. εἶναι, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἐπὶ ἐνυποθήκου κτήματος δύναται νὰ γίνῃ παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν ἠθέλε προτιμήσῃ νὰ πληρώσῃ ὅθεν, εἰς αὐτόν

κοινοποιητέα καὶ ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγή, οὐδόλως δὲ ἐπιβάλλει ὁ νόμος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ κοινοποιηθῇ ἐπιταγή πρὸς πληρωμὴν εἰς τὸν ὀφειλέτην. 83 (1879).

Ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν, ἐφ' ὧν ἐκτέσαστο νομίμως ὑποθήκην, κτημάτων καὶ παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, τῷ καὶ προσενεγκόντι τὴν ὑποθήκην, μὴ ὧν ὑπόχρεως νὰ ἀπευθύνῃ προσηγουμένως ἐπιταγὴν πρὸς τὸν τρίτον κάτοχον, καίπερ κατέχοντα δυνάμει σπουδαίου ὁρηκτηρίου ἐγγράφου (Πολ. Δικ. 956 καὶ Νόμου Ὑποθ. ἄρθρ. 38). 6 (1881).

Ὁ τρίτος διακάτοχος ἐνυποθήκου κτήματος, μὴ ὧν προσωπικῶς ὑπεύθυνος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, δὲν δικαιούται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν κοινοποίησιν τοῦ ἐκτελουμένου κατὰ τοῦ ὀφειλέτου δικαιογράφου, κατὰ τὰ ἄρθρ. 862 καὶ 863 Π. Δ., μόνον δὲ δικαίωμα ἔχει ν' ἀπαιτήσῃ τὴν κοινοποίησιν προσκλήσεως ἢ καὶ αὐτῆς τῆς κατασχέσεως, ἵνα ἐνασκήσῃ, ἐὰν θέλῃ, τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 38 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου χορηγούμενον αὐτῷ ἐκλεκτικὸν δικαίωμα τοῦ νὰ παραχωρήσῃ δηλαδὴ εἰς τὸν ἐπιδιώκοντα δανειστήν τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα εἰς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, ἢ νὰ καταβάλλῃ αὐτὸς τὸ χρέος κατὰ κεφάλαιον καὶ τόκους, κρατῶν τὸ κτῆμα. 161 (1880).

Ὁ τρίτος κάτοχος ἐνυποθήκου κτήματος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 39 τοῦ περὶ Ὑποθ. Νόμου, δικαιούται μέχρι τοῦ πλειστηριασμοῦ, πληρώων τὸ δι' ὃ ἡ κατάσχεσις χρέος, νὰ κρατήσῃ τὸ κατασχεθὲν κτῆμα· ἡ δὲ παραλειφθεῖσα πρόσκλησις τοῦ τρίτου, εἴτε διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος, εἴτε διὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ, τὸ κατασχεθὲν κτῆμα, μὴ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ νόμου, δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἐκτέλεσιν. 242 (1881).

Δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἐπισπεύδων δανειστής, νὰ κοινοποιήσῃ πρὸ τῆς κατασχέσεως εἰς τὸν τρίτον διακάτοχον τῶν κατασχετέων, τὴν εἰς αὐτὸν ἐκχώρησιν τοῦ τίτλου, οὗτινος τὴν πληρωμὴν ἀναγκαστικῶς ἐπιδιώκει διὰ τῆς κατασχέσεως τῶν παρὰ τοῦ τρίτου κατεχομένων κτημάτων, ὡς ἀνηκόντων τῷ ὀφειλέτῃ. 242 (1881).

§ 24

Διὰ τοῦ προγράμματος, ὕπερ κατὰ τὸν περὶ Τραπεζικῆς Νόμον ΦΚΤ' τῆς 11 Ἀπριλίου 1859 (ἄρθρα 26 καὶ 27) ἀπαιτεῖται νὰ ἀναφέρῃ τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, ὀρίζεται ἀναγκαιῶς καὶ ὁ τόπος τοῦ πλειστηριασμοῦ, πᾶσα δὲ περὶ τὸν πλειστηριασμόν τοῦτον

παραβίασις τοῦ νόμου ἀποτελεῖ ἀτάξιαν αὐτοῦ τοῦ προγράμματος, ἥτις δύναται νὰ προταθῇ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου μόνον ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρ. 31 τοῦ αὐτοῦ Νόμου. 441 (1866).

Ἐκ τοῦ νόμου ΦΚΣ' ἄρθρ. 30 ἐξάγεται, ὅτι ὁ νομοθέτης καθιέρωσε δι' αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν τῆς δημοσιότητος, διατάξας, ὅτι μόνη ἡ ὑπαρξίς τῆς ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς εἰς τὸ παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος κρατούμενον ἰδιαιτέρον βιβλίον τῶν κατασχέσεων στερεῖ τὸν ὀφειλέτην τοῦ δικαιώματος νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, καινοτομήσας κατὰ τοῦτο τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 963), μετὰ τὴν γενομένην δὲ ἐξάλειψιν τῆς τοιαύτης ἐγγραφῆς ὁ ὀφειλέτης δύναται ἐγκύρως νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἐνυπόθηκον. 46 (1887).

Ἡ ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς πρὸς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς ἐπιδόσεως τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐξ ἐβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀκυρότης δέον νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ὀκτῶ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ εἰδικοῦ περὶ Ἑθνικῆς Τραπεζῆς Νόμου ΦΚΣ'. Ἡ ἀκυρότης αὕτη δὲν ἐνδιαφέρει τὴν δημοσίαν τάξιν, ὁ δὲ ὀφειλέτης στερεῖται νομίμου συμφέροντος, ὅπως προτείνῃ ταύτην, μόνος δὲ ὁ ἐγγεγραμμένος δανειστής δικαιούται νὰ πράξῃ τοῦτο. 281 (1874).

Τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ Νόμου ΦΚΣ' τῆς 11 Ἀπριλίου 1859 περὶ Τραπεζῆς, ὁρίζει μὲν προθεσμίαν διὰ τὴν προσβολὴν τοῦ προγράμματος τῆς διαδικασίας τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τοῦ προγράμματος, καὶ τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀλλ' οὐδαμῶς ἐπιτρέπει ῥητῶς παρέκθασιν τῶν προθεσμιῶν τούτων λόγῳ ἀποστάσεως. Εἰδικὸς δὲ ὢν ὁ Νόμος ΦΚΣ' κατισχύει τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικ. 195 (1881).

Ὁ περὶ βιαίας διακοπῆς ἀκυρωτικὸς λόγος τῆς πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ διαδικασίας εἶναι ἀπαράδεκτος, προταθεὶς μετὰ τὸν πλειστηριασμόν, διότι πᾶς λόγος ἀναγόμενος εἰς ἀτάξιαν τῆς πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ διαδικασίας δέον νὰ προβληθῇ ὀκτῶ τοῦλάχιστον πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἡμέρας, κατὰ τὸν εἰδικὸν περὶ Ἑθν. Τραπεζῆς νόμον ΦΚΣ' ἄρθρ. 31, ἡ δὲ προκειμένη ἀκυρότης δὲν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, ὅπως ἡ πρότασις αὐτῆς γίνῃ καὶ μεταγενεστέρως δεκτὴ. 281 (1874).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 33 τοῦ εἰδικοῦ Νόμου ΦΚΣ' περὶ καταθέ-

σεως τῶν τίτλων τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς ἐκθέσεως ἐκτιμήσεως τρεῖς πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἡμέρας παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ, δὲν ἀπειλεῖ ἀκυρότητα, οὐδὲ εἶναι οὐσιώδης, ἐκτὸς ἂν ἡ παράλειψις τῆς ἐγκαίρου καταθέσεως τῶν τίτλων καὶ τῆς ἐκτιμήσεως ἐπέφερεν ἀποδεδειγμένως βλάβην εἰς τὸν ὀφειλέτην, λόγῳ ἀπομακρύνσεως τῶν ἀγοραστῶν, μὴ δυνηθέντων νὰ πληροφορηθῶσι τὰ περὶ τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐκπλειστηριαζομένου κτήματος.

281 (1874) 180 (1888).

Μὴ κατορθωθέντος τοῦ παρὰ τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς ἐπισπευδομένου πλειστηριασμοῦ, ὁ δανειστής, ὁ προτιθέμενος νὰ ἐπισπύσῃ τὸν πλειστηριασμὸν ἀντὶ τῆς Τραπεζῆς, δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτόν, ἀφ' ἐνός, διότι δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς τὸν πλειστηριασμὸν κατὰ τὰς διατυπώσεις τοῦ περὶ Τραπεζῆς νόμου, ἀφοῦ αὗται ἀφορῶσι προνομικῶς τὴν Τράπεζαν, ἀφ' ἑτέρου, διότι δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱτινές εἰσιν ὅπως ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὸν περὶ Τραπεζῆς Νόμον, ἐπομένως, εἰς οἷονδήποτε σημεῖον καὶ ἂν ἔφθασεν ἡ ἐκτέλεσις κατὰ τὸν Νόμον περὶ Τραπεζῆς δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ κατὰ τὴν Πολ. Δικ. ἄνευ βλάβης τῶν δικαιωμάτων τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ νέαν κατάσχεσιν καὶ ἄπασαν τὴν διαδικασίαν τοῦ πλειστηριασμοῦ. 118 (1865).

§ 25

Ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφ. β' τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1868 νόμου ΣΕΘ' περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις εἶναι ἀπλῶς ἐνδεικτικὴ καὶ οὐχὶ περιοριστικὴ, περιλαμβάνουσα ἀπάσας τὰς ἀπαιτήσεις καὶ πιστώσεις καὶ οὐχὶ μόνον τὰ δάνεια. 6 (1878).

Οὔτε ὑπὸ τῆς Πολ. Δικονομίας, οὔτε ὑπὸ τοῦ ΣΕΘ' Νόμου ἀπαγορεύεται ἡ κατάσχεσις καὶ ἐκποίησης ἀκινήτων ἀδιανεμήτων, τοῦ υπερθεματιστοῦ ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ὑπερτερχομένου εἰς τὰ ἐξ ἀδιαιρέτου δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου. 219 (1887).

Ὁ Νόμος ΣΕΘ' ἄρχεται κανονίζων τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, τροπολογῶν ῥητῶς ἐν ἄρθρ. 2 αὐτοῦ τὰ ἄρθρα 954 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. ἄρα, τὰς πρὸ τοῦ ἄρθρ. 954 γενικὰς διατάξεις δὲν ἐνόησεν, οὐδ' ὑπῆρχε λόγος νὰ τροπολογήσῃ ἢ νὰ καταργήσῃ, ἐν αἷς

καὶ τὸ ἄρθρ. 872 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἐν ταῖς περὶ ἐκτελέσεως δίκαις δὲν ἐπιτρέπονται ἐνστάσεις ἀνεκκαθάριστοι, ὅπερ ἐπομένως ἰσχύει πληρέστατα καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Νόμου ΣΕΘ'. 206 (1874).

Διαρκούσης τῆς προθεσμίας πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ἀγράφων ὑποθηκῶν καὶ προνομίων εἰς εἰδικὰ βιβλία, ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις, κατὰ τὸν Νόμον ΡΝΒ' τοῦ 1866, ἡ ἰσχὺς τῶν ὑποθηκῶν καὶ προνομίων τούτων κρίνεται κατὰ τοὺς προγενεστέρους Νόμους, ἐὰν ἡ διαδικασία τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως (κατὰ τὸν ΣΕΘ' Νόμον) ἤρξαστο πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας, διαρκούσης δὲ ταύτης ἀνηγγέλλῃ πρὸς κατάταξιν ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής. 148 (1879).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ ἄρθρ. 16 καὶ 17 τοῦ Νόμου ΣΕΘ' ἐξάγεται, ὅτι ἡ διάταξις τῆς περὶ κατατάξεως ἀποφάσεως, δι' ἧς ὁ Εἰρηνοδίκης προσδιορίζει καὶ τὸ καταβλητέον παρ' ἐκάστου τῶν δανειστῶν ἀναλόγως τῆς πιστώσεώς του χρηματικὸν ποσόν, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν περαιτέρω ἐκποιητικῶν πράξεων δὲν εἶναι τελεσιδίκος, ἀλλ' ἀκολουθεῖ τὴν τύχην τῆς περὶ κατατάξεως οὐσιαστικῆς ἀποφάσεως. Ἐπομένως, ἡ τασσομένη διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου προθεσμία πρὸς καταβολὴν τοῦ ἀναλογοῦντος ἐκάστῳ δανειστῇ ποσοῦ τῶν ἐξόδων τῆς ἐκτελέσεως δὲν τρέχει εἰμὴ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως, δηλ. εἴτε τῆς τῶν Πρωτοδικῶν ὡς Ἐφετῶν, εἴτε τῆς τοῦ Εἰρηνοδίκου μετὰ τὴν πάροδον τῆς πρὸς ἑφέσιν προθεσμίας. 132 (1882).

Κατὰ τὸν ΣΕΘ' Νόμον, ἡ παρὰ μόνου τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ κοινοποιήσις τῆς περὶ κατατάξεως ἀποφάσεως πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐπιφέρει τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 17 ἀπαιτουμένην πρὸς τέλεσιν τῆς πραγματοποιημοσύνης τελεσιδικίαν ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀναγγελοθέντας δανειστάς, καίπερ μὴ κοινοποιήσαντας ἐπίσης τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν, παρὰ τὸν κρατοῦντα παρ' ἡμῖν δικονομικὸν κανόνα, ὅτι αἱ προθεσμίαι λογίζονται ὑπὲρ μόνου τοῦ κοινοποιούντος, διότι ἐκ τῆς ὅλης οἰκονομίας καὶ ἐκ διαφόρων εἰδικῶν διατάξεων τοῦ Νόμου ΣΕΘ' προκύπτει ἀναγκαίως ἡ ἐν λόγῳ ἐξαίρεσις. 276 (1884).

Κατὰ τὸν ΣΕΘ' Νόμον, ἡ διαδικασία τῆς κατατάξεως τῶν δανειστῶν καὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ἀποτελεῖ ἓν σύνολον, ἀπαρτιζόμενον ἐκ τῆς περὶ τὴν κατάταξιν δίκης καὶ τῆς κυρίως γενομένης ἐκποιητικῆς διαδικασίας· ἀμφότερα δὲ ταῦτα ὡς τι ἐνιαῖον διεξάγον-

ται ενώπιον τοῦ Εἰρηγοδίκου, ἀποτελοῦντα τὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην, ἥτις ὡς τοιαύτη ὑπόκειται εἰς τὸν γενικὸν τῆς ἀνατροπῆς τῶν δικῶν κανόνα, ἐὰν ἐγκαταλειφθῇ ἢ ἐξακολούθῃ αὐτῆς, κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον χρονικὸν διάστημα. 218 (1881).

Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, κατὰ τὸν ΣΞΘ' νόμον, οὐ μόνον αἱ, κατὰ τὰ ἄρθρα 6 καὶ 23 αὐτοῦ, κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἀνακαπαὶ τῶν διαφερομένων ἀνατρέπονται, ἐὰν κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς Πολ. Δικονομίας ὠρισμένον χρόνον ἐγκαταλειφθῶσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως, ἢ ενώπιον τοῦ Εἰρηγοδίκου διεξαγομένη, ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 479 Πολ. Δικ. 117 (1887).

Κατὰ τὸν ΣΞΘ' Νόμον, καθιεροῦται ἡ τοῦ Εἰρηγοδικείου ἀρμοδιότης ἐπὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ, δυναμένου τοῦ Εἰρηγοδίκου νὰ δικάσῃ καὶ περὶ κυριότητος τοῦ κατασχεθέντος, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 23, οἰαδήποτε ἀνακοπὴ τρίτου δύναται νὰ εἰσαχθῇ ενώπιον αὐτοῦ καὶ ἐκδικασθῇ. 242 (1881).

Ἡ ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις διαδικασία τῆς κατασχέσεως μέχρι τῆς κατατάξεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, διεξαγομένη κατὰ τὸν ΣΞΘ' Νόμον ενώπιον τοῦ Εἰρηγοδίκου, εἶναι διαδικασία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐπομένως, αἱ κατ' αὐτὴν ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν ἐντὸς δεκαημέρου προθεσμίας. 196 (1870).

Ὁ ἐν Ἑπτανήσῳ ἰσχύων εἰδικὸς περὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων ΣΞΘ' νόμος, οὐδὲν διαλαμβάνει περὶ προσκλήσεως τοῦ ὀφειλέτου, ἐν τῇ ἐφεσίμῳ δίκῃ, καθ' ἣν ἐξετάζεται ἡ ὀρθότης τῆς περὶ κατατάξεως ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηγοδικείου καὶ ἐπομένως, ἰσχύουσιν αἱ γενικαὶ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, αἵτινες δὲν ἀπαιτοῦσι τὴν πρόσκλησιν τοῦ ὀφειλέτου ἐν τῇ περὶ κατατάξεως δίκῃ (Π. Δ. 950). 36 (1880).

Ὁ ἀξιῶν, ὅτι εἶναι δανειστής τινος, νομίμως προτείνει δι' ἀναγγελίας τὰς ἐπὶ τῶν κατασχεθέντων κτημάτων ἀπαιτήσεις του, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΣΞΘ' Νόμου, διότι ἡ κατὰ τῆς κατασχέσεως ἀνακοπὴ ἀρμόζει μόνον τῷ ὀφειλέτῃ ἢ τῷ διεκδικοῦντι τὰ κατασχεθέντα τρίτῳ, οὐχὶ δὲ τῷ δανειστῇ. Ἡ δὲ ιδιότης τῶν κατασχεθέντων κτημάτων (ὅτλ. ἂν ᾖ κληρονομικὰ ἢ μὴ) ἀποτελοῦσα ζήτημα ἀμφισβητούμενον μεταξὺ τῶν ἀναγγελλέντων δανειστῶν, δύναται καὶ δι' ἐνστάσεως μεταξὺ τούτων νὰ προταθῇ κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς κατατάξεως, μὴ ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο ἀνακοπῆς ἢ ἀγωγῆς. 173 (1876).

Οἱ μεταγενέστεροι ἐνυποθήκαιοι δανεισταὶ τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου, οὕ-
τινος τὰ κτήματα ἐξεπλειστηριάσθησαν ὑπὸ τῶν προγενεστέρων ἐνυ-
ποθήκων δανειστῶν, μὴ ἀναγγελλόντες εἰς τὴν ἐκποιητικὴν διαδικα-
σίαν ὡς τοιοῦτοι καὶ μὴ ἀνακόψαντες ἐμπροθέσμως ταύτην, οὐδὲ ἐγεί-
ραντες ἔριδας περὶ τὴν κατάταξιν, κατὰ τὸν ΣΕΘ' Νόμον, ὑπὸ τὸ
κράτος τοῦ ὁποίου ἐπερατώθη ὁ πλειστηριασμός, δὲν δικαιοῦνται νὰ
ἐγείρῳσιν ἀγωγὴν κατὰ τῶν προγενεστέρων ἐνυποθήκων δανειστῶν
περὶ καταβολῆς πρὸς αὐτοὺς τοῦ πλέον ληφθέντος ὑπ' αὐτῶν μέρους
ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἐκείνου, ὅπερ, κατὰ νόμον, ὀφείλετο αὐ-
τοῖς προνομιακῶς χάριν τῆς προγενεστέρας ἐγγραφῆς των (ἄρθρ. 1
τοῦ 10' Νόμου τοῦ 1' Κοινοβουλίου καὶ ἄρθρ. 1, 5, 6, 9, 14, 15,
23, 24 καὶ 32 τοῦ Νόμου ΣΕΘ')

105 (1880).

Ἐὰν ὁ ἐπισπεύδων ἐγκαταλείψῃ τὴν τῆς ἐκτελέσεως διαδικασίαν,
δικαιοῦνται οἱ λοιποὶ πιστωταὶ νὰ προβῶσιν εἰς τὰς περαιτέρω πρά-
ξεις, ἄνευ κοινοποιήσεώς τινος (Πολ. Δικ. 914 καὶ 985 καὶ Νόμου
ΣΕΘ' ἄρθρα 18 καὶ 24).

173 (1883).

ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ὁρ. ΕΓΓΡΑΦΑ.

ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΔΙΚΑΙ.

Περίληψις.

- § 4. Παραπομπὴ τῆς δίκης εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον καὶ εἰς διαιτητάς.
- § 2. Ἐνστάσεις ἀνεκκαθάριστοι.
- § 3. Παραπομπὴ τῶν μὲν ἐκκαθαρισμένων ἐνστάσεων.

§ 1

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν Ἐμπο-
ροδικείων Νόμου, καθ' ἣν, ὅταν τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια δὲν φέρω-
σιν ὑπογραφὰς ἐμπόρου, τὸ Ἐμποροδικεῖον ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν
δίκην εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον κατ' αἴτησιν τοῦ ἐναγομένου, προ-
κύπτει, ὅτι ἡ παραπομπὴ αὕτη τῆς δίκης δὲν εἶναι ἡ ἀπλὴ μεταβίβα-
σις εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐμποροδικείου ἐκ-

κρεμῶς δίκης, ὥστε, ἡ μετὰ ταῦτα ἐπιχειρουμένη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος διαδικαστικῇ ἐνέργειᾳ οὐδαμῶς ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης καὶ ἔνεκα τούτου οὐδεμίᾳ ὑφίσταται ἀνάγκη κοινοποιήσεως νέας ἀγωγῆς.

80 (1864) 74 (1866) 118 (1888).

Τὸ ἄρθρ. 112 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ὡς καὶ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ἀπὸ 14 Μαΐου 1835 Νόμου περὶ ἀρμολιότητος τῶν Ἐμποροδικείων δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρ. 729 Πολ. Δικ., διότι τὸ μνησθὲν ἄρθρ. 6, ὅπερ ἀνάγεται καὶ εἰς τὸ διαληφθὲν ἄρθρ. 112, ὀρίζον, ὅτι, ὅταν ἡ συναλλαγματικὴ λογίζηται, κατὰ τὸν Ἐμπορ. Νόμον, ἀπλῇ ὑπόσχεσις, τὸ Ἐμποροδικεῖον ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν δίκην εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, ἐννοεῖ, ὅτι λαμβάνει χώραν τοῦτο, ὅταν τὸ δικαστήριον πεισθῇ, ὅτι τὸ δικαιοῦγραφον, καίπερ φέρον τὴν ὀνομασίαν τῆς συναλλαγματικῆς, περιέχει, κατὰ τὸν Ἐμπ. Ν., ἀπλὴν ὑπόσχεσιν χρηματικῆς παροχῆς καὶ οὐχί, ὅταν προταθῇ ἀπλῶς περὶ τούτου ἰσχυρισμός.

126 (1848) 84 (1856).

Τὸ ἄρθρ. 729 Πολ. Δικ. ὑπὸ τὴν ἔκφρασιν «ἀρμολιὸν δικαστήριον» ἐννοεῖ προδήλως οὐχὶ τὸ πολιτικόν, ὅταν αἱ ἐνστάσεις αὗται ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των ὑπάγωνται εἰς τὰ Ἐμποροδικεῖα ἀλλὰ τὴν συνήθην διαδικασίαν, κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἐπὶ συναλλαγματικῆς ἐκτάκτου.

126 (1848).

Δίκαι, ἀφορῶσαι τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς συναλλαγματικὰς παράπεμπονται εἰς διαιτητὰς μόνον, ἐὰν ὁ ἐνάγων ζητήσῃ τοῦτο (Πολ. Δικ. 108).

117 (1855).

§ 2¹

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 729 Πολ. Δικ., καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ πρότασις μὴ ἐκκαθαρισμένων ἐνστάσεων, δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ οὔτε ἐπὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, οὔτε ἐπὶ ἄλλων περιπτώσεων, μὴ ῥητῶς προνοουμένων ὑπὸ τοῦ νόμου· τὸ δὲ ἄρθρον 187 τοῦ Ἐμπ. Νόμου ἐξομοιοῖ μὲν τὰ γραμμάτια εἰς διαταγὴν πρὸς τὰς συναλλαγματικὰς, ἀλλ' ὡς πρὸς τὰς παρ' αὐτοῦ τοῦ νόμου μνημονευομένας

¹ Διὰ τοῦ Νομοῦ ΑΥΝΖ' τῆς 28 Μαΐου 1887 περὶ καταργήσεως τῶν Ἐμποροδικείων (ἄρθρ. 2) προστεθῆσαν εἰς τὸ ἄρθρ. 729 Πολ. Δικ. μετὰ τὰς λέξεις τὰς συναλλαγματικὰς αἱ λέξεις ἢ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια, ὥστε νῦν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου τούτου δὲν γεννᾶται τὸ διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων λυόμενον ζήτημα.

ιδιότητας, οὐχὶ δὲ καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν διαδικασίαν ὡς πρὸς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀφορωσῶν αὐτὰς δικῶν, περὶ ἧς προβλέπει ἡ Πολ. Δικονομία. 53 (1849) 269 (1852) 139 (1854) 338 (1857) 221 (1866) 65 (1882) 159 καὶ 179 (1885) 24 (1887).

Πᾶσα ἐνστάσις κατὰ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ὀπισθογράφου συναλλαγμα-
τικῆς ὑπάγεται εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἄρθρ. 729 τῆς Πολ. Δικο-
νομίας, τουτέστι παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ἂν ᾗται
ἀνεκκαθάριστος. 186 (1879).

Οὔτε ἐν τῇ Πολ. Δικονομίᾳ, οὔτε ἐν τῷ Ἐμπορ. Νόμῳ ὑπάρχει
διάταξις, ἀπαγορεύουσα εἰς τὰς δίκας, τὰς ἀφορώσας γραμμάτια εἰς
διαταγὴν, τὴν πρότασιν τῆς τοῦ συμφητισμοῦ ἐνστάσεως ἐκ μέρους
τῶν ἐναγομένων, ὅταν τὴν πληρωμὴν ταύτην ἐπιδιώκῃ διὰ τῆς ἀγω-
γῆς τοῦ ὀ ἀρχικὸς κομιστής, εἰς διαταγὴν τοῦ ὁποῦο ἐξεδόθη τὸ περὶ
οὗ ἡ δίκη γραμμάτιον. 260 (1881).

Αἱ ἀνεκκαθάριστοι ἐνστάσεις κατὰ συναλλαγματικῆς οὔτε δι' ἐπα-
γωγῆς ὅρκου δύνανται ν' ἀποδειχθῶσιν, ἀλλὰ παραπέμπονται εἰς ἰδι-
αιτέραν συζήτησιν (Πολ. Δικ. 729). 29 καὶ 181 (1863).

Τὸ ἄρθρ. 729 Πολ. Δικ. ἐπιτρέπει νὰ προτείνωνται κατὰ τὰς περὶ
συναλλαγματικῶν δίκας, μόνον ἐνστάσεις, ὑποστηριζόμεναι ὑπὸ τοιού-
των ἀποδεικτικῶν μέσων, ἅτινα θέτουσιν εὐθὺς τὸν δικαστὴν εἰς κα-
τάστασιν ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἐνστάσεως, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ
ἐκδώσῃ ἀπόφασιν περὶ ἀποδείξεως· ὁ δὲ ἐπαγόμενος πρὸς ἀπόδειξιν
τοιαύτης ἐνστάσεως ὅρκος τότε μόνον εἶναι παραδεκτός, ὅταν ὁ ἀντίδι-
κος, εἰς ὃν ἐπάγεται ᾗται παρὼν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου.
199 (1847) 132 (1854) 84 (1856).

Δύνανται τὸ Ἐμποροδικεῖον, χωρὶς νὰ παραπέμψῃ εἰς τὸ πολιτικὸν
δικαστήριον, νὰ ἐκτιμῇσιν ἔγγραφον πρὸς ἀπόδειξιν ἐνστάσεων, ἀντεν-
στάσεων κτλ. κατὰ συναλλαγματικῆς, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 729 Πολ.
Δικονομίας. 116 (1872).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 729 Πολ. Δικ., αἱ ἐνστάσεις, αἱ μὴ δυνάμεναι νὰ
ἀποδειχθῶσιν παραχρῆμα καὶ ἐν τῇ αὐτῇ συνεδριάσει παραπέμπονται
καὶ αὐτεπαγγέλτως εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, καταδικαζομένου
τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῆς συναλλαγματικῆς.

120 (1857) 185 (1865) 219 (1867).

Ἐπὶ συναλλαγματικῆς οἱ μὴ ἐκκαθαρισμένοι ἰσχυρισμοὶ δὲν ἀπορρίπτονται, ἀλλὰ παραπέμπονται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ἅλλως ἢ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 185 (1865) 222 (1866).

Ἐνστάσις ἀνεκκαθάριστος, παραπεμφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐμποροδικείου εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, εἰσάγεται δι' ἀπλῆς κλήσεως καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νέας ἀγωγῆς. 35 (1870).

Ε Ν Σ Τ Α Σ Ι Σ

Περίληψις

- § 1. Προσόντα τῶν ἐνστάσεων.
- § 2. Ἀντιφατικαὶ ἐνστάσεις.
- § 3. Ἐνστάσεις ἐκ δικαιώματος τρίτου.
- § 4. Ἐνστάσις ἀκυρότητος.
- § 5. Πρότασις καὶ ἐκδίκασις ἀναβλητικῶν ἐνστάσεων.
- § 6. Ἐνστάσις ἀναρμοδιότητος.
- § 7. Ἐνστάσις ἐκκρεμοδικίας.
- § 8. Ἐνστάσις συναφείας.
- § 9. Ἐνστάσις ἐγγυοδοσίας τῶν ἀλλοδαπῶν.
- § 10. Ἐνστάσις τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων.
- § 11. Ἐνστάσις τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς.
- § 12. Ἐνστάσις ἐπισχέσεως.
- § 13. Ἐνστάσις παραγραφῆς.
- § 14. Ἐνστάσις συμψηφισμοῦ.
- § 15. Ἐνστάσις δεδicasμένου.
- § 16. Πρότασις καὶ ἐκδίκασις τῶν ἐνστάσεων.
- § 17. Ἐνστάσεις, αἵτινες δεόν νὰ προταθῶσι πρωτοδικῶς.
- § 18. Ἐνστάσεις ὀψιγόναι.
- § 19. Ἐνστάσεις, δυνάμεναι νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης.

§ 1

Πᾶσα ἐνστάσις δεόν νὰ φέρῃ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς, ἄρα καὶ ἔκθεσιν εὐκρινῇ ἀπάντων τῶν πραγματικῶν γεγονότων, ὅσα, κατὰ νόμον, εἰσὶν ἀναγκαῖα προϋπόθεσις τῆς ἐνστάσεως, ἢ δὲ συνεπτυγμένως ὑποβαλλομένη εἶναι ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. 552 § 1 καὶ 533 § 3—5).

55 (1846) 174 (1870) 160 (1886).

Προκειμένου περί ἐνστάσεως πλάνης καὶ δόλου καὶ μὴ ὀριζομένων, μήτε πόθεν ἡ πλάνη προήλθε, μήτε ὁποῖα εἰσιν αἱ γενόμεναι μηχανορραφίαι, ἡ πρότασις εἶναι ἀόριστος καὶ δὲν δύναται νὰ διαταχθῇ περὶ αὐτῆς ἀπόδειξις.

103 (1881).

Ὅσακις διὰ τὸ κῦρος νομικῆς τινος σχέσεως, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἐνστασίς τις, ἀπαιτεῖται ἡ ἐντὸς ὠρισμένου χρόνου ἐνέργεια αὐτῆς, ὁ ἐνιστάμενος ὀφείλει νὰ προτείνῃ καὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ γεγονότος τούτου.

186 (1866).

Πᾶσα ἐνστασις δεόν νὰ περιέχῃ καὶ αἵτησιν, ἄλλως, ὡς ἀναιτιολόγητος, ἀπαρρίπτεται.

1 (1852).

Πᾶσα ἐνστασις δεόν νὰ περιέχῃ αἵτησιν (Πολ. 552 § 1 π. χ. προταθείσης ἐνστάσεως ἐκκρεμοδικίας καὶ συναφείας δεόν νὰ ὑπάρχῃ αἵτησις περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης). Δὲν δύναται δὲ τὸ δικαστήριον, προταθείσης ἐνστάσεώς τινος καὶ μὴ ὑπαρχούσης αἰτήσεως, ν' ἀναπληρώσῃ ταύτην ἐκ τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνισταμένου.

97 (1846)

Ὁ ἐναγόμενος δύναται νὰ ὑποβάλῃ, ὡς κοινὴν πολλῶν ἅμα ἐνστάσεων αἵτησιν, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς· ἀπαιτεῖται δὲ εἰδικὴ αἵτησις μόνον, ὡσαύκις ἡ οὐσία τῆς ἐνστάσεως εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ φέρῃ εἰς ἄλλο ἀποτέλεσμα ἢ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς.

205 (1852).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 552 Πολ. Δικ., ἐπιτρέπονται καὶ ἀντιφατικαὶ ἐνστάσεις, ἐντεῦθεν δὲ δὲν δύναται νὰ συναχθῇ ὁμολογία κατὰ τοῦ ἀμυνομένου διὰ τῆς προτάσεως τοιούτων ἀντιφατικῶν ἐνστάσεων διαδίκου, ὡς ὁμολογήσαντος δῆθεν τὰ χρησιμεύοντα ὡς βάσις τῆς μιᾶς τῶν ἐνστάσεων τούτων γεγονότα. 5(1868) 214(1875) 314(1877) 103(1884).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 552 καὶ 584 Πολ. Δικ., ἐπιτρέπονται ἀντίθετοι καὶ ἀντιφατικαὶ ἐνστάσεις, ἐπομένως, κατὰ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως, ὡς γενομένης ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς, δύναται ὁ ἐκκαλὼν νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἔγκυρον τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως· κατὰ δὲ τῆς ἐνστάσεως περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀνακοπῆς, ὡς ἐκπροθέσμου, δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἢ δὲ παραδοχὴ τῆς ἀκυρότητος ταύτης δὲν δύναται καθ' ἑαυτὴν νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς κατ' ἐφεσιν δίκης.

74 (1868).

§ 3

Ὁ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτος ἔχει νόμιμον συμφέρον καὶ δικαίωμα νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ κατασχόντος τὴν ἔνστασιν, ὅτι ὁ ὀφειλέτης αὐτοῦ τὸν ἐπλήρωσε μετὰ τὴν κατάσχεσιν καὶ ὅτι συνεβιάσθη μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ χρέους του, ἡ δὲ ἔνστασις αὕτη δὲν εἶναι ἐκ δικαιώματος τρίτου.

114 (1853)

Ἡ ἔνστασις τοῦ κυρίως διαδίκου, ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 312 Πολ. Δικ. ὀριζόμεναι γνωστοποιήσεις δὲν ἐγένοντο καὶ εἰς τὸν προσεπικληθέντα εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου προτεινομένη.

237 (1864).

Ἐνστασις ἀκυρότητος (πλειστηριασμοῦ), προτεινομένη ἐκ δικαιώματος τρίτου εἶναι ἀπαράδεκτος.

148 (1870).

Ὁ ἐπὶ διαταράζει κατοχῆς ἐναγόμενος δὲν δύναται νὰ προτείνῃ, ὅτι ἡ κατοχὴ τοῦ ἐνάγοντος εἶναι πλημμελής, λόγῳ, ὅτι τὸ ἐπίδικον κτῆμα ἀνήκει εἰς τρίτον, διότι ἡ ἔνστασις αὕτη, ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου, τυγχάνει ἀπαράδεκτος (Ἀρμ. 50 (B. A') καὶ Πολ. Δικ. 552 § 3).

76 (1849).

Δὲν ἀποτελεῖ ἔνστασιν ἐκ δικαιώματος τρίτου ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἐν τῇ ὑπὸ βιαιτητῶν γενομένη διανομῇ περιελήφθησαν ἀλλότρια κτήματα.

91 (1878).

Ἡ γενομένη παρὰ διαδίκου ἀντίρρησης, ὅτι ὁ ἀντίδικός του δὲν εἶναι κύριος τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, διότι δὲν τῇ ἐγένετο παράδοσις, δὲν εἶναι ἔνστασις ἐκ δικαιώματος τρίτου, ἀλλ' ἀντίκρουσις, ἀναφερομένη εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς.

236 (1859).

Δὲν παράγεται ἐκ δικαιώματος τρίτου ἡ ἔνστασις, ὅτι ὁ παρίσταμενος ὡς κληρονόμος τοῦ ἐνάγοντος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, διότι ἡ διαθήκη τοῦ ἐνάγοντος, αὗ ὁ κληρονόμος παρίσταται, εἶναι ἄκυρος.

357 (1861).

Ὁ ὀφειλέτης δὲν ἔχει νόμιμον συμφέρον νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἡ πρὸς τρίτον γενομένη ἐκχώρησις τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεως εἶναι εἰκονική· ἡ τοιαύτη ἔνστασις, ἐκ δικαιώματος τρίτου προτεινομένη, εἶναι ἀπαράδεκτος (Πολ. 552 § 3), διότι ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ἐκδοχὺς θεωρεῖται ὡς ἐντολοδόχος τοῦ θανέιστου καὶ πρὸς αὐτὸν καταβάλλων ὁ ὀφειλέτης ἀπολυτροῦται.

185 (1877) 379 (1880).

§ 4

Ἡ ἔνστασις ἀκυρότητος τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς, δι' ἔλλειψιν ἀκριβοῦς περιγραφῆς τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινομένη μετὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν. 309 (1866).

Ἡ ἀκυρωτικὴ τῆς ἐπιδόσεως τῶν δικογράφων ἔνστασις, πρὸς τὸ συμφέρον τῶν διαδίκων καθιερωθεῖσα, δέον νὰ προτείνηται κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν (Πολ. Δικ. 160, 202 καὶ 592). 72 (1889).

Προταθείσης ἐλλείψεως νομίμου πληρεξουσιότητος, ἥτις εἶναι ἔνστασις ἀκυρωτικὴ τῆς διαδικασίας, ἀπαγορεύεται ἡ περαιτέρω συζήτησις καὶ γίνεται πάραυτα ἀπόφασις περὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης (Πολ. Δικονομίας 201, 202 καὶ 563). 197 (1875).

Ἡ ἐκ τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρ. 537 § 1 Πολ. Δικ. παραγομένη ἀκυρότης ἀποτελεῖ ἔνστασιν ἀκυρότητος, ἥτις ὑποβάλλεται κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 582 § 3 Πολ. Δικ. κανονιζομένην τάξιν καὶ ἀποβάλλεται ὡς ἀπαράδεκτος, ἂν γίνῃ βραδύτερον· μόνον δὲ ἡ περίπτωσις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρ. 537 Πολ. Δικ., ἥτοι ἂν ἡ σύγχρονος συζήτησις διαφόρων ἀγωγῶν ἤθελε φέρῃ σύγχυσιν, ὅτε διατάσσεται ὁ χωρισμός, ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. 169 (1880).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 202 συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 160 Π. Δ., καθίστανται ἀπαράδεκτοι αἱ ἀκυρωτικαὶ ἐνστάσεις κατὰ πάσης ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου γενομένης διαδικαστικῆς πράξεως, ἐὰν δὲν προταθῶσιν ἐν καιρῷ, ἥτοι κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου περὶ αὐτῆς συζήτησιν. 368 (1865).

Αἱ ἀκυρωτικαὶ κατὰ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως ἐνστάσεις δὲν δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. 117 (1869).

§ 5

Αἱ ἐνστάσεις, διαφέρουσαι τῆς εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπαντήσεως, συζητοῦνται πρὸ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως καὶ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν τάξιν, ὁ δὲ ὑποβαλὼν ἀναβλητικὰς ἐνστάσεις καὶ ἀποχωρήσας, ἀρνηθεὶς ν' ἀπαντήσῃ ἐπὶ τῆς οὐσίας, δικάζεται ὡς πρὸς ταύτην μόνον ἐρήμην. 197 (1877).

Ἐὰν ὁ διάδικος, προτείνων ἔνστασιν ἀναβλητικὴν κατὰ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου δηλώσῃ, ὅτι κατ' οὐσίαν δικάζεται ἐρήμην, ὑποβάλλῃ

δὲ προτάσεις κατ' οὐσίαν ὡς πρὸς τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀντιδίκου του, ἥτις ὅμως ἀποτελεῖ ἄλλην δίκην, συνεκδικαστέαν μετὰ τῆς πρώτης, λόγῳ συναφείας, δὲν θεωρεῖται κατ' ἀντιμωλίαν δικασθεῖς, ὡς πρὸς τὴν ἔφεσίν του. 210 (1882).

Ἡ δὴλωσις τοῦ διαδίκου, ὅτι, ἂν μὴ γένηται δεκτὴ ἡ αἴτησις αὐτοῦ περὶ ἀνακλήσεως τῶν προηγουμένων ἀποφάσεων, δικάζεται ἐρήμην, δὲν ἀποτελεῖ ἀπάντησιν ἀλλ' ἔνστασιν ἀναβλητικὴν, ἣν ἐὰν ἀπορρίψῃ τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ δικάσῃ ἐρήμην τὸν δηλώσαντα. 51 (1880).

Προταθείσης ἀναβλητικῆς ἡ ἔνστάσεως ἀκυρότητος, ἀπαγορεύεται ἡ περαιτέρω συζήτησις καὶ γίνεται πάραυτα ἀπόφασις περὶ τῆς ἔνστάσεως ταύτης (Πολ. Δικ. 583). 18 (1854) 207 (1875).

Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος προτεῖνας ἀναβλητικὴν ἔνστασιν προβῇ συγχρόνως καὶ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, τὸ δὲ δικαστήριον διατάξῃ ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀποδείξεις, μετὰ ταῦτα δέ, ἐπιληφθὲν τῆς ἀναβλητικῆς ἔνστάσεως, ἀπορρίψῃ ταύτην, δὲν ἐπέερχεται ὡς ἐκ τοῦτου ἀκυρότης. 352 (1853).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 583 § 2 Πολ. Δικ. σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι τοῦτο ἀφορᾷ τὰς ἀναβλητικὰς ἔνστάσεις ἢ τὴν τῆς ἀκυρότητος, τοιαύτη ὅμως δὲν εἶναι ἡ ἀφορῶσα τὸ ἀπαράδεκτον ἰσχυρισμοῦ τινος, ὡς μεταβάλλοντος τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς. 209 (1879).

Δὲν εἶναι λόγος ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως τὸ ὅτι ἐπίκειται συμβιβασμὸς μεταξὺ τῶν διαδίκων. 63 (1880).

§ 6

Προταθείσης ἔνστάσεως ἀναρμοδιότητος, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν ἐτέρας ἔνστάσεως ἢ τῆς οὐσίας, πρὶν ἢ ἀποφανθῇ περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀρμοδιότητος (Πολ. Δικ. 24, 553, § 1, 582 § 2 καὶ 583). 64 (1851).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 24 § 3 καὶ 582 Π. Δ. προκύπτει, ὅτι, ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου, ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πρὸ πάσης ἄλλης ἀναβλητικῆς ἔνστάσεως νὰ συζητήσῃ τὴν τῆς σχετικῆς ἀναρμοδιότητος. Ἄν δὲ ἐν τῇ δικογράφῳ τῶν προτάσεων ἡ ἔνστασις αὕτη ᾖ κατεταταγμένη μετὰ τὴν τῆς ἀκυρότητος ἢ μετὰ τὰς ἄλλας, τὰς ἐν τοῖς ἔδαφ. 4 καὶ ἐπομ. τοῦ ἄρθρ. 582 ἀναγραφόμενας ἀναβλη-

τικὰς καὶ ἀνατρεπτικὰς ἐνστάσεις ἢ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τούτων, ἐκ τῆς κατατάξεως ταύτης τεκμαίρεται, ὅτι καὶ κατὰ τὴν σειρὰν ταύτην συνεζητήθη καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συζητήσεως (ἄρθρ. 175 §4 Π. Δ.) δεόν τότε ν' ἀποδεικνύηται, ὅτι ἡ εἰρημένη ἐνστάσις τῆς ἀναρμοδιότητος συνεζητήθη πρὸ πασῶν τῶν ἄλλων. 179 (1876).

Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη, ὅταν προτείνηται ἐνστάσις ἀναρμοδιότητος τοῦ Ἐμπορικοῦ δικαστηρίου νὰ συνυποβάλληται καὶ αἵτησις περὶ παραπομπῆς τῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ Πολιτικοῦ δικαστηρίου, διότι ἐν τῇ ἐνστάσει τῆς ἀναρμοδιότητος ἐξυπακούεται καὶ ἡ τῆς παραπομπῆς αἵτησις. 367 (1884).

Γενομένης δεκτῆς τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσεως, ἡ ἀγωγή ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἀπαιτεῖται νὰ ἐγερθῇ νέα· δὲν δύναται δὲ νὰ εἰσαχθῇ αὐτὴ αὖτις εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον.

228 (1851) 73 (1854) 197 (1877).

Ἀναιρέσαντος τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόφασιν τινα λόγῳ ἀναρμοδιότητος καὶ παραπέμψαντος τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἀναγκαστικῶς πρέπει νὰ γίνη νέα ἀγωγή πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως. 197 (1863).

Τὸ δικαστήριον, ἀποφαινόμενον ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, δὲν ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν λόγῳ ὕλης ἀποφαίνεται ἑαυτὸ ἀναρμόδιον.

77 (1882).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 25 Πολ. Δικ. περὶ παραπομπῆς, ἐννοεῖ ἀπλὴν ὑπόδειξιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ παραπομπὴν εἰς αὐτό, διότι ἡ παραδοχὴ τῆς ἐνστάσεως ἀναρμοδιότητος ἐπιφέρει τὴν ἀπορριψὶν τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἀπαραδέκτου (Πολ. Δικ. 157). 158 (1889).

Ὁ ἐνάγων δὲν δύναται νὰ προτείνη ἐνστάσιν ἀναρμοδιότητος, λόγῳ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ προσβάλλῃ ὡς ἀκύρους τὰς ἰδίαις αὐτοῦ πράξεις, εἰμὴ διὰ λόγον δημοσίας τάξεως, ὅστις δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

87, 106 καὶ 264 (1866).

Ἡ ἐνστάσις περὶ ἀναρμοδιότητος ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον, ὡς ἀφορῶσα τὴν δημοσίαν τάξιν.

363 (1852) 23 (1853).

Ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Πρωτοδικείου, λόγῳ ποσοῦ, ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν μὴ προταθῇ κατὰ τὴν α' συζήτησιν, μὴ προκειμένου περὶ ἀναρμοδιότητος λόγῳ ὕλης (ἄρθρ. 24 καὶ 553 Πολ. Δικ.).

193 (1875).

§ 7

Ὁ ἐναγόμενος, ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐκκρεμεῖς δύο ἀγωγαί περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ἐνώπιον δύο διαφόρων δικαστηρίων, δικαιούται, προτείνων τὴν ἔνστασιν τῆς ἐκκρεμοδικίας, νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς δίκης.

2 (1848).

Ἡ ἐκκρεμοδικία ὑφίσταται, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποπερατωθῇ ἡ δίκη, ἢ ὅς ἀποπεράτωσις αὕτη ἐπέρχεται διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὀριστικῆς αποφάσεως, δὲν ἀπαίτεῖται δὲ καὶ νὰ κοινοποιηθῇ ἡ τοιαύτη ἀπόφασις.

136 (1852).

Ἐγερθεῖσιν δύο ἀγωγῶν ἐνώπιον δύο διαφόρων δικαστηρίων, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἰσχύῃ ἡ δευτέρα, ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς πρώτης, δύναται νὰ προταθῇ ἡ ἔνστασις τῆς ἐκκρεμοδικίας, ἐὰν εἰσαχθῇ πρὸς ἐκδίκασιν ἡ δευτέρα ἀγωγή, ἐφ' ὅσον ἡ πρώτη ἀγωγή τυγχάνει ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ πρώτου δικαστηρίου. Ἀπορριφείσης ὁμῶς τῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ πρώτου δικαστηρίου δὲν χωρεῖ πλέον ἔνστασις ἐκκρεμοδικίας.

254 (1878).

Αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων, ὅταν ὁ ἕτερος τῶν δικαίων ᾗναι ἡμεδαπός, δὲν ἔχουσι τὴν ἰσχὺν τοῦ δεδικασμένου (Π. Δ. 859 - 861) καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ τῆς ἐκκρεμοδικίας ἔνστασις, περὶ ἧς ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 553 § 1, χωρεῖ μόνον, ὅταν ἡ ὑπόθεσις ᾗναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον ἄλλου, ἡμεδαποῦ δικαστηρίου, ἢ ἄλλους ἀφορᾷ διαδίκους, οἵτινες πάντες εἰσὶν ἀλλοδαποί· αἱ διατάξεις δὲ αὗται ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ Προξενικά δικαστήρια, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 54 τοῦ σχετικοῦ Νόμου.

395 (1840) 177 (1872).

Ἡ ἐκκρεμοδικία, ὡς ἔνστασις ἀναβλητικὴ, δεόν, ὅταν προτείνηται, νὰ συνοδεύηται ὑπὸ αἰτήσεως περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης. 205 (1852).

Ἡ τῆς ἐκκρεμοδικίας ἔνστασις, ἥτις ὑπάρχει, ὅταν ἡ αὐτὴ δίκη ᾗναι εἰσηγμένη εἰς ἄλλο δικαστήριον, κατατάσσεται ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου μετὰ τῶν ἀναβλητικῶν ἐνστάσεων (Πολ. Δικ. 553 § 2), ἥτοι τῶν ἐνστάσεων, αἵτινες δὲν ἀνατρέπουσι τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος ἀλλ' ἀναβάλλουσι τὴν εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀπάντησιν· τὸ δὲ ἄρθρ. 475

συνάδει πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῆς ἐκκρεμοδικίας· ὅθεν, προταθείσης τοιαύτης ἐνστάσεως, δὲν ἀπορρίπτεται ἡ ἀγωγή ἀλλ' ἀναβάλλεται ἡ ἐκδικασίς αὐτῆς μέχρις ἐκδικάσεως τῆς πρώτης. 35 (1854).

Γενομένης ἐφέσεως ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἐκ μέρους τοῦ ἀνακόψαντος κατάσχεσιν, κατὰ τῆς τὴν ἀνακοπὴν ἀπορριπτούσης ἀποφάσεως, εἰσαχθείσης δὲ νέας ἀνακοπῆς κατὰ τῆς αὐτῆς κατασχέσεως ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικοῦ, καθ' ἣν ἐδικάσθη ἐρήμην ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἐξεκάλεσε τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικικοῦ, ὀφείλει τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐπὶ τῇ ἐνστάσει ἐκκρεμοδικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος, ν' ἀναβάλῃ τὴν δίκην ἄχρις οὗ περατωθῇ ἡ παρὰ τῷ Ἐφετεῖῳ ἐκκρεμὴς ἔφεσις ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίκης (Πολ. Δικ. 533). 11 (1851).

Ἐὰν ἐγείρῃ τις ἀγωγήν περὶ διαταράξεως κατοχῆς καὶ ἐτέραν περὶ ἀποβολῆς ἐκ τῆς κατοχῆς παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ, δὲν ὑπάρχει ἐκκρεμοδικία· δύναται δὲ μόνον νὰ γίνῃ πρότασις περὶ συναφείας ἢ ἐνώσεως τῶν δύο δικῶν (Πολ. Δικ. 21 καὶ 535). 282 (1862).

Εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπόκειται νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν μετὰξὺ δύο ἀγωγῶν ὑφισταμένην σχέσιν, ἐπομένως δύναται, καίπερ προτεινομένου, ὅτι ὑπάρχει μετὰξὺ δύο ἀγωγῶν σχέσις ἐκκρεμοδικίας, νὰ χαρακτηρίσῃ ταύτην ὡς συναφειαν καὶ ν' ἀπορρίψῃ τὴν τελευταίαν ἀγωγήν. 127 (1878).

Ἡ ἐνστάσις τῆς ἐκκρεμοδικίας εἶναι βάσιμος καὶ παραδεκτὴ μόνον, ὅταν, καθ' ὃν χρόνον αὕτη προτείνεται, διατελῇ ἔτι ἡ ἐκκρεμοδικία, οὐχὶ δὲ ὅταν ἐξέλιπεν αὕτη διὰ τῆς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς πρώτης ἀγωγῆς. 2 (1848) 371 (1855).

Ἐξ οὗ λόγου ἐπήγαγεν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 553 § 2 Πολ. Δικ., ἡ χορηγοῦσα τὴν ἐνστασιν τῆς ἐκκρεμοδικίας, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπήγαγε καὶ ἡ ἐτέρα τοῦ ἄρθρ. 475, ἥτοι τοῦ νὰ μὴ ἐνάγῃται τις εἰς δικαστήριον δις περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος· ἐπομένως, σκοποῦσιν ἀμφοτέραι οὐχὶ δημόσιον, ἀλλ' ἰδιωτικόν συμφέρον, ἥτοι τὴν ἀποφυγὴν διπλῆς δαπάνης καὶ διπλῆς ὑπερασπίσεως, ἅρα εἰσὶν ἀμφοτέραι ἀπαράδεκτοι, μὴ προταθεῖσαι, καθ' ὃν χρόνον καὶ τρόπον ὀρίζουσι τὰ ἄρθρα 160 καὶ 582 Πολ. Δικ. 95 (1856).

Ἡ ἐνστάσις τῆς ἐκκρεμοδικίας προβάλλεται μόνον, ὅταν ἡ αὐτὴ δίκη ὑπάρχῃ εἰσηγμένη εἰς ἄλλο δικαστήριον· ἀλλ' ὁσάκις, πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως ἀρξαμένης δίκης, εἰσάγεται δευτέρα δίκη, περὶ τοῦ αὐτοῦ

ἀντικειμένον, ὑπὸ τῶν αὐτῶν προσώπων ἢ τῶν δικαιοπαρόχων αὐτῶν, ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου προτεινομένη ἔνστασις εἶναι ἀκυρωτική δημοσίας τάξεως (Πολ. Δικ. 475). Τοιαύτη δὲ ἔνστασις δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον. 125 (1864).

Ἡ ἔνστασις τῆς ἐκκρεμοδικίας, μὴ οὖσα προφανῶς δημοσίας τάξεως, μὴδὲ ἀποτελοῦσα ἰσχυρισμόν, τείνοντα ἀμέσως κατὰ τῆς ἐφέσεως, εἶναι ἀπαράδεκτος προτεινομένη κατ' ἐφεσιν τὸ πρῶτον (Πολ. Δικ. 553 καὶ 747). 56 (1853) 125 (1864).

Ἡ ἔνστασις τῆς ἐκκρεμοδικίας δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος προτεινομένων, ἅτε ἀναβλητική ἔνστασις οὖσα (Πολ. Δικ. 553)· ὅθεν, μὴ προταθεῖσα ἐγκαίρως, καλύπτεται (Πολ. Δικ. 582 καὶ 160).

97 (1846).

§ 8

Ἡ ἔνστασις τῆς συναφείας προτείνεται, ὅταν αἱ δίκαι ᾖναι ἐκκρεμεῖς εἰς δικαστήριον τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ δικαιοδοσίας· ἀποκλείεται δὲ ἡ λόγῳ συναφείας δικαιοδοσία, ὅταν τὸ δικαστήριον τῆς κυρίας ὑποθέσεως ᾖναι ἀπολύτως ἀναρμόδιον διὰ τὴν μετ' αὐτῆς συναφῇ.

40 (1883).

Ἡ τῆς συναφείας ἀναβλητικὴ ἔνστασις χωρεῖ μόνον, ὅσαςκις ὑφίσταται συνάφεια μεταξὺ δικῶν, ἐκκρεμῶν παρὰ διαφόροις δικαστηρίοις (ἄρθρ. 553 § 2 Πολ. Δικ.), οὐχὶ δὲ ὅταν προτείνεται συνάφεια πρὸς ἐτέραν δίκην, ἐκκρεμὴ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ. 48 (1886).

Ἡ ἔνστασις τῆς συναφείας, ὡς ἀναβλητικὴ (Π. Δ. 553), δὲν εἶναι τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος προτεινομένων· ὅθεν, μὴ προταθεῖσα ἐγκαίρως, καλύπτεται (Πολ. Δικ. 582 καὶ 160).

97 (1846).

§ 9

Ὁ ἀλλοδαπὸς ἀναιρεσεῖων δὲν ὑπόκειται εἰς ἐγγυοδοσίαν, ἂν ᾖναι ἐν τῇ δίκῃ ἐναγόμενος (Πολ. Δικ. 78). 31 (1877).

Ὁ ἀνακόπτων πρόσκλησιν πληρωμῆς Ταμία δὲν ἐπέχει τόπον ἐνάγοντος ἀλλ' ἐναγομένου, ἐπομένως, δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ἐγγυοδοσίαν, καίπερ ὢν ἀλλοδαπός (Πολ. Δικ. 78). 71 (1884).

Τὸ ἄρθρ. 78 Πολ. Δικ., ὀρίζον, ὅτι ἀλλοδαποί, ἐνάγοντες ἡμεδαπούς, οἰδουσιν εἰς τὸν ἐναγόμενον, κατ' αἴτησιν αὐτοῦ, ἀσφάλειαν ἕνεκα τῶν ἐνδεχομένων ζημιῶν καὶ ἐξόδων, δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ αἰτήσεως

ἀναιρέσεως. Πολλῶν δὲ μᾶλλον, ὅταν ἡ τοιαύτη ἀσφάλεια δὲν ἐζητήθῃ ἐνώπιον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων. 261 (1874).

Ἡ ἐνστάσις τῆς ἐγγυοδοσίας, προταθεῖσα ἐπ' ἀκροατηρίου μετὰ τὸ πέρας τῆς συζητήσεως, ἦτοι μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀγόρευσιν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ διαδίκου, εἶναι ἀπαράδεκτος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 553 Πολ. Δικ. 106 (1865).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 729 καὶ 733 Πολ. Δικ., ἐπὶ ὑποθέσεων, ἀφορῶσιν συναλλαγματικὰς, ὅσας παραπέμπονται ἐνστάσεις εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ εἶναι πιθανόν, ὅτι ὁ νικῶν διάδικος θέλει ἡττηθῇ ἐν τῇ τακτικῇ διαδικασίᾳ ἢ ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ θέλει καταστῇ ἀναξιώχρεως, ὁ ἐναγόμενος εἶναι δεκτὸς καὶ ἐφεσίμως νὰ προτείνῃ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐνάγοντος εἰς ἐγγυοδοσίαν, διότι τὰ ἐξ ὧν ἀπαρτίζεται ἡ αἰτήσις αὕτη περιστατικὰ δύνανται ν' ἀναφανῶσι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης. 278 (1883).

§ 10

Ἐκαστος τῶν διαδίκων ὀφείλει νὰ καταθέτῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου, 24 ὥρας πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, οὐχὶ μόνον τὰς ἐγγράφους αὐτοῦ προτάσεις ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα τῆς δικογραφίας ἐγγράφα (Πολ. Δικ. 555, 559, 580 καὶ 159). 66 (1870).

Ἡ μὴ ἔγκαιρος παρακατάθεσις τῶν προτάσεων καὶ αἱ γενόμεναι ἀκολουθῶς βελτιώσεις, ὡς μέσον ὑπερασπίσεως τῶν διαδίκων, ἐπιφέρουσι κατ' αἴτησιν τοῦ ἐτέρου τὴν εἰς ἄλλην συνεδρίασιν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως. 23 (1846).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 559, 580 καὶ 159 Πολ. Δικ. κατατίθενται μὲν πάντα τὰ διαδικαστικὰ ἐγγράφα 24 ὥρας πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδριάσεως, πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Δικαστηρίου, ἀλλὰ τούτου μὴ γενομένου, εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστηρίου ἀφῆκεν ὁ νόμος ν' ἀποφανθῇ, ἂν ὑπάρχῃ διὰ τοῦτο περίπτωσις ἀναβολῆς τῆς δίκης, αἰτήσῃ τῶν διαδίκων ἢ τοῦ Εἰσαγγελέως. 363 (1879) 139 (1883).

Ὑποχρεοῦνται οἱ διάδικοι νὰ καταθέτωσιν ἢ κοινοποιῶσι τὰς προτάσεις τῶν πρὸ τῆς συζητήσεως, κατὰ τὴν νόμιμον προθεσμίαν. Ἐπὶ προτάσεως δέ, ἂν παρέμειναν ἢ οὐ αἱ προτάσεις τοῦ διαδίκου εἰς τὸ γραφεῖον μέχρι τῆς συζητήσεως, ἐπαγομένου ὅρκου, ἀφίεται εἰς τὴν

κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου νὰ ἐπιβάλῃ ἢ μὴ αὐτόν, καὶ εἶναι περιττός, ἂν τὸ δικαστήριον πείθεται, ὅτι ἡ πρότασις αὕτη γίνεται ἐκ στρεψοδικίας. Ἀναβαλλομένης δὲ τῆς δίκης τούτῳ τῷ λόγῳ, παραίτιός ἐστιν ὁ δικηγόρος καὶ καθίσταται τιμωρητέος. 150 (1877).

Ὅτι ὑπεβλήθησαν καὶ παρακατετέθησαν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως προτάσεις, ἀρμόδιος νὰ βεβαιώσῃ εἶναι μόνος ὁ Γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου, παρέχων καὶ ἀντίγραφον τῶν προτάσεων, ἂν εἰσέτι ὑπάρχῃσι παρακαταθεθεῖναι ἐν τῷ γραφείῳ ἢ τοῦ περιέχοντος αὐτὰς πρακτικοῦ τῆς συνεδριάσεως, ἐπικεκυρωμένου ὑπ' αὐτοῦ, οὐχί δὲ ὁ δικηγόρος, ὅστις μόνον τὴν παρ' ἑαυτοῦ, ὡς δικηγόρου κατὰθεσιν ἐγγράφων δύναται νὰ βεβαιώσῃ καὶ οὐχί τὴν παρὰ τῷ δικαστηρίῳ γενομένην παρ' αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 559, 580 καὶ 246).

108 (1868).

Διατάξαντος τοῦ Προέδρου, ἐντὸς τοῦ δικαιώματός του, ὅπως ἡ ὑπόθεσις συζητηθῇ αὐθημερόν, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ πρὸ 24 ὥρῶν κατάθεσις τῶν προτάσεων καὶ ἐπομένως, δὲν χωρεῖ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ ἀναβολὴ τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως. 2 (1847).

Τὰ ἄρθρ. 87 καὶ 128 Ὁργ. Δικαστ. ὁρίζουσι τῶν νόμιμον τρόπον, καθ' ὃν βεβαιοῦται ἡ ἐν τοῖς δικαστικοῖς γραφείοις παράδοσις τῶν δικογράφων, ὅστις δὲν συνίσταται εἰς τὴν σημείωσιν ἐπὶ τῶν προτάσεων « Ἐλ. τὴν . . . », ἐπομένως, ἡ σημείωσις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον ἀποδείξιν τῆς καταθέσεως τῶν προτάσεων. 377 (1861).

Πᾶσα περὶ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ἀταξία ἢ ἑλλειψὶς δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἄλλως ἢ διὰ τῶν περιεχόντων τὴν ἔκθεσιν τῆς συζητήσεως ταύτης πρακτικῶν (Πολ. Δικ. 173). Ἐπομένως, ὁ λόγος τῆς μὴ ἐγκαίρου ὑποβολῆς τῶν προτάσεων δὲν ἀποδεικνύεται νομίμως διὰ τοῦ προσαχθέντος ἰδιαιτέρου πιστοποιητικοῦ τοῦ Γραμματέως, καίπερ πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ συντρεχούσης τῆς χρονολογίας, ἣν φέρει ἡ ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου τῶν μνησθεισῶν προτάσεων ὑπάρχουσα σφραγὶς τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου. 308 (1861).

Ἐκ τῆς πασιδύλου μακρᾶς παρ' ἡμῖν πράξεως προκύπτει, ὅτι δὲν τηρεῖται παρὰ τῶν Γραμματέων βιβλίον τῶν εἰσερχομένων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 128 § 1 τοῦ Ὁργαν. τῶν Δικαστηρίων, ἐπομένως, δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς τὸν διάδικον νὰ ἀποδεικνύῃ τὴν παρακατάθεσιν τῶν ἐγγράφων του καὶ ἰδίᾳ τῶν προτάσεών του διὰ τοιοῦτου ἀποδεικτικοῦ μέσου.

"Αρα, ἡ περὶ τοῦ ἀκριβοῦς τῆς ἀντιγραφῆς βεβαίωσις τοῦ Γραμματέως ἀναγκαίως προϋποτίθῃσιν οὐ μόνον τὴν τοῦ πρωτοτύπου ὑπαρξίν παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὸ πρωτότυπον τοῦτο ἀπέκτεψε τὸν τοιοῦτον χαρακτήρα, διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὑποβολῆς αὐτοῦ, κατὰ τὴν συζήτησιν. Ἐὰν δὲ ὁ ἀντίδικος τοῦ προσάγοντος ἰσχυρίζεται, ὅτι τὸ προσαγόμενον ἀντίγραφον ὁὐκ εἶναι ἀκριβές, ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 244 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων. 175 (1876).

§ 11

Τὸ ἄρθ. 560 Πολ. Δικ., καθ' ὃ πᾶς κληρονόμος δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τετράμηνον προθεσμίαν, ὅπως συντάξῃ ἀπογραφὴν κτλ. οὐδόλως ἐτροποποίησε τοὺς Ν. 10 καὶ 11 Π. (29. 2), οἵτινες ἐπιτρέπουσι καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς αὐτοκληρονόμους ν' ἀφίστανται τῆς κληρονομίας, ἂν εἰσέτι δὲν ἀνεμίχθησαν εἰς αὐτήν. 251 (1860) 453 (1866).

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 553 καὶ 560 Πολ. Δικ., ἡ τῆς νομίμου ὠφελείας τῆς ἀπογραφῆς ἔνστασις, δι' ἧς ὁ κληρονόμος δύναται ν' ἀπαιτήσῃ τετράμηνον ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας προθεσμίαν ὅπως συντάξῃ ἀπογραφὴν καὶ ἐκφρασθῇ περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ τῆς ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, δὲν ἀναπληροῦνται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ. 17 καὶ 18 (1863).

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 560 § 3, 553 § 5 καὶ 756 § 3 Πολ. Δικ. προκύπτει ἀριδῆλως, ὅτι ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 560 ὀριζομένη τετράμηνος προθεσμία, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἀναλξεως τῆς κληρονομίας, δὲν τρέχει αὐτοδικαίως κατὰ τοῦ ἀνενοχλήτου κληρονόμου, ἀλλ' ἀφορᾷ μόνον τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἴτε ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμῆς μεταξὺ θανειστῶν τοῦ ἀποθιώσαντος καὶ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, εἴτε προσκαλοῦνται οἱ τελευταῖοι ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κληρονομουμένου παρὰ τῶν θανειστῶν ἢ παρ' ἄλλων, τῶν ὁποίων τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῶν ἐπιδόξων κληρονόμων νὰ ἐκφρασθῶσι περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ ἀποβολῆς κληρονομίας, διότι τὸ μὲν ἄρθρ. 553 Πολ. Δικ. κατατάσσει τὴν περὶ συντάξεως ἀπογραφῆς αἴτησιν τοῦ κληρονόμου μεταξὺ τῶν ἀναβλητικῶν ἐνστάσεων καὶ ἐπομένως, ὑποτίθῃσι δίκην ἐκκρεμῆς, τὸ ἄρθρ. 560 ὀρίζει, ὅτι μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῆς ἀπογραφῆς ἄρχεται ἡ τῆς ἀπαντήσεως, τέλος δὲ τὸ ἄρθρ. 756 ὀρίζει, ὅτι ἡ προθεσμία τῆς

ἐφέσεως δὲν ἄρχεται κατὰ τῶν κληρονόμων εἰμὴ μετὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς διάσκεψιν καὶ ἀπογραφῆς προθεσμίας. 88 (1847) 97 (1875).

§ 12

Ὅπως ἐπιτραπῇ τὸ μέσον τῆς ἐπισχέσεως, ἀπαιτεῖται νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸν δικαστὴν ὠρισμένη περὶ τούτου πρότασις. 22 (1851).

Ἐφ' ὅσον ὁ ἐπὶ παραδόσει πράγματος ἐναγόμενος δὲν ἱκανοποιεῖται διὰ τὰς ἀνταγωνικὰς ἀπαιτήσεις του, ἔνεκα τῶν σχετικῶν πρὸς τὸ πρᾶγμα δαπανῶν, ἔχει δικαίωμα ἐπισχέσεως, ἡ τοιαύτη δὲ τοῦ ἐναγομένου ἀπαιτήσις δύναται νὰ προταθῇ, ἀνεξαρτήτως τοῦ εἶδους τῆς δίκης, εἴτε αὕτη εἶναι συνοπτική, εἴτε συνήθως, εἴτε ὠριμος πρὸς συζήτησιν ἡ κυρία δίκη, ἡ δὲ ἀνταγωγή χρήζει μακροῦς διαδικασίας.

65 (1883).

§ 13

Ναὶ μὲν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 563 Πολ. Δικ., ἡ περὶ παραγραφῆς ἔνστασις ἀποφασίζεται πρὸ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ἐὰν τὸ δικαστήριον, παραδεξάμενον τὴν περὶ παραγραφῆς ἔνστασιν, προβῇ καὶ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως, διότι ἡ ἐξέτασις τῆς οὐσίας θεωρεῖται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὡς τυχαία.

328 (1874).

Ἡ ἔνστασις τῆς παραγραφῆς δεόν νὰ προτείνηται κατὰ τὴν πρῶτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίαν (Πολ. Δικ. 582, 160 καὶ 170)· μεταγενεστέρως τυγχάνει ἀπαράδεκτος.

46 καὶ 92 (1858)

10 καὶ 467 (1866) 359 (1867) 308 καὶ 243 (1883) 72 (1888).

Ἡ ἔνστασις τῆς παραγραφῆς τοῦ Λογιστικοῦ νόμου εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινομένη μετὰ τὴν πρῶτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίαν.

148 (1878) 30 καὶ 105 (1887).

Διὰ τῆς προτάσεως τῆς τριακονταετοῦς παραγραφῆς δὲν ὑπονέμειται προταθεῖσα καὶ ἡ πενταετής.

148 (1878).

§ 14

Ὁ συμψηφισμὸς προτείνεται καὶ κατὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως πρὸς ματαίωσιν αὐτῆς καὶ ἀπόσβεσιν τῶν ἀμοιβαίων χρεῶν.

357 (1853) 5 (1871).

Ἡ ἐνστάσις τοῦ συμψηφισμοῦ, καίπερ ὑπὸ τὸν τύπον ἀνταγωγῆς προ-
τεινομένη ἐνώπιον τῶν Ἑφετῶν, εἶναι παραδεκτὴ καὶ δέον νὰ ἐξετασθῇ.
34 (1854).

Ἡ ἀνταπαίτησις ἱσῆς χρηματικῆς ποσότητος πρὸς ἀπόρριψιν τῆς
ἀγωγῆς, ἀποτελοῦσα τὴν τοῦ συμψηφισμοῦ ἐνστάσιν, δὲν εἶναι ἀνάγκη
νὰ προταθῇ δι' ἀνταγωγῆς, κατὰ τὰ ἄρθρ. 160, 543, 541, 544 καὶ
563 Πολ. Δικ., ἀλλὰ δύναται νὰ προταθῇ καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προ-
τάσεων καὶ ἐνώπιον τῶν Ἑφετῶν τὸ πρῶτον, ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ
ἄρθρ. 747 Πολ. Δικ. 186 (1851) 241 (1853) 16 (1858).

Ἡ περὶ συμψηφισμοῦ ἐνστάσις, ὡς περιέχουσα βάσιν ἰδίας ἀπαιτή-
σεως, δὲν δύναται κατὰ πρῶτον νὰ προταθῇ ἐνώπιον τῶν Ἑφετῶν
(Πολ. Δικ. 747). 142 (1882).

Ἡ ἐνστάσις τοῦ συμψηφισμοῦ δύναται καὶ παρεμπιπτόντως νὰ προ-
ταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς κυρίας δίκης καὶ νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ
δικαστηρίου, ὡς συναφῆς πρὸς αὐτήν (ἄρθρ. 233 καὶ 234 τῆς Πολιτ.
Δικονομίας). 137 (1886).

Ἡ ἐνστάσις τοῦ συμψηφισμοῦ ἀποτελεῖ παρεμπιπτόντως τῆς κυρίας
ὑποθέσεως ζήτημα, πρὸ τῆς λύσεως τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἐπιδι-
κασθῇ ἡ ἀγωγή (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 225, 227, 551 καὶ 563).
265 (1868).

Ὅπως ἀντιταχθῇ ἀπαίτησις τις, περὶ ἧς ἐξεδόθη δικαστικὴ ἀπόφα-
σις, εἰς συμψηφισμὸν δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιδιοθῇ αὕτη πρὸς τοὺς καθ'
ὧν προτείνεται ὁ συμψηφισμὸς μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν πρὸ τῆς
ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς. 357 (1880).

Ὁ συμψηφισμὸς προτείνεται καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅταν αἱ τῶν
πιστωτῶν καὶ ὀφειλετῶν ἀμοιβαῖαι ἀπαιτήσεις ᾗναι ἀναμφισβήτητοι,
ῥορισμέναι καὶ ἐκκαθαρισμέναι.

167 (1850) 208 (1854) 352 (1857) 137 (1867).

Δὲν ἀπαιτεῖται, κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν, ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου
νὰ ὑποβάλληται ἡ ἐνστάσις τοῦ συμψηφισμοῦ ἐκκαθαρισμένη, ἐπομέ-
νως, καὶ κατ' ἀπαιτήσεως ἐκκαθαρισμένης χωρεῖ συμψηφισμὸς ἀπαι-
τήσεως ἀνεκκαθαρίστου. Μόνον δὲ, ὅταν ἡ κυρία ἀπαίτησις ᾗναι ῥο-
ριστός, ἡ δὲ πρὸς συμψηφισμὸν ἀντιτασσομένη χρήζει μακροῦς διαδικα-
σίας, παραπέμπεται ἡ τελευταία εἰς ἰδιαίτεραν συζήτησιν.

352 (1857) 239 (1863) 128 (1872) 183 (1884).

Ὅταν ἡ ἀγωγή ᾖ ὥριμος, ἡ δὲ ἔνστασις τοῦ συμφηρισμοῦ χρηζή μακρᾶς διὰ τὸ πολὺπλοκὸν διαδικασίας, τότε ἐπιδικάζεται ἡ ἀγωγή, ἡ δὲ ἔνστασις τοῦ συμφηρισμοῦ παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν (N. 14 § 1 Kōd. (4. 31) καὶ Πολ. Δικ. 227 καὶ 228).

267 (1888).

Ἡ διάταξις τοῦ N. 14 Kōd. (4. 31), ἀναγομένη εἰς τὴν διαδικασίαν, κατηργήθη ὑπὸ τῆς Πολ. Δικον., καθ' ἣν μόνον ἐπὶ δικῶν, ἀφορισῶν συναλλαγματικῶν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν, δὲν ἐπιτρέπονται ἐνστάσεις ἀνεκαθάριστοι, ἐπομένως, καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς δίκας τὸ ἀνεκαθάριστον τῆς ἐνστάσεως ἢ τῆς ἀνταγωγῆς δύναται μὲν νὰ ᾖ λόγος χωρισμοῦ ἢ ἀναβολῆς, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀπαρადέκτου. 165 (1881).

§ 15

Ἡ ἔνστασις τοῦ δεδικασμένου δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἐγκαλοῦντος, ἐὰν χρησιμεύῃ ὡς ὑπεράσπισις κατὰ τῆς ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. 747). 32 (1854).

Οὐδεὶς νόμος κατατάσσει τὴν τοῦ δεδικασμένου ἔνστασιν μετὰ τῶν ἐνστάσεων τῆς δημοσίας τάξεως, οὔτε συγχωρεῖ τὴν κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν πρότασιν αὐτῆς. 65 (1858) 215 (1883).

Προταθείσης δὲ τῆς ἐνστάσεως ταύτης μετὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου συζήτησιν καὶ ἔνεκα τούτου ἀπορριφθείσης ταύτης ὡς ἀπαρადέκτου, οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει τὸ ἄρθρον 747 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ προϋποτίθῃσι τὴν κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν πρότασιν τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως καὶ ὑποστήριξιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως. 215 (1883).

§ 16

Τὸ δικαστήριον, τὸ δικάζον τὴν ἀγωγήν, ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ δικάσῃ καὶ τὴν ἔνστασιν, ἐκτὸς ἂν αὕτη ἀνήκῃ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα ἐξαιρετικῶν δικαστῶν. ὥστε, προτεινομένου, ὅτι ἡ ἐταιρία, ἥς ἡ διάρκεια συνωμολογήθη ὠρισμένως, κακῶς διελύθη ὑπὸ τῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων παρὰ τὸ καταστατικόν, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ τούτου, οὐχὶ δὲ ν' ἀπορρίψῃ τὴν πρότασιν ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι δὲν ἠγέρθη πρότερον ἀγωγή ἀκυρώσεως τῆς πράξεως τῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων. 168 (1879).

Ἡ πρότασις, ὅτι ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος, διότι μόνις ἐυροκολλήθη ἢ ἀπόφασις, ἀφηρεῖται αὕτη παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀντιδίκου, δύναται νὰ προταθῇ καὶ δι' ἐνστάσεως, διότι πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ προταθῇ δι' ἀγωγῆς, δύναται νὰ προταθῇ καὶ δι' ἐνστάσεως.

120 (1848).

Κατ' οὐσιώδη ἀρχὴν τῆς ὑπερασπίσεως, καθιερωμένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 551 Πολ. Δικ., ὅ,τι δύναται τις νὰ προτείνῃ δι' ἀγωγῆς, δύναται, ἐναγόμενος ὢν, νὰ προτείνῃ καὶ δι' ἐνστάσεως κατὰ τῆς ἀγωγῆς· οὕτως ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ὁ ἐναγόμενος δύναται νὰ προτείνῃ καὶ τὴν εἰσωνικότητα τῆς ἀγοραπωλησίας καὶ τὴν ἐνστασιν τοῦ δόλου.

165 (1868).

Ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας κατηρτίσθη νέα σύμβασις, ἀνατρέψασα τὴν πρώτην περὶ ἀγοραπωλησίας, ἀποτελεῖ, κατὰ τὰ ἄρθρα 345 καὶ 351 Πολ. Δικ., ἐνστασιν, καταργουσαν διὰ παντός τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἐνάγοντος, καὶ οὐχὶ ἄρνησιν τῆς ἀγωγῆς καὶ ἐπομένως, δεόν νὰ διαταχθῇ ἰδίᾳ ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. 344). 186 (1889).

Ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πρότασις ἀπαραδέκτου περὶ ἐκάστου, μὴ προταθέντος ἐν προηγουμένη συζητήσῃ, ἰσχυρισμοῦ, ἢ δὲ γενικῇ περὶ τοῦ ὅτι, πᾶς ἰσχυρισμός τοῦ ἀντιδίκου εἶναι ἀπαραδέκτος, δεόν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅψιν (Πολ. Δικ. 552 § 1).

80 (1877).

Προτεινομένης ἐνστάσεως ἀπαραδέκτου ἰσχυρισμοῦ τινος, ὡς μὴ προταθέντος ἐν τῇ πρώτῃ συζητήσῃ, ἐνῶ ἐπρότεινεν ὁ διάδικος τοῦτον κατὰ τὴν δευτέραν, καὶ δεὺν ἀπεκρούσθη ὡς ἀπαραδέκτος, δεόν κατ' ἀντένστασιν νὰ προταθῇ, ὅτι ἐκαλύφθη ἡ ἐνστασις τοῦ ἀπαραδέκτου.

129 (1878).

Ἡ παρεμπίπτουσα αἵτησις δεὺν καθίσταται ἀπαραδέκτος, ἂν δεὺν προταθῇ εἰς τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσιν τῶν Πρωτοδικῶν· ἀρκεῖ νὰ προταθῇ ἐνὸςψ ἢ κυρίᾳ αἵτησις εἶναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου καὶ πρὶν ἢ ἐκδοθῇ ἡ ὀριστικὴ αὐτοῦ ἀπόφασις. 229 (1857).

§ 17

Ἐνστασις, μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν, εἶναι ἀπαραδέκτος, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 160 Πολ. Δικ. 31 (1875).

Οὐ μόνον αἱ ἀναβλητικαὶ ἀλλὰ καὶ αἱ ἀνατρεπτικαὶ ἐνστάσεις δεόν νὰ προτείνωνται κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίαν (Πολ.

160)· τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ ἀμφισβήτησις κατὰ τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων, ὅτι δὲν εἶναι συντεταγμένα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους. 131 (1855).

Καὶ αὐταὶ αἱ ἐνστάσεις περὶ ἐπιδόσεως τῶν δικογράφων δεόν νὰ προτείνωνται, ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ, κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν. 13 (1856).

Δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον ὡς λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ἡ ἀγωγή εἶναι ἀπαράδεκτος, μὴ δοθείσης ἐγγράφου παραγγελίας πρὸς ἐπίδοσιν αὐτῆς, διότι ἡ ἐνστασις αὕτη δὲν ἐνδιαφέρει τὴν δημοσίαν τάξιν. 1 (1882).

Ἡ ἐνστασις, ὅτι κακῶς ἐκοινοποιήθη δικόγραφόν τι τῷ Ταμίᾳ ἀντὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως, δεόν, ἐπομένως, νὰ προτείνεται κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν (Πολ. Δικ. 202). 209 (1888).

Ἡ μὴ τήρησις τῆς περὶ κοινοποιήσεως ἐπιταγῆς διατάξεως δὲν προσβάλλει τὴν δημοσίαν τάξιν, ἐπομένως, ἡ ἔλλειψις αὕτη, μὴ προταθεῖσα πρωτοδίκως, καλύπτεται. 217 (1883).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 533 Πολ. Δικον., καθ' ἣν τὸ διεκδικούμενον πρᾶγμα δεόν νὰ περιγράφηται ἀκριβῶς, καθιερώθη ἀπλῶς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἐναγομένου· ὅθεν, δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως, ὥστε ἡ σχετικὴ ἐνστασις νὰ ἦναι δεκτὴ καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον.

13 καὶ 18 (1848) 277 (1856) 411 (1866).

Ἡ κατὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς πρότασις περὶ δαπανῶν εἶναι ἀπαράδεκτος, ἂν δὲν εἰσαχθῇ ἀνταγωγικῶς, τὸ βραδύτερον, κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν (Πολ. Δικ. 564 § 2). 84 (1854).

Ἡ ἐνστασις, ὅτι ἡ ἀγωγή εἶναι ἄκυρος, ὡς μὴ περιέχουσα τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἐξ ὧν προέκυψεν ἡ κυριότης τῶν δικαιοπαρόχων τοῦ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος κληρονομουμένου, εἶναι ἀπαράδεκτος, μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν (Πολ. Δικ. 202). 228 (1885).

Τὸ ἀόριστον τῆς ἀγωγῆς δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης ἢ καὶ ἐφεσίμως, ἅτε μὴ οὐσῆς τῆς ἐνστάσεως ταύτης δημοσίας τάξεως, ἀλλ' ἀφορώσης μόνον τὸ συμφέρον τοῦ ἐναγομένου. 277 (1856).

Τὸ ἀόριστον τῆς προκλήσεως πρὸς ἀγωγὴν ἔνεκα μὴ ἀκριβοῦς περιγραφῆς τοῦ ἀντικειμένου δὲν προτείνεται κατ' ἐφεσιν τὸ πρῶτον, διότι

δὲν ἐνδιαφέρει τὴν δημοσίαν τάξιν.

76 (1875).

Πρώτασις περὶ τόκου, ἢ αἵτησις περὶ τόκων πρὸ τῆς ἀγωγῆς, κατὰ πρῶτον μετὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν γενομένη εἶναι ἀπαράδεκτος.

216 (1838) 218 (1850) 199 (1855).

Ἐὰν πρόκειται περὶ παρακολουθήματος τῆς κυρίας προτάσεως τοῦ ἐνάγοντος ἢ ἐναγομένου (οἷον περὶ τόκων μετὰ τὴν ἀγωγὴν) δύναται νὰ γίνη ἡ πρότασις, ἐνόσω ὑπάρχει ἐκκρεμῆς ἡ κυρία ὑπόθεσις εἰς τὸν πρῶτον βαθμόν.

229 (1857).

Ἡ ἐνστασις ὅτι ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ δὲν ἐκοινοποιήθη τῷ ὀφειλέτῃ δὲν προτείνεται κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

267 (1869).

Ἡ ἐνστασις αὕτη προτείνεται καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον, καθὼς δυναμένη καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ προβληθῇ, κατὰ τὰ ἄρθρ. 807 § 5 καὶ 201 Πολ. Δικ.

106 (1872).

Ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ὠρισμένοι γαιῶν εἰσιν ἐθνικαί, εἶναι καθαρῶς πραγματικὸς καὶ οὐχὶ νομικὸν ἐπιχείρημα καὶ ὡς τοιοῦτος ὑπάγεται εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ ἄρθρ. 160 Πολ. Δικ.

50 (1871).

Ἡ ἐνστασις εἰκονικότητος, δι' ἧς δὲν προσβάλλεται ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἐγγράφου ἀλλ' ἀμφισβητεῖται ἡ ἀλήθεια τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, μὴ ἀναγομένη εἰς τὰς ἐνστάσεις, περὶ ὧν πραγματεύονται τὰ ἄρθρα 396, 505, 437 καὶ 391 Πολ. Δικ., δεόν νὰ προταθῇ ἐγκαίρως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 160 Πολ. Δικ.

24 (1873) 310 (1887).

Αἱ κατὰ τῶν δημοσίων ἐγγράφων προτεινόμεναι ἀκυρότητες δὲν δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν (Πολ. Δικ. 160, 170 καὶ 747).

29 καὶ 196 (1874).

Ἡ ἐνστασις ἀκυρότητος, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὠρισμένη διαθήκη δὲν ἐδημοσιεύθη νομίμως, οὔτε ἐνστασις νομιμοποιήσεως εἶναι, οὔτε τὴν δημοσίαν τάξιν ἀφορᾷ, ὅπως γίνη δεκτὴ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν.

256 (1874).

Ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι τὰ ἐγγράφα τῆς ιδιοκτησίας δάσους διεκδικουμένου δὲν ὑπεβλήθησαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ Β. Δ. τῆς 19 Δεκεμβρίου 1836 δεόν νὰ προταθῇ κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τῶν Πρωτοδικῶν, δὲν εἶναι δὲ δημοσίας τάξεως ἡ ἐνστασις αὕτη, ὡς ἀφορῶσα ὅλως ἰδιωτικὸν συμφέρον τοῦ Δημοσίου.

31 (1875).

"Ενστασις ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ, μὴ προταθεῖσα πρωτοδικως, μὴδὲ ἀναγομένη εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐνστάσεων ἐκείνων, αἵτινες προτείνονται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, καθίσταται ἀπαράδεκτος (συνεπεῖα σχετικῆς ἐνστάσεως περὶ ἀπαραδέκτου τοῦ ἀντιδίκου τοῦ προτείνοντος), προταθεῖσα παρ' Ἐφέταις τὸ πρῶτον.

64 (1876).

Ἡ τῆς διζήσεως ἐνστασις δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν.

198 (1878).

Τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι ὁ ἀνήλικος ἐκ τῆς ἀδίκου εἰσπράξεως τοῦ ἐπιτρόπου του οὐδαμῶς κατέστη πλουσιώτερος, ὀφείλει νὰ προτείνη ὁ ἐναγόμενος κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν.

265 (1879).

Ἡ ἀκυρότης ἀγωγῆς, δι' ἧς ἔλλειψιν δεσμοῦ ὁμοδικίας, προτείνεται κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν, ἀπορριφθεῖσα δὲ καὶ μὴ ἐπαναληφθεῖσα ὕστερον κατὰ τὴν ἐφεσίμωμον δίκην, καλύπτεται καὶ δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ Β' Τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου, μετὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου.

506 (1879).

Ἡ πρότασις, ὅτι οἱ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως ἠδύναντο μόνοι νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἐκποίησην τῶν κτημάτων τοῦ πτωχεύσαντος, μὴ ἀποτελοῦσα ἐνστασιν νομιμοποιήσεως, ἀλλ' ἀκυρωτικὸν λόγον τῆς πωλήσεως, εἶναι ἀπαραδέκτος, γενομένη τὸ πρῶτον διὰ τῆς ἐφέσεως.

220 (1880).

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 189 Ἐμπορ. Νόμου ἐνστασις περὶ ἐκπροθέσμου τῆς ἀγωγῆς δέον νὰ ὑποβάλληται κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν, ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου (Πολ. Δικ. 160).

41 (1882).

Ἡ ἐνστασις τοῦ Ἀναστασιανοῦ Νόμου ἐρείδεται εἰς πραγματικὰ γεγονότα, ἅτινα δέον, ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου, νὰ προταθῶσι κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν (Πολ. Δικ. 160).

31 (1885) 160 (1886).

Ἡ ἐνστασις τῆς ἐξοφλήσεως, μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν εἶναι ἀπαραδέκτος (Πολ. Δικ. 160).

37 (1890).

§ 18

Αἱ μετὰ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν γενομέναι ἐνστάσεις (π. χ. τοῦ δεδίκασμένου) προτείνονται καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον.

94 (1875).

§ 19¹

Ἐνστάσεις, ἀφορῶσαι τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἔτι καὶ κατ' ἔφεσιν. 11 (1843).

Τὸ ζήτημα, ἂν ἐδημοσιεύθῃ νόμος τις προσηκόντως, ὀφείλει ὁ δικαστὴς καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετάσῃ (Ἀστ. Νόμου ἄρθρ. 1). Ἐπομένως, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 160 Πολ. Δικ., ὁ διάδικος κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης δύναται νὰ προτείνῃ, ὅτι νόμος τις δὲν ἐδημοσιεύθῃ προσηκόντως, δὲν ἀντίκειται δὲ εἰς τοῦτο τὸ ἄρθρ. 747 § 2 Π. Δ.

232 (1876).

Κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ὡς ἐκ τοῦ νόμου δὲν ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν τόκου, διότι ὁ ἰσχυρισμός οὗτος ἀφορᾷ νομικὴν διάταξιν.

125 (1889).

Τὸ τῆς εὐπορίας εὐεργέτημα εἶναι δεκτὸν κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐκτέλεσιν (ἄρθρ. 160 Πολ. Δικ. καὶ Ν. 17 καὶ 18 Π. (24. 3)· οὐδὲ ἀπαιτεῖται ν' ἀποδεικνύηται, ὅτι μετὰ τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ ἤλθεν ἡ ἀπορία, ὅπως γίνῃ δεκτὴ ἡ πρότασις, μὴ πρωτοδικῶς ὑποβληθεῖσα.

142 (1882).

Ἡ ἔνστασις τῆς ἀριστίας δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 160 καὶ 202 Πολ. Δικ., ἅτινα ἀναγνωρίζουσιν ὡς παραδεκτὰς εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης τὰς ἐνστάσεις, αἵτινες δύνανται νὰ παρέξωσι λόγον ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως ἢ νὰ προταθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος.

148 (1847).

Δύναται νὰ ζητηθῶσιν οἱ καρποὶ καὶ διὰ τῶν μεταγενεστέρων ἐγγράφων προτάσεων καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 747 Πολ. Δικ., διότι ἡ τῶν καρπῶν ἀπαίτησις εἶναι παρακολουθήματα τῆς περὶ ἀποδόσεως τῶν κτημάτων ἀπαιτήσεως, ἀποτελούσης τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς.

12 (1846).

Κατὰ πᾶσαν στάσιν δύναται νὰ προταθῇ, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἔχων συγκληρονομίαν ἐν αὐτῷ τῷ κτήματι, ν' ἀπαίτησῃ τὸ ὅλον διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ, ὅτι αὕτη εἶναι ἀνατρεπτικὴ τῆς οὐσίας

¹ Κατὰ τὸ ἄρθρ. 16 Πολ. Δικ., ὅσαι ἐνστάσεις δύνανται νὰ προταθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος δύναται νὰ προταθῶσι καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. Ὁθεν ὁρ. καὶ λέξις 4. παραγγέλλεται σελ. 245 καὶ ἐπ.

καὶ ἀφορᾷ τὴν νομιμοποίησιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 68 καὶ 160).
34 (1843) 124 (1853) 321 (1860).

ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ ΔΙΚΑΣΤΟΥ

Περίληψις.

- § 1. Λόγοι ἐξαίρεσεως.
- § 2. Πρότασις τῆς ἐξαίρεσεως.
- § 3. Κοινοποίησις τῶν λόγων τῆς ἐξαίρεσεως καὶ διαδικασία.
- § 4. Παραπομπή ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον.

§ 1

Ἐκτός τῶν ἐν ἄρθρῳ 36 Πολ. Δικ. ρητῶς ἀναφερομένων δικαστικῶν ὑπαλλήλων δύναται νὰ ἐξαίρεθῇ καὶ ὁ κατὰ παραγγελίαν ἄλλου δικαστηρίου ἐνεργῶν ὡς εἰσηγητής, διότι καὶ οὗτος ἐκπληροῖ δικαστικὰ καθήκοντα. 193 (1848).

Ὁ δικαστής, ὢν μέτοχος ἐταιρίας διαδίκου ἐν τινὶ δίκῃ, ἐξαίρεται (Πολ. Δικ. 36 § 1). 18 (1835).

Ἡ ιδιότης τοῦ δικαστοῦ, ὡς μετόχου ἀνωνύμου ἐταιρίας, ἐνεχομένης εἰς τὴν δίκην, δὲν ἀρκεῖ καθ' ἑαυτὴν ν' ἀποτελέσῃ τὸ συμφέρον αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὅπερ ὁ νόμος παραδέχεται ὡς λόγον ἐξαίρεσεως διότι μόνον ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὁ δικαστής ἔχει ὅπως οὖν ἄξιον λόγου ἀριθμὸν μετοχῶν ἢ ἡ δίκη, ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς ἢ σχετικῶς πρὸς τὰ κεφάλαια τῆς ἐταιρίας ἐνδιαφέρει ἰδιαζόντως αὐτόν, δύναται ἢ ἐκθασίς τῆς νὰ ἐπιφέρῃ ὅπως οὖν ἄξιαν λόγου βλάβην ἢ ὠφέλειαν εἰς τὸν μέτοχον δικαστήν. 64, 65 καὶ 66 (1885).

Ὁ δικαστής εἶναι ἐξαίρετός μόνον, ὅσάκις αὐτὸς οὗτος ἔχει συμφέρον ἄμεσον ἢ ἔμμεσον, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ἔχωσι τοιοῦτο συμφέρον. 95 (1847).

Ἐὰν ὁ εἰσαγγελεὺς ᾖ συγγενὴς τοῦ διαδίκου εἰς βαθμὸν ἀπηγορευμένον, δὲν ἀκυροῦται ἐντεῦθεν ἡ ἀπόφασις, ἀφοῦ δὲν προτείνεται, ὅτι ἐξηρέθη κατ' αἴτησιν ἢ αὐτεπαγγέλτως. 306 (1887).

Δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως δικαστοῦ, ὅτι ὑπέγραψεν ὡς μάρτυς ἐν τινὶ συμβολαίῳ, συνταχθέντι μεταξὺ τῶν διαδίκων. Τὸ ἄρθρ. 36

§ 4 Π. Δικ. ὀρίζει, ὅτι ὑπάρχει λόγος ἐξαίρεσεως τοῦ δικαστοῦ, ὅταν οὗτος ἐξητάσθῃ ὡς μάρτυς ἐπὶ τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως. 50 (1836).

Ὁ νόμος ἐν ἄρθρ. 36 § 4 ἐννοεῖ συμβουλευτὴν νομικὴν, διδομένην εἰς τινὰ τῶν διαφερομένων μετ' ἀκριβοῦς γνώσιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ κατ' αὐτοῦ ὑπόνοια, ὅτι προκατελημμένος ὢν ὑπὸ τῆς γνώμης, ἣν ἄπαξ ἐξέφρασε, δὲν θέλει δικάσῃ μετὰ τῆς προσηκούσης ἀμεροληψίας, οὐχὶ δὲ προτροπὴν φιλικὴν περὶ συμβιβασμοῦ ἢ παροδικὴν τινὰ γνώμην. 95 καὶ 126 (1837) 58 (1845).

Δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως, ὅτι ὁ δικαστὴς ἔλαβε μέρος εἰς ἀπόφασιν, δι' ἧς κατεδικάσθη τις εἰς ἀποζημιώσιν ἢ ἐξοδα, προκειμένου νὰ δικασθῇ ἐνώπιόν του ἢ ἐντεῦθεν ἀναφυσῇ περὶ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης δίκη. 51 (1836).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου, δεόν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξαιρετέος ὁ δικαστὴς, μόνον ὡςάκις μετέσχε τῆς ἐκδικάσεως τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὡς μέλος ἄλλου δικαστηρίου καὶ γενομένης χρήσεως ἐνδίκου τινὸς μέσου (εἴτε ἐφέσεως, εἴτε ἀναιρέσεως) κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἣν ἐξέδωκε, τυχὼν ὁ αὐτὸς δικαστὴς νὰ γίνῃ μέλος τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἐπανέρχῃται ἢ ὑπόθεσις εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον, οὗτινος ἐτύγχανε μέλος ὁ δικαστὴς. 272 καὶ 289 (1839) 13 (1845).

Τούτο δὲ ἀφορᾷ οὐ μόνον τοὺς δικαστὰς ἀλλὰ καὶ τοὺς εἰσαγγελεῖς, ὅτε ῥητῶς ἐν ἄρθρ. 36 περιλαμβανομένους. 272 (1839).

Ὁ λαθὼν μέρος ὡς δικαστὴς ἐν τῇ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀποφάσει δύναται νὰ ἐξαιρεθῇ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης (Πολ. Δικ. 36 § 5). 2 καὶ 3 (1835).

Μόνον ὁ δικαστὴς, ὁ ἐκδούς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ἐξαιρεῖται νὰ δικάσῃ τὴν κατ' ἐφεσιν δίκην (Πολ. Δικ. 36 § 5), ὁ δὲ ἐκδούς τὴν κατ' ἐφεσιν ἀπόφασιν δὲν ἐξαιρεῖται νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης αἴτησιν ἀναιρέσεως. 280 (1877).

Δὲν κωλύεται ἐκ τοῦ νόμου νὰ λάβῃ μέρος ὡς δικαστὴς εἰς τὸ κατὰ παραπομπὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου δικάζον Ἐφετεῖον ὁ λαθὼν μέρος ὡς δικαστὴς ἐν τῇ ἀποφάσει, ἥτις ἀνηρέθη, μὴ ἀναγράφοντος τοῦ ἄρθρ. 36 Πολ. Δικ. ταιούτον λόγον ἐξαίρεσεως. 378 (1880).

Αἱ ἀπειλαὶ τοῦ διαδίκου πρὸς τὸν δικαστὴν, ὧν ἕνεκεν οὗτος κατεμήνυσεν ἐκεῖνον, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν, ὡς ἀποτελοῦσαι ἔριδα, διδουσαν χώραν εἰς ἐξαιρέσιν τοῦ δικαστοῦ, ἄλλως ἢθελε συμβῇ τὸ

ἄτοπον ὁ διάδικος νὰ ἐξυβρίζη τὸν δικαστὴν, ὅπως ἐπιτυχάνῃ τὴν ἐξαίρεσιν αὐτοῦ. 50 (1836).

Οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως δικαστοῦ, ὄντες τοῦ στενοῦ δικαίου δὲν ἀναπληροῦνται, καθ' ὅς περιπτώσεις ὁ νόμος σιωπᾷ. 180 (1838).

Ἡ μεταξὺ ὁμοδίκων δίκη εἶναι ἀδιαίρετος, ἐπομένως, ἐπὶ ἐξαίρεσεως δικαστοῦ, τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἑτέρου τῶν ὁμοδίκων, οὗτος δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως ὡς πρὸς τὸν ἕτερον ὁμόδικον. 169 (1838).

§ 2

Ἡ ἐξαίρεσις δικαστοῦ γίνεται εἴτε τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἰδίου, εἴτε τῇ αἰτήσῃ τινὸς τῶν διαδίκων, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 36 Πολ. Δικ., οὐδέποτε ὅμως δύναται νὰ αἰτηθῇ ἡ ἐξαίρεσις δικαστοῦ παρὰ τρίτου, μὴ διαδίκου ἐν τῇ δίκῃ. Ταῦτα ἐφαρμόζονται, κατὰ τὰ ἄρθρ. 36 καὶ 42 Πολ. Δικ., καὶ ἐπὶ τῆς περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως. 173 (1838).

Κατὰ τὰς περὶ ἐξαίρεσεως τῶν δικαστῶν διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, τότε μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς νομίμως γενομένη ἡ περὶ ἐξαίρεσεως πρότασις, ὅταν αὕτη ὑποβληθῇ παρὰ τοῦ προσήκοντος προσώπου καὶ κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ὁρισμένον χρόνον καὶ τύπον καὶ ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς. Ἐπομένως, αἰτήσεις περὶ ἐξαίρεσεως τοῦ δικάζοντος Εἰρηνοδίκου, προταθεῖσαι ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ προφορικῶς, θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη. 244 (1855).

Ἡ ἐνστάσις τῆς ἐξαίρεσεως δικαστοῦ προτείνεται πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστάσεως καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος, ἄλλως εἶναι ἀπαράδεκτος. 51 (1836).

Ὁ λόγος ἐξαίρεσεως δικαστοῦ δεῖν νὰ προβληθῇ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συζητήσεως, ἄλλως καθίσταται ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. 39).

35 (1862) 137 (1866).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 39, συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 40 Πολ. Δικ., αἱ κατὰ τῶν δικαστῶν ἐξαίρεσεις προτείνονται πρὶν ἢ ἐκουσίως ἀναλάβῃ ὁ προτείνων τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, ἥτοι ὁ μὲν ἐνάγων πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὁ δὲ ἐναγόμενος πρὶν ἐπιχειρήσῃ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἔνδικον πράξιν. 10 (1835) 45 (1872).

Δύνανται δὲ νὰ προταθῶσι καὶ βραδύτερον, μόνον ὅταν οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως προήλθον μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς διαδικασίας ἢ ἐγένοντο μετὰ ταῦτα γνωστοὶ εἰς τὸν διάδικον. 24 (1835) 60 (1847) 45 (1872).

Ἡ αἴτησις περὶ ἐξαίρεσεως δικαστοῦ ἐγχειρίζεται εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου (Πολ. Δικ. 41 καὶ 42).

358 (1884).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 41 Πολ. Δικ., οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως δεόν νὰ περιέχωνται ἐν τῇ σχετικῇ αἰτήσῃ καὶ νὰ ᾖναι βεβαιωμένοι.

71 (1836) 159 (1838).

Ὅπως γίνῃ δεκτὴ αἴτησις ἐξαίρεσεως, δεόν οἱ προτεινόμενοι λόγοι νὰ βεβαιῶνται δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων εἴτε διὰ τῆς ὁμολογίας τῶν δικαστῶν, ὧν προτείνεται ἡ ἐξαίρεσις. 139 (1837).

Ἄν ὑπάρχῃ βεβαιώσεις, πιθανολογοῦσα τὰ περιστατικά, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ τῆς ἐξαίρεσεως αἴτησις, δύναται νὰ ἐπιβληθῇ κρείττων ἀπόδειξις περὶ τῶν λόγων τῆς ἐξαίρεσεως.

1 (1841).

Ὅριζοντος τοῦ ἄρθρ. 41 Πολ. Δικ., ὅτι οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως δεόν νὰ ᾖναι βεβαιωμένοι, ἔπεται, ὅτι ἡ ἀπλὴ ἐγκλησις κατὰ τινος δικαστοῦ μετὰ τὴν ἐναρξιν μάλιστα τῆς δίκης, δὲν εἶναι λόγος ἀποχρῶν πρὸς ἐξαίρεσιν ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ αἱ πράξεις, δι' αἷς ἐγένετο ἡ ἐγκλησις, νὰ ᾖναι προσηκόντως βεβαιωμένοι.

32 (1845).

Προτεινομένης τῆς ἐξαίρεσεως δικαστοῦ λόγῳ ἔχθρας, δεόν νὰ ἀναφέρονται ὠρισμένως καὶ τὰ γεγονότα ἢ περιστατικά, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἔχθραν, ἄλλως ἡ πρότασις ἀπορρίπτεται ὡς ἀόριστος. 161 (1881).

§ 3

Ἡ πρὸς τοὺς ἐξαιρουμένους δικαστὰς γενομένη κοινοποίησις παρ' ἀναρμοδίου ἀρχῆς δὲν παράγει ἀποτελέσματα.

49 (1843).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 43 Πολ. Δικ. προκύπτει μὲν, ὅτι ἡ αἴτησις τῆς ἐξαίρεσεως δεόν νὰ κοινοποιῇται αἰέποτε παρὰ τοῦ ἐξαιρουμένου πρὸς τὸν ἀντίδικον καὶ νὰ προσκαλῇται οὗτος πρὸς συζήτησιν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἀλλ' ὅμως, ἢ μὴ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους κοινοποίησις δὲν δύναται ἢ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς συζήτησεως, ἄχρις οὗ ἡ αἴτησις κοινοποιηθῇ προσηκόντως, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως ὀριστικῶς.

32 (1844).

Ἐν ταῖς περὶ ἐξαίρεσεως δικαστῶν δίκαις ἢ ἐκθεσίς τοῦ εἰσηγητοῦ ἀπαιτεῖται μόνον κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 42, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὴν τοῦ ἄρθρ. 43 Πολ. Δικονομίας.

192 (1838).

Ἐν τῇ περὶ ἐξαίρεσεως δικαστοῦ δίκῃ γίνονται μὲν, κατὰ τὰ

ἄρθρα 42 καὶ 43 Πολ. Δικ., δύο συζητήσεις, ἡ μὲν περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἐξαίρεσεως, ἡ δὲ περὶ τοῦ βασίμου αὐτῆς, ἀλλ' ὅταν οἱ δικασταί, προσκληθέντες ὑπὸ τοῦ Προέδρου, ἐξεφράσθησαν ἤδη περὶ τῆς ἐξαίρεσεως αὐτῶν, δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος ν' ἀποφανθῇ συγχρόνως περὶ τε τοῦ παραδεκτοῦ καὶ περὶ τοῦ βασίμου τῆς παραπομπῆς.
169 (1858).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 44 Πολ. Δικ., ὁ ἐξαιρούμενος δικαστής, μόνον ἀφοῦ λάβῃ γνώσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἐξαίρεσεως ὀφείλει νὰ ἀπέχῃ κατὰ τὴν δίκην πάσης δικαστικῆς πράξεως.
52 (1865).

Κατὰ τὸ ἐδάφ. 2 τοῦ ἄρθρ. 45 Πολ. Δικ., ὁ αὐτῶν τὴν ἐξαίρεσιν καταδικάζεται εἰς πρόστιμον, ὅταν οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρεσεως ἀποδειχθῶσι ψευδεῖς, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν οἱ προτεινόμενοι λόγοι ᾔναι ἀνυπόστατοι.
95 (1847).

Ἀπόφασις, ἀποφαινομένη μετὰ συνεδρίασιν ἐν συμβουλίῳ ἐπὶ αἰτήσεως δικαστοῦ περὶ ἐξαίρεσεως αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ ἀναιρεσιβληθῇ ὑπὸ τινος τῶν τῆς κυρίας δίκης διαδίκων, διότι οὗτοι δὲν εἶναι διάδικοι ἐν τῇ περὶ ἐξαίρεσεως δίκῃ, ἀλλ' ὁ ὑποβαλὼν τὴν αἴτησιν δικαστής.
53 (1836).

Κατὰ τῶν περὶ ἐξαίρεσεως ἀποφάσεων, ἀνεκκλήτων οὓσων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 46 Πολ. Δικ., ἐπιτρέπεται ἀναίρεσις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 § 1 Πολ. Δικ.
193 (1848).

Ναὶ μὲν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 36 Πολ. Δικ., δικαστής λαθὼν μέρος ἐν τῇ πρωτοδίκῃ ἀποφάσει δὲν δύναται νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς κατ' αὐτῆς ἐφέσεως, ὁ λόγος ὅμως οὗτος τῆς ἐξαίρεσεως δεόν νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, πρὸ τῆς συζήτησεως (Πολ. Δικ. 39) ἢ τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου δίκης (ἄρθρ. 40), ἄλλως, μὴ προταθεὶς ἐγκαίρως, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἀναίρεσεως.
185 (1863) 122 καὶ 316 (1864).

§ 4

Ὅταν, μετὰ τὴν ἐξαίρεσιν διαφόρων δικαστῶν, οἱ λοιποὶ δὲν ἀποτελῶσι τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἀπαιτούμενον ἀριθμόν, γίνεται ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου παραπομπὴ εἰς ἕτερον δικαστήριον ἰσοβάθμιον καὶ ὁμοειδὲς (Πολ. Δικ. 49 § 1).
18, 22 καὶ 23 (1835) 72 (1836) 176 (1838) 64, 65 καὶ 66 (1885).

"Όταν πρόκηται περί εξαιρέσεως ολοκλήρου πολυμελούς δικαστηρίου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 51 Πολ. Δικ., ἀποφασίζει περί τούτου ὁ Ἄρειος Πάγος, τὸ δὲ ἐξαιρούμενον δικαστήριον ὀφείλει ν' ἀπέχη τῆς δίκης μόνον μετὰ τὴν προσήκουσαν κοινοποίησιν τῆς αἰτήσεως ἐξαιρέσεως. 160 (1838).

Ἡ περί ἐξαιρέσεως δικαστῶν κατωτέρου δικαστηρίου αἰτήσεις ἐνώπιον τοῦ Ἄρειου Πάγου δεόν νὰ συνοδεύηται ὑπὸ αἰτήσεως περί παραπομπῆς εἰς ἕτερον δικαστήριον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 49 Π. Δ., ἄλλως, ὡς μέσον ἀπλῶς ἐξαιρέσεως δικαστῶν, εἶναι ἀπαράδεκτος. 53 (1836).

Ἡ αἰτήσεις περί παραπομπῆς δεόν νὰ ὑποβάλληται πρὶν ἢ ἐκουσίως ὁ προτείνων ἀναλάβῃ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα (Πολ. Δικον. 39 καὶ 52). 10 (1835).

Προκειμένου περί παραπομπῆς ἔνεκεν ἐξαιρέσεως ολοκλήρου δικαστηρίου, ἢ τοσούτων δικαστῶν, ὥστε οἱ λοιποὶ δὲν ἀποτελοῦσι πλέον τὸν πρὸς συζήτησιν νόμιμον ἀριθμόν, ὁ νόμος ἀπαιτεῖ νὰ ἀκουσθῶσιν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, ὅθεν ὁ αἰτῶν τὴν παραπομπὴν ὀφείλει νὰ κλητεύσῃ τὸν ἀντίδικόν του. 16 (1842).

"Όπως γίνῃ δεκτὴ ἡ αἰτήσεις παραπομπῆς, ἔνεκεν ἐξαιρέσεως ολοκλήρου τοῦ δικαστηρίου, δεόν νὰ βεβαιῶται ἡ ὑπαρξὶς τῶν λόγων τῆς ἐξαιρέσεως. 14 (1835).

Κατὰ τὸν ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1838 Νόμον περί ἐξαιρέσεως δικαστῶν (ἄρθρ. 2), ἡ προτεινομένη ἐξαίρεσις ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τοὺς ἐπικουρικῶς προσλαμβανομένους διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς περί ἧς πρόκειται ἐξαιρέσεως ἀναπληρωτικούς δικαστὰς καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς παρέδρους, τοὺς προσλαμβανομένους ὡς τακτικὰ τοῦ δικαστηρίου μέλη. 14 (1844).

ΕΞΟΔΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περίληψις.

- § 1. Τίς δικαιούται καὶ τίς ὑποχρεοῦται εἰς δικαστικά ἐξόδα.
- § 2. Ἐκκαθάριστις τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.
- § 3. Ἀρμόδιον δικαστήριον.
- § 4. Συμψηφισμὸς τῶν ἐξόδων.

§ 1

Ὁ διάδικος, ὁ συντάξας αὐτὸς οὗτος τὰ δικόγραφα ἄνευ τῆς συν-

δρομῆς δικηγόρου, δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ διὰ ταῦτα δικαστικά
ἐξόδα. 297 (1853).

Ὁ ἡττώμενος εἰς τὴν περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος δίκην καταδι-
κάζεται μόνον εἰς τὰ ἐξόδα τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δίκης,
οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἐνώπιον τῶν ἄλλων δικαστηρίων, διότι οὐδεὶς νόμος
καθιστᾷ ἀντικείμενον τῆς περὶ κανονισμοῦ δίκης ἐξόδα, γενόμενα ἐνώ-
πιον ἄλλων δικαστηρίων. 182 (1870).

Προκειμένου περὶ διαφορᾶς περὶ συγκρούσεως καθηκόντων οἱ διά-
δικοι δὲν κλητεύονται, ἐπομένως, οὔτε εἰς δικαστικά ἐξόδα δικαιούνται.
51 (1890).

Ὁ ἡττώμενος διάδικος καταδικάζεται εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ προσώπου,
ὅπερ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἐξ ἀνάγκης παρενέβαλεν εἰς τὴν δίκην.
121 (1870) 9 (1872).

Ὅταν ἡ ζημία συνίσταται εἰς τὰ ἐξόδα τῆς δίκης, ἣν ὑπέστη τις
ἐξ ὑπαιτιότητος ἄλλου, δύναται ἐκεῖνος νὰ τὰ ζητήσῃ παρὰ τούτου
(N 4, 5 § 1 (19. 1) N. 9, 17 Κωδ. (8. 45), ἡ δὲ περὶ ἀποζημιώ-
σεως ἀγωγή δύναται νὰ εἰσαχθῇ καὶ μετέπειτα, ὅσας τὸ δικάζον τὴν
κυρίαν δίκην δικαστήριον δὲν ἐδίκασε συγχρόνως καὶ τὴν περὶ ἀποζη-
μιώσεως ἀπαίτησιν. 324 (1861).

Κατὰ κανόνα, ἐνάγων τις ἢ καὶ ἐναγόμενος δὲν ὑπόκειται, ἡττώμε-
νος, εἰς ἀποζημιώσιν διὰ τὰς ἐκ τῆς βραδύτητος τῆς δίκης ἐπενεχθεί-
σας τῷ ἀντιδίκῳ τοῦ ζημίας, ἀλλ' ὅταν τοῦτο πράττῃ ἐκ πνεύματος
στρεφοδικίας καὶ δόλου εὐθύνεται εἰς ἀποζημιώσιν τοῦ ἀντιδίκου διὰ
τὰς ἐντεῦθεν ἐπελθούσας αὐτῷ ζημίας, καθὼς ἐκ προθέσεως παραίτιος
αὐτῶν. 3 (1872).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 218 Πολ. Δικ., ἡ ἐκκαθάρισις τῶν ἐξόδων γίνεται
δαπάνη τοῦ παραλιπόντος τὴν κοινοποίησιν τοῦ καταλόγου τῶν ἐξό-
δων διαδίκου. 167, 172, 213 καὶ 189 (1838).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 224 Πολ. Δικ., εἰς τὰς τῶν πενήτων δίκας τὰ ση-
μειωθέντα ἐξόδα ἐκκαθαρίζονται ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀποφάσει· τὰ ἐξόδα
ὅμως ταῦτα δὲν δύναται νὰ ἐπιδικασθῶσι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 223 Π. Δ.,
εἰμὴ ὅταν ἐσημειώθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ὑπαλλήλου. 220 (1838).

Μὴ ἐπισυνάψαντος τοῦ διαδίκου ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ κατά-

λογον ἐξόδων, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἐκκαθαρίσῃ ταῦτα.
21 (1854).

Ὁ νόμος (ἄρθρ. 218 Πολ. Δικ.), ἐπιτρέπων τὴν δι' ἐξόδων τοῦ παραλιπόντος τὴν κοινοποίησιν τοῦ καταλόγου τῶν τῆς δίκης ἐξόδων ἐκκαθάρισιν αὐτῶν, δὲν ἀπαγορεύει τὴν ἐν μέρει ἐκκαθάρισιν αὐτῶν, ἂν ἐν τῇ οὐσιαστικῇ δίκῃ αὕτη παρελείφθῃ. Οὕτω λ. χ. ἐὰν ἐζήτησέ τις ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου μόνον τὰ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξοδά του, δὲν ἀποκλείεται τοῦ δικαιώματος νὰ αἰτήσῃ μεταγενεστέρως τὰ τῆς ἐφεσίμου δίκης παραλειφθέντα. 237 (1850).

§ 3

Τὸ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀρμόδιον δικαστήριον δικάζει καὶ τὰς περὶ δικαστικῶν ἐξόδων διαφορὰς (Πολ. Δικ. 21 § 2). 162 (1855).

Πᾶσα παρεμπύπτουσα αἰτήσις περὶ ἐπιδικάσεως δικαστικῶν ἐξόδων, εἴτε διότι τὸ δικαστήριον, τὸ δικάσαν ἐπὶ τῆς κυρίας ὑποθέσεως, ἐκ παραδρομῆς παρέλειψε νὰ ἐπιδικάσῃ ταῦτα διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ, εἴτε διότι οἱ διάδικοι δὲν ἐκοινοποίησαν ἀμειβάλως κατὰλογον τῶν δικαστικῶν δαπανῶν, εἰσάγεται πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν δικάσαντος δικαστηρίου, κατὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν ὡς αἰτήσις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ὡς κυρία αἰτήσις· τὸ δὲ ζ' ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νόμου ΧΜΖ' περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ὀρίζει, ὅτι εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Β' τμήματος αὐτοῦ ὑπάγεται ἐν γένει καὶ πᾶσα ἄλλη ὑπόθεσις, μὴ ὑπαχθεῖσα εἰς τὸ Α' τμήμα, προδήλως ἔννοεῖ ὑπόθεσιν κυρίαν καὶ οὐχὶ αἰτήσιν περὶ δικαστικῶν ἐξόδων, ἅτινα τὸ Α' τμήμα παρέλειψε νὰ ἐπιδικάσῃ. 153 (1885).

§ 4

Ἐπὶ διαφορῶν μεταξὺ συζύγων δύναται νὰ συμψηφισθῶσι τὰ δικαστικά ἐξοδα (211 § 1 Πολ. Δικ.). 193 (1838).

Ἐπὶ δίκης μεταξὺ ἀδελφῶν τὰ δικαστικά ἐξοδα συμψηφίζονται (Πολ. Δικ. 211 § 1). 222 (1863).

Τὸ περὶ συμψηφισμοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν εἰς τὰς διαγραφομένας ἐν ἄρθρ. 211 Πολ. Δικ. περιπτώσεις, ἀνετέθη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου καὶ δὲν καθιερώθη ὡς κανὼν

ὑποχρεωτικός. 21 (1847) 188 (1853) 256 (1855) 357 (1864)
273 (1865) 127 (1866) 313 (1875) 134 (1882) 94 (1888).

Ἡ δὲ κρίσις αὕτη τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. Δὲν ὀφείλει δὲ τὸ δικαστήριον νὰ αἰτιολογήσῃ περὶ τούτου τὴν ἀπόφασίν του, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ὅπερ ἐπέχει τόπον αἰτιολογίας.

357 (1864) 127 (1866).

ΕΞΩΣΙΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ὅρ. ΔΙΑΔΙΚ. ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

ΕΟΡΤΑΙ ὅρ. ΕΠΙΔΟΣΙΣ

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Περίληψις

- § 1. Ἀποφάσεις ὑποκείμεναι εἰς τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας.
- § 2. Ἐπιδίκασις πλείονος ἢ ἥττονος τῶν αἰτηθέντων.
- § 3. Ἀντίφασις ἀποφάσεων.
- § 4. Ἑλληνίς ἐκπροσώπησις.
- § 5. Εὗρεσις νέων ἐγγράφων.
- § 6. Παράλειψις ἀγορεύσεως τοῦ Εἰσαγγελέως.
- § 7. Προθεσμία.
- § 8. Προδικασία καὶ διαδικασία ἐπ' ἀκροατηρίου.
- § 9. Ἀρμόδιον δικαστήριον.
- § 10. Πρόστιμον.
- § 11. Ἀποζημίωσις.
- § 12. Περιπτώσεις τινές, καθ' αἷς ἡ αἵτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος.

§ 1

Ὅταν ὑπὸ τοῦ ἀκυρωτικοῦ τμήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου παραπέμπηται ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ Β' τμήμα διὰ τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας ἢ τὴν κατάλληλον ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει, κατὰ τῶν παρὰ τοῦ Β' τμήματος ἐκδιδόμενων ἀποφάσεων, ὅταν αὗται τυγ-

χάνωσι τελεσίδικοι, ἐπιτρέπεται αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας.
344 (1878) 58 (1884).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 19, 21, 22 καὶ 23 τοῦ περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν νόμου πρὸς τὰ ἄρθρ. 25, 10—22 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἀνενοδοιάστως προκύπτει, ὅτι αἱ ἀποφάσεις, αἱ ἐκδιδόμεναι ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου, ἐπὶ τῇ ἐφέσει τῶν ἀποφάσεων τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 16 ἐπιτροπῆς, δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ ἔνδικον τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας μέσον.
352 (1875).

§ 2

Ἡ ἐπιδίκασις πλείονος τοῦ αἰτηθέντος δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, ἀλλ' ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας (Πολ. Δικ. 785 § 1).

12 (1846) 55 καὶ 276 (1866) 3 (1872) 126 (1879) 1 (1882).

Ἀποφάσις ἐφετῶν, δικάσασα περὶ αἰτήσεως μὴ γενομένης, ὑπόκειται εἰς ἐπαναλήψιν τῆς διαδικασίας καὶ οὐχὶ εἰς ἀναίρεσιν. 112 (1859).

Ἡ ἐπιδίκασις τόκων ἀπὸ τῆς αἰτήσεως θεραπείας, ἐνῶ ἐζητήθησαν ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, ἀλλ' ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας.
233 (1875).

Ἡ ἐπιδίκασις τόκου, μὴ αἰτηθέντος, δύναται νὰ θεραπευθῇ δι' αἰτήσεως περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, οὐχὶ δὲ δι' ἀναιρέσεως (Πολ. Δικ. 785 § 1).
182 (1889) 72 (1890).

Λόγος ἀναιρέσεως, στηριζόμενος εἰς τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον ἐπεδίκασε τὸ ἥμισυ ἀντὶ νὰ ἐπιδικάσῃ τὸ τρίτον, εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς δυνάμενος νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον δι' αἰτήσεως περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας.
300 (1864).

Ὁ λόγος, ὅτι ἐπεδικάσθησαν δικαστικὰ ἔξοδα πλεονα τῶν αἰτηθέντων δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, οὐχὶ δὲ ἀναιρέσεως.
1 (1854).

Διὰ τῆς λέξεως αἴτησις, τὸ ἐδαφ. 1 τοῦ ἄρθρου 785 τῆς Πολ. Δικ. ἐννοεῖ τὴν αἴτησιν, τὴν ἀποτελοῦσαν κεφάλαιον δίκης, οὐχὶ δὲ τὴν αἴτησιν, δι' ἧς ἐξαитеῖται ὁ διάδικος τὴν παραδοχὴν ἐνστάσεως ἢπραγματικοῦ ἰσχυρισμοῦ.
58 (1884) 69 (1888).

Λόγος ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας κατὰ τινος ἀποφάσεως ὑπάρχει, ἂν δὲν ἐγένετο παντάπασιν λόγος περὶ τινος τῶν ὑποβληθειῶν αἰτήσεων, ἀναγομένης εἰς κεφάλαιόν τι τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἡ μεταξὺ

τῶν διαδίκων διαφορά, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν δὲν ἐγένετο λόγος περὶ τινος νομικοῦ ἐπιχειρήματος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς. 364 (1884).

Διὰ τῆς λέξεως αἰτησις τοῦ ἄρθρ. 785 § 1 Πολ. Δικ. ὁ νομοθέτης ἐννοεῖ μόνον τὰ διάφορα κεφάλαια ἢ ἀντικείμενα, ἐφ' ὧν ὑπάρχει ἀμφισβήτησις μεταξὺ τῶν διαδίκων, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς προτάσεις, τὰς γενομένας πρὸς δικαιολόγησιν ἢ ἀπόρριψιν τῶν ἀμειβαίων ἀξιώσεων αὐτῶν. 344 (1878) 332 (1884).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 785 Πολ. Δικ., ἐπιτρέπεται ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας καὶ ὅταν ἐν τελεσιδικίᾳ ἀποφάσει παραλειφθῇ πρότασις τις τῶν διαδίκων ἀδίκαστος· τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ αἴτησις, ὅπως κηρυχθῇ ἀπεσβεσμένον τὸ δικαίωμα τοῦ ἀντιδίκου. 167 (1890).

Ἐὰν ἀποφασίς τις σιωπήσῃ παντελῶς περὶ τινος αἰτήσεως ἐν τῇ αἰτιολογικῇ καὶ τῇ διατακτικῇ αὐτῆς ὑπόκειται εἰς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας (785 § 1 Π. Δ.), οὐχὶ δὲ εἰς ἀναίρεσιν. 213 (1863) 5 (1865) 191 καὶ 228 (1868) 231 (1875) 6 καὶ 344 (1879).

Ἡ ἐπιδίκασις ἥττονος τοῦ αἰτηθέντος εἶναι λόγος ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, οὐχὶ δὲ ἀναίρεσεως. 313 (1875).

Ὁ λόγος, ὅτι τὸ δικαστήριον ἀπέριψε σιωπηρῶς τὴν αἴτησιν περὶ τῶν τόκων τῶν μισθωμάτων εἶναι λόγος ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας καὶ οὐχὶ ἀναίρεσεως. 323 (1839).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον παραλείψῃ νὰ ἐπιδικάσῃ σὺν τῷ κεφαλαίῳ καὶ τὸν αἰτηθέντα τόκον δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναίρεσεως ἀλλ' ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας (Πολ. Δικ. 785 § 1). 6 (1882).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀποφάσεώς του δεχθῇ τὴν κυρίαν ἀγωγὴν, δὲν ἀποφανθῇ δὲ περὶ τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ἐγεροθέντος ζητήματος περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως, δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας (Πολ. Δικ. 785 § 1), ἄλλως ἢ ὑποβληθεῖσα αἰτήσις περὶ τῆς κατασχέσεως ταύτης θεωρεῖται τελεσιδικίᾳ ἀπορριφθεῖσα καὶ ἄκυρος ἐπομένως ἡ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ἀποτελοῦσα κατάσχεσις. 2 (1867).

Ἀπόφασις, μὴ σκεφθεῖσα, μὴδὲ ἀποφασίσασα περὶ τῆς ἀνακρινώσεως ἢ τῆς προσεπικλήσεως δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν ἀλλ' εἰς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας. (Π. Δικ. 785 § 1). 63 (1854) 224 (1878).

Δὲν εἶναι λόγος ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, ὅτι τὸ δικαστήριον παρέλειψε νὰ ἐκτιμῇσθαι ὑποβληθέντα ἐπιχειρήματα, ἰσχυρισμοὺς καὶ

ἔγγραφα, ἢ ὅτι ἐσφαλμένως ἐξετίμησε ταῦτα, μόνον δὲ τοιοῦτος ὑπάρχει, ὅταν δὲν ἔγινε παντάπασιν ἀπόφασις περὶ τινος τῶν γενομένων αἰτήσεων. 221 (1882).

Δὲν χωρεῖ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας κατ' ἀποφάσεως, ἣτις δέχεται ἐν κονδύλιον τῆς ἀγωγῆς, ἀπορρίπτει δὲ αὐτὴν κατὰ τὰ λοιπά, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι παρέλειψε ν' ἀποφανθῇ περὶ τοῦ ζητουμένου τόκου, διότι διὰ τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς κατὰ τὰ λοιπά, ἐν οἷς καὶ ἡ αἴτησις τοῦ τόκου περιελαμβάνετο, ἀπορρίπτεται συλλήδῳ καὶ ἡ αἴτησις αὕτη. 193 (1865).

§ 3

Ὁ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 785 § 3 Πολ. Δικον. προνοούμενος λόγος ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας ὑφίσταται, ὅταν ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ ὑπάρχωσι διάφοροι ὀριστικαὶ ἀποφάσεις, ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας. 364 (1884).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 § 4 Π. Δ., λόγος πρὸς ἀναίρεσιν ὑπάρχει, ἂν ἐκδοθῶσι πλείονες ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν διαδίκων, παρὰ διαφόρων δικαστηρίων τελεσίδικοι ἀποφάσεις· ὅταν ὅμως αἱ ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας ἀποφάσεις δὲν ἐξεδόθησαν παρὰ διαφόρων δικαστηρίων ἀλλὰ παρὰ τοῦ ἰδίου δικαστηρίου, ὑπάρχει περίπτωσις, κατὰ τὰ ἄρθρα 785 § 3, 791 § 3 καὶ 802 Π. Δ., πρὸς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας, οὐχὶ δὲ πρὸς ἀναίρεσιν. 43 (1847).

Ἡ ἀντίφασις τοῦ διατακτικοῦ ἀποφάσεώς τινος πρὸς ἑαυτὸ διδὲι χώραν εἰς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας (Πολ. Δικ. 812 καὶ 785 § 2). 357 (1879).

Ἡ ἀντίφασις τῶν αἰτιολογιῶν ἀποφάσεώς τινος, πρὸς τὰς διατάξεις αὐτῆς δὲν εἶναι λόγος ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, οὔτε αἱ συνεπεῖα ἐσφαλμένης σκέψεως διατάξεις. 3 (1875).

§ 4

Ὁ λόγος, ὅτι ἐδικάσθη τις χωρὶς νὰ ἔχῃ νόμιμον ἀντιπρόσωπον δὲν διδὲι χώραν εἰς ἀναίρεσιν, ἀλλ' εἰς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας.

38 (1847).

Ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι κακῶς ἀντεπροσωπεύθη ἀνήλικος, δὲν δύναται νὰ προταθῇ δι' ἀνακοπῆς ἀλλὰ δι' αἰτήσεως περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 785 § 4 Πολ. Δικ. 55 (1870).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 785 § 4 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας, ἐὰν ἀνήλικοι καὶ ἄλλοι ὑπὸ ἐπιμέλειαν διατελοῦντες δὲν εἶχον παντάπασιν ἀντιπρόσωπον ἢ δὲν εἶχον τὸν προσήκοντα, οὐχὶ δὲ ἐὰν εἶχον ἀντιπρόσωπον ἀλλ' οὗτος οὐδὲν ἢ οὐχὶ προσηκόντως ὑπερησπίσθη τὰ συμφέροντα αὐτῶν. 252 (1867).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 § 3 τοῦ περὶ ἐπιτροπείας Νόμου, διορίζεται εἰδικὸς ἐπίτροπος εἰς τὸν ὑπὸ πατρικὴν ἐξουσίαν διατελοῦντα πρὸς ἐκπροσώπησιν αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐπιχειρήσιν τῶν πράξεων ἐκείνων, καθ' ἃς τὰ συμφέροντα αὐτοῦ ἀντίκεινται πρὸς τὰ τοῦ πατρός· ὅθεν, ἐὰν ἐν τινι δίκῃ συγκρούωνται τὰ συμφέροντα πατρός καὶ ὑπεξουσίου υἱοῦ, ὁ πατὴρ δὲν εἶναι ὁ προσήκων ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ, ἀν δὲ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντιπροσώπου ἔλαβε μέρος ἐν τῇ δίκῃ ἐπιτρέπεται ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας. 60 (1870).

Δὲν εἶναι λόγος ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 785 § 4 Π. Δ., τὸ ὅτι κακῶς ἀντεπροσωπεύθη ἐπὶ δικαστηρίου ὑπὸ τοῦ πατρός του ὁ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὢν ἐνήλικος. 89 (1864).

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας τὸ ὅτι ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν ἀνηλίκων δὲν ἀντέταξε τὴν προσήκουσαν ὑπεράσπισιν. 364 (1884).

Δὲν ὑπάρχει νόμιμος λόγος πρὸς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας ὑπὲρ τοῦ ἀνηλίκου, ὅταν ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἐπίτροπος, κλητευθεὶς, δὲν παρέστη πρὸς ὑπεράσπισίν του. Τὸ ἄρθρ. 785 § 4 Π. Δ. ὡς λόγον ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας ὀρίζει τὴν παντελὴ ἔλλειψιν ἀντιπροσώπου τοῦ ἀνηλίκου ἢ τὴν ἐλλειπὴν ἐκπροσώπησιν αὐτοῦ, ἄλλως θὰ ἐξηρτᾶτο ὅπως ἐκ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ ἐπ' ἄπειρον ἀναβολὴ τῆς ὑποθέσεως. 273 (1871).

Τὸ Δημόσιον, προσηκόντως ἐκπροσωπηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομ. Ὑπουργοῦ, δὲν δικαιούται νὰ αἰτήσῃ τὴν ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας μετὰ τὴν τελεσιδικίαν, λόγῳ μὴ προσηκούσης ὑπερασπίσεως, διότι ἡ ἐπανάληψις χωρεῖ μόνον, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ Δημόσιον δὲν ἤθελεν ἔχει ποσῶς ἀντιπρόσωπον ἢ δὲν ἤθελεν ἔχει τὸν προσήκοντα. 359 (1867).

Τὸ Δημόσιον δὲν δύναται διὰ τριτανικοπῆς νὰ προσβάλλῃ τὴν μεταξὺ ιδιώτου καὶ Ταμίας, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν. Ἐὰν δὲ ὁ εἰρημένος Ταμίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκπροσωπῇ τὸ Δημόσιον ἐν τῇ δίκῃ, ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, τοῦτο ἀφορᾷ τὴν ὀρθότητα τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἥτις

ἔνεκα τούτου ἡδύνατο νὰ προσβληθῇ ἐγκαίρως ἢ δι' αἰτήσεως περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας (Πολ. Δικ. 785 § 4) ἢ δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως (Πολ. Δικ. 68 καὶ 75). 89 (1876).

§ 5

Τὸ ἄρθρ. 785 § 6 Πολ. Δικ., ἐννοεῖ προδήλως, ὅτι ἐν περιπτώσει εὐρέσεως νέων ἐγγράφων, ἔνεκα τῆς ἐπισχέσεως τῶν ὁποίων ὁ διάδικος δὲν ἡδυνήθη νὰ φέρῃ τὴν ἀναγκαίαν ἀπόδειξιν ἢ ἀνταπόδειξιν, συγχωρεῖται νὰ γίνῃ νέα ἐξέτασις τῆς διαφορᾶς, ὅπως διὰ τῶν νέων τούτων ἐγγράφων κομισθῇ ἢ ἀπόδειξις αὕτη, οὐδαμῶς ὅμως συγχωρεῖ εἰς τὸν διάδικον, ἔνεκα τῆς εὐρέσεως τῶν νέων ἀποδεικτικῶν μέσων ν' ἀνατρέψῃ τὰς γενομένας ὑπ' αὐτοῦ ὁμολογίας, ὧν δὲν προέτεινεν ἐγκαίρως τὴν ἔνεκα πλάνης ἢ ἄλλου νομίμου λόγου ἀνάκλησιν. 332 (1884).

Τὸ ἄρθρον 785 § 6 τῆς Πολ. Δικον, ἐννοεῖ ἀνεύρεσιν ἐγγράφων ἀποδεικτικῶν τοῦ ἐν τῇ δίκῃ ἀξιουμένου δικαιώματος, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν προστασεων τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας, ἃς οὗτος ὑπέβαλε κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ αὐτίνες ἐπισχεθεῖσαι παρὰ τοῦ ἀντιδίκου δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. 364 (1884).

§ 6

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 588 § 1 Πολ. Δικ., ἀρκεῖ νὰ δοθῇ ὁ λόγος εἰς τὸν Εἰσαγγελέα καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως ν' ἀγορευθῇ. 312 (1863).

Ὅταν ἀποδεικνύηται ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἐξδόθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὁ λόγος εἰς τὸν ἐκπληροῦντα χρέη Εἰσαγγελέως, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' οὗτος δὲν ἠγόρευσε, τὸ δικαστήριον δὲν κωλύεται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεώς του, διότι τεκμαίρεται, ὅτι ὁ Εἰσαγγελεὺς δὲν ἐθεώρησε σπουδαίαν τὴν περὶ πλαστογραφίας πρότασιν ἢ ὅτι σιωπηρῶς ἀφέθη εἰς μόνην τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου. 1 (1855).

Προκειμένου περὶ δίκης ἀνηλίκων ἢ τοῦ Δήμου καὶ ἀναφερομένου ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι ἠγόρευsen ὁ Εἰσαγγελεὺς, ἡ μνεῖα αὕτη εἶναι ἐπαρκὴς καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἀναφέρηται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἢ ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν προσώπων τούτων γνώμη αὐτοῦ. 297 (1877).

Ἡ παράλειψις ἀγορεύσεως τοῦ Εἰσαγγελέως εἰς τὰς παρὰ τοῦ νό-

μου ὠρισμένας περιστάσεις, ἐνῶ δίδεται πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος παρὰ τοῦ δικαστηρίου, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως, ἀλλὰ δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας παρὰ τῶν ἀνγλικῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 785 § 7 Πολ. Δικον., ἐὰν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀποφαίνεται κατ' αὐτῶν.

86 (1850).

Κατὰ τὴν ἐν ἄρθρῳ 588 § 10 Πολ. Δικ. διάταξιν, ὁ Εἰσαγγελεὺς ὀφείλει ν' ἀγορεύσῃ, γενομένης διαδικασίας περὶ ἐγγράφων, προσβαλλομένων ὡς μὴ γνησίων ἢ πλαστῶν, ἐπομένως δὲν ὀφείλει, προκειμένου περὶ ἐγγράφων, προσβαλλομένων ὡς εἰκονικῶν.

17 (1842).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἀγορεύσῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐπὶ δίκης, ἥτις, καίπερ ἀφορῶσα τὴν προῖκα, οὐχ ἥττον γίνεται ὑπὸ τῆς συζύγου, ὡς κυρίας ἀπολύτου αὐτῆς, λυθέντος τοῦ γάμου διὰ τῆς τελευταίας τοῦ συζύγου.

27 (1846).

Αἱ περὶ προικῶν ἀντικειμένων διαφοραί, οὔσαι δημοσίας τάξεως (Ν. 2 Π. (23. 3) Ν. 1 Π. (24. 3)), δὲν δύνανται ν' ἀποφασισθῶσι πρὶν ἢ ἀκουσθῇ ὁ Εἰσαγγελεὺς (Πολ. Δικ. 588). 475 (1866).

§ 7

Ἢ πρὸς ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας προθεσμία ἄρχεται μόνον ἀφ' ἧς καταστῇ τελεσίδικος ἡ ἀπόφασις, ἥτοι μετὰ παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν προθεσμίας, ἐὰν ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς τὰ ἐνδικοα ταῦτα μέσα (Πολ. Δικ. 785 καὶ 791).

92 (1846).

Κατ' ἀποφάσεώς τινος γενομένης προσφυγῆς εἰς τὸν Ἀρειὸν Πάγον, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς κατ' ἀναίρεσιν δίκης ζητηθείσης ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, ἡ προθεσμία αὐτῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς καθ' ἧς ἡ ἐπανάληψις ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

74 (1857).

Τῆς ἀναιρέσεως καὶ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας ὄντων ἐκτάκτων ἐνδίκων μέσων, ἡ χρῆσις τοῦ ἐνός δὲν κωλύει τὴν χρῆσιν τοῦ ἐτέρου, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐνασκηθῇ συγχρόνως ἐκάτερον, ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ νόμου ὠρισμένης προθεσμίας.

74 (1857).

§ 8

Οἱ λόγοι τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας δεόν νὰ περιέχωνται ἐν τῇ σχετικῇ δικογράφῳ ἢ νὰ προστεθῶσι διὰ μεταγενεστέρου τοι-

ούτου κατὰ τὴν προδικασίαν ἢ τὸ πολὺ μέχρι τῆς πρώτης συζητήσεως (Πολ. 795, 767, 517, 237, 598 καὶ 821), οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τῶν προτάσεων. 332 (1884).

Τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ εἰσάγεται ἡ αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας δύναται καὶ ὀφείλει, μὴ ὑπαρχούσης νομίμου περιπτώσεως πρὸς ἐπανάληψιν, νὰ κηρύξῃ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν. 87 (1852).

Ἐπὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, τὸ δικαστήριον ἐξετάζει πρῶτον τὸ τύποις παραδεκτὸν αὐτῆς καὶ μετὰ ταῦτα, ἐὰν κρίνῃ δεκτὴν τὴν αἴτησιν, προβαίνει εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐξέτασιν αὐτῆς δι' ἰδιαιτέρας ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 785—801). 287 (1875).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 800—802 Πολ. Δικ., τὸ δικαστήριον, δεχόμενον κατὰ τύπους τὴν περὶ ἐπαναλήψεως αἴτησιν, καταργεῖ τὴν ἀπόφασιν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ προσβληθὲν αὐτῆς μέρος καὶ ἀποκαθιστᾷ τοὺς διαδίκους, εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἀποφάσεως στάσιν, διατάσσει νὰ γίνῃ ἐκ νέου συζητήσεις ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς οὐσίας, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ ἁρθρου 802 καὶ ἐδ. 3 τοῦ ἁρθρ. 785, ὅτε δηλαδὴ ἡ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας αἴτησις γίνῃ δεκτὴ δι' ὑπαρξίν ἀντιφατικῶν ἀποφάσεων, καθ' ἣν περίπτωσιν, ἀποφαινόμενον τὸ παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως, ἀποφαίνεται συνάμα καὶ περὶ τῆς οὐσίας, ἥτοι οὐ μόνον καταργεῖ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν, ἀλλὰ διατάττει συνάμα νὰ μείνῃ ἐν ἰσχύϊ ἡ πρώτη. Αἱ διατάξεις δ' αὗται εἰσιν οὐσιώδεις, ὀρισθεῖσαι ἔνεκα τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου, καὶ ὅπως μὴ ἐπέρχωνται λάθῃ ἐκ τῆς σπουδῆς τοῦ δικαστηρίου εἰς ἀπόφασιν, διατελῇ δὲ ὁ καθ' οὗ γίνεται χρήσις τούτου διάδικος εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπισθῇ καταλλήλως. "Ὅθεν ἡ παραβίασις αὐτῶν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. 271 (1880).

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρου 790 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι τὸ δικαστήριον, παραδεχθὲν λόγον ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, ὅστις ἀνάγεται εἰς ἓν κεφάλαιον μόνον, δὲν δύναται ν' ἀκυρώσῃ ἢ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς ἀποφάσεως μέρη μένουσιν ἀπρόσβλητα, ἐκτὸς ἐὰν τυγχάνωσι παρεπόμενα ἐκείνου. 399 (1840).

§ 9

"Ὅταν αἰτῇται ἡ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας ἐν δίκῃ, καθ' ἣν τὴν

ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου ἐπεκύρωσε τὸ Ἐφετεῖον, δέον ἢ αἵτησις περὶ ἐπαναλήψεως νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ Ἐφετεῖον, οὐ μόνον, διότι τοῦτο διὰ τῆς ἐπικυρώσεως ἐδέξατο αὐτὴν ὡς ἰδίαν, ἀλλὰ καὶ διότι ἀποφεύγεται οὕτω τὸ ἀτόπημα νὰ δύναται κατώτερον δικαστήριον νὰ καταργῇ ἀπόφασιν ἀνωτέρου. 301 (1861).

Ἐὰν διαφορά τις ἐκδικασθῇ ὑπὸ διαιτητῶν, παραιτηθέντων τῶν δικῶν τῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν ἐφέσεως, ἔπεται, ὅτι οἱ διαιτηταὶ ἐδίκασαν ὡς πρωτοδίκαι καὶ οὐχὶ ὡς ἐφέται, ἐπομένως τὴν αἵτησιν περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας κατὰ τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐκδικάζει τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου σημειούμενον ἕτερον ἰσοβάθμιον δικαστήριον (Πρωτοδικεῖον) (Π. Δ. 787 § 2). ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ πλέον, παρελθούσης τῆς προθεσμίας, τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον. 26 (1876).

Οἱ διάδικοι δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν ἐπαναλήψιν τῆς διαδικασίας ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, ἂν ὁ χρόνος τῆς ἐξουσίας τῶν διαιτητῶν δὲν ἔληξῃ· δύνανται ὅμως, ἐν περιπτώσει περιαφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως, καὶ ν' ἀνακόψωσι τὸν ἐκτελεστικὸν τύπον, ζητοῦντες τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητῶν. 91 (1878).

§ 10

Ἡ σημείωσις τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ Γραμματέως περὶ καταθέσεως τοῦ νομίμου προστίμου τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας ὡς ἡ διδομένη ὑπ' αὐτῶν συνήθως ἀπόδειξις (ἐν ἐλλείψει διπλοτύπου βιβλίου), εἶναι ἀποχρῶσα, ἐὰν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γραμματέως, καὶ δέον νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (Ὁργ. 126 § 6). 341 (1878).

§ 11

Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 798 Πολ. Δικ. ἐπὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας ὀριζομένη ὑπὲρ τοῦ νικῶντος διαδίκου ἀποζημίωσις, μὴ αἰτουμένη, δὲν δύναται νὰ ἐπιδικασθῇ. 193 (1865).

Ἡ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας αἵτησις εἶναι δεκτὴ καὶ ὡς αἵτις αἰτῶν αὐτὴν, δικασθεὶς ἐρήμην καὶ ἀνακόψας τὴν ἀπόφασιν, παρητήθη εἰτα τῆς ἀνακοπῆς του, λόγῳ, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ αὕτη ἐγένετο ἐκπροθέσμως, καὶ ἐνήργησε τὸ ἑκτακτον τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας μέσον, διότι διὰ τῆς παραιτήσεως τῆς ἀνακοπῆς ἡ ἐρήμην

ἀπόφασις κατέστη τελεσίδικος καὶ ἐπομένως ἡδύνατο νὰ γίνη κατ' αὐτῆς αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας. 249 (1849).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐζητήθη καὶ ἡ ἀνάρεσις, ἀφοῦ μάλιστα, καθ' ὃν χρόνον συνεζητήθη ἡ αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως, ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως εἶχεν ἀπορριφθῇ ὡς ἀπαράδεκτος. 252 (1854).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἴτησις, ἐν ᾗ ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ ἐνοῦται αἴτησις περὶ διορθώσεως λογιστικοῦ ἢ γραφικοῦ λάθους καὶ ἐπιδοθητικῶς ἢ ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας, ὡς μείναντος ἀδικάστου τοῦ κεφαλαίου τούτου καὶ ἐντεῦθεν προκύψαντος τοῦ λογιστικοῦ λάθους, διότι ἡ μνησθεῖσα ἔνωσις οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ καὶ μάλιστα στηρίζεται εἰς τὴν κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρ. 535 — 537 τῆς Πολ. Δικονομίας. 99 (1885).

Ε Π Ι Δ Ο Σ Ι Σ

Περὶ ἑλψης.

- § 1. Ἐπίδοσις ἐν γένει.
- § 2. Πρὸς τίνα γίνεται ἡ κοινοποίησις τῶν δικογράφων.
- § 3. Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν.
- § 4. Προσόντα τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς ἐπιδόσεως.
- § 5. Ἐπίδοσις πρὸς τὸν διάδικον, τοὺς συγγενεῖς καὶ λοιποὺς συνοίκους.
- § 6. Ἐπίδοσις πρὸς πρόσωπα, διατελοῦντα ὑπὸ ἐπιμέλειαν.
- § 7. Ἐπίδοσις πρὸς τὸ Δημόσιον, τὰς κοινότητας, τὰ καθιδρύματα καὶ τὰ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ σωματεῖα.
- § 8. Ἐπίδοσις πρὸς ἐμπορικὰς καὶ μὴ τοιαύτας ἐταιρίας.
- § 9. Ἐπίδοσις ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως.
- § 10. Ἐπίδοσις πρὸς ἄλλοδαποὺς καὶ πρὸς ἡμέδαπούς, διατρίβοντας ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ.
- § 11. Ἐπίδοσις πρὸς πρόσωπα ἀγνώστου διαμονῆς.
- § 12. Ἐπίδοσις πρὸς ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας.
- § 13. Ἐπίδοσις πρὸς διαδίκους, εὕρισκομένους ἐπὶ πλοίου.
- § 14. Ἐορτάσιμοι ἡμέραι, καθ' ὧς δὲν δύναται νὰ γίνη ἐπίδοσις.
- § 15. Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς τοῦ ἐπιδότηρίου.

§ 1

Καί ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι πρὸ τοῦ ἔτους 1828 δὲν ὑπῆρχε δικαστικὴ ἢ ἄλλη διοικητικὴ ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ πρὸς ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς, ὅπως διακοπῇ ἡ ἀρξασμένη παραγραφὴ, ἔδει ὁ ἐνάγων μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ κωλύματος νὰ ἐγείρῃ ἐγκαίρως τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ. 132 (1889).

Ὁ περὶ Ἑθνικῆς Τραπεζῆς νόμος οὐδεμίαν διαλαμβάνει μεταβολὴν τοῦ τρόπου καὶ τοῦ τύπου, καθ' ὅς ὀρίζει ἡ Πολ. Δικονομία, ὅτι δέον νὰ γίνηται ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων. 241 (1870).

Ἐκ τῶν συνδ. ἄρθρ. 26 καὶ 28 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας καὶ καθυκόντων τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νόμου προκύπτει, ὅτι ὁ εἰρημένος νόμος ἐκανάσιν εἰδικῶς τὰ περὶ τοῦ τύπου τῆς ἐπιδόσεως τῶν δικογράφων τῆς προξενικῆς δικαιοδοσίας, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα ταῦτα τὰ δικόγραφα ἐπιτίθενται συνήθως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διαδίκου αὐτοῦ ἢ τοῦ πληρεξουσίου του, καὶ τούτων μὴ παρόντων εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντας συγγενεῖς ἢ ὑπηρέτας αὐτοῦ, καὶ ἐν ἐλλείψει καὶ τούτων εἰς τοὺς λοιποὺς συνοίκους, καὶ μόνον, ὅταν οὐδεὶς εὑρεθῇ εἰς τὸν οἶκον ἢ ὁ διάδικος δὲν ἔχῃ γνωστὴν κατοικίαν ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς ἀρμοδίας προξενικῆς ἀρχῆς, τὸ δικόγραφον κολλᾶται ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ γραφείου τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἐπομένως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικον. 285 (1871).

Ἐὰν ὁ κοινοποιῶν τὸ δικόγραφον διάδικος καταστήσῃ δολῶς διὰ πράξεως αὐτοῦ ἀδύνατον τὴν γνῶσιν τοῦ δικογράφου (ἐὰν λ. χ. ἅμα τῇ θυροκολλήσῃ τοῦ δικογράφου ἀφαιρέσῃ τοῦτο ἐκ τῆς θύρας), δὲν ἰσχύει ἡ κοινοποίησις, καίπερ ἄλλως νόμιμος, ἐπιτρεπομένης εἰς τὸν ἀντίδικον τῆς ἀποδείξεως τοῦ δόλου. 120 (1848).

Δὲν ἔχει σημασίαν ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις δολῶς δὲν ὑπέγραψε τὴν περὶ ἐπίδοσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς ἐκθεσιν τοῦ κλητῆρος, ἅμα παρουσιασθεῖσαν, ἵνα λάβῃ καιρὸν νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν διακόπτουσαν τὴν ἀνατροπὴν, διότι αἱ συνέπειαι τῆς τυχόν βραδύτητος ταύτης εἶναι ἀποτέλεσμα παραλείψεως τοῦ κλητῆρος, ἥτοι αὐτοῦ τοῦ ἐνάγοντος, ὅστις ἔδωκεν αὐτῷ τὴν περὶ ἐπίδοσεως παραγγελίαν. 233 (1876).

Εἶναι ἔγκυρος ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τὴν ἐνάτην ἡμέραν, ἐὰν ἡ ὁγδοὴ τύχῃ νὰ ᾖ εὐοχρῆστος. 51 (1888).

§ 2

Προκειμένου περί αποφάσεως, διαταττούσης τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν τοῦ διαδίκου ἢ παρατείνουσης τὴν πρὸς ἐμφάνισιν ταχθεῖσαν προθεσμίαν, αὕτη κοινοποιεῖται προσωπικῶς εἰς αὐτόν (Πολ. Δικ. 139, 153 καὶ 193 § 2). 204 (1865) 124 (1869) 275 (1872).

Ἡ πρὸς τὸν πληρεξούσιον ἐπίδοσις ἀντὶ τοῦ διαδίκου τότε μόνον εἶναι ἄκυρος, ὡςάκις ῥητῶς προκύπτει ἐκ τῆς πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίας ὁ περιορισμὸς οὗτος. 17 (1842).

§ 3

Ἡ πρὸς ἐπίδοσιν δικογράφων ἔγγραφος παραγγελία εἶναι οὐσιώδης στοιχεῖον τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν, ἄνευ δὲ ταύτης ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν συνεπάγεται τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα (Π. Δικ. 141).

282 (1839) 40 (1858) 24 (1861) 164 (1872) 106 (1877) 286 (1881).

Πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐπιδόσεως ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ῥητὴ παραγγελία, ἥτις μόνον ἐγγράφως ὑπὸ τὸ ἐπιδοτέον ἔγγραφον δύναται νὰ γίνῃ, ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 141 Π. Δ., ἡ δὲ ἔλλειψις αὐτῆς δὲν ἀναπληροῦται οὔτε διὰ ῥητῆς ἀναγνωρίσεως τῆς προσβαλλομένης ἐπιδόσεως, οὔτε ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι δὲν ἀπεδοκιμάσθη ἡ ἐνέργεια τῆς ἐπιδόσεως ὑπὸ τοῦ ὑπὲρ οὗ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις διαδίκου. 360 (1866).

Τὴν ὑπαρξίν τῆς παραγγελίας πρὸς ἐπίδοσιν δικογράφου, δὲν ἀναπληροῖ οὔτε ἡ ἐν τῇ ἐπιδοτηρίῳ τοῦ κλητῆρος περὶ τοῦτου μνεία, οὔτε ἡ ἐπελθοῦσα ἔγκρισις τῆς ἐπιδόσεως ὑπὸ τοῦ παραγγέλαντος διαδίκου, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐκτιμᾷ αὐτὸ τοῦτο τὸ δικόγραφον πρὸς ἐξεύρεσιν, ἐὰν ὑπάρχῃ παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν.

106 (1877) 276 (1880).

Ἡ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος βεβαίωσις ἐν τῇ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι ἐπέδωκε τὸ δικόγραφον, συνεπεία παραγγελίας τοῦ πληρεξουσίου, ἀποτελεῖ ἄρκοῦσαν ἀπόδειξιν τοῦ ἀνυποστάτου τῆς προτάσεως, ὅτι ἄνευ παραγγελίας τὸ δικόγραφον ἐπεδόθη, ἐφ' ὅσον δὲν προτείνεται ἔλλειψις τῶν νομίμων τῆς παραγγελίας προσόντων 63 (1879).

Ἡ παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν δικογράφου τινὸς μόνον ἐγγράφως δύναται νὰ γίνῃ (Πολ. Δικ. 141)· ἡ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι οὐσιώδης,

καὶ ἀποκλείει πᾶν ἄλλο μέσον ἀποδείξεως περὶ τῆς δόσεως τῆς παραγγελίας. 45 (1885).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἢ ἐν τῇ παραγγελίᾳ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ κλητῆρος, εἰς ὃν παρηγγέλθη ἢ ἐπίδοσις, ἀρκεῖ νὰ ἐνῆργησεν οὗτος ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀρμοδιότητός του.

14 (1842) 27 (1846) 3 (1864) 213 (1870).

Εἶναι ἔγκυρος ἡ ἐπίδοσις, ἡ γενομένη πρὸς τὸν διάδικον, ἐνῶ ὁ πῆρξε παραγγελία νὰ γίνῃ πρὸς τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ, διότι, κατὰ νόμον, ἡ ἐντολὴ ἡδύνατο νὰ ἐκπληρωθῇ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, τὸ αὐτὸ ἔχοντα ἀποτέλεσμα. Ν 46 καὶ 62 § 1 (17.1) Βασ. (14.1). Ν. 56, 62 (3.3) Βασ. (8.2) 32 (1872).

Δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐν τῇ παραγγελίᾳ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ πρὸς ὃν δεόν νὰ ἐπιδοθῇ τὸ δικόγραφο, ἀφοῦ ἐν τῇ κεφαλίδι τοῦ ἐπιδοθέντος δικογράφου ὀρίζεται ὁ καθ' οὗ ἀπευθύνεται τοῦτο διάδικος.

275 (1876) 58 (1889).

Ἡ παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν συμπεριλαμβάνει ἀναγκαίως καὶ τὴν μὴ ῥητῶς γενομένην παραγγελίαν περὶ ἐπίδόσεως τῆς ἀποφάσεως. 56 (1845).

Ἡ πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Εἰρηνοδίκην αἵτησις δύναται νὰ γίνῃ προφορικῶς, ἄνευ ἐγγράφου βεβαιώσεως περὶ τούτου· τεκμαίρεται δὲ αὕτη καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου βαρύνει τὸν ἀντίδικον.

40 (1873).

Ὅπως γίνῃ ἐπίδοσις δικογράφου τινὸς τῇ παραγγελίᾳ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἀπαιτεῖται οὐ μόνον ἔγγραφος περὶ τούτου αἵτησις πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ῥητὴ παραγγελία αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιδοτέῳ δικογράφῳ πρὸς ἐπίδοσιν. 16 (1878).

Ἡ πρὸς ἐπίδοσιν δικογράφου παραγγελία ἀνήκει εἰς τὰς δικαστικὰς πράξεις καὶ δύναται ν' ἀνατεθῇ παρὰ τοῦ διαδίκου εἰς μόνον τὰ ἐν τῇ ἄρθρῳ 91 Πολ. Δικ. ἀναφερόμενα πρόσωπα, ἄλλως εἶναι ἄκυρος.

40 (1858).

Ἐπίδοσις ἀποφάσεως, γενομένη μὲν κατὰ παραγγελίαν δικηγόρου, μὴ ἔχοντος πρὸς τοῦτο ἐντολήν, ἀλλ' ἐγκριθεῖσα ῥητῶς ἢ σιωπηρῶς μετὰ ταῦτα, εἶναι ἔγκυρος. 121 (1856).

Καίτοι τὸ ἄρθρον 141 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας διατάττει νὰ χρονολογῆται προσηγόντως ἡ περὶ ἐπίδόσεως παραγγελία, ἡ διάταξις

ὅμως αὕτη, οὔτε ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀναγράφεται, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς οὐσιώδης, ὅταν μάλιστα ἡ ὑπαρξίς τῆς παραγγελίας ταύτης βεβαιῶται ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου. 36 (1848).

Ἡ ἐν τῇ πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελία ἔλλειψις μνείας τῆς ιδιότητος τοῦ ὑπογράψαντος αὐτὴν δὲν ἀποτελεῖ παράβασιν δικονομικῆς διατυπώσεως. 213 (1870).

Ὁ διαδίκος, ὁ προσβάλλων τὸ δικόγραφον ὡς ἄκυρον, καθὼ μὴ φέρον τὴν κατὰ νόμον πρὸς τὸν κλητῆρα παραγγελίαν, ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνστάσεώς του τὸ ἐπιδόθην εἰς αὐτὸν πρωτότυπον, διότι ὑπ' αὐτὸ δέον νὰ ὑπάρχῃ ἡ παραγγελία, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀντιγράφου, τοῦ προσαχθέντος εἰς τὸ δικαστήριον ὑπὸ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν ἐπίδοσιν διαδίκου πρὸς ἴδιον του χρῆσιν. 17 (1842).

§ 4

Τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος, καίπερ ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου γραφέν, δὲν εἶναι ἄκυρον, διότι ὑπ' οὐδενὸς νόμου κηρύσσεται τοιοῦτον. 266 (1859) 93 (1860).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γράφηται ἰδίᾳ χειρὶ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος ὁλόκληρον τὸ ἐπιδότηριον, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ καὶ τῶν κατὰ τὴν ἐπίδοσιν συμπραξάντων προσώπων. 333 (1855) 271 (1856).

Ἐὰν περὶ τῆς ἐπιδόσεως δύο δικογράφων συνταχθῇ ἐν ἐπιδότηριον, δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις, ἀλλὰ μόνον ὁ ἐπιδόου κλητῆρ τιμωρεῖται διὰ προστίμου, ἐπὶ παραβάσει τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων. 9 (1882).

Δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ δι' ἐνὸς ἐπιδοτηρίου ἀπόδειξις τῆς κοινοποιήσεως πλειόνων δικογράφων μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν δίκην, οὐδὲ ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἵνα ἡ πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελία, ἐν περιπτώσει ἐπιδόσεως πλειόνων ἐγγράφων, γένηται ἐφ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἐπιδόσεων ἐγγράφων χωριστά. 133 (1886).

Ἡ ἔλλειψις μνείας τῆς ὥρας ἐν τῇ ἀποδεικτικῇ τοῦ κλητῆρος δὲν εἶναι οὐσιώδης. 249 (1859).

Μὴ προκυπούσης ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου ἀκριβῶς τῆς ὥρας τῆς ἐπιδόσεως (ἐπελθούσης μεταβολῆς εἰς αὐτὸ ὡς πρὸς τὴν σημειωθεῖσαν ὥραν οὐχὶ διὰ τακτικῆς διορθώσεως ἐν τῇ περιωρίῳ), ἐπιτρέπεται ἡ

διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τῆς ὥρας τῆς ἐπιδόσεως. 40 (1866).

Ἐπιδότηριον, ὅπερ ὑπέγραψεν ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις δὲν εἶναι ἄκυρον, ἐὰν δὲν ἀναφέρῃ τὴν ὥραν τῆς ἐπιδόσεως, καθ' ὅσον διὰ τῆς ὑπογραφῆς ἐδέχθη ὁ διάδικος τὸ δικόγραφον καὶ ἐπομένως εἶναι ἀδιάφορον κατὰ ποίαν ὥραν ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις. 136 (1849).

Οὐδεὶς νομὸς διατάσσει νὰ σημειῶται ἐν τῷ ἐπιδοθέντι δικογράφῳ ὁ τόπος τῆς ἐπιδόσεως, ἀλλ' ἄρκει ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπιδόσεως ἀποδεικτικῷ τοῦ κλητῆρος ν' ἀναφέρεται ὁ τόπος τῆς ἐπιδόσεως. 275 (1876).

Ἡ ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ μνεία, ὅτι τὸ δικόγραφον ἐκολλήθη εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ διαδίκου ἀναπληροῖ τὴν περὶ τοῦ τόπου τῆς ἐπιδόσεως ἀπαιτουμένην σημείωσιν. 254 (1878).

Ἡ περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐπιδόσεως ἐν τῷ δικογράφῳ σημειώσεις τοῦ κλητῆρος δὲν κατισχύει τῆς ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ. 347 (1878).

Ἐὰν τὸ ἐπιδότηριον περιέχῃ ἐν ἑαυτῷ οὐα χωριστὰς πράξεις, τὴν βεβαίωσιν, ὅτι ἐπιδόθη τὸ δικόγραφον πρὸς τὸν διάδικον καὶ τὴν ἐτέραν βεβαίωσιν, ὅτι μὴ εὔρεθέντος τοῦ διαδίκου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θυροκολλήθη τὸ δικόγραφον, δὲν φέρῃ δὲ ὅσον ἀφορᾷ τὴν τελευταίαν ταύτην πράξιν, οὐσαν πάντῃ κεχωρισμένην τῆς πρώτης καὶ μάλιστα ἀντιφατικὴν πρὸς αὐτήν, οὐδεμίαν χρονολογίαν, οὐδὲ ποιεῖται μνείαν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ θυροκόλλησις, εἶναι ἄκυρον τὸ τοιοῦτον ἐπιδότηριον ὡς ἀντιθαίνειν εἰς τὰς ῥητάς καὶ οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 142 Πολ. Δικονομίας. 9 (1842).

Ἐπιδότηριον, μὴ μνημονεῦον τοῦ ὀνόματος τοῦ προσώπου, εἰς ὃ ἐκοινοποιήθη τὸ δικόγραφον, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 140 Πολ. Δικ., δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἐπίδοσιν. 66 (1836).

Τὸ ἄρθρ. 140 Πολ. Δικ. ἀπαιτεῖ, ὅπως τὸ ἐπιδότηριον ἀναφέρῃ τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων, οὓς ἀφορᾷ ὡς καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ πρὸς ὃν γίνεται ἡ ἐπίδοσις, ἢ δὲ παραβίαισις τῆς διατάξεως ταύτης, οὕσης οὐσιώδους, ἐπάγεται ἀναίρεσιν. 177 (1838).

Τὸ ἐπιδότηριον δεόν νὰ ἀναφέρῃ τὸ πρόσωπον, εἰς ὃ ἐπιδόθη τὸ δικόγραφον, ἢ δὲ ὑπογραφὴ τοῦ παραλαβόντος δὲν ἀναπληροῖ τὴν ἔλ-
λειψιν ταύτην (Πολ. Δικ. 140). 97 (1848).

Δὲν ὑποχρεοῦται ὁ κλητὴρ νὰ βεβαιώσῃ, ἂν τὰ πρόσωπα, πρὸς ἃ ἐπέδωκε τὸ ἔγγραφο, γινώσκωσι νὰ ἀναγνώσωσι, καὶ ἐρμηνεύσωσιν αὐτά. 278 (1859).

Τὰ ἄρθρα 143 καὶ 146 Πολ. Δικ. ἀπαιτοῦσι τὴν ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ τοῦ κλητῆρος περιγραφὴν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐθυροκολλήθη τὸ ἔγγραφο, ἡ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι οὐσιώδης. 133 (1847).

Ἡ ἐν τῷ ἐπιδιοτηρίῳ παράλειψις τῆς ἡμερομηνίας καθιστᾷ ἄκυρον τὸ ἐπιδιοτήριον οὐ μόνον διότι διατάσσεται ῥητῶς, ἀλλὰ καὶ διότι ἄνευ αὐτῆς ματαιοῦται συνηθέστατα ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιδόσεως. 297 (1860).

Ὅταν τὸ ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως δικογράφου τινὸς δὲν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κλητῆρος καθαρὰν, ἀλλ' ἀρκτικὰ στοιχεῖα ἄμορφα, εἶναι ἄκυρον. 5 (1851).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἐπιδιοτήριον, ἐὰν ἐν αὐτῷ δὲν σημειῶται τὸ ὄνομα τοῦ κλητῆρος, οὔτε ἀναφέρεται, ὅτι συνετάχθη ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν συμπραξάντων, ἀφοῦ φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κλητῆρος καὶ τὴν τοῦ πρὸς ὃν ἐπεδόθη, οὔτινος τὸ ὄνομα ἀναφέρεται καὶ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐπιδιοτηρίου, αἱ δὲ περὶ ἐκθέσεων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἐφαρμόζονται ὡς πρὸς τὰ ἐπιδιοτήρια, περὶ ὧν ἰσχύουσι τὰ ἐν ἄρθρ. 138 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. 21 (1842) 137 (1875).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 146 ἐδ. 1 Πολ. Δικ., τὸ περὶ τῆς θυροκολλήσεως ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος ἀπαιτεῖται νὰ ὑπογράφηται ὑπὸ τοῦ προσκεκλημένου ὡς μάρτυρος γείτονος, δεόν δὲ ἡ ὑπογραφὴ νὰ φέρῃ ὅλα τὰ συνιστῶντα αὐτὴν ἀλφαριθμητικὰ στοιχεῖα, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ἀπαιτῆται νὰ τεθῇ αὕτη, εἴτε κάτωθι τῆς ἐκθέσεως ἢ καὶ ἐν τῷ περιθωρίῳ ὑπὸ προσθήκην τινά, καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἀρχικῶν μόνον στοιχείων, διότι τότε τυγχάνει μονογραφὴ καὶ οὐχὶ ὑπογραφὴ, ἅλλως τὸ ἐπιδιοτήριον εἶναι ἄκυρον. 26 (1853).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἐπιδιοτήριον ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ὑπέγραψε Τουρκιστί, διότι ὁ νόμος δὲν προβλέπει πῶς πρέπει νὰ ὑπογράψωσιν οἱ μὴ γινώσκοντες τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. 56 (1845).

Ἡ παράθασις τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 140 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. περὶ τῶν ἐν τῷ ἐπιδιοτηρίῳ περιεχομένων, καθιστῶσα ἄκυρον τὸ ἐπιδιοτήριον, δύναται νὰ δώσῃ χώραν εἰς ἀναίρεσιν. 9 (1842) 133 (1847) 5 (1851).

Αἱ περὶ τὴν ἐπίδοσιν τῶν δικογράφων ἀκυρότητες, ἀφορῶσαι προδήλως τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον καὶ οὐχὶ τὴν δημοσίαν τάξιν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 592 Πολ. Δικ., δεόν νὰ προτείνωνται κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τὸ βραδύτερον. 13 (1856) 72 (1889).

Ἐνστασις ἀκυρότητος τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινομένη τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 117 (1869).

§ 5

Ἡ τῇ συγκαταθέσει τοῦ διαδίκου εἰς χεῖρας αὐτοῦ γενομένη ἐπίδοσις εἶναι ἔγκυρος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 143 Πολ. Δικ., ὡπωσὸῦποτε καὶ ἂν ἐγένετο. 10 (1866).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 143 Πολ. Δικ., ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων γίνε-
ται μὲν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ πρὸς ἓν τῶν
ἐν αὐτῇ σημειουμένων προσώπων ἢ καὶ διὰ θυροκολλήσεως, ἀλλὰ διὰ
τῆς ἀπουσίας ἐννοεῖται ἡ μὴ παρεύσεις τοῦ διαδίκου ἐν τῇ κατοικίᾳ
ἢ ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαμονῆς του, ὑποτιθεμένου ἄλλως, ὅτι εὕρισκεται
ἐντὸς τοῦ Κράτους. 132 (1849) 315 (1853) 114 (1860).

Τὰ δικόγραφα ἐπιδίδονται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 140 καὶ 143 Πολ. Δικ.,
ἐν τῷ τόπῳ ἢ τῆς μονίμου κατοικίας ἢ τῆς διατριβῆς τοῦ διαδίκου,
οὐδόλως δ' ἔπεται ἐκ τῶν διατάξεων τούτων ἢ ἄλλης τινός, ὅτι, ἂν ὁ
διάδικος, εἰς ὃν δεόν νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις, διαμμένη ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ τῷ
τῆς μονίμου κατοικίας αὐτοῦ, τὸ ἐπιδοτέον ἐγγράφον δεόν νὰ ἐπιδί-
δεται ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαμονῆς καὶ οὐχί τῆς κατοικίας του, διότι
τούτου τεθέντος ἀφ' ἐνὸς ἤθελεν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ δια-
δίκου τούτου νὰ καθιστᾷ δυσχερεστάτην καὶ ἐντελῶς ἀδύνατον τὴν εἰς
αὐτὸν ἐπίδοσιν τοῦ δικογράφου τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ δι' ἀδιακόπου με-
ταβολῆς τῆς διαμονῆς αὐτοῦ, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἤθελεν ἐπιδιδέσθαι εἰς
αὐτὸν διὰ θυροκολλήσεως δικόγραφα, τῶν ὁποίων οὗτος οὐδέποτε ἤθελε
λαμβάνει γνῶσιν, καταλείπων, μετὰ στιγμιαίαν διαμονήν, καὶ τὴν
οἰκίαν καὶ τὸν τόπον ἴσως, ὅπου διέμεινε μικρὸν πρὸ τῆς θυροκολ-
λήσεως τοῦ ἐγγράφου· διὸ τὰ δικόγραφα δεόν νὰ ἐπιδίδωνται ἐν τῷ
τόπῳ τῆς μονίμου κατοικίας, καίπερ μὴ εὕρισκομένου τυχὸν αὐτόθι
τοῦ διαδίκου. 279 (1849) 258 (1857) 21 (1877).

Αἱ ἐπιδόσεις γίνονται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διαδίκου (Π. Δ. 143)· οἰκία
δὲ τινος εἶναι ἀναμφιβόλως καὶ τὸ οἶκημα, ἐν ᾧ ἡ οἰκογένειά του δια-
τρίβει καὶ ἐν ᾧ οὗτος εἶχε τὴν σταθερὰν κατοικίαν του. 219 (1854).

Οἰκία τινὸς εἶναι τὸ οἶκημα, τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἡμερινὴν καὶ πρὸ
πάντων νυκτερινὴν αὐτοῦ ἐνδιατριβὴν καὶ ἐνοίκησιν, ἐνθα ἐπομένως
οὐ μόνον τὰς πρὸς οἰκιακὴν ἐνδιαίτησιν ἀναγκαῖα σκευὴ καὶ πράγματα

ἔχει, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν ἀποτελοῦντας συγγενεῖς (Ν. 4 § 5 Π. (39. 1). 175 (1862).

Καὶ ἂν ὁ διάδικος ᾖ ἀπὼν, εἰς τόπον, ἔνθα τυγχάνει διωρισμένος ὑπάλληλος, ἡ ἐπίδοσις γίνεται ἐγκύρως ἐν τῇ μονίμῃ αὐτοῦ κατοικίᾳ εἰς τοὺς συνοίκους αὐτοῦ, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 73 τοῦ Ἀστικοῦ νόμου, ἀναγκαστικὴν τῆς κατοικίας μεταβολὴν φέρει μόνον ἡ ἀναδοχὴ ἰσοθίου καὶ συνεχοῦς ὑπηρεσίας, οὐχὶ δὲ ὑπηρεσία πρόσκαιρος.

241 (1870).

Ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων καὶ διὰ θυροκολλήσεως ἀκόμη γίνεται ἐγκύρως οὐ μόνον ἔνθα κατοικεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐν ᾧ τόπῳ προσωρινῶς διατρίβει ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις (Πολ. Δικ. 140—148).

148 (1848) 262 (1853) 173 (1861) 255 (1871).

Ὅταν ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν κοινοποίησιν κλητῆρ, δὲν εὕρισκῃ τὸν διάδικον ἢ τὸν πληρεξούσιόν του, ὅπως ἐπιδώσῃ τὸ ἐπιδοτέον δικόγραφον, ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ αὐτό, οὐχὶ εἰς τὴν μόνιμον κατοικίαν τοῦ διαδίκου, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς διαμονῆς του. 14 (1872).

Ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων δεόν νὰ γίνῃται εἰς τὸν διάδικον αὐτὸν ἢ, ἀπόντος τούτου, νὰ θυροκολλᾶται τὸ δικόγραφον εἰς τὴν κατοικίαν του (Πολ. Δικ. 143) οὐχὶ δὲ εἰς τὸ ἐμπορικόν αὐτοῦ κατάστημα.

134 (1854).

Ἡ μεταβολὴ οἰκήματος δὲν ἔχει σημασίαν ὡς πρὸς τὸ κύρος τῆς ἐπιδόσεως, ἐὰν δὲν ἐγένετο γνωστὴ τῷ ἐπιδίδοντι.

332 καὶ 333 (1875).

Εἰς τὸν εἰς πλείονας οἰκίας κατοικοῦντα καὶ ἐναλλάσσοντα αὐτὰς ἀδιακόπως δύναται νὰ ἐπιδοθῇ καὶ διὰ θυροκολλήσεως τὸ δικόγραφον ἐν μιᾷ ἐξ αὐτῶν καὶ μάλιστα, ὅταν εὕρεθῇ ὁ διάδικος ἐν αὐτῇ, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιδόσεως (ὡς δύναται νὰ βεβαιωθῇ διὰ τοῦ ἐπιδότηρίου) καὶ δὲν δεχθῇ τὸ δικόγραφον. 56 (1854).

Ἰσχυριζομένου τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις διαδίκου, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιδόσεως δὲν κατῴκει ἐν ᾧ τόπῳ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις ἀλλ' ἄλλαχού, χωρὶς νὰ προσδιορίζῃ ρητῶς εἰς ποῖον ἄλλο μέρος, ἡ πρότασις αὕτη εἶναι ἀόριστος καὶ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

363 (1855).

Τότε μόνον δύναται νὰ ἐπιδοθῇ τὸ δικόγραφον εἰς τὸν σύνοικον τοῦ διαδίκου, ὅταν ἀπουσιάζῃ ὁ διάδικος, ὁ συγγενὴς ἢ οἱ ὑπηρετῆται αὐτοῦ.

ἡ δὲ βεβαίωσις τῆς ἀπουσίας τούτου δεόν νὰ διαλαμβάνηται ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ τοῦ κλητῆρος. 62 καὶ 73 (1847).

Μόνον ὅταν ὁ διάδικος ἢ ὁ πληρεξούσιός του ᾖ ἀπόντες τῆς οἰκίας του καὶ δὲν ὑπάρχωσιν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντες συγγενεῖς ἢ ὑπηρετῶν αὐτοῦ, τὸ δικόγραφον ἐπιδίδεται εἰς τὸν σύνοικόν του, ἂν δὲ οὗτος δὲν δύναται ἢ δὲν θέλῃ νὰ ὑπογράψῃ τότε θυροκολλᾶται. 305 (1857).

Ὅσακις ὁ διάδικος ἔχῃ μὲν οἰκίαν ἐν τινὶ τόπῳ (εἴτε τῆς μονίμου κατοικίας του, εἴτε τῆς προσωρινῆς διατριβῆς του) καὶ συγγενεῖς ἢ ἄλλους συνοίκους, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκηται αὐτός προσωπικῶς αὐτόθι, ἐκτός τῆς οἰκίας του ὧν, ἢ ἀπουσιάζων ἐπὶ πολὺν ἢ ὀλίγον χρόνον τῆς πόλεως, ἔνθα ἐστὶν ἡ οἰκία του, ἀλλ' οὐχὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, αἱ ἐπιδόσεις δύνανται νὰ γίνωσιν ἐγκύρως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 143, εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ οἰκοῦντας συγγενεῖς καὶ λοιπούς, διότι ὑποτίθεται εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα γνωρίζουσι τὸν τόπον τῆς διατριβῆς τοῦ διαδίκου, καὶ θέλουσι φροντίσει τὴν εἰς αὐτὸν ἔγκαιρον ἀποστολὴν τοῦ δικογράφου. 54 (1853).

Διὰ τῆς λέξεως σύνοικοι ἐννοοῦνται ἀνεξαίρετως ὅλα τὰ ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ κατοικοῦντα πρόσωπα, ὑπηρετῶν, συγγενεῖς καὶ ἄλλοι σύνοικοι. 164 (1850) 92 (1858).

Ὁ ξενοδόχος, ὁ ἔχων ἰδιαιτέραν κατοικίαν καὶ μὴ διανυκτερεύων ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἀλλ' ἐν τῇ οἰκίᾳ του, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ σύνοικος τῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ διαμενόντων ξένων. 175 (1862).

Τὸ ἐπιδοτήριο τοῦ κλητῆρος, μὴ ἀναφέρον τὸ ὄνομα τοῦ συνοίκου, ἐν περιπτώσει θυροκολλήσεως, εἶναι ἄκυρον. 92 (1847).

Δὲν εἶναι λόγος ἀκυρότητος τοῦ ἐπιδοτηρίου τὸ ὅτι δὲν μνημονεύεται ἐν αὐτῷ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου τοῦ μὴ παρευρεθέντος κατὰ τὴν ἐπίδοσιν διαδίκου, οὔτε ἂν συγκατοικῇ μετ' αὐτοῦ. 117 (1855).

Δὲν εἶναι ἀπαραίτητως ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρῃ ὁ κλητὴρ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνοοῦντος γράφειν συνοίκου, ὃν εὗρεν ἐν τῇ οἰκίᾳ. 92 (1858).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ᾖ ἐνὶ τῇ οἰκίᾳ ὁ μετὰ τοῦ διαδίκου συνοικῶν συγγενής, εἰς ὃν ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ ἐπιδίδεται τὸν ἐπιδοτέον ἔγγραφον, ἀλλ' ἀρκεῖ ὁ ἀνήλικος οὗτος νὰ κατανοῇ τὸ σπουδαῖον τοῦ ἐγγχειριζομένου ἐγγράφου καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐγγχειρίσῃ αὐτὸ εἰς τὸν συγγενὴ του, εἰς ὃν ἀπευθύνεται, ἅμα οὗτος ἐπανέλθῃ. 60 (1849) 104 (1877).

Ἀναφέροντος τοῦ κλητῆρος ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι δὲν εὔρεν εἰς τὴν κατοικίαν του τὸν πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, οὔτε ἄλλον τινὰ τῶν συνοίκων του ἐνηλικίον, ἐξάγεται μὲν, ὅτι δὲν εὔρε συνοίκους, ἀλλὰ μὴ γινομένης μνείας περὶ τῆς ὡς ἐγγιστα ἡλικίας τῶν εὐρεθέντων ἀνηλικίων, ὥστε νὰ δυνηθῇ τὸ δικαστήριον νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἂν τῷ ὄντι ὡς ἐκ ταύτης δὲν εἶχον τὴν ἀπαιτουμένην διάκρισιν, ὅπως ἐννοήσωσι τὴν σημασίαν τῆς πρὸς αὐτοὺς παραδόσεως τοῦ δικογράφου, ἐναπόκειται εἰς τὸν πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ν' ἀποδείξῃ, ὅτι οἱ ἐν τῷ μνησθέντι ἀποδεικτικῷ ἀναφερόμενοι σύνοικοι δὲν ἦσαν εἰς ἡλικίαν νὰ διακρίνωσι τοιαύτην παραλαβήν.

274 (1850).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις δικογράφου πρὸς σύνοικον συγγενῆ τοῦ διαδίκου, καὶ ἂν οὗτος τυγχάνῃ ἀντίδικος πρὸς ἐκεῖνον. 125 (1877).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἐπιδοτήριο, ὡς μὴ ἀναφέρον, ὅτι προσκληθεὶς ὁ σύνοικος νὰ ὑπογράψῃ ἠρνήθη δι' ἄγνοιαν γραμμάτων, ἀφοῦ δὲν ἰσχυρίζεται ὁ προσβάλλων τὸ ἐπιδοτήριο, ὅτι ὁ σύνοικος ἐγνώριζε γράμματα, βεβαιῶν δ' ἀφ' ἐτέρου ὁ κλητῆρ, ὅτι οὗτος ἐτύγχανεν ἀγράμματος.

29 (1886).

Βεβαιούντος τοῦ κλητῆρος ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι εὔρεν ὠρισμένον πρόσωπον μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις διαδίκου, περιττὴ εἶναι ἡ μνεία, ὅτι δὲν εὔρεν ἄλλους συνοίκους ἢ ὑπηρέτας.

254 (1878).

Ἐπιδοτήριο, ἐν ᾧ δὲν ἀναφέρεται, ἂν ὁ κλητῆρ εὔρεν ἢ μὴ τὸν πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἢ σύνοικόν του, ἢ ὑπηρέτην, οὔτε, ὅτι ἐν ἐλλείψει τούτων ἐκόλλησε τὸ δικόγραφον ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, εἶναι ἄκυρον· οὐδὲ ἔχει σημασίαν τινὰ ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ὑπάρχουσα ὑπογραφή τοῦ υἱοῦ τοῦ διαδίκου μετὰ τῆς προσθήκης, ὅτι εἶναι πληρεξούσιος, ἀφοῦ δὲν ἀναφέρει ὁ κλητῆρ, ὅτι ἐπέδωκε τὸ ἐπίδικον ἔγγραφον εἰς τοῦτον ὡς πληρεξούσιον.

147 (1874).

Ἡ θυροκόλλησις τοῦ δικογράφου γίνεται κατὰ τὰς ὀριζομένας περιστάσεις, ὡσάκως ὁ ἀπὸ τῆς κατοικίας αὐτοῦ ἀπουσιάζων δὲν ἔχει ἐν τῇ αὐτόθι οἰκίᾳ του συγγενεῖς ἢ ὑπηρέτας.

267 (1857).

Ὁ κλητῆρ ὀφείλει, μὴ εὐρίσκων τὸν πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις διάδικον, νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ὑπάρχωσι συγγενεῖς, ὑπηρέται ἢ σύνοικοι καὶ μόνον ἐν ἀπουσίᾳ τοιούτων νὰ προβῇ εἰς τὴν θυροκόλλησιν· ἡ ἔλλειψις τῆς μνείας περὶ τοιαύτης ἐρεῦνης, καθιστᾷ τὸ ἐπιδοτήριο ἄκυρον (Πολ.

Δικ. 143)· τεκμήρια δὲ περὶ τοῦ κύρους τῆς ἐπιδόσεως δικογράφου εἰσὶν ἀπαράδεκτα, διότι μόνον δι' ἐγκύρου ἐπιδοτηρίου ἀποδεικνύεται ἡ ἐπίδοσις. 9 (1842) 163 (1847) 42 (1848) 26 (1853)

206 (1866) 293 (1877).

Μὴ θέλοντος ἢ μὴ δυναμένου τοῦ συγγενοῦς, εἰς ὃν ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου ἐπεδόθη τὸ δικόγραφον νὰ ὑπογράψῃ, ὁ κλητὴρ δύναται νὰ τὸ θυροκολλήσῃ, μὴ ὄντος αὐτοῦ ὑποχρέου νὰ τὸ ἐπιδώσῃ εἰς τὰ κατὰ δεύτερον καὶ τρίτον λόγον πρόσωπα, τὰ δυνάμενα νὰ λάθωσιν αὐτό. 95 (1848).

Ὁ κλητὴρ δύναται νὰ ἐπιδώσῃ ἀδιακρίτως τὸ δικόγραφον ἢ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ διαδίκου ἢ εἰς τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ, ἅτε μὴ ὀριζομένης ἐν τῷ ἄρθρῳ 143 Πολ. Δικ. τάξεώς τινος προτιμήσεως τούτων ἢ ἐκείνων. 59 (1856).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 143 καὶ 146 Πολ. Δικ., ἂν ὁ διάδικος, πρὸς ὃν γίνεται ἡ κοινοποίησις, ᾗναι ἀπὼν ἐκ τῆς κατοικίας του, ἐπιδίδεται τὸ δικόγραφον εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντας συγγενεῖς ἢ ὑπηρέτας αὐτοῦ, ἐν ἀπουσίᾳ δὲ καὶ τούτων εἰς τοὺς λοιποὺς συνοίκους, ἂν δὲ ὁ ἐγγύτερος κατὰ τὴν σειρὰν ταύτην σύνοικος, εἰς ὃν πρέπει, ἀπόντος τοῦ διαδίκου, νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις, ἀρνεῖται νὰ παραλάβῃ τὸ δικόγραφον, νομίμως γίνεται ἡ ἐπίδοσις διὰ θυροκολλήσεως, μὴ ὀφείλοντος τοῦ κλητῆρος ν' ἀποταθῇ καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ εὐρίσκομένους τυχόν συνοίκους. 303 (1863) 13 (1884) 222 (1886).

Τὸ ἐπιδοτήριον ἀπόντος τοῦ διαδίκου δεόν νὰ διαλαμβάνῃ, ὅτι τὸ ἔγγραφον ἐκολλήθη ἐπὶ τῆς θύρας τῆς κατοικίας αὐτοῦ.

203, 204 καὶ 205 (1848).

Ἀπόντος τοῦ συζύγου καὶ τῆς συζύγου οὐσῆς ἀγραμμάτου, τὸ δικόγραφον θυροκολλᾶται· ἀδιάφορον δὲ εἶναι ἂν καὶ ἄλλοι σύνοικοι εὐρίσκωνται ἐν τῇ οἰκίᾳ. 71 (1848).

Ἐὰν ὁ διάδικος δηλώσῃ πρὸς τὸν κλητῆρα, ὅτι, μὴ εἰδὼς γράμματα, δὲν δύναται νὰ ὑπογράψῃ, ὁ δὲ κλητὴρ ἀντὶ νὰ θυροκολλήσῃ τὸ δικόγραφον ἐπὶ παρουσίᾳ γείτονος, ἐγχειρίσῃ τοῦτο εἰς τὸν διάδικον, δεχθεὶς τὴν ὑπογραφήν ἐνὸς τῶν συνοίκων, ἡ ἐπίδοσις τυγχάνει ἄκυρος. 370 (1853).

Ἐὰν ὁ διάδικος εὐρέθῃ μὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἀλλ' ἔνεκεν ἀσθενείας δὲν ἠδυνήθῃ νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἐπιδοτήριον, θυροκολλᾶται τὸ δικόγρα-

φον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 145 § 1 Πολ. Δικ., καὶ δὲν ἐπιδίδεται εἰς τοὺς συνοίκους.

203 (1867).

Εἶναι ἄκυρος ἡ διὰ θυροκολλήσεως ἐπίδοσις δικογράφου καὶ ἂν ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἐπιθᾷς τοῦ πλοίου, ὅπως ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, δὲν εἶχεν ἔτι ἀπομακρυνθῇ τῶν ἐλληνικῶν θαλασσῶν ἔνεκεν ἐναντίων ἀνέμων, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν εἰς τὴν οἰκίαν του κοινοποιηθέντων ἐγγράφων.

19 (1874).

Καὶ ἂν περιῆλθεν ὅπωςδὴποτε εἰς τὸν διάδικον τὸ ἐπιδιδόμενον ἔγγραφον, δὲν στερεῖται ἐντεῦθεν οὗτος τοῦ δικαίωματος νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐπιδόσεως, ἔνεκα κολλήσεως τοῦ δικογράφου εἰς ἄλλην θύραν ἢ τὴν τῆς κατοικίας του.

234 (1853).

Τὸ δικόγραφον δέον νὰ κολλᾶται μόνον ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἢ τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ κατοικεῖ ὁ διάδικος, κατὰ τὸν χρόνον τῆς θυροκολλήσεως.

183 (1860).

Προκειμένου περὶ οἰκήσεως εἰς ἄλλην οἰκίαν ἢ εἰς ἣν ἐθυροκολλήθη ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως καὶ οὐχὶ περὶ τῆς κατοικίας καὶ τοῦ τόπου ἔνθα ὁ ἀναιρεσίβλητος εἶχε τὸ κέντρον τῶν ὑποθέσεών του, δὲν χωρεῖ ἀπαράδεκτον ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι ἐκ τῶν ἐγγράφων ἐξάγεται, ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς δίκης κατέκει ἐν ᾧ τόπῳ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, καὶ οὐδέποτε ἐγνωστοποίησε μεταβολὴν κατοικίας.

13 (1873).

Ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δέον νὰ περιγράφηται ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τὸ μέρος (ἂν δηλ. ᾖ θύρα οἰκίας ἢ δωματίου κλπ.), ἐν ᾧ ἐθυροκολλήθη τὸ δικόγραφον (Πολ. Δικ. 140, 143 καὶ 146).

133 (1847).

Μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου, ὅτι ἐπὶ ἐπιδόσεως ἡ θυροκολλήσις δέον νὰ γίνηται διὰ κολλητικῆς οὐσίας, εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἐναπόκειται νὰ παραδεχθῇ, ἂν ὁ τοῦ νόμου σκοπὸς ἐξεπληρώθῃ διὰ τοῦ εἰς αὐτὸν ὑποβαλλομένου τρόπου τῆς τοιαύτης τοῦ ἐγγράφου προσαρτήσεως.

120 (1875).

Ὅταν ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις δὲν δύναται νὰ ὑπογράψῃ, τὸ ἐπιδότερον δικόγραφον κολλᾶται ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τοῦ πρὸς ὃν τὸ δικόγραφον ἀπευθύνεται, ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς ἢ δύο γειτόνων, ὅταν οὐδεὶς σύνοικος εὑρεθῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ.

226 (1851).

Τὰ ἄρθρ. 140—143 καὶ 146 § 1 Πολ. Δικ. δὲν ἀπαιτοῦσιν οὔτε τὴν ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ τῆς ἐπιδόσεως μνείαν τοῦ ὀνόματος τῶν προσ-

ληφθέντων γειτόνων, οὔτε τὴν παρὰ τὴν ὑπογραφὴν των βεβαίωσιν τῆς εἰρημένης ιδιότητός των, οὔτε τὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἀποδεικτικῷ σημείωσιν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐβεβαιώθη ὁ κλητὴρ περὶ τῆς ιδιότητός των ὡς γειτόνων. 123 (1848).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 143—146 Πολ. Δικ., ἐπὶ ἐπίδοσεως, δεόν νὰ ἀναφέρηται ἐν αὐτῷ τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι οἱ προσκληθέντες καὶ παρευρεθέντες κατὰ τὴν τοιχοκόλλησιν ἦσαν γείτονες, δὲν δύναται δὲ νὰ ἀποδειχθῇ τὸ γεγονός τοῦτο δι' ἄλλων μέσων. 173 (1863).

Τὸ ἄρθρ. 143 Πολ. Δικ., ἀπαιτοῦν νὰ γίνηται ἡ ἐπίδοσις διὰ τῆς ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς ἢ δύο γειτόνων κολλησίσεως τοῦ δικογράφου ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ἐν περιπτώσει μὴ εὐρέσεως τούτου αὐτόθι κτλ., ἐννοεῖ γείτονα οἰονόηποτε, κατὰ τὴν γενικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἔχοντα ἀδιακρίτως πλησίον τῆς κατοικίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, εἴτε τὴν κατοικίαν τοῦ αὐτοῦ, εἴτε καὶ κατάστημά τι, εἰς ὃ διαμένει, μετερχόμενος ἔργον τι καὶ οὐχὶ ἀπλῶς τὸν πλησίον κατοικοῦντα. 32 (1849).

Βεβαιῶντος τοῦ ἐπιδοτηρίου, «ὅτι μὴ ὑπάρχοντος γείτονος προσελήφθη μάρτυς» καὶ μὴ ἀναφέροντος «ὅτι καὶ ἀπώτέρω τῆς θέσεως, ἐνθα ἐγένετο ἡ θυροκόλλησις δὲν ὑπῆρχον γείτονες», τὸ ἐπιδοτήριον εἶναι ἄκυρον. 102 (1849).

Τὸ ἄρθρ. 143 Πολ. Δικ., ἀπαιτοῦν νὰ γίνηται ἡ ἐπίδοσις διὰ τῆς ἐπὶ παρουσίᾳ ἐνὸς ἢ δύο γειτόνων ἐπικολλησίσεως τοῦ δικογράφου εἰς τὴν θύραν τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ἐν περιπτώσει μὴ εὐρέσεως τούτου αὐτόθι, ἐννοεῖ γείτονα οἰονόηποτε, ἔχοντα τὴν κατοικίαν τοῦ ἀδιακρίτως πλησίον τῆς κατοικίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις καὶ οὐχὶ ἀπλῶς τὸν πλησιέστερον κατοικοῦντα, διότι τοιαύτη διάκρισις δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ νόμῳ, οὐδὲ ἀπαιτεῖται νὰ ἐκτίθῃται ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι ἠρεῦνησεν ὁ κλητὴρ πρὸς εὐρεσιν ἐγγυτέρου γείτονος καὶ μὴ εὐρὼν τοιοῦτον προσέλαβε τὸν ἀπώτερον. 279 (1851) 318 (1852) 154 (1865) 145 (1868) 21 (1877) 155 (1882).

Τὸ ἐπιδοτήριον δεόν νὰ ᾔναι ὑπογεγραμμένον παρὰ τῶν μαρτύρων, ἡ δὲ μνεία τοῦ κλητῆρος, ὅτι ἦσαν ἀγράμματοι οἱ ὑπογράψαντες, καθιστᾷ τὸ ἐπιδοτήριον ἄκυρον, ἂν δὲν ἀναφέρῃ συνάμα ὁ κλητὴρ, ὅτι δὲν εὐρίσκοντο παντελῶς γείτονες, εἰδότες γράφειν. 143 (1847).

Ἐὰν ὁ κλητὴρ δὲν διαλαμβάνῃ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι ἐζήτησε γεί-

τονας καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων προσεκάλεσε μάρτυρας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βεβαιώσῃ τὴν ὑπαρξίν γειτόνων προσέλαβεν ἀπ' εὐθείας μάρτυρας, τὸ ἐπιδότηριον εἶναι ἄκυρον (Π. Δ. 146 ἐδ. α'). 4 (1863) 242 (1876)

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις, ἐὰν ὁ ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ ὑπογεγραμμένος δὲν ᾔῃ γείτων, ἀφοῦ μνημονεύεται ἐν αὐτῷ, ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐπιδόσεως δὲν εὗρεθ' ἕτερος πλησιέστερος γείτων. 89 (1866).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 143 καὶ 146 § 1 καὶ 2 Πολ. Δικ., ὅπως ἔχῃ κῦρος ἡ θυροκόλλησις τῶν δικογράφων δέον τὸ ἐπιδότηριον νὰ ὑπογραφῇ παρ' ἐνὸς ἢ δύο παρόντων γειτόνων, τότε δὲ μόνον ἡ ἑλλείψις τῆς ὑπογραφῆς γείτονος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ ἐπιφέρουσα ἄκυρότητα, ὅποταν ἤθελε βεβαιωθῇ διὰ τοῦ ἀποδεικτικοῦ τοῦ κλητῆρος ἡ ὅτι δὲν ὑπῆρχον παντάπασι γείτονες ἢ ὅτι οἱ ὑπάρχοντες εἰσιν ἀγράμματοι, τὸ δὲ ἐπιδότηριον ὑπογραφῇ παρὰ μαρτύρων. 72 (1851) 63 (1855).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἡ μνεία τῶν ὀνομάτων τῶν παρόντων γειτόνων ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐπιδότηριου, ἀλλὰ μόνον ἡ προσυπογραφή αὐτῶν.

21 (1842).

Ἐὰν κατὰ τὴν θυροκόλλησιν τοῦ ἐπιδότητου ἐγγράφου δὲν ὑπάρχωσι γείτονες, γνωρίζοντες νὰ ὑπογράψωσι, δέον νὰ προσληφθῶσι μάρτυρες, ἄλλως τὸ ἐπιδότηριον εἶναι ἄκυρον. 415 (1854).

Ὁ κλητὴρ, κατὰ τὴν ἐπίδοσιν δικογράφου τινός, μὴ εὐρὼν γείτονα τινα, δύναται καὶ ὀφείλει ἀναγκαίως νὰ προσλάβῃ ἀπώτερον τῆς οἰκίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις πρόσωπον καὶ ἀδιάφορον, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν οὗτος ἠδύνατο ὀρθῶς νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς γείτων ἢ μὴ. 160 (1861) 253 (1862) 369 (1867).

Ἐπιδότηριον, βεβαιοῦν, ὅτι ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἀγνοεῖ γράφειν καὶ τούτου ἕνεκεν ἐπεκολλήθη τὸ δικόγραφον εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἐπὶ παρουσίᾳ μαρτύρων, χωρὶς νὰ βεβαιοῖ τὸ ἐπιδότηριον, ὅτι οὗτοι ἦσαν γείτονες ἢ τοῦλάχιστον, ὅτι δὲν ὑπῆρχον τοιοῦτοι, παρόντες κατὰ τὴν ὥραν τῆς θυροκόλλησεως, εἶναι ἄκυρον. 73 (1847) 71 (1852) 252 (1862).

Ὁ κλητὴρ ὀφείλει νὰ βεβαιώσῃ ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ του, ἐπὶ ποινῇ ἄκυρότητος αὐτοῦ, ὅτι προέβη εἰς τὴν θυροκόλλησιν τοῦ δικογράφου, διότι δὲν εὗρε γείτονας οὐ μόνον ἐγγυτέρους, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπωτέρους τῆς θέσεως, ἐν ᾗ ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις. 254 (1852).

Ὁ κλητὴρ δὲν ὀφείλει ν' ἀναφέρῃ ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ του κατ'

ὄνομα τίνας γείτονας ἐρευνήσας δὲν εὔρει.

13 (1884).

Ἐὰν ὁ κλητὴρ βεβαιῶι ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι δι' ἔλλειψιν γειτόνων προσέλαθε μάρτυρας κατὰ τὴν τοιχοκόλλησιν, ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ πρὸς δὲν ἢ ἐπίδοσις, ὅτι εἶναι ἄκυρος ἢ ἐπίδοσις, διότι ὑπαρχόντων γειτόνων προσελήφθησαν μάρτυρες, εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἀόριστος, μὴ ἀναφερομένων τῶν ὀνομάτων τῶν γειτόνων τούτων. 29 (1886) 61 (1889).

Ἐὰν κατὰ τὴν ἐπίδοσιν ὁ κλητὴρ προσλάβῃ πρόσωπόν τι ὡς γείτονα, ἀποδειχθῇ δέ, ὅτι δὲν εἶναι τοιοῦτος, δὲν δύναται νὰ προταθῇ, ὅτι τὸ ἐπιδοτήριον εἶναι ἔγκυρον, διότι, μὴ ὑπαρχόντων γειτόνων, προσελήφθη ὁ ἀνωτέρω ὡς μάρτυς, καθότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ κλητῆρος.

380 (1874).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 143 Πολ. Δικ., καὶ ἐν φυλακῇ δύνανται νὰ γίνωσιν ἐπιδόσεις, διότι διὰ τοὺς ἐκεῖ κρατούμενους οἴκημα εἶναι ἡ φυλακή. Ἀποποιηθέντος ὅμως τοῦ πρὸς δὲν ἢ ἐπίδοσις νὰ δεχθῇ τὸ ἐπιδιδόμενον δικόγραφον ἢ προσποιουμένου ἄγνοιαν γραμμμάτων δέον νὰ κολληθῇ τοῦτο ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δωματίου τῆς φυλακῆς του, οὐχὶ δὲ νὰ ἐπιδεθῇ εἰς τὸν ἐπιστάτην τῆς φυλακῆς (Πολ. Δικον. 146).

196 καὶ 358 (1855) 261 (1863).

Προκειμένου περὶ ἐπιδόσεως δικογράφου εἰς τινὰ τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατούμενων, ἐγκύρως ὑπογράφει ὡς μάρτυς ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ὁ δεσμοφύλαξ.

146 (1871).

§ 6

Ἡ εἰς φρενοβλαβῇ, μήπω ἀπαγορευθέντα, γενομένη ἐπίδοσις ἀγωγῆς, εἰς οὐδεμίαν νομικὴν διάταξιν ἀντίκειται· α) διότι, κατὰ τὰ ἄρθρα 74, 658, 664—668 Πολ. Δικ., ὁ φρενοβλαβὴς στερεῖται τοῦ δικαίωματος τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του, ἀφοῦ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως γίνῃ δεκτὴ ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ ἀπαγορεύσεως αἵτησις, ἣν μόνον οἱ συγγενεῖς, ὁ σύζυγος καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς δύνανται νὰ ἐγείρῃσι κατὰ τοῦ φρενοβλαβοῦς νομιζομένου· β) διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 156 Πολ. Δικ., ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς ἐξασφαλίζει μὲν τὰ συμφέροντα τοῦ ἐνάγοντος, χωρὶς ὅμως νὰ καθιστᾷ πενέστερον τὸν ἐναγόμενον, κατὰ δὲ τὸν Βυζαντινὸν νόμον πράξεις τοιαῦται πρὸς ἐπίτευξιν ἐξασφαλίσεως ἀλλοτρῶν δικαίων, ἐνεργούμεναι κατὰ φρενοβλαβοῦς καὶ οὐδόλως αὐτὸν πενέστερον καθιστῶσαι, οὔτε ὑπὸ τοῦ φρενοβλαβοῦς, οὔτε ὑπὸ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ νὰ προσβληθῶσι δύνανται (Ν. 4 § 26 Π. (44.4) Ν.

22 § 7 Π. (24.3) Ν. 47 § 1 Π. (46.3) καὶ Ν. 1 § 15 Π. (16.3).

224 (1868) 179 (1870).

Εἶναι ἄκυρος ἡ εἰς φρενοβλαβῆ, καίπερ μὴπω ἀπαγορευθέντα, γενομένη ἐπίδοσις, ἐὰν ἡ κατάστασις τῆς φρενοβλαβείας ἐτύγχανεν ὁμολογουμένως γνωστὴ τῷ κοινοποιήσαντι (Ἄστ. Νόμου ἄρθρ. 125).

138 (1874).

§ 7

Ὅταν τὸ Δημόσιον, αἱ Κοινότητες κτλ. ἀρνῶνται νὰ παραλάβωσι τὸ δικόγραφον, τότε ἡ ἐπίδοσις δέον νὰ γίνηται εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Δικαστηρίου, πρὸς ὃ ἀπευθύνεται τὸ ἐπιδοτέον δικόγραφον (Πολ. Δικ. 145 § 2 § καὶ 146 § 2.)

132 (1883).

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 4 τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1833 Β. Δ. περὶ τῆς συστάσεως καὶ τῆς ἐσωτερικῆς διευθύνσεως τῶν Ὑπουργείων, ἐκτὸς τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἕτερος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον νὰ παραλαμβάνῃ τὰ εἰσερχόμενα εἰς τὸ γραφεῖον ἔγγραφα ἐξ ὀνόματος τοῦ Ὑπουργοῦ· ἐπομένως δὲν δύναται τὸ Δημόσιον νὰ προτείνῃ ἔνστασιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κακῶς παρέλαβε τὸ ἐπιδοτέον δικόγραφον ὁ ὑπάλληλος οὗτος καὶ ὑπέγραψε τὸ ἐπιδοτήριον, διότι οἱ ὑπάλληλοι, περὶ ὧν ὁ νόμος ἀποφαίνεται, ὅτι ἐνεργοῦσι κατὰ τὰς ὁδηγίας τῶν προϊστάμενων αὐτῶν ὑποτίθεται, ὅτι ἐνεργοῦσι τὰ πάντα κατὰ τὰς δοθείσας αὐτοῖς ὁδηγίας· ὥστε, τὸ Δημόσιον, ὡς προστησάμενον τῶν δημοσίων ὑποθέσεων τὸν παραλαβόντα τὸ ἔγγραφον ὑπάλληλον, αὐτὸ καὶ τὴν εὐθύνην φέρει τῶν πράξεών του (Ν. 21 § τελ. (3.5) καὶ οὐχὶ ὁ ἐπιδούς, ὅστις καλῇ τῇ πίστει καὶ κατὰ χρέος ἐπίστευσε τῇ ἀρχῇ, ἥται τῷ ὑπαλλήλῳ (Ν. 5 § 18 Β. 18. 1).

267 (1866).

Προκειμένου περὶ ἐγέρσεως ἀγωγῆς κατὰ Λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐγκύρως ἐπιδίδεται αὕτη πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς, δυνάμει τῶν γενικῶν ἀρχῶν τοῦ Β. Δ. τῆς 12 Μαρτίου 1835 συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 145 Πολ. Δικ., μὴ ὑπαρχουσῶν εἰδικῶν διατάξεων οὔτε ἐν τῷ Νόμῳ ΣΚΘ', οὔτε ἐν τῷ σχετικῷ Β. Διατάγματι. 104 (1882).

Ἐὰν δύο διορισθῶσι διευθύνται ἐμπορικῆς ἐταιρίας, ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ διευθύνωσιν ἕκαστος ἰδιαιτέρως τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα τῆς ἐταιρίας καὶ νὰ ἐνεργῶσιν ἕκαστος ἰδίᾳ πᾶσαν πρᾶξιν ἐκ μέρους αὐτῆς τῆς ἐταιρίας, δύνανται εἴτε ἀμφοτέρω ὑπὸ τὴν ἐμπορικὴν ἐπω.

νομίαν, εἴτε ἕκαστος χωριστὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ νομίμως τοὺς ἐν-
τολεῖς των. Ἐπομένως ἡ ἐπίδοσις δικογράφου, ἀπειθνομένου κατὰ
τῆς ἐταιρίας ἐγκύρως γίνεται πρὸς τὸν ἕτερον αὐτῶν ἀτομικῶς.

10 (1845).

§ 8

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 145 § 4 Πολ. Δικ., ἐπὶ ἐμπορικῶν ἐταιριῶν ἡ ἐπί-
δοσις τῶν δικογράφων δέον νὰ γίνῃ πρὸς ἓν ἐκ τῶν προσώπων, τῶν ἐν
τῷ αὐτῷ ἐδαφίῳ ἀναφερομένων, ὡσάκις δὲ τὸ πρόσωπον τοῦτο, εἰς ὃ
μέλλει νὰ ἐπιδοθῇ τὸ ἐγγράφον, δὲν εὐρίσκεται εἴτε ἐν τῷ καταστή-
ματι τῆς ἐταιρίας, εἴτε ἐν τῇ οἰκίᾳ του δὲν ὀφείλει ὁ κλητὴρ νὰ με-
ταβῇ πρὸς εὔρεσιν ἄλλου τινὸς ἐκ τῶν αὐτῶν προσώπων, ἀλλὰ δέον
νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς γενικὰς περὶ ἐπιδόσεων διατάξεις τοῦ νόμου,
τὰς διαγεγραμμένας ἐν τῷ ἄρθρῳ 143 Πολ. Δικονομίας. Τουτέστιν αἱ
διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 145 § 4 Πολ. Δικ. δὲν ἐπιβάλλουσι τὴν ὑπο-
χρέωσιν εἰς τὸν πρὸς κοινοποιήσιν ὑπόχρεων διάδικον, νὰ διατρέξῃ
κατὰ σειρὰν ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον μέχρι οὗ ἐπιτύχῃ ἓνα ἐξ
αὐτῶν, ἀλλ' ἀφήνει εἰς τὸν διάδικον τὴν ἐκλογὴν τῆς κοινοποιήσεως
μεταξὺ τῶν προσώπων ἐκείνων.

161 (1848).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 145 § 4 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι μεταξὺ πάντων
τῶν ἐν τῷ διαληφθέντι ἐδαφίῳ ἀναφερομένων προσώπων δύναται νὰ
ἐκλέξῃ ὁ ἐπιδίδων κλητὴρ τὸν ἐν τῷ καταστήματι τῆς ἐταιρίας εὐρι-
σκόμενον κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐπιδόσεως καὶ ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἔγκυρος,
δὲν δεσμεύεται δὲ ὁ ἐπιδίδων διάδικος ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ
τῆς ἐταιρίας διαγεγραμμένων ὡς πρὸς τὴν ἀντιπροσώπευσιν τῆς ἐται-
ρίας.

434 (1878).

§ 9

Ἐπὶ πτωχεύσεως, ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τινὰ πράκτορα ἢ σύνδικον
(Πολ. Δικ. 145 § 5). Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ νὰ κοινοποιηθῇ πρὸς τὸν
σύνδικον τοῦτον τόσα ἀντίγραφα τοῦ δικογράφου ὅσοι εἰσὶν οἱ σύν-
δικοι.

395 (1884).

§ 10

Ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 743, 142 § 6, 541 καὶ 542 ἐξά-
γεται, ὅτι δέον τὰ δικόγραφα νὰ ἐπιδίδωνται πάντοτε εἰς χεῖρας τοῦ
διάδικου ἢ τοῦ πληρεξουσίου του, ὅταν τοῦτο ᾔναι δυνατόν, καὶ διὰ
τοῦτο ἡ διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐπίδοσις τοῦ δικογράφου πρὸς διάδικον

ἀλλοδαπὸν ἢ ἡμεδαπὸν οὐδ' ὅλως ἰσχύει, ἐὰν οὗτος ἀποδείξῃ, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις ἀμέσως πρὸς αὐτὸν τὸν διάδικον καὶ ἐντὸς τοῦ κράτους διατρίβοντα τότε καὶ οὐχὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, ὡς ἡ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπίδοσις ὑποτίθῃσιν. 412 (1865).

Ἐπὶ τοῦ ἡμεδαποῦ, ἐὰν οὗτος διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἡ κοινοποίησις τοῦ δικογράφου γίνεται πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Δικαστηρίου, πρὸς ὃ ἀπευθύνεται τὸ δικόγραφον (Πολ. 145 § 6).

3 (1846) 150 (1868) 134 (1882) 181 (1887).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἐὰν ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβων ἔχῃ κατοικίαν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ ἂν μέχρι τινὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης διετέλῃ ἐν τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας του. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀνάγκη γνωστοποιήσεως τῆς εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν μεταβάσεως, διότι δὲν πρόκειται περὶ μεταβολῆς κατοικίας. 181 (1887).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 145 Πολ. Δικ., ἡ ἐπίδοσις ἐπὶ ἡμεδαπῶν, διατριβόντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γίνεται πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Δικαστηρίου, παρ' ᾧ εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ δίκη, οὗτος δὲ ὀφείλει νὰ φροντίσῃ, ὅπως τὸ ἔγγραφον ἀποσταλῇ περαιτέρω. Ἐντεῦθεν ἔπεται ὅτι, ἐὰν τὸ δικόγραφον δὲν περιῆλθε πραγματικῶς εἰς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διάδικον ἐξ ἀμελείας τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς λόγου, ἡ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπίδοσις ἔχει ἅπαντα τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα. Μόνον δὲ ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἔχει κατ' αὐτοῦ (τοῦ Εἰσαγγελέως) ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἔνεκα τῆς ὑπατίου βραδύτητος. 202 (1872) 363 (1883).

Ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων ἐπὶ δικόδικων ἀπόντων μὲν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, κατοικούντων δὲ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, δεόν νὰ γίνηται πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ κατοικίαν αὐτῶν (Πολ. Δικ. 143 καὶ 145 § 6 καὶ 7). 25 (1848) 55 (1852) 69 (1882).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἐὰν ὁ ἡμεδαπὸς διαμένῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπὶ ὀλίγας, ἢ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. 101 (1856) 230 (1857) 152 (1869).

Ὅταν ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένων ἔχῃ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἀντίκλητον, αἱ ἐπιδόσεις δύνανται νὰ γίνωσιν ἢ πρὸς τὸν ἀντίκλητον ἢ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα. 52 (1852).

Ἡ διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως ἐπίδοσις τοῦ δικογράφου διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας λαμβάνει χώραν οὐχὶ ὅταν ὁ ἡμεδαπός, ἔξερχόμενος προσκαίρως τῶν ὁρίων τῆς ἐπικρατείας εὐρίσκηται κατὰ τὴν

ἡμέραν τῆς ἐπιδόσεως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἢ περιηγεῖται ἀπλῶς ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ὅταν, ἀποδημῶν ἐκτός τοῦ Κράτους, διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ εἰς ὠρισμένον αὐτῆς μέρος. 366 (1884).

Ἄρα τὴν γνωστοποίησιν τὴν ἰδίαν κατοικίαν διὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς ἢ ἄλλου δικογράφου δὲν δύναται, μεταβάλλων κατοικίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, ν' ἀπαιτῇ ὅπως γίνονται αἱ ἐπιδόσεις τῶν δικογράφων εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του, χωρὶς νὰ κοινοποιήσῃ προηγουμένως τὴν μεταβολὴν ταύτην τῷ ἀντιδίκῳ αὐτοῦ. Ἐπομένως ἔγκυρος τυγχάνει ἡ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν ἐπίδοσις τῆς ἐφέσεως διὰ τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντα ἐφεσίβλητον, καίτοι οὗτος ἐν τῇ μεταξὺ ἐγκατέστη ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

155 (1853) 224 (1883).

Οὐδὲ ἔχει σημασίαν τινά, ἂν ἡ μεταβολὴ αὕτη περιῇλθεν ἐξωδίκως εἰς γῶσιν τοῦ κοινοποιούντος διαδίκου. 224 (1883).

Δὲν γίνεται ἡ ἐπίδοσις διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅταν ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένων διώρισεν ἐν Ἑλλάδι πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον, πρὸς δὲν δύνανται καὶ δεῶν, κατὰ νόμον (Πολ. Δικ. 148), νὰ γίνωνται αἱ ἐπιδόσεις, διότι ὁ διάδικος, ὁ ἀφῆσας πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον ἐν Ἑλλάδι (γινώσκοντος τοῦτο τοῦ ἀντιδίκου του) δὲν θεωρεῖται ἀπών.

325 (1865) 84 (1866) 193 καὶ 213 (1870) 202 (1872) 259 (1875) 214 (1876) 310 (1877) 159 (1880).

Καὶ ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς ὑποχρεοῦται τις νὰ δηλώσῃ, ἂν δέχεται ἢ μὴ τὸν ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ ὅρκον, δεῶν νὰ ἐπιβῇ τῷ ἀντικλήτῳ αὐτοῦ, διότι διὰ τὴν δήλωσιν ταύτην δὲν ἀπαιτεῖται ἡ προσωπικὴ τοῦ διαδίκου ἐμφάνισις, δυναμένου καὶ τοῦ ἀντικλήτου νὰ συντάξῃ τὴν δήλωσιν ταύτην.

325 (1865) 193 καὶ 213 (1870) 202 (1872) 259 (1875).

Ἐὰν ὁ ἀντίκλητος τοῦ διαδίκου διαμένῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις τοῦ δικογράφου πρὸς τὸν ἀντίκλητον διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, διότι ἡ πληρεξουσιότης αὐτοῦ πρὸς τὸ δεῖχσθαι δικόγραφα προϋποτίθῃσι τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιδόσεως διαμονὴν τοῦ ἀντικλήτου ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, τὸ δὲ ἄρθρ. 145 § 6 Πολ. Δικ. ἀφορᾷ τοὺς ἡμεδαποὺς διαδίκους, τοὺς διατρίβοντας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Προσέτι δὲ τὸ ἄρθρον 151 Πολ. Δικ. ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄρθρον 143, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ ἄρθρ. 145 § 6 Πολ. Δικ. 293 (1877).

§ 11

Ἀγνοεῖται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τινος, ὅταν οὐ μόνον ἡ μόνιμος αὐτοῦ κατοικία ἀγνοῖται ἀλλὰ καὶ ἡ προσωρινὴ ἐνδιατριβή.

369 (1852) 230 (1861).

Ἀγνώστου διαμονῆς εἶναι ὁ διάδικος ἐκεῖνος, οὗτινος ἀγνοεῖται ἡ ἐν ἧ διαμένει οἰκία, οὐδεμίαν δ' ἔχει ἐπιρροὴν ὡς πρὸς τὸ οἶκημα καὶ τὴν εὐρεσιν αὐτοῦ ἢ διατριβή καὶ ἡ ἐνάσκησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

123 (1884).

Ὅστις δὲν ἔχει γνωστὴν κατοικίαν καὶ διαμονήν, ἀρνεῖται δὲ νὰ παραλάβῃ τὸ κοινοποιούμενον αὐτῷ δικόγραφον, εἶναι ἀγνώστου διαμονῆς καὶ κοινοποιεῖται τὸ δικόγραφον διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, δημοσιεύμενον καὶ διὰ τινος ἐφημερίδος.

28 (1870).

Ὅταν ὁ διάδικος ᾔνοι ἀπὼν καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, τὸ δικόγραφον κοινοποιεῖται πρὸς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελέα (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 145).

56 (1868).

Δὲν ἀπαγορεύεται νὰ ἐπιδίδωνται τὰ δικόγραφα πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς διάδικον καὶ ὅταν οὗτος ἔχῃ διορίσῃ ἀντίκλητον ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 138, 143 καὶ 145, § 7 καὶ 148).

123 (1884).

Ἐπὶ ἀγνώστου διαμονῆς, ἡ ἀνακοπὴ ἐπιδίδεται πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα, διὰ μόνης δὲ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ἐξασφαλίζεται ἡ χρῆσις τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου, δὲν καθίσταται δὲ ἀπαράδεκτος ἡ ἀνακοπὴ, ἐὰν καὶ ἡ δημοσίευσις ἐν τινὶ ἐφημερίδι δὲν ἐγένετο ἀκριβῶς ἐντὸς τῆς προθεσμίας, τῆς τεταγμένης πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν.

123 (1884).

§ 12

Πᾶσα ἐπίδοσις δικογράφων, ἀπευθυνομένη κατὰ ἀξιωματικῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἄνευ διακρίσεως τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος, εἰς ὃ οὗτοι ἀνήκουσι, γίνεται πρὸς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, δυναμένης νὰ προταθῇ καὶ παρὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ, πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις αὐτοπροσώπως (Πολ. Δικ. 145 § 8 καὶ 201).

144 (1865) 6 (1885) 212 (1889).

Ἡ πρὸς τὸν φρούραρχον ἐπίδοσις εἶναι ἀναγκαία, ὅταν ἡ ἐπίδοσις πρόκειται νὰ γίνῃ πρὸς αὐτὸν τὸν ἀξιωματικὸν καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν πληρεξούσιόν του.

194 (1869).

Προκειμένου περί ἐπιδόσεως δικογράφου πρὸς ἀξιωματικὸν ἐν ἐνεργείᾳ, ὑπηρετοῦντα ἐν Πειραιεῖ, ἢ ἐπιδόσις δέον νὰ γίνη πρὸς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν Πειραιῶς, τουτέστι πρὸς τὸν ἐκεῖσε φρούραρχον καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν τῶν Ἀθηνῶν, καίτοι τὸ φρουραρχεῖον Πειραιῶς ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τῶν Ἀθηνῶν. 158 (1847).

Ἡ ἐπιδόσις πρὸς στρατιωτικόν, ὄντα πληρεξούσιον μὴ στρατιωτικοῦ γίνεται ὡσαύτως διὰ τοῦ φρουραρχείου. 15 (1852).

Ἐκ τῶν Β. Διαταγμάτων τῆς 27 Ἰουλίου 1833 καὶ τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1852 ἐξάγεται, ὅτι ὁ λόχος τῶν ἀπομάχων ἐσυστήθη καὶ διατηρεῖται ὡς στρατιωτικὸς λόχος, ἐνεργῶν κατὰ τοὺς στρατιωτικοὺς κανόνας ὑπηρεσίαν διαγεγραμμένην εἰδικῶς ἐν αὐτοῖς τοῖς Διατάγμασι. Ἐπομένως, θεωρουμένου τοῦ λόχου τούτου ὡς ὄντος ἐν ἐνεργείᾳ στρατιωτικῇ, ἢ ἐπιδόσις πρὸς στρατιωτικόν, ἀνήκοντα εἰς αὐτόν, γίνεται πρὸς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 145 § 8 Πολ. Δικ. 166 (1868).

Ἡ αὐτοπροσώπως γενομένη ἐπιδόσις πρὸς στρατιωτικούς ἐν ἐνεργείᾳ, καίπερ ὄντας ἀπесπασμένους ὡς διαγγελεῖς τοῦ Βασιλέως, εἶναι ἄκυρος. 276 (1877).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 145 ἀριθ. 8 ἐδάφ. 1 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἐπὶ ἀξιωματικῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἐπιδόσις γίνεται πρὸς τὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, ὅθεν ἀνεγράφη ἀπλῶς πρὸς εὐκολίαν τοῦ κλητευομένου, ἀλλὰ καθιερώθη καὶ ἔνεκα λόγων δημοσίου συμφέροντος. 391 (1852).

Ὁ ἐν τοῖς ἄρθροις 143 καὶ 146 ἀριθ. 1 τῆς Πολ. Δικ. γενικὸς κανὼν περὶ τῆς εἰς χεῖρας τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου του ἐπιδόσεως τῶν δικογράφων ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, ὅταν οὗτοι διατελῶσιν ἐν ἀδείᾳ ἢ ᾗναι διοικηταὶ ταγμάτων ἢ συνταγματῶν, ἤτοι ἐπὶ κεφαλῆς τοιούτων στρατιωτικῶν σωμάτων, ἢ ἔχουσι βαθμὸν στρατηγού. 269 (1851).

Ἡ ἐπιδόσις δικογράφου, προκειμένου περί στρατιωτικοῦ, ἀπόντος ἐπ' ἀδείᾳ γίνεται αὐτῷ αὐτοπροσώπως, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ὁ λαβὼν ἄδειαν ἀπουσίας εὕρεσκηται ἢ μὴ ἐν τῷ τόπῳ, ἔνθα τὸ στρατιωτικὸν σῶμά του ἐφεδρεύει, μὴ γινομένης τοιαύτης διαστολῆς ἐν τῷ νόμῳ.

203 (1863) 212 (1889).

Ὅπως θεωρηθῇ τις ἐπ' ἀδείᾳ διατελῶν (ὡς πρὸς τὴν αὐτοπροσώπων ἢ τὴν διὰ τοῦ φρουραρχείου ἐπίδοσιν τῶν δικογράφων) δεόν νὰ τηρηθῶσιν ὅλαι αἱ πρὸς λήψιν τῆς ἀδείας νόμιμοι διατυπώσεις, μία δὲ τούτων εἶναι καὶ ἡ θεωρήσις τῆς ἀδείας παρὰ τοῦ φρουράρχου (Στρατ. Ὁργ. ἀρθρ. 180 § 7). 190 (1853).

Τὸ ἀρθρ. 145 § 8 διὰ τῆς λέξεως στρατηγὸς ἐννοεῖ πάντας τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς φέροντας βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ συνταγματάρχου ἐπομένως περιλαμβάνει καὶ τοὺς ὑποστρατήγους. 1 (1866).

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 145 § 8 Π. Δικ., ἐπὶ στρατιωτικῶν ἐν ἐνεργείᾳ, ἡ ἐπίδοσις γίνεται πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, ἀλλ' ὁ τεθείς εἰς ἀποστρατεῖαν, καίπερ τελεσιδικίᾳ θεωρηθείσης μὴ νομίμου τῆς καταστάσεως ταύτης, οὐχ ἤττον, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνακληθῇ ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἐνεργείας, λογίζεται μὴ κατέχων θέσιν τινὰ ἐν τοῖς σώμασι τοῦ στρατοῦ νομίμως ὅθεν κοινοποιεῖται τὸ δικόγραφον πρὸς αὐτόν. 42 (1881).

Ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς διατελῇ εἰς διαθεσιμότητα ἡ ἐπίδοσις γίνεται πρὸς αὐτόν αὐτοπροσώπως. 293 (1887).

Εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τῆς ἐνεργοῦ φάλαγγος ἡ ἐπίδοσις γίνεται διὰ τοῦ φρουράρχου. 404 (1864) 144 (1865).

Συνεπεῖα τῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1838 καὶ 16 Ὀκτωβρίου 1856 νόμων περὶ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἐν ἐνεργείᾳ φάλαγγος, τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ τελευταίου τούτου νόμου Β. Δ. τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1856 ἐπεμψε τοὺς ἀξιωματικούς τῆς φάλαγγος εἰς ἀπερίοριστον ἀδειαν. Τούτου τεθέντος, ἡ πρὸς τοιούτους ἀξιωματικούς ἐπίδοσις δικογράφου γίνεται αὐτοπροσώπως καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ τόπου τῆς ἐφεδρείας, ὡς γίνεται ἐπὶ ἀξιωματικῶν ἐν ἐνεργείᾳ (148 § 8 Πολ. Δικ.). 473 (1866).

Ὁ λόγος, ὅτι ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς δὲν ἐδέχθη τὸ δικόγραφον, ἀπαντήσας εἰς τὸν κλητῆρα, ὅτι δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ τὸν περὶ οὗ ἐπίδοσις διαδίκον ὡς ἐν ἐνεργείᾳ διατελοῦντα, εἶναι ἀνίσχυρος, ὅπως καταστήσῃ ἔγχυρον τὴν αὐτοπροσώπως πρὸς τὸν στρατιωτικὸν γενομένην ἐπίδοσιν, μὴ βεβαιωθείς δι' ἐκθέσεως τοῦ ἀρμοδίου κλητῆρος, ὀφείλοντος, συνεπεῖα τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 146 § 2 Πολ. Δικ. 247 (1865).

Ἡ ἐν ἀρθρῳ 145 § 8 Π. Δ. διάταξις εἶναι οὐσιώδης, ἄτε ὑπὸ τοῦ

δημοσίου συμφέροντος υπαγορευθεῖσα, δὲν ἀνήκει δὲ τῷ δικαστῇ ἢ ἔρουνα περὶ τοῦ ὠφελίμου ἢ μὴ ἐκ τῆς τηρήσεως αὐτῆς.

247 (1865) 211 (1882).

§ 13

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 145 § 9 Πολ. Δικ., ἐπὶ ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ ἐν ἐνεργείᾳ, ἡ ἐπίδοσις γίνεται πρὸς τὸν πλοίαρχον ἢ τὸν τοποτηρητὴν του καὶ οὐχὶ προσωπικῶς πρὸς τὸν κλητευόμενον, ἄλλως ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος.

216 (1868).

Ἐὰν ὁ διάδικος εὐρίσκηται μὲν ἐν τῷ πλοίῳ, ἀλλ' ἀρνήται νὰ παραλάβῃ τὸ δικόγραφον, λογίζεται ὡς μὴ ἔχων κατοικίαν, ἐπομένως τὸ δικόγραφον ἐπιδίδεται πρὸς τὸν πλοίαρχον, οὐχὶ δὲ διὰ θυροκολλήσεως, διότι αὕτη ἔνεκεν ἐλλείψεως κατοικίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γείνη.

137 (1864).

§ 14

Τὸ ἄρθρον 193 § 1 Πολ. Δικ. ἐννοεῖ μόνον τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀνεγνωρισμένας ἑορτὰς ὡς καὶ τὸ ἄρθρον 147 τῆς αὐτῆς Δικονομίας.

451 (1852).

Ἡ μεγάλη Παρασκευὴ μέχρι τῆς Δευτέρας τοῦ Πάσχα, συμπεριλαμβανομένης καὶ ταύτης, εἰσὶ, κατὰ νόμον, ἑορταί (Β. Δ. 22 Νοεμβρίου 1833).

7 (1855).

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, συμπέπτουσα τὴν μεγάλην Παρασκευὴν καὶ, κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς τύπους, μετατιθεμένη εἰς τὴν Τρίτην τῆς Διακαινησίμου, καθιστᾷ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐξαιρέσιμον καὶ πᾶσιν κατ' αὐτὴν γενομένην ἐπίδοσιν ἄκυρον. Ἡ κήρυξις δὲ αὕτη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δὲν ἔχει χρεῖαν τακτικῆς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσιεύσεως.

114 (1857).

§ 15

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 140, 141 καὶ 146 Πολ. Δικ., ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων δύναται νὰ ἀποδειχθῇ μόνον διὰ τοῦ περὶ αὐτῆς συντασσομένου ἀποδεικτικοῦ τοῦ κλητῆρος, ὅθεν, ἐὰν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀποδεικτικοῦ δὲν βεβαιῶται, ὅτι ἐγένετο νομίμως, δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἡ νόμιμος ἐπίδοσις δι' ἄλλων μέσων.

42 (1848)

Τὸ δικαστήριον δὲν δύναται, μὴ ὑπάρχοντος ἐπιδότηριου, νὰ εἰκάσῃ τὴν ἐπίδοσιν ἐξ ἄλλων πράξεων.

44 (1848).

Τοῦ περὶ ἐπιδόσεως ἀποδεικτικοῦ ὄντος δημοσίου ἐγγράφου καὶ ἀπο-

τελοῦντος, ἐπομένως ἀπόδειξιν, ἢ πρότασις περὶ τῆς μὴ γνησιότητος τῆς ὑπογραφῆς τοῦ πρὸς ὃν ἐπεδόθη εἶναι ἀπαράδεκτος, δύναται δὲ μόνον νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστόν, γινομένης ῥητῆς περὶ πλαστογραφίας προτάσεως.

274 (1861).

Τὰ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος βεβαιούμενα γεγονότα, ὅτι μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις καὶ ἀπόντος αὐτοῦ, παρέδωκε τὸ δικόγραφον πρὸς τινὰ σύνοικον αὐτοῦ, δὲν εἶναι βεβαίως περιστατικῶν, ἅτινα συνέβησαν ἐνώπιον τοῦ δημοσίου ὑπηρετοῦ, ἀντιληφθέντος αὐτῶν ἰδίαις αἰσθήσεσιν, ἐπομένως δύναται ὁ προτείνων ταῦτα νὰ τὰ ἀποδείξῃ δι' ἄλλων μέσων, χωρὶς νὰ προσβάλλῃ τὸ ἐπιδοτήριον ἐπὶ πλαστογραφίᾳ.

186 (1849).

Τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐπιδοτηρίου ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν μέχρῃς οὗ ἀποδείχθῃ πλαστόν, περὶ ὅσων ὁ κλητὴρ βεβαίῳ ἐξ οἰκείας ἀντιλήψεως, τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ τὸ γεγονός, ὅτι εὔρε τὸν διάδικον ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὡς καὶ ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς θυροκολλήσεως δὲν ὑπῆρχον γείτονες.

241 (1868).

Ἀποδεικτικὸν κλητῆρος, δι' οὗ οὗτος βεβαίῳ, ὅτι εὔρε προσωπικῶς τὸν διάδικον καὶ ἐκόλλησε τὸ δικόγραφον εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας του, ἀγραμμάτου ὄντος, δὲν ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ὅτι ὁ διάδικος ἔζη, καθ' ὃν χρόνον ἐνηργήθη ἡ ἐπίδοσις, οὔτε εἶναι ἀνάγκη πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου νὰ προσβληθῇ ὡς πλαστόν τὸ ἐπιδοτήριον.

76 (1870).

Ἐὰν ὁ τὴν ἐπίδοσιν ἐντεταλμένος κλητὴρ δὲν βεβαίῳ ἐν τῇ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι γνωρίζει ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως τὸν πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, μεταβάς δὲ πρὸς ἐπίδοσιν εὔρη τὸν ἴδιον διάδικον, ὅστις παρέστησεν αὐτῷ, ὅτι εἶναι ὑπηρετῆς, δεόν νὰ διαταχθῇ ἡ ἀπόδειξις τῶν γεγονότων τούτων διὰ παντός νομίμου μέσου, διότι τὰ γεγονότα ταῦτα, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς ταυτότητος τοῦ διαδίκου, δὲν ὑποπίπτουσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ κλητῆρος.

339 (1875).

Τοῦ κλητῆρος μὴ βεβαίωσαντος, ὅτι ἐγνώριζε τὸν πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ἢ μνησθῆναι αὐτοῦ περὶ μὴ ὑπογραφῆς δι' ἄγνοιαν γραμμάτων δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν, δυναμένου τοῦ ἐνισταμένου ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον προτείνοντος δὲ αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἐπίδοσις δὲν ἐγένετο ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ὀφείλει οὗτος νὰ τὸ ἀποδείξῃ, διότι τεκμαίρεται ἀληθὲς τὸ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος πιστοποιούμενον.

61 (1889).

Ἐὰν ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ βεβαίῳ ὁ κλητὴρ, ὅτι μεταθὰς ὅπως ἐπιδώσῃ τὸ δικόγραφον δὲν εὔρε τὸν πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, καίτοι ἐξήτασεν εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως, τὸ ἐπιδοτήριον εἶναι ἔγκυρον, παρέχον τεκμήριον περὶ τοῦ ἀγνώστου τῆς διαμονῆς, οὗ ἕνεκα βαρύνεται ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις διὰ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου.

183 (1882).

Τὸ ἐπιδοτήριον, ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ ἐπεδόθη, τότε μόνον πρέπει νὰ πολεμηθῇ διὰ τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβολῆς, ὅταν ὁ κλητὴρ βεβαίῳ, ὅτι τὸ πρόσωπον πρὸς ὃ ἐπιδόκεν, ὡς καὶ οἱ γείτονες, οὓς προσέλαβε κατὰ τὴν θυροκόλλησιν, τῷ ἦσαν γνωστοί, ἄλλως ἐπιτρέπεται ἐναντία ἀπόδειξις.

333 (1884).

Βεβαιοῦντος τοῦ κλητῆρος, ὅτι δὲν εὔρε τοὺς πρὸς οὓς ἡ ἐπίδοσις ἐν τῇ οἰκίᾳ των, εἰμὴ τὸν πατέρα αὐτῶν, ὅστις ἠρνήθη νὰ ὑπογράψῃ καὶ οὕτω προσέβη εἰς τὴν θυροκόλλησιν, ἡ βεβαίωσις αὕτη τοῦ κλητῆρος περὶ γεγονότων, ὑποπιπτόντων εἰς τὰς ἰδίαις αὐτοῦ αἰσθήσεις ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν, δυναμένην νὰ πολεμηθῇ μόνον διὰ τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβολῆς.

118 (1889).

Ὅταν ὁ κλητὴρ δὲν βεβαίῳ, ὅτι ἦτο γνωστός αὐτῷ ὁ ἐναγόμενος, ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ γεναμένη μνεία, ὅτι οὗτος δὲν ὑπέγραψε δι' ἄγνωιαν γραμμάτων, δὲν ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν, καὶ δύναται ὁ ἐνιστάμενος ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον· ἰσχυριζομένου δὲ τούτου, ὅτι ἡ θυροκόλλησις δὲν ἐγένετο εἰς τὴν κατοικίαν του, βαρύνεται οὗτος διὰ τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως, τεκμαιρομένου ὡς ἀληθοῦς τοῦ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος πιστοποιουμένου.

61 (1889).

Ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ βεβαίωσις τοῦ κλητῆρος, ὅτι δὲν εὔρε τὸν διάδικον ἐν τῇ οἰκίᾳ του πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ δικογράφου, δὲν ἀποκλείει τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ παραγγείλαντος τὴν ἐπίδοσιν διαδίκου, ὅτι ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις μετῴθη δόλον πρὸς τὸν κλητῆρα, βεβαίωσας αὐτὸν ψευδῶς, ὅτι πρόσωπόν τι ἦτο γείτων αὐτοῦ, ἐπομένως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσβληθῇ τὸ ἐπιδοτήριον ὡς πλαστόν, ὅπως ἐπιτραπῇ ἡ ἀπόδειξις τοῦ δόλου.

8 (1890).

Ἡ βεβαίωσις τοῦ κλητῆρος, ὅτι ἐκόλλησε τὸ ἐπιδοτέον δικόγραφον εἰς τὴν θύραν τῆς κατοικίας τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις διαδίκου δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν, καθ' ἧς δὲν συγχωρεῖται ἀνταπόδειξις, διότι ἡ γνώσις τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου δὲν εἶναι ἔργον τοῦ κλητῆρος, οὐδὲ

ὑπάγεται εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ.

162 (1871) 13 (1873) 96 (1877) 357 (1883.)

Εἰς τὴν ἀποδείξιν δὲ ταύτην ὑποχρεοῦται ὁ ὑποστηρίζων τὸ ἔγκυρον τῆς ἐπιδόσεως, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ὁ προσβάλλων τὴν ἐπίδοσιν, δὲν ὀρίζῃ τὴν κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον κατοικίαν του, ἀρκεῖ, ὅτι ἀρνεῖται, ὅτι ἡ οἰκία, εἰς τὴν θύραν τῆς ὁποίας ἐπεκολλήθη τὸ δικόγραφον ἦν ἡ κατοικία του κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον. 96 (1877).

Ὁ ἀναιρεσέβλητος, ἰσχυριζόμενος, ὅτι δὲν κατόκει ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων τὸν ἰσχυρισμὸν του, ὅτι ἡ βεβαίωσις τοῦ ἐπιδόντος κλητῆρος ἀποτελεῖ τεκμήριον ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τῆς συνοικήσεως. 457 (1878) 63 (1879).

Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ὅτι ὁ ὑπογράφας ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ὡς γείτων δὲν εἶναι τοιοῦτος, εἶναι ἀπαράδεκτος πρὶν ἢ προσβληθῇ τὸ ἐπιδοτήριο ὡς πλαστόν. 43 (1845).

Τὸ περιστατικόν, ὅτι εἶναι τις γείτων τοῦ πρὸς ὃν πρόκειται νὰ ἐπιδοθῇ δικόγραφόν τι δὲν εἶναι ἐκ τῶν προσπιπτόντων εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ ἐπιδόντος κλητῆρος, ἀλλὰ πεποθήσις, ἣν σχηματίζει ἐκ πληροφοριῶν ἄλλων, αἵτινες ὅμως ἐνδέχεται νὰ ἦναι ἐσφαλμένοι. Ἐπομένως, ὁ ἰσχυριζόμενος, ὅτι ὁ προσληφθεὶς ὡς γείτων κατὰ τὴν θυροκόλλησιν δὲν εἶναι τοιοῦτος, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ προσβάλῃ τὸ ἐπιδοτήριο ὡς πλαστόν, ἀλλὰ δύναται νὰ πολεμήσῃ αὐτὸ καὶ διὰ τῆς ἀπλῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐνχυντίου. 123 (1848) 216 (1850)

380 (1874) 47 (1880) 273 (1881) 357 (1883) 78 (1885).

Τὸ γεγονός, ἂν πρόσωπόν τι ἦναι ἢ μὴ γείτων τοῦ διαδίκου, πρὸς ὃν γίνεται ἡ ἐπίδοσις, εἶναι γεγονός πραγματικόν καὶ οὐχὶ νομικόν, ὥστε ἡ ἐκτίμησις αὐτοῦ ὑπάγεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, δυναμένου νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποθήσιν αὐτοῦ ἐξ οἰουδήποτε ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ ἐκ τῶν μαρτύρων. 78 (1885).

Ἡ βεβαίωσις τοῦ κλητῆρος ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι κατὰ τὴν θυροκόλλησιν τοῦ δικογράφου προσέλαθε μάρτυρας, διότι δὲν εὔρε, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιδόσεως, γείτονας, εἶναι γεγονός, ὑποπίπτων εἰς τὴν ἄμεσον τοῦ κλητῆρος ἀντίληψιν καὶ ἐπομένως ἡ βεβαίωσις αὕτη παρέχει πλήρη ἀπόδειξιν, ἀποκλείουσαν πᾶσαν ἀνταπόδειξιν· ὅθεν μόνον ὡς πλαστόν δύναται νὰ προσβληθῇ τὸ ἐπιδοτήριο τοῦτο.

291 (1866) 35 (1871) 361 καὶ 362 (1879) 50 (1888) 17 (1889).

Ἐὰν ὁ κλητὴρ προσλάβῃ μάρτυρας, κατὰ τὴν θυροκόλλησιν τοῦ δικογράφου, βεβαιῶν ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ, ὅτι, καίπερ ἐρωτήσας, δὲν εὔρε γείτονας, δύναται ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ἀμφισβητῶν τὸ γεγονός τοῦτο ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον (δηλ. ὅτι ὑπῆρχον γείτονες) καὶ διὰ μαρτύρων.

73, 115 καὶ 235 (1855) 301 (1856) 342 (1857) 47 (1880)
102 (1883) 118 (1889).

Τὸ ἐπιδοτήριο δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἀπόδειξιν τῶν περιστά-
τικῶν, ὅσα οἱ κατὰ τὴν ἐπίδοσιν προσλαμβανόμενοι μάρτυρες βεβαι-
οῦσι, καὶ γράφει ἐν αὐτῷ ὁ κλητὴρ, ἀλλὰ μόνον τῶν ὑπὸ τὴν ἄμεσον
ἀντίληψιν τοῦ κλητῆρος ὑποπιπτόντων. 2 (1887).

Ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ βεβαίωσις περὶ τοῦ τόπου, ἔνθα τοῦτο συνε-
τάχθη, ὅτι τοῦτο ἀνεγνώσθη παρουσίᾳ τῶν παρευρισκομένων καὶ ὑπε-
γράφῃ παρὰ τοῦ συντάξαντος αὐτὸ καὶ τοῦ λαβόντος τὸ ἐπιδοθὲν ἔγ-
γραφον, ἀναγομένη εἰς γεγονότα, ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ἰδίαν ἀντίλη-
ψιν τοῦ κλητῆρος, καθιστᾷ ἀπαράδεκτον πᾶσαν ἀμφισβήτησιν πρὸ τῆς
ἐπὶ πλαστότητι προσβολῆς (Πολ. 405, 434 καὶ 455). 106 (1879).

Τὸ ἐπιδοτήριο ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν, μὴ δυναμένην νὰ πολε-
μηθῇ εἰμὴ διὰ τῆς ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβολῆς ὡς πρὸς τὸν χρόνον
τῆς ἐπιδόσεως, διότι τὸ περιστατικὸν τοῦτο ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθη-
σεις τοῦ κλητῆρος (Π.Δ. 398, 400, 403, 435 καὶ 436). 299 (1887).

Προσβαλλομένου ἐπιδοτηρίου τινὸς ὡς πλαστοῦ, λόγῳ, ὅτι δὲν εἴ-
ναι γνησία ἢ ὑπογραφή τοῦ πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις ἢ λόγῳ, ὅτι
δὲν ἐκολλήθη τὸ δικόγραφον, περὶ οὗ τὸ ἐπιδοτήριο διαλαμβάνει, εἰς
τὴν θύραν τῆς ἐν τούτῳ μνημονευομένης οἰκίας, οὐδὲ προσήλθεν εἰς τὴν
οἰκίαν ταύτην ὃ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενος ὡς παρὼν κατὰ τὴν θυροκόλλη-
σιν μάρτυς, οὐδαμῶς ἀπαιτεῖται νὰ κατονομάζῃται τὸ πρόσωπον, εἰς
ὃ ἀποδίδεται ἡ τοιαύτη πλαστογραφία ὑπὸ τοῦ προτείνοντος τὴν τῆς
πλαστογραφίας ἔνστασιν διαδίκου, διότι εἶναι αὐτονόητον, ὅτι ὁ ὡς
πλαστογράφος ὑποδεικνυόμενος τυγχάνει ὁ συντάξας καὶ ὑπογράφας
τὸ ἐπιδοτήριο δικαστικὸς κλητὴρ. 240 (1878).

Ἐὰν ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ ἀναφέρῃται, ὅτι τὸ δικόγραφον ἐθυροκολλή-
θη νομίμως, ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις, ὅτι δὲν ἐγένετο θυ-
ροκόλλησις, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ προσαγομένου δικογράφου,
ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν φαίνονται σημεῖα θυροκολλήσεως, εἶναι ἀπαράδεκτος,
ἐὰν δὲν προσβληθῇ τὸ ἐπιδοτήριο ὡς πλαστὸν. 29 (1886).

Ἡ ἔνστασις τῆς πλαστογραφίας κατὰ τοῦ ἐπιδοτηρίου, δὲν ἐνδι-
λαμβάνει, οὔτε ἀποκλείει τὴν ἔνστασιν τῆς ἀκυρότητος τοῦ ἐπιδο-
τηρίου. 17 (1847).

Ἐὰν τὸ ἐπιδοθὲν ἔγγραφον εὑρεθῇ εἰς χεῖρας τοῦ διαδίκου, φέρον
τὴν βεβαίωσιν τοῦ κλητῆρος, ὅτι ἐπεδόθη, δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν
ὅτι ἐπεδόθη, ἂν τὸ ἐπιδοτήριον δὲν ᾔνοι συντεταγμένον κατὰ τοὺς
νομίμους τύπους. 123 καὶ 148 (1848).

ΕΠΙΣΧΕΣΙΣ ὅρ. ΕΝΣΤΑΣΙΣ.

ΕΠΙΤΑΓΗ ΠΡΟΣ ΠΛΗΡΩΜΗΝ ὅρ. ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

ΕΡΗΜΗ ΔΙΚΗ

Περίληψις.

- § 1. Νόμιμος κλήτευσις.
- § 2. Ἐρμηδιχία τοῦ ἐνάγοντος, τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος.
- § 3. Πρότασις ἀναβλητικῶν ἐνστάσεων.
- § 4. Κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις τῆς ἀνακοπῆς.

§ 1

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 593 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ὁσάκις καλοῦνται
πλείονες ἐναγόμενοι, κατὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι διάφοροι προθεσμῖαι
κλήσεως, γίνεται ἐρήμην οἰκὴ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς μακροτέρας
προθεσμίας, σκοπεῖ τὴν οἰκονομίαν ἀπλῶς τῶν ἐξόδων, ἅτινα ἤθελον
δαπανηθῇ, ἐὰν ἐγίνοντο πολλὰ ἐρήμην δίκαι καὶ ἐξεδίδοντο διάφοροι
ἀποφάσεις· ἐπομένως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου τούτου δὲν εἶναι ἐπὶ
ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένη. 52 (1853).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον ἀπορρίψῃ τὴν παρέμβασιν ὡς ἀπαράδεκτον,
ἐλλείψει νομίμου συμφέροντος τοῦ παρεμβάντος, δὲν δύναται νὰ προβῇ
εἰς τὴν ἐρήμην τῶν κυρίων διαδίκων ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, ἐὰν
δὲν προηγήθῃ μετὰ αὐτῶν κλήτευσις ἄλλ' ἢ ὑπόθεσις ἐδικάσθη συνε-
πεῖα ἀπλῆς κλήσεως τοῦ παρεμβάντος, ἐχούσης ἀντικείμενον τὴν πα-
ραδοχὴν τῆς παρεμβάσεως καὶ ἂν αὕτη γίνῃ δεκτὴ τὴν ἀπόρριψιν τῆς
ἐφέσεως τοῦ κυρίου διαδίκου, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δικασθῇ τις

ἐρήμην, ἐὰν προηγουμένως δὲν κλητευθῇ παρ' ἐκείνου, πρὸς ὃν δικαστικῶς διαφέρεται. 214 (1859).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 570 καὶ ἐπ. καὶ 590 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., «ἀναγγείλαντος τὸ πρᾶγμα διαδίκου τινὸς ὁ γραμματεὺς ἐγγράφει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον», ὅπερ εἶναι πάντοτε ἐκτεθειμένον πρὸς πληροφориαν τῶν διαδίκων, σημειῶν τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων καὶ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν, περιλήψις δ' ἐξαγομένη ἐκ τοῦ πινακίου καὶ τοιχοκολλημένη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ χρησιμεύει πρὸς κλήτευσιν ὅλων τῶν διαδίκων, ἐὰν δὲ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν πρὸς κλήτευσιν ἡμέραν δὲν ἐμφανισθῇ τις τῶν διαδίκων, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως, ἐὰν αὗτος ἐκλητεύθῃ προσηκόντως καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῇ περὶ τούτου τότε δικάζει αὐτὸν ἐρήμην ὡς ἀπειθήσαντα. Ἐὰν ὅμως τὸ ὄνομα τῶν διαδίκων δὲν ἐγγραφῇ προσηκόντως ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἐγγραφέντος ὀνόματος καὶ τοῦ πραγματικοῦ ὑπάρχει τοιαύτη σημαντικὴ διαφορὰ, ἥς ἔνεκεν ὁ διάδικος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι πρόκειται νὰ συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσίς του, ὅπως παρευρεθῇ κατὰ τὴν συζήτησιν, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς νομίμως κλητευθεὶς καὶ ὡς ἀπειθήσας καὶ ἐπομένως, ἡ ἐρήμην διαδικασία τυγχάνει ἄκυρος. 261 (1863).

Ὁ διάδικος θεωρεῖται μὲν ὡς νομίμως κλητευθεὶς, ὅταν περιλήψις, ἐξαχθεῖσα ἐκ τοῦ πινακίου καὶ περιέχουσα τὴν ὑπόθεσίν του, τοιχοκολληθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ δικαστηρίου (Πολ. 577 καὶ 578), ἀλλ' ὅταν τὸ δικαστήριον διὰ κανονισμοῦ ᾔῃαι διηρημένον εἰς δύο τμήματα, τὸ τῶν συνήθων καὶ τὸ τῶν συνοπτικῶν, παραβιάζονται αἱ περὶ κλητεύσεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἐὰν ὑπόθεσις τις τῆς συνοπτικῆς διαδικασίας, ἐγγραφεῖσα εἰς τὸ πινάκιον τῶν συνήθων ὑποθέσεων καὶ τοιχοκολληθεῖσα ὡς τοιαύτη ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, δικασθῇ κατ' ἐρήμην ἐνὸς τῶν διαδίκων εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν ἢ ἀντιστρόφως. 129 (1873).

Ἐπὶ θανάτου τοῦ διαδίκου, ἡ ἐπανάληψις γίνεται δι' ἀπλῆς δηλώσεως τοῦ κληρονόμου, ὅτι θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην (Πολ. Δικ. 470 § 2 καὶ 463 § 3), κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 474 Πολ. Δικ., ἡ διακοπὴ εἰσαγωγῆς ἐξακολουθεῖ, καθ' ἣν στάσιν εὐρέθῃ πρὸ τῆς διακοπῆς. Δὲν ἔχει δὲ νομικὴν σπουδαιότητα τὸ ὅτι ἐν τῷ διαλαμβάνοντι τὴν δίκην τῆς ἐπαναλήψεως δικογράφῳ δὲν περιέχεται καὶ κλήτευσις πρὸς συζήτησιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως, διότι, τῆς ἐπαναληφθείσης δίκης ἐξακο-

λουθούσης, καθ' ἣν στάσιν εὐρέθη αὕτη πρὸ τῆς διακοπῆς, ἢ ἐν τῷ πινακίῳ ὑπάρχουσα ἐγγραφὴ θεωρεῖται ὡς νόμιμος κλητευσίς πρὸς συζήτησιν τῆς κυρίας δίκης· ὥστε δὲν ὑπάρχει παραβίασις τῶν περὶ ἐρημοδικίας διατάξεων.

195 (1890).

§ 2

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 774 καὶ 591 Πολ. Δικ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι τοῦ ἀνακόπτοντος ἢ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπολιπομένου ἀπορρίπτεται πάντοτε ἡ ἀνακοπὴ ἢ ἡ ἔφεσις, ὡς ἐξομοιουμένου ἐνάγοντι τοῦ ἀνακόπτοντος ἢ ἐκκαλοῦντος. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀνάγκη νὰ αἰτιολογήσῃ περαιτέρω τὸ δικαστήριον τὴν ἀπόφασίν του, οὔτε νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ὑπῆρχον ἐν τῇ ἐφέσει ἢ τῇ ἀνακοπῇ αἰτήσεις, δυνάμεναι νὰ ἐξετασθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος.

283 (1876).

§ 3

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 545, 580 καὶ 591-594 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ὁ οὐδεμίαν ἐγγραφὸν πρότασιν ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ὑποβαλὼν διάδικος, ἐπιμείνας δὲ εἰς ἔνστασιν ἀναβλητικὴν τῆς κατ' οὐσίαν συζητήσεως, λογίζεται ὡσανεὶ μὴ ἐμφανισθεὶς καὶ ἐπομένως ἡ ὑπόθεσις δικάζεται ἐρήμην αὐτοῦ.

109 (1879).

§ 4

Ὁ κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην παραστὰς καὶ συζητήσας τὴν ὑπόθεσιν διάδικος δὲν δικαιούται νὰ ὑποβάλῃ αἰτήσεις κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀντιδίκου του, τροποποιούσας πρὸς βλάβην αὐτοῦ τὰ κατὰ τὴν ἐρήμην δίκην ἀποφασισθέντα.

233 (1855).

ΕΤΕΡΟΔΙΚΙΑ ὁρ. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ

Ε Φ Ε Σ Ι Σ

Περὶ ληψίς.

- § 1. Ἀποφάσεις, ὑποκείμεναι εἰς ἔφεσιν.
- § 2. Πῶς ρυθμίζεται τὸ ἐκκλητὸν τῶν ἀποφάσεων.
- § 3. Ἀρμοδιότης τοῦ Ἐφετείου.
- § 4. Παρὰ τίνων καὶ κατὰ τίνων δύναται νὰ γίνη ἔφεσις.
- § 5. Ἐπίδοσις τῆς ἐφέσεως.
- § 6. Ἀντικείμενον τῆς ἐφέσεως.
- § 7. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἔφεσις εἶναι περιττή.

- § 8. Ἐφεσις ἐντὸς τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας.
 § 9. Προθεσμία πρὸς ἔφεσιν.
 § 10. Ἀντέφεσις.
 § 11. Ἐφεσις λόγῳ ἀναρμοδιότητος.
 § 12. Ἀνασταλτικὸν καὶ μεταβίβαστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφέσεως.
 § 13. Προδικασία.
 § 14. Κατάθεσις τοῦ προστίμου.
 § 15. Τίνες ἰσχυρισμοὶ καὶ προτάσεις εἰσὶ δεκταὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δίκῃ.
 § 16. Τίνες ἰσχυρισμοὶ καὶ προτάσεις δὲν εἶναι δεκταὶ ἐφεσίμῳ τὸ πρῶτον.
 § 17. Διαδικασία ἐπ' ἀκροατηρίου.
 § 18. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Ἐφετείου.
 § 19. Ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως.
 § 20. Ποινὴ τῆς ἥττης.
 § 21. Ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν.

I¹

Καὶ πρὶν ἢ κοινοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις δύναται νὰ ἐφεσιβληθῇ (Πολ. Δικ. 757). 219 (1854).

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 180, 181, 515, § 2 καὶ 749 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὀριστικαὶ ἀποφάσεις εἰσὶ μόνον ἐκεῖναι, αἵτινες ἀποπερατοῦσι τὴν δίκην, πᾶσα δὲ ἄλλη, ἀπορρίπτουσα ἐνστάσεις ἢ ἀποφασίζουσα ἄλλα προδικαστικὰ ζητήματα, εἶναι παρεμπιπτούσα ἢ παρασκευαστικῇ, καθ' ἧς δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον, εἰμὴ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, τῆς ἀποπερατούσης τὴν δίκην, ἐκτὸς ἐὰν πρόκηται περὶ παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως, ἥτις, κατὰ ῥητὴν τοῦ νόμου ἐξαίρεσιν, δύναται νὰ ἐκκληθῇ καὶ πρὸ τῆς ὀριστικῆς, τοῦτο δὲ γίνεται ὁῦλον ἔτι μᾶλλον καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 582 καὶ 583 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ἃ τὰ δικαστήρια ὑποχρεοῦνται ἄνευ διακρίσεως τοῦ εἴδους τῶν ἐνστάσεων, ὅταν δὲν εὗρωσιν αὐτὰς βασίμους, νὰ μὴ ἐκδίδωσι χωριστὴν περὶ τούτων ἀπόφασιν, ἀλλὰ νὰ τὰς συμπεριλάβωσιν ἐν τῇ ὀριστικῇ ἀποφάσει, τῇ ἀποφασίζούσῃ τὴν οὐσίαν, ἐκτὸς ἐὰν ᾗθελον διατάξῃ ἀποδείξεις καὶ ἀναβάλλῃ τόσον τὴν ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων, ὅσον καὶ τὴν ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀπόφασιν τῶν ἂν δὲ ὁ νομοθέτης ᾗθελεν ἐπιτρέψῃ τὴν ἔφεσιν τῶν ἀποφάσεων, τῶν ἀπορριπτουσῶν τὰς ἐνστάσεις πρὸ τῆς

¹ Περὶ τοῦ ζητήματος τίνες ἀποφάσεις θεωροῦνται ὀριστικαὶ καὶ τίνες προδικαστικαὶ ὅρ. λέξιν Ἀπόφασις σελ. 204 καὶ ἐπ.

ἐκδόσεως τῆς οὐσιαστικῆς, δὲν ἤθελε βεβαίως διατάξῃ νὰ μὴ ἐκδοθῇ ἀποφάσεις, καθότι ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον εἰς τὸν διάδικον νὰ ἐκκαλέσῃ ἀπόφασιν, μὴ εἰσέτι ἐκδοθεῖσαν. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως, ἀπορριψάσης τὰς περὶ ἀναρμοδιότητος, ἐκκρεμοδικίας καὶ παραγραφῆς ἐνστάσεις καὶ διαταξάσης τὴν μετάφρασιν ἐγγράφου. 120 (1850).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 180, 185 καὶ 749 Πολ. Δικ., αἱ παρεμπιπτούσαι ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς ἀνάκλησιν μέχρι ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς καὶ διὰ τοῦτο μετ' αὐτῆς συνεκκαλοῦνται ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τοὺς παρεμπιπτόντας καὶ προπαρασκευαστικοὺς ὀρισμοὺς αὐτῶν (τοιούτοι δὲ εἰσιν οἱ δι' ὧν ἀπορρίπτεται ἐνστάσις τις, ἢ διατάσσεται προπαρασκευαστικόν τι μέτρον), οὐχὶ δὲ ὡς πρὸς τὰς ἐν αὐταῖς περιεχομένας τυχόν ὀριστικὰς διατάξεις, καθ' ὧν δύναται νὰ γίνῃ ἔφεσις ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ ἁρθ. 752 § 2. 54 (1865).

Τὰς παρεμπιπτούσας περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις ἄνευ περιορισμοῦ τινος ὡς πρὸς τοὺς λόγους τῆς ἐφέσεως, δηλ. ἂν οὗτοι ἀφορῶσι μόνον τὴν ἀπόδειξιν ἢ καὶ ἄλλα τῆς ἀποφάσεως κεφάλαια, δύνανται νὰ ἐκκαλέσωσιν οἱ διάδικοι μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 749 καὶ 181). 92 (1888).

Ἐπιτρέπεται ἔφεσις καὶ κατὰ μὴ ὀριστικῶν ἀποφάσεων, ὡς αἱς ὑποβάλλονται παράπονα, ἀφορῶντα τὸ θέμα, τὸ βάρος, τὰ μέσα καὶ τὸ λυσιτελεῖς ἢ μὴ τῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων. 57 (1890).

Ἀπόφασις, διατάπτουσα προσαγωγὴν τιμολογίων, δὲν εἶναι προδικαστική, ἀλλὰ παρεμπιπτούσα περὶ ἀποδείξεως, ὑποκειμένη εἰς ἔφεσιν. 26 (1844).

Καὶ ἂν ὁ διάδικος, ἐκκαλέσας τὰς προδικαστικὰς ἀποφάσεις, δὲν ἐξεκάλεσεν ἐτέραν πρὸ τῶν ἐκκληθειςῶν ἐκδοθεῖσαν, δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐκκαλέσῃ ταύτην μεταγενεστέρως σὺν τῇ ὀριστικῇ, διότι ἡ μὴ ἐκκλησις τῆς προδικαστικῆς δὲν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν αὐτῆς. 138 (1888).

Καὶ ἂν ὁ διάδικος ἐξεκάλεσε τὰς περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις δὲν κωλύεται μετὰ ταῦτα, προσβάλλων τὴν ὀριστικὴν, νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ λόγους κατ' ἐκείνων, ὅπως αὐτῷ προκαλέσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἀνάκλησιν τῶν ἀποφάσεών του, τῶν ἐπικυρωσασῶν τὰς περὶ ἀποδείξεως, ἅτε δυναμένων ν' ἀνακληθῶσι παρ' αὐτοῦ πρὸ

τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῇ ἐφέσει κατὰ τῆς πρωτοδίκου ὀριστικῆς. 138 (1888).

Τοῦ ἄρθρ. 515 § 2 Πολ. Δικ. ῥητῶς παραπέμποντος εἰς τὰ ἄρθρα 180 καὶ 181, ἔπεται, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἔφεσις κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων τῶν Εἰρηνοδικείων καὶ πρὸ τῆς ὀριστικῆς. 166 (1854).

Ὅταν ὁ Πρόεδρος, διστάζων νὰ ἀποφασίσῃ, παραπέμπῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ἐπιτρέπεται ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἣν συνεπείᾳ τῆς παραπομπῆς ταύτης ἐκδίδει τὸ Πρωτοδικεῖον, διότι οὐδείς νόμος ἀπαγορεύει αὐτήν. 138 (1884).

Ἀπόφασις, δι' ἣς τὸ Ἐμποροδικεῖον ἀναβάλλει τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ἄχρις οὗ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον λύσῃ τὸ εἰς αὐτὸ παραπεμφθὲν ζήτημα τῆς πλαστογραφίας, εἶναι παρεμπιπτουσα· εἶναι ὅμως ἀπαράδεκτος ἔφεσις κατ' αὐτῆς, διότι δὲν διατάσσει ἀποδείξεις, τὸ δὲ ἀπαράδεκτον τοῦτο ὡς δημοσίας τάξεως καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον, ὡς λόγος ἀναιρέσεως, δύναται νὰ προταθῇ. 350 (1865).

Μόνον ἐὰν ἡ ἀνακοπὴ τοῦ δικαίου κατὰ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἀπορριφθῇ κατ' οὐσίαν δι' ἀποφάσεως, κατ' ἀντιμωλίαν τῶν δικαίων ἐκδοθείσης, ἀρκεῖ ἡ ἔκκλησις τῆς δευτέρας ἀποφάσεως, τῆς ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ ἐκδοθείσης. Ὅταν ὅμως ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος, ὡς ἀνυποστήρικτος, ὅπως ὁ ἐρήμην δικασθεὶς ἐπιτύχῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου μεταρρύθμισιν τῆς πρώτης ἐρήμην ἀποφάσεως δέον νὰ ἐκκαλέσῃ καὶ ταύτην ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου. 272 (1876).

Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως οὐχὶ ὡς ἀπαράδεκτος, ἀλλ' ὡς ἀνυποστήρικτος, καθὸ μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀνακόπτοντος, ἡ ἔφεσις δέον νὰ ἀπευθύνηται καὶ κατὰ τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἀνακοπὴν ἀποφάσεως, διότι, ἐὰν καταστῇ τελεσίδικος ἡ δευτέρα ἐρήμην ἀπόφασις, καθίσταται τελεσίδικος καὶ ἡ πρώτη. 158 (1884).

Ἀπορριπτομένης τῆς ἀνακοπῆς, ὡς ἀνυποστήρικτου, ἔνεκα τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἀνακόπτοντος, δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἐφέσεως μόνῃ ἡ πρώτη ἐρήμην ἀπόφασις, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκκληθῇ καὶ ἡ δευτέρα. 149 (1887).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς πράξεως τῶν δοκιμαστῶν,

τῆς κανονιζούσης τὸ ἐκ τῶν ἀπωλειῶν καὶ ζημιῶν ἐπιβάλλον ἐκάστῳ τῶν διαδίκων· εἶναι ὅμως παραδεκτὴ ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, ἥτις ἐπεκύρωσε τὴν εἰρημένην πρᾶξιν τῶν δοκιμαστών.

392 (1866).

Τὸ ἄρθρ. 13 Πολ. Δικ. καθιεροῖ ὡς κανόνα γενικὸν τοὺς δύο βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας, ἐπομένως, πᾶσα ἀπόφασις, ἐκδιδομένη κατὰ πρῶτον βαθμόν, δύναται νὰ ἐκκληθῇ, ὡς ἂν εἰδικὸς νόμος δὲν ἀπαγορεύει τοῦτο. Τὸ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Δ. περὶ προσθήκης εἰς τὸ περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Διάταγμα, τὸ ὅποιον παραπέμπει εἰς τὰ δικαστήρια τὰς περὶ ὧν διαλαμβάνει ὑποθέσεις, δὲν ἀπηγόρευσε ῥητῶς τὸ μέσον τῆς ἐφέσεως, ἄρα ἐπιτρέπεται ἔφεσις καὶ κατὰ τῶν ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τούτων ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, ἐὰν αὗται ὑπερβαίνωσι τὰς 500 δραχμάς.

217 (1838).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἐκδοθεῖσα περὶ τοῦ δικαιώματος, ὅπερ τις ἐξασκεῖ πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ παρ' αὐτοῦ καταληφθέντος γηπέδου, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 22 τοῦ ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1858 Νόμου ΥΝΖ' ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, μόνον δὲ περὶ τῶν ἐρίδων, περὶ ὧν διαλαμβάνουσι τὰ συνδ. ἄρθρα 24, 6 καὶ 7 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ἀποφαίνονται ἀνεκκλητῶς τὰ Πρωτοδικεῖα.

195 (1870).

Εἰς δίκας, ἀφορώσας τὴν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ σιδηροδρόμου κατάληψιν τῶν γηπέδων, μόναι αἱ ἀφορῶσαι τὸν διορισμὸν τῶν πραγματοποιησάντων ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀνακοπὴν, ἀπεναντίας δὲ αἱ ἐκδιδόμεναι ἐπὶ τῆς οὐσίας ὑπόκεινται καὶ εἰς ἔφεσιν (ἄρθρ. 8 § 1—3 τοῦ Νόμου ΠΝΣ').

203 (1871).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 22 Φεβρουαρίου 1866 ΠΝΖ' Νόμου περὶ σιδηροδρόμου, ἀνεκκλητῶς κατ' ἐξαίρεσιν δικάζει τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς ἂν, ἀμφισβητουμένης τῆς ἀξίας τοῦ ὑπὸ τοῦ σιδηροδρόμου καταληφθέντος γηπέδου, τὸ δικαστήριον διορίζει πραγματοποιήσας πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀξίας καὶ συνεπείᾳ τῆς γνωμοδοτήσεως τούτων ἐπιδικάζει αὐτήν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀμφισβητῇται καὶ ἡ κυριότης, ὅτε ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ μὴ τῆς ἀποφάσεως.

251 (1881).

§ 2

Πρὸς εὗρεσιν τοῦ κατὰ ποσὸν ἐφεσίμου τῆς ἀποφάσεως, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἡ πρώτη αἴτησις τῆς ἀγωγῆς, χωρὶς τῶν ἐπιγενομένων

τόκων, ἐξόδων καὶ ἄλλων παρεπομένων ἀποδόσεων (Πολ. Δικ. 530).
 ὅθεν οἱ πρὸ τῆς ἀγωγῆς τόκοι, οἱ ἐν τῷ αἰτητικῷ ταύτης περιλαμ-
 βανόμενοι, συνυπολογίζονται.

186 (1848) 53 (1853) 189 (1856) 18 (1862) 355 (1883).

Τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον ἀποφάσεώς τινος κανονίζεται ἐκ τοῦ
 διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτουμένου ποσοῦ, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐν τῇ αἰτήσει थे-
 ραπείας σημειουμένου, ὑπολογιζομένων καὶ τῶν ἀπὸ τῆς αἰτήσεως थे-
 ραπείας μέχρι τῆς ἀγωγῆς τόκων (Πολ. Δικον. 520 καὶ 737).

197 (1872) 326 (1874) 298 (1877).

Καίτοι διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητεῖται ποσὸν μείζον τῶν 500 δραχμῶν,
 οὐχ ἤττον, ἐὰν αὕτη περιορισθῇ, κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρία-
 σιν, ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου κανονίζεται τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον τῆς
 ἀποφάσεως.

99 (1853).

Ἐκ τῆς κατὰ τὴν α' ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίας βελτιώσεως ἢ
 διορθώσεως τῆς ἀγωγῆς κανονίζεται τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον τῆς
 ἐκδοθησαμένης ἀποφάσεως.

46 (1881).

Πρὸς ὑπολογισμόν τοῦ λόγῳ ποσοῦ ἐφεσίμου τῶν ἀποφάσεων ὑπο-
 λογίζεται ἡ πρώτη αἴτησις ἄνευ τῶν παρακολουθημάτων ἢ καὶ ἐπι-
 βοηθητικῶν προτάσεων. Πρώτη δὲ αἴτησις λογίζεται καὶ ἡ ἐπ' ἀκρο-
 ατηρίου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 158, περιορισθεῖσα· δὲν ἀπαιτεῖται δὲ ὁ πε-
 ριορισμὸς οὗτος νὰ γίνῃ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνε-
 δρίασιν, ἀλλὰ δύναται νὰ γίνῃ καὶ εἰς μεταγενεστέραν. 218 (1863).

Πρὸς κανονισμόν τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ ἀνεκκλητοῦ τῆς ἀποφάσεως λαμ-
 βάνεται ὑπ' ὄψιν ἢ εἰς τὸ δικαστήριον ὑποβληθεῖσα αἴτησις, ὅθεν καὶ
 ἂν ὁ ἐνάγων, ἔχων ἄλλοτε ἀπαίτησιν μεγαλειτέρου ποσοῦ, ἐξοφλη-
 θεῖσαν ἐν μέρει, ὑποβάλῃ εἰς τὸ δικαστήριον τὸ εἰσέτι ἀνεξόφλητον
 αὐτῆς μέρος, ὅπερ εἶναι ἔλασσον τῶν 500 δραχ., ἡ ἀπόφασις εἶναι
 ἀνέκκλητος.

111 (1853).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 530 Πολ. Δικ., πρὸς εὔρεσιν τοῦ ἐκκλητοῦ τῆς ἀπο-
 φάσεως δὲν ὑπολογίζεται τὸ ἀληθῶς ὀφειλόμενον, ἀλλὰ τὸ ποσόν, ὅπερ
 ὁ ἐνάγων ζητεῖ διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ.

119 (1889).

Ἡ ἔνωσις πολλῶν ἀγωγῶν εἰς ἓν δικόγραφον ἐπιτρέπεται, ὅταν
 αὗται ἀφορῶσι διαφόρους διαδίκους, ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους τὸν τῆς
 ὁμοδικίας δεσμόν· τὸ ἐκκλητὸν ὅμως ἢ ἀνέκκλητον τῆς ἐπὶ τῆς ἀγω-
 γῆς αὐτῆς ἐκδοθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως ρυθμίζεται ἐπὶ τῇ βά-

σει τῆς ἀνηκούσης ἐκάστω τῶν ἐναγόντων μερίδος ἐκ τοῦ ζητουμένου ποσοῦ (N. 11 § 2 Π. 2. 1). 361 (1880) 21 (1882).

Ὅσakis ἐνάγονται πολλοί, ὅπως καταδικασθῶσιν οὐχὶ ἀλληλεγγύως ἀλλὰ κατ' ἀναλογίαν ἕκαστος, τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως δὲν κρίνεται ἐκ τοῦ ὅλου τῆς ἀπαιτήσεως ἀλλ' ἐκ τοῦ μέρους, ὅπερ εἰς ἕκαστον τῶν συνεναγομένων ἀναλογεῖ. N. 10 § 1 Π. (29. 49) N. 10 § 2 Π. (2, 1). 52 (1853) 200 (1854).

Ἐὰν διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς συγχρόνως καὶ πλείονες συμμέτρως κοινωνοὶ τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος ἐνάγωσι καὶ πλείονες ὡσαύτως συμμέτρως ὑπόχρεοι ἐνάγωνται, τὸ λόγῳ ποσότητος ἀνέκκλητον τῆς διαφορᾶς προσδιορίζεται ἐκ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἕκαστος τῶν ἐναγόντων ζητεῖ παρ' ἐκάστου τῶν ἐναγομένων καὶ καθ' ἣν ἔτι περίπτωσιν τὸ τε δικαίωμα τῶν ἐναγόντων καὶ ἡ ὑποχρέωσις τῶν ἐναγομένων προκύπτωσιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τῆς αὐτῆς νομίμου αἰτίας.

444 (1878).

Ἀγωγή, ἀλληλεγγύως κατὰ συγκληρονόμων ἀπευθυνομένη δὲν δύναται νὰ διαιρεθῇ διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος ἢ τοῦ ἐκκλητοῦ.

84 (1845).

Τὸ ἐφέσιμον ἢ μὴ κανονίζεται ἐκ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὅποion διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ πρωτοδίκως ἐζητήθη, ὁ δὲ ἐπελθὼν θάνατος τοῦ ἐναγομένου, ὃν πλείονες ἐκληρονόμησαν, δὲν ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸ ἐφέσιμον ἢ μὴ τῆς δίκης.

315 (1874).

Τὸ ἐκκλητὸν ἢ μὴ ἀποφάσεώς τινος ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἢ ἐν τῇ ἀνταγωγῇ ποσοῦ.

169 (1873).

Ἐὰν ἡ ἀνταγωγή ἀφορᾷ ποσὰ ἄσχετα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀγωγῆς, τὰ ὅποια δὲν ὑπερβαίνουναι τὰς 500 δραχμάς, δὲν συνοπολογίζεται μετὰ τῆς ἀγωγῆς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀνταγωγῆς καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀνέκκλητος.

334 (1864).

Ὅπως εὐρεθῇ τὸ ἐκκλητὸν ἢ τὸ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως δὲν συνυπολογίζεται ἡ ἀνταγωγή εἰς τὴν ἀγωγήν, διότι ὁ νόμος, ἐπιτρέπων τὴν εἰσαγωγήν ἀνταγωγῆς εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον, τὸ ἀρμόδιον διὰ τὴν ἀγωγήν, πρὸς οἰκονομίαν χρόνου καὶ δαπάνης, δὲν ἐννοεῖ νὰ τροποποιήσῃ καὶ τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας.

111 καὶ 352 (1853) 177 (1857) 159 (1859) 155 (1865).

Πρὸς εὐρεσιν τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀνεκκλήτου συνυπολογίζεται τὸ ποσόν

τῆς τε ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀνταγωγῆς ἐπὶ ἀμφοτέραις πηγάζουσιν ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας· εἶναι δὲ ἀνταγωγὴν τῆς ἀγωγῆς ὅταν ἀγωγὴ ὑπάγῃται εἰς τὴν πολιτικὴν ἀρμοδιότητα, ἢ ὅτε ἀνταγωγὴ εἰς τὴν ἐμπορικὴν, ἀφοῦ ἀμφοτέρων τούτων ἐπελήφθη τὸ Ἐμποροδικεῖον καὶ ἐδίκασε κατ' οὐσίαν, πρόκειται δὲ ἤδη νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ ἀνεκκλητοῦ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ.

98 (1875).

Πρὸς κανονισμόν τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ μὴ ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἐμπορικῆς διαφορᾶς δὲν συνυπολογίζονται καὶ οἱ τόκοι, οἱ παραχθέντες ἀπὸ τοῦ διαμαρτυρικοῦ μέχρι τῆς ἀγωγῆς, θεωρουμένου τοῦ διαμαρτυρικοῦ ὡς ἀρχῆς τινος τῆς ἐκ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου αἰτήσεως καὶ ὡς εἰσαγωγῆς εἰς τὴν δίκην, ὡς οὐδὲ τὰ ἐξοδα τοῦ διαμαρτυρικοῦ συνυπολογίζονται.

29 (1854).

Παραπεμφθέντος ὑπὸ τοῦ Ἐμποροδικείου εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τοῦ ζητήματος τῆς γνησιότητος ὑπογραφῆς, ἡ ἀπόφασις τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, ὅταν διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητηται ποσὸν ἀνώτερον τῶν 500 δραχμῶν, δὲν λαμβάνονται δὲ ὑπ' ὄψιν ὡς πρὸς τὸ λόγῳ ποσοῦ ἐφέσιμον τῆς ἀποφάσεως αἱ περὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων διατάξεις, διότι ἡ γνησιότης ὑπογραφῆς εἶναι ζήτημα πολιτικόν.

293 (1853).

Ὁ βαθμὸς τῆς δικαιοδοσίας, ὅταν τὸ δικαίωμα συνίσταται ἐκ πολλαπλῶν δόσεων, ἡ δὲ ἀμφισβήτησις ἀφορᾷ τὸ δικαίωμα αὐτό, ἔξαρτάται ἐκ τῶν ἐτησίων δόσεων, χρησιμευσῶν πρὸς εὗρεσιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τοῦ ἐφεσίμου ἢ ἀνεκκλητοῦ.

245 (1875).

Ὅταν ζητῶνται διὰ τῆς ἀγωγῆς μισθοὶ κατὰ ποσὸν ἀνώτερον ἐκείνου, μέχρι τοῦ ὅπολου ἀνεκκλητῶς δικάζει ὁ Εἰρηνοδίκης, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἐκκλητῇ, ἀδιαφόρως, ἐὰν ὁ μισθὸς ἐκάστου μηνὸς ἀποτελῇ ποσόν, μέχρι τοῦ ὅπολου ἀνεκκλητῶς δικάζει ὁ Εἰρηνοδίκης.

153 (1880).

Προκειμένου περὶ ἀπαιτήσεως, πηγαζούσης ἐκ δύο κληροδοσιῶν, περιελθουσῶν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀφ' ἐνὸς ἰδίου δικαίωματος, ἀφ' ἐτέρου δὲ καὶ ὡς κληρονόμον τοῦ συγκληροδόχου ἢ ἂν διὰ δωρεᾶς ἐξεχωρήθησαν ἀμφοτέρων τῶν κληροδόχων αἱ ἀπαιτήσεις εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὸ ἐκκλητὸν ἢ μὴ τῶν ἀπαιτήσεων τούτων κανονίζεται ἐκ τοῦ ποσοῦ ἐκάστης αὐτῶν χωριστά, διότι ἐκάστου κληροδόχου ἡ ἀπαίτησις εἶναι ἰδίᾳ καὶ διακεκριμένη.

304 (1875).

Κατὰ τὰς σαφεῖς διατάξεις τῶν ἀρθρ. 490 § 5 καὶ 515 Πολ. Δικ.,

οί Ειρηνοδίκαι δικάζουσιν ἐκκλητῶς τὰς αἰτήσεις περὶ προσωρινῶν διατάξεων κατὰ τὰς περὶ νομῆς διαφορὰς. 81 (1849) 314 (1857).

Προκειμένου περὶ φθορᾶς, γενομένης διὰ τῶν ζῶων εἰς σπαρτὰ ἢ δένδροφυτεῖαν, δεόν νὰ διατάσσεται ἀπόδειξις, ἐκ τίνος λόγου ἐπῆλθεν ἡ ζημία, ἥτοι διὰ βοσκῆς ἢ ἀρατριάσεως ἢ καὶ ἐξ ἀμφοτέρων καὶ κατὰ πόσον ἐξ ἑκατέρας τῶν εἰρημένων πράξεων, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἀποφαίνεται τὸ δικαστήριον περὶ τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ μὴ τῆς διαφορᾶς. 219 (1882).

Ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκῃ εἶναι παρεπομένη τῆς κυρίας ἀποφάσεως, καὶ ἐπομένως ὑπάγεται εἰς τὸν κανόνα τοῦ ἄρθρ. 530, καθ' ὃ, ἵνα γίνῃ δεκτὴ ἡ ἔφεσις δεόν τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς νὰ ὑπερβαίῃ τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν. 196 (1851).

Εἰς τὰς δίκας μεταξὺ κατασχόντος καὶ τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἡ κατὰσχέσις, συνεπεῖα ἀνακοπῆς ἐκείνου κατὰ τῆς δηλώσεως τούτου ἐπὶ τῆς γενομένης κατασχέσεως, τὸ ἐκκλητὸν ἢ ἀνεκκλητὸν τῆς ἀποφάσεως κανονίζεται ἐκ τοῦ κατασχεθέντος παρὰ τῷ τρίτῳ ποσοῦ ἢ πράγματος (Πολ. Δικ. 932 καὶ 530 § 1). 121 (1881).

Ὅταν ἐκ τῆς ἀποφάσεως δὲν προκύπτῃ ποῖον τὸ ποσόν, δι' ὃ ἐνηργήθῃ ἡ ἀναγκαστικὴ κατάσχέσις, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἐκκλητῇ, διότι ὡς κανὼν καθιεροῦνται δύο βαθμοὶ δικαιοδοσίας. 174 (1852).

Ἐπὶ ἀνακοπῆς τοῦ ὀφειλέτου κατὰ κατασχέσεως, τὸ ἐκκλητὸν τῆς ἀποφάσεως ρυθμίζεται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ὀφειλῆς, πρὸς πληρωμὴν τῆς ὁποίας ἐνηργήθῃ ἡ κατάσχέσις. 79 (1859).

Πρὸς κανονισμόν τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ ἀνεκκλητοῦ ἀποφάσεώς τινος, ἐκδοθείσης ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς, δεόν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν οὐχὶ τὸ ποσόν τοῦ χρέους, δι' ὃ ἐξεποιήθῃ τὸ ἀκίνητον, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ κτῆμα, περὶ τῆς κυριότητος τοῦ ὁποίου πρόκειται. 104 (1863).

Πρὸς κανονισμόν τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ ἀνεκκλητοῦ ἀποφάσεώς τινος, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀνακοπῆς κατὰ πίνακος κατατάξεως, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν οὐχὶ τὸ ὅλον τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀλλὰ τὸ ποσόν, δι' ὃ προσβάλλεται ἡ κατάταξις ἢ τὸ ποσόν, δι' ὃ ζητεῖ νὰ καταταχθῇ ὁ ἀνακόπτων. 42 (1876) 55 (1878) 52 (1889).

Αἱ περὶ προσωπικῆς ἐλευθερίας δίκαι ὑπόκεινται πάντοτε εἰς τὸν δεῦτερον τῆς δικαιοδοσίας βαθμόν, διότι ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀδιατήρητον ἀγαθόν (Βασιλ. 176 § 1 (2. 3), τοῦτο δὲ ἐφαρμόζεται καὶ ὅταν

ἡ περὶ προσωπικῆς κρατήσεως αἵτησις ἦναι παρεπομένη κυρίας αἰτήσεως, μὴ ὑποκειμένης εἰς ἐκκλησιν. 379 (1855) 73 (1857).

Ὅταν ἡ κυρία διαφορὰ ἦναι ἡ προσωπικὴ κράτησις τοῦ διαδίκου, ζητήσαντος τὴν ἀποφυλάκισιν αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐξώφλησε τὸ χρέος, δι' ὃ εἶχε φυλακισθῆ, εἰσάγεται πάντοτε (ὅσονδῆποτε καὶ ἂν ἦναι τὸ ποσόν, δι' ὃ ἡ κράτησις γίνεται) εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ἕνεκα τοῦ ἀπροσδιόριστου τῆς ἀξίας, διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον ἡ ἐκδοδομένη ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς τοὺς δύο βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας, ὡς ἀποτελοῦντας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 Π. Δ., τὸν κανόνα. 37 (1854) 169 (1856).

Ἐὰν δι' ὑπόνοιαν φυγῆς διαταχθῇ κατὰ τινος ὀφειλέτου προσωπικὴ κράτησις, ἡ δὲ ὑπόθεσις ἀφορᾷ ποσὸν κατώτερον τῶν 500 δρ., δὲν ἐπιτρέπεται ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, διότι, κατὰ τὰ ἄρθρα 13, 116, 123, 490, 529, 530, 737, 910 καὶ 871—873 Πολ. Δικ. καὶ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ περὶ ἀρμοδότητος τῶν Ἑμποροδικείων νόμου, δικάζονται ἀνεκκλήτως ἢ ἐκκλητῶς αἱ εἰς ἕκαστον δικαστήριον ὑπαγόμεναι ὑποθέσεις, τόσον ὡς πρὸς τὸ κύριον ἀντικείμενον ἐκάστης δίκης, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰ παρεπόμενα αὐτῆς τὰ κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδίκασιν τῆς κυρίας δίκης ἢ καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως προκύπτοντα, κατὰ τὸν κανόνα, ὅτι τὸ παρεπόμενον ἀκολουθεῖ τὴν τύχην τοῦ κυρίου ἀντικειμένου τῆς δίκης. 180 (1849).

Προκειμένου περὶ ποσοῦ κατωτέρου τῶν Δραχ. 40, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀνεκκλητος, δὲν καθιστᾷ δὲ ταύτην ἐκκλητὴν τὸ ζήτημα τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, διότι αὕτη δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὡς οὐσα ἀπλῶς νόμιμος συνέπεια τῆς καταδίκης καὶ ὡς μὴ προκειμένου περὶ τῶν ἐν ἄρθρ. 1017 Π. Δ. περιεχομένων ἀντικειμένων, προερχομένων ἐκ τῆς φυλακίσεως. 162 (1863).

Ἐὰν τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς δίκης δὲν ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἐφέσεως τὸ περὶ ἐξόδων κεφάλαιον, καίπερ ὑπερβαῖνον τὰς 40 δραχμάς, διότι τὰ ἐξόδα εἰσι παρακολούθημα τοῦ κυρίου ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς. 252 (1855).

Πρὸς κανονισμόν τοῦ ἐκκλητοῦ ἀποφάσεώς τινος λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης, δὲν συνυπολογίζονται δὲ τὰ μέχρι τῆς συζητήσεως ἐπιγενόμενα ἐξόδα (Πολ. Δικ. 530) 11 (1871).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 530 § 2 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὰ Πρωτοδικεῖα

δικάζουσιν ἀνεκκλήτως, προκειμένου περὶ ἀκινήτων κτημάτων, ὧν τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα δὲν ὑπερβαίνει τὰς 25 δραχμάς· ἐπομένως, διὰ νὰ ᾔηται ἡ ἀπόφασις ἀνεκκλητος ἀπαιτεῖται τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τοῦ περὶ οὗ ἡ ἀγωγή ἀκινήτου κτήματος νὰ ᾔηται ὠρισμένον καὶ ἀποδεδειγμένον νομίμως, ὅτι δὲν ὑπερβαίνει τὰς 25 δραχμάς, ὅθεν, ὅταν ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲν ἐρίζηται οὔτε τὸ ποσὸν τοῦ εἰσοδήματος, οὔτε ἡ ἐποχή, καθ' ἣν τοῦτο ἤρξατο, ἡ ὑπόθεσις ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν. 123 (1849).

"Ὅταν ἡ ἀγωγή, καίπερ ἔχουσα ἄμεσον ἀπαίτησιν προσωπικῆς φύσεως κατωτέρα τῶν 500 δραχμῶν, περιλαμβάνῃ οὐχ ἥττον ἀναγκαίως μεταξὺ τῶν διαδίκων καὶ πραγματικὸν ζήτημα, ἐξ οὗ ἐπήγασεν ἡ ἀνωτέρω ἀπαίτησις καὶ ἐκ τῆς καταφατικῆς ἡ ἀποφατικῆς λύσεως τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ ἐκδίκασις ἢ ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀπαιτήσεως, ἀφορῶν τὴν κυριότητα ἀκινήτων, ἰσχυριζομένου τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ὠρισμένοι ἄγροί εἰσιν ἐθνικοὶ καὶ ἀπαιτοῦντος τὸ περὶ οὗ ἡ δίκη ποσὸν ὡς φόρον ἐπικαρπίας, ἥτοι ὡς δικαίωμα κυριότητος, τοῦ δὲ ἐναγομένου ἀντιτείνοντος, ὅτι εἰσὶν οἱ ἄγροί ἰδιόκτητοι ἑαυτοῦ, ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, κατὰ τὸ ἄρθρον 530 § 2 Πολ. Δικ.

250 (1861) 320 (1862).

Τὸ πραγματικὸν εἰσόδημα τοῦ διεκδικουμένου ἀκινήτου κτήματος καὶ οὐχὶ τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητούμενον παρὰ τοῦ ἐνάγοντος κανονίζει τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 530 Πολ. Δικ. ἐκκλητὸν ἢ ἀνεκκλητον τῆς ἀποφάσεως.

369 (1864).

Πρὸς εὕρεσιν τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματος ἀκινήτου κτήματος δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου συμβόλαιον μισθώσεως ἀλλὰ δεόν νὰ διαταχθῇ περὶ τούτου ἄλλη νόμιμος ἀπόδειξις.

191 (1853).

Ἐὰν ἡ πρόσδοσις τοῦ ἀκινήτου ᾔηται ἀπροσδιόριστος, π. χ. ἐὰν πρᾶ-
κηται περὶ οἰκοπέδου, ὅπερ ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του δὲν φέρει αὐτὸ
καθ' ἑαυτὸ εἰσόδημα, ἡ περὶ αὐτοῦ ἐκδιδομένη ἀπόφασις ὑπάγεται
εἰς τὸν γενικὸν κανόνα τοῦ ἐφεσίμου.

32 (1874).

Τὰ παρεμπύπτοντα ζητήματα, ὧν ἡ ἐξέτασις τυγχάνει ἀπαραίτητος
πρὸς λύσιν τῆς διαφορᾶς, συνυπολογίζονται πάντοτε πρὸς ἐξακρίθωσιν
τοῦ παραδεκτοῦ ἢ μὴ τῆς ἐφέσεως. Ἐπομένως, διεκδικουμένων τῶν
ἡρτημένων καρπῶν, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι τὸ κτῆμα ἀνήκει εἰς τὸν διεκδι-
κοῦντα, τὸ ἐφέσιμον ἢ μὴ τῆς ἀποφάσεως ρυθμίζεται οὐχὶ μόνον ἐκ

τῆς ἀξίας τῶν διεκδικουμένων καρπῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματος τοῦ κτήματος. 283 (1877).

Τὴν ἔνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως λόγῳ τοῦ ἀνεκκλήτου, ὀφείλει νὰ προτείνη ὁ ἐφεσίβλητος, κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν, ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου 224 (1879).

Τὸ ἀνεκκλήτον τῆς ἀποφάσεως λόγῳ ποσοῦ δέον νὰ προτείνηται ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς λόγος ἀναιρέσεως 297 (1877).

Τὸ Ἐφετεῖον δὲν δύναται αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ᾖ ναι λόγῳ ποσοῦ ἀνεκκλήτος.

31 (1857) 217 (1886).

§ 3

Δὲν συγχωρεῖται νὰ εἰσαχθῇ ὑπόθεσις τις εἰς δικαστήριον, κρίνον κατ' ἐφесιν, παραλιπομένου τοῦ ἀρμοδίου κατωτέρου δικαστηρίου (Π. Δ. 13 § 2). Ἡ δὲ παράβασις αὕτη ὡς ὑπέρβασις καθηκόντων ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ὡς δημοσίας τάξεως. 25 (1835) 4 (1854) 28 (1875).

Ἐπὶ τῶν Ἐφετείων δὲν χωρεῖ ἡ παρέκτασις τῆς δικαιοδοσίας, διότι αὕτη ἀντίκειται εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν· ἡ δὲ ἐκ μέρους τοῦ Ἐφετείου τοιαύτη ὑπέρβασις καθηκόντων καὶ ὁ σφετερισμὸς τῆς ἐξουσίας ἄλλου Ἐφετείου δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον. 406 (1866).

Ὅταν ἀναιρῆται ἀπόφασις Ἐφετείου τινὸς καὶ παρὰ τοῦ Ἐφετείου, τῆς παραπομπῆς, παραπέμπηται ἡ περαιτέρω ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ἀρμοδίον εἶναι νὰ δικάσῃ τὴν κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐφесιν οὐχὶ τὸ Ἐφετεῖον ἐκεῖνο, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ὑπάγεται τὸ Πρωτοδικεῖον, τὸ ἐκδόν τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον, εἰς ὃ παρέπεμψεν ὁ Ἀρειος Πάγος τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως. 74 (1885).

Αἱ ἀποφάσεις, αἱ ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ Μικτοῦ δικαστηρίου ἐπὶ μικτῆς ὑποθέσεως μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ὑπηκόων ἄλλης ἐπικρατείας (δυνάμει τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Νόμου τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856 περὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν) δὲν ἐκκαλοῦνται ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν. 226 (1864).

§ 4

Ὁ μὴ ὢν διάδικος κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην δὲν ἔχει δικαίωμα ἀνεξαρτήτου ἐφέσεως (Πολ. 780, 141 καὶ 234), ἀλλὰ δύναται νὰ παρασταθῇ ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ, ἂν τις τῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην διαδίκων ἐκκαλέσῃ· δύναται δὲ ἄλλως δι' ἀνακοπῆς νὰ προσβάλῃ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν ὡς καὶ νὰ ὑποβάλῃ νέας αἰτήσεις κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐφέσεως τῶν κυρίων διαδίκων. 54 (1878).

Ὁ ἐκκαλῶν δὲν ὑποχρεοῦται ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἔφεσίν του εἰμὴ κατὰ τοῦ ἀληθοῦς ἀντιδίκου του καὶ οὐχὶ ἐναντίον ἄλλου, μὴ ἔχοντος μετ' αὐτοῦ ἀντιδικίαν, καὶ ἂν οὗτος ᾗτο διάδικος ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ, τὸ ἐναντίον δὲ δὲν προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 744 Πολ. Δικ., διότι ἀληθὲς ἔννοια τοῦτου εἶναι, ὅτι ἡ ἔφεσις δὲν πρέπει ν' ἀπευθύνῃται κατὰ προσώπου, μὴ παρασταθέντος ὡς διαδίκου πρωτοδικῶς. 221 (1876).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 141 καὶ 742 Πολ. Δικ., ὅταν μεταξὺ πολλῶν συγκαταδικασθέντων ὁ εἷς ἐκκαλέσῃ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, δύνανται οἱ λοιποὶ διάδικοι νὰ παρέμβωσιν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ γενομένην ἔφεσιν πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς. 184 (1838).

Ἐὰν ὁ ἐκκαλῶν ἐπιθυμῇ τὴν διόρθωσιν τῆς ἀποφάσεως κατὰ πάντων τῶν ἀντιδίκων αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ συμπαραλάβῃ πάντας τούτους ἐν τῇ ἐφέσει, ἄλλως ἡ ἀπόφασις γίνεται τελεσίδικος ὡς πρὸς τοὺς μὴ συμπαραληφθέντας, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται καὶ νὰ πράξῃ τοῦτο· ὅθεν καὶ ἂν κατὰ τινος μόνον ἀπευθύνῃ τὴν ἔφεσιν αὐτοῦ, αὕτη εἶναι ἔγκυρος. 200 (1859).

Ἡ ἔφεσις τοῦ τρίτου, τοῦ διεκδικουῦντος τὰ κατασχεθέντα, δεόν νὰ κοινοποιῇται καὶ ν' ἀπευθύνῃται οὐ μόνον κατὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου (Πολ. Δικ. 941), διότι ὁ ὀφειλέτης, συμπεριληφθεὶς εἰς τὴν πρωτόδικον δίκην, θεωρεῖται διάδικος. 138 (1848) 47 (1855) 192 καὶ 202 (1863) 267 (1867) 81 (1870) 106 (1872) 237 (1877) 38 (1879) 129 (1880) 154 (1890).

Ὁ ἐκκαλῶν δὲν ὑποχρεοῦται ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἔφεσίν του εἰμὴ κατὰ τοῦ ἀληθοῦς ἀντιδίκου του καὶ οὐχὶ ἐναντίον ἄλλου, μὴ ἔχοντος μετ' αὐτοῦ ἀντιδικίαν, καὶ ἂν οὗτος ᾗτο διάδικος εἰς τὴν πρωτόδικον δίκην, ἀληθὲς δὲ ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 744 Πολ. Δικ. εἶναι, ὅτι ἡ ἔφεσις δὲν πρέπει ν' ἀπευθυνθῇ κατὰ προσώπου, μὴ παραστάντος ὡς διαδίκου πρωτοδικῶς. Οὐδαμῶς δὲ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 911 Πολ. Δικ. (ὑπερ δια-

λαμβάνει, ὅτι ὁ τρίτος, ὅστις διεκδικεῖ δι' ἀνακοπῆς, συνεχομένης μετ' ἀγωγῆς διεκδικητικῆς, ὀφείλει ν' ἀπευθύνῃ ταύτην καὶ κατὰ τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου) ἔπεται, ὅτι ἐὰν γίνη δεκτὴ ἡ διεκδικητικὴ αὕτη ἀνακοπὴ ὀφείλει ὁ δανειστὴς ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἔφεσίν του καὶ κατὰ τοῦ διεκδικούντος τρίτου καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου. 358 (1867) 307 (1875) 221 (1876) 146 (1880).

Δὲν εἶναι ὑπόχρεως ὁ ἐκκαλῶν νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἔφεσιν αὐτοῦ καὶ πρὸς τὸν προσεπικληθέντα ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅστις ἡδύνατο, ἂν ᾔθελε, νὰ κοινοποιήσῃ αὐτῷ τὴν ἔφεσιν. 137 (1889).

Ὅταν ἡ δίκη περὶ κατοχῆς ἀνακοινωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τρίτω τινί, οὗτος δὲ ἀναλάβῃ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, τότε κυρίως ἀντίδικος τοῦ ἐνάγοντος καθίσταται ὁ τρίτος καὶ κατ' αὐτοῦ καὶ μόνου ὀφείλει ὁ ἐνάγων νὰ ἀπευθύνῃ τὴν ἔφεσίν του, οὐδαμῶς δὲ καὶ κατὰ τοῦ ἐναγομένου. 205 (1880).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθ. 740, 741 καὶ 744 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ὁ πρὸς ὑποστήριξιν τινος τῶν διαδίκων παρεμβαίνων εἴτε ἐκουσίως, εἴτε συνεπειᾷ προσεπικλήσεως, μὴ ἔχων διὰ τοῦτο δικαίωμα τριτανάκοπῆς τῆς μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 235), τότε μόνον ἔχει δικαίωμα ἀνθυπάρχτου ἐφέσεως, ὅταν κατὰ τὴν πρώτην δίκην ἀναλάβῃ αὐτὸς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, ἄλλως, οὐδόλως ἐκ τῆς ἀποφάσεως βλαπτόμενος, οὐδὲ δικαίωμα αὐτοτελοῦς ἐφέσεως ἔχει, ἀλλὰ μόνον παρεμβάσεως εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων δίκην, ἐκτὸς ἂν κατεδικάσθῃ εἰς ἀποζημιώσιν, ὅτε δύναται νὰ ἐκκαλέσῃ μόνον τὸ περὶ ἀποζημιώσεως κεφάλαιον τῆς ἀποφάσεως. 194 (1876.)

Ὁ συνεπειᾷ προσεπικλήσεως παρεμβὰς εἰς τὴν δίκην καὶ ἀναλαβὼν τὸν ἀγῶνα κατέστη διάδικος καὶ δύναται νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἐπιβλαβὴ δι' αὐτὸν πρωτόδικον ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 69, 232, 604 § 4, 605 καὶ 740). 233 (1867) 335 (1884) 136 (1887).

Ὁ παρεμβὰς εἰς τὴν δίκην, μὴ ἀναλαβὼν ὁμως ἐντελῶς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ἀπλῶς ὑποστηρίζων τὸν ἀνακοινώσαντα αὐτῷ τὴν δίκην, δὲν καθίσταται κύριος διάδικος καὶ ἐπομένως ὁ ἀντίδικος δὲν ὑποχρεοῦται ν' ἀπευθύνῃ καὶ κατ' αὐτοῦ τὴν κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἔφεσίν του, μὴ ὑπαρχούσης σχέσεως ἀντιδικίας. 162 (1886).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 714 Πολ. Δικ., νέας προτάσεις ἐφεσίμως τὸ πρῶ-

τον υποβάλλουσιν οἱ τρίτοι, ὅταν δικαιῶνται εἰς τριτανακοπήν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 232 Πολ. Δικ., στεροῦνται ὅμως τοῦ δικαιώματος τούτου οἱ προσεπικληθέντες εἰς ἀναγκαστικὴν παρέμβασιν ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθέντες. 336 (1875).

Ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις δύναται, ἐκκαλουμένης τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ ὡς πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀνακοινώσεως διάταξιν τῆς, καὶ ἄνευ ἰδίᾳς προσεπικλήσεως νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην, ὡς ἐφεσίδκλητος, ἐνούμενος δὲ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς νὰ φέρῃ πρὸς τοῦτο οἷας κρίνει καταλλήλους προτάσεις. 392 (1874).

Καὶ ὁ ἀγοραστής κτήματος, καίπερ μὴ ὢν διάδικος ἐν τῇ πρωτοκλήτῳ δίκῃ δικαιούται, καὶ ἄνευ εἰδικῆς ἐκχωρήσεως, νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ἀπορρίψασαν τὴν περὶ νομῆς τοῦ αὐτοῦ κτήματος ἀγωγὴν τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 740). 15 (1890).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιῇται, οὔτε νὰ ἀπευθύνηται ἡ ἔφεσις κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου προσεπικληθέντων ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ, ἀφοῦ οὗτοι δὲν ἦσαν διάδικοι ἐν τῷ πρωτοδικεῖῳ (Π.Δ. 544). 120 (1890).

Ὁ κηρυχθεὶς εἰς κατὰστασιν πτωχεύσεως καὶ ἐκκαλῶν τὴν ἀπόφασιν, δέον ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἔφεσιν αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ προκαλέσαντος τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως δανειστοῦ (Π. Δ. 744) 305 (1883).

Ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως, τῆς κηρυξάσης τὴν πτώχευσιν δέον νὰ ἀπευθύνηται κατὰ τῶν συνδίκων, κατ' ἐξαίρεσιν τῆς δικονομικῆς ἀρχῆς, ὅτι τὰ ἔνδικα μέσα ἀπευθύνονται ὑποχρεωτικῶς μόνον κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἦσαν διάδικοι ἐν τῇ δίκῃ. 260 (1882).

Ὁ μὴ ὢν διάδικος ἐν τῇ πρωτοδικῇ δίκῃ περὶ πτωχεύσεως δὲν δύναται νὰ ἐνασκήσῃ αὐτοτελῇ ἔφεσιν, τὸ δὲ ἄρθρ. 588 Ἐμπ. Ν. μόνον ὡς πρὸς τὴν προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως ἐκαινοτόμησε. 31 (1889).

Ὁ δις ἐρήμην δικασθεὶς κέκτηται τὸ τῆς ἐφέσεως δικαίωμα.

223 (1879).

§ 5

Πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδίκου δίκης δὲν δύναται νὰ ἐπιδοθῇ ἐγκύρως ἡ ἔφεσις, ἐὰν οὗτος δὲν ᾔναι διωρισμένος πληρεξούσιος καὶ τῆς ἐφεσίμου δίκης (Πολ. Δικ. 95), παύσεως τῆς πληρεξουσιότητος αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως.

66 (1836) 168 (1847) 134 (1882) 46 (1885) 47 (1858) 181 (1887).

Ἐξαιρετικῶς δὲ εἶναι ἔγκυρος ἡ τοιαύτη ἐπίδοσις, ἐὰν εἰς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδικικοῦ δίκης ἐδόθη καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν παντὸς εἶδους δικόγραφα. 134 (1882).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἐὰν ἡ ἔφεσις ἐγένετο κατ' οὐσιαστικῆς, κατὰ παρεμπιπτούσης ἢ κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως. 168 (1847).

Πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδικικοῦ δίκης δὲν δύναται νὰ κοινοποιηθῇ ἡ ἔφεσις καὶ ἂν ἔχῃ πρὸς τοῦτο εἰδικὴν πληρεξουσιότητα. 296 (1865).

Τὸ ἄρθρ. 202 Πολ. Δικ. ἐφαρμόζεται μόνον, ὅταν διορίζηται τις πληρεξούσιος διὰ τὴν δίκην, ἥτις ὑφίσταται ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν καὶ οὐχὶ ὅταν διορίζηται πληρεξούσιος, ἵνα παριστᾷ τὸν ἐντολέα τοῦ ἐνώπιον ὄλων τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, περιβάλλεται δὲ καὶ διὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ παραλαμβάνειν ἔγγραφα· ἐπομένως πρὸς τὸν τοιοῦτον πληρεξούσιον νομίμως κοινοποιεῖται καὶ ἡ ἔφεσις. 411 (1880).

§ 6

Ἐφεσις, γενομένη περὶ ἀντικειμένου, μὴ ὑποβληθέντος εἰς τὸ τοῦ πρώτου βαθμοῦ δικαστήριον. ὀρθῶς ἀπορρίπτεται, δυνάμει τοῦ ἁρθρου 747 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. (25 1835) 164 (1873).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 745 Πολ. Δικ., πᾶσα πρωτοδικῶς γενομένη αἵτησις δύναται νὰ ᾔναι ἀντικείμενον ἐφέσεως, καίτοι δὲν ἐξεδόθη περὶ αὐτῆς ἀπόφασις. 11 (1842) 3 (1844) 185 (1866).

Ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει σαφῶς, ὅτι οἱ Ἐφέται δύνανται νὰ πράξωσιν ὅ,τι οἱ Πρωτοδίκαι ὤφειλον νὰ πράξωσι καὶ δὲν ἔπραξαν. Ὅθεν, ὡσάκις ἐπὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως Πρωτοδικῶν, κηρυχθέντων ἀναρμοδίων, ἐκυρώθη ἡ ἀπόφασις αὕτη παρὰ τῶν Ἐφετῶν, δύνανται οὗτοι, ἐὰν περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ἐγένετο αἵτησις ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν νὰ ἐπιληφθῶσι τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ὡς ἐξαντληθέντος τοῦ πρώτου τῆς δικαιοδοσίας βαθμοῦ. 3 (1844).

Ἐκ τῶν συνδ. ἁρθρ. 778 καὶ 780 Π. Δικ. προκύπτει, ὅτι ὅπως δυνήθῃ τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς οὐσίας, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἀπαρχὴ πρωτόδικος ἀπόφασις καὶ ἐπὶ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ συνεζητηθῇ ἡ οὐσία πρωτοδικῶς καὶ νὰ ᾔναι ἄτακτος κατὰ τοὺς τύπους ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις. 65 (1845).

§ 7

Ἀπόφασις, μὴ δημοσιευθεῖσα ἐπ' ἀκροατηρίου, θεωρεῖται ἄνευ ἰσχύος

καὶ ἐφαρμόζεται ὡς πρὸς αὐτὴν τὸ ἄρθρ. 759 Π. Δ. 139 (1858).

Προφορικὴ διάταξις τοῦ δικαστηρίου, σημειουμένη ἐν τοῖς πρακτικοῖς, δὲν ἔχει ἰσχὺν ἀποφάσεως, ἀφοῦ ὁμολογουμένως τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέδοτο περὶ τῆς προφορικῆς ἐκείνης διατάξεως γραπτὴν ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 182 καὶ 759 § 2), ἐπομένως εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος καὶ περιττὴ ἀποβαίνει ἢ κατ' αὐτῆς ἔφεσις. 318 (1865).

§ 8

Ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία δὲν ἄρχεται ἐνόςῃ διαρκεῖ ἢ πρὸς ἀνακοπὴν (Πολ. Δικ. 756 § 1). Ἡ δὲ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία ἐπεκτείνεται, ὅταν ὁ διάδικος κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον (Πολ. Δικ. 596). Ἐπομένως, ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν καὶ τῆς ἐπεκτάσεως. 182 (1889).

Πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας δὲν δύναται τις νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 752, 756, 761, 762 καὶ 772 § 1) καὶ ἂν ἀκόμη παραιτηθῇ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου, διότι τοιαύτη παραίτησις δικαιώματος, διεπομένου ὑπὸ νόμου δημοσίας τάξεως, δὲν ἰσχύει (Ν. 7 § 6 Ν. 38 (2. 14) Βασ. (41 1).

161 (1859) 454 (1866) 134 (1869) 90 (1870) 132 (1871) 85 (1875).

Ἐκτὸς δὲ τούτου θὰ εἰσῆγето ἡ ὑπόθεσις ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ἐφετεῖον, παραλιπομένου τοῦ πρώτου βαθμοῦ, ὅπερ ἀπαγορεύεται.

134 (1869).

Εἰς οὐδένα νόμον ἀντίκειται τὸ ἀνακόπτειν καὶ ἐκκαλεῖν συγχρόνως τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ὅταν ὁ διάδικος ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τοῦ ἐτέρου μέσου· μόνῃ δὲ ἡ ἀναβολὴ τῆς συζητήσεως τῆς ἀνακοπῆς ἢ τῆς ἐφέσεως δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ ζητηθῇ καὶ διαταχθῇ. 90 (1870) 50 (1879).

Ἐπομένως, ἀκύρου οὔσης τῆς τοιαύτης παραίτησεως τοῦ τῆς ἀνακοπῆς δικαιώματος, χωρεῖ ἀνακοπὴ καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν ταύτην. 134 (1869).

Ἐὰν ἡ κατοικία τοῦ ἐκκαλοῦντος ᾖναι διάφορος τῆς τοῦ ἐφεσιθλήτου, ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία παρεκτείνεται, τῆς παρεκτάσεως δὲ ταύτης δὲν δύναται νὰ παραιτηθῇ ὁ ἐκκαλῶν πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεώς του, ὡς γενομένης ἐντὸς τῆς πρὸς ἀνακο-

πὴν προθεσμίας, διότι τὸ ἄρθρ. 752 § 1 Πολ. Δικ. ἀπαγορεύει τὴν ἔφεσιν καθ' ὅσον χρόνον ὑπάρχει προθεσμία πρὸς ἀνακοπὴν, ἡ δὲ μὴ τήρησις τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας καὶ τὸ ἔνεκα ταύτης ἀπαράδεκτον ἐξετάζεται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος (Πολ. Δικ. 755).

90 (1861) 132 (1871).

Ἡ ἔνστασις, ὅτι ἡ ἔφεσις ἐγένετο διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας εἶναι δημοσίας τάξεως, διότι πρὸς τὸ δημόσιον συμφέρον ὠρίσθησαν οἱ δύο βαθμοὶ τῆς δικαιοδοσίας καὶ τὰ ἔνδिका μέσα, καὶ ὡς τοιαύτη, καίπερ μὴ προταθεῖσα, δὲν καλύπτεται. 152 (1850).

Δὲν δύναται τὸ Ἐφετεῖον ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἔφεσις εἶναι πρόωρος, διότι εἰσέτι δὲν εἶχε παρέλθει ἡ πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία.

391 (1864)

§ 9

Τὰ ἄρθρα 515 καὶ 752 Πολ. Δικ. ὀρίζοντα, ὅτι ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως εἶναι τριακονθήμερος, ἐννοοῦσιν, ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιδοθῇ ἡ ἔφεσις ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἐκδικασθῇ ἐντὸς αὐτῆς.

12 καὶ 30 (1835) 43 (1836).

Πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδίκου δίκης ἐγκύρως κοινοποιεῖται καὶ ἡ πρωτόδικος ὀριστικὴ ἀπόφασις, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 95 καὶ 740 Πολ. Δικ.

162 (1862) 164 (1864) 280 (1867).

Ἡ πρὸς τὸν πληρεξούσιον ἡ ἀντίκλητον τῆς πρωτοδίκου δίκης ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀνίσχυρος καὶ δὲν κινεῖ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως (Πολ. Δικ. 102 καὶ 153), διότι ἡ πληρεξουσιότης παύει διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν καὶ ἀπαιτεῖται νέα τοιαύτη διὰ τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην. 310 (1875).

Πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδίκου δίκης, τὸν μὴ ἔχοντα καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου, δὲν δύναται νὰ ἐπιδοθῇ ἐγκύρως ἡ ἀπόφασις καὶ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία δὲν τρέχει ἀπὸ τῆς τοιαύτης κοινοποιήσεως.

281 (1858).

Ἐὰν ἡ ἐρήμην ἀπόφασις ᾗναι προσωρινῶς ἐκτελεστική, ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ὥστε τρέχουσιν ἐνταυτῇ ἡ τε πρὸς ἀνακοπὴν καὶ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία. Τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 756 § 1 καὶ 752 § 1, ὑποστηρίζεται δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 735 § 1, ὅπερ, ὡς πρὸς τὴν ἔφεσιν τῶν ἐμπορικῶν ἀποφάσεων, παραπέμπον εἰς τὰ ἄρθρα 741 —

759, ἔξαιρει τὴν § 1 τῶν ἄρθρων 752 καὶ 756. 34 (1860).

Ἡ πρὸς ἔφessin προθεσμία κατ' ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου εἶναι τριακονθήμερος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς, τὸ δὲ περὶ τούτου Β. Διάταγμα διὰ τῆς λέξεως δημοσίευσις ἐννοεῖ τὴν παράδοσιν τῆς ἀποφάσεως. 136 (1857).

Ἡ ἀληθὴς ἐννοια τῶν ἄρθρ. 753, 195 καὶ 196 Πολ. Δικ. ἐν συνδ. πρὸς ἄλληλα εἶναι νὰ προστίθεται εἰς τὴν πρὸς ἔφessin προθεσμίαν ἡ ἀπόστασις τῆς κατοικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἄχρι τῆς τοῦ ἐφεσιδλήτου, ὅταν οὗτοι οἰκῶσιν ἐν διαφόροις πόλεσι· μόνον δέ, προκειμένου περὶ κλήσεως, λογίζεται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ καλουμένου μέχρι τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου. 11, 39 καὶ 89 (1846) 17 (1848) 154 (1851) 406 (1852) 155 (1857) 188 (1859) 178 καὶ 378 (1865) 46 (1870) 164 (1872) 220 (1877).

Ἡ πρὸς ἔφessin προθεσμία δὲν πρέπει νὰ ἐπεκτείνεται λόγῳ τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπὸ τῆς τοῦ ἀντιδίκου του, ὅταν ὁ κοινοποιῶν τὴν ἔφessin πληρεξούσιος κατοικῇ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἐν ᾧ καὶ ὁ ἐφεσίβλητος¹. 65 (1857) 291 (1867)

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 753 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἐπὶ μακροτέρων ἀποστάσεων ἐπεκτείνεται ἡ πρὸς ἔφessin τριακονθήμερος προθεσμία, κατὰ τὰ ἄρθρ. 159 καὶ 196, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἐφέσεως κατ' εἰρηνοδικιακῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 518 § 3). 111 (1855).

Κατὰ τὴν σαφεῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 754 Π. Δ., ἡ προσθήκη τριῶν ἢ ἑξ μηνῶν εἰς τὴν πρὸς ἔφessin τριακονθήμερον προθεσμίαν λαμβάνει χώραν οὐχὶ ὅταν ὁ ἐφεσίβλητος διαμένῃ ἐκτὸς τοῦ κράτους, ἀλλὰ μόνον ὅταν ὁ ἐκκαλὼν διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. 314 (1863).

Ὅταν ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις κοινοποιηθῇ πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδίκου δίκης, ἡ δ' ἔφessis γίνῃ παρὰ τοῦ διαδίκου, οὗτος ἔχει ἐκτὸς τῆς τριακονθήμερου προθεσμίας καὶ τὴν ἐπέκτασιν ταύτης λόγῳ τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τούτου πρὸς τὴν τοῦ ἀντιδίκου του. 535 (1852).

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 752 § 2 καὶ 756 § 2 Π. Δ., ἡ πρὸς ἔφessin προθεσμία δὲν ἄρχεται εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ταύτης δὲ μὴπω ἐπιδοθείσης ἡ παρεμπύπτουσα περὶ ἀπο-

¹ Ὅρα καὶ λέξιν προθεσμία ἀποστάσεως.

δείξεως απόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς οὐδεμίαν προθεσμίαν. 105 (1848).

Κατὰ παρεμπιπτουσῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων δύναται νὰ γίνη ἔφεσις καὶ μετὰ παρέλευσιν τῶν 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν. 29 (1862).

Ἐτι δὲ καὶ μέχρι τῆς λήξεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, καίπερ ἤδη ἐκκληθείσης, διότι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ γίνη ἡ ἔφεσις τῆς ὀριστικῆς καὶ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου. 35 (1845).

Ἐπομένως, καὶ μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν διαταχθεῶν ἀποδείξεων. 289 (1867).

Ἀφοῦ προέβη τὸ Ἐφετεῖον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λόγων τῆς ἐφέσεως ὑποτίθεται, ὅτι παρεδέχτο ὡς ἐμπροσθίμως γενομένην τὴν ἔφεσιν, κατὰ τὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπάρχοντα στοιχεῖα πρὸς μὀρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του. 24 (1882).

Ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως. Ἐὰν δὲ ἡ ἀπόφασις ἐπιβάλλῃ ὄρκον, ἡ ἀπόφασις δὲν καθίσταται ὀριστικὴ πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου.

270 (1850) 405 (1880).

Ἀπόφασις, ὀριστικὰς διατάξεις περιέχουσα ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, καθίσταται ὀριστικὴ ἅμα τοῦ ὅρου τούτου πληρωθέντος, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὀρκοδοσίας, τῆς συμπληρώσεως τὴν ὀριστικότητα τῆς προκοινοποιηθείσης ἀποφάσεως, ἄρχεται ἡ πρὸς ἐνάσκησιν τῶν ἐνδίκων μέσων προθεσμία, μὴ ἀπαιτουμένης πρὶς ἔναρξιν αὐτῆς τῆς ἐκ νέου κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως. 74 (1849) 270 (1850) 220 (1860) 185 (1866) 108 καὶ 405 (1880).

Ἡ ἐπιβάλλουσα ὄρκον καὶ τὰς συνεπείας αὐτοῦ ὀρίζουσα ἀπόφασις καθίσταται ὀριστικὴ μόνον μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ἐπομένως ἡ κοινοποιήσις αὐτῆς πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, καὶ ἂν ἀκόμη κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν παρέστη καὶ ἐθεωρήθη παρὼν ὁ πρὸς ἐν ἡ κοινοποιήσις διὰδικος, δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται νέα μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου κοινοποιήσις.

275 (1860) 133 (1885) 136 (1886) 115 (1887).

Ἡ κοινοποιήσις τῆς ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς δόσεως ὅρκου ὀριστικῆς ἀποφάσεως πρὸ τῆς δόσεως αὐτοῦ, σκοποῦσα κυρίως τὴν ἔναρξιν τῆς πρὸς ὀρκοδοσίαν προθεσμίας, καὶ ἂν μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου ἐκοι-

νοποιήθη τὸ τῆς ὀρκοδοσίας πρακτικόν, δὲν δίδει ἑναρξιν εἰς τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο ἢ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως μετὰ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὀρκοδοσίας, διότι μόνον ἢ κοινοποιήσις τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως δίδει ἑναρξιν εἰς τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν, τοιαύτη δὲ λογίζεται ἢ ὅρ-
κον ἐπιβαλοῦσα ἀπόφασις μετὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ.

52 (1868) 135 (1874) 154 (1880) 298 (1881) 51 (1887).

Ἀπόφασις, ἐπιβαλοῦσα τῷ ἐνάγοντι ὅρκον καὶ τὰς συνεπείας τῆς δόσεως αὐτοῦ τάξασα, καθίσταται ὀριστικὴ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ἀλλὰ προδήλως ὑποτίθεται ἔγκυρος ὀρκοδοσία· ὅθεν τὸ δικαστήριον, ὅπως κρίνῃ ἂν κατέστη τελεσιδίκος ἢ ἀπόφασις, κοινοποιηθεῖσα μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου σὺν τῷ τῆς ὀρκοδοσίας πρακτικῷ καὶ μὴ προσ-
βληθεῖσα δι' ἐφέσεως, ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ πρότερον τὸ κύρος τῆς ὀ-
κοδοσίας.

4 (1887).

Ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ δίκης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, εἶναι δεκαήμερος (Πολ. Δικ. 871).

19 (1835) 117 (1869).

Ἡ ἐξαιρετικὴ ὡς πρὸς τὴν προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως διάταξις τοῦ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ. ἀφορᾷ εἰδικῶς μόνον τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὰς ἐνστάσεις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τίτλων ἐκτελεστών, κατὰ τὰ ἄρθρα 854—856, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἀναφυομένας ἐριδας κατὰ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν, ἧτις, δυναμένη νὰ ἐνεργηθῇ καὶ ἐπὶ ἀπλῷ ἐγγράφῳ, ἐμ-
φαίνονται ἀπλῶς ἐκκαθαρισμένην ὀφειλὴν πρὸς τὸ Δημόσιον, ὑπόκειται εἰς τὴν κοινὴν προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως, ἥτοι τὴν τριακονθήμερον.

108 (1853) 22 (1856) 286 (1865).

Ἡ συνεπεία ἀνακοπῆς κατ' ἐπιταγῆς ἀναφυομένη δίκη δὲν εἶναι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν (Πολ. Δικ. 864)· ἐπομένως ἢ πρὸς ἔφεσιν προ-
θεσμία εἶναι τριακονθήμερος.

266 (1854) 241 (1878).

Ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία εἶναι κατὰ γενικὸν κανόνα τριακονθήμερος (ἄρθρ. 732 καὶ 513 Πολ. Δικον.), κατ' ἐξαιρέσεις δὲ συντομω-
τέρα εἰς τὰς ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας περιπτώσεις· ὥστε, μὴ ὀρίζοντος τοῦ νόμου εἰδικὴν προθεσμίαν πρὸς ἔφεσιν εἰς τὰς περὶ κύ-
ρους τῆς ἀπαιτήσεως καὶ τῆς κατασχέσεως δίκας, ἀναγκαιῶς ἰσχύει ὁ γενικὸς κανὼν τῆς τριακονθήμερου προθεσμίας.

133 (1889).

Ἡ δίκη, ἢ ἐκ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ δηλώσεως τρίτου, παρ' ᾧ ἐγέ-

νετο ἢ κατάσχεσις, δὲν εἶναι δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἢ δὲ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ εἶναι τριακονθήμερος.

80 (1873).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ., αἱ ἐπὶ δισταγμῶν καὶ ἐρίδων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν ἄλλ' ἐντὸς δεκαήμερου προθεσμίας· τοιαῦται δὲ ἀποφάσεις εἰσὶν αἱ περὶ δισταγμῶν, ἀφορώντων τὴν κατάσχεσιν ἢ τὸ κύρος τοῦ πλειστηριασμοῦ (Πολ. Δικ. 985).

215 (1838).

Ἡ περὶ ἐγκαταλείψεως τῆς διακατοχῆς ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος δίκη κατὰ τοῦ ὀφειλέτου εἶναι δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἢ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία κατὰ τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως εἶναι δεκαήμερος (Πολ. Δικ. 980 καὶ 871).

269 (1855).

Εἰς τὰς μετ' ἀγωγῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπᾶς τοῦ τρίτου κατὰ κατασχέσεως, ἢ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία εἶναι τριακονθήμερος καὶ οὐχὶ δεκαήμερος, διότι ἡ δίκη αὕτη δὲν ἀφορᾷ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ τὴν κυριότητα τοῦ κατασχεθέντος πράγματος.

348 (1874) 45 (1875) 49 (1880).

Τὸ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ. ἀφορᾷ μόνον τὰς δίκας, αἵτινες γεννῶνται ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως καὶ εἰσιν ἄμεσαι συνεπείαι αὐτῆς· τοιαύτη δὲ δίκη δὲν εἶναι ἡ παρέμβασις τρίτου ἐν τῇ δίκῃ περὶ κύρους τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως, ἢ σκοποῦσα ν' ἀναγνωρισθῇ οὗτος κύριος μέρους τῶν συντηρητικῶς κατασχεθέντων πραγμάτων, οὔτε ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κυρίους διαδίκους, οὔτε ὡς πρὸς τὸν παρεμβαίνοντα· ἐπομένως ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία εἶναι τριακονθήμερος καὶ οὐχὶ δεκαήμερος.

30 (1863).

Ἐν ταῖς ἀφορώσαις τὴν ἐκτέλεσιν δίκαις, ταῖς γενομέναις εἴτε συνεπείᾳ ἔριδος τοῦ καταδιωκομένου ὀφειλέτου, εἴτε συνεπείᾳ διεκδικήσεως τῶν κατασχεθέντων ὑπὸ τρίτου, ὁ νομοθέτης, ἐπιδιώκων τὴν ταχυτέραν περαιώσιν αὐτῶν ὥρισεν ἀδιακρίτως δεκαήμερον τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 757 Πολ. Δικ. κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 871, 911, 910 καὶ 985 Π. Δ. 183 (1851) 155 (1857) 294 (1887) 96 (1889).

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν συνδ. ἄρθρ. 994 καὶ 951 Π. Δ., ἅπερ παρὰ πέμπουσιν εἰς τὸ ἄρθρ. 871, ἡ προθεσμία πρὸς ἔφεσιν, κατ' ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ ἀνακοπῇ πίνακος κατατάξεως, εἶναι δεκαήμερος,

ἀρχομένη ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

89 (1867) 142 (1883).

Ἀπόφασις, ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν τῶν σφραγίδων ἄρσιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀγοραστὴν τῶν ἐπιδίκων ἀντικειμένων ἐν δημοσίῳ πλειστηριασμῷ παράδοσιν αὐτῶν δὲν ἀφορᾷ, τὴν ἐκτέλεσιν ἐπομένως ἢ πρὸς ἔφεσιν αὐτῆς προθεσμία δὲν εἶναι δεκαήμερος ἀλλὰ τριακονθήμερος.

275 (1876).

Προκειμένου περὶ καταδιώξεως παρὰ τοῦ Δημοσίου δι' ἀναγκαστικῶν ἐκτελέσεως μέσων, ἰδίως δὲ διὰ ποινήτορος, προτείνοντας δὲ τοῦ ὀφειλέτου, ὅτι μετεβλήθη τὸ ποσὸν εἰς τὰς ὁμολογίας καὶ ζητοῦντος τὴν ἀνάκλησιν τοῦ ποινήτορος καὶ τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως, ἡ δίκη εἶναι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία δεκαήμερος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ.

31 (1846).

Τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς ἐφέσεως δεόν νὰ ἐξετάζεται καὶ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ Ἐφετείου (Πολ. Δικ. 755).

64 (1856) 31 (1857) 169 (1860) 40 καὶ 60 (1862) 151 (1864) 117 (1869) 215 (1883).

Τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως ἔνεκεν ἐκπρόθεσμου δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης μέχρι τοῦ πέρατος αὐτῆς, διότι καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐξετάζεται (Πολ. Δικ. 160 καὶ 755).

223 (1850) 141 (1860) 151 (1864).

Ἐὰν ὁ ἐφεσίβλητος προτείνῃ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως ἔνεκεν ἐκπρόθεσμου (διότι δῆθεν ἐπρόκειτο περὶ δίκης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, καθ' ἣν ἡ ἔφεσις ἐπιτρέπεται ἐντὸς 10 καὶ οὐχὶ ἐντὸς 30 ἡμερῶν), ὁ δὲ ἐκκαλὼν δὲν ἀντικρούσῃ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ τοῦτον, δὲν καθίσταται ἐκ τούτου καὶ μόνου παραδεκτὴ ἡ ἔνστασις αὕτη λόγῳ μὴ ἀντικρούσεως, διότι περὶ τῆς ἐγκύρου χρήσεως ἐνδίκου μέσου ὁ δικαστὴς ὀφείλει καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ἐτηρηθῇσαν αἱ νόμιμοι διατυπώσεις (Πολ. Δικ. 515 καὶ 752).

30 (1863).

§ 10

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 779 Π. Δ., τότε μόνον τὸ Ἐφετεῖον δύναται νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν ἐπιβλαβεστέραν τῆς ἐκκληθείσης διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα, ὅταν ὁ ἐφεσίβλητος ἀντεξικάλῃσε, κατὰ τὸ ἄρθρ. 758, τὴν ἀπόφασιν,

192 (1864) 2 καὶ 281 (1875) 398 (1878) 16 (1879).

Τὸ ἄρθρ. 758 § 2 Π. Δ. ὀρίζει, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος δύναται, ὅταν δὲν ἀπεδέχθῃ κατ' οὐδένα τρόπον τὴν ἀπόφασιν ἢ δὲν παρητήθῃ τῆς

ἐφέσεως, μετὰ τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν νὰ ἀντεκκαλέσῃ, ἀλλὰ μόνον ὅταν ἡ ἀντέφεσις τοῦ περιορίζεται εἰς τὰ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος προσβληθέντα δι' ἐφέσεως κεφάλαια, τὰ δὲ λοιπὰ ὅσα ὁ ἐκκαλὼν δὲν ἐξέκαλεσε θεωροῦνται, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου τούτου, ὡς τόσαι τελεσίδικοι ἀποφάσεις ἢ διάταξις ὅμως αὕτη δὲν ὑποθέτει τὰς ἐπὶ ἐνὸς ἀδικιῶντος ἀντικειμένου συναφεῖς ὑποδιαίρεσεις τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ τὰ κεφάλαια ἐκείνα, τὰ ὅποια, μὴ ἐξαρτώμενα ἀπ' ἀλλήλων, διατάττουσιν ὀριστικῶς καὶ διακεκριμένως περὶ αὐτοπαράκτων ἀντικειμένων καὶ δὲν προσεβλήθησαν δι' ἐφέσεως.

80 (1837) 29 καὶ 174 (1847) 105 (1848) 8 καὶ 9 (1861) 75 (1863) 273 (1868) 274 (1870) 185 (1875) 10 (1885).

Ἐπομένως, ἐὰν ὁ ἐνάγων, οὕτινος ἀπερρίφθῃ καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ἀγωγή, ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν, δύναται καὶ ὁ ἐναγόμενος, οὕτινος ἀπερρίφθῃ ἡ περὶ ἐλλείψεως ἀποπείρας συμβίθασμou ἔνστασις τοῦ, νὰ ἀντεκκαλέσῃ αὐτήν.

75 (1863).

Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ πρᾶξις, ἐξ ἧς ὁ ἐνάγων παρήγαγε τὸ δικαίωμα τῆς ἀποζημιώσεως, εἰς ἣν κατεδικάσθη, εἶναι εἰκονική, δύναται ὁ ἐναγόμενος δι' ἀντέφεσεως νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἀπέρριψε τὴν ἔνστασιν τοῦ δεδικασμένου, ἣν προέτεινε κατὰ τῆς μνησθείσης περὶ εἰκονικότητος ἐνστάσεως, διότι ἡ ἀντέφεσις αὕτη ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, ὅπερ ἀφορᾷ καὶ ἡ ἔφεσις.

142 (1858).

Ἀπορριφθεισῶν ὅμως τῶν ἐνστάσεων δι' ἰδιαιτέρου κεφαλαίου τῆς ἀποφάσεως, ἵνα ἐπιληφθῇ τὸ Ἐφετεῖον τῆς ἐκδικάσεως τῶν αὐτῶν ἐνστάσεων, δεόν ἡ ἀπόφασις νὰ ἐκκληθῇ καὶ ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο.

17 (1854).

Καὶ αὐτεπαγγέλτως δύναται τὸ Ἐφετεῖον ν' ἀπορρίψῃ ὡς ἀπαράδεκτον ἀντέφεσιν, μὴ ἀναγομένην εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον, εἰς ὃ καὶ ἡ ἔφεσις περιστρέφεται, δι' ἐλλείψιν προδικασίας, ἧς ἡ τήρησις ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν (Π. Δ. 774, 580 καὶ 158).

123 (1879).

Ὁ ἐφεσίβλητος δύναται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 758 Π. Δ. καὶ ἐπὶ συνήθων καὶ ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων, μηδόλως περιοριζόμενος ὑπὸ τῆς πρὸς τὴν ἔφεσιν προθεσμίας, ν' ἀντεκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν, κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου εἰσέτι διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τοῦ, οὐδὲ ἀντίκειται τὸ ἄρθρ. 768 Π. Δ., διότι τοῦτο

ἀφορᾷ τὴν προδικασίαν καὶ δεόν νὰ ἐρμηνευθῇ διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 158, 159 καὶ 517 Π. Δ., μόνον δὲ εἰς τὰ ἔξοδα, τὰ ἐκ τῆς βραδείας ὑποβολῆς τῆς ἀντεφέσεως γενόμενα, ὑπόκειται ὁ ἀντεκαλῶν.

322 (1839).

Ἡ ἀντέφεσις, ἐφ' ὅσον ἀνάγεται εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος προσβληθέντα κεφάλαια, δύναται νὰ ἐνασκηθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 758 § 2), μὴ οὔσα ἀπαράδεκτος, ἐὰν δὲν ἐνασκηθῇ κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν συνεδρίασιν. 27 (1886).

Ἐπὶ συνήθων δικῶν ἡ ἀντέφεσις δεόν νὰ γίνῃ διὰ τοῦ ἀπολογητῆρου ἐγγράφου ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου (Πολ. Δικ. 758 καὶ 768).

130 (1853) 281 (1875) 231 (1880).

Κατ' ἀντέφεισιν καὶ διὰ μόνων τῶν προτάσεων δὲν δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ Ἐφετεῖον ἀνταγωνικαὶ ἀπαιτήσεις, ἀπορριφθεῖσαι διὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν καὶ μηδαμῶς συνεχόμεναι πρὸς τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀπαιτήσεις, ἀλλ' ἀποτελοῦσαι ὅλως ἀνεξάρτητον κεφάλαιον (Πολ. Δικ. 758).

228 (1881).

Ἐπιτρέπεται διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀντέφεσις ἐπὶ συνοπτικῶν δικῶν, ἀφορῶσα τὰ διὰ τῆς ἐφέσεως προσβληθέντα κεφάλαια τῆς ἀποφάσεως.

224 (1866) 38 (1877).

Γενομένης κατασχέσεως, ἡ δίκη καθίσταται συνοπτικὴ καὶ ἐπὶ τοιούτων δικῶν ἐπιτρέπεται ἀντέφεσις καὶ διὰ τῶν προτάσεων.

95 (1877).

Ἡ πρᾶξις τοῦ Προέδρου τῶν Ἐφετῶν, δι' ἧς διατάχθῃ ἡ κατὰ προτίμησιν συζήτησις ὑποθέσεώς τινος συνήθους, καθιστᾷ ταύτην συνοπτικὴν καὶ ἐπομένως, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ ἀντέφεσις δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων.

171 (1874).

Ἡ περὶ προτιμήσεως πρᾶξις τοῦ Προέδρου δὲν μεταβάλλει τὸν χαρακτῆρα τῆς ὑποθέσεως, ὡς πρὸς τὴν τηρητέαν διαδικασίαν, ἄρα, προτιμηθείσης συνήθους ὑποθέσεως, ἡ ἀντέφεσις δὲν δύναται νὰ γίνῃ διὰ τῶν προτάσεων.

262 (1872) 251 (1883) 27 (1886).

Τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως ἔνεκεν ἀποδοχῆς τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἢ ἄλλου τινὸς λόγου οὐδαμῶς ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀντεφέσεως, ἥτις δι' οὐδένα ἄλλον λόγον ἢ διὰ τοῦ ἐν ἄρθρῳ 756 Π. Δ. δύναται νὰ κηρυχθῇ ἀπαραδέκτος. 251 (1852) 145 (1867).

Τὸ ἀπαραδέκτον τῆς ἐκπροθέσμου ἀντεφέσεως δύναται τὸ δικαστῆ-

ριον νὰ προβάλῃ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὡς ἀφορῶν τὴν προδικασίαν τῆς ἐφεσίμου δίκης, ἥτις ἐνδιαφέρει τὴν δημοσίαν τάξιν. 167 (1861).

Ἡ ἐνστάσις ἀπαράδεκτου τῆς ἀντεφέσεως, ὡς μὴ γενομένης δι' ἀπολογητηρίου ἀλλὰ διὰ τῶν προτάσεων, δέον νὰ προτείνηται κατὰ τὴν πρώτην τῶν Ἐφετῶν συνεδρίασιν. 106 (1869).

Τὴν μὴ νόμιμον ὑποβολὴν τῆς ἀντεφέσεως διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου δύνανται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὸ Ἐφετεῖον (Πολ. Δικ. 158). 281 (1875).

Ἡ διὰ τῶν προτάσεων γενομένη ἀντέφεσις, μὴ κοινοποιηθεῖσα τῷ ἐκκαλοῦντι διὰ δικογράφου δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ. 8 (1870).

Δὲν εἶναι πλημμελὴς ἡ ἀπόφασις, ἂν ἐν τῷ ἱστορικῷ αὐτῆς δὲν ἀναφέρηται, ὅτι ὑπεβλήθη ἡ ἀντέφεσις, ἀφοῦ ἐν τῷ σκεπτικῷ βεβαιούται τὸ ἐναντίον. 154 (1877).

§ 11

Ἐνεκεν ἀναρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐπιτρέπεται καὶ τὸ ἐνδίκον τῆς ἐφέσεως μέσον, ὅποιονδῆποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς, τουτέστι καὶ ἂν ᾖ κατώτερον τῶν 40 δραχμῶν (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 515). 34 (1866) 105 (1876).

Δὲν δύναται τὸ Ἐφετεῖον, οὗ ἐνώπιον ἐκκαλεῖται ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἀπόφασις νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν οὐσίαν, ἐὰν τὸ περὶ αὐτῆς ζήτημα δὲν ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ἕνεκα τοῦ ἀνεκκλήτου τῆς ἀποφάσεως. 193 (1875).

§ 12

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 760 Πολ. Δικ. ἀνασταλτικὴ τῆς ἐφέσεως δύναμις καθιστᾷ, κατὰ τὴν ἐννοίαν αὐτῆς, αὐτοδικαίως ἄκυρον καὶ μὴ οὔσαν οἰανδῆποτε μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐφέσεως ἐκτέλεσιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως. 318 (1865).

Τὰ ἄρθρα 733 καὶ 735 Πολ. Δικ. ἐννοοῦσι προδήλως μόνον τὰς ὀριστικὰς ἀποφάσεις, ἅρα πᾶσα ἄλλη ἀπόφασις ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, μὴ φέρουσα τὸν χαρακτῆρα τῆς ὀριστικότητος, ἐφεσιβαλλομένη, δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ. 370 (1861) 250 καὶ 253 (1884).

Ἡ ἔφεσις ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καὶ τὴν τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων ἐκτέλεσιν, καίπερ διαταχθείσης τῆς προσωρινῆς ἐκτέλεσεως αὐτῶν, διότι ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις ἐπιτρέπεται μόνον ἐπὶ τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων (Πολ. Δικ. 185).

καί 186).

370 (1861) 244 (1884) 132 (1887).

Ἡ διάταξις περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως μόνον τὸ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφέσεως καταστρέφει οὐχὶ δὲ καὶ τὸ μεταβιβαστικόν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 783 Πολ. Δικ., ὥστε, καίπερ προσωρινῶς ἐκτελεστῆς οὕσης προδικαστικῆς τινος ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ὅν ὀνύεται τοῦτο, μετὰ τὴν κατ' αὐτῆς ἔφεσιν, νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, καθὼ μεταβιβάσθεισης ταύτης διὰ τῆς ἐφέσεως εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐφετῶν. 75 (1861).

Ἡ ἀνασταλτικὴ τῆς ἐφέσεως δύναμις ἐμποδίζει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 760)· ἐπομένως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 761, καθ' ἣν ἡ ἀνασταλτικὴ αὕτη δύναμις, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως ἐνεργεῖ ἀνατρέχουσα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, σκοπεῖ ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐν τῇ μεταξὺ τούτῳ ἐκτέλεσιν αὐτῆς πρὸς ἀποφυγὴν ματαίας ἐκτελέσεως, ἐὰν τυχὸν ἤθελε μεταρρυθμισθῇ ἡ ἀπόφασις· ὥστε, εἰς τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις, ἐφαρμόζεται μόνον ὡς αἰς, γενομένης κατ' αὐτῶν ἐφέσεως μετὰ τὰς διεξαχθείσας ἀποδείξεις ἢ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς αὐτὸν ταχθείσης προθεσμίας, ἐπέλθῃ μεταρρυθμιστικὴ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις, καθιστῶσα ματαίας τὰς ἀποδείξεις καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος τὰς διατρεξάσας προθεσμίας· ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται ἡ ἀναδρομικὴ αὕτη δύναμις, ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον ἐπικυρώσῃ τὴν περὶ ἀποδείξεως πρωτόδικον ἀπόφασιν, διότι τότε αἱ κατὰ τὸ ἄρθρ. 185 Πολ. Δικ. νομίμως διεξαχθεῖσαι πρὸ τῆς ἐφέσεως ἀποδείξεις καὶ αἱ ἀπράκτως τρέξασαι πρὸς τοῦτο προθεσμιαί, ἀποκαθίστανται, διὰ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὀριστικῶς ἰσχυραί, οὐδόλως ὑπὸ τοῦ ἀνασταλτικοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐφέσεως ἐπηρεαζόμεναι. 1 καὶ 259 (1860) 358 (1875).

Ἡ ἔφεσις, ἔχουσα δύναμιν ἀνασταλτικὴν, διατηρεῖ τὴν ὑπόθεσιν, εἰς ἣν μέχρι τῆς παραιτήσεως εὐρίσκετο κατὰστασιν. Ὅθεν, γενομένης ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως προδικαστικῆς περὶ ἀποδείξεως πρὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας, διὰ τῆς γενομένης ἐφέσεως διατηρεῖται ἡ προθεσμία, ἐξακολουθοῦσα νὰ τρέχῃ αὕτη ἀπὸ τῆς παραιτήσεως. 255 (1850).

Τὸ ἄρθρ. 761, καθ' ὃ τὸ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφέσεως, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς ἐνεργεῖ ἀνατρέχον μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐφαρμόζεται ὡς αἰς μεταρ-

ρυθμισθῇ ἢ πρωτόδικος ἀπόφασις, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀπορριφθῇ ἢ ἔφεσις, διότι διὰ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ματαιοῦνται αἱ συνέπειαι τῆς ἐφέσεως, ἅπασαι δὲ αἱ ἀπράκτως διατρεῖξασαι προθεσμίας καὶ αἱ διεξαχθεῖσαι ἀποδείξεις καθίστανται ἰσχυραί, οὐδόλως ἐπηρεαζόμεναι ἐκ τοῦ ἀνασταλτικοῦ αὐτῆς ἀποτελέσματος. Τὸ αὐτὸ δὲ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ παραιτήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπὸ τῆς ἐφέσεως (Πολ. Δικ. 484). 362 (1883).

Ὁρκος, δοθεὶς, καίπερ γενομένης ἐφέσεως εἶναι ἄκυρος· ἐπικυρωθείσης δὲ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ παρελθούσης ἀπράκτου τῆς πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου προθεσμίας, ὁ εἰς ὃν οὗτος ἐπεβλήθη καθίσταται ἔκπτωτος αὐτοῦ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ, ὅπως δώσῃ ἐκ νέου τὸν ὅρκον. 162 (1887).

Ἐὰν ὁ ὅρκος δοθῇ μετὰ τὴν κοινοποιήσιν τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ἐπιβαλλούσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως καὶ μετὰ τὴν τῶν Ἐφετῶν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις, ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον τῆς παραπομπῆς ἀπορρίψῃ ὀριστικῶς τὴν ἔφεσιν, δέον ἐκ νέου νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος. Ἐν τοιαύτῃ ὁμῶς περιπτώσει δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἐφεσίβλητος νὰ κοινοποιήσῃ αὐθις τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀπορρίψασαν τὴν ἔφεσιν ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου. Ἐντεῦθεν δὲ ἄρχεται τρέχουσα ἢ πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου προθεσμία. 9 (1882).

Ἐὰν κοινοποιηθῇ ἡ ὁρκὸν ἐπιβάλλουσα ἀπόφασις εἰς τὸν διάδικον, οὗτος δὲ πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἡμέρας, τῆς ταχθείσης πρὸς ὀρκοδοσίαν ἐκκαλέσῃ ταύτην, μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νέας κοινοποιήσεως τῆς τὸν ὅρκον ἐπιβαλλούσης ἀποφάσεως, ἀλλὰ συνυπολογίζεται ἡ πρὸ τῆς ἐφέσεως διαρρεύσασα προθεσμία μετὰ τῆς προθεσμίας, ἣτις ἄρχεται τρέχουσα ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου. 325 (1877) 139 (1883).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 761 Πολ. Δικ., τὸ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφέσεως ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως, ἀνατρέχει ὁμῶς μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως. Ἐπομένως, ἐὰν μετὰ τὴν ἔφεσιν, γενομένην πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ὀρκοδοσίαν προθεσμίας, ἐκδοθῇ νόμος δικονομικός (π. χ. ὁ ΕἰΔ' τῆς 18 Ἰουνίου 1861), τροποποιῶν τὰ τοῦ ὅρκου, ἐφαρμόζεται ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ὁ νεώτερος νόμος, καθὼς δικονομικός. 85 (1863).

Διαταχθείσης ἀποδείξεως καὶ γενομένης ἐφέσεως μετὰ τὴν λήξιν τῆς ταχθείσης πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας, ὁ βεβαρυμένος διὰ τῆς ἀποδείξεως γίνεται ἐκπρόθεσμος. 172 (1850).

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 763 Πολ. Δικ., ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ τοῦ Πρωτοδικείου μεταβιβάζεται εἰς τὸ Ἐφετεῖον δι' ἐφέσεως, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 774 καὶ 580 Πολ. Δικ., καὶ αἱ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου γινόμεναι προτάσεις ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιστηρίζωνται εἰς τὴν ἔγγραφον προδικασίαν. Ἐπομένως διὰ μόνων τῶν προτάσεων δὲν δύναται νὰ μεταβιθασθῇ καὶ νὰ εἰσαχθῇ ὑπόθεσις εἰς τὸ Ἐφετεῖον, ὡσάκις δὲν ὑπάρχει ἡ περὶ πτωσις τῆς ἀντεφέσεως. 8 καὶ 9 (1861) 161 (1870).

§ 13

Ἐφετῆριον ἔγγραφον, μὴ ὂν γεγραμμένον ἐπὶ ἐνσήμου χάρτου, δὲν δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὅσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. 70 (1879).

Ἡ παράλειψις τῶν ὀνομάτων ἐκκαλούντων τινῶν, καὶ ὁ μὴ κατ' ἀκριβείαν ὀρισμὸς τῆς κατοικίας αὐτῶν, δὲν εἶναι λόγος ἀκυρώσεως τῆς ἐφέσεως, ὅταν τὸ ἐφετῆριον παραπέμπῃ εἰς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἐν ᾗ ἀκριβῶς σημειοῦνται τὰ παραλειφθέντα ὀνόματα τῶν ἐκκαλούντων καὶ ἡ κατοικία αὐτῶν. 31 (1872).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ γίνηται ῥητὴ μνεῖα ἐν τῇ ἐφέσει, ὅτι ἐκκαλεῖ τις ὡς ἐπίτροπος, ἀφοῦ ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῆς ἀρκούντως ἐξάγεται τοῦτο. 54 (1870).

Ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τῆς ἐφέσεως ἐσφαλμένη σημείωσις τῆς κατοικίας τοῦ ἐφεσιβλήτου δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐφέσεως, διότι ἡ μνεῖα αὕτη δὲν εἶναι ἐκ τῶν προσόντων τοῦ ἐπιδοτηρίου (Πολ. Δικ. 140). 156 (1879).

Ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις δύναται νὰ σημειωθῇ ἐν τῷ ἐφετηρίῳ, εἴτε διὰ τῆς χρονολογίας, εἴτε καὶ ἄλλως πως (Π.Δ. ἄρθρ. 767). 1 (1870).

Ἡ ἔφεσις δὲν εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος, ἂν ἐν αὐτῇ δὲν ἀναφέρηται ἡ ἐσφαλμένως σημειώται ἡ χρονολογία καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀμφιβολία τίς ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις. 25—27 καὶ 84 (1849).

Τὸ ἔγγραφον τῆς ἐφέσεως δεόν νὰ περιέχῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων οὐσιωδῶν προσόντων καὶ τὴν σημείωσιν τῆς ἀποφάσεως, καθ' ἧς γίνεται ἔφεσις. Ἐὰν ἐπομένως τὸ εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπίδοθὲν δικόγραφον ἐφέσεως δὲν φέρῃ οὔτε ἐν τῇ κεφαλίδι, οὔτε ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ, οὔτε

τὸν ἀριθμόν, οὔτε τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἢ ἔφεσις εἶναι ἄκυρος, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἐφετηρίῳ ἄλλαν τινὰ χαρακτηριστικά, σημειοῦντα ὡς ὡσὶν ποτε τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν.

113 (1861).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἐφετήριον, ἐὰν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἀναφέρηται ὁ ἀριθμὸς τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως.

179 (1868).

Ἡ παρὰ τοῦ ἄρθρ. 767 § 2 Π. Δ. ἀπαιτούμενη σημείωσις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως εἶναι οὐσιώδης προσὸν τοῦ ἐφετηρίου ἐγγράφου καὶ ἄνευ τῆς σημειώσεως ταύτης δὲν μεταβιβάζεται νομίμως ἢ ὑπόθεσις εἰς τὸ Ἐφετεῖον. Ἐπομένως, ἐὰν ἡ ἔφεσις δὲν ἀναφέρῃ ῥητῶς οὔτε εἰς τὴν κεφαλίδαν, οὔτε εἰς τὰς αἰτήσεις αὐτῆς, ὅτι ἐκκαλεῖται σὺν τῇ ὀριστικῇ καὶ ἢ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐκδοθεῖσα παρεμπύπτουσα ἀπόφασις, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἢ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος προταθεῖσα ἔνστασις ἐκκρεμοδικίας, δὲν δύναται τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐφετηρίου ὁ σκοπὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅπως ἐκκαλέσῃ καὶ τὴν προδικαστικὴν ἀπόφασιν, διότι δὲν ἀρκεῖ ὁ σκοπὸς πρὸς ἔφεσιν, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πραγματικὴ ἔφεσις, φέρουσα τὴν σημείωσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως.

42 (1843).

Οὐδόλως προκύπτει ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 767 καὶ 749 τῆς Πολ. Δικ., ὅτι τὸ ἐφετήριον, περιέχον ἔφεσιν κατὰ δύο ἀποφάσεων εἰς διαφόρους δίκας ἐκδοθεισῶν, εἶναι ὡς ἐκ τούτου ἄκυρον ἀπεναντίας, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 535 Πολ. Δικ., πολλὰ ἀγωγὰ δύνανται νὰ ἐνωθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἔγγραφον, ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ὅρους, τὸ δὲ ἄρθρον 537, καίπερ ὀρίζον πότε δὲν συγχωρεῖται τοιαύτη ἔνωσις, δὲν διατάσσει ὅμως, ὅτι ἡ παραβίασις αὐτοῦ ἐπιφέρει ἀκυρότητα τοῦ πολλὰς ἀγωγὰς περιέχοντος ἐγγράφου, ἀλλ' ἀπλῶς χωρισμὸν τῶν ἀγωγῶν· αἱ δὲ τοιαῦται διατάξεις δύνανται ἐξ ἀναλογίας νὰ ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐπὶ τῆς ἐφέσεως.

76 (1850).

Τὸ ἐφετήριον δέον νὰ περιέχῃ καὶ σημείωσιν τοῦ Ἐφετείου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου μέλλει νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἔφεσις, ἄλλως εἶναι ἄκυρον.

37 (1842).

Καὶ ἂν ἔφεσίς τις ἐκ παραδρομῆς ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι ἀπεύθυνεται πρὸς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀντὶ τοῦ Ἐφετείου, δὲν εἶναι ἄκυρος, ἂν ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς ἐξάγῃται, ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς τὸ Ἐφετεῖον.

133 (1886).

Οὐσιώδη προσόντα τοῦ ἐφετηρίου δὲν εἶναι ὅσα ἀναφέρει τὸ ἄρθρ. 767 § 1-6 Πολ. Δικ., ἀλλ' ἐκεῖνα μόνον, ἄνευ τῶν ὁποίων ἐφετήριον ἔγγραφον κατὰ τὴν φύσιν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐφέσεως δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ· οὕτω δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ μνεῖα τῶν λόγων τῆς ἐφέσεως, διότι οὗτοι καὶ διὰ μεταγενεστέρου δικογράφου δύνανται ν' ἀναπτυχθῶσι καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου νὰ προστεθῶσι νέοι, μόνον δὲ εἰς τὴν περὶ τούτου διαπίνην ὑπόκειται ὁ ἐκκαλῶν.

78 (1836).

Τὸ ἐφετήριον δέον νὰ περιέχῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοὺς λόγους τῆς ἐφέσεως, ἀδιαφόρως ἂν ἀφορᾷ παρεμπίπτουσιν προδικαστικὴν ἢ ὀριστικὴν ἀπόφασιν.

251 (1851) 343 (1852).

Ἡ κοινοποιήσις καὶ δευτέρου ἐφετηρίου, περιέχοντος νέους λόγους, δὲν ἀποτελεῖ δευτέραν ἔφεσιν, ἀλλὰ προσθήκην ἀπλῶς καὶ ἄλλων λόγων.

196 (1885).

Ὁ ἐνάγων καὶ ἐφεσίβλητος δὲν δύναται ἄνευ ἐφέσεως καὶ διὰ μόνων τῶν προτάσεων αὐτοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ μεταρρυθμίσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως.

161 (1870).

Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ἐν τῷ ἐφετηρίῳ ἐγγράφῳ νὰ ὑπάρχῃ αἵτησις ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ μόνον λόγους ἐφέσεως.

206 (1867).

Δὲν εἶναι ἀκυρος ἡ ἔφεσις ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι παρὰ τῇ ὑπογραφῇ δὲν ἐγένετο μνεῖα τῆς ιδιότητος τοῦ κηδεμόνος, ὅφ' ἦν ὑπέγραψεν ὁ ἐκκαλῶν, ἀφοῦ οὗτος ἐτύγχανε πράγματι κηδεμὼν τοῦ διαδίκου, οὔτινος τὸ ὄνομα ἀκριβῶς ἐσημειώθη εἰς τὴν κεφαλίδαν τοῦ δικογράφου. 69 (1845).

Ἡ ὑπὸ δύο ὁμοδίκων γενομένη ἔφεσις εἶναι ἐγκυρος καὶ ἐπιφέρει ἀποτελέσματα ὡς πρὸς ἀμφοτέρους, καίτοι ὡς πρὸς ἕτερον αὐτῶν εἶναι ἀκυρος, ἅτε ὑπαγεγραμμένη παρὰ προσώπου, μὴ ὄντος ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρ. 91 Πολ. Δικ., διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 782 Πολ. Δικ., ἡ μεταρρυθμιστικὴ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετερίου ὠφελεῖ καὶ τοὺς διαδίκους, τοὺς μὴ ἐκκαλέσαντας μὲν, καταδικασθέντας ὅμως δι' ὃν λόγον καὶ οἱ ἐκκαλέσαντες.

136 (1887).

Ἡ διὰ τὴν πρωτόδικον δίκην δοθεῖσα πληρεξουσιότης παρέχει εἰς τὸν πληρεξούσιον τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 95 καὶ 102).

66 (1836) 48 (1842) 21 (1854).

Ὁ παρὰ πρωτοδίκαις δικηγόρος, καίπερ μὴ ὢν διωρισμένος δικηγό-

ρος παρ' Ἐφέταις δύναται νὰ υπογράψῃ τὴν ἔφειν (Πολ. Δικ. 91 καὶ 95). 54 (1847).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἔφεισις, ἡ υπογραφεῖσα παρὰ δικηγόρου, μὴ ὄντος διωρισμένου, παρ' Ἐφέταις μηδὲ διεξαγαγόντος τὴν ὑπόθεσιν πρωτοδικῶς, ἀφοῦ ὁ διάδικος ἀποδέχεται τὴν πράξιν ταύτην, διορίσας ἕτερον πληρεξούσιον παρὰ τῷ Ἐφετείῳ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐφέσεως.

70 (1846) 119 (1853).

Ἡ ἔφεισις, ὅταν ἀπευθύνηται κατὰ τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ κατ' ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ διενέξεως, ἀφορώσης τὴν τῶν Δήμων ὀροθέτησιν, δικάζεται συνοπτικῶς, ἀπαιτεῖται ὅμως ἐπίδοσις τοῦ δικογράφου αὐτῆς πρὸς τὸν ἀντίδικον. 235 (1875).

Ὁ ΠΜ νόμος τοῦ 1882 διετήρησεν ἐν ἰσχύϊ ἀπάσας τὰς νομίμους δικαστικὰς πράξεις, τὰς γενομένας ἐνώπιον τῶν συστηθέντων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, διὰ τῶν ἀκυρωθέντων Διαταγμάτων τοῦ 1881, Δικαστηρίων, εἰς τὰς νομίμους δὲ ταύτας δικαστικὰς πράξεις ὑπάγεται καὶ ἡ ἔφεισις. 50 (1885).

Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεισις ὡς ἄκυρος, δύναται διὰ δευτέρας ἐφέσεως νὰ προσβληθῇ ἡ ἀπόφασις. 124 (1884).

Δὲν δύναται ὁ ἐκκαλὼν παραιτηθῆναι ἅπαξ τῆς ἐφέσεως νὰ κοινοποιήσῃ νέαν ἔφειν. 413 (1865).

§ 14

Κατὰ τὸ ἄρθρον 772 Πολ. Δικ., ἐὰν ὁ ἐκκαλὼν δὲν ἀποδείξῃ δι' ἐξουφλητικοῦ κατὰ τὴν συζήτησιν τὴν κατάθεσιν τοῦ νομίμου προστίμου, τὸ δικαστήριον ἀρνεῖται πᾶσαν ἀκρόασιν εἰς αὐτόν, δύναται ὅμως καὶ ὀφείλει νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἐφεσίβλητον τὴν συζήτησιν, καθ' ἣν ἀποφαίνεται ἀπαράδεκτον τὴν ἔφειν ὡς ἀνυποστήρικτον. Δύναται ὅμως, ὁ μὴ καταθέσας τὸ πρόστιμον ἐκκαλὼν, καταβάλλων μετὰ ταῦτα τοῦτο νὰ προκαλέσῃ νέαν συζήτησιν τῆς ἀπορριφθείσης ἄνευ προηγουμένης ἀκρόσεως ἐφέσεώς του. 97 (1849).

Ὁ ἀνακόπτων, ἐὰν ᾔναι καὶ ἐκκαλὼν, ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ τὸ νόμιμον πρόστιμον, ἄλλως τὸ Ἐφετεῖον ἀρνεῖται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν συζήτησιν τῆς τε ἀνακοπῆς καὶ τῆς ἐφέσεως καὶ ἀπορρίπτει ταύτας ὡς ἀνυποστήρικτους (Π. Δ. 772, 774 καὶ 591). 65 (1877).

Ἡ μὴ κατάθεσις τοῦ τῆς ἐφέσεως προστίμου παρέχει μὲν δικαίωμα, εἰς τὸ Ἐφετεῖον ν' ἀρνηθῇ εἰς τὸν διάδικον τὴν συζήτησιν τῆς ὑπο-

υέσεως, ἀλλ' οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ὀρίζει, ὅτι, ὅταν τὸ δικαστήριον ἐπιτρέψῃ τὴν συζήτησιν αὕτη εἶναι ἄκυρος καὶ δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον πρὸς ἀναίρεσιν.

64 (1865).

§ 15

Κατὰ τὰ ἄρθρα 13, 158, 160, 747 καὶ 776 Πολ. Δικ., οὐδεμία κυρία καὶ αὐτοτελὴς αἴτησις, μὴ γενομένη πρωτοδίκως, εἶναι δεκτὴ εἰς τὸ Ἐφετεῖον προτεινομένη, ἰδίως δὲ ἡ ἀνταγωγή (Πολ. 564 καὶ 543), ἥτις ἐπὶ συνήθους ὑποθέσεως δέον νὰ γίνῃ διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου καὶ διαρκούσης τῆς προδικασίας, ἡ δὲ τοιαύτη ἔλλειψις προδικασίας καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξετάζεται.

47 (1878).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 747 § 2 Π. Δ., νέοι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοὶ καὶ προτάσεις εἰσὶ τότε μόνον δεκταὶ ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ, ὅταν αὗται ἔχουσιν ἀντικείμενον τοὺς μετὰ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν τόκους, καρπούς, ἐνοίκια ἢ ἄλλα παρεπόμενα τῆς κυρίας αἰτήσεως ἢ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐν τῷ μεταξὺ γενομένων ζημιῶν.

216 (1838) 163 (1880).

Ἐὰν διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητηθῶσι καρποί, δύναται ὁ ἐνάγων διὰ τῶν προτάσεων τοῦ νὰ ζητήσῃ καὶ τοὺς καρπούς τῶν ἐπομένων ἐτῶν οὐ μόνον ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, δυνάμει τοῦ ἁρθρου 747 Πολ. Δικονομίας.

12 (1846).

Δύνανται νὰ ζητηθῶσιν ἐφεσίμως τὸ πρῶτον οἱ μετὰ τὴν πρωτόδικον δίκην καρποί, καὶ διὰ τῶν προτάσεων (Πολ. Δικ. 747 § 1), ἀδιακρίτως, ἂν οἱ πρὸ ταύτης καρποὶ ἐζητηθῶσαν ἢ μὴ διὰ τῆς ἀγωγῆς.

177 (1889).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 747 § 2 τῆς Πολ. Δικ., νέοι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοὶ καὶ νέοι προτάσεις εἰσὶ δεκταὶ ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ, ὅταν αὗται συντελῶσι πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως. 203 (1847) 64 καὶ 87 (1848) 160 (1849) 274 (1856) 139 (1858) 247 (1859) 214 (1865) 6 (1867) 53 καὶ 73 (1869) 124 (1870) 214 (1875) 128 (1877) 386 (1878) 48 καὶ 157 (1887) 62 (1888).

Ἐκκληθείσης τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, δύναται ὁ ἐνάγων ἐφεσίβλητος ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τῆς ἐφέσεως καὶ ὅσους λόγους ἐπρότεινε πρωτοδίκως, χωρὶς νὰ ἐκκαλέσῃ ἢ ἀντεκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν, καθ' ὅσον δι' αὐτῆς δὲν ἀπερρίφθησαν οἱ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου προταθέντες λόγοι, ἀλλ' ἐπὶ τῇ παραδοχῇ ἐνός ἐξ αὐτῶν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀγωγή του, χωρὶς τὸ δικαστήριον νὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξετάσῃ καὶ τοὺς

λοιπούς λόγους.

95 (1849) 201 (1869) 153 (1872)

164 (1877) 382 (1880) 31 (1887).

Ὁ ἐναγόμενος καὶ ἐφεσίβλητος δικαιούται, δυνάμει τοῦ ἄρθρ 747 Πολ. Δικ., νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ τὰς ὑπὸ τῶν Πρωτοδικῶν ἀπορριφθεῖσας ἐνστάσεις του, ὡς συντελοῦσας πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ προσβάλῃ τὴν ἀπόφασιν δι' ἐφέσεως ἢ ἀντεφέσεως. 291 (1868) 241 (1874) 140 (1890).

Ἡ τῆς παραγραφῆς ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου, ἀπορριφθεῖσα πρωτοδικῶς, δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως (Πολ. Δικ. 747), καίπερ μὴ ἐκκληθείσης καὶ ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἀποφάσεως. 11 (1882).

Ὁ ἐναγόμενος καὶ ἐφεσίβλητος δύναται καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον νὰ ἐπικαλεσθῇ ἰσχυρισμόν, μὴ πρωτοδικῶς προταθέντα, πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως καὶ ὑποστήριξιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως (747 § 2 Πολ. Δικ.). 127 (1848)

271 καὶ 279 (1850) 80 (1870) 223 (1879) 221 (1881).

Δὲν ὑποχρεοῦται δὲ ν' ἀντεκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν. 221 (1881).

Ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ, κατὰ τὸ ἄρθρον 747 ἐδαφ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰσὶ δεκτοὶ νέοι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοὶ καὶ προτάσεις, ὅσαι συντελοῦσι πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως, διότι ὁ ἐφεσίβλητος καθίσταται ἐναγόμενος εἰς τὴν κατ' ἐφесιν δίκην, ἄρα καὶ ὁ κυρίως ἐναγόμενος δύναται, καίπερ ἐκκαλῶν, νὰ ἐπιφέρῃ νέας κατὰ τῆς ἀγωγῆς προτάσεις ὡς ἐνστάσεις (Πολ. Δικ. 55). 301 (1839) 3 (1850).

Μόνον ὁ ἐφεσίβλητος, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἐκκαλῶν, δύναται νὰ προτείνῃ κατὰ πρῶτον ἐφεσίμως νέας ἐνστάσεις καὶ πραγματικούς ἰσχυρισμούς, πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως (Π. Δ. 745-747). 210 (1859)

116 (1864) 21 (1867) 210 (1869) 392 (1874) 113 (1878).

Οὐχὶ ἡ θέσις τοῦ ἐναγομένου ἀλλὰ τοῦ ἐφεσίβλητου ἐξετάζεται ὡς πρὸς τὰς ἐνστάσεις, τὰς ὑποβαλλομένας τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 747 § 2 Π. Δ. 182 (1869) 196 (1874).

Ὁ ἐναγόμενος δύναται καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν νὰ προτείνῃ πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 747 Πολ. Δικ. 442 (1852).

Μόνον πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως εἰσὶ παραδεκτοὶ ἐφεσίμως νέοι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τῆς ἀγωγῆς.

317 (1857) 389 (1862) 44 (1863) 1 (1864) 173 (1866).

Καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δίκη συγχωρεῖται ἢ χρῆσις νέων πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, ὅταν οὗτοι συντελῶσιν εἰς ἀντίκρουσιν νέων παρὰ τοῦ ἀντιδίκου προταθέντων λόγων. 121 (1849).

Τὸ παραδεκτὸν νέων πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον προταθέντων παρὰ τοῦ ἐφesiβλήτου, ὁσάκις οὗτοι συντελοῦσι πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως, προϋποθέτει, ὅτι προεβλήθησαν κατὰ τὴν πρώτην ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου συζήτησιν. 271 καὶ 279 (1850) 228 (1854) 37 (1856) 359 (1875) 293 (1884) 74 (1886).

Ἐκτὸς μόνον τῶν ἐνστάσεων ἐκείνων, ὅσαι ἀναπληροῦνται ἐξ ἐπαγγέλματος, ἢ δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν. 37 (1856).

Ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν δὲν κοινοποιηθῇ καὶ πρὸς τὸν ὀφειλέτην (Πολ. Δικ. 911). Ἡ τοιαύτη δὲ ἔνστασις δύναται νὰ προταθῇ πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως καὶ καθ' ἣν ἀκόμη περίπτωσιν ὁ ἐφesiβλήτος δὲν ἐξεκάλεσε τὴν ἀπόφασιν, ἥτις εἶχεν ἀπορρίψει τὴν ἀνακοπὴν κατ' οὐσίαν. 265 (1872).

Ἡ ἔνστασις τῆς ἀοριστίας τῆς ἀγωγῆς, δυναμένη νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, προτείνεται καὶ κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον, κατὰ τὰ ἄρθρα 160 καὶ 282 Πολ. Δικ., ἅτινα ἀναγνωρίζουσιν ὡς παραδεκτὰς εἰς πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, τὰς δυναμένας νὰ δώσωσι λόγον ἀναιρέσεως ἢ νὰ προταθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐνστάσεις. 148 (1847).

Τὸ τῆς ἀνταγωγῆς ἀπαράδεκτον, διότι δὲν ὑπεβλήθη πρωτοδίκως προτείνεται καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, ὡς ἀφορῶν τὴν δημοσίαν τάξιν (Πολ. Δικ. 13). 74 (1875).

Ἡ ἔνστασις, ὅτι ἐν τῇ ἀνακοπῇ δὲν ἀναφέρεται ἡ κατοικία τοῦ ἀνακόπτοντος, δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐν τῇ κατ' ἔφεσιν δίκῃ παρὰ τοῦ ἐφesiβλήτου, καθὼς συντελοῦσα εἰς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν αὐτῆς (Π. Δικ. 747 § 2). 148 (1873).

Ὁ ἐφesiβλήτος δύναται, πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως, νὰ προτείνῃ καὶ κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον (Πολ. Δ. 747) τὴν περὶ ἀποδοχῆς τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως καὶ συνεπῶς τὴν περὶ ἀπαραδέκτου τῆς κατὰ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς ἀνακοπῆς, πρότασιν αὐτοῦ. 57 (1878).

Τὸ ἀπαράδεκτον τῆς προσεπικλήσεως, ὡς μὴ ἐπιδοθείσης κατὰ τὴν προδικασίαν, δύναται νὰ προτείνη ὁ ἐφεσίβλητος καὶ κατ' ἐφесιν τὸ πρῶτον, ἀφοῦ μάλιστα ἡ προσεπικλήσις ἀπερρίφθη καὶ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου εἰ καὶ δι' ἄλλους λόγους. 340 (1874).

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου διαδικασίας ἐνστασις δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, ὅταν ὁ προτείνων αὐτὴν διάδικος ἐδικάσθῃ ἐρήμην ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, διότι ὡς πρὸς τὸν ἐρήμην δικασθέντα πρώτη συζήτησις εἶναι ἡ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου ὡς Ἐφετείου γενομένη. 165 (1873).

Ἐπιτρέποντος τοῦ ἄρθρ. 729 Πολ. Δικ. τὴν κατ' αἰτησιν ἐνός τῶν διαδίκων ἐγγυοδοσίαν τοῦ ἐν τῇ τακτικῇ διαδικασίᾳ πιθανῶς ἡττηθησομένου διαδίκου, δύναται ἡ τοιαύτη αἴτησις νὰ γίνῃ δεκτὴ καὶ κατ' ἐφесιν τὸ πρῶτον, μὴ ὑπαγομένη εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ ἄρθρ. 160, διότι τὰ ἐξ οὗ ἀπαρτίζεται ἡ αἴτησις αὕτη πραγματικὰ γεγονότα, δηλονότι ἡ ἐν τῇ τακτικῇ διαδικασίᾳ πιθανότης τῆς ἡττης τοῦ νῦν νικῶντος διαδίκου καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐνδεχόμενον ἀναξιόχρεων αὐτοῦ δύνανται ν' ἀναφανῶσι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης. 278 (1883).

Ἡ ἐκ τῆς μὴ γνωστοποιήσεως τοῦ καταλόγου τῶν μαρτύρων ἀκυρότης δύναται νὰ προταθῇ καὶ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, διότι ἡ παραβίασις τῶν σχετικῶν ὁρισμῶν τῆς Πολ. Δικ. (ἄρθρα 310, § 2 καὶ 312) ἐπιφέρει τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἀκυρότης δύναται νὰ προβλῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 345 καὶ 202). 94 (1837) 56 (1846).

Ἡ περὶ ἀκυρότητος ἐπιταγῆς καὶ κατασχέσεως ἐνστασις δύναται καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον νὰ προταθῇ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς λόγος ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως (Π. Δ. 747 § 2 καὶ 273 2). 44 (1880).

Δὲν δύναται τις ν' ἀπευθύνῃ ἐπιταγὴν, ἐὰν δὲν ἔχῃ τίτλον ἐκτελεστόν (Π. Δ. 863), τὴν δὲ ἐνστασιν ταύτην δικαιούται ὁ ἀνακόπτων τὴν ἐπιταγὴν καὶ κατ' ἐφесιν τὸ πρῶτον νὰ προτείνη, διότι αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, αἱ ρυθμίζουσαι τὰς διατυπώσεις τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ἀφορῶσι τὴν δημοσίαν τάξιν. 228 (1887).

Ἡ ἐνστασις, ὅτι ὑπόθεσίς τις, ἐμπορικὴ οὐσα, δὲν ἀνήκει εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, δύναται, ὡς ἐξεταζομένη καὶ αὐτεπαγγέλτως παρὰ τοῦ δικαστηρίου, νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον καὶ ἐνώπιον τῶν

Ἐφετῶν.

126 (1856).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 747 § 2 τῆς Π. Δ., δύναται κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν νὰ προταθῇ ἡ τῆς παραγραφῆς ἔνστασις παρὰ τῶν ἐναγομένων καὶ ἐφesiβλήτων, καθόσον ἡ ἔνστασις αὕτη συντελεῖ εἰς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου. 54 (1862) 152 (1873) 94 (1877) 289 (1878) 242 (1880) 174 (1881).

Δὲν δύναται ὁμως νὰ προτείνῃ τὴν τοιαύτην ἔνστασιν κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἐπὶ κεφαλαίου, καθ' οὗ δὲν ἐγένετο ἔφεσις. 54 (1862).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 747 τῆς Πολ. Δικον., τὸ ἐναγόμενον Δημόσιον ὡς ἐφesiβλήτων δύναται νὰ προτείνῃ κατὰ πρῶτον ἐφεσίμως τὴν τῆς παραγραφῆς τοῦ λογιστικοῦ νόμου ἔνστασιν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου του. 69 (1878) 206 (1885) 202 (1888).

Δὲν ἔχει δὲ σημασίαν, ἂν κατ' ἄλλων προγενεστέρων ἀποφάσεων τῶν Πρωτοδικῶν εἶχε γίνῃ προτέρον ἄλλη ἔφεσις, καθ' ἣς δὲν προϋτάθῃ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἡ μνησθεῖσα ἔνστασις ἀλλ' ἤδη κατὰ τῆς δευτέρας ἐφέσεως, κατ' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου, ἐκδοθείσης συνεπείᾳ παραπομπῆς τοῦ Ἐφετείου. 69 (1878).

Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 747 § 2 Πολ. Δικ., ἡ τῆς τελεσιδικίας ἔνστασις δύναται νὰ προταθῇ παρὰ τῶν ἐναγομένων καὶ ἐφesiβλήτων πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν κατὰ πρῶτον, καίπερ τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἀποκτηθείσης μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως. 127 (1880).

Ἡ ἔνστασις τοῦ δειδικασμένου δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐὰν χρησιμεύῃ ὡς ὑπεράσπισις κατὰ τῆς ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. 747). 32 (1854).

Ὁ ἐφesiβλήτος δύναται καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον νὰ προτείνῃ, ὅτι ἡ αἰτία τοῦ ἐγγράφου δὲν εἶναι ἀληθής. 386 (1878).

Ἡ ἔνστασις τοῦ δόλου, ἥτις ἀντιτάσσεται κατ' ἀγωγῆς διεκδικητικῆς, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινομένη καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ἀποτελοῦσα νομικὸν ἐπιχείρημα, τεῖνον εἰς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. 746).

17 (1874) 259 (1878).

Ἡ ἔνστασις τοῦ συμψηφισμοῦ ὑποβάλλεται τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν

Ἐφετῶν ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀπολογίαὺν κατὰ τῆς ἐφέσεως (Π. Δικ. 747 § 2).

180 (1847) 186 (1851) 241 (1853) 34 (1854) 16 (1858).

Ἡ ἔνστασις τοῦ συμφηφισμοῦ ὑποβάλλεται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, δικάζοντος ὡς Ἐφετείου διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς δυναμένη νὰ προταθῇ καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν. 357 (1853).

Ἡ ἔνστασις τοῦ συμφηφισμοῦ, ὡς περιέχουσα βάσιν ἰδίας ἀπαιτήσεως, δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν (Πολ. Δικ. 747). 142 (1882).

Ἡ ἔνστασις τοῦ εὐεργετήματος τῆς εὐπορίας προτείνεται ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, ὡς τείνουσα πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 747 Πολ. Δικ. 436 (1852).

Μὴ προκειμένου περὶ νέων πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, ἐπιτρεπομένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 747 Πολ. Δικ. κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενας περικτώσεις, ὁ διὰδικος δὲν δύναται διὰ τῆς ἐφέσεως νὰ θεραπεύσῃ τὰ ἴδια αὐτοῦ ἀμαρτήματα ὡς πρὸς τὴν παράλειψιν τῆς προτάσεως ἰσχυρισμῶν ἢ τὴν μὴ ὑποβολὴν αὐτῶν κατὰ τὸν νόμιμον τύπον, ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν. 21 (1888).

§ 16

Ἰσχυρισμός, μὴ προταθείς πρωτοδίκως δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν (Πολ. Δικ. 747). 1 (1864).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 747 Π. Δ., νέοι λόγοι καὶ ἰσχυρισμοί, μεταβάλλοντες τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν δύναται νὰ προταθῶσι κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν. 79 (1836) 66 (1864) 423 (1866) 182 (1869).

Ὅ,τι εἶνε ἀναγκαῖον τῆς ἀγωγῆς στοιχεῖον, καθὼ τοιοῦτον, ἀνάγκη νὰ περιέχεται ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὅπως ἡ βάσιμος, δὲν δύναται δὲ νὰ προταθῇ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον παρὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως. 411 (1880).

Τὰ γεγονότα, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν δύναται κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῶν μέρη νὰ ἐναλλαχθῶσιν ἐφεσίμως ὡς ἐπὶ παραδείγματι κληρονομία ἐκ διαθήκης καὶ κληρονομία ἐξ ἀδιαθέτου. 244 (1853).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 747 Πολ. Δικ., ὁ ἐνάγων καὶ ἐκκαλῶν δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς. 8 (1865).

Τὸ ἀόριστον τῆς ἀγωγῆς, ἔνεκεν ἀτελοῦς περιγραφῆς τοῦ διεκδικουμένου πράγματος, δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον κατ' ἔφεσιν. διότι ἡ ἔνστασις αὕτη δὲν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀλλὰ μόνον τὸ συμφέρον τοῦ ἐναγομένου. 13 καὶ 18 (1848) 277 (1856) 411 (1866).

Ἐνστασις ἀκυρωτικὴ τῆς προκλήσεως πρὸς ἀγωγήν δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὡς ἔνστασις ἀκυρότητος εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης δικογράφου, καλυπτομένη, κατὰ τὸ ἄρθρ. 202 Π. Δ., ἂν μὴ προταθῇ ἐγκαίρως. 245 (1863) 76 (1875).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ἐφεσίμως τὸ πρῶτον προτεινομένη ἡ ἔνστασις τῆς ἀναρμοδιότητος τοῦ Πρωτοδικείου ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἐτύχχανεν ἄρμόδιον τὸ Εἰρηνοδικεῖον (προκειμένου περὶ διαφορᾶς μεταξύ πρωτεργατῶν ἢ ἐργολάβων ἢ περὶ τοιαύτης, ἀναγομένης εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος ἢ λόγῳ ποσοῦ), διότι ἡ τοιαύτη ἀρμοδιότης παρεκτείνεται σιωπηρῶς (Πολ. Δικ. 24 καὶ 529 § 3).

348 (1852) 62 (1856) 314 (1865) 193 (1875).

Ἡ ἔνστασις τῆς ἐκκρεμοδικίας, μὴ οὔσα προφανῶς δημοσίας τάξεως, δὲν δύναται νὰ προταθῇ κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον, ἐὰν δὲν προτείνηται ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως.

97 (1846) 56 (1853) 125 (1864).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον γενομένη ἀμφισβήτησις κατ' ἐγγράφων, ἅτινα ὁ ἀντίδικος ἐπεκαλέσθη πρωτοδίκως (747 § 2 Πολ. Δικ.). 305 (1881).

Ἡ ἔνστασις, ὅτι δὲν ἐγνωστοποιήθη τὸ κύριον ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία τοῦ μάρτυρος εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινομένη ἐφεσίμως τὸ πρῶτον. 326 (1840).

Οἱ ἰσχυρισμοί, οἱ ἀφορῶντες ξένους νόμους, ὅποιοι εἰσιν οἱ Ὅθωμανοί, εἶναι πραγματικοί καὶ δὲν δύνανται νὰ προταθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐφέσεώς του, διότι ὁ ἐκκαλὼν μόνον νέα νομικὰ ἐπιχειρήματα δύναται νὰ προτείνῃ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον. 210 (1869).

Ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή κατὰ τῶν ὑπευθύνων εἰς ἀποζημιώσιν τρίτων δὲν δύναται νὰ ἐγερθῇ κατὰ πρῶτον ἐφεσίμως (Πολ. Δικ. 13, 561, 564 καὶ 744)· τὰ δὲ ἄρθρα 740 καὶ 741 Πολ. Δικ. προβλέπουσι μόνον τὴν ἐκούσιαν παρέμβασιν. 31 καὶ 32 (1855).

Νέοι πραγματικοί ἰσχυρισμοί καὶ προτάσεις εἰσὶ δεκταὶ ἐν τῇ ἐκ-

κλητήρ δίκη, ὅταν συντελῶσι μόνον πρὸς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως. εἶναι ὅμως ἀπαράδεκτος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐφεσιβλήτου, μὴ γενόμενος διὰ τῆς ἀναγγελίας του καὶ παρὰ τῷ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλῳ, παρ' ᾧ προτείνονται αἱ ἀξιώσεις τῶν ἀναγγελθέντων δανειστῶν, προσ-
 ἄγονται αἱ περὶ αὐτῶν ἀπαιτούμεναι ἀποδείξεις καὶ γίνονται αἱ κατ' αὐτῶν παρατηρήσεις· βραδύτερον ἢ προσαγωγή εἶναι ἀπαράδεκτος (938 Πολ. Δικ.).

40 (1868).

Προκειμένου περὶ κατατάξεως, καθ' ἣν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δὲν εἶναι δεκτὴ ἡ μὴ γενομένη ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου πρότασις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 938 § 3 Πολ. Δικ., εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον προτεινομένη ἐνστάσις ἐξοφλήσεως, διότι αὕτη δὲν ἀφορᾷ τὴν νομιμοποίησιν, ἥτοι τὸ δικαίωμα πρὸς τὸ δικάζεσθαι ἀλλ' ἀπλῶς τὴν κατάργησιν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ διαδίκου.

49 (1871).

Ἡ ἐνστάσις τῆς διζήσεως δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν.

198 (1878).

Οὔτε ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐφεσιβλήτου.

80 (1870).

Ὁ ἐνάγων καὶ ἐκκαλῶν δὲν δύναται νὰ προτείνῃ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν νέους κατὰ τῆς διαθήκης λόγους ἀκυρότητος (Πολ. Δικ. 745 καὶ 747).

178 (1854).

Δὲν δύναται νὰ υποβληθῇ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον τὸ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικὸν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος, διότι ἡ πρότασις αὕτη μεταβάλλει τὴν θάσιν τῆς ἀγωγῆς.

244 (1853).

Ἡ ἀκυρότης κατὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων (περὶ ἀξίας ῥυμοτομηθέντος οἰκοπέδου) δὲν εἶναι ἡ βάσις τῆς ἀνακοπῆς, ἀλλ' οἱ λόγοι τῆς ἀκυρότητος ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν αὐτῆς, ἡ δὲ ἀκυρότης εἶναι τὸ συμπέρασμα καὶ ἡ αἴτησις, ἡ τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἀποτελοῦσα· ἕκαστος δὲ τῶν διαφόρων λόγων τῆς ἀκυρότητος ἀποτελεῖ ἱστορικὴν βάσιν τῆς ἀνακοπῆς καὶ οἱ διάφοροι λόγοι τῆς ἀκυρότητός εἰσι τοσαῦται ἱστορικαὶ βάσεις τῆς ἀνακοπῆς· ὅθεν δὲν δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου λόγοι ἀκυρότητος, μὴ προταθέντες πρωτοδίκως καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἀκόμη ὁ προτείνων αὐτὴν εἶναι ἐφεσιβλήτος.

67 (1884).

Ὁ ἰσχυριζόμενος, ὅτι τινὲς τῶν συναινεσάντων εἰς τὸν συμβιβασμὸν δανειστῶν ἐπληρώθησαν τὸ ὅλον ποσόν, καὶ μὴ ὀρίζων τοὺς δανειστάς

τούτους, δὲν δύναται, ἐκκαλῶν τὴν ἀπόφασιν, νὰ ὀρίσῃ τὸ πρῶτον ἐφεσίμως αὐτούς.

219 (1872).

Αἱ περὶ μεταγραφῆς διατάξεις δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως, ἀλλ' ἀφορῶσι καὶ προστατεύουσιν ἰδιωτικὰ συμφέροντα, οὕτε νομικὸν ἐπιχειρημα εἶναι ἀλλὰ πραγματικὸς ἰσχυρισμός, ὥστε ἡ ἔλλειψις τῆς μεταγραφῆς δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον. 239 (1880).

Ἡ πρότασις, ὅτι ὁ ἐπίδικος ἀγρός, πλησίον τῆς πόλεως κείμενος, εἶναι ἀστικὸν κτῆμα καὶ καθὼ ταιοῦτον δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γαιῶν, ἃς οἱ γεωργοὶ δικαιοῦνται νὰ κατέχωσι, δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1843, δὲν εἶναι καθαρῶς νομικὸν ἐπιχειρημα, ἀλλὰ μᾶλλον πραγματικὸς ἰσχυρισμὸς ἀπαράδεκτος τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ οἰκῇ προτεινόμενος.

147 καὶ 148 (1867).

Ἡ περὶ παραγραφῆς ἔνστασις εἶναι ἀπαράδεκτος, προτεινομένη κατ' ἐφесιν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, διότι δὲν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν. 46 καὶ 92 (1858) 54 (1862) 10 καὶ 467 (1866) 359 (1867) 243 καὶ 308 (1883) 72 (1888).

Ὡσαύτως δὲν δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἡ παραγραφή τοῦ Λογιστικοῦ νόμου.

148 (1878) 30 καὶ 105 (1887) 55 (1888).

Ὁ ἐνάγων, καίπερ ὧν ἐφεσίβλητος, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ κατ' ἐφесιν τὸ πρῶτον τὴν περὶ ὑπερόγκου βλάβης πρότασιν, διότι δὲν τείνει πρὸς ἀπολογίαν κατὰ τῆς ἐφέσεως.

25 (1844).

Ἡ αἵτησις περὶ ἀποδόσεως καρπῶν πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ κατ' ἐφесιν τὸ πρῶτον, ἅτε ἀντιβαίνουσα εἰς τὰς περὶ τῶν βαθμῶν τῆς δικαιοδοσίας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (Πολ. Δικ. 13 § 2).

199 (1855).

Ἡ πραγματικὴ πρότασις, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν συνέταξεν ἀπογραφὴν καὶ διὰ τοῦτο στερεῖται τοῦ τῆς ἀγωγῆς δικαιώματος, κατὰ τὴν διάτ. 24 Ἀρμ. (α. ιγ), δὲν εἶναι παραδεκτὴ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον προβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὡς ἐκκαλοῦντος. 116 (1864).

Ἡ ἔνστασις τῆς εἰκονικότητος δὲν προτείνεται ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, ὡς περιέχουσα νέον πραγματικὸν ἰσχυρισμόν.

103 (1861) 24 (1873) 310 (1887).

Ἡ περὶ ἐπισχέσεως ἔνστασις, λόγῳ δαπανῶν, γενομένων ἐπὶ τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῇ τὸ πρῶτον κατ' ἐφесιν δι' ἔλλειψιν προδικασίας, διότι ἔδει νὰ ὑποβληθῇ πρωτοδικῶς

καὶ διὰ τοῦ ἀπολογητήριου.

47 (1878)

§ 17

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 747 συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 517 Πολ. Δικ., ὁ ἐκκαλῶν δύναται νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλους λόγους πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐφέσεώς του διὰ μεταγενεστεροῦ ἐγγράφου, ἔτι δὲ καὶ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του, τοὺς δὲ λόγους τούτους ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ Ἐφετεῖον ὥστε περιέχοντο εἰς τὸ ἐφετήριο, ὅταν ἡ ἔφεσις προσβάλλῃ ὁλόκληρον τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. 78 (1836) 19-31 (1864) 125 (1865) 20 (1866) 253 (1878) 292 (1880).

Τὸ Ἐφετεῖον δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ἐν τῷ ἐφετηρίῳ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀναφερόμενα, καίπερ μὴ ἐπαναληφθέντα ἐν ταῖς ἐγγράφοις προτάσεσι. 348 (1862).

Δὲν ὀφείλει τὸ Ἐφετεῖον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ἐν τῷ ἐφετηρίῳ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀναφερόμενα, ἂν δὲν συμπεριελήφθησαν ἐν ταῖς ἐγγράφοις προτάσεσιν ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἐπεκαλέσθῃ ὁ ἐκκαλῶν τοὺς λόγους τοῦ ἐφετηρίου γενικῶς διὰ τῶν προτάσεών του.

137 (1864) 142 (1865).

Οὐδεὶς νόμος ὑποχρεῖ τὸν ἐκκαλοῦντα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τοὺς λόγους τοῦ ἐφετηρίου ἐν ταῖς ἐγγράφοις προτάσεσιν αὐτολεξεῖ καὶ ἐν ἐκτάσει, ἀρκεῖ νὰ ἐπικαλῆται αὐτοὺς διὰ τῶν κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ὑποβαλλομένων προτάσεων καὶ ἐκπληροῦται ἀρκούντως ὁ σκοπὸς τῶν ἄρθρ. 774 καὶ 580 Πολ. Δικ. 259 (1864).

Ἡ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου συζήτησις βάσιν ἔχει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 774 Π. Δ., τὰς εἰς αὐτὸ ὑποβληθείσας νέας προτάσεις, μὴ ὀφείλοντος τοῦ Ἐφετείου ν' ἀνατρέξῃ εἰς τὰς πρωτοδικῶς ὑποβληθείσας. 240 (1886).

Ὅταν πρωτοδικῶς προτείνεται ἀνένστασις τις, γενομένης ἐφέσεως ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου δέον νὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ὅστινες ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσι καὶ ταύτην (Πολ. Δικ. 745, 762 καὶ 776). 47 (1882).

Ἡ διὰ τῆς ἐφέσεως γενομένη μεταβολὴ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος δύναται ν' ἀπορριφθῇ, ἐλλείψει προδικασίας. 322 (1875).

Ἰσχυρισμός, μὴ ἀμφισβητηθεὶς πρωτοδικῶς, δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ ἐφεσίμως. 59 (1870).

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου συζήτησεως πρέπει νὰ

ὑπάρχει ἐν τῇ φακέλλῃ τῆς δικογραφίας ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἄλλως ἂν βεβαιωθῇ, ὅτι κατὰ τὴν συζήτησιν δὲν ὑπῆρχε, προσήχθη ὅμως μεταγενεστέρως, παραβιάζονται αἱ οὐσιώδεις περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἐγγράφων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. 88 (1863).

Μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπορρίπτεται πάντοτε ἡ ἔφεσις (Πολ. Δικ. 752 καὶ 591). 394 (1840) 38 (1850) 8 (1870).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 774 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 595 Πολ. Δικ., τὸ Ἐφετεῖον ὀφείλει, κατὰ κανόνα, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐφεσιβλήτου νὰ παραδεχθῇ ὑπὲρ τοῦ ἐφεσιβλήτου τὸ πραγματικόν τῆς δίκης μέρος, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως νὰ παραδεχθῇ τὰς αἰτήσεις του, ἂν αὗται στηρίζωνται εἰς τὸν νόμον καὶ δὲν δύναται νὰ προβληθῇ κατ' αὐτῶν ἔνστασις ἐξ ἐπαγγέλματος.

183 (1861) 146 (1865) 167 (1868).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 774 καὶ 595 Πολ. Δικ., ὅπως ἐπιδικασθῶσι τῇ ἐκκαλοῦντι αἱ προτάσεις του ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου δέον 1) νὰ στηρίζωνται εἰς δικαιώματα, τουτέστι ν' ἀποδειχθῇ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ὅτι ἐνηργηθήσαν πάντα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, ἐφ' οὗ αἱ εἰρημέναι προτάσεις στηρίζονται καὶ 2) νὰ μὴ δύναται νὰ προβληθῇ κατ' αὐτῶν ἔνστασις ἐξ ἐπαγγέλματος· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δύναται τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν ὡς μὴ ἀβάσιμον. 199 (1838) 86 (1846).

Τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν κατὰ τε τὸ νομικόν καὶ τὸ πραγματικόν αὐτῆς μέρος καὶ δύναται ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἔφεσιν, ἐὰν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις στηρίζηται εἰς τὸν νόμον (Πολ. Δικ. 776).

21 (1850) 15 (1851) 19 (1853) 204 (1860) 257 (1865) 442 (1866) 31 (1875) 55 (1880).

Δὲν δύναται τὸ Ἐφετεῖον, ἐρήμην τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ δικάσῃ περὶ αὐτοῦ ὡς ἂν ἦτο παρὼν οὐδὲ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν προηγουμένων προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος διαταχθείσας καὶ διεξαχθείσας ἀποδείξεις, διότι μὴ ἐμφανισθέντος τούτου, ὅπως προσαγάγῃ καὶ ὑποστηρίξῃ τὰς ἀποδείξεις ταύτας, θεωρεῖται ὡς ἐγκαταλιπὼν τὰς προτάσεις του, καὶ ἐπομένως ἡ ἐξετάσις καὶ ἐκτίμησις τῶν ἀποδείξεων ἀποβαίνει πάντῃ περιττὴ καὶ παράνομος (Πολ. Δικ. 595 καὶ 774). 16 (1847).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 595 Πολ. Δικ., ὅπερ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς κατ' ἐφεσιν δίκας, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 774 Πολ. Δικ., ἐὰν δὲν ἐνεφανίσθῃ ὁ ἐφεσιβλήτος μὴδὲ ἐνεχείρισεν ἀπολογητήριον ἐγγράφον τότε μόνον ἀποβάλλεται ἡ ἐφεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅταν αὕτη δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον ἢ ὅταν δύναται κατ' αὐτῆς νὰ προβληθῇ ἔνστασις ἐξ ἐπαγγέλματος, ἄλλως ἐπιδικάζονται εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα αἱ κατὰ τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος προτάσεις του· ἐπομένως δὲν δύναται τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐπιδικάσῃ πραγματικὴν πρότασιν τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἐφεσιβλήτου καὶ νὰ ἀπορρίψῃ ἐπὶ τῇ λόγῳ τούτῳ τὴν ἐφεσιν. 146 (1865).

Ἐὰν ὁ ἐκκαλὼν διάδικος προτείνῃ διαφόρους ἀναβλητικὰς καὶ ἀκυρωτικὰς ἐνστάσεις κατὰ τῶν διεξαχθεῖσων ἀποδείξεων, δηλώσῃ δέ, ὅτι κατ' οὐσίαν θέλει νὰ δικασθῇ ἐρήμην, τὸ δικαστήριον, μὴ παρισταμένου τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐφέσεώς του, ἀπορρίπτει ταύτην ὡς ἀνυποστήρικτον, δὲν λαμβάνει δὲ ὑπ' ὄψιν τὰς ἀναβλητικὰς κατὰ τῶν ἀποδείξεων ἐνστάσεις του, διότι οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκλαμβάνονται ὡς ἀληθεῖς δι' ἔλλειψιν ἀντικρούσεως.

261 (1872).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 518 καὶ 746 Πολ. Δικ., ἐπιτρέπεται ἡ ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ προσαγωγὴ νέων, μὴ πρωτοδικῶς προσαχθέντων ἐγγράφων. 60 (1846) 59 (1864) 67 καὶ 198 (1867) 206 (1872) 217 (1882) 68 (1890).

Τοῦτο δὲ ἀδιακρίτως, εἴτε ἡ ὑπόθεσις ἐξεδικάσθῃ ὀριστικῶς ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου, εἴτε μὴ (Πολ. Δικον. 746). 60 (1846).

Πρότασις, ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν δύναται ν' ἀποδειχθῇ δι' ἐγγράφων, προσαγομένων βραδύτερον (Πολ. Δικ. 158, 160, 538 καὶ 744). 324 (1875).

Μὴ δυναμένου τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ προτείνῃ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν νέους πραγματικοὺς ἰσχυρισμοὺς (Πολ. Δικ. 747), δὲν δύναται συνεπῶς τὸ Ἐφετεῖον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων ὑποβληθέντα αὐτῷ ἐγγραφα. 185 (1879).

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ νέοι μάρτυρες περὶ γεγονότων, περὶ ὧν ἐξητάσθησαν ἤδη τοιοῦτοι πρωτοδικῶς (Πολ. Δικ. 746). 62 καὶ 73 (1846) 175 (1847) 217 (1882).

Τρίτοι, οἵτινες ἤθελον ἔχει τὸ πρὸς ἀνακοπὴν δικαίωμα δύνανται γὰρ προσκληθῶσι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκκλητον δίκην, ἡ δὲ πρόσκλησις

αὕτη ἔχει καὶ τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 232 διαγραφόμενας συνεπείας, ὥστε ὁ προσκληθεὶς ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθεὶς κατὰ τὴν ἐφέσιμον δίκην στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς τρίτου ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, κατ' ἀναγκαίαν δὲ συνέπειαν καὶ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου. 330 (1840).

§ 18

Τὸ ἄρθρ. 776 Πολ. Δικ. ὀρίζει γενικῶς καὶ ἀπολύτως, ὅτι οἱ Ἐφέται ἵνα κρίνωσιν, ἂν οἱ κατώτεροι δικασταὶ ἀπεφάνησαν ὀρθῶς ἢ ὅχι, ἐφαρμόζουσι τοὺς καθ' ὃν χρόνον ἀπηγγέλη ἢ ἐκκληθεῖσα ἀποφασίς ἰσχύοντας νόμους, οὐχὶ δὲ τοὺς ἰσχύοντας κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου. 15 (1865) 188 (1871).

Ἐὰν κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως νόμιμος τόκος ἦτο τὸ 12 %_ο, διὰ δὲ νεωτέρου νόμου οὗτος περιορίσθη εἰς 8 %_ο, τὸ Ἐφετεῖον, ἐπιλαμβανόμενον τῆς ὑποθέσεως, μεταρρυθμίζει τὴν ἀποφασιν καὶ ἐφαρμόζει τὸν νεώτερον νόμον. 226 (1881).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 776 Π. Δ. τὸ Ἐφετεῖον ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὰ πράγματα καὶ νὰ τὰ ἐξετάζῃ ὅπως ὑπῆρχον ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως. 137 (1864).

Εἶναι ἀπαράδεκτος λόγος ἐφέσεως, ἀφορῶν γεγονὸς μεταγενέστερον τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 776 Πολ. Δικ., οἱ Ἐφέται ἐξετάζουσιν ἀπλῶς, ἐὰν οἱ κατώτεροι δικασταὶ ἀπεφάνησαν ὀρθῶς (Πολ. Δικ. 776). 338 (1864).

Δεν δύναται τὸ Ἐφετεῖον, ἐρήμην τοῦ ἐκκαλοῦντος νὰ ἐξετάσῃ οὔτε καθεν ἂν μετεβλήθῃ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου αὐτεπαγγέλτως ἢ βάσει τῆς ἀγωγῆς, μὴ ὀρίζοντος τοιοῦτόν τι τοῦ ἄρθρ. 591 Π. Δ. 170 (1864).

Δεν δύναται τὸ Ἐφετεῖον ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ θεωρήσῃ ἀπαράδεκτον ἰσχυρισμὸν ἐπὶ λόγῳ, ὅτι δὲν ἐπροτάθῃ πρωτοδικῶς (Πολ. Δικ. 170). 31 (1878).

Τὸ Ἐφετεῖον δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀγωγὴν καὶ ἀπορρίψῃ ταύτην ὡς μὴ βάσιμον, ὀφείλει δὲ μόνον νὰ μὴ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν ἐπιβλαβεστέραν διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα (Π. Δ. 779). 93 (1879).

Τὸ Ἐφετεῖον δὲν δύναται ἀπορρίπτειν τὴν τε ἔφεσιν καὶ τὴν ἀντέφεσιν νὰ μεταρρυθμίσῃ ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὲρ τοῦ ἐφεσιβλήτου τοῦ θέματος τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως. 2 (1885).

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐκδίδῃ ἀπόφασιν ἐπιβλαβεστέραν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, ἐὰν ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ἀντεξέκαλεσε τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν (Π. Δ. 779). 79 (1862) 283 (1870) 141 (1878).

Τὸ Ἐφετεῖον, μεταρρυθμίζον τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας καὶ συνεπεῖα ἀντεφέσεως τοῦ ἐφεσίβλητου νὰ χειροτερεύσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος. 198 (1877).

Δὲν παραβιάζεται διατάξις τις τοῦ νόμου, ὅταν τὸ Ἐφετεῖον ἀρνήται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν συμβόλαιόν τι, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἤθελε χειροτερεύσει τὴν θέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐνῷ ὁ ἐφεσίβλητος οὔτε ἐξεκάλεσεν, οὔτε ἀντεξεκάλεσε τὴν περὶ τούτου πρωτόδικον ἀπόφασιν. 24 (1873).

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 746 Π. Δ., καθ' ἣν ἐπιτρέπεται νὰ ὑποβληθῶσι κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον νέα νομικὰ ἐπιχειρήματα καὶ νέα ἀποδεικτικὰ μέσα πλὴν μαρτύρων, ἐξάγεται, ὅτι τὰ Ἐφετεῖα δὲν ἐπιλαμβάνονται τῶν ὑποθέσεων πρὸς διόρθωσιν μόνον τῶν σφαλμάτων τῶν κατωτέρων δικαστηρίων ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀπονομὴν πληρεστέρας δικαιοσύνης. Ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν νέας ἐγγράφους ἀποδείξεις, ἅς ὁ ἐκκαλὼν προσάγει ἐνώπιόν του. 135 (1882).

Ἐὰν ὁ εἰς τῶν διαδίκων ἐφεσιβάλῃ ἐν μέρει τὴν ἀπόφασιν, δὲν δύναται τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐπιληφθῇ καὶ τοῦ μὴ παρ' οὐδενὸς τῶν διαδίκων ἐφεσιβληθέντος μέρους (Π. Δ. 745 καὶ 762). 412 (1864).

Τὸ οὐσιῶδες τῆς ἀποφάσεως εἶναι τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, ἐπομένως, ἐὰν τοῦτο ᾖναι ὀρθόν, τὸ Ἐφετεῖον δύναται νὰ προσθέσῃ ἄλλας αἰτιολογίας ἀντὶ τῶν ἐν τῇ πρωτοδικῇ ἀποφάσει ἐσφαλμένων (Πολ. Δικ. 776). 255 (1851) 329 (1880).

Τὸ Ἐφετεῖον τότε μόνον μεταρρυθμίζει τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, ὅταν τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ἀντιβαίνει εἰς τὸν νόμον. 224 (1867).

Τὸ Ἐφετεῖον θεωρεῖται παραδεχόμενον τὰς αἰτιολογίας τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅταν ῥητῶς ἀναφέρηται εἰς αὐτάς, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅταν ἐπικυρῇ τὸ διατακτικὸν αὐτῆς, δι' ἄλλους ὅμως λόγους. 145 (1875).

Τὸ Ἐφετεῖον δὲν δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν βᾶσιν τῆς ἀγωγῆς χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ ἐγγράφον τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ ἱστορικοῦ τῆς πρωτοδικου ἀποφάσεως, ἀφοῦ μάλιστα ὑπάρχει λόγος ἐφέσεως ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀγωγῆς (Πολ. 776). 122 (1888).

Τὸ Ἐφετεῖον δὲν ὀφείλει νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τῶν πρωτοδίκως ὑποβληθεῖσων αἰτήσεων καὶ προτάσεων, ἀφοῦ αὗται δὲν ἐπανελήφθησαν ἐνώπιόν του.

51 (1865) 405 (1880).

Τὸ Ἐφετεῖον τῆς παραπομπῆς, προκειμένου νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὑπόθεσις τις ᾗναι ἐμπορικὴ ἢ μὴ, δύναται νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, χωρὶς νὰ δεσμεύηται ὑπὸ τῆς μὴ ἐκκληθείσης προδικαστικῆς ἀποφάσεως.

281 (1855).

Ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον, δικάσῃ ἐπὶ ἐφέσεως κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀπορρίψῃ τὴν ἔνστασιν τοῦ ἐναγομένου περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς, δύναται τὸ αὐτὸ δικαστήριον, ἐπιλαμβανόμενον τῆς ὑποθέσεως, συνεπεῖχ' ἐφέσεως κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προηγουμένην ἀπόφασίν του (ἥτις εἶναι προδικαστικὴ) καὶ ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγήν.

156 (1879).

Τὸ Ἐφετεῖον δύναται ν' ἀνακαλέσῃ πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἑτέραν προδικαστικὴν ἀπόφασίν του, ἐπικυροῦσαν προδικαστικὴν τοῦ Πρωτοδικείου ἀπόφασιν, οὐδ' ὁ συνεπεῖχ' τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως δοθεὶς ὅρκος ἀποτελεῖ τὴν ἐκ δικαστικοῦ τεκμηρίου ἀπόδειξιν, ὥστε νὰ μὴ δύναται τὸ Ἐφετεῖον νὰ μεταρρυθμίσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ μάρτυρας.

52 (1878).

Ἐὰν διὰ τῆς ἐφέσεως παραπονῇται ὁ ἐκκαλῶν, ὅτι τὸ Πρωτοδικεῖον οὐκ ὀρθῶς παρέλειψε νὰ ἐπιβάλῃ τὸν ἐπαχθέντα ὅρκον, τὸ Ἐφετεῖον ὀφείλει νὰ ἐκτιμήσῃ, ἂν ὁ ἐπαγόμενος ὅρκος ἔχῃ ἐπιρροὴν εἰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ ἐπιβάλῃ τοῦτον, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐπάγῃται οὗτος διὰ τῶν ἐφεσίμων προτάσεων.

1 (1872).

Τὸ Ἐφετεῖον δύναται νὰ μεταρρυθμίσῃ πρωτόδικον ἀπόφασιν ἐπιβαλοῦσαν ὅρκον καὶ ἂν ὁ ὀρκισθησόμενος εἶχε δηλώσει περὶ τῆς ἀποδοχῆς αὐτοῦ.

282 (1879).

Ἐὰν τὸ πρωτοβάθμιον δικαστήριον, ἐκτιμὼν τὰ γεγονότα ἐπιβάλῃ ἐνὶ τῶν διαδίκων ἀπαλλακτικὸν ὅρκον, δν οὗτος ἔδωκε, δὲν δεσμεύεται ἐκ τούτου τὸ Ἐφετεῖον, ἐκτιμὼν ἀντιθέτως τὰ γεγονότα, νὰ ἐπιβάλῃ τῷ ἑτέρῳ διαδίκῳ ἀναπληρωτικὸν ὅρκον.

82 (1882).

Ἐὰν τὸ Πρωτοδικεῖον παραπέμψῃ αἰτησίαν τινα εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, τὸ Ἐφετεῖον, ἐπιληφθὲν τῆς ὑποθέσεως, δύναται ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς κατ' οὐσίαν, ἀφοῦ ἐγένετο ἐπ' αὐτῆς συζήτησις ἐνώ-

πιον τῶν Πρωτοδικῶν (Πολ. Δικον. 745). 15 (1854).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 256 καὶ 776 Πολ. Δικ. προκύπτει σαφῶς, ὅτι προσβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος τῆς τε νομιμότητος καὶ τοῦ ἀξιοχρέου τῶν ἀποδείξεων, ἐφ' ὧν ἡ ἐκκληθεῖσα πρωτόδικος ἀπόφασις ἐρεῖδεται, ὀφείλει τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐκτιμήσῃ αὐτὸ τὰς ἀποδείξεις ταύτας, ὅπως σχηματίσῃ ἰδίαν περὶ αὐτῶν πεποιθῆσιν καὶ κατ' αὐτὴν νὰ κρίνῃ, ἂν οἱ κατώτεροι δικασταὶ ἀπεφάναντο ὀρθῶς, οὐχὶ δὲ νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων ὑπὸ τῆς πρωτοδικῆς ἀποφάσεως καὶ εἰς τὰς βεβαιώσεις αὐτῆς, ὅτι τὰ βιβλία π. χ. τηροῦνται κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν κλπ. 281 (1865).

Διὰ τῆς ἐφέσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἡ ὅλη ὑπόθεσις μεταβιβάζεται εἰς τὸ Ἐφετεῖον, ὅπερ, ἐπιλαμβανόμενον αὐτῆς διὰ τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα καὶ ὀφείλει μάλιστα πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἀληθείας καὶ πρὸς ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ὁ κατώτερος δικαστὴς ἀπεφάσειεν ὀρθῶς ἢ μὴ, οὐ μόνον διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἣτις ἐφεισβλήθη, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν προδικαστικῶν καὶ παρεμπιπτουσῶν, ἀδιαφόρως ἂν ἐγένετο καὶ κατ' αὐτῶν ἔφεσις ἢ οὐ, καθότι, ἀφοῦ αὐταὶ αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲν εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν, καί, κατὰ τὸ ἄρθρ. 180 Πολ. Δικ., δύναται τὸ δικαστήριον τοῦτο νὰ ἀνακαλέσῃ αὐτάς, εἶναι συγχρόνως τὸ αὐτὸ δικαστήριον ὑπόχρεον νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἂν στηρίζωνται εἰς τὸν νόμον, ἄλλως δὲν ἦτοίεν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακλήσεως. 3 (1844) 39 καὶ 60 (1846) 179 (1847)

281 (1850) 232 καὶ 277 (1865) 389 (1874) 220 καὶ 350 (1875) 411 (1880).

Τὸ Ἐφετεῖον, ἐπιλαμβανόμενον συνεπείᾳ τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῆς ὅλης ὑποθέσεως, δύναται ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν προδικαστικῶν, ὅταν οἱ διάδικοι, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐφέσεως, παρενέρωσι παράπονα καὶ κατὰ τῶν μὴ ῥητῶς ἐκκληθεισῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων, δυνάμενα νὰ ἔχωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν κατ' οὐσίαν λύσιν τῆς διαφορᾶς (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 750 καὶ ἐπ. ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 780). 210 (1876) 97 (1877) 187 (1879).

Τὸ Ἐφετεῖον, ἐπιλαμβανόμενον τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως δικαιούται, κατὰ τὰ ἄρθρα 760 καὶ ἐπ. συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 780 Πολ. Δικ., νὰ παραδεχθῇ τὰς παρεμπιπτούσας περὶ

ἀποδείξων ἀποφάσεις ἢ νὰ ἀπομακρυνθῇ αὐτῶν, συνεπελὼ παραπό-
νων τῶν διαδίκων ἐν μέρει ἢ καθ' ὅλοκληρίαν, καὶ τοῦτο ἢ ὅταν αἱ
παρεμπιπτούσαι ἀποφάσεις ἐκκαλῶνται ῥητῶς δι' ἐφέσεως ἢ καὶ χω-
ρὶς ἐφέσεως αὐτῶν ἐπιλαμβάνηται τῆς ὑποθέσεως κατ' ἔφασιν τῆς ὀρι-
στικῆς ἀποφάσεως ἢ μιᾶς ἐκ τῶν παρεμπιπτούσων, στηριζομένης εἰς
τὰς μὴ ἐκκληθείσας, ἐὰν οἱ διάδικοι κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἐφέσεως
ταύτης παρενέλρῳσι παράπονα κατὰ τῶν μὴ ῥητῶς ἐκκληθεισῶν ἀπο-
φάσεων περὶ ἀποδείξεων, ἔχοντα ἐπιτροπὴν εἰς τὴν κατ' οὐσίαν λύσιν
τῆς διαφορᾶς, οἷοι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ πάθη τῶν μὴ ἐκκαλου-
μένων ἀποφάσεων περιέχονται εἰς τὴν ἐκκαλουμένην. 289 (1867).

Καίτοι τὸ Ἐφετεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου διὰ τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς
ὀριστικῆς ἀποφάσεως μεταβιβάζεται ἡ ὑπόθεσις, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ
ἐξετάσῃ ἐν γένει, ἂν ὁ κατώτερος δικαστὴς ἀπεφάνητο ὀρθῶς ἢ οὐ
καὶ ν' ἀνακαλέσῃ εἴτε ῥητῶς, εἴτε σιωπηρῶς τὰς παρεμπιπτούσας τοῦ
κατωτέρου δικαστοῦ ἀποφάσεις, καίπερ μὴ γενομένης ἐφέσεως κατ' αὐ-
τῶν (Πολ. Δικ. 776 καὶ 780), δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου, ὅτι εἶναι
καὶ ὑπόχρεως ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ προτάσεων τῶν διαδίκων, δικασθεισῶν
ἤδη παρὰ τοῦ κατωτέρου δικαστοῦ διὰ παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων,
μὴ ἐκκληθεισῶν. 542 (1852).

Τὸ Ἐφετεῖον δὲν εἶναι ὑπόχρεον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως τοῦ
ὀρθοῦ ἢ μὴ τῶν μὴ ἐκκληθεισῶν παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων, ἀφού
μάλιστα δὲν ἐγένετο ἐνώπιόν του σχετικὴ πρότασις. 259 (1853).

Μὴ ἐκκληθείσης προδικαστικῆς τινος ἀποφάσεως, αὕτη καθίσταται
ἀπρόσβλητος καὶ δὲν δύναται τὸ Ἐφετεῖον νὰ μεταρρυθμίσῃ ταύτην
ἐπὶ μόνῃ τῇ κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἐφέσει 138 (1870).

Τὸ Ἐφετεῖον, μεταρρυθμίζον τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, δύναται νὰ
προβῇ εἰς τὴν περαιτέρω κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν ἢ νὰ παραπέμψῃ αὐ-
τὴν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον (Πολ. Δικ. 778 καὶ 780). 51 (1886).

Ἡ φράσις περαιτέρω συζήτησις τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἄρθρ. 780
Πολ. Δικ. δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ὡς ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως, διότι
ἢ εἰς τὸ σαφὲς γράμμα τοῦ νόμου προσκρούουσα αὕτη ἐρμηνεία
οὐ μόνον ἀντιβαίνει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ τοῦ ἁρμο-
δίου κατὰ τὰς ἔριδας τῆς ἐκτελέσεως δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 873),
ἀλλὰ καὶ εἰσάγει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄρθρ. 780 περιορισμόν, καθ' ὃν
τοῦτο προνοεῖ ὁθέν περὶ μόνων τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἐφε-

τείου, δι' ὧν μεταρρυθμίζεται ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις. Ἐντεῦθεν δὲ ἤθελεν ἀποθῆ̃ χασματικῶς ὁ νόμος, ὁ ὀρίζων περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς τῶν Ἐφετῶν ἀποφάσεως, τῆς μεταρρυθμιζούσης τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, σιωπῶν περὶ αὐτῆς ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ τῶν Ἐφετῶν ἀπόφασις δὲν εἶναι ὀριστική. 15 (1858).

Τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ καὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ὅταν ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἤθελεν εὐρεθῇ ἄτακτος κατὰ τοὺς τύπους, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ καὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ὅταν τὸ Ἐφετεῖον παραδέχεται, ὅτι τὸ κατώτερον δικαστήριον ἐτύγχανε λόγῳ ὕλης ἀναρμόδιον. 25 (1841).

Ὡς τῆς ἀγωγῆς οὕτω καὶ τῆς ἀνταγωγῆς ἡ ἐκδίκασις ἀναπέμπεται ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, τὸ θεωρῶσαν αὐτὴν ἀπαράδεκτον, ἡ ἐκδικάζεται ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου (Πολ. Δικ. 780).

109 (1876).

Ὅταν, συνεπεῖα ἐφέσεως κατὰ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως, ἐξαφανισθῇ αὕτη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, συγχρόνως δὲ ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως ἦναι ὥριμος, ὅπως δικασθῇ ὀριστικῶς, δύναται τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ν' ἀποφασίσῃ καὶ περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως χωρὶς διὰ τούτων νὰ παραβιάσῃ τὰς περὶ δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. 197 (1838).

Τὸ Ἐφετεῖον δύναται, μεταρρυθμίζον τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, νὰ ἐπιληφθῇ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ δικάσῃ ἐπ' αὐτῆς, ὅταν αὕτη συνεζητήθῃ παρὰ τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦτο ἐτέθῃ εἰς κατάστασιν νὰ δικάσῃ ἐπ' αὐτῆς, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, εἰς τὸ κατώτερον δικαστήριον δὲν ἀπεφῆναι ἐπὶ τῆς οὐσίας, ὡς παραδεχθὲν ἐνστάσιν τινα (Π. Δ. 776-780). 58 (1846) 97 (1867).

Μεταρρυθμιζομένης ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἀποφάσεώς τινος, ἡ περαιτέρω ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐφετῶν ἢ τοῦ δικαστηρίου, εἰς ὃ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου (Πολ. Δικ. 780)· ὅθεν, παραλειφθείσης πρωτοδικῶς τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν τῆς ἀνακοπῆς λόγων, ἐκτὸς τοῦ πρώτου, παραδεκτοῦ μὲν γενομένου πρωτοδικῶς, ἀπορριφθέντος δὲ ἐφεσίμως, τὸ Ἐφετεῖον ὀφείλει, εἰς κρατήσῃ αὐτὸ τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως, νὰ ἐξετάσῃ τοὺς λοιποὺς μὴ ἐξετασθέντας λόγους. 36 (1886).

Μεταρρυθμίσαν τὸ Ἐφετεῖον τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, δικαιούται

κατὰ τὸ ἄρθρ. 780 Πολ. Δικ. νὰ προβῇ εἰς τὴν περαιτέρω ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποφάσεως ἢ μὴ τοῦ Πρωτοδικείου, ἐφ' ὅλων τῶν τῆς δίκης ζητημάτων. 142 (1885).

Τὸ Ἐφετεῖον, μεταρρυθμίζον τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν λόγῳ, ὅτι ἐσφαλμένως ἐδέξατο τὴν ἀγωγὴν, δικαιούται νὰ δικάσῃ κατ' οὐσίαν κατὰ τὴν περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως σὺν τῇ κυρίᾳ καὶ τὴν παρεμπίπτουσαν ἀγωγὴν, ἀπορριφθεῖσαν διὰ διατάξεως μὴ ἐκκληθείσης. 240 (1886).

Τὸ Ἐφετεῖον δύναται, δεχόμενον τὴν ἔφessin τοῦ ἐκκαλοῦντος, νὰ μεταρρυθμίσῃ τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, προκαίνον δὲ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας νὰ δεχθῇ ἢ ἀπορρίψῃ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἐκκαλοῦντος (Πολ. Δικ. 780)· ἐντεῦθεν δὲ οὐδαμῶς παραβιάζεται τὸ ἄρθρ. 779 Πολ. Δικονομίας. 207 (1879).

Τὸ Ἐφετεῖον δύναται, δεχόμενον τὴν ἔφessin καὶ μεταρρυθμίζον τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, νὰ ἐξετάσῃ καὶ λύσῃ πάντα τὰ εἰς αὐτὸ ὑποβληθέντα πρὸς διάγνωσιν τῆς διαφορᾶς ζητήματα, διὰ τοῦτου δὲ δὲν ἐκδίδει ἀπόφασιν ἐπιβλαβεστέραν διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα. 43 (1848)

188 (1853) 15 (1858) 204 (1871) 198 (1877) 10 (1884).

Ναὶ μὲν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 780 Πολ. Δικ., μεταρρυθμιζομένης τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐντεῦθεν ὅμως δὲν ἔπεται καὶ ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως δύναται αὐτεπαγγέλτως, δυνάμει τῶν ἄρθρων 172 καὶ 180 § 2 τῆς Πολ. Δικ., νὰ διατάξῃ τὴν μὴ ἐκτέλουν τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς ἐκκληθείσης παρ' ἐκείνου ἐκ τῶν διαδίκων, ὅστις δὲν ἐξεκάλεσε τὰς διατάξεις οὔτε δι' ἀντεφάσεως, τροποποιῶν ἢ καὶ σιωπηρῶς ἀνακαλοῦν τὰς διατάξεις ταύτας δι' ἄλλων θεμάτων ἀποδείξεως, ἀλλ' ὅτι μόνον εἰς τὴν μεταγενεστέραν συζήτησιν, ἥτις γίνεται συνεπείᾳ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ, τῆς μεταρρυθμιζούσης τὴν ἐκκληθεῖσαν καὶ καθ' ἣν ἡ ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν (καθόσον δὲν μετερρυθμίσθη διὰ τῆς πρώτης ἀποφάσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐφέσεως) θεωρεῖται πλέον ὡς ἰδίᾳ αὐτοῦ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις, δύναται, ἐκτιμῶν τὰ ὑποβληθέντα αὐτῷ ἔγγραφα, ν' ἀνακαλέσῃ ὡς περιττὰς ἢ καὶ νὰ τροποποιήσῃ τὰς διατάξεις τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως, αἵτινες δὲν ἐγένοντο ἀντικείμενον ἐφέσεως. 16 (1879).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 779 καὶ 780 Π. Δ. προκύπτει,

ὅτι τὸ Ἐφετεῖον δὲν δύναται νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν ἐπιβλαβεστέραν διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα τῆς ἐκκληθείσης, ὅταν τὸ πρῶτον ἀποφασίζον ἐπὶ τῆς ἐφέσεως ἀπορρίπτῃ αὐτήν· ἀλλ' ὅταν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, μεταρρυθμίζον τὴν ἐκκληθείσαν, κρατῇ αὐτὸ τὴν περαιτέρω συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, διατάσσον τὰς δεούσας ἀποδείξεις διὰ τῆς μετὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν ἀποφάσεώς του, δὲν κωλύεται νὰ ἐκδώσῃ ταύτην ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἐκκαλοῦντος, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὡς πρὸς τὴν ἐξουσίαν ἐξομοιοῦται πρὸ ἄλλο δικαστήριον, εἰς δ, ἂν δὲν ἐκράτει αὐτὸ τὴν ὑπόθεσιν, ὥφειλε νὰ παραπέμψῃ αὐτήν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν. 102 (1881) 27 (1886) 112 (1887).

Ἀπορριφθείσης τῆς ἐφέσεως, ἡ ὑπόθεσις ἐπανέρχεται εἰς τὸ πρῶτοβάθμιον δικαστήριον, παρ' ᾧ διετέλει ἐκκρεμής, ἐὰν εἰσέτι δὲν ἐξεδικάσθῃ ὀριστικῶς, ὥστε τὰ μεταγενεστέρως ἀναφύμενα παρεμπόπτοντα ζητήματα δεόν νὰ εἰσάγωνται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ τυγχάνει ἐκκρεμής ἡ κυρία διαφορὰ (Πολ. Δικ. 781, 21 καὶ 234). 135 (1882).

Τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς Ἐφετεῖον δύναται μὲν νὰ δικάσῃ περὶ τῆς εἰς τὰς τάφρους γενομένης τυχόν ζημίας (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 745), ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ὑπόχρεον νὰ πράξῃ τοῦτο, ὡς δυνάμενον νὰ παραπέμψῃ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ ἐκκρεμοῦς περὶ τῆς εἰς τὰς τάφρους βλάβης ζητήματος εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον. 166 (1866).

Τὸ Ἐφετεῖον τῆς παραπομπῆς δύναται νὰ παραπέμψῃ τὴν ὑπόθεσιν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον, εἰς δ ἡδύνατο νὰ παραπέμψῃ ταύτην καὶ τὸ τὴν ἀναιρεθεῖσαν ἀπόφασιν ἐκδόν δικαστήριον. 182 (1866).

Ὁ κατώτερος δικαστής, εἰς ὃν παρεπέμφθῃ ὑπὸ τῶν Ἐφετῶν ἡ περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως συζήτησις, ἔχει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 192 Πολ. Δικ., τὴν ἐξουσίαν νὰ διατάξῃ αὐτεπαγγέλτως καὶ νέας ἀποδείξεις καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς διασάφισιν τῶν προτεινομένων γεγονότων, ἐπομένως καὶ παράτασιν προθεσμίας πρὸς διεξαγωγὴν προδιαταχθείσης ἀποδείξεως, ἐὰν αὕτη ᾗναι εὐλογος. 24 (1855).

Ἀπορριφθείσης ἐνστάσεώς τινος παρὰ τοῦ Ἐφετείου, τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰς ὃ παρεπέμφθῃ ἡ ὑπόθεσις, δὲν δύναται ν' ἀπομακρυνθῇ ὡς πρὸς τοῦτο τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου. 25 (1870).

Ἐπιτρέπεται, ὡς μὴ ἀπαγορευομένη ὑπὸ τοῦ νόμου, ἡ σύγχρονος

καὶ διὰ μιᾶς ἀποφάσεως ἐκδίκασις δύο ἰδιαιτέρων ἐφέσεων ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ, τῆς μὲν δηλ. κατὰ προδικαστικῆς τῆς δὲ καθ' ὀριστικῆς ἀποφάσεως.

55 (1843).

§ 19

Ἄν συνεπεὶα τῆς ἐφέσεως ἐχειροτέρησεν ἡ θέσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, προκειμένου περὶ ἰδίας αὐτοῦ πράξεως, δὲν ὑπάρχει λόγος ἀναιρέσεως (Πολ. Δικ. 811 § 1).

46 (1868).

Ἡ μεταρρυθμιστικὴ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις ὠφελεῖ καὶ τοὺς μὴ ἐμφανισθέντας ἐκκαλοῦντας, καταδικασθέντες ὅμως, δι' ὃν λόγον καὶ οἱ ἐκκαλέσαντες (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 782).

33 (1869).

Ὅταν, συνεπεὶα διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, καταδικασθῶσι διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀμφοτέροι οἱ ἐναγόμενοι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἤτοι τὴν παραχώρησιν κτήματός τινος πρὸς τὸ Δημόσιον, μεταρρυθμιστέας δὲ κριθείσης τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, συνεπεὶα ἐφέσεως ἀμφοτέρων τῶν ἐναγομένων καὶ συζητηθείσης τῆς ἐφέσεως κατ' ἀντιμωλίαν μετὰ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ ἐτέρου ἐξ αὐτῶν, τὸ Ἐφετεῖον δὲν παραβιάζει τὸ ἄρθρ. 782 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς αὐτὸ ἀποφαινεται, ὅτι τὰ αὐτὰ τῆς μεταρρυθμίσεως ἀποτελέσματα χωροῦσι καὶ ὡς πρὸς τὸν μὴ μετασχόντα τῆς συζητήσεως διάδικον, ἀφοῦ μάλιστα διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ γενομένης ἐφέσεως ἐδῆλωσεν, ὅτι καὶ οὗτος δὲν ἀπεδέξατο τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν.

254 (1880).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 782 Π. Δ., καθ' ἣν ἡ μεταρρυθμιστικὴ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις ὠφελεῖ καὶ τοὺς μὴ ἐκκαλέσαντας ὁμοδίκους, ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐκκαλεσάντων μὴ ὀριστικὴν ἀπόφασιν.

317 (1878).

Ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν, ἡ ἐκδομένη ἐπὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, μεταρρυθμίζουσα ταύτην ἐπαναφέρει τοὺς διαδίκους εἰς ἣν θέσιν εὕρισκοντο πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς προσωρινῶς ἐκτελεστῆς κηρυχθείσης ἀποφάσεως, ἂν τυχὸν αὕτη ἐξετελέσθη, ἡ δὲ οὕτω μεταρρυθμίζουσα τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν τῶν Ἐφετῶν ἀνατρέχει ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς εἰς τὸν χρόνον τῆς αἰτήσεως τῆς πρωτοδίκου, λογιζομένης ταύτης ὡς μὴ ἐκδοθείσης.

271 (1865).

Πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 782 Πολ. Δικ. ἀναγκαῖον στοιχεῖον εἶ-

ναι οὐχὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς ἐνοχῆς τῶν συγκαταδικασθέντων ἢ τῶν ἀφορώντων τὴν καταδίκην αὐτῶν κεφαλαίων τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ σύγχρονος καταδίκης τούτων ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει καὶ διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους. Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ ἂν ἡ ἔφεσις τοῦ ἐτέρου ἐκκαλέσαντος ἀπερρίφθῃ ὡς ἐκπρόθεσμος. 68 (1867).

Τὸ ἄρθρ. 782 Πολ. Δικ., περιεχόμενον ἐν τῷ περὶ ἐφέσεως κεφαλαίῳ καὶ ὀρίζον, ὅτι ἡ μεταρρυθμιστικὴ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις ἔχει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα καὶ ὑπὲρ τῶν μὴ ἐκκαλούντων, εἶναι εἰδικὴ καὶ ἐξαιρετικὴ καὶ ἀνεπίδεκτος κατ' ἀναλογίαν ἐπεκτάσεως, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, δικάζοντος κατ' οὐσίαν, συνεπεῖα ἀναιρέσεως, μὴ προκειμένου περὶ ἀδιαίρετου δικαιώματος. 339 (1865).

Ἡ ἐν τῇ ἐφεσίμῳ ἀποφάσει διάταξις περὶ ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων εἰς τὴν πρὸ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως κατὰστασιν εἶναι συνέπεια τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐφέσεως καὶ οὐχὶ ἀνταγωγή, ἵνα μὴ δύναται νὰ προταθῇ ἐν δίκῃ περὶ νομῆς. 5 (1890).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 780 Πολ. Δικ., μεταρρυθμιζομένης πρωτοδικίου ἀποφάσεως, ἡ περαιτέρω συζήτησις τῆς ὑποθέσεως ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐφετῶν, ἂν οὗτοι δὲν παρέπεμψαν αὐτὴν εἰς ἄλλα δικαστήριον. 106 (1864).

§ 20

Ἐὰν τινὰς μόνον προτάσεις ἐδέχθῃ τὸ Ἐφετεῖον (π. χ. ἐξαιρέσιν μαρτύρων τινῶν), κατ' οὐσίαν δὲ ἀπεφάσισεν ὡς καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον, δύναται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 783 Πολ. Δικ., νὰ θεωρήσῃ τὸν ἐκκαλοῦντα ὡς ἡττηθέντα καὶ νὰ καταδικάσῃ εἰς τὸ πρόστιμον. 273 (1858).

§ 21

Ἡ πληρεξουσιότης παύει διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν (Πολ. Δικ. 102 καὶ 153)· ἐπομένως ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐπιδοθῇ ἐγκύρως πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς ἐφεσίμου δίκης. 58 (1854) 81 (1855) 398 (1864) 62 καὶ 99 (1865) 168 (1870) 99 (1871) 189 (1873) 331 (1874) 11 (1876).

Πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης ἐγκύρως κοινοποιεῖται καὶ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν (Π Δ. 752 § 2 καὶ 816). 324 (1855) 248 καὶ 272 (1877) 250 (1878) 9 (1880) 131 (1881).

Ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν νομίμως κοινοποιεῖται πρὸς τὸν πληρεξούσιον, τὸν ἔχοντα τὸ δικαίωμα νὰ παριστᾷ τὸν διάδικον ἐφ' ὅλων τῶν ὑποθέσεων του, ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου καὶ νὰ ἐνασκῇ πάντα τὰ ἐνδίκια μέσα.

247 (1871).

Δὲν δύναται νὰ κοινοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν πρὸς τὸν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης καὶ ἐπομένως δὲν τρέχει ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία, ἐὰν ὁ πληρεξούσιος οὗτος δὲν εἴχεν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 97 § 3).

11 καὶ 189 (1873).

ΖΗΤΗΜΑ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

Περίληψις.

- § 1. Πότε ὑπάρχει ζήτημα προδικαστικόν.
- § 2. Ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου.
- § 3. Βούλευμα δικαστικοῦ Συμβουλίου.
- § 4. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀποτελεῖ ἢ μὴ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον καὶ ἀντιστρόφως.

§ I

Τὸ ἄρθρον 12 Πολ. Δικ. διὰ τῶν λέξεων *προδικαστικὸν ζήτημα* ἐννοεῖ γεγονός ἀνεξάρτητον καὶ χωριστὸν τῆς κυρίας δίκης, ἔχον εἰς αὐτὴν ἐπιρροήν, ὡς εἶναι τὸ ζήτημα τῆς πλαστογραφίας, ὅπερ δὲν δύναται ν' ἀνακριθῇ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 359 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ὅταν ἀποφασισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου πολιτικοῦ δικαστηρίου· ἀλλ' ὅταν τὸ γεγονός ᾔηται ἡ βάσις τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, οἷον κλοπῇ, φόνος κλ. καὶ ἂν τὸ ποινικὸν δικαστήριον δι' οἰονδήποτε λόγον ἀθώωσῃ τὸν κατηγορηθέντα ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει, ὁ παθὼν δύναται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 Ποιν. Δικ., νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἰδιωτικὴν ἀπαίτησίν του εἰς τὸ πολ. δικαστήριον.

133 (1859).

Ἡ ἐπὶ ψευδορκία κατὰ τῶν μαρτύρων μὴνυσις, γενομένη πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς πολιτικῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς οἱ μάρτυρες οὗτοι ἐξητάσθησαν, ἀποτελεῖ ἀναντιρρήτως προδικαστικὸν τῆς ὑπο-

θέσεως ταύτης ζήτημα, ὅπερ ἐπιφέρει βιαιάν διακοπὴν τῆς δίκης.
189 (1864).

§ 2

Ἀγωγή, πηγάζουσα ἐκ πράξεως ποινικῆς, ἐφ' ἧς τὸ Ποινικὸν Δικαστήριον ἀπηγγείλεν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν, διότι δὲν ὑπῆρξεν ἡ πράξις, ἢ διότι ὁ κατηγορηθεὶς δὲν εἶναι ὁ πράξας, δὲν δύναται πλέον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ Πολ. Δικαστήρια, ἐκτὸς ἂν ἡ ἀθώωσις τοῦ κατηγορουμένου ἀπηγγέλθη εἴτε διότι δὲν ἀπεδείχθη ἀρκούντως ἡ ἀξιόποινος πράξις ἐνώπιον τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, εἴτε διότι δὲν ὑπάρχουσι τὰ στοιχεῖα τῆς ἐγκληματικότητος, εἴτε διότι δὲν ἠδύνατο, καίπερ λαβούσης χώραν τῆς πράξεως, νὰ καταλογισθῇ ποινὴ εἰς τὸν πράξαντα, ἔνεκα νομίμων λόγων. 50 καὶ 51 (1845) 354 (1852).

Ἐκ τῆς ἀθωωτικῆς ἢ καταδικαστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ παραχθῇ τὸ δεδικασμένον τῆς βάσεως τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς, τῆς στηριζομένης εἰς τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

76 (1851) 266 (1859).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 Ποιν. Δικ., ἡ ἀπλῶς ἀθωωτικὴ ἀπόφασις (ἡ κηρύσσουσα μὴ ἔνοχον τὸν κατηγορούμενον τῆς ἀποδιδομένης αὐτῇ πράξεως) τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου δὲν κωλύει τὴν ἐπιδιώξιν τῶν ιδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, μὴ ἀποτελοῦσα δεδικασμένον διὰ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον.
184 (1854) 135 (1865).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν, τὴν ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου εἰσαχθεῖσαν, ἐὰν τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἀποφάνηται, ὅτι πράγματι ἐγένετο, ἢ δὲν ἐγένετο ποσῶς ἡ πράξις, ἐφ' ἧς καὶ μόνης στηρίζεται ἡ πολιτικὴ ἀπαίτησις, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀθωῶται ὁ κατηγορούμενος οὐχὶ διότι δὲν ἐξετέλεσε τὴν πράξιν, ἀλλὰ διότι ὑπάρχουσι λόγοι, αἵροντες τὸ ἀξιόποινον. Ὅθεν, προκειμένου περὶ ἀποφάσεως Κακουργιοδικῶν, καθ' ἣν οἱ ἔνορκοι διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των ἀποφάνονται περὶ τῆς ἔνοχῆς ἢ μὴ ἔνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, χωρὶς νὰ αἰτιολογῶσι τὴν ἀπόφασίν των, ἦτοι περὶ τοῦ ἂν ἐπείσθησαν, ὅτι ἐξετελέσθη πράγματι ἢ οὐ ἢ ἀξιόποινος πράξις ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου ἢ ἂν ἔνεκεν ἄλλων λόγων ἐθεώρησαν αὐτὸν ἀθῶον, δὲν εἶναι ἀνεπίδεκτον νέας ἐξετάσεως παρὰ τοῦ πολ. Δικαστηρίου τὸ ζήτημα, ἂν ἐξετελέσθη ἢ οὐ παρὰ τοῦ κατηγορουμένου ἢ ἀξιόποινος πράξις, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ

πολ. ἀγωγή. Οὕτω δὲ μόνον δύναται νὰ συνδυασθῇ τὸ ἄρθρ. 12 Ποιν. Δικον. πρὸς τὸ ἄρθρ. 12 Πολ. Δικ. 137 (1874) 249 (1881).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 Πολ. Δικ., τότε μόνον δὲν δύναται τὸ πολιτικόν δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως προδικαστικοῦ ζητήματος, ὅτε τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπεφασίσθῃ ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ δικαστηρίου, τουτέστι διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως οὐχὶ δὲ καὶ διὰ βουλευμάτος, ἀποφαινομένου, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν ἐπὶ ἀξιοποίνῃ πράξει. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ βούλευμα τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον διὰ τὸ πολ. δικαστήριον.

331 καὶ 384 (1865) 212 (1867).

Ἀποφνημαμένου τοῦ ἀρμοδίου Συμβουλίου διὰ βουλευμάτος τελεσιδίκου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Ὑπογραμματέως, διότι οὐδεμίᾳ ἔλαβε χώραν πλαστογραφία τῶν πρακτικῶν, τὸ ἐκ τῶν βουλευμάτων τούτων τελεσιδίκως δεδικασμένον καθίστησιν ἀπαράδεκτον πλέον ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων πᾶσαν νέαν κατὰ τῶν αὐτῶν πρακτικῶν ἔνστασιν πλαστότητος, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 12 Πολ. Δικονομίας.

24 (1873) 116 (1887).

Βούλευμα Συμβουλίου, ἀποφνημάμενον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, ὡς διατελοῦντος ἐν καταστάσει νομίμου καὶ πλήρους ἀμύνης, οὐδαμῶς ἔλυσεν ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως τὸ προκαταρκτικὸν ποινικὸν ζήτημα, περὶ οὗ διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθρα 11 καὶ 12 Πολ. Δικ., ὥστε δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀγωγήν. 152 (1854) 234 (1857) 133 (1859).

Ἀποφανθέντος τοῦ δικαστικοῦ Συμβουλίου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία ἐπὶ πλαστογραφίᾳ καθ' ὀρισμένου προσώπου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ δεδικασμένον καὶ τὸ πολιτικὸν ζήτημα, ὅτι τὸ ἔγγραφον εἶναι πλαστογραφημένον ἢ μή, διότι τὸ ζήτημα τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὸ ζήτημα, ἂν τὸ ἔγγραφον ᾔναι πλαστόν, τυγχάνουσιν οὐσιωδῶς διάφορα ἀλλήλων καὶ δὲν πρόκειται περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἵνα ὑπάρξῃ δεδικασμένον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 274 Πολ. Δικ. 299 (1852).

§ 4

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 454, 455, 457 καὶ 459 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικ.,

ἐὰν ἔγγραφόν τι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον πρὸς ἀπόφασιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως προσβληθῇ ὡς πλαστόν, τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ἀποφασίζει καὶ ἐπὶ τῆς παρεμπιπτούσης ἐπὶ πλαστογραφίᾳ δίκης, ὅταν δὲν ἐγκαλῇται ὠρισμένον πρόσωπον ὡς πλαστογράφος, ἢ δὲν ἀναφανῶσι σημεῖα κατὰ ῥητῶν προσώπων, ἐπίσης δὲ καὶ εἰς τὰς περιστάσεις τοῦ ἄρθρ. 456 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἄλλως ἀναβάλλεται ἡ πολιτικὴ συζήτησις μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς διαδικασίας, καθόσον ἡ κυρία δίκη ἐξήρτηται ἐκ τῆς λύσεως τοῦ προκαταρκτικοῦ ποινικοῦ ζητήματος τῆς πλαστογραφίας, οὗτινος ἐπιλαμβάνεται τὸ ποινικὸν δικαστήριον, ὅπερ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐξετάζει καὶ περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τῆς πράξεως, καὶ κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως ταύτης ἀποφαίνεται κατὰ ἢ ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου. "Ὅταν δὲ τοιουτοτρόπως ἀπεφασίσθῃ τὸ προκαταρκτικὸν ζήτημα δι' ἀποφάσεως ἢ βουλευμάτος τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, τὸ πολιτικὸν δικαστήριον δὲν δύναται, κατὰ τὸ 12 ἄρθρ. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν συζήτησιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος.

194 (1849).

Καίτοι τὸ Κακουργιοδικεῖον ἐκήρυξέ τινα ἀθῶον τῆς ἀποδομομένης αὐτῷ πλαστογραφίας, οὐχ ἤττον ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὴν γνησιότητα, διότι δὲν ἐπελήφθη τοῦτου, καὶ ἐπομένως δύναται τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ μετὰ ταῦτα τὸ ζήτημα τῆς γνησιότητος (Παιν. Δικ. 12).

317 (1855).

Ἐὰν τις καταδικασθῇ παρὰ τοῦ Πλημμελειοδικείου ἐπὶ ἀπάτῃ, διότι ἐπώλησε πρὸς τρίτον ἀλλότριον κτήμα, παραστήσας εἰς αὐτόν, ὅτι τῷ ἀνήκε, δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἀπόδειξις περὶ τῆς πλαστότητος τοῦ πωλητηρίου, τουτέστιν, ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν συνετάχθη τοῦτο δὲν ἦταν ἐν Ἀθήναις ὡς ἐν τῷ συμβολαίῳ ἀναφέρεται, ἀλλ' ἄλλος παρέστη ἀντ' αὐτοῦ καὶ ἐξήπάτησε τὸν συντάξαντα αὐτὸ Συμβολαιογράφον, διότι ἡ τοιαύτη ἀπόδειξις ἀντίκειται εἰς τὸ ἄρθρ. 12 τῆς Πολ. Δικονομίας.

291 (1864).

Ἡ δίκη περὶ τοῦ κύρους τοῦ γάμου ἀποτελεῖ προδικαστικὸν ζήτημα τῆς ποινικῆς περὶ μοιχείας καὶ δέον νὰ λυθῇ πρότερον ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου,

288 (1878).

Ἀπόφασις Πλημμελειοδικείου, ἐκδοθεῖσα ἐρήμην τῶν κατηγορηθέντων καὶ καταδικασθέντων ἐπὶ μοιχείᾳ, ἐστερημένη δὲ τῶν προσόντων τελεσιδικίας, δὲν ἰσχύει εἰς ἀπόδειξιν τῆς τῷ ὄντι ὑπάρξεως

τοιούτου πλημμελήματος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ν' ἀκυρωθῇ ὁ μεταξὺ δύο προσώπων γάμος καὶ νὰ λογισθῇ μοιχογέννητον τὸ ἐξ αὐτῶν γεννηθὲν τέκνον. 423 (1880).

Ἡ ἀπόφασις τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἡ μὴ θεωρήσασα ὡς πτωχεύσαντα τὸν κατηγορούμενον καὶ διὰ τοῦτο ἀπαλλάξασα αὐτὸν τῆς ἐπὶ χρεωκοπίᾳ κατηγορίας δὲν ἀποτελεῖ δεδικασμένον ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 Ποιν. Δικον. 28 (1859).

Ἀπόφασις ποινικοῦ δικαστηρίου, ἀθωοῦσα τὸν ἐπὶ χρεωκοπίᾳ κατηγορούμενον, ἀποτελεῖ ἀείποτε δεδικασμένον καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν δίκην, καθ' ὅσον ῥητῶς, κατὰ τὰ ἄρθρα 587, 588, 594 καὶ 595 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, τὰ ἐμπορικὰ δικαστήρια ἀποφαίνονται περὶ τῶν ἐκ τῶν βιβλίων προκυπτόντων τεκμηρίων χρεωκοπίας. 192 (1868).

Ἐκ τῆς ἐν ἄρθρῳ 12 Πολ. Δικ. τεθειμένης ἀρχῆς συνάγεται, ὅτι ἐναγομένου τινὸς ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου περὶ ἀποζημιώσεως, προερχομένης ἐξ ἀθεμίτου πράξεως, ἔνεκα τῆς ὁποίας κατεδικάσθη οὗτος εἰς ποινὴν, δὲν δύναται τὸ πολιτικὸν τοῦτο δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ ἐκ νέου τῆς ἐξετάσεως τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἥτοι τοῦ πραγματικοῦ γεγονότος, ἂν ἐπράχθη ἡ ἀξιόποινος πράξις καὶ ἂν ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ καταδικασθέντος, ἀλλ' ὀφείλει νὰ θεωρήσῃ τοῦτο ὡς δεδικασμένον, λαμβάνον αὐτὸ ὡς βᾶσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Τοῦτο δὲ ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν ἄρθρων 10, 588 καὶ 455 Πολ. Δικ. καὶ 8, 85, 346, 394, 399 καὶ 452 Ποιν. Δικ. 214 (1861).

ΙΟΝΙΟΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ¹

Περίληψις.

- § 1. Δικαστικὴ παράστασις.
- § 2. Ἐπίδοσις.
- § 3. Ἐνστασις.
- § 4. Ἀπόδειξις.
- § 5. Προθεσμία.
- § 6. Δικηγόροι.
- § 7. Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας.
- § 8. Ἐκτέλεσις. Συντηρητικὴ καὶ ἀναγκαστικὴ κατάσχσεις.

¹ Ἦτοι ἡ Νομολογία ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων. Ἡ ἐπὶ τῶν Ἀστικῶν Νόμων ἐκτεθῆσεται ἐν τῷ οἰκείῳ τόμῳ.

§ 1

Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 74), ἡ ἄδεια τοῦ συζύγου δὲν εἶναι ἀναγκαία τῇ συζύγῳ, ὅταν πρόκηται περὶ ἀποτροπῆς στιγμιαίου κινδύνου πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς, κατὰ δὲ τὸν Ἰόνιον Κώδικα (ἄρθρ. 191) ἡ τοιαύτη ἄδεια δὲν εἶναι ἀναγκαία ὅταν πρόκηται νὰ ἐξασφαλίσῃ ἡ γυνὴ τὴν προῖκα αὐτῆς.

71 (1883).

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 1378 τοῦ Ἰον. Κώδικος σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐπὶ παραφέρων ἢ πρὸς διαχείρισιν αὐτῶν ἐξουσία τοῦ ἀνδρὸς δὲν τεκμαίρεται οὐδ' ἀφίεται αὐτῷ ὡς ἡ τῶν προικῶν ἐκ νομίμου δικαιώματος, ἀλλὰ δεόν ῥητῶς καὶ ἐγγράφως νὰ τῷ ἐπιτρέπηται ὑπὸ τῆς κυρίας τούτων συζύγου, ἐπομένως ἐν ἐλλείψει τοιαύτης ἐντολῆς δὲν δύναται ὁ σύζυγος νὰ παραστῇ ἐπὶ δικαστηρίου ὡς νόμιμος ἐντολοδόχος τῆς συζύγου, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 188 Ἰον. Κώδ., διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ νόμος εἰδικῶς ἐκανόνισεν ἄλλως τὰς περὶ τούτου, παρεκκλίνας τοῦ γενικοῦ κανόνος, ὃν ἔταξεν ἐν ἄρθρῳ 188· ἐπομένως δὲν δύναται νὰ παραστῇ ὡς νόμιμος τῆς συζύγου αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος καὶ νὰ ἀναγγείλῃ ἑαυτὸν ὡς δανειστήν. 402 (1874).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 189 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ἀπαιτεῖται ἡ παρὰ τοῦ συζύγου συναινέσις διὰ τὴν πρὸς παράστασιν νόμιμον ἐξουσιοδότησιν τῆς συζύγου του, ἡ δὲ ἐξουσιοδότησις αὕτη δεόν νὰ ἐπαναλαμβάνηται ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων παντὸς βαθμοῦ· ἐπομένως, παρασταθέντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ὡς διαδίκου ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν διὰ τὴν πρὸς παράστασιν νόμιμον ἐξουσιοδότησιν τῆς συζύγου του, ὀρθῶς ἀπευθύνεται καὶ κατ' αὐτοῦ ἡ τῆς ἀναιρέσεως αἴτησις. 167 (1883).

Ὅταν, κατὰ τὸν Ἰόνιον Κώδικα (ἄρθρ. 945), ὑπάρχωσι πολλοὶ ἐπιμεληταὶ τῆς διαθήκης, δεχθέντες τὸν διορισμόν, εἰς μόνος δύναται νὰ ἐνεργῇ ἐν ἐλλείψει τοῦ ἄλλου, ἐπομένως καλῶς ἀναιρεσιβάλλει ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐκτελεστοῦ εἰς τῶν πλειόνων. 9 (1880).

§ 2

Ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ παράλειψις σημειώσεως τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, δὲν καθιστᾷ τοῦτο ἄκυρον, κατὰ τὴν Ἰόνιον Πολ. Δικονομίαν, ἐὰν ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης δὲν ἐπέρχεται ζημία ἄλλως ἀνεπανόρθωτος. 427 (1878).

§ 3

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2058 τοῦ Ἰονίου Κώδικος δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας, τῶν κανονιζουσῶν τὰ περὶ διαδικασίας, ἐπομένως ἡ ἐνστάσις τῆς παραγραφῆς, μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν τῶν Πρωτοδικῶν, καθίσταται μεταγενεστέρως ἀπαράδεκτος, ἐκτὸς ἐὰν συντελῇ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἐφέσεως (Πολ. Δικ. 160 καὶ 747). 58 (1883).

§ 4

Ἀπὸ τῆς 1 Ἰουλίου 1866 αἱ περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος, αἱ ἀντικείμεναι εἰς τὰς περὶ τούτου διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἔπαυσαν ἰσχύουσαι εἰς τὰς Ἰονίους νήσους καὶ αὐτόθι ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῆς εἰρημένης Δικονομίας. 166 (1880).

Τὰ μέσα τῆς ἀποδείξεως ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος, καθ' ὃν χρόνον παρήχθῃ ἡ ἐννομος πράξις, περὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς ὁποίας πρόκειται νόμου, οὐχὶ δὲ ὑπὸ τοῦ νόμου, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου διεξάγεται ἡ ἀπόδειξις· ἄρα καταρτισθείσης τῆς συμβάσεως ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Ἰονίου Κώδικος, εἰσὶν ἐφαρμοστέαι αἱ περὶ ἀποδεικτικῶν μέσων διατάξεις αὐτοῦ καὶ οὐχὶ αἱ τῆς νῦν ἰσχυοῦσης ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις Πολ. Δικονομίας. 215 (1888) 193 (1890).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1264 τοῦ Ἰον. Κώδ., τὸ ἀδύνατον εἰς τὸν πιστωτὴν νὰ λάβῃ ἔγγραφον ἀπόδειξιν τῆς μετ' αὐτοῦ ὁμολογηθείσης ὑποχρεώσεως δὲν ἀφίεται εἰς τὴν τοῦ δικαστοῦ κρίσιν, ἀλλὰ περιορίζεται εἰς τέσσαρας ἐν αὐτῇ ῥητῶς κατονομαζομένας περιπτώσεις, ἐξ ὧν οὐδεμία ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἀθέμιτον καὶ αἰσχροὺς αἰτίαν. Ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται ἐμμέλτιρος ἀπόδειξις ἐναντίον ἐγγράφου καὶ καθ' ἣν ἀκόμη περίπτωσιν τὸ ἔγγραφον τοῦτο προσβάλλεται ἐπὶ ἀθεμίτῳ αἰτίᾳ. 215 (1888).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1264 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ὅταν ᾖ ἀδύνατος εἰς τὸν πιστωτὴν ἡ λήψις ἐγγράφου περὶ τῆς συνομολογηθείσης μετὰ τοῦ ὀφειλέτου συμβάσεως, γενικῶς δὲ ἐκφραζομένου τοῦ νόμου διὰ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου τούτου, ἔπεται, ὅτι κατὰ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς προσβάλλεται σύμβασίς τις ὡς περιέχουσα αἰτίαν ἀθέμιτον, ἥτοι ἀντιβαίνουσαν εἰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις ἢ εἰς τὰ παραγγέλματα τῆς ἠθικῆς, ὡς ἐκ τῆς κατ' ἀ-

νάγκην ὑπαρχούσης ἀδυναμίας περὶ τὴν ἀπόκτησιν ἐγγράφου, ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις λόγῳ τῆς ἀδυναμίας ταύτης εἶναι παραδεκτὴ κατὰ τε τὸ ἄρθρ. 2264 ὡς καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1269. Οὐδαμῶς δὲ ἔπεται ἐκ τοῦ ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ἐκδοθέντος νόμου τῇ 7 Μαΐου 1862, ὅτι ὁ Ἰόνιος νομοθέτης ἐνόησε ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐμάρτυρον ἀπόδειξιν ἐν ταῖς περιπτώσεσι, καθ' ἃς προσβάλλεται σύμβασίς τις ὡς ὑποκρύπτουσα ἀθέμιτον αἰτίαν, διότι ὁ νόμος οὗτος μόνον ἀντικείμενον εἶχε τὴν ἐπέκτασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1276 τοῦ Ἰον. Κώδ. περὶ δικαστικοῦ ὄρκου καὶ ἐπὶ τοκογλυφίας. 193 (1890).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1376 τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ἐπὶ ὑπερόγκου βλάβης ἡ πραγματογνωμοσύνη δὲν εἶναι τὸ μόνον καὶ ἀποκλειστικὸν μέσον ἀποδείξεως τῆς βλάβης, οὐδ' ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ Δικαστήριον, ἀφοῦ ταύτην ὀφείλει νὰ συνεκτιμήσῃ μετὰ τῶν ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων. Ἡ δὲ διάταξις τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἡ ὑποχρεοῦσα τὸν ἐνάγοντα πωλητὴν νὰ προσαγάγῃ μετὰ τῶν ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ ἔχουσιν πραγματογνωμόνων ἡτο συνέπεια τοῦ προϋπάρχοντος ἐν Ἑπτανήσῳ συστήματος τῆς προαποδείξεως, κατὰ τὰς σχετικὰς τῆς Ἰονίου Πολ. Δικονομίας διατάξεις, καταργηθεῖσων δὲ διὰ τῆς εἰς τὴν Ἑπτάνησον εἰσαγωγῆς τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τοῦ βασιλείου, τῶν περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τοῦ Ἰονίου Ἀστικοῦ Κώδικος, κατὰ τὰ ἄρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ περὶ ἀφομοιώσεως PN νόμου, κατηργήθη καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 1486 τοῦ Ἰονίου Κώδικος. 91 (1880).

Ἐὰν ὁ διάδικος ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ ἀξία τοῦ ἐπὶ ἐξωνήσει πωληθέντος κτήματος εἶναι διπλάσια τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ ὀρισθείσης ὡς τιμήματος, γεννᾶται, κατὰ τὸν Νόμον ΣΜΔ, τεκμήριον τῆς εἰκονικότητος τοῦ εἰρημένου συμβολαίου ὡς καλύπτοντος δάνειον ἐνυπόθηκον, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ διάδικος οὗτος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ προσαγάγῃ ἄλλην τινὰ ἀπόδειξιν τῆς εἰκονικότητος, ἀλλ' ὁ ἀντίδικός του τὴν ἀνταπόδειξιν τοῦ μνησθέντος τεκμηρίου. 156 (1874).

Ἐκ τοῦ ἄρθ. 1248 τοῦ Ἰονίου Κώδ., συνδυαζομένου πρὸς τὸ διὰ τῆς ΜΓ' πράξεως τοῦ Ζ' κοινοβουλίου τροποποιηθὲν ἄρθρον 1257 τοῦ αὐτοῦ Κώδ. προκύπτει, ὅτι αἱ εἰς τὸ τέλος ἢ εἰς τὸ περιθώριον ἢ ὅπισθεν δικογράφου τινός, μέλλαντος πάντοτε εἰς χεῖρας τοῦ πιστωτοῦ, ὑπάρχουσαι σημειώσεις πληρωμῆς, τότε μόνον ἀποδεικνύουσι πρὸς

ἀπολύτρωσιν τοῦ ὀφειλέτου, ὅταν ᾖ ἰδιόχειροι τοῦ πιστωτοῦ ἀ-
γραμμάτου δὲ τούτου ὄντος καὶ προκειμένου περὶ ποσότητος μερίζονος
τῶν ἐξ λιρῶν στερλινῶν, ἢ σύμβασις, δι' ἧς τὰ μέρη ἀνέθηκαν εἰς
τρίτον τινὰ τῆς ἐμπιστοσύνης των νὰ γράφῃ τὰς σημειώσεις, δεόν
νὰ ἀποδεικνύηται διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως. 166 (1880).

§ 5

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 37 τῆς Ἰονίου Δικον., ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν λήγει προ-
θεσμία τις, διατασσομένη εἴτε παρὰ τοῦ νόμου, εἴτε παρὰ τοῦ δικα-
στοῦ, δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τὸν ὑπολογισμὸν αὐτῆς. 38 (1870).

§ 6

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 2103 τοῦ Ἰον. Ἀστ. Κώδ. περὶ ἐξαμή-
νου παραγραφῆς τῶν ἀγωγῶν τῶν δικηγόρων κλ. οὐδόλως ἀντιβαίνει
εἰς τὰ ἄρθρα 240—241 τοῦ Δικαστικοῦ Ὁργανισμοῦ. 93 (1888).

§ 7

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 722 τῆς Ἰονίου Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ ἀποφάσεων
φύσει ἀνεκκλήτων ἢ τελεσιδίκων, ὁ ἡττηθεὶς καὶ οἱ δικαιოდόχοι του,
οἱ εὐρόντες νέα ἔγγραφα, ἅπερ πρότερον δὲν διακατεῖχον, δύνανται νὰ
αἰτήσωσι τὴν ἐκδόσιν ἄλλης ἀποφάσεως κατὰ τὰ ἐκ τῶν νέων τούτων
ἐγγράφων ἐξαγόμενα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ᾖ ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ ἔχων
συμφέρον νὰ προσαγάγῃ τὸ ἔγγραφον κατὰ τὴν δίκην ἐκείνην, διετέλει
πράγματι ἐν ἀγνοίᾳ περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ. 115 (1887).

§ 8

Ὁ νόμος PNB περὶ εἰδικεύσεως τῶν ἐγγραφῶν ἐν Ἐπτανήσῃ δὲν
ἔχει ἐφαρμογὴν, ὅτε εἶχε περατωθῇ ὀριστικῶς ἡ τῆς κατατάξεως δια-
δικασία πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου. 85 (1887).

Τὰ ἄρθρα 591—593 τῆς Ἰονίου Πολ. Δικ. προδήλως ἀφορῶσι τὴν
περίπτωσιν α') καθ' ἣν δὲν εἰσῆχθη εἰσέτι ἡ περὶ κυρίας ἀπαιτήσεως
ἀγωγή, β') καθ' ἣν εἰσαχθεῖσα διατελεῖ ἔτι ἐκκρεμῆς, οὐχὶ ὅμως καὶ
τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ μὲν περὶ τῆς ἀπαιτήσεως δίκη ἐπεραιώθη,
ἡ δὲ κατάσχεσις ἐνεργεῖται πρὸς ἐκτέλεσιν τελεσιδικίου περὶ τῆς κυ-
ρίας ἀπαιτήσεως ἀποφάσεως. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην δυνάμει

τῶν ἄρθρ. 627 καὶ 281 Ἰονίου Πολ. Δικ., δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἔγερσις τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς. 391 (1874).

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 1, 7 καὶ 9 τοῦ ΙΘ' Νόμου τοῦ 10ου Κοινοβουλίου, οἱ διακλητευθέντες προγενέστεροι τοῦ ἐπισπεύδοντος ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ καὶ μὴ δηλώσαντες τὰς ἀπαιτήσεις των καθίστανται ἑκπτώτοι τῶν δικαιωμάτων των καὶ θεωροῦνται ἐκπεπτωκότες τῆς ἔγγραφῆς των καὶ κατὰ συνέπειαν στεροῦνται τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλωσιν ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην τὰς γενομένας ἐκτελέσεις, ἐπίσης δὲ καὶ οἱ ἐκδοχεῖς τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν. 10 (1875).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τῆς 19 πράξεως τοῦ 10ου Κοινοβουλίου καὶ τὸ ἄρθρ. 657 καὶ ἐπ. τῆς Ἰον. Πολ. Δικ., ὁ ἐπισπεύδων τὴν ἐκτέλεσιν δανειστῆς δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ ταύτης καὶ καλέσῃ εἰς αὐτὴν ἢ μόνους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους πιστωτὰς τοῦ ὀφειλέτου, καθ' οὗ ἡ ἐκποίησις, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ἔχοντας μεταγενεστέραν ἔγγραφὴν. 89 (1880).

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 164, 165, 166, 264 καὶ ἐπ. καὶ 622 τῆς Ἰονίου Πολ. Δικ. σαφῶς ἐξάγεται, ὅτι ἡ Ἰόνιος Πολ. Δικ. καθιεροῖ οὐσιώδεις διακρίσεις μεταξὺ ἐνταλμάτων σφραγίσεως, ἐνεχυριάσεως καὶ μεσεγγυήσεως. Ἐπὶ μὲν τῶν δύο πρώτων ἐπέρχεται αὐτοδικαίως ἀκυρότης ἐν ἐλλείψει διαταγῆς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸν δανειστήν, ὅπως παραλάβῃ τὰ σφραγισθέντα ἢ ἐνεχυριασθέντα πράγματα (ἄρθρ. 272), ἐνῷ ἐπὶ μεσεγγυήσεως δὲν ἀπαγγέλλεται τοιαύτη ἀκυρότης καὶ ἐξ ἀναλογίας δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ. 46 (1880) 159 (1886).

Κατὰ τὴν Ἰόνιον Πολ. Δικ., προκειμένου περὶ μεσεγγυήσεως προσδιωρισμένων πραγμάτων πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως παρὰ τρίτῳ δὲν ἀπαγγέλλεται ἡ ἀκυρότης ἐν περιπτώσει παραλείψεως τῶν διατυπώσεων τῶν ἄρθρ. 270 καὶ 281. Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 54 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἡ ἀκυρότης τῶν δικαστικῶν πράξεων δὲν δύναται ν' ἀπαγγεῖθῃ ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῇ ὀρισμένων περιπτώσεων. 170 (1886).

Ἐν τῇ δικαστικῇ μεσεγγυήσει τὴν συναίνεσιν τῶν διαδίκων ἀντικαθιστᾷ ἡ ὀλέησις τοῦ δικαστοῦ, ὅστις, παρεμβάλλων τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ μεταξὺ τῶν διαφερομένων, διατάσσει τὴν εἰς χεῖρας τρίτου φύλαξιν τοῦ ἐπιδίκου ἀντικειμένου μέχρι περαιώσεως τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος, ἵνα μὴ τοῦτο ἀλλοιωθῇ τυχόν, παραβλαφθῇ ἢ ἀπαλλοτριωθῇ ὑπὸ τοῦ κατέχοντος αὐτὸ διαδίκου (Ἰόν. Κῶδ. 1802 καὶ 1808). ὥστε

τὸ μέτρον τοῦτο οὐσιωδῶς διαφέρει τῆς παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ ἢ τρίτῳ τινὶ κατασχέσεως τῆς κινήτης ἢ ἀκινήτου περιουσίας (Πολ. Δικ. 1025 καὶ 1034), τὰ ἐξασφαλιστικὰ δὲ μέτρα τῆς μεσεγγυήσεως καὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως ἡδύναντο ἀμφότερα νὰ συνυπάρξωσιν ἐν τῷ πρῶτῳ Ἰονίῳ Κράτει, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ διότι κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον Νόμον ἡ δικαστικὴ μεσεγγύησις τοῦ ἐπιδίκου δύναται νὰ διαταχθῇ οὐ μόνον ἀμφισβητουμένης τῆς κυριότητος, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς διακατοχῆς ἀκινήτου ἢ κινήτου, τοῦθ' ὅπερ δὲν προβλέπει ἡ Πολ. Δικονομία. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι ἡ εἰς τὸ πρῶτον Ἰόνιον Κράτος εἰσαγωγὴ τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν κατήργησε τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος.

203 (1881).

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 627, 270 καὶ ἐπ. τῆς Ἰονίου Πολ. Δικονομίας, δὲν ἔπεται, ὅτι πᾶσαι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων ἐκείνων ἐφαρμόζονται εἰς ἕκαστον εἶδος τῶν παρὰ τῷ Μονομελεῖ Πρωτοδικεῖν ἀσφαλιστικῶν καὶ ἐκτελεστικῶν πράξεων καὶ ἐκείναι δηλονότι, αἱ εἰδικῶς δι' ἐν μόνον εἶδος ὀριθεῖσαι ἐν τῷ ἄρθρ. 270 καὶ ἐπομ. Ἐκ δὲ τοῦ ἄρθρ. 272, ὡς ἐτροπολογήθη διὰ τῆς 14 πράξεως τοῦ Ἡ' Κοινοβουλίου, προκύπτει, ὅτι ἡ παραμέλησις τῶν ἐν ἄρθρ. 270 προθεσμιῶν καὶ τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς ἐκτελεστικῆς διαδικασίας μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐνεχυριάσεις καὶ τὰς σφραγίσεις ἐπιφέρει ἀκυρότητα αὐτῶν αὐτοδικαίως, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὰς μεσεγγυήσεις, διότι τοιοῦτόν τι δὲν διατάσσει ὁ νόμος, ὀρίζων μόνον περὶ τῶν οὗο πρώτων.

230 (1879).

Ναὶ μὲν τῆς πρὸς ἐκποίησιν ἀκινήτων διαδικασίας δεόν νὰ προηγηθῇ κοινοποίησις πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν (ἄρθρ. 641 Ἰονίου Πολ. Δικ.), ἀλλὰ κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 650 (τροπολογηθὲν ὑπὸ τῆς ΝΗ πράξεως τοῦ Ἡ' Κοινοβουλίου) 651, 620 καὶ 621 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, μὴ πληρώσαντος τοῦ ὀφειλέτου ἐντὸς τῆς αὐτόθι τασσομένης προθεσμίας τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ κατατεθεῖσαν ποσότητα τῆς ἀξίας τῶν πλειστηριασθέντων, τὸ δικαστήριον, κατ' αἴτησιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, διατάττει δι' ἐντάλματος τὴν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν κατακυρωθέντων κτημάτων ἐγκατάστασίν του, ἥτις ἐνεργεῖται διὰ κλητῆρος καὶ γενομένης ἀρνήσεως ὑπὸ τοῦ κατόχου, ὁ ἐπισπεύδων δύναται νὰ αἰτήσῃ τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ ἀπειθούντος καὶ τὴν πρὸς ἀναγκαστικὴν ἐγκατάστασιν εἰς τὴν διακατοχὴν τῶν κτημάτων διαταγὴν ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἢ εἰς τὴν

διακατοχὴν ἐγκατάστασις εἶναι ἀμετάκλητος καὶ ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν δύναται πλέον νὰ διαταραχθῇ παρ' οὐδενός, οὔτε λόγῳ προτιμῆσεως, οὔτε δι' αἰανδῆποτε ἄλλην αἰτίαν, ἐκ τούτων δὲ ἔπεται προδήλως, ὅτι ὁ ὀφειλέτης μόνον μέχρι τῆς εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπερθεματιστοῦ δύναται νὰ προσβάλῃ τὴν γενομένην ἀναγκαστικὴν πρὸς ἐκπολῆσιν διαδικασίαν, δι' αἰανδῆποτε ἔλλειψιν, καὶ διὰ τοῦτο προσκαλεῖται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κατοχὴν, τὸ δὲ δικαστήριον ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν ἀντιρρήσεών του.

10 (1875).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1852 ΙΘ' Νόμου τοῦ 10ου Ἰονίου Κοινοβουλίου περὶ διακλήσεως πιστωτῶν, ἡ κατοχὴ τοῦ κατακυρωθέντος τῷ δανειστῇ κτήματος, περιελθούσα αὐτῷ συνεπεία τῆς ὀρισμένης ὑπὸ τοῦ Νόμου τούτου διαδικασίας εἶναι ὀριστικὴ καὶ ὁ κάτοχος δὲν δύναται νὰ παρενοχληθῇ ὑφ' οἰουδῆποτε ἐκ τῶν διακλητευθέντων δανειστῶν, καίπερ καταταχθέντων εἰς βαθμὸν προηγούμενον, ἀποσβεσθέντων τῶν προνομίων καὶ τῶν ὑποθηκῶν τῶν ἄλλων δανειστῶν ἀπέναντι ἐκείνου, εἰς ὃν κατεκυρώθη τὸ κτῆμα. 22 (1877).

Ἡ φράσις τοῦ ἄρθρ. 1 ἐδ. α' τοῦ ΙΘ' Νόμου τοῦ 10ου Κοινοβουλίου τῶν Ἰονίων Νήσων περὶ διακλήσεως πιστωτῶν «ἐὰν ᾖναι γνωστοί», ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι μόνον, καθ' ἣν περίπτωσιν οἱ δανεισταὶ εἰσὶ γνωστοὶ εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα οὗτος ὑποχρεοῦται νὰ κοινοποιήσῃ εἰς αὐτοὺς προσωπικῶς τὸ διακλητήριο, δὲν ὑποχρεοῖ ὁμως αὐτὸν ὁ νόμος νὰ καταβάλῃ φροντίδας καὶ προσπάθειας πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ὑπάρξεως τειούτων ἀγνώστων δανειστῶν, διότι περὶ τούτου προνοεῖ ἄλλως τὸ ἐδ. 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

105 (1879).

Κατὰ τὴν ΙΘ' πρᾶξιν τοῦ 10ου Κοινοβουλίου, ἡ διάκλησις καὶ τὸ ἐμφανιστήριο ἀντικαθιστῶσι τὴν κατὰ τὴν ἰσχύουσαν Πολιτικὴν Δικονομίαν κατὰσχεσις καὶ ἀναγγελίαν.

251 (1884).

Οὔτε τὸ διακλητήριο, οὔτε τὸ ἐμφανιστήριο τῆς Ἰονίου Πολ. Δικονομίας μόνον δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς πιστωτάς τῆς ὑπὸ τοῦ PNB' Νόμου ὑποχρεώσεως πρὸς ἐγγραφὴν τῶν ἀγράφων ὑποθηκῶν ἢ προνομίων καὶ τῶν γενικῶν ὑποθηκῶν εἰς εἰδικὰ βιβλία ἐν ταῖς Ἰονίοις Νήσοις, κατὰ τὸν περὶ ὑποθηκῶν νόμον τῆς 11 Αὐγούστου 1836 τηρούμενον.

251 (1884).

Ὅταν ἡ ἐκτέλεσις ἐγκαταλείπηται, δυνάμει τοῦ περὶ διακλήσεων

Ἰονίου Νόμου (ἄρθρ. 7), ἀμφότεροι οἱ διάδικοι στεροῦνται τῆς ἐγγραφῆς ἢ τοῦ προνομίου των. Θεωρεῖται ὅμως ἀνακτῆσας τοῦτο ὁ πιστωτής, ἐὰν μετὰ ταῦτα καὶ ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ PNB' νόμου ἐγγράψῃ τὴν ὑπόθεσιν του ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν ὑποθηκῶν. 85 (1887).

Κατὰ τὸν Νόμον περὶ διακλήσεως τῶν πιστωτῶν, ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως (ἄρθρ. 1 ἐδ. 2 καὶ 3 τοῦ ΙΘ' Νόμου τοῦ 10ου Κοινοβουλίου) ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀνγλίκους, ἐὰν πρόκηται περὶ ἐκποιήσεως ἀκινήτων τοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος καὶ ὑπάρχῃ ὑπὲρ αὐτῶν νόμιμος ὑπόθεσις ἐγγεγραμμένη ἢ μὴ ἀλλὰ γνωστὴ, ἡ διακλήσις κοινοποιεῖται εἰς τὸν συνεπίτροπον ἢ συγκαθεμόνα, τοιοῦτου δὲ μὴ ὑπάρχοντος εἰς εἰδικὸν ἐπίτροπον, διοριζόμενον τῇ αἰτήσει τοῦ ποιοῦντος τὴν διάκλυσιν. 184 (1889).

Ὡς πρὸς τὸ μέτρον τῆς διὰ πλειστηριασμοῦ πληρωμῆς τῶν ἐξόδων δεόν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν αἱ τῆς νῦν ἰσχυροῦσης Πολ. Δικονομίας διατάξεις καὶ οὐχὶ αἱ τῆς Ἰονίου, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐδικάσθη ἡ κυρία ἀπαίτησις, διότι τὰ δικαστικὰ ἐξόδα εἶναι ὀφειλὴ χωριστὴ καὶ ἀνεξάρτητος τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, ἐξ ἄλλου νομίμου λόγου γεννηθεῖσα καὶ οὐχὶ παρακολούθημα ἐκείνης. 310 (1874).

Ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως, οὔτε τῆς Ἰονίου Πολ. Δικονομίας, οὔτε ἄλλου Ἰονίου Νόμου προκύπτει, ὅτι ὥριστα προθεσμία τῆς ἐφέσεως κατὰ κατακυρωτικῆς πράξεως, συνεπεῖα ἐκτελέσεως. 51 (1885).

Κατὰ τὴν Ἰόνιον Πολ. Δικον. (ἄρθρ. 655), πᾶσα ἐνστασις κατὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως προτείνεται ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν τοιχοκαλλήσεων. Μετὰ δὲ τὴν ἐγκατάστασιν ὁ ὑπερθεματιστὴς παρ' οὐδενὸς δύναται νὰ προσβληθῇ. 462 (1878).

ΚΑΚΟΔΙΚΙΑ

Περίληψις

- § 1. Περιπτώσεις τῆς κακοδικίας.
- § 2. Πρόσωπα, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζεται ἡ εἰδικὴ διαδικασία τῆς κακοδικίας.
- § 3. Ἀρμόδιον δικαστήριον.

§ 1

“Ὅπως δοθῇ ἄδεια πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς κακοδικίου, ἀπαιτεῖται νὰ ἀποδίδηται εἰς τὸν καθ’ οὗ ἡ ἀγωγή ἄρνησις ὑπηρεσίας, δόλος, ἀπάτη, μεγάλη βεβημία ἢ ἀσύγγνωστος παραδρομὴ (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 56 καὶ Ποιν. Δικ. 65). 217 (1872).

Ἡ βραδύτης τοῦ Προέδρου περὶ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως δὲν φέρει τὸν χαρακτήρα οὐδεμιᾶς τῶν ἐν ἄρθρῳ 56 Πολ. Δικ. προνοουμένων περιπτώσεων. 5 (1841).

Τότε μόνον γεννᾶται δικαίωμα πρὸς ἀγωγήν κακοδικίου κατὰ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, ὅταν οὗτος διαπράξῃ ἀδικίαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων δικαστικῶν (Πολ. Δικ. 56), οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν διοικητικοῦ καθήκοντος, ὅποιον τυγχάνει ὁ ὑπὸ τοῦ γραμματέως διορισμὸς ὑπογραμματέως. 83 (1885).

§ 2

Αἱ περὶ ἀγωγῆς κακοδικίας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ταχθεῖσαι μᾶλλον ὑπὲρ τῶν ἐν αὐταῖς ἀναφερομένων δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ προσδιορίζουσαι τὰ δικαστήρια, ἐνώπιον τῶν ὁποίων δύναται νὰ εἰσαχθῇ τοιαύτη ἀγωγή, εἰσὶν εἰδικαὶ καὶ ὥς τοιαῦται μὴ δυνάμεναι νὰ ἐπεκταθῶσι καὶ εἰς περιπτώσεις, μὴ ῥητῶς ὑπ’ αὐτῶν προνοουμένας, δεόν νὰ ἐρμηνευθῶσι στενῶς. Τούτου τεθέντος, αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, οὔσαι προγενέστεραι τῆς συστάσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μὴ ἀναφέρουσαι μεταξὺ τῶν εἰς ἀγωγήν κακοδικίου ὑποκειμένων δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ τὰ μέλη τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, μὴδὲ προσδιορίζουσαι τὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θέλουσιν ἐνάγεσθαι διὰ τοιαύτης ἀγωγῆς τὰ εἰρημένα μέλη, δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς αὐτά. 357 (1840).

Ἐὰν παρὰ τινι συμβολαιογράφῳ, ὑπὸ τὴν τοιαύτην ιδιότητά του, κατατεθῶσι πράγματα, οὗτος ὅμως εἴτε ἐκ δόλου, εἴτε ἐξ ἀσυγγνώστου ἀμελείας ἢ παραδρομῆς προξενήσῃ ζημίαν, ὁ ζημιωθείς δὲν δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγήν κατὰ τοῦ συμβολαιογράφου εἰμὴ συμμορφούμενος πρὸς τὰς διατυπώσεις τῆς ἀγωγῆς κακοδικίου (Πολ. Δικ. 56 καὶ Β. Διατ. 8 Ἰουλίου 1838). 64 (1867).

Ἡ κατὰ τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή, ἡ ἔχουσα βάσιν τὸ γεγονός, ὅτι ὁ κλητῆρ, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, ἐγένετο ὑπαίτιος ζημίας, εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν ὁ ζημιω-

θεις διάδικος παραλείψη τὴν ἐν τοῖς ἄρθρ. 56 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. δια-
 γραφομένην εἰδικὴν διαδικασίαν τῆς κακοδικίας· οὐδὲ δύναται νὰ πα-
 ραιτηθῇ ὁ δημόσιος ὑπάλληλος εἴτε ῥητῶς, εἴτε σιωπηρῶς τῆς διαδι-
 κασίας ταύτης, ἥτις ὠρίσθη χάριν τῆς ζήμοσις τάξεως. 23 (1871).

"Όταν αἱ ἀνακριτικαὶ ἢ αἱ δικαστικαὶ ἀρχαὶ δὲν διαφυλάξωσιν εἰς
 χεῖρας αὐτῶν τὸ κατασχεθὲν ἀλλὰ τὸ ἀποδώσωσιν, ἐκ δὲ τῆς ἀποδό-
 σεως ταύτης ζημιωθῇ ὁ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ δικαίωμα, δὲν εὐθύνεται τὸ
 Δημόσιον εἰς ἀποζημίωσιν ἀλλὰ χωρεῖ ἀγωγὴ κακοδικίου κατὰ τοῦ
 παραιτίου τῆς ζημίας ὑπαλλήλου, κατὰ τὰ ἄρθρ. 56 καὶ ἐπ. Πολ.
 Δικ., τὸ ἀπὸ 8 'Ιουλίου 1838 Β. Διατ. καὶ τὸν Ν. 15 § 1 Π. (5. 1)
 Βασ. (7. 5), 309 (1871).

Διὰ τὰς παραλείψεις τοῦ Προξένου, τὰς ἀναγομένας εἰς τὴν ἐκ-
 πλήρωσιν τῶν δικαστικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, τὸ Δημόσιον δὲν εὐθύ-
 νεται εἰς ἀποζημίωσιν ἀλλὰ χορηγεῖται μόνον ἡ ἀγωγὴ κακοδικίου
 κατὰ τοῦ ἀμελήσαντος δικαστικοῦ ὑπαλλήλου (Πολ. Δικόν. 56).
 372 (1879).

§ 3

'Αρμόδιον δικαστήριον διὰ τὰς κατὰ τῶν δικηγόρων ἀγωγὰς περὶ
 ἀποζημιώσεως, εἶναι τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅσον μικρόν καὶ ἂν ᾖ τὸ
 ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως (ἄρθρ. 58 Πολ. Δικ.). 172 (1847).

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΟΣ

Περίληψις.

- § 1. Περιπτώσεις τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος.
- § 2. Διαδικασία.

§ 1

"Όταν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἡ ἀρμοδιότης διαφόρων, μὴ ὑπαγο-
 μένων ἀλλήλοις δικαστηρίων ᾗναι ἀμφιβαλλομένη ἢ ἀμφισβητούμενη,
 π. χ. ἐὰν Ἐμποροδικεῖον καὶ Πρωτοδικεῖον ἐκηρύχθησαν ἀναρμόδια
 (Πολ. Δικ. 29), ὑπάρχει περίπτωσις κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος.
 26 (1835) 74 (1836) 187 καὶ 237 (1838) 407 καὶ 409 (1840)
 25 (1846) 96 (1849) 64 (1868) 292 (1887).

Οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ δικαστηρίων, δικαζόντων κατὰ δεύτερον βαθμὸν δικαιοδοσίας. 96 (1849).

Ἐπομένως, προκειμένου περὶ ἀποφάσεως Εἰρηνοδικείου, ἥτις ὑποκειται εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ Πρωτοδικείου ὡς Ἐφετείου, ὡς καὶ περὶ δύο ἀποφάσεων τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, διὰ τῆς πρώτης τοῦ ὁποιοῦ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἀρμόδιον, δὲν χωρεῖ κανονισμὸς ἀρμοδιότητος. 292 (1887).

Ἐπομένως, ἐὰν αἱ ἐνώπιον τῶν δύο διαφόρων δικαστηρίων εἰσαχθεῖσαι ἀγωγαὶ δὲν ἔχωσι τὴν αὐτὴν ἀλλὰ διάφορον βάσιν, περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, κατὰ νόμον, δὲν ὑπάρχει. 64 (1868).

Ἡ ἀντίφασις ἀποφάσεων, ἐκδοθεισῶν παρὰ δύο διαφόρων καὶ μὴ ὑπαγομένων ἀλλήλοις δικαστηρίων, κηρυχθέντων ἀμφοτέρων ἀναρμόδιων, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναίρεσεως ἀλλὰ λόγον κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος. 20 (1845).

Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ὡσάκεις τὸ ἐν τῶν δικαστηρίων, εἰς ὃ εἰσέχθη ἡ δίκη, ἐκηρύχθη ἀρμόδιον, τὸ δ' ἑτέρον ἀναρμόδιον. 220 (1867).

Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ὅταν ἡ διαφορὰ ἐξεδικάσθη τελεσιδικίως (ὀίῃτι π. χ. ἡ ἀγωγή, εἰσαχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ἀπερρίφθη δι' ἀποφάσεως τούτου ὡς ἀπαράδεκτος, λόγῳ ἀναρμοδιότητος) καὶ δὲν διατελῇ ἐκκρεμῆς παρὰ διαφοροῖς, μὴ ὑπαλλήλοις δικαστηρίοις. 108 (1879).

Ἐὰν τὸ Πρωτοδικεῖον ὡς Ἐμποροδικεῖον κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, εἴτα δὲ τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον, εἰσαχθείσης εἰς τοῦτο τῆς ὑποθέσεως κηρυχθῇ ἐπίσης ἀναρμόδιον, ὑπάρχει περίπτωσις πρὸς κανονισμόν τῆς ἀρμοδιότητος. 14 (1877).

Ὑπάρχει περίπτωσις πρὸς κανονισμόν τῆς ἀρμοδιότητος, ὅταν ἀφ' ἐνὸς τὸ Ἐμποροδικεῖον ἐκηρύχθη ἀναρμόδιον, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ Ἐφετεῖον, ὡς πολιτικὸν δικαστήριον, ἐθεώρησεν ἀναρμόδιον καὶ τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, εἰς ὃ εἰσέχθη ἡ αὐτὴ διαφορὰ. 310 (1879).

Ὡσαύτως χωρεῖ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος, ὡσάκεις τὸ τε Πρωτοδικεῖον καὶ τὸ Ἐμποροδικεῖον ἢ Εἰρηνοδικεῖον ἐκηρύχθησαν ἀναρμόδια λόγῳ ὕλης. 368 (1867).

Ὅταν διὰ διαφόρων ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου κηρυχθῇ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως τὸ τε Πρωτοδικεῖον καὶ τὸ Ἐμποροδικεῖον ἀναρμόδιον, ὑπάρ-

χει περίπτωσις κανονισμού ἀρμοδιότητος (Π. Δ. 29-31). 68 (1870).

Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ὅταν τὸ Ἐφετεῖον ἀπορρίψῃ τὴν ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ἀγωγὴν ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν, τοῦτου δ' ἔνεκα ἀπευθυνθῇ ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ὡς Ἐμποροδικῶν, οἵτινες εἰσέτι δὲν ἀπεφάναντο ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης (Πολ. Δικ. 29). 388 (1880).

Ἐὰν ἐκηρύχθῃ ἀναρμόδιον μὲν τὸ Πρωτοδικεῖον, ἀρμόδιον δὲ τὸ Ἐμποροδικεῖον, ἀλλὰ γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτέρου, τὸ Ἐφετεῖον, εἰς ὃ ἀμφότερα τὰ δικαστήρια ταῦτα ὑπάγονται, ἐκήρυξεν ἀναρμόδιον τὸ Ἐμποροδικεῖον, προφανῶς ὑπάρχει περίπτωσης κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος. 304 (1866) 103 (1873).

Δὲν ὑπάρχει περίπτωσης κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ἐὰν ἀγωγὴ τις ἀπορριφθῇ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσα, τὸ δὲ Ἐμποροδικεῖον, εἰς ὃ εἰσῆχθῃ αὕτη μετὰ ταῦτα, ἐπιλαβόμενον τῆς ὑποθέσεως διατάξῃ ἀποδείξεις, τὸ Ἐφετεῖον ὅμως, μεταρρυθμίσαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐμποροδικείου, ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν εἰς τὸ Ἐμποροδικεῖον, διότι ἡ ἀμφιβαλλομένη ἢ ἀμφισβητούμενη ἀρμοδιότης δὲν ἀφορᾷ ἀμφισβήτησιν δικαστηρίων μὴ ὑπαλλήλων, ὑποκειμένης τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου εἰς τὴν ἐπίκρισιν τοῦ Ἐφετείου καὶ μὴ ἀποτελούσης δεδικασμένον τῆς ἀποφάσεως ταύτης τοῦ Πρωτοδικείου, τῆς κατὰ τύπους ἀπορριψάσης τὴν ἀγωγὴν, δυναμένην ἐπομένως νὰ εἰσαχθῇ εἰς αὐτό. 147 (1887).

Ἐὰν τὸ Εἰρηνοδικεῖον ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν λόγῳ ἀναρμοδιότητος, εἰσαχθείσης δὲ ταύτης εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ συνεπεῖα ἐφέσεως εἰς τὸ Ἐφετεῖον, τοῦτο ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσαν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὑπάρχει περίπτωσης κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος. 229 (1886).

Δὲν ὀδεῖ ἀφορμὴν πρὸς ἄρσιν συγκρούσεως καὶ κανονισμόν ἀρμοδιότητος ἡ πρᾶξις τοῦ Εἰρηνοδίκου, δι' ἧς συντέμνει τὴν πρὸς συζήτησιν κλήσεως προθεσμίαν, διότι δι' αὐτῆς δὲν ἐπιλαμβάνεται τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως· οὐδὲ δεσμεύεται ἐκ τούτου νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἰδίαν ἀρμοδιότητα, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως. 126 (1877).

Ὑπάρχει περίπτωσης κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ἐὰν τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἀφ' ἐνὸς ἐπελήφθῃ τῆς ἐπὶ μοιχείᾳ κατηγορίας, εἰς ἣν παρεμπιπτόντως προτείνεται, ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἄκυρος, καὶ ἀνέβαλλε

ν' ἀποφανθῇ ἄχρις οὗ τὸ περὶ τοῦ γάμου ζήτημα λυθῇ παρὰ τοῦ πολιτικού δικαστηρίου, ἐφ' ἑτέρου δὲ τὸ αὐτὸ δικαστήριον, συνεπεῖα μεταγενεστέρως κλήσεως τοῦ Εἰσαγγελέως ἐπελήφθη τῆς αὐτῆς κατηγορίας καὶ θεωρήσαν ἑαυτὸ ἀρμόδιον νὰ ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος τοῦ κύρους τοῦ γάμου ἀπέρριψε τὴν σχετικὴν αἵτησιν τοῦ διαδίκου περὶ ἀναβολῆς τῆς δίκης. 131 (1878).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Δ., ὡςάκις περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμῆς εἰς τε τὰ τακτικὰ δικαστήρια καὶ εἰς τὴν Μικτὴν Ἐπιτροπὴν λαμβάνει χώραν κανονισμὸς ἀρμοδιότητος, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 3, ὁ Ἄρειος Πάγος ἐχρῖσκει τὴν ἄδειαν τῆς ἑνεκα τοῦ κανονισμοῦ κλητεύσεως. 70 (1836) 5 (1846) 152, 172 καὶ 252 (1859).

Δὲν ὑπάρχει περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, ὅταν τὸ ἕτερον δικαστήριον ἐξεδίκασε τὴν ἀγωγὴν ὀριστικῶς καὶ δὲν ὑπάρχῃ πλέον ἐκκρεμῆς παρ' αὐτῇ ἢ ἀγωγὴ αὕτη. 252 (1859).

Καταργηθέντος τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ὑπάρχει περίπτωσις, ὅπως προσδιορισθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Π. τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον. 272 (1887).

Καταργηθέντος προξενικοῦ τινος δικαστηρίου ὑπάρχει περίπτωσις κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος, κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄρθρ. 49 καὶ 487 Πολ. Δικονομίας. 142 (1888).

§ 2

Κατὰ τὸ 1 ἄρθρ. τοῦ ἀπὸ 2 Ὀκτωβρ. 1836 Β. Διατάγματος, τότε μόνον ὁ Ἄρειος Πάγος κανονίζει τὴν ἀρμοδιότητα, ὅταν περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων ὑπάρχῃ ἥδη ἐκκρεμῆς ἀγωγὴ, ἐνώπιον τῶν τε τακτικῶν δικαστηρίων καὶ τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ Διάταγμα λογίζεται ἐκκρεμῆς ἢ δίκη παρὰ τῇ Μικτῇ Ἐπιτροπῇ ἂν ᾗ παραδεδωχθῇ εἰς αὐτὴν τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς· ἐνώπιον δὲ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τοιαύτη εἰμὴ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 156). Ἡ δὲ πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν δὲν καθιστᾷ ἐκκρεμῇ τὴν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

228, 231—233 (1838) 312, 313 καὶ 321 (1839).

Ὁ Ἄρειος Πάγος κανονίζει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου καὶ ὡςάκις ὑπάρχῃ ἀποφατικὴ σύγκρουσις ἐπὶ ὑποθέσεώς τινος μεταξὺ δύο διαφόρων δικαστηρίων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 Πολ. Δικ., ἀλλὰ τὸ ἄρθρον

τούτο υποτίθουν, ὅτι τὸ περὶ ἀρμοδιότητος ζήτημα δὲν ἐδικάσθη πρό-
τερον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, προκειμένου περὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως
καθ' ἑτέρας ἀποφάσεως. 7 (1846).

Τὸ ἄρθρ. 29 Πολ. Δικ. υποθέτει, ὅτι τὸ περὶ ἀρμοδιότητος ζή-
τημα δὲν ἀπεφασίσθη πρότερον ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, συνεπεία αἰ-
τήσεως ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου.
"Ἄλλως ἢ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ αἰ-
τήσις ἀναιρέσεως, ἡ ἀφορῶσα τὴν ἀναρμοδιότητα τοῦ δικαστηρίου, κα-
θιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν μεταγενεστέρα ἀίτησιν περὶ κανονισμοῦ ἀρ-
μοδιότητος, δὲν ὑπάρχει δὲ ἀνάγκη νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου
Πάγου, κανονίζουσα ῥητῶς τὸ ἀρμόδιον διὰ τὴν ὑπόθεσιν δικαστήριον.
7 (1846).

Ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον ἐξαφανίσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἐμποροδικείου,
λόγῳ ἀναρμοδιότητος, ὁ δὲ Ἀρειος Πάγος, κανονίζων τὴν ἀρμοδιότητα
θεωρήσῃ ἀρμόδιον τὸ Ἐμποροδικεῖον, ὀφείλει εἰς τοῦτο νὰ παραπέμψῃ
τὴν ὑπόθεσιν καὶ οὐχὶ εἰς τὸ Ἐφετεῖον, διότι διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ
Ἐφετείου ἐξηφανίσθη ἅπαντα ἡ ἐνώπιον τῶν Ἐμποροδικῶν διαδικασία.
103 (1873).

Αἱ διατάξεις περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητός εἰσιν ἐφαρμοστέαι εἰς
ὅλα τὰ εἶδη τῶν δικαστηρίων, ὧν ἡ ἀρμοδιότης ὑπάγεται εἰς τὸν ἔλεγ-
χον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπομένως δὲν ἐξαιρεῖται καὶ τὸ Ἐλεγκτικὸν
συνέδριον. 274 (1962).

Γενομένης δεκτῆς τῆς περὶ κανονισμοῦ ἀρμοδιότητος αἰτήσεως προ-
ηγεῖται ταύτης ἡ ἄδεια τῆς κλητεύσεως τῶν διαδίκων. 74 (1836).

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἡ κανονίζουσα τὴν ἀρμοδιότητα
τοῦ δικαστηρίου ἀποτελεῖ δεδικασμένον καὶ καθιστᾷ ἀμετακλήτως
ἀρμόδιον τὸ πολιτικὸν ἢ τὸ ἐμπορικὸν δικαστήριον. 200 (1868).

ΚΑΤΑΚΥΡΩΣΙΣ ὁρ. ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΔΙΚΗΣ ὁρ. ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ.

ΚΑΤΑΡΕΙΣ ΔΙΚΗΣ ὁρ. ΑΓΩΓΗ.

ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ¹

Περίληψις.

- § 1. Ἀντικείμενον τῆς κατασχέσεως.
 § 2. Διατυπώσεις τῆς κατασχέσεως.
 § 3. Κατάσχεσις κινήτων,
 § 4. Κινητά, ἐξαιρούμενα τῆς κατασχέσεως.
 § 5. Κατάσχεσις καρπῶν ἀσυγκομιστῶν.
 § 6. Κατάσχεσις ἀκινήτων.
 § 7. Μεσεγγυοῦχος.
 § 8. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ κατασχόντος.
 § 9. Συνέπειαι τῆς κατασχέσεως.
 § 10. Κατάσχεσις ἐπὶ κατασχέσεως.
 § 11. Ἐξακολούθησις τῆς κατασχέσεως.
 § 12. Περιπτώσεις, καθ' ἃς χωρεῖ διεκδικητικὴ ἀνακοπή.
 § 13. Ἀρμοδιότης δικαστηρίου ἐπὶ τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς.
 § 14. Προδικασία τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς.
 § 15. Λόγοι διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς.
 § 16. Βάρος τῆς ἀποδείξεως.
 § 17. Συνέπειαι τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς ὡς πρὸς τὸν καθ' οὗ αὕτη δανειστήν.
 § 18. Ἀνακοπὴ κατ' ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως καὶ λόγοι ἀκυρότητος.
 § 19. Συνέπειαι τῆς ἀκυρώσεως τῆς κατασχέσεως.
 § 20. Κατάργησις τῆς κατασχέσεως.

§ 1

Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως οὐδὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 1025 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν καὶ τὰ ἐξ ὅρου ἡρτημένα, καὶ μηκέτι ἀπειλημμένα, ἀλλὰ μέλλοντα μόνον δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου του δύναται νὰ κατάσχη ὁ δανειστής, ἐνασκῶν τὰ τοῦ ὀφειλέτου δικαιώματα.

296 (1874).

§ 2

Δὲν δύναται διάφοροι πιστωταί, μὴ ἔχοντες δεσμὸν ὁμοδικίας νὰ ἐνεργήσωσι κατάσχεσιν διὰ μιᾶς ἐκθέσεως καὶ χωρὶς νὰ διακρίνηται τίνα πράγματα κατεσχέθησαν ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς καὶ τίνα ὑπὲρ τοῦ ἄλλου.

275 (1851).

Ἡ διὰ τῶν συνδ. ἄρθρ. 304 § 1 Πολ. Δικ. καὶ 109 τοῦ Ἐμπ.

¹ Ὅρ. καὶ λέξεις Ἐκτέλεσις, Κατάταξις καὶ Πλειστηριασμός.

Νόμου ἐξαίρεσις τῶν κανόνων τοῦ κοινοῦ δικαίου, τῶν περιοριζόντων τὸ ἀποδεικτικὸν μέσον τῶν μαρτύρων, καθ' ἣν ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἢ ἐμμέλτορος ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ, δὲν ἐφαρμόζεται ἐὰν ῥητὴ διάταξις τοῦ νόμου διατάσῃ τὴν ἐγγραφὸν ἀπόδειξιν. Οὕτω, κατάσχεσις ἐπὶ κινήτων, ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐνεργηθεῖσα, δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, διότι κατὰ τὰ ἄρθρα 11 καὶ 22 τοῦ περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμου τοῦ 1871 δεόν νὰ συντάσσῃται περὶ αὐτῆς ἐκθεσις. 29 (1889).

Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος, ἂν ἐκάστοτε ἡ περιγραφὴ τοῦ κατασχεθέντος πράγματος ἦναι ἀποκρῶσα, ἀνήκει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἣ δὲ περὶ τούτου κρίσις διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 283 (1868).

Δὲν ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 957 Πολ. Δικ. ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως ν' ἀναφέρῃται ῥητῶς ἐν αὐτῇ ἡ ἑκτασις τοῦ κατασχεθέντος ἀκινήτου, ἀρκεῖ δὲ νὰ ἐξάγῃται αὕτη ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐκθέσει περιγραφῆς τοῦ κτήματος. 327 (1866).

Ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως τῆς κατασχέσεως διὰ κακὴν περιγραφὴν τοῦ κτήματος, ὁ καταδιώκων δανειστής οὐδαμῶς εὐθύνεται εἰς ἀποζημιώσιν καὶ ἔτι ὀλιγώτερον εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ἀναλόγου μέρους ἐκ τοῦ καταβληθέντος τιμήματος, ὅπερ δικαιούται ὁ ἀγοραστής, κατὰ νόμον, ν' ἀπαιτήσῃ, ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως τῆς ὀρισθείσης διὰ τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως ἐκτάσεως, διότι ὁ καταδιώκων δανειστής, ἐνεργῶν ἐν ἐνόματι τοῦ ὀφειλέτου, δὲν εἶναι αὐτὸς πωλητής, οὔτε θέσιν πωλητοῦ ἐπέχει καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἀπόδοσιν τοῦ παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ καταβληθέντος ἀχρεωστήτως διὰ τὴν ἐλλείπουσαν ἑκτασιν τιμήματος εὐθύνεται μόνον ἕνεκα δόλου, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τὸ πταῖσμα τοῦ κλητῆρος ἢ τοῦ προσληφθέντος γεωμέτρου, οἵτινες, ὡς ὁ δανειστής, ἐνεργοῦσιν ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου. 121 (1870).

Τὸ ἄρθρ. 957 Πολ. Δικ. δὲν τάσσει ἄλλην ἐκτίμησιν, κανονίζουσαν τὰς πρὸς πλειστηριασμὸν ἀπαιτουμένας προσθεσμίας εἰμὴ τὴν παρὰ τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ δημαρχικοῦ παρέδρου, γενομένην ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος κτήματος. 104 (1855).

Οὐ μόνον οἱ δήμαρχοι καὶ οἱ δημαρχικοὶ πάρεδροι ἀλλὰ καὶ οἱ εἰδικοὶ πάρεδροι δύνανται νὰ ἐπιχειρῶσι πράξεις ἐκτιμήσεως (Πολ. Δικ. 957 καὶ ἐπ.), ὡς ἐξομοιούμενοι ὑπὸ τοῦ περὶ δήμεων νόμου τοῖς

λοιποῖς παρέδροις.

319 (1855)

Ἡ διάταξις, καθ' ἣν ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ γίνεται ἐν τῇ κατασχετηρίῳ ἐκθέσει, ὡς ἀφορῶσα μόνον τὴν οἰκονομίαν δαπανῶν, δὲν εἶναι οὐσιώδους· ὅθεν δύναται νὰ γίνῃ καὶ δι' ἄλλου ἐγγράφου, τηρουμένων πάντοτε τῶν περὶ τῆς κοινοποιήσεως τύπων καὶ προθεσμιῶν.

245 (1853).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ ἡ ἐγγραφή τῆς κατασχέσεως εἰς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν ἐπὶ ποιῇ ἀκυρότητος αὐτῆς· ἐπομένως, καίπερ μὴ γενομένης τῆς τοιαύτης ἐγγραφῆς, ἡ μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη εἶναι ἄκυρος, ὑπόκειται ὅμως εἰς εὐθύνην ἀποζημιώσεως οἱ ἐντεταλμένοι τὴν φροντίδα τῆς ἐγγραφῆς τῆς κατασχέσεως καὶ παραλείψαντες ταύτην.

241 (1854).

Ἡ παράλειψις τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 960 Πολ. Δικ. ἀναγεγραμμένης διατυπώσεως τῆς κοινοποιήσεως τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως τῷ ὑπαθηκοφύλακι καὶ τῆς ὑπὸ τούτου ἀναγραφῆς ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ ἐπὶ τούτῳ κρατουμένῳ βιβλίῳ δὲν ἐπάγεται ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως, ἀλλὰ μόνον ὁ κλητὴρ καὶ ὁ ὑποθηκοφύλαξ ὑπόκεινται εἰς ἀποζημιώσεις, ὡς ῥητῶς διατάσσεται ἐν ἄρθρῳ 960 § 2. Πολ. Δικ.

124 (1890).

Ἡ μὴ κοινοποιήσις τῆς ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως πρὸς τὸν ὀφειλέτην δὲν φέρει, ἀκυρότητα, ὅταν ἐκ τῶν πράξεων τοῦ ἐξάγῃται ἡ συναίνεσις τῆς ἐκποιήσεως τοῦ κτήματος.

26 (1846).

Ἡ βεβαίωσις τοῦ κλητῆρος ἐν τῇ κατασχετηρίῳ ἐκθέσει, ὅτι τὰ κατασχεθέντα ἀνήκουσιν ἢ εὐρίσκονται εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὀφειλέτου δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν περὶ τῆς κυριότητος καὶ κατοχῆς κατὰ τοῦ τρίτου ἀληθοῦς κυρίου.

247 (1878).

§ 3

Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει τὴν κατάσχεσιν κινητῶν τοῦ ὀφειλέτου πρὸ τῆς κατασχέσεως τῆς ἐνυποθήκου ἀκινήτου περιουσίας του· τὸ δὲ ἄρθρ. 954 § 2 ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὴν προγενεστέραν ἐκποίησιν τῶν ἐνυποθηκῶν ἀκινήτων καὶ εἰς τὴν ἐκποίησιν τῶν μὴ ὑποτεθέντων, ἂν τὸ ἐκπλειστηρίασμα τῶν ἐνυποθηκῶν δὲν ἐπαρκέσῃ.

254 (1886).

Δὲν ἀποκλείεται εἰς πάντα ἄλλον δανειστήν τὸ δικαίωμα νὰ κατάρχη τὸ ἐνέχυρον, ὡς πρᾶγμα εἰς τὸν κοινὸν ὀφειλέτην ἀνήκον, διαιουμένου μόνον τοῦ ἐνεχυρούχου δανειστοῦ νὰ ἐνασκήσῃ τὸ προνόμιόν του ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος.

340 (1880).

Ἡ παρὰ τοῦ ἐνεργούντος τὴν κατάσχεσιν κλητῆρος γενομένη κατὰ τὸ ἄρθρ. 887 Πολ. Δικ. ἐκτίμησις τῶν κατασχεθέντων κινητῶν πραγμάτων σκοπὸν ἔχει σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν κανονισμόν τῆς περαιτέρω περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας, ἰδίως δὲ τὴν ἀκριβεστέραν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρ. 891 καὶ 893 Πολ. Δικ., τὴν εἰρημένην δὲ ἐκτίμησιν ἐνεργεῖ αὐτὸς ὁ κλητῆρ, ἀνεξαρτήτως τῆς συμπράξεως τῶν διαδίκων· ἕνεκα δὲ τούτου δὲν εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀκολουθήσῃ ἐκτίμησιν τοῦ πράγματος, γενομένην τυχὸν πρότερον ὑπὸ τῶν διαδίκων. 359 (1853).

Ὁ γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικοῦ, εἰς ὃν παρεδόθησαν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 888 Πολ. Δικ., τὰ κατασχεθέντα ζῶα πρὸς φύλαξιν, εἶναι ὑπεύθυνος, ἐὰν παρέδωκε ταῦτα πρὸς ἄλλον φύλακα, εἰς ἀποζημίωσιν δι' ὅσα ζῶα ἔλλειψαν (Πολ. Δικ. 889). 220 (1857).

§ 4

Τὸ δικαίωμα τοῦ γεωργοῦ, ὅπως ζητῇ τὴν ἐκ τῆς κατασχέσεως τῆς κινητῆς αὐτοῦ περιουσίας ἐξαίρεσιν τῶν ἐν ἄρθρ. 885 § 7 ἀναφερομένων κτηνῶν εἶναι ὅλως ἀπόλυτον, μὴ ἐξαρτώμενον ἐξ οὐδενὸς ὅρου· ὥστε ὁ γεωργὸς δύναται νὰ ἐξασκῇ αὐτὸ εἴτε ἡ κατάσχεσις ἐνεργεῖται ἐπὶ ἐνὸς μόνου τῶν ἐξαιρετέων κτηνῶν, εἴτε αὕτη περιλαμβάνει καὶ ἄλλα πράγματα. 72 (1866).

Ἐπίσης ἐξαίρεται τῆς κατασχέσεως καὶ ἡ νέα δάμαλις καὶ ἡ ἡλικιωμένη δάμαλις, διότι ἡ λέξις δάμαλις ἐν τῷ ἄρθρ. 885 § 7 σημαίνει τὴν βοῦν, ἄνευ διακρίσεως ἡλικίας. 72 (1866).

§ 5

Κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 36 Βιβλ. 2, τίτλ. 1 τῶν Εἰσηγήσεων τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τῶν § § 12 καὶ 13 τῶν Βασιλ. Βιβλ. 16, τίτλ. 1 καὶ 4, ὁ μισθωτὴς ἀποκτᾷ τὴν κυριότητα τῶν καρπῶν τοῦ μισθωθέντος κτήματος, ὅταν εἰσκομίσῃ αὐτοὺς, ἐν ὅσῳ δὲ εἰσιν ἡρηγμένοι οἱ καρποὶ ἀκολουθοῦσι τὸ κτῆμα καὶ ὁ κύριος αὐτοῦ εἶναι καὶ κύριος τῶν καρπῶν· τὸ δὲ ἄρθρ. 915 Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἡ κατάσχεσις ἀσυγκομίστων καρπῶν γίνεται ἐντὸς ἐξ ἐβδομάδων πρὸ τῆς ὠριμάσεως αὐτῶν, δὲν ἀντίκειται εἰς τὰς διαληφθεῖσας διατάξεις τοῦ νόμου, ὅπως θεωρηθῶσιν ὡς καταργηθεῖσαι, ὡνάμει τοῦ ἁρθρου 1100 Πολ. Δικονομίας, ἀλλ' ἐπιτρέπει τὴν κατάσχεσιν τῶν καρπῶν ἰδίως, διότι μέλλουσι νὰ κατασταθῶσι κινητοὶ μετὰ τὴν ἐκκοπὴν καὶ συγ-

κομιδὴν των, ὅτι δὲ οἱ ἡρτημένοι καρποὶ εἶναι παρακολούθημα τοῦ κτήματος γίνεται προσέτι δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ ἀπὸ 21 'Ιουνίου 1837 περὶ διακρίσεως κτημάτων νόμου, ὅντος μεταγενεστέρου τῆς Πολ. Δικονομίας, ὥστε τῶν ἡρτημένων καρπῶν, ἀνηκόντων τῷ ἰδιοκτήτῃ τοῦ μεμισθωμένου κτήματος, εἰς ὃ ἡρτηνται, ὁ δανειστής τοῦ κυρίου τούτου δύναται νὰ κατὰσχη αὐτούς, ἡρτημένους ὄντας, κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, μάλιστα δὲ ὅταν ὁ δανειστής ἔχη ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος, διότι μόνον εἰς ἄλλα ἀκινήτα ἢ τὰ ἐνυπόθηκα δὲν δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ κατὰσχεσιν, ἐὰν πρῶτον δὲν ἐπιληφθῇ τῶν ἀκινήτων.

225 (1848).

§ 6

Τὸ ἄρθρ. 954 Π. Δ., ἐπιτρέπον τὴν κατὰσχεσιν τῶν ὡς ἀκινήτων λογιζομένων δικαίων, ἐννοεῖ τὰ ἐμπράγματα ἐκεῖνα δίκαια, οἷον ἐπι-καρπίαν, ἐμφύτευσιν, ἐπιφάνειαν, ὧν ἔχει ἡδὴ τὴν κατοχὴν ὁ ὀφειλέτης οὐχὶ δὲ καὶ τὰ δίκαια ἐκεῖνα, δι' ὧν προσδοκᾶται ἡ ἀπόκτησις ἀκινήτων, οἷα εἰσιν ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγή ἀκινήτου. 201 (1865).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1034, συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 919 Πολ. Δικ., πᾶς δανειστής δύναται νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τρίτῳ κατὰσχεσιν κινητῶν μόνονπραγμάτων, κατὰ δὲ τὸ αὐτὸ ἄρθρ. 1034, συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 956 Π. Δικ., ἡ κατὰσχεσις τῶν ἀκινήτων γίνεται, ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῇ ἀναφερομένων δύο ἐξαιρέσεων, μόνον παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, ἐπομένως κατὰσχεσις ἀκινήτων, κατεχομένων παρὰ τρίτων, γενομένη κατὰ τῶν τρίτων τούτων εἶναι ἄκυρος.

227 (1865).

Ἡ Πολ. Δικ. ἐν ἄρθρ. 954 § 1 ἐπιτάσσει τὴν δίξῃσιν τῆς κινήτης περιουσίας τῶν ἀνηλίκων πρὸ τῆς ἐνεργείας κατασχέσεως ἐπὶ ἀκινήτων αὐτῶν. Καὶ ἂν ὅμως ἡ κατὰσχεσις ἐπὶ ἀκινήτων γίνῃ χωρὶς νὰ ἐξετασθῇ, ἐὰν ὑπάρχωσι κινήτά, δὲν εἶναι ἄκυρος ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου καὶ μόνου, διότι καὶ ἂν μετὰ τὴν κατὰσχεσιν ἀποδειχθῇ, ὅτι δὲν ὑπῆρχον κινήτά ἡ κατὰσχεσις μένει ἔγκυρος.

165 (1863) 333 (1864).

Τὸ ἄρθρ. 954 Πολ. δίδει δικαίωμα εἰς τὸν δανειστὴν νὰ κατὰσχη καὶ ἐκποιήσῃ διὰ πλειστηριασμοῦ τὴν ἀκίνητον περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου, ἐπιλαμβανόμενος κατὰ βούλησιν ὅποιουδῆποτε ἀκινήτου. Τὸ δὲ ἄρθρ. 978 Πολ. Δικ. παρέχει μόνον τῷ ὀφειλέτῃ τὸ δικαίωμα νὰ

ὀρίξῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐὰν ᾖναι παρὼν, τὴν τάξιν τῆς πωλήσεως τῶν ἀκινήτων κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, ὅπερ οὐδόλως ἐπηρεάζει κατ' οὐσίαν τὸ συμφέρον τοῦ δανειστοῦ ὅπως ὀρίξῃ αὐτὸς τὴν κατασχετέαν καὶ ἐκποιυτέαν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου του.

256 (1863).

Ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής, κατὰ τὸ ἄρθρ. 954 § 2 τῆς Πολ. Δικ., ἀπαιτεῖται μὲν νὰ ἐπιλαμβάνηται πρῶτον τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων, ἀλλ' ἡ σαφὴς ἔννοια τοῦ νόμου ἀφορᾷ τὰ δοθέντα εἰς ὑπόθηκην καὶ ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην κτήματα, οὐχὶ δὲ τὰ μὴ ἀνήκοντα εἰς αὐτόν, καίπερ δοθέντα εἰς ὑπόθηκην, διότι ἡ κατάσχεσις καὶ ἡ ἐκποίησις αὐτῶν θὰ ᾔτο ματαία

192 (1851).

Ὁ πιστωτὴς δὲν ὀφείλει νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐνέργειαν ἐτέρας κατασχέσεως ἐπὶ τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου ἄχρις οὗ περαιωθῇ ἡ ἐπὶ ἀσυγκομιστῶν καρπῶν ἐνεργηθεῖσα ἐτέρα προηγουμένη κατάσχεσις, διότι τὰ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου κινητὰ τε καὶ ἀκίνητα, παρόντα καὶ μέλλοντα ἀποτελοῦσι τὴν κοινὴν τῶν πιστωτῶν αὐτοῦ ἀσφάλειαν καὶ ὑπὸ τὴν πραγματικὴν ταύτην ἐγγύησιν ὁ ὑποχρεωθείς ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του.

206 (1874).

§ 7

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 961 καὶ 962 Πολ. Δικ., μεσεγγυοῦχος τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων, ἐὰν δὲν διορισθῇ ἄλλος, μένει ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ μισθωτής, ὅστις ὀφείλει νὰ φυλάττῃ τοὺς καρποὺς ἢ τὰ μισθώματα, ἵνα παραδώσῃ αὐτὰ εἰς τὸν ὑπάλληλον τοῦ πλειστηριασμοῦ· ὅθεν, μὴ ἀποδίδων ὁ μισθωτής τῆς κατασχεθείσης οἰκίας τὰ μισθώματα πρὸς τὸν ἐκμισθωτήν, δὲν ποιεῖ ὑπέρθεσιν καὶ δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν τόκων, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ κατάσχεσις.

81 (1889).

§ 8

Ὁ κατασχὼν δανειστής δὲν δύναται νὰ προβάλλῃ, οὐδὲ νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος πλείοτερα δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου του· οὐδὲ δύναται δι' ἄλλων μέσων νὰ ἀποδείξῃ τὰ ἐπὶ τοῦ πράγματος δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου του ἢ ὅπως καὶ αὐτός· πρᾶξιν δὲ τοῦ ὀφειλέτου του, γενομένην πρὶν ἢ αὐτὸς γίνῃ δανειστής, δὲν δύναται νὰ τὴν προσβάλλῃ ὡς ἐπὶ βλάβῃ του γενομένην, διότι ὅτε ἐγένετο αὕτη οὐδὲν

οὗτος κατὰ τοῦ κύρους αὐτῆς εἶχεν ἀποκτήσει δικαίωμα. Ν.1. Πρ. Ν. 10 πρ. καὶ § 2—4 Π. (42. 8) Βασ. Ν. 1 καὶ 10 (9. 8). 53 (1881).

Ὁ κατασχών δυνάμει ἐρήμην ἀποφάσεως, καθ' ἧς ἐγένετο ἀνακοπὴ καὶ ἐπομένως ἀνεπιδέκτου ἐκτελέσεως, ὀφείλει ν' ἀνορθώσῃ τὴν προσγενομένην τῷ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις ζημίαν. 123 (1882).

§ 9

Ἡ κατάσχεσις ἀκινήτων, ὡς γίνεται ὀφλόν ἐκ τῶν ἄρθρ. 961 καὶ 964 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδεμίαν ἐπιφέρει μεταβολὴν εἰς τὴν δικαιοχρῆσιν τοῦ κτήματος, ἀλλ' αὕτη μένει εἰς τὸν ὀφειλέτην καὶ διατηρεῖ αὐτὴν ὡς καὶ τὴν κυριότητα μέχρι τῆς δικαστικῆς τοῦ κτήματος ἀπαλλοτριώσεως, οὔτε διατάσσεται τις εἰς τὴν νομὴν διὰ τῆς κατασχέσεως. 111 (1847).

Ἀφ' ἧς ὁ ὀφειλέτης μάθῃ νομίμως τὴν γενομένην κατάσχεσιν, πᾶσα ἀπαλλοτριώσις τοῦ κατασχεθέντος εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος καὶ μὴ οὖσα, χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται νὰ ἀπαγγελλῇ ἡ ἀκυρότης παρὰ τοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 963). 104 (1881).

Ἡ πώλησις κατασχεθέντος πράγματος εἶναι ἄκυρος, ὁ δὲ κατασχών ἔχει κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ τῶν κατεσχημένων ἀγωγὴν διεκδικητικὴν οὐχὶ δὲ ἀποζημιώσεως (εἰμὴ κατὰ τοῦ πωλητοῦ), ἐκτός ἂν ὁ ἀγοραστὴς ἐτύγχανεν ἐν γνώσει τῆς κατασχέσεως, ὅποτε, ἔνεκα τῆς κακῆς αὐτοῦ πίστεως, ἐνέχεται εἰς ἀποζημιώσιν. 45 (1858).

Ἡ ἀκυρότης τῆς ἀπαλλοτριώσεως κατεσχημένου ἀκινήτου διατάσσεται πρὸς τὸ συμφέρον τῶν δανειστῶν τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις, οἷτινες πρόκειται νὰ πληρωθῶσιν ἐκ τοῦ ὑπεγγύου αὐτοῖς πράγματος, ἐπομένως ὅταν οὗτοι συναινῶσιν εἰς τὴν ἐκουσίαν ἀπαλλοτριώσιν τοῦτου ἐκλείπει ὁ λόγος τῆς ἀκυρότητος. 251 (1853).

Τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐκποιήσεως κατασχεθέντος πράγματος δύναται νὰ ἐπικαλεσθῶσι μόνον ἐκεῖνοι, ὧν τὰ δικαιώματα διὰ τῆς παρανόμου ἐκποιήσεως παραβιάζονται, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ πωλητὴς κατὰ τοῦ ἀγνοοῦντος τὴν ὑπαρξίν τῆς κατασχέσεως ἀγοραστοῦ. 72 (1858).

Κατὰ τὸν νόμον, ἐπιζήμιοι μόνον διαθέσεις τοῦ κατασχεθέντος πράγματος ἀπαγορεύονται τῷ ὀφειλέτῃ· ὅθεν οὐχὶ πᾶσα ἀδιακρίτως διάθεσις δύναται νὰ προσβληθῇ ὡς ἄκυρος παρὰ τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνη, ἥτις τυγχάνει ἐπιζήμια. 232 (1862).

Τὸ ἄρθρ. 963 Πολ. Δικ. ἀπαγορεύον τὴν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἀπαλλοτριώσιν τοῦ κατασχεθέντος πράγματος ἐννοεῖ προδήλως ὡς τοιοῦτον, οὐ μόνον τὸ κατασχεθὲν ἀκίνητον κτῆμα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ μετὰ τὴν κατάσχεσιν συλλεχθέντας καρπούς. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ὅπως χωρήσῃ ἡ ἀκυρότης αὕτη, ἂν ὁ ἀγοραστής τοῦ κατασχεθέντος πράγματος ἡγνῶει τὴν κατάσχεσιν καὶ καλῇ τῇ πίστει ἡγόρασεν αὐτό, διότι ἡ ἀκυρότης χωρεῖ αὐτοδικαίως μετὰ τὴν πρὸς τὸν ὀφειλέτην κοινοποίησιν τῆς κατασχέσεως. 362 (1867).

Τὸ ἄρθρ. 963, καθ' ὃ ὁ ὀφειλέτης στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθέρας διαθέσεως τοῦ κατασχεθέντος ἀπὸ τῆς δηλοποιήσεως τῆς κατασχέσεως, ὑποτίθεται, ὅτι ἡ κατάσχεσις ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη· δὲν ὑπάρχει ὁμως τοιαύτη μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς κατασχέσεως ὑπὸ τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὴν δανειστοῦ. 356 (1864).

Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῶν ἄλλων δανειστῶν δὲν δύναται ὁ κατασχὼν δανειστής νὰ παραιτηθῇ τῆς κατασχέσεως, ἅτε ἕκτοτε λαμβάνων γινώσιν τοῦ ὅτι καὶ ἕτεροι δανεισταὶ ἀπαιτοῦσι νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸ ἐκπλειστηρίασμα. 356 (1864).

Ὑποθήκη, ἐγγραφεῖσα μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τῆς κατασχέσεως εἶναι ἄκυρος. 265 (1857).

Δυνάμει τοῦ νόμου ἡ δικαστικῆς ἀποφάσεως δύνανται νὰ ἐγγραφῶσι καὶ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς κατασχέσεως ὑποθήκαι μέχρι τῆς κατατάξεως, διότι αὗται δὲν ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ ὀφειλέτου, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 959 τῆς Π. Δ., ὁ ὀφειλέτης στερεῖται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως τοῦ δικαιώματος τῆς διαθέσεως τοῦ κτήματος. 140 (1849) 241 (1854) 122 (1890).

Δύναται νὰ ἐγγραφῇ ὑποθήκη καὶ μετὰ τὴν κατάσχεσιν, ὅταν τὸ πρὸς ὑποθήκην δικαίωμα ᾗναι προκεκτημένον, μὴ ἀπορρέον ἐκ τῆς μετὰ τὴν κατάσχεσιν ἀνισχύρου βουλήσεως τοῦ ὀφειλέτου. 334 (1887).

§ 10

Κατασχεθέντος ποσοστοῦ μέρους κτήματός τινος, δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ κατάσχεσις ἐπὶ τοῦ ὅλου ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὑπολοίπου, διότι τὸ ὅλον ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν μερῶν αὐτοῦ (N. 78 Π. 50. 16 N. 118 Π. 50. 17 καὶ Βασ. 69 (2. 2.)). Τὴν δ' ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως δύναται νὰ προτείνῃ πᾶς ὡπασδήποτε ἐνδιφερόμενος. 301 (1878).

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν ἐκτέλεσιν δανειστοῦ ἐπιχειρουμένη κατάσχεσις τοῦ ἤδη ὑπ' αὐτοῦ κατασχεθέντος ἀναγκαστικῶς κτήματος, ἢ μᾶλλον ἢ ἐκ δευτέρου ἐπαναλαμβανομένη κατάσχεσις τοῦ αὐτοῦ κτήματος δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἐπαναληφθεῖσαν, διότι ἡ διάταξις τῶν ἀρθρ. 908 καὶ 984 Π. Δ. ἀφορᾷ τὴν παρ' ἄλλων δανειστῶν ἐπιχειρουμένην κατάσχεσιν τοῦ ἤδη κατασχεθέντος κτήματος. 513 (1852).

Τὸ ἀρθρ. 1036 Πολ. Δικ. ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως ἀκινήτων παραπέμπει ῥητῶς εἰς τὸ ἀρθρ. 984' κατὰ τοῦτο δὲ εἰς τὴν κατάσχεσιν κατασχεθέντων ἤδη ἀκινήτων ἐφαρμόζεται ἡ τοῦ ἀρθρ. 908 διάταξις, ἥτις ἀπαγορεύει τὴν κατάσχεσιν μεσεγγυημένων ἤδη πραγμάτων, ἄρα ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἰσχύει οὐχὶ μόνον ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως. 315 (1863).

Ὑφισταμένης συντηρητικῆς κατασχέσεως παρὰ τρίτῳ δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἀναγκαστικὴ κατάσχεσις πρὸς εἰσπραξιν τοῦ συντηρητικῶς κατασχεθέντος ποσοῦ (Πολ. Δικ. 1037—1039, 917 καὶ 927). 242 (1879).

§ 11

Ἡ γενομένη κατάσχεσις ἐπὶ κοινοῦ κτήματος παρὰ συγκυρίου, ἐπισπεύδοντος τὴν δικαστικὴν διανομὴν αὐτοῦ, δὲν ἔχει χαρακτῆρα ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως καὶ ἐπομένως ἀναβληθέντος δι' οἰονδήποτε λόγον τοῦ πρὸς δικαστικὴν διανομὴν τοῦ κοινοῦ κτήματος ἐπισπευδομένου πλειστηριασμοῦ, οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ δὲν δύνανται νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἐνεργηθεῖσαν κατάσχεσιν, ἀλλ' ὀφείλουσι νὰ ἐπιχειρήσωσι νέαν. 163 (1870).

Ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 867 § 2 Π. Δ. ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ ἀρχομένης ἐκτελέσεως μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ ἐκτελεστοῦ δικογράφου, οὐχὶ δὲ ἐπὶ ἐξακολουθήσεως τῆς ἀρξάμενης ἤδη ἐκτελέσεως, ἐφ' ὅσον ἡ ἐξακολούθησις ἡμποδίσθη ἔνεκά τινος παρεμπόμποντος. 178 (1882).

§ 12

Ὁ διεκδικῶν τρίτος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς ἐνστάσεις τοῦ ὀφειλέτου, τότε μόνον ἔχει ἴδιον δικαίωμα ν' ἀντιτείνῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς του κατὰ τῆς παρὰ τοῦ δανειστοῦ ἐπιχειρηθείσης ἐκποιητικῆς διαδικασίας, ὅταν ἡ ἀγωγή αὕτη κριθῇ βάσιμος ἢ ὅταν, ἐκκρεμοῦς εἰσέτι ταύτης οὔσης, ἔχῃ ὁ διεκδικῶν τὴν κα-

τοχὴν τοῦ κτήματος ἢ θεωρεῖται ἡ ἀγωγή του ὡς συνεπιφέρουσα διαρκῶς τὴν ἀναστολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀρθῇ ἡ (ἐπιτραπεῖσα) ἀναστολὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ περιέλθῃ ἡ κατοχὴ τοῦ πράγματος εἰς τὸν ὑπερθεματιστήν. 133 καὶ 134 (1871).

Μόνον ὁ ἀποκτήσας ἤδη πραγματικὸν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ πράγματος δύναται νὰ προσβάλλῃ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ιδιοκτήτου τὴν παρὰ τρίτου κατὰ τρίτου γενομένην κατάσχεσιν. 57 (1874).

Πᾶς τρίτος, οὗτινος παρανόμως κατὰσχεται ἡ ιδιοκτησία διὰ ξένον χρέος, δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ αὐτήν (Πολ. Δικ. 911)· εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ὁ κατασχὼν κατέχῃ ἢ μὴ τὰ διεκδικούμενα ἢ ταῦτα εὐρίσκωνται παρ' ἄλλω. 51 (1846).

Ὡς προκύπτει ἀδιστάκτως ἐκ τῶν ἄρθρ. 1037 καὶ 907 — 911 Πολ. Δικ., τὸ μέσον τῆς ἀνακοπῆς δὲν περιορίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἀλλ' ἐπιτρέπεται καὶ κατὰ τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως εἰς τὸν τρίτον, τὸν ἀξιοῦντα δικαιώματι κυριότητος ἐπὶ τῶν συντηρητικῶς κατασχεθέντων πραγμάτων. 51 (1846).

Ἐὰν γίνῃ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ ὑπὸ τῆς συζύγου, καίπερ ζῶντος τοῦ συζύγου τῆς, ἀποβίωσῃ ὅμως οὗτος πρὸ τῆς συζήτησεως τῆς ὑποθέσεως, ἡ τοιαύτη ἀνακοπὴ δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἀλλὰ δύναται ἡ σύζυγος νὰ συμπληρώσῃ αὐτὴν κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν καὶ νὰ διεκδικήσῃ τὰ ἤδη ἀνήκοντα αὐτῇ προικῶα (Πολ. Δικ. 158). 356 (1878).

Ἐκτός τοῦ δικαιώματος, ὅπερ καθιεροῖ τὸ ἄρθρ. 911 Πολ. Δικ. ὑπὲρ παντός τρίτου, ἀντιποιοιμένου ὡς ἴδια τὰ κατασχεθέντα, ἔχει οὗτος καὶ τὸ χορηγούμενον αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 235 Π. Δ. δικαίωμα ν' ἀνακόψῃ ἀπλῶς τὴν κατάσχεσιν ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην δικαστικὴν ἢ ἐξώδικον πράξιν, βλάπτουσαν τὰ δικαιώματα αὐτοῦ. 201 (1865).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 89, 235—237 καὶ 911 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ὁ τρίτος δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὰ κατασχεθέντα καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν. 58 (1846).

§ 13

Ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Πρωτοδικείου οὐχὶ δὲ τοῦ Ἐμποροδικείου, διότι δι' αὐτῆς δὲν πρόκειται νὰ λάθῃ χώραν ἐξέτασις ἐμπορικῶν ζητημάτων ἀλλ' ἀπλῶς νὰ ἐξευρεθῇ

τὸ τῆς κυριότητος δικαίωμα τοῦ διεκδικουόντος. 381 (1866).

Τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Δικαστηρίου εἰς ὃ δέον νὰ εἰσαχθῇ ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ κατεσχλημένων κινήτων κανονίζει ἡ ἀξία αὐτῶν. Πλείονων δὲ ὄντων τῶν κατασχόντων δανειστῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀρμοδιότητος ἡ ὀλικὴ ἀξία τῶν κατασχεθέντων καὶ οὐχὶ τὸ ἀναλογοῦν ἐκάστῳ τῶν κατασχόντων. 28 (1877).

Πρὸς εὐρεσιν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου λόγῳ ποσοῦ ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἄρθρ. 911 Πολ. Δικ. δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν οὐχὶ ἡ τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ ἀπαίτησις ἀλλὰ τὸ διὰ τῆς ἀνακοπῆς διεκδικούμενον πρᾶγμα καὶ ἡ ἔνεκα τῆς κατασχέσεως αὐτοῦ ζητούμενη τυχὸν ἀποζημίωσις. 80 (1863).

Ἐν τῇ περιπτώσει, καθ' ἣν ζητεῖ τις διὰ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς ν' ἀναγνωρισθῇ κύριος τῶν κατασχεθέντων, ζητεῖ δὲ συνάμα ἀποζημίωσιν, πρὸς κανονισμόν τῆς ἀρμοδιότητος (ἂν δηλ. ᾖ τοῦ Εἰρηνοδικοῦ ἢ τοῦ Πρωτοδικικοῦ), δέον νὰ συνυπολογισθῇ ἡ τε ἀξία τῶν κατασχεθέντων καὶ ἡ ἀξία τῶν καρπῶν, ἡ λόγῳ ἀποζημιώσεως αἰτουμένη, διότι ἡ περὶ τῶν καρπῶν αἴτησις δὲν ἀποτελεῖ ἀγωγὴν διαφοροῦ φύσεως ἀλλ' εἶναι παρακολούθημα καὶ παρεπόμενον τῆς κυρίας ἀγωγῆς. 220 (1870).

§ 14

Ἡ μετὰ διεκδικήσεως συνεχομένη ἀνακοπὴ τρίτων, διεκδικούντων ἀκίνητα ἐκ τῶν κατασχεθέντων, κοινοποιεῖται εἰς τε τὸν μεσεγγυοῦχον ἢ φύλακα τῶν κατασχεθέντων, εἰς τὸν καταδιώκοντα δανειστὴν καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἀλλ' ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγὴ τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων καὶ ἐπομένως ἡ ἔφεσις ἀπευθύνεται κατὰ τε τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀπλὴ κοινοποίησις αὐτῆς (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 985, 911 καὶ 744). 267 (1867).

Ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ, ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου, δέον νὰ κοινοποιῇται πρὸς τε τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστὴν καὶ πρὸς τὸν ὀφειλέτην (Πολ. Δικ. 911), ὡς προσβάλλουσα καὶ τούτου τὰ δικαιώματα, καθισταμένου ὡς ἐκ τούτου κυρίου διαδίκου.

83 (1845) 259 (1854) 265 (1865) 265 (1872) 154 (1890).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 911 Πολ. Δικ. ἐφαρμόζεται καὶ κατὰ τὰς διοικητικὰς ἐκτελέσεις, μὴ περιεχόντων ἐξαίρεσιν τινὰ τῶν περὶ κα-

θυσπερούντων νόμων.

429 (1865).

Ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ, ἀπευθυνομένη καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν δὲν ἐκοινοποιήθῃ πρὸς αὐτόν, ἀφοῦ οὗτος, παραστὰς εἰς τὴν δίκην, δὲν ἐπρότεινε τὴν μὴ κοινοποιήσιν τῆς ἀνακοπῆς πρὸς αὐτόν.

90 (1858).

Ὅταν τις ἀνακόπῃ κατάσχεσιν ἀκινήτου, ἰσχυριζόμενος, ὅτι τυγχάνει κύριος καὶ ἀτόχος τοῦ κατασχεθέντος (δηλ. μὴ διεκδικῶν ὡς ἔχων ἀπλῶς τὴν κατοχὴν) ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ ἄρθρ. 911 Πολ. Δικ., ἥτοι νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ τῷ τε κατασχόντι καὶ τῷ ὀφειλέτῃ.

223 (1866).

Ὅσάκις ἡ ἀνακοπὴ δὲν εἶναι διεκδικητικὴ, διότι ἀπλῶς πρόκειται περὶ νομῆς τῶν κατασχεθέντων, δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου νὰ κοινοποιήθῃ καὶ τῷ ὀφειλέτῃ.

247 (1878).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 911 Πολ. Δικ., καθ' ἣν δέον νὰ κοινοποιῇται καὶ τῷ ὀφειλέτῃ ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ, εἶναι οὐσιώδης, διότι καὶ τὸ συμφέρον τοῦ ὀφειλέτου καὶ τὸ τοῦ δανειστοῦ ἀφορᾷ ἐπομένως δύναται νὰ ζητηθῇ ἐπὶ τῇ παραβάσει τῆς διατάξεως ταύτης ἡ ἀκυρότης τῆς διαδικασίας ὑπὸ τε τοῦ δανειστοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου.

83 (1845) 138 (1848).

Ἐὰν τὴν διεκδικητικὴν ἀνακοπὴν ἐνασκῇ ὁ ὀφειλέτης, ὡς διαχειριστὴς τῆς προικῆς περιουσίας τῆς συζύγου του, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ πρὸς ἑαυτὸν κοινοποίησις τῆς ἀνακοπῆς.

336 (1864).

Ἡ μετὰ διεκδικήσεως συνεχομένη ἀνακοπὴ κοινοποιεῖται μόνον εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον ἢ τὸν φύλακα (Πολ. Δικ. 911), τοῦτο ὅμως οὐχὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας, ἀλλὰ μόνον πρὸς πληροφορίαν τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἵνα μὴ προῖθῃ εἰς τὸν πλειστηριασμὸν τοῦ κατασχεθέντος πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἀνακοπῆς.

24 (1874).

Ὅταν ἡ ἀνακοπὴ τοῦ διεκδικουῦντος τὰ κατασχεθέντα τρίτου ἀπευθύνεται, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 911 Π. Δ., κατὰ τε τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ κατασχόντος, οὗτος ἔχει συμφέρον νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν δίκην, καὶ ἂν μετὰ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἐπληρώθῃ τὸ ποσόν, δι' ὃ ἐνήργησε τὴν κατάσχεσιν, ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἐτέρου κτήματος τοῦ ὀφειλέτου, διότι εὐθύνεται ἕνεκα τῶν συνεπειῶν τῆς ἀκυρώσεως τῆς κατασχέσεως, ὥστε ἔχει ἄμεσον συμφέρον πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς.

305 (1863).

Ἡ ἔφεσις τοῦ τρίτου, τοῦ διὰ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς διεκδικοῦντος τὰ κατασχεθέντα, θεὸν ν' ἀπευθύνηται καὶ νὰ κοινοποιηθῇ οὐ μόνον κατὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου (Πολ. Δικ. 911), διότι ὁ ὀφειλέτης, συμπεριληφθεὶς εἰς τὴν πρωτόδικον δίκην, θεωρεῖται διὰδίκος. 138 (1848) 47 (1855) 192 καὶ 202 (1863) 267 (1867) 81 (1870) 106 (1272) 237 (1877) 38 (1879) 129 (1880) 154 (1890).

Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν ἀναίρεσεως τοῦ διεκδικοῦντος τὰ κατασχεθέντα.

192 καὶ 202 (1863) 237 (1877) 38 (1879) 129 (1880).

Ἡ ἀκυρότης, ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ δὲν ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, δὲν θεραπεύεται ἐκ τοῦ ὅτι ἀπηρ-
θύνθη ἡ κατὰ τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἔφεσις καὶ κατ' αὐτοῦ, διότι ὁ ἐνάγων ὀφείλει εὐθὺς κατὰ τὸν πρῶτον τῆς δικαιοδοσίας βαθμὸν ν' ἀπευθύνῃ τὰς αἰτήσεις του κατὰ τῶν ἀλλοτῶν αὐτοῦ ἀντιδίκων.

259 (1854).

Ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς, δικασθεὶς ἐρήμην ἐν τῇ περὶ διεκδικήσεως τῶν κατασχεθέντων δίκῃ, δὲν ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ, πρὸς τὸν ὀφειλέτην, διότι εἰς ἀντιδικίαν μετὰ τούτου διατελεῖ ὁ ἐνασκήσας τὴν διεκδικητικὴν ἀνακοπὴν τρίτος, οὐχὶ δὲ ὁ δανειστὴς.

41 (1890).

Ὁ ἐκκαλῶν δὲν ὑποχρεοῦται ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἔφεσιν του εἰμὴ κατὰ τοῦ ἀληθοῦς ἀντιδίκου του καὶ οὐχὶ ἐναντίον ἄλλου, μὴ ἔχοντος μετ' αὐτοῦ ἀντιδικίαν, καὶ ἂν οὗτος ᾗτο διὰδίκος εἰς τὴν πρωτόδικον δίκην, ἀληθὴς δὲ ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 744 Πολ. Δικ. εἶναι, ὅτι ἡ ἔφεσις δὲν πρέπει ν' ἀπευθυνθῇ κατὰ προσώπου, μὴ παρασταθέντος ὡς διαδίκου πρωτοδίκως, οὐδαμῶς δὲ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 911 τῆς Π. Δ. (ὅπερ διαλαμβάνει, ὅτι ὁ τρίτος, ὅστις προσβάλλει τὴν κατάσχεσιν δι' ἀνακοπῆς, συνεχομένης μετ' ἀγωγῆς διεκδικητικῆς, ὀφείλει νὰ ἀπευθύνῃ ταύτην καὶ κατὰ τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου) ἔπεται, ὅτι ἐὰν γίνῃ δεκτὴ ἡ διεκδικητικὴ αὕτη ἀνακοπὴ ὀφείλει ὁ δανειστὴς ν' ἀπευθύνῃ τὴν ἔφεσιν του καὶ κατὰ τοῦ διεκδικοῦντος τρίτου καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου. 358 (1867) 307 (1875) 221 (1876) 146 (1880).

Τὸ αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ αἰτήσεως ἀναίρεσεως.

24 (1874) 129 (1880).

§ 15

Προκειμένου περὶ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς δὲν δύναται νὰ προταθῇ διὰ τῶν προτάσεων νέος λόγος, μεταβάλλων τὴν βάσιν αὐτῆς.
357 (1884).

Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς καθαρῶς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς δὲν δύνανται νὰ προστεθῶσι λόγοι, ἀφορῶντες τοὺς τύπους τῆς γενομένης κατασχέσεως, ὡς μὴ περιεχόμενοι οὔτε σιωπηρῶς, οὔτε ἐκ πλαγίου εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἴτησιν (Πολ. Δικ. 158). 447 (1866).

Ὁ διεκδικῶν κατασχεθὲν πρᾶγμα ὡς ἴδιον, οὔτε δικαίωμα, οὔτε συμφέρον ἔχει νὰ προσβάλῃ τὰς τυχόν ὑπαρχούσας τυπικὰς ἀκυρότητας τῆς κατασχέσεως, διότι ἡ ὑπαρξίς ἢ μὴ αὐτῶν οὐδεμίαν ὡς πρὸς τὴν παραδοχὴν τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ ἔχει ἐπιρροήν, ἀλλ' ὀφείλει νὰ περιορίζηται εἰς τὴν προσαγωγὴν ἀποδείξεως τῆς κυριότητός του.
202 (1863) 246 (1869) 129 (1880).

§ 16

Ἐὰν κατασχεθῇ πρᾶγμα τι, εὐρισκόμενον ἐν ἀποθήκῃ τρίτου, ὑπάρχει τεκμήριον, ὅτι τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν τρίτον, ἐπομένως ὁ κατασχὼν ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις ὀφειλέτην αὐτοῦ.
125 (1873).

§ 17

Ὁ καθ' οὗ ἀπειθύνεται ἡ διεκδικητικὴ ἀνακοπὴ δανειστῆς δύναται καὶ ὀφείλει νὰ παραστῇ ἐπὶ δικαστηρίου, ὡς κυρίως διάδικος, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προσβαλλομένης κατασχέσεως καὶ καθ' ἣν ἀκόμη περὶπτωσιν μετὰ τὴν ἀνακοπὴν ἐπληρώθη ἡ ἀπαίτησίς του ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἐτέρου κτήματος τοῦ ὀφειλέτου, διότι εὐθυνόμενος ἔνεκα τῶν συνεπειῶν τῆς ἀκυρώσεως τῆς προσβαλλομένης κατασχέσεως ἔχει πάντοτε ἴδιον ἄμεσον συμφέρον πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς. 305 (1863).

§ 18

Ὁ ἀνακόπτων κατάσχεσιν ὀφείλει νὰ συμπεριλάβῃ, κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 160 καὶ 583 Πολ. Δικ., πάσας τὰς κατὰ τῆς κατασχέσεως ἀκυρωτικὰς ἐνστάσεις αὐτοῦ ἐν τῇ πρώτῃ ἀνακοπῇ του καὶ τούτου μὴ γενομένου θεωροῦνται, ὅτι ἐκαλύφθησαν αἱ ἐγκαταλειφθεῖσαι ἀκυρότητες.
59 (1866).

Ἄνακοπή κατὰ κατασχέσεως, γενομένη ἐκ μέρους τρίτου κυρίου τῶν κατεσχημένων εἶναι παραδεκτή, καίπερ μὴ περιέχουσα καὶ διεκδικητικὴν ἀγωγὴν, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 235 Π. Δ., ὅπερ, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἄρθρ. 911, χορηγεῖ τὸ δικαίωμα εἰς πάντα βλαπτόμενον ἐκ τῆς κατασχέσεως ἢ ἄλλης δικαστικῆς πράξεως ν' ἀνακόψῃ ταύτην. 201(1865).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 910, 911 καὶ 985 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν μόνον, ἐὰν προτείνῃ ἀταξίαν τῆς διαδικασίας ἢ γενομένην ἤδη πληρωμὴν. Τὸ περιστατικὸν δέ, ὅτι κατεσχέθησαν καὶ πράγματα, μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην δίδει δικαίωμα ἀνακοπῆς τῆς ἐκτελέσεως μόνον εἰς τὸν κύριον τῶν κατασχεθέντων πραγμάτων τρίτον. 239 (1851).

Ὁ ὀφειλέτης καὶ οὐχὶ ὁ ἐπισπεύδων δανειστής εὐθύνεται ἕνεκεν ἐκνικήσεως τοῦ πράγματος (Ν. 11 § 16 Π. (19. 1) Ν. 2 Κωδ. (8. 45) καὶ ἐπομένως ἔχει δικαίωμα καὶ νόμιμον συμφέρον νὰ προσβάλῃ ὡς ἀτακτον τὴν τοιαύτην κατάσχεσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν εἶναι κύριος τοῦ κατασχεθέντος πράγματος, ὅπως οὕτως ἀπαλλαγῇ τῆς πρὸς ἀποζημίωσιν εὐθύνης. 302 (1881).

Ἐὰν δὲν χορηγηθῇ ἀναστολή τις ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 634 Πολ. Δικ. ἢ κατ' ἄλλας περιπτώσεις ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἢ διὰ τῆς ἀνακοπῆς προσβαλλομένη κατάσχεσις προσβαίνει ἀκωλύτως, ἐξακολουθουμένη καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἐκδοθῇ ἀπόφασις ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς, διατάσσουσα ἀποδείξει ἢ γίνῃ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποριψάσης τὴν ἀνακοπὴν πρωτοδίκου ἀποφάσεως. 265 (1863).

Ὁ ἀνακόπτων ὀφειλέτης ὀφείλει, ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ, νὰ προτείνῃ κατὰ τὴν δίκην τῆς ἀνακοπῆς ταύτης πᾶσαν πρότασιν, ἀναγομένην εἰς λόγον, ὑπάρχοντα ἤδη κατὰ τὸν χρόνον τῆς δίκης καὶ σκοποῦσαν τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐκτελέσεως. 204 (1857).

Τὸ δικαστήριον, τὸ ἐπιληφθὲν τῆς περὶ τῆς κατασχέσεως δίκης εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ καὶ τὴν αἴτησιν περὶ ἀποδόσεως τοῦ πέραν τῆς ἐκτελουμένης ἀπαιτήσεως ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου καταβληθέντος. 119 (1887).

Τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως δύναται τις νὰ αἰτήσῃ οὐ μόνον ὡς κύριος, ἀλλὰ καὶ ὡς νομεὺς τοῦ κατασχεθέντος (Πολ. Δικ. 235). 256 (1883).

Ὁ περιορισμὸς τῆς ἐκτελουμένης ἀπαιτήσεως δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀ-
κύρωσιν τῆς κατασχέσεως. 293 (1878).

§ 19

Ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως τῆς κατασχέσεως διὰ κακὴν περιγρα-
φὴν τοῦ κτήματος ὁ καταδιώκων δανειστής ὑπόκειται εἰς ἀποζη-
μίωσιν καὶ μάλιστα εἰς ἀπόδοσιν τοῦ ἀναλόγου μέρους ἐκ τοῦ κατα-
βληθέντος τιμήματος, ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ ἔκτασις εἶναι ἐλλειπῆς, μό-
νον ἕνεκα δόλου. Ἀλλ' ὁ ὑπερθεματιστὴς, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου
κατεκυρώθη τὸ κτῆμα, καταβαλὼν τὸ τίμημα τοῦ πωληθέντος πρὸς
τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, ἐνεργοῦντα, κατὰ νόμον, ἐν
ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου, τότε μόνον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ τὴν
περὶ ἀχρεωστήτου ἀγωγὴν διὰ τὸ εἰς τὴν ἐλλείπουσαν ἔκτασιν ἀνα-
λογοῦν τίμημα, ὅταν ὁ ἰδιοκτῆτης ὀφειλέτης δὲν ἀπεδέχθῃ τὴν πώλη-
σιν ὅπως αὕτη ἐγένετο. 121 (1870).

§ 20

Αἱ περὶ προφυλακτικῶν μέτρων ἀποφάσεις ἀποβάλλουσι τὴν ἰσχύν
των, καθ' ἃς περιπτώσεις ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 626 Πολ. Δικ. καὶ ἡ κατὰ-
σχέσις καταργεῖται, καθ' ὃν τρόπον διατάσσει τὸ ἄρθρ. 627 Πολ. Δικ.,
ἡ δὲ αὐτογνώμων λήψις τοῦ κατεσχημένου πράγματος παρὰ τρίτου
τινός, ἀντιποιουμένου τοῦτο καὶ ἡ παρ' αὐτοῦ γενομένη ἀπαλλοτρίωσις
τῶν ἤδη κατεσχημένων δὲν εἶναι ἐκ τῶν εἰς τὸ μνησθὲν ἄρθρον δια-
λαμβανομένων περιπτώσεων καὶ δὲν ἐπιφέρει τὴν κατάργησιν τῆς κα-
τασχέσεως· ἐπομένως, ὑπαρχούσης ταύτης ὁ ἄξιων, ὅτι τὸ κατασχεθὲν
ἀντικείμενον ἀνήκει εἰς αὐτόν, νομίμως ἐνασκει ἀνακοπὴν κατὰ τῆς
κατασχέσεως. 63 (1848).

ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ ΠΑΡΑ ΤΡΙΤΩΙ

Περίληψις.

- § 1. Ἀντικείμενα, δυνάμενα νὰ κατασχεθῶσι παρὰ τρίτῳ.
- § 2. Τίνα ἀντικείμενα δὲν δύνανται νὰ κατασχεθῶσι
- § 3. Διατυπώσεις τῆς παρὰ τῷ τρίτῳ κατασχέσεως.
- § 4. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ κατασχόντος.
- § 5. Ὑποχρεώσεις τοῦ παρ' ᾧ ἡ κατάσχσις τρίτου.
- § 6. Συνέπειαι τῆς παρὰ τῷ τρίτῳ κατασχέσεως.

- § 7. Θέσις τοῦ τρίτου εἰς τὴν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως δίκην.
 § 8. Ἐνστάσεις τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτου.
 § 9. Κατάσχεσις ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρ' ἀλλοδαπῷ, ὡς τρίτῳ.
 § 10. Κατάσχεσις παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ Δήμου, ὡς τρίτῳ.
 § 11. Συρροή πλειόνων δανειστών, ἐνεργησάντων κατάσχεσιν παρὰ τρίτῳ.
 § 12. Δίλωσις τοῦ τρίτου.
 § 13. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς δηλώσεως.
 § 14. Ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς δηλώσεως.
 § 15. Ἐπικύρωσις ἢ ἀκύρωσις τῆς κατασχέσεως.
 § 16. Συνέπειαι τῆς ἄρσεως ἢ τῆς ἀκύρωσεως τῆς κατασχέσεως.
 § 17. Διανομὴ τῆς κατασχεθείσης ἀπαιτήσεως πρὸς τοὺς δανειστάς.

§ 1

Ὑπὸ τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 919 καὶ 1034) ἐπιτρέπεται ἡ παρὰ τρίτῳ κατάσχεσις καὶ μελλόντων εἰσοδημάτων κτλ., ἀναγκαιῶς ὅμως προϋποτίθεται, καθ' ὃν χρόνον ἡ τοιαύτη κατάσχεσις ἐπιβάλλεται, ἡ σχέσις, εἰς ἣν ὡς παραγωγὸν αἰτίαν ἀναφέρονται τὰ ὡς μέλλοντα κατασχεθέντα ἀντικείμενα, ἄλλως, μὴ ὑπαρχούσης τῆς σχέσεως ταύτης, τὰ κατασχεθέντα δὲν θὰ ἦσαν ἀπλῶς προσδοκώμενα ἀλλ' ἀνὺπαρκτα.

70 (1875).

Ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ἐξεχώρησεν ὃ εἶχε λαμβάνειν ποσὸν παρὰ τοῦ τρίτου πρὸ τῆς κατασχέσεως τοῦ δανειστοῦ αὐτοῦ, οὐδὲν ἔχει νομικὸν ἀποτέλεσμα ἡ κατάσχεσις καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἀκόμη δὲν ἐγνωστοποιήθῃ ἡ ἐκχώρησις πρὸς τὸν ἐκδοχέα (Ν. 55 Π. (3. 3) καὶ Ν. 22, 30-32 Βασ. (19. 4).

30 (1874).

§ 2

Ἡ παρὰ τῷ ἀποδέκτῃ, ὡς τρίτῳ, γενομένη συντηρητικὴ κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 920 § 3 Πολ. Δικ. εἰμὴ μόνον εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 139 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου· ἡ δὲ ἀπαγόρευσις αὕτη ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια (ἐμπ. νόμ. ἄρθρ. 187). Δὲν ἐφαρμόζεται ὅμως ἡ ἀπαγόρευσις τῆς κατασχέσεως τῶν ἐκ συναλλαγματικῶν χρεῶν, ἐὰν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ ὀπισθογράφησις τῆς συναλλαγματικῆς εἶναι εἰκονικὴ, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ χρέος δὲν ἀπορρέει ἐκ συναλλαγματικῆς ἀλλ' ἐξ ἐντολῆς.

115 (1870).

Ἡ ἀκυρότης τῆς κατασχέσεως, ἡ στηριζομένη εἰς τὸν λόγον, ὅτι ἡ ἀπαίτησις πηγάζει ἐκ συναλλαγματικῆς (Πολ. Δικ. 920 § 3), δύναται

νά προταθῇ κατὰ τὴν ἐπὶ ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως πρωτοδικώς.

3 (1889).

Δὲν ἐφαρμόζεται ἡ περὶ ἀκατασχέτου τῶν στρατιωτικῶν συντάξεων διάταξις τοῦ ἄρθρ. 25 τοῦ νόμου τῆς 9 Αὐγούστου 1852 περὶ συντάξεων τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, ὅταν ἡ κατάσχεσις ἐγένετο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὀφειλέτου καὶ πρὸ τῆς καταβολῆς τῆς συντάξεως πρὸς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι ἀπλῶς χρηματικὴ περιουσία καὶ δὲν φέρει τὸν χαρακτήρα συντάξεως, ὡς ἐκλείψαντος τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἥτις τῆς διατροφῆς τοῦ συνταξιούχου.

245 (1874).

Τὸ ἄρθρ. 9 § 3 τοῦ ΥΛΣ' Νόμου τῆς 29 Μαΐου 1871 περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, ὀρίζον, ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ κατάσχεσις τοῦ 1/4 τῆς συντάξεως τῶν ὑπαλλήλων, δὲν κατήργησε τοὺς ἐξαιρετικούς νόμους ΣΚΗ' τῆς 6 Ἀπριλίου 1853 καὶ ἡΑ' τῆς 13 Νοεμβρίου 1864, τοὺς διατάσσοντας τὸ ἀκατάσχετον τῆς συντάξεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ, ἅτε μὴ ρητῶς καταργοῦν τοὺς ἐξαιρετικούς τούτους νόμους, κατὰ δὲ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου ὁ μεταγενέστερος γενικὸς νόμος δὲν καταργεῖ σιωπηρῶς τὸν προγενέστερον ἐξαιρετικόν.

182 (1889).

Αἱ στρατιωτικαὶ συντάξεις εἰσὶν ἀκατάσχετοι ἔτι καὶ δι' ἀπαιτήσεις τοῦ Δημοσίου.

170 (1881).

Ναὶ μὲν τὸ ἄρθρ. 27 τοῦ νόμου ΧΟΔ' τῆς 8 Αὐγούστου 1861 ὀρίζει, ὅτι τὸ κεφάλαιον τῶν μετοχῶν μετὰ τοῦ ἀναλογοῦντος ἀποθεματικοῦ καὶ τὰ μερίσματα τῶν μετοχῶν δὲν ὑπόκεινται εἰς κατάσχεσιν, ἀλλὰ τοῦτο ὀρίζεται μόνον ὡς πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν ζῇ ὁ ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς, δὲν ἔχει δὲ ἐφαρμογὴν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

235 (1874).

Κατεσχημένου ὄντος τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς μισθοδοσίας ὑπαλλήλου, ἄκυρὸς ἐστὶν ἡ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου κράτησις καὶ ἐτέρου τετάρτου, πρὸς συμψηφισμόν χρέους αὐτοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον (Πολ. Δικ. 885 § 2), διότι ἐν τῇ ἀπαγορεύσει τῆς πλέον τοῦ 1/4 κατασχέσεως περιλαμβάνεται καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τοιαύτη παρακράτησις, τοῦ νόμου σκοποῦντος τὴν τοῖς δημοσίοις λειτουργοῖς ἐξασφάλισιν τῶν τοῦ βίου.

40 (1889).

Ναὶ μὲν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 885 § 2 Πολ. Δικ., ἐξαιροῦνται τῆς κα-

τασχέςσεως τὰ τρία τέταρτα τοῦ τακτικοῦ μισθοῦ ὅλων τῶν στρατιωτικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἀξιωματικῶν, ὅλος δὲ ὁ μισθὸς τῶν ὑπαξιωματικῶν, στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν, ἀλλὰ τὸ ἐπιμίσθιον δὲν ἀποτελεῖ τὸν τακτικὸν μισθὸν τῶν προσώπων τούτων καὶ ἐπομένως ὡς πρὸς τὰ ἐπιμίσθια ἐπιτρέπεται ἡ κατάσχεσις. 400 (1874).

Τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φάλαγγος εἶναι ἀκατάσχετον τὸ τέταρτον τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν. 19 (1870).

Τοῦ νόμου ΣΘ' τῆς 11 Ἀπριλίου 1866 ὀρίζοντος, ὅτι αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ἐκ τῆς προικοδοτημένης εἰς τὴν ἐνεργὸν φάλαγγα μετατιθεμένων ἀξιωματικῶν εἶναι αἱ εἰς τὸν βαθμὸν αὐτῶν ἀνήκουσαι, ἔλαττον τοῦ τετάρτου αὐτῆς, τοῦ κρατουμένου ἐκ τοῦ νόμου διὰ τὸ ἀντίτιμὸν τοῦ γραμματίου, ἔπεται, ὅτι ἐγκύρως δύναται νὰ κατασχεθῇ τὸ τέταρτον, τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς διὰ τὸ ἀντίτιμον τοῦ γραμματίου κρατήσεως. 395 (1878).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 885 § 2 Πολ. Δικ., τῆς κατασχέςσεως τῶν χρημάτων τοῦ ὀφειλέτου ἐξαιροῦνται ὠρισμένως μόνον τὰ 3/4 τοῦ τακτικοῦ μισθοῦ τῶν πολιτικῶν κλπ. δημοσίων ὑπαλλήλων· οὐδ' ἐπιτρέπεται ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐπέκτασις ἢ ἐρμηνεία τῆς διατάξεως ταύτης, ἐξαιρετικῆς οὐσῆς. Ἐπομένως τὰ δυνάμει τοῦ νόμου ΦΠ' τῆς 5 Μαΐου 1860 ὀφειλόμενα εἰς τὸν ἐκπληρώσαντα τὰ χρέη του Γερουσιαστὴν ἐκτὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ὀρισθείσης τακτικῆς ἀποζημιώσεως τῶν Γερουσιαστῶν δὲν εἶναι τακτικὸς μισθὸς δημοσίου ὑπαλλήλου ἀλλ' ἐπιχορήγησις, μὴ ἐξηρημένη τῆς κατασχέςσεως. 158 (1862).

Ἡ πρὸς τοὺς πληρεξουσίου τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως διδομένη ἀποζημιώσις ἠδύνατο νὰ κατασχεθῇ, μὴ οὕσα μισθὸς ὑπαλλήλου, περὶ οὗ διαλαμβάνει τὸ ἄρθρ. 885 § 2 Πολ. Δικ. 274 (1865).

Κατάσχεσις κατὰ πληρεξουσίου τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, γενομένη παρὰ τῷ προέδρῳ αὐτῆς εἶναι ἄκυρος, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 924 Π. Δ. καὶ 86 τοῦ Λογιστ. Νόμου, μὴ ἐνεργηθεῖσα παρὰ τοῖς προσώποις, ἅπερ ὁ νόμος ὥρισεν ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου ἐπὶ κατασχέςσεων καὶ δὲν ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον εἰς δῆλωσίν τινα. 94 (1866).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 920 § Πολ. Δικ., τὰ 3/4 τῆς τακτικῆς μισθοδοσίας τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων δὲν δύνανται νὰ κατασχεθῶσιν ἐπομένως οὐδὲ νὰ συμψηφισθῶσι, διότι διὰ τοῦ συμψηφισμοῦ ἤθελε στερεῖσθαι ὁ ὑπάλληλος ὅ,τι ὁ νόμος τῷ ἐπεφύλαξε πρὸς συντήρησίν του.

τὸ $1/4$ ὅμως τῆς μισθοδοσίας, ὡς δυνάμενον νὰ κατασχεθῇ, δύναται καὶ νὰ συμφηφισθῇ. 315 (1860).

Αἱ πρόσοδοι τοῦ Δήμου, αἱ συμπεριληφθεῖσαι εἰς τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμόν, δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν, εἰμὴ εἰς τὰς δι' αὐτοῦ προσδιορισθείσας δαπάνας, ἐπομένως δι' ἄλλας δαπάνας, μὴ διαλαμβανομένας ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, δὲν δύνανται νὰ κατασχεθῶσιν αἱ ἐν αὐτῷ σημειούμεναι πρόσοδοι, καθότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, δοθέντος, ὅτι δανεισταί, ὧν τὰ δάνεια δὲν περιελήφθησαν εἰς τὸν προϋπολογισμόν, δύνανται αἰφνης νὰ ἐπιλαμβάνωνται τῶν ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένων προσόδων, ὁ Δήμος ἤθελε στερηθῇ τῶν μέσων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν δημοτικῶν αὐτοῦ σκοπῶν, τῶν ἀφορώντων τὸ κοινὸν συμφέρον, ἐνῶ οἱ δανεισταὶ οὗτοι, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ περίσσειμά τι ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὥστε νὰ πληρωθῶσιν ἀμέσως ἐκουσίως ἢ ἀναγκαστικῶς, δύνανται, κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ προϋπολογισμοῦ, νὰ ζητήσωσι νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς αὐτὸν τὰ δανειὰ των ἢ, κατὰ τὸ ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1837 Β. Διάταγμα, νὰ κατάρχωσι τὸν προϋπολογισμόν, οὐχὶ ὅμως τοῦ τρέχοντος ἀλλὰ τοῦ ἐπιόντος ἔτους, διότι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Διατάγματος τούτου, ἡ κατάσχεσις τοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ χρέος γενόμενον μετὰ τὴν σύστασιν τῶν Δήμων ἐπιτρέπεται ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ προσεχοῦς ἔτους. 252 (1849).

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1852 Νόμου περὶ ἐξοφλήσεως τῶν χρεῶν τῶν Δήμων, ἔπεται α') ὅτι τῶν ἐκ τοῦ πεμπτημορίου τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐκάστου ἔτους μερισμάτων, τῶν κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀπαιτήσεων πάντων ὁμοῦ τῶν πιστωτῶν τῶν δήμων προσδιορισθέντων εἰς ἕκαστον τούτων, θεματοφύλαξ κατέστη ὁ δημοτ. εἰσπράκτωρ, ὅστις τυγχάνει ἀτομικῶς ὑπεύθυνος πρὸς τὸν δικαιοῦχον διὰ πᾶσαν καθυστέρησιν πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν, β) ὅτι ὁ πιστωτής, ὁ μὴ λαβὼν τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ μέρος αἶτε ὡς μὴ προσδιορισθὲν ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, εἶτε ὡς παρὰ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος πρὸς ἄλλον σκοπὸν δαπανηθὲν ἢ καὶ σφετερισθὲν, δὲν δικαιούται πρὸς πληρωμὴν αὐτοῦ νὰ κατάρχῃ ὅχι μόνον τὰ $4/5$ τῶν τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων τοῦ δημοτικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐπομένων ἐτῶν, τὰ πρὸς συντήρησιν τοῦ δήμου ἀπολύτως ἀναγκαῖα, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ ἕτερον πεμπτημόριον (τὸ προσδιωρισμένον διὰ πάντας τοὺς πιστωτάς) ὅπως ἐξ αὐτοῦ πληρωθῇ πρῶτος αὐτὸς τὰ καθυστε-

ρούμενα αὐτῷ δι' οἰανδῆποτε τῶν ἐκτεθεισῶν αἰτιῶν μερίσματα τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ καθυστερούμενα ταῦτα μερίσματα δεῶν νὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὴν κατ' ἀναλογίαν διανομὴν τοῦ πεμπτημορίου μεταξὺ πάντων τῶν δανειστῶν¹. 100 (1876).

§ 3

Κατὰ τὴν γενικὴν καὶ ἀπόλυτον διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 919 Π. Δ., πᾶς δανειστὴς δικαιούται νὰ κατὰσχη παρὰ τρίτῳ τὰ εἰς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ ἀνήκοντα πράγματα, τὸ δὲ ἄρθρ. 1034 τῆς αὐτῆς Δικονομίας δὲν τροποποιεῖ τὴν προμνησθεῖσαν διάταξιν, διότι ἐκείνη μὲν ἐφαρμόζεται ὡς μέσον ἀναγκαστικὸν ὑπάρχοντος ἐγγράφου δημοσίου ἢ ιδιωτικοῦ, αὕτη δὲ ὡς προσωρινὸν μέτρον ἐπὶ ἐλλείψεως παντελοῦς ἐγγράφου παραστατικοῦ τῆς ἀπαιτήσεως, ὅτε ἀπαιτεῖται πάντως ἡ προηγουμένη ἄδεια τοῦ προσέδρου (Π. Δ. 921 καὶ 1035), 226 (1874).

Δὲν δύναται νὰ γίνῃ κατὰσχεσις παρὰ τρίτῳ, ἄνευ ἀδείας τοῦ προσέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, δυνάμει ἐρήμην ἀποφάσεως, καθ' ἧς ἐγένετο ἀνακοπὴ καὶ ἤτις δὲν ἐκηρύχθη προσωρινῶς ἐκτελεστὴ (Πολ. Δικ. 1028, 1029 καὶ 1041). 3 (1879).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρ. 1028, 1029 καὶ 921 Πολ. Δικ., κατὰσχε-

¹ Κατὰ τὴν ἐν ἰσχύϊ νομοθεσίαν, ἀπαγορεύεται ἡ κατὰσχεσις :

1) τῶν στρατιωτικῶν συντάξεων καὶ ἀποδοχῶν (Νόμου ΣΕ τῆς 19 Αὐγούστου 1852, ἄρθρ. 25).

2) τῶν ναυτικῶν συντάξεων (Νόμου ΣΚΗ τῆς 6 Ἀπριλίου 1853, ἄρθρ. 30).

3) τῶν συντάξεων τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων (Νόμου ΦΨΒ τῆς 17 Ἰανουαρίου 1877, ἄρθρ. 7).

4) τῶν μισθῶν ἢ οἰασδῆποτε ἄλλης ἀποδοχῆς τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, τῶν στρατιωτικῶν παντὸς βαθμοῦ καὶ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν τῆς ἀποζημιώσεως τῶν ἐνόρκων ὡς καὶ τῶν καταβαλλομένων παρὰ τοῦ Δημοσίου ταμείου πρὸς τοὺς πραγματοποιώμενας καὶ τοὺς μάρτυρας προσέτι καὶ τῆς βουλευτικῆς ἀποζημιώσεως (Νόμου ΑΡΜΑ τῆς 19 Μαρτίου 1884, ἄρθρ. 1 καὶ 2).

5) τῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου, τῶν Δήμων, τῶν κοινοτήτων, τοῦ Ταμείου τῆς ὁδοποιίας καὶ τῶν λιμενικῶν ἐπιτροπῶν ὀφειλομένων εἰς ἐργολάβους, προμηθευτὰς ὑλικῶν καὶ ἐργάτας (Νόμου ΑΡΜΒ τῆς 19 Μαρτίου 1884, ἄρθρ. 1).

6) τῶν παρὰ τοῦ Ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου χορηγουμένων συντάξεων (Νόμου ΑΡΟΗ τῆς 17 Ἀπριλίου 1884, ἄρθρ. 84) "Ὅρ. καὶ τὰς ἐν τοῖς ἀνωτέρω νόμοις ἀναφερομένας ἐξαίρεσεις, καθ' ἧς ἐπιτρέπεται μερικὴ κατὰσχεσις.

σις παρὰ τρίτῳ δύναται νὰ γίνη δυνάμει δημοσίου ἐγγράφου, τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, ἡ δεχομένη τὴν ἀγωγὴν καὶ καταδικάζουσα τὸν ἐναγόμενον ἀπέναντι τοῦ ἐνάγοντος.

217 (1853) 50 (1876).

Δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐνεργηθῇ κατάσχεσις, δυνάμει τῆς πρωτοδικικοῦ ἀποφάσεως, μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐφέσεως, ἐχοῦσης ταύτης μεταβιβαστικὸν καὶ ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα.

50 (1876).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 921 καὶ 922 τῆς Πολ. Δικ., ὑπαρχόντων δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, δύναται νὰ γίνη συντηρητικὴ κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας πρὸς τοῦτο τοῦ προέδρου, ἥτις ἀπαιτεῖται ἐν ἐλλείψει δικογράφου, ἢ ὅταν ἡ ἀπαίτησις δὲν ᾔται ἐκκαθαρισμένη.

82 (1849).

Ἡ παρὰ τρίτῳ κατάσχεσις δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἄλλως ἢ ὡς τὸ ἄρθρ. 923 Πολ. Δικ. ὀρίζει, οὐχὶ δὲ δι' ἐκθέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος, ἐπὶ παινῇ ἀκυρότητος.

323 (1855).

Ὁ δυνάμει ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου ἐνεργῶν κατάσχεσιν παρὰ τρίτῳ δὲν ὀφείλει νὰ προεπιδῶσῃ τὸ ἔγγραφον τοῦτο τῷ ὀφειλέτῃ του, ἀφοῦ καὶ ἐπὶ κατασχέσεως, δυνάμει ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, δὲν ὑποβάλλεται ὁ δανειστῆς εἰς ἄλλας διατυπώσεις εἰμὴ εἰς τὰς τοῦ κατασχετηρίου.

401 (1852) 247 (1854) 185 (1875).

Ἡ γενομένη μεσεγγύησις τῶν παρὰ τρίτοις εὑρισκομένων χρημάτων τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιῇται εἰς τοὺς ὀφειλέτας αὐτοὺς, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 7 Φεβρουαρίου 1836 καὶ 14 Ἰουνίου 1837 Β. Δ. περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων.

407 (1852).

Ὁ ἐνεργῶν κατάσχεσιν παρὰ τρίτῳ δύναται ἐν τῇ περὶ κύρους τῆς κυρίας ἀπαντήσεως καὶ τῆς κατασχέσεως ἀγωγῇ νὰ ὑποβάλλῃ αἰτήσεις καὶ κατὰ τοῦ τρίτου τούτου (Πολ. Δικ. 935 καὶ 869). Ἄν δὲ τὰς αἰτήσεις ταύτας ἀπευθύνῃ τυχὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ κατὰ τοῦ τρίτου, ὡς διαδίκου, τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπλῶς ἔλλειψιν ἀκριβείας δικονομικῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ἀταξίαν περὶ τοὺς τύπους, ἐπάγουσαν ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας.

81 (1858).

§ 4

Ἐκ τῆς παρὰ τρίτῳ ἐνεργηθείσης κατασχέσεως δὲν ἀποκτᾷ ὁ κατασχὼν δικαίωμα νὰ λάβῃ μόνος αὐτὸς ὅλῃκληρον τὸ κατασχεθὲν

ποσόν (Πολ. Δικ. 854, 856 § 1, 1043 § 2, 935 § 1 καὶ 869).
 "Ὡστε, ἐὰν δὲν ἐξεδόθῃ ὀριστικὴ ἀπόφασις πρὸ τῆς κηρύξεως τῆς
 πτωχεύσεως τοῦ ὀφειλέτου, ἀφοῦ ὁ πτωχεύσας ἀπαλλοτριούται
 αὐτοδικαίως τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας του ἔπεται, ὅτι ὁ κατα-
 σχὼν δὲν δύναται νὰ λάβῃ ἐκ τῶν παρὰ τῷ τρίτῳ κατασχεθέντων
 εἰμὴ τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ, συνεπεὶα τοῦ συμβιβασμοῦ, τοῦ μεταξὺ τοῦ
 πτωχεύσαντος καὶ τῶν δανειστῶν του συνομολογηθέντος. 371 (1878).

Ἐπὶ κατασχέσεως χρημάτων ἢ ἄλλων κινητῶν παρὰ τρίτῳ, ὁ κα-
 τασχὼν δανειστὴς ὀφείλει νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀπαιτή-
 σεως αὐτοῦ, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐπέβαλε τὴν κατάσχεσιν κατὰ τοῦ
 ὀφειλέτου του, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κα-
 τάσχεσις, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἔχει νὰ ἀποδείξῃ μόνον, ὅτι οὗτος
 ὀφείλει τὴν παρ' αὐτῷ κατασχεθεῖσαν ποσότητα, ἀνακόπτων τὴν περὶ
 τοῦ ἐναντίου δήλωσίν του (Πολ. Δικ. 919, 925-928 καὶ 931-935).
 193 (1887).

§ 5

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παρ' αὐτῷ κατασχέσεως ὀφείλει ὁ τρίτος
 νὰ φυλάττῃ τὸ κατασχεθὲν πρᾶγμα, ὅπως τὸ παραδῶσῃ αὐτὸ ὑπ' εὐ-
 θύνῃν του μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου· ἄρα δὲν δύνα-
 ται νὰ τὸ παραδῶσῃ πρότερον, ἢ δὲ σκέψις, ὅτι δύναται μέχρι τῆς
 ἡμέρας τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης κοινοποιήσεως τῆς περὶ κύρους τῆς κυ-
 ρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγῆς νὰ δώσῃ τὰ κατασχεθέντα πράγματα ἢ νὰ
 τὰ συμψηφίσῃ, ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον (ἄρθρ. 889, 919 καὶ 927 τῆς
 Πολ. Δικ. Ἐὰν ὅμως ἀποδοθῶσιν ἢ ἐν μέρει διατεθῶσι τὰ κατασχε-
 θέντα πρότερον, παραλειφθῇ δὲ ἡ ἐμπρόθεσμος κοινοποίησις τῆς ἀ-
 γωγῆς, ἢ ἀπόδοσις ἢ ἡ διάθεσις ἀποβαίνει ἔγκυρος. 234 (1850).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, ὀφείλει νὰ φυλάττῃ τὰ κατασχε-
 θέντα παρ' αὐτῷ μέχρις οὗ τὸ δικαστήριον ἀποφασίσῃ πρὸς τίνα
 δεόν νὰ τὰ καταβάλῃ· τῆς ὑποχρέωσεως ταύτης ἀπαλλάσσεται ὅταν
 καταθέσῃ τὰ χρήματα παρὰ τῷ δικαστηρίῳ, ἢ δὲ παρὰ τῷ Ταμείῳ
 κατὰθεσις δὲν εἶναι νόμιμος. 268 (1857).

Ἡ κατάθεσις παρὰ τῷ Ταμείῳ ἀπαλλάττει τὸν τρίτον τῆς ὑποχρε-
 ώσεως τοῦ φυλάττειν τὰ κατασχεθέντα, ἐὰν ἐγένετο τῇ συναίνεσει καὶ
 τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν κατάσχεσιν, τροποποιουμένης οὕτω κατ' ἀμοι-
 βαίαν συναίνεσιν τῆς περὶ τούτου διατάξεως τοῦ νόμου. 268 (1857)

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 927 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ὁ παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις τρίτος δὲν δύναται, ἀφ' ἧς ἡμέρας κοινοποιηθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ἐμφάνισις τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς, νὰ καταβάλλῃ τὰ κατασχεθέντα ἢ νὰ τὰ συμψηφίσῃ, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι δὲν δύναται οὗτος νὰ προτείνῃ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατασχέσεως γενομένην πληρωμὴν ἢ τὸν πρὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης χωρήσαντα συμψηφισμόν, ἀλλὰ μόνον, ὅτι δὲν δύναται μετὰ τὴν κατάσχεσιν νὰ ἐπιχειρήσῃ πληρωμὴν ἢ συμψηφισμόν, ὅπερ ἐστὶ νὰ προτείνῃ εἰς συμψηφισμόν ἀνταπαίτησιν μετὰ τὴν κατάσχεσιν παραχθεῖσαν, διότι τότε πᾶσα κατάσχεσις ἤθελε ματαιοῦται διὰ τῶν μετ' αὐτὴν μεταξὺ τοῦ τρίτου καὶ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος συνεννοήσεων.

132 (1858).

Ἐὰν ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, διαθέσῃ τὰ παρ' αὐτῷ κατασχεθέντα χρήματα τοῦ ὀφειλέτου πρὸς πληρωμὴν ἄλλου δανειστοῦ καὶ οὐχὶ τοῦ κατασχόντος, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης τῆς παρὰ τοῦ τρίτου διαθέσεως τῶν χρημάτων (Πολ. Δικ. 889, 927, 961 καὶ 962). Ἐπομένως δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν κατασχόντα δανειστὴν ἡ κατὰ τοῦ πληρωθέντος δανειστοῦ διεκδίκησις τῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου δοθέντων αὐτῷ χρημάτων, ἀλλὰ παρέχεται αὐτῷ τὸ δικαίωμα ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ παραβάτου φύλακος, ἥτοι τοῦ τρίτου μεσεγγυούχου, ἐκτός ἂν ἄλλως ὁ πληρωθεὶς ἕτερος δανειστής μετῴλθῃ δόλον, ὅποτε ὁ ζημιωθείς κατασχὼν δανειστής δύναται νὰ ἐγείρῃ κατὰ τούτου τὴν περὶ δόλου ἀγωγὴν.

326 (1861).

Ἐὰν ὁ τρίτος ὡς ἐκ τοῦ ἐμποδίου τῆς κατασχέσεως δὲν πληρώσῃ τὸν δανειστὴν αὐτοῦ, δὲν καθίσταται ὑπερήμερος, ἐκτός ἂν πρὸ αὐτῆς καταστῇ τοιοῦτος, διότι ἀφ' ἐνός ἡ κατάσχεσις κωλύει αὐτὸν νὰ πληρώσῃ τὰ ὀφειλόμενα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ νόμος τάσσει αὐτὸν φύλακα τῶν κατασχεθέντων.

181 (1856).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἐνεργεῖται κατάσχεσις χρηματικῆς ἀπαιτήσεως, γίνεται μὲν θεματοφύλαξ (Πολ. Δικ. 889 καὶ 921), δὲν ἀπαλλάσσεται ὅμως τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς πληρωμὴν τόκων, ἂν ἡ ἀπαίτησις ἦτο τοκοφόρος, ἐκτός ἂν γίνῃ δικαστικὴ κατάθεσις τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ, διότι ἡ κατάσχεσις παρακωλύει μόνον τὴν πρὸς τὸν δανειστὴν καταβολὴν τῶν κατασχεθέντων (Πολ. Δικ. 1039).

2 (1858) 246 καὶ 263 (1859) 37 (1890).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις χρηματικῆς ὀφειλῆς, ὀφείλει τόκους, ἂν ἡ ὀφειλὴ ᾖ ἐπίτοκος, ἀλλὰ καθόσον ἐγένετο κατάσχεσις ἐπὶ τοῦ τόκου τῆς ἀπαιτήσεως ἢ κατέστη ὁ τρίτος δι' ἐπιταγῆς ὑπερήμερος.
170 (1879).

Ἡ παρὰ τρίτῳ νομίμως γενομένη κατάσχεσις δὲν μεταβάλλει τὴν κατασχεθεῖσαν ἄτοκον ἀπαίτησιν εἰς ἔντοκον, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ κυρία ἀπαίτησις εἶναι τοκοφόρος.
232 (1888).

§ 6

Γενομένης κατασχέσεως, ἄνευ τινὸς αἵρέσεως, παρὰ τρίτῳ καὶ μὴ γενομένης ὑπ' αὐτοῦ οὐδεμιᾶς δηλώσεως ἢ ἄλλης προσβολῆς, μεταιούσης τὰς συνεπείας αὐτῆς, θεωρεῖται ὁ τρίτος ὡς ὀφειλέτης τῆς παρ' αὐτῷ κατασχεθείσης ποσότητος.
138 καὶ 229 (1859).

Γενομένης κατασχέσεως καὶ ἐπικυρωθείσης, ἡ ἀναγκαστικὴ αὕτη ἐκχώρησις κοινοποιηθεῖσα πρὸς τὸν ἐκχωρητὴν ὀφειλέτην πρὸ τῆς γενομένης ἐκουσίας ἐκχωρήσεως κατισχύει ταύτης, διότι ἀφ' ἧς ἐγένετο ἡ κοινοποίησις αὕτη ἀφηρέθη ἀπὸ τοῦ δανειστοῦ ἡ ἐξουσία τῆς περαιτέρω διαθέσεως τῆς ἀπαιτήσεως.
185 (1858).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, καθίσταται ἀπέναντι τοῦ δανειστοῦ διὰ τῆς κατασχέσεως ὀφειλέτης ὑπὸ αἵρεσιν, τουτέστιν ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς ἄρσεως τῆς κατασχέσεως· ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐπιταχθῇ ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ πρὸς πληρωμὴν καὶ νὰ καταναγκασθῇ πρὶν ἢ ἡ αἵρεσις ἀτονίσῃ διὰ τῆς ἄρσεως τῆς κατασχέσεως (Πολ. Δικ. 854) καὶ Ν. 88 Πανδ. (50, 17) Βασ. (2. 3).
115 (1869).

§ 7

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, δὲν εἶναι διάδικος ἐν τῇ δίκῃ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως, ἡ δὲ ἀγωγὴ γνωστοποιεῖται αὐτῷ μόνον, ὅπως καταστῇ ὑπεύθυνος διὰ τὴν φύλαξιν τῶν κατασχεθέντων (Πολ. Δικ. 927). "Ὅθεν, δεόν νὰ τίθεται ἐκτὸς τῆς δίκης.
46 καὶ 166 (1870).

§ 8

Δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἐναγόμενος νὰ προτείνῃ τὰς περὶ ἀκυρώσεως ἐνστάσεις του μόνον κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς, τούναντίον τὸ ἄρθρ. 227 Πολ. Δικ. ἐπιτρέπει αὐτῷ νὰ προτείνῃ ταύτας ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης διαδικασίας· ἐπομένως

δὲν ἀποκλείεται νὰ πράξῃ τοῦτο καὶ πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς περὶ κύρους ἀγωγῆς. 217 (1853).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ, ὅτι ἡ κατασχομένη σύνταξις δὲν ὑπόκειται εἰς κατάσχεσιν, ἀλλὰ μόνος ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ προτείνῃ τοῦτο (Πολ. Δικ. 68).

400 (1866) 222 (1669).

Ἡ ἔνστασις, ἡ γενομένη παρὰ τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἐπεβλήθη ἡ κατάσχεσις, ἡ στηριζομένη εἰς τὸν λόγον, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται κατάσχεσις τῶν ἐτησίων προσόδων τῶν Δήμων, εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου. 163 (1889).

Καίπερ μὴ ποιήσαντος τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, ἐμπρόθεσμον δῆλωσιν, οὐχ ἤττον οὗτος δύναται καὶ ἔχει συμφέρον νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ κατασχόντος, ὅτι μετὰ τὴν κατάσχεσιν ὁ ὀφειλέτης ἐπλήρωσε πρὸς τὸν δανειστὴν τὴν ὀφειλὴν του καὶ ὅτι συνεβιβάσθη μετ' αὐτοῦ. 114 (1853).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, ἔχων συμφέρον νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἰσχυρὸν τῆς δηλώσεώς του, δύναται νὰ προτείνῃ ὅ,τι πρὸς τοῦτο συντελεῖ καὶ ὅτ' τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐνεργηθείσης κατασχέσεως. 323 (1855).

Ὁ τρίτος ἔχει συμφέρον ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ κύρος τῆς κατασχέσεως καὶ νὰ προτείνῃ, ὅτι ἡ ἀγωγή δὲν ἡγέρθη ἐμπροθέσμως καὶ προσηκόντως, διότι ἐὰν ἡ ἔνστασις αὕτη γίνῃ δεκτὴ ἀπαλλάσσεται τῶν συνεπειῶν τῆς παραλείψεως τῆς δηλώσεως. 315 (1874).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἐικονικότητα τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ, διότι ἡ τοιαύτη ἔνστασις ἀνήκει εἰς τὸν ὀφειλέτην καὶ οὐχὶ εἰς τὸν τρίτον, μὴ ἔχοντα νόμιμον συμφέρον νὰ ἐπιδιώξῃ ἢ τὸ κύρος τῆς δηλώσεώς του (Πολ. Δικ. 552 § 3). 188 (1883).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, καίπερ μὴ ποιήσας προσήκουσαν δῆλωσιν ἢ παραλιπὼν αὐτὴν ἐντελῶς, δικαιούται ἐν τῇ δίκῃ, καθ' ἣν συζητεῖται ἡ ἀνακοπὴ αὐτοῦ κατὰ τῆς ἐπικυρώσεως τὴν ἐπιβληθεῖσαν παρ' αὐτῷ κατάσχεσιν ἀποφάσεως, νὰ προτείνῃ τὸ ἄκυρον αὐτῆς ἔνεκεν ἐλλείψεως ἰσχυροῦ τίτλου ἢ ἀδείας τοῦ Προέδρου καὶ ἀποτρέψῃ οὕτω τὰς ἐκ τῆς μὴ προσηκούσης ἢ μηδ' αὖτως γενομένης δηλώσεως ἐπιβλαβεῖς συνεπείας. 247 (1887).

Ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως, ἔνστασις δύναται καὶ ἐπ'

ἀκροατηρίου τὸ πρῶτον νὰ προταθῇ, ὡς ἀνάπτυξις τῆς δηλώσεως καὶ ἀπόκρουσις τῆς κατ' αὐτῆς ἀνακοπῆς. 3 (1889).

Ἐὰν μετὰ τὴν γενομένην παρὰ τρίτῳ συντηρητικὴν κατάσχεσιν καὶ πρὸ τῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 869 Π. Δικ., κοινοποιήσεως τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἐπικυρώσης τὴν κατάσχεσιν ὁ ὀφειλέτης ὅπως ὀλίποτε ἐξοφλήσῃ τὸν κατασχόντα δανειστήν, ὁ τρίτος παύει ὢν ὀφειλέτης πρὸς τὸν κατασχόντα, ἐπομένως δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὰ ὀφειλόμενα εἰς συμψηφισμόν ἀπέναντι ἄλλων ἀπαιτήσεων αὐτοῦ πρὸς τὸν κατασχόντα, διότι ἡ πρὸς πληρωμὴν ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου ἄρχεται μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως (Π. Δ. 869). ἄρα μετὰ τὴν κοινοποίησιν ταύτην δύναται νὰ προτείνῃ τὸν συμψηφισμόν. 91 (1881).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 927 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ὁ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτος δὲν δύναται ἀφ' ἧς κοινοποιηθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ἐμφάνισις τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς νὰ καταβάλλῃ τὰ κατασχεθέντα ἢ νὰ τὰ συμψηφίσῃ, δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν, ὅτι δὲν δύναται οὗτος νὰ προτείνῃ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατασχέσεως γενομένην πληρωμὴν ἢ τὸν χωρήσαντα συμψηφισμόν, ἀλλὰ μόνον, ὅτι δὲν δύναται μετὰ τὴν κατάσχεσιν νὰ ἐπιχειρήσῃ πληρωμὴν ἢ συμψηφισμόν, τουτέστι νὰ προτείνῃ εἰς συμψηφισμόν ἀνταπαίτησιν, μετὰ τὴν κατάσχεσιν παραχθεῖσαν. 132 (1858).

§ 9

Τὰ παρὰ τρίτῳ δυνάμενα νὰ κατασχεθῶσι κινητὰ ὑποτίθενται εὐρισκόμενα εἰς τὴν κατοχὴν τούτου, διὸ καὶ κατάσχονται παρ' αὐτῷ (Πολ. Δικ. 919). ἐπομένως, ἐὰν οὗτος διατελῇ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἡ κατάσχεσις θεωρεῖται αὐτόθι τελεσθεῖσα. 158 (1886).

Οὐδεμία διάταξις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπιτρέπει νὰ ἐνεργῇται κατάσχεσις ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρ' ἀλλοδαπῷ, βυθμιζομένη κατὰ τὰς ὑπ' αὐτῆς καθιερωμένας διατυπώσεις, οὐδὲ δύναται ἡ ἰσχὺς τῶν ἐγγχωρίων νόμων νὰ ἐπεκτείνεται πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐπικρατείας, ὥστε νὰ βυθμιζῶσιν οὗτοι μέσα ἐκτελέσεως, ἐνεργομένης ἐν ἑτέρᾳ ἐπικρατείᾳ καὶ κατὰ ξένων ὑπηκόων. 158 (1886).

§ 10

Τρίτος εἶναι, κατὰ τὰ ἄρθρα 919, 925 καὶ 927 Πολ. Δικ., ἐκεῖνος, παρ' ᾧ ἐνεργεῖται κατάσχεσις χρημάτων, ὀφειλομένων εἰς τὸν καθ'

οὐ ἐπιχειρεῖται ἡ κατάσχεσις, ἐπομένως τρίτος τυγχάνει καὶ ὁ ταμίης, παρ' ᾧ ἐνεργεῖται ἡ κατάσχεσις συντάξεως ὑπαλλήλου. 400 (1866).

Ἡ κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ, ἐπιτετραμμένῳ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου ταμείου, γίνεται οὐχὶ ὥς εἰς τὸ ἄτομον αὐτοῦ τοῦ ἐπιτετραμμένου ἀλλ' ὥς εἰς τὸ ἴδιον Δημόσιον διὰ τὰ παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ὀφειλὴν τοῦ κατασχόντος ὀφειλόμενα, ἐν δὲ τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταμείου ἀντιπροσωπεύει τὸ Δημόσιον καὶ αἱ τοῦ ἀντιπροσώπου τούτου πράξεις, αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν κατάσχεσιν καὶ τὰς συνεπείας ἕνεκα τῆς δηλώσεως ἢ μὴ δηλώσεως, οὐσαι ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, ἀφορῶσι τὴν ἐντολήν, ἣν ἔχει ὁ ἐπιτετραμμένος, δυνάμει τῆς ὑπηρεσίας του καὶ τοῦ νόμου, ἐπομένως ὑποχρεοῦσι τὸ Δημόσιον. 50 (1851) 260 (1852).

Πᾶσα κατάσχεσις χρημάτων, ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ὀφειλομένων, δέον νὰ γίνηται παρὰ τοῖς ταμίαις ἐκείνοις, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκδίδονται τὰ περὶ πληρωμῆς αὐτῶν ἐντάλματα, ἀλλ' εἰδοποιεῖται συγχρόνως καὶ τὸ Ὑπουργεῖον, εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ δαπάνη, ἐπὶ τῆς πληρωμῆς τῆς ὁποίας γίνεται ἡ κατάσχεσις, ἄλλως ἢ κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος. Αἱ διατάξεις ὅμως αὗται δὲν ἀφορῶσι πᾶσαν κατάσχεσιν παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἐνεργουμένην, ἀλλὰ μόνον τὰς κατασχέσεις χρημάτων, τὰ ὅποια τὸ Δημόσιον πρόκειται νὰ δαπανήσῃ, ἥτοι νὰ μεταχειρισθῇ εἰς πληρωμὴν χρεῶν τῆς Ἐπικρατείας, ἢ δὲ ὀφειλὴ τοῦ Δημοσίου πρὸς τοὺς Κορινθίους, ἢ ἐκ τῆς εἰς τὸ κεντρικὸν ταμεῖον καταθέσεως χρημάτων, ἀνηκόντων εἰς αὐτοὺς, προερχομένη, δὲν εἶναι ὀφειλὴ χρημάτων πληρωτέων ἐπὶ δαπάνῃ τοῦ κράτους. 177 (1865).

Πᾶσα κατάσχεσις χρημάτων, ὀφειλομένων παρὰ τοῦ Δημοσίου πρὸς ἰδιώτην, δύναται νὰ γίνη καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ πληρωμῆς τῶν ἐντάλματος, ἀρκεῖ νὰ γίνη παρὰ τῷ ταμίᾳ ἐκεῖνῳ, πρὸς ὃν εἶναι ἐκδοτέον τὸ περὶ πληρωμῆς ἐντάλμα (Νόμου περὶ δημοσίου λογιστικῆς, ἀρθρ. 67). 114 (1879).

Ὅπως τὸ Δημόσιον ἐνεργήσῃ ἐγκύρως παρ' αὐτῷ συντηρητικὴν κατάσχεσιν, κατ' οὐδέναν νόμον ἀπαιτεῖται νὰ ἐκδοθῇ πρὸ τῆς κατασχεσεως ταύτης ἐντάλμα τοῦ Ὑπουργείου περὶ πληρωμῆς τῶν χρημάτων τούτων ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου, ἀρκεῖ δὲ μόνον ἡ ἀπαίτησις τοῦ Δημοσίου νὰ στηρίζηται ἐπὶ ἐγγράφου (Πολ. Δικονομίας 921). 143 (1881).

Ἡ παρὰ τοῖς ταμίαις γενομένη κατάσχεσις ἔχει κύρος μόνον ἐπὶ πέντε ἔτη, ἀφ' ἧς ἐγένετο· ἐάν δὲ ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ δὲν ἀνανεωθῇ, διαγράφεται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς πενταετίας (Λογιστ. Νομ. ἄρθ. 87). 20 (1885).

Ἐὰν μετὰ τὴν ἐπικυρώσιν τῆς παρὰ ταμίαν ἐπιβληθείσης κατασχέσεως ἐπὶ μισθοῦ ὑπαλλήλου, οὗτος μετετέθῃ, δὲν ἐπέρχεται ἐντεῦθεν ἀκύρωσις τῆς ἐπιβληθείσης καὶ ἐπικυρωθείσης κατασχέσεως· ἐκ τῶν ἄρθρ. 86 καὶ 87 τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου γίνεται πρόδηλον, ὅτι μετὰ τὴν ἄπαξ ἐπιβληθεῖσαν καὶ ἐπικυρωθεῖσαν κατάσχεσιν, τὸ Δημόσιον ἀναδέχεται τὴν τοῦ ὀφειλέτου θέσιν, τὸ δὲ ἄρμόδιον Ὑπουργεῖον εἰδοποιεῖται περὶ τῆς κατασχέσεως, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως ἐμποδίξῃ τὴν τῶν κατεσχρημένων μισθῶν παράδοσιν ἢ ἀμέσως αὐτὸ ἢ ἐμμέσως διὰ τῶν ἁρμοδίων ὑπαλλήλων του. 28 (1871) 234 (1874).

Τῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 76 τοῦ Συντάγματος, καταβαλλομένης βουλευτικῆς ἀποζημιώσεως ἐκάστου βουλευτοῦ ὀφειλέτης τυγχάνει τὸ Δημόσιον καὶ ἐπομένως κάτοχος αὐτῆς ὁ Κεντρικὸς ταμίαις, μέχρις οὗ, δυνάμει ἐντάλματος τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς, καταβάλλει πρὸς τοῦτον ἢ τὸν ταμίαν αὐτῆς τὴν ἀποζημίωσιν τῶν Βουλευτῶν· ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι μετὰ τὴν καταβολὴν ταύτην ὁ κεντρικὸς ταμίαις οὔτε ὀφείλει, οὔτε δύναται νὰ γνωρίζῃ, ἂν καὶ τίνι τρόπῳ ἢ ἀποζημιώσις ἐκάστου βουλευτοῦ ἐπληρώθῃ ἢ οὐ πρὸς τὸν βουλευτὴν τοῦτον παρὰ τοῦ Ταμίου τῆς Βουλῆς. Ἐπομένως, γενομένης κατασχέσεως παρὰ αὐτῷ μετὰ τὴν καταβολὴν δὲν ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ δηλώσῃ πότε καὶ τίνι τρόπῳ ἐγένετο ἢ πρὸς τὸν Βουλευτὴν καταβολή. 326 (1878).

Ἐν ὅσῳ ὁ Κεντρικὸς Ταμίαις δὲν ἐπλήρωσεν εἴτε ἰδίᾳ πρὸς ἕκαστον Βουλευτὴν, εἴτε συλλήθῃ πρὸς τὸν ταμίαν τῆς Βουλῆς, ὄντα ἀντιπρόσωπον τῶν βουλευτῶν (καθὸ ὑπ' αὐτῶν ἐκλεγόμενον) τὴν ἀποζημίωσιν τῶν ἐχόντων πρὸς ταύτην δικαίωμα Βουλευτῶν, ὁ Κεντρικὸς ταμίαις εἶναι ὁ κάτοχος τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀποζημίωσιν ἐκάστου βουλευτοῦ χρημάτων, ἐπομένως παρ' αὐτῷ δύναται νὰ γίνῃ νομίμως κατάσχεσις (Πολ. Δικ. 919 καὶ 924 καὶ Λογιστ. Νόμου 86)· δυνάμει δὲ τῆς κατασχέσεως ταύτης ὁ Κεντρικὸς Ταμίαις ὀφείλει, κατὰ τὸ 927 Πολ. Δικ., νὰ φυλάττῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα, ν' ἀρνηθῇ δὲ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν καὶ πρὸς τὸν δικαιούχον Βουλευτὴν καὶ πρὸς τὸν ταμίαν τῆς Βουλῆς. 62 (1874) 41 καὶ 93 (1876).

Πολλῷ δὲ μᾶλλον, ἐὰν κατὰ τὴν κατάσχεσιν δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐκλεχθῇ ὁ ταμίης τῆς Βουλῆς. 136 (1871) 127 (1872) 62 (1874).

Ἐὰν γίνῃ κατάσχεσις παρὰ τῷ Κεντρικῷ Ταμίᾳ, οὗτος δὲ ποιήσῃ δῆλωσιν, τὴν δῆλωσιν ταύτην ἐνεργεῖ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου καὶ ἐπομένως ἢ κατὰ τῆς δηλώσεως ταύτης ἀνακοπὴ ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίᾳ, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου. 30 (1874).

Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς, παρ' ᾧ ἐνηργήθη συντηρητικὴ κατάσχεσις καὶ δὲν ἐδῆλωσε, δὲν εὐθύνεται προσωπικῶς, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς (Πολ. Δικ. 924 καὶ 931). 251 (1878).

Κατάσχεσις παρὰ τῷ Δήμῳ, ὡς τρίτῳ, διὰ τὰ πρὸς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος ὑπὸ τοῦ Δήμου ὀφειλόμενα. δύναται νὰ γίνῃ α') παρὰ τῷ Δημάρχῳ, ὅστις εἶναι ὁ νόμιμος τοῦ Δήμου ἀντιπρόσωπος, ἂν ἡ κατάσχεσις γίνῃ πρὸ τῆς διαταγῆς τοῦ Δημάρχου πρὸς πληρωμὴν εἰς τὸν δανειστήν τοῦ Δήμου ἢ πρὸ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ εἰς τοῦτον ἀναλογούντος μέρους ἐκ τοῦ πεμπτημορίου τῶν δημοτικῶν ἐσόδων β') καὶ μόνον παρὰ τῷ δημοτικῷ εἰσπράκτορι, ὅστις ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ τὰς διαταχθείσας καὶ ἐν τοῖς προϋπολογισμοῖς καταχωρισθείσας πληρωμὰς· εἰς ταῦτα δὲ συμφωνεῖ καὶ ἡ γενικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 919 τῆς Πολ. Δικονομίας.

76—78 (1868) 146 καὶ 159 (1870) 305 καὶ 306 (1871).

Ὁ νόμος τῆς 23 Ἰανουαρίου 1837 περὶ τῶν χρῶν τῶν Κοινοτήτων, διὰ τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἄρθρου μόνον δικαστικὰς κατασχέσεις χρημάτων τοῦ ἐτησίου προϋπολογισμοῦ τῶν Δήμων ἀπαγορεύει πρὸς ἀπίστιν χρῶν αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ συντηρητικὴν κατάσχεσιν παρὰ τῷ Δήμῳ, δι' ἧς πρόκειται μόνον ν' ἀναγνωρισθῇ ὁ Δήμος ὀφειλέτης τινός, ἀντικαθισταμένου τοῦ πρώτου δανειστοῦ δι' ἀναγκαστικῆς ἐκχωρήσεως. 351 (1875).

§ 11

Ὁ ἐνεργήσας συντηρητικὴν κατάσχεσιν παρὰ τρίτῳ ἐπὶ τῶν αὐτῶν χρημάτων μετὰ τὴν ὑπὲρ ἐτέρου κατασχόντος δανειστοῦ τελεσιδικίαν τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἐπικυρώσεως τὴν κατάσχεσίν του, δὲν δύναται νὰ λάβῃ ἐκ τῶν χρημάτων τούτων, ὡς μὴ ὀφειλομένων πλέον εἰς τὸν ὀφειλέτην του ἀλλ' εἰς τὸν τὴν τελεσιδικίαν ἀπόφασιν ἐπιτυχόντα δανειστήν (Πολ. Δικ. 935, § 1).

346 (1855) 131 καὶ 159 (1857) 312 (1861).

§ 12

Ἡ δῆλωσις ἐπὶ κατασχέσεως δέον νὰ γίνηται ἢ ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν Πρωτοδικῶν ἢ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ ἐγγράφως, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 136 καὶ ἐπ. διατεταγμένα, γενομένη δὲ ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τοῦ Εἰρηνοδικείου εἶναι ἄκυρος (Πολ. Δικονομίας 928). 112 (1860) 192 καὶ 202 (1863).

Ἐπὶ κατασχέσεως παρὰ τρίτῳ, ἢ παράλειψις τοῦτου ὅπως ποιήσῃ τὴν δῆλωσίν του καθιστᾷ αὐτὸν ὑπόχρεων εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ, εἴτε ὀφείλεται, εἴτε μὴ τὸ ποσὸν τοῦτο, μὴ ἐπιτρεπομένης εἰς τὸν μὴ δηλώσαντα τρίτον τῆς ἐναντίας ἀποδείξεως. 54 (1853) 39 (1873).

Ἡ πρὸς δῆλωσιν ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου καὶ αἱ ἐκ τῆς παραμελήσεως αὐτῆς ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι, προϋποθέτουσιν ἔγκυρον κατάσχεσιν, ἐπομένως ἀκύρου οὔσης τῆς κατασχέσεως, δι' οἷονδῆποτε λόγον, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη δηλώσεως ἐκ μέρους τοῦ τρίτου. 191 (1858) 315 (1874) 247 (1887) 3 (1889).

Ὅταν ἐπιβλήθῃ κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ καὶ ὑπάρχῃ διηνεκῆς ἀδυναμία πρὸς δῆλωσιν, δὲν ἐπέρχεται μὲν κατὰ τοῦ μὴ δηλώσαντος τὸ τεκμήριον τοῦ ἄρθρ. 931 Π. Δ. περὶ ὀφειλῆς τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ, ἀλλ' οὐχ ἥττον μένει εἰς τὸν κατασχόντα ἀκέραιον τὸ δικαίωμα τῆς ἀποδείξεως τῆς κατασχεθείσης ὀφειλῆς. 163 (1889).

Ναὶ μὲν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 928 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, ἐὰν δὲν ποιήσῃ τὴν δῆλωσίν του, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων τούτων, θεωρεῖται ὀφειλέτης τῆς ὅλης ποσότητος, δι' ἣν ἐγένετο παρ' αὐτῷ ἡ κατάσχεσις, ἀλλ' ὅσαςκις ἡ κατάσχεσις ἐπεβλήθῃ ἐπὶ μελλόντων μισθωμάτων κτήματός τινος τοῦ κυρίως ὀφειλέτου, πρὸς τὸν κατασχόντα, ἢ ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ἐν ὅσῳ ἔχῃ τὸ κτῆμα ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου, ἄλλως, ἐὰν οὗτος πωλήσῃ τὸ κτῆμα εἰς ἄλλον, εἰς τοῦτον, ἥτοι τὸν ἀγοραστὴν τοῦ κτήματος, δυνάμενον καὶ νὰ τὸν ἀποβάλλῃ ἐξ αὐτοῦ, δυνάμει τοῦ νόμου, ὀφείλει τὰ μισθώματα, ἐὰν μισθώσῃ παρ' αὐτοῦ τὸ κτῆμα, οὐχὶ δὲ εἰς τὸν πρῶτον κύριον, ἢ καὶ ἂν δὲν ποιήσῃ δῆλωσιν, κατὰ τὰ μνησθέντα ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας, καθότι ἢ ἔλλειψις τῆς δηλώσεως δὲν καθιστᾷ τὸν τρίτον ὑπόχρεων διὰ τὰ κατεσχημένα μέλλοντα μισθώματα, ὅσαςκις

παύει νὰ ἦναι ἰδιοκτῆτης τοῦ παραγωγικοῦ τῶν μισθωμάτων κτήματος ὁ κυρίως ὀφειλέτης, ἀλλ' ὑποχρεοῦται καθόσον ὑφίσταται ἡ ὑπάρχουσα κατὰστασις κατὰ τὸν χρόνον τῆς κατασχέσεως. 98 (1850).

Ἐὰν ὁ παρ' ᾧ ἡ κατὰσχέσις τρίτος δηλώσῃ, ὅτι ὀφείλει τὸ κατασχεθὲν ποσὸν ἀλλ' ὑπὸ ὄρον, ἐν τῇ δηλώσει τοῦ ἀναφερόμενον, δὲν δύναται νὰ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ πρὶν ἢ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς δηλώσεως προκληθῇ ἡ ἄρσις τοῦ εἰρημένου ὄρου. 243 (1874).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατὰσχέσις, ὀφείλει ἐμπροσθέντως νὰ δηλώσῃ περὶ τοῦ ἂν ὀφείλῃ ἢ αὐτῇ ὑπὸ ὄρον τὰ παρ' αὐτῇ κατασχεθέντα καὶ νὰ ἐπισυνάψῃ τὰ ἀποδεικτικά τῆς δηλώσεως, ἄλλως, ἐὰν ἐνῶ ὀφείλει ὑπὸ ὄρον ἀντὶ νὰ δηλώσῃ τοὺς λόγους, δι' οὓς φρονεῖ, ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλλῃ ἀμέσως, δηλώσῃ, ὅτι δὲν ὀφείλει τίποτε ἢ δῆλωσίς του αὕτη εἶναι ἄκυρος. 183 (1877).

Ἡ ὑπὸ τοῦ τρίτου δῆλωσις, ὅτι δὲν ὀφείλει, δὲν εἶναι ἀποχωρῶσα πρὸς διασάφειν τῶν ὑπαρξασῶν σχέσεων καὶ ὑποχρεώσεων αὐτοῦ πρὸς τὸν ὀφειλέτην, αἵτινες ὁρῶν ν' ἀναφέρονται ἀκριβῶς ἐν τῇ δηλώσει, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἐνστάσεις, αἱ καταργοῦσαι τὴν ἐνοχλὴν καὶ οἱ λόγοι, δι' οὓς ὁ δηλῶν φρονεῖ, ὅτι δὲν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ ἀμέσως τὸ ὀφειλόμενον, καὶ νὰ ἐπισυνάπτονται τὰ ἀποδεικτικά παντὸς ἰσχυρισμοῦ ἔγγραφα, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς δηλώσεως. 71 (1878).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατὰσχέσις, προτείνας διὰ τῆς δηλώσεώς του, ὅτι οὐδὲν ὀφείλεται τῷ ὀφειλέτῃ τοῦ κατασχόντος, δικαιούται, ἀναπτύσσων τοὺς λόγους τῆς δηλώσεώς του, κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κατ' αὐτῆς ἀνακοπῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου νὰ προτείνῃ τὴν διὰ παραγραφῆς ἀπόσβεσιν τῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος ὀφειλῇ. 92 (1864).

Κατασχεθέντος πράγματός τινος, εὐρισκομένου παρὰ τρίτῳ, χωρὶς ν' ἀναφέρηται ἐν τῷ κατασχετηρίῳ περὶ τοῦ ἐνεχύρου, ὅπερ ὁ τρίτος ἔχει ἐπὶ τοῦ πράγματος, ἡ μὲν δῆλωσις τυγχάνει ἀναγκαία πρὸς διατήρησιν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου ἀξιώσεως τοῦ τρίτου, ἡ δὲ κατ' αὐτῆς ἀνακοπὴ τυγχάνει ἀπαράδεκτος καὶ διότι ἐν τῷ κατασχετηρίῳ οὐδεμία μνεία περὶ τοῦ ἐνεχύρου γίνεται καὶ ἐπομένως ἡ κατὰσχέσις κατὰ τοῦτο τυγχάνει ἄκυρος, καὶ διότι ἡ περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ κύρους τοῦ ἐνεχύρου διαφορὰ δύναται νὰ γίνῃ ἀντικείμενον δικαστικῆς ἔρι-

δος ἐπὶ τῆς κατατάξεως μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν τῶν πραγμάτων
(Πολ. Δικ. 941 § 1). 272 (1866).

Γενομένης κατασχέσεως παρὰ τῷ ἐνεχυρούχῳ δανειστῇ, οὐδεμίαν
ὑποχρέωσιν ἔχει οὗτος νὰ δηλώσῃ περὶ τοῦ προνομίου του, ἀλλὰ δι-
καιούται κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν ν' ἀναγγεῖλθῇ καὶ καταταχθῇ προ-
νομιακῶς. 164 (1878).

Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἡ κατάσχεσις γίνεται παρ' ἀλλοδαπῶ,
καὶ ὅτι κατὰ τὸν ἀλλοδαπὸν νόμον δὲν ἀπαιτεῖται δηλώσις, οὐχ ἤττον
ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, ὀφείλει ἢ νὰ ποιήσῃ δηλώσιν ἢ νὰ
προτείνῃ, ὅτι, κατὰ τὸν ἀλλοδαπὸν νόμον, δὲν ἀπαιτεῖται δηλώσις·
ἄλλως ἐπέρχονται αἱ ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι τῶν ἄρθρ. 928—931
τῆς Πολ. Δικονομίας. 322 (1862).

Τὸ ἄρθρ. 931 τῆς Πολ. Δικονομίας θεωρεῖ τὸν τρίτον μεσεγγυού-
χον ὡς καθαρὸν ὀφειλέτην, ἐὰν ὑπαρχούσης ἤδη παρ' αὐτῷ κατα-
σχέσεως, δὲν ἐδήλωσε τοῦτο εἰς τὸν δεύτερον κατασχόντα ἐντὸς τῆς
προθεσμίας, καὶ κατὰ τοὺς τύπους τοὺς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 928 τῆς Πολ.
Δικονομίας ὀρισμένους. 113 (1849) 169 (1886).

Τὸ ἄρθρον 929 Πολ. Δικ. ἀπαιτεῖ μνείαν ἀπλῶς ἐν τῇ δηλώσει
τῶν πρῶτερον ἤδη γενομένων παρὰ τῷ τρίτῳ κατασχέσεων, οὐχὶ δὲ
καὶ ἐπισύναψιν τῶν εἰς ταύτας ἀναγομένων ἐγγράφων. Τοῦτο προκύ-
πτει καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 933 τῆς Πολ. Δικονομίας. 84 (1872).

Ἐὰν ὁ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτος ἐν τῇ δηλώσει του παραλείψῃ
νὰ διαλάβῃ, ὅτι εἶναι πρόθυμος καὶ ἐνόρκως νὰ ἐνισχύσῃ τὴν δηλώσιν
του, αὕτη εἶναι ἄκυρος καὶ ὁ τρίτος καθίσταται ὀφειλέτης τῆς κατα-
σχθείσης ποσότητος (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 929—931). 53 (1868).

Κατὰ τὴν ἐπὶ ἀνακοπῇ τῆς δηλώσεως δίκην, τὸ περιεχόμενον αὐ-
τῆς δύναται ν' ἀποδειχθῇ δι' ὅρκου ἐπακτοῦ, εἴτε δὲν ὑπῆρχον ἐξ ἀρ-
χῆς ἐγγράφα ἀποδεικτικά, εἴτε ὑπῆρχον, καὶ ὁμως δὲν ἐπισυνήφθη-
σαν ἐν τῇ δηλώσει. 96 (1872).

Δὲν ὀρίζει ῥητῶς ὁ νόμος, ὅτι ἡ παράλειψις τῆς εἰς τὴν δηλώσιν
ἐπισυνάψεως τῶν ἐγγράφων, τῶν ἀποδεικνυόντων τὴν ἀλήθειαν τῆς
δηλώσεως συνεπάγεται τὸ ἄκυρον καὶ ἀπαράδεκτον αὐτῆς· διότι ἡ
ἐπισύναψις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ τὸν τύπον τῆς δηλώσεως, οὕτινος ἡ
παράβασις συνεπάγεται τὸ ἀποτελεσμα τοῦτο, ἀφοῦ μάλιστα τὸ
δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐξετίμησε τὴν δυσκολίαν τῆς ἀμέσου τῶν

ἐγγράφων προσαγωγῆς.

132 (1858).

Ἐπὶ κατασχέσεως, ὁ δηλῶν ὀφείλει νὰ ἐπισυνάπτῃ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς δηλώσεώς του τὰ ἀντίγραφα ἢ τὰ πρωτότυπα τῶν ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, ἄλλως ἢ δηλώσας τοῦ εἶναι ἄκυρος, δυνάμει τῶν ἄρθρων 929—931 Πολ. Δικον., καὶ ὁ τρίτος θεωρεῖται ὀφειλέτης τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ.

15 (1871) 39 (1873).

Ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, ὀφείλει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 930 Πολ. Δικ., νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὴν δήλωσίν του πάντα τὰ ἀποδεικτικά ἐγγραφα, δὲν δύναται δὲ νὰ προσαγάγῃ αὐτὰ μετὰ ταῦτα, οὔτε κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν.

230 (1873).

Ὁ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτος (μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ Ταμία, παρ' ᾧ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 86 Λογιστ. νόμου, ἐνεργεῖται ἡ κατάσχεσις) ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ εἰς τὴν δήλωσιν αὐτοῦ τὰ ἀποχρῶντα δικαιολογητικά ἐγγραφα, ἐξ ὧν ἀποδεικνύονται ἡ ἐξόφλησις ἢ ὁ συμψηφισμός τῆς κατασχεθείσης ἀπαιτήσεως (Π. Δ. 929—931). 261 (1875).

Ἐὰν ὁ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτος, κατὰ τὴν δήλωσίν του, δὲν ἐπισυνάψῃ τὰ ἐγγραφα, ἐφ' ὧν ἡ δήλωσις του στηρίζεται, δὲν ἔπεται, ὅτι αὕτη τυγχάνει ἄκυρος καὶ ὅτι ὑπάρχει πλέον κατ' αὐτοῦ, ὡς ὀφειλέτου, νόμιμον τεκμήριον ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως, ἀλλὰ μόνον, ὅτι οὗτος δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπικαλεσθῇ ἢ προσαγάγῃ τὰ ἐγγραφα ταῦτα, δύναται ὅμως δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου ν' ἀποδείξῃ τοὺς ἰσχυρισμούς του.

96 (1872) 128 καὶ 245 (1874).

Ἡ δήλωσις δὲν εἶναι ἄκυρος διὰ τὴν μὴ ἐπισυναψὴν τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων, ἐὰν ἡ προσαγωγή αὐτῶν δὲν ᾔτο δυνατόν, ὡς ὄντων παρακατατεθειμένων παρὰ τῷ δικαστηρίῳ.

272 (1866).

Κατ' ἐξαίρεσιν, ὁ τρίτος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐπισυνάψῃ τὰ ἐγγραφα, ὅταν ταῦτα εὐρίσκωνται ἀλλοχοῦ καὶ ἐντός τῆς πρὸς δήλωσιν προθεσμίας ἀδυνατῇ νὰ προμηθευθῇ ταῦτα. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει ὀφείλει νὰ ἀναφέρῃ ἐν τῇ δηλώσει τὴν ἀδυναμίαν ταύτην ὠρισμένως καὶ ἀκριβῶς, εἰς δὲ τὸ δικαστήριον ἀπόκειται νὰ ἐκτιμῇσῃ τὰ περὶ τούτου.

128 (1874).

Ἡ μὲν ἐκχώρησις ὡς ἐγγραφον, γενόμενον μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ἐκδοχέως τῆς ἀπαιτήσεως, δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, περὶ ὧν προνοεῖ τὸ ἄρθρ. 930 Π. Δ. καὶ τὰ ὅποια γίνονται μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου. Ἡ δὲ γνωστοποίησις τῆς ἐκχωρήσεως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνη-

ται πρὸς τὸν ὀφειλέτην. ὥστε νὰ ὑπαχθῇ διὰ τοῦτο εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων ἐγγράφων. 30 (1874).

Ἐπὶ κατασχέσεως παρὰ τρίτῳ, ἐὰν οὗτος δηλώσῃ, ὅτι οὐδὲν ὀφείλει δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ τοιαύτη δήλωσις του ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν ἐπισυνῆψεν ἐν αὐτῇ δικαιολογητικὰ ἐγγράφα, δύναται δὲ ὁ δηλώσας τρίτος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν δήλωσίν του, ἀποκρούων τὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνακοπῆς προσαγόμενα τυχόν μέσα ἀποδείξεως διὰ νομίμων ἐπιχειρημάτων. 56 (1874).

Ἡ Ἐθν. Τράπεζα δύναται νὰ ἐπισυνάψῃ ἐν τῇ δηλώσει τῆς ἀπόσπασμα τοῦ βιβλίου τῶν μετοχῶν, ἐὰν ἀπέβαινεν αὐτῇ ἀδύνατον νὰ προσαγάγῃ τὸ ἀντίγραφον τοῦ συμβολαίου. Ἐὰν δὲ ὁ ἀντίδικός της δὲν ἤρκειτο εἰς τὴν διὰ τοῦ ἀποσπάσματος ἀπόδειξιν ἡδύνατο νὰ προσαγάγῃ κατὰ τὴν συζήτησιν τὸ σχετικὸν ἐγγράφον τοῦ συμβολαίου. 259 (1874).

Μὴ προκειμένου περὶ αὐτοτελοῦς ἰσχυρισμοῦ τοῦ δηλοῦντος, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὁποῖου ἐτύγχανεν ὑπόχρεως καὶ ἐπομένως ὤφειλε νὰ ἐπισυνάψῃ ἐν τῇ δηλώσει του, κατὰ τὸ ἄρθρ. 930 Πολ. Δικ., τὸ σχετικὸν ἐγγράφον, ἀλλὰ περὶ ἀμφισβήτησεως τῶν τοῦ ἀντιδίκου ἰσχυρισμῶν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ὁποίας, κατ' ἀναπαύειν, ὁ δηλῶν ἐπεκαλεῖτο τὸ ἐγγράφον τοῦτο, δὲν εἶναι ἄκυρος τούτῳ τῷ λόγῳ ἡ σχετικὴ δήλωσις. 183 (1876).

Οὐδεμία διάταξις ὑποχρεοῖ τὸν ἐνεργήσαντα κατάσχεσιν παρὰ τρίτῳ, ἂν ἐγένετο δήλωσις, νὰ μὴ προβῇ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς περὶ κύρους κατασχέσεως δίκης, καθ' ἣν μάλιστα οὔτε διάδικος τυγχάνει ὁ τρίτος. 119 (1875).

Ἐὰν ὁ κατασχὼν δηλώσῃ τῷ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτῳ, ὅτι ἀποδέχεται τὴν δήλωσιν, δὲν ἰσχυρίζεται δὲ οὗτος, ὅτι παραβιάπτεται κεκτημένον αὐτοῦ δικαίωμα, δὲν ἔχει πλέον νόμιμον συμφέρον ὁ τρίτος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας πρότασίν του. 119 (1875).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 932 Πολ. Δικ., ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως, ὑπαρχούσης δηλώσεως παρὰ τοῦ τρίτου, δὲν ἐκτελεῖται ὡς πρὸς αὐτόν ἡ ἀπόφασις περὶ τοῦ κύρους τῆς κατασχέσεως, ἂν δὲν διαφιλονεικηθῇ ἐν εἴδει ἀνακοπῆς ἡ δήλωσις, ὥστε, καὶ ἂν ἀνεντράπη ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀνακοπὴ τοῦ τρί-

του, δὲν ἐκτελεῖται κατ' αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τῆς κατασχέσεως ἀπόφασις, μὴ προκύπτοντος δεδικασμένου ἐκ τῆς ῥηθείας ἀνατροπῆς. 52 (1886).

§ 13

Ὅσάκις φιλονεικῆται ἐκ μέρους τοῦ ἐνεργήσαντος κατάσχεσιν παρὰ τρίτῳ δανειστοῦ ἢ παρὰ τοῦ τρίτου γενομένη δήλωσις, εἴτε καθ' ὃ μὴ ἐγκύρως γενομένη, εἴτε ὡς ἀβάσιμος, ἢ διαφιλονεικήσις αὐτῆς μόνον δι' ἀνακοπῆς δύναται νὰ γίνῃ καὶ οὐχὶ δι' ἐνστάσεως κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. 934 § 1, 927, 935 καὶ 864). 85 (1848) 361 (1878) 139 (1882).

Αἱ κατὰ τῆς δηλώσεως ἀντιρρήσεις, αἱ περὶ μὴ ὑπάρξεως τελεσίδικου ἀποφάσεως καὶ περὶ ἐκπροθέσμου τῆς δηλώσεως, καὶ ἂν δὲν ἐμπεριέχωνται ἐν τῇ ἀνακοπῇ, δύνανται νὰ γίνωσι καὶ διὰ τῶν προτάσεων, διότι καὶ εἰς τὰς ἀνακοπὰς ταύτας ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ περὶ ἀνακοπῆς διατάξεις (Πολ. Δικ. 236), καθ' ἃς παραδεκταὶ εἰσι καὶ αἱ διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων γενόμεναι παρεμπίπτουσαι ἀγωγαί. 190 (1860) 102 (1882).

Τὸ ἄρθρ. 932 Πολ. Δικ. δὲν προσδιορίζει προθεσμίαν πρὸς ἀμφισβήτησιν τῆς παρὰ τοῦ τρίτου γενομένης δηλώσεως, οὐδ' ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διαγράφει εἰδικὴν διαδικασίαν πρὸς συζήτησιν τῶν κατὰ τῆς δηλώσεως ἀντιρρήσεων, ἀλλ' ὀρίζει, ὅτι ἡ κατὰ τῆς δηλώσεως διαφιλονεικήσις γίνεται ἐν εἰδῇ ἀνακοπῆς καὶ τοιαύτη δέον νὰ θεωρηθῇ ἢ κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου κατ' ἐνστάσιν προταθεῖσα ὑπὸ τοῦ κατασχόντος ἀντίρρησις, ἐν τῇ δίκῃ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως. 181 (1860).

Οὐδεμίαν ἀντίρρῃσιν προτείναντος τοῦ δηλώσαντος ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὅπως συζητηθῶσιν αἱ κατὰ τῆς δηλώσεως αὐτοῦ, ὡς τρίτου ἀντιρρήσεις τοῦ κατασχόντος δανειστοῦ καὶ χωρὶς τῆς ὑπὸ τύπον ἀνακοπῆς προηγουμένης κλητεύσεως αὐτοῦ, ἀλλ' ἐμφανισθέντος κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ συζητήσαντος τὰς ἀντιρρήσεις, ἢ συζητήσις αὕτη εἶναι ἐγκυρος, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 496 Πολ. Δικ., οἱ διάδικοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανίζωνται ἐκουσίως καὶ χωρὶς κλήσεως ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως των. 65 (1856).

Ἡ παράλειψις τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου ἀπο-

κλείει τὴν περαιτέρω πρὸς τοῦτον διαδικασίαν, ὡςάκις ἡ δῆλωσις ἦν ἀπολύτως ἀρνητικὴ, οὐδαμῶς δὲ καὶ ὡςάκις ἦν καταφατικὴ, ἔστω καὶ ἐν μέρει.

48 (1886).

Ἡ δῆλωσις τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, ἀνακόπτεται ἐντὸς 30 ἡμερῶν (Νόμος ΠΚΖ' καὶ Πολ. Δικ. 930), μὴ ἀνακοπείσης δὲ τῆς δηλώσεως, ὁ τρίτος ἀπαλλάσσεται τῆς κατασχέσεως, οὐδεμίαν δὲ ἐπιρροὴν ἔχει τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς δηλώσεως, ἀφοῦ δὲν διεφίλονεικῆθη αὕτη.

37 (1889).

§ 14

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς δηλώσεως εἰσάγεται εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ τρίτου, εἴτε περὶ τὸν τύπον τῆς δηλώσεως, εἴτε περὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς στρέφεται ἡ ἀμφισβήτησις.

85 (1848).

Ὅσακις δὲ ἡ ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ ὁλικὴ οὐδόλως ἐφάπτεται τῆς κατασχέσεως, ἀλλὰ περιορίζεται εἰς τὸ ζήτημα τῆς ὀφειλῆς τοῦ τρίτου ἢ εἰς τὸ ζήτημα, ἂν τὰ κατασχεθέντα ἀνήκωσιν εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ κατασχόντος ἢ εἰς τὸν τρίτον, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, ἡ ἀρμοδιότης, ἡ ἐκ τῆς κατοικίας ὀριζομένη, διέπεται ἐκ τῶν γενικῶν περὶ ἀρμοδιότητος ἀρχῶν, καθ' ἃς ἐφαρμόζεται τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ ἄρθρ. 19 Πολ. Δικ., ὅταν ἡ ἐκ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου ἀναφερομένη ἀμφισβήτησις φέρῃ ἐμπορικὸν χαρακτῆρα· ἂν δὲ τὸ ἄρθρ. 931 Πολ. Δικ. ὀρίξῃ, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ δικάζεται συνοπτικῶς, ἔννοεῖ τὰς εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον εἰσαγομένας ἀνακοπὰς ὡς τὰς συνηθεστέρας καὶ πλειοτέρας.

103 καὶ 157 (1863).

Ὅταν ἡ κατασχεθεῖσα ὀφειλὴ ᾖ ἐμπορικῆς φύσεως, ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου, δι' ἧς ἡ ὑπαρξὶς τῆς ὀφειλῆς ἀμφισβητεῖται, εἰσακτέα τυγχάνει εἰς τὸ ἐμπορικὸν δικαστήριον, δὲν καθίσταται δὲ ἀρμόδιον τὸ πολιτ. δικαστήριον ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ δηλώσει προτείνονται ἀκυρότητες κατὰ τῆς κατασχέσεως.

290 (1882).

Ἐπὶ ἀνακοπῆς κατὰ δηλώσεως τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἐγένετο κατάσχεσις, ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου κανονίζεται ἐκ τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ ἢ τῆς ἀξίας τοῦ κατασχεθέντος πράγματος καὶ οὐχὶ τῆς ἐξασφαλιστέας ἀπαιτήσεως.

321 (1877).

Ἡ ἀρμοδιότης ἐπὶ ἀνακοπῆς κατὰ δηλώσεως τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, ρυθμίζεται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ὀφειλῆς τοῦ τρίτου. Δὲν ὀρίζει δὲ τὸ ἐναντίον τὸ ἄρθρ. 932 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἡ ἀνακοπὴ δι-

κάζεται συνοπτικῶς, διότι ἐννοεῖ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἀνοίγεται ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Πρωτοδικείου ὡς συνηθεστέρα. 12 (1889).

Ὁρθῶς ἐξετάζεται παρεμπιπτόντως ὑπὸ τοῦ Ἐμποροδικείου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἰσέχθη ἡ κατὰ τῆς δηλώσεως ἀνακοπή, καὶ τὸ κύρος τῆς ἐνεργηθείσης κατασχέσεως, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν. 3 (1889).

§ 15

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν συντηρητικῆς κατασχέσεως, ὁ τρίτος καθίσταται δι' ἀναγκαστικῆς ἐκχωρήσεως ὀφειλέτης τοῦ κατασχόντος, ἐπομένως δύναται νὰ προτείνη κατὰ τῆς ἐπικυρωθείσης ἀπαιτήσεως αὐτοῦ ἐνστάσιν συμψηφισμοῦ. 250 (1869).

Μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς κατασχέσεως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν διαταγὴν, ὅπως παραδοθῇ τὸ κατασχεθὲν ποσὸν πρὸς τὸν κατασχόντα, δικαιούται τοῦ λοιποῦ οὗτος νὰ λάβῃ τὰ χρήματα ταῦτα, ὁ δὲ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις ἐξησφαλίσθῃ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων τῆς ἀποφάσεως κατασχέσεων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ πρωτοδανειστοῦ. 219 (1863).

Ἀπορριφθείσης τῆς περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγῆς ὡς ἀκύρου, ἔπεται ἀναγκαίως καὶ τὸ ἄκυρον τῆς κατασχέσεως, δὲν εἶναι δὲ ἀναγκαῖα εἰδικὴ καὶ ῥητὴ διάταξις ἐν τῇ ἀποφάσει, ὀρίζουσα τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως. Ἡ ἀκύρωσις δὲ αὕτη καὶ δι' ἀνακοπῆς δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ. 186 (1878).

Ἐὰν ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς ἐπεκυρώθῃ ἡ κατάσχεσις καὶ ὁ ταμίης, ὡς τρίτος, κατεδικάσθῃ νὰ πληρώσῃ τῷ κατασχόντι τὸ κατασχεθὲν ποσόν, καταστῇ τελεσιδικος, ὡς πρὸς τὸν ὀφειλέτην, τὸ Δημόσιον ὀφείλει νὰ πληρώσῃ, οὐδὲ ἔχει νόμιμον λόγον νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν, καίπερ ὄντος ἀκατασχέτου τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ, κατὰ τοὺς περὶ συντάξεως νόμους, διότι ὁ τρίτος, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, μόνον ἂν δὲν ὀφείλῃ καὶ ἂν ἐγκαίρως καὶ προσηκόντως ἐδῇλωσε τοῦτο δὲν ὑποχρεοῦται εἰς παροχὴν τινα πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς κατὰ τῆς δηλώσεώς του ἀνακοπῆς, καὶ τὸ κύρος τῆς κατασχέσεως δικαιούται νὰ προσβάλλῃ μόνον, ἂν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας δὲν τῷ ἐγνωστοποιήθῃ ἡ περὶ κύρους ἀγωγή (Πολ. Δικ. 927 καὶ ἐπ.) 222 (1869).

Ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις, ἡ τελεσιδικῶς ἐπικυρουῦσα τὴν κατάσχεσιν ἐνεστώσης ἢ μελλούσης ἢ ὑποκειμένης εἰς αἵρεσιν ἀπαιτήσεως ἢ ὠρι-

σμένον μὲν δικαιώματος, μὴ εἰσέτι ὅμως ἀπαιτητοῦ, καὶ διατάττουσα τὸν τρίτον νὰ πληρώσῃ τὰ κατασχεθέντα πρὸς τὸν δανειστήν, ἀσφαλίζει αὐτὸν πάσης μεταγενεστέρας τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκτελέσεως ἐπὶ τῶν αὐτῶν κατασχεθεισῶν ἀπαιτήσεων (N. 14 πρ. Πανδ. (9. 4) N. 10 Π. (15. 1). 31 (1871).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 919, 927 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., μόνον διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, καταβολῆς τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ ἀποσβέννυται τὸ χρέος τοῦ ὀφειλέτου, πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ κατάσχεσις καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς κατασχέσεως, δι' ἧς ὑποχρεοῦται ὁ τρίτος νὰ θεωρῇ τοῦ λοιποῦ τὸν κατασχόντα ὡς δανειστήν του καὶ εἰς αὐτὸν μόνον νὰ πληρώσῃ τὸ κατασχεθέν, ἀλλὰ μήπω πληρωθὲν ποσόν. 183 (1864).

Νόμιμος τίτλος τοῦ κατασχόντος ἐναντίον τοῦ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτου, δὲν εἶναι κυρίως ἡ τὴν δῆλωσιν τοῦ τελευταίου τούτου ἀπορρίψασα, ἀλλ' ἡ τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν καὶ τὴν κατάσχεσιν ὡς κύρος ἐχούσας κηρύξασα καὶ τὴν διαταγὴν περὶ πληρωμῆς τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ διαλχυθάνουσα ὀριστικὴ καὶ τελεσίδικος ἀπόφασις. 390 (1862).

Δὲν εἶναι ἀναρμόδιον τὸ Ἐμποροδικεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἰσῆλθῃ ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς δηλώσεως, νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως τῆς ἀκυρότητος τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως. 3 (1889).

§ 16

Ἐὰν δι' οἰονδήποτε λόγον ἀπορριφθῇ ἡ κυρία ἀπαίτησις, ἔπεται, ὅτι δὲν ἦτο νόμιμος καὶ ἡ γενομένη κατάσχεσις· ἐπομένως, ἐὰν ἐκ τῆς κατασχέσεως ταύτης ἐπῆλθε ζημία εἰς τὸν διάδικον, οὗτινος ἡ περιουσία κατεσχέθη, ὀφείλει ὁ κατασχών, οὗ ἡ κατάσχεσις ἡκυρώθη, ν' ἀνορθώσῃ τὴν ζημίαν ταύτην. 285 (1853).

Ἐὰν ἡκυρώθῃ ἡ ἐπιβληθεῖσα κατάσχεσις διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν εἶχεν ὁ κατασχών δικαίωμα τοιαύτης κατασχέσεως, ἔπεται ὅτι οὗτος δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ ἐνεργήσῃ συντηρητικὴν κατάσχεσιν, ἀλλὰ μόνον ἐγύησιν νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του, ὥστε δὲν ἐξήσκησε τὸ ἴδιον αὐτοῦ δικαίωμα, ἀλλ' ἐνήργησε πρᾶξιν ἄνευ δικαιώματος καὶ εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐξ αὐτῆς προκυψάσης εἰς τὸν ἀντίδικόν του ζημίας, διότι, κατὰ τὸν νόμον, πᾶν γεγονός, μὴ ἀποτε-

λοῦν ἐκτέλεσιν νομίμου ὑποχρεώσεως ἢ ἐξάσκησιν νομίμου δικαιώματος καὶ μὴ ὄν ἀποτέλεσμα τυχαίας συμπτώσεως, ἐὰν ἐπὶ ἡγενηκε βλάβην, ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἄδικον. 52 (1888).

Δὲν χωρεῖ ἀγωγή περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ τοῦ παρ' ἑαυτῷ κατασχόντος τὸ ἐκπλειστηρίασμα, καὶ ἂν ἀπορριφθῇ ἢ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγή του, ἐκτὸς ἂν ἀποδευχθῇ παῖσμα ἢ δόλος αὐτοῦ ἢ γνῶσις τοῦ ἀνυποστάτου τῶν ἀξιώσεών του.

146 (1877) 117 (1885).

Κατὰ τὰς περὶ ἀποζημιώσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου, ἐπὶ κατασχέσεως χρημάτων παρὰ τρίτῳ, ὁ κατασχὼν δανειστής δὲν εὐθύνεται πρὸς ἀποζημιώσιν τοῦ καθ' οὗ ἢ κατάσχεσις ὀφειλέτου, εἰμὴ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἢ κατάσχεσις δὲν ἐπικυρωθῇ ὁλοσχερῶς ἢ ἐν μέρει, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν, ἐπικυρωθείσης καθ' ὅλοκληρίαν τῆς κατασχέσεως, ὁ κατασχὼν ὀλιγορῇ περὶ τὴν εἴσπραξιν τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ, διότι πᾶσαν ἐκ τῆς ὀλιγορίας ταύτης βλάβην δύναται νὰ προλάβῃ ὁ καθ' οὗ ἢ κατάσχεσις ὀφειλέτης, καθιστῶν οὗτος ὑπερήμερον τὸν τρίτον διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἐπικυρώσεως τὴν κατάσχεσιν ἀποφάσεως καὶ τῆς προσκλήσεως τοῦ νὰ καταβάλλῃ πρὸς τὸν κατασχόντα ἢ νὰ καταθέσῃ τὰ κατασχεθέντα χρήματα. 401 (1866).

Ἐπιβληθείσης κατασχέσεως ἐπὶ τοῦ παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ ἐκπλειστηριάσματος καὶ ἀρθείσης τῆς κατασχέσεως ταύτης, ὁ κατασχὼν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ νομίμου τόκου πρὸς τὸν δικαιούμενον νὰ λάβῃ τὸ ἐκπλειστηρίασμα, ἀφ' ἧς ὁ τῆς κατατάξεως πίναξ κατέστη τελεσίδικος. 200 (1881).

§ 17

Κατὰ τὴν διανομὴν τῶν παρὰ τῷ τρίτῳ κατασχεθέντων χρημάτων, μόνον οἱ μέχρι τῆς τελεσιδικίας, τῆς κυρώσεως τὴν κατάσχεσιν ἀποφάσεως, ἐπιβαλόντες κατάσχεσιν δύνανται νὰ λάβωσι μέρος, ἅρα οἱ μεταγενέστεροι οὐδὲν ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος ἔχουσι δικαίωμα, διότι ὁ ὀφειλέτης αὐτῶν ἔπαυσεν ἔκτοτε νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ δικαιώματα καὶ ὁ ὑπὲρ οὗ ἐκυρώθῃ ἢ κατάσχεσις ἀπέκτενσε διὰ τῆς τελεσιδικίας ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἰδιοκτησίας μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεώς του.

346 (1855) 131 καὶ 159 (1857) 312 (1861).

Τοῦτ' αὐτὸ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ κυρώσεως κατασχέσεως. μὴ ἐμ-

προθέσμου απαιτήσεως οἷον μελλούσης μισθοδοσίας, διότι ἡ κατάσχεσις ἐπέχει τόπον αναγκαστικῆς ἐκχώρησεως, κατὰ δὲ τὸν Ν. 34 § 1 Π. (18. 1) Ν. 7, 11 καὶ 17 Π. (18. 4) καὶ Ν. 3 Κωδ. (8. 54), ἐπιτρέπεται ἡ ἐκχώρησις ἐνεστώσης ἢ μελλούσης ἢ ὑποκειμένης εἰς αἵρεσιν απαιτήσεως ἢ ἀορίστου κατὰ τὸ μέγεθος ἢ ὠρισμένου μὲν δικαιώματος, μὴ εἰσέτι ὅμως ἀπαιτητοῦ, ἡ δὲ ἐκχώρησις αὕτη ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐκχώρησιν βεβαίας απαιτήσεως καὶ δι' αὐτῆς ὁ ἐκδοχεὺς καθίσταται κύριος τῆς ἐκχωρηθείσης απαιτήσεως ὑπ' αὐτὴν ταύτην τὴν αἵρεσιν, καθότι ἀντικαθίσταται εἰς τὰ τοῦ ὀφειλέτου δικαιώματα.

312 (1861).

Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 935 Πολ. Δικ., ἐπὶ κατασχέσεως παρὰ τρίτῳ, αὐτὸς οὗτος ὁ τρίτος ὀφείλει νὰ ποιήσῃ τὴν διανομὴν τῶν κατασχεθέντων χρημάτων εἰς τοὺς δανειστάς, αἱ δὲ μεταξὺ τῶν δανειστῶν διενέξεις ὡς πρὸς τὸ διανεμητέον ἐκάστῳ ποσὸν ἀπαλλάττουσι μὲν τὸν τρίτον τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, μὴ ὄντα ἀρμόδιον νὰ κρίνῃ περὶ τούτων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἀμφισβητήσεων τούτων εἶναι ἀρμόδιον νὰ κρίνῃ τὸ δικαστήριον, οὐδέποτε ὅμως δύναται ὁ τρίτος νὰ ἀναθῇ εἰς Συμβολαιογράφον τὴν τῆς διαφορᾶς λύσιν, προκαλῶν τὴν περὶ κατατάξεως διαδικασίαν, διότι δὲν πρόκειται περὶ αναγκαστικῆς κατασχέσεως.

282 (1884).

ΚΑΤΑΣΧΕΣΙΣ ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΗ

Περίληψις

- § 1. Τίς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ συντηρητικὴν κατάσχεσιν.
- § 2. Δυνάμει τίνος τίτλου δύναται νὰ ἐνεργηθῇ συντηρητικὴ κατάσχεσις.
- § 3. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις.
- § 4. Δικαιώματα τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις.
- § 5. Συνέπειαι τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως.
- § 6. Μεσεγγυοῦχος.
- § 7. Κατάσχεσις συντηρητικὴ ἐπὶ κατεσχημένων ἤδη πραγμάτων.
- § 8. Ἀρμόδιον δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ κύρους τῆς κυρίας απαιτήσεως δίκης.
- § 9. Ἀνακοπὴ κατὰ συντηρητικῆς κατασχέσεως.
- § 10. Ἀρσις τῆς κατασχέσεως δι' ἐγγυήσεως.
- § 11. Διεκδίκησις τῶν κατασχεθέντων.
- § 12. Ἐπικύρωσις τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως.

§ 1

Ὁ ἄλλοδαπὸς δύναται ἐν τῇ ἡμεδαπῇ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ συντηρητικὴν κατάσχεσιν κατ' ἄλλοδαποῦ. 109 (1847) 10 (1861).

§ 2

Δύναται νὰ ἐνεργηθῇ συντηρητικὴ κατάσχεσις, δυνάμει πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἐπιδικαζούσης τὴν ἀγωγὴν, διότι καὶ αὕτη τυγχάνει νόμιμος τίτλος (Πολ. 1028, 1029, 921 καὶ 761 § 2). 217 (1853).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1039 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις δὲν περιορίζεται εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν τῆς διεκδικήσεως, ἀλλ' ἡ διεκδικήσις ἀναφέρεται ὡς μία τῶν περιπτώσεων· τὸ δὲ ἐδάφιον 6 τοῦ μνησθέντος ἁρθρου ἐπιτρέπει τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐν γένει, ὡς ἐκ τῆς ἀναβολῆς. 239 (1880).

§ 4

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἁρθρ. 1030, 1033, 1036, 1041, 1027, 626 καὶ 627 Πολ. Δικ., ἐξάγεται, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ (ἐπιτραπεῖσα ὑπὸ τοῦ Προέδρου) κατάσχεσις δύναται μόνον τὴν ἄρσιν αὐτῆς νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἐὰν ἀπομακρυνθῇ ὁ κίνδυνος τοῦ ἀντιδίκου του, δι' ἐγγυοδοσίας ἢ ὅπωςδήποτε ἄλλως, καὶ ἐξαντληθείσης τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως νέαν παρὰ τοῦ δικαστηρίου νὰ αἰτήσῃ ἐγγύησιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως, ὡς περιττῆς οὐσης ἢ καὶ ἐπὶ ἐγγύῃσει μικρᾷ, μηκέτι ὅμως ἐξαντληθείσῃ, διαταχθείσης. 271 (1868).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν αἵτησις, ἡ σκοποῦσα τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου διαταχθείσης συντηρητικῆς κατασχέσεως, διότι κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου δὲν ἐπιτρέπεται ἐνδίκόν τι μέσον (Πολ. 637, 627 καὶ 628), τὸ δὲ ἄρθρ. 1041 Πολ. Δικ. οὐδαμῶς ἀντίκειται εἰς τὰ ἀνωτέρω, διότι τοῦτο ἀφορᾷ τὰς γινομένης ἀκυρότητος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν συντηρητικῶν κατασχέσεων, ἤτοι τῆς περὶ ταύτης τοῦ προέδρου ἀποφάσεως καὶ οὐχὶ ἀκυρότητος ὡς πρὸς τὴν ἄδειαν τῆς κατασχέσεως. 409 (1880).

§ 5

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1039 Πολ. Δικ., καὶ ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως πραγμάτων κινητῶν ἢ ἀκινήτων, ὁ ὀφειλέτης, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρὸς αὐτὸν δηλοποιήσεως τῆς κατασχέσεως, στερεῖται τοῦ δικαίωματος

τος τῆς διαθέσεως τοῦ κατασχεθέντος, καὶ πᾶσα ἐπιχειρηθεῖσα παρ' αὐτοῦ ἀπαλλοτριώσεις εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη ν' ἀπαγγελθῇ ἡ ἀκυρότης παρὰ τοῦ δικαστηρίου. Ἀναγκαῖα δὲ συνέπεια τῆς ἀκυρότητος ταύτης εἶναι, ὅτι ὁ κατασχὼν δανειστής, οὕτινος τὸ ἔννομον συμφέρον προσβάλλει ἢ πράξεις τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἀπαλλοτριώσεις, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἀγωγῆς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κατεσχημένου ἢ τοῦ ἀντιτίμου του, ὅπως, ἐπανερχόμενον εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου του, χρησιμεύσῃ πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεώς του καὶ ὃ ἡ οὐ μόνον κατὰ τοῦ πρὸς ὃν ἀπηλλοτριώθη τὸ πράγμα ἀλλὰ καὶ κατὰ παντός, εἰς ὃν περιῆλθε διὰ περαιτέρω μεταβιβάσεως, διότι ἡ ἀκυρότης τῆς μεταβιβάσεως τοῦ κατασχεθέντος ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν.

128 (1888).

§ 6

Περὶ τῶν μεσεγγυηθέντων κινητῶν ὁ πρὸς ὃν παρεδόθησαν ταῦτα καθίσταται ὑπεύθυνος ὡς πᾶς θεματοφύλαξ περὶ τῆς ἀκριβοῦς φυλάξεως καὶ τῆς ἐν καιρῷ πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ παραδόσεως αὐτῶν.

238 (1858).

Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ, ὅπως τὰ κατασχεθέντα κατατεθῶσιν εἰς μεσεγγυοῦχον (Πολ. Δικ. 1033), ὅστις εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς διατήρησιν τῶν κατεσχημένων καὶ ἀπόδοσιν αὐτῶν, ὅπου καὶ ὅταν τὸ δικαστήριον διατάξῃ (Πολ. Δικ. 1039). Δύναται δὲ νὰ ἀπαγγελθῇ προσωπικὴ κράτησις κατὰ θεματοφύλακος, ὅστις ἡρνήθη τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατασχεθέντων ἢ διαπιστευθέντων εἰς αὐτὸν πρὸς φύλαξιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 999 § 5).

46 (1889).

§ 7

Τὸ ἄρθρ. 1036 Πολ. Δικ. ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως ἀκινήτων παραπέμπει βῆτῳ εἰς τὸ ἄρθρ. 984· κατὰ τοῦτο δὲ εἰς τὴν κατάσχessin κατασχεθέντων ἤδη ἀκινήτων ἐφαρμόζεται ἡ τοῦ ἄρθρ. 908 διάταξις, ἥτις ἀπαγορεύει τὴν κατάσχessin μεσεγγυημένων ἤδη πραγμάτων, ἄρα ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἰσχύει οὐ μόνον ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως.

315 (1863).

§ 8

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1042 Πολ. Δικ., ἡ περὶ τῆς ἀπαιτήσεως δίκη, ἔνεκα τῆς ὁποίας διετάχθη συντηρητικὴ κατάσχεσις, ὑπάγεται εἰς τὴν

συνήθη δικαιοδοσίαν τοῦ ἐναγομένου, ἐπομένου προκειμένου περὶ χρέους ἐμπορικοῦ καθίσταται ἀρμόδιον τὸ δικαστήριον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κατοικεῖ ὁ ἐναγόμενος. 345 (1840).

§ 9

Ὡς προκύπτει ἀδιστάκτως ἐκ τῶν ἄρθρ. 1037 καὶ 907—911 Πολ. Δικ., τὸ μέσον τῆς ἀνακοπῆς δὲν περιορίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἀλλ' ἐπιτρέπεται καὶ κατὰ τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως εἰς τὸν τρίτον, τὸν ἀξιοῦντα δικαιώματα κυριότητος ἐπὶ τῶν συντηρητικῶς κατασχεθέντων πραγμάτων. 51 (1846).

§ 10

Ἡ δι' ἐγγυήσεως ἄρσις τῆς κατασχέσεως δέον νὰ ζητῇται δι' ἀναφορᾶς (Πολ. Δικ. 628, 1027 § 2 καὶ 1041), ἄλλως ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος, ἐλλείπει προδικασίας. 50 (1854).

Ὅταν ἡ κυρία δίκη ὡς καὶ ἡ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγή ᾗναι ἐκκρεμῆς ἐνώπιον τοῦ Ἐμποροδικείου καὶ ἡ αἴτησις περὶ ἄρσεως τῆς ἐνεργηθείσης πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς κυρίας δίκης συντηρητικῆς κατασχέσεως δικάζεται ἀρμοδίως ὑπὸ τοῦ Ἐμποροδικείου, ἅτε προκειμένου περὶ ζητήματος συναφοῦς καὶ παρεμπόπτοντος (Πολ. Δικ. 21 καὶ 1042). 23 (1852).

Ἐπιτραπείσης κατασχέσεως ὑπὸ τὸν ὅρον ἐγγυήσεως, ἡ ἄρσις τῆς τοιαύτης ἐγγυήσεως δὲν καθιστᾷ αὐτοδικαίως ἄκυρον τὴν κατάσχεσιν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ὡς μηδέποτε γενομένην. 358 (1883).

§ 11

Ἡ παραδοχὴ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς κατασχεθέντος πράγματος (Πολ. Δικ. 911 καὶ 1042) ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἐκ τῆς ἀποδείξεως, ὅτι ὁ διεκδικῶν εἶναι κύριος τοῦ κατασχεθέντος πράγματος, ἄλλως ἡ ἀγωγή εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐπομένως ὁ διεκδικῶν οὔτε δικαίωμα, οὔτε συμφέρον ἔχει νὰ προσβάλῃ τυπικῶς τὰς τυχόν ὑπαρχούσας ἀκυρότητας τῆς κατασχέσεως, διότι ἡ ὑπαρξίς ἢ μὴ αὐτῶν οὐδεμίαν ὡς πρὸς τὴν παραδοχὴν τῆς διεκδικητικῆς αὐτοῦ ἀγωγῆς ἔχει ἐπιρροήν. 202 (1863).

§ 12

Μετὰ τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν καὶ τὴν ἐπικυροῦσαν αὐτὴν

ἀπόφασιν ὅθεν ἀπαιτεῖται νέα ἀναγκαστικὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀκινήτων κτημάτων, διότι εἰς τὴν συντηρητικὴν, ἐνεργουμένην κατὰ τὰ ἄρθρα 1037, 957 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., τηροῦνται ὡς καὶ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν οἱ αὐτοὶ τύποι, μετὰ δὲ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συντηρητικῆς, τὸ ἄρθρ. 1043 Πολ. Δικ. ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται μόνη ἡ διαδικασία, περὶ ἧς διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθρα 965 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. 81 (1860).

Ὁ Ἐμπορ. Νόμος διέλαβε μόνον περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τῶν πλοίων· ἄρα ἐπὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως αὐτῶν ἐφαρμόζονται αἱ γενικαὶ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 925, 1042 καὶ 1043 τῆς Πολ. Δικ., καθ' ἧς τὸ ἐμποροδικεῖον δύναται καὶ ὀφείλει, ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, νὰ διατάξῃ τὴν δικαστικὴν ἀπαλλοτριώσιν τοῦ κατασχεθέντος πράγματος. 271 (1864).

ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ

Περίληψις.

- § 1. Ἀναγγελία.
- § 2. Πρόσκλησις τῶν πιστωτῶν.
- § 3. Προσαγωγή τῶν ἀποδείξεων.
- § 4. Ἀμοιβαῖαι παρατηρήσεις τῶν πιστωτῶν.
- § 5. Σύνταξις τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως.
- § 6. Κατάταξις καὶ προνόμια.
- § 7. Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς τοῦ πίνακος.
- § 8. Διατυπώσεις τῆς κατὰ τοῦ πίνακος ἀνακοπῆς.
- § 9. Τίνες δύνανται νὰ ἐνασχῶσιν ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ πίνακος.
- § 10. Προθεσμίαι πρὸς ἀνακοπὴν.
- § 11. Ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀνακοπῆς δικαστήριον.
- § 12. Τί δύναται νὰ προταθῇ διὰ τῆς ἀνακοπῆς καὶ κατ' αὐτῆς.
- § 13. Συνέπειαι τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀνακοπῆς ὡς πρὸς τὸν ἀνακόψαντα.
- § 14. Συνέπειαι τῆς παραδοχῆς καὶ τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀνακοπῆς ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς πιστωτάς.
- § 15. Συνέπειαι τῆς τελεσιδικίας τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως.
- § 16. Ὑποχρέωσις πρὸς πληρωμὴν τόκων.

§ 1

Ὁ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμος, τυγχάνων καὶ δανειστής τοῦ κληρο-

νομουμένου, δικαιούται εἰς ἀναγγελίαν καὶ κατὰ τὰς τῶν ἀπαιτήσεών του ἐπὶ τῆς κληρονομίας. 151 (1877).

Ὁ μὴ ὢν πλέον δανειστής (ἐξοφληθείσης τῆς ἀπαιτήσεώς του) οὐδὲν ἔννομον ἔχει συμφέρον ἐν τῇ δίκῃ καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ κύρος τῆς ὑπὸ ἐτέρου δανειστοῦ γενομένης ἀναγγελίας. 75 (1885).

Οὐδεμία διάταξις τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται ἡ ἀναγγελία τῶν δανειστῶν πρὸ τῆς κατακυρώσεως· ἐξ ἐναντίας, ἐκ τοῦ ἄρθρ. 908 Πολ. Δικ. γίνεται δῆλον, ὅτι καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν καὶ μέχρι οὗ συνταχθῇ ὁ τῆς κατατάξεως πῖναξ δύναται νὰ γίνη αὕτη. 86 (1848).

Οὐδεὶς νόμος ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἀναγγέλλοντα ἑαυτὸν δανειστήν τὸ καθήκον ν' ἀπευθύνῃ τὸ περὶ τῆς ἀναγγελίας ἔγγραφόν του κατὰ τῶν ἄλλων δανειστῶν καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου. 191 (1871).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 984 § 1, 908 § 3 καὶ 909 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ὁ δανειστής, ὁ θέλων οὐ μόνον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄφιν κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ ἐνδεχομένην ἄρσιν τῆς κατασχέσεως ἢ τὴν μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ ὀφειλέτου ἀμέσως μετὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ συνεννόσιν περὶ τῆς διαθέσεως αὐτοῦ, ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ ἀναγγελητήριον, οὐ μόνον εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἢ εἰς τὸν φύλακα τῶν κατασχεθέντων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἐκτέλεσιν δανειστήν· ὅταν ὅμως ὁ δανειστής διὰ τῆς ἀναγγελίας σκοπῇ μόνον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄφιν κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, τότε ἀναγγέλλεται ἀπλῶς εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, χωρὶς νὰ κοινοποιήσῃ τὸ ἀναγγελητήριον πρὸς τὸν ὀφειλέτην καὶ τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστήν (Π. Δ. 984 § 2). 233 (1880).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 909 καὶ 984 Πολ. Δικ., ὁ ἀναγγελλόμενος ἐπὶ κατατάξει ἀπαιτήσεώς του εἰς τὸ διανεμητέον ἐκπλειστηρίασμα ἀκινήτου κτήματος, ὀφείλει νὰ ἐπιδώσῃ τὸ ἀναγγελητήριον ἔγγραφόν του οὐ μόνον εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἐκτέλεσιν δανειστήν.

125 (1867) 220 (1881) 36 (1885) 291 (1888).

Ἡ παράλειψις τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀναγγελίας πρὸς τὸν ἐπισπεύ-

δοντα ἐπάγεται ἀκυρότητα (Π. Δ. 984, 909 καὶ 237). 218(1883).

Ὁ παραλείψας νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἀναγγελίαν τοῦ δανειστοῦ πρὸς τε τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστὴν καὶ πρὸς τὸν ὀφειλέτην, δὲν δύναται ν' ἀνακόψῃ τὸν πῖνακα τῆς κατατάξεως, ὡς μὴ προσηκόντως ἀναγγελοίς.

125 (1867).

Ἡ ἀναγραφομένη ἐν ἄρθρ. 909 καὶ 984 Πολ. Δικ. διατύπωσις περὶ κοινοποιήσεως τοῦ ἀναγγεληρίου ἐγγράφου καὶ εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἐκτέλεσιν δανειστὴν δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταζομένη κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στᾶσιν, διότι ἀφορᾷ οὐχὶ τῆς ἀναγγελίας τὴν ὑπαρξίν, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν προδικασίαν, ἐὰν ἐπέλθῃ δίκη, καὶ εἶναι δημοσίας τάξεως, ἀλλ' ἀπλῶς τῆς ἀναγγελίας τὸ κύρος· ἐπομένως, μὴ ἀμφισβητουμένης τῆς ὑπάρξεως ἀναγγελίας, ὀρθῶς κρίνεται ὡς οὐχὶ δημοσίας τάξεως ἢ πρὸς τὸν δανειστὴν κοινοποιήσις.

105 (1890).

§ 2

Ὁρίζουσης τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅτι ἡ πρόσκλησις τῶν πιστωτῶν πρὸς προσαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων αὐτῶν διὰ τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ἀξιώσεις των, δέον, κατὰ τὰ ἄρθρα 987 καὶ 937 Π. Δ., νὰ ἐπιδίδῃται εἰς τοὺς δανειστάς, ἔπεται, ὅτι ἀποδεικτικὸν τῆς γενομένης προσκλήσεως εἶναι μόνον τὸ κατὰ νόμον συντασσόμενον περὶ τῆς ἐπιδόσεως ἔγγραφον (Πολ. Δικ. 140 καὶ ἐπ.). 38 (1878).

Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθροῦ 937 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν οἱ δανεισταί, ἀναγγέλαντες ἑαυτοὺς δέον νὰ προσκληθῶσιν εἴτε ἐπιμελείᾳ τῶν διαδίκων, εἴτε ἐξ ἐπαγγέλματος, συμπεριλαμβάνει καὶ τοὺς ἐπισπεύδοντας τὸν πλειστηριασμὸν δανειστάς.

24 (1843).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 989, 987 καὶ 938 Π. Δ., μόνον οἱ ἀναγγελοῦντες δανεισταὶ προσκαλοῦνται, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ὀφειλέτης, ὅστις λαμβάνει γνῶσιν ἐκ τῶν προηγουμένων περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰδοποιήσεων καὶ ἐκ τῆς διὰ φύλλον γινομένης δημοσιεύσεως τῆς πρὸς τοὺς δανειστάς προσκλήσεως καὶ ὀφείλει νὰ παρευρίσκηται εἰς τὴν κατάταξιν, ὅπως ἐπιφέρῃ τὰς ἀντιρρήσεις του, κατὰ τὸ ἄρθρ. 938 Π. Δ.

111 (1869).

Τὸ ἄρθρ. 986 Πολ. Δικ. δὲν ὑποχρεοῖ τὸν ἐπισπεύδοντα ἐνυπόθηκον δανειστὴν μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν, προκειμένης τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ν' ἀπευθύνῃ καὶ δευτέραν ἄλλην πρόσκλη-

σιν πρὸς τοὺς ἤδη ἀναγγελλέντας δανειστάς. 34 (1846).

Προκειμένου περὶ πίνακος κατατάξεως, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσκαλῇται ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής, ὁ πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ πληρωθεὶς τὴν ἀπαίτησίν του. 57 (1872).

Ὁ μὴ προσκληθεὶς παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου δανειστής δὲν στερεῖται τοῦ δικαιώματος, ὅπως προσαγάγῃ καὶ μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὰς ἀποδείξεις του. 72 (1871).

Ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ὀφειλέτου, ἡ σκοποῦσα τὴν ἀκύρωσιν τῆς πρὸς τοὺς δανειστάς κλήσεως τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς προσαγωγὴν τῶν τίτλων, ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι, ἀκυρωθείσης τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν δανειστῶν γενομένης κατασχέσεως διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἄκυρος τυγχάνει καὶ ὁ γενόμενος πλειστηριασμός, προκαλεῖ οἰκὴν, ἥτις τίθησιν εἰς ἀντιδικίαν μόνον τὸν ἀνακόπτοντα πρὸς τοὺς δανειστάς καὶ τὸν συμβολαιογράφον. Ὁ ἀνωτέρω ὅμως κατασχὼν δανειστής δὲν διατελεῖ εἰς ἀντιδικίαν οὔτε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, οὔτε πρὸς τοὺς ἀναγγελλέντας δανειστάς ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸν ἀνακόψαντα τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου. 403 (1880).

Ἐν τοῖς ἄρθρ. 938 § 2, 949, 985 καὶ 994 § 2 Πολ. Δικ., ἐν οἷς ὀρίζονται τὰ ἐνδίκια μέσα τοῦ ὀφειλέτου, διαρκούσης τῆς κατατάξεως καὶ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως δὲν ἀναφέρεται ὡς ἐπιτρεπομένη αὐτῷ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς κλήσεως τοῦ συμβολαιογράφου πρὸς τοὺς ἀναγγελλέντας δανειστάς περὶ προσαγωγῆς τῶν ἐγγράφων των, ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἀνακοπὴ τυγχάνει ἀπαράδεκτος. 403 (1880).

§ 3

Ἡ διατασσομένη ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 937 καὶ 938 Πολ. Δικ. προσαγωγὴ τῶν ἀποδείξεων τῶν δανειστῶν, κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς κατατάξεως διαδικασίαν, πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, δὲν εἶναι πρᾶξις δικαστικὴ, ἀλλ' ἐξώδικος, δυναμένη νὰ γίνῃ αὐτοπροσώπως ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ ἢ ὑπὸ παντὸς ἄλλου πρὸς τοῦτο ἔχοντος ἐντολὴν καὶ περ μὴ κεκτημένου τὰς ιδιότητας τοῦ ἄρθρ. 91 Π. Δ. 197 (1882).

Κατὰ τὴν ὁρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 938, συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 893 τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ προσκαλούμενοι δανεισταὶ ὀφείλουσι πρῶτον μὲν ἐντὸς προθεσμίας 14 ἡμερῶν ἐπὶ κινήτων καὶ 4 ἐβδομάδων ἐπὶ

ἀκινήτων, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς τελευταίας προσκλήσεως, ἐὰν ὧσι πλείονες, νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν μετὰ τῶν ἀποδείξεων καὶ νὰ αἰτήσωσι τὴν κατάταξιν. 155 (1885).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 937 καὶ 938 τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ ἀναγγέλλαντες ἑαυτοὺς δανεισταί, προκειμένου περὶ κινήτων, τότε καθίστανται ὑπερήμεροι νὰ προσαγάγωσι τὰς ἀποδείξεις των καὶ νὰ αἰτήσωσι τὴν κατάταξιν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ, ὅταν παρέλθωσι 14 ἡμέραι ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως διαδίκου τινὸς ἢ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν δὲν κλητευθῶσι παραχρῆμα μετὰ τὴν κατακύρωσιν, διότι οὔτε αἱ διαληφθεῖσαι διατάξεις, οὔτε ἄλλη τις, διὰ τὴν περίστασιν τῆς μὴ παραχρῆμα μετὰ τὴν κατακύρωσιν κλητεύσεως, ἀπειλοῦσι ποινὴν τινὰ ἀπωλείας δικαιωμάτων τῶν δανειστῶν. 86 (1848).

Κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς κατατάξεως, τὰ ἔγγραφα ἢ αἱ παρατηρήσεις δέον νὰ ὑποβάλλωνται ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἐντὸς δεκατετραήμερου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς προσκλήσεως, ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου (Πολ. Δικ. 938), διὰ δὲ τῆς ἀνακοπῆς δὲν δύνανται νὰ προταθῶσι παράπονα εἰμὴ ἐφόσον ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰ ὑποβληθέντα ἔγγραφα ἢ τὰς γενομένας παρατηρήσεις. 6 (1871).

Τὸ ἄρθρ. 243 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου διατάσσει μὲν, ὅτι οἱ δανεισταί, μὴ προσαγαγόντες τὰ δικαιώγραφα των ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς κληθῶσι πρὸς τοῦτο, δὲν συμμετέχουσιν εἰς τὴν διανομὴν, ἀλλ' ἢ διατάξεις αὕτη δὲν ἀποκλείει τοὺς βραδύτερον μὲν, ἀλλὰ πρὶν ἢ περαιωθῇ ἡ διανομὴ προσαγαγόντας τὰς ἀποδείξεις των δανειστάς. 190 (1852).

Οἱ ἐπισπεύδοντες δανεισταί δὲν ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρεώσεως νὰ προσαγάγωσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου τὰς ἀποδείξεις, ἐφ' ὧν στηρίζουσι τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν, οὐδεμίαν διάκρισιν ποιουμένου τοῦ νόμου μεταξὺ τῶν διαφόρων δανειστῶν (ἄρθρ. 989, 937 καὶ 938 Πολ. Δικ.). 74 (1880).

Εἰσὶν ἀπαράδεκτα, προσαγόμενα ἐν τῇ ἀκροατηρίᾳ. ἔγγραφα, ἅτινα δὲν ὑπεβλήθησαν ἐντὸς οὐκὼς ἡμερῶν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου πρὸς ἀπόδειξιν καὶ κατάταξιν τῶν ἀναγγελλοισῶν ἀπαιτήσεων (Πολ. Δικ. 938 § 2 καὶ 3). 39 (1877).

Κατατεθέντων τῶν τίτλων τοῦ δανειστοῦ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστη-

ριασμοῦ ὑπάλλληλον, κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς διανομῆς τοῦ κατὰ πρῶτον κατατεθέντος μέρους τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, καὶ ὑπαρχόντων ἐν τῇ δικαγραφίᾳ, δὲν ἀπαιτεῖται ἐτέρα κατάθεσις διὰ τὴν διανομὴν τοῦ βραδύτερον κατατεθέντος ὑπολοίπου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ἀλλ' ἀρκεῖ ἀπλῆ γνωστοποίησις τούτου πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλλληλον, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐπισυνάψῃ αὐτοὺς ἐν τῇ δικαγραφίᾳ, ὅπως λάβωσι γνῶσιν αὐτῶν οἱ ἄλλοι δανεισταί, ὧν μόνος αὐτὸς ὑπεύθυνος ἀπέναντι τῶν δανειστῶν διὰ πᾶσαν ζημίαν αὐτῶν. 151 (1877).

Ἐὰν ἐκ πραγματικῆς πλάνης προσαχθῇ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλλληλον ἄλλος τίτλος ἀντὶ τοῦ οἰκείου, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, ἀφοῦ δὲν προηγήθῃ τακτικὴ περὶ προσαγωγῆς τίτλων κλήσις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 937 Πολ. Δικ., πρὸς τοὺς πιστωτάς. 184 (1868).

§ 4

Ὁ περιορισμὸς τοῦ ἄρθρου 938 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπως πᾶσα ἀντίρρησης γίνηται ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῶν ἀξιώσεων τῶν ἀναγγελλομένων δανειστῶν, δὲν χωρεῖ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀντίκρουσιν τῆς ἀναγγελίας δανειστοῦ τινος δι' ἑλλειψιν προσηκούσης κοινοποιήσεως αὐτῆς, διότι ὁ περιορισμὸς τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου προϋποτίθῃσιν ἀναγγελίαν θεόντως γενομένην, ἥτοι ἀναγγελίαν κοινοποιουμένην οὐ μόνον εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλλληλον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ὀφειλέτην (Πολ. Δικ. 909 καὶ 984). 36 (1885).

Τὸ ἄρθρον 938 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπερ εἶναι ἐφαρμοστέον καὶ ἐπὶ τῶν ἐκποιήσεων τῶν πλοίων, ἀφορᾷ τὰς ὑπὸ τῶν δανειστῶν ἐπιφερομένας κατὰ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν λοιπῶν δανειστῶν παρατηρήσεις, αἵτινες κρίνονται ἀπαράδεκτοι, μὴ ὑποβαλλόμεναι ἐντὸς τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένης προθεσμίας. 62 καὶ 124 (1889).

Κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 938, 947, 949, 950, 989 καὶ 994, ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς κατατάξεως, οἱ δανεισταὶ δικαιούνται νὰ προσβάλωσι τὴν ἀμοιβαίαν κατὰτάξιν, οὐ μόνον ἀποκρούοντες τὴν τάξιν τῆς προτιμήσεως, τὴν εἰς τοὺς λοιποὺς δανειστὰς χορηγηθεῖσαν, ἀλλὰ καὶ ἀμφισβητοῦντες καὶ αὐτὴν τὴν ἀπαίτησίν των, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν παρίσταται καὶ ὁ ὀφειλέτης, ἀμφισβητῶν τὴν ἀπαίτησιν, διότι οἱ δανεισταὶ δὲν ἐπέχουσι τὴν θέσιν τοῦ ὀφειλέτου ἀλλ' ἀσχοῦ-

σιν ἴδιον δικαίωμα, ὅπερ ἔχουσιν ἐκ τοῦ νόμου, ἐπομένως εἰς τρίτοι καὶ δύνανται καὶ διὰ μαρτύρων ν' ἀποδείξωσι τὴν εἰκονικότητα ἀπαιτήσεως ἐτέρου δανειστοῦ, ζητοῦντος νὰ καταταχθῇ. 177 (1885).

Ἡ ἔνστασις περὶ ἐκπροθέσμου τῶν ἀντιρρήσεων κατὰ τὴν κατάταξιν δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέων, διότι ἡ σχετικὴ διάταξις τῆς Πολιτ. Δικον. δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως. 155 (1885).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 937 καὶ 938 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ τῆς περὶ κατατάξεως διαδικασίας δὲν συζητεῖται μόνον ἡ προνομιοῦχος ιδιότης, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ ὑπαρξίς τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς δανειστῶν. 233 (1849).

Κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν διαδικασίαν τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται μόνον ἡ ὑπαρξίς τῶν κατὰ τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου ἀπαιτήσεων τῶν ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς δανειστῶν καὶ ἡ ἐξόφλησίς τινος ἢ τινων ἐξ αὐτῶν κατὰ προτίμησιν τῶν λοιπῶν ἢ συμμέτρως μετ' αὐτῶν, οὐδέποτε ὅμως ὑποβάλλονται κατὰ τὴν δίκην ταύτην ἀπαιτήσεις τινὸς τῶν δανειστῶν κατὰ τῶν λοιπῶν περὶ καταδίκης αὐτῶν εἰς ὠρισμένας ἀποδόσεις πρὸς τὸν αἰτοῦντα, διότι ἡ ἀνάμειξις τοιούτων ἀπαιτήσεων εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην ἤθελε μεταβάλλει ἐντελῶς τὴν ἐκτεθεῖσαν φύσιν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς πρὸς βλάβην τῶν λοιπῶν δανειστῶν. 140 (1849).

Ἐὰν οἱ διὰ τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἐπενεχθέντες λόγοι δὲν ἀφορῶσιν ἀμφισβήτησιν τῶν τίτλων τοῦ ἀντιδίκου, καθ' ἣν ὁ ἀνακόπτων οὐδεμίαν προέτεινεν ἀντίρρησην, ἀλλὰ μόνον περιστρέφονται εἰς τὴν ἀνασκευὴν τῶν ἀντιρρήσεων, ἃς κατὰ τοῦ τίτλου τοῦ ἀνακόπτοντος ἔφερεν ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἐδέχθη ὁ συντάξας τὸν ἀνακοπτόμενον πίνακα ὑπάλληλος, αἱ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντιρρήσεις δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐν ἄρθρ. 938 § 2 Πολ. Δικ. ἀναφερομένων παρατηρήσεων, ἃς οἱ πρὸς κατάταξιν δανεισταὶ δὲν δύνανται, ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ, νὰ φέρωσι βραδύτερον, διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο προφανῶς ἀφορᾷ τὴν προσαγωγὴν τῶν τίτλων καὶ τῶν ἐγγράφων, ἐφ' ὧν οἱ δανεισταὶ στηρίζουσι τὰ δικαιώματά των καὶ τὰς παρατηρήσεις, ἃς ἕκαστος αὐτῶν δικαιουται νὰ ἐπιφέρει κατὰ τῶν τίτλων τοῦ ἄλλου. 86 (1874).

Αἱ ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀξιώσεις τῶν δανειστῶν καὶ αἱ ἀμμοιβαῖαι παρατηρήσεις, εἴτε ἐγγράφως, εἴτε προφορικῶς ὑποβάλλονται,

πιστοποιοῦνται δι' ἐκθέσεως, κατὰ τὴν εἰδικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 937 Πολ. Δικ., ἄνευ δηλαδὴ τοῦ τύπου συντάξεως συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου καὶ ἄνευ τῆς συμπράξεως τοῦ δικαστικοῦ γραμματέως.

218 (1883) 191 (1889).

§ 5

Μὴ ἐξαρκούσης τῆς κατασχεθείσης περιουσίας πρὸς ἐξόφλησιν ὄλων τῶν δανειστῶν, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ διατάξῃ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 936 Πολ. Δικ., τὴν περὶ κατατάξεως διαδικασίαν. 402 (1840).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 877, 905, 936 καὶ 945 Πολ. Δικ., ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος δικαιούται μόνον νὰ ὀρίξῃ προκαταρκτικῶς τὴν τάξιν τῆς ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος πληρωμῆς τῶν ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς δανειστῶν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ διατάττῃ τὴν ἐπὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀνεξοφλήτων μεινάντων δανειστῶν· αἱ τοιαῦται ἀπαιτήσεις τότε μόνον δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀναγκαστικῶς, ὅταν ἐκάστη στηρίζεται εἰς ἴδιον τίτλον ἐκτελεστόν. 23 (1856).

Ἡ ἀπλὴ προσβολὴ τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου δὲν δύναται νὰ παρακωλύσῃ τὴν σύνταξιν πίνακος κατατάξεως καὶ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος. 263 (1888).

Προκειμένου περὶ κατατάξεως εἰς τὴν διανομὴν ἐκπλειστηριάσματος, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον αἱ ἀπαιτήσεις καὶ τὰ προνόμια τῶν ἀναγγελθέντων ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος δανειστῶν τοῦ ὀφειλέτου, ἔτι δὲ καὶ αἱ ἀντιρρήσεις αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους ὡς καὶ αἱ τοῦ ὀφειλέτου (Πολ. Δικ. 989 καὶ ἐπ.)· ἐπομένως δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τὰς περὶ κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος κτήματος ἀξιώσεις τοῦ διαδίκου, ἀλλὰ μόνον τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος αἰτήσεις αὐτοῦ. 371 (1874).

Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἀναγγελθέντος πιστωτοῦ ἡρτῇται ἐκ τινος ὅρου, δεόν ὁ πιστωτὴς οὗτος νὰ καταταχθῇ ὑπὸ ὅρον ἢ τυχαίως (Πολ. Δικ. 993), ἐὰν ἡ ἀπαίτησις αὕτη ὡς ἐνυπόθηκος ἢ ἄλλως ὅπωςδῆποτε προνομιοῦχος ἦν προτιμητέα τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἄλλων δανειστῶν, οὐδαμῶς δὲ ἦν ὁ ἀναγγελθεὶς ὑπόχρεως νὰ αἰτήσῃ τὴν ὑπὸ ὅρον κατάταξιν αὐτοῦ. 371 (1874).

§ 6

Ἡ ἐξέτασις τοῦ προνομίου ἐκάστης ἀπαιτήσεως, ὑπὸ τὴν ἐποψιν

τοῦ νόμου, δύναται νὰ γίνη καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. 55 (1878).

Τὸ ἄρθρον 940 § 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὀρίζει, ὅτι ἐν τῇ κατατάξει προτιμῶνται κατὰ πρῶτον «τὰ ἐξοδα τῆς διαδικασίας καὶ τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἐν γένει τὰ δικαστικά ἐξοδα», ἐννοεῖ μόνον τὰ τῆς παραγωγούσης τὴν κατάταξιν ἐκτελέσεως καὶ τὰ γενόμενα ἐξοδα ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἐκποιθέντος. 176 (1886)

Τὰ ἐξοδα τῆς ἀναγγελίας καὶ τῆς ἐκθέσεως τῶν ἀξιώσεων τοῦ ἀναγγελλομένου δανειστοῦ, τῆς συνταχθείσης κατὰ τὸ ἄρθρ. 937 Πολ. Δικ., γενόμενα μόνον πρὸς τὸ συμφέρον αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἐξοδα τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας ἢ δικαστικά, ἀφορῶντα τὸ κοινὸν τῶν ἐνδιαφερομένων συμφέρον, καὶ ὡς τοιαῦτα δὲν κατατάσσονται ὡς προνομιοῦχα ἐν τῷ πίνακι τῆς κατατάξεως. 243 (1859).

Οἱ ὑπηρετικοὶ μισθοὶ εἰσὶ προνομιοῦχοι ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον ὑπηρετικὸν ἔτος καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐνεστὸς (Π. Δ. 940 § 4). 237 (1870).

Τὸ ἄρθρ. 940 Πολ. Δικ. διὰ τῆς φράσεως τελευταῖον (ὑπηρετικὸν) ἔτος ἐννοεῖ τὸ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ἔτος. 128 (1869).

Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 940 § 4 Πολ. Δικ., ἐὰν ἡ κατάσχες ἐγένετο τῇ 7 Σεπτεμβρίου 1876, ἐνεστὸς ὑπηρετικὸν ἔτος εἶναι τὸ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1876 μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1875 καὶ τελευταῖον (ἢ προενεστὸς) τὸ ἀπὸ τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1875 μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1874. 257 (1883).

Πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς χρονικῆς ἐκτάσεως τοῦ προνομίου τῶν ὑπηρετικῶν μισθῶν ὡς καὶ πρὸς ἐνάσκησιν τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων τῶν δανειστῶν, ὑπολογίζεται ὁ χρόνος τῆς κατασχέσεως, ὁ δὲ μετέπειτα γενόμενος πλειστηριασμὸς καὶ ἡ ἐπελθούσα κατάταξις δὲν ματαιοῦσιν, οὐδὲ μεταβάλλουσι τὰ δικαιώματα ταῦτα. 109 (1870).

Ἀπολαύουσι προνομίου ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου οὐ μόνον οἱ ἐτησίως μισθούμενοι ὑπηρεταί, ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰ μῆνα, ἀφοῦ καὶ τῶν ἡμερομισθίων ἐργατῶν ὁ μισθὸς τυγχάνει προνομιοῦχος (Πολ. Δικ. 940 § 4). 86 (1855).

Εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑπηρετῶν ὑπάγονται καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν ἐμπορικῶν γραφείων καὶ ἐπομένως οἱ μισθοὶ αὐτῶν εἰσὶ προνομιοῦχοι. 20 (1844).

Ὡς τελευταίαν ἀσθένειαν ἐννοεῖ ὁ νόμος (Πολ. Δικον. ἄρθρ. 960 ἐδ. 3) οὐ μόνον τὴν ἐπενεγκούσαν τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ τὴν πλη-

αιστέραν πρὸς τὴν ἀναγκαστικὴν καταδίωξιν, ὡς ἔτι σαφέστερον ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐδαφ. 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου. 276 (1864).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 991 καὶ 941 § 2 Πολ. Δικ. καὶ τὸν Ν. 24 § 1 (42. 5), προνομιοῦχοί εἰσιν οἱ καταβαλόντες ἔξοδα πρὸς διατήρησιν πράγματός τινος ὡς πρὸς τὸ δι' αὐτῶν διατηρούμενον πρᾶγμα καὶ τοιοῦτοί εἰσι καὶ οἱ δάντες δάνειον πρὸς διατήρησιν τοῦ πράγματος, ἐὰν τὰ ληφθέντα ἐδαπανήθησαν τῷ ὄντι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν. 138 καὶ 139 (1868) 150 (1869).

Τοῦ αὐτοῦ προνομίου ἀπολαύουσι καὶ τὰ δαπανηθέντα ἢ τὰ δοθέντα πρὸς διατήρησιν τοῦ πράγματος ἔτι καὶ μετὰ τὴν κατάσχεσιν. 150 (1869).

Ἐκ τοῦ ἐδαφ. 2 τοῦ ἄρθρου 941 τῆς Πολ. Δικ., ἐν ᾧ ὀρίζεται, ὅτι ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων, τῶν ὁποίων τὸ περὶ προτιμήσεως δικαίωμα ἀνάγεται εἰς ῥητὰ κινήτὰ πράγματα, πρῶτον κατατάσσονται ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος αὐτῶν μετὰ τὸ ἐνέχυρον ἐξέοδα γενόμενα πρὸς διατήρησιν πράγματός τινος ὡς πρὸς τὸ δι' αὐτῶν διατηρούμενον πρᾶγμα», οὐδόλως προκύπτει, ὅτι μόνον ἐκεῖνα θεωρεῖ ὁ νόμος προνομιοῦχα καὶ πρῶτα κατατακτέα ὅσα ὁ πιστωτής ἐδαπάνησεν ἀμέσως πρὸς τὴν τοῦ πράγματος διατήρησιν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκεῖνα, ἅτινα κατέβαλε πρὸς τὸν ὀφειλέτην διὰ τὴν τοῦ πράγματος διατήρησιν, ἀλλ' ὅτι καὶ ταῦτα θεωρεῖ ὡς προνομιοῦχα, ἐφ' ὅσον ὅμως τὰ δανεισθέντα χρήματα κατεβλήθησαν πράγματι πρὸς τοῦτο καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἐφ' ὅσον ἀναφέρονται ἐν τῇ μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου συμβολαίῳ, ὅτι ἐδόθησαν ὡς δάνειον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς διατηρήσεως, ὅπερ φαίνονται καθιεροῦντες οἱ ῥωμαῖκοὶ Νόμοι (Ν. 24 § 1. Π. (42. 5) καὶ Νόμος 25 Π. (12. 1). 142 (1883).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 941 § 2 Πολ. Δικ. ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 11 § 7 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου συνάγεται, ὅτι μόνον τὰ ἐξέοδα τὰ γενόμενα πρὸς διατήρησιν πράγματός τινος ἔχουσι προνόμιον ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ ὅτι διὰ τὰς δαπάνας, τὰς προερχομένας ἀπὸ ἐργασίας ἢ ὑλικὸν διὰ τὴν ἀρχικὴν κατασκευὴν οἰκίας τινός, ὁ πιστωτής, μὴ ἐγγραφείσης ὑποθήκης, δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ εἰμὴ μετὰ τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς (Ν. ὑποθ. ἄρθρ. 49 καὶ Πολ. Δικ. 991 § 6). 141 (1873).

Δαπάνη πρὸς ἀνέγερσιν μεσοτοίχου οἰκίας χρησιμεύει, ἵνα καταστή

ἀρτία ἢ γειτονικὴ οἰκία, διότι ἄνευ τοῦ μεσοτοίχου τούτου δὲν ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ οἰκία, ἄρα ἡ δαπάνη δὲν ἐγένετο πρὸς διατήρησιν ὑπάρχοντος ἡδὴ πράγματος, ἀλλὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἄνευ τοῦ μεσοτοίχου ἀτελοῦς οἰκίας, ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἀπαίτησις δὲν εἶναι προνομιοῦχος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρθρ. 941 § 2 καὶ 991 § 1, ἀφοῦ μάλιστα αἱ περὶ προνομίων διατάξεις δεόν νὰ ἐρμηνεύωνται στενῶς.
55 (1878).

Τὸ ἀρθρ. 941 § 3 Πολ. Δικ. ἐφαρμόζεται, ὡσάκις ὑπάρχωσιν αὐτούσις εἰσέτι οἱ καρποί, ἐφ' ὧν ὑπάρχει τὸ προνόμιον ἢ κατεσχέθησαν παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ καὶ ἐξεπλειστηριάσθησαν ἢ ὁ ἔχων τὸ προνόμιον διετήρησεν αὐτό, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 1034 Π. Δ.
295 (1866).

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 941 § 4 Π. Δ., αἱ ἐκ μισθώματος κατοικιῶν καὶ οἰκοδομημάτων (ἀλλὰ διὰ τὸ ἐνεστὸς καὶ τὸ τελευταῖον ἔτος) ἀπαιτήσεις, ἔχουσι προνόμιον ὡς πρὸς τὰ παρὰ τῶν μισθωτῶν προσαχθέντα καὶ ἐν τῷ ἐκμεισθωμένῳ τόπῳ εἰσέτι εὕρισκόμενα κινητὰ. 187 (1880).

Ὁ ἐκμισθωτὴς τοῦ κτήματος ἔχει προνόμιον ἐπὶ τῶν εἰσκομισθέντων κινητῶν (Πολ. Δικ. 941 § 5), προτιμώμενος παντὸς ἄλλου δανειστοῦ εἰς τὴν ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τῶν πραγμάτων τούτων πληρωμὴν τοῦ καθυστερουμένου εἰς αὐτὸν μισθώματος εἰς ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ἀνήκωσι τὰ πράγματα κατὰ κυριότητα. 221 (1876).

Τὸ προνόμιον, ὅπερ ἔχει ὁ ἰδιοκτήτης οἰκοδομημάτων, ὡς πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν μισθωτῶν προσαχθέντα καὶ ἐν τῷ μεμισθωμένῳ οἰκήματι ὑπάρχοντα κινητὰ (Πολ. Δικ. 941 § 4), παρέχει εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασκῇ τὸ προνόμιόν του καὶ κατ' αὐτῶν ἔτι τῶν συνδίκων τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἐνοικιαστοῦ, κατὰσχυν τὸ ἐκπλειστηριασμὰ τῶν πλειστηριασθέντων καὶ ἐν τῷ μεμισθωμένῳ οἰκήματι εὑρεθέντων κινητῶν, ὅπως ἐξ αὐτῶν πληρωθῇ τὴν προνομιοῦχον ἐκ μισθωμάτων ἀπαίτησίν του· τὸ δὲ ἀρθρ. 533 Ἑμπ. Νόμου ἀφορᾷ κυρίως τὴν ἐκουσίαν ὑπὸ τῶν συνδίκων πληρωμὴν χρεῶν πρὸς δανειστάς, ἔχοντας γενικὸν προνόμιον ἐπὶ τῶν κινητῶν, οὐχὶ δὲ ἀπαραιτήτως καὶ τὴν πληρωμὴν χρεῶν, ἐξησφαλισμένων διὰ προνομίου ἐφ' ὧρισμένου πράγματος.
41 καὶ 155 (1869).

Ὁ μὴ ἐνυπόθηκος δανειστὴς στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ καταχθῇ ὑπὸ τοιαύτην ἰδιότητα καὶ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ κύρος καὶ τὴν

προτεραιότητα τῶν ὑποθηκῶν τῶν ἐτέρων ἀναγγεληθέντων δανειστῶν.

288 (1868).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 915 Πολ. Δικ., οἱ ἀσυγκόμιστοι καρποὶ ἀκινήτου, τῶν ὁποίων κατ' ἴδιαν καὶ οὐχὶ συνάμα μετὰ τοῦ ἀκινήτου ἐνεργεῖται ἡ κατάσχεσις, θεωροῦνται κινητά, διότι ὡς κινητὰ παραδίδονται μετὰ τὴν κατακύρωσιν εἰς τὸν τελευταῖον ὑπερθεματιστὴν καὶ ἐπομένως τὸ ἐκπλειστηρίασμα αὐτῶν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐκπλειστηρίασμα κινητῶν, ἐπὶ δὲ κινητῶν δὲν ὑπάρχουσιν ἐν γένει ἄλλα προνόμια ἢ τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 940 καὶ 941 Πολ. Δικ. ὠρισμένα· ὅθεν τὸ ἐκπλειστηρίασμα τῶν κατασχεθέντων καὶ ἐκπλειστηριασθέντων ἀσυγκομιστῶν καρπῶν ἐνυποθήκου κτήματος δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἐνυπόθηκον δανειστὴν κατὰ προτίμησιν τῶν λοιπῶν δανειστῶν, ἀλλ' εἰς πάντας συμμέτρως.

141 (1852).

Γενομένης τῆς κατασχέσεως καὶ ἀναγγελίας τῶν δανειστῶν πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς νέαν ἐγγραφὴν εἰς εἰδικὰ βιβλία τῶν ἐν τοῖς Ἰονίοις νήσοις ἰσχυουσῶν γενικῶν ὑποθηκῶν προθεσμίας δὲν ἀποκλείονται οἱ προνομιούχοι δανεισταί.

294 (1878).

Ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπάλληλος δύναται καὶ ὀφείλει καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἔκτασιν τῆς ὑποθήκης ὡς πρὸς τὸ δι' αὐτῆς ἐξασφαλιζόμενον ποσὸν καὶ τοὺς τόκους, καίπερ μὴ ἀντιτείναντος τοῦ ἐτέρου δανειστοῦ ὡς πρὸς τὴν αἴτησιν περὶ κατατάξεως καὶ διὰ τόκους, ἐξασφαλιζομένους ὑπὸ τῆς ὑποθήκης.

214 (1877).

§ 7

Ὁ παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου συντασσόμενος πίναξ κατατάξεως εἶναι δημόσιον ἐγγραφον οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν κατατάξιν αὐτῶν ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰς ἐπ' αὐτοῦ γραφομένας ἐκ μέρους τῶν καταταχθέντων δανειστῶν ἐξοφλήσεις, γενομένας καὶ ταύτας ὑπὸ τὴν δημοσίαν πίστιν τοῦ αὐτοῦ ὑπαλλήλου (Πολ. 947 καὶ 996 συνδ. πρὸς ἄρθρ. 77 Ν. ὑποθ.)· ὅθεν ὁ πίναξ κατατάξεως ἀποδεικνύει τὰ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενα καὶ κατὰ τῶν τρίτων (Πολ. 400).

234 (1854).

§ 8

Κατὰ τὰ ἄρθρα 949 καὶ 950 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως γίνεται παρὰ τῷ ἐπιτετραμμένῳ

τὴν κατὰταξιν ταύτην καὶ φέρεται ἄνευ περαιτέρω ἐγγράφου προδικασίας εἰς τὸ ἀκροατήριον, προσκαλουμένου ἐκείνου μόνου, οὕτινος ἡ κατὰταξις προσβάλλεται. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ κοινοποιηθῇ αὕτη αὕτη ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὸν προσκαλούμενον, ἀλλ' ἄρκεῖ ἀπλῶς νὰ κοινοποιηθῇ κλησίς πρὸς συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς. 86 (1848).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 949 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἀνακοπὴ γίνεται παρὰ τῷ ἐπιτετραμμένῳ τὴν κατὰταξιν, ἢ ἐγγράφως ἢ προφορικῶς συντασσομένης ἐκθέσεως, κατ' ἄλλον δὲ τύπον γενομένη εἶναι ἀπαράδεκτος. 233 (1849).

Ἐκθεσίς ἀνακοπῆς κατὰ πίνακος κατατάξεως δεόν τότε μόνον νὰ συντάσσεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου, ὅταν αὕτη γίνηται προφορικῶς, ὅταν ὅμως ἡ ἀνακοπὴ γίνηται ἐγγράφως καὶ ἐπιδίδεται διὰ κλητῆρος, ἡ σύνταξις ἐκθέσεως καθίσταται περιττή.

190 (1848) 275 (1868) 27 (1870).

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς κατατάξεως, ἡ συντασσομένη ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲν προσληφθῇ καὶ προσυπογράψῃ ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ ὁ γραμματεὺς (Πολ. 133 καὶ 949). 203 (1853).

Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γίνηται ῥητὴ μνεῖα τοῦ καλύματος τοῦ ὑπὸ τοῦ παρέδρου ἀναπληρωθέντος εἰρηνοδίκου, οὐδὲ νὰ προσλαμβάνηται ὁ γραμματεὺς κατὰ τὴν σύνταξιν ἐκθέσεως περὶ ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως, διότι ὁ εἰρηνοδίκης, ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος, ἐνεργεῖ ἄνευ γραμματέως (949, 937 καὶ 938 Πολ. Δικον. καὶ 27 Ὁργ. Δικαστηρίων).

72 (1871).

Αἰτήσεις περὶ μεταρρυθμίσεως πίνακος κατατάξεως, μὴ ἐρεῖδομένη εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἄρθρ. 949 Πολ. Δικ. ὀριζομένην ἀνακοπὴν, ἀλλὰ τὸ πρῶτον εἰς τὸ ἀκροατήριον διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων ὑποβαλλομένη, εἶναι ἀπαράδεκτος, οὐ μόνον δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 949 Πολ. Δικ., ἀλλὰ καὶ δι' ἑλλειψιν τῆς παρὰ τοῦ ἄρθρ. 158 Πολ. Δικ. ἀπαιτουμένης προδικασίας, ἣν ὁ δικαστὴς ὀφείλει καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ν' ἀπαιτήσῃ, ὡς ἀφορῶσαν εἰς κανόνας δημοσίας τάξεως, μὴ δυναμένους νὰ τροποποιηθῶσιν ὑπὸ τῶν διαδίκων.

266 (1868).

Ἡ κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως ἀνακοπὴ δὲν κοινοποιεῖται πρὸς τοὺς ἄλλους δανειστάς, ὧν ἡ κατὰταξις ἀμφισβητεῖται, ἀλλὰ καλοῦνται οὗτοι ἀπ' εὐθείας πρὸς συζήτησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν

δικήν ταύτην, διότι ὁ ἀγὼν περιορίζεται μεταξύ τῶν δανειστῶν.

6 (1878).

§ 9

Κατὰ τὰ ἄρθρα 946—951 Πολ. Δικ., συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 994, οἱ πρὸς κατάταξιν ἀναγγείλαντες ἑαυτοὺς δανεῖσται δύνανται νὰ προσβάλωσι δι' ἀνακοπῆς τὴν κατάταξιν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἐντὸς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 947 τεταγμένης προθεσμίας, ὁ δὲ νόμος, παρέχων τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τοὺς δανειστὰς ἐν γένει, δὲν ὑποτίθεται, ὅτι ἀποστερεῖ τοῦ δικαιώματος τούτου ἐκείνους τῶν δανειστῶν, οἵτινες δὲν ὑπέβαλον ἐντὸς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 938 Πολ. Δικ. ὥρισμένης προθεσμίας ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου τὰς παρατηρήσεις των κατὰ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν λοιπῶν ἀναγγειλάντων ἑαυτοὺς δανειστῶν, τῶν ὁποίων διὰ τῆς ἀνακοπῆς προσβάλλουσι τὴν κατάταξιν, διότι, κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 338, ἡ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐν αὐτῷ ὥρισμένης προθεσμίας γινομένη παρατήρησις κατὰ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν λοιπῶν δανειστῶν ἀπορρίπτεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου ὡς ἀπαράδεκτος· ἄρα, κατὰ τὸν ὅρισμόν τοῦ παρατεθέντος ἄρθρου, ἡ παράλειψις τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου παρατηρήσεων οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχει ὡς πρὸς τὸν εἰς πάντα, ὡς εἴρηται, ἀναγγείλαντα ἑαυτὸν δανειστὴν ἀνήκον δικαίωμα τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ συνταχθέντος πίνακος κατατάξεως. 140 (1849).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 946—951 καὶ 994 Πολ. Δικον. ἀποδεικνύεται, ὅτι καίπερ ἀποπερατωθείσης τῆς ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου διαδικασίας καὶ κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ τοῦ πίνακος δύνανται οἱ δανεῖσται νὰ τὸν ἀνακόψωσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπομένως δύνανται νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ἀνακοπὴν των διὰ τῶν νομίμων ἀποδεικτικῶν μέσων, διότι ἀφοῦ ὁ νόμος ἐπιτρέπει τὸ ἀποτέλεσμα δὲν δύναται εἶμῃ νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τὰ νόμιμα μέσα, δι' ὧν δύναται ὁ διαδίκος νὰ φθάσῃ εἰς αὐτό, τὸ δὲ ἄρθρ. 938 Πολ. Δικ. ἀφορᾷ μόνον τὴν ταχείαν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου ἀποπεράτωσιν τῆς διαδικασίας, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείει τὸν μὴ προσαγαγόντα ἐνώπιον τοῦ ὑπαλλήλου τούτου τὰς ἀποδείξεις τοῦ δανειστῆν νὰ προσαγάγῃ ταύτας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ. 374 (1852).

"Εννοια τῶν ἄρθρ. 987—989 Πολ. Δικ. εἶναι, ὅτι νέαι προτάσεις καὶ ἀποδείξεις, ἐκτὸς τῶν ὑποβληθεισῶν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι πλέον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐν περιπτώσει προσβολῆς τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως δι' ἀνακοπῆς, κατὰ τὰ ἄρθρα 949—950, διότι τὸ δικαστήριον, καλούμενον νὰ δικάσῃ περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ πίνακος, δεόν, κατὰ φυσικὸν λόγον, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς συντάξεως αὐτοῦ ὑποβληθέντα, οὐχὶ δὲ νέας ἀξιώσεις καὶ ἀμφισβητήσεις.

32 (1856) 78 καὶ 242 (1865) 40 (1868) 225 (1869) 6 (1871) 189 (1878) 420 (1880) 24 (1888).

Τὸ ἄρθρ. 937 Πολ. Δικ. δὲν ἀπαγορεύει τῷ ἀνακόπτοντι τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως νὰ ἐπιφέρῃ ἐνώπιον τοῦ δικάζοντος τὴν ἀνακοπὴν αὐτοῦ δικαστηρίου ἀντιπαρατηρήσεις κατὰ τῶν προταθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀξιώσεων του παρατηρήσεων, ἀλλ' ἀποκλείει μόνον τὴν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατὰ πρῶτον προσαγωγὴν τῶν τίτλων καὶ τῶν ἐγγράφων, ἐφ' ὧν στηρίζει τὰ δικαιώματά του, ἅπερ τυχόν δὲν προσήγαγεν ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῶν ἄρθρ. 937 καὶ 938 Πολ. Δικ.

147 (1853) 3 (1864).

Ἡ ἀνακοπὴ πίνακος κατατάξεως ἐπιτρέπεται κυρίως εἰς τοὺς δανειστὰς τοῦ κυρίου τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος ἢ τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν ἀξιῶντα δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος καὶ οὐδεμίαν ἄλλην ἀπαίτησιν προβάλλοντα κατὰ τοῦ καθ' οὗ ἐνεργήθη ὁ πλειστηριασμός ὀφειλέτου.

24 (1885).

§ 10

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρ. 946, 947 καὶ 949 Πολ. Δικ., ἡ δεκαπενθήμερος πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμία λογιζέται, ἀφ' ἧς οἱ δανεισταὶ δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τοῦ πίνακος, τουτέστιν ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς καὶ παρακαταθέσεως αὐτοῦ παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ καὶ τῆς προσκλήσεως τῶν δανειστῶν.

391 (1866) 233 (1854).

Προκειμένου περὶ ὑπολογισμοῦ τῆς ἐνάρξεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν τοῦ πίνακος κατατάξεως δεκαπενθημέρου προθεσμίας, ἡ ἡμέρα τῆς προσκλήσεως τῶν δανειστῶν, ὅπως λάβωσι γνῶσιν τοῦ πίνακος, δὲν ὑπο-

λογίζεται εἰς τὴν δεκαπενθήμερον προθεσμίαν (Πολ. Δικ. 193, 946 καὶ 947). 40 (1884).

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ πίνακος κατατάξεως ἐνασκειται ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἄνευ παρατάσεως τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως, διότι ὁ νόμος δὲν ὀρίζει τοιοῦτόν τι (Π. 946 καὶ 949). 236 (1877) 347 (1878).

§ 11

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως εἰσάγεται πάντοτε ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν, καὶ ἐὰν ἀντικείμενον τῆς ἀνακοπῆς ᾖ ναὶ ποσὸν ἔλαττον τῶν 300 δραχ., μηδεμιᾶς διακρίσεως περὶ τοῦτου γινομένης ἐν τῷ νόμῳ. 188 (1862) 42 (1876).

Ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἐστὶ τὸ Πρωτοδικεῖον, οὗτινος ὁ Πρόεδρος ἐπεκύρωσε τὸν πίνακα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ποσοῦ, ὥστε δὲν εἶναι οὐσιῶδες ποσὸν τῆς περὶ τῆς ἀνακοπῆς, κατὰ τὸ ἄρθρον 949 Πολ. Δικ., συντασσομένης ἐκθέσεως ἢ σημειώσεως τοῦ δικαστηρίου, πρὸς ὃ ἀπευθύνεται. 220 (1879).

§ 12

Δὲν δύναται ἐν τῇ διαδικασίᾳ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τὸ κύρος τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 871 Πολ. Δικ., μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκτελέσεως δὲν εἶναι δεκτὴ ἀνακοπὴ κατ' αὐτῆς ἀλλὰ διὰ τῆς συνήθους διαδικασίας δύναται νὰ προσβληθῇ ὁ πλειστηριασμός, ἡ δὲ κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως ἀνακοπὴ γίνεται μόνον πρὸς διόρθωσιν τῆς κατατάξεως τῶν δανειστών, εἰσάγεται δὲ εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ δικάζεται συνοπτικῶς, προσκαλουμένου μόνον τοῦ δανειστοῦ, οὗτινος προσβάλλεται ἡ κατατάξις (ἄρθρα 949 καὶ 950 Πολ. Δικ.), ἐνῷ ἡ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀγωγὴ τοῦ ὀφειλέτου ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ τοῦ ἐνεργήσαντος τὸν πλειστηριασμὸν δανειστοῦ, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 535 Πολ. Δικ., δὲν δύναται νὰ ἐνωθῶσιν ἀγωγαὶ συνοπτικῆς καὶ συνήθους διαδικασίας. 3 (1890).

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος Ῥωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ δικαίου (ιδίως Ν. 2 πρ. (18. 4) Ν. 4 § 28 (44. 4) Ν. 143 (50. 17) Πανδ.), ὁ ὀφειλέτης καὶ πᾶς ἐν γένει ἔχων ἔννομον συμφέρον ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἐκχωρηθεῖσαν ἀπαίτησιν δικαιούται ν' ἀντιτάξῃ κατὰ τοῦ ἐκδοχέως πᾶσαν ἀμφισβήτησιν ἢ ἔνστασιν, ἣν ἐδι-

καιούτο νὰ προβάλῃ κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ μέχρι τῆς γνωστοποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως (Ν.3 Κώδ. 8. 42), διότι ὁ ἐκδοχεὺς ἀποκτᾷ διὰ τῆς ἐκχωρήσεως δικαιώματα, ἐὰν καὶ καθ' ὅσον εἶχε πράγματι τοιαῦτα ὁ ἐκχωρητὴς· ἐπομένως ὁ δανειστὴς διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως δύναται νὰ προτείνῃ τὸ εἰκονικὸν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως, χωρὶς νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἐν γνώσει τῆς εἰκονικότητος τῆς ἀπαιτήσεως ἐγένοντο ἐκδοχεῖς οἱ πρὸς οὓς ἐξεχωρήθη ἡ ἀπαιτήσις. 177 (1885).

Ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή, ἐπέχων θεσιν ἐναγομένου, δύναται, δυνάμει τοῦ τῆς ὑπερασπίσεως δικαιώματος, ν' ἀποκρούσῃ τὴν ἀνακοπὴν καὶ τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἀνακόπτοντος, ὑποστηρίζων τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως, εἴτε διὰ τῶν ἐφ' ὧν στηρίζεται ὁ πίναξ οὗτος λόγων, εἴτε διὰ νέων, μὴ προταθέντων ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου· τὸ δὲ ἄρθρ. 938 Πολ.Δικ. δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀφορῶν τὸ ἀπαράδεκτον τῶν ἀποδείξεων καὶ τῶν παρατηρήσεων ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἐὰν προσαχθῶσι μετὰ τὴν ὠρισμένην προθεσμίαν. 3 (1852).

§ 13

Οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ὀρίζεται, ὅτι ὁ ἀνακόπτων τὸν πίνακα κατατάξεως δανειστὴς ἢ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή καταδικάζεται ἐν περιπτώσει ἥττης εἰς ἀποζημιώσεις, ἐκτὸς ἂν ἐνήργησε δολίως, ἐκ πνεύματος στρεψοδικίας καὶ ἐπὶ σκοπῷ βλάβης τῶν ἄλλων δανειστῶν καὶ τοῦ ὀφειλέτου (ὀφείλοντος τόκους μέχρι τῆς τελεσιδικίας τοῦ πίνακος), καὶ οὐχὶ ἐν καλῇ πίστει καὶ πρὸς ὑπεράσπισιν ἰδίου συμφέροντος (Π. Δ. 243, 448, 466 καὶ 798). 43 (1869) 3 (1872) 47 (1873) 169 (1877).

Ἐπὶ κατατάξεως, οἱ τόκοι τῆς διανεμητέας ποσότητος καὶ τῶν ἐντόκων ἀπαιτήσεων τῶν μεριζομένων αὐτὴν παύουσι μόνον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 963 Πολ. Δικ., ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ πίναξ κατασταθῇ τελεσιδικίᾳ, ἕκτοτε δὲ ὁ γενόμενος ὑπαίτιος τῆς ἀναβολῆς τῆς πληρωμῆς εἶναι ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημιώσεις ἀπέναντι τοῦ ὑποστάντος πραγματικὴν ζημίαν. 125 (1867).

Ὁ ἐμποδίσας τὸν ἀντίδικόν του δι' ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως νὰ λάβῃ τὸ ποσόν, δι' ὃ κατετάχθη, τυγχάνει ὑπόχρεως, κατὰ τὰ ἄρθρα 994 καὶ 953 Πολ. Δικ., εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν πληρω-

μὴν τόκων ὑπερμερίας ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ τῆς κατατάξεως πίνακος ἐπὶ τοῦ ποσοῦ, δι' ὃ κατετάχθη ὀριστικῶς. 198 (1875).

§ 14

"Ενεκα τῆς ἐπερχομένης τελεσιδικίας κατὰ τῶν ἀναγγελομένων καὶ μὴ ἀνακοφάντων δανειστῶν, δὲν δύνανται οὗτοι ν' ἀπαιτήσωσιν εἰμὴ τὸ ποσόν, εἰς ὃ ὀριστικῶς κατετάχθησαν, οὐδέποτε ὁμῶς καὶ τὸ διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἐτέρου δανειστοῦ ἀφαιρεθὲν παρ' ἄλλου ταῦτα δὲ ἐνῶ δὲν ἀντικρούονται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 950 ὑποστηρίζονται καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 952 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἅμα ἀποφασισθῇ τελεσιδικίως παρεμπέπτουσά τις ὑπόθεσις πληρώνονται ἀνυπερθέτως οἱ δι' αὐτῆς καταταχθέντες δανεισταί· ὅθεν συνάγεται, ὅτι ἡ τελεσιδικία κατὰτάξις ἐκαστοῦ δανειστοῦ τυγχάνει ἀνεξάρτητος τῆς τῶν λοιπῶν. 209 (1858).

Ὁ ἀναγγελλας ἐαυτὸν δανειστής καὶ εἰς τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως μὴ καταταχθεὶς ἢ μὴ καταταχθεὶς δι' ὀλόκληρον τὴν ἀπαίτησίν του (καθὸ ἐξαντληθέντος ὀλοκλήρου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἢ τοσοῦτου μέρους, ὥστε τὸ ὑπόλοιπον δὲν ἐξαρκεῖ πρὸς κατὰτάξιν του δι' ὀλόκληρον τὴν ἀπαίτησίν του), μὴ ἀνακόψας, δὲ ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ νόμου τασσομένης προθεσμίας τὸν τῆς κατατάξεως πίνακα, ὑποτίθεται, ὅτι εὐχαριστεῖται καὶ ἀποδέχεται αὐτόν, ἐφ' ὅσον ὁ πρὸ αὐτοῦ καταταχθεὶς εἶχεν ἰσχυρότερον δικαίωμα πρὸς κατὰτάξιν πρὸ αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπαίτησίν του, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παραιτηθεὶς τῶν ἀξιώσεών του ἀπέναντι τῶν ἐπομένων αὐτῷ δανειστῶν, ἐφόσον ἡ ἀπαίτησίς του ἐστὶ προτιμητέα τῆς ἀπαιτήσεως τούτων, ὅπως προτιμηθῇ αὐτῶν κατὰ τὴν κατὰτάξιν· ἐκ δὲ τῆς ἀνακοπῆς αὐτῶν, νικίωντων κατὰ τοῦ πρὸ αὐτῶν καταταχθέντος δανειστοῦ, ἤθελε θεωρηθῇ ἐσφαλμένη ἢ προϋπόθεσις, ὑφ' ἣν ἀπεδέξατο νὰ προτιμηθῇ ὁ πρὸ αὐτοῦ καταταχθεὶς. 207 (1874).

Ἡ ὑφ' ἐνός τῶν δανειστῶν ἐμπροθέσμως ἐγερθεῖσα ἀνακοπὴ ὠφελεῖ τοὺς καθ' ὧν δὲν ἀπευθύνεται αὕτη, καίπερ μὴ ἐμπροθέσμως ἀνακόψαντας, ὥστε δύνανται νὰ λάθωσιν οὗτοι τὸ ἀφαιρεθὲν παρὰ τοῦ πρὸ αὐτῶν καταταχθέντος, μέχρι συμπληρώσεως τῆς ἀπαιτήσεώς των, ἐὰν αὕτη τυγχάνῃ προτιμητέα τῆς τοῦ ἀνακόψαντος. 207 (1874).

Γενομένης ἀνακοπῆς κατὰ πίνακος κατατάξεως, καὶ μεταρρυθμισθέντος αὐτοῦ, ὁ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀναγνωρισθεὶς ὡς πρῶτος ἐνυπόθηκος δανειστής ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ δι' ἀγωγῆς

κατὰ τῶν παρηνόμως καταταχθέντων καὶ λαβόντων τὸ ἐκπλειστηρίασμα δανειστῶν, ὅπως ὑποχρεωθῶσιν αὐτοὶ νὰ καταθέσωσι παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ ὅ,τι ἕκαστος παρ' αὐτοῦ ἔλαβεν, ὑποχρεωθῇ δὲ ὁ συμβολαιογράφος νὰ κατατάξῃ ὡς δανειστήν αὐτὸν πρῶτον. 178 (1871).

Τὸ λόγῳ ἐκπροθέσμου ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ κατατάξεως, δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι καὶ οἱ λοιποὶ ἐφesiβλήτοι δανεισταί, διότι καίτοι ἀδιαιρέτου οὔσης τῆς ἐπὶ τῆς κατατάξεως διαδικασίας, οὐδεὶς δεσμὸς ἡμοδικίας ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δανειστῶν, ἀλλ' οὗτοί εἰσιν ἐν ἀλληλομαχίᾳ μεταξὺ των, ἐκαστοῦ αὐτῶν μαχομένου ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμφέροντος, καὶ τὸ ἐκπλειστηρίασμα κοινόν ἐστίν, ἐφ' ὅσον οἱ ἀλληλομαχοῦντες καὶ ἴδια ἔχοντες συμφέροντα καὶ δικαίωματα δανεισταὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεων των ἐκ τούτου προσδοκῶσιν, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἀδιαίρετον τὸ ἐκπλειστηρίασμα ὡς καὶ τὸ ἐπὶ τούτου δικαίωμα τῶν δανειστῶν, ἐπομένως ἐκ τῆς νίκης ἢ ἥττης τοῦ ἐνός δὲν δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν οἱ λοιποί.

142 (1883).

§ 15

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 946, 947 καὶ 949 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἀφοῦ καταστῇ τελεσίδικος ὁ τῆς κατατάξεως πίναξ καὶ κατὰ συνέπειαν γίνῃ ἡ διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριασματος μεταξὺ τῶν δανειστῶν, οὐδεὶς τῶν δανειστῶν, οὐδὲ ὁ ὀφειλέτης ἔχει πλέον δικαίωμα ν' ἀνακόψῃ τὸν πίνακα, εἴτε ἔλαβεν, εἴτε δὲν ἔλαβε γινῶσιν αὐτοῦ· ἐὰν δὲ ὁ ὀφειλέτης, ὅστις τυχόν δὲν ἔλαβε γινῶσιν τοῦ πίνακος, καθὼ μὴ προσκληθεὶς εἰς τοῦτον, θεωρῇ ἑαυτὸν ἡδικημένον ἀπὸ τινος δανειστήν, λαβόντα πλείονα τῶν πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένων, δύναται μόνον νὰ ἐγείρῃ κατ' αὐτοῦ κυρίαν ἀγωγὴν ἢ τὴν περὶ ἐπιστροφῆς τοῦ ἀχρεωστήτως πληρωθέντος καὶ οὐχὶ ν' ἀνακόψῃ τὸν τελεσίδικον καταστάντα πίνακα.

255 (1864).

§ 16

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 953 Πολ. καὶ τῆς διατάξεως, καθ' ἣν ὁ ὑπαίτιος τῆς ζημίας ὑποχρεοῦται εἰς ἀνόρθωσιν αὐτῆς, προκύπτει, ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ὀφειλέτης εἰς τὴν πληρωμὴν τόκων, ἂν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ πίνακος ἀνεβλήθῃ οὐχὶ ἐξ ἐλλείψεως τούτου ἀλλ' ἐκ τῆς ἀδίκου ἀνακοπῆς τῶν ἀνακοψάντων, ἀναστειλάντων διὰ τῆς πράξεως ταύτης τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πίνακος.

174 (1859).

Μέχρι τελεσιδικίας τοῦ πίνακος οἱ τόκοι ὀφείλονται ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος (Πολ. Δικ. 953) εἴτε ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ ἀνεκόπη οὗτος, εἴτε ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου. 341 (1874).

Ἡ κοινοποίησις ἀναγγελίας, ἥτοι ἡ ἐνάσκησις νομιζομένου δικαίου οὔτε δόλον, οὔτε κακὴν πίστιν ἐμφαίνει, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ἀναγγελλθεὶς πιστωτὴς εἰς πληρωμὴν τόκου ἐπὶ τοῦ δυνάμει τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως κακῶς καταβληθέντος αὐτῷ ἐκπλειστηριάσματος, οὔτινος ἡδὴ διατάσσεται ἡ ἀπόδοσις. 370 (1880).

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως δὲν συνεπάγεται τὴν ἣν ἡ ἐπίδοσις τῆς ἀγωγῆς συνέπειαν, ἥτοι τὴν ἐναρξίν τῶν τῆς ὑπερμερείας τόκων. 370 (1880).

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ὅρ. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ

ΚΛΗΤΗΡ ὅρ. ΕΠΙΔΟΣΙΣ

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ὅρ. ΕΠΙΔΟΣΙΣ

ΚΡΑΤΗΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ὅρ. ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΡΑΤΗΣΙΣ

ΛΑΘΟΣ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΝ ὅρ. ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΔΙΚΗ

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΔΙΚΗ

Περίληψις.

- § 1. Περιπτώσεις λογοδοσίας.
- § 2. Ἐκουσία λογοδοσία.
- § 3. Ἀναγκαία λογοδοσία.
- § 4. Διαδικασία παρὰ τῷ εἰσηγητῇ.
- § 5. Διαδικασία ἐπ' ἀκροατηρίου.
- § 6. Ἀπόφασις.
- § 7. Διόρθωσις λογιστικοῦ ἢ γραφικοῦ λάθους.
- § 8. Παραπομπὴ εἰς συμβιβαστάς.

§ 1

Τὸ ἄρθρ. 695 Πολ. Δικ. ἐφαρμόζεται οὐ μόνον ἐπὶ πολιτικῶν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, ἅτε κηρύττον ὑπόχρεων εἰς λογοδοσίαν πάντα διαχειριστὴν ἀλλοτρίας περιουσίας, ἄρα καὶ τὸν διαχειριστὴν ἐταιρίας.

265 (1851).

Ὅπως ὑποχρεωθῇ τις εἰς λογοδοσίαν ἀπαιτεῖται ἀναγκάως, ἐν ἀμφισβητήσει, ἢ ἀπόδειξις τῆς διαχειρίσεως.

121 (1879).

Προκειμένου περὶ προσδιορισμοῦ καρπῶν, συλλεχθέντων ἐπὶ πολλῶν ἔτη, εἰς ὧν τὴν ἀπόδοσιν κατεδικάσθη ὁ ἐναγόμενος, διατάσσεται λογοδοσία (Πολ. Δικ. 853) καὶ οὐχὶ πραγματογνωμοσύνη, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν δι' ἀντιλήψεως τῶν αἰσθήσεων κατὰ τέχνην ἢ ἐπιστήμην περὶ παρόντων πραγμάτων κρίσιν (Πολ. Δικ. 293).

133 (1854).

Ἡ λογοδοσία, ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον, δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διαταχθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ (Πολ. Δικ. 172). ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ὁ νόμος καθιερωτὶ εἰδικὴν περὶ λογοδοσίας διαδικασίαν, ὡς αὕτη ζητεῖται διὰ κυρίας ἢ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ διαδίκου (ὅτε ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 13 Πολ. Δικ.), δὲν ἔπεται, ὅτι αὕτη, ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον, ἀποκλείεται νὰ διαταχθῇ παρεμπιπτόντως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, κρίνοντος περὶ τῶν ὑφισταμένων ἐνώπιόν του ἐνδίκων σχέσεων τῶν διαδίκων.

137 (1876).

§ 2

Ἐὰν ὁ διάδικος ἀναγνωρίσῃ τὴν πρὸς λογοδοσίαν ὑποχρέωσίν του καὶ κοινοποιήσῃ τῇ ἀντιδίκῳ τὸν λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ, παύει ἡ περὶ ἀναγκάως λογοδοσίας δίκη καὶ ἄρχεται ἡ ἐκούσια λογοδοσία (Πολ. Δικ. 695 καὶ 701).

10 (1890).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 695-700 Π. Δ. ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἐκούσια λογοδοσία κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρει τῆς ἀναγκάως, διότι ὁ ἐκούσιως πειθόμενος εἰς λογοδοσίαν ἀπαλλάττεται τοῦ διὰ κατασχέσεως τῆς περιουσίας του καταναγκασμοῦ εἰς λογοδοσίαν καὶ δὲν διατάσσεται ὁ διορισμὸς εἰσηγητοῦ, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ αἱ αὐταὶ νόμιμοι διατυπώσεις ἰσχύουσιν ἐπὶ ἀμφοτέρων, ἐπομένως καὶ ἡ ἐκούσια, ὡς ἡ ἀναγκάως λογοδοσία, αἰτεῖται δι' ἀγωγῆς. Καὶ ἡ ἐκούσια λογοδοσία δεόν νὰ γίνηται διὰ δικογράφου, συντεταγμένου κατὰ τὸ ἄρθρ. 136 Π. Δ., ἄλλως δὲν ὑφίσταται δίκη περὶ ἐκούσιας λογοδοσίας (Π. Δ. 132).

323 (1866).

Ἡ ἐξώδικος ἐκούσια λογοδοσία ἔχει ἀποτελέσματα μόνον, ὡς αὕτη

οἱ διαφερόμενοι συμφωνήσωσι περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ λογαριασμοῦ, διότι ἕνεκα τῆς συμφωνίας ταύτης δὲν ὑπάρχει πλέον διένεξις, οὐδὲ δίκης ἀφορμή. Ἐὰν ὅμως ὁ δεξιλόγος δὲν δεχθῇ τὸν ὑπὸ τοῦ δοσιλόγου διδόμενον λογαριασμόν, δὲν ὑπάρχει ἐξωδίκος ἐκουσία λογοδοσία, καὶ ἐπομένως ὁ δοσίλογος δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς δικαστικὴν λογοδοσίαν καὶ δὴ ἀναγκαίαν, ἂν ἐκουσίως δὲν ἐπείθεται.

287 (1871).

Προκειμένου περὶ ἐξωδίκου οὐχὶ δὲ περὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου λογοδοσίας, τὰ ἄρθρα 698 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., καθ' ἃ ἡ λογοδοσία γίνεται ἐγγράφως, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν.

294 (1877).

Ἡ τοῦ ἄρθρ. 698 Πολ. Δικ. προθεσμία πρὸς ἀπολογίαν τοῦ δεξιλόγου ὠρίσθη χάριν αὐτοῦ, ἐπομένως οὗτος δύναται ν' ἀπολογηθῇ καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου (Πολ. Δικ. 544).

10 (1890).

§ 3

Δοθέντος λογαριασμοῦ ἀπλῶς ἐξωδίκου καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν τύπον τῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 697 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. ὀριζομένης διαδικασίας, τοῦτο δὲν καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀναγκαίας λογοδοσίας ἀγωγὴν, διότι δὲν ὑφίσταται δίκη περὶ ἐκουσίας δικαστικῆς λογοδοσίας, καθότι τὸ ἐκούσιον τῆς λογοδοσίας, περὶ ἧς προνοεῖ τὸ ἄρθρ. 697 Πολ. Δικ. ἀναφέρεται εἰς τὸν αὐτοκλήτως δίδοντα ἐνδίκως λόγον τῆς διαχειρίσεώς του δοσίλογον, περιέχει δὲ ἀναγκαιῶς τὴν ἀντίστοιχον τοῦ καταναγκασμοῦ ἰδέαν ὡς πρὸς τὸν ἀρνούμενον νὰ δεχθῇ ἐκουσίως τὸν λογαριασμόν δεξιλόγον. Ὅθεν οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἐν τῇ δισληφθέντι ἐξωδίκῳ λογαριασμῷ ἐπισυνήφθησαν τὰ ὑποστηρίζοντα αὐτὸν ἐγγράφα, ἐπομένως καὶ ὁ περὶ τούτου ἐπαγόμενος ὄρκος εἶναι μάταιος, διότι ὁ ἐξωδίκος οὗτος λογαριασμός, ὅπωςδῆποτε καὶ ἂν ἐδόθη, μὴ ἐγκριθεῖς ὑπὸ τοῦ δεξιλόγου, δὲν ἀπετέλεσε σύμβασιν, καθιστῶσαν ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀναγκαίας λογοδοσίας ἀγωγὴν.

280 (1879).

§ 4

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 704 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ὅ τε δοσίλογος καὶ ὁ δεξιλόγος, ἐὰν παρέστησαν ἐν τῇ ἀκροατηρίῳ, ὀφείλουσι νὰ ἐμφανισθῶσιν ἄνευ περαιτέρω κλήσεως τοῦ εἰσηγητοῦ, κατὰ τὸν ὠρισμένον διὰ τῆς διαταγτοῦσης τὴν λογοδοσίαν ἀποφάσεως χρόνον ἢ ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν, ὅπως ἐνεργηθῇ ἢ ἐν τοῖς αὐ-

τοῖς ἄρθροις διατασσομένη ἐκθεσις καὶ τὰ λοιπά, ἂν δὲ ἀμφοτέρω ἀνὰ δύο διὰ δίκου δὲν ἐμφανισθῶσι, τότε ἀναγκαίως οὐδεμία τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις διαλαμβανόμενων διατάξεων δύναται νὰ ἐνεργηθῇ, διότι, κατὰ τὰ ἄρθρα 133 καὶ 135 Πολ. Δικ., ἵνα ἔχῃ κύρος ἡ ἐκθεσις ἀπαιτεῖται οὐσιωδῶς ἡ παρουσία τῶν διαδίκων. 39 (1842).

§ 5

Ὁ δεξιλόγος ὡς πρὸς τὰς εἰσπράξεις εἶναι ἐνάγων, ὅθεν ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ἀντίδικός του εἰσέπραξεν οὐχὶ ὅσα αὐτὸς ἐν τῇ λογαριασμῷ του ἀναφέρει ποσά, ἀλλ' ὅσα ἰσχυρίζεται ὁ δεξιλόγος, καὶ διὰ μαρτύρων, καθὼ τρίτος. 266 (1880).

Ἐπὶ ἀμφισβητούμενων κατὰ τὴν λογοδοσίαν κεφαλαίων τὸ δικάζον περὶ τούτων δικαστήριον δύναται (Πολ. Δικ. 700 καὶ 712) νὰ δεχθῇ ἢ ν' ἀπορρίψῃ τινὰ τῶν κεφαλαίων, ἢ παραδοχὴ δὲ ἐνὸς καὶ ἡ ἀπόρριψις ἐτέρου δὲν ἀποτελεῖ διαίρεσιν ὁμολογίας. 106 (1853).

Ὁ νόμος δὲν ἐξαίρει τῶν περὶ ἀγωγῶν καὶ ἀνταγωγῶν γενικῶν κανόνων τὰς περὶ λογοδοσίας δίκας, ἐξ ἐναντίας τὰς ὑποβάλλει ῥητῶς εἰς αὐτοὺς (Πολ. Δικ. 701 καὶ 702) καὶ ἐπομένως, ἵνα καταδικασθῇ ὁ δεξιλόγος δέον νὰ ὑπάρχῃ αἴτησις ἐκ μέρους τοῦ δοσιλόγου, νομίμως εἰσαχθεῖσα, τοιαύτη δὲ δὲν εἶναι ἢ παρὰ τὸ ἄρθρ. 13 Πολ. Δικ. εἰσαχθεῖσα ἀνταγωγή ἐκ μέρους τοῦ δοσιλόγου ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ἐφετεῖον. 87 (1849).

Μόνον, ὅταν ὁ εἰς ὃν ὑποβάλλεται ὁ λογαριασμὸς τοῦ δοσιλόγου ἀπεδέχθῃ τοῦτον, ὡς καλῶς ἔχοντα, καθίσταται μεταγενεστέρως ἀπαράδεκτος πᾶσα ἀμφισβήτησις τοῦ λογαριασμοῦ, δὲν ἀρκεῖ δὲ ἀπλῶς νὰ ὑπεβλήθῃ ὁ τοιοῦτος λογαριασμὸς (Π. Δ. 701 ἐπ.). 291 (1874).

§ 6

Ἡ διατάττουσα τὴν λογοδοσίαν ἀπόφασις ἀπαγγέλλει κατὰ τοῦ εἰς λογοδοσίαν ὑποχρεωθέντος, ὡς ἀναγκαστικὸν μέτρον, τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κράτησιν ἢ τὴν κατάσχεσιν καὶ πώλησιν τῆς περιουσίας του. ὀρίζουσα τότε καὶ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τοῦ λογαριασμοῦ (Π. Δ. ἄρθρ. 695, 702 καὶ 703). 11 (1866).

§ 7

Λογιστικὸν ἢ γραφικὸν λᾶθος (οὕτινος συγχωρεῖται ἡ διόρθωσις δι' ἀπλῆς αἰτήσεως) ὑπάρχει ἰδίως, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ Δικαστήριον καί-

περ ἀναγνωρίζον καὶ θεωροῦν ἐπιδικαστέον κεφάλαιον ἢ κονδύλιόν τι, ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ζητηθέντων, ἔστω καὶ διὰ μόνου τοῦ αἰτιολογικοῦ, παραλίπη νὰ ὑπολογίσῃ αὐτὸ ἐν τῇ ἐπιδικαζομένῃ ποσότητι.

99 (1885).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 714 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀναθεώρησις τοῦ ὅλου δοθέντος ἀπαξ λογαριασμοῦ ὑπάρχει, ὅταν μετὰ τὴν γενομένην λογοδοσίαν ζητῆται ἡ ἐπανάληψις ὅλων τῶν πράξεων, αἵτινες ἀπετέλεσαν ὑπὸ τοῦ ἔχοντος συμφέρον τὴν ἤδη περαιωθεῖσαν λογοδοσίαν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἐκτίθενται ὠρισμένα κονδύλια, ὡς κατὰ λάθος ἐγγραφέντα ἢ παραλειφθέντα, καὶ ζητῆται ἡ διαγραφή αὐτῶν ἢ ἡ ἐγγραφή, καθότι ἡ τελευταία αὕτη πρότασις εἶναι προδήλως, κατὰ τὸ παρατεθὲν ἄρθρον τῆς Πολ. Δικονομίας, αἴτησις διορθώσεως ὠρισμένων λαθῶν καὶ παραλείψεων περὶ τὸν λογαριασμόν.

37 (1848).

Λάθη περὶ τὸν λογαριασμόν, παραλείψεις περὶ αὐτὸν καὶ ἄλλα τοιαῦτα διορθοῦνται κατ' ἀναφορὰν παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, τοῦ ἐκδόντος τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν (Π. Δ. 714). 170 (1870) 145 (1877).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 714 Πολ. Δικ., λάθη λογιστικὰ διορθοῦνται κατ' ἀναφορὰν παρὰ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου· ἡ διάταξις δ' αὕτη ἐφαρμόζεται εἰς πᾶσαν ἀδιακρίτως δίκην, ἐν τῇ λάθος περὶ μαθηματικὴν τινα ἐργασίαν παρεισέφηρσε. Διάκρισις δὲ ἐκ τοῦ νόμου μεταξὺ λογιστικῶν καὶ μὴ τοιούτων δικῶν εὐλόγως δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ. 31 (1888).

Ἐπὶ λογιστικοῦ λάθους δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις τῆς ἀποφάσεως πρὶν ἢ ἐνεργηθῇ ἡ διαδικασία, ἡ καθιερωμένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 714 τῆς Πολ. Δικ. 149 καὶ 252 (1854) 78 (1866) 267 (1878).

Ἡ διόρθωσις λογιστικοῦ λάθους δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἐπιβληθέντος ὄρκου.

321 (1875).

Ὅριστικὴ ἀπόφασις δὲν διορθοῦται εἰμὴ διὰ λογιστικὸν λάθος, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ πλάνην περὶ τὴν νόμιμον βάσιν τοῦ ὑπολογισμοῦ.

320 (1877).

Ἐπὶ λογιστικοῦ λάθους, τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ διατάτῃ ἀποδείξεις, ἐὰν ἐκ τῶν προσαγομένων λογαριασμῶν ἐξάγῃ τὸ ποσὸν τοῦ λάθους.

100 (1867).

Τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ εἰσάγεται κλήσις περὶ διορθώσεως λογιστικοῦ λάθους, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐρευνήσῃ, ἂν πράγματι ἔλαβε χώραν τοιοῦτο καὶ καθ' ἣν ἀκόμη περιπτώσιν ὁ ἀντίδικος ῥητῶς παραδέχῃ-

ται τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀξιουμένου λογιστικοῦ λάθους. 80 (1880).

Τὸ δικαστήριον, τὸ ἐκδὸν τὴν ἀπόφασιν, ἥς ἡ διόρθωσις ζητεῖται διὰ λογιστικὸν λάθος, ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ, ἐὰν ἐπεδικάσθῃ τὸ ποσόν, εἰς τὸν αἰτούμενον τὴν διόρθωσιν καὶ ἐὰν δὲν παρελείφθῃ τοῦτο εἰς τὴν πίστωσίν του. 145 (1877).

Δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ αἵτησις περὶ διορθώσεως λογιστικοῦ ἢ γραφικοῦ λάθους καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ὁ αἰτῶν τὴν διόρθωσιν ἔλαβεν ἄνευ ἀντιρρήσεως ἢ ἐπιφυλάξεως τὸ ἐπιδικασθὲν αὐτῷ ποσόν. 99 (1885).

Καίτοι αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 714 Πολ. Δικ. ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς ἐξωδίκους λογοδοσίας καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ γενικὴ ἀναθεώρησις ἐξωδίκου λογαριασμοῦ, θεωρηθέντος παρὰ τῶν διαδίκων καὶ παρ' αὐτῶν ὀριστικῶς ἀναγνωρισθέντος, οὐχ ἥτιον, ἐὰν πρόκηται περὶ λογαριασμοῦ, μὴ ὀριστικῶς ἀποπερατωθέντος, μὴδὲ ἀναγνωρισθέντος ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἐπιτρέπεται ἡ ἀναθεώρησις, διατασσομένων τῶν ἀναγκαιῶν ἀποδείξεων. 151 (1863).

Κατὰ τὴν περὶ διορθώσεως λογιστικοῦ λάθους δίκην, διεξαγομένην ἐπ' ἀναφορᾷ, ἀκαιτεῖται πάντως νὰ κλητεύηται ὁ ἀντίδικος τοῦ αἰτούντος καὶ δὲν ἀφίεται τοῦτο εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ. 136 (1877).

Παρ' οὐδενὸς νόμου ἀπαγορεύεται νὰ ζητῆται παρὰ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν δικαστηρίου ἢ διόρθωσις λάθους γραφικοῦ, παρεισφρήσαντος ἐν αὐτῇ. 116 (1870).

§ 8

Δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 731 Πολ. Δικ., ἀλλὰ δυναμικὴ ἡ παραπομπὴ τῶν διαδίκων, ἐπὶ λογιστικῶν δικῶν, εἰς συμβιβαστάς. 376 (1855).

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ὁρ. ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΔΙΚΗ

ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Περίληψις.

- § 1. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ μὴ ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις.
2. Ἀπαράδεκτος κατὰ τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου τινός.
3. Ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις.
4. Ἐνοχαὶ ἐξ οἰονεὶ συναλλάγματος, ἀδικήματος ἢ οἰονεὶ ἀδικήματος.

5. Ἀπόλεια ἐγγράφων.
6. Προσβολή τοῦ ἐγγράφου ἐπὶ δόλῳ, εἰκονικότητι, πλαστικότητι κλπ.
7. Ἀδυναμία πρὸς προμήθειαν ἐγγράφου.
8. Ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως.
9. Νομικαὶ σχέσεις, καταρτισθεῖσαι πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Πολ. Δικ.
10. Παρεμπιπτόντα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις, θέμα ἀποδείξεως κλπ.
11. Προθεσμία πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως.
12. Κλήτευσίς τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων.
13. Γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων.
14. Λειπομαρτύριον καὶ ἄρνησις πρὸς μαρτυρίαν.
15. Μάρτυρες ἀνεπιτήδευτοι πρὸς μαρτυρίαν.
16. Μάρτυρες ἐξαιρετέοι. — Ἀμοιβή, προσδοκώμενον συμφέρον.
17. Μέλη σωματοτείου κλπ.
18. Δικαστικοὶ ἀντιλήπτορες, σύμβουλοι καὶ δικηγόροι.
19. Διεzeugμένοι σύζυγοι.
20. Συγγενεῖς καὶ κηδεσταὶ τοῦ διεξαγοντος τὴν ἀπόδειξιν.
21. Κατηγορία καὶ καταδίκη τοῦ μάρτυρος.
22. Προσλήψεις καὶ ἰδιόζουσα σχέσις ὑπηρεσίας ἢ ἐξαρτήσεως.
23. Ἕτεροι περιπτώσεις, μὴ ἀποτελοῦσαι λόγους ἐξαίρεσεως.
24. Διαδικασία τῆς ἐξαίρεσεως τῶν μαρτύρων.
25. Ἐξέτασις τῶν μαρτύρων.
26. Συζήτησις μετ' ἀπόδειξιν.
27. Ἐκτίμησις μαρτυριῶν.
28. Ἀξιόπιστον τῶν μαρτύρων.
29. Ἀκυρότητες καὶ ἀταξίαι.
30. Νέα ἐξέτασις μαρτύρων.

§ 1

Ὅταν ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται εἰς σύμβασιν, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὁποίας ὁ ἐνάγων ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐγγράφον ἀπόδειξιν, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐμ. μάρτυρος (300 Πολ. Δικ.). 37 (1875).

Ἀορίστου οὔσης τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος, θεωρεῖται, ὅτι τὸ ὑπὸ δίκην ἀντικείμενον ὑπερέβαινε τὴν ἀξίαν τῶν 50 δραχ., ἐὰν ὁ εἰς ἀπόδειξιν ὑπόχρεως δὲν δώσῃ ἀφορμὴν νὰ προσδιορισθῇ ἡ ἀξία αὐτοῦ. 101 (1852).

Ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγωγῆς ὑπερβαίῃ τὰς δραχ. 50 δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐμ. μάρτυρος ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. 300), ὅταν δὲν προτείνεται περὶπτώσις τις, καθ' ἣν γίνεται ἐξαίρεσις τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 300 Πολ. Δικ. τασσομένου κανόνος. 405 (1864),

Τὸ ἄρθρ. 301 § 4 Πολ. Δικ. ἐφαρμόζεται, ὡσάκις, ὑπαρχουσῶν πολλῶν ἀπαιτήσεων μικροτέρων μὲν τῶν 50 δραχ., ἀλλ' ὠφισταμένων, καθ' ὃν χρόνον γεννῶνται ἕτεροι ἀπαιτήσεις, ὁ αἰτῶν ἠδύνατο καὶ

ὥφειλε νὰ προμηθευθῇ ἔγγραφον ἀπόδειξιν περὶ τῆς ὑπάρξεως πασῶν τῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ. Προκειμένου ὅμως ν' ἀποδειχθῇ ἡ κατὰ μῆνα γινομένη πληρωμὴ μισθοῦ, κατωτέρου ἐκάστοτε τῶν 50 δραχ., ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐμάρτυρος ἀπόδειξις, καὶ ἂν ἀκόμη ἐν συνόλῳ τὸ ποσὸν τῶν πληρωθέντων μισθῶν ὑπερβαίνει τὰς δρ. 50. 376 (1865).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τῶν κατὰ μέρος πληρωμῶν, ἐὰν αὗται ἐν συνόλῳ ὑπερβαίνωσι τὸ ποσὸν τῶν 50 δραχμῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 301 § 1 Πολ. Δικ. 102 (1873).

Ἡ πρότασις, ὅτι ἀπέκτησέ τις τὸ δικαίωμα τῆς ἰθαγενείας δι' ἐγγραφῆς εἰς τινὰ δῆμον τοῦ κράτους ἀποδεικνύεται δι' ἐγγράφου, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ μαρτύρων. 47 (1843).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ὅτι ὁ ἀγράμματος ὑπέγραψεν εἰς τι συμβόλαιον, οὗ τινος τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίνει τὰς 50 δραχμάς, δι' ἐντολοδόχου, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 440 τῆς Πολ. Δικ. συνδ. πρὸς τὸ 437, τότε μόνον συγχωρεῖται νὰ ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων ἡ γνησιότης ἐγγράφου τινός, ὅταν τοῦτο φέρῃ τὴν ὑπογραφήν τοῦ καθ' οὗ προσάγεται τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ἢ ὅταν οὗτος ᾔναι κληρονόμος ἢ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ καὶ δὲν ἀναγνωρίζῃ τὴν ἐν αὐτῷ ὑπογραφήν τοῦ κληρονομουμένου, ἢ ἐκεῖνου, ὃν ἀντιπροσωπεύει. 24 καὶ 159 (1848).

Ὁ ὑπογράφας ἔγγραφόν τι δὲν δύναται νὰ ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ὅποιανδήποτε ἄλλην πράξιν ἢ συμφωνίαν, γενομένην πρὸ ἢ ἐπὶ τῆς συντάξεως ἢ μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἐγγράφου, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ καὶ μὴ περιεχομένην ἐν αὐτῷ. Τοῦτο δὲ καθίσταται ἔτι μᾶλλον δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἁρθρου 404 τῆς Π. Δικ., καθ' ὃ ἡ τῆς μεταβολῆς ἀπόδειξις δύναται νὰ γείνη μόνον δι' ἐγγράφου, κατὰ τὰ ἄρθρα 303, αἱ δὲ ἀντεπιστολαὶ ἢ ἄλλα ἔγγραφα δὲν ἀποδεικνύουσι κατὰ τοῦτο ὡς πρὸς τρίτους, οἵτινες δὲν ἦσαν συναλλαττόμενοι, ὥστε προσβάλλων τις ἔγγραφον ὡς εἰκονικόν, ὅπερ ὑπέγραψεν ὡς συμβαλλόμενος δὲν δύναται νὰ ἀποδείξῃ τὴν εἰκονικότητα αὐτοῦ εἰμὴ δι' ἀντεγγράφου, καὶ μόνον ὁ τρίτος, ὅστις δὲν ἦτο συμβαλλόμενος, δύναται νὰ ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων. 54 (1849), 227 (1870).

Δὲν ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, προκειμένου περὶ ἀγοραπωλησίας πλοίων, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 195 τοῦ ἐμπορ. νόμου, αὕτη δέον νὰ γίνηται ἐγγράφως. 179 (1851).

Δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, ὅτι ὁ ἀντίδικος εἶχε γνῶσιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 46 § 3 Πολ. Δικ. ἐπελθούσης μεταβολῆς, ἂν μὴ συντρέχωσιν ἕτεραι περιστάσεις, καθιστῶσαι παραδεκτὸν τὸ μέσον τοῦτο.

220 (1855).

Τὰς ἐν Ἑλλάδι νομικὰς πράξεις διέπει ὁ ἐλληνικὸς νόμος, ὅθεν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις πληρωμῆς, γενομένης εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ὀθωμανικὴν πρεσβείαν, ἐὰν τὸ ποσὸν ᾖναι ἀνώτερον τῶν 50 δραχμῶν.

127 (1858).

Προκειμένου περὶ ἀποδείξεως τῆς εἰσπράξεως φόρου ἐπικαρπίας ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου, μόνον τὰ ὑπὸ τῶν φορολογικῶν νόμων ἄρμόδια στελέχη καὶ διπλότυπα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν, ἀπαραδέκτου οὖσης τῆς ἐμμάρτυρου ἀποδείξεως.

137 (1863).

Ἡ συμφωνία, ὅπως αἱ μεταξὺ δύο προσώπων ἐπιστολαὶ ὑπογράφονται διὰ συνθηματικῶν ὑπογραφῶν, παράγει νομικὰς συνεπείας, ὧν ἡ ἀξία, ἐὰν ὑπερβάλῃ τὰς 50 δραχ., ἡ συμφωνία αὐτῶν δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων.

1 (1866).

Δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, ὅτι διορισθεὶς τις Πρωτοδικὴς ἐδήλωσε προφορικῶς πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, ὅτι παραιτεῖται ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης.

12 (1873).

Τῶν σιωπηρῶς συνισταμένων συναλλαγμάτων ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις μόνον, καθ' ἃς περιπτώσεις ἐπιτρέπεται αὕτη καὶ ἐπὶ τῶν ῥήμασι συνισταμένων συναλλαγμάτων, δηλαδὴ ὅταν τὸ ἀντικείμενον αὐτῶν ᾖναι ἀξίας κατωτέρας τῶν 50 δραχμῶν ἢ ὅταν πρόκηται περὶ τινος τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρ. 304 Πολ. Δικ.

75 καὶ 138 (1873) 75 (1878) 173 (1880).

Ὁ ἐκδοχεὺς τῶν δικαιωμάτων ἄλλου δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τρίτος, ἀλλ' εἶναι εἰδικὸς διὰδοχος αὐτοῦ καὶ ἐπομένως θεωρεῖται ὡς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ πρόσωπον, ἀπέναντι ἐτέρου προγενεστέρου ἐκδοχέως τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως· ὅθεν δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ τῷ ἐκδοχεῖ τούτῳ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις τῆς εἰκονικότητος τῆς προγενεστέρας ἐκχωρήσεως.

203 (1874).

Τὸ μέσον τῶν μαρτύρων δὲν ἐπιτρέπεται πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ βεβαίου τῆς χρονολογίας ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, διότι ὅπως ἐγγραφόν τι θεωρηθῇ ὡς φέρον βεβαίαν χρονολογίαν δεόν νὰ συμβῇ ἐν τῶν ἐν ἄρθρ. 413 Π. Δ. ἀναφερομένων γεγονότων.

203 (1877).

Οί πρὸς κατάταξιν ἐμφανιζόμενοι δανεισταί, ἰσχυριζόμενοι ἐξόφλησιν τῆς ἀπαιτήσεως ἐτέρου δανειστοῦ, ἐκπροσωποῦσι τὸν ὀφειλέτην, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται αὐτοῖς ἢ ἐμμάρτυρος ἀποδείξεις, ὅταν καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην δὲν ἤθελεν αὕτη ἐπιτραπῇ. 392 (1878).

Ἡ ἐκ συμβάσεως συνενοχῇ περιέχει ἐν ἑαυτῇ ἀμοιβαίαν ἐγγύησιν τῶν ὀφειλετῶν, ὁ δὲ ἐγγυώμενος τῇ συγκαταθέσει τοῦ ὀφειλέτου ἐπέχει τὴν θέσιν τοῦ ἐντολοδόχου (N. 38 § 1 (17. 1) καὶ Βασ. κεφ. 38 (14. 1)· ἐπομένως, ὡς ὁ συνοφειλέτης δὲν δύναται νὰ ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων ἀνανέωσιν, γενομένην μετὰ τοῦ πιστωτοῦ, ὡς ἂν τὸ ἀντικείμενον ὑπερβαίῃ τὰς 50 δραχ., οὕτω καὶ ὁ ἐν συνενοχῇ ὑπόχρεως, ἐπικαλούμενος τοιαύτην ἀνανέωσιν, ἀναιροῦσιν καὶ ὡς πρὸς αὐτὸν τὴν ἐνοχλήν, ἀποκλείεται τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, διότι θεωρεῖται ἐντολεὺς τοῦ ἐτέρου συνοφειλέτου. 369 (1879).

Καὶ ἂν δὲν ἀντιτείνῃ ὁ διάδικος, ὅπως ἐπιτραπῇ εἰς τὸν ἀντιδίκον τοῦ ἢ χρήσις τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, τὸ δικαστήριον δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως ν' ἀποκλείσῃ ταύτην, ἐὰν συντρέχῃ νόμιμος περίπτωσις. Μόνον ὑπαρχούσης βητῆς συναινέσεως ἐκ μέρους τοῦ διαδίκου, ὅπως ἐπιτραπῇ τῷ ἀντιδίκῳ τοῦ ἢ ἐμμάρτυρος ἀποδείξεις, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἀποκλείσῃ αὐτήν. 269 (1864).

Ὁ περιορισμὸς τοῦ μέσου τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἀφορᾷ εἰς τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα καὶ ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον δὲν δύναται αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ὀρθῶς ἢ μὴ τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπέτρεψε τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἐὰν ὁ διάδικος δὲν ἐκκαλέσῃ ὡς πρὸς τοῦτο τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν. 105 (1870).

Προκειμένου περὶ ἀποδείξεως ποσοῦ, ὑπερβαίνοντος τὰς 50 δραχ., τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἐπιτρέπον τὸ μέσον τῶν μαρτύρων, δέον ν' ἀναφέρῃ τὸν ἐφ' οὗ στηρίζεται νόμιμον λόγον. 311 (1877).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 303 Πολ. Δικ., ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις κατὰ τοῦ ἐμπεριεχομένου ἐγγράφου τινὸς δὲν εἶναι δεκτὴ· μάλιστα δὲ κατὰ τὸ 2 ἐδάφ. τοῦ αὐτοῦ ἁρθροῦ δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων πρᾶξις τις ἢ ὅποιαδῆποτε συμφωνία, γενομένη πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ ἐγγράφου, κατὰ τὴν σύνταξιν ἢ μετ' αὐτήν, ἥτις, μὴ ἀντικειμένη μὲν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐγγράφου, ἔχουσα ὅμως σχέσιν μετ' αὐτῆς, δὲν πε-

ριέχεται ἐν τῷ ἐγγράφῳ. 37 (1836) 396 (1840)
179 (1847) 54 καὶ 239 (1849) 227 (1870).

Ἐπιτρέπεται ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, ὅταν ἀμφισβητῶνται τὰ ὄρια κτήματος, περὶ ὧν σιωπᾷ τὸ ἔγγραφο, διότι τὸ γεγονός τοῦτο δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου. 104 (1837).

Τὸ ἄρθρ. 303 Πολ. Δικ., τὸ μὴ ἐπιτρέπον τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου, ἐννοεῖ περιστατικὰ σχετικὰ πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου, ἢ ἀπ' εὐθείας ἀντικείμενα εἰς αὐτό. Τοιαῦτα δὲ δὲν εἶναι ἡ παρὰ τρίτου προσώπου γενομένη ἐξόφλησις τόκων, διότι, ἀφορᾷ πράξεις ἀνεξαρτήτους τοῦ ἐγγράφου, πρὸς τρίτον πρόσωπον ἐνεργηθείσας. 264 (1852).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις ἐναντίον ἐγγράφου καὶ καθ' ἣν ἔτι περίπτωσιν ὁ καθ' οὗ τοῦτο προσάγεται ἰσχυρίζεται, ὅτι τὸ ἔγγραφο τοῦτο καλύπτει ἀθέμιτον αἰτίαν (Πολ. Δικ. 304 § 1 καὶ 2 403, 404, 412, 437 καὶ 438). 247 (1852) 7 (1854) ¹.

§ 3

Δὲν ὑποχρεοῦται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐμμάρτυρον ἀπόδειξιν ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, ἀλλὰ τὸ παραδεκτὸν τοῦ ἀποδεικτικοῦ τούτου μέσου ἀφίεται ὅλως εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας (Πολ. Δικ. 304 § 1 καὶ Ἐμπ. Νόμου 41, 49 καὶ 109), διαφεύγουσαν τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

124 καὶ 282 (1849) 220 (1853) 212 (1858) 121 (1862) 179 (1864) 4 (1865) 24 (1866) 90, 103 καὶ 238 (1869) 12, 162, 202 καὶ 231 (1870) 130 (1871) 33 (1888).

Εἰς ὑποθέσεις, ἀφορώσας τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς συναλλαγματικὰς ἐπιτρέπεται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἡ διὰ μαρτυρῶν ἀπόδειξις, ἀλλ' ἵνα ἐπιτραπῇ τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦτο μέσον ὅσον ἡ ἀποδεικτέα πράξις νὰ ᾔναι ἐμπορικὴ, τὸ δὲ δικαστήριον νὰ αἰτιολογῇ τὴν ἀπόφασίν του (Πολ. Δικ. 304). 46 (1874).

Ὅπως τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐπιτρέψῃ ἐπὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως τὴν ἐμμάρτυρον ἀπόδειξιν δὲν ὀφείλει νὰ περιλάβῃ ἐν τῇ ἀπο-

¹ Ὅρ. καὶ ἀπόφ. 215 (1888) ἐν σελ. 541· ἐναντία ἡ ὑπ' ἀριθ. 136 (1887), ἣν ὅρ. ἐν σελ. 636 καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 193 (1890), ἣν ὅρ. ἐν σελ. 541 καὶ ἐπ.

φάσει του ἄλλην αἰτιολογίαν εἰμῇ, ὅτι πρόκειται περὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως. 45 (1871).

Τὸ ἄρθρ. 304 Πολ. Δικ. ἐπιτρέπει τὴν χρῆσιν τῆς ἐμμάρτυρου ἀποδείξεως ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, κατ' ἐξάίρεσιν καὶ ὅταν αὕτη προτείνηται πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου τῶν ἐν τοῖς ἐγγράφοις περιεχομένων. 121 (1862) 231 (1870) 45 (1871).

Ἡ διάταξις, καθ' ἣν ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἢ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεις εἶναι δεκτὴ κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ δικαστηρίῳ, δὲν ἐφαρμόζεται, καθ' ὅς περιπτώσεις διὰ βῆτης τοῦ νόμου διατάξεως ἀπαιτεῖται ἔγγραφον. Τοιαύτη δὲ περίπτωσις εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου γενομένη κατάσχεσις κινητῶν δι' ἀπαιτήσεις του, περὶ ἧς ὁ περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων νόμος τοῦ 1871 (ἄρθ. 11 καὶ 22) διαγράφει, ὅτι συντάσσεται ἐκθεσις. 29 (1889).

Ἐκ τῆς ἀνεξελέγκτου κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἤρτηται νὰ ἐπιτρέψῃ ἢ μὴ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν ὑπάρξεως μετοχικῆς ἐταιρίας· ἀφοῦ δὲ τὸ δικαστήριον ἔκρινεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ ἢ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, συνέπεια τούτου εἶναι νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὸ τῶν μαρτύρων μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως ἐμπορικῶν βιβλίου τῆς ἐταιρίας, διότι ἐν τῇ ἀποδείξει ταύτῃ ἐγκεῖται κατ' ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν καὶ ἡ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἐταιρίας. 224 (1876).

Προκειμένου περὶ ληψοδοσίας μεταξὺ συνεταίρων ἐξαρθᾶται ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας νὰ ἐπιτρέψῃ ἢ μὴ τὴν ἐμμάρτυρον ἀπόδειξιν (304 § 1 Πολ. Δικ.). 127 (1866).

Προκειμένου περὶ ἀποδείξεως ἐξωδίκου λογοδοσίας ἐπὶ διαχειρίσεως ἐμπορευμάτων δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων, μὴ ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθ. 696 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., εἰμῇ ἐπὶ δικαστικῆς λογοδοσίας. 294 (1877)

Προκειμένου περὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως, δύναται ν' ἀποδεχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων, ἂν ὠρισμένα ἐπιστολαὶ ἐξεδόθησαν καθ' ἣν ἡμέραν χρονολογούνται, ἐξαρτωμένου τοῦ τοιούτου ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, διότι ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν δὲν ἐφαρμόζεται μεθ' ὅλης τῆς αὐστηρότητος ἡ περιοριστικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 413 Πολ. Δικ. 193 (1876).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 109 τοῦ Ἐμπ. Νόμου καὶ 304 § Πολ. Δικ., τὸ παρὰδεκτὸν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως εὐνάνται ἀμφότεροι οἱ διάδικοι

ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐξ ἧς ἐξήρτηται ἡ παραδοχὴ αὐτοῦ, ὅσονδῆποτε καὶ ἂν ᾔῃαι τὸ περὶ οὗ ἡ δίκη ποσόν, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν τις τῶν διαδίκων δὲν ᾔῃαι ἔμπορος ἢ δὲν ἔχει ὡς πρὸς αὐτόν ἡ ὑπόθεσις ἐμπορικὸν χαρακτῆρα.

419 (1865).

Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων ἔννομος σχέσις εἶναι ἐμπορικὴ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἓνα τῶν διαδίκων, ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, ὡς ἐκ τῆς ἐμπορικῆς φύσεως δεκτὴ ἐστὶ μόνον κατ' ἐκείνου, ὡς πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη τυγχάνει ἐμπορικῆ, καίπερ τῆς ὑποθέσεως διαζωμένης ἐνώπιον ἐμπορικοῦ δικαστηρίου. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἰσχύουσιν αἱ ἐπὶ ἀστικῶν σχέσεων ἰσχύουσαι διατάξεις. 254 (1878).

Δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐξεδόθη γραμμάτιόν τι, ὁ ἐκδὸς αὐτὸ ἦτον ἔμπορος, χωρὶς νὰ ἀποδεικνύηται, ὅτι καὶ ὁ ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη ἦτον ἔμπορος (Πολ. Δικ. 304 § 1).

110 (1880).

Προκειμένου περὶ ἐντολῆς, ἀναγομένης εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ καὶ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

372 (1880).

Ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, εἰς ὑποθέσεις, ἀφορώσας τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς συναλλαγματικὰς (Π. Δ. 304 § 1), ὅπου δὲ ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐπιτρέψῃ ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, ἀπηγόρευσε ταύτην ῥητῶς· ἐπομένως, μὴ ὑπαρχούσης ἐναντίας διατάξεως, δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, ὅτι ἐναυάγησε πλοῖόν τι· μόνον ὡς πρὸς τὴν ἐκθεσιν τοῦ πλοιάρχου ὁ Ἐμπ. Νόμος (ἄρθρ. 247) ἀπαιτεῖ ὠρισμένας διατυπώσεις. 90 (1846).

Εἰς τὰς ἐμπορικὰς διαφορὰς τὸ παραδεκτὸν ἢ μὴ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἡρτῆται ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ, ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ἐκείνας τὰς ἐμπορικὰς πράξεις, περὶ τῶν ὁποίων, ἔνεκα τῆς σπουδαιότητος τῶν συνεπειῶν αὐτῶν ὡς πρὸς τοὺς τρίτους, ὁ ἐμπορικὸς νόμος διατάττει σαφῶς, ὅτι πρέπει νὰ συντάσσῃται δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν ἔγγραφο, ὅπερ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι τὸ μόνον νόμιμον μέσον ἀποδείξεως αὐτῶν, εἰς δὲ τὴν κατηγορίαν τῶν τοιούτων πράξεων ὑπάγεται, κατὰ τὴν σαφῆ διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 311 τοῦ ἔμπ. Νόμου, καὶ τὸ ναυτικὸν δάνειον. 144 (1849).

Πρὸς ἀπόδειξιν ἀγοραπωλησίας πλοῦτος δὲν ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ

ἀπόδειξις, ἅτε ἀπαγορευομένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 195 Ἑμπορ. Νόμου.
179 (1851).

Προκειμένου περὶ παραγγελίας πρὸς ἀγορὰν πλοίου, ἥτοι περὶ πρᾶξεως ἐμπορικῆς, τὸ παραδεκτὸν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας καὶ οὐδεμίαν ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθρ. 195 τοῦ Ἑμπορ. Νόμου. 90 (1848).

Καὶ ἂν δὲν προϋτάθῃ εἰς τὸ δικαστήριον, ὅτι ἡ πρᾶξις ἔχει χαρακτηριστῆρα ἐμπορικόν, οὐχ ἥττον δύναται τοῦτο, προκειμένου περὶ ἁρμοδιότητος, νὰ ἐκτιμῇσθαι τὰ ὑποβληθέντα αὐτῷ γεγονότα καὶ νὰ κρίνῃ τίνα πρᾶξιν χαρακτηρίζουσι ταῦτα, διότι διὰ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν γεγονότων δὲν ἀναπληροῖ τὸ δικαστήριον αὐτεπαγγέλτως πραγματικούς ἰσχυρισμούς, ἀλλὰ μόνον ἐπιφέρει τὴν κρίσιν του ἐπὶ τῶν ἐνόντων. 282 (1849).

§ 4

Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ἀχρεωστήτου, ἐπιτρέπεται ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν πλάνην γεγονότων 66 (1853).

Προκειμένου περὶ ἀποδείξεως ἐξόδων κηδείας ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, διότι πρόκειται περὶ ὑποχρεώσεως ἐξ οἰονεῖ συναλλάγματος (Πολ. Δικ. 304 § 2). 93 (1887).

§ 5

Ὁ ὀφείλων νὰ προσαγάγῃ ἔγγραφον ἀπόδειξιν καὶ ἰσχυρισθεὶς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐγγράφου δύναται ν' ἀποδείξῃ τὸ γεγονὸς τῆς ἀπωλείας καὶ διὰ μαρτύρων (Πολ. Δικ. ἄρθ. 390). 56 (1870).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 304 ἐδάφ. 2 Πολ. Δικ., κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ κανόνος, τοῦ διαλαμβανομένου ἐν τοῖς ἄρθρ. 300—303 τῆς ἰδίας Δικονομίας, ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, ἐὰν ὁ δανειστής ἔχασεν ἀποδεδειγμένως ἐκ συμπτώσεως τὰ ἐμφαίνοντα τὰ δικαιώματά του ἔγγραφα· τότε δὲ μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀποκεκλεισμένος ὁ διάδικος τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἐξαιρέσεως, ὅταν ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐγγράφου ᾖ καὶ ἀποτέλεσμα τῆς προθέσεως ἢ τῆς μερίστης ἀμελείας, ἥτις κατὰ νόμον ἐξομοιοῦται πρὸς ὄλον, διότι ἐν τιαύτῃ περιπτώσει δὲν ὑπάρχει πλέον ἐκ συμπτώσεως ἀπώλεια· οὐχὶ ὅμως καὶ ὅταν ἐξ ἀπλῆς τοῦ διαδίκου ἀπροσεξίης ἀπωλέσθῃ τὸ ἔγγραφον, διότι ἡ ἀπώλεια, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς θελήσεως τοῦ διαδίκου.

ὄθεν τὸ δικαστήριον, μὴ ἐπιτρέψαν τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι ἐκ τῶν ἰδίων γεγονότων, τῶν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀναφερομένων προέκυψεν, ὅτι ἐξ ἀπροσεξίας του δὲν ἔκλεισε καλῶς τὸ παρὰθυρον, καὶ δι' αὐτοῦ εἰσῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ του οἱ κλέπται καὶ ἀπωλέσθη τὸ ὁμόλογον, παραβιάζει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 304 ἀριθ. 2 τῆς Πολ. Δικον.

206 (1849).

Ὁ προτείνων τὴν ἀπώλειαν ἐγγράφων καὶ ζητῶν νὰ ἀποδείξῃ αὐτὴν καὶ διὰ μαρτύρων, ἀπαιτεῖται, ὅπως τῇ ἐπιτραπῇ τοιαύτη ἀπόδειξις, νὰ ὀρίσῃ εἰδικώτερον περὶ τῆς συμπτώσεως τῆς ἀπωλείας. (Πολ. Δικ. 390, 304 § 2 καὶ Ν. 18 Π. (4. 20) Ν. 42 Βασ. (21. 1). Ὁ δὲ εἰς τὴν τοιαύτην ἀπόδειξιν ὑπόχρεως ὀφείλει προσέτι ν' ἀποδείξῃ τὴν σύμπτωσιν τῆς ἀπωλείας. 152 (1856) 147 (1860) 127 (1871).

Τὰ ἄρθρ. 304 § 2 καὶ 390 Πολ. Δικ. ἐπιτρέπουσι τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς εἶναι ἀδύνατος ἡ παραγωγὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἔνεκα τῆς ἀπωλείας αὐτοῦ· τοῦτο δὲ ἰσχύει καὶ ἐπὶ ἀπωλείας τοῦ βιβλίου τῶν ναυτοδανείων, μὴ ὀρίζοντος ἄλλο τι τοῦ Νόμου τῆς 13 Νοεμβρίου 1851, εἰμὴ ὡς πρὸς τὴν περίπτωση τοῦ προνομίου.

354 (1866).

Κατὰ τὸν Ν. 17 Ἀπριλίου 1858, ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐγκαίρως γενομένης δηλώσεως τοῦ φορολογουμένου πρὸς τὸν δήμαρχον ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς μιᾶς τῶν δηλώσεων, ἥτις ἐπιστρέφεται παρὰ τοῦ δημάρχου πρὸς τὸν φορολογούμενον· ἀλλ' ἀρνούμενου τυχόν τοῦ δημάρχου νὰ ἀποδώσῃ τὴν μίαν τῶν δύο δηλώσεων τεθεωρημένην εἰς τὸν φορολογούμενον, καὶ ἐν σιωπῇ τοῦ εἰρημένου νόμου, θέον πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 304 § 2 Πολ. Δικ. νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ καὶ ἡ ἐμάρτυρος ἀπόδειξις.

245 (1866).

Ὁ προτείνων τὴν ἀπώλειαν ἐγγράφων ὀφείλει νὰ ὀρίσῃ τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνέβη αὕτη, ἄλλως ὡς ἀόριστος ἀπορρίπτεται ἡ πρότασις αὕτη.

243 (1861).

Ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ περὶ ἀπωλείας ἐγγράφου, ὁ τρόπος τῆς ἀπωλείας δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος, ὡς στοιχεῖον νόμιμον, ἀλλὰ μόνον δύναται ν' ἀπαιτῇται ὡς στοιχεῖον πραγματικὸν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας· ὅθεν εἰς τοῦτο ἀπόκειται νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τοῦτο, κατὰ τὴν κρίσιν του, ὡς ἀναγκαῖον κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως.

54 (1877).

Οὐδενός νόμου απαιτοῦντος τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν τῆς ἀπωλείας τῶν ἀποδειακτικῶν ἐγγράφων, ἔπεται, ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἐκδίδηται περὶ τῆς ἀπωλείας παρεμπόρουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον δύναται νὰ συναγάγῃ ἐκ τῶν ὑποβληθέντων ἢ αὐτῶ νομίμων μέσων ἀποδείξεως τὴν ὑπαρξίν καὶ ἀπόλειαν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ διατάξῃ προηγουμένως τὴν περὶ τούτου ἀπόδειξιν.

241 (1853).

§ 6

Προκειμένου περὶ ἀπάτης ἢ δόλου ἐπιτρέπεται ἡ μαρτυρική ἀπόδειξις, καὶ ἂν ἡ πράξις, καθ' ἣν προτείνεται, ὅτι διεπράχθη ὁ δόλος, βεβαιουῖται διὰ δημοσίων ἐγγράφων, διότι τοῦτο συνετάχθη συνεπείᾳ δόλου καὶ ἡ δηλωθεῖσα θέλησις στερεῖται τῶν στοιχείων αὐτῆς.

462 (1852) 85 (1854) 319 (1864) 8 (1871) 366 (1879) 57 (1881) 215 (1883).

Προκειμένου περὶ εἰκονικότητος ἐπιτρέπεται μαρτυρική ἀπόδειξις εἰς μόνους τοὺς τρίτους, οἵτινες προσβάλλοντες τὴν σύμβασιν ὡς εἰσωνικήν, δὲν δύνανται νὰ προσάξωσιν ἔγγραφον αὐτῆς ἀπόδειξιν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς συμβαλλομένους (Πολ. Δικ. 304).

54 (1849) 65 (1850) 209 (1851) 275 (1857) 166 (1858) 136 (1860) 42 (1865) 380 (1878) 87 (1883) 125 (1884).

Ναὶ μὲν ὁ δανειστής, προσβάλλων ὡς εἰκονικὴν τὴν μεταξὺ τρίτου καὶ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ σύμβασιν, ἐξασκεῖ τὰ δικαιώματα τούτου, πλὴν ἐφ' ὅσον διὰ τῆς εἰκονικῆς ἐκείνης συμβάσεως προσβάλλονται ἴδια αὐτοῦ δικαιώματα θεωρεῖται τρίτος καὶ ἐπιτρέπεται αὐτῷ καὶ ἡ μαρτυρική ἀπόδειξις τῆς εἰκονικότητος. 227 (1885).

Ἀφοῦ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας δὲν ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ὁ διάδικος ἔγγραφον ἀπόδειξιν τῆς εἰκονικότητος τοῦ συμβολαίου ἐπιτρέπεται αὐτῷ καὶ ἡ ἐμάρτυρος ἀπόδειξις. 235 (1887).

Οὐ μόνον ὁ λαβὼν μέρος ἔν τινι συμβάσει δὲν δύναται ν' ἀποδείξῃ διὰ μαρτύρων τὴν εἰκονικότητα αὐτῆς (Π. Δ. 303, 304 § 2 καὶ 300) ἀλλὰ καὶ οἱ διάδοχοι τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ.

20 (1853) 203 (1874).

Ὁ ὀφειλέτης συναλλαγματικῆς δύναται ν' ἀποδείξῃ καθὼ τρίτος καὶ διὰ μαρτύρων τὴν ὑπ' αὐτοῦ προτεινομένην εἰκονικότητα τῆς ὀπισθογραφήσεως. 109 (1855).

Ὁ ὡς δανειστὴς ἀντικρούσας δι' ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ πίνακος τὴν κατὰτάξιν ἐτέρου δανειστοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι τὸ ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀπαίτησις τοῦ τελευταίου συμβόλαιον εἶναι εἰκονικόν, δύναται νὰ ἀποδείξῃ τὴν εἰκονικότητα τοῦ συμβολαίου καὶ διὰ μαρτύρων (Πολ. Δικ. 304). 177 (1885) 131 (1890).

Προκειμένου ν' ἀποδειχθῇ εἰκονικότης συμβολαίου, δολίως γενομένου μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως ἀποστερήσῃ ὁ πατὴρ τὸν υἱόν του τῆς νομίμου μερίδος του, ἣν κατὰ νόμον οὐδόλως δύναται νὰ ἐλαττώσῃ διὰ δωρεᾶς πρὸς ἕτερον τέκνον, εἰμὴ ἔνεκα νομίμου αἰτίας ἀχαριστίας (B. 41 § 1), νομίμως ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, διότι ἡ τοιαύτη πράξις καὶ ὡς δολία καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαγορευομένη ἀποτελεῖ ἀδίκημα, ὅπερ κατὰ τὸ ἄρθρ. 304 § 2 δύνανται ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων. 121 (1865).

Ὁ ὀφειλέτης, προτείνων τὴν ἔνστασιν τοῦ Ἀναστασιανοῦ νόμου δύναται καὶ διὰ μαρτύρων ν' ἀποδείξῃ, ὅτι κατεβλήθη ποσὸν ὀλιγώτερον τοῦ ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἀναφερομένου. 76 (1865).

Προκειμένου ν' ἀποδειχθῇ ἡ ὑπὸ τῆς συζύγου ἀναδοχὴ χρηῶν τοῦ συζύγου τῆς (οὕσα κεκαλυμμένη ὑπὸ ἐτέραν εἰκονικὴν σύμβασιν), ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὴν καὶ ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις τῆς εἰκονικότητος, καὶ διότι ἡ ἐγγραφὸς ἀπόδειξις ἀποβαίνει ἀδύνατος, καὶ διότι πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ ἡ καταδολίευσις ἀπαγορευτικοῦ νόμου. 240 (1865) 103 (1870) 212 (1879).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δύναται, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 272 καὶ 276 Πολ. Δικ., προκειμένου περὶ ἀποδείξεως τῆς εἰκονικότητος ἐγγράφου, νὰ διατάξῃ καὶ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι δὲν κατεβλήθη τίμημα, οὐχὶ ὡς νομίμου ἀλλ' ὡς δικαστικοῦ τεκμηρίου, δυνάμενου νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν, ἀφοῦ ἐπιτρέπεται περὶ τῆς εἰκονικότητος ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις. 354 (1879).

§ 7

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅπως ἐπιτραπῇ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς ἀποκτήσεως ἐγγράφου, δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Πολ. Δικ. 304 § 2).

205 (1870) 180 (1887).

Ὁ ἐν τῷ ἄρθρ. 304 § 2 καθιερούμενος κανὼν, ὅτι ἡ μαρτυρικὴ ἀ-

πόδειξις ἐπιτρέπεται ἄνευ τινὸς περιορισμοῦ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἦτον ἀποδεδειγμένως ἀδύνατος εἰς τὸν ἀποδεικνύοντα ἢ ἀποκτήσεις ἐγγράφου, ἐννοεῖ φυσικὴν ἀδυναμίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ὡς ἐκ τῆς συγγενικῆς ἢ φιλικῆς σχέσεως ἢ ἄλλου οἰουδ' ἴποτε λόγου ἐπιβαλλομένην αὐτῷ τρόπον τινα ἠθικὴν ἀδυναμίαν καὶ συστολήν, ὅπως ἀπαιτήσῃ ἐγγράφον ἀπόδειξιν.

7, 159 καὶ 160 (1854) 191 καὶ 192 (1856) 204 (1877).

Προκειμένου περὶ ἀποδείξεως τῆς ὑπάρξεως ἁλλοδαπῶν νόμων ἐπιτρέπεται ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ὡς καὶ πάντα τὰ ἀποδεικτικά μέσα.

378 (1840) 408 (1841) 206 (1854) 8 (1865).

Προκειμένου περὶ νόμου ξένου (τοῦ Τουρκικοῦ), ἰσχύοντος ἐν Ἑλλάδι πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, διατάσσεται ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ.

73 (1869).

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μεταξὺ δύο τόπων ἀποστάσεως ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, ἀνεφίκτου οὔσης τῆς ἐγγράφου, ἕνεκα παντελοῦς ἐλλείψεως χωρογραφικῶν πινάκων.

239 (1869) 164 (1870).

Προκειμένου περὶ τῆς ἀποδείξεως πράξεων κατοχῆς ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 304 § 2) ὡς καὶ δικαστικὰ τεκμήρια, ὧν ἡ ἐκτίμησις ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 276).

20 (1846) 153 (1869).

Δύναται νὰ ἐπιτραπῇ καὶ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 304 § 2 Πολ. Δικον., πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ὁ ἀντίδικος οἴκοθεν καὶ ἀνεπιφυλάκτως κατέβαλε τὸ ποσόν, εἰς ὃ εἶχε καταδικασθῇ, ἐξ οὗ γεγονότος συνάγεται ἡ ἀποδοχὴ τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως, διότι ἦτον ἀδύνατον εἰς τὸν πληρωθέντα τὴν ἀπαίτησίν του ταύτην νὰ ἔχῃ ἐγγράφον περὶ τούτου ἀπόδειξιν.

283 (1849) 301 καὶ 312 (1855).

Ἡ περὶ χωρισμοῦ τῆς προικὸς ἀπόφασις δεόν νὰ τοιχοκολλᾶται εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῦ καταικεῖ ὁ σύζυγος· τὴν ἀπόδειξιν δὲ ταύτην ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ ὁ προτείνων τὸ ἔγκυρον τῆς τοιχοκολλήσεως. Ἡ ἀπόδειξις δύναται νὰ γίνη καὶ διὰ μαρτύρων, μὴ ἀπαιτουμένης ἀπολύτως ἐγγράφου περὶ τούτου ἀποδείξεως.

177 (1850).

Ὁ λόγος ἐξαίρέσεως μάρτυρος, ὁ στηριζόμενος εἰς τὸ ὅτι οὗτος ἡγόρασε παρὰ τοῦ Δημοσίου γαίας ἐκ τῶν ἐπιδίκων, δύναται ν' ἀποδεχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων, διότι ὁ προτείνων τὴν ἔνστασιν εἶναι τρίτος

ὡς πρὸς τὴν μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ μάρτυρος συνομολογηθεῖσαν ἀγοραπωλησίαν (Πολ. Δικ. 304). 44 (1854).

Προκειμένου ν' ἀποδειχθῇ ὅποια τις εἶναι καθ' ὠρισμένον χρόνον ἡ τιμὴ τοῦ ἡμερομισθίου, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις. 11 (1855).

Δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, ὅτι, καίπερ προσπαθήσας ὁ διάδικος διὰ τοῦ ἀρμοδίου κλητῆρος πρὸς εὐρεσιν τῆς οἰκίας τοῦ ἀντιδίκου του, δὲν εὔρε ταύτην· τούτου δὲ ἀποδειχθησομένου ἡ διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως καινοποίησις τοῦ δικογράφου τυγχάνει ἔγκυρος. 60 (1863).

Προκειμένης ἀμφισβητήσεως, κατὰ πόσαν ὥραν τῆς ἡμέρας ἐπεδόθη δικόγραφόν τι, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις. 40 (1866).

Καὶ διὰ μαρτύρων καὶ διὰ τεκμηρίων δύναται ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι ἐγένετο αἴτησις πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν ἢ πρὸς τὸν Εἰρηνοδίκην, ὅπως οὗτος δώσῃ τὴν περὶ ἐπίδοσεως παραγγελίαν, διότι τοῦ ἄρθρ. 141 Πολ. Δικ., μὴ ἀπαιτοῦντος νὰ γίνη ἔγγραφος ἡ αἴτησις αὕτη, ἔπεται, ὅτι δύναται νὰ γίνη καὶ προφορικῶς καὶ χωρὶς νὰ συνταχθῇ ἔκθεσις περὶ τούτου. Ἐπομένως, ὅταν προσάγῃται ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἀποδεικτικὸν περὶ τῆς συνεπέας τοιαύτης παραγγελίας ἐνεργηθείσης ἐπίδοσεως τεκμαίρεται, ὅτι ἡ παραγγελία αὕτη ἐγένετο κατ' αἴτησιν τοῦ διαδίκου τούτου, ἄχρις οὗ ὁ καθ' οὗ προσάγεται τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦτο ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον. Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ νὰ ἀναφερῇται ἐν τῷ ἐπιδότηρίῳ ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς ἐπίδοσιν παραγγελίᾳ, ὅτι αὕτη ἐγένετο κατ' αἴτησιν τοῦ διαδίκου. 40 (1873).

Ἐπιτρέπεται ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, ἀνεφίκτου οὔσης τῆς ἐγγράφου προκειμένου ν' ἀποδειχθῇ ἡ παρὰ τρίτων γενομένη πληρωμὴ. (Πολ. Δικ. ἄρθ. 304). 267 (1866).

Ἐπὶ ἀνατροπῆς, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἦτον ἐγγεγραμμένη εἰς τὸ δελτίν, διότι δὲν εἶναι δυνατόν εἰς τὸν διάδικον νὰ ἔχῃ ἔγγραφον ἀπόδειξιν, ἀφοῦ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ δικαστηρίου δὲν διατηροῦνται τὰ δελτία. 78 (1873).

Τὸ ἄρθρ. 974 Πολ. Δικ. δὲν ἀπαιτεῖ νὰ μνημονεύηται ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς κατακυρώσεως, ὅτι αὕτη ἐγένετο διὰ σκηπανίου ἢ κώδωνος, ὥστε τὸ γεγονὸς τοῦτο δύναται ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων. 89 (1873).

Ὁ ἀσφαλιζόμενος δύναται καὶ διὰ μαρτύρων ν' ἀποδείξῃ τὸ λαθὼν χώραν ναυάγιον καὶ ὅταν ὁ πλοίαρχος ἤθελε παραλείψῃ τὴν σύνταξιν ἐκθέσεως, διότι ἡ ἐκθεσις αὕτη εἶναι μὲν τὸ εὐχερέστερον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δυστυχήματος, ἀλλ' ἡ ἑλλειψις ἢ τὸ ἄτακτον αὐτῆς δὲν δύναται ν' ἀποκλείσῃ τὸν ἀσφαλιζόμενον τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως καὶ τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον πρόκειται ν' ἀποδείξῃ αὐτὸς πρᾶξιν τρίτου, ἣτις ἐνδέχεται νὰ ᾔναι δολία μεταξὺ τούτου καὶ ἐκείνου, μεθ' οὗ συνηλλάξατο ὁ ἀσφαλιζόμενος καὶ ἐξ ἧς δὲν δύναται οὗτος νὰ βλαφθῇ. 90 (1846).

Περὶ τοῦ ναυαγίου συντάσσεται ἐκθεσις, κατὰ τὰ ἄρθρα 246 καὶ 247 Ἑμπορ. Νόμου, ὡς τοῦ προχειροτέρου καὶ ἀσφαλεστέρου μέσου τῆς ἀποδείξεως τοῦ δυστυχήματος. Δὲν ἔπεται ὅμως ἐκ τούτου, ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ δι' ἄλλων νομίμων μέσων καὶ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τοῦ ναυαγίου, ὅταν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας πεύθῃται, ὅτι ἡ παντελὴς ἑλλειψις τῆς ἐκθέσεως ἢ τὸ ἄκυρον αὐτῆς δὲν προέκυψεν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀσφαλιζομένου πλοίαρχου. 192 (1847).

Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ὁ ἀντίδικος ἀνεμίχθη εἰς κληρονομίαν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. 135 (1876).

Ὑπὸ οὐδενὸς νόμου διαγράφεται ἡ τήρησις βιβλίων ἀδειῶν οἰκοδομῆς· ἄρα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος τούτου δύναται νὰ ἐπιτραπῇ καὶ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις. 54 (1877).

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πλάνης ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς ἐγγράφου. 57 (1881).

Δύναται ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἑτέρου τῶν συμβαλλομένων, ὅτι ὠρισμένη σύμβασις εἶναι εἰκονικὴ, καλύπτουσα ἀθέμιτον αἰτίαν (ἐν ᾧ ἐν τῷ σχετικῷ ἐγγράφῳ ἀναφέρεται, ὅτι αὕτη ἔχει θεμιτὴν) διὰ τὸ ἀδύνατον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως. 136 (1887).¹

Προκειμένου περὶ ἀποδείξεως, ὅτι ὑπεβλήθη αἰτήσις περὶ προτιμησεως, δεόν νὰ ἐπιτραπῇ καὶ ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, διότι μὴ τηρουμένου βιβλίου ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ δικαστηρίου, ἐν ᾧ καταχωρίζονται αἱ ταιαῦται αἰτήσεις ἅμα τῇ ὑποβολῇ αὐτῶν, ὑπάρχει ἀδυναμία πρὸς προμήθειαν ἐγγράφου (Πολ. Δικ. 304 § 2). 47 (1890).

¹ Ἐναντίαι αἱ ὑπ' ἀριθ. 247 (1852), 7 (1854), ἀς ὁρ. ἐν σελ. 627 καὶ 215 (1888). ἦν ὁρ. ἐν σελ. 541.

Ἀντιτασσομένου κατὰ τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς εἰδικοῦ πληρεξουσίου, συνεταγμένου τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς ταύτης δέον ν' ἀποδειχθῇ, πρὸς βεβαίωσιν τῆς προτεραιότητος αὐτοῦ, ἢ ὥρα τῆς συντάξεώς του διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων.

98 (1890).

Ἐκ τοῦ ὅτι ἐν ἄρθρῳ 304 Πολ. Δικ. ἀναφέρεται, ὅτι ἡ μαρτυρική ἀπόδειξις εἶναι δεκτὴ εἰς τὴν κατ' ἀνάγκην παρακαταθήκην, ὅτε ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ τὴν ἀρνηθῇ, δὲν ἔπεται, ὅτι ἀπαγορεύεται ἐπὶ πάσης ἐκουσίας, διότι ὁ νόμος τοιαύτην ἀπαγόρευσιν δὲν ὥρισεν, ἀπ' ἐναντίας δέ, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς τελευταίας περικοπῆς τῆς § 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἐπιτρέπεται αὕτη, ἂν ἀποδειχθῇ ἡ ἀδυναμία πρὸς προμήθειαν ἐγγράφου καὶ ἐπὶ ἐκουσίας παρακαταθήκης. 386 (1861).

Δύναται ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων ἡ προσενοχθεῖσα πρὸς τινα ὑπηρετικὴ ἐργασία καὶ ἡ διάρκεια αὐτῆς, ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας πειθῇται, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ περὶ τούτου ἔγγραφος ἀπόδειξις.

149 (1855).

§ 8

Παραγομένης ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως περὶ τινος ἰσχυρισμοῦ ἐκ διαφόρων ἐγγράφων, δύναται ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν.

72 (1878).

Ὅταν ὑπάρχῃ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι νὰ ἐπιτρέψωσι τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν, καὶ ἂν ὁ διάδικος δὲν προτείνῃ ῥητῶς, ὅτι τὸ προσαγόμενον ἔγγραφον ἀποτελεῖ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως.

60 (1846).

Ἐπικαλουμένου τοῦ διαδίκου ἔγγραφόν τι, ὡς ἀποτελοῦν ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως καὶ ἐπὶ τούτου στηρίζοντος αἰτήσιν, ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ ἢ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ ἐκτιμῇ τὸ ἔγγραφον τοῦτο.

48 (1878).

Ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως ὑπάρχει, ὅταν τὸ ἔγγραφον, ὃν συνεταγμένον κατ' ἀποδεικτικὸν τύπον, καθιστᾷ πιθανόν, ἂν καὶ δὲν ἀποδεικνύῃ ἐντελῶς, τὸ προτεινόμενον (Πολ. Δικ. 305). Ἡ δὲ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ὅτι ἔγγραφόν τι ἀποτελεῖ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρ. Πάγου.

10 (1854).

"Ὅπως ὑπάρξῃ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, δὲν ἀρκεῖ πᾶν ἐγγράφον, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νὰ ᾔῃ καὶ κατὰ τὰς περὶ ἐγγράφων διατάξεις συντεταγμένον καὶ ἀποδεικτικὴν δύναμιν νὰ παρέχῃ, ἀπέναντι τοῦ προσώπου καθ' οὗ προσάγεται (Πολ. Δικ. 305). 234 (1880).

Δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως ἐξ ἐγγράφων, ὑπογεγραμμένων καὶ παρουσιαζομένων παρὰ τοῦ προσάγοντος αὐτά. 121 (1848).

Τὸ ἄρθρον 305 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐννοεῖ προφανῶς, ὅτι ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν, ἐγγραφον πηγάζον ἐκ τοῦ προσώπου ἐκείνου, κατὰ τοῦ ὁποίου προσάγεται ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως. 280 (1852).

"Ὅπως θεωρηθῇ, ὅτι ἐγγράφον τι ἀποτελεῖ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως ἀπαιτεῖται μόνον νὰ ᾔῃ τοῦτο ἐκδοσόμενον κατὰ νόμιμον τύπον παρ' ἐκείνου καθ' οὗ ζητεῖται ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν τοῦτο ᾔῃ ἐπιστολὴ, ἀπειθυνομένη οὐχὶ πρὸς τὸν ἑτερον διάδικον ἀλλὰ πρὸς τρίτον πρόσωπον. 216 (1853).

Ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως ἀποτελεῖ τὸ ἐγγραφον, τὸ συντεταγμένον κατ' ἀποδεικτικόν τύπον, δὲν προσαπαιτεῖται δὲ πρὸς τοῦτο νὰ ᾔῃ τὸ ἐγγραφον ἐκδοσόμενον καὶ παρ' ἐκείνου, καθ' οὗ προσάγεται. 153 (1871).

Προκειμένου περὶ ἀποδείξεως τῆς εἰκονικότητος τῆς ἀγοραπωλησίας ἀκινήτου δύναται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς τοῦτο καὶ ἰδιωτικὰ ἐγγραφα, δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὑπάρχουσα ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως καὶ ἐξ ἐπιστολῶν. 274 (1887).

Ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως δύναται ν' ἀποτελέσωσι καὶ αἱ ἐπιστολαί, ὅταν πρόκηται ν' ἀποδειχθῇ ἡ εἰκονικότης συμβολαίου· δὲν ἀπαιτεῖται δὲ αἱ ἐπιστολαὶ αὗται νὰ ὦσι συντεταγμέναι εἰς διπλοῦν, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ὦσι κατ' ἀποδεικτικόν τύπον συντεταγμένα, δηλ. νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ γράψαντος αὐτάς. 127 (1873).

Ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν οὔτε ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὅταν πρόκηται περὶ ἀμφοτεροβαροῦς συναλλάγματος, διότι περὶ τούτων ἰσχύει τὸ ἄρθρ. 410 Πολ. Δικονομίας. 324 (1884).

Δὲν δύναται ν' ἀποτελέσωσιν ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως ἐσχισμένα ἐγγραφα, ὅταν ὁ καθ' οὗ ταῦτα προσάγονται ἀποκρούῃ τὴν ἀποδεικτικὴν αὐτῶν ἰσχύν, ἐπικαλούμενος τὸ τῆς ἐξοφλήσεως αὐτῶν

τεκμήριον, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 388 Πολ. Δικονομίας. 258 (1854).

Τὸ ἄκυρον ἔγγραφον δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ οὔτε ἀρχὴν ἔγγραφου ἀποδείξεως. 337 (1857).

Ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται ἐξαιρετικῶς, ὅταν ὁ ἐπικαλούμενος αὐτὴν ἔχῃ εἰς χεῖράς του ἀρχὴν ἔγγραφου ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 303 § 3), ὡς τοιαύτη δὲ ἀρχὴ ἔγγραφου ἀποδείξεως δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ αἱ ἐν ἄλλῃ δίκῃ προτάσεις τοῦ ἀντιδίκου, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀποδεικνύων δὲν ἐπεκαλέσθῃ πρότερον ταύτας, διότι δὲν ἀπαιτεῖται τοῦτο ὑπὸ τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 305). 75 (1867).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδεχθῇ, ὅτι ἔκ τινος ὁμολογίας τοῦ διαδίκου, ἀσαφοῦς καὶ ἀορίστου, παράγεται ἀρχὴ ἔγγραφου ἀποδείξεως, ὁρθῶς ἐπιτρέπει τὴν ἐμμάρτυρον ἀπόδειξιν. 145 (1890).

Δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ μετὰ τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν προσαγωγὴ ἔγγραφου, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἐπιτραπείσης ἐμμαρτύρου ἀποδείξεως, καὶ ἀσχετῶς πρὸς τὸν λόγον, δι' ὃν αὕτη ἀρχικῶς ἐπετράπη, ἐφ' ὅσον ἡ μαρτυρικὴ αὕτη ἀπόδειξις δὲν ἐξετιμῆθῃ εἰσέτι ὀριστικῶς. 216 (1868).

Ὅταν μόνον ἀσθενὲς τεκμήριον προκύπτῃ ἐκ τῶν προσαγομένων ἔγγραφων καὶ οὐχὶ ἡ πιθανότης, ἣν ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 305 Πολ. Δικ., δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις. 124 (1866).

§ 9

Τὸ ζήτημα ἐὰν ἐπιτρέπηται ἢ μὴ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, ρυθμίζεται ἐκ τοῦ νόμου, τοῦ ἰσχύοντος, καθ' ὃν χρόνον παρήχθη ἡ νομικὴ σχέσις, περὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς ὁποίας πρόκειται, οὐχὶ δὲ ὑπὸ τοῦ νόμου, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου διεξάγεται ἡ ἀπόδειξις.

27 (1841) 215 (1888) 193 (1890).

Προκειμένου περὶ σχέσεως, ἀναγομένης εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἐφαρμόζονται αἱ περὶ τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως κανόνες αὐτῆς, ἀλλ' ἐπιτρέπεται ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. 171 καὶ 272 (1854) 132 (1863) 160 καὶ 445 (1866) 173 (1870) 274 (1874).

Ἡ ἀπὸ τῆς κληρονομίας παραίτησις ἀποδεικνύεται καὶ διὰ μαρτύρων, ἐὰν ἡ παραίτησις ἐγένετο πρὸ τοῦ 1835. 35 (1849).

Προκειμένου περὶ ἀποδείξεως κυριότητος ἢ κατοχῆς, ἀποκτηθείσης

πρὸ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐμμέλτος ἀπόδειξις. 32 (1877).

Προκειμένου περὶ ἀγοραπωλησίας, συνομολογηθείσης πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ὡς καὶ τὰ τεκμήρια, κατὰ τὸν Ν. 1 § 2 Π. (18. 1) καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχήν, καθ' ἣν, ὅταν πρόκηται περὶ τοῦ παραδεκτοῦ ἀποδεικτικῶν μέσων λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ καθ' ἣν ἐποχὴν συνήθη ἡ ἐνδοικὸς σχέσις ἰσχύων νόμος. 150 (1865) 283 (1875).

Ἐὰν ἡ ἀγοραπωλησία ἐγένετο πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ δὲ ἐκνίκησις τοῦ πράγματος ἐγένετο μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῆς, ἐπιτρέπονται καὶ μάρτυρες πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ὁ ἀγοραστής εἶχε γινῶσιν τοῦ λόγου τῆς ἐκνικήσεως. 195 (1853).

Συμφωνία περὶ μισθώσεως, γενομένη κατὰ τὸ 1832 καὶ ἐξακολουθοῦσα μέχρι τοῦ 1852, δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων. 24 (1873).

Προκειμένου περὶ ἐταιρίας, ἀφορώσης συνιδιοκτησίαν καθολικὴν μετὰξὺ δύο προσώπων, καὶ συστηθείσης πρὸ τοῦ 1830, ἥτοι πρὸ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας δύναται ἡ σύστασις αὐτῆς ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων. 33 (1874).

Ἡ καταβολὴ χρέους, συναφθέντος ἐγγράφως πρὸ τῆς ἰσχύος τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀποδεικνύεται καὶ διὰ μαρτύρων (Ν. 18 Κῶδ. (4. 20) Νεαρὰ 90 κεφ. 2. Ν. 42 καὶ 46 Βασ. (21. 1).

185 (1848) 286 (1871).

Κατὰ τὸ Βυζαντινὸν δίκαιον, τὸ ἰσχύον ἐν Ἑλλάδι πρὸ τῆς νῦν ἐν ἰσχύϊ Πολ. Δικονομίας, ἡ τῆς προικὸς σύστασις καὶ παράδοσις γίνεται καὶ δι' ἐγγράφου καὶ διὰ μαρτύρων ὅθεν, προκειμένου περὶ συστάσεως καὶ παραδόσεως τῆς προικὸς, πρὸ τῆς ἐν ἰσχύϊ Πολ. Δικονομίας ἐπιτρέπεται καὶ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. 214 (1869) 295 (1871).

Ἐπιτραπίσης τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ὑπὸ τὸν ὅρον, ἂν ἡ ἀποκτησις τῆς κυριότητος ἐγένετο πρὸ τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει πρὸ πάντων νὰ ἐξετάσῃ, ἂν ὀρίζεται ὑπὸ τῶν μαρτύρων ὁ χρόνος τῆς κτήσεως τῆς κυριότητος. 142 (1878).

§ 10

Περὶ ἐκάστου ἰσχυρισμοῦ δεόν νὰ τάσσηται ἐν τῇ ἀποφάσει ἴδιον

θέμα ἀποδείξεως, δὲν δύναται δὲ τὸ δικαστήριον νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀποδεδειγμένον ἰσχυρισμόν, περὶ οὗ δὲν ἐτάχθη θέμα, ἐκ τῶν καταθέσεων μαρτύρων, ἐξετασθέντων ἐπὶ ἄλλου θέματος, διότι οὕτως ἀποκλείεται τὸ δικαίωμα τῆς ἀνταποδείξεως (Πολ. Δικ. 244, 249 καὶ 306). 84 (1846) 118 (1847) 364 (1853) 203 (1854) 35 καὶ 76 (1859) 8 καὶ 146 (1863) 330 (1864) 139 (1865) 383 (1866) 65 (1868) 82 (1870) 84 (1871) 46 (1873) 232, 302 καὶ 386 (1874) 179 (1875) 259 (1876) 161 καὶ 234 (1879) 77 καὶ 164 (1880) 229 καὶ 252 (1881) 183 καὶ 266 (1882) 153 (1883) 16 (1886) 188 (1887).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 306, 249 καὶ 254 Π. Δ., ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις οὐ μόνον δὲν δύναται νὰ γίνῃ χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἀπόφασις, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀποφάσει δέον νὰ περιέχεται τί εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀποδειχθῇ, ὡς πρὸς τοῦτο δὲ πρέπει νὰ ἐκφράζωνται καθαρῶς καὶ σαφῶς οἱ κατὰ μέρος πραγματικοὶ καὶ προέχοντες ἰσχυρισμοί, ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιδίκασις τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης ἀξιώσεως.

383 (1866) 77 (1870) 315 (1873) 231 (1875) 56 (1877).

Ἡ δὲ ἀκυρότης, ἡ ἐκ τῆς παραβιάσεως τῶν διατάξεων τούτων πηγάζουσα, ὡς δημοσίας τάξεως, δὲν καλύπτεται, καὶ ἂν συναινῶσιν οἱ διάδικοι.

315 (1873).

Ὁ προσαγαγὼν μάρτυρας καὶ ἐπικαλεσθεὶς τὰς καταθέσεις αὐτῶν δὲν δύναται νὰ προτείνῃ μετὰ ταῦτα, ὅτι κακῶς ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ μαρτυρίαι των, ὡς ἀναφερόμεναι εἰς γεγονότα, περὶ ὧν δὲν προὔκληθη ἀπόφασις, ἐπιτρέπουσα τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν.

230 (1855).

Ἀποδεικνυμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν, ὅτι οἱ διάδικοι συνεφώνησαν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου νὰ ἐξετασθῶσι μάρτυρες πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς, ὅτι ὤρισαν πρὸς τοῦτο καὶ τοὺς μάρτυρας καὶ τὸν χρόνον καὶ τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως, δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐκδοθῇ περὶ τούτου ἀπόφασις, διότι αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως.

77 (1859).

Δὲν δύναται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καταθέσεις μαρτύρων, γενόμεναι μονομερῶς καὶ διοικητικῶς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἐνώπιον τοῦ Ἐφόρου, κατὰ προαπόδειξιν καὶ οὐχὶ συνεπελὰ δι-

καστικῆς τινος ἀποφάσεως, διότι τὰ δικαστήρια εἰσὶν ὑπόχρεα νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν πρὸς σχηματισμὸν τῆς πεποιθήσεώς των καὶ ἐκτιμῶσι τὰ νόμιμα ἀποδεικτικά μέσα οὐχὶ δὲ τὰς τοιαύτας προαποδείξεις.

350 (1874).

"Ὅταν διὰ τῆς προδικαστικῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως ὀρισθῶσι τὰ κατ' ἰδίαν περιστατικά, ἐφ' ὧν θὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες, ὁ δὲ ἀποδεικνύων δὲν συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην τῆς ἀποφάσεως, ἢ διεξαχθεῖσα ἀποδείξις εἶναι ἄκυρος. Ἀνακληθείσης δὲ τῆς εἰρημένης διατάξεως τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ τὰς ὑπὸ αἵρεσιν διεξαχθείσας ταύτας ἀποδείξεις, ἀλλ' ὀφείλει νὰ διατάξῃ νέαν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, κατὰ τὰ ἄρθρ. 229 καὶ 306 Πολ. Δικον.

180 (1870).

Δὲν δύνανται νὰ διορισθῶσιν Εἰσηγηταὶ οἱ ἐν ταῖς χριστιανικαῖς χώραις τῆς ἀλλοδαπῆς Πρόξενοι τῆς Ἑλλάδος, διότι ἀδυνατοῦσι νὰ ὑποχρεώσωσι τοὺς μάρτυρας, ὅπως ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον αὐτῶν, ἐὰν οὗτοι δὲν προσέλθωσιν ἐκούσίως, ἅτε στερούμενοι τῆς πρὸς τοῦτο δικαστικῆς δικαιοδοσίας.

282 (1870).

Τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰς ὃ ἀνατίθεται ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, δύναται κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν, ἀπαιτεῖται ὅμως ὁ αἰτῶν νὰ κλητεύσῃ ἐπὶ τούτῳ τὸν ἀντίδικόν του.

271 (1859).

Ἐὰν ἡ παρεμπίπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις δὲν περιέχῃ τὸν προσδιορισμὸν τὰς ὥρας τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, οὐδὲ ἀναθέτῃ εἰς τὸν Εἰσηγητὴν τὸν προσδιορισμὸν αὐτῆς, ὀφείλει ὁ διάδικος, ὁ ἐπισπεύδων τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὸν προσδιορισμὸν τῆς ὥρας καὶ δὲν δύναται νὰ προσδιορίσῃ οἰκοθεν ὁ διάδικος τὴν ὥραν ταύτην.

397 (1862).

Ἐν πάσῃ πρὸς διεξαγωγὴν μαρτυρικῆς ἀποδείξεως παρεμπιπτούσῃ ἀποφάσει πρὸς τοῖς ἄλλοις δέον νὰ ἀναφέρηται ὁ χρόνος, δηλονότι ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐξετάσεως, ἐκτὸς ἂν ὁ προσδιορισμὸς τούτων ἀνετέθη δι' αὐτῆς τῇ Εἰσηγητῇ (ἄρθρ. 307, 249 καὶ 15 Π. Δ.). Τὴν δὲ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τασσομένην προθεσμίαν δύνανται μὲν οἱ διάδικοι κατ' ἀμφοβάλαν συναίνεσιν νὰ ἐπεκτείνωσιν, ἀλλὰ καὶ οὗτοι ὀφείλουσι νὰ συμμορφῶνται ταῖς ἀνωτέρω διατάξεσι, προσδιορίζοντες τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἐξετάσεως (ἄρθρ. 197 Πολ. Δικ.) ἐν τῇ ὅμως

περιπτώσει ἡ κατὰ συναίνεσιν τῶν διαδίκων παρατεινομένη προθεσμία ἤθελε προσδιορισθῇ καθ' ἡμέραν μόνον οὐχὶ δὲ καὶ καθ' ὥραν καὶ δὲν γίνῃ ἀναφορὰ εἰς τὰς διὰ τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως ὀριζομένης, τότε ὁ προσδιορισμὸς αὐτῆς, ἐὰν δὲν ἀνετέθη ὑπὸ τῶν διαδίκων τῷ Εἰσηγητῇ, δεόν νὰ γίνῃ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, συνεπεὶ αἰτήσεις, ἐμπροθέσμως κοινοποιουμένης, πρὶν ἢ ἐκπνεύσῃ ἡ τελευταία τοῦλάχιστον ἡμέρα τῆς ὑπὸ τῶν διαδίκων παραταθείσης προθεσμίας, ἄλλως ἐπέρχεται ἐκπρόθεσμον καὶ συνεπῶς ἀπώλεια τοῦ πρὸς ἀπόδειξιν δικαιώματος (ἄρθρα 199 καὶ 338 Πολ. Δικ.). 15 (1886).

Ὅσάκις τὸ δικαστήριον διατάσῃ ἐπιτόπιον τῶν μαρτύρων ἐξετάσιν, ἢ ἐν διαφόρῳ τόπῳ τοῦ ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ὀρισθέντος ἐξετάσεις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας. 273 (1858).

§ 11

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 193 Πολ. Δικ., ἡ προθεσμία τρέχει μόνον ὑπὲρ τοῦ κοινοποιούντος τὴν ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ κατ' αὐτοῦ. 427 (1865).

Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 338 Πολ. Δικ., ἐπὶ ἐμμαρτύρου ἀποδείξεως ἡ προθεσμία τρέχει καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν, κατὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι δὲν δύναται οὗτος, ἀρξαμένης κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιδίκου του, νὰ προτείνῃ καὶ ἐξετάσῃ πλέον καὶ αὐτὸς μάρτυρας. 293 (1858).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 338 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι προκειμένου περὶ ἐξετάσεως μαρτύρων, ἡ πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμία λογίζεται καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιούντος τὴν ἀπόφασιν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀτοπημάτων, ἵνα ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἢ μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τῶν μαρτύρων γνωστοποίησις καὶ ἐξετάσεις νέων μαρτύρων. 144 (1877).

Προκειμένου περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως τότε μόνον ἄρχει νὰ τρέχῃ ἡ προθεσμία καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ κοινοποιούντος τὴν ἀπόφασιν, ὅταν μετὰ τὴν κοινοποίησιν ταύτην γίνῃ ἔναρξις τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, τοιαύτης δὲ μὴ γενομένης, ἰσχύει ἡ γενικὴ ἀρχή, καθ' ἣν ἡ προθεσμία δὲν τρέχει κατὰ τοῦ κοινοποιούντος τὴν ἀπόφασιν. 106 (1850).

Καίπερ μὴ κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως τῷ ἀποδεικνύοντι, οὐχ ἥττον τρέχει καὶ κατ' αὐτοῦ ἡ πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμία, ἐὰν ἤρξατο

ἡ διεξαγωγή τῆς ἀνταποδείξεως, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 338 Πολ. Δικ., οἱ μάρτυρες τῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς ἀνταποδείξεως ἐξετάζονται συγχρόνως. 7 (1864).

Τὸ ἄρθρ. 338 Πολ. Δικ. ἀπαιτοῦν ἀπολύτως, ὅπως οἱ μάρτυρες τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως ἐξετάζονται ἐν τῇ αὐτῇ τῇ διὰ τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως ταχθεῖσιν προθεσμίᾳ, συμπεριλαμβάνει ἀναγκαίως καὶ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτουσα ἀπόφασις ἐκαινοποιήθη ὑπὸ μόνου τοῦ ἀνταποδεικνύοντος, καθιερῶν οὕτως ἐξαίρεσιν τῆς ἐν ἄρθρῳ 193 Πολ. Δικ. γενικῆς ἀρχῆς καθ' ἣν ἡ προθεσμία λογίζεται μόνον ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις ἐκαινοποίησε τὴν ἀπόφασιν. Ἐπομένως ὁ ἀνταποδεικνύων, καίπερ μὴ κοινοποιήσῃ αὐτῇ τῆς ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ μάρτυρας μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῆς ἀποφάσεως. 10 (1868).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 338 § 1 Πολ. Δικ. ἔπεται, ὅτι, ὅταν μόνον εἰς τῶν διαδίκων ἦναι ὁ πρὸς ἀπόδειξιν ὑπόχρεως καὶ κοινοποιῶν τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ παραμελήσῃ νὰ διεξαγάγῃ τὴν ἀπόδειξιν, ἐνῷ ὁ δικαιούμενος εἰς ἀνταπόδειξιν διεξαγάγῃ ταύτην, ἀποκλείεται κατ' αἵτησιν τούτου ν' ἀποδείξῃ ἀκολούθως· ὡσαύτως δὲ ἐὰν ὁ δικαιούμενος εἰς ἀνταπόδειξιν κοινοποιήσῃ εἰς τὸν πρὸς ἀπόδειξιν ὑπόχρεον τὴν ἀπόφασιν καὶ παραμελήσῃ τὴν ἀνταπόδειξιν, ἐνῷ ὁ ἀντίδικός του διεξήγαγεν ἐμπροθέσμως τὴν ἀπόδειξιν, ἀποκλείεται κατ' αἵτησιν αὐτοῦ τῆς ἀνταποδείξεως· ὅταν ὁμῶς ἡ ἀπόφασις ὑπεχρέωσεν ἐκάτερον τῶν διαδίκων ν' ἀποδείξῃ ἕκαστος διάφορα γεγονότα δὲν ἄρχεται τρέχουσα ἡ προθεσμία κατὰ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν διαδίκου. 142 (1854).

Ἡ προθεσμία τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων ἄρχεται τρέχουσα κατ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, ἅμα ὁ ἕτερος αὐτῶν κοινοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 251, 307, 310-312 καὶ 338), κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἐν ἄρθρῳ 193 Πολ. Δικ. ἀναγραφομένου κανόνος. Ἐπομένως, ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων παραμελησάντων τὴν πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίαν, δὲν δύναται νὰ ταχθῇ νέα τοιαύτη. 270 (1853).

Κοινοποιηθείσης παρὰ τινος τῶν διαδίκων τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως καὶ ληξάσης τῆς προθεσμίας, χωρὶς οὐδέτερος τῶν διαδίκων νὰ ἐξετάσῃ μάρτυρας, τουτέστι παραμεληθείσης παρ'

ἀμφοτέρων τῆς προθεσμίας, ἡ παράλειψις αὕτη εἰς οὐδένα τῶν διαδίκων δύναται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 200 Π. Δ., νὰ ἐπιφέρει ζημίαν τινά. 88 (1859).

Ἐὰν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὑποχρεωθῶσιν ἀμφοτέροι οἱ διάδικοι εἰς ἀπόδειξιν ἰδιαιτέρων θεμάτων, ἑκάτερος αὐτῶν δύναται, ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς ἀποφάσεως, νὰ γνωστοποιήσῃ καὶ ἐξετάσῃ τοὺς μάρτυράς του, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ὅτι ἤρξατο ὁ ἕτερος τῶν διαδίκων τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων του, διότι τοῦτο δὲν καλύβει τὸν ἕτερον νὰ γνωστοποιήσῃ καὶ ἐξετάσῃ μεταγενεστέρως τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτῷ θέματος. 83 (1868).

Ἡ προθεσμία τρέχει καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιούντος τὴν ἀπόφασιν, ὡς ἀπὸ εἰς ἓνα τῶν διαδίκων ἐπιβάλλεται ἀπόδειξις, ὅταν ὅμως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπιβάλλεται εἰς ἕκαστον τῶν διαδίκων ἰδιαιτέρον θέμα ἀποδείξεως, τότε ὁ κοινοποιῶν τὴν ἀπόφασιν δὲν ὑποτίθεται, ὅτι ἐνήργησε τὴν κοινοποίησιν, ὅπως καταστήσῃ ἑαυτὸν ὑπερήμερον εἰς τὴν ἀπόδειξιν του, ἀλλὰ τὸν ἀντιδικόν του. 41 (1852).

Ὁ εἰσηγητὴς δὲν δύναται, ἄνευ συναίνεσεως τῶν διαδίκων, νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων εἰς ἡμέραν πέραν τῆς ὀρισθείσης προθεσμίας. 138 (1847).

Ὁρίζοντος τοῦ ἄρθρ. 307 Πολ. Δικ., ὅτι πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων προσδιορίζει ἡμέραν καὶ ὥραν ἢ διατάττουσα τὴν ἐμμάρτυρον ἀπόδειξιν ἀποφασίς, ἔπεται, ὅτι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ν' ἀρχίσῃ μόνον κατὰ τὴν τεταγμένην ἡμέραν καὶ ὥραν ἢ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἀποπερατωθῇ ἐντὸς αὐτῆς, διότι ἡ διάρκεια τῆς διεξαγωγῆς ἐξήρτηται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαρτύρων, ὥστε δύναται ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν δικαστὴς ἄνευ παρατάσεως τῆς προθεσμίας νὰ ἐξετάσῃ καὶ εἰς τὰς ἐπομένους ἡμέρας ὅσους μάρτυρας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ νὰ ὀρίσῃ ἑτέραν ἡμέραν πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν, οὐδὲ ὑποχρεοῦται ὁ διάδικος νὰ ζητήσῃ τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας. 274 (1856) 242 (1859) 157 (1871) 234 (1873).

Ὁ εἰσηγητὴς ἔχει, κατὰ νόμον, τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ τὴν κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐξακολουθήσιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, ἀφοῦ βεβαιῶ, ὅτι δι' ἑλλειψιν τοῦ ἀναγκαίου πρὸς τοῦτο χρόνου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ αὐτοὺς κατὰ τὴν ἡμέραν, τὴν προσδιορισθεῖσαν διὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἐξετάσεως. 70 (1867).

Ὅρισθείσης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὠρισμένης ἡμέρας πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων, ἂν αὕτη τύχη ἐξαιρέσιμος, ἢ ἐξέτασις γίνεται οὐχὶ τὴν ἐπιούσαν, ἀλλὰ τὴν ἀντίστοιχον ἡμέραν τῆς ἐπομένης ἐβδομάδος (Πολ. Δικ. 193 § 1).

45 (1867) 248 (1879).

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ταχθείσης προθεσμίας δὲν δύναται ὁ παραμελήσας ταύτην διάδικος νὰ ἐξετάσῃ ἐκ νέου τοὺς ἤδη ἐξετασθέντας ὑπ' αὐτοῦ μάρτυρας, ἢ καὶ νέους, καίπερ γνωστοποιηθέντας ἐμπροθέσμως, ἀφοῦ παρητήθη τῆς διεξαχθείσης ἀποδείξεως καὶ δὲν ἐζήτησεν ὁ ὑπόχρεως εἰς ἀπόδειξιν τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας.

197 (1868).

Ἐὰν συμφωνηθῇ ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ μεταξὺ τῶν διαδίκων νὰ ἀναβληθῇ ἢ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, μέχρις οὗ ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως περὶ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας δι' ἑλλειψιν γνωστοποιήσεως τῶν μαρτύρων, μέχρι τῆς ἀποφάσεως ταύτης, προθεσμία πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν δὲν τρέχει κατὰ τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν.

129 (1876).

Ὁ εἰς ἐξέτασιν μαρτύρων καλούμενος διάδικος ἔχει ἐκτὸς τῶν 24 ὥρῶν καὶ τὴν τῆς ἀποστάσεως προθεσμίαν, ἐὰν δὲν κατοικῇ εἰς τὸν τόπον τῆς γενησομένης ἐξετάσεως (Πολ. Δικ. 311 § 2), ἢ δὲ προθεσμία αὕτη εἶναι ὅλως ἀνεξάρτητος τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως τασσομένης πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως.

268 (1854).

Ἐὰν ὁ ἀντίδικος τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως, πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως ἐζήτησε παράτασιν προθεσμίας πρὸς γνωστοποίησιν μαρτύρων, δὲν δύναται τὸ δικαστήριον ν' ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ ὡς ἄσκοπον ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι ἀρξάμενης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι μάρτυρες, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἐκτιμῇσιν τοὺς λόγους, ἐφ' ὧν αὕτη στηρίζεται καὶ ἐὰν μὲν εὕρῃ αὐτοὺς ἰσχυροὺς νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν παράτασιν, ἐὰν δὲ ἀνισχύρους ν' ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν κατ' οὐσίαν.

70 (1869).

Ἐὰν ἔνεκα ἐπιδημικῆς νόσου ἀπέβῃ ἀδύνατος, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἢ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, δίδεται παράτασις τῆς προθεσμίας.

53 (1855).

Ὅταν παρατείνεται παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἢ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἢ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θέματος τῆς ἀποφάσεως ὀρισθεῖσα προθεσμία, ἀνα-

γκαίως παρατείνεται καὶ ἡ τῆς ἀνταποδείξεως (Π.Δ. 338). 4 (1882).

Κριθείσης ἐκπροθέσμου τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ καταθέσεις τῶν παρὰ τοῦ ἀνταποδεικνύοντος ἐπιβοηθητικῶς καὶ ἵνα χρησιμεύσωσιν ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελε θεωρηθῇ ἰσχυρὰ ἡ ἀπόδειξις του, ἐξετασθέντων μαρτύρων ἀνταποδείξεως. 395 (1884).

Οἱ ἐν Τουρκίᾳ Πρόξενοι, ὡς εἰσηγηταί, κατὰ παραγγελίαν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων, ὀφείλουσι νὰ τηρῶσι τὰς πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων διατάξεις τῶν ἄρθρ. 195 τῆς Πολ. Διοικονομίας, ἰδίως ὡς πρὸς τὰς προθεσμίας. 183 (1878).

§ 12

"Ὅταν τὸ δικαστήριον, διατάσσον ἀπόδειξιν θέματος ὀρίζῃ, ἵνα ἡ διεξαγωγή γίνῃ ἐνώπιον ἐτέρου δικαστοῦ καὶ ἀναθέτῃ αὐτῷ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας τῆς διεξαγωγῆς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ πρᾶξις τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἡ προσδιορίζουσα ταῦτα, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ κοινοποιῇται πρὸς τὸν ἀντὶδικόν (Π. Δ. 138 καὶ 862), ὅπως καὶ ἡ ἀπόφασις, ἡ διατάσσουσα τοῦτο, καὶ δὲν ἀρκεῖ ἡ περὶ τούτου μνεία αὐτῆς ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς γνωστοποιήσεως τῶν μαρτύρων ἢ τῆς πρὸς ἐμφάνισιν, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως, κλήσεως. 109 (1884).

Μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ κλητευθέντος διαδίκου κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων ἡμέραν, ὅτε ἐγένετο ἀναβολὴ διὰ τοὺς λοιποὺς μάρτυρας, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κληθῇ ἐκ νέου, ὅπως παρασταθῇ κατὰ τὴν ἀναβληθεῖσαν ἡμέραν, οὐδὲ νὰ κοινοποιηθῇ αὐτῷ τὸ πρακτικὸν τῆς ἀναβολῆς. 188 (1878).

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 314 καὶ 315, ἐν συνδ. πρὸς τὰ ἄρθρα 249, 338, 197 καὶ 198 Πολ. Δικ., ἐὰν ὁ κλητευθεὶς μάρτυς δὲν ἐμφανισθῇ ἐντὸς τῆς πρὸς ἐξέτασιν ταχθείσης προθεσμίας, ὀρίζεται νέα πρὸς ἐξέτασιν αὐτοῦ, αἰτῆσει τοῦ ἔχοντος συμφέρον διαδίκου ἢ παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ, ὀρίζοντος ἄλλην ἡμέραν τῆς ἐξετάσεώς του ἢ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἀλλ' ἡ περὶ τούτου αἴτησις δέον νὰ ὑποβληθῇ ἀμέσως μετὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τοῦ μάρτυρος, ἐκτὸς ἐὰν οἱ διάδικοι συμφωνήσωσι περὶ τοῦ ἐναντίου. 270 (1870).

Ὁ γνωστοποιηθεὶς καὶ μὴ κλητευθεὶς μάρτυς δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος πρὸς ἐξέτασιν, ἐὰν προσέλθῃ μὴ ἐμφανισθέντος ὅμως αὐτοῦ ὁ διάδικος δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐξετάσεώς του. 102 (1873)

§ 13

Ἡ γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων δέον, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ γίνηται τοῦλάχιστον 24 ὥρας πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν καὶ οὐχὶ ἀπλῶς πρὸ 24 ὥρων (Πολ. Δικ. 310 § 2 καὶ 312), ἥτοι δὲν ὑπολογίζεται οὔτε ἡ ἡμέρα τῆς γνωστοποιήσεως, οὔτε ἡ τῆς ἐξετάσεως εἰς τὰς 24 ὥρας. 345 (1865) 303 (1877).

Δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καταθέσεις μαρτύρων, μὴ γνωστοποιηθέντων πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς ἀνταποδείξεως. 24 καὶ 84 (1857) 148 (1877) 79 (1881).

Εἶναι ἄκυρος ἡ κατάθεσις μάρτυρος, οὕτινος τὸ ὄνομα δὲν ἐμπεριέχεται ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς γνωστοποιήσεως (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 312). 349 (1867).

Δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ μάρτυς, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπάγγελμα δὲν ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν ἀντίδικον. 32 (1846).

Ὅταν ἐκ τῆς μὴ ἀκριβοῦς γνωστοποιήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ μάρτυρος δὲν γεννᾶται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος, δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ. 54 (1880).

Κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἄρθρ. 310 καὶ 312 Π. Δικ., δὲν καθιεροῦται εἰδικὸς τρόπος τῆς διὰ δικογράφου γνωστοποιήσεως τῶν μαρτύρων, οὐδ' ἀποκλείεται ἡ προφορικὴ ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ γνωστοποίησις, ἀρκεῖ ἡ ἐξέτασις τοῦ μάρτυρος νὰ ἐγένετο 24 ὥρας μετὰ τὴν γνωστοποίησιν, ἥτις ὅμως δέον νὰ ἐγένετο πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διεξαγωγῆς. 395 (1874) 72 (1881).

Δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ μάρτυς τις κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γνωστοποιήσεώς του, ἄλλως ἢ ἐξέτασις εἶναι ἄκυρος (Π. Δ. 322). 242 (1872).

Ἀρκεῖ ἡ παρ' ἐνός τῶν διαδίκων γνωστοποίησις τοῦ μάρτυρος πρὸς ἑγχυρον ἐξέτασιν αὐτοῦ, καὶ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνη αὕτη παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων. 308 (1887).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ γνωστοποίησις μαρτύρων, διότι δὲν αναφέρεται ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποφάσεως, τῆς περιεχούσης τὰ ἀποδεικτέα θέματα, ἂν ὁ ἀριθμὸς αὐτῆς ὀρίζηται ἐν τῇ πράξει τοῦ εἰσηγητοῦ, παρὰ πόδας τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων. 332 (1878).

Ἀρξαμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν ἐπιτρέπεται πλέον

νὰ προβληθῶσι νέοι μάρτυρες, εἰμὴ μόνον τῇ συναινέσει ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων. 225 (1838) 144 (1877).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 54 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας καὶ καθηκόντων τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νόμου τοῦ 1856, ἡ γνωστοποίησις τῶν ἐνώπιον τοῦ προξένου ἐξεταζομένων μαρτύρων γίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τοῦ νόμου τούτου μὴ προνοοῦντος ἰδιαιτέρως περὶ γνωστοποιήσεως· ἡ δὲ κοινοποίησις αὐτῆς γίνεται κατὰ τὸν ἐν τῷ αὐτῷ νόμῳ ὀριζόμενον τρόπον ἐπιδόσεως τῶν δικογράφων· ὥστε εἶναι ἔγκυρος ἡ πρὸς τὸν ἴδιον διάδικον γενομένη γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων καὶ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνη ἡ γνωστοποίησις πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις διωρισμένον ἀντίκλητον αὐτοῦ. 3 (1885).

Κατὰ τὰς συνδ. διατάξεις τῶν ἄρθρ. 195 καὶ 312 Πολ. Δικ., ταυτιζομένης τῆς γνωστοποιήσεως πρὸς τὴν κλήτευσιν τῶν μαρτύρων, ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ παρατείνηται ἡ προθεσμία τῆς γνωστοποιήσεως λόγῳ ἀποστάσεως. 238 (1852).

Ὅταν ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων κοινοποιῇται πρὸς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀντιδίκου καὶ προσκαλῆται οὗτος νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, δὲν ἀπαιτεῖται, κατὰ τὰ ἄρθρα 310 καὶ 311 Π. Δ., νὰ δοθῇ ἄλλῃ προθεσμία εἰς αὐτόν, ὅταν κατοικῇ εἰς τὸν αὐτὸν τῆς ἐξετάσεως τόπον εἰμὴ ἢ τῶν 24 ὥρων. 14 (1860) 274 (1878).

Ἡ γνωστοποίησις τῶν ὀνομάτων τῶν μαρτύρων, κατ'ἐξαίρεσιν τοῦ ἐν ἄρθρῳ 138 Πολ. Δικ. κανόνος, κοινοποιεῖται αὐτοπροσώπως πρὸς τὸν ἀντίδικον καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 312), διότι μόνον ὁ διάδικος δύναται νὰ γνωρίζῃ, ἂν ᾖ ἢναι ἐξαιρετέοι ἢ μὴ οἱ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του προταθέντες μάρτυρες. 312 (1853).

Ἐπομένως, ἐὰν ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων γνωστοποιηθῇ τῷ ἀντικλήτῳ τοῦ ἀντιδίκου, δεόν νὰ ὑπολογίζηται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, ἐν ᾗ εἰσιν ἐξεταστέοι οἱ μάρτυρες μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ καθ' οὗ ἢ ἀπόδειξις. 312 (1853).

Ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων νομίμως κοινοποιεῖται πρὸς τὸν πληρεξούσιον, διότι, κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 138, 143 καὶ 152 Πολ. Δικ., τὰ δικόγραφα, αἱ κλήσεις καὶ αἱ ἀποφάσεις ἐπιδίδονται πάντοτε εἰς τοὺς διαδίκους ἢ εἰς τοὺς ἀντικλήτους καὶ πληρεξουσίους, ἀδιακρίτως, διότι ὁ πληρεξούσιος ἢ ἀντίκλητος ταυτίζεται πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ διαδίκου, ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 139 διαλαμβανομένης περιπτώσεως,

καθ' ἣν, ἐὰν ἡ ἐμφάνισις τοῦ διζδίκου ᾖναι οὐσιωδῶς ἀναγκαία πρὸς ἐξέτασιν αὐτοῦ, ἐπιδίδεται ἡ κλήσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαδίκον.

145 (1849) 368 (1855) 327 (1857) 14 (1860) 45 (1861) 236 (1866) 124 (1869) 208 (1871) 244 (1877).

Ὅταν ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν διατάσῃ ἀποδείξεις, ἡ τῶν μαρτύρων γνωστοποιήσις δύναται νὰ γίνῃ νομίμως πρὸς τοὺς δυναμένους, κατὰ νόμον, νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τῶν διορισθέντων Εἰσηγητῶν πληρέξουσους τῶν διαδίκων, καὶ ἀντιστρόφως δὲ οἱ πληρέξουσιοι οὗτοι δύνανται νὰ γνωστοποιήσωσι τοὺς μάρτυρας, τοὺς ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς περιφερείας τῶν ἐξετασθησομένων. 79 (1881).

Αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 312 Πολ. Δικ. ὀριζόμεναι γνωστοποιήσεις δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ γίνωνται καὶ πρὸς τὸν προσεπικληθέντα, διότι τὸ ἄρθρ. 312 Πολ. Δικ. ἀφορᾷ μόνον τὸν ἀντίδικον τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προσεπικληθέντα, ἐκτὸς ἐὰν οὗτος ἀνέλαβε τὴν θέσιν ἀναγγελέως τῆς δίκης, κατὰ τὸ ἄρθρ. 606 Πολιτικῆς Δικονομίας. 237 (1864) 72 (1888).

Ἡ ἔλλειψις γνωστοποιήσεως τῶν μαρτύρων δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, διότι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 311 καὶ 312 προνοοῦσι μόνον περὶ τῶν συμφερόντων τῶν διαδίκων, ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἔλλειψις δὲν δύναται νὰ προταθῇ τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου. 20 (1844).

§ 14

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 315 Πολ. Δικ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὁ ἅπαξ κληθεὶς καὶ ἄνευ νομίμου αἰτίας μὴ ἐμφανισθεὶς μάρτυς, ἀφοῦ καταδικασθῇ εἰς χρηματικὴν ποινὴν, κλητεύεται ἐκ νέου πρὸς ἐξέτασιν· νόμιμος δὲ εἶναι ἡ αἵτησις, ὅπως ταχθῇ νέα προθεσμία διὰ τὴν ἐκ νέου κλητέυσιν τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων. 10 (1859).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 314 Πολ. Δικ., ὁ μάρτυς, ἐὰν ἐπιμένῃ ἀρνούμενος νὰ ἐμφανισθῇ ἢ νὰ μαρτυρήσῃ, ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ζημιῶν καὶ ἐξόδων, ἀλλ' ἐπὶ πολιτικῆς δίκης δὲν δύναται νὰ ἐξαναγκασθῇ, ὅπως μαρτυρήσῃ, διὰ βιαίας προσαγωγῆς. 183 (1861).

§ 15

Ἐὰν οἱ μάρτυρες βεβαιώσωσιν, ὅτι τὰ ὑπ' αὐτῶν κατατεθέντα δὲν ἐγένοντο εἰς αὐτοὺς γνωστὰ ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως ἀλλ' ἄλλοθεν, δὲν καθίστανται οὗτοι ἀνεπιτήδευτοι πρὸς μαρτυρίαν. 120 (1861).

Τὸ περιστατικόν, ὅτι ὁ μάρτυς στερεῖται τοῦ μνημονικοῦ καὶ ἐπομένως, ὅτι οὗτος δὲν δύναται νὰ ἐνθυμηθῇ ὅσων ἄλλοτε ἀντελήφθη καὶ περὶ ὧν καλεῖται νὰ καταθέσῃ, καθιστᾷ αὐτὸν ἀνίκανον, οὐχὶ ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τὰς γενομένας αὐτῷ ἐρωτήσεις κατὰ τὴν ἐξέτασίν του, ἀλλ' ὅπως βεβαιώσῃ τὰ περιστατικά, περὶ ὧν ἐρωτᾶται· ἄρα δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐξαιρέσεως.

392 (1874)

Οὐδεὶς νόμος καθιεροῖ τὴν πρὸς μαρτυρίαν ἀνικανότητα τοῦ πτωχεύσαντος, ἐπομένως δύναται νὰ ἐξετασθῇ οὗτος ὡς μάρτυς. 72 (1881).

Ἡ περίστασις τῆς μέθης δὲν εἶναι λόγος ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος, ἀλλ' ἀναβολῆς τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ μέχρις οὗ κατασταθῇ νήφων, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 321 § 1 καὶ 322 Πολ. Δικ.

392 (1874) 9 (1875).

§ 16

Ἡ πρότασις τοῦ διαδίκου περὶ ἐξαιρέσεως μάρτυρος τοῦ ἀντιδίκου του, ὡς λαβόντος ἀμοιβήν, ἵνα μαρτυρήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ εἶναι ἀόριστος, ἂν μὴ ὀρίζεται ὅποیان ἀμοιβήν ἔλαβεν ὁ μάρτυς οὗτος. 148 (1877).

Τὸ περιστατικόν, ὅτι μάρτυς τις μετέρχεται ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ ἔργον τοῦ μάρτυρος ἐπὶ ἀμοιβῇ, ἀφορᾷ τὸ ἀξιοπίστον αὐτοῦ, δὲν ἀποτελεῖ δὲ λόγον ἐξαιρέσεως αὐτοῦ.

392 (1874).

Δὲν εἶναι λόγος ἐξαιρέσεως τὸ γεγονός, ὅτι ὁ μάρτυς διὰ παρανόμων μέσων παραπεισθεὶς κατέθεσεν ὅσα ψευδῶς κατέθεσε· τοῦτο δύναται νὰ δώσῃ μόνον ἀφορμὴν εἰς ποινικὴν καταδίωξιν ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, ἥς ἀποδειχθείσης δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀναψηλάφησις τῆς ἀποφάσεως.

281 (1866).

Ὅταν ὁ λόγος τῆς ἐξαιρέσεως δὲν ἀνάγεται εἰς προσδοκωμένην ἀμεσον ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς δίκης ὠφέλειαν ἢ βλάβην, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 324 § 2 Πολ. Δικ. προνοούμενον λόγον ἐξαιρέσεως, εἶναι νόμῳ ἀνυπόστατος.

214 (1890).

Προτεινομένης τῆς ἐξαιρέσεως μάρτυρός τινος, λόγῳ προσδοκωμένου συμφέροντος ἐκ τῆς δίκης, δεόν νὰ ὀρίζεται καὶ ὅποιον εἶναι τὸ συμφέρον τοῦτο, ἄλλως ἢ πρότασις εἶναι ἀόριστος.

148 (1877) 103 (1881).

Προκειμένου περὶ ἐνστάσεως ἐξαιρέσεως μάρτυρος, λόγῳ συμφέροντος, δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπόρριψιν αὐτῆς ἡ βεβαίωσις τοῦ μάρτυρος, ὅτι δὲν ἔχει συμφέρον, ἀλλὰ δεόν νὰ διατάσσεται ἐτέρα ἀπόδειξις, κατὰ

τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 330 Πολ. Δικ. 183 (1878).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 940 Πολ. Δικ., ὁ καθυστερήσας μισθὸς τῶν ὑπηρεσιῶν (εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁποίων ὑπάγονται καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν ἐμπορικῶν γραφείων) εἶναι προνομιοῦχος, ἐπομένως ὑπηρετήτης, τοῦ οὐρίου ὁ μισθὸς καθυστερεῖται, μὴ ἐλπίζων, μηδὲ φοβούμενος ἐκ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἐποχῆς τῆς πτωχεύσεως τοῦ κυρίου του, δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἄρθρ. 324 § 1 Πολ. Δικ. καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ θεωρηθῇ ὡς μάρτυς ἐξαιρετέος. 20 (1844).

Ἐκ τῆς ἐκθάσεως δίκης τινὸς δύναται νὰ ἔχῃ συμφέρον καὶ ὁ μὴ διάδικος καὶ συνεπῶς τυγχάνει ἐξαιρετέος, προσαγόμενος ὡς μάρτυς (Πολ. Δικ. 324 § 2). 17 (1879).

Ἡ αἴτησις περὶ ἐξαίρεσεως μάρτυρος, ὅστις ἦτο πωλητὴς τοῦ ἐπιδίκου πρὸς τὸν ἐνάγοντα, εἶναι βάσιμος, ὡς ὑποκειμένου τοῦ μάρτυρος εἰς ἀποζημίωσιν, λόγῳ ἐκνικήσεως. 72 (1881).

Ἐὰν προταθῇ ἡ ἐξαίρεσις μάρτυρος ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι οὗτος προσδοκᾷ συμφέρον ἐκ τῆς ἐκθάσεως τῆς δίκης, διότι ἀνεκοινώθη πρὸς αὐτὸν ἡ ὑπὸ ἐκδίκασιν ἀγωγή ὡς ὑπόχρεων πρὸς ἀποζημίωσιν ἐν περιπτώσει παραδοχῆς αὐτῆς, ὁ διεξάγων ὅμως τὴν ἀπόδειξιν δηλώσῃ ἀμέσως, ὅτι παραιτεῖται τῆς κατὰ τοῦ μάρτυρος ἀνακοινώσεως ταύτης, δὲν ὑφίσταται πλέον λόγος ἐξαίρεσεως, οὐδὲ ἀπαιτεῖται διὰ τὸ κύριος τῆς παραιτήσεως ταύτης ἡ συναίνεσις τοῦ ἀντιδίκου τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν. 269 (1874).

Δὲν εἶναι βάσιμος ἡ αἴτησις τοῦ ἐναγομένου περὶ ἐξαίρεσεως μάρτυρός τινος ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ ἐνάγων ἤγειρε κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν ὡς κατόχου παρακειμένου γηπέδου, ἀνήκοντος τῷ ἐνάγοντι, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γενεσιουργοῦ λόγου κυριότητος, διότι ἐντεῦθεν ὁ μάρτυς δὲν προσδοκᾷ συμφέρον ἐκ τῆς ἐκθάσεως τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 324 § 2). 72 (1881).

Δὲν εἶναι λόγος πρὸς ἐξαίρεσιν τοῦ μάρτυρος τὸ γεγονός, ὅτι οὗτος ἦτο ναύκληρος τοῦ ναυαγῆσαντος πλοίου· διότι ἡ ἐκθασίς τῆς δίκης ἀφορᾷ μόνον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ πλοίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι τὸ ἄρθρ. 247 τοῦ Ἐμπ. Νόμου ρητῶς ἐπιτρέπει, προκειμένου περὶ βεβαιώσεως θαλασσίου δυστυχήματος, τὴν ἐξέτασιν τοῦ πληρώματος. 75 (1880).

Ὅταν προσβάλληται συμβόλαιόν τι ὡς εἰκονικῶς γεννύμενον μετὰ τὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ τρίτου προσώπου, δὲν δύναται κατ' ἀνταπόδειξιν

νὰ ἐξετασθῶσι μάρτυρες συγγενεῖς τοῦ τρίτου, καίπερ μὴ ὄντος διαδίκου, διότι καὶ οὗτος ἔχει συμφέρον νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ συμβολαίου, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ.

253 (1883).

Τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτελέσεως προκαταβάλλει πρὸς τὸν κλητῆρα ὁ προκαλῶν τὴν ἐκτέλεσιν διάδικος (Πολ. Δικ. 877 καὶ 208), ἄρα ὁ κλητὴρ αὗτος, καὶ ἂν δὲν ἐπληρώθῃ εἰσέτι, δὲν εἶναι μάρτυς ἐξαιρετέος, διότι οὐδὲν συμφέρον προσδοκᾷ ἐκ τῆς δίκης, ἀφοῦ ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ πληρωθῇ παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ. 439 (1878).

Δὲν εἶναι ἐξαιρετέος ὡς μάρτυς ὁ συντάξας τὴν περὶ παραδόσεως τῆς ἀλλογράφου μυστικῆς διαθήκης πράξιν, ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι ὑπόκειται εἰς πειθαρχικὰς καταδιώξεις καὶ μελλούσας ἀποζημιώσεις, ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως αὐτῆς, διότι ἐντεῦθεν δὲν γεννᾶται ἄμεσον αὐτῷ συμφέρον ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆς δίκης. 79 (1881).

Ὑπ' οὐδεμιᾶς διατάξεως τοῦ νόμου ἀπαγορεύεται νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς ὁ συντάξας τὸ συμβόλαιον συμβολαιογράφος. 215 (1883).

Ὁ συμβολαιογράφος, ὁ συντάξας τὸ ὠρητήριον, ὅπερ προσβάλλεται ἐπὶ ὁλόῳ καὶ βίᾳ, δὲν εἶναι ἐξαιρετέος, ἐξεταζόμενος ὡς μάρτυς πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων· μόνον δὲ ἂν τὸ ὠρητήριον προσεβάλετο ὡς πλαστόν καὶ ἐπρόκειτο ἐν τῇ περὶ πλαστογραφίας δίκῃ νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς ὁ συμβολαιογράφος, θὰ ἐτύγχανεν ἐξαιρετέος, διότι τότε θὰ ὑπῆρχεν εὐλογος αἰτία νὰ ὑποθεθῇ, ὅτι ὁ μάρτυς δι' ἐπαπειλουμένην κατ' αὐτοῦ βλάβην δὲν ἤθελε καταθέσει τὴν ἀληθεῖαν καὶ ἡ μαρτυρία του ἔνεκα τούτου θὰ ἀπεκρούετο ὑπὸ τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 324 § 2). Δὲν καθίσταται δὲ ὁ μάρτυς οὗτος ἐξαιρετέος ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ προσεβλήθη τὸ ὠρητήριον ἐπὶ πλαστογραφίᾳ. 120 (1861).

Τὸ ὅτι μάρτυς τις εἶναι δανειστής τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρέσεως. 162 (1854).

Δὲν εἶναι ἐξαιρετέος ὁ μάρτυς, ὅστις ἔχων ἄλλοτε συμφέρον (π. χ. ὁ πρῶην συνέταιρος, ὅστις δὲν εἶναι πλέον τοιοῦτος, ὡς ἐξοφλήσας) ἔπαυσε νὰ ἔχῃ τοιοῦτον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξετάσεώς του (Πολ. Δικ. 324 § 2). 259 (1877).

Δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρέσεως τῶν μαρτύρων, ὅτι οὗτοι ὑπῆρξαν καὶπραγματογνώμονες ἐν τῇ αὐτῇ δίκῃ. 91 (1880).

§ 17

Ὁ Δήμαρχος, ὁ ἐκπροσωπῶν τὸν Δήμον, ὄντα διάδικον ἐν τῇ δίκῃ, εἶναι ἐξαιρετέος μάρτυς. 293 (1888).

Τὰ μέλη κοινότητος δὲν εἰσιν ἐξαιρετέοι μάρτυρες ἐν δίκῃ τῆς κοινότητος, ἀλλ' ἐξαρθᾶται τὸ ἀξιόπιστον αὐτῶν ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστηρίου. 235 (1855).

Προκειμένου περὶ δίκης ἐνοριακοῦ ναοῦ δὲν εἰσιν ἐξαιρετέοι οἱ ἐνορίται τοῦ ναοῦ τούτου, ἐξεταζόμενοι ὡς μάρτυρες, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὸ ἀξιόπιστον αὐτῶν δύναται νὰ ἐπιδράσῃ τὸ γεγονός τοῦτο. 71 (1877).

§ 18

Ὁ λόγος ἐξαίρεσεως τοῦ ἄρθρ. 324 § 4 Πολ. Δικ., δηλαδή τῆς ἐξαίρεσεως τῶν δικαστικῶν ἀντιληπτῶρων, συμβούλων κτλ. καθιεροῦνται ὑπὲρ ἐκείνου τοῦ διαδίκου, ὅστις ἔχει συμφέρον εἰς τὴν ἀποσιώπησιν τῶν ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀνοκοινωθεισῶν πρὸς τὸν μάρτυρα ὡς πρὸς νομικὸν σύμβουλον πληροφοριῶν, οὐχὶ δὲ ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου του· ἐπομένως ὁ τοιοῦτος κληθεὶς μάρτυς ὑπὸ τοῦ πελάτου του δὲν εἶναι ἐξαιρετέος (Πολ. Δικ. 325). 28 (1854) 439 (1878) 79 (1881).

Ὁ ὡς πληρεξούσιός τινος τῶν διαδίκων ἐνεργήσας δὲν εἶναι πάντοτε καὶ ἀπολύτως ἐξαιρετέος, ὅπως μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τούτων, ἀλλὰ μόνον, ὅταν δύναται νὰ προσδοκᾷ βεβαίως ἐκ τῆς ἐκθάσεως τῆς δίκης ἢ ἐκ τῆς μαρτυρίας του ἄμεσόν τινα ὠφέλειαν ἢ βλάβην (Πολ. Δικ. 324 § 2), ἥτις δέον νὰ ὀρίζηται ὑπὸ τοῦ προτείνοντος τὴν ἐξαίρεσιν, ὅπως ἡ δεκτικὴ ἐκτιμήσεως. 102 (1873).

§ 19

Ὁ διεζευγμένος σύζυγος εἶναι ἐξαιρετέος ὡς μάρτυς ἐν δίκῃ μεταξὺ τῆς πρώην συζύγου του καὶ τρίτου (Πολ. Δικον. 324, § 6). 14 (1874).

§ 20

Προτεινομένης τῆς ἐξαίρεσεως μάρτυρός τινος λόγῳ συγγενείας, δέον νὰ ὀρίζηται καὶ ὁ βαθμὸς τῆς συγγενείας, ἄλλως ἢ πρότασις εἶναι, ὡς ἀόριστος, ἀπορριπτέα. 148 (1877) 154 (1879) 103 (1881).

Μάρτυς, ἔχων ἀνεψιᾶν ἐξ ἀδελφῆς τὴν σύζυγον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐνάγοντος, δὲν εἶναι ἐξαιρετέος, διότι, κατὰ νόμον, μάρτυρες ἐξαιρετέοι εἰσὶ καὶ οἱ μέχρι τετάρτου βαθμοῦ ἐκ πλαγίου συγγενεῖς ἢ κηδεσται

τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' οἱ συγγενεῖς ἐκάστου τῶν συζύγων δὲν εἶναι πρὸς ἀλλήλους κηδεσταί. 160 (1852).

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 324 § 7 Πολ. Δικ. ὀριζομένη κηδεστία, συνίσταται ἐν γένει εἰς τὴν σχέσιν τοῦ ἑτέρου τῶν συζύγων πρὸς τοὺς ἐξ αἵματος συγγενεῖς τοῦ ἄλλου συζύγου, ἐπομένως τὸ περιστατικόν, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἐνάγοντος εἶναι γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ μάρτυρος, δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένην κηδεστείαν. 169 (1858).

Ὁ ἐκ κηδεστίας συγγενὴς τῆς συζύγου δὲν εἶναι, κατὰ τὸν πολιτικὸν νόμον, καὶ συγγενὴς ἐκ κηδεστίας τοῦ συζύγου, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι μάρτυς ἐξαιρετέος διὰ τὸν λόγον τοῦτον. 88 (1871).

Ὁ σύζυγος τῆς πρώτης ἐξαδέλφης τοῦ διαδίκου εἶναι ἐξαιρετέος ὡς μάρτυς αὐτοῦ, ὡς ἐκ πλαγίου κηδεστής αὐτοῦ εἰς τέταρτον βαθμὸν (Πολ. Δικ. 324 § 7). 59 (1874).

Κατὰ τὸν Ν. 43 Πανδ. (38. 10), ἐκάτερος τῶν συζύγων εἶναι κηδεστής τῶν συγγενῶν τοῦ ἑτέρου· ἐπομένως εἶναι ἐξαιρετέος μάρτυς ὡς πρὸς τὸν σύζυγον ὁ εἰς δεῦτερον καὶ τρίτον βαθμὸν συγγενὴς τῆς συζύγου του. 312 (1887).

Παυσάσης διὰ τοῦ θανάτου τῆς ἀγχιστείας (Εἰς. § 6 καὶ 7 (1. 10) δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως τοῦ μάρτυρος τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀποθανοῦσα σύζυγος αὐτοῦ εἶχε πρωτεξαδέλφην τὴν διεξάγουσαν τὴν ἀπόδειξιν. 72 (1871).

Ἡ ἀγχιστεία παύει μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου τοῦ παραγαγόντος αὐτὴν (Εἰσηγ. § 6 καὶ 7 (1. 10) καὶ δὲν ἀποτελεῖ πλέον τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 324 § 7 Πολ. Δικ. κανονιζομένην ἐξαίρεσιν τῶν μαρτύρων. Ἄρα, τελευτησάσης τῆς ἀδελφῆς τοῦ μάρτυρος, δὲν εἶναι οὗτος ἐξαιρετέος, καλούμενος ὡς μάρτυς ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς ἀδελφῆς του. 64 (1890).

Ἡ ἐκ τριγενείας συγγένεια, μὴ ἀναγνωριζομένη ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ λόγον ἐξαίρεσεως μάρτυρος.

204 (1847) 210 (1864) 251 (1887).

Ὁ ἐξ αἵματος εἰς τρίτον βαθμὸν συγγενὴς εἶναι στενώτερος τοῦ ἐκ κηδεστίας εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν συγγενοῦς καὶ ἐπομένως ἡ σχέσις δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους, ὅπως ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 326 τῆς Πολ. Δικονομίας. 120 (1861).

Κατὰ τὸν Νόμον 4 § 3 Πανδ. (38. 10), μόνον οἱ ἐξ αἵματος

συγγενεῖς τοῦ ἐνός τῶν συζύγων εἰσὶ κηδεσταὶ τοῦ ἑτέρου, οἱ κηδεσται ὁμῶς τοῦ ἐνός τῶν συζύγων δὲν εἶναι κηδεσταὶ τοῦ ἄλλου· ἐπομένως ἐὰν ὁ μάρτυς ἔχῃ σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν τυγχάνει ἐξαιρετέος (Πολ. Δικ. 324 § 7) ὡς ἐκ κηδεστίας συγγενῆς εἰς δεύτερον βαθμὸν· δὲν ὑπάρχει ὁμῶς καὶ ἡ αὐτὴ ἐκ κηδεστίας σχέσις μετὰ τοῦ ἀντιδίκου, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἦτον ἐπίσης ἀδελφὴ τοῦ ἀποδεικνύοντος, ὅπως ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 326 Πολ. Δικ. 120 (1864).

Εἰς τὰς περὶ διαζυγίου δίκας δύνανται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 685 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ ἐξετασθῶσιν ὡς μάρτυρες καὶ συγγενεῖς τῶν διαδίκων, ἐπομένως καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ συζύγου. 10 (1881).

§ 21

Ἡ κατὰ τῶν μαρτύρων ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ κατηγορία δὲν καθιστᾷ αὐτοὺς ἐξαιρετέους, ἀλλὰ δίδει ἀφορμὴν εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ ἀξιόπιστον αὐτῶν. 183 (1872).

Οὔτε ἡ καταδίκη ἐπὶ πταίσματι, οὔτε ἡ κατηγορία ἐπὶ κακουργήματι ἀποτελοῦσι λόγους ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος. 32 (1883).

§ 22

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 324 Πολ. Δικ., λόγος ἐξαιρέσεως κατὰ μάρτυρός τινος ὑπάρχει, οὐχὶ ὅταν ἦναι ἀπλῶς οἰκείος τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' ὅταν ἦναι προσηλωμένος εἰς αὐτὸν ἢ ὡς ἔχων ἰδιάζουσαν πρὸς αὐτὸν σχέσιν ὑπηρεσίας ἢ ὡς ἐξηρητημένος ἰδιάζοντως ἐξ αὐτοῦ. 120 (1861) 105 (1863).

Ἡ ἰδιάζουσα φιλία τοῦ μάρτυρος πρὸς τὸν διάδικον δὲν εἶναι λόγος ἐξαιρέσεως, διότι τὸ ἄρθρ. 324 Πολ. Δικ. μόνον τὴν ἰδιάζουσαν σχέσιν ὑπηρεσίας καθιεροῖ ὡς ταιούτων. 350 (1874) 181 (1876).

Ἐὰν ὁ μάρτυς διωρίσθῃ εἰς δημοσίαν θέσιν τῇ συνδρομῇ τοῦ δικάου, δὲν ὑπάρχει λόγος ἐξαρτήσεως. 350 (1874).

Τὸ ἄρθρ. 324 § 9 Πολ. Δικ. δὲν καθιεροῖ ὡς λόγον ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος ἀπλῶς τὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ τὴν ἰδιάζουσαν σχέσιν ὑπηρεσίας ἢ ἐξαρτήσεως, ἡ δὲ περὶ τούτου ἐκτίμησις ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας. 54 (1880).

Ἐὰν ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ δὲν προταθῇ, ὅτι ὁ μάρτυς διατελεῖ εἰς ἰδιάζουσαν ἐξάρτησιν ἢ ἰδιάζουσαν σχέσιν ὑπηρεσίας, ἐξ ὧν προ-

κλύπει προσήλωσις πρὸς τὸν διεξάγοντα τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' ἀπλῶς ἔμμεσος ὑπηρεσία, ὁ προτεινόμενος λόγος ἐξαιρέσεως εἶναι νόμιμος.

366 (1879).

Οἱ ὑπηρεταὶ καὶ θεράποντες πάσης τάξεως καὶ παντὸς εἶδους, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν ἐμπορικῶν ὑπαλλήλων, περιλαμβάνονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐξαιρετέων μαρτύρων καὶ οὐχὶ μόνον οἱ οἰκιακοὶ θεράποντες, ἀρκεῖ νὰ διατελῶσιν εἰς σχέσιν ἐξαρτήσεως. 274 (1879).

Ἡ θέσις γραμματέως παρὰ τινι ἐμπόρῳ ἢ ἐταιρίᾳ δὲν ἀποτελεῖ ἰδιόζουσαν σχέσιν ὑπηρεσίας ἢ ἐξαρτήσεως, ὡς ἐπίσης δὲν ἀποτελεῖ τοιαύτην ἡ θέσις τοῦ μυλωθοῦ ἀπέναντι τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ μύλου, καὶ ἐπομένως οἱ μάρτυρες οὗτοι δὲν εἰσιν ἐξαιρετέοι. 306 (1879).

Δὲν εἶναι μάρτυς ἐξαιρετέος ὁ πρότερον μὲν διατελέσας ὑπάλληλος τοῦ προτείναντος αὐτόν, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν ὅμως μετερχόμενος ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον ἐμπόριον.

255 (1853).

Τὸ ἄρθρ. 685 Π. Δ., ἐπιτρέπον εἰς τὰς περὶ διαζεύξεως δίκας τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑπηρετῶν, ἀφορᾷ, κατ' ἐξαιρέσιν τοῦ ἄρθρ. 324 § 9 Πολ. Δικ., καὶ εἰς τοὺς ὑπηρετάς, τοὺς διατελοῦντας εἰσέτι ἐν καιρῷ τῆς εξέτάσεως ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν. 22 (1842).

Δὲν εἶναι ἐξαιρετέος ὁ μάρτυς λόγῳ ἐξαρτήσεως, ἐὰν ἡ σχέσις αὕτη ἀναφέρηται εἰς προηγουμένην τοῦ χρόνου τῆς εξέτάσεώς του ἐποχὴν.

120 (1861) 50 (1876).

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐξαιρέσεως τοῦ μάρτυρος ἡ πρὸς αὐτὸν παροχὴ ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων ἐργασίας, κατὰ διαλείμματα, ἐπὶ ἡμερομισθίῳ.

329 (1878).

Τὸ ὅτι ἐργάζεται τις παρὰ τινι καὶ πληρώνεται παρ' αὐτοῦ, δὲν εἶναι λόγος ἐξαρτήσεως, διότι ἡ προσφερομένη ἀπλῶς ὑπηρεσία δὲν παράγει ἐξάρτησιν.

314 (1887).

Ἐκ τοῦ ὅτι μάρτυς τις εἶναι ὀφειλέτης τοῦ καλέσαντος αὐτόν δὲν ἐπεταὶ ἀναγκάως, ὅτι ἐξαρτᾶται ἰδιόζόντως ἐξ αὐτοῦ καὶ ὅτι τυγχάνει ἐξαιρετέος, οὐχ ἤτιον τὸ δικαστήριον δεόν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ μάρτυρος.

120 (1861) 439 (1878).

Δὲν εἶναι λόγος ἐξαιρέσεως ἡ παρὰ τοῦ μάρτυρος μίσθωσις κτήματος τοῦ ὑπὲρ οὗ διεξάγεται ἡ ἀπόδειξις, ἔστω καὶ ἐπὶ ὑποτετιμημένην μισθώματι.

32 (1883).

Ἡ ιδιότης τοῦ ἐντολοδόχου, τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ πιστοῦχου ἀπέναντι τοῦ ἀποδεικνύοντος δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 324 § 9 ὀριζομένην προσήλωσιν ἢ ἐξάρτησιν ἀπὸ τοῦ ἀποδεικνύοντος, ἐπομένως δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως. 90 (1884).

Ἡ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἀντιδίκου σχέσις ὑπηρεσίας τῶν μαρτύρων δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως. 168 (1866).

Ὁ ἱερεύς, ὅστις εἶναι ἐφημέριος τοῦ ἰδιοκτῆτου ναοῦ τινος τῶν διὰ δίκων ἐπὶ μηχανῶν μισθῷ, καταβαλλομένῳ ὑπ' αὐτοῦ, δὲν εἶναι μάρτυς ἐξαίρετός, διότι τὸ λαμβανόμενον ἐπίδομα ἀπέναντι τοῦ ὑψίστου λειτουργήματος τοῦ μάρτυρος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προσήλωσις ἢ ἐξάρτησις τοῦ μάρτυρος ἀπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ναοῦ. 79 (1881).

§ 23

Ἡ ἔχθρα τοῦ μάρτυρος πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις δὲν εἶναι λόγος ἐξαίρεσεως αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 324 Πολ. Δικ., ἀλλὰ δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ μάρτυρος. 21 καὶ 162 (1854) 172 (1857) 120 (1861) 113 (1873) 350 (1874) 148 (1877) 32 (1883).

Ἐπιτρέποντος τοῦ νόμου τὴν εξέτασιν μαρτύρων, αἵτινες οὐ μόνον ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀκοῆς ἔχουσι γνῶσιν τῶν ἀποδεικτέων γεγονότων (Πολ. Δικ. 332), ἔπεται, ὅτι δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ πρότασις καὶ εξέτασις ὡς μάρτυρος τοῦ ἐν ἄλλῃ δίκῃ χρησιμεύσαντος ὡς Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ, μὴ καθιεροῦντος τοῦ νόμου ἐξαίρεσιν τινα ὡς πρὸς τοὺς Εἰσηγητάς. 60 (1874).

Δὲν εἶναι ἐξαίρεταί οἱ μάρτυρες, αἵτινες καταθέτουσιν ὅσα ἐπληροφορήθησαν πρότερον ἐξωδίκως παρ' ἐτέρου μάρτυρος ἐξαίρετός, 302 (1878).

Τὸ ὅτι μάρτυς τις ἠκροάσθη τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐξετασθέντων, μὴ ἀποχωρήσας, εἶναι λόγος ἀκυρώσεως τῆς καταθέσεώς του, οὐχὶ δὲ ἐξαίρεσεως (Πολ. Δικ. 324). 396 (1884).

§ 24

Ἐὰν μάρτυς τις προταθῇ παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐξαίρεσις αὐτοῦ (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 325). 2 (1866).

Δὲν συγχωρεῖται τῷ διαδίκῳ νὰ ζητήσῃ ἐξαίρεσιν μαρτύρων, οὓς αὐτὸς ἐκάλυσε πρὸς εξέτασιν καὶ ἂν ὁ τῆς ἐξαίρεσεως λόγος ἀποδει-

κνήται ἐγγράφως, ἐκτὸς ἂν περιῇθην εἰς γινῶσιν του βραδύτερον.
128 (1872).

Καὶ οἱ ἐξαιρέτεσι μάρτυρες λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ἂν δὲν προ-
ταθῇ ἡ ἐξαίρεσις αὐτῶν.
218 (1858).

Λόγος ἐξαίρέσεως, μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἀλλὰ τὸ
πρῶτον εἰς τὸ δικαστήριον ὑποβληθεὶς, εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐκτὸς ἂν
ἀποδεικνύηται ἐγγράφως (Πολ. Δικ. 327).

18 (1852) 222 (1855) 56 (1864) 354 (1866) 187 (1879).

Δὲν δύναται δὲ ν' ἀποδειχθῇ ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς οὐδὲ δι' ἐπα-
γωγῆς ὅρκου.
354 (1866) 187 (1879).

Λόγος ἐξαίρέσεως, ἀποδεικνυόμενος ἐξ αὐτῆς τῆς καταθέσεως τοῦ
μάρτυρος, εἶναι δεκτὸς καὶ μετὰ τὴν ἐξέτασιν προτεινόμενος (Πολ.
Δικ. ἄρθρ. 327).
315 (1866).

Ἐὰν δὲν ἐπαναληφθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἡ ἐνώπιον τοῦ Εἰ-
σηγητοῦ προταθεῖσα ἔνστασις ἐξαίρέσεως κατὰ τοῦ μάρτυρος, θεωρεῖ-
ται ἐγκαταλειφθεῖσα.

72 (1881) 42 (1882) 90 (1884) 10 (1885).

Δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἐν ταῖς προτά-
σεσι, κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν, οἱ λόγοι τῆς ἐξαίρέσεως
τῶν μαρτύρων, ἀρκεῖ ὅτι προτάθησαν ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ, ἐγρά-
φησαν ἐν τῇ ἐκθέσει καὶ διὰ τῶν προτάσεων αὐτῶν ἐπεκαλέσθησαν
τὴν ἔκθεσιν ταύτην οἱ διάδικοι.

201 (1866) 330 (1867) 74 (1876) 96 (1881) 161 (1883).

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 327, 329 καὶ 330 Πολ. Δικ. γίνεται ὁλόν, ὅτι,
καίπερ ἐπιτρεπομένης τῆς περὶ ἐξαίρέσεως προτάσεως μετὰ τὴν ἐξέ-
τασιν τοῦ μάρτυρος, ὡς ἂν ὁ τῆς ἐξαίρέσεως λόγος δύναται ν' ἀπο-
δειχθῇ ἐγγράφως, οὐχ ἦττον ὁ προτείνων τὴν ἐξαίρεσιν ὀφείλει μετὰ
τὴν ἐξέτασιν νὰ ὑποβάλῃ τὸν περὶ ἐξαίρέσεως λόγον ἐνώπιον τοῦ ἁρ-
μοδίου δικαστηρίου ἀμέσως εἰς τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου γεννησομέ-
νην συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται, ὅτι βραδύτερον
προτεινόμενος, ἄνευ ἀποδεδειγμένου κωλύματος, εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ
τοιοῦτος τῆς ἐξαίρέσεως λόγος.
45 (1860).

Προτείναντος τοῦ διαδίκου ἔνστασιν ἐξαίρέσεως κατὰ τοῦ μάρτυ-
ρος, τὸ δικαστήριον ὀφείλει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 248 Πολ. Δικ., ἄνευ ἄλ-
λης ῥητῆς αἰτήσεως ἐκ μέρους τοῦ διαδίκου, ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ νὰ

ἀποδείξει τοὺς ἰσχυρισμούς του, νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν προτεινόμενον τὴν ἐξαίρεσιν ὅπως ἀποδείξῃ τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν αὕτη στηρίζεται, ἡ δὲ ἄρνησις τοῦ μάρτυρος περὶ τοῦ λόγου τῆς ἐξαιρέσεως δὲν εἶναι νόμιμον ἀποδεικτικὸν μέσον, ἀναιροῦν τὴν πρότασιν τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις διαδίδου, ὡς οὐδὲ ἡ σιωπὴ αὐτοῦ εἰς τὰς περὶ τούτου ἀντιρρήσεις τοῦ ἀντιδίκου του δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς παραδοχὴ αὐτῶν.

189 (1865).

Ἡ ἄνευ αἰτήσεώς τινος τῶν διαδίκων ἐξαίρεσις μάρτυρος, ἀποτελεῖ παραβίαν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 170 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ὁ δικαστὴς δὲν δικάζει ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ τῆς τοῦ ἄρθρ. 254, καθ' ἣν αἱ ἐξομολογήσεις τῶν παρὰ τῶν διαδίκων προσκληθέντων μαρτύρων γίνονται κοινὰ μέσα ἀποδείξεως. 74 (1377) 107 (1889).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον προβῇ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων πρὶν ἢ ἀποφανθῇ ἐπὶ τῶν προτεινομένων λόγων ἐξαίρεσεως, παρὰ τὸ ἄρθρ. 330 Π. Δ., δὲν ὑπάρχει παραβίασις οὐσιώδους δικονομικῆς διατάξεως καὶ ἐπομένως οὐδὲ λόγος ἀναιρέσεως. 154 (1879).

Ἐὰν ἀπορριφθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου αἱ ἐνστάσεις περὶ ἐξαιρέσεως μαρτύρων, ὡς νόμιμ ἁθάσιμοι, δὲν ὀφείλει νὰ σκεφθῇ τὸ δικαστήριον περὶ τοῦ πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῶν ἐπαγομένου ὅρκου. 239 (1886).

Ἐπὶ τῶν διοικητικῶς ἐξεταζομένων μαρτύρων δὲν ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρ. 328 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., καθ' ἃ, ἂν ὁ λόγος τῆς ἀποβολῆς δὲν προταθῇ πρὸ τῆς ἐξετάσεως δὲν εἶναι δεκτὸς μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος.

207 (1885).

§ 25

Πρὸ τῆς ὀρκίσεως τοῦ μάρτυρος ἀπαιτεῖται νὰ ἐξετασθῇ οὗτος περὶ τῆς ὀρησκειᾶς αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 334, 335 καὶ 373), ἡ δὲ παράλειψις αὕτη, οὐσιώδης οὖσα, ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς καταθέσεώς του.

89 (1878).

Ἡ ὀρκοδοσία τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐξεταζομένων μαρτύρων κανονίζεται κατὰ τοὺς αὐτῶν ἰσχύοντας τύπους.

268 (1852).

Αἱ ἀνώμοτοι ἔγγραφοι βεβαιώσεις τρίτων περὶ τοῦ ἀποδεικτέου γεγονότος, ὡς οἱ διάδικοι ἐπικαλοῦνται διὰ τῶν προτάσεων των, οὐδεμίαν ἔχουσι νόμιμον ἀποδεικτικὴν δύναμιν, ἐπομένως δὲν ὑποχρεοῦται νὰ λάβῃ καὶ ταύτας ὑπ' ὅψιν τὸ δικαστήριον, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν των λοιπῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων.

126 (1888).

Ὁ διάδικος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καλέσῃ ἀπ' εὐθείας, ἰδίαις δαπάναις, κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν, τοὺς ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἐξετασθέντας μάρτυρας, ἵνα ἀποτείνῃ καὶ ἄλλας ἐρωτήσεις πρὸς αὐτοὺς, χωρὶς νὰ διαταχθῇ τὸ τοιοῦτον παρὰ τοῦ δικαστηρίου.

103 (1857).

Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν προσωπικὴν ἐμφάνισιν μάρτυρος εἰς τὸ ἀκροατήριον, πρὸς διασάφησιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ κατατεθέντων ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ (Π. Δ. 172). 386 (1861) 113 (1863).

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 338 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν συγχωρεῖται πλέον εἰς οὐδένα τῶν διαδίκων, οὔτε εἰς τὸν ἀποδεικνύοντα, οὔτε εἰς τὸν ἀνταποδεικνύοντα νὰ προβάλῃ νέους μάρτυρας ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ ἀντιδίκου του, διότι εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ αὐτὴ ὑπάρχει ὑπόνοια τῆς διαφθορᾶς τῶν μετὰ τὴν ἐναρξιν προτεινομένων μαρτύρων, ἧτις καὶ προὐκάλεσε τὴν ἀπαγόρευσιν. 159 (1862).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 338 Πολ. Δικ., ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς ἀνταποδείξεως γίνεται ἐντὸς τῆς διορίας, τῆς παρὰ τοῦ δικαστηρίου τασσομένης· ὅθεν ἡ διεξαγωγή τῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς ἀνταποδείξεως δύναται νομίμως νὰ λάβῃ χώραν εἰς διαφόρους ἐποχὰς ἐντὸς τῆς ῥηθείσης διορίας καὶ ν' ἀπαρτίσῃ δύο διακεκριμένους διαδικασίας, ἐκ δὲ τούτων προκύπτει ἡ ἀληθὴς ἐννοια τοῦ ἄρθρ. 338 Πολ. Δικ., ὅτε ἡ ἀπαγόρευσις τῆς προτάσεως νέων μαρτύρων μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν προσαχθέντων μαρτύρων, ἀφορᾷ μόνον εἰς ἐκείνον τὸν διάδικον, οὗτινος οἱ μάρτυρες ἤρξαντο τῆς καταθέσεώς των, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν διάδικον, τοῦ ὁποίου οἱ μάρτυρες εἰσέτι δὲν ἐξετάσθησαν. 20 (1844) 38 καὶ 210 (1847).

Μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τότε μόνον δὲν συγχωρεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρον 338 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ προτείνωνται νέοι μάρτυρες, ὡσάκεις αἱ ἀποδείξεις διεξάγωνται ἀκριβῶς κατὰ τὰ ἄρθρα 306 καὶ 307 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἥτοι ὡσάκεις ὀρίζεται ἐν τῇ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσει ὁ χρόνος τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ὁ προσδιορισμὸς οὗτος ἀνετέθῃ εἰς τὸν εἰσηγητὴν. 522 (1852).

Ἐν ᾗ περιπτώσει διὰ τῆς ἀποφάσεως τάσσεται διορία, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες, καὶ ἀφίεται εἰς τὸν εἰς-

ηγητήν ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἡμέρας, ὁ κανὼν, ὅτι, ἀρξαμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, δὲν δύνανται πλέον νὰ προβληθῶσι νέοι μάρτυρες, εἰμὴ συναινέσει ὁλῶν τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 338 § 2) ἔχει ἐφαρμογὴν τότε μόνον, ὅταν ἐκ τοῦ τοιούτου προσδιορισμοῦ, ὁ ἀντίδικος τοῦ ἐπισπεύδοντος διαδίκου δὲν ἀποκλείηται τοῦ δικαιώματος νὰ προτείνη καὶ κλητεύσῃ ἐγκαίρως καὶ αὐτὸς τοὺς μάρτυράς του, ὅστις ἀποκλεισμὸς δύναται νὰ συμβῇ, ἐὰν ἡ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ προσδιορισθεῖσα ἡμέρα ᾗται ἡ τελευταία τῆς ταχθείσης ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως διορίας.

195 (1871).

Τὸ ἄρθρ. 338 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἀρξαμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προταθῶσι νέοι μάρτυρες, εἰμὴ μόνον συναινέσει τῶν διαδίκων, ἀφορᾷ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἀπαξ μόνον διετάχθη γεγονότος τινὸς ἀπόδειξις καὶ οὐχὶ δις· τὰ δὲ ἄρθρα 346, 347 καὶ 746 Πολ. Δικ. οὐδαμῶς ἀπαγορεύουσιν, ὅπως διαταχθῇ ἐκ νέου ἀπόδειξις τοῦ αὐτοῦ θέματος.

354 (1879).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ μνημονεύωνται ἐν ταῖς ἐκθέσεσι, ταῖς συνταχθείσαις κατὰ τὴν διεξαγωγὴν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων, τὰ πληρεξούσια, δυνάμει τῶν ὁποίων παρέστησαν οἱ πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων.

92 (1869).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐκθεσις τῆς ἐξετάσεως μάρτυρος, ἡ μὴ ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ γραμματέως, διότι ἡ ὑπογραφή τοῦ γραμματέως, ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ μόνον ἐν τέλει τῆς ὅλης ἐκθέσεως (Πολ. Δικ. 339).

164 (1872).

Εἶναι ἄκυρος ἡ διεξαγωγὴ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ἐὰν δὲν ἀναφέρηται ἐν τῇ σχετικῇ ἐκθέσει ἡ χρονολογία· αὕτη δὲ δεόν νὰ προκύπτῃ ἐκ τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς καὶ οὐχὶ νὰ τεκμαιρῆται ἐξ ἄλλων περιστατικῶν, τεκμηρίων ἢ ἐγγράφων.

120 (1885).

Ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δεόν νὰ πιστοποιηται διὰ πρακτικοῦ ἢ δικαστικῆς ἐκθέσεως, οὐχὶ δὲ δι' ἀπλοῦ μαρτυρικοῦ, ἐκδιδομένου ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ (Πολ. Δικ. 133).

209 (1855).

Ἡ διάταξις τῶν ἄρθρ. 15 καὶ 309 Πολ. Δικ. περὶ ἐξετάσεως μαρτύρων, κατοικούντων ἐκτὸς τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ προξενικά δικαστήρια (ἄρθρ. 54 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν Νόμου τοῦ 1856), ἀφοῦ ὁ νόμος οὗτος τοῦ 1856 δὲν διατάσσει τὸ ἐναντίον.

42 (1864).

§ 26

Μετὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων καὶ τὴν κατάθεσιν τῆς ἐκθέσεως παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Δικαστηρίου δύναται ἐγκύρως καὶ ἄνευ κλητεύσεως νὰ ἐγγραφῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον καὶ νὰ συζητηθῇ (Πολ. Δικ. 344 καὶ 370).

75 (1880) 31 (1881) 5 (1882).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 344 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι τότε μόνον δύναται νὰ ἐγγραφῇ ὑπόθεσις τις εἰς τὸ πινάκιον μετ' ἀπόφασιν, διατάξασαν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ὡςάκις, κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως καὶ διεξαχθεῖσων τῶν ἀποδείξεων, κατετέθη ἡ ἐκθεσις τοῦ εἰσηγητοῦ παρὰ τῷ γραμματεῖ καὶ παρῆλθον τρεῖς ἡμέραι, ἢ ἄλλως, ὡςάκις, κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως, ἐγένετο κλησις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ἐγκαταλειφθείσης τῆς διαταχθείσης μαρτυρικῆς ἀποδείξεως. Ἐπομένως, ἐν τῇ περιπτώσει, ἐγκατελείφθη μὲν ἡ ἀπόδειξις, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο κλησις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφή, ὅθεν ἡ γενομένη τοιαύτη εἶναι ἄκυρος, ὡς πρόωρος, τοῦ ἄρθρου 570 Πολ. Δικ. ὀρίζοντος, ὅτι ἐγγράφονται εἰς τὸ πινάκιον μόνον αἱ ὠριμοὶ καταστάσαι ὑποθέσεις. 162 (1878).

Ἐὰν μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων ἐκδοθῇ ἐτέρα ἀπόφασις, παρατείνουσα τὴν πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίαν αὐτῶν, δὲν δύναται νὰ δικασθῇ ἡ ὑπόθεσις, χωρὶς νὰ προηγηθῇ κλητεύσις πρὸς τοῦτο, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκοινοποιήθη καὶ παρῆλθεν ἤδη ἡ δι' αὐτῆς ταχθεῖσα προθεσμία. 232 (1873).

Δὲν εἶναι λόγος ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως τὸ ὅτι κατεμηνύθησαν ἀπλῶς ἐπὶ ψευδορκίᾳ οἱ μάρτυρες, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 505 Παιν. Δικ., ἀπαιτεῖται νὰ ὑπεβλήθησαν εἰς ἀνάκρισιν ἕνεκα ψευδορκίας καὶ νὰ ἐφυλακίσθησαν ἤδη ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐξεδόθῃ κατ' αὐτῶν ἔνταλμα συλλήψεως. 188 (1867) 103 (1869).

§ 27

Αἱ καταθέσεις τῶν παρὰ τινος τῶν διαδίκων προσαχθέντων μαρτύρων γίνονται κοινὰ μέσα ἀποδείξεως καὶ ὁ ἀντίδικος δικαιοῦται νὰ ποιήσῃται ὑπὲρ αὐτοῦ χρῆσιν τῶν καταθέσεων τούτων (Πολ. Δικ. 254).

165 (1838) 102 (1870).

Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀδιαιρέτου ὑπάρχει καθιερωμένη ὡς πρὸς τὰς ὁμολογίας μόνον, καθόσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὰς μαρτυρίας αὗται δύναται νὰ

γίνωσι δεκταί ἐν μέρει, καὶ ὡς καὶ ὁλοκλήρως. 54 (1843).

Καταθέσεις μαρτύρων, ληφθεῖσαι ἐν ἄλλῃ δίκῃ, λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου μόνον ὡς δικαστικά τεκμήρια, ἐὰν τις τῶν διαδίκων ἐπικαλῆται ταύτας καὶ προσάγῃται ἀντίγραφον αὐτῶν.

188 (1879).

Διαταχθείσης περὶ προτάσεώς τινος οὐ μόνον πραγματογνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ἐκτιμητέα ἀποβαίνει αὕτη καὶ ἂν ἡ πραγματογνωμοσύνη ἀκύρως διεξήχθῃ, ἐὰν ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν ᾖ ἀπαράδεκτος διὰ τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς. 351 (1879).

Τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ὑπόχρεα νὰ σημειῶσι ῥητῶς ἐν τῇ ἀποφάσει τῶν τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων, τὰς καταθέσεις τῶν ὁποίων ἔλαβον ὑπ' ὄψιν· λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει μόνον, ἂν παρέλειπον νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν μαρτυρίαν τινά. 83 (1863) 120 (1871).

Τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ ἐκθέσῃ ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ τὰ παρ' ἐκάστου μάρτυρος ὁμολογηθέντα, ἀλλὰ μόνον τὸ συμπέρασμά του ἢ τὰ γεγονότα, ἅπερ ἐξήγαγεν ἐξ ὅλων τῶν μαρτυριῶν, ἐξ ὧν ἐμόρφωσε τὴν πεποίθησίν του. 316 (1857) 262 (1870).

Κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς διεξαχθείσης μαρτυρικῆς ἀποδείξεως τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ ἀντιδίκου, τοῦ προσαγαγόντος αὐτάς, ἅπερ δὲν ἔχουσι μὲν ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸ ἀποδεικτέον θέμα, ἀλλὰ περιέχουσιν ἐνδείξεις ἀναξιοπιστίας τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων. 79 (1876).

§ 28

Ἡ παραβίασις τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 332 Πολ. Δικ. ἤτοι, ὅταν τὸ δικαστήριον λάβῃ ὑπ' ὄψιν καταθέσεις μαρτύρων, ἐν οἷς δὲν ἐκτίθεται ἀκριβῶς ὁ λόγος τῆς γνώσεως τῶν κατατιθεμένων γεγονότων, ἐπιφέρει ἀναίρεσιν, διότι αἱ διατάξεις αὗται εἰσιν οὐσιώδεις. 113 (1864).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 332 § 2 Πολ. Δικ. ὡς πρὸς τὸ ἀξιοπίστον τῶν μαρτύρων, δὲν εἶναι ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένη, οὔτε οὐσιώδης, ἀλλὰ μόνον συμβουλευτικὴ, ἡ δὲ παραβίασις αὐτῆς δὲν συνεπάγεται ἀναίρεσιν. 150 (1869).

Τὰ δικαστήρια, κρίνοντα περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν μαρτύρων, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ἐκθέσωσι τὸν λόγον τῆς κρίσεώς των, ἀλλ' ἀποφαίνονται κατὰ πεποίθησιν, ἣν σχηματίζουσιν, ἀκούοντα μόνον τὴν φω-

νήν τῆς συνειδήσεώς των (Πολ. Δικ. 256). 314 (1853) 413 (1866).

Ὁ νόμος ἀναθέτει τὴν ἐκτίμησιν περὶ τοῦ ἀξιοπίστου τῶν μαρτύρων εἰς τὴν ἀπόλυτον κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας (Πολ. Δικον. 256 καὶ 332), ἡ δὲ ἐκτίμησις αὕτη διαφεύγει τὸν ἑλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 135 (1863) 54 (1877) 214 (1890).

Κατὰ τὴν σαφῆ διάταξιν τῶν ἄρθρ. 332 καὶ 256 Π. Δ., τὸ ἀξιόπιστον τῶν μαρτύρων καὶ ἡ βαρύτης τῶν μαρτυριῶν ἀνατίθεται ἐντελῶς εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ· ὅθεν ἀπόφασις ἀναθεῖσα εἰς τοὺς πραγματογνώμονας τὰ κρίνωσιν ἐκ τῶν μαρτυριῶν, τῶν ἐνώπιον αὐτῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἂν ὁ διάδικος ἐνήργησεν ἐργασίας ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου οἰκοπέδου καὶ προσέλαβεν ἐξ αὐτοῦ μέρος καὶ πόσης ἐκτάσεως εἰς τὴν οἰκοδομὴν του, παραβιάζει τὰς ἀνωτέρω διατάξεις. 150 (1885).

Αἱ μαρτυρίαι, ἐν αἷς δὲν ἀναφέρεται ὁ λόγος τῆς γνώσεως, δὲν παρέχουσιν ἀπόδειξιν καὶ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 332). 59 (1853).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 332 Πολ. Δικ., αἱ μαρτυρίαι, ὧν τὸ ἀξιόπιστον ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, τότε μόνον λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ὅταν ᾖσαι σαφεῖς καὶ ὠρισμέναι, ἐπερείδωνται εἰς ἰδίαν ἀντίληψιν καὶ δηλῶται ἀκριβῶς ὁ λόγος τῆς γνώσεως. 113 (1864).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν δύναται νὰ ἀποφανθῇ, ὅτι εἰς μάρτυς δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν, δύναται ὅμως νὰ διαλάβῃ ἐν τῇ ἀποφάσει του, ὅτι δὲν πείθεται ἐκ μόνης τῆς καταθέσεως αὐτοῦ. 14 (1878).

§ 29

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ κατάθεσις μάρτυρός τινος, ἐὰν ὁ μάρτυς ἐξήτάσθῃ παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου τῆς Βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν καὶ οὐχὶ τῆς Νοτίου, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου εἶχε τὴν κατοικίαν του. 128 (1848).

Γενομένης τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀντιδίκου καὶ μὴ προτείναντος τούτου ἀντίρρησιν τινα περὶ τοῦ προώρου τῆς ἐξετάσεώς των, δὲν δύναται νὰ προταθῇ ἔνεκα ταιούτου λόγου ἄκυρότης τῶν μαρτυριῶν, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἀφοῦ ὁ διάδικος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του συνήνεσεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων καὶ πρὸ τῆς ταχθείσης διὰ τῆς ἀποφάσεως προθεσμίας. 42 (1849).

Ἐὰν ὁ διάδικος ἐξετάσῃ κατὰ πρῶτον μάρτυρας πρὸ τῆς ταχθείσης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου προθεσμίας καὶ ἄνευ κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου, εἴτα δὲ ἐπαναλάβῃ τὴν αὐτὴν ἐξέτασιν ἐντὸς τῆς προθεσμίας καὶ μετὰ κλητεύσιν τοῦ ἀντιδίκου, ἡ δευτέρα αὕτη ἐξέτασις εἶναι ἔγκυρος καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπηρεασθῇ ἐκ τῆς προηγουμένης, καθὼς μεταίτας καὶ περιττῆς, οὐδὲ ἀπητεῖτο νὰ προηγηθῇ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς εἰρημένης πράξεως ἔγγραφον ἀποχῆς, διότι πρόκειται περὶ πράξεως, ἥς ὁ ἀντίδικος τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὴν δὲν ἔλαβε νομίμως γνῶσιν καὶ τὴν ὁποίαν, ὡς καθ' ἑαυτὴν ἄκυρον, ἠδύνατο ὁ διάδικος νὰ ἐπανορθώσῃ, ἐπαναλαμβάνων τὴν αὐτὴν δικαστικὴν πράξιν, ἐνόσω δὲν παρῆλθεν ἡ ταχθεῖσα προθεσμία. 158 (1852).

Ἡ μαρτυρικὴ ἀποδείξις δὲν ἀκυροῦται ὡς διεξαχθεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει ἀποσπάσματος τῆς ἀποφάσεως, ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας βεβαιῶσῃ, ὅτι διαφορὰ ὡς πρὸς τὸ πρωτότυπον δὲν ὑφίσταται. 193 (1876).

Ἡ ἀοριστία τῆς μαρτυρικῆς καταθέσεως δὲν ἀποτελεῖ ἀκυρότητα αὐτῆς. 308 (1887).

Ὁ εἰσηγητὴς δὲν ἔχει ἐξουσίαν νὰ δικάσῃ τὰς ἐνώπιον αὐτοῦ προταθείσας ἀκυρότητας ἢ ἄλλας περὶ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν ἀταξίας, ἀλλ' ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ αὐτάς εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς ἐκδίκασιν (Πολ. Δικ. 263 καὶ 346). ἐπομένως δὲν δύναται νὰ κηρύξῃ τὸν διάδικον ἔκπτωτον τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως. 274 (1884).

Ἡ περὶ προσαγωγῆς μαρτύρων πρότασις δέον νὰ γίνῃ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 345 Πολ. Δικ., πρὸ τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου, ἄλλως, μεταγενεστέρως γενομένη, εἶναι ἀπαράδεκτος. 60 (1836).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 345 καὶ 202 Πολ. Δικ., ἐὰν ὑπάρχῃ ἀκυρότης ἢ ἄλλη ἀταξία εἰς τὴν περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίαν, ἡ περὶ τούτου αἵτησις εἰσάγεται κατὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου περὶ ἀποδείξεως γενομένην διαδικασίαν πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, βραδύτερον δὲ γενομένη εἶναι ἀπαράδεκτος.

326 (1839) 377 (1864).

Ἐκτὸς τῶν ἀκυροτήτων, αἵτινες δύνανται νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης ἢ ἀφορῶσιν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. 326 (1839).

Δὲν ὀφείλει νὰ λάθῃ ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τὸ δικαστήριον ἐνστάσεις ἀκυρότητος, προταθείσας ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ μὴ ἐπαναληφθείσας

ένώπιον αὐτοῦ (Π. Δ. 202, 580 § 3, 170 καὶ 173). 212 (1855).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 345 καὶ 202 Πολ. Δικ., ἡ αἴτησις περὶ ἀκυρότητος τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, κατὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου περὶ ἀποδείξεως γενομένην διαδικασίαν, γίνεται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, ἐπομένως ἐνστάσις ἀκυρότητος τῆς διεξαγωγῆς, λόγῳ ἐκπροθέσμου, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προταθῇ ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ. 377 (1874).

Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 345 Πολ. Δικ., αἱ ἐνστάσεις περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐμμαρτύρου ἀποδείξεως (π. χ. διότι δὲν ἐκοινοποιήθη τῷ καθ' οὗ ἡ διεξαγωγή ἢ πράξεις τοῦ Εἰσηγητοῦ ἢ διότι οἱ μάρτυρες ἐξητάσθησαν ἐκπροθέσμως) εἰσὶν ἀπαράδεκτοι, μὴ προταθεῖσαι ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ (Π. Δ. 202, 563 § 1, 582 § 3). 61 (1879).

Ὁ διάδικος, καθ' οὗ προτείνεται ἀκυρότης τῶν ὑπ' αὐτοῦ διεξαχθεῖσων ἀποδείξεων, δεόν νὰ ζητήσῃ ἐπιβοηθητικῶς παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ὅπως τῷ συγχωρηθῇ ἡ ἐπανάληψις τῆς διεξαγωγῆς, ἄλλως ἢ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον γενομένη πρότασις περὶ τούτου τυγχάνει ἀπαράδεκτος. 251 (1855).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 345 Π. Δ., τὸ δικαστήριον ἀποφασίζει περὶ τοῦ ἐγκύρου ἢ ἀκύρου τῆς ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου γενομένης πρὸς ἀπόδειξιν διαδικασίας, ὅταν πρὸ τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως εἰσάγηται αἴτησις περὶ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ταύτης, ἄνευ δὲ τοιαύτης αἰτήσεως δὲν ὑπάρχει δικαστικὴ ἀμφισβήτησις καὶ ἐπομένως οὔτε δικαστικὴ λύσις δύναται νὰ ἐπέλθῃ περὶ τοῦ ἐγκύρου ἢ ἀκύρου. 21 (1860).

Τὸ ἄρθρ. 346 τῆς Πολ. Δικον., τὸ ἐπιτρέπον τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, ὧν αἱ καταθέσεις ἀκυροῦνται, δὲν διατάσσει νὰ γίνηται ἡ περὶ τούτου πρότασις, ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου, κατὰ τὴν πρῶτην συνεξήρασιν. 54 (1858).

Ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, ἡ διεξαχθεῖσα ἀκύρως ἀλλ' ἐμπροθέσμως, ἐπαναλαμβάνεται κατ' αἴτησιν τοῦ διεξάγοντος, καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ταχθείσης προθεσμίας (Πολ. Δικ. 345 καὶ 346). 286 (1871).

Ἡ πρότασις ἀκυρότητος ἐξετάσεως μάρτυρος, ὡς μὴ γνωστοποιηθέντος ἐγκύρως, δὲν ἀπαιτεῖται, ἵνα ἀμέσως καὶ δι' ἐγγράφων μόνον ἀποδεικνύηται (Πολ. Δικ. 312 καὶ 345). 334 (1879).

Ὅπως ἐπιτραπῇ εἰς τὸν διάδικον ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, καθ' ἣν περὶπτωσιν ἢ περὶ ἀποδείξεως διαδικασία ἀκυρωθῇ ὅλη

ἢ ἐν μέρει, δέον νὰ αἰτηθῇ τοῦτο παρὰ τοῦ διαδίκου (Πολ. Δικον. 346 § 2)· μὴ γενομένης δὲ αἰτήσεως, δὲν δύναται νὰ διαταχθῇ αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἢ ἐπανάληψις τῆς διεξαγωγῆς.

342 (1840) 32 (1846) 231 (1883).

Ἀκυρωθεισῶν τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν εἰς τὴν κατ' ἐπανάληψιν ἐξέτασιν νέοι μάρτυρες, ἀλλὰ μόνον οἱ κατὰ πρῶτον ἐξετασθέντες.

116 καὶ 121 (1858).

Ἐὰν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων ᾖ ἀκυρος διὰ τина λόγον, δύνανται καὶ μεταγενεστέρως νὰ προταθῶσι νέοι μάρτυρες, διότι ἡ ἀκύρως γενομένη ἐξέτασις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀρξαμένη ἐξέτασις.

120 (1885).

Ἐὰν ᾖ ἀκυρος διὰ τина λόγον ἡ ἔκθεσις τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 135 § 1 Πολ. Δικ., διότι περὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων καὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀκύρτητος τῶν καταθέσεων των ἰσχύουσιν εἰδικαὶ διατάξεις, αἱ τῶν ἄρθρ. 346 καὶ 347 Πολ. Δικ., ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ ἐκτιμηθῇ τὸ περιεχόμενον ἀκύρου ἐκθέσεως. Μόνον δέ, ἐὰν ᾖ ἀνέφικτος ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἀκύρως μαρτυρία.

120 (1885).

Ἐὰν ὁ διαδίκος συναινέσῃ νὰ ἐξετασθῇ ὠρισμένος μάρτυς τοῦ ἀντιδίκου του καὶ ἐκ συμφώνου μετ' αὐτοῦ προσδιωρίσῃ ἡ ἡμέρα τῆς ἐξετάσεως, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ προτείνῃ ἀκυρότητα, δὲν εἶναι πλέον δεκτὸς νὰ προτείνῃ ἔνστασιν ἀκυρότητος, ἔνεκα μὴ γνωστοποιήσεως τοῦ μάρτυρος ἢ ἔνεκεν ἐκπροθέσμου τῆς ἐξετάσεώς του. 10 (1854).

Διεξαχθείσης πρωτοδίκως τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως καὶ διατάξαντος τοῦ Ἐφετείου τὴν κατ' ἐπανάληψιν ἐξέτασιν ἐκείνων τῶν μαρτύρων, ὧν εἶχεν ἀκυρωθῇ ἡ προηγουμένη ἐξέτασις, ὁ ἀποδεικνύων κατ' οὐδένα λόγον δικαιούται νὰ ἐξετάσῃ, κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς μαρτυρικῆς ἐκείνης ἀποδείξεως, νέους μάρτυρας, οὓς εἶχε παραλείψει νὰ ἐξετάσῃ κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ὑπὸ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως διορίαν.

116 (1858).

§ 30

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ νέοι μάρτυρες περὶ γεγονότων, περὶ ὧν ἐξητάσθησαν ἤδη μάρτυρες πρωτοδίκως, διότι ἡ γενικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 172 Πολ. Δικ. περιορίζεται ὑπὸ

τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 746. 62 καὶ 73 (1846) 48 καὶ
175 (1847) 239 (1866) 217 (1882).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἀκυρώσαν τὰς ἐν τῷ καταστήματι τοῦ
εἰρηνοδικείου διεξαχθείσας ἀποδείξεις καὶ διατάξαν τὴν ἐκ νέου ἐξέ-
τασιν τῶν μαρτύρων ἐπιτοπίως, δὲν κωλύεται, μετὰ τὴν διεξαγωγὴν,
ἀνακαλοῦν σιωπηρῶς τὴν πρώτην ἀπόφασίν του, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ
τὰς πρότερον ἐν τῷ εἰρηνοδικειακῷ καταστήματι διεξαχθείσας ἀπο-
δείξεις. 316 (1877).

Ἐάν, ἀπολεσθέντος τοῦ πρωτοτύπου τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύ-
ρων, τὸ δικαστήριον διατάξῃ τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν αὐτῶν, δὲν δύ-
ναιτο νὰ ἐξετασθῶσι νέοι μάρτυρες, εἰμὴ ὅσοι ἐξητάσθησαν κατὰ τὴν
πρώτην διεξαγωγὴν, ἐπομένως οὐδὲ νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ κατα-
θέσεις τῶν νέων μαρτύρων. 207 (1871).

Ἐάν ἀπωλέσθῃ τὸ πρωτότυπον τῶν διεξαχθεισῶν μαρτυρικῶν ἀπο-
δείξεων, δὲν προσάγεται δὲ ἀντίγραφον ἀντιπεφωνημένον αὐτῶν, τὸ
δικαστήριον δὲν δύναται, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 347 Πολ.
Δικ., ἀντιτείνοντος τοῦ ἐτέρου διαδίκου, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῷ
αἰτιολογικῷ τῆς ἀποφάσεως περιληπτικὴν ἔκθεσιν τῆς καταθέσεως
ἐκάστου μάρτυρος, διότι δὲν ὑπάρχει ἡ βεβαιότης, ὅτι ἡ περίληψις
αὕτη εἶναι ἡ πιστὴ καὶ ἀκριβὴς ἔκθεσις τῆς καταθέσεως τοῦ μάρ-
τυρος. 950 (1874).

Ἐπὶ ἀπωλείας τοῦ πρωτοτύπου τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων,
μὴ ἐπελθούσης ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀποδεικνύοντος, διατάσσεται ἡ ἐκ
νέου ἐξέτασις αὐτῶν. 97 (1875).

Ἐάν, ἀπωλεσθεισῶν τῶν μαρτυρικῶν ἀποδείξεων, οἱ διάδικοι ἐκ
συμφώνου ἐπαναλάβωσι τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, τὸ δικαστήριον
δὲν δύναται νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπανάληψιν ταύτην, ὡς μὴ νόμιμον.
234 (1883).

ΝΟΜΗΣ ΔΙΚΑΙ.

Περὶ ληψες.

- § 1. Τίς ἐγείρει τὰς περὶ νομῆς ἀγωγάς.
 § 2. Ἐνστάσεις κατὰ τῶν περὶ νομῆς ἀγωγῶν. Παραγραφὴ αὐτῶν.
 § 3. Διαδικασία καὶ ἀπόδειξις.
 § 4. Σχέσις τῶν περὶ νομῆς ἀγωγῶν πρὸς τὴν περὶ κυριότητος.
 § 5. Ἀνταγωγή.
 § 6. Ἀποκατάστασις τῶν πραγμάτων. Ἀποζημίωσις.

§ 1

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 629 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ ἀποβληθεὶς τῆς κατοχῆς κτήματός τινος δύναται, ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἁρθρου τούτου καὶ τοῦ 630 τῆς αὐτῆς δικονομίας ὠρισμένης προθεσμίας, νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ κατοχῆς ἀγωγήν. 27 (1848).

Ὑψὼν τις τὴν οἰκίαν του δύναται, δυνάμει τῶν διατάξεων 57 καὶ 58 (B. δ.) Ἀρμεν. νὰ ὑψώσῃ καὶ τὸν μετὰ τοῦ γείτονος κοινὸν μεσότοιχον, ἐὰν δουλεῖα τις δὲν τὸν ἀποτρέπῃ, ἐπομένως ἀγωγή περὶ διαταράξεως, στηριζομένη ἐπὶ τῶν γεγονότων τούτων, τυγχάνει ἀπαράδεκτος, διότι ταῦτα δύνανται νὰ δώσωσι δικαίωμα μόνον πρὸς ἀποζημίωσιν, δὲν ἀποτελοῦσιν ὅμως διατάραξιν κατοχῆς. 214 (1848).

Κατὰ τὸν Ν. 3 § 3 Πανδ. (41. 2), εἰμὴ ἄρξῃται φυσικὴ κατοχή, ψυχῇ μόνῃ οὐδεὶς νέμεται· ὁ μὴ ἔχων δὲ τὴν νομικὴν νομὴν δὲν δύναται νὰ ἔχῃ καὶ τὴν περὶ διαταράξεως ἢ ἀποβολῆς ἀγωγήν (Πολ. Δικ. 629 § 1 καὶ 630). 103 (1851).

Δικαίωμα πρὸς ἀγωγήν περὶ διαταράξεως νομῆς ἔχει μόνον ὁ νεμόμενος κτῆμα, ἥτοι ὁ διανοία κυρίου καὶ οὐχὶ ὁ ἐν ἄλλοτρίῳ ὀνόματι διακατέχων αὐτό (Ν. 1 § 9 καὶ Ν. 2 Π. (43. 17). 46 (1850) 77 (1852).

Δύναται τις ν' ἀποκτήσῃ τὴν νομὴν πράγματος καὶ μόνῃ τῇ διανοίᾳ κυρίου, ἄνευ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐξωτερικῆς πράξεως, ἐμφανιούσης τὴν ἐπ' αὐτοῦ φυσικὴν ἐξουσίαν· ὅταν ὁ τέως νομεύς, μεταβαλὼν τὴν διάνοιαν τοῦ κυρίου εἰς διάνοιαν ἐν ἄλλοτρίῳ ὀνόματι κατέχοντος, σκοπεῖ νὰ κατέχῃ τὸ πρᾶγμα τοῦ λοιποῦ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ συλλαβόντος ὡς πρὸς τοῦτο τὴν διάνοιαν τοῦ κυρίου (Ν. 18 πρ. Π. (41. 2) Βασ. 17 (50. 2) Ν. 77 Πανδ. (6. 1). Βασ. 76 (15. 1). 237 (1851).

Τὸ ἄρθρ. 630 τῆς Πολ. Δικ., ἀντιθέτως τῆς περὶ τῶν παραγγελμάτων θεωρίας τοῦ Ῥωμ. Δικαίου, οὐδεμίαν καθιεροῦ διάκρισιν περὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν, ἀλλ' εἰσάγει ἀπλῶς γενικὴν τινα περὶ κατοχῆς ἀγωγὴν, ἥτις ἰσχύει ἐπίσης ἐπὶ τε τῆς διαταράξεως καὶ ἐπὶ τῆς ἀποβολῆς, ἐὰν μόνον ἠθελεν ἐγερθῇ ἐντὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας. 158 (1852).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ Νόμου ΚΘ' τῆς 21 Ἰανουαρίου 1864 περὶ βοσκησίων γαιῶν, ἅπαντες οἱ κάτοικοι κοινότητος, εἰς ἣν ἀνήκουσιν ἢ δυνάμει τοῦ νόμου τούτου παρεχωρήθησαν τοιοῦτοι βοσκησίμοι τόποι, ἔχουσιν ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα βοσκῆς τῶν ἰδίων ζώων· ὅντος δὲ τοῦ τῆς νομῆς ταύτης δικαίωματος ἀδιαιρέτου, ἔπεται, δυνάμει τῶν περὶ ἀδιαιρέτων δικαίων διατάξεων τοῦ νόμου, ὅτι ἕκαστος τῶν κατοίκων τούτων, προσβαλλομένου τοῦ τῆς νομῆς δικαίωματος αὐτοῦ, δύναται νὰ ἐναγάγῃ τοὺς προσβολεῖς διὰ τὸ ὅλον καὶ ἄνευ τῆς συναινέσεως ἢ τῆς εἰς τὴν δίκην παραστάσεως τῶν δύο τρίτων ἢ τοῦ ἡμίσεως τῶν κοινωνῶν τῆς κοινότητος. 212 (1866).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 630 Πολ. Δικ., ἡ περὶ κατοχῆς ἀγωγὴ εἶναι δεκτὴ, ὅταν ὁ ἐνάγων βεβαιώσῃ διατάραξιν τινα τῆς κατοχῆς ἢ ἀποβολὴν ἀπ' αὐτῆς καὶ δὲν παρήλθεν εἰσέτι ἐν ἔτος, ἀφ' ἧς ἐγένετο ἡ διατάραξις ἢ ἡ ἀποβολή, οὐχὶ δὲ καὶ ἂν ἀποδείξῃ, ὅτι πρὸ τῆς ἀγωγῆς του κατεῖχεν ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν. 293 (1867).

Διατάραξιν κατοχῆς ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἀμφισβήτησις αὐτῆς, ἢ ἐπιφέρει οὐσα εἰς τὸν κάτοχον ἐνόχλησιν πρὸς ἐξάσκησιν τῆς νομῆς του (Ν. 1 § 4 Πανδ. 43. 17). 91 (1869).

Ὁ ἰδίῳ δικαίωματι νεμόμενος, κἂν μὴ ᾔναι κύριος, ἐγείρει τὴν περὶ κατοχῆς ἀγωγὴν, κατὰ τοῦ βίᾳ ἀποβαλόντος ἢ διαταράξαντος αὐτόν. 236 (1869).

Ἐπὶ ἔριδος περὶ κατοχῆς προστατεύεται ἐκεῖνος καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιδικάζεται ἡ κατοχή, ὅστις οὐ μόνον ἔχει κατὰ τὸν τῆς δίκης χρόνον ψυχῇ δεσπόζοντος εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐξουσίαν τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔλαβε τοῦτο παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του βίᾳ, λάθρα ἢ παρακλήσει, ἀπεναντίας δὲ ἐν περιπτώσει τοιαύτης ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του πρῶην κατόχου καταλήψεως, ἡ νομὴ εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον ἐπιδικάζεται. 173 (1879).

Ἡ λέξις ἀποβολή ἐν τῷ ἄρθρῳ 630 Πολ. Δικ. δὲν δύναται νὰ ἐννοῇ ἀπλὴν κατάληψιν τοῦ ἀκινήτου, ἀπόντος τοῦ νεμομένου, ἀλλὰ διὰ βίᾳς ἐξωσιν ἐξ αὐτοῦ. 376 (1880).

Ὁ παρεμβὰς εἰς τὴν μεταξὺ ἄλλων δίκην περὶ κυριότητος ἀκινήτου, δὲν κωλύεται νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ κατοχῆς ἀγωγὴν, διότι ὑφίσταται μὲν ἰκανὴ ἀναλογία μεταξὺ ἀγωγῆς καὶ κυρίας παρεμβάσεως, ἡ δὲ περὶ κυριότητος ἀγωγὴ ἀποκλείει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 629 Πολ. Δικ., τὴν περὶ νομῆς, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἡ διάταξις αὕτη, ἐρειδομένη κυρίως εἰς τὴν εἰκαζομένην ἀπὸ τῆς νομῆς παραίτησιν τοῦ ἐγείροντος τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγὴν, ἀναφέρει ῥητῶς μόνην τὴν ἀγωγὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν κυρίαν παρέμβασιν εἰς δίκην περὶ κυριότητος, ἅτοπος δὲ προδήλως ἡ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογὴ ἀπαγορευτικῆς διατάξεως, ἐπαγούσης ἀπώλειαν δικαιώματος. 36 (1884).

Ἡ ἀγωγὴ περὶ διακατοχῆς δύναται νὰ ἐγερθῇ κατὰ τοῦ καταλαβόντος γήπεδον, δυνάμει ἀποφάσεως τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, μὴ ἐκδοθείσης ἐντὺς τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς. 38 (1884).

Ὁ ἐπιτρέπων κατὰ παράκλησιν νομὴν ἐπὶ ἀκινήτου κτήματος δύνανται, ὅποτεν θελήσῃ, ν' ἀναζητήσῃ δικαστικῶς τὸ κτῆμα (N. 1, 6, § 1 καὶ 2. N. 2 § 2. N. 8 § 2, 3, 4 καὶ 7 (43. 36), ἐγείρων τὴν περὶ κατοχῆς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἄνευ νομίμου δικαιώματος κατέχοντος. 3 (1857).

Ὁ κατὰ παράκλησιν κάτοχος ἔχει τὴν νομικὴν νομὴν, ἐπομένως καὶ τὰ περὶ αὐτῆς παραγγέλματα περὶ διαταράξεως καὶ ἀποβολῆς (N. 4, § 1. (43. 26) καὶ N. 21, § 3 (41. 2).

196 (1852) 103 (1858).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ὁ κατὰ παράκλησιν κάτοχος ἐκαλλιέργει ἢ μὴ τὸν ἀγρόν, ἐξ οὗ ἀπεβλήθῃ. 196 (1852).

Ὁ κατ' ἀνοχὴν καὶ κατὰ παράκλησιν κατέχων ἀλλότριον κτῆμα ἄνευ τῆς διανοίας τοῦ κυρίου, ἐὰν ἐγείρῃ τὴν περὶ διαταράξεως ἀγωγὴν κατὰ τοῦ παραχωρήσαντος αὐτῷ τὴν τοιαύτην νομὴν, ἀποκρούεται (N. 3 Π. (43. 17) καὶ Πολ. Δικ. 630). 247 (1856).

Ὁ κατὰ παράκλησιν νομεὺς δὲν ἔχει, κατὰ νόμον (N. 1, 2 § 2, 8 § 6, N. 12, 14 καὶ 17 (43. 26) Πολ. Δικ. 629 § 4 καὶ 638) οὔτε ἀγωγὴν, οὔτε ἔνστασιν κατὰ τοῦ κυρίου τοῦ πράγματος ἢ τοῦ δικαιοδόχου αὐτοῦ, καὶ ἂν πρὶν ἢ εἰς τοῦτον παραδοθῇ τὸ τῆς παρακλήσεως ἀντικείμενον κατείχετο κατ' ἀνοχὴν τοῦ κυρίου παρὰ τοῦ κατὰ παράκλησιν κατόχου, διότι ὁ κύριος ἀπέναντι τούτου οὐδέποτε παύει νὰ κατέχῃ. 221 (1859) 101 (1860).

§ 2

Ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων εἶχεν ἀποβληθῇ, ἡ περὶ διαταράξεως ἀγωγή του ἀποβαίνει ἀπαράδεκτος, ἡ δὲ μεταγενεστέρα ἐγκυρότασις του οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν· διότι, κατὰ τὸν νόμον, ἡ περὶ διαταράξεως ἀγωγή ὑφίσταται, ὅταν, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγέρσεως αὐτῆς, ὁ ἐνάγων κατέχη, αἱ δὲ περὶ διαταράξεως καὶ ἀποβολῆς ἀγωγαὶ δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσι.

201 (1863).

Κατὰ τὴν § 6 Εἰσηγ. (4. 15) καὶ ἄρθρ. 630 Πολ. Δικ., ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνακτήσεως τῆς βίᾳ ἀπολεσθείσης νομῆς, ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται νὰ ἀντιτάξῃ τὴν τοῦ ἀπαράδεκτου τῆς ἀγωγῆς ἔνστασιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ ἐνάγων εἶχε προηγουμένως βίᾳ ἐξωθήσει αὐτὸν τῆς νομῆς τοῦ αὐτοῦ πράγματος, διότι οὗτος ὤφειλεν ἐπὶ τῆς πρώτης ἐκείνης ἀποβολῆς νὰ ἐπικυλευσθῇ τὴν δικαστικὴν προστασίαν, οὐδόλως δικαιούμενος μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς νομῆς του νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν οἰκείαν αὐτοῦ δύναμιν, ἐξωθῶν καὶ αὐτὸς βίᾳ τὸν ἀντίδικόν του· πράξας δὲ τοῦτο πρὸς ἀνάκτησιν τῆς νομῆς του οὐδὲν ἐξ αὐτῆς πλεονέκτημα δύναται ν' ἀποκτήσῃ (ὅποιον θὰ ἦτον ἡ ἀνωτέρω ἔνστασις), μὴ ἐγείρας ἔνεκα τῆς πρώτης ἀποβολῆς τὴν ἀγωγὴν του, εἴτε διότι παρημέλησε τὴν προθεσμίαν αὐτῆς, εἴτε διότι τὴν οἰκείαν δύναμιν προσετίμησε τῆς δικαστικῆς προστασίας, τοῦτο δὲ ἐπικυροῦται καὶ ἐκ τούτου, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 629 § 4 Π. Δ., ὁ ἐπὶ ἀποβολῇ τῆς νομῆς ἐναγόμενος οὐδὲ τὴν κυριότητα αὐτοῦ δικαιούται ν' ἀντιτάξῃ ὡς λόγον ἀπαράδεκτου τῆς περὶ ἀνακτήσεως τῆς νομῆς ἀγωγῆς. 115 (1857).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 629 καὶ 630 Πολ. Δικ., ἡ περὶ διαταράξεως τῆς διακατοχῆς ἀγωγή καθίσταται ἀπαράδεκτος, ἐὰν ὁ ἐνάγων δὲν βεβαιώσῃ ἀρκούντως διατάραξιν τῆς κατοχῆς αὐτοῦ, ἀφ' ἧς δὲν παρήλθεν εἰσέτι ἓν ἔτος καὶ μία ἡμέρα.

323 (1868).

Ἡ ἀγωγή περὶ ἀποβολῆς ἐκ τῆς διακατοχῆς εἶναι ἀπαράδεκτος μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους, ἀφ' ἧς ὁ νομεὺς πληροφορηθῇ, ὅτι κατέλαβεν ἕτερος τὸ κτῆμα διανοίᾳ κυρίου (Πολ. Δικ. 630 καὶ Ν. 3 § 7 καὶ 8, Ν. 46 Πανθ. (41. 2), οὐχὶ δὲ ἀπλῶς ἀφ' ἧς ἐγένετο ἡ κατάληψις.

277 (1871).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 470 § 6 καὶ 626 Πολ. Δικ., ὁ Εἰρηνοδίκης πρὸς

ἀποτροπὴν βιζίων πράξεων δύναται νὰ λάβῃ προσωρινὰ μέτρα περὶ τῆς νομῆς· ἐπομένως ἡ προστασία τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἀντικαταστήσασα τὴν βίαν, τὰς αὐτὰς ἔχει συνειπίας, ὥς καὶ αὕτη ἤθελεν ἔχει, ἂν ἐλάμβανε χώραν, ἥτοι ὁ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ Εἰρηνοδίκου κωλυθεὶς τῆς νομῆς τοῦ κτήματος διάδικος δικαιούται καὶ ἐγείρῃ τὴν περὶ νομῆς ἀγωγὴν ἐντὸς προθεσμίας ἐνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας, λογιζομένης, ἀφ' ἧς ἀνεπίδεκτος προσβολῆς δι' ἐνδίκου μέσου κατέστη ἡ περὶ προσωρινῶν μέτρων διάταξις τοῦ Εἰρηνοδίκου. 452 (1866).

Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ διατάραξις ἢ ἡ ἀποβολή, ἐφ' ἧς ἡ περὶ νομῆς ἀγωγή στηρίζεται, ἔλαβε χώραν πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας, ὅπερ καθιστᾷ ἀπαράδεκτον αὐτήν, ἀποτελεῖ ἔνστασιν, ἥτις δεόν νὰ προταθῇ καὶ διατυπωθῇ ὡς τοιαύτη ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐγκαίρως (Πολ. Δικ. 552, 158 καὶ 160). 264 (1881).

Ὅθεν, τὴν ἔνστασιν ταύτην δὲν ἐξετάζει αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον. 10 (1866).

Εἰς δίκας περὶ κατοχῆς κατὰ παράκλησιν δὲν χωρεῖ ἡ ἐνικυσία παραγραφή, διότι τὰ ἄρθρα 629 § 1 καὶ 630 Πολ. Δικ. ἀναφέρουσι μόνον διατάραξιν διακατοχῆς ἢ ἀποβολὴν ἀπ' αὐτῆς. 202 (1852).

§ 3

Μετὰ τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀπόφασιν δύναται νὰ ἐγερθῇ ἡ περὶ νομῆς δίκη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου. 96 (1867).

Ὁ ἐνάγων ἐπὶ διατάραξιν ἢ ἀποβολῇ τῆς κατοχῆς ὑποχρεοῦται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 630 Πολ. Δικ., νὰ βεβαιώσῃ ἀρκούντως διατάραξιν ἢ ἀποβολὴν ἀπὸ τῆς κατοχῆς, ὅπως ἡ ἀγωγή αὐτοῦ γίνῃ δεκτὴ, ἢ δὲ ἀπαιτούμενη αὕτη βεβαίωσις ἰσοδυναμεῖ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 255 τῆς αὐτῆς δικονομίας, πρὸς τὴν πιθανότητα, τὴν ὅποian τὸ δικαστήριον κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ μορφώνει ἐκ τῶν ἀποδείξεων ἢ ἐνδείξεων. 76 (1849).

Κατ' οὐδεμίαν νομικὴν διάταξιν τίθεται ἐκτὸς τῆς δίκης ὁ ἐπὶ διατάραξιν κατοχῆς ἐναχθεὶς, ἐπὶ μόνῃ τῇ δηλώσει αὐτοῦ, ὅτι τὴν ἐπενεγκοῦσαν τὴν διατάραξιν τοῦ ἐνάγοντος, ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ κατόχου, πρᾶξιν ἐνήργησεν οὐχὶ ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι, ἀλλ' ἐν ὀνόματι ἐτέρου προσώπου, ἀλλὰ δεόν νὰ διαταχθῇ περὶ τοῦ γεγονότος τούτου ἀπόδειξις. 193 (1879).

Τὸ δικαστήριον, δικάζον περὶ νομῆς, δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ

καὶ συμβόλαια, ἐξ ὧν νὰ ἐξαγάγῃ ἀπλῶς περὶ τοῦ εἵδους τῆς κατοχῆς, ἤγουν ἂν αὕτη τυγχάνῃ διανοία κυρίου, διότι, ἐπιτρεπομένης τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ἐπιτρέπονται καὶ τὰ τεκμήρια.

217 (1849) 202 (1852) 297 (1863) 143 (1876).

Προκειμένου ἀπλῶς περὶ διαταράξεως τῆς χρήσεως δουλείας καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς δουλείας, δὲν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ τίτλοι αὐτῆς, διότι ἐπὶ διαφορῶν περὶ διακατοχῆς δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ τὸ τῆς κυριότητος δικαίωμα (Πολ. Δικον. ἄρθρ. 629).

307 (1867).

§ 4

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον ν' ἀναμίξῃ ἐν τῇ περὶ νομῆς δίκῃ καὶ τὸ τῆς κυριότητος ζήτημα, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν καταθέσεις μαρτύρων, ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι κύριος τοῦ ἐπιδίκου. Νομ. 11 Βασιλ. (50. 2) καὶ Πολ. Δικ. 629 § 4. 58 (1854).

Ἀπαγορεύεται ἡ ἔνωσις τῆς ἀγωγῆς περὶ διακατοχῆς τῇ περὶ κυριότητος ἀγωγῇ, τῆς τελευταίας δικαζομένης μετὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς περὶ διακατοχῆς (Ν. 12 § 1 καὶ Ν. 35 Π. (41. 2) Πολ. Δικ. ἄρθρ. 629) ἐπὶ ποινῇ ἀναίρεσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

72 (1847) 126 (1849) 169 (1854) 181 (1868).

Ἄλλὰ μὴ ἀφορώσης τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, δὲν παράγεται ἐντεῦθεν ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος λόγος ἀναίρεσεως.

169 (1854).

Εἰς τὰς περὶ διακατοχῆς δίκας δὲν δύναται ὁ ἐναγόμενος νὰ προτείνῃ πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς ζητήματα κυριότητος, ἰσχυρίζομενος, εἴτε ὅτι εἶναι κύριος αὐτός τοῦ ἐπιδίκου, εἴτε ὅτι εἰσὶν ἄκυροι οἱ περὶ κυριότητος τίτλοι τοῦ ἐνάγοντος (Πολ. Δικονομ. 629 § 3 Ν. 3 Κωδ. (8. 1).

333 (1855).

§ 5

Κατὰ τὰ ἄρθρα 629 § 4 καὶ 633 Π. Δικ., ὁ ἐναγόμενος οὔτε προσωπικὴν ἀγωγὴν, οὔτε πραγματικὰ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου δύναται ν' ἀντιτάξῃ, ἐπομένως οὐδὲ τὴν πρὸς ἐξασφάλισιν τοιούτων προσωπικῶν ἀξιώσεων ἢ πραγματικῶν δικαιωμάτων ἐπίσχεσιν τοῦ κτήματος δύναται ν' ἀπαιτήσῃ κατὰ τὴν περὶ νομῆς δίκην. 31 (1866).

§ 6

Ὅσάκις ἡ διατάραξις ἐπὶνεγκε καὶ μεταβολὴν εἰς τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, διατάσσεται ἡ ἐπάνοδος αὐτῶν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν· ἡ δὲ περὶ τούτου αἰτησις εἶναι παρακολούθημα τῆς πρώτης αἰτήσεως περὶ διαταράξεως τῆς κατοχῆς. 155 (1861).

Ὁ διαταραττόμενος ἐν τῇ νομῇ αὐτοῦ δὲν ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν περὶ παύσεως τῆς περαιτέρω διαταράξεως, ἵνα δύναται ν' ἀπαιτήσῃ καὶ τὰς ἐκ τῆς διαταράξεως προσγενομένας ζημίας, ἀλλ' ἔχει δικαίωμα, παραλείπων τὴν περὶ παύσεως τῆς διαταράξεως αἴτησιν, νὰ περιορίσῃ τὴν ἀγωγὴν του εἰς μόνην ἀποζημίωσιν. 230 (1858).

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ

Περίληψις.

- § 1. Ἑνεργητικὴ νομιμοποίησις.
 § 2. Παθητικὴ νομιμοποίησις.
 § 3. Πρότασις καὶ ἀποδείξις τῆς περὶ νομιμοποιήσεως ἐνστάσεως.

§ 1

Κατὰ γενικὴν τοῦ δικαίου ἀρχήν, καθιερουμένην καὶ ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 69 καὶ 92 Πολ. Δικ., ὡσάκις ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς ιδιότητος, δυνάμει τῆς ὁποίας διάδικός τις παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου ἢ ὑπερασπίζεται ὑπόθεσιν τινα, ὀφείλει αὐτός οὗτος νὰ ἀποδείξῃ τὴν ιδιότητα, τὴν ὁποίαν ἀξιῶ, ὅτι ἔχει. 218 (1838).

Ὁ ἐνάγων εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ, ὅτι κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς τὰ τέκνα, ἅτινα ἐπιτροπεύει, ἦσαν ἀνήλικα, διότι τοῦτο ἀφορᾷ τὴν νομιμοποίησίν του. 34 (1875).

Δὲν ἀποτελεῖ ἔνστασιν νομιμοποιήσεως ἡ πρότασις, ὅτι τὸ ζητούμενον ποσὸν δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἀλλ' εἰς ἄλλον. 263 (1879).

Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος ἰσχυρισθῇ, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἀγοράσας παρὰ τῶν ὀφειλετῶν διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, πολὺ πρὸ τοῦ πλειστη-

ριασμοῦ, τὰ ἐκποιθέντα κτήματα τῶν ὀφειλετῶν, γενόμενος λόγῳ πωλήσεως κύριος αὐτῶν, συμψηφίσας δὲ περιπλέον τὴν ἀπαίτησίν του, δυνάμει τῆς ὁποίας ἔχει ἐγγράφει τὴν ὑποθήκην, εἰς τὸ τίμημα, ἀπώλεσε πλέον τὰ ὑποθηκικά δικαιώματα, διὰ τε τῆς ἐπελθούσης ὡς πρὸς τὴν κυριότητα τοῦ ἐνυποθήκου συγχύσεως καὶ διὰ τῆς ἐξοργλήσεως, τῆς διὰ συμψηφισμοῦ γενομένης, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται ν' ἀπορρίψῃ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτους ὡς στερουμένους νομίμου σημασίας, διότι ἂν οὗτοι ἤθελον θεωρηθῇ ἀληθεῖς θὰ καθίσταν ἀπαράδεκτον τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος, λόγῳ ἐλλείψεως ἀμέσου ἰδιωτικοῦ συμφέροντος, ἀφοῦ ὁ ἐνάγων τὴν ἀγωγὴν ταύτην, ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ λόγου, ὅτι εἶναι πρῶτος ἐνυπόθηκος δανειστής ἐπὶ τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου καὶ ἐπομένως οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι ἀποτελοῦσιν ἔνστασιν ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως, ἣν ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετάσῃ τὸ δικαστήριον, κατὰ τὰ ἄρθρα 67 καὶ 68 Πολ. Δικ.

57 (1882).

§ 2

Ἀγωγὴ, βάσιν ἔχουσα, ὅτι τρία ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα πρόσωπα, ὄντα μέλη κοινότητος, μετέβησαν εἰς τὴν πηγὴν (ἀφοῦ δικαστικῶς καὶ ἐπὶ ἀπειλῇ χρηματικῆς ποινῆς ἀπηγορεύθη εἰς τὴν κοινότητα ταύτην πᾶσα νέα διατάραξις περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ὕδατος, ἀνήκουσαν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον), καὶ ἡμπόδισαν τὸ ὕδωρ τοῦτο, διοχετεύσαντες αὐτὸ εἰς τὰς γαῖάς των, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι οἱ τρεῖς οὗτοι ἐπεχείρησαν τὴν πρᾶξιν ταύτην ἢ ἐν ὀνόματι τῆς εἰρημένης κοινότητος, ὡς ἀποτελούσης τὴν νόμιμον τῶν μελῶν αὐτῆς πλειονοψηφίαν, ἢ κατὰ παραγγελίαν ταύτης, ἢ τοῦλάχιστον κατὰ συναινέσιν, δοθεῖσαν μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τῶν ἀποτελούντων τὴν νόμιμον πλειονοψηφίαν μελῶν αὐτῆς, ὁρθῶς ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος, ἀπευθυνόμενη κατὰ τῆς κοινότητος, διότι ἐκ τῆς εἰρημένης πράξεως τῶν τριῶν τούτων προσώπων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπεύθυνος ἡ κοινότης.

167 (1880).

Δὲν ὑπάρχει ἔλλειψις παθητικῆς νομιμοποιήσεως ἐπὶ ἀγωγῆς κατὰ τῶν ὑπερθεματιστῶν καὶ κατὰ τῶν ἐπισπευσάντων δανειστῶν περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ.

10 (1885).

§ 3¹

Τὸ περὶ νομιμοποιήσεως δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι καὶ προτείνειν ἴδιον συμφέρον, δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν ὑπὸ τε τοῦ διαδίκου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ αὐτεπαγγέλτως δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 68).

173 (1838) 124 (1853) 34 (1868) 81 (1870) 64 (1871)
138 (1876) 46 (1878) 212 (1883).

Ἡ τῆς νομιμοποιήσεως ἔνστασις δύναται μὲν νὰ προταθῇ εἰς πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἀλλ' ἐνόσφ ἢ ἀπόφασις δύναται εἰσέτι νὰ προσβληθῇ διὰ τινος ἐνδίκου μέσου τακτικοῦ ἢ ἐκτάκτου. 335 (1840).

Ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἕτερος κληρονόμος, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ὅταν προτείνηται κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν· διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον 68 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἡ τοιαύτη ἀπὸδείξις, ἀφορῶσα τὴν νομιμοποίησιν τοῦ διαδίκου, δύναται ν' ἀπαιτηθῇ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης νὰ προταθῇ. 185 (1871).

Ὁ δανειστής, ὁ προσβάλλων πρᾶξιν τινα, γενομένην μετὰ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ καὶ τρίτου ὡς δολίαν καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν δικαιωμάτων του καταρτισθεῖσαν, ὀφείλει ἐκτὸς τοῦ τρίτου νὰ προσεπικαλέσῃ εἰς τὴν δίκην καὶ τὸν ὀφειλέτην (Πολ. Δικ. 67, 69, 925 καὶ ἐπ.).

Ἡ δὲ παράλειψις αὕτη, ἀφορῶσα εἰς τὴν νομιμοποίησιν δύναται νὰ προταθῇ καὶ ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον. 168 (1872).

Ἡ ἔνστασις, ὅτι τὸ Δημόσιον δὲν εὐθύνεται εἰς ἀποζημίωσιν καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἐναγώγιμον, δύναται νὰ προταθῇ καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, ὡς ἀφορῶσα εἰς τὴν νομιμοποίησιν αὐτοῦ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου (Πολ. Δικ. 67 καὶ 68). 389 (1874).

Προκειμένου περὶ νομιμοποιήσεως, ἤτοι περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου ἀνθ' ἐτέρου, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου γενομένη ἀναγνώρισις δὲν ἔχει ἐπιρροήν, διότι ἡ νομιμοποίησις καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος προτείνεται καὶ ἐξετάζεται (Πολ. Δικ. 68). 402 (1874).

¹ Ὁρ. καὶ λ. Αὐτεπαγγέλτως § 1, σελ. 249.

Τὸ τῆς νομιμοποιήσεως ζήτημα δύναται νὰ ἐξετασθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 69), ἐπομένως καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ὀριστικῶς κηρύσσεται ἡ δίκη ἐπανειλημμένη μεταξὺ διαδίκου τινὸς ὡς κληρονόμου καὶ ἐτέρου, οὐχ ἥττον μετὰ ταῦτα δύναται νὰ ἐξετασθῇ ἐκ νέου ἢ ἰδιότης τοῦ κληρονόμου. 69 (1880).

Ὁ καταδικασθεὶς νὰ πληρώσῃ πρὸς τινὰ ἐταιρίαν δικαιούται ν' ἀμφισβήτησιν τὴν νομιμοποίησιν αὐτῆς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, προτείνων κατὰ τῆς ἐπιταγῆς, ὅτι μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως διελύθη ἡ ἐταιρία αὕτη· ἔχει δὲ συμφέρον πρὸς τοῦτο, διότι νομίμως ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν μὴ ἀληθῆ δικαιούχον. 192 (1881).

Ἐνστάσις, ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν ἀμφισβήτησιν τῆς νομίμου ἀντιπροσωπεύσεως, εἶναι ἔνστασις νομιμοποιήσεως, τοιαύτη δὲ ἔνστασις δύναται καὶ παρεμπιπτόντως διὰ τῶν προτάσεων νὰ προταθῇ (Πολ. Δικ. 67, 68 καὶ 236). 188 (1882).

Τῆς ἐνστάσεως νομιμοποιήσεως προτεινομένης κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 68), ἔπεται, ὅτι ἡ ἀμφισβήτησις τῶν πραγματικῶν γεγονότων, ἐφ' ὧν ἐρείδεται αὕτη, δύναται νὰ γίνῃ καὶ μετὰ τὴν πρώτην συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, οὐδόλως καταργουμένου τοῦ δικαιώματος τούτου ἐκ τῆς ἐν ταῖς προηγουμέναις συζητήσεσιν ἀποσιωπήσεως τῶν γεγονότων τούτων ὑπὸ τοῦ διαδίκου. 212 (1883).

Ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ὁμόρρυθμος ἐταιρία δὲν ὑφίσταται, ὡς μὴ συγχροτηθεῖσα κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἀπαιτούμενας διατυπώσεις, ἀποτελεῖ ἔνστασιν νομιμοποιήσεως, δυναμένην νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ νὰ ἐξετασθῇ ἐξ ἐπαγγέλματος· ἀλλ' ἡ τῆς τοιαύτης κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης προβαλλομένης ἐνστάσεως πρότασις δύναται ν' ἀποκρουσθῇ, συνάγοντος τοῦ δικαστηρίου τὴν ὑπαρξιν τῆς νομιμοποιήσεως καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐξ ὁμολογίας τοῦ ἐναγομένου, τοιαύτην δὲ ὁμολογίαν δύναται νὰ συναγάγῃ τὸ δικαστήριον ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐναγόμενος, πρωτοδίκως ἀποκρούων τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν, ἀπήνθυνε προτάσεις κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἐναγωγῆς ἐταιρίας, παραλιπὼν νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἀνύπαρκτον αὐτῆς. 90 (1884).

Ἡ ἔνστασις περὶ τῆς εἰκονικότητος τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ διεκδικούντος πρᾶγμα, ὅπερ σπουδαίως αὐτὸς ἠγόρασε, καὶ ἂν ὁ ἐνάγων ἐγίνωσκεν ἀνέκαθεν τὴν ῥηθεῖσαν εἰκονικότητα, δὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν

νομιμοποιήσιν αὐτοῦ ἐν τῇ δίκῃ, ἀλλ' εἰς τὸ κῦρος αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος· ἄρα ἡ ἐν λόγῳ ἔνστασις καθίσταται ἀπαράδεκτος, ἐὰν δὲν προταθῇ κατὰ τὸ ἄρθρ. 160 τῆς Πολ. Δικονομίας. 368 (1883).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ κρίσει αὐτοῦ, παραδεχθῇ ὡς ὁμολογημένην τὴν κληρονομικὴν ἰδιότητα τοῦ δικαιοπαρόχου τοῦ διαδίκου, δὲν παραβιάζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 68 καὶ 264 Πολ. Δικ. περὶ νομιμοποιήσεως, διότι αἱ διατάξεις αὗται χωροῦσιν, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν παρεμπέσῃ ὁμολογία τῶν τὴν νομιμοποίησιν ἀποτελούντων πραγματικῶν περιστατικῶν. 83 (1890).

ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ¹

Περίληψις.

- § 1. Ἐγγράφα.
- § 2. Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις.
- § 3. Ὅρκος.
- § 4. Ἀναίρεσις.
- § 5. Κατάσχεςις.
- § 6. Πλειστηριασμός.

§ 1

Κατὰ τὸ ἄρθρον 136 τῆς Ὀθωμανικῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπως ἔχουσιν ἰσχὺν καὶ κῦρος, τὰ ἀντίγραφα τῶν ἐν τῷ κώδικι ἐγγεγραμμένων ἀποφάσεων, ἐπικυροῦται τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς αὐτῶν διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ πρώτου γραμματέως καὶ τῆς σφραγίδος τοῦ δικαστηρίου. 65 (1886).

§ 2

Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὥρεᾶς μεταξύ συζύγων ἐπιτρέπεται καὶ ἡ ἐμ-
μάρτυρος ἀπόδειξις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 82 τῆς Τουρκικῆς Πολ. Δικονο-
μίας, ὅπερ ἐπιτρέπει ταύτην ἐπὶ συναλλαγῶν μεταξύ συζύγων οἷα
καὶ ἡ ὥρεά. 181 (1890).

§ 3

Ὁ περὶ μισθώσεως κτημάτων νέος κανονισμός τοῦ Νόμου τῆς 10

¹ Ἡτοι ἡ νομολογία ἐπὶ ζητημάτων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων.

Ρεβιούλ-Έββέλ 1291 (14 Μαρτίου 1874) απαιτεῖ μὲν, ὅπως ὁ ἐκμισθὼν κτῆμα συνάψῃ προηγουμένως συμβόλαιον μετὰ τοῦ μισθωτοῦ, καὶ ἀπειλεῖ ποινὰς ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, ἀλλ' ὅμως τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου δὲν ἐπιβάλλει ὁ νόμος ὡς στοιχεῖον συστατικὸν τῆς μισθώσεως, ἀλλ' ὡς μέσον ἀποδεικτικὸν τῆς ἐννόμου ταύτης σχέσεως, ἀποκλειομένων μόνον τῶν μαρτύρων οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ὅρκου, ὅστις δύναται νὰ ἐπιβληθῇ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μισθώσεως. 178 (1889).

§ 4

Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, γενομένη πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς Νομοθεσίας, ἔδει νὰ ἀπευθυνθῇ ἐνώπιον τοῦ ὑφισταμένου τότε ἐν Τουρκίᾳ Ἀκυρωτικοῦ, καὶ νὰ γίνῃ ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὀριζομένης πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίας, ἀδιαφόρως, ἂν κατὰ τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς θὰ ἦναι ἀρμόδιον τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἢ τὸ ἐν Ἀθήναις Ἀκυρωτικόν, διότι ἡ προθεσμία τῆς ἀναιρέσεως ἄρχεται τρέχουσα διὰ τῆς κοινοποιήσεως καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν ὑφίστατο τότε νομῖμος ἡ δικαιοδοσία τοῦ Ἀρείου Πάγου.

318 (1883).

Κατὰ τὴν Τουρκικὴν Πολ. Δικονομίαν, ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία εἶναι ἐνενήκοντα ἡμερῶν, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐὰν αὕτη ἐξεδόθῃ κατ' ἀντιμωλίαν. Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπὶ ἀκινήτων κτημάτων ἀποφάσεων.

318 (1883).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 15 τῆς Ὀθωμανικῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ πᾶσα ἀγωγή δεόν νὰ γίνηται δι' ἀναφορᾶς, συνδυναζομένου πρὸς τὸ ἄρθρον 118 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ ὀριζομένη ἀκυρότης ἀφορᾷ μόνον εἰς τὰς ἀναφοράς, δι' ὧν εἰσάγονται αἱ ἀγωγαί, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰς αἰτήσεις ἀναιρέσεως. 40 (1888).

Τὸ ἄρθρον 28 τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τοῦ Ὀθωμανικοῦ ἀνωτάτου τῆς δικαιοσύνης συμβουλίου, ὑποχρεοῖ τὸν αἰτοῦντα τὴν ἀναίρεσιν νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν συζήτησιν αὐτῆς ἐντὸς ἐξήκοντα ἡμερῶν, ἀρχομένων οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀλλ' ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐν ἄρθρῳ 26 ὠρισμένης προθεσμίας τῶν 120 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως. 40 (1888).

§ 5

Κατὰ τὴν ὀθωμανικὴν νομοθεσίαν, ἡ κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ, μόνον δι' ἐγγράφου ἀδείας τοῦ δικαστηρίου δύναται νὰ ἐνεργηθῇ. Ἄλλ' ὁ ΠΜ' Νόμος ἐν ἄρθρ. 14 ἔδωκε κῦρος εἰς τὰς δικαστικὸν ἢ δημόσιον τύπον φερούσας πράξεις, τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ, ἕνεκα τῆς συμπράξεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος. 16 (1885).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 294 τῆς Τουρκικῆς Πολ. Δικονομίας, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ὑπεβλήθη κατάσχεσις ἀκινήτων, ἡ κατάσχεσις αὐτῶν ἀποβλέπει μόνον εἰς τὴν παρεμπόδισιν τῆς εἰς ἕτερον ἐκποιήσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου μέχρι τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 295 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὁ πρῶτος κατασχὼν οὐδὲν ἀποκτᾷ προνόμιον ἐπ' αὐτῶν, ἂν δὲ ἕτεροι δανεισταὶ κατάσχωσιν ἢ ἕτεροι προσέλθωσι πρὸ τῆς διανομῆς γίνεται σύμμετρος κατάταξις. Ἐπομένως ὁ μεταγενεστέρως ἐπελθὼν περὶ ὑποθηκῶν νόμος, ὁ ἀναγνωρίζων τὴν παρὰ τὴν βούλησιν τοῦ ὀφειλέτου δικαστικὴν ὑποθήκην, γινομένην διὰ μετατροπῆς τῆς προσημειώσεως, εἶναι ἐφαρμοστέος καὶ ἐπὶ ἀπαιτήσεως μεταγενεστέρας αὐτοῦ, συνωδὰ καὶ τῷ Ν. 1 § 16 Κ. (5. 13) καὶ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1856 ἀστικοῦ νόμου. 122 (1890).

§ 6

Κατὰ τὸν Ὀθωμανικὸν νόμον, ἐπιτρέπεται ἡ δι' ἐντολοδόχου ἀγορὰ κτήματος, ἂν δὲ κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν δηλώσῃ ὁ ἐντολοδόχος κάτωθι τῆς ἐκθέσεως, ὅτι ἐπλειστηριάσατο ἐν ὀνόματι τοῦ ἐντολέως, ἡ δὴλωσις αὕτη ἀποτελεῖ ὁμολογίαν, ῥυθμιζομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1592 τοῦ Ἀστ. ὀθωμ. νόμου, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ ἡ ὁμολογία αὕτη νὰ προσεπιβεβαιωθῇ ὑπὸ τῆς τὸν πλειστηριασμὸν ἐνεργούσης ἐκτελεστικῆς ἀρχῆς. 189 (1889).

Ο Μ Ο Δ Ι Κ Ι Α

Περίληψις

- § 1. Ἡ ὁμοδικία εἶναι δικαίωμα οὐχὶ δὲ ὑποχρέωσις.
- § 2. Περιπτώσεις δεσμοῦ ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας.
- § 3. Περιπτώσεις δεσμοῦ παθητικῆς ὁμοδικίας.
- § 4. Ἐπὶ ὁμοδικίας πῶς κανονίζεται ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου ;
- § 5. Συνέπειαι τῆς ἐλλείψεως δεσμοῦ ὁμοδικίας.

§ 1

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 71, συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 72 Π. Δ. προκύπτει, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐναγάγῃ πάντας τοὺς κοινωνοὺς τῆς αὐτῆς ὑποχρεώσεως, ἀλλὰ μόνον δικαίωμα ἔχει πρὸς τοῦτο. 4 (1848).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 70 Π. Δ., δύνανται πλείονες νὰ παρασταθῶσιν ὡς ὁμόδικοι ἐπὶ δικαστηρίου, ὅταν ᾖναι κοινωνοὶ δικαιώματος ἢ ὑποχρεώσεως τινος ἢ ἔχωσιν ἄμεσον συμφέρον εἰς τὴν ἐκθασιν τῆς δίκης.

Οἱ ἅπαξ δικασθέντες ὡς ὁμόδικοι παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ δικαιоοῦνται νὰ ἐνασκήσωσι καὶ τὸ ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον, τὸ δὲ Ἐφετεῖον θὰ κρίνῃ τὸ ἰσχυρὸν ἢ ἀνίσχυρον τῆς προσβαλλομένης ὁμοδικίας.

169 (1838).

§ 2

Ἀρκεῖ νὰ ὑφίσταται μεταξὺ τῶν ὡς ὁμοδίκων παριστανομένων προσώπων ὁ ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ νόμου δεσμὸς τῆς ὁμοδικίας καὶ εἶναι ἀδιάφορον, ἂν τὸ δικαστήριον ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τῶν νομικῶν σχέσεων αὐτῶν πρὸς τὰ πράγματα ἢ ἐκ συμβολαίων, μηδενὸς νόμου διατάσσοντος τὸ ἐναντίον.

135 (1847).

Μεταξὺ πλειόνων δανειστῶν, ζητούντων τὴν ἀκύρωσιν συμβιβασμοῦ τοῦ πτωχεύσαντος, ὑπάρχει δεσμὸς ὁμοδικίας.

347 (1853).

Τὰ περὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Διατάγματα δὲν ὀρίζουσιν, ὅτι ὅσοι ἀπώλεσαν τὰ γήπεδά των ἐκ τῆς ἀνοίξεως ἢ εὐρύσεως ἀγυῖας τινος, δύνανται συνάμα νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἀποζημιώσιν των παρὰ τοῦ μένοντος γείτονος ἢ ὅτι ὁ μηχανικὸς τῆς πόλεως ἀθρόως πρέπει νὰ σημειοῖ ἐν τῇ ἐκθέσει του τὰ ποσὰ τῶν γηπέδων τῶν διαφόρων ἰδιοκτητῶν, διὰ τὰ ὅποια ὁ μένων ἰδιοκτήτης ὀφείλει ἀποζημιώσιν, τούναντιον δὲ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 22 καὶ ἐπ. τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Δ. προκύπτει, ὅτι τὸ ἀφαιρεθὲν ἐκ τῆς ὁδοῦ γήπεδον ἐκάστου πρέπει ἰδιαίτερος ν' ἀναφέρῃται καὶ ἕκαστος ἰδιαίτερος ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀποζημιώσιν του. Ἐπομένως, μὴ ὑφισταμένου δεσμοῦ ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας μεταξὺ τῶν διαφόρων ἰδιοκτητῶν, δὲν δύναται νὰ ἐγερθῇ μία ἀγωγὴ ἐκ μέρους πάντων αὐτῶν, περὶ ἀποζημιώσεώς των.

129 (1858).

Ὁ ἀνακόπτων τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως πιστωτῆς νομίμως ἀπειθύνει τὴν τε ἐφесιν καὶ τὴν ἀναίρεσιν αὐτοῦ κατὰ πάντων τῶν πιστωτῶν, ὧν τὴν πρὸ αὐτοῦ κατάταξιν προσβάλλει, διότι ἐν ταῖς περὶ

κατατάξεως τῶν θανειστῶν δίκαις δὲν ἐφαρμόζεται γενικός περὶ ὁμοδικῶν κανὼν τοῦ ἄρθρ. 70 Πολ. Δικ., καθότι αἱ δίκαι αὗται ἀποτελοῦσιν ἐξαίρεσιν διὰ τὸ ἐνιαῖον τῆς περὶ τὴν κατάταξιν διαδικασίας (Πολ. Δικ. 949 καὶ ἐπομ. καὶ 994, Νόμου ΣΕΘ' ἄρθρ. 12 καὶ ἐπ.).
240 (1875).

Ἐνεργητικὴ ὁμοδικία συγχωρεῖται ἢ ὁσάκις οἱ πολλοὶ ἐνάγοντες κοινὸν ἐπιδιώκωσι διὰ τῆς ἀγωγῆς δίκαιον ἢ διάφορον μὲν ἕκαστος δίκαιον, πηγάζον ὅμως ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας νομικῶς καὶ ἱστορικῶς, τουτέστιν ἐκ τῆς αὐτῆς πράξεως. Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ὁμοδικία ἐπὶ ἀγωγῆς διαφόρων μελῶν κοινότητος, τῶν κληρουμένων στρατευσίμων, διότι δὲν ὑπάρχει ταυτότης ἱστορικῆς αἰτίας, καθόσον τὰ γεγονότα τῆς κληρώσεως, ὁ χρόνος τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας κλπ. διαφέρουσι δι' ἕκαστον τῶν στρατευσίμων.
207 (1875).

Ἐὰν πλείονες ἐνάγωσι δι' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου ἕτερον, διεκδικοῦντες κατ' αὐτοῦ τὰς δύο ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένας οἰκίας, ὧν τὴν μίαν κατέλιπεν ὁ διαθέτης ὡς κληροδότημα εἰς τὰ τέκνα τῶν ἀδελφῶν του, τὴν δὲ ἑτέραν κατέλιπεν ὡς κληροδότημα κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὸν ἀδελφὸν καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ εἰς τὰ τέκνα τοῦ ἀδελφοῦ του, δὲν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἐναγόντων κοινωνία δικαιώματος, ἀλλ' οὐ δὲ τὸ συμφέρον, ὅπερ ἐπιδιώκουσιν οἱ ἐνάγοντες, προκύπτει ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἤτοι ἐκ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς αἰτίας, ἐπομένως οὐδὲ δεσμός ὁμοδικίας ὑπάρχει (Πολ. Δικ. 70 καὶ 537) καὶ ἡ τοιαύτη ἀγωγή τυγχάνει ἄκυρος.
254 (1875).

Ἀγωγή πλείονων ἐναγόντων κατὰ τοῦ Δημοσίου, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ μὲν τῶν ἐναγόντων κατέδειξεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ τῇ καταδείξει τούτου συνέλαβαν ὠρισμένον ληστήν, καὶ δι' ἧς ζητεῖται νὰ πληρώσῃ τὸ Δημόσιον πρὸς μὲν τὸν καταδείξαντα ὠρισμένον ποσόν, ἕτερον δὲ ποσόν, διάφορον τοῦ πρώτου, πρὸς τοὺς συλλαβόντας, εἶναι ἄκυρος, διότι οἱ ἐνάγοντες δὲν συνδέονται πρὸς ἀλλήλους διὰ δεσμοῦ ὁμοδικίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 70 Π. Δ. 303 καὶ 326 (1874) 298 (1877).

Οἱ διὰ τῆς αὐτῆς διαθήκης γενόμενοι κληροδόχοι δύνανται διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ κληρονόμου νὰ ζητήσωσι τὴν καταβολὴν τῶν διαφόρων ἐκάστῳ καταλειπομένων κληροδοτημάτων, διότι ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν δεσμός ὁμοδικίας, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 70 καὶ 537 § 1 Πολ. Δικονομίας.
157 (1878).

Ἡ ἐνεργητικὴ ὁμοδικία συγχωρεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρον 70 Πολ. Δικ., καὶ ὅταν πλείονες ἔχωσιν εἰς τὴν ἔκθασιν τῆς δίκης ἴδιον ἄμεσον συμφέρον, προκῦπτον ἐκ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καὶ νομικῆς αἰτίας. Ἐπομένως, πλείονες, ἔλκοντες τὰ διάφορα δικαιώματά των ἐκ τῆς αὐτῆς διαθήκης, ἀποτελούσης τὸ νομικὸν καὶ πραγματικὸν στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς των, δύνανται νὰ ἐνωθῶσιν ἐν ὁμοδικίᾳ. 41 (1880).

Ἡ παυλιανὴ ἀγωγή ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς δανειστάς πρὸς ἀποτροπὴν τῶν πρὸς βλάβην αὐτῶν γενομένων παρὰ τῶν ὀφειλετῶν των καὶ ἀπευθύνεται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν μετὰ τούτων συναλλαξαμένων, καὶ ἐπομένως ἡ τοιαύτη ἀγωγή ὑπὸ τῶν διαφόρων δανειστῶν συνάμα ἐγειρομένη δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, δι' ἑλλειψιν δὴθεν δεσμοῦ ὁμοδικίας. 159 (1883).

Ὅταν κατὰ πολλῶν ὡς κληρονόμων, ἐπιβάλληται κληρονομικὸς φόρος, ὑφίσταται μετὰξὺ τούτων ἐν τῇ ἐγειρομένῃ ἀνακοπῇ δεσμός ὁμοδικίας. 245 (1886).

§ 3

Παθητικὴ ὁμοδικία ὑφίσταται οὐ μόνον ὡς πλείονες κοινωνῶσιν ὑποχρεώσεως, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἔχωσιν εἰς τὴν ἔκθασιν τῆς δίκης ἴδιον ἄμεσον συμφέρον, προκῦπτον ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τῆς αὐτῆς νομίμου αἰτίας, (Πολ. Δικ. 22 § 2 καὶ 70). 226 (1888).

Δὲν δύναται τις νὰ ἐναγάγῃ διὰ μιᾶς ἀγωγῆς δύο πρόσωπα, ζητῶν ν' ἀκυρωθῶσι τὰ συμβόλαια, ἅτινα τρίτον πρόσωπον συνήψε πρὸς ἕκαστον τῶν ἐναγομένων καὶ νὰ λάβῃ ὁ ἐνάγων τὴν ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν ἐναγομένων κατεχομένην οἰκίαν, ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι καθ' ὃν χρόνον τὰ μνησθέν τρίτον πρόσωπον συνηλλάχθη καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἕνα τῶν ἐναγομένων διάφορα τεμάχια γηπέδου, ἵνα οἰκοδομήσῃ ἐπ' αὐτῶν καὶ νέμηται ταῦτα ἄχρις οὗ συμψηφισθῶσι τὰ ἐξόδα πρὸς τὰ μισθώματα, εἰς δὲ τὸν ἕτερον ἐπώλησε τὸ ἥμισυ τῆς ἐποικοδομηθείσης ἐπὶ τῶν γηπέδων τούτων οἰκίας, ἦτο βλάβη, διότι ἐν ταῖς πράξεσι ταύταις δὲν ὑπάρχει δεσμός ὁμοδικίας μετὰξὺ τῶν συνεναχθέντων. 140 (1847).

Πλείονες, διαταράξαντες τὴν νομὴν ἄλλου, δύνανται νὰ ἐναχθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ διὰ μιᾶς ἀγωγῆς, διότι ἕκαστος τῶν ἐπὶ διαταράξει ἐναγομένων ἔχει ἄμεσον ἴδιον συμφέρον εἰς τὴν ἔκθασιν τῆς μετὰξὺ τῶν συνεναγομένων του καὶ τοῦ ἐνάγοντος δίκης, προκῦπτον ἐκ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος (τῆς νομῆς) καὶ τῆς αὐτῆς νομίμου αἰτίας (τῆς ὑπὸ

τοῦ νόμου ἀπονεμομένης εἰς τὴν νομὴν προστασίας κατὰ πάσης διαταράξεως), ἄρα ὑπάρχει δεσμός παθητικῆς ὁμοδικίας. 212 (1847).

Δύνανται νὰ ἐναχθῶσιν ὡς ὁμόδικοι, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 70 Πολ. Δικ., οἱ καταλαβόντες τὴν νομὴν ἐκ συστάσεως, ἀποβαλόντες αὐτῆς τὸν ἐνάγοντα καὶ διανείμαντες κατόπιν πρὸς ἀλλήλους τὴν καταληφθεῖσαν ἑκτασιν γῆς, ἔστω καὶ ἂν, κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν κατεῖχον πάντες ἀπὸ κοινοῦ τὰς περὶ ὧν πρόκειται γαίας, ἀλλ' ἴδιον ἑκαστος μέρος. 129 (1865).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 70 Πολ. Δικ., παθητικὴ ὁμοδικία ὑπάρχει, ὅταν οἱ ἐναγόμενοι κοινωνῶσι δικαιώματος ἢ υποχρεώσεώς τινος ἢ ἄλλως ἔχωσιν εἰς τὴν ἑκτασιν τῆς οἰκῆς ἴδιον ἄμεσον συμφέρον, προκῦπτον ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τῆς αὐτῆς νομίμου αἰτίας. Ἐπομένως, ἐὰν οἱ ἐναγόμενοι δὲν ἐνήργησαν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ προηγουμένην συμφωνίαν τὴν βλάβην, ἀλλὰ κατὰ διαφόρους χρόνους καὶ τόπους, ἄνευ τινὸς συνεννοήσεως ἢ συμπράξεως αὐτῶν, δὲν συντρέχουσιν οἱ ὅροι τῆς παθητικῆς ὁμοδικίας καὶ συνεπῶς δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἔνωσις διαφορῶν κατὰ πλείονων προσώπων ἀγωγῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 537 τῆς Πολ. Δικονομίας. 33 (1869).

Καλῶς συνενάγονται ὡς ὁμόδικοι οἱ κατὰ τὴν μίαν καὶ μόνην ἀγωγὴν ἐκ τῆς αὐτῆς ἱστορικῆς καὶ νομίμου αἰτίας ἐνεχόμενοι. Ὡς ἀνυπόστατος δὲ ἀπορρίπτεται καὶ οὐχὶ ὡς ἄκυρος, δι' ἑλλειψιν δεσμοῦ ὁμοδικίας, ἡ ἀγωγή ὑπὲρ ἐκείνου τῶν ἐναγομένων, ὅστις δὲν ἀπεδείχθη μέτοχος τῆς κοινῆς υποχρεώσεως· ἄλλως ἔχει τὸ ζήτημα, ὅταν, κατὰ τὰ ἄρθρα 535—587 Πολ. Δικ., εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔγγραφον ἐνῶνται πολλαὶ ἀγωγαὶ καὶ αὗται ἀφορῶσιν εἰς διαφόρους διαδίκους, μὴ ἔχοντας πραγματικῶς πρὸς ἀλλήλους τὸν τῆς ὁμοδικίας δεσμόν, διότι τότε ἀναγκασίως ἐπέρχεται εὐθὺς ἐξ ὑπαρχῆς ἡ ἀκυρότης τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς. 147 (1870).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἔγγραφον τῆς ἀγωγῆς, τῆς κατὰ πολλῶν ἀπευθυνομένης, ἐὰν δὲν ἔχωσι μὲν οἱ ἐναγόμενοι μετὰξὺ αὐτῶν δεσμόν ὁμοδικίας, ἀλλὰ συνενάγονται κοινῶς διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν βάσιν, ἔστω καὶ ἀνυποστάτως κατ' οὐσίαν ἐξεταζομένην. 33 (1872).

Ἀγωγή, δι' ἧς ἐκτίθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων συνηλλάξατο μετὰ τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἀνέλαθε κατ' ἐργολαβίαν τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, καὶ δι' ἧς ζητεῖται ἀποζημίωσις παρὰ τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς, διότι

αὕτη κατὰ παραγγελίαν τοῦ Ὑπουργείου διέταξε τὴν παῦσιν τοῦ ἔργου, ἐπιβοηθητικῶς δὲ παρὰ τοῦ Δημοσίου, ὡς προκαλέσαντος τὴν παῦσιν τοῦ ἔργου, εἶναι ἀπαράδεκτος, μὴ ὑπάρχοντος μεταξὺ τῶν ἐναγομένων δεσμοῦ ὁμοδικίας, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρ. 70 Πολιτ. Δικονομίας.

77 (1873).

Δὲν ὑπάρχει δεσμός παθητικῆς ὁμοδικίας μεταξὺ τῆς Δημοτικῆς καὶ τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ νόμου τῆς 1 Ἰουλίου 1838 περὶ τῶν γενομένων εἰς τὰ δένδρα καὶ ἄλλας φυτείας φθορῶν, διότι ἐκάστη τῶν ἀρχῶν τούτων, ὀφείλουσα νὰ ἐνεργήσῃ ἰδίας πράξεις, δὲν εὐθύνεται εἰμὴ μόνον διὰ τὴν ἐξ ἀμελείας παράλειψιν τῶν πράξεων ἐκείνων, ἀς ὀφείλει αὕτη νὰ ἐνεργήσῃ, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἐναχθῶσι διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς.

357 (1874).

Ἐὰν ἐναγάγῃ τις τὸ Δημόσιον, ὡς ὑπόχρεον εἰς πληρωμὴν ὀρισμένου ποσοῦ, διὰ τῆς αὐτῆς δὲ ἀγωγῆς ἐπιβοηθητικῶς καὶ κατὰ δευτερον λόγον καὶ ἕτερον πρόσωπον, τὸν Τελώνην, πρὸς πληρωμὴν τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ, δὲν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἐναγομένων δεσμός ὁμοδικίας, ἐπομένως δὲν δύναται ὁ ἐνάγων νὰ ἐναγάγῃ τὸ Δημόσιον ἐνώπιον τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ δῆθεν ὁμόδικος αὐτοῦ Τελώνης εἶναι κάτοικος Πατρῶν.

72 (1876).

Δύναται νὰ ἐναχθῶσι διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς πάντες οἱ ἀπὸ κοινοῦ παρακαλῶσαντες τὴν χρῆσιν τοῦ ρέοντος ὕδατος, διότι ὑπάρχουσι τὰ στοιχεῖα τῆς ὁμοδικίας.

218 (1878).

Δὲν ὑπάρχει δεσμός παθητικῆς ὁμοδικίας, ὅταν ἡ ἀγωγή διαλαμβάνῃ, ὅτι ἕκαστος τῶν ἐναγομένων κατέλαβεν ἴδιον μέρος ἐκ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος καὶ ἐπὶ ἐτέρου μέρους ἕκαστος αὐτῶν ἐνήργησε διατάραξιν κατοχῆς, ἄνευ προηγουμένης συμφωνίας ἢ συνεννόησεως ἢ καὶ ἀμοιβαίας διακοινώσεως τοῦ σκοποῦ (Πολ. Δικ. 70).

363 (1879).

Ὁ ἀσφαλισθεὶς δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ τὰς ἀπαιτήσεις του, καθ' ὅλων τῶν ἀσφαλιστῶν, τῶν ὑποχρεουμένων πρὸς ἀποζημίωσιν ὡς ἐκ τοῦ ναυαγίου τοῦ αὐτοῦ πλοίου, διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑπάρχει δεσμός παθητικῆς ὁμοδικίας (Πολιτ. Δικονομίας 70).

75 (1880).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 357 § 1 Πολ. Δικ., δὲν συγχωρεῖται ἡ ἔνωσις πολλῶν ἀγωγῶν εἰς ἓν ἔγγραφον, ὅταν αὗται ἀφορῶσιν εἰς διαφόρους δαίκους, οἵτινες δὲν κοινωνῶσι δικαιώματος ἢ ὑποχρεώσεώς τινος, ἢ

δὲν ἔχουσιν εἰς τὴν ἔκθασιν τῆς δίκης ἴδιον ἄμεσον συμφέρον, προκῶπτον ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τῆς αὐτῆς νομίμου αἰτίας. Ἐπομένως δὲν δύνανται νὰ ἐναχθῶσι διὰ μιᾶς ἀγωγῆς ἡ ἀτμοπλοϊκὴ ἐταιρεία, ὡς ὑπόχρεως εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ περιεχομένου τοῦ παραδοθέντος αὐτῇ χρηματοδέματος, καὶ ἕτερον πρόσωπον, ὡς ἐντολοδόχος τοῦ ἐνάγοντος, μὴ συναινῶν νὰ πιστώσῃ αὐτόν διὰ τῆς ἀξίας τοῦ ἀποσταλέντος καὶ ληφθέντος παρ' αὐτοῦ χρηματοδέματος, διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐνοχὴ τοῦ ἐντολοδόχου εἶναι μόνον ἐπιβοθητική, ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὴν ἐταιρίαν. 109 (1880).

Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι παρητήθη τις τῆς πατρικῆς κληρονομίας, δὲν καθίσταται ἐκ τούτου ἡ ἀγωγή ἄκυρος δι' ἑλλείψιν παθητικῆς ὁμοδικίας, ἀλλὰ περιορίζεται ἡ δίκη μεταξὺ τῶν ἀποδεξαμένων τὴν κληρονομίαν καὶ τίθεται ἐκτὸς αὐτῆς ὁ ἀπὸ ταύτης παραιτηθεὶς. 2 (1883).

Δὲν ὑπάρχει δεσμὸς παθητικῆς ὁμοδικίας, ὅταν συνενάγωνται πλείονες, διὰ δὲ τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς ἡ ὑποχρέωσις πρὸς ἀποζημιώσιν στηρίζεται εἰς διάφορον βάσιν, μὴ ἔχουσαν τὴν αὐτὴν ἱστορικὴν καὶ νομικὴν αἰτίαν. Οὔτε ἐξαλείφει τὴν ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ δεσμοῦ τῆς ὁμοδικίας ἀκρότητα τῆς ἀγωγῆς ἡ παραίτησις τῆς ἀγωγῆς ὡς πρὸς τὸν ἕτερον τῶν συνεναγομένων. 394 (1884).

Ἐὰν διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ἐνάγωνται πλείονες, οἱ μὲν τῶν ἐναγομένων ὡς ἐπιδιώξαντες καὶ ἐπιτυχόντες τὴν ἐπιδίκασιν τῆς ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δήμου κατάληψιν γηπέδου, πωληθέντος ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτῶν πρὸς τὸν ἐνάγοντα, γενόμενον κύριον αὐτοῦ, ὁ δὲ ἕτερος τῶν ἐναγομένων (ὁ Δήμος) ἔνεκα τῆς παρ' αὐτοῦ πρὸς σχηματισμὸν πλατείας καταλήψεως τοῦ γηπέδου του, δὲν ὑπάρχει δεσμὸς παθητικῆς ὁμοδικίας, οὐδὲ ἐπιδιώκεται διὰ τῆς ἀγωγῆς κοινὴ ὑποχρέωσις. Δὲν ἔχει δὲ σημασίαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως δεσμοῦ παθητικῆς ὁμοδικίας, ὅτι εἰς τῶν ἐναγομένων ἡδύνατο νὰ προσεπικαλέσῃ εἰς τὴν δίκην καὶ τοὺς λοιποὺς ἐναγομένους καὶ ὅτι ἡδύνατο ν' ἀπευθυνθῇ καθ' ἀπάντων τῶν συνεναγομένων τριτανακοπῇ, ἀφοῦ δὲν πρόκειται οὔτε περὶ προσεπικλήσεως, οὔτε περὶ τριτανακοπῆς, ἀλλὰ περὶ ἀγωγῆς, ἥτις διέπεται ὑπὸ διαφόρων διατυπώσεων, 156 (1890).

§ 4

Ἐκ τῆς ὁμοδικίας δὲν μεταβάλλεται ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου· ἐπομένως αὕτη ἐπὶ πλείονων ἐναγομένων κανονίζεται ἐκ τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἐπιμεριστικῶς ἀπαιτεῖται παρ' ἐκάστου αὐτῶν. 177 (1870).

§ 5

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 537 § 1 Πολ. Δικ., δὲν συγχωρεῖται ἡ ἔνωσις πολλῶν ἀγωγῶν ἐν τῷ αὐτῷ δικογράφῳ, ὅταν αὗται ἀφορῶσιν εἰς διαφόρους διαδίκους, μὴ ἔχοντας τὸν τῆς ὁμοδικίας δεσμόν, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 70 Πολ. Δικ., τοιοῦτος δεσμός ὑπάρχει ἐπὶ κοινωνίας δικαιώματος ἢ ὑποχρεώσεως. Ὅταν δὲ, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ὁ δεσμός τῆς ὁμοδικίας, ἐνάγωνται διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς πλείονα πρόσωπα, τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς εἶναι ἄκυρον καὶ δὲν διατάσσεται ὁ χωρισμός τῆς δίκης. Τὸ τοιοῦτον διατάσσεται μόνον ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 537 § 3 Πολ. Δικ. ἤτοι ὅταν αἱ πλείονες ἀγωγαὶ ἐνωθῶσι μὲν νομίμως εἰς ἓν δικόγραφον, ἀλλ' ἡ σύγχρονος αὐτῶν συζήτησις θὰ ἐπιφέρῃ σύγχυσιν. 150 (1868) 303 καὶ 326 (1874) 298 (1877) 30 (1883) 54 (1884) 156 (1890).

ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Περίληψις.

- § 1. Δικαστικὴ ὁμολογία.
- § 2. Ἐξώδικος ὁμολογία.
- § 3. Τίς δύναται νομίμως νὰ ποιήσῃ ὁμολογίαν.
- § 4. Κατὰ τίνος ἀποδεικνύει καὶ τίνα ὑποχρεοῖ ἡ ὁμολογία.
- § 5. Ὅμολογίαι συζύγων ἐπὶ γαμικῶν διαφορῶν.
- § 6. Ἀδιαίρετον τῆς ὁμολογίας.
- § 7. Ἀνάκλησις τῆς ὁμολογίας.
- § 8. Ἡ δικαστικὴ ὁμολογία κηρύσσεται ἐκτελεστή.

§ 1

Κατὰ τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἀνταπόδειξις, ἐπομένως καὶ ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου (Πολ. Δικον. 273), διότι ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν καὶ καθίσταται κοινὸν μέσον ἀπαδείξεως (Πολ. Δικον. 254). 116. (1865).

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 264 καὶ 366 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ δικαστικὴ ὁμολογία δὲν χρήζει ἀποδοχῆς, ἔνα ἔχη τελείαν ἐνέργειαν, ἀλλ' ἰσχύει ἅμα γενομένη. 276 (1875) 216 (1881).

Ἡ δικαστικὴ ὁμολογία δὲν ἰσχύει καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁμολογοῦντος, ἀλλὰ μόνον κατ' αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 264). 289 (1888).

Ἡ ὁμολογία δέον νὰ ᾔηται ῥητὴ καὶ ἐκπεφρασμένη καὶ οὐδέποτε εἰ-
κάζεται ἐκ μόνῃς τῆς σιωπῆς τοῦ διαδίκου. 127 (1847).

Ἐάν τις ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ τὴν μὴ τή-
ρησιν τῶν νομίμων διατυπώσεων, ὁ δὲ ἀντιδίκος αὐτοῦ ἰσχυρισθῇ, ὅτι
οὐδεμία διατύπωσις παρελείφθη, καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον δὲν ἀντι-
κρούσῃ ὁ προσβάλλων τὸν πλειστηριασμὸν, δὲν συνάγεται ἐκ τούτου
ὁμολογία τοῦ ὅτι ἐτηρήθησαν αἱ νόμιμοι διατυπώσεις. 78 (1846).

Δικαστικὴ ὁμολογία ὑπάρχει, ὅταν αὕτη γίνηται ἐπὶ σκοπῷ ἀπο-
δοχῆς τοῦ ἀμφισβητουμένου γεγονότος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν γίνηται ἐπὶ
σκοπῷ ἀποδείξεως ἐτέρου γεγονότος. 14 (1870).

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας νὰ συναγάγῃ ὁμο-
λογίαν ἐξ ἐπικουρικῆς προτάσεως, ἐνῷ ἡμφισβητήθη κατὰ πρῶτον ἢ
ἀγωγῇ, διότι ἐπιτρέπονται καὶ ἀντιφάσκουσαι πρὸς ἀλλήλας προτά-
σεις καὶ ἐνστάσεις (Πολ. Δικ. 552). 37 (1879).

Καὶ ὅταν ὁ διαδίκος ὁμολογῇ μὲν τοὺς ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀγωγὴ,
ἢ ἡ ἐνστάσις τοῦ ἀντιδίκου ἰσχυρισμούς, ἀντικρούσῃ δ' ὅπωςδῆποτε
τὴν ἀγωγὴν ἢ τὴν ἐνστασιν, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ
αὐτὴν ὡς ὁμολογημένην, ὅταν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς ἐν-
στάσεως ἀπαιτῆται τι, ὅπερ ὁ ἐνάγων ἢ ὁ ἐναγόμενος δὲν προτείνει
καὶ ἐπομένως οὐδὲ ὁ ἀντιδίκος τοῦ ὁμολογεῖ (ἄρθρ. 244, 248 καὶ
251 Πολ. Δικ.) 454 (1866).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 264 Πολ. Δικ., μόνον αἱ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δι-
καστηρίου γεγόμεναι ὁμολογίαι ἀποτελοῦσιν ἐντελῆ ἀπόδειξιν, οὐχὶ δὲ
αἱ εἰς ἄλλην δίκην γεγόμεναι, αἵτινες δύνανται νὰ θεωρηθῶσι, κατὰ
τὸ ἄρθρ. 265 Π. Δ., ὡς ἐξώδικοι ὁμολογίαι, καθ' ὅς δέον νὰ ὑπάρχῃ
βεβαιωμένος ὁ τοῦ ὁμολογοῦντος σκοπὸς ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὅροι τῶν ἄρθρ.
265, 266 καὶ 267 Π. Δικ. 27 (1843) 131 (1848) 195 (1868).

Παραιτηθέντος τοῦ διαδίκου τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς τοῦ δὲν
ἔπεται, ὅτι δὲν ὑφίσταται καὶ ἡ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ταύτης ἀνακοπὴ
τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐπομένως τὸ δικαστήριον δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν

τὴν ἐν αὐτῇ ὁμολογίαν τοῦ ἀνακόπτοντος. 117 (1877).

Τὰ δικαστήρια δύνανται νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ὁμολογίας ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενομένης, χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἀνάγκην νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὰς προτάσεις τῶν διαδίκων ἢ τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως ὅπως πληροφορηθῶσι περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὁμολογιῶν τούτων, ἐνόσω καθίστανται γνωσταὶ εἰς αὐτὰ ἐκ τῆς προφορικῆς συζητήσεως.

226 (1856) 127 (1873).

Ὁμολογία καὶ ἰσχυρισμός, περιεχόμενος ἐν τῷ ἀρχικῷ τῆς δίκης δικογράφῳ, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, ὑποβαλλόμενος ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν τὸ πρῶτον, διότι δὲν εἶναι νέος ἰσχυρισμός, ἀλλ' ἐπὶ κλησὶς τῆς ἐν τῇ ἀνακοπῇ περιεχομένης ὁμολογίας.

248 (1878).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 266 τῆς Πολ. Δικ., ἡ ἐξώδικος ὁμολογία κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον δηλωθεῖσα καὶ ἀποδεκτὴ γενομένη ἀποτελεῖ τελείαν ἀπόδειξιν.

276 (1875) 182 (1886).

Μόνον τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνταπόδειξις, οὐχὶ ὅμως καὶ τῆς ἐξωδίκου (Π. Δ. 273). 294 (1866) 259 (1884).

Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν αὕτη δι' ἀποδοχῆς κατέστη συμφωνία καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνεπίδεκτος ἀνακλήσεως.

294 (1866).

Καὶ τὴν μονομερῶς γενομένην ἐξώδικον ὁμολογίαν (δηλ. τὴν μὴ ῥητῶς γενομένην ἀποδεκτὴν ὑπὸ τοῦ ἐτέρου διαδίκου) δύναται ὁ ὑπὲρ οὗ ἐγένετο νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὡς μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ ἀντιδίκου καὶ τὸ δικαστήριον νὰ δεχθῇ ὡς ἀπόδειξιν πλήρη περὶ τοῦ θανείου του, ἐάν, κατὰ τὴν κρίσιν του, ᾗναι ἀναμφίβολος, σπουδαία καὶ ἐπαρκὴς (Πολ. Δικ., 265, 267, 300, 303 καὶ 400).

123 (1859) 219 (1870) 15 (1873).

Ἡ ὁμολογία, καίπερ ἐξώδικως πρὸς τρίτους γενομένη, δὲν στερεῖται πάσης ἀποκλειστικῆς ἰσχύος κατὰ τοῦ ὁμολογοῦντος (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 265), ἐὰν ἐγινε συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 265—267 Πολ. Δικ. καὶ δὲν ἀνεκλήθῃ ἔνεκα νομίμου τινὸς λόγου. 298 (1868).

Ἡ ὑπὲρ τρίτου γενομένη ἐξώδικος ὁμολογία ἐν τινι ἐγγράφῳ, κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὁποίου δὲν ἔλαβε μέρος ὁ τρίτος, μὴ γενομένη δεκτὴ παρ' αὐτοῦ, δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν μόνον ὡς τεκμήριον δικαστικόν (Πολ. Δικ. 400, 401, 403 καὶ 404).

105 (1878).

Ὁ ἐπικαλούμενος ἐξώδικον ὁμολογίαν, ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον καὶ ἐπάγων ὅρκον πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προσθέσῃ ἐν τῇ ἐπαγωγῇ τοῦ ὅρκου καὶ ὅτι αὕτη ἐγένετο μετὰ προθέσεως τοῦ ὁμολογήσαι, διότι τοῦτο ἐμπεριέχεται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ὁμολογίας ὡς ἀποδεικτικοῦ μέσου, εἰς τὸν ὁμόσοντα δ' ἀπόκειται ν' ἀποποιηθῇ τὴν πρόθεσιν ταύτην, ὅπως καταστήσῃ τὴν ὁμολογίαν ἀβλαβή. 25 (1885).

§ 3

Ἡ ὁμολογία δὲν ἀποτελεῖ ἐντελὴ ἀπόδειξιν, ὅταν ᾔναι βέβαιον, ὅτι ὁ διάδικος ἀληθῶς δὲν ἔχει τὴν ἐλευθέραν διάθεσιν τοῦ ἀντικειμένου, περὶ οὗ ἡ ὁμολογία. 4 (1847).

Ὁμολογία τῶν συζύγων, ἀφορῶσα εἰς τὴν ἀξίαν τῶν προικῶν κτημάτων, ἅτινα ἐδόθησαν εἰς ἀνταλλαγὴν, δὲν εἶναι ἰσχυρά, διότι οἱ ὁμολογοῦντες δὲν δύνανται ἐλευθέρως νὰ διαθέσωσι τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ἡ ὁμολογία γίνεται (Πολ. Δικ. 264 καὶ Ν. 24 καὶ 38 Βασ. (48. 20). ἐπομένως, ἀμφισβητηθείσης τῆς ἀξίας τῶν προικῶν, δεόν νὰ διαταχθῇ ἡ δι' ἄλλων μέσων ἀπόδειξις αὐτῆς. 43 (1874).

Ἐὰν διωρίσθησαν συγχρόνως πλείονες ἐκτελεσταὶ διαθήκης, δὲν διατάχῃ δὲ παρὰ τοῦ διαθέτου ἡ διαίρεσις τῆς ἐντολῆς μεταξὺ αὐτῶν κατ' ἐργασίας, ἡ δὲν ἀπένειμεν οὗτος αὐτοῖς τὸ δικαίωμα τῆς ὅλης διοικήσεως, ὀφείλουσιν ἅπαντες ὁμοῦ κοινῶς νὰ ἐνεργήσωσιν ἐκάστοτε (Ν 32 καὶ 47 Βασ. (32) Ν 32 καὶ 47 Π. (5. 8). Ἐπομένως καὶ ἡ δικαστικὴ ὁμολογία ἐνὸς μόνου τῶν τοιούτων ἐκτελεστῶν οὐδεμίαν ἔχει ὑπὲρ τῶν ἀντιδίκων ἀποδεικτικὴν ἰσχύιν. 433 (1878).

§ 4

Δὲν δύνανται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ θεωρηθῇ ὑποχρεωτικὴ ἡ ὁμολογία τρίτου προσώπου, μὴ ὄντος δικαιοπαρόχου τοῦ διαδίκου. 174 (1854).

Ἡ πρὸ τῆς ἐκχώρησεως γενομένη ὁμολογία ὑποχρεοῖ καὶ τοὺς δικαιοδόχους (Πολ. Δικ. 265, 266, 268 καὶ 270). 267 (1866).

Ἡ μετὰ τὴν ἐκχώρησιν καὶ τὴν γνωστοποίησιν αὐτῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην γενομένη ὁμολογία ἐκ μέρους τοῦ ἐκχωρητοῦ πρὸς τὸν ὀφειλέτην περὶ λήψεως ὀρισμένου ποσοῦ, πρὸ τῆς ἐκχώρησεως, ἀπέναντι τῆς ὀφειλῆς, δὲν ἔχει ἀποδεικτικὴν ἰσχύιν κατὰ τοῦ ἐκδοχέως (Πολ. Δικ. 268). 132 (1853) 394 (1874).

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 604 § 4, 264 καὶ 268 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἡ ὁμολογία τοῦ προσεπικαλέσαντος ἰσχύει καθ' ἑαυτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τοῦ προσεπικληθέντος, ἔχοντος τὸ δικαίωμα νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν ὑπόθεσιν.

69 (1855) 32 (1877).

Μόνῃ ἡ ὑπὸ τοῦ συζύγου συνεστῶτος τοῦ γάμου γινομένη ὁμολογία, ὅτι ἔλαβε προῖκα καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐνοχὴ πρὸς ἀπόδοσιν προικὸς δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας νὰ μὴ ἀρκῇ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἀληθῶς συνεστήθη προίξ, διότι θὰ ἦτον εὐκόλον εἰς τοὺς συζύγους πολλάκις νὰ παραβιάζωσι διὰ τοῦ τασοῦτον προχείρου τούτου μέσου τοὺς ἀπαγορεύοντας τὰς μεταξὺ συζύγων συνεστῶτος τοῦ γάμου ὠρεάς ὀρισμούς τοῦ νόμου, τοῦτο δὲ κατ' ἐξαίρεσιν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 264, 400 καὶ 401 Π. Δ., ῥητῶς καθιερωμένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 689 αὐτῆς καὶ προκύπτουσιν ἐκ τῆς τοῦ νόμου ἀπαγορεύσεως τῶν μεταξὺ συζύγων ὠρεῶν, ἐπομένως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ σύζυγος, ἥτις ἰσχυρίζεται τὴν σύστασιν προικὸς ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ ἑτέραν νόμιμον περὶ τούτου ἀπόδειξιν, διὰ τὸ ἀνεπαρκὲς τῆς ἀνωτέρω ὁμολογίας. 235 (1857) 208 (1867).

Ἡ ὁμολογία τοῦ Ἑγουμένου, ὅτι ἐδανείσθη διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Μονῆς, δὲν συνεπάγει καὶ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτῆς πρὸς πληρωμὴν τοῦ δανείου, ἐὰν δὲν ἀποδειχθῇ, ὅτι πραγματικῶς ἐλήφθη τὸ δάνειον ἐν ὀνόματι καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Μονῆς, διότι ἡ ὁμολογία τοῦ Ἑγουμένου, ἐκδόσαντος τὸ ὁμολογον, δὲν παράγει τεκμήριον ὑπὲρ τῶν δανειστῶν καὶ κατὰ τῆς Μονῆς, ὥστε νὰ προσαγάγῃ ὁ ἀντιπροσωπεύων τὴν περιουσίαν αὐτῆς τὴν περὶ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξιν.

231 (1850).

Ἐπὶ διαιρετῶν ἀντικειμένων ἡ ὁμολογία ἡ ἢ ἄρνησις ἐνὸς ὁμοδίκου οὔτε βλάπτει, οὔτε ὠφελεῖ τὸν ἕτερον.

4 (1847).

§ 5

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 688 § 2 καὶ 686 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἐπὶ γαμικῶν διαφορῶν ἡ ὁμολογία τοῦ ἐνὸς τῶν συζύγων δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν, ὡς ἐξαίρεσις τοῦ ἐν ἄρθρ. 264, 354 καὶ 378 Πολ. Δικ. διαγραφομένου κανόνος περὶ ὁμολογίας καὶ ὅρκου ἐπακτοῦ ἢ δικαστικοῦ, δέον νὰ περιορισθῇ μόνον εἰς τὰ ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν τῆς περὶ γαμικῆς διαφορᾶς ἀγωγῆς περιστατικὰ καὶ δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ

εἰς τὰ παρεμπύπτοντα ζητήματα οἷον καὶ τὸ περὶ νομιμοποιήσεως, ἅτινα, μὴ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς διαφορᾶς, ἀποδεικνύονται δι' ὁμολογίας καὶ δι' ὁρκου. 93 (1882).

§ 6

Αἱ δικαστικαὶ ὁμολογίαι δὲν δύνανται νὰ γίνωσιν ἐν μέρει δεκταί, ἀλλὰ δεόν νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὅψιν ὁλοκλήρως καὶ ἀδιαιρέτως (Πολ. Δικ. 264). 34 (1836) 42 (1847) 156 (1864) 407 (1865) 427 (1866) 143 (1868) 105 (1869) 96 (1873) 223 (1877) 261 (1883) 1 (1889).

"Ὅθεν, ὅταν ὁλοκλήρως καὶ ἀδιαιρέτως λαμβανομένη ὑπ' ὅψιν ἡ τοῦ ἐναγομένου ὁμολογία δὲν ὠφελῇ τὸν ἐνάγοντα, μὴ δυνάμενον ἄλλως νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτήν, ὀφείλει οὗτος ν' ἀποδείξῃ κατ' ἄλλον τρόπον τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του, καὶ τοῦτο μὴ πράττοντος αὐτοῦ ὁ ἐναγόμενος εἰς οὐδεμίαν ὑποχρεοῦται ἀποδείξιν. 156 (1864).

Τὸ ἀδιαίρετον τῆς ὁμολογίας τοῦτο μόνον ἔχει τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι ὁ ἐπικαλούμενος αὐτὴν δὲν δύναται νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ἐν τῇ δίκῃ ἄλλως, εἰμὴ ὅπως ἐγένετο, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅτι ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον ἐγγράφως. 11 (1855).

Τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα δικαιοῦνται νὰ μεταχειρισθῇ ὁ διάδικος κατὰ βούλησιν (Πολ. Δικ. 253). ὅθεν καὶ τὴν ὁμολογίαν, ὅταν περιέχῃ προσθήκην τινὰ ὠφελίμον τῷ ὁμολογοῦντι καὶ δὲν καθιστᾷ ἀναμφίβολα τὰ γεγονότα, εἰς αὐτὴν ἀναφέρεται, δύναται ὁ ὑπὲρ οὗ αὕτη ἐγένετο νὰ μὴ μεταχειρισθῇ, ἀλλὰ νὰ φέρῃ δι' ἄλλων μέσων τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του, μὴ καθιστῶν οὕτω τὴν ὁμολογίαν κοινὸν μέσον ἀποδείξεως. 238 (1860).

Ἡ περὶ τοῦ ἀδιαίρετου τῆς ὁμολογίας διάταξις τοῦ ἄρθρ. 264 τῆς Πολ. Δικονομίας, ῥητῶς ἀναφέρεται εἰς μόνην τὴν δικαστικὴν ὁμολογίαν, ὅθεν ἐπὶ τῆς ἐξωδίκου ὁμολογίας ὁ δικαστὴς τῆς οὐσίας ἔχει ἐλευθέραν τὴν τῆς ἐκτιμήσεως ἐξουσίαν, δυνάμενος καὶ νὰ διαιρέσῃ τὴν ὁμολογίαν, ἐὰν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ᾖ, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, ἐπιδεκτικὸν διαιρέσεως. 7 (1850) 2 (1852).

Ἡ ὁμολογία εἶναι ἀδιαίρετος, ὅταν αὕτη καθ' ἑαυτὴν μέλλῃ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. 264). ὅταν ὅμως ἐκτὸς αὐτῆς ὑποβάλλωνται εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἄλλα ἀποδεικτικὰ μέσα, ἰδίως ἐγγράφα, δύναται τὸ δικαστήριον νὰ μὴ παραδεχθῇ τὸ μέρος ἐκείνο

τῆς ὁμολογίας, τὸ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων καταπολεμούμενον, ἐὰν πεισθῇ, ὅτι δὲν εἶναι ἀλθές. 335 (1853) 45 (1854) 210 (1879).

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 264 τῆς Πολ. Δικονομίας, τότε μόνον αἱ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὁμολογίαι δὲν διαιροῦνται, ὅταν περιλαμβάνωσιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, τουτέστιν, ὅταν ὑπάρχῃ συνάφεια μεταξὺ τῶν ἀνεγνωρισμένων διὰ τῆς ὁμολογίας ἀντικειμένων (Ν. 26 § 2 Π. (16. 3), διαιροῦνται δέ, ὡς αἱ περιλαμβανῶσι διάφορα ἀντικείμενα, ὅπως ἄσχετα ἀλλήλοις.

53 (1846) 29 καὶ 105 (1847) 158 (1848) 240 (1855).

Ὁμολογία, περιέχουσα ἔνστασιν, χρησιμεύουσαν κατὰ τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἀδιαίρετος καὶ ὡς τοιαύτη λαμβάνεται ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

77 (1870).

Ἐὰν ὁ ἐναγόμενος πρὸς πληρωμὴν μισθώματος ὁμολογήσῃ μὲν τὴν μίσθωσιν, ἰσχυρισθῇ ὅμως, ὅτι ἐπλήρωσε τὸ μίσθωμα, ποιεῖται ἀδιαίρετον ὁμολογίαν.

240 (1855) 250 (1856) 238 (1860).

Ἀδιαίρετος ὁμολογία εἶναι καὶ ἡ προτεινομένη συγχρόνως συμφωνία μεταξὺ τῶν διαδίκων περὶ συμψηφισμοῦ τῆς περὶ ἧς ἡ ἀγωγή ἀπαιτήσεως τοῦ ἐναγοντος πρὸς ἄλλην ἀπαίτησιν τοῦ ἐναγομένου.

141 (1868).

Ἡ ἔνστασις τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ὁμολογουμένου χρέους ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ ταύτης, ὡς μόνον εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς συντελοῦσα, καὶ δεόν ἀδιαίρετως νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅψιν ἡ τοιαύτη ὁμολογία (ἄρθρ. 264 Πολ. Δικον.).

52 (1848) 151 (1876) 187 (1886).

Ἡ ὁμολογία τοῦ ἐναγοντος, ὅτι ἔλαβεν ἀπέναντι καὶ οὐχὶ πρὸς ἐξοφλῆσιν τῶν ὀφειλομένων αὐτῷ διὰ τὴν ἀντιμισθίαν του, εἶναι ἀδιαίρετος.

111 (1865).

Ἡ ὁμολογία τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ἐναυλώθη τὸ πλοῖον αὐτοῦ, μετὰ τῆς προσθήκης ὅμως, ὅτι ἡ ναύλωσις διελύθη μετ' ὀλίγας ἡμέρας κοινῇ συναινέσει, εἶναι ἀδιαίρετος καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐν μέρει δεκτὴ, ἀλλ' ὀλοκλήρως καὶ ἀδιαίρετως.

289 (1866).

Ἡ ὁμολογία, ὅτι ἐπληρώθη μὲν τὸ χρέος, ἀλλ' ἐκ χρημάτων ἐταίρικων, ἀνηκόντων ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκαις, ὃ ἐστὶν οὐδὲν ἐπληρώθη ἐξ ἰδίων τοῦ ἐναγοντος, εἶναι ἀδιαίρετος.

105 (1869).

Ἡ ὁμολογία τοῦ ἐναγομένου, ὅτι ἠγόρασε μὲν ἐπὶ πιστώσει τὰ περὶ

ὧν ἡ ἀγωγή ἀντικείμενα, ἀλλ' ἐπλήρωσε μετὰ ταῦτα τὰ ὀφειλόμενα, εἶναι ἀδιαίρετος, διότι ὁ ἐν αὐτῇ περιορισμὸς ἀφορᾷ εἰς γεγονότα, σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀγωγήν καὶ ἀποτελοῦντα ἔνστασιν κατὰ τῆς ἀγωγῆς μόνον χρήσιμον. 149 (1880) 283 (1881).

Ἐὰν ὁ ἐνάγων πρὸς ἀπώκρουσιν τῆς περὶ ἐξοφλήσεως ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἔλαβε μὲν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πασόν, οὐχὶ ὅμως ἀπέναντι τοῦ περὶ οὗ ἡ ἀγωγή χρέους, ἀλλ' ἀπέναντι ἄλλου χρέους, ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἀδιαίρετος. 257 (1881).

Ἀδιαίρετος ὡσαύτως εἶναι ἡ ὁμολογία ὅτι «ὁδὲν κατέχω παρανόμως καὶ ἄνευ δικαιώματος τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸ κατέχω ἀγοράσας αὐτό». 261 (1883).

Ἡ σύνθετος ὁμολογία, ὅτι ὁ δανεισθεὶς δὲν ἔλαβε τὸ δάνειον κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου, ἀλλὰ μεταγενεστέρως, περιέχουσα γεγονότα συναφῇ πρὸς ἀλληλα καὶ ἀδιαίρετα, εἶναι ἀδιαίρετος καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται, γινομένου δεκτοῦ μόνον τοῦ πρώτου μέρους, νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ὁμολογήσας εἰς ἀπόδειξιν τῆς μεταγενεστεράς καταβολῆς, ἡ διαίρεσις δὲ τῆς τοιαύτης ὁμολογίας ἀποτελεῖ παραβίασιν τῶν ἄρθρ. 264 καὶ 248 Πολ. Δικ. 1 (1889).

Ἐπὶ ἀμφισβητουμένων, κατὰ τὴν λογοδοσίαν, κεφαλαίων, τὸ δικάζον περὶ τούτων δικαστήριον δύναται (Πολ. Δικ. 700 καὶ 712) νὰ δεχθῇ ἢ ν' ἀπορρίψῃ τινὰ τῶν κεφαλαίων, ἡ παραδοχὴ δὲ ἐνός καὶ ἡ ἀπόρριψις ἐτέρου δὲν ἀποτελεῖ διαίρεσιν τῆς ὁμολογίας. 106 (1853).

Ὁ περὶ ἀδιαίρετου τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας κανὼν, ὁ ἐν ἄρθρ. 264 Πολ. Δικ. περιεχόμενος, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῆς ἐν τῇ ἀπογραφῇ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας γενομένης δηλώσεως τοῦ κληρονόμου, ὅτι ἡ περιουσία αὕτη ἀνήκει εἰς αὐτὸν ὡς καταπιστευματοδόχον. 173 (1876).

Δὲν ἰσχύει ἡ τοῦ ἀδιαίρετου τῆς ὁμολογίας ἀρχή, ὅταν τὸ ἐν μέρος τῆς ὁμολογίας ἀναγνωρίζῃ ὁ ἀντίδικος τοῦ ὁμολογοῦντος, διὰ δὲ τὸ ἕτερον ἐπάγῃ ὅρκον. 122 (1877).

Αἱ ὁμολογίαι, αἱ περιέχουσαι προσθέτους ἰσχυρισμούς, ἤτοι ἐνστάσεις κατὰ τῆς ἀγωγῆς, βᾶσιν ἐχούσας ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον δικαίωμα τοῦ ἀντιδίκου, δυνάμενον νὰ ἐπιδιωχθῇ καὶ δι' ἰδίας ἀγωγῆς, εἰσι διαίρεταί. 72 (1878).

Ἐὰν ὁ ἐνάγων πιστωτῆς ὁμολογήσῃ, ὅτι κατεβλήθη αὐτῷ ὥρισμα-

νον ποσὸν ἀπέναντι ὅμως οὐχὶ τῆς περὶ ἧς ἡ δίκη ἀπαιτήσεως ἀλλ' ἐτέρας, δὲν ποιεῖται ἀδιαίρετον ὁμολογίαν καὶ ὀφείλει δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων ν' ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξιν τῆς ἐτέρας ἀπαιτήσεως του
446 (1878).

Ἡ ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως χρηματικῶν ἀποστολῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐτέρου τῶν ἐν ἀλληλοχρέῳ λογαριασμῶ διατελούντων, δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ὑπὲρ τοῦ ἐπικαλουμένου τὰς ἐπιστολάς ταύτας ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἐπικλήσεως ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ, περιλαμβάνοντος τοιαύτας μετὰ θάνατον καταβολάς, διότι ἡ ἐκ τοιούτου προσαγομένου λογαριασμοῦ πηγάζουσα ὁμολογία εἶναι ἀδιαίρετος, λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ἰδιαζούσης φύσεως τοῦ ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ, καθ' ἣν οὗτος περιέχει ἀμοιβαίας καταβολάς, ἀποβαλλούσας τὴν ἰδίαν ἀτομικότητα καὶ ὑπαρξιν καὶ συντελοῦσας πρὸς μόρφωσιν τοῦ τελικοῦ ὑπολοίπου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ ἀπαίτησιν. 45 (1890).

Παραδεχομένου τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ ἐξουσίᾳ του, ὅτι τὸ μέρος τῆς ὁμολογίας, ὅπερ δὲν παραδέχεται, περιέχει ἰσχυρισμὸν ἀόριστον, δὲν παραβιάζει τὰς περὶ ὁμολογίας διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 264 Πολ. Δικ., δεχθὲν, ὅτι ἡ ὁμολογία, καθόσον δὲν ἀπερρίφθη ὡς ἀόριστος, ἀποτελεῖ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, οὐδὲ παραβιάζει τὸν νόμον, δεχθὲν τοιαύτην ὁμολογίαν ὡς ἀποδεδειγμένην ἐκ τῶν ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀποκρίσεων τοῦ διαδίκου, τῶν ἔστω καὶ ἀσαφῶν καὶ ὑπεκφευγουσῶν.
145 (1890).

Ἐπὶ ἀδιαίρετου ὁμολογίας, ὁ ἐπαγόμενος παρὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὁμολογοῦντος ὅρκος, δέον νὰ ἐπιβάλληται μόνον ἐπὶ τῶν τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἀπαρτιζόντων περιστατικῶν, διότι ἡ ὁμολογία εἶναι ἀδιαίρετος, ὅταν πρόκηται νὰ γίνῃ χρήσις αὐτῆς ἐν τῇ δίκῃ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ὁ ἀντίδικος ποιῇται χρήσιν ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου ὁποῖον εἶναι ὁ ὅρκος.
187 (1847) 40 (1854) 161 (1855)
49, 77 καὶ 175 (1858) 238 (1860).

Ἐπὶ ἀδιαίρετου ὁμολογίας (Πολ. Δικ. 264), ἐὰν ἐπαχθῇ ὅρκος ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὁμολογοῦντος δέον νὰ διατυπωθῇ οὗτος ἀδιαιρέτως, διαλαμβάνων ὁλόκληρον τὴν ἀδιαίρετον ὁμολογίαν, οὐχὶ δὲ νὰ περιορίζηται ἐπὶ τῶν τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἀποτελούντων ἰσχυρισμῶν, διότι ὁ ὅρκος λογικῶς καὶ κατ' οὐσίαν ἀποτελεῖ ἔνορκον ὁμολογίαν (Πολ. Δικ. 352, 353 καὶ 381). 290 (1849) 230 (1851).

50 καὶ 272 (1855) 141 (1868) 119 (1869) 7 (1870) 34 (1872)
 262 (1874) 74 καὶ 107 (1875) 151 καὶ 282 (1876) 149 (1880)
 257 καὶ 283 (1881) 55 καὶ 145 (1886) 33 καὶ 223 (1888)
 33 (1889).

§ 7

Ἀνάκλησις τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας, μόνον κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀρισμένους δύο περιπτώσεις δύναται νὰ γίνη (Πολ. Δικ. 269).
 276 (1875).

Τοῦ νόμου μὴ διακρίνοντος μεταξὺ ὁμολογίας, γενομένης ἐκ συγγνωστῆς πλάνης καὶ ὁμολογίας, προελθούσης ἐξ ἀσυγγνώστου πλάνης, ἡ ὁμολογία ἀνακαλεῖται εἴτε ἐκ συγγνωστῆς, εἴτε ἐξ ἀσυγγνώστου πλάνης αὕτη προέρχεται.
 121 (1876).

Ἡ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου γενομένη δικαστικὴ ὁμολογία ἀνακαλεῖται μόνον, ὅταν ἐγένετο ἐναντίον τῶν εἰς αὐτὸν χάριν τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης δοθεισῶν διασαφήσεων καὶ ὑποστηριγμάτων (Πολ. Δικον. 267).
 216 (1881).

Περιλαμβανομένης δὲ καὶ τῆς ἐνόρκου ὁμολογίας (δηλ. τοῦ ὄρκου) εἰς τὰς δικαστικὰς ὁμολογίας ἔπεται, ὅτι καὶ αὕτη δύναται νὰ ἀνακληθῇ.
 121 (1876).

Ἡ ἐξώδικος ὁμολογία, ὅταν ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν ἐδέχθη αὐτήν, δὲν δύναται νὰ ἀνακληθῇ, εἰμὴ διὰ πραγματικὴν πλάνην. 135 (1851).

Ἐὰν ἡ ἐξώδικος ὁμολογία τοῦ δικαιοπαρόχου προῆλθεν ἐκ πλάνης, οὐδαμῶς ὑποχρεοῖ τοὺς δικαιოდόχους αὐτοῦ.
 130 (1876).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 270 τῆς Π. Δ., αἱ ἐξώδικοι ὁμολογίαι δὲν δύνανται νὰ ἀνακληθῶσιν, ὅταν αὗται κατασταθῶσι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 266, τακτικαί συμφωνίαι, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 266, ἡ ἀπόδειξις ἐξωδίκου ὁμολογίας θεωρεῖται τότε μόνον ὡς πλήρης, ὅταν ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν ἐδέχθη ῥητῶς τὴν ὁμολογίαν, καὶ ὁ νόμος δὲν ἐπιτάσῃ διὰ τοιαύτας συμφωνίας ῥητὰς διατυπώσεις, ἢ ὅταν αὗται τῇ ὄντι ἐνηργήθησαν.
 93 (1847).

Ἡ διὰ τῆς ἐπιταγῆς γενομένη ὁμολογία εἶναι ἐξώδικος καὶ δύναται νὰ ἀνακληθῇ πρὸ τῆς ἀποδοχῆς, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπακολούθησεν κατὰσχέσις.
 176 (1872).

Ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 270 Πολ. Δικ., δὲν δύναται ν' ἀποδευθῇ τὸ μὴ ἀληθές τοῦ ὁμολογηθέντος πράγματος, διότι ἀνάκλησις

τῆς ἐξωδίκου ὁμολογίας δὲν συγχωρεῖται εἰμὴ μόνον διὰ πραγματικὴν πλάνην, ἐπιτρέπεται δὲ ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀναληθείας τοῦ ὁμολογηθέντος πράγματος μόνον, ὅπως χρησιμεύσῃ πρὸς πληροφορίαν τοῦ δικαστοῦ, ὅτι ἐλλείπει ἡ πρόθεσις τοῦ ὁμολογῆσαι. 111 (1876).

Ἡ περὶ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου, ἐναντίον τῶν πρὸς αὐτὴν δοθεισῶν πληροφοριῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐντολέως του, γενομένης ὁμολογίας διαδικασία εἶναι ἡ τῆς ἀποδοκιμάσεως, κατὰ τὰ ἄρθρα 464-466 Πολ. Δικονομίας καὶ οὐχὶ δι' ἐνστάσεως, καὶ τὸ ἐναντίον τούτου δὲν ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 269 Πολ. Δικ., ὅπερ ὀρίζει μόνον, ὅτι αἱ τοιαῦται ὁμολογαὶ δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν, οὐχὶ ὁμως καὶ τὴν πρὸς τοῦτο τηρητέαν διαδικασίαν. 32 (1879).

Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ προκληθῇ ἡ διαδικασία τῆς ἀποδοκιμάσεως πρὸς ἀνάκλησιν τῆς ἐκ πλάνης γενομένης ὁμολογίας (Πολ. Δικ. 464 συνδ. πρὸς 269 § 2). 62 (1851) 141 (1876) 41 (1886) ¹.

§ 8

Ὅσακις ὁ ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν τινα δὲν προσφέρῃ καὶ καταθέσῃ αὐτὴν ἐξωδίκως, κατὰ τὸν νόμον, ὁμολογῇ ὁμως τὸ χρέος του, τὸ δι-
στήριον ὀφείλει ἢ νὰ κηρύξῃ τὸ ὁμολογούμενον μέρος ἐκτελεστὸν διὰ τῶν πρακτικῶν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 549 Πολ. Δικ., ἢ ἂν τοῦτο δὲν ἔπραξε, ν' ἀποφανθῇ περὶ τούτου ἐν τῇ διατακτικῇ τῆς ἀποφάσεώς του. 194 (1870).

ΟΡΚΟΣ

Π ε ρ ῖ λ η ψ ι ς.

- § 1. Γεγονότα, δυνάμενα ν' ἀποδειχθῶσι δι' ὄρκου.
- § 2. Ὁρκος ἐπακτός.
- § 3. Ἐπιβοηθητικὴ ἐπαγωγὴ ὄρκου.
- § 4. Δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὄρκου.
- § 5. Ἀνάκλησις τῆς ἐπαγωγῆς ἢ τῆς ἀντεπαγωγῆς τοῦ ὄρκου.
- § 6. Ἀπόφασις, ἐπιβάλλουσα τὸν ὄρκον.
- § 7. Γεγονότα, περιληπτέα ἐν τῇ θέματι τοῦ ὄρκου.
- § 8. Ἀνάκλησις τῆς τὸν ὄρκον ἐπιβαλοῦσης ἀποφάσεως.
- § 9. Τίτι ἐπιδίδεται ἡ τὸν ὄρκον ἐπιβάλλουσα ἀπόφασις ὡς καὶ ἡ δὴ-
λωσις περὶ ἀποδοχῆς αὐτοῦ.

¹ Ὅρα καὶ λ. ἀποδοκίμασις σελ. 187.

- § 10. Προθεσμία πρὸς δήλωσιν καὶ δόσιν τοῦ ὅρκου.
 § 11. Εἰσηγητής. — Τόπος πρὸς ὀρκοδοσίαν.
 § 12. Κλήτευσίς τοῦ ἀντιδίκου κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν.
 § 13. Ἀνίκαναι πρὸς ὀρκοδοσίαν.
 § 14. Ὁρκὸς τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας.
 § 15. Ὁρκοδοσία τῶν κληρονόμων.
 § 16. Ὁρκοδοσία τῶν νομικῶν προσώπων.
 § 17. Ὁρκοδοσία ἀλληλεγγύων ὑφειλετῶν.
 § 18. Ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας.
 § 19. Ὁρκωκευτικὸς τύπος τοῦ ὅρκου.
 § 20. Διατυπώσεις τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὀρκοδοσίας.
 § 21. Ὁρκὸς δικαστικός.
 § 22. Ὁρκὸς ἐκτιμητικός.
 § 23. Συνέπειαι ἐν περιπτώσει μὴ δηλώσεως ἀποδοχῆς ἢ μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου.
 § 24. Ἀποτελέσματα τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου.
 § 25. Ἀνάκλησις τοῦ δοθέντος ὅρκου.

§ 1

Καὶ δι' ὅρκου δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἡ ὑπαρξίς ἁλλοδαποῦ νόμου.
 378 (1840) 408 (1841) 206 (1854).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἐπαγωγή ὅρκου, περὶ τοῦ ἂν ἐδόθη ἢ μὴ ὁ ἐπιβληθεὶς ὅρκος, διότι τὸ γεγονός τοῦτο ἀποδεικνύεται μόνον διὰ πρακτικοῦ τοῦ ἄρμοδίου γραμματέως ἢ δι' ἐκθέσεως, κατὰ τὴν περιπτώσιν τῶν ἄρθρ. 319 καὶ 320 Πολ. Δικ. 161 (1850).

Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει νὰ ὀρκίζηται τις περὶ πραγμάτων, τῶν ὁποίων ἀντελήφθη ἐν τῇ νεανικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ. 155 (1854).

Δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ ἐπαχθεὶς ὅρκος ἐπὶ ἀνταγωνικῆς ἀπαιτήσεως, παραπεμφθείσης εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. 250 (1855).

Ὁντος τοῦ ὅρκου εἵδους συμβιβασμοῦ, δύναται, κατὰ συναίνεσιν τῶν διαδίκων, νὰ ἐξαρτηθῇ ἡ ἔκβασις τῆς διαφορᾶς ἀπὸ τῆς δόσεως ὅρκου περὶ ἐπουσιωδῶν περιστατικῶν, δυναμένων τυχόν νὰ ἔχωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν δίκην. 337 (1855).

Ὅταν προσβάληται τὸ ἐπιδοτήριο ὡς ἄκυρον, δὲν δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὁρκὸς τῷ ἀντιδίκῳ περὶ τοῦ ἂν ἔλαβε τὸ ἐπιδόθεν δικόγραφον, διότι τὸ ἰσχυρὸν τοῦ ἐπιδοτηρίου δέον νὰ βεβαιῶται ἐξ αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, οὐδ' ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν διαδίκων νὰ

ματαιώτῳσι διὰ τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου τὰς περὶ τῶν ἀναγκαίων προσόντων ἐκάστου ἐγγράφου ῥητὰς διατάξεις τοῦ νόμου. 9 (1842).

Τὸ ἄρθρ. 138 καὶ ἐπ. Π. Δ. διαγράφει ἀκριβῶς πῶς ἐπιδίδονται τὰ δικόγραφα καὶ πῶς ἀποδεικνύεται ἡ ἐπίδοσις αὐτῶν, τὸ δὲ ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος, ἐναντιουμένου τοῦ ἀντιδίκου, δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ δι' οὐδενὸς μέσου, οὐδὲ διὰ τοῦ ὅρκου, διότι 1) διὰ τοῦ ὅρκου δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ πρὸς ὃν ἐπάγεται αὐτός, εἰμὴ νὰ βεβαίωσῃ γεγονότα, γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ πρὸς ἄλλον ἢ τανάπαλιν, οὐχὶ δὲ νὰ βεβαίωσῃ γεγονότα, γενόμενα μόνον παρ' ἄλλου καὶ ὅτι ταῦτα ἐγένοντο καθὰ διατάσσει ὁ νόμος, καὶ 2) διότι διὰ τοῦ μέσου τούτου στερεῖται ὁ πρὸς ὃν ἐπάγεται ὁ τοιοῦτος ὅρκος τῶν νομίμων μέσων, ὅπως προσβάλλῃ τὰς ἐλλείψεις τυχόν τοῦ ἀποδεικτικοῦ τοῦ κλητῆρος. 66 (1845).

Δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὁρκος πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἐπεδόθη τῷ ἀντιδίκῳ νομίμως ὠρισμένον δικόγραφον, καθ' ὠρισμένην ἡμέραν.

342 καὶ 377 (1855) 257 (1878).

Δύναται ν' ἀποδειχθῇ δι' ὅρκου, ὅτι ὁ κοινοποιήσας τὸ δικόγραφον ἀμέσως μετὰ τὴν θυροκόλλησιν αὐτοῦ τὸ ἀφῆρσε καὶ τοιουτοτρόπως κατέστρεψε τὰ μέσα, δι' ὧν ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ δικογράφου. 120 (1848).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 685 Πολ. Δικ., εἰς ὃ παραπέμπει τὸ ἄρθρ. 686, εἰς τὴν περὶ διαζεύξεως δίκην, ἡ ὁμολογία ἐνός τῶν συζύγων δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν, ἐντεῦθεν δ' ἔπεται, ὅτι οὔτε ἀναπληρωτικὸς ὁρκος δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν ἀποδεικνύοντα σύζυγον, διότι διὰ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀγωγή του, ὅπερ δὲν ἐπιτρέπεται. 8 (1857).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπαγωγή ὅρκου πρὸς ἀπόδειξιν μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος ἀκινήτων, διότι αὕτη μόνον διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου δύναται ν' ἀποδειχθῇ. 290 (1858) 49 (1874).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ὁρκος πρὸς ἀπόδειξιν μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος ἀκινήτων, πρὸς ἣν ἀπαιτεῖται συμβολαιογραφικὴ πράξις καὶ μεταγραφή, ἐὰν δὲν περιλαμβάνῃ ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι συνετάχθη περὶ αὐτῆς ἐγγράφον, κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, καὶ ὅτι τοῦτο μετεγράφη νομίμως. 29 (1890).

Δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ δι' ὅρκου, ὅτι ἐτηρήθη ὠρισμένος τύπος

διαθήκης, απαιτούμενος ὑπὸ τοῦ νόμου, διότι ὁ τύπος τῆς συντάξεως δέον ν' ἀποδεικνύηται ἐξ αὐτῆς τῆς διαθήκης. 324 (1864).

Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ἐπαγωγὴ ὅρκου πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ποσοῦ, ὅπερ παρήχθη ἐξ ἐκάστου τῶν ὑποκειμένων εἰς φόρον (ἀνὰ 3 $\frac{0}{10}$ ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν) κτημάτων, διότι τὸ ἄρθρ. 48 τοῦ Νόμου τῆς 7 Ἀπριλίου 1855 περὶ βεβαιώσεως τῶν φόρων μόνον τὴν διὰ συντάξεως πρωτοκόλλου ἀπόδειξιν ἀναγνωρίζει καὶ ἀποκλείει πᾶσαν ἄλλην. 348 (1865).

Ὁρκος περὶ πληρωμῆς φόρων οἰκοδομῶν εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι τοιαύτη ἀπαίτησις μόνον διὰ τῆς προσαγωγῆς τῶν διπλοτύπων ἀποδεικνύεται. 89 (1877).

Εἴτε περὶ φόρου τοῦ Δημοσίου πρόκειται, εἴτε περὶ δημοτικοῦ, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ πληρωθέντος ποσοῦ τοῦ φόρου ἐκ μέρους φορολογουμένων, διότι ὁ νόμος μόνον τὴν διὰ διπλοτύπων ἀπόδειξιν ἐπιτρέπει (Νόμου ΣΟΖ' ἄρθρ. 10, 13, 20 καὶ 64 καὶ Νόμου 22 Δεκεμβρίου 1877 ἄρθρ. 12). 69 (1883).

Προκειμένου περὶ ἀποδείξεως τῶν γενομένων εἰς τὰ δημόσια ἢ τὰ δημοτικὰ ταμεῖα πληρωμῶν, αὗται ἀποδεικνύονται διὰ διπλοτύπων γραμματίων παραλαβῆς, ὅθεν πᾶν ἄλλο μέσον ἀποδείξεως εἶναι ἀπαράδεκτον, καθὼς καὶ ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου. 2 (1852).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 351 Πολ. Δικ., ἐπιτρέπεται μὲν ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, ἀλλ' ὅταν εἰς τοῦτο δὲν ἀντίκηται νόμιμος ὀρισμός, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 273 Πολ. Δικ., ἡ τελεσιδικία ἀποτελεῖ νόμιμον τεκμήριον, καθ' οὗ ἀπαράδεκτος κηρύσσεται πᾶσα ἀπόδειξις, ἐπομένως καὶ ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου. 122 (1864) 91 (1866).

Ἐπιτρέπεται ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου καὶ περὶ τοῦ γεγονότος, ἂν κτήμα προικῶν ᾦναι διατετιμημένον. 170 (1867).

Ἐπιτρέπεται ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς συμπεφωνημένης ἐννοίας ἐγγράφου τινὸς δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ. 336 (1867).

Ὁ ἐπαγόμενος ὅρκος εἶναι δεκτός, καίπερ ὢν ἐναντίος τῆς ἀποδομένης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐννοίας εἰς τὸ ἐγγράφον τῆς συμβάσεως (Πολ. Δικ. 351), διότι καὶ κατὰ τοῦ περιεχομένου τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἐγγράφων δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὅρκος, καθόσον μάλιστα δι' αὐτοῦ πρόκειται νὰ σαφηνισθῇ ἡ τῶν συμβαλλομένων διάνοια κατὰ τὴν σύναψιν τῆς συμβάσεως, ἀνεξαρτήτως πάσης δικαστικῆς ἐρμη-

νείας τοῦ περιεχομένου τῆς συμβάσεως. 144 καὶ 145 (1880).

Γενομένης ὁμολογίας περὶ τινος γεγονότος δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ὁ περὶ τοῦ ὁμολογηθέντος πράγματος ἐπαγόμενος ὅρκος.

3 (1868) 111 (1879) 5 καὶ 19 (1880).

Ἡ ἐπαγωγή ὅρκου περὶ πράξεως, ἣτις ἐὰν ἡλθεν ἢ θέλεν ἐκθέσει τὸν ὀμώσαντα εἰς ποινικὴν καταδίωξιν εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ, ὅπως ὁμολογήσῃ τὰς εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενας ἐγκληματικὰς πράξεις. 141 (1850) 278 (1859).

Δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τινὰ ὅρκος καὶ περὶ τῆς ἀποδιδόμενης αὐτῷ ἀξιοποίου πράξεως, αὐθεντὸς νόμου ἀπαγορεύοντος τὸν τοιοῦτον ὅρκον, διότι τὸ ἐκ τῆς δόσεως ἢ ἀποποιήσεως αὐτοῦ ἀποτελέσμα τῆς πολιτικῆς δίκης οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ποινικῆς, ὥστε δὲ, προσκρούει εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἢ τοῦ κατηγορουμένου ἑνορκος ἐξέτασις περὶ τῆς ἀποδιδόμενης αὐτῷ κολασίμου πράξεως. 189 (1868).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑποβολῆς (ἐπὶ συναλλαγματορικῆς) ἐπαγόμενος ὅρκος, ἐὰν ὁ πρὸς ὃν ἐπάγεται δὲν ᾔναι παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὅπως δώσῃ τοῦτον (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 729) καὶ ἐὰν οὗτος προτείνῃ τὸ τοιοῦτον ἀπαράδεκτον καὶ ζητήσῃ τὴν παραπομπὴν τῆς ἐνστάσεως· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ παραπέμψῃ τὴν ἐνστασιν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ἄλλως νὰ διατυπώσῃ τὸ θέμα τοῦ ὅρκου.

199 (1847) 132 (1854) 84 (1856) 273 (1868).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 362 Πολ. Δικ., δὲν δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὅρκος πρὸς τινὰ περὶ τοῦ ἂν ᾔναι φρενοβλαθῆς, διότι ὁ νόμος ὀρίζει ἰδιαιτερον εἶδος διαδικασίας, καθ' ὃ βεβαιοῦται ἡ κατάστασις τῆς παραφροσύνης προσώπου τινός, ἐν τούτῳ δὲ δὲν περιέχεται καὶ ὁ ὅρκος τοῦ ὡς φρενοβλαθοῦς θεωρουμένου (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 662). 224 (1869).

Καὶ ἐναντίον τοῦ περιεχομένου ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου ἐγγράφου ὁ διάδικος δύναται νὰ ἐπαγάγῃ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης ὅρκον περὶ παντὸς πράγματος (Π. Δ. 353), εἴτε ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἀποδείξεις, εἴτε μὴ, ἐὰν ἰδιαιτεροὶ ὀρίσμοι δὲν διαγράφωσι ρητῶς τὸ ἐναντίον.

60 καὶ 122 (1857) 4 καὶ 69 (1869) 166 (1870) 44 (1879).

Ὁρκος ἐπάγεται περὶ παντὸς πράγματος καὶ κατ' αὐτῶν ἔτι τῶν δημοσίων ἐγγράφων, καὶ ἂν ὁ ἀντίδικος δὲν ἔχῃ ἰδίαν γνῶσιν τοῦ ἀπο-

δεικτέου γεγονότος (Π. Δ. άρθρ. 351), ἀρκεῖ δὲ μόνον ἰδιαιτέρος νόμος νὰ μὴ ἀπαγορεύῃ αὐτὸν ῥητῶς, ἐπομένως ἐπάγεται καὶ περὶ γεγονότος, συμβάντος ἐνώπιον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου καὶ βεβαιωμένου ὑπ' αὐτοῦ, ἄνευ προσβολῆς τοῦ ἐγγράφου ἐπὶ πλαστογραφίᾳ. 176 (1870).

Τοῦ Νόμου τῆς 7 Μαΐου 1855 ἐν άρθρ. 1—5 ὀρίζοντος τὸν τρόπον τῆς ἐπιδόσεως τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς τοῦ Δημοσίου πρὸς τοὺς ὀφειλέτας αὐτοῦ ὡς καὶ τὸ μέσον τῆς περὶ τούτου ἀποδείξεως, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ δι' ὅρκου ἀπόδειξις τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν. 82 (1873).

Πρότασις περὶ ὅρκου, τείνοντος ν' ἀποδείξῃ σύμβασιν, κηρυχθεῖσαν ἄκυρον, εἶναι ἀπαράδεκτος. 164 (1873).

Τὸ ὅτι ἐκηρύχθῃ τις εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ δι' ὅρκου, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς προσαγωγῆς τῆς ἀποφάσεως, τῆς κηρυξάσης τὴν πτώχευσιν. 242 (1873).

Ἐὰν ἐπαχθῇ ὅρκος πρὸς ἀπόδειξιν συμφωνίας μεταξὺ τῶν διαδίκων, καθ' ἣν εἰκονικῶς ἤρξατο καὶ διεξήχθη ἡ ἐφ' ἧς στηρίζεται τὸ προταθὲν δεδικασμένον δίκη, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ μὴ ἰσχύῃ μεταξὺ αὐτῶν ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ὡς προὶόν τοιαύτης εἰκονικῆς δίκης, ὁ ὅρκος οὗτος ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, διότι δὲν πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ τι ἐναντίον τοῦ δεδικασμένου, ἀλλ' ὅτι τοῦτο, συνεπεῖα συμφωνιῶν, οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ νόμιμον συνέπειαν, ὡς προκληθὲν ἐπὶ σκοπῷ, ὅπως μὴ ἐπηρεασθῇ οὐδαμῶς τὸ τῶν διαδίκων δικαίωμα. 299 (1874).

Ἐπὶ σχετικῆς ἀναρμοδιότητος ἡ παρέκτασις τῆς δικαιοδοσίας δύναται νὰ ἀποδειχθῇ καὶ δι' ὅρκου. 36 (1877).

Εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου πρὸς ἀπόδειξιν ἀορίστου ἰσχυρισμοῦ. 89 (1877).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν άρθρ. 580, 558 καὶ 159 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἐπαγομένου ὅρκου περὶ τοῦ ἂν κατετέθησαν ἐμπροθέσμως ἡ ἂν παρέμειναν αἱ προτάσεις τοῦ διαδίκου εἰς τὸ γραφεῖον, ἀφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου νὰ ἐπιβάλλῃ ἢ μὴ αὐτὸν καὶ εἶναι ὅλως περιττός, ἂν τὸ δικαστήριον πείθεται, ὅτι ἡ περὶ ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου πρότασις προέρχεται ἐκ στρεψοδικίας. 140 (1877).

Ἐπιτρέπεται ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου καὶ ἐπὶ δικῶν περὶ ἐξώσεως, ζητουμένων ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν. 172 (1877).

Δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὁρκος περὶ τοῦ ὅτι οἱ πληρεξούσιοι τῶν δικῶν συνεφώνησαν, ὅπως ἐκ συμφώνου ἐγγράψωσι καὶ ἐκ συμφώνου συζητήσωσι τὴν ὑπόθεσιν καὶ προσέτι, ὅτι συνεφώνησαν νὰ μὴ τρέχη ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν καὶ ἄνευ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον. 44 (1878).

Ἰσχυρισμὸς ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ προταθεὶς πρωτοδίκως, οὐδὲ δι' ἐπαγωγῆς ὁρκου δύναται ν' ἀποδειχθῇ. 174 (1870) 96 (1871).

Ὁ ἐπαγόμενος ὁρκος πρὸς ἀπόδειξιν ἰσχυρισμοῦ ἀπαράδεκτου, ὡς μεταβάλλοντος τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν εἶναι ἐπιβλητέος. 380 (1878).

Περὶ γεγονότων, ἅτινα ὁ δικαστὴς θεωρεῖ ἀποδεδειγμένα, περιττὴ ἀποβαίνει ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἐπαχθέντος ὁρκου. 386 (1878).

Πρότασις περὶ νοθέσεως τῆς ἐκθέσεως τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων δύναται ν' ἀποδειχθῇ δι' ὁρκου, ὥστε εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ πρότασις, ὡς μὴ ὀριζομένων τῶν μέσων τῆς ἀποδείξεως, κατὰ τὸ ἄρθρον 405 Πολ. Δικ. 162 (1879).

Δύναται καὶ δι' ὁρκου νὰ ἀποδειχθῇ ἡ τήρησις τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγεγραμμένων διατυπώσεων. 70 (1880).

Οὔτε ὁ περὶ δημοσίου Λογιστικοῦ τοῦ Κράτους νόμος, οὔτε τὸ διατάγμα περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου, οὔτε ἄλλος τις νόμος διαγράφει ῥητῶς, ὅτι διὰ τὸ κῦρος τῆς χορηγήσεως ἀδείας πρὸς δημοδιδασκάλους ἀπαιτεῖται ἡ σύνταξις ἐγγράφου· ὅθεν τὸ γεγονὸς τοῦτο δύναται καὶ δι' ὁρκου ν' ἀποδειχθῇ. 303 (1880).

Προκειμένον περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ κλητῆρος ὡς τοιούτου καὶ τῶν κατ' αὐτὰς ἐξόδων ὡς καὶ τῶν ἔνεκα τούτων πρὸς τρίτους καταβολῶν, οὐδόλως διαγράφει ὁ νόμος ἴδιον μέσον ἀποδείξεως, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ ἀποκλείηται ὁ ἐπακτὸς ὁρκος, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐπὶ τοιούτων ἀπαιτήσεων στηριζομένης ἀγωγῆς. 406 (1880).

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου. 351 Πολ. Δικ., ὁρκος ἐπάγεται μόνον περὶ παντὸς ἰσχυρισμοῦ ἢ προτάσεως, οἵτινες ἀπετέλεσαν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 160 κλπ. Πολ. Δικ., τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκκρεμοῦς δίκης· τοῦτο ἐμφαίνει ἡ φράσις περὶ παρτὸς πράγματος, ἅρα δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπαγωγή ὁρκου πρὸς ἀπόδειξιν ἀπαράδεκτου ἰσχυρισμοῦ. 35 (1881).

Ὁρκος ἐπιβάλλεται πρὸς ἀπόδειξιν γεγονότων, οὐχὶ δὲ περὶ κρι-

σεως καὶ τοῦ ἐξαγομένου ἐκ τῶν γεγονότων τούτων, διότι τοῦτο ἀνήκει τῷ δικαστῇ. 79 (1882).

Μεταξὺ τῶν τοῦ ἄρθρ. 273 Π. Δ. τεκμηρίων, καθ' ὧν εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσα ἀνταπόδειξις, δὲν καταλέγεται καὶ ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων. Ἐπομένως δύναται νὰ ἐπαχθῇ καὶ ὅρκος περὶ ζητήματος, ἐφ' οὗ ἀπεφάναντο οἱ πραγματογνώμονες. 157 (1885).

Ἀναγγραφομένου ἐπιτακτικῶς εἰδικοῦ τρόπου συντάξεως τῆς ἐκθέσεως ἀπογραφῆς (Πολ. Δικ. 1071), ὁ ἐπαγόμενος ὅρκος δέον νὰ περιέχῃ ὡς ἀναγκαῖον στοιχεῖον καὶ τὴν τήρησιν τῆς νομίμου ταύτης διατυπώσεως. 157 (1886).

Δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου, ὅτι ὑπόθεσις τις ἐνεγράφη εἰς τὸ πινάκιον ἧστ' συνετάχθη εἰδικὸν πληρεξούσιον, διότι δι' ἀμφοτέρω τὰ θέματα ταῦτα ὁ νόμος ὀρίζει ἰδιαιτέρον καὶ ἀποκλειστικὸν τρόπον συστάσεως καὶ ἀποδείξεως αὐτῶν ἐννόμου (Π. Δ. 351). 112(1872) 252(1886) 244 καὶ 291(1887) 60(1889) 233(1890).

§ 2

Ἡ περὶ ἐπαγωγῆς ὅρκου πρότασις δὲν ἀποτελεῖ αἴτησιν περὶ πράγματος, ἀλλ' εἶναι μέσον ἀποδείξεως, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κυρίας αἰτήσεως, ὅθεν ἡ παράλειψις τοῦ δικαστηρίου, ὅπως λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν πρότασιν ταύτην, δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας. 248 (1851).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 252, 253, 351 καὶ 346 Πολ. Δικ., κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ἄνευ περιορισμοῦ προθεσμίας, δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὅρκος. 198 (1867).

Ὁ ἀντὶ ἐτέρας ἀποδείξεως ἐπάγων ὅρκον θεωρεῖται παραιτηθεὶς τῶν ἄλλων ἀποδείξεων. 24 (1875).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει, καὶ περ ὑπαρχουσῶν καὶ ἄλλων ἀποδείξεων, νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν ἐπαγόμενον ὅρκον. 311 (1878) 11 (1879) 119 (1881).

Ὁ ἐπαχθεὶς ὅρκος ἐπιβάλλεται μόνον, ἐὰν τὸ δι' αὐτὸ ἀποδειχθησόμενον ἀντικείμενον ἔχῃ οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως (Πολ. Δικ. 244). 3 (1884).

Ὁ διάδικος, περιλαμβάνων ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ τὴν αἴτησιν, ὅπως τῷ ἐπιτραπῇ ἢ ἀπόδειξις, διὰ τῆς ἐπαγωγῆς ὅρκου, πρὸς τὸν

ἀντίδικον, τῶν ἀποτελούντων τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἰσχυρισμῶν, δὲν ὑποχρεοῦται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ νὰ διατυπώσῃ ὠρισμένως ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτους, ἀφοῦ ὁ δικαστὴς ἔχει ἤδη αὐτοὺς ὑπ' ὄψιν τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἣν ὀφείλει νὰ σταθμίσῃ, καὶ μόνος αὐτὸς ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐκτιμήσῃ τίνες ἰσχυρισμοὶ ἐκ τῶν πραγματικῶς προταθέντων ἔχουσιν ἐπιρροὴν καὶ εἰσιν ἀποδεικτέοι καὶ νὰ ὀρίσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπόφασίν του, κατὰ τὰ ἄρθρα 172, 244, 248, 250 καὶ 374 Π. Δ. 342 (1862).

Ὁ ἰσχυριζόμενος ὠρισμένως γεγονότα τινὰ καὶ ἐπάγων περὶ αὐτῶν ὅρκον δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ αὐθις ταῦτα κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν τοῦ ὅρκου, ἀφοῦ ἀναφέρεται εἰς αὐτὰ (249 καὶ 546 τῆς (Πολ. Δικονομίας). 297 (1868).

Δὲν εἶναι ἀόριστος ὁ ὅρκος, ὁ ἐπαγόμενος ὑπὸ τοῦ διαδίκου μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, ἐὰν γενικῶς διατυπῶται, ἀφοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐν ταῖς προτάσεσιν ἀναφέρεται, ὅτι ὁ ὅρκος ἐπάγεται καὶ διὰ τὰ μέρη τοῦ θέματος, ἅτινα ἤθελον θεωρηθῇ ὡς λυσιτελῆ καὶ ὡς μὴ ἀποδεικνύμενα ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων, ὑπὲρ τοῦ διαδίκου, τοῦ ἐπάγοντος τὸν ὅρκον. 307 (1884).

Οὐδεὶς νόμος ὑποχρεοῖ τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιβάλῃ τὸν ὅρκον αὐταῖς λέξεσιν, ὡς ἐπάγει αὐτὸν ὁ διάδικος, τούναντίον δέ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 374 Πολ. Δικ., τὸ δικαστήριον προσδιορίζει τὸ περὶ οὗ ὁ ὅρκος θέμα. 208 (1879).

Πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου, ὁ διάδικος δύναται νὰ ἐπαγάγῃ ὅρκον, τὸ δὲ δικαστήριον ὀφείλει, ἐπιλαμβανόμενον πρὸ τῆς δόσεως αὐτοῦ ὅπωςδὴποτε τῆς ὑποθέσεως (π. χ. συνεπεῖα ἀντιρρήσεων) νὰ ἐπιβάλῃ τὸν ἐπανκτόν. 262 (1877).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον ἐπιτρέψῃ νὰ δοθῇ τυχαίως ὁ δικαστικὸς ὅρκος καὶ ἐξετασθῇ ἡ αἰτήσις τοῦ διαδίκου περὶ ἀνακλήσεως τῆς ἀποφάσεως, κατὰ δὲ τὴν συζήτησιν ὁ διάδικος ἐπαγάγῃ ὅρκον εἰς τὸν ἀντιδίκον του, ὁ τοιοῦτος ὅρκος δέον, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ προτιμηθῇ τοῦ δικαστικοῦ καὶ νὰ ἐπιβληθῇ. 27 (1883).

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅρκος, δοθείς ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐπὶ περιστατικοῦ, περὶ οὗ δὲν ἐπλήχθη, οὐδὲ ἐπεβλήθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. (Πολ. Δικ. 249 καὶ 350). 21 (1884).

Δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀντίρρῃσιν ἐκ τοῦ ὅτι τὸ δικαστήριον ἐπέ-

βαλεν ἐπακτὸν ὅρκον, μὴ ἐπαχθέντα ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἀντὶ νὰ ἐπιβάλῃ ἀναπληρωτικόν, ἐὰν ὁ εἰς ὃν ἐπεβλήθῃ ὁ ὅρκος ὤμοσεν αὐτόν, μόνον δὲ ἐὰν αὗτος ἤθελεν ἀντεπαγγάγει τὸν ὅρκον θὰ εἶχε δικαίωμα παραπόνου, διότι ὁ δικαστικὸς ὅρκος δὲν ἀντεπάγεται. 386 (1874).

Ὅταν τὸ θέμα τοῦ ἐπαγομένου ὅρκου ᾖ τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τοῦ ἐπιβληθέντος δικαστικοῦ, οὐδεμίᾳ διάταξις παραβιάζεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ δικαστήριον δὲν ἐπέβαλε τὸν ἐπακτόν, ἀφοῦ μάλιστα ὁ πρὸς ὃν ἐπεβλήθῃ ὁ ὅρκος οὗτος, καίπερ στερούμενος τοῦ δικαιώματος τῆς ἀντεπαγωγῆς δὲν παραπονεῖται περὶ τούτου. 197 (1853).

Ὁ δικαστικὸς ὅρκος εἶναι ὑποδεέστερος τοῦ ἐπακτοῦ, ὡς μὴ δεκτικός ἀντεπαγωγῆς (Πολ. Δικ. 381). ὅθεν, ὅταν ἐπάγῃται ὅρκος ὁ δικαστὴς ὀφείλει νὰ προτιμᾷ τοῦτον τοῦ δικαστικοῦ.

128 (1884) 163 καὶ 177 (1886) 106 (1890).

Εἰς πάντα διάδικον ἐπιτρέπεται νὰ ἐπαγάγῃ τῷ ἀντιδίκῳ του ὅρκον, καίπερ μηδεμιᾶς ὑπαρχούσης ἀποδείξεως τοῦ ἰσχυρισμοῦ του (Πολ. Δικ. 351): τότε δὲ μόνον ὁ δικαστὴς δύναται, εἴτε ἐξ ἐπαγγέλματος, εἴτε αἰτήσῃ τοῦ διαδίκου νὰ ἐπιβάλῃ ὅρκον, ὅταν ἡ ἀγωγή ἢ ἡ ἔνστασις δὲν ᾖ μὲν ἐντελῶς ἀποδεδειγμένη, δὲν στερῇται ὅμως καὶ πάσης ἀποδείξεως. Ἐπαχθέντος δὲ ὑπὸ τοῦ ἐνός τῶν διαδίκων πρὸς τὸν ἕτερον ὅρκου, ὁ δικαστὴς δὲν δικαιούται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων καὶ συνεπείᾳ τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης νὰ ἀποφανθῇ, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ὅρκος ἐπάγῃται ἐπιβοηθητικῶς, ἀλλὰ καὶ τότε οὐδέποτε ἡ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀποδείξεων ἀπόφασις δύναται νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ ἐπαγαγόντος τὸν ὅρκον διαδίκου, ἄνευ ἐπιβολῆς τοῦ ὅρκου, ὅθεν ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν θέλησιν τοῦ διαδίκου, προτιμῶν τὴν ἐπιβολὴν ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου ἀντὶ τοῦ ἐπακτοῦ, οὔτε ἀναπληροῦται ἢ μὴ ἐπιβολῇ τοῦ ἐπακτοῦ ὅρκου ὡς ἐκ τῆς παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἐπιβολῆς ἀναπληρωτικοῦ ὅρκου. 19 (1880).

Ἡ ἐπαγωγή ὅρκου, ὡς ἀποδεικτικοῦ μέσου, ἐπιτρέπεται ρητῶς κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 351): ἐπομένως, καίπερ ἀπαραδέκτου οὔσης τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως, ἢ ἄλλειψις τῆς ἐπαγωγῆς ὅρκου, πρὸς ὑποστήριξιν προτάσεως, μὴ ἀποδειχθείσης ἐγγράφως, δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως ταύτης ὡς ἀνυποστάτου πρὶν ἢ διαταχθῇ περὶ αὐτῆς ἀπόδειξις, κατὰ τὰ ἄρθρα 244 καὶ 248 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. 90 (1864).

§ 3

Ἐὰν ὁ διάδικος ἐπικαλεσθῇ καὶ ἄλλα ἀποδεικτικὰ μέσα, ἐπαγάγη δὲ καὶ ὄρκον, ἡ ἐπαγωγή αὕτη θεωρεῖται ἐπιβολητικὴ καὶ ὁ ὄρκος δὲν ἐπιβάλλεται εἰμῇ. ἂν τὸ δικαστήριον δὲν θεωρῇ ἀποδεδειγμένον τὸ θέμα ἐκ τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων (Π. Δ. 253 § 3). 74 (1846) 235 (1858) 293 (1863) 35 (1870) 316 (1871) 72 (1878) 124 (1885).

Ὅταν ὁ διάδικος ζητῇ νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις. ἐν ἀποτυχίᾳ δ' ἐπάγη ὄρκον, ὁρθῶς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, μὴ κρίνον νόμιμον νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ἐπιβάλλει τὸν ὄρκον, καὶ δὲν εἶναι ὑπόχρεων νὰ διατάξῃ τὴν δι' ἄλλων μέσων ἀπόδειξιν. 203 (1877).

§ 4

Ἡ περὶ ὄρκου δηλώσις, καίπερ μὴ ἀναφέρουσα τὴν κατοικίαν τῶν διαδίκων, εἶναι ἔγκυρος, ἂν ἐξάγῃται ἡ ταυτότης αὐτῶν ἐκ τῶν προηγούμενων τῆς δίκης δικογράφων (Πολ. Δικ. 136). 207 (1888).

Ἡ δηλώσις περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὄρκου, ἡ γεγραμμένη ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὄρκον, εἶναι ἔγκυρος, μόνον δὲ ὁ ποιήσας διπλὴν χρῆσιν τοῦ φύλλου τοῦ χαρτοσήμου ὀφείλει τέλος καὶ πρόστιμον, κατὰ τὸν περὶ χαρτοσήμου νόμον. 31 (1875).

Δηλώσις ἀποδοχῆς ὄρκου δὲν εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲν περιέχῃ παραίτησιν προηγούμενων δηλώσεων, μὴ οὔσης τῆς δηλώσεως ἐγγράφου εἰσαγωγικοῦ δίκης. 66 (1863) 31 (1875).

Ὁ πρὸς ὃν ἐπήχθη ὁ ὄρκος δύναται, ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ ἀποδοχῆς καὶ ἀντεπαγωγῆς τοῦ ὄρκου· ἀλλ' ἐκλέξας τὴν ἀποδοχὴν δὲν δύναται ν' ἀνακαλέσῃ ταύτην καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ἀντεπαγωγὴν. Ἄλλως, θεωρεῖται ὁ περὶ οὗ ὁ ὄρκος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀντιδίκου ὡς ὡμολογημένος (Πολ. Δικ. 352, 356 καὶ 377). 179 (1868).

Ἐπαγαγόντος τοῦ διαδίκου ὄρκον, ὁ ἀντίδικος δύναται ν' ἀντεπαγάγῃ αὐτόν (Πολ. Δικ. 352 § 1), ἀντεπαχθέντος δὲ τοῦ ὄρκου ὁ ἀντεπαγαγὼν εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀντεπαγωγὴν, οὐχὶ δὲ ὁ ἀντίδικος τὴν ἐπαγωγὴν (Πολ. Δικ. 356), διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 358 Π. Δ., ὁ πρὸς ὃν ἀντεπάγεται ὁ ὄρκος ὀφείλει ἐντὸς τῆς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας νὰ δηλώσῃ οὐχὶ πλέον ἂν ἀνακαλῇ τὸν ἐπα-

χθέντα, ἀλλ' ἂν δέχεται τὸν ἀντεπαχθέντα, ἐπὶ ταῖς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ συνεπειαίς. 69 (1869).

Δὲν δύναται τις ἐν μέρει νὰ δεχθῇ καὶ ἐν μέρει ν' ἀποποιηθῇ τὸν ὅρκον, ὅταν τὰ διάφορα θέματα τοῦ ὅρκου ἀπαρτίζωσιν ἓνα ὅρκον ἀδι-αίρετον καὶ ἀφορῶσιν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον. 152 (1847).

Δηλώσαντος ἡπαξ τοῦ διαδίκου, ὅτι δέχεται τὸν ἐπαχθέντα καὶ ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὅρκον, δὲν ὀφείλει οὗτος νὰ δηλώσῃ καὶ αὖθις τὴν ἀποδοχὴν του, μετὰ τὴν ἐκδοσιν ἐτέρας ἀποφάσεως, τασσούσης νέαν προθεσμίαν πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου, ἐπομένως ὁ οὕτω δοθείς ὅρκος δὲν εἶναι ἄκυρος. 180 (1876).

Ἡ ὑπὸ τοῦ ὁμόσοντος κοινοποιήσις δηλώσεως, ὅτι δέχεται τὸν ὅρκον, δὲν ἐπιφέρει ἔναρξιν τῆς πρὸς δόσιν αὐτοῦ προθεσμίας, ἐὰν δὲν ἐκοινοποιήθῃ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του ἢ τὸν ὅρκον ἐπιβάλλουσα ἀπόφασις. 113 (1865).

Ἐὰν ἀκυρωθῇ ἡ περὶ δόσεως τοῦ ὅρκου δήλωσις, ὡς μὴ σύμφωνος πρὸς τὸ ταχθὲν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως θέμα τοῦ δοτέου ὅρκου καὶ χορηγηθῇ νέα προθεσμία πρὸς δήλωσιν καὶ δόσιν τοῦ ὅρκου, ὅπως ἐτάχθη ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως, κατ' οὐδὲν παραβιάζεται τὸ ἄρθρ. 375 Π. Δ., διότι τοῦτο ὑποτίθῃσι τὴν περὶ τοῦ δοτέου ὅρκου δήλωσιν, ὡς ἀποδεχομένην τὸν ὅρκον, κατὰ τὸ ἐν τῇ ἀποφάσει διατετυπωμένον θέμα, οὐχὶ δὲ καθ' ἣν περίπτωσιν τὸ θέμα τοῦ ὅρκου οὐσιωδῶς ἡλλοιώθη. 250 (1875).

§ 5

Ὁ ἐπαχθεὶς ὅρκος δύναται νὰ ἀνακληθῇ, ἐνόσω δὲν ἔγινεν ἔτι ἡ περὶ ἀποδοχῆς αὐτοῦ δήλωσις (356 Πολ. Δικον.), ἄλλως ἢ ἀνάκλησις στερεῖται σημασίας. 269 (1864).

Ἀντεπαχθέντος τοῦ ὅρκου, ὁ ἀντεπαγαγὼν μόνον δικαιούται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀντεπαγωγὴν, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἐπαγαγὼν ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἐπαγωγὴν, (Πολ. Δικ. 366). 69 (1869).

Ὅταν πρὸ τῆς ἀποδοχῆς ἀνακληθῇ ὁ ἐπαχθεὶς καὶ ἐπιβληθεὶς ὅρκος, τότε τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει ν' ἀνακαλέσῃ τὴν διάταξιν, τὴν ἐπιβαλοῦσαν τὸν ὅρκον καθὼς καὶ τὴν σχετικὴν περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς δόσεως αὐτοῦ καὶ νὰ θεωρήσῃ ὡς προδικαστικὴν ἀπλῶς τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ θεωρήσῃ τὴν γενομένην ἀνάκλησιν ἰσοδυναμοῦσαν πρὸς τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου. 22 (1885).

§ 6

Ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 374—377 Πολ. Δικ., μόνον καθ' ἣν περίπτωσιν ἅπαντες οἱ διάδικοι, καὶ οὐχὶ μόνον ὁ εἷς τῶν διαδίκων, εἰσὶ παρόντες, τὸ δικαστήριον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 138 Πολ. Δικ., δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεών του, ἄνευ ἐπιδόσεως αὐτῶν, εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰμὴ μετὰ προηγουμένην ἔκδοσιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς πρὸς τοῦτο ἀποφάσεώς του καὶ οὐχὶ τῆς ἀπλῆς κλήσεως ἐκ μέρους τῶν διαδίκων. Ἐπομένως, ὅρκος δοθεὶς χωρὶς νὰ κοινοποιηθῇ πρὸς τὸν ἀντίδικον ἢ τοῦτον ἐπιβαλοῦσα ἀπόφασις εἶναι ἄκυρος. 435 (1852).

Ὁ ὅρκος ἐπιβάλλεται μόνον εἰς τοὺς διαδίκους, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τρίτα πρόσωπα, μὴ λαθόντα μέρος εἰς τὴν δίκην. 61 (1836).

§ 7

Τὸ δικαστήριον δύναται καὶ ὀφείλει μάλιστα ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ μὴ ἐπιβάλῃ τὸν περὶ ἐπουσιωδῶν καὶ μηδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχόντων εἰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς περιστατικῶν ἐπαγόμενον ὅρκον ὡς καὶ νὰ μὴ περιλάβῃ ἐν τῷ θέματι τοῦ ὅρκου ὅσα γεγονότα, περιληφθέντα ὑπὸ τῶν διαδίκων εἰς τὴν περὶ ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου πρῶτασιν, εὗρσκει, ἢ ὅτι ἀντιβαίνουν εἰς τὸν νόμον, ἢ ὅτι οὐδεμίαν ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ νόμου ἔχουσι νομικὴν σημασίαν ἐπὶ τῆς διαφορᾶς.

71 καὶ 165 (1847) 284 καὶ 289 (1849) 12 (1850) 48 (1855) 159 (1859) 11, 126 καὶ 330 (1860) 211 καὶ 405 (1864) 114 (1867) 99 (1868) 174 (1870) 241 (1876) 243 (1877) 109 καὶ 333 (1878) 5 (1880) 3 (1884) 108 (1886).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ περιλάβῃ οἰκοθεν ἐν τῷ θέματι τοῦ ἐπαχθέντος ὅρκου περιστατικά, εἰς ὧν τὴν ἀπόδειξιν ὑπεχρεοῦτο ὁ ἀντίδικος καὶ περὶ ὧν δὲν ἐπῆχθη ὅρκος. 161 (1855).

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταβάλληται τὸ θέμα τοῦ ἐπαγομένου ὅρκου, προστιθεμένων εἰς αὐτὸ γεγονότων, ἅτινα δὲν ἐνόει νὰ περιλάβῃ ὁ ἐπαγαγὼν αὐτόν. 77 (1858).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον, ἐπιβάλλον ἀναπληρωματικὸν ὅρκον περὶ τῆς κατοχῆς, νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν διάδικον νὰ ὀρίσῃ κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν τὰς πράξεις, δι' ὧν ἐξήσκησε τὴν ἀξιουμένην παρ' αὐτοῦ κατοχὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, διότι ὁ τοιοῦτος ὅρκος ἐπιβάλλεται

μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἐκτίμησιν ὅλων τῶν πράξεων, καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης σχηματισθείσης γνώμης τοῦ δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἡ κρίσις τοῦ στήριζται ἐπὶ γεγονότων ἀθευαίων καὶ ἀδύλων, ὧν ζητεῖ τὸν προσδιορισμὸν διὰ τοῦ ἐπιβαλλομένου ὅρκου. 241 (1882).

Ἐπὶ ἀδαιρέτου ὁμολογίας, ὁ ἐπαγόμενος ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὁμολογοῦντος ὅρκος, δεόν νὰ ἐπιβάλληται μόνον ἐπὶ τῶν τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἀπαρτιζόντων γεγονότων, διότι ἡ ὁμολογία εἶναι ἀδαιρέτος, ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῆς ἐν τῇ δίκῃ, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ὁ ἀντιδίκος ποιῇται χρῆσιν ἄλλου ἀποδεικτικῷ μέσῳ, ὅποιον εἶναι ὁ ὅρκος. 187 (1847) 40 (1854) 161 (1855) 49, 77 καὶ 175 (1858) 238 (1860).

Ἐπὶ ἀδαιρέτου ὁμολογίας (Πολ. Δικ. 264), ἐὰν ἐπαχθῇ ὅρκος ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὁμολογοῦντος, δεόν νὰ διατυπωθῇ ἀδαιρέτως, περιλαμβάνων ὁλόκληρον τὴν ἀδαιρέτον ὁμολογίαν, οὐχὶ δὲ νὰ περιορίζεται ἐπὶ μόνον τῶν τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς ἀποτελούντων ἰσχυρισμῶν, διότι ὁ ὅρκος λογικῶς καὶ κατ' οὐσίαν ἀποτελεῖ ἔνορκον ὁμολογίαν (Π. Δ. 352, 353 καὶ 381). 290 (1849) 230 (1851) 50 καὶ 272 (1855) 141 (1868) 119 (1869) 7 (1870) 34 (1872) 262 (1874) 74 καὶ 107 (1875) 151 καὶ 282 (1876) 149 (1880) 257 καὶ 283 (1881) 55 καὶ 145 (1886) 33 καὶ 223 (1888) 33 (1889).

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἐν τῇ θέματι τοῦ ὅρκου περιλαμβάνονται πάντα τὰ οὐσιώδη καὶ πρὸς λύσιν τῆς προκειμένης διαφορᾶς ἀναγκαιοῦντα πραγματικὰ περιστατικά, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου (Πολ. Δικ. 810 § 3). 118 (1888).

§ 8

Τὸ δικαστήριον δύναται πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν του, ὀριστικὴν καθισταμένην μόνον μετὰ τὴν ὀρκόδοσίαν. 226 (1885).

Ἡ ἀπόφασις, ἡ ἐπιβάλλουσα ὅρκον καὶ ὀρίζουσα τὰς συνεπείας αὐτοῦ, καθίσταται ὀριστική, ἐὰν ὁ ὅρκος δὲν ἐδόθῃ τυχαίως, ἀλλὰ τῇ δόσει τοῦ ὅρκου, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου ὑπεβλήθησαν ἀντιρρήσεις καὶ ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, τὸ δὲ Ἐφετεῖον ἐπιληφθὲν αὐτῶν βραδύτερον ἐξέδωκεν (ματαίως) ἐτέραν

ἀπόφασιν, ἐπικυροῦσαν τὴν προεκδοθεῖσαν.

1 (1882).

Ἡ ὄρκον ἐπιβαλοῦσα ἀπόφασις καὶ ὀρίζουσα τὰς συνεπείας αὐτοῦ καθίσταται ὀριστική μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου καὶ δὲν δύναται ν' ἀνακληθῇ, ἐκτὸς ἐὰν τὸ δικαστήριον ἐπέτρεψε, γενομένων ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας, νὰ δοθῇ ὁ ὄρκος τυχαίως δηλ. ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ κρίνῃ τὰς ἀντιρρήσεις καὶ κατὰ τὴν κρίσιν του νὰ δώσῃ ἢ οὐ κῦρος εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ εἰς τὴν ὀρκοδοσίαν. Ἐξομοιοῦται δὲ πρὸς τὴν μὴ δόσιν τοῦ ὄρκου ἢ μὴ ἔγκυρος τούτου δόσις, τὸ μὴ ἔγκυρον δὲ τῆς ὀρκοδοσίας δύναται ὁ διάδικος νὰ προτείνῃ οὐ μόνον παριστάμενος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοτελοῦς αἰτήσεως εἴτε πρὸ, εἴτε κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου. 26 (1886).

§ 9

Ἡ ὄρκον ἐπιβάλλουσα ἀπόφασις κοινοποιεῖται αὐτοπροσώπως εἰς τὸν διάδικον, εἰς ὃν ἐπιβάλλεται ὁ ὄρκος καὶ οὐχὶ εἰς τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ.

238 (1870).

Ἡ ἀπόφασις, ἣτις ὀρίζει ρητὴν ἡμέραν, ὅπως ὁ διάδικος ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, δημοσίᾳ συνεδριάζοντος καὶ δηλώσῃ, ἂν δέχεται τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὄρκον καὶ ἐν ἀποδοχῇ δώσῃ αὐτόν, δεῖον νὰ κοινοποιῇται πρὸς τὸν διάδικον αὐτοπροσώπως, διότι καθίσταται ἀναγκαία ἡ προσωπικὴ τοῦ διαδίκου ἐμφάνισις (Πολ. Δικ. 139), ἡ δὲ πρὸς τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ κοινοποιήσις εἶναι ἄκυρος. 277 (1875).

Προκειμένου περὶ διαδίκου, διαμένοντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅστις διώρισε μὲν ἀντίκλητον ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, θεωρεῖται ὁ διάδικος οὗτος ὡς μὴ ἔχων ἀντίκλητον, διότι ἡ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν μετάθασις καὶ διαμονὴ τοῦ ἀντικλήτου ἀναιρεῖ τὸν σκοπὸν τοῦ διορισμοῦ του καὶ ἐπομένως ἡ περὶ ὄρκου ἀπόφασις νομίμως κοινοποιεῖται πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα, ἡ δὲ προθεσμία ἀρχεται τρέχουσα ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης. 59 (1887).

Ἡ δῆλωσις περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὄρκου ἐγκύρως ἐπιδίδεται πρὸς τὸν κατὰ τὴν ἐφέσιμον δίκην πληρεξούσιον, καίτοι ὁ ὄρκος πρόκειται νὰ δοθῇ εἰς Πρωτοδικεῖον, παρ' ᾧ ὁ παρ' Ἐφέταις δικηγόρος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παρασταθῇ, διότι ὁ νόμος, ταυτίζων ὡς πρὸς τὸ κῦρος τῶν ἐπιδόσεων τὸν ἀντίκλητον ἢ πληρεξούσιον πρὸς τὸν διάδικον αὐτόν, οὐδεμίαν τοιαύτην διάκρισιν ποιεῖται.

66 (1847).

Κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν, τὸ περιέχον τὴν δήλωσιν περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου δικόγραφον πρέπει νὰ κοινοποιῇται τῷ διαδίκῳ αὐτῷ, ὅταν οὗτος ἔχῃ διωρισμένον ἀντίκλητον πληρεξούσιον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 95 Πολ. Δικ. 85 (1864).

Καλῶς κοινοποιεῖται ἡ δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Πρόξενον, ὅταν ὁ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβων οὔτε ἀντίκλητον διώρισεν, οὔτε ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος, διέμενε (Νόμος τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856 περὶ δικαιοσ. τῶν προξενικῶν ἀρχῶν). 224 (1883).

§ 10

Ὅπως ἐπέλθωσιν αἱ ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι τῆς μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου δεόν νὰ παρέλθῃ ἢ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ταχθεῖσα προθεσμία, χωρὶς ὁ διάδικος ν' ἀποφανθῇ, ἀλλ' ὅπως ἐπέλθῃ τὸ τοιοῦτον δεόν νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἀποφάσει προσδιορισμὸς τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας πρὸς δέλωσιν. 419 (1852).

Δὲν ἀντίκειται εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν ἁρθρ. 249 καὶ 375 Πολ. Δικ. τὸ ὅτι ἀπόφασις τις ὥρισε τὸν χρόνον τῆς ὀρκοδοσίας, οὕτως ὥστε ἐξηρτᾶτο ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς τοῦ ἐκ προσδιορισμοῦ ἄλλου, ὃν ὥφειλεν αὐτὸς ὁ ὀρκισθισόμενος νὰ ποιήσῃ. 316 (1879).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 193 Πολ. Δικ., ἡ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ταχθεῖσα προθεσμία δὲν λογίζεται ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ἀλλ' ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς κοινοποιήσεως καὶ λήγει τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ἡ περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας αἵτησις ἐκοινοποιήθη κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως τοῦ δικαστηρίου, δὲν ἔπεται, ὅτι ἡ αἵτησις εἶναι ἐκπρόθεσμος, ἀφοῦ δὲν βεβαιῶνται, ὅτι ἡ συνεδρίασις διελύθη κατὰ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκοινοποιήθη ἡ περὶ παρατάσεως αἵτησις, οὔτε ἐκ τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ὁμῶσων ὑπεχρεοῦτο δι' αὐτῆς νὰ δώσῃ τὸν ὅρκον, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως, ἀλλ' ἀπλῶς διατάσσεται ἐν αὐτῇ, ὅπως ὁ ὅρκος δοθῇ μετὰ παρέλευσιν ὠρισμένων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου, τὸ δὲ δικαστήριον τοῦτο ἡδύνατο νὰ συνέλθῃ διαρκούσης τῆς ἡμέρας αὐτῆς καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς συνεδριάσεως, ὅπως δοθῇ ὁ ὅρκος ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ἢ ἐν ἀ-

νάγκη νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν, κατὰ τὴν αἴτησιν τοῦ ὁμό-
σοντος. 28 (1864).

Ὅταν ὀρίζεται πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου δικάσιμος, ἡ προθεσμία πρὸς
δόσιν αὐτοῦ διαρκεῖ ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ κατὰ τὴν δικάσιμον ἐκείνην συ-
νεδρίασις, ἐξ οὗ ἔπεται, ὅτι ἡ προθεσμία λήγει ἅμα ὁ διευθύνων τὴν
συζήτησιν δικαστῆς κηρύξῃ λελυμένην τὴν συνεδρίαν καὶ ἐπομένως,
ἐν τιαυτῇ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει τὸ ἄρθρ. 193 § 1
Πολ. Δικ. Ὅθεν, μὴ προσελθὼν ὁ πρὸς ὀρκοδοσίαν ὑπόχρεως μέχρι τέ-
λους τῆς συνεδριάσεως, καθίσταται ἔκπτωτος, ἐκτὸς ἂν πρὸ τῆς συνε-
δριάσεως ἢ τοῦλάχιστον διαρκούσης αὐτῆς γίνῃ αἴτησις περὶ παρατά-
σεως τῆς προθεσμίας, στηριζομένη εἰς τὸ ἀδύνατον τῆς προσελύσεως
τοῦ πρὸς ὀρκοδοσίαν ὑποχρέου ἕνεκεν ἀνωτέρας βίας, τὸ δὲ δικαστή-
ριον παραδεχθῇ ταύτην. 338 (1874).

Ἐὰν ὁ διάδικος ἐμπροθέσμως δηλώσῃ περὶ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου,
ἐμφανισθεὶς δὲ πρὸς δόσιν αὐτοῦ δὲν δυνήθῃ νὰ δώσῃ τοῦτον, διότι δὲν
ἐγένετο συνεδρίασις δι' ἑλλειψιν δικαστῶν, δύναται νομίμως νὰ δώσῃ
τὸν ὅρκον κατὰ τὴν πρώτην ἐπομένην συνεδρίαν, διότι ἡ μὴ ἐμπρό-
θεσμος δόσις τοῦ ὅρκου δὲν ἦτο καταλογιστέα εἰς αὐτόν. 45 (1845).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας κρίνῃ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν
διάδικον νὰ δώσῃ τὸν ὅρκον κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν, δύναται νὰ
δεχθῇ τὴν πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας γενομένην αἴτησιν περὶ
παρατάσεως καὶ νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσμίαν, καὶ ἂν ὁ ἀντίδικος
ἀπέκρουσε τὴν παράτασιν ταύτην, χωρὶς ὅμως νὰ προτείνῃ λόγον
τινα πρὸς ἀντίκρουσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ὁμόσοντος, ὅτι ἦτον ἀδύνα-
ταν νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας. 72 (1845).

Ὅ εἰς ὃν ἐπεβλήθη ὅρκος δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν παράτασιν τῆς
προθεσμίας ἐντὸς μὲν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔληγεν ἡ προθεσμία, ἔστω
καὶ μετὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ δικαστηρίου, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ δοθῇ ὁ
ὅρκος, εἰὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδεχθῇ, ὅτι ἕνεκα τῆς ἐπελ-
θούσης βίας διακοπῆς τῆς δίκης δὲν ἦτο δυνατόν εἰς τὸν διάδικον νὰ
δώσῃ τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὅρκον. 231 (1867).

Ὅ διάδικος, ὁ ἐμπροθέσμως δηλώσας, ὅτι δέχεται τὸν ἐπιβληθέντα
αὐτῷ ὅρκον, δικαιούται νὰ συντάμῃ τὴν πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου τούτου
ταχθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου προθεσμίαν, ἀρκεῖ νὰ κλητεύσῃ
ἐγκαίρως τὸν ἀντίδικόν του, ὅπως παρευρεθῇ κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν.

(Πολ. Δικ. 261).

64 (1846) 300 (1875).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 352, 355, 193 καὶ 197 Π. Δ., ὁ ὁμό-
 σων ὀφείλει νὰ δώσῃ τὸν ὃν ἀπεδέχθη ὅρκον, κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ δικα-
 στηρίου τεταγμένην προθεσμίαν καὶ δὲν δύναται ἄνευ τῶν ἐν ἄρθρῳ
 355 ἀναφερομένων ἐπιβλαβῶν συνεπειῶν νὰ παρατείνῃ ἢ νὰ συντάμῃ
 αὐτὴν ἰδιορρυθμῶς καὶ μονομερῶς, διότι ὁ προσδιορισμὸς τῆς προθε-
 σμίας γίνεται ὑπὲρ ὅλων τῶν διαφερομένων διαδίκων. Ἐὰν ὅμως ὁ διά-
 δικος δὲν ὠρίσθῃ τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσιν πέντε ἡ-
 μερῶν ἀπὸ τῆς περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου δηλώσεως αὐτοῦ, ὡς διέταξε
 τὸ δικαστήριον διὰ τῆς ἀποφάσεώς του, ἔδωκεν ὅμως τὸν ὅρκον ἐντὸς
 τῆς πέμπτῃς ἡμέρας ἀπὸ τῆς δηλώσεώς του, μετὰ προηγουμένην κλή-
 τευσιν τοῦ ἀντιδίκου, ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν, εἰς ἣν ὅμως
 οὗτος δὲν παρέστη, κατέπομένως τὸ δικαστήριον, μὴ ὑπαρχούσης ἀντιρ-
 ρήσεως ἐκ μέρους τῶν διαδίκων, ἐδέχθη τὸν ὅρκον εἰς ἄλλην παρὰ τὴν
 διὰ τῆς ἀποφάσεώς του προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, ὁ ὅρκος εἶναι ἔγκυρος,
 διότι οὔτε ὁ ὁμόσων μετέβαλε μονομερῶς τὴν προθεσμίαν, ἀφοῦ ὁ ἀντί-
 δικὸς του δὲν ἀντέτεινεν, οὔτε τὸ δικαστήριον ἐναντίον τῆς συναίνεσεως
 τῶν διαδίκων ἀπεμακρύνθη τῆς ταχθείσης προθεσμίας. 121 (1860).

Ὁ νόμος τότε μόνον ὑποθέτει, κατὰ νομικὴν πρόληψιν, ὅτι ὁ διά-
 δικος ὁμολογεῖ τὸ ἐναντίον ἐκείνου, ὅπερ προσκαλεῖται νὰ ὁμόσῃ, ὅταν
 σιωπήσῃ, ἀποποιηθῇ, ἢ δὲν δώσῃ τὸν ὅρκον, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν δώσῃ
 τοῦτον πρὸ τῆς προθεσμίας. Δύναται δὲ τὸ δικαστήριον μετὰ τὴν
 τοιαύτην ἀκύρωσιν τῆς ὀρκοδοσίας, νὰ διατάξῃ αὐτεπαγγέλτως, ὅπως
 ἐπαναληφθῇ αὕτη. 45 (1874).

Ὅταν ὁ μέλλων νὰ ὁμόσῃ διαμένῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἢ δὲ τα-
 χθεῖσα πρὸς δῆλωσιν καὶ ὁσιν τοῦ ὅρκου προθεσμία ᾔναι τοσοῦτον βρα-
 χεῖα, ὥστε ἀποβαίνει ἀπολύτως ἀδύνατον εἰς αὐτὸν νὰ λάβῃ γνῶσιν
 καὶ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς αὐτήν, ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας,
 τάσσεται νομίμως ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου νέα προθεσμία, διότι οὐδεὶς
 ὑποχρεοῦται εἰς τὰ ἀδύνατα. 322 (1861) 302 (1864).

Ἐὰν δὲν ἐδηλώθῃ προσηκόντως ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ὅρκου παρὰ τοῦ ὁ-
 μόσοντος, ἐπιτρέπεται νὰ δηλώσῃ καὶ δώσῃ αὐτὸν ἐκ νέου, ἐὰν ἡ
 περὶ ὅρκου ἀπόφασις ἐκοινοποιήθῃ ὑπ' αὐτοῦ, διότι κατὰ τοῦ κοινο-
 ποιήσαντος τὴν περὶ ὅρκου ἀπόφασιν δὲν τρέχει ἡ προθεσμία (Πολ.
 Δικ. 193). 115 (1871).

Μὴ ὀρίσθεις τῆς προθεσμίας πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου ὑπὸ τῆς ἐπιβαλλούσης αὐτὸν ἀποφάσεως, ὁ ὁμόσων δὲν καθίσταται ἐκπτώτως τῆς ὀρκοδοσίας, καίπερ ὀρίσας διὰ τῆς δηλώσεώς του ἡμέραν πρὸς τοῦτο, ἄνευ ἀντιλογίας τοῦ ἀντιδίκου, διότι ὁ τοιοῦτος οἰκοθεν γενόμενος προσδιορισμὸς δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὰς ἐννόμους συνεπείας προθεσμίας, ταχθείσης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἐκτός ἐὰν οἱ διάδικοι ἐκ συμφώνου ἤθελον προσδιορίσει ἄλλην προθεσμίαν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθρ. 197 Πολ. Δικον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δικαιούται ὁ ὁμόσων νὰ ζητήσῃ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς ἐκκρεμοῦς εἰσέτι δίκης, τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἀκύρως δοθέντος ὅρκου, ἐνόσω δὲν κατέστη ἐκπρόθεσμος περὶ τὴν ὀρκοδοσίαν. 246 (1872).

Ἐὰν ὁ ὅρκος δοθῇ ἐκπρόθεσμως εἶναι ἄκυρος, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ἄνευ τῆς συναίνεσεως τοῦ ἀντιδίκου νὰ ταχθῇ νέα προθεσμία, διότι μόνον, καθ' ἣν περὶπτωσιν ἡ ἀκυρότης προῆλθεν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐπανάληψις τοῦ ὅρκου, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν αὕτη προῆλθεν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ διαδίκου. 39 (1858) 233 (1882).

Εὐρεθέντος κατὰ τύπον ἀκύρου τοῦ ἐμπροθέσμως δοθέντος ὅρκου ἐκ λάθους ἢ ἐξ ἀπειρίας τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου, τὸ δικαστήριον δύναται, καίπερ μηδεμιᾶς γενομένης αἰτήσεως, νὰ διατάξῃ τὴν ἐπανάληψιν αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 203). Οὐδὲ δύναται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐνήργησεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου αὐτεπαγγέλτως, κατὰ τὴν αὐστηράν τοῦ ὅρου τούτου ἐννοίαν, διότι ὁ ὅρκος ἐξ ἀρχῆς ἐπήχθη κατ' αἴτησιν τοῦ διαδίκου καὶ μὴ ἀνακληθέντος αὐτοῦ ἐμπροθέσμως, ἐπρόκειτο μόνον νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀκριβὴς κατὰ τὸ ταχθὲν θέμα δόσις του. 178 (1847).

Ἐὰν ὅρκος τις δοθῇ ἀκύρως, ἐν τῇ μεταξὺ δὲ ἐκπνεύσῃ ἡ πρὸς δόσιν αὐτοῦ ταχθεῖσα προθεσμία, δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκ νέου δόσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ὀφείλει νὰ κηρύξῃ τὸν διάδικον ἐκπτώτον τοῦ ὅρκου. 157 (1874).

Αἱ ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι τῆς μὴ ἐγκαίρου δηλώσεως ἢ δόσεως τοῦ ὅρκου δὲν ἐπέρχονται διὰ τῆς κοινοποιήσεως μόνης τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, τῆς μεταρρυθμισάσης ἐν μέρει τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν καὶ ἀφαιρέσάσης ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ὅρκου περικοπήν τινα, χωρὶς νὰ τάξῃ νέαν πρὸς δῆλωσιν καὶ δόσιν τοῦ ὅρκου προθεσμίαν. 310 (1887).

§ 11

Ἐάν ὁ ὁμόσων κατοικῇ μακρὰν τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, δύναται νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ἄλλον δικαστὴν νὰ δεχθῇ τὸν ὅρκον (Πολ. Δικον. 377 § 2). 12 (1868) 251 (1869) 128 (1870).

Οἱ Πρόξενοι καὶ ἐν χριστιανικαῖς χώραις ἔχουσιν ἀρμοδιότητα νὰ δεχθῶσι κατ' ἐντολὴν ἡμεδαποῦ δικαστηρίου τὸν ὅρκον τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Προξενείου διαμένοντος διαδίκου (Ν. τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856 περὶ δικαιοδοσίας καὶ καθηκόντων τῶν προξενικῶν ἀρχῶν). Δύναται δὲ τὸ δικαστήριον, καίπερ αἰτοῦντος τοῦ διαδίκου, ὅπως διορισθῇ πρὸς ὀρκοληψίαν τὸ ἐγγώριον ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δικαστήριον, νὰ διορίσῃ τὸν αὐτόθι Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος. 147 (1864) 30 (1880).

Δὲν δύναται ὁ εἰσηγητῆς, ὁ ἐντολῇ ἄλλου δικαστηρίου δεχόμενος ὀρκοδοσίαν διαδίκου, νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ὀρκισιν αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἄνευ ἰδίως πρὸς τοῦτο ἐντολῆς τοῦ δικαστηρίου, ἢ δὲ περὶ τούτου πρᾶξις τοῦ εἰσηγητοῦ εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος, μὴ δυναμένη νὰ κυρωθῇ διὰ τῆς ἐπελθούσης ἐγκρίσεως τοῦ δικαστηρίου. 231 (1854).

§ 12

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 377 Πολ. Δικ., ἀπαιτεῖται νὰ προσκαλῇται ὁ διάδικος, ὅπως παρευρεθῇ, ἐὰν θέλῃ, εἰς τὴν ὀρκοδοσίαν· ἢ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι οὐσιώδης, διότι παρευρισκόμενος ὁ διάδικος δύναται νὰ ὑπομνήσῃ εἰς τὸν ὁμόσοντα ἢ νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ δικαστήριον περιστατικά, ἔνεκα τῶν ὁποίων ν' ἀποτραπῇ ὁ ὁμόσων τῆς ὀρκοδοσίας. Ἐπομένως ἢ μὴ τήρησις τῆς περὶ κλητεύσεως διατάξεως ταύτης εἶναι λόγος ἀκυρότητος τοῦ ὅρκου (Π. Δ. 201). 39 (1858) 176 (1884).

Ρητῶς ὀρίζοντος τοῦ ἄρθρ. 261 Πολ. Δικ., ὅτι οἱ διάδικοι κλητεύονται κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν, ἔπεται, ὅτι ὁ ὅρκος, ὃν ἔδωκε τις ἄνευ τῆς νενομισμένης κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου του (τοιαύτη δὲ ἑλλειψίς κλητεύσεως ὑπάρχει καὶ ὅταν ὁ ὁμόσων, ἔστω καὶ ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς, ἐκλήτευσε τὸν ἀντίδικόν του νὰ προσέλθῃ κατ' ἄλλην ἡμέραν ἢ κατ' ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος) εἶναι ἄκυρος καὶ ἐπομένως δὲν νομιμοποιεῖ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ὅρκου μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ταχθείσης προθεσμίας. 68 (1854).

Κατὰ θεμελιώδη ἀρχὴν τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀνεγνωρισμένην ἐν τοῖς ἄρθρ. 129 καὶ 261 αὐτῆς, εἰς πᾶσαν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἐνερ-

γούμενην διεξαγωγὴν ἀποδείξεων ἔχουσιν ἐλευθέραν εἰσοδὸν πάντες οἱ διάδικοι καὶ ἐπομένως εἶναι ἀναγκαῖον νὰ καλῶνται πρὸς τοῦτο. Τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην καθιεροῖ ἰδίως ἐπὶ ὀρκοδοσιῶν τὸ ἄρθρ. 377 Πολ. Δικ. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ κοινοποιήσέ τις τὴν ἐπιβαλοῦσαν τὸν ὄρκον ἀπόφασιν πρὸς τὸν ἀντίδικον δὲν ἔπεται, ὅτι δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ κλητευθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του, διότι καὶ ἂν ὁ κοινοποιήσας ἐγνώριζε τὴν ἡμέραν τῆς ὀρκοδοσίας, δὲν ἐγνώριζεν ὅμως καὶ ὅτι πραγματικῶς ἔμελλεν ὁ ἀναιρεσίβλητος νὰ ἐκτελέσῃ τὸ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ, ὅπερ διὰ μόνης τῆς κλητεύσεως ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου του ἡδύνατο νὰ μάθῃ. 164 (1860).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 261 Πολ. Δικ., εἰς πᾶσαν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διεξαγομένην ἀπόδειξιν ἔχουσιν ἐλευθέραν εἰσοδὸν πάντες οἱ διάδικοι, ἀλλὰ καλοῦνται πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ ἀντιδίκου αὐτῶν, ἐὰν δὲν παρευρέθησαν εἰς τὸ ἀκροατήριον, κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως. Ὡστε, ὅταν παρευρίσκωνται εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἢ κλητευσεῖς αὐτῶν, ἀλλ' ὀφείλουσιν αὐτόκληται νὰ παρασταθῶσιν, ἐὰν θέλωσιν, εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως. Ὁ δὲ προφανὴς τῆς ταιαύτης διαφορᾶς λόγος, ὅστις καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 129 Πολ. Δικ. προκύπτει, εἶναι, ὅτι ὁ μὴ παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως ἀγνοεῖ τὸν τε τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων καὶ δὲν δύναται διὰ τοῦτο νὰ ποιῇται χρῆσιν τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἔχει, ὅπως παρίσταται εἰς τὰς ἀποδείξεις, ἄρα ἢ κλητευσίς του, ἣν τὸ ἄρθρ. 261 Πολ. Δικ. διατάσσει, δὲν εἶναι ἢ γνωστοποίησις τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων· ἐπομένως ὁ κοινοποιήσας τῷ ἀντιδίκῳ του τὴν τὸν ὄρκον ἐπιβάλλουσαν ἀπόφασιν καὶ ἐξ ἰδίας αὐτοῦ πράξεως γνωρίζων τὸν τε τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς ὀρκοδοσίας, ὀφείλει νὰ παρασταθῇ εἰς αὐτήν, κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν προθεσμίαν, ἐὰν ἔκρινεν ἀναγκαῖον, ἄνευ τινὸς κλητεύσεως, ἀφοῦ καὶ ὁ ἀντίδικός του διὰ τῆς εἰς αὐτὴν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐτέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νῆ ὥσῃ τὸν ὄρκον κατὰ τὴν αὐτὴν ἀνατρεπτικὴν προθεσμίαν. 124 (1861) 361 (1862).

Κλητευθέντος διαδίκου τινός, ὅπως παρασταθῇ καθ' ὀρισμένην συνεδρίαν, πρὸς ὁσὶν ὄρκου, καὶ μὴ γενομένης συνεδριάσεως κατὰ τὴν

ἡμέραν ἐκείνην, ἣ κλησις ἰσχύει καὶ διὰ τὰς ἐπομένους συνεδριάσεις.
3 (1852).

Ἐὰν πρόκηται νὰ δώσῃ τις ὅρκον ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου καθ' ὥρισμένην ἡμέραν, ἀλλ' ὁ Εἰρηνοδίκης ἀναβάλλῃ τὰς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην συζητητέας ὑποθέσεις εἰς ἄλλην συνεδρίαν, ὀφείλει ὁ ὁμόσων νὰ κλητεῦσθαι ἐκ νέου τὸν ἀντιδίκον του· ἐὰν ὅμως καὶ ἄνευ κλητεύσεως ἐνεφανίσθῃ οὗτος καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ ἐδόθῃ ὁ ὅρκος, ἄνευ ἀντιρρήσεων ἐκ μέρους του, ἡ παράλειψις τῆς κλητεύσεως δὲν εἶναι οὐσιώδης καὶ δὲν δύναται νὰ φέρῃ ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. 44 (1866).

Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου πρὸς ἐμφάνισιν κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως ὀρίζεται ρητῶς ἡ ἡμέρα τῆς ὁρκοδοσίας.
31 (1875).

Συμφωνηθείσης μεταξὺ τῶν διαδίκων τῆς ἡμέρας τῆς ὁρκοδοσίας, περιττὸν ἀποβαίνει νὰ κλητευθῇ ὁ ἀντιδίκος τοῦ ὁμόσοντος (Πολ. Δικ. 138, 139, 261 καὶ 377).
25 (1873).

§ 13

Ὁ καταδικασθεὶς ἐπὶ κακουργήματι εἶναι αὐτοδικαίως ἀνέλικτος πρὸς ὁρκοδοσίαν (Π. Δ. 358 καὶ 360) καὶ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κηρυχθῇ ἡ ἀνεκάνοτης αὐτοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου. 130 (1853).

Ὁ ἔνεχα κακουργήματος καταδικασμένος δὲν δύναται νὰ ὁμώσῃ τὸν εἰς αὐτόν ἐπαχθέντα ὅρκον, ἀλλ' ὀφείλει νὰ τὸν ἀντεπαγάγῃ (Πολ. Δικ. 358 § 1 καὶ 360), ἐπομένως εἶναι περιττὸν νὰ ταχθῇ ἐν τῇ ἀποφάσει προθεσμία πρὸς δήλωσιν καὶ δόσιν τοῦ ἐπαχθέντος ὅρκου.
14 (1854).

Ὁ συμπληρώσας τὸ 14ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁμνύει αὐτοπροσώπως τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὅρκον, οὐχὶ δὲ ὁ ἐπίτροπός του (Πολ. Δικ. 358, 361 καὶ 362).
159 (1853).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 361 τῆς Πολ. Δικ., ὁ διάδικος δύναται μὲν νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς ὁρκοδοσίας μέχρι συμπληρώσεως τῆς ὥριμου πρὸς ὁρκοδοσίαν ἡλικίας τῶν ἀνηλίκων ἀντιδίκων του ἢ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἐπίτροπον τῶν ἀνηλίκων νὰ ὀρκισθῇ, ἀλλ' ἀφοῦ ἐκλέξῃ τὸ δεύτερον καὶ δεχθῇ τοῦτο ὁ ἐπίτροπος δὲν δύναται πλέον νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν δεκτὴν γενομένην πρότασιν.
200 (1858).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 361 Πολ. Δικ., καθ' ἣν, ὅταν πρόκηται νὰ ὀρκισθῶσιν ἀνήλικοι, μὴ συμπληρώσαντες τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος

τῆς ἡλικίας του, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀντιδίκου των ἢ νὰ περιμένη τὴν πρὸς ὅρκον ὥριμον ἡλικίαν ἢ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἐπίτροπον αὐτῶν νὰ ὀρκισθῇ, ἐφαρμόζεται μόνον ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου ὅρκου. 266 (1871).

§ 14

Ὁ κληρονόμος, ὅταν δὲν δύναται νὰ ὁμώσῃ, ὅτι γινώσκει αὐτὸς οὗτος τὸ πρᾶγμα, ὀρκίζεται τὸν περὶ τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν ὅρκον (Πολ. Δικ. 363). 45 (1841) 25 (1842) 105 (1051).

Ὁ ὅρκος ὁ ἐπιβαλλόμενος κληρονόμῳ, συνεχίζοντι δίκην ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κληρονομουμένου, καίπερ ἀφορῶν εἰς πράξιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κληρονομηθέντος, δέον νὰ ἐπιβάλληται ὡς ὅρκος διαδίκου καὶ οὐχὶ τρίτου, διότι οὗτος δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ἄγνοιαν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἰσχυρισμῶν. 157 (1890).

Προκειμένου περὶ ἀλλοτρίων πράξεων, ὧν ὁ ὁμώσων δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνῶσιν, δέον νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν (Πολ. Δικ. 363). 316 καὶ 366 (1864) 105 καὶ 304 (1865) 368 καὶ 413 (1866) 272 (1869) 180 (1876).

Ὁ εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου ἐπιβαλλόμενος ὅρκος περὶ πράξεως οὐχὶ ἰδίας αὐτοῦ διατυπύεται ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ ὅρκου τῆς γνώσεως, μὴ δυνάμενου τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ ἔχῃ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γνῶσιν περὶ ταύτης.

204 (1854) 136, 144 καὶ 145 (1869) 185 (1874) 257 (1878).

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 363 Πολ. Δικ., ἀπόκειται εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ἐπιβάλῃ ἀντὶ τοῦ τῆς ἀληθείας τὸν περὶ τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν ὅρκον, ὅταν ὁ ὁμώσων ἦναι τρίτος, ὀφείλει δὲ μάλιστα νὰ ἐπιβάλῃ τοῦτον, ἐὰν ὁ τρίτος ὁ προτείνων τὴν εἰκονικότητα δὲν δύναται νὰ γνωρίζῃ ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ἀντιλήψεως τὴν εἰκονικῶς μεταξὺ ἄλλων συνομολογηθεῖσαν σύμβασιν. 350 (1867).

Ὁ ἐκδοχεὺς δύναται νὰ ὁμώσῃ τὸν ὅρκον τοῦ τρίτου, ἐὰν δὲν δύναται νὰ ὁμώσῃ τὸν τοῦ διαδίκου (Πολ. Δικ. 363 καὶ 382 § 2), ὅταν δὲν προτείνηται, ὅτι ἡ ἐκχώρησις ἐγένετο, ὅπως ὁ ἐκχωρητὴς ἀποφύγῃ τὸν ἀπ' εὐλείας ὅρκον. 117 (1872).

Προκειμένου ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι ἡ προῖξ κατ' ἔθιμον συνιστᾶται, καὶ ἀγράφως ὡς καὶ ἡ ὑπαρξίς ξένου νόμου, ὁ ἐπαγόμενος ὅρκος ἐπιβάλλεται ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ ὅρκου τῆς γνώσεως. 145 (1873).

Ὅταν ἰσχυρίζηται τις, ὅτι τὸ παρ' αὐτοῦ κατασχεθὲν πράγμα ἀνήκει εἰς τὸν ὀφειλέτην αὐτοῦ, καίπερ παρὰ τρίτου διεκδικούμενον, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτῷ τὸν ὅρκον τῆς ἀληθείας, διότι τοὺς ἰδίους αὐτοῦ ἰσχυρισμούς οὐδεὶς ὑποτίθεται εὐλόγως ἀγνοῶν (Ν. 42 Βασ. (2. 3) Ν. 42 II. (50. 17) Βασ. Β. (5. 61) σχολ.). 245 (1873).

Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐκδοχεὺς ἀποτελεῖ ἐν πρόσωπον μετὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ δὲν ἔπεται, ὅτι δύναται καὶ ὀφείλει πάντοτε νὰ εἶδῃ τὸν τῆς ἀληθείας ἢ ἀναληθείας ὅρκον περὶ τῶν πράξεων τοῦ δικαιοπαρόχου του καὶ οὐχὶ τὸν τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν, διότι ἡ εἰρημένη ἀρχὴ ἀφορᾷ εἰς τὰ κατ' οὐσίαν δικαιώματα, ἐνῶ ἡ λύσις τοῦ δικονομικοῦ ζητήματος, ἂν πρέπη νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τινα ὁ περὶ τῆς ἀληθείας ὅρκος ἢ ὁ περὶ τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ γεγονότος, ἂν πρόκηται περὶ ἰδίας αὐτοῦ πράξεως ἢ πράξεως, ἥς αὐτὸς ἀμέσως ἀντελήφθῃ, ἢ τοῦναντίον περὶ πράξεως ἄλλου προσώπου, ἥς δὲν ἔχει ἄμεσον ἀντίληψιν (Πολ. Δικ. 351 καὶ 363), ἅπερ γεγονότα εἰσὶν ἀντικείμενον τῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

302 (1880).

Ἀφοῦ τὸ δικαστήριον πείθεται, ὅτι ὁ ἐνάγων διευθυντὴς εταιρίας δὲν ἔλαβε μέρος, οὔτε εἰς τὴν διαπραγματεύσιν, οὔτε εἰς τὴν ἐξαργύρωσιν τῆς συναλλαγματικῆς, ὀφείλει νὰ διατυπώσῃ τὸν ὃν κρίνει ἀναγκαῖον νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτῷ ὅρκον, ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ ὅρκου τῆς γνώσεως, διότι ὁ νόμος ὑποχρεοῖ μὲν τὸν διάδικον ν' ἀποδείξῃ τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀντιδίκου του, ἐφ' ἧς στηρίζει τὴν ἀγωγὴν του, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἔχῃ αὐτὸς οὗτος ἰδίαν γνῶσιν τῆς γνησιότητος ταύτης.

293 (1853).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 363 καὶ 382 § 2 Πολ. Δικ., ἐάν τις διάδικος πρόκηται νὰ δώσῃ ὅρκον εἴτε ἐπακτόν, εἴτε δικαστικόν καὶ δὲν ἔχῃ ἰδίαν γνῶσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ ὅρκος πράγματος, ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ δώσῃ τὸν τῆς ἀγνοίας ὅρκον καὶ οὐχὶ τὸν τῆς ἀληθείας· φερούσης δὲ τῆς δικονομικῆς ταύτης διατάξεως ἀδιαστίκτως «ἐάν τις διάδικος» ἄνευ δηλονότι διακρίσεως, ἂν ὁ διάδικος ᾖ ἐναγόμενος καὶ οὐχὶ ἐνάγων, προφανῶς κατηργήθῃ δι' αὐτῆς, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 1100 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ἡ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διάκρισις τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν Πανδεκτῶν 42 (50. 17) καὶ τῶν Βασιλ. Β' 5. 51 σχόλιον. Ὅθεν, ἐάν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδέχεται, ὅτι

ὁ διάδικος, εἴτε ἐνάγων, εἴτε ἐναγόμενος δὲν εἶχεν ἰδίαν γνῶσιν τοῦ διὰ τοῦ ὅρκου ἀποδεικτέου γεγονότος τῆς γνησιότητος τῶν ὑπογραφῶν τοῦ ἀντιδίκου του, ὀφείλει νὰ διατυπώσῃ τὸν ὅρκον ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ ὅρκου τῆς γνώσεως καὶ οὐχὶ τῆς ἀληθείας.

117 (1872) 82 (1889) 170 (1890).

Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὸν διάδικον, εἰς ὃν ἐπεβλήθῃ ὁ τοῦ τρίτου ὅρκος νὰ ἐπιφορτίσῃ ἄλλον τινὰ τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ δι' αὐτοῦ νὰ πορισθῇ τὰς πληροφορίας, αἵτινες ἀναγκαιοῦσι πρὸς μὀρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του, ὡσάκκις ὁ ἴδιος διάδικος ἀδυνατῇ νὰ τὰς λάβῃ αὐτοπροσώπως.

35 (1863).

§ 15

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 372 Πολ. Δικ., ἀποβιώσαντος τοῦ πρὸς ὃν ἐπήχθη ὁ ὅρκος πρὶν ἢ δηλώσῃ ἢ πρὶν ὀρκισθῇ, τάσσεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τοῖς κληρονόμοις νέα πρὸς δήλωσιν προθεσμία καὶ ἂν οὗτοι δὲν δύνανται νὰ ὁμώσωσι περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος ἐπιτρέπεται αὐτοῖς νὰ δώσωσι τὸν περὶ τοῦ μὴ γινώσκειν ὅρκον.

42 (1874).

§ 16

Καίτοι ὁ ἐπαχτὸς ὅρκος εἶναι εἶδος συμβιβασμοῦ (Πολ. Δικ. 349), ὁ δὲ συμβιβασμὸς δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ Δημόσιον (Πολ. Δικ. 125, 106, 74 καὶ 75), οὐχ ἡττον, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 75, 357, 361, 363 364 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ. δύναται νὰ ἐπαχθῇ καὶ ἐπιβληθῇ ὅρκος εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου, διότι τὸ Δημόσιον, ὡς νομικὸν πρόσωπον, δὲν ἐξαιρεῖται τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης.

105 (1845) 98 (1846) 110 (1853) 39 (1858).

Οὐ μόνον τὰ φυσικά, ἀλλὰ καὶ τὰ νομικά πρόσωπα ὑποβάλλονται εἰς ὀρκοδοσίαν ἄνευ τινὸς διακρίσεως μεταξὺ τῶν τελευταίων, ὅθεν θεωρουμένου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου, ὡς νομικοῦ προσώπου νομίμως ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοῦτο ὅρκος.

231 (1850).

Ὁ Δῆμος δύναται νὰ παρυσταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ἄνευ τῆς ἀδείας, τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς καὶ νὰ ἐνεργῇ ὅλας τὰς δικαστικὰς πράξεις μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ ὀρκοδοσία.

6 (1841).

Προκειμένου περὶ πράξεων τῶν μελῶν τῆς Λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐπαχθέντος περὶ τούτων ὅρκου εἰς τὰ μέλη, τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν ὅρκον εἰς ἅπαντα τὰ μέλη αὐτῆς καὶ οὐχὶ εἰς μόνον τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς.

96 (1885) 163 (1886).

§ 17

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 369 Πολ. Δικ. περὶ τοῦ ὅρκου ἀφορᾷ μόνον εἰς τοὺς ἀλληλεγγύους συνοφειλέτας. 223 (1864).

Οὐδ' αὖτως ὠφελεῖ τὸν ἀλληλέγγυον συνοφειλέτην ἡ ὀρκοδοσία τοῦ ἑτέρου συνοφειλέτου, διότι τὸ ἄρθρ. 369 Πολ. Δικ. δὲν προβλέπει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν εἰς τῶν ἀλληλεγγύως ὑποχρέων δὲν ὤμοσε τὸν ἐπαχθέντα αὐτῷ ὅρκον. 278 (1858).

Τὸ ἄρθρ. 369 Π. Δ. δὲν εἶναι ἀπολύτως καὶ ἄνευ ἐξαιρέσεως ἐφαρμοστέον ἐπὶ ἀλληλεγγύου τῶν διαδίκων σχέσεως, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον ὁ παρὰ τοῦ ἑνὸς τῶν ἀλληλεγγύων ὀφειλέτων δοθεὶς ἐπακτὸς ὅρκος, ὁ καὶ εἰς τὸν ἕτερον ἀλληλέγγυον ὀφειλέτην ἐπιβλήθῃς, ἐδόθη πρὶν ἢ ὁ δεύτερος καταστῇ ἐκπρόθεσμος περὶ τὴν δήλωσιν καὶ δόσιν. 65 (1884).

§ 18

Ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει εἰς τὸν διάδικον νὰ καθυποβάλλῃ εἰς τὸ δικαστήριον πρὸ τῆς ὀρκομοσίας τοῦ ἀντιδίκου του παρατηρήσεις, οὐδ' ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ἀνάγκη κλητεύσεως, ἀφοῦ ὁ μέλλων νὰ ὁμώσει κλητεύῃ τὸν ἀντίδικόν του, δηλῶν τὴν τῆς ἐμφανίσεως ἡμέραν, πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου, ἀρκεῖ αἱ ἐγγράφοι παρατηρήσεις νὰ κατατεθῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον 24 ὥρας πρὸ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐμφανίσεως τοῦ ὀρκισθησομένου, πρὸς γνῶσίν του (Π. Δ. 580 καὶ 559). 172 (1860).

Οὐδεμίᾳ διάταξις τοῦ νόμου χορηγεῖ τοῖς διαδίκους τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιφέρωσιν, εἴτε πρὸ τῆς δόσεως, εἴτε μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, ἀντιρρήσεις, ὅταν αὗται δὲν ἀφορῶσιν εἰς τὴν κατὰ τύπους ἔγκυρον δόσιν τοῦ ὅρκου ἀλλὰ τείνωσιν εἰς τὴν ἐκ νέου ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν ἀναβολὴν τῆς δόσεως αὐτοῦ. 366 (1879) 82 (1882).

Ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς δόσεως τοῦ εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπιβληθέντος ὅρκου, δι' ὧν ἐπιζητεῖται ἡ ἀνάκλησις τῆς τὸν ὅρκον ἐπιβαλούσης ἀποφάσεως, ὅπως ἐπιβλήθῃ εἰς τὸν ἀντιλέγοντα ἀναπληρωτικὸς μὲν ὅρκος πρὸς ἀποδείξιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἰσχυρισμῶν, ἀπαλλακτικὸς δὲ ἐπὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου του, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι, μὴ ὑποβαλλομένων εἰς τὸ Δικαστήριον νέων ἀποδείξεων, ἐκτὸς τῶν ἤδη προσκομισθεισῶν, ἃς ἐξετίμησε τὸ δικαστήριον διὰ τῆς μνησθείσης ἀποφάσεώς του, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 180 Πολ. Δικ., οἱ διάδικοι δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ὑποβάλλωσιν αὐτοτελεῖς αἰτήσεις περὶ ἀνακλήσεως τῶν τοιούτων ἀποφάσεων. 387 (1880).

Ἡ ἐπιβάλλουσα ὄρκον ἀπόφαισις καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς δόσεως αὐτοῦ ἀποφαινομένη τελειωτικῶς περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, δὲν καθίσταται ὀριστική διὰ τῆς δόσεως ἀπλῶς τοῦ ὄρκου, ἐάν, γενομένων πρὸ τῆς ὀρκομοσίας ἀντιρρήσεων, ἐπετρέπη νὰ δοθῇ οὗτος τυχαίως, διότι δὲν θεωρεῖται ὡς ἐξεληθὼν ὁ ὅρος τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου διὰ τῆς τυχαίας καὶ ὑπὸ ὄρον γενομένης ὀρκοδοσίας ἐπομένως, ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει, ἡ ἀπόφαισις διαμένει παρεμπίπτουσα μέχρι τῆς ἐξελεύσεως τοῦ ὄρου, ἐξ οὗ ἐξηρτήθη τὸ νόμιμον τοῦ δοθέντος ὄρκου, ἥτοι μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἀντιρρήσεων, ὑποκειμένη ἐν τῷ μεταξύ, δυνάμει τοῦ 180 ἄρθρ. τῆς Π. Δ. εἰς ἀνάκλησιν προκειμένου μάλιστα περὶ ἐγγράφων μήπω ἐκτιμηθέντων, ὀφείλει τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ αὐτὰ ὑπ' ὄψιν διότι κατὰ τὰ ἄρθρα 395, 538 § 2 καὶ 746, τὰ ἐγγραφα προσάγονται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. 269 (1867) 281 (1883).

Ἡ κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν παράστασις τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ὁμνύοντος καὶ ἡ μὴ ὑποβολὴ ἀντιρρήσεως τινος κατὰ τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδοχὴ τοῦ ἐγκύρου τῆς ὀρκοδοσίας.

66 (1863) 15 (1888).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας συναγάγῃ ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν παραστάντος πληρεξουσίου τοῦ ἀντιδίκου, ὅτι οὗτος παρητήθη τῆς ιδέας νὰ προτείνῃ τὸ ἐκπρόθεσμον τῆς ὀρκοδοσίας, ἡ κρίσις αὕτη διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 221 (1858).

Αἱ αἰτήσεις τῶν διαδίκων περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἐπιβληθέντος ὄρκου δύνανται νὰ συζητηθῶσι δι' ἐγγραφῆς εἰς τὸ δελτίον. 203 (1877).

§ 19

Κατὰ τὸν ἀπὸ 9 Ἰουλίου 1852 Καταστατικὸν Νόμον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (ἄρθρ. 145), ὁ τύπος τοῦ ὄρκου διὰ τοὺς ἱερεῖς εἶναι ἡ διχθεβαίωσις ἐπὶ τῇ ἱερωσύνῃ αὐτῶν.

105 (1853).

Ἐπὶ ὀρκοδοσίας δεόν νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ θρησκεία τοῦ ὁμνύοντος καὶ νὰ τίθηται ὡς βάσις δι' ἕκαστον ὁ εἰς τὴν θρησκείαν αὐτοῦ εἰθισμένος τύπος τοῦ ὄρκου ἢ τῆς διαθεβαιώσεως, ἐπομένως ὁ Ὁθωμανὸς πρέπει νὰ δίδῃ τὸν παρὰ τοῖς Ὁθωμανοῖς εἰθισμένον ὄρκον, καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ Κορανίου τὸν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 335 τῆς Πολ. Δικ. διαγραφόμενον.

193 (1871).

§ 20

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 377 τῆς Πολ. Δικον., ὁ ὅρκος δίδεται συνήθως ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, ἅρα διὰ τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ὁρκοδοσίαν συντάσσεται ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου πρακτικόν, κατὰ τὸ ἄρθρον 175 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὅταν δὲ πρόκηται νὰ δοθῇ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ὅρκος, κατὰ τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρων 319 καὶ 320, συντάσσεται περὶ τούτου ἔκθεσις, ὥστε ἡ ὁρκοδοσία δεῖν ἐγγράφως ν' ἀποδείκνύηται καὶ μάλιστα ὁσάκις ἡ ἐπιβállουσα τὸν ὅρκον ἀπόφασις διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς δόσεως αὐτοῦ ἀποφασίζῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, καθότι τότε ἡ ὁρκοδοσία, ἀποτελεῖ συμπληρωτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως καὶ ἄνευ τῆς πράξεως τῆς ὁρκοδοσίας αἱ διατάξεις τῆς ἀποφάσεως, αἱ προϋποθέτουσαι τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, δὲν ἰσχύουσιν.

161 (1850).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ πρακτικόν τῆς ὁρκοδοσίας, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν γίνεταί μνεῖα ἐν αὐτῷ, ὅτι καίπερ προσκληθεὶς ὁ ἀντίδικος δὲν παρέστη κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου.

322 (1861).

Ἐὰν δοθῇ ὅρκος ἐνώπιον Εἰσηγητοῦ, ἐν τῇ συντασσομένη ἐκθέσει δεῖν νὰ ὑπογράψωσιν, ἐκτὸς τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ γραμματέως, καὶ οἱ λοιποὶ διάδικοι καὶ οἱ ἄλλοι συμπράξαντες ἢ ἐὰν τις τούτων δὲν δύναται ἢ δὲν θέλῃ νὰ ὑπογράψῃ, δεῖν νὰ γίνηται ρητὴ τούτου μνεῖα ἐν τῇ ἐκθέσει, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς (Πολ. Δικ. 133, 135 καὶ 201). Τὸ δὲ ἄρθρ. 174 Πολ. Δικ., καθ' ὃ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ὑπογραφή τῶν διαδίκων, δὲν ἐφαρμόζεται εἰμὴ μόνον περὶ τῶν ἐκθέσεων, τῶν πιστοποιουσῶν τὰ ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει συμβαίνοντα.

226 (1885).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἔκθεσις τῆς ὁρκοδοσίας τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἂν ἀναφέρῃ ὡς τόπον ὁρκίσεως ἀπλῶς τὸ κατὰστημα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, χωρὶς νὰ ὀρίξῃ καὶ τὸ ὡμάτιον, ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ ὁρκοδοσία.

135 (1887).

Ἐὰν κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν προταθῶσιν ἀντιρρήσεις ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ὃ δὲ Ὑπουργός ἀποχωρήσῃ προσκαίρως εἰς ἄλλο ὡμάτιον, ἄχρις οὗ καταχωρισθῶσιν ἐν τῇ ἐκθέσει αἱ ἀντιρρήσεις, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς καταχωρίσεως ἐπανέλθῃ καὶ ἀφοῦ ἀναγνωσθῇ εἰς ἐπήκοον πάντων ἡ ἔκθεσις ὑπογραφῇ παρ' ὅλων καὶ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ, ἡ ἔκθεσις εἶναι ἔγκυρος.

135 (1887).

§ 21

Κατὰ τὰ ἄρθρα 378 καὶ 379 Πολ. Δικ., ὁ δικαστὴς τότε μόνον δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ ἀναπληρωτικὸν ὅρκον, ὅταν ἡ ἀγωγὴ δὲν ᾔναι μὲν ἐντελῶς ἀποδεδειγμένη ἀλλὰ σφόδρα πιθανή, δὲν στερῆται δὲ καὶ πάσης ἀποδείξεως. 240 (1838).

Ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβαλλόμενος ἀναπληρωτικὸς ὅρκος δὲν δύναται νὰ διαλάβῃ εἰμὴ περὶ τῶν γεγονότων ἐκείνων, περὶ ὧν διετάχθη καὶ διεξήχθη ἀπόδειξις, ἐξ ἧς κατέστη σφόδρα πιθανὸν τὸ ἀποδεικτέον θέμα, οὐχὶ δὲ περὶ ἄλλων γεγονότων, περὶ ὧν δὲν διετάχθη ἀπόδειξις. 383 (1866) 273 (1879).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιβάλλῃ ἀναπληρωτικὸν ὅρκον περὶ ἰσχυρισμοῦ, καταστάντος πιθανοῦ ἐκ τῆς διεξαγωγῆς ἀποδείξεως περὶ ἄλλου ἰσχυρισμοῦ, ἀφοῦ περὶ ἐκείνου οὐδεμία διετάχθη ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. 248, 249, 378 καὶ 379). 166 (1867).

Ἐὰν ἐπεβλήθῃ εἰς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἀποδεικνύοντος ἀπαλλακτικὸς ὅρκος, χωρὶς νὰ βεβαιῶται ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι ἐκ τῶν προσαχθεῖσων ὑπὸ τοῦ ἀποδεικνύοντος ἀποδείξεων ἐπήγαγεν ἀσθενὲς μόνον τεκμήριον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 279 (1855).

Δὲν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι ἰσχυρισμός τις κατέστη σφόδρα πιθανός, ὅπως ἐπιβλήθῃ τῷ ἀποδεικνύοντι ἀναπληρωτικὸς ὅρκος, ἀρκεῖ δὲ νὰ ἀναφέρηται, ὅτι προέκυψε τοιαύτη πιθανότης περὶ τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου προταθέντων, ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος, ὅπερ δηλοῖ, ὅτι σφόδρα πιθανὸν ἐθεώρησε τὸν ἰσχυρισμόν. 242 (1881).

Εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἀνατίθεται νὰ ἐπιβάλλῃ τὸν ἀπαλλακτικὸν ἢ τὸν ἀναπληρωτικὸν ὅρκον, καὶ ἡ περὶ τούτου κρίσις αὐτοῦ εἶναι ἀνεξέλεγκτος. 12 (1850) 69 (1873) 212 (1875).

§ 22

Ἐὰν ἡ ὑπαρξὶς τῆς παρανόμου ζημίας ἀποδειχθῇ, ᾔναι δὲ ἀδύνατον ν' ἀποδειχθῇ ἡ ποσότης καὶ τὸ μέγεθος τῆς ζημίας δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ζημιωθέντα ἐκτιμητικὸς ὅρκος (Πολ. Δικ. 383). 7 (1849) 172 (1853) 322 (1861) 243 (1870) 229 (1875) 239 (1882).

Ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ὀφείλει νὰ βεβαιῶι τὴν ἀδυνα-

ναμίαν ταύτην, ὅπως ἐπιβάλλῃ ἐκτιμητικὸν ὅρκον. 172 (1853).

Δὲν ἐπιβάλλεται ἐκτιμητικὸς ὅρκος ἐπὶ ἐνοχῶν, καθ' ὅς τὸ ποσὸν εἶναι συστατικὸν αὐτοῦ τοῦ συναλλάγματος, τὸ δὲ ἀδέσβαιον αὐτοῦ ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς τῆς ἀπαιτήσεως. 239 (1882).

Ἡ πεποίθησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι τὸ ποσὸν τῆς ζημίας δὲν δύναται νὰ ἐξακριβωθῇ δι' ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου ἢ τοῦ ἐκτιμητικοῦ ὅρκου, ἀπορρέουσα ἐκ πραγματικῶν γεγονότων, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 322 (1861) 229 (1875).

§ 23

Παρελθούσης τῆς πρὸς δῆλωσιν ἢ δόσιν τοῦ ὅρκου ταχθείσης προθεσμίας ἀπράκτου, ὑπάρχει τεκμήριον περὶ τοῦ ἐναντίου τοῦ τασσομένου θέματος, ἀποκλεῖον πᾶσαν ἀνταπόδειξιν (Πολ. Δικ. 273 § 1). 184 (1877).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 355 Πολ. Δικ., αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ 352 καὶ 353 Πολ. Δικ. ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι ἐπέρχονται καὶ ὅταν ὁ ἤδη δεκτὸς γενόμενος ὅρκος δὲν δοθῇ ἢ ὁ ὁμῶσων δὲν ἐνεφανίσθῃ κατὰ τὴν πρὸς ὀρκοδοσίαν τεταγμένην προθεσμίαν. 39 (1858).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 355 Πολ. Δικ., ὡς ὠμολογημένον λογίζεται πᾶν ὅ,τι ὁ διάδικος ἐδήλωσεν, ὅτι δεχεται νὰ βεβαιώσῃ ἐνόρκως, κατὰ τὴν ἀπόφασιν περὶ ὅρκου, δὲν ἐβεβαίωσε δὲ συμφώνως πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν δῆλωσίν του, ἀλλὰ κατὰ τρόπον καὶ τύπον, μὴ ἀποδεικνύοντα, κατὰ νόμον, τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου. 390 (1866).

Ἐὰν ὁ εἰς ὃν ἐπιβάλλεται ὁ ὅρκος δι' ἀποφάσεως, τασσομένης καὶ τὰς συνεπειὰς αὐτοῦ, δηλώσῃ, ὅτι ἀποδέχεται τοῦτον, δὲν δύναται κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν νὰ παρεισάξῃ ἐν τῷ θέματι τοῦ ὅρκου νέα γεγονότα, περὶ ὧν δὲν ἐπεβλήθῃ ὅρκος, ἀφοῦ παρέλειψε νὰ προκαλέσῃ δι' αἰτήσεως περὶ τροποποιήσεως τοῦ θέματος τοῦ ὅρκου νέαν ἐπ' αὐτοῦ συζήτησιν, οἷότι τὸ δικαστήριον μετὰ τὴν ὀρκοδοσίαν δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ, εἰμὴ μόνον ἐὰν ἐδόθῃ ὁ ὅρκος κατὰ τὴν προεκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἐπιληφθῇ ἄλλου ζητήματος καὶ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἤδη διὰ τοῦ ὅρκου ὀριστικὴν καταστάσαν ἀπόφασίν του. "Οθεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ὅρκος θεωρεῖται ὡς μὴ δοθείς καὶ ὠμολογημένον τὸ ἐναντίον. 173 (1881).

Ἐὰν ὁ εἰς ὃν ἐπεβλήθῃ ὅρκος ἀποποιηθῇ αὐτόν, τότε τὸ γεγονός, δι' ὃ ἐπλήχθῃ ὁ ὅρκος, θεωρεῖται ὡς ὠμολογημένον (352, 264 καὶ 273

Π. Δ.), ἡ δὲ τοιαύτη ὁμολογία ἀποτελεῖ πλήρη ἀποδείξιν μόνον κατὰ τοῦ ὁμολογήσαντος καὶ τῶν διαδόχων ἢ ἄλλων ἀντιπροσώπων του, οὐχὶ ὅμως καὶ κατὰ τῶν λοιπῶν ὁμοδικῶν, οὔτινες ὠρκίσθησαν. 183 (1855).

"Όταν ὁ εἰς τινὰ τῶν διαδίκων ἐπιβληθεὶς παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἐπικτὸς ὅρκος δὲν δοθῇ, τὸ γεγονὸς περὶ οὗ ἐπεβλήθη ὁ ὅρκος θεωρεῖται ὡς ὁμολογημένον (Πολ. Δικ. 352), καὶ δὲν δύναται τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ ἔγγραφα τοῦ ὁμόσαντος, ἀναγόμενα εἰς τὸ θέμα τοῦ ὅρκου (Πολ. Δικ. 273). 182 (1872).

Αἱ ἐπιβλαθεῖς συνέπειαι τῆς μὴ ἐγκύρου δόσεως τοῦ ἐπιβληθέντος ὅρκου λαμβάνουσι χώραν, ὅταν παραίτιος τῆς ἀκυρότητος ᾖναι ὁ διάδικος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν, ἐνῷ ὁ διάδικος συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἐπιβάλλουσαν τὸν ὅρκον ἀπόφασιν, παραίτιος τῆς ἀκυρότητος ταύτης ᾖναι ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος, ὅποτε διατάσσεται ἡ ἐπανάληψις τῆς ἀκύρου πράξεως καὶ καθ' ἣν ἔτι περιπτώσιν ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, δηλ. πρὶν ἢ ἀπαγγελῇ δικαστικῶς ἡ ἀκυρότης, ἐγένετο νέα κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 352, 353, 382, 197, 199 καὶ 203).

178 (1847) 39 (1858) 233 (1882).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀποδείξεως ἐπιβάλλῃ ἀναπληρωτικὸν ὅρκον, ὅστις ὅμως δὲν ἐδόθη παρὰ τοῦ εἰς ὃν ἐπεβλήθη, δὲν δύναται πλέον τὸ δικαστήριον νὰ θεωρήσῃ περιττὸν τὸν ὅρκον, ὡς ἐπαρκῶς ἀποδείχθέντος τοῦ θέματος αὐτοῦ ἐκ τῆς διεξαχθείσης ἀποδείξεως, διότι διὰ τῆς μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου θεωρεῖται ὡς ὁμολογημένον καὶ ἀποδεδειγμένον τὸ ἐναντίον (Πολ. Δικ. 387), καὶ κατὰ τοῦ τεκμηρίου τούτου οὐδεμία ἐναντία ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται (Πολ. Δικ. 273 § 1). 104 (1879).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν δύναται ἄνευ αἰτήσεως τοῦ διαδίκου νὰ κηρύξῃ τὸν ἕτερον διάδικον ἔκπτωτον τοῦ δικαιώματος τῆς δόσεως ὅρκου καὶ νὰ δεχθῇ τὴν ἀγωγὴν, ἡ παράβασις δ' αὕτη δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναψηλαφήσεως ἀλλ' ἀναιρέσεως. 128 (1878).

§ 24

Κατὰ τὰ ἄρθρα 256, 357, 245 § 2 καὶ 273 § 2 Πολ. Δικ., τὸ ἐνὸρκως βεβαιωθὲν ἀποτελεῖ νόμιμον τεκμήριον, καθ' οὗ πᾶσα ἀνταπόδειξις καὶ πᾶσα ἐναντία δικαστικὴ σκέψις καὶ ἀπόφασις ἀπαγορεύονται. 127 (1865) 89 καὶ 122 (1877).

Δυναμένου τοῦ δικαστηρίου ν' ἀνακαλῇ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 180 Πολ. Δικ., τὰς περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσας ἀποφάσεις αὐτοῦ, ἔπεται, ὅτι δύναται ν' ἀνακαλῇ καὶ τὰς ἐπιβαλλούσας ὅρκον, μὴ ὀρίζουσας ὅμως καὶ τὰς συνεπείας αὐτοῦ· δὲν ἀντίκειται δὲ εἰς τοῦτο τὸ ἄρθρ. 382, καθ' ὃ διὰ τῆς ὁρκοδοσίας ἀναπληροῦται ἡ ἀτελής ἀποδείξις καὶ ἀπαγορεύεται πᾶσα ἀνταπόδειξις, διότι ἡ διάταξις αὕτη προφανῶς ἐφαρμόζεται ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι ὁρθῶς καὶ νομίμως ἀπεφήνατο τὸ δικαστήριον, ἐπιβαλὼν ὅρκον, ἀλλὰ τοῦτο δύναται τὸ δικαστήριον ἐκ νέου νὰ ἐξετάσῃ μέχρι τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως καὶ ἐκτιμῶν κατὰ διάφορον τρόπον τὰς ἀποδείξεις ν' ἀποφασίσῃ ἄλλως.

5 (1847) 293 (1857) 107 (1866) 200 (1868) 279 (1884) 13 (1885).

Δὲν δύναται τὸ δικαστήριον μετὰ τὴν δόσιν τοῦ δικαστικοῦ ὅρκου, ἐκτιμῶν ἐκ νέου τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις ἢ λαμβάνον ὑπ' ὄψιν νέας ἀποδείξεις, ἔστω καὶ ἐγγράφους, νὰ παραδεχθῇ ὡς ἀληθεῖς τὸ ἐναντίον ἐκείνου, ὅπερ διὰ τοῦ ὅρκου ἀπεδείχθη ἢ νὰ ἐπιβάλῃ τῷ ἀντιδίκῳ ἀντίθετον ὅρκον, κατὰ τὰς περιστάσεις ἀναπληρωτικὸν ἢ ἀπαλλακτικὸν (Πολ. Δικ. 273 § 2, 357 καὶ 382).

260 (1851) 164 (1867) 6, 18 καὶ 80 (1877) 188 (1878) 208 καὶ 364 (1879) 307 (1884) 160 (1883) 9 (1885) 52 (1887).

Δοθέντος τοῦ ὅρκου ὡς ἡ ἐπιβαλοῦσα αὐτὸν ἀπόφασις ὀρίζει, ἡ ἐκ δευτέρου δόσις αὐτοῦ ἐνώπιον ἄλλου εἰσηγητοῦ ἢ δικαστηρίου, ὡς ἐκ περικοπῆς γενομένη, δὲν βλάπτει.

393 (1878).

Τότε μόνον τὰ δικαστήρια ὀφείλουσι ν' ἀποφανθῶσι περὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ ὅρκου, ὅταν οὗτος δοθῇ παρὰ τοῦ διαδίκου ὡς τὸν ἐπέβαλον ἢ δὲν δοθῇ παντάπασι (Πολ. Δικ. 352-357). Ἐπομένως, ὅταν δὲν ἐδόθῃ ὁ ὅρκος ὡς ἐπεβλήθη δὲν ὑπάρχει περίπτωσις, ὅπως ἀποφανθῇ τὸ δικαστήριον συμφῶνως πρὸς αὐτόν. Ἐν τούτοις δύναται τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπὸ τοῦ διαδίκου δοθείσας διασαφήσεις ἐπὶ τῆς περὶ τοῦ ὅρκου δηλώσεώς του, κατὰ τὰ ἄρθρα 172, 252 καὶ 256 Πολ. Δικ.

274 (1859).

Ὁρκος, ἐπιβληθεὶς τῷ ἐκχωρητῇ καὶ δοθείς ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τῆς ἐκχωρήσεως, δὲν ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ἐκδοχέως μετὰ τὴν ἐκχώρησιν.

159 (1879).

§ 25

Ἐὰν ἐνόρκως βεβαιωθῇ ἐκ πραγματικῆς πλάνης τὸ ἐναντίον ἐκείνου, ὅπερ ὁ ὁμόσας ἤθελε νὰ βεβαιώσῃ (διότι τὸ δικαστήριον διετύπωσε κακῶς τὸ θέμα τοῦ ὅρκου), δύναται ν' ἀνακληθῇ ὁ ὅρκος οὗτος, διότι καὶ ὁ ὅρκος εἶναι ἑνορκος ὁμολογία, δὲν διακρίνει δὲ ὁ νόμος μεταξὺ ὁμολογίας, γενομένης ἐκ συγγνωστῆς πλάνης καὶ ὁμολογίας, προελθούσης ἐξ ἀσυγγνώστου πλάνης. 121 (1876).

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΕΠΙΔΟΣΕΩΣ ὁρ. ΕΠΙΔΟΣΙΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑ ὁρ. ΝΟΜΗΣ ΔΙΚΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ

Περίληψις.

- § 1. Διατυπώσεις καὶ ἀπόδειξις τῆς παραιτήσεως.
- § 2. Καταβολὴ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.
- § 3. Κεκτημένα δικαιώματα τοῦ ἀντιδίκου τοῦ παραιτουμένου.
- § 4. Σιωπηρὰ παραίτησις.
- § 5. Συνέπειαι τῆς παραιτήσεως.

§ 1

Ἡ παραίτησις δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐξώδικως δι' ἀπλῆς κοινοποιήσεως ἐγγράφου, ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 487 § 2). 177 καὶ 178 (1887).

Ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναίρεσεως μέσου ὁ ἀναιρεσέων ἡγείρεν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου δὲν ἔπεται, ὅτι παρητήθη τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, διότι, ἵνα ᾗ ἔγκυρος ἡ παραίτησις ἀπὸ δίκης τινὸς δεόν νὰ γίνῃ ἐγγράφως καὶ νὰ ὑπογραφῇ παρὰ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ πληρεξουσίου (Πολ. Δικ. 487 § 2). 142 (1876).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 477 Π. Δ., ἡ διὰ παραιτήσεως ἀπὸ ἐνδίκου τινὸς μέσου κατάργησις τῆς δίκης δεόν ἐκτὸς τῶν ἄλλων ρητῶς καὶ σαφῶς νὰ προκύπτῃ ἐξ ἐγγράφου, κοινοποιουμένου τῷ ἀντιδίκῳ. 218 (1874).

Τὸ ἔγγραφο περὶ παραιτήσεως δίκης τινὸς εἶναι ἐξώδικον, ἐπομένως

ως ἔγκυρος εἶναι ἡ παραίτησις, καὶ ἂν τὸ τῆς παραίτησεως ἔγγραφον δὲν ἀπευθύνηται πρὸς τὸ δικαστήριον, παρ' ᾧ εἶναι ἐκ κρεμῆς ἡ δίκη, ἥς γίνεται παραίτησις. 99 καὶ 100 (1852).

Ἀκύρου ὄντος δικαγοράφου τινός, κοινοποιηθέντος, δὲν ἀπαγορεύεται ἡ κοινοποιήσις ἐτέρου, ἄνευ παραίτησεως τοῦ πρώτου. 17 (1879).

Καὶ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως δύναται ὁ ἐνάγων νὰ παραιτηθῇ διὰ τῶν προτάσεων αὐτοῦ τῆς πρώτης ἀγωγῆς, ὅπως προβῇ εἰς τὴν συζήτησιν τῆς δευτέρας (Πολ. Δικον. 475 καὶ 485). 2 (1848) 272 (1864) 350 (1887).

Δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἀπὸ τῆς πρώτης περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου δηλώσεως παραίτησις, ἵνα εἰσαχθῇ δευτέρα, διότι ἡ περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου δήλωσις δὲν εἶναι ἔγγραφον εἰσαγωγικὸν δίκης. 66 (1863) 31 (1875).

Διὰ τὸ κύρος τῆς παραίτησεως δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ παραιτουμένου. 161 (1887).

Ἡ ὑπόσχεσις περὶ παραίτησεως ἀξιώσεως ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου, ἀποδεκτὴ γενομένη ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων, ἀποτελεῖ συμφωνίαν, ἀποδεικτέαν κατὰ τὰς γενικὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχὰς καὶ δι' οὗ ὅρκου, καὶ μὴ ἐφαρμοζομένης εἰς αὐτὴν τῆς εἰδικῆς περὶ παραίτησεως ἀπὸ τῶν διαδικαστικῶν πράξεων διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 487 § 2 Π. Δ., διότι αὕτη ἀφορᾷ εἰς μονομερὴ παρὰ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων ἐκδήλωσιν τῆς περὶ παραίτησεως βουλήσεως αὐτοῦ καὶ οὐχὶ εἰς συμφωνίαν. 20 (1878).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 487 § 3 Πολ. Δικ., δύναται τις νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς του μόνον ἐπὶ ἀποδόσει ὅλων τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἐὰν ὁ ἀντίδικος δὲν συμφωνήσῃ εἰς τὴν παραίτησιν ταύτην, ἥτοι ὁ παραιτούμενος ὀφείλει νὰ πληρῶσῃ τὰ ἐξόδα καὶ τότε νὰ ἐγείρῃ νέαν ἀγωγὴν πρὶν ἢ ὅμως τοιοῦτοτρόπως νομιμοποιηθῇ ἡ παραίτησις τῆς πρώτης ἀγωγῆς, δὲν ἐπιτρέπεται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 475, ν' ἀρχίσῃ νέα δίκη, διὰ νέας ἀγωγῆς εἰσαχθεῖσα. 298 (1857).

Ὁ νόμος ὀρίζων, ὅτι ἡ παραίτησις διὰ δικαστικῆς πράξεως συνεπάγεται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 488 Πολ. Δικ. ἀποτελέσματα μόνον ἐπὶ ἀποδόσει τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἐννοεῖ, ὅτι ὁ παραιτούμενος ὀφείλει νὰ πληρῶσῃ πάντα τὰ δικαστικὰ ἐξόδα, εἰς ᾗ ὑπεβλήθη ὁ ἀντίδικος

αὐτοῦ καὶ ἐκ τῆς διαδικασίας, ἥς γίνεται ἡ παραίτησις, ἀλλ' ἐκ τούτου οὐδόλως ἔπεται, ὅτι ἐν ὅσῳ δὲν γίνηῃ ἡ πληρωμὴ, ἥτις ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος καὶ ἀπὸ τὸν ἀντίδικον τοῦ παραιτουμένου, ὀφείλοντα νὰ ὀρίσῃ τὸ ζητούμενον ποσόν, ἡ παραίτησις δὲν ἔχει κύρος, ὅτι δὲ ὁ παραιτηθεὶς, καίπερ δηλώσας, ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ πληρώσῃ πάντα τὰ εὐλόγα ἔξοδα, δὲν δικαιούται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῶν πράξεων, ἃς διεκώλυεν ἡ προηγηθεῖσα πρᾶξις, ἥς ἐγένετο ἡ παραίτησις, ἐνῷ ἡ μὲν εἰσπραξις δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφομένην διαδικασίαν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του, αὐτὸς ὁμως ἐκ τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν νέων διαδικαστικῶν πράξεων δύναται νὰ ἐκτελῇ εἰς ζημίαν ἀνεπανόρθωτον.

61 (1856) 146 (1871) 8 (1875).

Ὁ παραιτούμενος ἐνδίκου τινὸς μέσου ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὰ δικαστικά ἔξοδα, ἐὰν ὁ ἀντίδικός του ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον δέχεται τὴν παραίτησιν (487 § 3 Πολ. Δικ.).

144 (1876).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 487 Πολ. Δικ., πᾶς διάδικος ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ παραιτεῖσθαι τῆς ἀγωγῆς του καὶ τῆς ἐκκρεμοῦς δίκης, ἀρκεῖ νὰ μὴ παραβλάπτωνται ἐκ τῆς παραιτήσεως ταύτης κεκτημένα δικαιώματα τοῦ ἀντιδίκου του. Ἐὰν παραβλάπτηται ἐκ τῆς παραιτήσεως δικαίωμα τι ἀποφαίνεται κυριαρχικῶς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας.

70 (1862) 62 καὶ 63 (1868) 8 (1875).

Ἡ παρ' ἐνὸς τῶν διαδίκων παραίτησις τῶν δικαιωμάτων του δὲν συνεπιφέρει καὶ ἐκείνην τῶν τοῦ ἑτέρου, συμφώνως δὲ τῇ ἀρχῇ τῶν ἁρθρῶν 487 καὶ 488 τῆς Πολ. Δικονομίας συγχωρεῖται μὲν ἡ παραίτησις τῆς ἀγωγῆς, ἐνστάσεως, ἀντεστάσεως, μιᾶς τινος διαδικαστικῆς πράξεως, κυρίως ἡ παρεμπιπτούσης τινὸς διαδικασίας κλπ., ἀλλὰ πάντοτε, ὡς ἂν ἐκ τούτου δὲν προκύπτῃ βλάβη εἰς τὸν ἀντίδικον. Ὅταν δὲ βεβαιῶται, ὅτι συνεπεὶα παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως ἡ τῆς ἀποδείξεως διαδικασία εἶχεν ἀποπερατωθῇ, ὁ καθ' οὗ ἡ παραίτησις εἶχε, κατὰ τὸ ἄρθρον 254 τῆς Πολ. Δικονομίας, κεκτημένον δικαίωμα νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῶν ληφθεισῶν μαρτυριῶν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἐνάγων δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς.

26 (1848).

Μετὰ τὴν γενομένην συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐνῷ ἡ ὑπόθεσις

διατελεῖ ὑπὸ διάσκεψιν, δὲν δύναται ὁ ἀνακόπτων νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀνακοπῆς του, διότι παραβιάζει κεκτημένα δικαιώματα τοῦ ἀντιδίκου του, παραχθέντα ἐκ τῆς συζητήσεως. 48 (1882).

Συγχωρεῖται ἡ παραίτησις τῆς ἀγωγῆς, ὡσάκις ἐκ τοῦτου δὲν προκύπτῃ βλάβη εἰς τὸν ἀντίδικον (Πολ. Δικ. 487 καὶ 488), οὐδὲν ὡς δὲ προσβάλλεται τὸ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἀποκτηθὲν δικαίωμα, ἂν οὗτος ἠδύνατο νὰ ποιήσῃται χρῆσιν ἐν τῇ νέᾳ δίκῃ ἐξωδίκου τινὸς ὁμολογίας, γενομένης ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεκτῆς καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ ἀποτελέσματα τῆς. 366 (1883).

§ 4

Ἡ ἐνάσκησις ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως ἀνεκκλήτου εἶναι προφυλακτικὸν μέτρον τοῦ διαδίκου, ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ ἀπόφασις δὲν ἤθελε θεωρηθῇ τελεσίδικος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ δὲ προφυλακτικὸν τοῦτο μέτρον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς παραίτησις ἀπὸ τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως ἢ ὡς καθιστὸν αὐτὴν ἀπαραδέκτον. 232 (1864).

Ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ διάδικος δὲν ἐπαναλαμβάνει τὸν προγεγεστέρος προταλόντα ἰσχυρισμὸν του συνάγεται, ὅτι παραιτεῖται αὐτοῦ. 301 (1868).

Ὁ δυνάμενος νὰ ἐμποδίσῃ πρᾶξιν τινὰ καὶ μὴ πράττων τοῦτο λογίζεται ὡς ἀποδεχθεὶς αὐτὴν (Πολ. 486 § 3 καὶ Ν. 3 § 2 (29. 2)). Κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην, ὁ ἐν γνώσει τοῦ πλειστηριασμοῦ παραιτήσας ἐκουσίως τὴν κατοχὴν κτήματος δὲν δύναται μετέπειτα νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, διότι τεκμαίρεται παραιτηθεὶς αὐτῆς. 233 (1869).

Ἡ παραίτησις δικαιώματος δύναται νὰ γίνῃ καὶ σιωπηρῶς (Πολ. Δικ. 287, 97, 585, 267 καὶ 273). τὰ σχετικὰ ὅμως περιστατικὰ ἀπόκινονται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας. 131 (1868) 306 (1887).

Προκειμένου περὶ παραιτήσεως οὐχὶ δίκης ἢ διαδικαστικῆς πράξεως, ἀλλὰ κεκτημένου δικαιώματος, οἷον τῶν ἐξόδων, ἅπερ δικαιούται τις νὰ λάβῃ, καὶ τῶν τόκων (λαβόντος τοῦ δικαιούχου τὸ κεφάλαιον καὶ μὴ ἐπιφυλαχθέντος τοῦ δικαιώματος πρὸς ἀπαίτησιν αὐτῶν) δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ρητῆς παραιτήσεως· ὅθεν δύναται ἡ παραίτησις νὰ ἐξαχθῇ καὶ ἐκ σιωπηρῶν πράξεων, σαφῶς καὶ ἀναμφισβητήτως ἐκδηλουσῶν αὐτὴν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ Ν. 2 Πανδ. (2.14). 76 (1876).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 437 Πολ. Δικ., ἡ δίκη καταργεῖται διὰ παραιτήσεως τῆς ἀγωγῆς ἢ τῆς ἐνστάσεως, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ρητῶς νὰ συνταχθῇ ἔγγραφον ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου του καὶ νὰ ἐπιδοθῇ πρὸς τὸν ἀντίδικον· ἄρα, κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, σιωπηρὰ παραίτησις δὲν χωρεῖ. 164 (1852).

Ἡ παραίτησις ἀγωγῆς, ἐπιδικασθείσης ἔστω καὶ δι' ἀποφάσεως ὑποκειμένης εἰς ἔκκλησιν, ἀποτελοῦσα κυρίως παραίτησιν τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἀναγνωρισθέντος δικαίου, δὲν δύναται νὰ γίνῃ σιωπηρῶς ἀλλὰ μόνον διὰ ρητῆς καὶ σαφοῦς καταργήσεως τῆς ἀναγνωριστικῆς ταύτης τοῦ δικαίου ἀποφάσεως. 133 (1867).

Σιωπηρὰ παραίτησις ἐνδίκου μέσου δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν. 39 (1878).

Παραίτησις μιᾶς τῶν βάσεων τῆς ἀγωγῆς δὲν δύναται νὰ συναχθῇ σιωπηρῶς, ἀλλὰ δεόν ν' ἀποδεικνύηται διὰ δικαγράφου τοῦ παραιτουμένου ἢ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου του (Π. Δ. 487 § 2). 14 (1878).

Ἡ μὴ ἐπιφύλαξις δικαιώματος δύναται κατὰ τὰς περιστάσεις νὰ ἐμφαίνῃ παραίτησιν αὐτοῦ καὶ οὐδαμοῦ τοῦ νόμου ἀπαγορεύεται ἡ ἐπιφύλαξις δικαιώματος κατὰ τὴν ἐπιδίωξιν ἄλλων ἰσαξίων δικαιωμάτων, ὡς ἐπιφέρουσα στέρησιν τῶν τελευταίων ἢ παρεμπόδισιν τῆς ἐνασχήσεως αὐτῶν. 371 (1874).

§ 5

Ἐὰν ἐκκρεμοὺς οὐσης ἐφέσεως, ἐγερθῇ ἀγωγή παρεμπίπτουσα ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως, μετὰ ταῦτα ὅμως γίνῃ παραίτησις τῆς ἐφέσεως, ἡ εἰρημένη παρεμπίπτουσα ἀγωγή δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι διὰ τῆς παραιτήσεως ἡ ἐφεσις θεωρεῖται ὡς οὐδέποτε ὑπάρξασα. 130 (1867).

Παραιτηθέντος τινὸς τοῦ ἀναιρετηρίου του μετὰ προσφορᾶς πρὸς ἀπότισιν τῶν δαπανῶν καὶ μὴ ἀντιτείναντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἡ διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου εἰσαχθεῖσα δίκη θεωρεῖται ὡς ἀποπερατωθεῖσα διὰ τοῦ νομίμου τρόπου (Πολ. Δικ. 487). 159 (1871).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 488 καὶ 813 § 2 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι διὰ τῆς ἀπλῆς παραιτήσεως τῆς περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεως, καίπερ ἀπαράδεκτου ὑποτιθεμένης τῆς αἰτήσεως ταύτης, δὲν ἀπόλλυται τὸ δικαίωμα τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως λόγῳ τῆς γενομένης ἤδη χρήσεως αὐτοῦ, διότι ἡ χρῆσις αὕτη μηδενίζεται

διὰ τῆς παραιτήσεως, ἣτις ἐπαναφέρει τοὺς διαδίκους εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς αἰτήσεως, ἥς ἐγένετο παραίτησις, στάσιν. 70 (1862) 72 (1863).

Ἐὰν ὁ ἀναιρέσειων παραιτηθῇ τῆς ἤδη κοινοποιηθείσης αἰτήσεως ἀναιρέσεως, ἐκ δὲ τοῦ περιεχομένου τῆς παραιτήσεώς του ταύτης συνάγεται, ὅτι παρητήθη καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀναιρέσεως, καθίσταται ἀπαράδεκτος ἐτέρα αἴτησις ἀναιρέσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 813 Πολ. Δικονομίας. 122 (1866).

Δὲν ἀπαγορεύεται νὰ παραιτῇται ὁ διάδικος δικαστικῆς πράξεως, προώρως παρ' αὐτοῦ ἐπιχειρηθείσης, προσφέρων πρὸς τὸν ἀντίδικον τὰ ὑπ' αὐτοῦ τυχόν γενόμενα ἔξοδα, καὶ νὰ ἐπιχειρῇ ἐκ νέου τὴν διαδικαστικὴν πρᾶξιν, ἐὰν δὲν παρῇλθεν ἡ πρὸς ἐπιχείρησιν αὐτῆς ταχθεῖσα προθεσμία. 53 (1855).

ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ ΑΠΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΕΙΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ὅρ. ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ ΔΙΚΑΣΤΩΝ.

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ.

Περίληψις.

- § 1. Δικαστικὴ παράστασις Δήμων καὶ κοινοτήτων
- § 2. Ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων καὶ σωματείων.
- § 3. Μονῶν.
- § 4. Νομικῶν προσώπων, δυνάμει εἰδικῶν νόμων.
- § 5. Ἀνηλίκων.
- § 6. Ἐκτελεστῶν διαθήκης.
- § 7. Συζύγου.
- § 8. Ἀγωγὴ κατὰ διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

§ 1^α.

Ἡ ἐσφαλμένη σημείωσις τοῦ ὀνόματος τοῦ Δημάρχου, τοῦ ἐκπροσωποῦντος ὠρισμένου Δήμου, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν, διότι ἡ ἀγωγή ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ νομικοῦ προσώπου τοῦ Δήμου. 166 (1888).

Ἐν ἄρθρῳ 4 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ. περὶ τῆς ἐν δικα-

¹ Περὶ τῆς δικαστικῆς παραστάσεως τοῦ Δημοσίου ὅρ. λ. *Δημόσιον* σελ. 267 καὶ ἐπόμε.

στηρίψ παραστάσεως τῶν Δήμων, γίνεται μὲν λόγος περὶ ἐγκρίσεως τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς, ἀλλὰ δὲν προσδιορίζονται ρητῶς αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς δεόν νὰ ζητῆται αὕτη, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 119 § 11 τοῦ περὶ Δήμων νόμου, ἡ ἐγκρισις ἀπαιτεῖται μόνον, ὅταν πρόκειται περὶ εἰσαγωγῆς δίκης ἐκ μέρους τῶν Δήμων, ὅταν δηλ. ὁ Δήμος ᾗναι ἐνάγων, ἐξ οὗ ἔπεται, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἄδεια, ὅπως ἀπολογηθῇ ὡς ἐναγόμενος.

66 (1836) 290 (1839) 6 (1841).

Κατὰ τὸν περὶ παραστάσεως τῶν Δήμων ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων νόμον, συνδ. καὶ πρὸς τὰ ἄρθρα 50 § 19 καὶ 119 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, οἱ Δήμοι ἐνάγουσι καὶ ἐνάγονται διὰ τῶν Δημάρχων των, οὗτοι δὲ ὀφείλουσι νὰ δέχωνται τὰς εἰς αὐτοὺς γενομένας ἐπιδόσεις καὶ δύνανται μετὰ προηγουμένην ἀπόφασιν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἐγκριθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς, ν' ἀναδεχθῶσι τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης ἢ νὰ προκαλέσωσι τὸν διορισμὸν δικηγόρου τινός, ἄρα θεωρούμενοι ὑπὸ τῶν νόμων τούτων ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν Δήμων οἱ Δήμαρχοι, δύνανται, δυνάμει τῶν ἄρθρ. 91 καὶ 92 Πολ. Δικ., εἴτε μόνον των, εἴτε διὰ τινος δικηγόρου νὰ ἐπιχειρῶσι πράξεις προπαρασκευαστικὰς, διότι προϋποτίθεται, ὅτι ἔχουσι πρὸς τοῦτο τὴν ὡς εἴρηται ἀναγκαίως ἀπαιτουμένην πληρεξουσιότητα, ἣτις μόνον ἐπ' ἀκροατηρίου ἀπαιτεῖται νὰ νομιμοποιηθῇ.

62 (1845).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 50 § 19 τοῦ περὶ Δήμων νόμου πρὸς τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀπὸ 13 Μαΐου 1835 Β. Δ. περὶ τῆς ἐν τοῖς δικαστηρίοις παραστάσεως τῶν Δήμων κτλ., προκύπτει, ὅτι ὡσάκις πρόκειται περὶ διορισμοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου πρὸς ὑπεράσπισιν διαφορᾶς τοῦ Δήμου (εἴτε ὡς ἐνάγωντος, εἴτε ὡς ἐναγομένου), ἀναγομένης εἰς τὰ δικαστήρια, ἀπαιτεῖται οὐχὶ μόνον ἡ σύμπραξις καὶ ἀπόφασις τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Δημάρχου γνωστοποίησις αὐτῆς πρὸς τὴν προϊσταμένην διοικητικὴν ἀρχήν, ὅπως ἐγκρίνῃ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς δίκης καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου καὶ ἡ ἐγκρισις αὕτη θεωρεῖται ὡς ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 94 Πολ. Δικ. πληρεξουσιότης· ἄρα ὁ πληρεξούσιος τοῦ Δήμου ὀφείλει νὰ προσαγάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς τῇ ἐγγράφῳ παραγγελλία τοῦ Δημάρχου καὶ τὴν τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου ἀπόφασιν περὶ τε τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς δίκης καὶ περὶ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ὡς πληρεξουσίου τοῦ Δήμου, ἔτι δὲ καὶ τὴν πράξιν τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς

ἀρχῆς, τὴν ἐγκρίνουσαν τὴν ἀπόφασιν ταύτην.

8 (1845) 9 (1852) 128 (1881) 349 (1883).

Δὲν εἶναι ἔγκυρος ἡ πληρεξουσίουτης, ἡ διδομένη παρὰ τοῦ Δημάρχου πρὸς δικηγόρον, συνεπεία ψηφίσματος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ἀορίστως δίδεται τῷ Δημάρχῳ ἐντολή, ὅπως διορίσῃ δικηγόρον, οἷον αὐτὸς ἤθελεν ἐγκρίνῃ, διότι τὴν περὶ διορισμοῦ δικηγόρου σύσκεψιν καὶ ἀποφασιν ἀναθέτει ὁ νόμος εἰς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον (Δημ. Νόμου ἄρθρ. 50 § 19).

182 (1881).

Ἐὰν δοθῇ εἰς τὸν Δήμαρχον ἄδεια διὰ ψηφίσματος τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου, ἐπικυρωθέντος διὰ πράξεως τοῦ Νομάρχου, ὅπως ἀποκρούσῃ ὠρισμένην ἀγωγὴν καὶ ὑποστηρίξῃ τὰ δίκαια τοῦ Δήμου ἐνώπιον παντός δικαστηρίου, ἡ τοιαύτη ἐκ τῶν προτέρων γενικὴ ἄδεια δὲν ἀπαγορεύεται καὶ δυνάμει αὐτῆς δύναται ὁ Δήμαρχος νὰ ἐκπροσωπήσῃ καὶ κατ' ἔφεσιν τὸν Δήμον.

251 (1881).

Ὅσάκις ὁ Δήμος πρόκηται νὰ εἰσαγάγῃ δίκην, τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ κατ' ἔφεσιν, κατὰ τὰ ἄρθρα 119 § 1α' τοῦ Δημοτ. νόμου καὶ ἄρθρ. 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ. περὶ τῆς ἐν δικαστηρίῳ παραστάσεως κτλ., ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ τῆς δίκης ταύτης ἄδεια τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου· ἀλλ' ἐὰν ἡ ἔφεσις ἐκοινοποιήθῃ ὑπὸ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου τοῦ Δήμου πρὶν ἢ τῷ χορηγηθῇ ἡ τοιαύτη ἄδεια, πρὸ δὲ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζήτησεως ἐπέλθῃ ἡ νόμιμος ἔγκρισις τῆς ἐνασκηθείσης ἐφέσεως, τὸ ἐντεῦθεν παραγόμενον ἄκυρον ἢ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως ἐκλείπει, διότι ἡ μεταγενεστέρα ἔγκρισις ἔοικεν ἐντολῇ, ἀνατρέχουσα εἰς τὴν στιγμὴν τῆς ἐνεργείας τῆς ἐφέσεως Ν. 12 § 4 Π (46. 3).

198 (1885).

Ἡ παρὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἔγκρισις περὶ τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου εἰσαγωγῆς τῆς δίκης, καίπερ μεταγενεστέρα τῆς ὑπὸ τοῦ Δημάρχου γενομένης αἰτήσεως ἀναιρέσεως, δίδει κύρος εἰς τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως κατ' ἀναλογίαν τῆς νομικῆς ἀρχῆς *ratihabitio mandati comparatur*.

118 (1847)

Ἡ ἔγκρισις τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς, ἡ ἀπαιτούμενη πρὸς ἐπιχείρησιν δίκης ὑπὸ Δήμου, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἂν ἔτι δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὴν προδικασίαν.

228 (1887).

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ. ἀπαιτούμενη

ἄλεια τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς πρὸς διεξαγωγὴν δίκης ὑπὸ τοῦ Δήμου δέον ν' ἀνανεῶται καθ' ἕκαστον βαθμὸν δικαιοδοσίας. 343 (1883).

Ἐπὶ ὑποθέσεων, ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν περιουσίαν μιᾶς τῶν κοινοτήτων, ἐξ ὧν Δήμός τις συγκροτεῖται, οὐδεὶς νόμος παρέχει εἰς τὸν Δήμαρχον τοῦ Δήμου τούτου τὸ δικαίωμα νὰ παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου ὡς ἀντιπρόσωπος, τῆς κοινότητος αὐτῆς διατηρούσης καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς περιουσίας τῆς καὶ τὴν ἰδιαιτέραν διαχείρισιν αὐτῆς. 306 (1852).

Προκειμένου περὶ κοινότητος, παρισταμένης δι' ἀντιπροσώπων ὡς ὑπ' αὐτῆς δῆθεν διωρισμένων πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς δίκης παράστασιν, καὶ πρὸς διορισμὸν αὐτῶν ἀπαιτουμένου συμφώνως πρὸς τὰς περὶ τούτου διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ Νόμου (Ν. 2 Κ. (10. 31.) Ν. 3 Π. (3. 4.) νὰ ἐκλεχθῶσι παρὰ τῶν δύο τρίτων τῶν μελῶν τῆς κοινότητος, ὁ ἀντίδικος δύναται καὶ κατὰ τὴν κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον, ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν συζητήσιν, ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν νόμιμον, ἅτε μὴ συντρεξάντων πρὸς ἐκλογὴν τῶν τῶν δύο τρίτων τῶν τῆς κοινότητος μελῶν, καὶ αὐτοὶ οἱ ὡς ἀντιπρόσωποι παρασταθέντες ὀφείλουσι ν' ἀποδείξωσι τὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν νόμιμον, οὐχὶ δὲ ὁ ἀντίδικός τῶν τὸ μὴ νόμιμον τῆς ἐκλογῆς. 171 (1883).

§ 2

Κατὰ τὰ ἄρθρα 4 καὶ 5 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ., τὰ ἀγαθοεργὰ ἰδρύματα, μέλλοντα ν' ἀναλάβωσι τὴν διεξαγωγὴν δίκης, χρήζουσιν ἀδείας τῆς προϊσταμένης Διοικητικῆς ἀρχῆς. Ἡ μὴ προσαγωγή τοιαύτης ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν αἵτησιν ἀναιρέσεως τοιοῦτου ἰδρύματος. 43 (1890).

Ἡ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἑταιρία εἶναι ἴδρυμα ἀγαθοεργόν, φέρον δημόσιον χαρακτῆρα, ὡς τοιοῦτον ἐπομένως ὑπάγεται εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ., τοῦ κανονίζοντος τὰ περὶ τῆς ἐν Δικαστηρίῳ παραστάσεως τῶν Δήμων κτλ. Ἐπομένως, ὅπως παρίσταται ἐπὶ δικαστηρίου πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργείου, ὅπερ εἶναι, κατὰ νόμον, ἡ προϊσταμένη τοῦ ἰδρύματος τούτου ἀρχή. 104 (1880).

Πρὸς ἐνάσκησιν τῶν εἰς τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς ἀνηκουσῶν ἀγωγῶν δὲν γνωμοδοτεῖ τὸ ἐνοριακόν ἀλλὰ τὸ Δημοτικόν συμβούλιον καὶ μόνον

ἡ διοικήσεις εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά συμβούλια (Δημοτ. Ν. ἄρθρ. 114 καὶ ἐπ.). 71 (1877).

Τὰ φιλανθρωπικά καὶ λοιπὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα καὶ σωματεῖα ἐνάγουσι καὶ ἐνάγονται ἐπὶ δικαστηρίου διὰ τοῦ νομίμου προΐσταμένου τῆς διοικήσεως αὐτῶν, ὅστις παραλαμβάνει καὶ τὰ πρὸς ταῦτα κοινοποιούμενα δικόγραφα, τοιοῦτος δὲ ἐπὶ τῶν τυπικῶς ἐκκλησιαστικῶν καταστημάτων εἶναι ὁ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου προΐσταμενος Δήμαρχος (ἄρθρ. 104 Δημοτ. Νόμου). 168 (1886).

Τὰς ἐπισκοπὰς τοῦ Κράτους ἀντιπροσωπεύει ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπουργός. 54 (1851).

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 15 ἐδ. γ' καὶ 20 ἐδ. β' τοῦ ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1833 περὶ συστάσεως τῶν Δήμων νόμου προκύπτει, ὅτι ἡ περιουσία τῶν ἐκκλησιαστικῶν καταστημάτων ξένης ὀρησκείας δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπιτήρησιν τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, ἐπομένως τὰ καταστήματα ταῦτα δὲν χρῆζουσιν ἀδείας τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς πρὸς εἰσαγωγὴν τῶν δικῶν των, τῶν ἀφορώσων εἰς τὴν περιουσίαν των. 104 (1847).

Ἡ τῶν σωματείων παράστασις ἐπὶ δικαστηρίου νομιμοποιεῖται καὶ ἂν εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸ τῆς συζητήσεως προσαχθῇ τὸ ἐγκρίναν τὴν ἐπιχειρήσιν τῆς δίκης ἢ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ὑπερασπίσεως, ἐν δίκῃ παρ' ἄλλου ἐγεροθείσῃ, ἔγγραφον τῆς ἀνωτέρας διοικητικῆς ἀρχῆς.

82 (1881).

Ἡ παρὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς πρὸς δικηγόρον παραγγελία πρὸς διεξαγωγὴν διαφορᾶς τιнос, ἀφορώσης εἰς Μονὴν ἢ ἄλλα ἡθικὰ πρόσωπα, ἐπέχει τόπον πληρεξουσιότητος (Πολ. Δικ. 94 καὶ Β. Δ. τῆς 12 Μαΐου 1835 ἄρθρ. 1 § 4). 138 (1878).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1845 Β. Δ., οἱ ἑπαρχοὶ ἐκπληροῦσιν ἐν τῇ εἰς αὐτοὺς ἐμπιστευθείσῃ ἐπαρχίᾳ, τὰ καθήκοντα, ἅτινα καὶ οἱ νομάρχαι ἐκπληροῦσιν ἐν τῷ νομῷ αὐτῶν, οὔτινες, κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 § 17 τοῦ ἀπὸ 5 Δεκεμβρίου 1845 Β. Δ., ἐπιτηροῦσι τὴν διοίκησιν καὶ χρῆσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ὥστε ἐκ τούτων συνάγεται, ὅτι ὁ ἑπαρχος καὶ ὁ νομάρχης εἶναι ἡ ἀρμοδίᾳ ἀνωτέρα ἀρχή, κατὰ τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ., περὶ τοῦ ἐγκρίναι τὴν διεξαγωγὴν τοιούτων δικῶν καὶ τὸν διορισμὸν πληρεξουσίων. 50 (1847).

Ἐάν ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς δώσῃ πληρεξουσιότητα πρὸς δικηγόρον πρὸς σύνταξιν καὶ υπογραφὴν δικογράφου, ἡ δὲ ἀνωτέρα ἀρχὴ ἐγκρίνῃ μετέπειτα τὴν δοθεῖσαν πληρεξουσιότητα, ἡ ἐγκρισις αὕτη, ὑστέρως γενομένη, ἀνατρέχει μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ πρᾶξις ἔλαθε χώραν (Ν. 12 § 5 Π. 46. 3). Ἡ δὲ ἐγκρισις αὕτη ἡδύνατο νὰ δοθῇ παρὰ τοῦ Διοικητοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀριθμήτως προκύπτει ἐκ τῶν Β. Δ. τῆς 12 Μαΐου 1835 καὶ τῆς 7 Δεκεμβρίου 1845. 54 (1847).

Προκειμένου περὶ ταχίστης ἀποτροπῆς κινδύνου, αἱ Μοναὶ δύνανται νὰ ἐγείρωσι τὴν περὶ προσωρινῶν μέτρων ἀγωγὴν καὶ ἄνευ ἀδείας τῆς προϊσταμένης Διοικητικῆς ἀρχῆς, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς δύναται νὰ παρασταθῇ αὐτοπροσώπως ἐπὶ δικαστηρίου καὶ νὰ διορίσῃ δικηγόρον, ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς προϊσταμένης Διοικητικῆς ἀρχῆς. 21 (1871).

Κατὰ τὰ Β. Δ. τῆς 12 Φεβρουαρίου 1857 καὶ 8 Ἰουλίου 1858, διοικεῖ καὶ προϊσταται τῶν Μονῶν τὸ ἐκ τοῦ Ἡγουμένου καὶ δύο συμβούλων ἀπαρτιζόμενον συμβούλιον, ἀλλὰ προϊστάμενος τῆς Διοικήσεως εἶναι ὁ Ἡγούμενος, κατ' αὐτοῦ δὲ καὶ μόνου, ἐκπροσωποῦντος τὴν Μονὴν ἄνευ τῶν λοιπῶν τοῦ συμβουλίου μελῶν, ἀπευθύνονται τὰ δικόγραφα, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1 § 4 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ. 246 (1875) 166 (1886) 135 (1889).

Κατὰ τὸ ἀπὸ 28 Ἰουλίου 1858 Β. Δ. (ἄρθρ. 10), τὰ τῶν μοναστηρίων διαχειρίζεται τριμελὲς συμβούλιον καὶ αὐτὸ ἀποφασίζει τὴν ἐπιχείρησιν δικῶν καὶ ἄλλων δικαστικῶν πράξεων, ὅθεν ὁ διορισμὸς τοῦ πληρεξουσίου δέον νὰ γίνηται ὑπὸ τοῦ μοναστηριακοῦ συμβουλίου, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος. 129 (1884).

§ 4

Ἡ ἀγωγὴ κατὰ τῆς Ἐφορευτικῆς Λιμενικῆς Ἐπιτροπῆς δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος, κοινοποιουμένη πρὸς μόνον τὸν προϊστάμενον αὐτῆς Ἐπαρχον, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέλη αὐτῆς (Πολ. Δικ. 145, συνδ. πρὸς τὸ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ.). 25 (1880).

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ΡΘΕ τῆς 8 Αὐγούστου 1850, τοῦ σχετικοῦ Β. Δ. τῆς 9 Μαρτίου 1851 καὶ τοῦ Νόμου τῆς 22 Ἰουλίου 1855, ὁ Ἐπαρχος Ἡλείας εἶναι πρόεδρος μόνον τῆς πενταμελοῦς ἐπὶ τῆς ἐν Κατακόλῳ κατασκευαζομένης προκουμίας Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἀμέσως τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης προϊσταμένη

Διοικητική ἀρχή. "Ὡστε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν εἶναι ἡ προϊσταμένη ἀρχή, ἐπομένως τῆς ἀδείας τούτου χρήζει ἡ ἐπιτροπή αὐτὴ πρὸς διεξαγωγὴν δίκης ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.

199 (1877) 39 (1878).

Αἱ Ἐφορευτικαὶ Ἐπιτροπαὶ τῶν προκυμαιῶν, φάρων, κρηπιδωμάτων κλπ. ὀφείλουσι, κατὰ τὰ ἄρθρα 17 καὶ 23 § 2 τοῦ Β. Δ. τῆς 18 Δεκεμβρίου 1868, νὰ αἰτήσωσι τὴν ἔγκρισιν τῆς προϊσταμένης, ἀρχῆς, προτιθέμεναι ν' ἀναδεχθῶσι τὴν διεξαγωγὴν δίκης, ἀλλὰ τῆς διατάξεως ταύτης ἀφορώσης εἰς τὸ συμφέρον τῶν εἰρημένων νομικῶν προσώπων ἔπεται, ὅτι ἡ ἔγκρισις δύναται νὰ ἐπέλθῃ καὶ μετὰ τὴν εἰς τὰ δικαστήρια προσφυγὴν τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, πάντοτε ὅμως πρὸ τῆς πρώτης ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως καὶ μάλιστα, ὅταν ἡ διαδικαστικὴ πρᾶξις τῆς Ἐπιτροπῆς σκοπῇ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐκπροσωπούμενου νομικοῦ προσώπου.

422 (1878).

Δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὸν διορισμὸν δικηγόρου τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς Κερκύρας ἡ ἔγκρισις τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, διότι τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ Β.Δ. τοῦ 1870, ὅπερ εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐφαρμόζεται, ἀνατίθουσιν εἰς μόνον τὸν Νομάρχην ὡς Πρόεδρον τὸ δικαίωμα τοῦτο, τροπολογήσαν τὸ γενικὸν Διάταγμα τοῦ 1835.

203 (1881).

§ 5

Αἱ διαδικαστικαὶ πράξεις καὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐπιτρόπου κατὰ τὴν δίκην τοῦ ἐπιτροπευομένου ἔχουσιν ὡς πρὸς τὸν ἀντίδικον τὴν αὐτὴν ἰσχύν, ἣν καὶ αἱ τῶν ἐνηλίκων πράξεις (Πολ. Δικ. 364, 755, καὶ 785 § 4).

10 (1855).

Ἐὰν ὡς ἐκ περισσοῦ σὺν τῷ ἐνηλίκῳ καταστάντι ἀνηλίκῳ ἐμφανισθῇ ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, τοῦτο οὐδεμίαν ἐπιφέρει ἀκυρότητα.

93 (1882).

§ 6

Ἐὰν ἡ ἀναθεθεῖσα ὑπὸ τοῦ διαθέτου ἐξουσία πρὸς τοὺς ἐκτελεστάς τῆς διαθήκης αὐτοῦ, περὶ διαχείρισεως τῆς περιουσίας του, ᾗναι ἀδιάρετος, εἰς τῶν ἐκτελεστῶν δύναται, ἕνεκα τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς διαχείρισεως, νὰ παρασταθῇ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐφέσεως τῶν δύο ἄλλων ἐκτελεστῶν καὶ ἂν αὐτὸς δὲν εἶχε παντάπασιν ἐκκαλέσῃ τὰς

ὑπὸ τούτων ἐκκληθείσας ἀποφάσεις.

257 (1869).

§ 7

Ἡ γυνή δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ Δικαστηρίου, ἄνευ ἀδείας τοῦ συζύγου τῆς, προκειμένου περὶ δίκης, ἀντικείμενον ἐχούσης περιουσίαν, ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἀπεριόριστον διαχείρισιν αὐτῆς (Πολ. Δικ. 74).

56 (1880).

• § 8

Δὲν ἀπαιτεῖται ἄδεια τῆς Κυβερνήσεως, ὅταν πρόκηται νὰ ἐγερθῇ πολιτικὴ ἀγωγή κατὰ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου ἔνεκεν ἀποζημιώσεως ἐκ πράξεως κολασίμου, ἀφορώσης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, διότι τὸ ἄρθρ. 28 Ποιν. Δικον. ἀφορᾷ μόνον τὴν εἰς ποινικὴν δίκην εἰσαγωγὴν τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων.

158 (1851).

ΠΑΡΕΚΤΑΣΙΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΟΣ ὅρ. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ

ΠΑΡΕΜΒΑΣΙΣ

Περίληψις

- § 1. Δικαίωμα πρὸς παρέμβασιν.
- § 2. Κυρία παρέμβασις.
- § 3. Πρόσθετος παρέμβασις.
- § 4. Προδικασία τῆς παρεμβάσεως.
- § 5. Διαδικασία τῆς παρεμβάσεως.
- § 6. Παρέμβασις κατ' ἔφεσιν.
- § 7. Παρέμβασις παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ.

§ 1

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 89 Πολ. Δικ., τὸ ἔννομον συμφέρον εἶναι στοιχεῖον ἀπαραίτητον πρὸς παραδοχὴν τῆς παρεμβάσεως παντὸς τρίτου εἰς τὴν μεταξὺ ἄλλων προσώπων ἐκκρεμῇ δίκην.

90 (1866).

Προκειμένου περὶ διανομῆς κοινοῦ κτήματος, δύναται νὰ παρέμβῃ ἐν τῇ περὶ διανομῆς δίκῃ τρίτος τις, ἰσχυριζόμενος, ὅτι τὸ τέταρτον τοῦ κτήματος τούτου εἶναι ἰδιοκτησία του, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 89 Πολ. Δικ. εἶχεν ἔννομον συμφέρον νὰ παρέμβῃ εἰς δίκην, ἐν ᾗ ἐπρόκειτο

νὰ γίνῃ ἀντικείμενον διανομῆς καὶ τὸ ἀνήκον αὐτῷ τέταρτον καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ δικαστικῶς τὰ συμφέροντά του, ἅτινα ἡδύναντο νὰ βλαφθῶσι κατὰ τὴν μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων διανομὴν. 132 (1863).

Πᾶς, οὕτινος τὰ νόμιμα συμφέροντα προσβάλλονται ἐκ δίκης τινός, δικαιούται νὰ παρέμβῃ εἰς ταύτην, ἐπομένως καὶ ὁ ἀγοραστής ἐκπλειστηριασθέντος κτήματος δύναται νὰ παρέμβῃ ἐν τῇ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ κατ' ἀνακοπὴν τοῦ ὀφειλέτου δίκῃ.

324 (1877).

Παρέμβασις ἐπιτρέπεται εἰς ὑφισταμένην ἐκκρεμῇ δίκῃν, ἐπομένως δὲν δύναται ὁ δικαιούμενος εἰς παρέμβασιν νὰ ἐγείρῃ αὐτὸς τὸ πρῶτον ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς εἰς δίκην μεταξὺ ἄλλων ἐκκρεμῇ. Τὸ δὲ ἀπαράδεκτον τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον.

357 (1878).

“Ὅ,τι δύναται τις νὰ ἐπιδιώξῃ δι' αὐτοτελοῦς ἀγωγῆς δύναται ἐπίσης καὶ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐνεργηθείσης ἤδη παρ' ἄλλου τινός δικαστικῆς πράξεως, ἔτι δὲ διὰ παρεμβάσεως εἰς ἀρξαμένην παρ' ἄλλου δίκην, ἀρκεῖ μόνον ν' ἀποδείξῃ τὸ πρὸς τοῦτο νόμιμον αὐτοῦ συμφέρον, ἀδιαφόρως ἂν αὐτοτελῶς ἡ ἀγωγὴ ἐγειρομένη ἔμειλλε νὰ διεξαχθῇ κατὰ τὴν συνοπτικὴν ἢ συνήθη διαδικασίαν (Π. Δ. 89, 235 καὶ ἐπ. καὶ 871), ὥστε καλῶς καὶ διὰ παρεμβάσεως τρίτου προσβάλλεται τὸ κύρος τοῦ ὑπὸ ἐκτέλεσιν δημοσίου ἐγγράφου, 91 (1884).

§ 2

Κυρία παρέμβασις ὑπάρχει, ὅταν ὁ παρεμβαίνων προβάλῃ νέα δικαιώματα· ὁ δὲ μὴ ἐνασκῶν κυρίαν παρέμβασιν ὀφείλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην εἰς ἣν κατὰστασιν εὐρίσκει αὐτήν, ἀποκλειόμενος νὰ προτείνῃ νέας ἐνστάσεις τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν. 228 (1885).

Καίπερ ἀπορριφθείσης τῆς ἀγωγῆς, δύναται οὐχ ἥττον νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ κυρία παρέμβασις· μὴ οὖσα δὲ αὕτη ὥριμος, δύναται νὰ ἐκδικασθῇ καὶ μεταγενεστέρως (Πολ. Δικ. 228, 231, 233 καὶ 234).

180 (1879).

Ὁ κοινοποιήσας κυρίαν παρέμβασιν δύναται νὰ παρέμβῃ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν καὶ νὰ κοινοποιήσῃ τὴν τὰς ἀποδείξεις διάτάξασαν ἀπόφασιν.

2 (1874).

Ὁ παρεμβὰς εἰς δίκην πρὸς ὑποστήριξιν ἰδίων αὐτοῦ δικαιωμάτων

καὶ συμφερόντων καθίσταται αὐτὸς οὗτος διάδικος, δυνάμενος νὰ ἐξα-
κολουθήσῃ τὴν δίκην, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπ' αὐτῆς παραιτήσεως τοῦ
ἐτέρου ὁμοδίκου αὐτοῦ. 147 (1888).

§ 3

Ὁ παρεμβαίνων, ὅπως ὑποστηρίξῃ τινὰ τῶν διαδίκων, δὲν εἶναι κύριον
τῆς δίκης πρόσωπον, εἰμὴ ὅταν ἀναλάβῃ αὐτὸς τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα,
ἄλλως παρευρίσκεται καὶ συμπράττει ἀπλῶς εἰς δίκην μεταξὺ ἄλλων
ὑφισταμένην, ἐπομένως μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς δίκης ἀποχώρησιν τῶν
ἐναγομένων, ἡ δίκη δὲν δύναται νὰ προβῇ κατὰ μόνου τοῦ παρεμ-
βάντος. 142 (1864).

Ἐπὶ προσθέτου παρεμβάσεως δὲν δύναται ὁ παρεμβὰς νὰ ἀποδείξῃ
τοὺς τοῦ ἐνάγοντος ἰσχυρισμούς, οὗ ἡ ἀπόδειξις εἶχεν ἤδη διαταχθῇ
καὶ διεξαχθῇ. 281 (1866).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 234 καὶ 741 Πολ. Δικ., δύναται τις νὰ παρέμβῃ
πρὸς ὑποστήριξιν τινος τῶν διαδίκων, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐκκρεμῆς ἡ
ὑπόθεσις ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς οὐσίας. 199 (1868).

Ὁ διὰ προσθέτου παρεμβάσεως, ἐν δίκῃ μεταξὺ ἄλλων δικαζομένην,
παρεμβαίνων δὲν εἶναι κύριος διάδικος καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει τὸ δι-
καίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν, ἀλλὰ μόνον δύναται νὰ προστεθῇ
εἰς τὴν μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων δίκην (Π. Δ. 813) 182 (1877).

Ὁ μὴ παρεμβὰς νομίμως διὰ κυρίας παρεμβάσεως, ἀλλὰ διὰ προσ-
θέτου, ἐν τινι δίκῃ, δὲν δύναται δι' ἰδίου λόγου νὰ προσβάλῃ τὴν ἐκ-
δοθεῖσαν ἀπόφασιν, ἀλλὰ προστίθεται ἀπλῶς εἰς τὰς προτάσεις τοῦ
κυρίου διαδίκου· μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ὑποβάλῃ νέας αἰτήσεις δὲν δύνα-
ται νὰ προτείνῃ τὴν ἀναβολὴν τῆς κυρίας δίκης διὰ τῆς ἐπὶ πλαστο-
γραφίᾳ προσβολῆς τῆς ἀποφάσεως. 183 (1886).

Ὁ διὰ προσθέτου παρεμβάσεως παρεμβὰς, καίτοι ἡ παράστασις
αὐτοῦ δὲν ἐγένετο κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν
ἀλλ' εἰς μεταγενεστέραν, δύναται νὰ προτείνῃ τὰς ἐνστάσεις ἐκείνας,
ἃς ἐδικαιοῦτο καὶ ὁ κυρίως διάδικος νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς μεταγενεστε-
ραν συνεδρίασιν. 13 (1887).

§ 4

Ὁ παρεμβαίνων πρὸς διατήρησιν ἢ ἐπιδιώξιν ἰδίων δικαιωμάτων
καὶ ἀξιώσεων δὲν δύναται ἄλλως νὰ πράξῃ τοῦτο, εἰμὴ διὰ κυρίας
παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, εἴτε ἐκουσίως παρεμβαίνει, εἴτε ἐξ ἀναγ-

καζόμενος παρά τινος τῶν διαδίκων (Πολ. Δ. 89, 90, 231 καὶ 233).
58 (1873) 133 (1883).

Ἡ παρέμβασις δέον νὰ κοινοποιῇται πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς τῆς κυρίας δίκης διαδίκους (Πολ. Δικ. 89, 90, 231—237, 561 καὶ 565).
85 (1884).

§ 5

Ὅταν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἡ παρέμβασις, σκοποῦσα τὴν ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητος τοῦ παρεμβαίνοντος ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος καὶ ἐπομένως οὕσα πραγματικὴ ἀγωγὴ, οὐδεμίαν ἔχῃ συνάφειαν πρὸς τὴν κυρίαν δίκην, οὕσαν προσωπικὴν, καθὼ ἐρειδομένην ἐπὶ ἐνοχικῆς σχέσεως, παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν (Πολ. Δικ. 233).
279 (1874).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 228 καὶ 234 Πολ. Δικ., ἡ παρέμβασις, ὡσάκις δὲν ᾔηται δυνατόν νὰ ἀνεκδικασθῇ μετὰ τῆς κυρίας ὑποθέσεως, δὲν ἀναστέλλει τὴν πρόοδον αὐτῆς.
28 (1886).

Ὅσάκις ἡ παρέμβασις ἀφορᾷ εἰς δικαίωμα, μὴ ἔχον μετὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐνάγοντος, οὔτε τὸν αὐτὸν λόγον, οὔτε τὸ αὐτὸ ἀδιαιρέτον ἀντικείμενον (π. χ. παρεμβαίνει τις εἰς κυρίαν περὶ ἀπαιτήσεως κληρονομιαίων δίκην διεκδικῶν δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ τοῦ $\frac{1}{3}$ κτήματος τοῦ πατρὸς τοῦ ἐνάγοντος) ἡ διεξαγωγὴ τῆς δίκης καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προσελεύσεως τοῦ παρεμβάντος· ἡ δὲ παρ' ἐκάστου τῶν διαδίκων γενομένη κοινοποιήσις τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως ἰσχύει ὑπὲρ μόνου τοῦ κοινοποιούντος καὶ ἐπομένως ἢ ὑπὸ τοῦ παρεμβάντος γενομένη κοινοποιήσις δὲν καθιστᾷ ἔκπτωτον τὸν ἐνάγοντα τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποδείξεως καὶ ὡς πρὸς τὸν μὴ κοινοποιήσαντα τὴν ἀπόφασιν ἐναγόμενον.
197 (1849).

§ 6

Εάν τις ἰσχυρισθῇ, ὅτι ὁ μεταξὺ ἄλλων διαφιλονεικούμενος ἀγρὸς τῷ ἀνήκει, ἔχει δικαίωμα τριτανακοπῆς (Πολ. Δικ. 235, 236 καὶ 238). Ἄρα δύναται νὰ παρέμβῃ καὶ κατὰ τὴν ἐκκλητὸν δίκην διὰ κυρίας παρεμβάσεως, εἰσάγων νέαν αἴτησιν αὐτοτελεῇ (Πολ. Δικονομίας 741).
60 (1874) 31 (1875).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 225, 226, 233 καὶ 234 § 2 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ἡ παρέμβασις, εἴτε ἐγένετο ἀνακρίνωσις, εἴτε μὴ ἐπι-

τρέπεται κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν καὶ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, ὅταν ὁ παρεμβαίνων, ἔχων ἐπὶ τῆς δίκης νόμιμον συμφέρον, δὲν προτείνῃ αὐτοτελῆ ἀξιώσιν, ἀλλὰ προστίθεται εἰς τὰς προτάσεις ἐνὸς τῶν διαδίκων καὶ αἱ αἰτήσεις του ἔχουσιν ἄμεσον συνάφειαν πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς. 20 (1841) 106 (1852) 116 (1855).

Ὅταν μεταξὺ πολλῶν διαδίκων συγκαταδικασθέντων ἐκκαλέσῃ τις τὴν ἀπόφασιν, οἱ λοιποὶ δύνανται νὰ παρέμβῳσι, προστιθέμενοι εἰς τὴν αἴτησίν του (Πολ. Δικ. 741, 742 καὶ 782). 184 (1838).

Κατὰ τὰ συνδ. 741, 238 καὶ 89 ἄρθρα τῆς Πολ. Δικ., τρίτοι, οἵτινες δὲν παρέστησαν εἰς τὴν πρωτόκλητον δίκην, δύνανται, ἐὰν ἔχουσιν ἔννομον συμφέρον, νὰ ἀνακόψωσι τὴν μεταξὺ ἄλλων ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, ἢ ἐὰν ἦναι ἐκκρεμῆς ἢ ὑπόθεσις, νὰ παρεμβῶσιν εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην καὶ νὰ ποιήσωσιν ἰδίαν αἴτησιν· ἐπομένως ἐὰν ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἐζήτησεν ὡς μόνος κληρονόμος τοῦ τέκνου του τὸ ὅλον τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἐνῶν τὰ δύο τρίτα ἡξίουν οἱ παρεμβάντες ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ὡς ἀδελφοὶ καὶ κληρονόμοι τοῦ ἀποθιώσαντος, ἐπομένως ὡς ἔχοντες ἔννομον συμφέρον καὶ δικαίωμα ν' ἀνακόψωσι τὴν ἀπόφασιν, ἠδύναντο νὰ παρέμβῳσιν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου καὶ νὰ ὑποβάλωσιν ἰδίαν αἴτησιν 18 (1857).

Ἀναιρεθείσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου καὶ παραπεμφθείσης τῆς δίκης εἰς ἄλλο Ἐφετεῖον τὰ πράγματα ἐπανερχονται εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ἐκκρεμοῦς δὲ οὔσης τῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς παραπομπῆς δύναται πᾶς ἔχων νόμιμον συμφέρον νὰ παρέμβῃ εἰς αὐτήν, προστιθέμενος εἰς τὰς αἰτήσεις ἐνὸς τῶν κυρίων διαδίκων. 43 (1841).

§ 7

Κυρία παρέμβασις, ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον γενομένη, τυγχάνει ἀπαράδεκτος (Πολ. Δικ. 814). 9 καὶ 72 (1880).

Ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ παρέμβῃ καὶ κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου δίκην πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 89 καὶ 90). 242 (1878).

ΠΙΝΑΚΙΟΝ

Περίληψις.

- § 1. Ἐγγραφή τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ πινακίῳ.
 § 2. Ἐκθεμα τῶν συζητητέων δικῶν.
 § 3. Διαγραφή τῆς ὑποθέσεως ἐκ τοῦ πινακίου.
 § 4. Ἀνασυζήτησις τῆς ὑποθέσεως.

§ 1¹

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Δικαστηρίου δύναται, μὴ προσαγομένων αὐτῷ τῶν ἀναγκάων δικογράφων, νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐγγραφὴν ὑποθέσεώς τινος ἐν τῷ πινακίῳ, ἀλλ' ἂν ἐνεργήσῃ τὴν ἐγγραφὴν ἄνευ ἐγγράφων οὐδεὶς νόμος κηρύττει αὐτὴν ἄκυρον. 270 (1864).

Ἡ ἐν τῷ πινακίῳ παράλειψις ἢ παραλλαγή τοῦ κυρίου ὀνόματος δὲν καθιστᾷ τὴν ἐγγραφὴν ἄκυρον, ἐὰν καὶ ἐξ ἄλλων γεγονότων καὶ περιστάσεων ἐξάγῃται ἡ ταυτότης τοῦ ἀληθοῦς διαδίκου. 24 (1880).

Δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν ἐγγραφὴν ἡ σημείωσις τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ μνεία τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐγγραφῆς (Π. Δ. 571). 165 (1878).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἀπαραιτήτως πρὸς ἔγκυρον ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφὴν ἡ ἀκριβὴς σημείωσις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐγγράψαντος, τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς διαταξάσης τὴν ἀπόδειξιν ἀποφάσεως, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ἐξάγῃται ἡ ταυτότης τῆς ἐγγραφείσης ὑποθέσεως (Πολ. Δικ. 571). ἀταξίαι δὲ κατὰ τὴν τοῦ πινακίου σύνταξιν δὲν ἐπάγονται ἀκυρότητα τῆς ἐγγραφῆς, ἀλλὰ τιμωροῦνται διὰ προστίμου, ἐπιβαλλομένου εἰς τὸν γραμματέα (Πολ. Δικ. 574). 5 (1882).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἐγγραφή εἰς τὸ πινάκιον τῶν Ἐφετῶν, ἂν μετ' ἀπόφασιν, διατάσσουσιν ἀποδείξεις, ἐγγραφῇ ἢ ὑπόθεσις, ὡς ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν ἔφεσιν καὶ δὲν σημειωθῇ μετὰ τὴν διεξαχθεῖσαν ἀπόδειξιν. 49 (1878).

Μετὰ τὴν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων καὶ τὴν κατάρθεσιν τῆς ἐκθέσεως παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Δικαστηρίου δύναται ἐγκύρως καὶ ἄνευ κλητεύσεως νὰ ἐγγραφῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸ πινάκιον

¹ Ὅρ. καὶ λέξιν Ἀνατροπὴ § 8 σελ. 149 καὶ ἐπ.

καὶ νὰ συζητηθῇ (Π. Δ. 344 καὶ 370).

75 (1880) 31 (1881) 5 (1882).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 344 Πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι τότε μόνον δύναται νὰ ἐγγραφῇ ὑπόθεσις τις εἰς τὸ πινάκιον μετ' ἀπόφασιν, διατάξασαν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ὡςάκις κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως καὶ διεξαχθεῖσων τῶν ἀποδείξεων κατετέθη ἡ ἐκθεσις τοῦ Εἰσηγητοῦ παρὰ τῷ Γραμματεῖ καὶ παρῆλθον 3 ἡμέραι, ἢ ἄλλως, ὡςάκις κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως ἐγένετο κλήσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ἐγκαταλείψεως τῆς διαταχθείσης μαρτυρικῆς ἀποδείξεως. Ἐπομένως, ἐν ἡ περιπτώσει ἐγκατελείφθη μὲν ἡ ἀπόδειξις, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο κλήσις πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφή, ὅθεν ἡ γενομένη τοιαύτη εἶναι ἄκυρος ὡς πρόωρος, τοῦ ἄρθρου 570 Πολ. Δικ. ὀρίζοντος, ὅτι ἐγγράφονται εἰς τὸ πινάκιον μόνον αἱ ὥριμοι καταστάσαι ὑπόθεσις. 162 (1878).

Ὅπως ἐγγραφῇ ὑπόθεσις τις εἰς τὸ πινάκιον, ὡς ἐκ νέου, μετὰ προηγηθεῖσαν παρεμπύπτουσαν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν, συζητητέα, καίπερ μηδεμιᾶς ἀποδείξεως διεξαχθείσης, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ κλήσις ἢ ἄλλη τις προδικασία (Π. Δ. 570 καὶ 572). 365 (1866).

Μετ' ἀπόφασιν περὶ προσαγωγῆς ἀποδείξεως δι' ἐγγράφων, ὅπως συζητηθῇ ἐκ νέου ἡ ὑπόθεσις, δεόν ἢ ὁ ἀποδεικνύων νὰ κοινοποιήσῃ αὐτὴν πρὸς τὸν ἀντίδικόν του καὶ νὰ καλέσῃ αὐτόν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, παρακαταθέτων τὰς ἐγγράφους ἀποδείξεις, εἴτε δηλῶν, ὅτι παραιτεῖται αὐτῶν, ἢ ὁ ἀντίδικος τούτου νὰ κοινοποιήσῃ αὐτῷ τὴν ἀπόφασιν καὶ παρελθούσης τῆς πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας κλητεύσῃ αὐτόν πρὸς περαιτέρω συζήτησιν, ὅπως κηρυχθῇ ἐκπρόθεσμος πρὸς τὴν εἰρημένην ἀπόδειξιν, ἄλλως, μὴ προηγηθεῖσων τοιούτων πράξεων, ἢ ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφή εἶναι ἄκυρος. 29 (1870).

Ἡ γενομένη ἐγγραφή μετ' ἄκυρον ἐπίδοσιν τοῦ δικογράφου δὲν ἰσχυροποιεῖται διὰ τῆς μεταγενεστέρας νέας ἐπιδόσεως. 412 (1868).

Βεβαιοῦντος τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ἡ ὑπόθεσις συνεζητήθη κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ πινακίου, δὲν δύναται ὁ Ἄρειος Πάγος νὰ ἐξελέγξῃ τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν. 165 (1878).

§ 2

Ὅρίζοντος τοῦ ἄρθρ. 264 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικ., ὅτι ἡ τάξις τῶν

πρὸς συζήτησιν ὑποθέσεων προσδιορίζεται κατὰ τοὺς ὁρισμούς τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, δηλονότι κατὰ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῶν διὰ τῆς ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφῆς (Πολ. Δικ. 571 καὶ 576), ὀρίζουσας δὲ τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρα 576 καὶ 578), ὅτι περίληψις, περιέχουσα τὰς πρὸς συζήτησιν δίκας, ἐξάγεται ἐκ τοῦ πινακίου καὶ τοιχοκολλᾶται ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων καὶ πληρεξουσίων αὐτῶν, ἔπεται, ὅτι, καίτοι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 263 τοῦ Ὁργ. Δικ., ἐν πινάκιον ἔχει ἕκαστον πολυμελὲς δικαστήριον, ἐν ταῖς εἰς δύο τμήματα διηρημένοις δικαστηρίοις, ὧν τὸ ἐν δικάζει τὰς συνοπτικὰς καὶ τὸ ἕτερον τὰς συνήθεις δίκας, δέον, κατ' ἀνάγκην, νὰ συντάσσεται ἰδίᾳ περίληψις τῶν συνοπτικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν συνήθων καὶ νὰ τοιχοκολλᾶται ἑκατέρᾳ αὐτῶν πρὸς γνῶσιν τῶν διαδίκων καὶ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν.

129 (1873).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 821 καὶ 578 Πολ. Δικ., δὲν δύναται νὰ γίνη ἑναρξίς τῆς συζητήσεως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, εἰμὴ μετὰ τὴν διὰ τῆς τοιχοκολλητέας περιλήψεως τοῦ πινακίου, περιεχοῦσας τὰς πρὸς συζήτησιν προσδιορισθείσας δίκας, γενομένην κλητευσιν τῶν διαδίκων· ὁ διάδικος δὲ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς νομίμως κλητευθεὶς διὰ τῆς μνησθείσης περιλήψεως, ἐὰν ἐν αὐτῇ δὲν ὑπάρχῃ σεσημειωμένον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ πινακίου. Ἐπομένως, ἐὰν ἐν τῷ πινακίῳ ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν διαδίκων, ἀλλ' ἐν τῇ τοιχοκολληθείσῃ περιλήψει δὲν ὑπάρχῃ σεσημειωμένον τὸ ὄνομα ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ ἐπομένως οὔτε ἐν τῷ δελτίῳ, ἐξ οὗ ἐξεφωνήθησαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων, δὲν ὑπάρχει νόμιμος κλητευσίς καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ δικασθῇ ἡ ὑπόθεσις ἐρήμην τοῦ μὴ νομίμως κλητευθέντος, οὐδ' ἄλλως νὰ διαιρεθῇ, δικαζομένων τουτέστι τῶν λοιπῶν διαδίκων κατ' ἀντιμωλίαν, τοῦ δὲ μὴ κλητευθέντος ἐγκαταλειπομένου ὁλοτελῶς.

383 (1861).

Ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων, ἡ κακὴ ἐγγραφὴ ἐν τῷ τοιχοκολλητῷ ἐκθέματι δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν συζήτησιν, διότι αἱ τοιαῦται ὑποθέσεις συζητοῦνται ἐγκύρως καὶ ἂν οὐδόλως ἐν τῷ ἐκθέματι ἐνεγράφησαν (Πολ. Δικ. 578).

91 (1884).

Τοῦ Προέδρου διατάξαντος τὴν κατὰ προτίμησιν, λόγῳ κατεπείγοντος, συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ καταχωρισθῇ αὕτη εἰς τὸ τοιχοκόλλητον ἐκθεμα (Πολ. Δικ. 578). 170 (1859).

§ 3

Κατὰ τὰ ἄρθρα 572 Πολ. Δικ. καὶ 269 Ὁργ. Δικ., ἡ ὑπόθεσις διαγράφεται ἐκ τοῦ πινακίου ἢ συζητηθεῖσα ἢ οὐδετέρου τῶν διαδίκων ἐμφανισθέντος, χωρὶς νὰ ἀπαιτῇται ἀναγκαίως ἡ σημείωσις τοῦ λόγου τῆς διαγραφῆς.

246 (1863).

Καὶ ἂν δὲν ᾖναι ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου ἢ ἐν τῷ πινακίῳ διαγραφῇ τῆς ὑποθέσεως δὲν ἔχει σημασίαν, διότι οὐδεὶς νόμος ἐπιβάλλει τῷ Προέδρῳ νὰ ὑπογράψῃ ὅσας διαγράφῃ ὑπόθεσιν τινα (Ὁργ. Δικ. 249 καὶ Πολ. Δικ. 572). Ὡστε ἡ ὑπάρχουσα διαγραφῇ, μὴ προσβαλλομένη ὡς παρ' ἄλλου ἢ παρὰ τοῦ Προέδρου πραγματικῶς γενομένη, φέρει τὰ νόμιμα αὐτῆς ἀποτελέσματα.

277 (1861).

Ἡ ἐκ τοῦ πινακίου διαγραφῇ τῆς ὑποθέσεως δέον ν' ἀποδεικνύηται ἢ διὰ πρακτικοῦ, ἢ διὰ πράξεως ἐν τῷ πινακίῳ, ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ Προέδρου, ἄλλως ἡ ὑπόθεσις λογίζεται ὡς μηδέποτε διαγραφείσα.

133 (1877).

§ 4

Κατὰ τὸ ἄρθρον 547 Π. Δ., μετὰ πᾶσαν συζήτησιν διαγράφεται ἐκ τοῦ πινακίου ἡ ὑπόθεσις καὶ ὅσας πρόκηται νὰ συζητηθῇ αὕτη ἐκ νέου ἐγγράφεται αὐθις ἐκάστοτε· ὅθεν, ματαιωθείσης τῆς συζήτησεως ἕνεκα τοῦ διορισμοῦ ἐνὸς τῶν δικαστῶν εἰς ἑτέραν δημοσίαν θέσιν, ἡ ὑπόθεσις ἀνασυζητεῖται ἄνευ νέας ἐγγραφῆς, ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ προηγηθῇ κλήσις τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων πρὸς τὸν ἕτερον. 113 (1890).

ΠΙΝΑΞ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ὁρ. ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΚΑΤΑΤΑΞΕΩΣ ὁρ. ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ

ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ¹

Περίληψις.

- § 1. Συμφωνία μεταξύ πιστωτοῦ καὶ ὀφειλέτου ὡς πρὸς τὰς διατυπώσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ.
- § 2. Προθεσμία πρὸς ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ—τοιχοκόλλησις καὶ κοινοποιήσις τῶν δηλοποιήσεων αὐτοῦ.
- § 3. Δημοσίευσις τῶν δηλοποιήσεων τοῦ πλειστηριασμοῦ.
- § 4. Ἀναστολή καὶ πρόοδος τοῦ πλειστηριασμοῦ.
- § 5. Ἐξακολούθησις ματαιωθέντος πλειστηριασμοῦ παρ' ἄλλου πιστωτοῦ.
- § 6. Διατυπώσεις ἐν περιπτώσει ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ.
- § 7. Τόπος ἐνεργείας τοῦ πλειστηριασμοῦ.
- § 8. Κήρυξις τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ σχετικὴ βεβαίωσις.
- § 9. Πλειοδοσία κατὰ τὸν πλειστηριασμόν.
- § 10. Ἐκθεσις τοῦ πλειστηριασμοῦ.
- § 11. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου.
- § 12. Δολία ἀπομάκρυνσις τῶν ὑπερθεματιστῶν.
- § 13. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ ὀφειλέτου.
- § 14. Κατακύρωσις.
- § 15. Περίληψις κατακυρώσεως.
- § 16. Ἀκύρωσις τῆς κατακυρώσεως.
- § 17. Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ ὑπερθεματιστοῦ μετὰ τὴν κατακύρωσιν.
- § 18. Ἐγκατάστασις τοῦ ὑπερθεματιστοῦ.
- § 19. Δίκη περὶ ἐξώσεως.
- § 20. Προσβολὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ.
- § 21. Ἐξάλειψις τῶν ὑποθηκῶν.
- § 22. Εὐθύνη ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ.
- § 23. Εὐθύνη ἐν περιπτώσει ἐγκιχίσεως τοῦ ἐκπλειστηριοσθέντος.
- § 24. Ἀναπλειστηριασμός.
- § 25. Ἐκούσιος πλειστηριασμός.

§ 1

Ἡ μετὰ τὴν κατάσχесιν γενομένη συμφωνία μεταξύ πιστωτοῦ καὶ ὀφειλέτου περὶ πληρωμῆς τοῦ χρέους μετὰ παρέλευσιν ὀρισμένου χρόνου, ἄλλως ἐν καθυστερήσει νὰ δύναται ὁ ὀφειστής δι' ἀπλῆς μό-

¹ Ὅρ. καὶ λ. Ἐκτέλεσις σελ. 374 καὶ ἐπ., Κατάσχεις Ἀναγκαστικὴ σελ. 554 καὶ ἐπ. καὶ Κατάταξις σελ. 598 καὶ ἐπ.

νον δηλοποιήσεως πλειστηριασμοῦ καὶ ἄνευ τηρήσεως ἄλλης διατυπώσεως νὰ προβῇ εἰς τὸν πλειστηριασμὸν τοῦ κατασχεθέντος πράγματος, εἰς οὐδεμίαν τοῦ νόμου ἀπαγορευτικὴν διάταξιν ἀντίκειται, καθότι ἐπιτρέπεται ἡ παραίτησις ἀπὸ τῶν διατυπώσεων τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὡς μὴ ἀφορῶσιν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν (οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ συμφωνία περὶ παραλείψεως αὐτῶν, ἡ γενομένη κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς ἐνοχικῆς σχέσεως) ἐὰν δὲν παραβλάπτονται δικαιώματα τρίτων. 137 (1867) 270 (1872) 72 (1873).

§ 2.

Διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ ἄρθρ. 365 Πολ. Δικον. ἀνωτέρας τιμῆς, ὁ νόμος ἐννοεῖ προφανῶς τιμὴν ἀνωτέραν τῆς κατωτέρας τῶν χιλίων δραχ., ἄρα ὁ πλειστηριασμὸς ἀκινήτου κτήματος ἀξίας χιλίων δραχ. δὲν δύναται, δυνάμει τοῦ νόμου, νὰ γίνῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως ὀκτῶ ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, διότι, κατὰ τὸ μνησθὲν ἄρθρον, τότε μόνον ὁ πλειστηριασμὸς γίνεται μετὰ τέσσαρας ἐβδομάδας, ὅταν ἡ ἀξία τοῦ κτήματος δὲν ἀνέλθῃ εἰς χιλίας δραχμάς. 283 (1857).

Ἐὰν ὁ προσδιορισμὸς τῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἡμέρας δὲν γίνῃ ἐν τῇ περὶ κατασχέσεως ἐκθέσει, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης, ἀλλὰ δύναται νὰ γίνῃ καὶ δι' ἄλλου ἐγγράφου, ἀρκεῖ νὰ τηρηθῶσιν οἱ περὶ κοινοποιήσεως τύποι καὶ προθεσμῖαι. 245 (1853).

Ἐὰν ὁ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις διατρήθῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δὲν εἶναι ὑπόχρεως ὁ ἐπισπεύδων δανειστής νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν καὶ τὴν κατάσχεσιν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νομίμως κοινοποιεῖ ταύτην εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, κατὰ τὸ ἄρθρ. 145 § 6 Πολιτ. Δικον. Προσθήκη δὲ ἄλλης τριμῆνου προθεσμίας δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὰς μετὰ τὴν κατάσχεσιν κοινοποιήσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι ὁ νόμος δὲν διατάσσει τοιαύτην, θέλων νὰ γίνηται ὁ πλειστηριασμὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων ἀκινήτων τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατριβόντων Ἑλλήνων, καθ' ὅς διατυπώσεις καὶ προθεσμίας γίνεται καὶ διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι διαμέγοντας. Ἐπίσης δὲ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιηθῇ τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς τὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου, διότι ἡ παιχνοκόλλησις αὕτη χρησιμεύει ὡς γνωστοποίησις τοῦ ἐν Ἑλλάδι πλειστηριαζομένου κτήματος, ἐπομένως δεόν νὰ γίνηται ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ ὀφειλέτου, ὅταν οὗτος ἔχῃ τοιαύτην ἐν Ἑλλάδι

καὶ οὐχὶ ὅταν διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὅτε γίνονται αἱ ἀπαιτούμεναι κοινοποιήσεις πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα. 37 (1860).

Ἡ ἀπόδειξις τῆς τοιχοκολλήσεως τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ γίνεται διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὴν κλητῆρος, δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη πρὸς πιστοποιήσιν τῆς τοιχοκολλήσεως ταύτης νὰ προσληφθῶσι μάρτυρες (Πολ. Δικ. 894 καὶ 970). 155 (1858).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 967, 970 καὶ 896 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ θέον νὰ κυκλοφορῇ τρεῖς τοῦλάχιστον ἐβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 965 § 1, ὁκτὼ δὲ ἡμέρας ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 965 § 2, ἄλλως ἐπέρχεται ἀκυρότης. 275 (1877).

Ἀντίγραφον τοῦ τοιχοκολλήτου προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ θέον νὰ κοινοποιῇται πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστάς, ἀδιακρίτως ἂν ἅπαντες οὗτοι ᾔνοι ἢ μὴ δανεισταὶ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου, διότι κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ἐνυποθήκου πραγματικῆς ἀγωγῆς φυσικοὶ ἀντίδικοι τοῦ ἐπισπεύδοντός εἰσιν οἱ λοιποὶ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ, ὑπὲρ ὧν τὸ κτῆμα ἐνέχεται. 267 (1871).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν σχετικῶν ἄρθρων 957—971 Πολ. Δικ. προκύπτει σαφῶς, ὅτι ἡ ἐπίδοσις τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου γίνεται μόνον πρὸς τοὺς πρὸ τῆς κατασχέσεως ἐνυποθήκους δανειστάς, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς τοὺς μετ' αὐτὴν ἐγγεγραμμένους. 270 (1852).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 971 Πολ. Δικ., ἡ μὴ κοινοποιήσις τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου εἰς ἕκαστον ἐγγεγραμμένον ἐνυπόθηκον δανειστὴν, κατὰ τὰς ὀρισμένας προθεσμίας, ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ, τὸ δὲ γραμματίον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 970 Πολ. Δικ., θέον τὰ περιέχῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰς παρὰ τοῦ ἐπιμελεστέρου δανειστοῦ προσδιοριστέας περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ συμφωνίας, ἐπομένως, ἐὰν τὸ κτῆμα ἐκπλειστηριασθῇ ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι ὁ ἐπισπεύδων τὸν πλειστηριασμόν οὐδεμίαν εὐθύνην καὶ ὑποχρέωσιν ἀναδέχεται διὰ πᾶσαν ἀκύρωσιν τῆς γενομένης κατασχέσεως ἢ τοῦ πλειστηριασμοῦ, χωρὶς ὁ σπουδαῖος οὗτος ὅρος ν' ἀναφέρηται εἰς τὰ κοινοποιηθέντα τοιχοκολλητὰ γραμμάτια, ὁ πλειστηριασμός εἶναι ἄκυρος, διότι ἡ μὴ γνωστοποιήσις τῶν οὐσιωδῶν τούτων ὅρων ἰσοδυναμεῖ πρὸς παντελῆ ἔλλειψιν γνωστοποιήσεως τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου, ὁ δὲ νόμος θεωρεῖ ἄκυρον τὸν πλειστηριασμόν ἀνεξαρτήτως τῆς ζημίας, ὅπως μὴ

περιορίζεται ὅπωςδήποτε ὁ ἐπὶ τῶν πλειστηριασμῶν ἐλεύθερος συναγωνισμός. Εἶναι δὲ ἄκυρος ὁ πλειστηριασμός καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐν καλῇ πίστει ὑπερθεματιστὴν, διότι ἐκ τῆς ἀκύρου ταύτης πράξεως παράγει τὰ δικαιώματά του, ἀπαλλασσόμενον μόνον, χάριν τῆς καλῆς αὐτοῦ πίστεως, τῆς ἀποζημιώσεως, εἰς ἣν ὑπόκειται ὁ αἴτιος τῆς ἀκυρότητος.

204 (1856).

Ἐὰν δὲν κοινοποιηθῇ τὸ τοιχοκόλλητον γραμματίον πρὸς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς καὶ δὲν προσκληθῶσιν οὗτοι ν' ἀναγγείλωσιν ἑαυτοὺς καὶ μετὰσχωσιν εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ἀποδοθῇ δὲ τὸ ἐκπλειστηρίασμα εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα ἄνευ κατατάξεως, δύνανται οἱ ἐνυπόθηκοι νὰ αἰτήσωσι δι' ἀγωγῆς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, ὅπως γίνῃ νομίμως ἡ διανομὴ αὐτοῦ (Π. Δ. 971 καὶ 986).

40 (1890).

Ὁ συνενῶν ἐν ἑαυτῷ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς εἰς αὐτόν, ὡς ἐνυπόθηκον δανειστὴν, γενομένης ὑπ' αὐτοῦ (ὡς δανειστοῦ) κοινοποιήσεως τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου.

334 (1853).

Ἡ τήρησις τῶν προθεσμιῶν τοῦ ἄρθρ. 893 Πολ. Δικ. διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας (Πολ. Δικ. 896).

203 (1855).

Κατὰ τὰς περὶ ἐκτελέσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικον., τότε μόνον τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, πωληθὲν διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ, μεταβαίνει εἰς τὸν ἀγοραστὴν ἐλεύθερον ὑποθήκης, ὅταν εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστάς γίνωσιν αἱ νόμιμοι κοινοποιήσεις.

423 (1866).

§ 3

Τὰ προγράμματα τοῦ πλειστηριασμοῦ δύναται νὰ δημοσιεύωνται καὶ διὰ τοῦ παραρτήματος ἐφημερίδος, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ ἐκυκλοφόρησιν.

241 (1879).

Ἡ κοινοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ δημοσίου φύλλου ἀποδεικνύεται παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ διὰ προσαγωγῆς ἀντιτύπου τοῦ φύλλου τούτου· ὁ δὲ ἰσχυρισμός, ὅτι τὸ δημόσιον τοῦτο φύλλον δὲν ἐκυκλοφόρησεν, ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ τούτῳ

ἀνακόπτοντος τὸν πλειστηριασμόν (Πολ. Δικ. 248).

142 (1853) 264 (1865).

§ 4

Ἡ ἀναστολὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἔνεκα διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ἢ ἀνακοπῆς εἶναι μέτρον προφυλακτικόν, δυνάμενον νὰ διαταχθῇ ἢ ν' ἀνακληθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου μέχρι τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως.

133 καὶ 134 (1871).

Ἐπὶ ἐκποιήσεως διὰ πλειστηριασμοῦ, ἐπισπευδομένου κατὰ ὀφειλῆτον τοῦ Δημοσίου, μόνον τὸ Δικαστήριον ἔχει, κατὰ τὰ ἄρθρα 23 καὶ 51 τοῦ Νόμου ΥΛΓ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων, τὸ δικαίωμα τῆς ἀναστολῆς, οὐχὶ δὲ ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν.

324 (1877) 77 (1879).

Ἀνασταλέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ μέχρι τῆς πρώτης ἐπ' ἀνακοπῇ ἀποφάσεως, καὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης μὴ διαταξάσης τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀναστολῆς, αὕτη δὲν ὑφίσταται, ὡς παρελθούσης τῆς προθεσμίας, καὶ τὸ ἀνασταλτικόν ἀποτέλεσμα τῆς κατ' αὐτῆς ἐφέσεως οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν.

10 (1885).

Ὁ τῇ διαταγῇ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἀνασταλεῖς πλειστηριασμός μέχρις ἐκδικάσεως τῆς ἀνακοπῆς, δὲν δύναται νὰ ἐπισπευσθῇ εἰμὴ μετὰ τὴν πρὸς τὸν ὀφειλέτην κοινοποιήσιν τῆς ἀποφάσεως, τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἀνακοπὴν καὶ διαταξάσης τὴν πρόοδον τοῦ πλειστηριασμοῦ.

317 (1871).

Ὁ διάδικος λαμβάνει γνῶσιν τῆς ἀποφάσεως μόνον διὰ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως αὐτῆς, ἐπομένως, ἐν ἑλλείψει τιαυτῆς κοινοποιήσεως, ἢ δι' ἄλλου μέσου ἀπόδειξις, ὅτι ὁ διάδικος ἔλαβε γνῶσιν τῆς διαταξάσης τὴν πρόοδον τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ ἔγκυρον τὸν πλειστηριασμόν.

317 (1871).

Μετὰ τὴν ἀναστολήν, τὴν γενομένην δυνάμει πράξεως τοῦ Προέδρου, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα περὶ τῆς νέας ἡμέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ ἄλλη δηλοποιήσις, εἰμὴ ἢ ἐν τῷ ἄρθρῳ 895 Πολ. Δικ. ἀναφερομένη, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 913, μόνῃ ἢ δηλοποιήσεσι προηγῆται τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐὰν ἔνεκά τινος παρεμπίπτοντος ἀναβληθῇ καὶ προσδιορισθῇ νέα περὶ τούτου ἡμέρα. 81 (1861).

§ 5

Ἐὰν κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν δὲν κατορθωθῇ δι' οἶον-

δήποτε λόγον ὁ πλειστηριασμός, ἕκαστος τῶν ἐχόντων ἐκτελεστὸν δικαιοῦν δανειστῶν δικαιούται νὰ ἐπισπεύσῃ αὐτόν, λαμβάνων παρὰ τοῦ δανειστοῦ τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἔγγραφα (Πολ. Δικον. 914 καὶ 985). 201 (1888).

Ὁ αἰτῶν τὴν παράδοσιν τῶν ἐγγράφων δανειστής, ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὸν μὴ ἐνεργηθέντα πλειστηριασμὸν δικαιούται νὰ ζητήσῃ, ὅπως ταχθῇ προθεσμία διὰ τὴν παράδοσιν καὶ ἀπαγγελοῖται χρηματικὴ ποινὴ. 201 (1888).

Ἐπὶ ἀναβολῆς πλειστηριασμοῦ τὸ ἄρθρ. 913 Π. Δ. ὀρίζει ἀπλῶς, ὅτι νέα ἡμέρα ὀρίζεται πρὸς πλειστηριασμὸν, καθ' ἣν ἐπιτοσίως δεόν νὰ προηγηθῇ ἀμέσως περὶ αὐτοῦ νέα διὰ κηρύξεως δηλοποίησις. Ὡστε δὲν εἶναι ἄκυρος ὁ πλειστηριασμός, καίπερ ἐνεργηθεὶς εἰς ὥραν μεταγενεστέραν τῆς κατὰ τὴν ἀναβολὴν ὀρισθείσης. 89 (1873).

Ὁ δανειστής, ὁ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 915 Πολ. Δικον. ἐπισπεύσας τὸν μὴ κατορθωθέντα πλειστηριασμὸν, δὲν ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ τὴν περὶ τούτου δήλωσίν του εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς, ἀφ' οὗ τὸ τοιχοκόλλητον γραμματίον εἶχεν ἤδη ἐπιδιοθῇ εἰς τοὺς ἐνυποθήκους παρὰ τοῦ κατασχόντος καὶ ἐνεργήσαντος μέρους τῆς διαδικασίας τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει μόνον οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταί, ὑπὲρ ὧν διατάσσεται ἡ κοινοποίησις, δικαιούνται νὰ ζητήσωσι τὴν ἀκύρωσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ὀφειλέτης. 106 (1865).

Ὁ δανειστής, ὁ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 914 Πολ. Δικον. ἐπισπεύδων τὸν μὴ κατὰ τὴν προσδιορισμένην ἡμέραν κατορθωθέντα δι' ὅποιον-δήποτε λόγον πλειστηριασμὸν, ὃν ἄλλος δανειστής εἶχεν ἐπιχειρήσει, υποκαθίσταται εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ ἐπομένως ἔχει τὰ αὐτὰ ὡς πρὸς τὰς γενομένας πράξεις τῆς ἐκτελέσεως δικαιώματα ὅθεν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ πᾶν ὅ,τι οὗτος ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς ἐκτελέσεως. 106 (1865).

§ 6

Ἐὰν ἀναβληθῇ κοινοποίησίς τις ἢ ὁ πλειστηριασμός, προσδιορίζεται νέα ἡμέρα πρὸς ἐνέργειαν αὐτοῦ, τηρουμένων μόνον τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρ. 895 Πολ. Δικ., δὲν ἀπαιτεῖται ὅμως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ μέχρι τῆς προσδιορισθείσης νέας ἡμέρας νὰ παρέλθῃ πάλιν ὁλόκληρος ἡ προθεσμία, ἡ ἀπαιτούμενη πρὸς ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀφοῦ ἤδη παρήλθεν ἡ νόμιμος προθε-

σμία, τοῦ νόμου μηδὲνα περιορισμὸν ἐπιβάλλοντος ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τῆς νέας ἡμέρας (Π. Δ. 895, 913 καὶ 914). 22 (1846).

Εἶναι ἄκυρος ὁ πλειστηριασμός, ἐὰν ἐγένετο εἰς ἄλλην μεταγενεστέραν τῆς ὀρισθείσης ἡμέραν, ἄνευ προηγουμένου προσδιορισμοῦ τῆς ἡμέρας ταύτης καὶ ἄνευ κηρύξεως κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν (Πολ. Δικ. 913 καὶ 895). 127 (1864).

Ἀναβολὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ, μονομερῶς ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ ἐνεργηθεῖσα καὶ οὐδὲν ὡς γνωστοποιηθεῖσα τῷ ὀφειλῆτῃ, οὐδὲ ἀποδεικνυμένου ἄλλως, ὅτι οὗτος συνήνεσεν εἰς τὴν ἀναβολήν, ἐνῷ ἡ συναίνεσις του, ἀναβαλλομένου τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκουσίως καὶ οὐχὶ ἕνεκά τινος παρεμπύπτοντος, ἐτύγχανεν ἀναγκαία, ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ κατ' ἄλλην ἡμέραν ἐνεργηθέντος πλειστηριασμοῦ, ὡς γενομένου κατὰ παραβίαν τῶν ἄρθρ. 913, 985, 967, 968 καὶ 970 Π. Δ. 24 (1860).

Ἀναβληθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἕνεκα παρεμπесόντος κωλύματος, ἐὰν ἐνηργήθωσιν ἤδη ἅπασαι αἱ προηγούμεναι αὐτοῦ κοινοποιήσεις, δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς ἐξακολούθησιν αὐτοῦ ἄλλη τις κοινοποιήσεις, εἰμὴ ἡ διὰ κηρύξεως ἀμέσως πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ κατὰ τὸν τόπον αὐτοῦ γενομένη (Π. Δ. 895, 913 καὶ 985). 225 (1850) 179 καὶ 302 (1852) 262 (1854) 256 (1866) 163 καὶ 213 (1869) 301 (1878) 228 (1888).

§ 7

Ἐπιτρέποντος τοῦ νομοθέτου διὰ τοῦ ἄρθρ. 966 τῆς Πολ. Δικον. καὶ μετὰ τὸν ἤδη προσδιορισμὸν τοῦ πλειστηριασμοῦ τὴν μετάθεσιν αὐτοῦ εἰς ἄλλον Δῆμον, ἐνθα νομίζεται, ὅτι θὰ προσενεχθῇ ἀνωτέρα τιμὴ ἢ εἰς τὸν Δῆμον, ἐν ᾧ κεῖνται τὰ κατεσχημένα, κατὰ μείζονα λόγον ἐπιτρέπεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ προσδιορισθῇ ἡ εἰς ἄλλον Δῆμον ἐνέργεια τοῦ πλειστηριασμοῦ. 231 (1849).

Τοῦ ἄρθρ. 205 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου ὀρίζοντος, ὅτι τὰ περὶ τὴν ἀναγκαστικὴν πώλησιν τῶν πλοίων διευθύνει ὁ παρὰ τοῦ δικαστηρίου διοριζόμενος δικαστής, ἐπεταί, ὅτι δὲν μετατίθεται ὁ πλειστηριασμός εἰς Δῆμον ἄλλης περιφερείας, ὡςάκις πρόκηται περὶ ἀναγκαστικῆς πωλήσεως πλοίου. 27 (1865).

§ 8

Κατὰ τὰ συνῶ. ἄρθρα 895—897, 970 καὶ 973 Πολ. Δικ., ἡ διὰ κηρύξεως τελευταία δηλοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ, δεόν ἐπὶ

ποινῇ ἀκυρότητος νὰ βεβαιῶται δι' ἀποδεικτικοῦ τοῦ κήρυκος, ἡ δὲ ἐνέργεια καὶ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἄρχεται μετὰ τὴν κήρυξιν ταύτην, τουτέστιν ἀφ' ἧς ἄρχονται αἱ προσφοραί, ὡς τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 972, ἡ δὲ ἀπλὴ μνεία, γενομένη ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ὅτι ἡ κήρυξις ἐγένετο, δὲν ἀναπληροῖ τὴν παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένην ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπόδειξιν τῆς κηρύξεως. 131 (1852) 27 (1858).

Ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ κήρυκος δηλοποίησις αὐτοῦ, ἐνεργουμένη ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀποδεικνύηται δι' ἄλλου μέσου ἀποδεικτικοῦ, εἰμὴ διὰ τῆς πιστοποιήσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσει. 207 (1857).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προσάγῃται περὶ τῆς κηρύξεως κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ χωριστὴ ἀπόδειξις τοῦ κλητῆρος, ἀρκεῖ μόνον ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς κατακυρώσεως νὰ ὑπάρχῃ ἡ βεβαίωσις, ὅτι πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐγένετο κήρυξις αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ ἐκθέσει ταύτῃ νὰ ὑπάρχῃ ὑπογεγραμμένος ὁ τε κήρυξ καὶ ὁ ἐνεργήσας τὴν κατάσχεσιν δικαστ. κλητῆρ. 96 καὶ 274 (1870).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 973 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀμέσως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένη προφορικὴ διὰ κηρύξεως κοινοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν εἶναι πρᾶξις ἀπαρτίζουσα μετὰ τῶν προσφορῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῆς κατακυρώσεως προηγουμένων πράξεων αὐτὸν τὸν πλειστηριασμόν, ὥστε, ἀμφισβητουμένης τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, νὰ ἀποδεικνύηται διὰ τῆς ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένης περὶ αὐτῆς μνείας ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἀλλὰ πρᾶξις προηγουμένη αὐτοῦ καὶ περατουμένη ἅμα οὗτος ἀρχίσῃ ὅθεν πρέπει νὰ ἀποδεικνύηται δι' ἰδίας βεβαίωσεως τοῦ κλητῆρος ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ διὰ κηρύξεως κοινοποιήσεις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 970 Πολ. Δικ. 498 (1852) 257 (1850).

Τὰ ἄρθρα 913, 895—897 καὶ 970 Π. Δ. ἀπαιτοῦσιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ βεβαίωσιν παρὰ τοῦ κλητῆρος τῆς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένης, κατὰ τὸ ἄρθρ. 895 νέας διακηρύξεως, καὶ οὐχὶ παρὰ τοῦ κήρυκος. 95 (1849) 402 (1862).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ τοῦ κλητῆρος ἐκθεσις περὶ τῆς ἀμέσως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένης διακηρύξεως αὐτοῦ ἐπὶ τῷ

λόγῳ, ὅτι δὲν φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κήρυκος καὶ δὲν μνημονεύει, ὅτι ὁ κήρυξ οὗτος ἦν ἀγράμματος, διότι ἡ βεβαίωσις τῆς διακηρύξεως ταύτης ἐνεργεῖται διὰ τοῦ ἀρμοδίου κλητῆρος καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ κήρυκος (Πολ. Δικ. 970). 64 (1876).

Τὸ ἄρθρ. 973 Πολ. Δικ. οὐδόλως ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ κηρύξεως κοινοποιήσις εἰς τὰ δημοσιώ-
τερα μέρη τῆς πόλεως. 225 (1887).

§ 9

Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρου 956 Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν οἱ διὰ τρίτους πλειστηριάσαντες ὀφείλουσιν ἀμέσως μετὰ τὴν κατακύρωσιν πρὶν ἔτι ὑπογράψωσι νὰ ἀνογγείλωσι διὰ τίνα ἐπλειστηρίασαν, ἀναγκαιῶς ὑποτίθῃσιν ἀπόντα τὸν ἀληθῆ ὑπερθεματιστὴν, ἐπομένως ἐὰν τυγχάνῃ παρὼν δύναται αὐτὸς οὗτος νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἐκθεσιν τῆς κατακυρώσεως ἀντὶ τοῦ ὑπερθεματίσαντος. 19 (1887).

Τὸ ἄρθρ. 975 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζει, ὅτι ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ οὔτε αὐτὸς οὔτε δι' ἄλλου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἀποζημιώσεως, ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι δὲν δύναται νὰ πλειοδοτήσῃ μόνος ἢ δι' ἄλλου πρὸς ἴδιον λογαριασμὸν καὶ ὄφελος, οὐχὶ ὅμως, ὅτι καὶ ὡς πληρεξούσιος καὶ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο. Συνεπῶς ἡ δοθεῖσα ἐντολὴ πρὸς τρίτον πρὸς πλειοδότησιν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου, ἐξασκοῦντος τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν τέκνων του, δὲν εἶναι ἄκυρος, οὐδὲ ἡ συνεπεῖα ταύτης κατακύρωσις. 28 (1881).

Πᾶσα μυστικὴ συνεννόησις τρίτου μετὰ τοῦ ὀφειλέτου περὶ ἀγορᾶς ἐκπλειστηριαζομένου πράγματος ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον (Ν. 40 πρ. Π. (13. 7) Β. (25. 1) Πολ. Δικ. 975, 979 καὶ 906), καὶ οὐδὲν ἕτερον δύναται νὰ ζητήσῃ (ὁ τρίτος) παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἢ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ τιμήματος, ὅπερ τυχὸν ἐξ ἰδίων κατέβαλεν, οὐχὶ δὲ τὸ κατακυρωθὲν αὐτῷ πράγμα. 73 καὶ 74 (1870).

§ 10

Ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτου κτήματος, τότε μόνον ὁ ὑπερθεματιστὴς λαμβάνει ἐπ' αὐτοῦ τὰ τοῦ ὀφειλέτου δικαιώματα, ὅταν ἡ ἐκθεσις τοῦ πλειστηριασμοῦ ᾖ συντεταγμένη παρ' ἀρμοδίου ὑπαλλήλου, κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις (Πολ. Δικ. 965, 979 καὶ 902). κατὰ δὲ τὰ δύο τελευταῖα ταῦτα ἄρθρα ἀπαιτεῖται νὰ ᾖ ἡ περὶ

τῶν διαφόρων προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως ἔκθεσις ἐπιβεβαιωμένη παρὰ δύο μαρτύρων, ἥτις διατύπωσης ἀφορᾷ εἰς τὴν οὐσίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ συναλλάγματος, διότι ὁ νομοθέτης δὲν ἐθεώρησεν ἐπαρκῆ τὴν τοῦ ὑπαλλήλου βεβαίωσιν περὶ τῶν προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως, ἀλλ' ἀπήτησε καὶ τῶν μαρτύρων, τῶν ὁποίων ἔλλειπόντων, ἡ ἔκθεσις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 135 Πολ. Δικ., θεωρεῖται τὸ πολὺ ὡς ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, δι' ἰδιωτικοῦ ὁμῶς ἐγγράφου καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 979 καὶ 902 Πολ. Δικ. ἐπὶ ἀναγκαστικῆς, καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου ἐπὶ ἐκουσίας ἐκποιήσεως ἀκινήτου κτήματος, ἀπαγορεύεται ἡ μεταβίβασις τῆς κατοχῆς καὶ κυριότητος. Ἐπομένως οὐδεμίαν ἔχει νομικὴν σημασίαν ἡ διὰ μεταγενεστέρας ἐξωδίκου πράξεως τοῦ ὀφειλέτου ἐπικύρωσις τῶν ἐλλείψεων τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἡ παραίτησις τοῦ δικαιώματος τῆς προσβολῆς αὐτοῦ, διότι ἀφοῦ ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἐκποίησιν ἀκινήτου κτήματος νὰ γίνῃ ἄλλως ἢ διὰ δημοσίου ἐγγράφου, ἡ ἀναγνώρισις καὶ παραίτησις τοῦ ὀφειλέτου, μὴ γενομένη δι' ἐπιστήμου ἐνώπιον ἀρμοδίου ὑπαλλήλου ἐγγράφου, δὲν καθιστᾷ τὸ παρὰ τοῦ νόμου θεωρούμενον ἰδιωτικὸν ἔγγραφον δημοσίον καὶ ἐπομένως δὲν μεταβιβάζει κυριότητα, διότι δὲν προσθέτει εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ κατὰ τὸν νόμον ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, εἰμὴ νέαν ἰδιωτικὴν πράξιν.

166 (1859) 145 (1860).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἔκθεσις κατακυρώσεως, ἐν ᾗ βεβαιουταὶ ἀπλῶς, ὅτι ὁ εἰς ὃν κατεκυρώθη ὡς ἀγράμματος δὲν ὑπέγραψε, χωρὶς νὰ βεβαιωταί, ὅτι οὗτος ὠμολόγησεν ἄγνοιαν γραμμάτων. 18 (1870).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 979 καὶ 902 Π. Δ., περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ἀκινήτων, δεόν νὰ συντάσσῃται ἔκθεσις, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 155 καὶ 135 Π. Δ., πᾶσα ἔκθεσις πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἀναγινώσκῃται εἰς τὰ μέρη καὶ εἰς τοὺς συμπράττοντας, γινομένης ἐν αὐτῇ μνείας ἀναγνώσεως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως. 234 (1863).

Ἐπὶ δικαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ἀκινήτων ἀπαιτεῖται, κατὰ τὰ σὺδ. ἄρθρα 1076, 1087, 979 καὶ 902 Πολ. Δικ., νὰ συντάσσῃται ἔκθεσις, ἥτις, κατὰ τὰ ἄρθρα 133 ἐδ. 3 καὶ 135 Πολ. Δικ. καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 181 ἐδ. 13 Δικαστ. Ὁργ., δεόν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ ἀναφέρῃ ρητῶς τὸν καθ' ὃν συνετάχθη χρόνον· εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν τὸ ἔτος, καθ' ὃ συνετάχθη ἡ ἔκθεσις τοῦ πλειστηριασμοῦ συνάγῃται ἐξ ἄλλων σχετικῶν ἐκθέσεων, διότι ἡ βούλησις τοῦ νόμου εἶναι νὰ προ-

κύπτει τὸ γεγονός τοῦτο ἐξ αὐτῆς τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως ἢ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ μνημονευομένων ἐκθέσεων. 37 (1865) 277 (1873).

Δὲν καλύπτεται δὲ ἡ ἀκυρότης αὕτη διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐνεργηθείσης ἐκποιήσεως παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, διότι ἡ ἀποδοχὴ αὕτη καθίστησι τὴν ἔκθεσιν ταύτην ἰδιωτικὸν ἔγγραφον (Ὁργ. Δικ. ἄρθρ. 190 καὶ Πολ. 135 καὶ 402), δι' ἰδιωτικοῦ ὅμως ἐγγράφου δὲν δύναται νὰ μεταβιθασθῇ ἡ κυριότης ἀκινήτου, κατὰ τὸ ἄρθ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, οὐδὲ ἡ τοιαύτη ἄκυρος ἔκθεσις δύναται ν' ἀποτελέσῃ τίτλον πρὸς χρησικτησίαν καὶ καθ' ἣν ἀκόμη περιπτώσιν ἐγένετο ἐκουσία παράδοσις τοῦ κτήματος. 277 (1873).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ κατακυρωτικὴ ἔκθεσις, ὑπογραφομένη παρὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, τῶν τυχόν παρόντων διαδίκων καὶ δύο μαρτύρων, οὐχί δὲ καὶ παρὰ τοῦ κλητῆρος καὶ τοῦ κήρυκος (902, 979 Πολ. Δικ.), διότι οὗτοι δὲν συμπράττουσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ. 106 (1865) 34 (1888).

Ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ παράλειψις τῆς μνείας τῶν διαφόρων κοινοποιήσεων τοῦ πλειστηριασμοῦ δύναται νὰ φέρῃ ἀκύρωσιν αὐτοῦ, ὅταν δὲν ἀποδεικνύηται ἄλλως ἡ ὑπαρξίς τῶν κοινοποιήσεων, οὐχί ὅμως καὶ τὴν ἀκύρωσιν καὶ αὐτῆς τῆς ἐκθέσεως, διὰ μόνην τὴν ἔλλειψιν τῆς μνείας τῶν εἰρημένων κοινοποιήσεων (Πολ. Δικ. 970, 973 § 2 καὶ 897).

78 (1846) 262 (1854) 207 (1857) 81 (1861).

Ἐὰν ἐν τῇ ἐκθέσει περὶ ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ γίνηται μνεία τῆς τηρήσεως τῶν νομίμων διατυπώσεων, δὲν ἐπέρχεται ἀκυρότης, ἐὰν δὲν γίνη μνεία τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων ἐν τῇ κατακυρωτικῇ ἐκθέσει, διότι ἅπασαι αἱ ἐκθέσεις αὗται ὁμοῦ συναποτελοῦσι τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ ἐπομένως, γενομένης ἐν τῇ πρώτῃ τῆς προσηκούσης μνείας, τυχχάνει περιττὴ ἡ ἐπανάληψις. 364 (1864).

Ἡ βεβαίωσις τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ὅτι ἐτηρήθησαν ὅλαι αἱ νόμιμοι διατυπώσεις κατὰ τὴν ἐπιταγὴν, τὴν κατάσχεσιν κτλ. ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν περὶ αὐτῶν, μέχρις οὗ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον. 89 (1871).

Ὡς ἀπαιτεῖται πρὸς ἐναρξιν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἡ διὰ κηρύξεως κοινοποιήσις (Πολ. Δικ. 976), οὕτω πρὸς δῆλωσιν τῆς ἀποπερατώσεως

αὐτοῦ θεωρεῖται οὐσιώδης (καὶ δέον νὰ ἀναφέρηται ἐν τῇ ἐκθέσει) ἢ διὰ σκηπανίου ἢ κώδωνος ἐνεργουμένη συμβολικὴ πρᾶξις, διότι δι' αὐτῆς μόνον βεβαιοῦται ἡ νομίμως καταρτισθεῖσα κατακύρωσις, ταῦτα δὲ τηροῦνται ἐπὶ παντὸς πλειστηριασμοῦ εἴτε ἀκινήτων, εἴτε κινήτων Πολ. 974 καὶ 899). 369 (1853).

Κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 973 Πολ. Δικ., δέον νὰ γίνηται ρητὴ μνεῖα ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ περὶ τῶν γενομένων κοινοποιήσεων, ἀλλὰ τοιαύτην μνεῖαν ἐν αὐτῇ δὲν διατάσσουσι τὰ ἄρθρα 974, 902 καὶ 899 Πολ. Δικ. πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ κατακύρωσις ἐγένετο πρὸς τὸν πλείονα προσενεγόντα μετὰ τὴν τελευταίαν προσφορὰν δοθέντος σημείου διὰ σκηπανίου ἢ κώδωνος· ὥστε ἡ ἔλλειψις τῆς μνεῖας ταύτης δὲν εἶναι οὐσιώδης, οὔτε λόγος ἀκυρότητος, καὶ ἡ τήρησις τοῦ τοιούτου περὶ τῆς κατακυρώσεως τύπου ὑποτίθεται ὑπάρχουσα μέχρι ἐναντίας ἀποδείξεως, ἣτις ἐπιτρέπεται καὶ δι' ἄλλων ἐκ τῶν νομίμων μέσων, ἀφοῦ τὸ ἐναντίον δὲν ἀποδεικνύηται ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ. 72 (1860) 154 (1872) 89 (1873).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐν τῇ περὶ κατακυρώσεως ἐκθέσει νὰ μνημονευῇται καὶ ἡ θέσις τοῦ ἀναγκαστικῶς ἐκποιουμένου ἀκινήτου. 220 (1880).

§ 11

Τοῦ μὲν ἄρθρ. 168 § 2 καὶ 3 Ὁργ. Δικ. ὀρίζοντος, ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης ἐκπληροῖ τὰ συμβολαιογραφικὰ καθήκοντα, ἐν αἷς εἰρηνοδικεακαῖς περιφερείαις δὲν ὑπάρχει συμβολαιογράφος, τῶν δὲ ἄρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ Β. Δ. τοῦ 1836 περὶ συμβολαιογράφων, ὅτι ὅπου δὲν ὑπάρχει εἰμὴ εἰς καὶ μόνος συμβολαιογράφος ὁ Εἰρηνοδίκης ἀναπληροῖ τὸν συμβολαιογράφον κωλυόμενον, καὶ τοῦ Β. Δ. τῆς 21 Ἰανουαρίου 1835, ὅτι τὸν Εἰρηνοδικὴν ἀναπληροῖ ὁ πάρεδρος, ἐπεταί, ὅτι καὶ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ, μὴ ὑπάρχοντος ἢ κωλυομένου τοῦ συμβολαιογράφου, ὁ Εἰρηνοδίκης καὶ τούτου κωλυομένου ὁ εἰρηνοδικεακὸς πάρεδρος, δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὸν συμβολαιογράφον, ὅταν ὅμως παύσῃ τὸ κώλυμα τοῦ συμβολαιογράφου, κωλύεται δὲ ἔνεκεν οἰουδὴποτε λόγου ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἀρξαμένας παρ' αὐτοῦ σχετικὰς πράξεις, ἢ περαιτέρω ἐνέργεια αὐτῶν, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἐνεργεῖται παρὰ τοῦ ὑπάρχοντος συμβολαιογράφου καὶ οὐχὶ τοῦ ἀναπληρωτοῦ Εἰρηνοδίκου. 200 (1882).

Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος διευθύνει ἀπλῶς τὸν πλειστηριασμὸν καὶ δὲν ἐκποιεῖ ἐν ὀνόματι τοῦ ἰδιοκτῆτου· καὶ ἐπὶ μὲν ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκποιεῖ ἐν ὀνόματι τούτου ὁ ἐπισπεύδων δανειστής, ἐπὶ δὲ ἐκουσίου πλειστηριασμοῦ πραγμάτων ἀνηλίκου, ὁ ἐπίτροπος αὐτοῦ. 69 (1870).

Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος δὲν δύναται νὰ διατάσῃ τὴν ἐπὶ τῆς λοιπῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀνεξοφλήτων μεινάντων δανειστῶν, ἐὰν αὐταὶ δὲν στηρίζωνται ἐκάστη εἰς ἴδιον τίτλον ἐκτελεστόν. 23 (1856).

Ὁ συμβολαιογράφος δικαιούται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἐγγύησιν καὶ ἐγγυητὴν, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλην ἀσφάλειαν ἰδίως τὴν προκαταβολὴν τοῦ τιμῆματος. Ἐὰν δὲ πράξῃ τὸ τελευταῖον τοῦτο καὶ ἔνεκα τούτου ἀπομακρυνθῇ ὁ ὑπερθεματιστής καὶ τὸ κτῆμα κατακυρωθῇ εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ ὑπερθεματιστὴν, ἡ κατακυρωτικὴ ἔκθεσις εἶναι ἄκυρος. 113 (1862).

Δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ διάδικος ὁ Εἰρηνοδίκης, πρὸς ὃν, ὡς ὑπάλληλον ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, αἱ κοινοποιήσεις γίνονται ἀπλῶς κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρ. 869, 910 καὶ 911 Πολ. Δικον., ὅπως λάβῃ γνῶσιν τῆς τυχρὸν γενομένης ἢ μὴ ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἄκυραι αἱ ἐνώπιον αὐτοῦ ληφθεῖσαι καταθέσεις μαρτύρων. 211 (1855).

§ 12

Ὁ πλειστηριασμὸς εἶναι ἄκυρος, ὅταν ὁ ὑπερθεματιστής ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος τὸν πλειστηριασμὸν δανειστοῦ ἀπομακρυνῇ ὅπωςδῆποτε τοὺς ὑπερθεματιστάς ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἄλλων δανειστῶν ἢ τοῦ ὀφειλέτου, διότι παραβιάζεται ἡ διάταξις, καθ' ἣν κατακυροῦνται τὰ ἐκποιούμεενα εἰς τὸν διὰ συναγωνισμοῦ τὰ πλείονα προσεγγχόντα, συνάμα δὲ κατορθοῦνται διὰ δολίων μέσων ἢ μείωσις τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἄλλων δανειστῶν ἢ τοῦ ὀφειλέτου. 164 (1857) 80 (1867) 191 (1870).

Ἡ δολία ἀπομάκρυνσις τῶν ὑπερθεματιστῶν ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ (N. 13 § 4 Π. 19. 1), ἀλλὰ παράγει μόνον δικαίωμα ἀπόζημιώσεως (πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀξίας, εἰς ἣν ἄνευ τοῦ δόλου τοῦ ἤθελε κατακυρωθῇ τὸ πλειστηριασθὲν) κατὰ τοῦ τὸν δόλον μετελθόντος (N. 13 § 5 Π.

(19.1) 165 (1855) 83 (1860) 46 (1861) 282 (1877)
77 και 284 (1879) 202 (1881) 297 (1884) 8 και 10 (1885).

Προσέτι δὲ δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ποινικὴν καταδίκην, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 436 τοῦ Ποιν. Νόμου. 77 (1879).

§ 13

Τὸ ἄρθρ. 954 Πολ. Δικον. χορηγεῖ δικαίωμα εἰς τὸν δανειστὴν νὰ κατὰσχῃ καὶ ἐκποιήσῃ διὰ πλειστηριασμοῦ τὴν ἀκίνητον περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου, ἐπιλαμβανόμενος κατὰ πρῶτον ὅποιουδὴποτε θέλῃ ἀκινήτου πράγματος, χωρὶς νὰ θέτῃ αὐτῷ ἄλλον περιορισμόν, εἰμὴ τὰς ρητῶς ἀναφερομένας δύο ἐν αὐτῷ ἐξαιρέσεις· ἐπομένως, κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὁ ἔχων πολλὰ ἐνυπόθηκα κτήματα δανειστὴς δύναται νὰ κατὰσχῃ ἐξ αὐτῶν καὶ ἐκθέσῃ εἰς πλειστηριασμόν, ὅσα καὶ οἷα θελήσῃ, οὐδὲ ἔχει ἐξουσίαν ὁ ὀφειλέτης νὰ περιορίσῃ αὐτὸν κατὰ τοῦτο, διότι τὸ ἄρθρ. 978 Πολ. Δικον. παρέχει τῷ ὀφειλέτῃ μόνον τὸ δικαίωμα νὰ ὀρίξῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐὰν ᾖ παρὼν, τὴν τάξιν τῆς πωλήσεως τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐκπλειστηριασθησομένων ἀκινήτων, ὅπερ οὐδόλως ἐπηρεάζει κατ' οὐσίαν τὸ συμφέρον τοῦ δανειστοῦ, ὅπως ὀρίξῃ αὐτὸς τὴν κατασχετέαν καὶ ἐκποιητέαν περιουσίαν τοῦ ὀφειλέτου του, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 954, διότι ἂν δὲν ἐξαρκέσῃ τὸ ἐκπλειστηρίασμα τοῦ κατὰ τὸν προσδιορισμόν τοῦ ὀφειλέτου κατὰ πρῶτον πωληθέντος πράγματος γίνεται ἀμέσως ὁ πλειστηριασμός τοῦ δευτέρου, τρίτου καὶ ἐφεξῆς πράγματος, ἄχρις οὗ συναχθῇ ἐκπλειστηρίασμα, ἱκανοποιοῦν τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστὴν, τοιοῦτοτρόπως δὲ οὗτος οὔτε εἰς νέας διατυπώσεις ὑποβάλλεται, οὔτε ἡ ἐξόφλησις τῆς ἀπαιτήσεώς του ἀναβάλλεται. 256 (1863).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 978 Πολ. Δικον., τὴν τάξιν τῶν ἐκποιηθησομένων ἀκινήτων προσδιορίζει ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν ᾖ παρὼν. Παύει δὲ ὁ πλειστήρως πλειστηριασμός, ὅταν τὰ πλειστηριασθέντα κινήτὰ ἀρκῶσι πρὸς ἐξόφλησιν τῶν δανειστῶν. Αἱ διατάξεις αὗται, σκοποῦσαι τὴν προφύλαξιν τοῦ ὀφειλέτου ἀπὸ πάσης καταθλίψεως ἐκ μέρους ἀδίκου δανειστοῦ εἰσὶν οὐσιωδέσταται καὶ ἡ παραβίασίς των ἐπιφέρει ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ. 73 (1890).

Ὁ ὀφειλέτης εἶναι κύριος τοῦ ἐκπλειστηρίασματος μέχρι τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς δανειστάς, καὶ κατ' ἀκολουθίαν εἶναι κύριος καὶ τῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης παρακολουθημάτων ἢ καρπῶν

αὐτοῦ.

485 (1852).

Κατὰ τοὺς Ν. 18, Ν, 1 πρ. Ν. 49 καὶ Ν. 63 Πανδ. (21.1), ἐπὶ ἀγοραπωλησίας ἀκινήτων καὶ κινητῶν ἢ αὐτοκινουμένων ἢ ἑλ-
λειψίς τῶν ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ πρὸς τὸν ἀγοραστήν ἐπαγγελθεισῶν ἰδιο-
τήτων τοῦ πωληθέντος πράγματος δίδει χώραν ὑπὲρ τοῦ ἀγοραστοῦ
εἰς ἀγωγὴν περὶ διαρρήξεως τῆς πωλήσεως ἢ περὶ μειώσεως τοῦ τι-
μήματος· πωλητὴς δὲ ὡς ἐπὶ τῆς ἐκουσίας οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀναγκα-
στικῆς ἐκποίησεως τῶν κινητῶν ἢ ἀκινήτων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου
θεωρεῖται οὗτος, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 1025, 878, 919, 885,
886, 890, 901, 904—906, 954, 963, 978, 979, 981, 983,
987, καὶ 988 Πολ. Δικον. καὶ οὐχὶ ὁ ἐπισπεύδων τὴν ἀναγκαστικὴν
ἐκποίησιν δανειστής, ὅστις μάλιστα δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἀγοραστής
τοῦ ἀναγκαστικῶς ἐκποιουμένου κτήματος τοῦ ὀφειλέτου του, κατὰ
τὰς ρητὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 900 καὶ 978 Πολ. Δικ., ἀφοῦ μάλιστα
ἐκ τῆς ἔνεκεν ἀνυπάρκτων ἰδιοτήτων τοῦ ἐκποιουμένου κτήματος
ὑπερτιμῆσεως τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος οὔτε ὁ ἐπισπεύδων πιστωτὴς
ὠφελεῖται, ὡς λαμβάνων ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τὸ ἴδιον, οὔτε
ὁ ἐνεργῶν τὴν κατάσχεσιν κλητὴρ, οὔτε ἄλλος οἰοσδῆποτε, ἀλλ' αὐ-
τὸς μόνον ὁ ὀφειλέτης, διότι εἰς αὐτὸν μόνον ὡς κύριον τοῦ ἐκποιου-
μένου κτήματος ἀνήκει τὸ ἐκπλειστηρίασμα (Πολ. Δικ. 905, 981
καὶ 987), καθιστάμενος οὕτω πλουσιώτερος ἐπὶ ἀδίκῃ ζημίᾳ τοῦ τε-
λευταίου ὑπερθεματιστοῦ, παρὰ τὸν ἐν τοῖς Βασιλικοῖς 206 (2.3) ἀνα-
γραφόμενον κανόνα τοῦ δικαίου.

198 (1890).

§ 14

Τὸ ἄρθρ. 974 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἡ κατακύρωσις τοῦ πλειστηρια-
ζομένου κτήματος γίνεται μόνον τρία λεπτά μετὰ τὴν τελευταίαν
προσφορὰν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν κατακύρωσιν, τὴν γενομένην πρὸς
τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστὴν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ διὰ τοῦ τοιχοκολλήτου
γραμματίου προσενεχθεῖσαν τιμὴν, ἥτις θεωρεῖται ὡς τελευταία προσ-
φορά.

4 (1866).

§ 15

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 980 Πολ. Δικ., ὁ ὑπερθεματιστὴς λαμβάνει περί-
ληψιν τῆς κατακυρώσεως καὶ ταύτην ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ τῷ ὀφει-
λέτῃ, οὐχὶ δὲ ὁλόκληρον τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ. 8 (1875).

Διὰ τῆς ἐκ μέρους τοῦ ὑπερθεματιστοῦ κοινοποιήσεως πρὸς τὸν

ὀφειλέτην περιλήψεως τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως καὶ οὐχὶ ὀλοκλήρου ἀντιγράφου αὐτῆς, ἐκπληροῦται ὁ σκοπὸς τοῦ ἄρθρ. 980 ἐδ. β' Πολ. Δικ. καὶ ὁ ὀφειλέτης, λαμβάνων ἐντεῦθεν γνῶσιν τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τοῦ συνεπεῖα αὐτοῦ γενομένου κυρίου τοῦ πλειστηριασθέντος ἀκινήτου, ὀφείλει νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν του. 97 (1867).

§ 16

Ἄκυρωθεὶς τῆς πρώτης κατακυρώσεως, δεόν νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἀμφοτέραι αἱ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 967 § 2 Πολ. Δικον. ἀπαιτούμεναι ταχοκολλήσεις καὶ δημοσιεύσεις δι' ἐφημερίδος (ἄρθρ. 969). Τὰ αὐτὰ ἐφαρμόζονται καὶ κατὰ τὸν εἰδικὸν νόμον περὶ ἀναγκαστικῶν τῆς τραπέζης μέσων. 163 καὶ 215 (1869).

§ 17

Ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν ἀποκτᾷ τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος διὰ μόνης τῆς ἐκθέσεως τῆς κατακυρώσεως, οὔτε ὁ ὀφειλέτης ἀπόλυσιν αὐτὴν διὰ μόνου τοῦ πλειστηριασμοῦ (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 980). 111 (1873).

Ὁ ὑπερθεματιστής, ἀφ' ἧς ἡμέρας παρέλαβε τὸ κτῆμα, ὀφείλει τόκους τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ὅταν ἀμέσως δὲν κατέβαλε τοῦτο. Οὔτε δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ὑπερθεματιστὴν τῆς ὑποχρεώσεως τῆς πληρωμῆς τόκων τὸ ὅτι καὶ ἀμέσως ἂν κατετίθετο τὸ ἐκπλειστηρίασμα πάλιν ὁ ὀφειλέτης δὲν θὰ ἠδύνατο ἀμέσως νὰ παραλάβῃ αὐτό, ἔνεκα τῶν κατὰ τοῦ πίνακος γενομένων ἀνακοπῶν, διότι κατὰ τὸν Ν. 13 § 20 καὶ 21 (19. 1) Ν. 18 § 1 (22. 1) καὶ Βασιλ. 18 (23. 3), ὁ ἀγοραστής, ὁποῖος εἶναι προδήλως ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ὁ τελευταῖος ὑπερθεματιστής ἐπὶ τῶν ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν (Ν. 3 Κωδ. (7. 53) Ν. 2 Κωδ. (8. 23), ὀφείλει ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρὸς αὐτὸν παραδόσεως τοῦ πράγματος μέχρι τῆς πληρωμῆς ἢ τῆς καταθέσεως τοῦ τιμήματος νὰ πληρώσῃ τοὺς τόκους αὐτοῦ, εἴτε ἦτο δυνατόν νὰ παραλάβῃ ὁ πωλητὴς ἢ ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ τὸ τίμημα ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς παραδόσεως τοῦ πωληθέντος, εἴτε μὴ. 110 (1850).

Ὁ τόκος δὲ οὗτος, ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν ὀφειλέτην ὡς καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἐκπλειστηριάσματος πρὸ τῆς διανομῆς αὐτοῦ, δὲν παραδίδεται εἰς χεῖρας αὐτοῦ, ὡς καὶ οἱ καρποὶ κατασχεθέντος κτήματος, οἱ μετὰ τὴν κατάσχεσιν παραχθέντες (Πολ. Δικ. 962), ἀλλὰ κατα-

τίθεται ὅπου καὶ τὸ ἐκπλειστηρίασμα, αὐξάνων τὸ ποσὸν αὐτοῦ εἴτε ἵνα πληρωθῇ ἐν καιρῷ εἰς τοὺς δανειστάς, οἵτινες ἔνεκεν ἀντιρρήσεων τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τοῦ πίνακος ὑστερήθησαν τῆς χρήσεως τοῦ κεφαλαίου, δι' ὃ κατετάχθησαν, εἴτε ἵνα ἀποδοθῇ εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἐὰν ὑπάρξῃ περίσσευμα μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς περὶ κατατάξεως διαδικασίας.

142 (1850).

Ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἄρθρ. 980 Π. Δ. ἐν συνδ. πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου (Ν. 13 Π. 19. 1) ἐξάγεται, ὅτι ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν δύναται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν πρὸς παράδοσιν τῆς κατοχῆς τοῦ πλειστηριασθέντος, ἐὰν προηγουμένως δὲν ἐκπληρώσῃ τὰς ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς πωλήσεως ἰδίας ὑποχρεώσεις, καὶ δὲν καταβάλῃ τὸ τίμημα καὶ ἂν ἔτι πρὸ τούτου ἔλαβε περίληψιν τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως καὶ ἐπέδωκε ταύτην πρὸς τὸν ὀφειλέτην.

99 (1882).

Ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν παράγει τὸ δικαίωμά του ἐκ τοῦ τρίτου διακατόχου τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος ἐνυποθήκου κτήματος, ἀλλ' ἐκ τοῦ καταδωκομένου ὀφειλέτου, εἰς οὗ τὰ δικαιώματα ὑπείσέρχεται (Π. Δικ. 976), ὁ δὲ τρίτος διακάτοχος ἔχει τὴν μόνην ὑποχρέωσιν, νὰ παραχωρήσῃ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, ἂν δὲν προτιμᾷ νὰ πληρώσῃ αὐτό (Νόμου ὑποθ. ἄρθρ. 38). Ἐπομένως ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ὑπὲρ τοῦ τρίτου διακατόχου ἐκδοθεῖσαν τελεσίδικον ἀπόφασιν περὶ τῆς κυριότητος τοῦ κτήματος.

17 (1883).

Γενομένου τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπὶ συμφωνίᾳ πληρωμῆς τοῦ ἐκπλειστηρίασματος ὑπὸ προθεσμίαν, τὸ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου γραμματίον ἐκτελεῖται κατὰ τοῦ καθυστεροῦντος τὸ ἐκπλειστηρίασμα ὑπερθεματιστοῦ.

49 (1877).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 997 Πολ. Δικ. ἐξάγεται, ὅτι ἀπέναντι τοῦ δι' ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένου ἀγοραστοῦ διὰ κατακυρώσεως τοῦ ἀκινήτου κτήματος τοῦ ἐντολέως δὲν δικαιούται ὁ ἐντολοδόχος ἢ ὁ διαχειριστὴς τῶν ἀλλοτρίων ὑποθέσεων νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ δυνάμει τοῦ ἀστικοῦ νόμου δικαίωμα τῆς ἐπισχέσεως πρὸς ἀπόληψιν τῶν δαπανῶν, ἃς ἐνήργησεν ἐπὶ τῶν πραγμάτων τοῦ ἐντολέως ἢ τοῦ κυρίου, ἐὰν οὗτος ἐπλήρωσε τὸ τίμημα τῆς κατακυρώσεως, ἀλλὰ δικαιούται μόνον νὰ ζητήσῃ δι' ἀναγγελίας νὰ καταταχθῇ ἐπὶ τοῦ τιμήματος τοῦ

κπλειστηριασθέντος πράγματος (Πολ. 986 καὶ 989). 132 (1882).

§ 18

Τὸ ὑπὸ τῆς ἐκθέσεως τοῦ κλητῆρος βεβαιούμενον γεγονός τῆς ἐγκαταστάσεως δὲν ἀποκλείει τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ὁ ὀφείλων ν' ἀποδώσῃ τὴν κατοχὴν καὶ τοὺς καρποὺς διετηρήθη καὶ μετὰ τὴν μνησθεῖσαν ἐγκατάστασιν ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ κτήματος. 43 (1879).

§ 19

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 980 Πολ. Δικ., ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως, ὁ ὀφειλέτης παραιτεῖ τὴν διακατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος πράγματος, ἄλλως ὑποβάλλεται εἰς προσωπικὴν κράτησιν, ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης προκύπτει, ὅτι ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀναγκαστικὴ διαδικασία ἀποπερατοῦται ἢ διὰ τῆς ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου ἐκουσίας παραίτησεως τῆς διακατοχῆς τοῦ πράγματος ἢ διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, ἀναγκασούσης εἰς τοῦτο τὸν ὀφειλέτην. 197 (1862).

Ἡ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου δίκη τοῦ ὑπερβηματιστοῦ, ἣν ὁ ὀφειλέτης προκαλεῖ, μὴ θέλων νὰ παραιτήσῃ, ὡς ὑποχρεοῦται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 980 Π. Δ., τὴν διακατοχὴν τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπίδοσιν τῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως, εἶναι δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἅτε σκοποῦσα τὴν διὰ καταναγκασμοῦ παραίτησιν τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος, ἵνα περαιωθῇ ἀποτελεσματικῶς ὁ ἀναγκαστικῶς ἐνεργούμενος πλειστηριασμός. 269 (1855).

Τὸ ἄρθρ. 980 Πολ. Δικ. χορηγεῖ τὴν περὶ ἐξώσεως ἀγωγὴν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως οὐ μόνον κατὰ τοῦ κατέχοντος τὸ κτῆμα ὀφειλέτου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ κατέχοντος, ὡς καὶ κατὰ τοῦ εἰς ὃν μετὰ τὴν κατάσχεσιν (ἀκύρως) μετεβιβάσθη τὸ κτῆμα· δὲν χάλρει δὲ ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής, εἰς ὃν κατεκυρώθη τὸ κτῆμα, μεῖζον δικαίωμα πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐν ἄρθρῳ 980 διαγραφομένης διαδικασίας, παντὸς ἄλλου μὴ ἐνυποθήκου δανειστοῦ. 313 (1873).

Καὶ μετὰ τὸν πλειστηριασμόν, ἐφ' ὅσον ὁ ὀφειλέτης διατηρεῖ τὴν κατοχὴν, δικαιούται, ἀμυνόμενος, οὐ μόνον ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ὑπερβηματιστοῦ ζητουμένης ἐξώσεως, προτείνων τὸ ἄκυρον

τῆς ἐκτελέσεως, ἀλλὰ καὶ δι' ἀνακοπῆς κατ' αὐτοῦ ἀπευθυνομένης νὰ προσβάλλῃ τὸν πλειστηριασμόν. Μόνον δὲ ἀφ' ἧς ὁ ὑπερθεματιστής, ἐκπληρώσας τὰς ὑποχρεώσεις του, κοινοποιήσῃ τὴν κατακυρωτικὴν ἐκθῆσιν καὶ ἐπιτύχῃ τὴν ἔξωσιν τοῦ ὀφειλέτου ἀπὸ τοῦ κτήματος, περατοῦται ἐντελῶς ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασία, πραγματοποιουμένου τοῦ σκοποῦ αὐτῆς (Πολ. Δικ. 871, 910, 985 καὶ 980).

175 (1883).

§ 20

Διὰ τῆς κατακυρώσεως ἀποπερατοῦται τὸ στάδιον τῆς ἐκτελέσεως, καὶ μετὰ τὴν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος ἐγκατάστασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἀνακοπὴ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν δύναται διὰ κυρίας ἀγωγῆς νὰ προσβληθῇ ἡ πώλησις ὡς ἀνίσχυρος, καθ' ὃ στηριζομένη εἰς κατακύρωσιν, γενομένην παρὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις, ἀφοῦ ὁ νόμος δὲν ὥρισε προθεσμίαν τινὰ διὰ τὴν προσβολὴν τῆς κατακυρώσεως καὶ τῶν περὶ αὐτῆς πράξεων τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ αὐτῆς τῆς κατασχέσεως, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ἡ κατακύρωσις.

188 (1880).

Οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὸν ἐνυπόθηκον δανειστήν νὰ προσβάλλῃ τὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ διαδικασίαν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ· τούναντίον, ἀφοῦ εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστάς, δέον, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ γνωστοποιηθῇ τὸ τοιχοκόλλητον γραμματίον, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος δὲν δύναται, ἂν λείπῃ ἡ ἀπόδειξις τῆς νομίμου τηρήσεως τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένων διατυπώσεων νὰ ἐνεργήσῃ τὸν πλειστηριασμόν (Π. Δ. 971, 970, 967 καὶ 968) ἔπεται, ὅτι ἂν οὗτος πράξῃ τὸ ἐναντίον, ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής ἔχει, δυνάμει τοῦ νόμου, τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλλῃ δικαστικῶς τὴν παρανομίαν ταύτην. 204 (1856).

Ὁ κύριος τοῦ δικαστικῶς ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος δύναται νὰ ἐγείρῃ, ἐντὸς τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου, τὴν περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀγωγὴν, εἴαν ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ ἢ μετ' αὐτὸν πράξεων δὲν συνάγῃται, ὅτι ἀπεδέχθη ὡς καλῶς γενόμενον τὸν πλειστηριασμόν. Αἱ δὲ πράξεις τοῦ κηδεμόνος τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος, ἐξ ὧν ἡδύνατο νὰ συναχθῇ τοιαύτη ἀποδοχὴ, καθὼς περὶ ἐχέουσαι παραίτησιν κυριότητος ἐπὶ μὴ εὐφάρτου κτήματος, οὐδὲν

ἔχουσι κύρος, ἵνα στερήσῃσι τὸν κηδεμονευόμενον τοῦ δικαιώματος νὰ προσβάλῃ δι' ἀγωγῆς ὡς ἄκυρον τὸν πλειστηριασμόν (N. 22, 28 § 5 K. (5. 37) N. τελ. Κωδ. (5. 72) Βασ. 36, 41, 63 (38. 9)).

27 (1858).

Ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ περὶ ἀκυρώσεως πλειστηριασμοῦ, ἐνεργηθέντος ὑπὸ δανειστοῦ, ἐπισπεύσαντος τὴν ὑπ' ἄλλου πιστωτοῦ γενομένην κατάσχεσιν, ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι ὑπάρχουσι βάρη ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος κτήματος, σκοποῦσα τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τῆς καταβολῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος καὶ τῶν ἐπιβλαβῶν συνεπειῶν τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ, ἐν περιπτώσει τῆς μὴ ἐγκαίρου καταβολῆς αὐτοῦ, ὁρθῶς ἀπειθύνεται καὶ κατὰ τοῦ ἐπισπεύσαντος τὸν πλειστηριασμόν δανειστοῦ, ὡς τούτου κυρίως δικαιουμένου ν' ἀπαιτήσῃ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἢ νὰ ἐνεργήσῃ ἀναπλειστηριασμόν.

31 (1863).

Ἐπὶ κατακυρώσεως, πρὶν ἢ ἐκπληρῶσῃ ὁ ὑπερθεματιστὴς ὅλας τὰς διατυπώσεις τῶν ἄρθρ. 979 καὶ 980 Π. Δ. δὲν ὑποχρεοῦται ὁ τρίτος, ὅστις τυχόν ἤθελεν ἔχει ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῆς συνήθους διεκδικητικῆς ἀγωγῆς περὶ αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐνασχέσῃ συιοπτικῶς ἀνακοπὴν, συνεχομένην μετὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς καὶ νὰ ἀπειθύνῃ ταύτην κατὰ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου, κατὰ τοὺς ὁρίσμούς τῶν ἄρθρ. 985 καὶ 911 Πολ. Δικ. 177 (1864).

Ὁ δηλώσας, ὅτι θεωρεῖ ὡς νόμιμον τὸν πλειστηριασμόν καὶ οὐδεμίαν ἔχει ἀξίωσιν ἐπὶ τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων, ἀπόλλυσι πᾶν πραγματικὸν δικαίωμα, ὅπερ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ἀτομικῶς ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων, δυνάμει τοῦ N. 12 Π. (21. 2), δι' οὗ καθιεροῦται ἡ ἀρχή, ὅτι ὁ βλέπων ἴδιον αὐτοῦ πρᾶγμα πωλούμενον καὶ μὴ ἀντιλέγων, ὑπολαμβάνεται, ὅτι αὐτὸς πωλεῖ τοῦτο. 282 (1866).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ Νόμου Υ'ΛΣΤ' τῆς 29 Μαΐου 1871 περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, πᾶσα ἀνακοπὴ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ Δημοσίου ἔνεκεν ἀταξίων τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἄλλων παρεπομένων αὐτῷ ἀταξίων τῆς διαδικασίας ὁεόν νὰ γίνῃ ὀκτῶ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, μετὰ δὲ τὴν προθεσμίαν ταύτην τυγχάνει ἀπαράδεκτος. 77 (1879).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ περὶ Ἑθν. Τραπεζῆς ΦΚ' Νόμου, πᾶσα ἀκυρότης τοῦ πλειστηριασμοῦ δεῖν νὰ προβληθῇ δι' ἀνακοπῆς, ὥστε εἰσὶν ἀπαράδεκτοι λόγοι ἀκυρότητος διὰ τῶν προτάσεων προβαλλόμενοι.

73 (1890).

Ἡ κακὴ περιγραφὴ τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος δὲν ἀποτελεῖ ἀκυρότητα, δυναμένην νὰ προσταθῇ καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ πλειστηριασμοῦ (Πολ. Δικ. 970, 971, 896 καὶ 897). ἀφοῦ δὲν προϋτάθη ἐγκρίτως δι' ἀνακοπῆς.

89 (1874).

Ἐὰν γίνῃ πλειστηριασμός ὑπὸ τὸν παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ ταχθέντα ὅρον, ὅτι θὰ πληρωθῶσιν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος μόνον αἱ ληξιπρόθεσμοι ἀπαιτήσεις, διὰ δὲ τὰς μὴ ληξιπρόθεσμους θὰ διατηρηθῇ ἡ ὑπόθήκη, ἄχρις οὗ αὗται καταστῶσι ληξιπρόθεσμοι, ὁ δανειστής, ὁ ἐκ τῆς συμφωνίας ταύτης ζημιούμενος, ὀφείλει ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ κύρος τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν αὐτοῦ· ἄλλως, ὁ ζητῶν νὰ καταταχθῇ ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ καὶ τὸν μνησθέντα ὅρον, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐγένετο ὁ πλειστηριασμός (Ν. ὑποθ. ἄρθρ. 50 καὶ 56 Πολ. Δικ. 981, 980 καὶ 908).

314 (1873).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 50 καὶ 56 τοῦ περὶ ὑποθ. Νόμου, διὰ τοῦ δικαστικοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, τοῦτο μεταβαίνει ἐλεύθερον ὑποθήκης εἰς τὸν ὑπερθεματιστήν, τὸν καταβαλόντα τὸ τίμημα, ἅπαντες δὲ οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ δικαιοῦνται νὰ ζητήσωσι νὰ καταταχθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος καὶ πάντα τὰ δάνεια μετὰ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησην καθίστανται ληξιπρόθεσμα, ἐκτὸς ἐὰν γίνῃ ἐναντία συμφωνία, ἣν οἱ δανεισταὶ ἀποδεχθῶσιν ἢ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, μὴ προσβάλλοντες τὸν ὑπὸ τοιαύτην συμφωνίαν ἐνεργηθέντα πλειστηριασμόν καὶ τὴν κατακύρωσιν τοῦ κτήματος, διότι ἐπιτρέπεται πλειστηριασμός καὶ ἐπὶ συμφωνίᾳ (Πολ. Δικ. 980, 981 καὶ 989). Δύναται δὲ ὁ βλαπτόμενος ἐκ τῆς τοιαύτης συμφωνίας ἐνυπόθηκος δανειστής νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ κύρος τοῦ πλειστηριασμοῦ, πρὸ τῆς ἀκυρώσεως ὅμως αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ καταταχθῇ, διότι ἰσχύει ἡ προθεσμία τῆς πληρωμῆς καὶ ὡς πρὸς τὸν ὑπερθεματιστήν καὶ ὡς πρὸς τὸν ἐνυπόθηκον δανειστήν.

95 (1870)

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου 1836 Β. Δ. περὶ κατασχέσεως καὶ πλειστηριάσεως τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων κτημάτων,

τὸ τροπολογοῦν τὸ ἀρθρ. 900 Πολ. Δικ., ἥτε παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος πιστωτοῦ γενομένη προσφορά καὶ ἡ κατακύρωσις τοῦ πλειστηριαζομένου εἰσὶν ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τῆς δι' ἐκτιμῆσεως ἀξίας, τουτέστιν ὁ ἐπισπεύδων πιστωτὴς δύναται νὰ προσφέρῃ οἷανδῆποτε θέλει τιμὴν εἰς τὸ πλειστηριαζόμενον πρᾶγμα, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ἀξίας τούτου, ἔστω καὶ κατωτέραν τοῦ ἡμίσεως τῆς πραγματικῆς, καὶ ἐὰν κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἄλλος τις δὲν προσθέσῃ ἀνωτέραν τιμὴν κατακυροῦται εἰς τοῦτον τὸ ἐκπλειστηριαζόμενον πρᾶγμα, ἡ δὲ κατακύρωσις αὕτη καθιστᾷ τελείαν καὶ ἀμετάκλητον τὴν πώλησιν, ἐὰν ἐτηρήθησαν αἱ λοιπαὶ περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι εἰς τὰς ἀναγκαστικὰς ἐκποιήσεις οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τοῦ ἀστικού δικαίου περὶ ὑπερόγκου βλάβης. 95 (1848)-77 (1879).

Πλειστηριαζομένων συλλήβδην πολλῶν ἀκινήτων κτημάτων, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι διάφοροι ἐνυπόθηκοι δανεισταί, ἔχει δικαίωμα προσβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ πᾶς δανειστὴς, διότι ἡ κατάταξις τῶν ἐνυποθήκων, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ ἐκπλειστηρίασμα δὲν ἀρκεῖ πρὸς πληρωμὴν ἀπάντων, θὰ καταστῇ ἀνέφικτος. 236 (1879).

Ἡ ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος καταβολὴ παρὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, εἰς ὃν κατεκυρώθη τὸ ἐκπλειστηριασθὲν πρᾶγμα, προϋποτίθῃσιν ἀναγκαίως καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ προκαλέσαντος τὴν ἀναγκαστικὴν ταύτην ἐκποίησιν νὰ μὴ προσβάλῃ ὡς παρατύπως γερόμενον τὸ οὕτω πως περὶ τῆς ἀγοραπωλησίας κκαρτισθὲν συνάλλαγμα, ἄλλως ἢ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης παραβίασις συνεπάγεται τὸ πρὸς ταύτην συνδεδεμένον δικαίωμα τοῦ ἀγοραστοῦ (ὑπερθεματιστοῦ), ὅπως ἐξαιτήσῃται τὴν εἰς αὐτὸν ἀπόδοσιν τοῦ παρ' αὐτοῦ καταβληθέντος οὐ μόνον κατὰ τοῦ προκαλέσαντος τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν δανειστοῦ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἀναγγείλαντες ἑαυτοὺς καὶ καταταχθέντες καὶ διὰ τοῦτο τὴν αὐτὴν οἶαν καὶ ὁ ἐπισπεύσας τὸν πλειστηριασμὸν ἀναλαβόντες ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ζητήσωσι τὴν τοῦ συναλλάγματος τῆς ἀγοραπωλησίας ἀκύρωσιν, δὲν ἐτήρησαν ταύτην, ἀλλ' ἐξαίτησάμενοι τὴν ἀκύρωσιν παρεκράτησαν καὶ τὸ δυνάμει τῆς κατατάξεως ληφθὲν ἐκπλειστηρίασμα. 112 (1876).

Οὐδεὶς νόμος ὑποχρεαὶ τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς νὰ παρευρίσκωνται αὐτοπροσώπως εἰς τὸν πλειστηριασμὸν καὶ νὰ προτείνωσιν

ἀμέσως κατ' αὐτὸν τὰς ἀντιρρήσεις των διὰ τὰς γενομένας τυχόν παραβάσεις τῶν περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς κατακυρώσεως ὁρισμῶν, οὐδὲ εἰσὶν ἀπαράδεκτοι αἱ περὶ τούτου προτάσεις αὐτῶν μετὰ τὴν κατακύρωσιν. 265 (1853).

Δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως ὁ ἐν γνώσει τοῦ ἀκύρου αὐτῆς παραλιπὼν τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος, ἅτε παραιτηθεὶς οὕτω σιωπηρῶς πάσης ἀκυρωτικῆς προτάσεως, διότι ὁ δυνάμενος νὰ ἐμποδίσῃ πρᾶξιν τινα καὶ μὴ πράττων τοῦτο λογίζεται ὡς ἀποδεχθεὶς αὐτήν. Πολ. Δικ. 486 § 3 Ν. 2 § 2 Π. (29. 2). 233 (1869).

Ἐάν τις ἐν γνώσει ὦν τοῦ ἐπιγενομένου πλειστηριασμοῦ τοῦ κτήματός του καὶ τῆς κατακυρώσεως αὐτοῦ εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν συναινέσῃ εἰς τὰ γενόμενα, καλύπτεται οὕτω πᾶσα ἀκυρότης, συμβῶσα τυχόν κατὰ τὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίαν, διότι ἡ συναίνεσις θεραπεύει ὅλας τὰς ἐλλείψεις, αἱ δὲ τοὺς δημοσίους πλειστηριασμοὺς διέπουνσαι διατάξεις, εἰς τὸ συμφέρον πρὸ πάντων τοῦ ὀφειλέτου ἀποβλέπουσαι, οὐδαμῶς εἰσι δημοσίας τάξεως, ἀφοῦ δύναται ὁ ἐλευθέραν τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἔχων νὰ ἐκποιῇ καὶ ἄνευ πλειστηριασμοῦ αὐτήν. 132 (1856).

§ 21

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 997 Πολ. Δικ., ὁ ὑπερθεματιστής, πληρώσας τὸ ἐκπλειστηρίασμα, λαμβάνει ἐλεύθερον παντός βάρους ἢ ὑποθήκης τὸ εἰς αὐτὸν κατακυρωθὲν κτῆμα καὶ εἶναι ἀδιάφορον δι' αὐτόν, ἂν δὲν ἐπληρώθησαν πάντες οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταί, ἀρκεῖ μόνον ὁ πλειστηριασμός νὰ ᾖ ἰσχυρός. 269 (1860).

Ἐκπλειστηριασθέντος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ἐάν μὲν πάντες οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταί ἐπληρώθησαν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, αἱ ἐγγεγραμμέναι ὑποθήκαι ἐξαλείφονται, ἄνευ οὐδεμιᾶς δικαστικῆς μεσολαβήσεως· ἐάν δὲ δὲν ἐπληρώθησαν ἅπαντες οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταί, καὶ ἐπομένως δὲν συναινῶσιν εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν, τότε ὁ ὑπερθεματιστής, καταβάλων τὸ ἐκπλειστηρίασμα, δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον (Πολ. Δικ. 641 — 644), ἐπισυννημμένον ἐχούσης ἐξοφλητικὸν τῆς καταβολῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, τὴν ἀφ' ὧν τῶν προνομιῶν καὶ ὑποθηκῶν ἀπαλλαγὴν τοῦ κτήματός του (Πολ. Δικ. 996 καὶ 997).

Ὅπως ἐκτελεσθῇ ὅμως ἡ ἀπόφασις καὶ ἐξαλειφθῶσιν αἱ ὑποθήκαι δέον νὰ παρέλθῃ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία. 212 (1887).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 77 καὶ 78 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ὅταν ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς δὲν συγκατατίθεται εἰς τὴν τῆς ὑποθήκης ἐξάλειψιν, ἡ περὶ ταύτης αἴτησις φέρεται εἰς τὸ δικαστήριον δι' ἀγωγῆς, ὡς προκύπτει κυρίως ἐκ τοῦ ἐδ. 2 τοῦ μνησθέντος ἄρθρ. 78. Τὸ δὲ ἄρθρ. 997 Πολ. Δικ. ὀρίζει, ὅτι ἡ ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασία γίνεται, ὅταν ὁ ὑπερθεματιστὴς ἐπλήρωσεν ὅλους τοὺς δανειστάς καὶ ἔλαβεν ἐξοφλητικὸν αὐτῶν, καὶ τὰ ἄρθρα 50 § 5 καὶ 56 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου δὲν κανονίζουσι διαδικασίαν τινά, ἀλλ' ὀρίζουσι κατ' οὐσίαν τὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα συνεπάγει ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκποίηση τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ὥστε οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν. 122 (1852).

Ναὶ μὲν ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 50 καὶ 56 τοῦ περὶ Ὑποθηκῶν Νόμου προκύπτει, ὅτι διὰ τοῦ δικαστικοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος τοῦτο μεταβαίνει ἐλεύθερον ὑποθήκης εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν, τὸν καταβαλόντα τὸ τίμημα, ἅπαντες δὲ οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ αἰτήσωνται, ἵνα καταταχθῶσιν εἰς τὸ ἐκπλειστηρίασμα κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν πρὸς ἐξόφλησιν τῶν δανείων των, εἴτε ὑπὸ προθεσμίαν εἰσὶ ταῦτα, εἴτε μὴ, ἀφοῦ ἅπαντα μετὰ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐνυποθήκου καθίστανται ληξιπρόθεσμα· ἐὰν ὅμως γίνῃ περὶ τοῦ ἐναντίου συμφωνία, ἣν οἱ δανεισταὶ ἀποδεχθῶσι ρητῶς ἢ σιωπηρῶς διὰ τῆς μὴ προσβολῆς τοῦ ὑπὸ ταιαύτην συμφωνίαν ἐνεργηθέντος πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς συνεπεῖα αὐτοῦ ἐπελθούσης κατακυρώσεως τοῦ κτήματος, εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν ἢ τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστὴν, ἡ ταιαύτη συμφωνία ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 909, 980 καὶ 981) καὶ δὲν δύνανται μετὰ ταῦτα οἱ δανεισταὶ νὰ προβάλωσι τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως. 370 (1880).

§ 22

Ἐπὶ ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ τὴν μὴ τήρησιν τῶν περὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ διαγεγραμμένων διατάξεων τοῦ νόμου, εὐθύνεται ὁ ἐνεργήσας τὸν πλειστηριασμὸν δανειστὴς ὡς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατάταξιν ἀναγγελλθέντες, ἐπομένως καὶ εἰς τὴν ἀπὸδοσιν τοῦ ληφθέντος ἐκπλειστηριάσματος πρὸς τὸν ὑπερθεματιστὴν. 103 (1863).

Ὁ ἐπισπεύσας τὸν πλειστηριασμὸν ὡς δανειστής, μὴ ὢν τοιοῦτος καὶ διατελῶν ἐν γνώσει τοῦ ἀνυπάρκτου τῆς ἐκτελεσθείσης ἀπαιτήσεώς του καὶ ἀκυρωθέντος τοῦ πλειστηριασμοῦ διὰ τοιοῦτον λόγον, ἐνέχεται ἀπέναντι τοῦ ὑπερθεματιστοῦ πρὸς ἀποζημίωσιν, ἥτοι πρὸς πληρωμὴν τοῦ διαφέροντος διὰ τὴν μὴ παράδοσιν τοῦ πωληθέντος πρὸς τὸν ἀγοραστήν, οὐχὶ δὲ ἀπλῶς πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ καταβληθέντος τιμήματος. 152 (1877).

Ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν ὑπόκειται εἰς εὐθύνην τινά, ἐὰν ὁ ἐπισπεύδων δὲν ἐτήρησε τὰς νομίμους πρὸς ἐνέργειαν τῆς κατασχέσεως διατυπώσεις, ἐπομένως οὔτε ἀλληλέγγυος εὐθύνη μεταξὺ αὐτῶν ὑφίσταται. 237 (1874).

§ 23

Ὁ ὀφειλέτης, κατὰ τὰ ἄρθρα 910, 911 καὶ 985 Πολ. Δικ., δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν μόνον, ἐὰν προτείνῃ ἀταξίαν τῆς διαδικασίας ἢ γενομένην ἤδη πληρωμὴν. Δὲν δύναται ὅμως ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κατεσχέθησαν καὶ πράγματα, μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸν ὀφειλέτην, διότι ἡ τοιαύτη κατάσχες χορηγεῖ μόνον τῷ κυρίῳ τῶν κατασχεθέντων πραγμάτων τρίτῳ δικαίωμα ἀνακοπῆς τῆς ἐκτελέσεως, τοῦ ὀφειλέτου μὴ ἔχοντος νόμιμον συμφέρον εἰς τοῦτο. 239 (1851).

Κατὰ τὰς περὶ ἐκνίκησεως ἀρχὰς τοῦ ἀστικοῦ δικαίου (Ν. 11 § 16 II. (19. 1) Ν. 2 Κωδ. (18. 45), διὰ τὴν ἐκνίκησιν τοῦ πωληθέντος πράγματος τοῦ ὀφειλέτου ἐνέχεται οὐχὶ ὁ ἐπισπεύδων δανειστής, ἀλλ' ὁ ὀφειλέτης, καθ' οὗ γίνεται ἡ πώλησις καὶ ὅστις κατὰ τὰς ἀναγκαστικὰς ἐκποιήσεις θεωρεῖται πωλητής, ὑπέχων εὐθύνας ἀπέναντι τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ὅταν τὸ πλειστηριασθὲν ἐκνικηθῇ παρὰ τρίτου τινός· ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι, καίπερ μὴ ὢν κύριος τοῦ πλειστηριασθέντος ὁ ὀφειλέτης, δύναται οὐχ ἥττον, ὑπ' οὐδεμιᾶς προθεσμίας περιοριζόμενος, νὰ προσβάλῃ τὰς πράξεις τῆς κατ' αὐτοῦ ἐκτελέσεως, ὅπως οὕτως ἀπαλλαγῇ τῆς πρὸς ἀποζημίωσιν εὐθύνης, εἰμὴ ἄλλοθεν προκύπτει, ὅτι συνήνεσεν ἢ ὅπωςδήποτε ἀποδέχθη τὰς πράξεις τῆς ἐκτελέσεως. 287 (1850) 62 (1853) 152 (1877) 302 (1881) 60 καὶ 227 (1885).

Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ὁ ὀφειλέτης, ἀνθ' οὗ γίνεται ἡ πώλησις, ἐνέχεται μὲν διὰ τὴν ἐκνίκησιν τοῦ πωληθέντος πράγματος,

ἀλλὰ μόνον καθόσον ὠφελήθη (N. 74 § 1 Π. 21. 2), ἐπομένως οὗτος οὐδὲν συμφέρον ἔχει νὰ προσβάλῃ ὡς ἄκυρον τὸν πλειστηριασμόν, ἀφοῦ οὐδ'ὅπως ἐνέχεται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ διαφέροντος. 154 (1886).

Ὁ δανειστής καὶ ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος εὐθύνεται λόγῳ δόλου, ἐὰν ἐγίνωσκε τὴν ἀλλοτρίαν κυριότητα ἐπὶ τοῦ πλειστηριαζομένου (N. 2 Κωδ. (8. 46), ἀλλ' ὁ ἀπλῶς ἀναγγελοὺς πρὸς κατάταξιν δὲν λογίζεται καὶ ἐπισπεύδων δανειστής. 227 (1885).

§ 24

Καθὰ προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 903 καὶ 982 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καθήκον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου εἶναι, ὅταν δὲν πληρωθῇ τὸ τίμημα τῆς κατακυρώσεως, νὰ πλειστηριάσῃ ἐκ νέου τὸ κατακυρωθέν, εἶναι δὲ προσωπικῶς ὑπεύθυνος, ἐὰν, προκειμένου περὶ κινήτων, δώσῃ αὐτὰ πρὸ τῆς πληρωμῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς προσωπικῆς ταύτης εὐθύνης δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ τὸ δικαίωμα ὅπως κηρύξῃ αὐτὸς ἐκτελεστήν τὴν ἔκθεσιν τῆς κατακυρώσεως καὶ ἐνεργήσῃ διὰ τῶν ἀναγκαστικῶν μέσων τὴν εἰσπραξίν τοῦ τιμήματος τῶν κατακυρωθέντων καὶ ἀποδοθέντων πραγμάτων, διότι τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὴν νομικὴν ἀρχήν, καθ' ἣν οὐδεὶς δύναται νὰ δημιουργήσῃ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τίτλον, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ἡ προσωπικὴ εὐθύνη τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν δίδει δικαίωμα ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ἀλλ' ἀπατεῖται νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις. 115 (1847).

Ὁ καταδιώκων δανειστής δὲν ἔχει ἀγωγὴν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος κατὰ τοῦ μὴ καταβαλόντος τοῦτο καὶ ἐπὶ ἀμέσῳ πληρωμῇ πλειοδοτήσαντος ὑπερθεματιστοῦ, ὅστις ἐνέχεται μόνον εἰς τὰς δαπάνας τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ καὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ τυχόν ἐκ τούτου ἐλλείμματος ἀπέναντι τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ, δυναμένου τότε νὰ εἰσπράξῃ τοῦτο διὰ κατασχέσεως, προσωπικῆς κρατήσεως ἢ διορισμοῦ μηνυτοῦ. Τὸ δὲ ἄρθρ. 981 § 3 Πολ. Δικ., καθ' ὃ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκδοθέν γραμματίον, πληρωτέον ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, εἶναι ἐκτελεστόν κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ὡςάκις ἐκδίδεται τοιοῦτο γραμματίον· ἐκδίδεται δὲ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 981 § 2, ὡςάκις ὁ πλειστηριασμός ἐγένετο ἐπὶ ταῖς ἐν τῷ τοιχοκολλήτῳ γραμματίῳ τοῦ πλειστηριασμοῦ (ἄρθρ. 969 § 3) ἐκτεθειμέναις συμφωνίαις περὶ τῆς εἰς προθεσμίαν

πληρωμῆς τοῦ τιμήματος.

49 (1877).

Ὁ ἀναπλειστηριασμὸς δύναται νὰ ἐνεργηθῇ παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ καὶ ἀφοῦ ὁ ὑπερθεματιστὴς λάβῃ περίληψιν τῆς κατακυρώσεως καὶ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ πλειστηριασθὲν πρᾶγμα (Πολ. Δικ. 983 § 2).

378 (1855).

Ἡ μὴ πληρωμὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἐκ μέρους τοῦ ὑπερθεματιστοῦ δὲν φέρει διάλυσιν τῆς ἀγοραπωλησίας, ἀλλ' ἀναπλειστηριασμὸς δύναται νὰ γίνη, κατὰ τὸ ἄρθρ. 982 Πολ. Δικ., ἐναντίον τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ὅστις μέχρι τῆς εἰς τὸν νέον πλειοδότην κατακυρώσεως ἔχει τὸ τῆς ἐξαγοράσεως δικαίωμα, ὥστε μόνον μετὰ τὴν δευτέραν κατακύρωσιν ὑποχρεοῦται ὁ πρῶτος ὑπερθεματιστὴς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν νομὴν τοῦ ἀγορασθέντος κτήματος, οὐχὶ δὲ πρότερον. 243 (1856).

Μὴ καταβαλόντος τοῦ προκαλοῦντος τὸν ἀναπλειστηριασμόν τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ ἐξοδα, μηδὲ τὰς προαπαιτούμενας διατυπώσεις τηρήσαντος, δὲν εἶναι ὑπόχρεως ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ συμβολαιογράφος νὰ ἐνεργήσῃ ἀναπλειστηριασμόν (Πολ. Δικ. 982 καὶ 208).

231 (1858).

Τὰ ἐξοδα τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ βαρύνουσι τὸν ὑπερθεματιστήν, οὐχ ἥττον ὅμως κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἀνήκουσιν εἰς τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐξοδα καὶ ἐπομένως ὑπὸ τοῦ προκαλέσαντος τὸν ἀναπλειστηριασμόν δανειστοῦ προκαταβληθέντα, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 877 καὶ 908 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατατάσσονται προνομικῶς ὑπὲρ αὐτοῦ, δυνάμει τῶν ἁρθρῶν 940 ἐδ. α' καὶ 991 ἐδ. α' τῆς ἰδίας Δικονομίας, ὑφισταμένης ἀναγωγῆς μόνον ἕνεκα τούτων κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ.

125 (1871).

Ἄνευ συναινέσεως τῶν ἐνδιαιφερομένων δὲν δύνανται νὰ τροποποιηθῶσιν οἱ ὅροι τῆς πωλήσεως ἐν τῇ ἀναπλειστηριασμῷ κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τοῦ ἐνεργοῦντος αὐτόν δανειστοῦ.

430 (1880).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 983 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., τὸ κατὰ τὸν ἀναπλειστηριασμόν προσενεχθὲν ὀλιγώτερον ποσὸν ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ ὁ πρῶτος ὑπερθεματιστὴς, ἂν δὲ ἔχῃ εἰς χεῖράς του τὸ κτῆμα δὲν ἀπολαμβάνει οὗτος τοὺς παραχθέντας ἐκ τούτου καρπούς, ἀλλὰ φυλάττει αὐτοὺς ὡς μεσεγγυοῦχος, πρὸς ὄφελος τῶν δανειστῶν, ἐὰν ὑπάρχωσιν, ἢ τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος, ἐπομένως δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τόκων.

117 (1853).

Ὁ ἐπισπεύδων τὴν ἐκτέλεσιν δανειστής δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ πρώτου ὑπερθεματιστοῦ, ὅπως καταβάλῃ τὸ προκύψαν ἔλλειμμα καὶ πᾶσαν ἐκ τῆς νέας διαδικασίας προκύψασαν ζημίαν, ἀλλὰ δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι πρὶν ἢ εἰσπραχθῇ τὸ ἔλλειμμα μειοῦται ἀναλόγως τὸ χρέος καὶ ὅτι ἀποκλείεται ὁ δανειστής τοῦ δικαιώματος ὅπως καταδιώξῃ τὸν ὀφειλέτην. 263 (1888).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 906, 983 § 1 καὶ 2 καὶ 904 § 2 Πολ. Δικ. ἔπεται, ὅτι αἱ διατάξεις τῶν συνδ. ἄρθρ. 890, 983 § 3, καὶ 963 § 3 Πολ. Δικ., καθ' ἃς ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην δηλοποιήσεως τῆς κατασχέσεως καὶ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ὑπερθεματιστὴν δηλοποιήσεως τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ στεροῦνται οὗτοι τῆς ἐλευθέρας διαθέσεως τοῦ κτήματος καὶ αἱ παρ' αὐτῶν ἔκτοτε ἐπιχειρηθεῖσαι ἀπαλλοτριώσεις καὶ ὑποθηκαὶ εἰσιν αὐτοδικαίως ἄκυροι καὶ μὴ οὔσαι, χωρὶς ν' ἀπαγγελθῇ ἡ ἀκυρότης παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ὡς πρὸς μὲν τὸν ὀφειλέτην μόνον, ὅταν ὁ πλειστηριασμός ἐπεραιώθῃ, ὡς πρὸς δὲ τὸν ὑπερθεματιστὴν μόνον, ὅταν ὁ ἀναπλειστηριασμός ἐπεραιώθῃ διὰ τῆς πρὸς ἄλλον κατακυρώσεως τοῦ πράγματος, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ὁ μὲν ὀφειλέτης πρὸ τῆς κατακυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὁ δὲ ὑπερθεματιστής πρὸ τοῦ πέρατος τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ διὰ τῆς πρὸς τρίτον κατακυρώσεως τοῦ πράγματος ἐνασκήσωσι τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαγορᾶς, κατὰ τὰ διατεταγμένα ἐν ἄρθρ. 906 § 2, 983 § 1 καὶ 2 καὶ 904 § 1. 80 (1876).

Ὁ νόμος δίδει δικαίωμα εἰς τὸν ἐπισπεύδοντα δανειστήν, ὅταν ὁ ὑπερθεματιστής δὲν πληρώσῃ τὸ τίμημα, ἢ νὰ βιάσῃ τοῦτον εἰς τὴν πληρωμὴν ἢ νὰ ἐνεργήσῃ τὸν ἀναπλειστηριασμόν τοῦ πράγματος.

378 (1855).

§ 25

Κατὰ τὰ ἄρθρα 1080—1081 Πολ. Δικ., καὶ ἡ ἐκούσια ἀπαλλοτριώσεις τοῦ πράγματος δύναται νὰ γίνῃ κατὰ τὴν θέλησιν τῶν μερῶν διὰ δημοσίου πλειστηριασμοῦ, κατὰ τὰς περὶ ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. (ἄρθρα 902, 906, 973—980), ὅτε ἐφαρμόζονται ἀκριβῶς αἱ διατάξεις αὗται. 142 (1887).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 1080—1081 καὶ 967—973 Πολ. Δικ., καὶ ὁ ἐκούσιος πλειστηριασμός γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς ἢ πλείονων προκηρύξεων, περιεχουσῶν σὺν ταῖς ἄλλοις τοὺς ὅρους τῆς πωλήσεως

(ἄρθρ. 969 § 3), οὗς ὁ ὑπερθεματιστὴς λογίζεται μανθάνων διὰ τῶν προκηρύξεων καὶ ἀποδεχόμενος, χωρὶς νὰ ᾔηται ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ ἐκ μέρους αὐτοῦ ἰδιαίτερα ἀποδοχή· ἐπομένως ἡ δήλωσις τοῦ ἐκπλειστηριάζοντος, ὅτι δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀκινήτου, ὑποχρεοῖ τὸν ὑπερθεματιστὴν, ὡς ὑποχρεοῖ τὸν ἀγοραστὴν πᾶσα τοιαύτη μετὰ τοῦ πωλητοῦ συμφωνία, δυνάμει τῶν Νόμων 52 (19. 2) 40 § 2 (18. 1) 26 § 4 (12. 6) 15 καὶ 69 § 5 (21. 2) 42 (19. 1). Προκειμένου δὲ περὶ τοιαύτης συμφωνίας ἡ πλάνη ἢ ἡ γνῶσις τῶν μερῶν δὲν ἔχει σημασίαν. 142 (1887).

ΠΑΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ

Περίληψις

- § 1. Τύπος καὶ προσόντα τῆς πληρεξουσιότητος.
- § 2. Πρόσωπα, δυνάμενα νὰ διορισθῶσι πληρεξούσιοι.
- § 3. Γενικὴ πληρεξουσιότης.
- § 4. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης.
- § 5. Δικαστικαὶ πράξεις, πρὸς ἐνέργειαν τῶν ὁποίων ἀπαιτοῦνται παρὰ τῶν πληρεξουσίων τὰ νόμιμα προσόντα.— Ὑποχρεώσεις τοῦ πληρεξουσίου.
- § 6. Πράξεις τῆς προδικασίας καὶ ἐγκρισίς τῶν ἄνευ πληρεξουσιότητος ἐνεργηθεισῶν πράξεων.
- § 7. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ πληρεξούσιος θεωρεῖται καὶ ἀντίκλητος.
- § 8. Διορισμὸς πλειόνων πληρεξουσίων.
- § 9. Διορισμὸς ἀντικλήτου.— Κοινοποιήσις δικογράφων πρὸς αὐτόν.
- § 10. Κοινοποιήσις διὰ τοῦ Γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ἐν ἐλλείψει ἀντικλήτου.
- § 11. Ἀντικλητήριον πένητος.
- § 12. Παῦσις τῆς πληρεξουσιότητος.
- § 13. Ἐνστάσις νομιμοποιήσεως τοῦ πληρεξουσίου.

§ 1

Ἡ πληρεξουσιότης δύναται νὰ δοθῇ μόνον ἢ ἐγγράφως, διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως, ἢ προφορικῶς, συντασσομένης ἐκθέσεως (Π. Δ. 93)· ἐντεῦθεν ὁ ἔπεται, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δοθῇ αὕτη οὔτε ν' ἀποδειχθῇ κατ' ἄλλον τρόπον. 182 (1850) 108 (1870) 305 (1887).

Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ οὐδὲ ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου. 305 (1887).

Ἐκ τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομίας ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἐντολή,

ἡ δοθεῖσα πρὸς τινά, ὅπως ὑπογράφη ἀντ' ἄλλου ἔγγραφα πρέπει νὰ ἀποδεικνύηται διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἔγγραφου (Δικ. Ὁργ. 191) ἢ δι' ἐπακτοῦ ὅρκου (Πολ. Δικ. 351). 166 (1880).

Ἡ διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως δεδομένη πληρεξουσιότης, περὶ ἧς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 93 τῆς Πολ. Δικ., δὲν εἶναι καθ' ἑαυτὴν δικαστικὴ πρᾶξις, οὔτε ἀφορᾷ δικαστικὴν διατύπωσιν, ἀλλ' εἶναι ἐξωδίκιος πρᾶξις, γινομένη ἐπισήμως, ὡς αἰκὶς πρόκειται νὰ συνταχθῇ ἐν τῇ ἡμεδαπῇ· ὅταν δὲ γίνηται ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐφαρμόζεται ὁ κανὼν τοῦ ἁρθρου 386 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ὁ τύπος τοῦ ἔγγραφου κανονίζεται κατὰ τοὺς τύπους, τοὺς ἰσχύοντας, καθ' ὃν τόπον καὶ χρόνον ἐξεδόθη τὸ ἔγγραφο· ὅθεν προκειμένου περὶ πληρεξουσιότητος, συνταχθείσης ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δι' ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου, δεόν νὰ ἐξετάζηται ὁ νόμος τοῦ τόπου, ἐνθα τοῦτο συνετάχθη. 18 (1846) 430 (1852) 213 (1885).

Δυνάμει τοῦ ἁρθρ. 6 τοῦ ἀπὸ 16 Μαΐου 1846 Β. Διατάγματος, ὡς αἰκὶς συμβῇ αἰφνίδιον κώλυμα τοῦ Ἐφόρου, ἀναλαμβάνει προσωρινῶς τὴν ὑπηρεσίαν ὁ Ταμίας, εἰδοποιῶν ἀμέσως τὸ Ὑπουργεῖον, καὶ ἐπομένως κωλυομένου τοῦ Ἐφόρου, ἐν ταῖς περιπτώσεσι, περὶ ὧν προβλέπει τὸ εἰρημένον Διάταγμα, δύναται νὰ ὑπογράψῃ τὸν διορισμὸν τοῦ πληρεξουσίου ὁ Ταμίας. 1 (1846).

Ὁ ἔχων ἐντολὴν (ἔστω καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου ἢ καὶ δι' ἐπιστολῆς) πρὸς διαχειρίσιν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν ἐν ὀνόματι τοῦ ἐντολέως τοῦ καὶ νὰ διορίσῃ ἄλλους δικαστικούς πληρεξουσίους, δυναμένους νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ἀγωγὴν. (Ν. 1 § 7 καὶ § 2 Π. (17, 1) Β. 1. 14 1. Ν. 58 Πανδ. (3. 3). Μόνον δὲ προκειμένου περὶ δικαστικῆς πληρεξουσιότητος ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρ. 93 Πολ. Δικονομίας. 67 (1869).

Τὸ πληρεξούσιον ἔγγραφον δεόν νὰ περιέχῃ τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τοῦ πληρεξουσίου, ἄλλως εἶναι ἄκυρον καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὸν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. 66 (1836).

Τὰ παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Δημοσίου, γενόμενα πληρεξούσια διὰ τὰς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐκκρεμεῖς τοῦ Δημοσίου δίκας εἰσὶ δημόσια ἔγγραφα, ὡς ἐκδιδόμενα ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 398 καὶ 94 συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ Β. Δ. τῆς 12 Μαΐου 1835) καὶ κατ' ἀκολουθίαν παρεχτικὰ ἀποδείξεως ὡς πρὸς τὰ περιεχόμενα αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν

προσβληθῶσιν ὡς πλαστά (Π. Δ. 400, 401 καὶ 403). 74 (1888).

§ 2

Ὁ σύζυγος δύναται νὰ υπογράψῃ δικόγραφον ὡς πληρεξούσιος τῆς συζύγου του (Πολ. Δικ. 91). Δὲν ἀπαιτεῖται δὲ πρὸς τοῦτο νὰ ἔχῃ πληρεξουσιότητα (Πολ. Δικ. 92), ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τοιαύτην κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ἢ ἡ σύζυγος ν' ἀπεδέχθῃ τὴν πράξιν τοῦ συζύγου τῆς. 160 (1881).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 91 ἐδ. 2 Πολ. Δ., οἱ ἀδελφοὶ δύνανται ν' ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐπὶ δικαστηρίου τοὺς ἀδελφούς των καὶ νὰ υπογράψωσι πάντα τὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν δικόγραφα. 208 (1862) 84 (1864).

Οὐδὲ γίνεται διακρισίς τις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 91 Πολ. Δ., μεταξὺ γνησίων καὶ μὴ τοιούτων ἀδελφῶν· αἱ δὲ μεταξὺ ἀδελφῶν γνησίων καὶ μὴ διακρίσεις τοῦ νόμου ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν δικαιωμάτων δὲν δύνανται νὰ τύχωσιν ἐφαρμογῆς, εἰμὴ καθ' ἃς περιπτώσεις οἱ σχετικοὶ νόμοι τὰς διέγραψαν. 208 (1862).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 91 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐ μόνον οἱ κατ' εὐθεϊαν γραμμὴν συγγενεῖς τοῦ διαδίκου, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῦ ἀντιπροσώπου του δύνανται νὰ διορισθῶσι δικαστικοὶ πληρεξούσιοι του, ἐπομένως καὶ ἐπὶ ὑποθέσεων, ἃς ἡ μήτηρ ἐνεργεῖ ὡς ἐντολοδόχος ἄλλου, ὁ υἱὸς τῆς ἀντιπροσωπεύει αὐτὴν νομίμως. 133 (1889).

Ἡ πληρεξουσιότης τεκμαίρεται ὑπάρχουσα ἐπὶ τῶν προδικαστικῶν πράξεων καὶ ὡς πρὸς τοὺς ὁμοδίκους (Π. Δ. 91 καὶ 92). 267 (1879).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 92 τῆς Πολ. Δικ., ἔχει μὲν ὁ ὁμόδικος τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ ὡς πληρεξούσιος ὅλας τὰς προπαρασκευαστικὰς πράξεις καὶ κλήσεις, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ἀπαιτεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 93, νὰ βεβαιῶται ἡ πληρεξουσιότης, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐνήργησεν, εἴτε διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, εἴτε διὰ προφορικῆς ἐκθέσεως, ἄλλως ὅλαι αἱ γενόμεναι πράξεις εἰσὶν ἄκυροι. 41 (1849).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 91 καὶ 92 Πολ. Δικ. ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι οὐ μόνον διὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνεργουμένας ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου πράξεις ἀναγκαῖον εἶναι ὁ ἐπιχειρῶν αὐτὰς ἀντὶ τοῦ διαδίκου πληρεξούσιος νὰ ᾖ καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 91 Πολ. Δικ. ἀναφερομένων προσώπων.

265 (1856) 23 (1857) 275 (1859).

Ἡ δὲ τοιαύτη πρᾶξις δὲν δύναται διὰ μεταγενεστέρας ἐγκρίσεως νὰ κυρωθῇ. 23 (1857).

Τῶν διατάξεων δὲ τούτων τοῦ νόμου τότε μόνον ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ παρέγκλισις, ὅταν ὁ διὰδικὸς καὶ αὐτός μὲν ἀδυνατῇ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν πρᾶξιν καὶ ἀνέφικτον φυσικῶς ἀποβαίνει νὰ προσφύγῃ εἰς τι τῶν προσώπων τοῦ ἄρθρ. 91 Πολ. Δικ. 230 (1859).

Κατὰ τὸ Β. Δ. τῆς 10 Σεπτεμβρίου 1836, ἐχορηγήθη τὸ δικαίωμα νὰ παρίστανται ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὡς πληρεξούσιοι τῶν διαδίκων (ἐνθα δὲν εἶναι διωρισμένοι δικηγόροι) καὶ ἄλλοι "Ἑλληνες πολῖται, μὴ ὄντες δικηγόροι. 47 (1863).

Ἀφοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1836 Νόμου δύναται τις νὰ διορίσῃ πληρεξούσιόν του πάντα "Ἑλληνα, ἐγκατεστημένον ἐν τινι δῆμῳ τοῦ Βασιλείου, πρὸς διεξαγωγὴν δίκης τινὸς ἐνώπιον Εἰρηνοδικείου, ἔπεται, ὅτι καὶ ἀφοῦ ἐκδοθῇ ὀριστικὴ ἀπόφασις Εἰρηνοδικείου δύναται τις νὰ διορίσῃ πληρεξούσιον ἐπίσης πάντα "Ἑλληνα, ὅπως ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην. 94 (1851).

Ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν δὲν ἀπαιτεῖται ὁ πληρεξούσιος νὰ ᾔναι ἐκ τῶν προσώπων τοῦ ἄρθρ. 91 Πολ. Δικ. 376 (1855).

Δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις ἡ πληρεξουσιότης δύναται νὰ δοθῇ εἰς πάντα "Ἑλληνα ἐγκατεστημένον ἐν τινι δῆμῳ τοῦ Κράτους διὰ τε τὰς παρὰ τοῖς Εἰρηνοδικείοις, τὰς παρὰ Πρωτοδικαῖς καὶ Ἐφέταις δικαζομένας ὑποθέσεις, ἅρα ὁ παρὰ τινι Εἰρηνοδικεῖῳ ἀπλοῦς "Ἕλλην πληρεξούσιος, ἔχων τὰ ἐν τῷ ἄρθρ. 95 τῆς Πολ. Δικ. δικαιώματα ἔχει καὶ αὐτὸ τὸ πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐφέσεως δικαίωμα, 166 καὶ 222 (1851).

Συσταθέντος νέου Πρωτοδικείου, εἰς ὃ παρεπέμφθησαν αἱ τέως ἐκκρεμεῖς παρ' ἐτέρῳ δίκαι, καὶ προκειμένου περὶ ἐμπορικῆς ὑποθέσεως, ὁ παρὰ τῷ ὕφισταμένῳ Πρωτοδικεῖῳ πληρεξούσιος δύναται νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ὑπόθεσιν παρὰ τῷ ἀρτισυστάτῳ (Νόμου 27 Φεβρ. 1842 ἄρθρ. 1)· δὲν ἐπέρχεται δὲ κατὰ τὴν δίκην ταύτην, ἔνεκεν τῆς ἐν τῷ μεταξὺ συστάσεως ἐτέρου Πρωτοδικείου, βία διακοπῇ. 113 (1878).

Δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου νὰ δοθῇ ἐντολὴ εἰς οἰανδήποτε πρόσωπον, καίπερ μὴ ἀνήκον εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ ἄρθρ. 91 Πολ. Δικ., ὅπως διορίσῃ δικαστικόν πληρεξούσιον ἐκ τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα τοῦ μνησθέντος ἄρθρου. 67 (1869) 337 (1875) 40 (1883).

Δὲν δύναται ὁ μισθωτής, μὴ ὢν δικηγόρος, νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν καὶ

νὰ τὴν ὑπογράψῃ ὡς πληρεξούσιος τοῦ ἐκμισθωτοῦ, οὔτε νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου. Οὐτε ἔχει ἐπιρορὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅτι ὁ ἐκμισθωτὴς ἐξεχώρησε τὰ δικαιώματά του πρὸς τὸν μισθωτὴν, ἀφοῦ τὴν ἀγωγὴν ἤγειρεν ὁ μισθωτὴς ὡς πληρεξούσιος. 196 (1889).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 95 Πολ. Δικ., ὅπερ προσδιορίζει τὰς συνεπείας τῆς πληρεξουσιότητος, ὁσάκις αὕτη δοθῇ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 93 καὶ 94, παρέχει τὸ δικαίωμα εἰς τὸν πληρεξούσιον νὰ παριστᾷ ἐπὶ δικαστηρίου τὸν θόντα τὴν πληρεξουσιότητα, ἰδίως δὲ νὰ ἐπιχειρῇ ὅλας τὰς κυρίας καὶ ἐν παρόδῳ πράξεις· εἰς τοιαύτας δὲ πράξεις περιλαμβάνονται προφανῶς καὶ ἡ τῆς ἀποφάσεως ἐπίδοσις, προηγουμένη πάσης ἄλλης πράξεως, ἀφορώσης εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐκ μέρους τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀντιδίκου. 346 (1840).

Ἡ γενικὴ πληρεξουσιότης παρέχει εἰς τὸν δικηγόρον ἢ ἄλλον πληρεξούσιον πρὸς ταῖς ἄλλοις καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιχειρῇ ὅλας τὰς πράξεις τὰς ἀφορώσας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπαγγελλομένης ἀποφάσεως, ἄρα καὶ νὰ ἐκποιῇ τὰ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου, μὴ ἀπαιτουμένης πρὸς τοῦτο εἰδικῆς πληρεξουσιότητος (Π. Δ. 94 καὶ 95). 233 (1870).

Ἡ διὰ τὴν πρωτόδικον δίκην δοθεῖσα πληρεξουσιότης παρέχει εἰς τὸν πληρεξούσιον τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν (Πολ. Δικ. 95 καὶ 102). 66 (1836) 48 (1842) 21 (1854).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἔφεσις, ἡ ὑπογραφεῖσα παρὰ δικηγόρου, μὴ ὄντος διωρισμένου παρ' Ἐφέταις, μηδὲ διεξαγαγόντος τὴν ὑπόθεσιν πρωτοδίκως, ἐὰν ὁ διάδικος ἐγκρίνῃ καὶ ἀποδεχθῇ τὴν πρᾶξιν ταύτην, διορίσας ἕτερον πληρεξούσιον παρὰ τῷ Ἐφετεῖῳ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐφέσεως. 70 (1846) 54 (1847) 119 (1853).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 95 Πολ. Δικ., ἡ διὰ τὴν πρωτόκλητον δίκην πληρεξουσιότης παρέχει εἰς τὸν πληρεξούσιον τὸ δικαίωμα νὰ ἐφεσιβάλλῃ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἐπομένως ὁ διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ διαδίκου πληρεξούσιος ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, καίπερ μὴ ὢν δικηγόρος, δύναται νὰ υπογράψῃ τὴν ἔφασιν. 48 (1842) 94 (1851).

Καὶ ἂν ἔτι δὲν ὑπερησπίσθῃ τὸν ἐντολέα του ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου, ὡς μὴ εἰσέτι διορισθεὶς παρ' αὐτοῦ, δύναται ὁ τοιοῦτος πληρεξούσιος, δυνάμει μεταγενεστέρως πληρεξουσιότητος, νὰ συντάξῃ καὶ

ὑπογράψῃ τὴν ἔφεσιν, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου, διότι ὁ δυνάμενος νὰ ἐνεργήσῃ τὸ ὅλον, ἤτοι νὰ διορίσῃ πληρεξούσιον διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης, δύναται νὰ διορίσῃ πληρεξούσιον καὶ διὰ τὸ μέρος, ἤτοι πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐφέσεως. 94 (1851).

Ὁ μὴ διατελέσας πληρεξούσιός τις κατὰ τὴν παρὰ τῷ Εἰρηνοδικεῖῳ δίκην, ἐστερημένος δὲ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 91 διαλαμβανόμενων προσόντων, δὲν δύναται νὰ ὑπογράψῃ ἐγκύρως τὴν ἔφεσιν, διότι μόνον διὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 91 ἀναφερόμενα πρόσωπα εἰσάζεται ἡ πληρεξουσιότης, μέχρι τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως. 221 καὶ 222 (1851).

Τὸ ἄρθρ. 95 Πολ. Δικ. παρέχει εἰς τὸν πληρεξούσιον τὸ δικαίωμα νὰ ἐπάγῃ ὄρκον. 29 (1866).

§ 4

Καὶ ἡ ἀμοιβαία παραίτησις ἐκκρεμῶν αἰτήσεων ἀναιρέσεως, δι' ἧς ἀποπερατοῦται ἡ ὑφισταμένη δικαστικὴ διένεξις, φέρει ἐν συνόλῳ χαρακτῆρα συμβιβασμοῦ, δι' ὃν ὅμως ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης· δὲν ἀρκεῖ δὲ ἡ πρὸς τὸν πληρεξούσιον διδομένη ἐξουσία ἀνὰ παρουσίαν αὐτοῦ εἰς ἀποπείρας συμβιβασμῶν καὶ νὰ διορίζῃ διαιτητάς, ὅπως συνομολογῇ καὶ συμβιβασμούς. Δὲν δύναται δὲ νὰ δοθῇ καὶ νὰ ἀποδεχθῇ ἡ πληρεξουσιότης κατ' ἄλλον τρόπον εἰμὴ διὰ δημοσίου ἐγγράφου, μηδὲ τῆς ἐπαγωγῆς ὄρκου ἐπιτρεπομένης 135 (1886).

Τὸ ἄρθρ. 95 Πολ. Δικ. ἐπιτρέπει εἰς τὸν διεξαγαγόντα τὴν πρῶτον δίκην πληρεξούσιον δικηγόρον νὰ ἐπιχειρῇ καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως· ἀλλ' ὅταν ἡ ἐκτέλεσις συνεπιφέρῃ παραίτησιν ἐνδίκου μέσου καὶ ἐπομένως ἀπόδοχὴν τῆς ἀποφάσεως, δεόν νὰ ὑπάρχῃ εἰδικὴ καὶ ρητὴ πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότης. 1 (1846) 170 (1851).

Τὸ ἄρθρ. 97 Πολ. Δικ. δὲν ἀπαιτεῖ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα πρὸς παραίτησιν τῆς ὀρίσεως τῶν δοκιμαστῶν, τῶν διοριζομένων ὑπὸ τῶν διαδίκων, ὅπως ὀρίσωσι τὸ ἐπιβάλλον ἐκάστῳ ἐκ τῶν ἀπωλειῶν καὶ τῶν ζημιῶν, τῶν προσελθουσῶν ἐκ θαλασσοῦ δυστυχήματος.

392 (1866).

Πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀναιρέσεως ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης, ἧς ἐλλειπούσης τὸ δικόγραφον εἶναι ἄκυρον, ὃ δὲ ὑπογράφας τοῦτο δικηγόρος καταδικάζεται εἰς πρόστιμον καὶ εἰς τὰ ἐξόδα τοῦ ἀναιρεσιβλήτου (Π. Δ. 92 καὶ 97 § 3). 78 (1849)

215 (1867) 34 (1873) 138 (1878) 143 καὶ 144 (1879).

Δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ ἀναιρετήριον, τὸ συνταχθὲν παρὰ δικηγόρου, μὴ ἔχοντος εἰδικὴν πληρεξουσιότητα, ὅπως ζητήσῃ ἀναίρεσιν, ἐὰν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως καὶ πρὸ τῆς ἐπὶ δικαστηρίου παραστάσεως δοθῇ αὐτῷ εἰδικὴ ἐντολή, ὅπως ζητήσῃ ἀναίρεσιν (Πολ. Δικ. 91 § 3 καὶ 92).

37 (1850) 16 (1865) 154 (1880) 223 (1881) 34 (1890).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 97 Πολ. Δικ. ἐδ. 3, ὁ ἐνεργῶν τὸ ἔκτακτον μέρος τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ εἰδικὴν πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ πρὸς ὃν ἐπιδίδεται ἡ αἴτησις τῆς ἐπαναλήψεως.

249 (1849).

Ὁ ἔχων πληρεξουσιότητα νὰ δανείζῃ χρήματα δὲν ἔχει ἀναγκαίως καὶ τὸ πρὸς ἀνάληψιν τῶν δανείων τούτων δικαίωμα, ἐκτός ἐὰν ἔχῃ καὶ περὶ τούτου πληρεξουσιότητα.

348 (1855).

Ἡ εἰς ὠρισμένον πρόσωπον ἀπόδοσις πλαστογραφίας, ἀποτελοῦσα καταγγελίαν ἐπὶ ἀξιοποιῶν πράξει, δὲν δύναται νὰ γίνῃ, εἰμὴ μόνον ὑπὸ πληρεξουσίου, εἰδικὴν κεκτημένου πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα (Ποιν. Δικ. 152) καὶ προσάγοντος τοιαύτην.

40 (1890).

§ 5

Ἡ πρὸς ἐπίδοσιν δικογράφων παραγγελία, καθὼ οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν, ἀνήκει εἰς τὰς δικαστικὰς πράξεις, ὅς ὁ διάδικος, ἐὰν θέλῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὰς διὰ πληρεξουσίου, ὀφείλει ν' ἀναθέσῃ εἰς μόνον τὰ ἐν ἄρθρῳ 91 Πολ. Δικ. ἀναφερόμενα πρόσωπα, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας.

40 (1858).

Ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ εἶναι πράξις δικαστικὴ, ἀποτελοῦσα τὴν ἀρχὴν νέας δίκης, ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ παρὰ προσώπου, μὴ κεκτημένου τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρ. 91 Πολ. Δικονομίας (Πολ. Δικ. 91 καὶ 92).

230 (1877).

Ἡ διατασσομένη ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 937 καὶ 938 Π. Δικ. προσαγωγὴ τῶν ἀποδείξεων τῶν δανειστῶν, κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς κατατάξεως διαδικασίαν, πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, δὲν εἶναι πρᾶξις δικαστικὴ, ἀλλ' ἐξώδικος, δυναμένη νὰ γίνῃ αὐτοπροσώπως ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ ἢ ὑπὸ παντὸς ἄλλου, ἔχοντος πρὸς τοῦτο ἐντολήν, καί-

‘Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀναιρετηρίου ὑπὸ δικηγόρου, μὴ διωρισμένου παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ὅρ λ. ἀναίρεσις § 21 σελ. 88 καὶ ἐπ.

περ μὴ κεκτημένου τὰς ιδιότητας τοῦ ἄρθρ. 91 Π. Δ. 197 (1882).

Ἄφου ἡ πρόκλησις γίνεται παρὰ τῷ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀρ-
μοδίῳ δικαστηρίῳ καὶ εἰς τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς καὶ τὴν περὶ ταύτης συ-
ζήτησιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν γένει περὶ ἐπιδόσεων καὶ δικαστικῶν συ-
ζητήσεων ὠρισμένα (Πολ. Δικ. 84) πρόδηλον, ὅτι εἶναι δικαστικὴ
πρᾶξις καὶ ἡ κατὰ τῆς προκλήσεως ἔνστασις, ὡς δικαστικὴ ὅς πρᾶ-
ξις δεόν νὰ ὑπογραφῇ ὑπὸ τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 91 Πολ. Δικ. ἀνα-
φερομένων προσώπων. 204 (1875).

Οἱ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου ἰσχυρισμοὶ ὑποχρεοῦσι τὸν ἐντολέα
μέχρις οὗ δι' ἀποδοκιμάσεως ἀποδεχθῇ, ὅτι ἐγένοντο καθ' ὑπέρβασιν
τῆς ἐντολῆς (Πολ. Δικ. 269 § 2 καὶ 463 § 6). 10 (1855).

§ 6

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 91 § 3, 92 καὶ 464 Πολ. Δικ., ἐπὶ
τῶν προπαρασκευαστικῶν τῆς δίκης πράξεων, ὁ ἐπιχειρῶν ταύτας
σύζυγος, συγγενής, ἢ ὁμόδικος ἢ δικηγόρος ὑποτίθεται ἔχων τὴν ἀπαι-
τουμένην πληρεξουσιότητα, ἡ δὲ πρὸς νομιμοποίησιν τῶν πράξεων τοῦ
ὑποχρέωσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς διαφο-
ρᾶς, ὅτε ὁ διᾶδικος ἐν ἐλλείψει τῆς πληρεξουσιότητος δύναται νὰ ἀπο-
δοκιμάσῃ καὶ μηδενίσῃ τὰς ἐπιχειρηθείσας ὑπὸ τοῦ δικηγόρου πρά-
ξεις ἢ ν' ἀποδεχθῇ καὶ κυρώσῃ ταύτας. 388 (1840) 159 (1849)
24 καὶ 25 (1847) 30ν (1860) 48 (1865) 34 (1866) 299 (1868)
217 καὶ 297 (1877) 365 (1878).

Πρὸς νομιμοποίησιν πάσης προδικαστικῆς πράξεως, ἐνεργηθείσης
ὑπὸ τινος ὡς πληρεξουσίου ἄλλου, δεόν νὰ προσαχθῇ κατὰ τὴν πρῶ-
την ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἢ τοῦλάχιστον νὰ ὑ-
πάρχῃ κατ' αὐτὴν πληρεξούσιον ἔγγραφον τοῦ διαδίκου πρὸς τὸν ἐπι-
χειρήσαντα τὰς προδικαστικὰς πράξεις πληρεξούσιον ἢ νὰ διορισθῇ
οὗτος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξούσιος. Ἐπομένως εἶναι ἄκυρον τὸ δικό-
γραφον, τὸ συνταχθὲν ὑπὸ δικηγόρου, ὅστις δὲν εἶχε λάβει ἐντολὴν
πρὸς τοῦτο, οὔτε ἐνεκρίθη ἐκ τῶν ὑστέρων ἢ ἐνέργειά του.

222 (1872) 297 (1877).

Δὲν καλύπτει δὲ τὴν ἀκυρότητα ἡ μετὰ τὴν συζήτησιν δοθεῖσα
πληρεξουσιότης (Πολ. Δικ. 91 καὶ 92). 217 (1877).

Ἡ ἔγκρισις τοῦ κυρίου τῆς δίκης, ἐπελθοῦσα μετὰ τὴν ἄνευ πλη-

ρεξουσιότητος ἐκδικασιν τῆς ὑποθέσεως, καλύπτει τὴν ἔλλειψιν αὐτῆς, κατὰ τὸν κανόνα ἀέντολῃ ἔοικεν ἢ τοῦ πράγματος ἀποδοχῇ» Ν. 12 Βασ. (26. 5). 31 (1885).

Τὰς πράξεις τοῦ ἄνευ πληρεξουσιότητος ἐνεργοῦντος δικηγόρου, δύνανται ὁ διάδικος, ὃν οὗτος ἀντεπροσώπευσεν, ἢ νὰ προσβάλλῃ διὰ τῆς περὶ ἀποδοκιμίας αἰτίας ἀγωγῆς καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ κηρυχθῶσιν ὡς μὴ οὔσαι παρὰ τοῦ δικαστηρίου, ἢ ν' ἀποδεχθῇ καὶ κυρώσῃ (Πολ. Δικ. 464 καὶ 466). ὅταν ὁμοῦς πρὶν ἢ προταθῇ ἡ ἀκυρότης τῶν τοιούτων πράξεων διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς πληρεξουσιότητος τοῦ δικηγόρου, ὁ δικηγόρος οὗτος ἔλαβε πληρεξουσιότητα, αἱ πρότερον γενομέναι ὑπ' αὐτοῦ πράξεις ἢ συζητήσεις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, αἱ ἄνευ πληρεξουσιότητος, θεωροῦνται ὡς ἐνεργηθεῖσαι νομίμως καὶ δὲν δύνανται νὰ προσβληθῶσι, διότι ἡ ἔγκρισις καίπερ μεταγενεστέρα τῆς πράξεως ἀνατρέχει εἰς τὴν στιγμὴν τῆς ἐνεργείας αὐτῆς (Ν. 12 § 4. Π. 46. 3). 317 (1839) 341 (1857) 52 (1874) 66 καὶ 72 (1888) 72 (1890).

Ἡ μεταγενεστέρα ἔγκρισις τῶν ὑπὸ τοῦ δικηγόρου ἄνευ πληρεξουσιότητος ἐνεργηθειῶν πράξεων ἰσοδυναμεῖ πρὸς πληρεξουσιότητα καὶ καθιστᾷ ἐγκύρους καὶ ἰσχυρὰς τὰς ἐπιχειρηθείσας πράξεις.

54 καὶ 118 (1847) 108 καὶ 159 (1849) 183 (1850) 58 (1856) 264 (1878).

Ὅταν ὁ διάδικος, παριστάμενος αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, διορίζῃ ἕτεροι πληρεξούσιον δικηγόρον, ὅπως ὑποστηρίξῃ τὸ δικόγραφον, τὸ συνταχθὲν παρ' ἑτέρου δικηγόρου, ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει ἢ παρὰ τοῦ πρώτου δικηγόρου ἐνεργηθεῖσα πράξις κυροῦται, καίτοι ὅτε αὕτη ἐνηργήθῃ ὁ δικηγόρος ἐστερεῖτο πληρεξουσιότητος.

71 (1856).

Προκειμένου περὶ προδικαστικῆς πράξεως ἡ πληρεξουσιότης εἰκάζεται, καλῶς δὲ ἐγκρίνεται αὕτη διὰ τοῦ διορισμοῦ πληρεξουσίου πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. 60 (1869) 64 (1890).

Διὰ τοῦ ἐπ' ἀκροατηρίου διορισμοῦ ὡς πληρεξουσίου τοῦ ὑπογράφαντος τὰ κατὰ τὴν προδικασίαν ἔγγραφα νομιμοποιοῦνται αἱ κατὰ προδικασίαν πράξεις αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 92 Πολ. Δικ. 17 (1889).

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀνακαπτόντων ἀναγνώρισις τῆς πράξεως τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἰσοδυναμεῖ πρὸς ρητὴν ἐντολὴν καὶ ἐπομένως ἡ ἐνεργηθεῖσα

πρᾶξις ἰσχύει, καίτοι τὸ δικόγραφον ἀπηυθύνετο πρὸς δικαστήριον, παρ' ᾧ δὲν ἐτύγχανε διωρισμένος ὁ πληρεξούσιος. 168 (1859).

Καὶ ἂν ἄνευ πληρεξουσίου ἑνασκηθῇ ἀνακοπή, ἣν ὅμως οἱ ἀνακόπτοντες ὑπεστήριξαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, εἶναι ἔγκυρος ἡ ἀνακοπή, κατὰ τὸ ἄρθρ. 92 Πολ. Δικ., ὡς πρᾶξις τῆς προδικασίας.

115 (1863).

Προϋποτιθεμένης, κατὰ τὸ ἄρθρ. 92 Πολ. Δικ., ἐν τῇ προδικασίᾳ τῆς υπάρξεως πληρεξουσίου, ἡ ἐπελθούσα ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἔγκρισις ἀνατρέχει, κατὰ τὸν Ν. 12 § 4 Πανδ. (46. 3), εἰς τὸν χρόνον τῆς ὑπὸ τοῦ δικηγόρου ὑπογραφῆς τοῦ δικογράφου καὶ κυροῦται οὕτως ἡ τεκμαιρομένη πληρεξουσίου. Οὐδεμίαν δ' ἔχει σημασίαν ὁ πρὸ τῆς ἐγκρίσεως ταύτης ἐπισυμβᾶς θάνατος τοῦ υπογράφαντος δικηγόρου.

34 (1890).

Ἡ κύρωσις τῆς εἰκαζομένης πληρεξουσίου περιορίζεται εἰς τὴν πρᾶξιν μόνον τὴν προπαρασκευαστικὴν καὶ δὲν ἐκτείνεται ἐφ' ὅλης τῆς δίκης. Ἐπομένως μόνον ἐκ τοῦ ὅτι δικηγόρος τις συνέταξε καὶ ἐπέδωκεν ἔφεσιν καὶ ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐπικυρώσεως τῆς ἐνεργείας ταύτης δὲν καθίσταται ὁ δικηγόρος γενικὸς ἀπάσης τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης πληρεξούσιος καὶ ἀντίκλητος.

309 (1860).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 91 Πολ. Δικ., τεκμαίρεται μὲν ὁ ἐπιχειρῶν προπαρασκευαστικὴν τινὰ πρᾶξιν ἢ κλήσιν, ὅτι ἐνεργεῖ δυνάμει πληρεξουσίου, ἥτις κυροῦται διὰ τῆς κατόπιν ἐπ' ἀκρατηρίου συζητήσεως τῆς διαφορᾶς, ἀλλ' ἡ κύρωσις τῆς εἰκαζομένης ταύτης πληρεξουσίου περιορίζεται εἰς τὴν προπαρασκευαστικὴν πρᾶξιν μόνον καὶ δὲν ἐκτείνεται ἐφ' ὅλης τῆς δίκης. Ἐπομένως, ἐὰν δικηγόρος τις ὑπογράψῃ ἔφεσιν τεκμαίρεται, ὅτι εἶχε τὴν πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότητα, ἐὰν ὅμως ἀπορριφθῇ ἐρῆμην τοῦ ἐκκαλοῦντος ἢ ἔφεσις καὶ ἡ ἐρῆμην ἀπόφασις κοινοποιηθῇ πρὸς τὸν υπογράφαντα τὴν ἔφεσιν δικηγόρον, οὗτος δὲ δὲν ἀνακόψῃ ταύτην ἐμπροθέσμως, ἐκ τούτου καὶ μόνου ἡ ἀπόφασις δὲν καθίσταται τελεσίδικος, ἂν μὴ ἀπαδειχθῇ, ὅτι ὁ μνησθεὶς δικηγόρος εἶχε τὴν πρὸς παράστασιν ἐπὶ δικαστηρίου νόμιμον πληρεξουσιότητα τοῦ διαδίκου.

303 (1871).

Δὲν ἀπαιτεῖται πληρεξουσίου πρὸς ὑπογραφὴν τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως, διότι, κατὰ τὰ ἄρθρα 91 καὶ 92 Πολ. Δικ., ὅλαι αἱ παρὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀναφερομένων προσώπων ἐνεργούμεναι κατὰ τὴν προ-

δικασίαν πράξεις εικάζονται ὡς κατ' ἐντολὴν τοῦ διαδίκου γενόμεναι καὶ δύνανται νὰ κυρωθῶσι παρ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν, ὅτε ἄρχεται καὶ ἡ πρὸς νομιμοποίησιν ὑποχρέωσις.

151, 163 καὶ 169 (1847) 102 (1852) 91 (1863) 48 (1865) 34 (1866) 299 (1868) 223 (1881).

Ἐκ τοῦ ὅτι δικηγόρος τις ὑπέγραψε τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως δὲν ἔπεται, ὅτι ἐδόθη αὐτῷ πληρεξουσιότης πρὸς διεξαγωγὴν τῆς περὶ ἀναιρέσεως δίκης, διότι ἡ πρὸς νομιμοποίησιν ὑποχρέωσις ἄρχεται μόνον ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ἀκροατήριον συζήτησεως τῆς ὑποθέσεως, ἐπομένως, ἐὰν ὁ δικηγόρος οὗτος δηλώσῃ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, ὅτι δὲν εἶναι πληρεξούσιος, τὸ δικαστήριον δὲν δύναται νὰ δεχθῇ ἐρήμην τὴν ἀγωγὴν ταύτην, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἐνάγοντα, ὅπως ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ δικηγόρος οὗτος ἦτο πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσέοντος, ὅτε ὑπέγραψε τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως ἢ ὅτε ἐπεδόθη αὐτῷ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή. 337 (1874).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προσβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τὸ κύρος τῶν ἄνευ πληρεξουσιότητος ἐνεργηθειῶν πράξεων διὰ τῆς περὶ ἀποδοκιμᾶσεως διαδικασίας, διότι δὲν πρόκειται περὶ προσβουλῆς τῶν παρ' ἄλλου ὡς πληρεξουσίου αὐτοῦ γενομένων πράξεων. 52 (1874).

§ 7

Ὁ διορισμὸς πληρεξουσίου ἐπ' ἀκροατηρίου, ἄνευ περιορισμοῦ τινος παρέχει εἰς τὸν πληρεξούσιον τὸ δικαίωμα νὰ παραλαμβάνῃ τὰ ἐπιδιδόμενα αὐτῷ δικόγραφα, διότι ἡ πληρεξουσιότης συνεπάγεται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο (Πολ. Δικ. 97 § 5). 252 (1863) 45 (1865).

Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 95, 138, 143 καὶ 152 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι αἱ κλήσεις καὶ παντὸς εἶδους δικόγραφα ἐπιδίδονται ἐγκύρως ἢ πρὸς τὸν διάδικον ἢ πρὸς τὸν γενικὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ (ἐκτὸς ἐὰν διωρίσθῃ ἄλλος ἐπὶ τούτῳ ἀντίκλητος ἢ τῷ ἀπηγορευθῇ τὸ δικαίωμα τοῦτο), καὶ ἀρκεῖ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 95 πληρεξουσιότης, ἄνευ τῆς ἐν ἄρθρ. 97 μνημονευομένης εἰδικῆς ἐντολῆς, ἥτις ἀπαιτεῖται μόνον διὰ τὴν παραδοχὴν τῶν παρεκτικῶν δικαιωμάτων ἐγγράφων καὶ οὐχὶ τῶν εἰκογράφων. 42 (1846) 308 (1863) 164, 281 καὶ 398 (1864) 136 (1865) 280 (1867) 239 (1868).

Ἐν ἑλλείψει εἰδικοῦ ἀντικλήτου καὶ προκειμένου περὶ διζδικίων

μὴ κατοικούντων καὶ μὴ διαμενόντων παρὰ τῇ ἑδρᾷ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος ἔχει καὶ τὴν τοῦ ἀντικλήτου ιδιότητα (Πολ. Δικ. 143 καὶ 148), ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ πληρεξουσιότης συνεπάγεται καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα, τὸ δὲ ἄρθρ. 97 § 5 Πολ. Δικ. ἀφορᾷ εἰς τὰ κυρίως δικαιοῖγραφα.

204 (1865) 203, 261 καὶ 262 (1866) 239 (1877)

Ἐπομένως καὶ ἡ αἵτησις ἀναιρέσεως νομίμως ἐπιδίδεται πρὸς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου. 203, 261 καὶ 262 (1866).

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἡ πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδικου δίκης, καίπερ μὴ ἔχοντα τὴν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα τοῦ ἄρθρ. 97, § 5 Πολ. Δικ. κοινοποιήσις τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἔγκυρος.

308 (1863) 164 (1864) 280 (1867).

Ἡ κατὰ τὸ ἄρθρ. 93 καὶ 94 Πολ. Δικ. δεδομένη πρὸς δικηγόρον τινὰ πληρεξουσιότης παρέχει αὐτῷ τὸ δικαίωμα ὅχι μόνον νὰ παρίσταται ἐπὶ Δικαστηρίου τὸν ὄντα εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως τὴν πληρεξουσιότητα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιχειρῇ ὅλας τὰς κυρίας καὶ ἐν παρόδῳ πράξεις, αἵτινες ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου διεξαγωγὴν τῆς δίκης. Ἐκ τούτου προκύπτει, ὅτι ἡ τοιαύτη πληρεξουσιότης ἄνευ περιωρισμένων ἀποτελεσμάτων, ρητῶς ἐκπεφρασμένων ἐν τῷ αὐτῷ πληρεξουσίῳ ἐγγράφῳ (Π. Δ. ἄρθρ. 93 § 2) παρέχει εἰς τὸν πληρεξούσιον τούτον καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ δέχεσθαι δικόγραφα, τουτέστι καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ Δικαστηρίου κατοικούντος ἀντικλήτου, τὸν ὁποῖον, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 148 Π. Δ., ὀφείλει ἰδίᾳ νὰ διαρίσῃ ὁ διάδικος διὰ τοῦ πρώτου δικογράφου, ὅπερ ἀπευθύνει ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ὅταν αὐτοπροσώπως διεξάγῃ τὴν δίκην καὶ ὅτε κατοικῇ ἢ διαμένῃ παρὰ τῇ καθέδρᾳ τοῦ Δικαστηρίου. 268 (1880) 230 (1888).

Ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου ἐνυπάρχει καὶ ἡ τοῦ ἀντικλήτου, καὶ ἂν ἡ δίκη διεξάγῃται ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἔνθα ἔχει ὁ διάδικος τὴν κατοικίαν του (Π. Δ. 95, 97, 99, 102, 138, 148, 470 § 2 καὶ 471 ἐδ. 3 ἐν συνδ.). Ἐπομένως τελευτήσαντος, διαρκούσης τῆς δίκης, τοῦ δικηγόρου, ἐπέρχεται κατ' ἀνάγκην διακοπὴ αὐτῆς. 5 (1882).

Ὁ δικηγόρος, ὁ κατὰ τὴν συζήτησιν ὑποθέσεώς τινος παρασταθεὶς ὡς πληρεξούσιος διαδίκου τινός, ἔχει, κατὰ νόμον, καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου, κατ' ἀκολουθίαν καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ παραλαμβάνειν ἢ

δέχεσθαι δικόγραφα, όπουδήποτε κάτοικος ἤθελε εἶναι ὁ ἐντολοδότης διάδικος (Πολ. Δικ. 93, 108), πλὴν ἐὰν ὑπὸ τούτου ἢ ἐκείνου ἤθελε προσηκόντως γνωστοποιηθῇ εἰς τὸν ἀντιδίκον ἢ τὸν πληρεξούσιον τούτου, ἢ ἄρσις τῆς τοιαύτης ἐξουσίας ἢ ὅτι δὲν δύναται ὁ τοιοῦτος πληρεξούσιος δικηγόρος νὰ δέχεται ἐγκύρως ἀνακοπὰς ἢ οἰονδήποτε δικόγραφον. Ἐπομένως, ὅταν ἐν τινι πληρεξουσίᾳ περιέχεται περιορισμός, ἤτοι ἀπαγορεύεται πληρεξουσίᾳ τινι δικηγόρῳ τὸ παραλαμβάνειν ἀνακοπὰς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεων ἢ ἕτερα δικόγραφα, ὅπως ἔχη ἔννομα ἀποτελέσματα ὁ περιορισμός αὗτος, δεόν νὰ γνωστοποιηθῇ προσηκόντως πρὸς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν πληρεξούσιον αὐτοῦ. 3 (1887).

Ὁ πληρεξούσιος ἔχει καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου, ἀλλ' ἡ ιδιότης αὕτη διαρκεῖ ὅσον καὶ ἡ πληρεξουσιότης. 398 (1864).

Ὁ συντάξας καὶ ὑπογράψας ὡς πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσεύοντος τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως ἐξακολουθεῖ νὰ ᾔναι τοιοῦτος καὶ δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐνεργεῖν τὸ τοῦ ἀντικλήτου χρέος, μέχρῃ οὐ οἱ ἐντολεῖς τοῦ διορίσωσιν ἄλλον πληρεξούσιον καὶ τὸν διορισμὸν τούτον γνωστοποιήσωσι τῷ ἀντιδίκῳ των. Ἐπομένως ἡ ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τῆς πράξεως προτιμήσεως, πρὸς τῇ ὑπογραφῇ τοῦ εἰρημένου δικηγόρου, γενομένη παρ' αὐτοῦ σημείωσις, ὅτι δὲν εἶναι πληρεξούσιος, οὐδόλως δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ νόμιμον τῆς ἐπιδόσεως τῆς πράξεως ταύτης, ἀφοῦ δὲν βεβαιῶνται ὁ διορισμός ἄλλου πληρεξουσίου (Πολ. Δικ. 102 § 5, 153 καὶ 763). 52 (1867).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 481 Π. Δ., ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ δύναται νὰ ἐπιδοθῇ πρὸς τὸν ἀντικλήτον τοῦ ἀντιδίκου ἢ καὶ πρὸς τὸν πληρεξούσιον, διότι αὐτὸς ἔχει καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου· ὁ δὲ πληρεξούσιος ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ, ἥς ἡ ἀνατροπὴ ζητεῖται, εἶναι καὶ πληρεξούσιος ἐν τῇ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῇ, διότι αὕτη εἶναι παρεμπιπτούσα τῆς κυρίας ὑποθέσεως καὶ εἰς ταύτην κυρίως ἀφορᾷ. 116 (1852) 209 (1882).

Δὲν δύναται νὰ κοινοποιηθῇ αἴτησις ἀναιρέσεως πρὸς πληρεξούσιον, μὴ ἔχοντα εἰδικὴν πληρεξουσιότητα τοῦ παραλαμβάνειν ἔγγραφα· τὸ ὅτι δὲ διορίσθῃ τις πληρεξούσιος διὰ πάσας τὰς δίκας τοῦ ἐντολέως του καὶ τὰς παρὰ τῷ Ἀρ. Πάγῳ, δὲν ἀναπληροῦν τὴν ἑλλειψιν τῆς μνησθείσης εἰδικῆς πληρεξουσιότητος, διότι οὐδέποτε ὁ διορισμός ἀντικλήτου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου τεκμαίρεται ἐκ τῆς γενικῆς πληρεξουσιότητος ἢ ἐκ τοῦ ὅτι ᾔτο τοιοῦτος καὶ κατὰ τὴν ἐφέσιμον δίκην. 250 (1878).

Νομίμως κοινοποιεῖται ἡ ἀγωγή πρὸς τὸν δικηγόρον, τὸν διωρισμέ-
νον πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον καὶ ἔχοντα εἰδικὴν ἐντολὴν νὰ δέ-
χεται καὶ κοινοποιῇ ἀγωγάς, νὰ ἐνάγη καὶ ἐνάγηται (Πολ. Δικ. 96,
140, 143 καὶ 539 § 2). 243 (1879) 37 (1889).

Οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου ὀρίζει, ὅτι πρὸς τὸ παραλαμβάνειν
ἐξωδίκια ἔγγραφα ἀπαιτεῖται νὰ ἐκδηλῶται πανηγυρικῶς ἡ πρὸς
τοῦτο διδομένη ἐξουσία, τοῦ ἄρθρ. 93 Π. Δ. οὐδόλως ἐφαρμοζομένου
ἐπὶ ἐξωδίκων ἐγγράφων, ἅτινα διέπονται ὑπὸ τῶν περὶ ἐντολῆς πρὸς
ἐξωδίκους ὑποθέσεις διατάξεων τοῦ ἀστικοῦ δικαίου. 124 (1879).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 97 Πολ. Δικ., εἰδικὴ πληρεξουσιότης εἶναι πάντοτε
ἀναγκαία, ὅπως παραλαμβάνονται ἔγγραφα, ἡ δὲ παρὰ τῆς ἀρχῆς διδο-
μένη εἰς δικηγόρον παραγγελία πρὸς διεξαγωγὴν οἰασθῆποτε διαφορᾶς
ἐπέχει τόπον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 94 Πολ. Δικ. πληρεξουσιότητος
(ἄρθρ. 3 τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 Β. Δ.), τουτέστι χορηγεῖ εἰς τὸν
διορισθέντα δικηγόρον τὰ ἐν τῷ ἄρθρ. 95 Πολ. Δικ. διαλαμβανόμενα
δικαιώματα, μετὰ τῶν ὁποίων δὲν συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ δικαί-
ωμα τοῦ παραλαμβάνειν ἔγγραφα, ἅρα ἡ πρὸς τὸν πληρεξούσιον δι-
κηγόρον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, τὸν διορισθέντα, ὅπως ἀντιπροσω-
πεύσῃ τὸ Δημόσιον μόνον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, γενομένη κοινοποιή-
σις τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν εἶναι ἄκυρος. 32 (1859).

§ 8

"Οταν ἔν τινι δίκῃ διορισθῶσι δύο πληρεξούσιοι κατὰ διάφορον χρό-
νον, ὁ τελευταῖον διορισθεὶς κωλύει τὸν πρῶτον (Ν. 31 Βασ. (8. 2).
257 (1882).

"Οταν ᾗναι διωρισμένοι πλείονες πληρεξούσιοι καὶ ἀντίκλητοι, κατὰ
τοὺς ὁρισμοὺς τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ τοῦ Ἰονίου Κώδικος, καλῶς
ὁ εἰς ἐνεργεῖ ἐν ἐλλείψει τοῦ ἄλλου, ὅταν ρητῶς δὲν ὠρίσθῃ ἐν τῷ
πληρεξουσίῳ, ὅτι οἱ πλείονες πληρεξούσιοι δεόν νὰ ἐνεργῶσιν ὁμοῦ
ἐκάστοτε (Ἰονίου Κώδ. 1842, 1709 § 1, 1707 καὶ 1708). Ἡ ἐναν-
τία ὁμῶς ἀρχὴ κρατεῖ ἐν τῷ Ρωμ. Δικαίῳ (Ν. 32 Βασ. (8. 2), ἥτοι
ἀπαιτεῖται νὰ δοθῇ πληρεξουσιότης εἰς ἕκαστον in solidum, ὅπως
ὁ εἰς ἐνεργεῖ καὶ διὰ τοὺς λοιπούς. 9 (1880).

§ 9

Καὶ μὴ δικηγόρος δύναται νὰ διορισθῇ ἀντίκλητος. 60 (1884),

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου. 148 Π. Δ., ἡ διατάττουσα, ὅτι οἱ διάδικοι σφείλουσι νὰ διορίζωσιν ἀντικλήτους, ὅταν δὲν κατοικῶσιν ἢ δὲν διαμένωσι παρὰ τῇ καθέδρᾳ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου καὶ νὰ ἐπιδίδωσι τὰ δικόγραφα πρὸς τοὺς ἀντικλήτους, δὲν ἐννοεῖ εἰμὴ νὰ οἰκονομήσῃ τὸν χρόνον καὶ τὰ ἐξόδα, δὲν ἀπαγορεύει δὲ νὰ ἐπιδοθῇ τὸ δικόγραφον καὶ πρὸς τὸν ἴδιον διάδικον. 42 (1846) 226 (1848) 52 (1852) 3 (1861).

Ἐπομένως εἶναι ἔγκυρος ἡ κοινοποίησις, ἡ γενομένη διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαμένοντα ἀντίδικον, καίπερ ἔχοντα διωρισμένον ἀντίκλητον. 52 (1852).

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 138, 139 καὶ 152 Π. Δ. προκύπτει, ὅτι ὅλαι αἱ πρὸς τινα ἀντίκλητον γεγόμεναι ἐπιδόσεις δικογράφων ἔχουσι τὸ αὐτὸ κύρος, ὡς ἂν ἐγίνοντο πρὸς τὸν διάδικον αὐτόν. Τότε δὲ μόνον πρέπει νὰ κληθῇ οὗτος αὐτοπροσώπως, ὅταν ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ ᾔναι οὐσιωδῶς ἀναγκαία πρὸς ἀκρόασιν αὐτοῦ τούτου. 66 (1847) 24 (1869) 213 (1870).

Ὅταν ὁ διάδικος διαμένη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ διορίσῃ ἀντίκλητον, κατοικοῦντα παρὰ τῇ ἑδρᾷ τοῦ δικαστηρίου, αἱ πρὸς αὐτόν κοινοποιήσεις δέον νὰ γίνωνται πρὸς τὸν ἀντίκλητον καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα. 325 (1865) 84 (1866) 193 καὶ 213 (1870) 202 (1872) 259 (1875) 214 (1876) 310 (1877) 159 (1880) 235 (1887)¹.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 148 Πολ. Δικ., τοῦ ἀντικλήτου ὁ διορισμὸς εἶναι ἀναγκαῖος, ὅταν ὁ διάδικος δὲν κατοικῇ ἢ δὲν διαμένη παρὰ τῇ καθέδρᾳ τοῦ Δικαστηρίου, ὅταν ὅμως εἴτε ὁλόκληρος ἡ διαφορὰ παραπεμφθῇ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου εἰς ἕτερον, εἴτε ἤθελεν ἀνατεθῇ εἰς αὐτὸ ἢ εἰς δικαστὴν ἢ ἐκτέλεσις εἰδικῶν τῆς διαδικασίας πράξεων, ὁ προσορισμὸς τοῦ ἀντικλήτου, τοῦ διορισθέντος παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως δικαστηρίῳ, ἀναγκαίως ἐκλείπει ὡς πρὸς τὴν κοινοποίησιν τῶν ἐγγράφων, τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν εἰδικῶν τῆς διαδικασίας πράξεων. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων γίνεται ἢ πρὸς τὸν διάδικον ἢ πρὸς τὸν ἀντίκλητον, τὸν διωρισμένον παρὰ τῷ δικαστηρίῳ, παρ' ᾧ πρόκειται νὰ διεξαχθῇ κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ἢ ἡ δίκη ἢ εἰδικαί τῆς διαδικασίας πράξεις. 257 (1882).

Αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 138 καὶ 148 Πολ. Δικ. κοινοποιήσεις πρὸς

¹ Ὁρ. καὶ λ. Ἐπίδοσις, § 10 σελ. 468 καὶ ἐπ.

τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον δύνανται νὰ γίνωσιν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ παρ' ᾧ διατελεῖ οὗτος δικαστηρίου ἐπιχειρητέων πράξεων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἄλλῃ τινι περιφερείᾳ ἢ ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ, συνεπείᾳ καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἀφοῦ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀρκούντως ὁ διάδικος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του λαμβάνῃ γνώσιν. 46 (1865).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 148 Π. Δ. συνάγεται ἀριθμήτως, ὅτι αἱ ἐπίδοσεις πρὸς τὸν ἀντίκλητον γίνονται μόνον, ὅταν οὗτος διαμένῃ ἐν τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἀποδημῇ, διότι ἡ ἐπίδοσις δὲν δύναται νὰ γίνῃ πρὸς αὐτὸν διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως. 293 (1877) 59 (1887).

Ἀναγκαῖα δὲ τούτου συνέπεια εἶναι, ὅτι ὁ διορίσας αὐτὸν διάδικος θεωρεῖται ὡς μὴ ἔχων ἀντίκλητον καὶ αἱ κοινοποιήσεις γίνονται ἐγκύρως διὰ τοῦ ἀρμοδίου Εἰσαγγελέως. 59 (1887).

Δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις, ἡ γενομένη πρὸς πληρεξούσιον, ἐκτός τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου κατοικοῦντα, διορισθέντα δὲ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου πρὸς παραλαβὴν δικογράφων, ἐὰν δὲ ὁ πληρεξούσιος οὗτος τυγχάνῃ δικηγόρος δύναται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 133 τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, νὰ τιμωρηθῇ πειθαρχικῶς. 152 (1872).

Ἐὰν διορισθῇ δικηγόρος τις ἀντίκλητος, καὶ ὁ διορισμὸς οὗτος ἐγνωστοποιήθῃ τῷ ἀντιδίκῳ, ἀλλ' ὁ δικηγόρος δὲν ἀπεδέχθῃ τὸν τοιοῦτον διορισμόν, χωρὶς ὅμως νὰ λάβῃ γνώσιν τούτου ὁ ἀντίδικος, καλῶς γίνεται πρὸς τὸν δικηγόρον τοῦτον ἡ κοινοποιήσις παντὸς δικαγράφου, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς. 60 (1884).

Εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις δικογράφου, γενομένη πρὸς πρόσωπον, ὅπερ δὲν δύναται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 91 Πολ. Δικ., νὰ διορισθῇ δικαστικός πληρεξούσιος, ὡς μὴ ὢν ἐκ τῶν προσώπων τοῦ μνησθέντος ἄρθρου, ἐὰν δὲν διορισθῇ ἀντίκλητος. 82 (1858).

Πρὸς τὸν μὴ ἀντίκλητον (διορισθέντα ἀπλῶς τοιοῦτον διὰ δικογράφου ἢ ἄλλως) διαδίκου τινὸς δὲν δύναται νὰ ἐπιδοθῇ δικογράφων (π. χ. πράξις προτιμήσεως τοῦ Προέδρου), οὐδὲ ἡ ἐκ μέρους τοῦ δῆθεν ἀντίκλητου παραδοχὴ τοῦ ἐπιδιδόμενου δικογράφου καθιστᾷ τὴν ἐπίδοσιν ἐγκυρον, ἐὰν ἡ πράξις αὕτη, ἡ ἄνευ πληρεξουσιότητος γενομένη, μὴ ἐγκριθῇ παρὰ τοῦ διαδίκου κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν. 146 (1864).

Ἡ γνωστοποιήσις τῶν ὀνομάτων τῶν μαρτύρων, κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ

ἐν ἄρθρῳ 138 Πολ. Δικ. κανόνος, κοινοποιεῖται αὐτοπροσώπως πρὸς τὸν ἀντίδικον καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 312). 312 (1853).

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 311, 312, 138 καὶ 139 Πολ. Δικ., ἡ πρὸς τὸν πληρεξούσιον γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων ἔχει κῦρος καὶ ἰσχύν, ὡς ἂν ἐγένετο πρὸς τὸν διάδικον αὐτόν, διότι διὰ τὴν γνωστοποίησιν δὲν ἀπαιτεῖται ὡς οὐσιωδῶς ἀναγκαία ἡ προσωπικὴ ἐνέργεια τοῦ διαδίκου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου λαμβάνει τὴν γνωστοποίησιν ταύτην ὁ πληρεξούσιός του. 145 (1849) 14 (1860) 45 (1861) 236 (1866) 368 (1855) 327 (1857) 124 (1869) 208 (1871).

Πρὸς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀντιδίκου ἐγκύρως ἐπιδίδονται ἡ ἀπόφασις, ἡ διατάττουσα ἐμμέριον ἀποδείξιν, ἡ γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσηγητοῦ περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐξετάσεως. (Πολ. Δικ. 138, 139, 152 καὶ 95). 244 (1877).

Καλῶς ἐπιδίδεται ἡ δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου πρὸς τὸν κατὰ τὴν ἐφέσημον δίκην πληρεξούσιον τοῦ ἀντιδίκου, καίτοι οὗτος ἦτο μόνον παρ' Ἐφέταις ἀντίκλητος αὐτοῦ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, παρ' ᾧ ἐμελλε νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος, διότι ὁ νόμος ταυτίζων, ὡς πρὸς τὸ κῦρος τῶν ἐπιδόσεων, τὸν ἀντίκλητον ἢ πληρεξούσιον πρὸς τὸν διάδικον αὐτόν, οὐδεμίαν ποιεῖται τοιαύτην διάκρισιν. 66 (1847).

Νομίμως ἐπιδίδεται ἡ ὀριστικὴ πρωτόδικος ἀπόφασις πρὸς τὸν ἀντίκλητον τῆς πρωτοδίκου δίκης, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἄρθρ. 138, 148 καὶ 752 Πολ. τῆς Δικονομίας. 162 (1862).

Ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐπιταγῆς ἐγκύρως γίνεται πρὸς τὸν ἀντίκλητον τοῦ ἀντιδίκου (Πολ. Δικ. 862 καὶ 863). 132 (1856) 4 (1875).

Ἄλλ' ὅπως ῥῆναι ἐγκυρος ἡ τοιαύτη κοινοποίησις δεόν ὁ ἀντίκλητος νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ παραλαμβάνῃ δικόγραφα. 4 (1875).

Πρὸς τὴν κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως διοριζόμενον ἀντίκλητον διὰ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν δύνανται νὰ ἐπιδωθῶσι μόνον αἱ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀφορῶσαι κοινοποιήσεις, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιδόσεις (π. χ. ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως), αἵτινες ὡς ἐκ τούτου εἰσὶν ἄκυροι. 292 (1866).

Τὸ ἄρθρ. 102 Πολ. Δικ. ἐφαρμόζεται μόνον, ὅταν διορίζηται τις πληρεξούσιος διὰ τὴν δίκην, ἥτις ὑφίσταται ἐνώπιον τῶν Πρωτοδι-

κῶν καὶ οὐχὶ ὅταν διορίζηται πληρεξούσιος, ὅπως παριστᾷ τὸν ἐντολέα του ἐνώπιον ὄλων τῶν ἐλληνικῶν Δικαστηρίων, περιβάλλεται δὲ καὶ διὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ παραλαμβάνειν ἔγγραφα. Ἐπομένως πρὸς τὸν τοιοῦτον πληρεξούσιον νομίμως κοινοποιεῖται καὶ ἡ ἔφεσις. 411(1880).

Οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχει ἡ ἐν τῷ ἐπιδιοτηρίῳ ἐπισημείωσις τοῦ ἤδη διωρισμένου καὶ ἐκ προγενεστέρων ἐγγράφων τῆς αὐτῆς δίκης, ὅτι δὲν εἶναι νῦν πληρεξούσιος, ἐκτός ἂν διωρίσθῃ ἕτερος ἀντ' αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 102 καὶ 148). 27 (1862) 434 (1866).

Δὲν ἔχει σημασίαν ἡ ἐν τῷ ἐπιδιοτηρίῳ δηλώσις τοῦ ἀντικλήτου περὶ τοῦ ὅτι ἀγνοεῖ, ἐὰν ζῇ ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπροσωπούμενος, καθὼ μὴ περιέχουσα ρητὸν ἰσχυρισμὸν λύσεως τῆς πληρεξουσιότητος διὰ τοῦ θανάτου καὶ τακτικὴν γνωστοποίησιν αὐτοῦ πρὸς διακοπὴν τῆς δίκης. 209 (1882).

§ 10

Κατὰ τὰ ἄρθρα 148 καὶ 150 Πολ. Δικ., ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων, γενομένης τῆς πρώτης ἐπιδόσεως πρὸς τὸν διάδικον καὶ μὴ διορίσαντος τούτου ἀντίκλητον παρὰ τῇ καθέδρᾳ τοῦ δικαστηρίου, ὅλαι αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας κοινοποιήσεις καὶ ἐπιδόσεις γίνονται πρὸς τὸν Γραμματέα τοῦ Δικαστηρίου, παρ' ᾧ καὶ κατατίθενται. 20 (1849) 109 (1871).

Ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου ἐπὶ ἐμπορικῶν ἢ ἄλλων συνοπτικῶν ὑποθέσεων δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ, οὐδ' ἐπιφέρει ἡ παράλειψις αὐτοῦ ἀκυρότητα, κατὰ τὸ ἄρθρ. 150 Πολ. Δικ. 93 (1863).

Τὸ κύριον προσὸν τοῦ ἀντικλήτου εἶναι νὰ κατοικῇ παρὰ τῇ ἑδρᾷ τοῦ Δικαστηρίου· ἐπομένως, ἐὰν κατοικῇ ἐν Πειραιεῖ, ἔχῃ δὲ τὸ δικηγορικὸν αὐτοῦ γραφεῖον ἐν Ἀθήναις, δὲν θεωρεῖται κατοικῶν ἐν Ἀθήναις, ἢ ἐπίδοσις δὲ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νομίμως γίνεται πρὸς τὸν Γραμματέα τοῦ Δικαστηρίου. 377 (1874).

§ 11

Ὁ διάδικος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διορίσῃ ἕτερον ἀντίκλητον δικηγόρον ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως διορισθέντος αὐτῷ ὡς πένητος, διότι ἐκ τοῦ ὅτι ὁ παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ Εἰσαγγελεὺς ἐκδίδει ἀντικλητῆριον (Πολ. Δικ. 221), δὲν ἔπεται εἰμή, ὅτι ἄνευ τούτου ὁ διάδικος δὲν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ τὰ δικαιώματα τῶν πε-

νήτων, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι δὲν δύναται, ἂν ὁ πέννης τὸ θεωρῇ συμφερώ-
τερον, νὰ διορίσῃ ἕτερον ἀντίκλητον δικηγόρον ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῦ
Εἰσαγγελέως διορισθέντος. 322 (1865).

Ὁ τῆς πρωτοδικίου δίκης ἀντίκλητος τοῦ πέννης δὲν δύναται νὰ
παραγγείλῃ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, ἐνώπιον
τοῦ ὁποίου μετεβιβάσθῃ ἡ ὑπόθεσις, διότι ἡ πληρεξουσιότης, δι' ἧς πε-
ριέβαλεν αὐτὸν τὸ ἔγγραφον τοῦ Εἰσαγγελέως, ἔπαυσε, μεταβιβασθεί-
σης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Ἐφετεῖον. 64 (1864).

Ὁ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως διορισμένος διὰ τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην
ἀντίκλητος, ἔχων ὅλα τὰ τοῦ πληρεξουσίου δικαιώματα, δύναται νὰ πα-
ραλαμβάνῃ καὶ δικόγραφα (Πολ. Δικ. 221). 300 (1871).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 221 ἐδ. 2 καὶ 3 Πολ. Δικ., ἡ παρὰ τοῦ Εἰσαγγε-
λέως ἐν ἰδιαιτέρῳ ἔγγραφῳ γενομένη σημείωσις δικηγόρου τινός, ἵνα
ὑπερασπισθῇ τὸν ἀπολαύσαντα τὰ δικαιώματα τοῦ πέννης διάδικον,
χρησιμεύει δι' αὐτὸν ὡς πληρεξούσιον ἔγγραφον, κατὰ τὰ ἀκριθέστερον
ἐν τῷ ἄρθρῳ 95 Πολ. Δικ. ὠρισμένα, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ πληρε-
ξούσιος αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παριστᾷ τὸν πέννητα καὶ νὰ ἐνε-
ργῇ τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας δικαστικὰς πράξεις, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ
ἐκτακτον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, δι' ὃ ἀπαιτεῖται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 97
§ 3 Πολ. Δικ., εἰδικὴ καὶ ρητὴ πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότης τοῦ δια-
δίκου, διότι τὰ δικαιώματα τοῦ πληρεξουσίου, τὰ ὁποῖα πηγάζουσιν
ἐκ τῆς πληρεξουσιότητος τοῦ Εἰσαγγελέως, περιορίζονται εἰς τὰς ἐν
τῷ μνησθέντι ἄρθρῳ 95 διαλαμβανόμενας πράξεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν
ἐμπεριέχεται καὶ ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως, ἐπομένως, μὴ ὑπαρχούσης
ὑπὲρ τοῦ δικηγόρου, τοῦ συντάξαντος τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως εἰδικῆς
καὶ ρητῆς πληρεξουσιότητος ἐκ μέρους τοῦ διαδίκου, μηδὲ ὑπαρχού-
σης τοῦλάχιστον ἀποδείξεως, ὅτι οὗτος προσήγαγεν αἴτησιν εἰς τὸν
Εἰσαγγελέα πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν δικαιωμάτων τῶν πενήτων ἐνώπιον
τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ἀναιρετήριον τυγχάνει ἄκυρον.

19 καὶ 141 (1847) 78 (1849).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 221 ἐδ. 2 καὶ 3 Πολ. Δικ., ἡ παρὰ τοῦ Εἰσαγγε-
λέως ἐν ἰδιαιτέρῳ ἔγγραφῳ γενομένη σημείωσις δικηγόρου τινός, ἵνα
ὑπερασπισθῇ τὸν ἀπολαύοντα τὰ δικαιώματα τοῦ πέννης διάδικον,
χρησιμεύει δι' αὐτὸν ὡς πληρεξούσιον ἔγγραφον, ὅταν δὲ τὸ ἐπίσημον
τοῦ Εἰσαγγελέως ἔγγραφον ἐκδίδηται ἐπὶ τῇ ρητῇ αἰτήσῃ τοῦ δια-

δίκου, ὅπως τῇ διορισθῇ δικηγόρος τις ὡς πληρεξούσιός του πρὸς δια-
ξαγωγὴν ὠρισμένης δίκης ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὁ οὕτω διορι-
σθεὶς δικηγόρος ἔχει βεβαίως εἰδικὴν πληρεξουσιότητα, κατὰ τὰ συνδ.
ἄρθρα 95 καὶ 97 § 3 Πολ. Δικ. πρὸς ἐνέργειαν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναι-
ρέσεως μέσου καὶ παράστασιν τοῦ διαδίκου ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου.
100 (1848).

§ 12

Ὁ θάνατος τινὸς τῶν μελῶν κοινότητος, ὅπερ εἶχε διορισθῇ πλη-
ρεξούσιος αὐτῆς μετ' ἄλλων μελῶν, δὲν ἐπιφέρει τὴν παῦσιν τῆς πλη-
ρεξουσιότητος τοῦ ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τούτων διορισθέντος ἐτέρου
πληρεξουσίου πρὸς ἀντιπροσώπευσιν τῆς κοινότητος ἐνώπιον τοῦ δικα-
στηρίου, διότι οὗτος διορίσθη πληρεξούσιος τῆς κοινότητος καὶ οὐχὶ
τῶν διορισάντων αὐτὸν μελῶν.
40 (1856).

Διορισθέντος πληρεξουσίου δικηγόρου ὑπὸ τοῦ ἐντολοδόχου, τοῦ ἔ-
χοντος τὸ δικαίωμα νὰ διορίζῃ καὶ ἄλλους πληρεξουσίους, ἡ πληρεξου-
σιότης παύει ἅμα τῇ θανάτῳ τοῦ ἐντολοδόχου, διότι ὁ δικηγόρος ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει ἐνεργεῖ δι' αὐτὸν τὸν ἐντολοδόχον, τότε δὲ μό-
νον ὁ δικηγόρος δικαιούται νὰ ἐνεργῇ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐντο-
λοδόχου, ἐὰν ὁ ἐντολέυς εἶχε δώσει ρητῶς καὶ ὀνομαστὶ ἐντολὴν νὰ
διορίσῃ ὁ ἐντολοδόχος ὡς δικαστικὸν πληρεξούσιον ὠρισμένον δικηγό-
ρον, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ διορισμὸς δὲν εἶναι τῆς ἐκλογῆς
τοῦ ἐντολοδόχου, ἀλλὰ τοῦ ἐντολέως καὶ θεωρεῖται, ὅτι οὗτος ἀπ' εὐ-
θείας διώρισεν αὐτὸν πληρεξούσιόν του.
39 (1849).

Ἐπίδοσις γενομένη πρὸς τὸν πληρεξούσιον ἐν γνώσει τοῦ θανάτου
τοῦ ἐντολέως του εἶναι ἄκυρος.
1 (1856).

Ἡ ἐντολὴ παύει διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐντολέως (Πολ. Δικ. 102
Ν. 26 Π. 17. 1 καὶ Εἰσηγ. § 10 (3. 26), οὐχ ἤττον ὅμως, ἐὰν ὁ
ἀντίδικος ἡγνῷε τοῦτο καὶ ἐν καλῇ πίστει ἐκοινοποίησε δικόγραφον
πρὸς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀποβιώσαντος, ἡ τοιαύτη κοινοποίησις εἶναι
ἔγκυρος.
164 (1855) 2 (1873).

Ἡ πληρεξουσιότης τοῦ ἀντικλήτου παύει διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐν-
τολέως καὶ ἐπομένως ἡ πρὸς τὸν ἀντίκλητον ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐντολέως οὐδὲν φέρει ἔννομον ἀποτέλεσμα,
ἀλλ' ὅπως ἐπέλθωσι ταῦτα δέον νὰ κοινοποιηθῇ ἐκ νέου πρὸς τοὺς
κληρονόμους ἢ παρεμπίπτουσα ἀπόφασις.
191 (1870).

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐντολέως παύει ἡ ἐντολὴ καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὴν προθεσμίαν πρὸς ἐνάσκησιν ἐνδίκων μέσων ἢ ἐκ μέρους τοῦ πληρεξουσίου ἐπιδόσεις τῆς ἀποφάσεως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐντολέως του πρὸς τὸν ἀντίδικον. Ἡ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ ἐντολέως του, ἐνέργεια πράξεώς τινος ἰσχύει, ὅταν πρόκηται ν' ἀποτραπῇ ἐπικείμενος εἰς τὰ δικαιώματα τούτου κίνδυνος (N. 58 καὶ N. 19 § 3 Π.39. 5), ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν συμβαίνει. 239 (1876).

Πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδίκου δίκης ἐγκύρως κοινοποιεῖται καὶ ἡ πρωτόδικος ὁριστικὴ ἀπόφασις, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀρθρ. 95, 740 καὶ 752 § 2 Πολ. Δικ.

346 (1840) 162 (1862) 164 (1864) 280 (1867).

Πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς πρωτοδίκου δίκης, τὸν μὴ ἔχοντα καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικλήτου, δὲν δύναται νὰ ἐπιδόθῃ ἐγκύρως ἡ ἀπόφασις, ὅθεν ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία δὲν τρέχει ἀπὸ τῆς τοιαύτης κοινοποιήσεως (Πολ. Δικ. 752 § 2, 138 καὶ 97 § 5). 281 (1858).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 102 καὶ 153 Πολ. Δικ., ἡ πληρεξουσιότης καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ ἀντικλήτου παύει διὰ τοῦ πέρατος τῆς πρωτοδίκου δίκης ἄρα ἡ γενομένη ἐπιδόσις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως πρὸς τὸν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην πληρεξούσιον τοῦ ἀντιδίκου εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀφοῦ ὁ δικηγόρος αὐτος δὲν εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ παραστήσῃ τοὺς ἐντολεῖς του κατὰ τὴν ἐκκλητον δίκην, ἀλλ' ἀπητεῖτο νέα πρὸς τοῦτο πληρεξουσιότης, ἥτις δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος ἐπιδόσεως. 310 (1875).

Κατὰ νόμον, ἡ ἐντολὴ τοῦ κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην πληρεξουσίου καὶ ἀντικλήτου παύει, ἅμα περαιωθῇ ἡ πρωτόδικος ὑπόθεσις, ἐξ οὗ ἔπεται, ὅτι ἡ ἔφεσις δὲν δύναται νὰ κοινοποιηθῇ νομίμως πρὸς τὸν τοιοῦτον πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον, ἐκτός ἐὰν ᾖ διωρισμένος πληρεξούσιος καὶ τῆς ἐφεσίμου δίκης καὶ ᾗδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ τὰ δικηγορικὰ καθήκοντα καὶ παρὰ τῷ Ἐφετείῳ (Πολ. Δικ. 102 καὶ 153). 66 (1836) 18 (1843) 47 (1858) 296 (1865) 181 (1887) ¹.

Καὶ ἂν ὁ αὐτὸς ἀντίκλητος ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκκαλεῖν (Πολ. Δικ. 740) δὲν δύναται ὁμῶς καὶ νὰ δεχθῇ οἰανδήποτε ἔφεσιν εἴτε

¹ Ὅρ. καὶ λ. Ἐφεσις § 5 σελ. 495 καὶ ἐπ.

κατ' ούσιαστικῆς ἀποφάσεως, εἴτε κατὰ παρεμπιπτούσης ἢ προδικαστικῆς, τοῦ νόμου ἀπαιτοῦντος ρητῶς (Πολ. Δικ. 787) νὰ διορίζηται ἐν τῇ ἐφεσίμῳ δίκῃ νέος ἀντίκλητος πληρεξούσιος ὡς εἰς νέαν δίκην. 168 (1847).

Πρὸς τὸν πληρεξούσιον, τὸν ἔχοντα γενικὴν καὶ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα δι' ὅλας ἐν γένει τὰς ὑποθέσεις καὶ διαφορὰς τοῦ ἐντολέως ἐνώπιον οἰουδὴποτε δικαστηρίου καὶ ρητὴν μάλιστα ἐξουσίαν νὰ δέχηται καὶ νὰ δίδῃ ἔγγραφα, νομίμως κοινοποιεῖται ἡ ἐφεσις. 14 (1843).

Εἰς τὸν τῆς πρωτόδικου δίκης πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον δικηγόρον δὲν δύναται νομίμως νὰ κοινοποιηθῇ ἐφεσις, ἐξαιρετικῶς δὲ δύναται νὰ κοινοποιηθῇ, ὅταν εἰς τὸν τοιοῦτον πληρεξούσιον ἐδόθῃ, πρὸς τῷ δικαίωματι τῆς διὰ τὴν πρωτόδικον δίκην πληρεξουσιότητος, καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ παραλαμβάνειν παντὸς εἶδους δικόγραφα. 134 (1882).

Μετὰ τὴν ἐφεσιν παύει ἡ πληρεξουσιότης τοῦ παρὰ Πρωτοδικαίης δικηγόρου καὶ ἄρχεται ἡ τοῦ παρ' Ἐφέταις. 21 (1854).

Διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν παύει ἡ πληρεξουσιότης τοῦ διὰ τὴν κατ' ἐφεσιν δίκην πληρεξουσίου (Π. Δ. 102 καὶ 153), ἐπομένως ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν δὲν δύναται νὰ κοινοποιηθῇ ἐγκύρως πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς ἐφεσίμου δίκης. 184 (1850) 58 (1854) 81 (1855) 398 (1864) 62 καὶ 99 (1865) 168 (1870) 99 (1871) 11 καὶ 189 (1873) 331 (1874) 160 (1875) 11 (1876).

Ἐκτὸς ἐὰν ὁ πληρεξούσιος καὶ ἀντίκλητος τῆς ἐφεσίμου δίκης εἶχεν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα, ὅπως ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 97 § 3). 11 καὶ 189 (1873).

Ἡ πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς ἐφεσίμου δίκης ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, τῆς μὴ ἀποπερατούσης μὲν τὴν ἔλην δίκην, ἀλλ' ἐπιδικαζούσης εἰς πίστωσιν θάτερου τῶν διαδίκων κονδύλια τινα ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ, εἶναι ἔγκυρος καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ταύτης ἄρχεται ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία. 170 (1873).

Ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ πληρεξουσίου ἐνυπάρχει καὶ ἡ τοῦ ἀντικλήτου (Πολ. Δικ. 95), ὥστε ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου πρὸς τὸν πληρεξούσιον τῆς ἐφεσίμου δίκης ἄρχεται ἡ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμία (Π. Δ. 138, 752 § 2, 816, 862 καὶ 863). 324 (1855) 248 καὶ 272 (1877) 250 (1878) 9 (1880) 131 (1881).

Κατὰ νόμιμον τεκμήριον, αἱ ὑπὸ δικηγόρου τινὸς ἀντὶ τοῦ διαδίκου

κου ἐπιχειρούμεναι διαδικαστικά πράξεις ὑπολαμβάνονται ὡς γινόμεναι κατ' ἐντολὴν τοῦ διαδίκου καὶ ὑποχρεοῦσι διὰ τοῦτο αὐτόν, τὸ δὲ τεκμήριον τοῦτο ὀφείλει νὰ ματαιώσῃ ὁ διάδικος δι' εἰδικῆς διαδικασίας, τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 464 συνδ. πρὸς τὸ 463 § 6 Πολ. Δικ., τῆς ὁποίας δεκτῆς γενομένης κηρύττονται ἄκυροι αἱ ἀποδοκιμασθεῖσαι πράξεις (Πολ. Δικ. 466). Ὅθεν, πρὶν ἢ κηρυχθῶσι τοιαῦται αἱ εἰρημέναι διαδικαστικά πράξεις τοῦ δικηγόρου, τοῦ ἐνεργήσαντος ὡς πληρεξουσίου τοῦ διαδίκου διὰ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐφέσεως καὶ τῆς ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ὑποστηρίξεως αὐτῆς, ὁ δικηγόρος οὗτος νομίμως θεωρεῖται καὶ ὡς ἀντίκλητος αὐτοῦ διὰ τὴν κατ' ἐφῆσιν δίκην, καὶ ἐπομένως νομίμως (ἄρθρ. 816 συνδ. πρὸς ἄρθρ. 752 § 2 Πολ. Δικ.) κοινοποιεῖται πρὸς αὐτόν, ὡς πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος, ἢ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν. 268 (1880).

Ἡ πληρεξουσιότης παύει διορισθέντος τοῦ πληρεξουσίου εἰς τὴν θῆσιν τοῦ Ὑπουργοῦ. 44 (1877).

Αἱ ὑπὸ πληρεξουσίου δικηγόρου πρὸ τῆς παύσεώς του, ἐν ὀνόματι τοῦ ἐντολέως του, ἐπιχειρηθεῖσαι νόμιμοι πράξεις, θεωροῦμεναι ὡς πράξεις αὐτοῦ τοῦ ἐντολέως, δὲν ἀποβάλλουσι τὴν ἰσχύν των, οὔτε στεροῦνται τοῦ ἐννόμου αὐτῶν ἀποτελέσματος, ἔνεκα τῆς ἐπελθούσης παύσεως τοῦ ἐπιχειρήσαντος αὐτὰς δικηγόρου, ἔστω καὶ ἂν κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ δικηγράφου ὁ ὑπογράφας δικηγόρος εἶχεν ἤδη παυθῇ καὶ τοῦτο ἐγίνωσκεν ὁ κλητῆρ. 256—264 (1867).

Διὰ τοῦ διορισμοῦ τοῦ δικηγόρου εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, παύει μὲν ἡ δοθεῖσα αὐτῷ ἐντολή, ὅπως ἐνεργῇ ὡς δικηγόρος δικαστικὰς πράξεις ἐκ τῶν διαγραφομένων ἐν τῷ ἄρθρῳ 95 Π. Δ., δὲν παύει ὅμως καὶ ἡ δοθεῖσα αὐτῷ πληρεξουσιότης, ὅπως ἐνεργῇ ἐξωδίκους πράξεις, οἷα εἶναι ἡ παραλαβὴ πραγμάτων ἐν ὀνόματι τοῦ ἐντολέως του. 195 (1873).

Ἡ εἰς δικηγόρον τινὰ δοθεῖσα πληρεξουσιότης παύει καὶ διὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ δικηγόρου (Πολ. Δικ. 102 § 3), οὐδ' ἀπαιτεῖται, ὁ μετατεθείς δικηγόρος νὰ παραμείνῃ παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ, εἰς ὃ μετετέθη ἐφ' ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα καὶ ἰδίως ἐπὶ τρεῖς μῆνας, εἰδὼς ὁ περὶ τριμήνου ὁρισμὸς τοῦ ἄρθρ. 102 ἀφορᾷ μόνον εἰς τὴν διάρκειαν τῆς προσωρινῆς παύσεως. Καὶ ἂν δὲ ὁ αὐτὸς δικηγόρος μετατεθῇ ἐκ νέου εἰς τὸ πρῶτον δικαστήριον δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ δυνάμει τῆς πρώτης πληρεξουσιότητος, ἥτις ὡς ἐκ τῆς μεταθέσεώς του

κατηργήθη, ἀλλ' ἀπαιτεῖται νέα. 254 (1882).

Καὶ ἐὰν, κατὰ τὸν Ν. 31 § 2 Π. (3. 3), ἀνακληθῇ σιωπηρῶς ἡ δοθεῖσα πληρεξουσιότης διὰ τοῦ διορισμοῦ ἐτέρου πληρεξουσίου, ὁ πρῶτος ἐντολοδόχος ὀφείλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποδεκτῆς γενομένης ἐντολῆς, ἐνόσω δὲν γνωρίζῃ τὴν ἀνάκλησιν αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ὅσα γίνονται παρ' αὐτοῦ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ πρὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς μεταγενεστέρως πληρεξουσιότητος, τῆς εἰς ἄλλον τρίτον δοθείσης, ἰσχύουσι (Ν. 26 καὶ 5 ἐπ. § 1 (17. 1) καὶ § 10 (3. 27) καὶ μάλιστα ὅσα ἐγένοντο παρ' αὐτοῦ ἐν καλῇ πίστει, μετὰ τρίτων, εἰς τοὺς ὁποίους αἱ μεταξὺ ἄλλων πράξεις δὲν δύνανται νὰ φέρωσι βλάβην (Ἀρμ. 2 (6. 12) καὶ Ν. 11 Π. (2. 4)). 159 (1849).

Ὁ ἐντολεὺς δύναται ν' ἀνακαλέσῃ ἢ νὰ περιορίσῃ τὴν προηγουμένως δοθείσαν πληρεξουσιότητα, οὐδὲ ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ τὸ τῆς ἀνακλήσεως ἢ τοῦ περιορισμοῦ ἔγγραφο πρὸς τὸν ἀντίδικον, ὅπως καταστήσῃ ματαίαν τὴν ἐκ μέρους αὐτοῦ πρὸς τὸν πληρεξούσιον κοινοποίησιν ἐγγράφων ἐν τῷ μέλλοντι. 154 (1883).

§ 13

Ὁ μὴ ἔχων πληρεξουσιότητα δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου, καταδικαστέος δ' ἐστὶν εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων προσωπικῶς, ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τῶν δικαιωμάτων τοῦ διαδίκου. 39 (1849).

Κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 92 Πολ. Δικ., τὸ περὶ νομιμοποιήσεως τοῦ πληρεξουσίου ζήτημα δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ προταθῇ καὶ κανονισθῇ κατὰ πᾶσαν τῆς διαδικασίας στάσιν. 197 (1875).

Δέον νὰ προτείνηται πρωτοδίκως, ὅτι ὁ παραγγέλων τὴν κατάσχῃσιν (ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐγένετο ὁ πλειστηριασμός, οὕτινος ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις), δὲν εἶχε πληρεξουσιότητα, διότι ἡ ἔνστασις αὕτη δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες προτείνονται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. 64 (1876).

Ἐὰν δικηγόρος τις ἄνευ πληρεξουσιότητος ἀντιπροσωπεύσῃ τινα ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἡ ἀπόφασις αὕτη τυγχάνει ἀναιρετέα, ὡς παραβιάσασα τὰς περὶ νομιμοποιήσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι καίπερ μὴ προτείνοντος τοῦ ἀντιδίκου τὴν τοιαύτην ἔνστασιν, τὸ δικαστήριον ὤφειλεν αὐτεπαγγέλτως νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπ' ὄψιν του, ὡς ἀφορῶσαν εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν. 276 (1876).

Ὁ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ διαδίκου εἰς τὸ δικαστήριον παριστάμενος ὀφείλει νὰ νομιμοποιήσῃ ἑαυτὸν πρὸς τοῦτο, τὸ τοιοῦτο δὲ δύναται νὰ ἐξετασθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου αὐτεπαγγέλτως καὶ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, ὀφείλει δὲ αὐτὸς ὁ ἀντιπρόσωπος νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἐδόθη αὐτῷ νομίμως ἢ πρὸς ἀντιπροσώπουσιν ἐντολή, οὐχὶ δὲ ὁ ἀμφισβητῶν ἀντίδικός του τὸ μὴ νόμιμον τῆς ἐντολῆς. 171 (1883).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ὅρ. ΑΓΩΓΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Περίληψις.

- § 1. Πότε διατάσσεται πραγματογνωμοσύνη.
- § 2. Διορισμὸς πραγματογνωμόνων.
- § 3. Ἀπόφαισις, διατάσσουσα πραγματογνωμοσύνην.
- § 4. Προθεσμία πρὸς διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης.
- § 5. Κλήτευσις τῶν διαδίκων.
- § 6. Μὴ ἐμφάνισις τῶν πραγματογνωμόνων.
- § 7. Ἐξαίρεσις καὶ ἀντικατάστασις τῶν πραγματογνωμόνων.
- § 8. Ὁρκισις τῶν πραγματογνωμόνων.
- § 9. Ἐκθεσις πραγματογνωμοσύνης.
- § 10. Ἐγχείρισις τῆς πραγματογνωμοσύνης.
- § 11. Συζήτησις μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης.
- § 12. Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς τῆς πραγματογνωμοσύνης.

§ 1

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν εἶναι ὑπόχρεον νὰ διατάξῃ πραγματογνωμοσύνην περὶ παντὸς πράγματος, ὅταν δὲν πρόκηται περὶ ἐπιστήμης ἢ τέχνης καὶ ἰδίως, ὅταν δύναται νὰ μορφώσῃ τὴν πεποιθισίν του ἐκ τῶν ὑποβαλλομένων ἐγγράφων ἢ ἐξ ἄλλων ἀποδείξεων (Πολ. Δικ. 291). 45 (1869) 79 (1889).

Ἡ πραγματογνωμοσύνη εἶναι ἐκ τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἐπομένως ἂν δι' αὐτῆς ἢ δι' ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου ἡδύνατο καταλλώτερον νὰ ἐξακριβωθῇ τὸ ποσὸν τῶν δαπανῶν καὶ τὸ ποσὸν τῶν καρπῶν, οὗς τὸ κτῆμα ἡδύνατο νὰ παραγάγῃ, εἰς τὸ δικαστήριον ἀνήκει,

κατὰ ἄρθρ. 291 Π.Δ., νὰ κρίνῃ περὶ τοῦτου. 146(1860) 388(1866).

Εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπόκειται νὰ κρίνῃ, ἂν αἱ εἰς τὸ γειτονικὸν κτῆμα ἐκπεμπόμεναι, ὕλαι οἷον καπνός, ὕδωρ, ἀτμός κλπ. ᾗναι ἀσυνήθεις καὶ βλαβεραὶ καὶ δεόν νὰ συγχωρηθῇ καὶ ἐμάρτυρος ἀπόδειξις ἢ ἄρκει καὶπραγματογνωμοσύνη. 243 (1877).

Εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπόκειται νὰ κρίνῃ, ἂν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐπιγενομένης τινι ζημίας ἐκ τῆς ὑψώσεως τῆς οἰκίας δεόν νὰ ἐπιτραπῇ τὸ διὰπραγματογνωμόνων ἢ διὰ μαρτύρων μέσον ἀποδείξεως. 256 (1877).

Προκειμένου νὰ ἐρμηνευθῇ λέξεις τις, περιεχομένη εἰς τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων ἀλληλογραφίαν, ἀρμόδιον περὶ τοῦτου εἶναι τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ οὐχὶπραγματογνώμονες ἢ ἐμπειροτέχνη, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἀντικειμένου, ἀπαιτοῦντος, κατὰ τὰ ἄρθρα 272 καὶ 291 Πολ. Δικ., ἰδιαιτέρας γνώσεως. 24 (1842).

Ἡ τῆς γνησιότητος ὑπογραφῆς ἀπόδειξις δύναται νὰ γίνῃ διὰ παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ δὴ δι' αὐτοψίας (Πολ. Δικ. 440, 253 § 3 καὶ 277). Ὡστε, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ διαταχθῇπραγματογνωμοσύνη, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἢ συμπαραβολῇ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου. 44 (1846) 293 (1853) 266 (1888)¹.

Ὅταν δὲν ἐξακριβῶται τὸ ἀποσβεστέον ποσὸν ἐκ τῶν παραχθέντων καρπῶν διὰ τῶν φορολογικῶν τοῦ Δημοσίου βιβλίων ἢ καὶ ἐξ ἐκείνων τῶν κατὰ καιροὺς ἐνοικιαστῶν, τὸ δικαστήριον δεόν νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν οὐχὶ δὲπραγματογνωμοσύνην. 172 (1849).

Ἀφοῦ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐπέλθῃ ἐκ τῶν διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων, ὅτι ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν ἐξεπλήρωσε τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου τῆς μισθώσεως, ἡδύνατο ἄνευ δοκιμασίαςπραγματογνωμόνων νὰ ὀρίσῃ διὰ τοῦ ἐκτιμητικοῦ ὅρκου τὸ ποσὸν τῆς μειώσεως τοῦ μισθώματος, τῆς ζητουμένης ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν ἔφερεν ὕδωρ εἰς τὴν οἰκίαν κλπ., κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, διότι δὲν πρόκειται περὶ ἀντικειμένου, ἀπαιτοῦντος ἰδιάζουσας ἐμπειρίαν ἢ τέχνην. 280(1850).

Ἡ καταμέτρησις γῆς καὶ ἡ ἰχθυογράφησις εἶναι καθαρῶς ἀντικείμενονπραγματογνωμοσύνης, ὥς ἀπαιτοῦσαι ἰδιάζουσας τέχνην, 118(1853).

Τὸ γεγονὸς πόσους καρποὺς συνέλεξεν ὁ διάδικος ἐκ τῶν ἐπιδίκων κτημάτων οὐδόλως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς κατὰ τέχνην ἢ ἐπιστήμην κρί-

¹ Ὁρ. καὶ λ. Ἐργαζα § 15 σελ. 340 καὶ ἐπ.

σεως ἢ ἐκτιμήσεως, ἐπομένως δὲν εἶναι ἀντικείμενον πραγματογνω-
μοσύνης, ἀλλὰ δεόν νὰ διατάσσεται ἢ κατὰ τὰ ἄρθρα 852 καὶ 853
Πολ. Δικ. ἐξακρίβωσις τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ εἴδους τῶν συλλεχθέντων
καρπῶν. 135 (1853).

Ἡ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας προσδιοριθεῖσα ζημία, ἣν ὑπέ-
στη ὁ μισθωτὴς ἐκ τῆς ἐκκαπῆς δένδρων, περιστρέφεται εἰς γεγονότα
πραγματικά, δύναται δὲ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας καὶ οἰκοθεν ἄνευ
τῆς γνωμοδοτήσεως πραγματογνωμόνων, ἔχον ὑπ' ὄψιν του διά-
φορα περιστατικά, νὰ ὀρίσῃ τὸ ποσὸν τῆς ζημίας. 57 (1857).

Τὸ δικαστήριον, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὸν χρόνον καὶ τὸ εἶδος τῆς
ὕπηρεσίας, δύναται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 276 Πολ. Δικ., νὰ προσδιορίσῃ τὸ
ποσὸν τῆς ἀντιμισθίας· οὐδὲ πρόκειται περὶ ἀντικειμένου, τοῦ ὁποίου
ἢ ἐκτίμησις ἢ ὁ προσδιορισμὸς ἀπαιτεῖ ἰδιόζουσαν ἐμπειρίαν ἢ τέχνην,
ὥστε νὰ διορισθῶσι πρὸς τοῦτο πραγματογνώμονες· ἢ δὲ ἐκτίμησις,
ἂν ὑπάγῃται ἢ οὐ εἰς πραγματογνώμονας ἢ προσδιορισθησομένη ἀξία
τοῦ ἀντικειμένου, ἀπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ τῆς οὐσίας δικαστη-
ρίου. 170 (1858).

Τὸ περὶ εἰσοδήματος ἀγροῦ ζήτημα δὲν εἶναι τῶν ζητημάτων,
πρὸς λύσιν τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται ἰδιόζουσα ἐμπειρία ἢ τέχνη καὶ
ἐπιστήμη. 258 (1866).

Ἐὰν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι παραδεχθῶσι τὴν γενομένην ἐκτίμη-
σιν, ἀλυσιτελεῖς εἶναι νὰ διαταχθῇ περὶ τούτου πραγματογνωμοσύνη.
118 (1870).

Ἀκυρωθείσης τῆς τῶν πραγματογνωμόνων ἐκθέσεως, δύναται τὸ
τῆς οὐσίας δικαστήριον νὰ ἀντικαταστήσῃ τοὺς πραγματογνώμονας
πρὸς ἐνέργειαν τῆς νέας ἐκτιμήσεως, χωρὶς νὰ ἦναι ὑπόχρεον νὰ δια-
τάξῃ ἄλλας ἀποδείξεις, ἀφοῦ ἐξ οἰκείας κρίσεως ἐπέισθη, ὅτι οἱ πρό-
τερον διορισθέντες δὲν εἶχον τὰς ἀπαιτούμενας πρὸς ἐνέργειαν τῆς
διαταχθείσης ἐκτιμήσεως γνώσεις. 200 (1858).

Καίπερ παραιτηθέντος τοῦ διαδίκου τῆς πρωτοδίκως διαταχθείσης
πρακτογνωμοσύνης, οὐχ ἦττον, ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον θεωρῇ ἀπολύτως
ἀναγκαίαν τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς πρὸς μόρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του,
δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ διατάξῃ τὴν τοιαύτην ἀπόδειξιν
(Πολ. Δικ. 172). 351 (1879) 56 (1883).

Ἡ ἀνάθεσις ἐξευρέσεως τῆς ζημίας ἐπὶ ἐθνικῶν κτημάτων εἰς

πραγματογνώμονας δὲν ἀποτελεῖ διαιτησίαν, καίτοι ἡ ἀπόφασις τῶν πραγματογνώμονων εἶναι διοικητικῶς ἐκτελεστή, ἀλλὰ πραγματογνώμονσυνην, ἐπομένως δὲν ἀπαγορεύεται αὐτὴ εἰς τὸ Δημόσιον. 246(1878).

§ 2

Τοῦ ἄρθρ. 292 Πολ. Δικ. ὁρίζοντες, ὅτι ὁ δικαστής, ὁδηλούμενος τὸ δικαστήριον ὁλόκληρον, διορίζει τοὺς πραγματογνώμονας, ἐπεταί, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ δικαστήρια ν' ἀναθέτωσι τῇ εἰσηγητῇ τὸν διορισμὸν πραγματογνώμονων, οὗς αὐτὰ ταῦτα ὀφείλουσι νὰ διορίζωσι. 230 (1872).

Τὸ δικαστήριον, τὸ ἐπιλαβόμενον ὑποθέσεώς τινος, δὲν δύναται νὰ ἀναθήσῃ εἰς ἄλλο δικαστήριον τὸν διορισμὸν τῶν πραγματογνώμονων, ἐκτὸς ἐὰν οἱ διάδικοι συναινέσωσιν εἰς τοῦτο, ἀναθέτοντες ρητῶς εἰς τὸ δικαστήριον ἐκεῖνο ὡς τρίτον, τὴν ἐκλογὴν τῶν πραγματογνώμονων, διότι οὗτοι καὶ ἐξωδίκως δύνανται νὰ συμφωνήσωσι περὶ ἐνὸς μόνου πραγματογνώμονος (Πολ. Δικ. 292). 146 (1873).

§ 3

Ὁ νόμος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρων 294, 286 καὶ 288 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἐπιβάλλει εἰς τὸν εἰσηγητὴν ἄλλην ὑποχρέωσιν, εἰμὴ μόνον, νὰ διορίσῃ ἄλλον πραγματογνώμονα, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ παρὰ τοῦ δικαστηρίου διορισθεὶς δὲν ἐμφανίζεται ἢ δὲν δέχεται τὸν διορισμὸν του, νὰ ὀρίσῃ τοὺς διορισθέντας πραγματογνώμονας καὶ νὰ παραλάβῃ μετὰ τὴν δοκιμασίαν τὴν ἔκθεσιν αὐτῶν, τὸν δὲ προσδιορισμὸν τοῦ χρόνου πρὸς ἐνέργειαν τῆς δοκιμασίας ἀνέθετο ὁ νόμος, ὡς γίνεται ὁρῶν ἐκ τῶν ἄρθρων 249, 284 καὶ 293 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, εἰς μόνον τὸ διατάξαν τὴν διὰ πραγματογνώμονων ἀποδείξιν δικαστήριον, τότε δὲ μόνον ὁ εἰσηγητὴς δύναται κατ' ἐξαίρεσιν τῶν προειρημένων διατάξεων νὰ προσδιορίσῃ τὸν χρόνον πρὸς ἐνέργειαν τῆς δοκιμασίας, ὅταν ἤθελε λάβῃ ρητὴν ἐντολὴν περὶ τοῦτου παρὰ τοῦ δικαστηρίου, τοῦ διατάκτοντος τὴν δοκιμασίαν. 58 (1848).

Οἱ διάδικοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ συμφωνήσωσι περὶ τῆς διὰ πραγματογνώμονων ἀποδείξεως ὅχι μόνον κατὰ τὴν περὶ ἀποδείξεως διαδικασίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸ αὐτῆς, ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν διοριστέων πραγματογνώμονων (Πολ. Δικ. 292), ὡς καὶ νὰ ἀναθέσωσιν εἰς τρίτον τινὰ τὸν διορισμὸν τούτων, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ περὶ τού-

του ἀπόφασις, ὅπως ἐπὶ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως (ἄρθρ. 306)· ἐντεῦθεν δ' ἔπεται, ὅτι, ἐὰν διεξαχθῇ τοιαύτη συντηρητικὴ πραγματογνωμοσύνη ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν διαδίκων, δυνάμει πράξεως τοῦ ἀρμόδιου Εἰρηνοδίκου, δὲν προβληθῇ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του, κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν, ἔνστασις ἀκυρότητος, ἢ τοιαύτη ἔνστασις εἶναι μεταγενεστέρως ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν (ἄρθρ. 202). 188 (1868).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 293 ἐν συνδ. πρὸς τὸ ἄρθρ. 249 Πολ. Δικ., ἡ τὴν πραγματογνωμοσύνην διατάττουσα ἀπόφασις δεόν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ περιέχῃ καὶ ὅποιόν τι πρέπει ν' ἀποδειχθῇ, ὡς πρὸς τοῦτο δὲ μάλιστα δεόν νὰ ἐκφράζωνται καθαρῶς καὶ σαφῶς οἱ κατὰ μέρος πραγματικοὶ ἰσχυρισμοί, ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν ὁποίων ἡρτῆται κυρίως ἡ ἐπιδίκασις τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης ἀξιώσεως. 114 (1876).

Ζητουμένης διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως ὠρισμένου ποσοῦ κατὰ στρέμμα, ἐν περιπτώσει μὴ ἐκουσίας παραχωρήσεως τῶν ἐπιδίκων γαιῶν, τὸ δικαστήριον, διορίζον πραγματογνώμονας πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀξίας, ὀφείλει νὰ ὀρίσῃ ὡς ἀνώτατον ὄριον, τηρητέον ὑπὸ τῶν πραγματογνωμόνων, τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητούμενον κατὰ στρέμμα ποσόν. 129 (1878).

Δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ ἀπόφασις δικαστηρίου ἐπὶ πραγματογνωμοσύνης, διεξαχθείσης ἐπὶ θέματος, περὶ οὗ δὲν διετάχθῃ ἀπόδειξις διὰ τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως. 394 (1874).

Ἐὰν διετάχθῃ συγχρόνως μετὰ τῆς πραγματογνωμοσύνης καὶ αὐτοψία δικαστικὴ, ἢ μὴ ἐνέργεια αὐτῆς δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν πραγματογνωμοσύνην, ἀφοῦ δὲν προτείνεται, ὅτι οἱ πραγματογνώμονες ἔλαβον ὑπ' ὄψιν κτῆμα ἄλλο ἢ τὸ ἐπιδίκον καὶ ἀφοῦ τὸ δικαστήριον ἠδύνατο καὶ σιωπηρῶς ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς προηγουμένης περὶ αὐτοψίας ἀποφάσεώς του, ἂν ἔκρινεν αὐτὴν περιττήν, τῆς ἀποφάσεως ταύτης δυναμένης ν' ἀνακληθῇ, ὡς παρεμπιπτούσης. 133 (1876).

§ 4

Ἐὰν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι παραμελήσωσι τὴν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης προθεσμίαν καὶ παρέλθῃ ἄπρακτος, δύναται ἡ πραγματογνωμοσύνη νὰ ἐπαναληφθῇ (Π. Δ. 200). 299 (1864).

Ἡ πρὸς σύνταξιν καὶ ἐγχείρισιν τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνω-

μόνων ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τασσομένη προθεσμία δὲν εἶναι ἀνατρεπτική καὶ δύνανται ἀμφότερα ταῦτα νὰ γίνωσι βραδύτερον, ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐνέργεια τῆς πραγματογνωμοσύνης νὰ γίνη κατὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ὀριζομένην προθεσμίαν. 282 (1888).

§ 5

Πρὸς διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης δεόν νὰ κλητεύηται καὶ ὁ ἀντίδικος ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος (Πολ. Δικ. 129 καὶ 261). 89 (1856) 263 (1875) 130 (1882).

Ἐὰν ὁ κλητευθεὶς διάδικος δὲν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς πραγματογνωμοσύνης ἡμέραν, προσδιορισθῇ ὁμῶς μετὰ ταῦτα πρὸς τοῦτο νέα ἡμέρα, δεόν νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ κλήτευσις. (Πολ. Δικ. 261). 53 (1854).

§ 6

Ἀπολιπομένου ἐνὸς τῶν πραγματογνωμόνων καὶ μὴ συμφωνούντων τῶν διαδίκων πρὸς διορισμὸν ἄλλου, ἀντικαθίσταται ὁ ἀπολιπόμενος ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ (Πολ. Δικ. 294). 265 (1880).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 294 Π. Δ., ὁ εἰσηγητὴς μόνον ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανισέως τινος τῶν πραγματογνωμόνων δύναται νὰ διορίζῃ ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ, μὴ ἐμφάνισιν δὲ ὁ νόμος ἐννοεῖ τὴν μετὰ παρέλευσιν τῆς νομίμου πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένης προθεσμίας λαμβάνουσαν χώραν, συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 310 καὶ 311 Π. Δ., ὅθεν πρέπει νὰ κλητευθῇ ὁ πραγματογνώμων καὶ μόνον ἐὰν παρέλθῃ ἡ νόμιμος προθεσμία δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ. 45 καὶ 93 (1849).

Τὸ ἄρθρον 294 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀρίζει, ὅτι μὴ ἐμφανισθέντος τινὸς τῶν ἐμπειροτεχνῶν εἰς τὸν προσδιορισμένον τόπον καὶ χρόνον ἢ μὴ θέλοντος νὰ δεχθῇ τὸν διορισμὸν του, ἐὰν οἱ διάδικοι δὲν δύνανται νὰ συμφωνήσωσι περὶ ἄλλου, ὀφείλει ὁ εἰσηγητὴς νὰ διορίσῃ ἕτερον, δὲν ἐννοεῖ μόνον τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν πρόκειται περὶ ἐνὸς πραγματογνώμονος μὴ ἐμφανισθέντος, ἢ μὴ θέλοντος νὰ δεχθῇ τὸν διορισμὸν του, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἅπαντες δὲν ἐμφανισθῶσιν ἢ δὲν δεχθῶσιν τὸν διορισμὸν των, οἱ δὲ διάδικοι δὲν συμφωνήσωσι περὶ διορισμοῦ ἐνός. 93 (1849) 249 (1883).

Μὴ προσελθόντων τῶν πραγματογνωμόνων, δὲν δύναται ὁ εἰσηγηγὴς ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτοὺς, ἐὰν δὲν προσάγωνται ἐπιδοτήρια, ἐμ-

φαίνοντα, ὅτι ἐκλητεύθησαν οὗτοι νὰ παρασταθῶσιν, ὁρισθέντος ἐν τῇ κλήσει καὶ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ γενήσεται ἡ ὀρκοδοσία. — 135 (1883).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 294 Πολ. Δικ., ὁ εἰσηγητὴς διορίζει ἄλλον ἐμπειροτέχνην ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διορισθέντος, ὅταν οὗτος κλητευθεὶς δὲν ἐμφανισθῇ κατὰ τὸν προσδιορισμένον τόπον καὶ χρόνον ἢ δὲν θέλῃ νὰ δεχθῇ τὸν διορισμόν του καὶ οἱ διάδικοι δὲν συμφωνήσωσι περὶ ἄλλου. Ἐπομένως, ἐὰν ὁ διορισθεὶς πραγματογνώμων δὲν ἐκλητεύθῃ, διότι δὲν εὔρεθῇ, ὁ εἰσηγητὴς δὲν δύναται νὰ διορίσῃ ἄλλον, διότι ὁ νόμος δὲν τῷ ἀπονέμει τοιαύτην ἐξουσίαν, ἄλλως ἢ ἔκθεσις τῶν πραγματογνώμωνων εἶναι ἄκυρος ὡς λαθόντος μέρους εἰς αὐτὴν προσώπου, μὴ νομίμως διορισθέντος. 5 (1852).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 129, 138, 261, 285—288 καὶ 291—297 Π. Δικ., εἰς πᾶσαν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ ἀκρατηρίου διαδικασίαν ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως ἡ κλήτευσις τῶν διαδίκων, ὅπως ἦναι παρόντες εἰς τὰς δικαστικὰς πράξεις καὶ δύνανται νὰ προτείνωσιν ὅ,τι νομίζουσι πρὸς ὑπεράσπισίν των καὶ μόνον μετὰ προηγουμένην κλήτευσιν αὐτῶν καὶ μὴ ἐμφάνισίν τινος ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ γίνη καὶ ἄνευ τούτου ἡ δικαστικὴ πράξις. Ἐπομένως ἀφοῦ οἱ διορισθέντες πραγματογνώμονες παραδέχθησαν ἤδη τὸν διορισμόν των, ὠκλήσθησαν καὶ συνέταξαν καὶ πράξιν, δι' ἧς ἐκάλουν τοὺς διαδίκους νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὰς ἐργασίας των, ἐὰν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν παραιτηθῇ μετὰ ταῦτα, ὁ εἰσηγητὴς δὲν δύναται, χωρὶς προηγουμένης νὰ εἰδοποιηθῶσιν ἅπαντες οἱ διάδικοι περὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου καὶ νὰ κλητευθῶσιν ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ πρὸς συζήτησιν περὶ ἄλλου, τῇ συναινέσει τῶν διαδίκων ἢ παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ διοριστέου καὶ ὀρκιστέου πραγματογνώμονος ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν, νὰ διορίσῃ ἕτερον ἐπὶ παρουσίᾳ μόνον τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων. 179 (1848).

Δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τὸν εἰσηγητὴν νὰ διορίσῃ ὡς πραγματογνώμονας τοὺς παρὰ τινος τῶν διαδίκων προτεινομένους, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἀντιτείνει εἰς τοῦτα ὁ ἀντίδικός του, ὅστις, ἔχει μόνον τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ, κατὰ τοῦ οὕτω πως διοριζομένου, νομίμους λόγους ἐξαιρέσεως. 190 (1849).

§ 7

Ἡ πραγματογνωμοσύνη δὲν δύναται ν' ἀκυρωθῇ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι οἱ πραγματογνώμονες δὲν εἶχον τὰς ἀπαιτουμένας εἰδικὰς γνώσεις,

ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς λόγους τοῦ ἄρθρ. 324 Πολ. Δικ. 10 (1878).

Ὁ ἐνοικιαστὴς δημοσίων προσόδων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ προσηλωμένος εἰς τὸ Δημόσιον ἢ τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφόρον, ὥστε νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν, καὶ συνεπῶς δὲν ἐξαιρεῖται νὰ λάθῃ μέρος ὡς πραγματογνώμων εἰς ὑπόθεσιν τοῦ Δημοσίου. 150 (1878).

Ἡ αἴτησις περὶ ἀντικαταστάσεως τῶν διεξαγαγόντων τὴν πραγματογνωμοσύνην ὡς ἀκαταλλήλων, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ προταθῇ κατὰ τὸ ἄρθρ. 295 Πολ. Δικ., διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐξαίρεσιν τῶν πραγματογνωμόνων διὰ μόνους τοὺς λόγους, τοὺς ἀναγεγραμμένους ἐν ἄρθρῳ 324 Πολ. Δικ. 246 (1875).

§ 8

Ἡ ὅρκισις τῶν πραγματογνωμόνων γίνεται ὡς ἡ τῶν μαρτύρων. 89 (1855).

Ἐκθεσίς πραγματογνωμοσύνης, ἐνεργηθεῖσα ἐξωδίκως, ἄνευ κλητεύσεως τῶν ἀντιδίκων καὶ ὀρκίσεως τῶν πραγματογνωμόνων εἶναι ἄκυρος. 89 (1856).

Ἡ ὀρκίσις τῶν πραγματογνωμόνων εἶναι ἐγκυρὸς, καίπερ γενομένη ἐν ἀπουσίᾳ τινὸς τῶν προσηγόντως κλητευθέντων διαδίκων (Πολ. Δικ. 261, 262, 334 καὶ 336. 93 (1849) 195 (1870).

Ἡ ὀρκοδοσία τῶν πραγματογνωμόνων δεόν νὰ βεβαιῶται διὰ τῆς προσαγωγῆς τῆς περὶ τούτου ἐκθέσεως, δὲν δύναται δὲ νὰ ἐπιβληθῇ ἢ δι' ὀρκου ἀπόδειξις περὶ τῆς ὀρκίσεως ταύτης. 210 (1873).

Εἶναι περιττὴ ἡ μνεία τῆς περὶ ὀρκοδοσίας τῶν πραγματογνωμόνων ἐκθέσεως ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς πραγματογνωμοσύνης. 184 (1850).

§ 9

Οὔτε ἐν ταῖς δικαστικαῖς, οὔτε ἐν ταῖς διαιτητικαῖς ἀποφάσεσιν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος ρητῶς καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ᾔηται τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων ὁλοκλήρως γεγραμμένα, εἰ μάλιστα δὲν γεννᾶται ἀμφισβησία τις περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν, ἐπομένως, εἰ ἐν τινι ἐκθέσει πραγματογνωμοσύνης τὸ κύριον ὄνομα τοῦ διαιδίκου δὲν ἀναφέρεται ὁλόκληρον, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος, τοῦτο δὲν φέρει ἀκυρότητα. 99 (1847).

Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ μνημονεύονται ἐν τῷ σώματι τῆς ἐκθέ-

σεως τὰ ὀνόματα τῶν πραγματογνωμόνων, ἀρκεῖ νὰ βεβαιῶται, ὅτι ἡ ἐκθεσις ἐγένετο παρ' αὐτῶν. 184 (1850).

Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων, θεωρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς ἀπόφασις καὶ οὕσα ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰ δικαστήρια, ὅταν ᾖ κατὰ τύπον συντεταγμένη, πρέπει νὰ φέρῃ τὴν προσήκουσαν αἰτιολογίαν, διότι οὐσιῶδες μέρος πάσης ἀποφάσεως εἶναι πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ αἱ αἰτιολογίαι (Πολ. Δικ. 182). "Ὅθεν, ἐκθεσις πραγματογνωμόνων ἐλλιπὴς τὰς αἰτιολογίας εἶναι ἄκυρος. 267 (1849).

Προκειμένου περὶ ἐκτιμῆσεως τῆς ἀξίας πράγματός τινος δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλη αἰτιολογία ἐκτὸς τῆς ἐκφράσεως τῆς πεποιθήσεως τῶν πραγματογνωμόνων περὶ τῆς ἀξίας ταύτης, ἄρα δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ ἐκθεσις, ἂν δὲν περιέχῃ ἐκτενεῖς περὶ τῆς ἐκτιμῆσεως αἰτιολογίας. 184 (1850).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 286 § 2 Πολ. Δικ. συνάγεται προδήλως, ὅτι μόνον ἐν περιπτώσει διαφωνίας τῶν πραγματογνωμόνων ἀπαιτεῖται νὰ ᾖ καὶ ἡτιολογημένη ἡ γνωμοδότησις αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν οὗτοι παμψηφεί ἀποφαίνωνται. 23 (1844) 116 (1849) 160 (1864) 100 (1869) 150 (1876) 282 (1888).

Ἐὰν ἐν τῇ ἐκθέσει των οἱ πραγματογνώμονες λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν των διάφορα γεγονότα, δεόν νὰ ὀρίζωσιν ἐν αὐτῇ πόθεν ἡρύσθησαν ταῦτα, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς πραγματογνωμοσύνης. 234 (1854).

Ἡ διαφωνία τοῦ τρίτου πραγματογνώμονος δὲν καθιστᾷ τὴν ἐκθεσιν τῆς πραγματογνωμοσύνης ἄκυρον, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 298 Πολ. Δικ., οἱ πραγματογνώμονες ἀποφασίζουσι κατὰ πλειοψηφίαν. 200 (1858).

Ἀφοῦ καὶ οἱ τρεῖς διορισθέντες πραγματογνώμονες ἐνήργησαν ὁμοῦ τὴν πραγματογνωμοσύνην, τὸ γεγονός, ὅτι ὁ εἷς τούτων, ἔχων διαφέρουσαν τῶν ἄλλων γνώμην, συνέταξεν ἰδιαιτέραν ἐκθεσιν, δὲν καθιστᾷ ἄκυρους τὰς ἐκθέσεις καὶ μὴ ληπτέας ὑπ' ὄψιν, διότι τοιοῦτος ὁρισμὸς τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δὲν ὑπάρχει. 260 (1858).

Καὶ ἡ κατὰ πλειοψηφίαν πραγματογνωμοσύνη εἶναι ἔγκυρος· ἐὰν δὲ ἐν αὐτῇ ἐκτίθενται καὶ οἱ λόγοι τῆς μειοψηφίας τοῦτο οὐ μόνον δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἐκθεσιν, ἀλλὰ καὶ προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 286 Πολ. Δικ. 56 (1879).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 297 Πολ. Δικ., ὡςάκις ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνώμων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θεωρήσεως ἀντικειμένων καὶ ἡ θεωρήσις τούτων εἶναι δυνατή, πρέπει νὰ γίνηται αὐτοψία. Ἐπομένως, ἐὰν οἱ πραγματογνώμονες, μέλλοντες νὰ προσδιορίσωσιν εἰσόδημα ἀμπελώνων καὶ ἄλλων ἀκινήτων, δὲν μετέβησαν νὰ θεωρήσωσιν αὐτά, ἐνῷ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας ἡ τοιαύτη θεώρησις ἦτο δυνατή, ὥστε ἐν γνώσει καὶ μετὰ προηγουμένην ἐρευναν νὰ ὀρίσωσι τὸ εἰσόδημά των, ἡ ἔκθεσις τῆς πραγματογνωμοσύνης εἶναι ἄκυρος διὰ τὴν ἔλλειψιν ταύτην. 58 (1850).

Δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅταν οἱ πραγματογνώμονες δὲν ἔχωσιν ἰδίαν γνώσιν περὶ τῶν ὀρίων κτηματός τινος, νὰ ἀκροασθῶσι τοὺς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐξετασθέντας μάρτυρας. 21 (1854).

Εἶναι ἄκυρος ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνώμωνων, ἡ στηριζομένη οὐχὶ εἰς ἰδίαν γνώσεις καὶ ἐμπειρίαν, ἀλλ' εἰς μαρτυρίας ἡ γνωμοδοτήσεις ἄλλων προσώπων. 206 (1855).

Δὲν δύναται ν' ἀνατεθῇ εἰς πραγματογνώμονας νὰ γνωμοδοτήσωσι π. χ. περὶ τοῦ ποσοῦ τῶν εἰσπραχθέντων καρπῶν τῶν κατασχεθέντων κτημάτων, ἀφοῦ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσωσι τὰς περὶ τούτου μαρτυρικὰς καταθέσεις καὶ τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, διότι ἡ ἐκτίμησις τῶν ἀποδείξεων εἶναι ἔργον τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ (Πολ. Δικ. 291 καὶ 298). 62 (1849) 130 καὶ 132 (1882).

Καίτοι τὸ ἄρθρ. 285 τῆς Πολ. Δικονομίας διατάττει, ὅτι ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνώμωνων πρέπει νὰ ὑπογράφηται παρ' ὅλων αὐτῶν, ἡ διάταξις ὅμως αὕτη ὑποθέτει γνωμοδότησιν, γενομένην παρὰ πραγματογνώμωνων γνωσκόντων γράφειν, ὅτε ἀπαιτεῖται νὰ ἦναι ὑπογεγραμμένη παρ' ὅλων, καθότι ἡ ἔλλειψις τῶν ὑπογραφῶν ἤθελε θέσει εἰς ἀμφιβολίαν, ἂν ἡ γνωμοδότησις ἦναι ἔργον αὐτῶν ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως, τίς τῶν πραγματογνώμωνων εἶναι ἀγράμματος καὶ ὑπάρχει νομίμως ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ γνωμοδότησις εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διασκέψεων των, ἡ ἔκθεσις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄκυρος ἐπὶ τῇ λόγῳ, ὅτι δὲν ὑπεγράφη παρὰ τοῦ μὴ γινώσκοντος γράφειν, διότι ὁ νόμος δὲν ἀπηγόρευεν εἰς τὰ δικαστήρια νὰ διορίζωσιν ἀγράμματος πραγματογνώμονας. 72 (1846) 184 (1850).

Ἡ ἔλλειψις τῆς ὑπογραφῆς τοῦ τρίτου πραγματογνώμονος ἐν τῇ συνταχθείσῃ ἐκθέσει δὲν καθιστᾷ ταύτην ἄκυρον, ὅταν γίνηται ἐν αὐτῇ

μνεία, ὅτι ὁ τρίτος πραγματογνώμων ἐν ἡθέλησε νὰ ὑπογράψῃ.
209 (1849).

Εἶναι ἔγκυρος ἡ πραγματογνωμοσύνη, ἡ ἐγγχειρισθεῖσα ὑπὸ τῶν τριῶν πραγματογνομόνων εἰς τὸν εἰσηγητὴν, καίπερ ὑπογεγραμμένη μόνον ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τούτων, ἀγγραμμάτων ὄντων τῶν δύο ἄλλων, διότι διὰ τῆς αὐτοπροσώπου ἐμφανίσεώς των δηλοῦται, ὅτι ἡ ἐγγχειρισθεῖσα γνωμοδότησις εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διασκέψεων αὐτῶν. 59(1853).

Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 133 § 3 Πολ. Δικ., ὀριζούσης, ὅτι αἱ ἔκθεσις πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τὸν τόπον καὶ χρόνον τῆς πράξεως, δὲν ἐννοεῖται, ὅτι αὕτη πρέπει ἐξ ἀνάγκης καὶ νὰ περιέχῃ σημειώσιν αὐτῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐνηργήθη ἡ πρᾶξις, ἡ ἀποτελοῦσα τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκθέσεως, ἀλλ' ὅτι δεόν νὰ ἐνδιαλαμβάνῃ τὸν χρόνον καὶ τόπον τῆς συντάξεώς της, ἂν καὶ ἤθελεν αὕτη γίνῃ καὶ μετέπειτα καὶ εἰς τόπον ἄλλον, ἢ ἐνθα εὐρίσκεται τὸ ἀντικείμενον τῆς πραγματογνωμοσύνης. 161 (1847).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ συντάσσεται ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνομόνων ἀμέσως καθ' ἣν στιγμήν οὗτοι ἐπιχειροῦσι τὴν πραγματογνωμοσύνην καὶ καταρτίζουσι τὴν περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς κρίσιν καὶ ἀπόφασίν των, ἀρκεῖ νὰ ἐνεργήθῃ αὕτη ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας. 98 (1855).

§ 10.

Ἡ ἔκθεσις τῶν πραγματογνομόνων πρέπει νὰ παραδίδηται πρὸς τὸν εἰσηγητὴν, ἐὰν οὗτος δὲν ᾔναι παρὼν κατὰ τὴν ὑπογραφὴν της καὶ δὲν τὴν παραλάβῃ ἀμέσως παρ' αὐτῶν, ἢ δὲ διάταξις αὕτη εἶναι οὐσιώδης, διότι διὰ μόνης τῆς τηρήσεως αὐτῆς δύναται νὰ προκύψῃ ἡ βεβαίωσις, ὅτι ἡ πρὸς τὸν εἰσηγητὴν παραδοθεῖσα γνωμοδότησις τῶν πραγματογνομόνων εἶναι τὸ τελευταῖον καὶ ἀμετάβλητον ἀποτέλεσμα τῆς διασκέψεώς των, καίτοι τυχὸν συνετάχθησαν παρ' αὐτῶν καὶ ἄλλα σχέδια γνωμοδοτήσεως, ἀνατραπέντα διὰ μεταγενεστέρας διασκέψεως. 89 (1848).

Κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματογνομόνων συντάσσεται ἔκθεσις ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ (Πολ. Δικ. 297, 286—288 καὶ 132). 90 (1854).

Ἡ ἔκθεσις τοῦ εἰσηγητοῦ περὶ τῆς ἐγγχειρίσεως τῆς πραγματο-

γνωμοσύνης καὶ ἄκυρος ἀνῆναι, οὐσα χωριστῇ ὅλως πρᾶξις, δὲν δύναται νὰ συνεπιφέρῃ καὶ τὴν ἀκύρωσιν τῆς γνωμοδοτήσεως τῶν πραγματοποιωμένων. 90 (1854).

Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματοποιωμένων δὲν εἶναι κυρίως δικαστικὴ ἐκθεσις, ἐπομένως δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἀναγνώσῃ ταύτην ὁ εἰσηγητής, πρὸς ὃν αὕτη ἐνεχειρίσθη. 59 (1853).

Ἐὰν ὁ εἰς τῶν πραγματοποιωμένων λάθῃ ῥητὴν ἐντολὴν πρὸς ἐγχείρισιν τῆς ἐκθέσεως πρὸς τὸν εἰσηγητὴν, ἢ ὑπὸ τοῦτου γενομένη παράδοσις ἰσχύει ὡς ἂν ἐγένετο παρ' ὅλων, ἐναντία δὲ περὶ τοῦτου διάταξις τοῦ νόμου δὲν ὑπάρχει. 47 (1860).

Ἐὰν ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ταχθεῖσα προθεσμία ἀφορᾷ εἰς τὴν σύνταξιν τῆς πραγματοποιωμοσύνης, δὲν εἶναι ἐκπρόθεσμος καὶ ἄκυρος αὕτη, ἐὰν ἡ κατάθεσις ἐγένετο μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ταύτης. 362 (1852).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ παραδοθῇ πρὸς τὸν εἰσηγητὴν ἐντὸς τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως ταχθείσης προθεσμίας ἡ ἐκθεσις τῆς πραγματοποιωμοσύνης. 98 (1855).

§ 11

Μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς πραγματοποιωμοσύνης καὶ 3-ῆμέρας μετὰ τὴν κατάθεσιν αὐτῆς παρὰ τῷ δικαστηρίῳ δεόν νὰ συζητηθῇ ἡ ὑπόθεσις (Πολ. Δικ. 299)· ἡ δὲ μὴ συζητήσις ὑποθέσεώς τινος ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἀντιβαίνει εἰς τὴν δημοσιότητα τῆς διαδικασίας καὶ εἶναι λόγος ἀναιρέσεως. 29 (1835).

§ 12

Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματοποιωμένων, ἐὰν συνταχθῇ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον, καὶ ἀποτελεῖ τελείαν ἀπόδειξιν, ὅταν πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος ἀπαιτῆται ἰδιόζουσα ἐμπειρία ἢ γνώσις ἰδιαιτέρας τέχνης ἢ ἐπιστήμης, ἐὰν δὲ ἡ τοιαύτη ἐμπειρία ἢ γνώσις δὲν ᾔναι ἀναποφεύκτως ἀναγκαία, ἡ γνωμοδοτήσις τῶν πραγματοποιωμένων δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ χρησιμεύει ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας τὸ δικαστήριον δύναται νὰ καταρτίσῃ ἰδίαν κρίσιν, ἔστω καὶ μὴ ὁμοίαν πρὸς τὴν τῶν πραγματοποιωμένων (Πολ. Δικ. 290 καὶ 298).

182 (1838) 97 καὶ 153 (1850) 225 (1855) 304 (1857) 146

(1860) 339 (1867) 172 (1869) 106 (1870) 350 (1878) 292
(1881) 155 (1883) 72 (1890).

Ἐπομένως τὰ δικαστήρια δύνανται, προκειμένου π. χ. περὶ ἀποζημιώσεως, νὰ ἐκτιμήσωσιν αὐτὰ ταῦτα τὸ ποσὸν αὐτῆς, λαμβάνοντα ὑπ' ὄψιν αὐτὴν καὶ μόνην τὴν ἔκθεσιν τῶν πραγματογνωμόνων, ἀφοῦ κρίνωσι ταύτην ὡς τὸ καταλληλότερον ἀποδεικτικὸν μέσον, χωρὶς ν' ἀνατρέξωσιν εἰς τὰς καταθέσεις τῶν ἐπὶ τούτῳ ἐξετασθέντων μαρτύρων. 155 (1883).

Τὰ ὑποπεσόντα εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν πραγματογνωμόνων πραγματικά γεγενότα, ἐξ ἧς ὀρμώμενοι οἱ ἐμπειροτέχνηαι συνάγουσι τὰ ἐκ τῆς ἰδίας ἐπιστήμης καὶ πείρας συμπεράσματα, δύνανται νὰ ἐξελέγξῃ τὸ δικαστήριον καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ, κατὰ τοῦτο δὲ ἡ πραγματογνωμοσύνη δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ δι' αὐτό. 54 (1877).

Προκειμένου περὶ διανομῆς ἀκινήτου ἀπαιτεῖται ἰδιάζουσα ἐμπειρία καὶ ἐπομένως ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνωμόνων εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον (Πολ. Δικ. 298). 163 (1866).

Ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀξίας τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ ριφθέντων ἐν ναυαγίῳ ἢ ἄλλῃ δυσχερεῖα τοῦ πλοίου δὲν στηρίζεται εἰς ἰδιαιτέρας γνώσεις, τέχνας ἢ ἐμπειρίας καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον. 392 (1866).

Ἀφοῦ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἡ ἐξακριβώσις τοῦ ἀποδεικτέου γεγονότος, ἦτοι ἡ καταμέτρησις τῆς ἐπιδίκου αἱμασιᾶς καὶ ἡ ἐκτίμησις τῆς πρὸς κατασκευὴν αὐτῆς δαπάνης ἀπῆται ἰδιάζουσαν ἐμπειρίαν καὶ γινώσιν ἰδιαιτέρας τέχνης, διατάσσεται πραγματογνωμοσύνη, ἣτις ἐγκυρὸς οὖσα εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον καὶ δὲν ἀπαιτεῖται περαιτέρω ἀπόδειξις, ἦτοι δικαστικὴ αὐτοψία κλπ. 365 (1874).

Ἡ πραγματογνωμοσύνη πρὸς λύσιν τοῦ περὶ τῆς ποιότητος τῆς γῆς ζητήματος, ἀπαιτοῦσα ἰδιάζουσαν ἐμπειρίαν, ἀποτελεῖ τελείαν ἀπόδειξιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 298 Πολ. Δικ. 56 (1879).

Εἶναι ἀνεξέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ κρίσις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι ὠρισμένου θέματος ἡ ἀπόδειξις ἐξαρτᾶται ἐκ γνώσεως ἰδιαζούσης τέχνης ἢ ἐμπειρίας.

98 (1866) 68 (1873) 187 (1876) 92 (1890).

"Όταν ἡ ἀπόφασις τῶν πραγματογνωμόνων ᾗναι ἄκυρος, ὡς μὴ συνταχθεῖσα κατὰ τοὺς νομίμους τύπους (Πολ. Δικ. 135), δὲν δύναται οὔτε ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις νὰ χρησιμεύσῃ.

97 καὶ 153 (1850) 6 (1853) 69 (1854).

Τὸ δὲ Δικαστήριον, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, οὐ μόνον δύναται ἀλλὰ καὶ ὀφείλει νὰ διορίσῃ νέους πραγματογνώμονας, ἢ νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἤδη διορισθέντας νὰ ἐνεργήσωσι νέαν πραγματογνωμοσύνην, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, διότι δὲν δύναται νὰ ἀποφασίσῃ οἷκοθεν καὶ νὰ μορφώσῃ πεποίτησιν περὶ ζητήματος, περὶ οὗ δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην ἐμπειρίαν ἢ ἰδιάζουσιν γνώσιν. 153 (1850).

Προκειμένου περὶ μεταφράσεως ἐγγράφου τινός, ἐν ξένη γλῶσση γεγραμμένου, ἐὰν ὁ εἷς τῶν τριῶν πραγματογνωμόνων, τῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου διορισθέντων δηλώσῃ ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι δὲν γνωρίζει τὴν ξένην ταύτην γλῶσσαν καὶ ἐπομένως δὲν μετάσχει τῆς μεταφράσεως, ἡ πραγματογνωμοσύνη, γενομένη ὑπὸ δύο μόνον πραγματογνωμόνων, διαφωνούντων τῶν διαδίκων περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς μεταφράσεως, εἶναι ἄκυρος καὶ διατάσσεται ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς. 217 (1881).

Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ μόνον ὡς ἀπλὴν γνωμοδότησιν τὴν ἄκυρον πραγματογνωμοσύνην. (Π. Δικ. 298 § 3).

49 (1846) 72 (1890).

Οἱ κατὰ τὸ ἄρθρ. 414 τοῦ Ἐμπ. Νόμου διοριζόμενοι δοκιμασταὶ ἐπέχουσι θέσιν πραγματογνωμόνων ὡς πρὸς τὸ δικαστήριον καὶ διὰ τοῦτο ἡ γνωμοδότησις αὐτῶν χρήζει τῆς τοῦ Ἐμποροδικείου ἐπικυρώσεως (Ἐμπ. Ν. 416). Ἐπομένως δύναται, καὶ ἄκυρος οὔσα, νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν παρ' αὐτοῦ πρὸς μὀρφωσιν τῆς πεποιθήσεώς του, κατὰ τὸ ἄρθρ. 298 Πολ. Δικ.

41 (1863).

Ἐὰν οἱ πραγματογνώμονες διὰ τῆς ἐκθέσεώς των ὑπερέβησαν τοὺς ρητῶς ἀναφερομένους καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ὑποθέσει ὠρισμένους τύπους, ἡ πραγματογνωμοσύνη δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον, ἀλλ' ὡς ἀπλὴ γνωμοδότησις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ. 62 (1863).

Τὸ δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ πίστιν εἰς συντηρητικῶς διεξαχθεῖσαν πραγματογνωμοσύνην, ἀφοῦ ἐκ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων ἐξάγῃ ἐναντία τῶν ἐν αὐτῇ περιεχομένων συμπεράσματα. 80 (1869).

Αἱ τῶν πραγματογνωμόνων πράξεις, γενόμεναι τῇ συναινέσει τῶν διαδίκων καὶ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῆς

δημοσίας ὀρκίσεως, φέρουσι χαρακτῆρα δημοσίων ἐγγράφων, τεθειμένων ὑπὸ τὸ κύρος τῆς ἀρχῆς, ὥστε, συντεταγμένοι κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, παρέχουσι πλήρη πίστιν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐν αὐταῖς ἐνδιαλαμβανομένων μέχρις ἀποδείξεως τῆς πλαστογραφίας. 161 (1847).

Ἐὰν τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδέχεται, ὅτι οἱ πραγματογνώμονες ἐπεφορτίσθησαν νὰ προσδιορίσωσι τὴν ἔκτασιν τῶν ἐκτιμηθησόμενων ἀντικειμένων καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, ὅτι ταῦτα πάντα κατὰ τὴν πεποιθήσιν του λεπτομερῶς καὶ ὠριsmένως ἐξετελέσθησαν παρὰ τῶν πραγματογνωμόνων. ἡ ἔκθεσις τῆς πραγματογνωμοσύνης ἀποτελεῖ πλήρη πίστιν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἐναντία ἀπόδειξις ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τῶν ἀντικειμένων (Πολ. Δικ. 298), οὐδαμῶς δ' ἐκ τούτου περιορίζεται τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως. 200 (1858).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ἔρ. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Π Ρ Ο Θ Ε Σ Μ Ι Α

Περίληψις.

- § 1. Ἐναρξις καὶ ὑπολογισμὸς τῶν προθεσμιῶν.
- § 2. Ὑπολογισμὸς τῆς ἀποστάσεως.
- § 3. Παρέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως.
- § 4. Παράτασις τῆς προθεσμίας.
- § 5. Παραμέλησις τῆς προθεσμίας.

§ 1

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 193 § 1 τῆς Πολ. Δικ., αἱ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τεταγμένοι προθεσμιαί, ἐὰν ἄρχωνται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως ἐγγράφου τινός, λογίζονται οὐχὶ ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς κοινοποιήσεως καὶ λήγουσι κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἥτοι κατὰ τὴν ἑκτὴν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν αὐτῆς.

242 (1849) 238 (1868).

Ἐκτὸς ἂν συνεφωνήθῃ ν' ἄρχηται ἡ προθεσμία ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 193).

238 (1868).

Κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα (N. 80 Πανδ. 50. 17), οἱ εἰδικοί νό.

μοι εἶσιν ἐπικρατέστεραι τῶν γενικῶν, ἐπομένως οἱ ὅρισμοι τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου περὶ κατασχέσεως καὶ πωλήσεως πλοίων (Ἐμπ. Ν. 197 καὶ ἐπ.), ὡς εἰδικοί, ὑπερισχύουσι τῶν γενικῶν, ἐνόσω νόμος τις μεταγενέστερος δὲν καταργήσῃ αὐτοὺς ρητῶς ἢ αἱ διατάξεις αὐτοῦ εἰσὶν ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὰς τοῦ εἰδικοῦ νόμου, ἢ δὲ Πολ. Δικονομία, ἥτις διὰ τοῦ τελευταίου ἄρθρου τῆς καταργεῖ ὅλους τοὺς προὔπαρχοντας ἀντιθέτους νόμους, καίπερ μεταγενεστέρα τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, μὴ ποιούσα ὅμως ρητὴν μνείαν περὶ καταργήσεως τῶν εἰρημένων περὶ πλοίων εἰδικῶν ὁρισμῶν, ἐννοεῖ τὴν κατάργησιν τῶν ἀρχαιοτέρων γενικῶν νόμων τῶν ἀντιβαίνοντων εἰς αὐτήν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν εἰδικῶν. Ἡ ἐννοια δὲ αὕτη τοῦ νομοθέτου ὑποστηρίζεται ἐτι μᾶλλον καὶ ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι ὁ Ἐμπορ. Νόμος περιέχει πλήρες σύστημα διαδικασίας περὶ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησην τῶν πλοίων, τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ εὐλόγως, ὅτι ἠθέλησεν ὁ τῆς Πολ. Δικονομίας νομοθέτης νὰ καταργήσῃ ἐν μέρει, ἥτοι μόνον τὸ ἄρθρ. 198 αὐτοῦ. Ἐπομένως ὁ τε τρόπος τῆς κατασχέσεως πλοίου καὶ ὁ ὑπολογισμὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 198 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὠρισμένης προθεσμίας τῶν 24 ὥρῶν κανονίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορ. Ν. καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 193 Π. Δ. 7 (1847) 267 (1859).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 193 Πολ. Δικ., καθ' ὃ δὲν ὑπολογίζεται ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας τυγχάνουσα ἐορτάσιμος ἡμέρα, ἀνθ' ἧς τότε προσλαμβάνεται ἡ ἐπομένη ἐργάσιμος, συναγεται, ὅτι ἐὰν καὶ ἡ ἐπομένη ἡμέρα ᾖ ἐορτή, προστίθεται ἡ μετ' αὐτὴν ἐργάσιμος.

7 (1855) ¹.

Ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς πρὸς ἐνάσκησιν ἐνδίκου μέσου προθεσμίας, ἀν ἡ ἐξαίρεσιμος, δὲν συνυπολογίζεται.

42 (1877).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 193 § 2 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἡ προθεσμία λογίζεται ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις ἐκαινοποίησε τὴν ἀπόφασιν, τὸ δικόγραφον ἢ ἄλλο ἐγγράφον καὶ ποτὲ κατ' αὐτοῦ, εἶναι γενικὴ καὶ δὲν δύναται ἡ προθεσμία νὰ λογισθῇ κατὰ τοῦ κοινοποιήσαντος, ἐὰν κατ' ἐξαίρεσιν νόμος ἢ δικαστικὴ ἀπόφασις δὲν διατάττωσι ρητῶς τοῦτο, αἱ δὲ περὶ ὁροδοσίας διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας δὲν διατάττουσι τι κατ' ἐξαίρεσιν ὡς πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν προθεσμίων,

¹ Ὅρ. καὶ λ. Διακοπαὶ δικαστικαὶ § 1 καὶ 2 σελ. 305 καὶ ἐπ. καὶ λ. Ἐπίδοσις § 14 σελ. 474.

τὰς ὁποίας δικαστικαὶ ἀποφάσεις ὀρίζουσιν πρὸς δῆλωσιν καὶ δόσιν τοῦ ὅρκου. 40 (1848) 217 καὶ 244 (1850) 162 (1856).

Ὅταν διὰ τῆς ἀποφάσεως διατάσσεται ν' ἀρχίσῃ ἡ προθεσμία ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως παρ' ἐνὸς τῶν διαδίκων, ἡ παρὰ τοῦ ἐτέρου κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως δὲν καθιστᾷ ἐκπρόθεσμον τὸν ἀντίδικόν του πρὸς δόσιν ὅρκου (Π. Δικ. 74 καὶ 375). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐπανάληψις τῆς διὰ τῆς ἐφέσεως ματαιωθείσης ἐνάρξεως τῆς προθεσμίας δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἄλλως ἢ διὰ τῆς κοινοποιήσεως καὶ τῆς τῶν Ἐφετῶν ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἐκείνου, πρὸς ὃν ἐπεβλήθη ἡ ὑποχρέωσις τῆς κοινοποιήσεως. Τὴν δὲ ἔνστασιν ταύτην, ἀφορῶσαν εἰς νομικὸν ἐπιχείρημα, καὶ ἐφεσίμωσ τὸ πρῶτον δύναται νὰ προτείνῃ τις καὶ αὐτεπαγγέλτως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου.

91 (1870) 6 (1872).

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 306, 338 καὶ 349 Πολ. Δικ. εἰσὶν εἰδικαὶ καὶ ὡς ἐκ τούτου κατισχύουσι τῆς γενικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 193 § 3 Πολ. Δικ., διότι, ἂν κατὰ τὸ ἄρθρ. 193 § 2 Πολ. Δικ. αἱ προθεσμίαι ἐλογίζοντο καὶ ἐπὶ ἐξετάσεως μαρτύρων ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις ἐκοινοποίησε τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν καὶ οὐχὶ κατ' αὐτοῦ, ἀμφότεροι δὲ οἱ διάδικοι δὲν ἤθελον κοινοποιήσῃ πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν ἀπόφασιν, τότε δὲν ἤθελον δυνηθῇ νὰ προσαγάγῃσιν ἕκαστος τοὺς μάρτυράς του, κατὰ τὴν αὐτὴν προθεσμίαν, τὴν προσδιωρισμένην διὰ τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 338 Πολ. Δικ. ἤθελον καταστῇ περιτταί. 17 (1844) ¹.

Ἐὰν δημοσιευθῇ προδικαστικὴ ἀπόφασις παρόντων τῶν διαδίκων, ἡ πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμία τρέχει κατ' ἀμφοτέρων ἄνευ ἐτέρας κοινοποιήσεως. (Π. Δ. 193, 138, 139, 152 καὶ 312). 253 (1878).

Τὸ τῆς 26 Ὀκτωβρίου 1862 Ψήφισμα τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως καθιεροῖ ἀπλῶς, ὅτι αἱ ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 20 Ὀκτωβρίου ἀρξάμεναι προθεσμίαι καὶ παραγράφαί ἀναστέλλονται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ οὐχί, ὅτι παύουσι καὶ ἄρχονται ἐκ νέου ἀπὸ τῆς 20 Ὀκτωβρίου.

29 (1870).

Τὸ ἄρθ. 194 Πολ. Δικ. παρέχει νέαν προθεσμίαν τοῖς κληρονόμοις, ἂν ὁ κληρονομούμενος ἀπέθανε διαρκούσης τῆς προθεσμίας καὶ τοῦτο ἀδιακρίτως, εἴτε ἐκοινοποίησαν τὸν θάνατον καὶ ἀπεδέχθησαν τὴν

¹ Ὅρ. καὶ λ. Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις § 11 σελ. 643 καὶ ἐπ.

κληρονομίαν οἱ κληρονόμοι πρὸ τῆς ἐκπνεύσεως τῆς προθεσμίας, τῆς ἀρξαμένης ζῶντος τοῦ κληρονομουμένου, εἴτε ταῦτα ἐγένοντο μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ἐκείνης· ὅ,τι δὲ γίνεται ἐπὶ προθεσμίας ἀρξαμένης ἤδη, χωρεῖ πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ προθεσμίας, ἣτις οὐδὲ ἤρξατο ζῶντος τοῦ κληρονομουμένου. Τουτέστι συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 193 καὶ 194 Πολ. Δικ., ἃν ἡ ἀπόφαισις ἐπεδόθη πρὸς τὸν ἀντίκλητον τοῦ τελευτήσαντος δικηγόρον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ πρὸ τῆς ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας, οἱ κληρονόμοι ἔχουσι μετὰ τὴν ἀποδοχὴν ἐκείνην νέαν προθεσμίαν. 464 (1866).

Αἱ προθεσμίαι, αἱ ταχθεῖσαι παρὰ τῶν δικαστηρίων δὲν ἀφορῶσι εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀλλ' εἰς τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον· ἐπομένως πρότασις, ἀφορῶσα εἰς τὴν παραβίασιν τῆς ἐνώπιον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων προδικασίας, ἔνεκα μὴ ἀκριβοῦς ὑπολογισμοῦ τῆς προθεσμίας, μὴ προταθεῖσα ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, εἶναι ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ πρῶτον προτεινομένη. 39 (1846).

§ 2

Κατὰ τὸ ἐν ἰσχύϊ ἐλληνικὸν κείμενον τοῦ ἄρθρ. 195 Πολ. Δικ., δι' ἕκαστον σχοῖνον, ἥτοι δι' ἀπόστασιν δύο ὥρων, προστίθεται μίᾳ ἡμέρᾳ. 92 (1846) 150 καὶ 342 (1861) 178 (1868) 162 (1877) 366 (1878).

Προστίθεται μίᾳ ἡμέρᾳ λόγῳ ἀποστάσεως μόνον, ὅταν ἡ ἐπέκτασις συνίσταται εἰς δύο ὥρας, οὐχὶ δὲ εἰς ἐλάσσονα τῶν δύο ὥρων χρόνον. 209 (1876).

Ἡ ἀπόστασις τῶν διὰ θαλάσσης χωριζομένων μερῶν τοῦ κράτους ὑπολογίζεται κατὰ μίλια τακτικά. 239 (1869).

Κατὰ τὰ περὶ ἀποστάσεως ἐπιστήμως προσδιωρισμένα, ὁ μὲν Πειραιεὺς ἀπέχει τῶν Ἀθηνῶν ἕνα σχοῖνον, ἡ δὲ Σύρος τοῦ Πειραιῶς μίλια 70 ἥτοι 14 σχοίνους, ἀντιστοιχοῦντων πέντε μιλίων πρὸς ἕνα σχοῖνον. Ὅθεν, ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν ἄχρι Σύρου ἀπόστασις ἀποτελεῖται ἐκ 15 σχοίνων. 82 (1876).

Ἡ ἀπὸ Καλαμῶν μέχρι Ναυπλίου ἀπόστασις συνίσταται εἰς 28 ὥρας, δηλονότι εἰς 14 σχοίνους. 366 (1878).

Δὲν δύναται τὸ Δικαστήριον, ἀμφισβητουμένης τῆς μεταξὺ δύο τόπων ἀποστάσεως γ' ἀνατρέξῃ εἰς βιβλίον, διαλαμβάνον περὶ τῶν

ἀποστάσεων, ἀλλ' ὀφείλει νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις. 132 (1871).

Ὅταν ὅμως ὁ ὑπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν διαδίκων ἐπικληθεὶς χωρομετρικὸς πῖναξ δὲν ἀμφισβητῆται, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. 176 (1864).

Τὰ πιστοποιητικὰ τῆς γενικῆς διευθύνσεως τῶν ταχυδρομείων, περὶ τῶν ἀποστάσεων, τὰ ἐκδοθέντα ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ κανονισμοῦ τῆς πορείας τῶν ταχυδρομείων, δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὰ οὔτε διὰ τοὺς διαδίκους, οὔτε διὰ τὰ δικαστήρια. 255 (1871).

§ 3

Αἱ παρὰ τοῦ νόμου ἢ τοῦ δικαστηρίου χορηγούμεναι εἰς τοὺς διαδίκους προθεσμίαι ἐπεκτείνονται μόνον, ὅταν οὔτοι πρόκηται νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἐντὸς αὐτῶν πρᾶξιν τινὰ ἐκτὸς τοῦ τόπου τῆς κατοικίας των, πρὸς ἐπιχείρησιν τῆς ὁποίας πρέπει νὰ μεταβῶσιν εἰς ἄλλον τόπον, ὡς μέτρον δὲ τῆς ἐπεκτάσεως λαμβάνεται ἡ ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας αὐτῶν μέχρι τοῦ τόπου τῆς ἐπιχειρητέας πράξεως ἀπόστασις, ὃ δὲ τόπος τῆς διαμονῆς των λαμβάνεται ὡς μέτρον τῆς ἐπεκτάσεως μόνον, ὅταν δὲν ἔχωσι κατοικίαν. 28 καὶ 37 (1849).

Πρόσθετος προθεσμία λόγῳ ἀποστάσεως χωρεῖ, ὅταν ὑπάρχῃ ἀπόστασις μετὰ τῶν δύο ὥρων μεταξὺ τῆς κατοικίας τοῦ κοινοποιούντος δικόγραφον τι καὶ τῆς τοῦ καθ' οὗ ἡ κοινοποίησις, οὐχὶ δὲ καὶ ἀπλῶς ἐπὶ ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου (Π. Δ. 195). Μόνον δὲ προκειμένου περὶ κλήσεως ὑπολογίζεται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ καλουμένου μέχρι τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ καλεῖται. 11, 39 καὶ 89 (1846) 73 (1847)

17 (1848) 65 καὶ 155 (1857) 188 (1859) 378 (1865) 178 (1868) 50 (1870) 164 (1872) 220 (1877) 36 (1890).

Ἡ λόγῳ ἀποστάσεως παρέκτασις τῆς προθεσμίας ἀναφέρεται εἰς ἐκάτερον τῶν διαδίκων, ὥστε καὶ ἂν ἀμφότεροι κατοικῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἀπέχοντι ὅμως τῆς ἔδρας τοῦ δικαστηρίου, παρεκτείνεται ἡ προθεσμία, εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ὁ καλούμενος πρὸς ἐμφάνισιν εἶχε διορίσει ἀντίκλητον παρὰ τῇ ἔδρᾳ τοῦ δικαστηρίου. 228 (1853).

Διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἀπόστασις τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐνθα ἐδρεύει τὸ δικαστήριον καὶ μόνον ἐὰν ὁ διάδικος δὲν ἤθελεν ἔχει οὐδεμίαν κατοικίαν κανονίζεται ἡ ἀπόστασις κατὰ τὸν τόπον τῆς προσωρινῆς διαμονῆς του. 264 (1854) 325 καὶ 326 (1855) 464 (1878).

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, οὔτινες δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν κατοικίαν των αὐτόθι, ἐπομένως ὡς πρὸς αὐτοὺς ἡ ἐν τῷ τόπῳ τῆς προσωρινῆς (ἐν τῇ ἡμεδαπῇ) διαμονῆς κοινοποιήσις δὲν μεταβάλλει τὸν ἀπὸ τῆς κατοικίας των ὑπολογισμὸν τῆς ἀποστάσεως.

464 (1878).

Ἐὰν ὁ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις ἀλλοδαπὸς δὲν διαμένῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀλλ' ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἐπομένως τὸ δικόγραφον δὲν ἐπεδόθη αὐτῷ διὰ τοῦ Εἰσαγγελέως ἀλλὰ προσωπικῶς ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαμονῆς του, ἡ τῆς κατοικίας του ἀπόστασις δὲν ἔχει σημασίαν, ἀλλ' αὕτη κανονίζεται κατὰ τὴν ἀπόστασιν τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς του, ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ ἐπίδοσις, ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἀντιδίκου του (Πολ. Δικ. 196 καὶ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 18 Σεπτεμβρίου 1836 Β. Δ.).

55 (1874).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 196 Πολ. Δικ., ἡ νόμιμος προθεσμία ἐπεκτείνεται λόγῳ ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ κοινοποιούντος διαδίκου πρὸς τὸν ἀντίδικόν του, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν διάφορον κατοικίαν ἔχῃ ὁ πληρεξούσιος τοῦ κοινοποιούντος τῆς τοῦ πρὸς ὃν ἡ κοινοποιήσις γίνεται, διότι ὡς μέτρον πρὸς αὐξήσιν τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως λαμβάνεται ἡ κατοικία τῶν διαδίκων καὶ οὐχὶ ἡ τῶν πληρεξουσίων αὐτῶν.

46 (1870) 110 (1889) ¹.

Ἐὰν ἡ ἀπόφασις κοινοποιηθῇ τῷ πληρεξουσίῳ τοῦ ἀντιδίκου, ἔχοντι καὶ τὴν εἰδικὴν ἐντολὴν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως, οὐδεμία εἰς τὴν τριακονθήμερον προθεσμίαν συγχωρεῖται προσθήκη ἡμερῶν ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσιέοντος ἀπὸ τῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀφοῦ ὁ πρὸς ὃ ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις εἰδικὸς πληρεξούσιος, ὅστις ταυτίζεται πρὸς τὸν ἀναιρεσιέοντα, κατοικεῖ ἐν ᾧ τόπῳ καὶ ὁ ἀναιρεσιβλήτος (Πολ. Δικ. 753, 195 καὶ 196).

214 (1850).

Ὅταν οἱ διάδικοι δὲν κατοικῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ χορηγεῖται δικαίωμα ἀποστάσεως διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀναιρέσεως μέσου, οὔτε ἔχει σημασίαν, ἐὰν ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀναιρεσιέοντος κατοικῇ, ἔνθα καὶ ὁ ἀναιρεσιβλήτος.

259 (1862) ².

Καίπερ τῶν διαδίκων κατοικούντων ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, προστίθεται

¹ Ὁρ. καὶ λ. Ἀνακοπὴ § 7 σελ. 124 καὶ ἐπ.

² Ὁρ. καὶ λ. Ἀναίρεσις § 16 σελ. 78 καὶ ἐπ. καὶ λ. Ἐφεσις § 9 σελ. 499

ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως, ἐὰν ἡ ἀνακοπὴ ἐκοινοποιήθῃ πρὸς τὸν ἀντίκλητον τοῦ ἀντιδίκου, κατοικοῦντα ἀλλαχοῦ.

343 (1852) 119 (1853) 242 (1854).

Ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως χωρεῖ, ὅταν οἱ διάδικοι κατοικῶσιν εἰς διάφορα μέρη, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἡ κατοικία τοῦ πληρεξουσίου τοῦ υπογράψαντος τὸ ἀναιρετήριον ἀπέχῃ τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις.

291 (1867).

Ἀναίρεσιν δύναται νὰ αἰτήσῃ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 819 Πολ. Δικ., καὶ ὁ πληρεξούσιος τοῦ διαδίκου, ἐπομένως, γενομένης τῆς αἰτήσεως ἀναίρεσεως ὑπὸ δικηγόρου ἐν Ἀθήναις καὶ κατοικοῦντος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐν Πάτραις, δεόν εἰς τὰς 30 ἡμέρας νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Πατρῶν ἀπόστασις.

264 (1854) 90 (1862).

Κατὰ τὰς συνδ. διατάξεις τῶν ἄρθρ. 195 καὶ 312 Πολ. Δικ., ταυτιζομένης τῆς γνωστοποιήσεως πρὸς τὴν κλήτευσιν τῶν μαρτύρων, ἀπαιτεῖται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, νὰ παρεκτείνηται ἡ προθεσμία τῆς γνωστοποιήσεως λόγῳ ἀποστάσεως.

238 (1852).

Ἐὰν ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων γνωστοποιηθῇ τῇ ἀντικλήτῳ τοῦ ἀντιδίκου, δεόν νὰ ὑπολογίζηται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ δικαστηρίου, ἐν ᾧ εἰσιν ἐξεταστέοι οἱ μάρτυρες, μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀπόδειξις.

312 (1853) 268 (1854) 342 (1861) 180 (1864).

Ὅταν ὁ κατάλογος τῶν μαρτύρων κοινοποιῇται πρὸς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀντιδίκου καὶ προσκαλῆται οὗτος νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν, δὲν ἀπαιτεῖται, κατὰ τὰ ἄρθρα 310 καὶ 311 Π. Δ., νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν ἄλλη προθεσμία, ὅταν κατοικῇ εἰς τὸν αὐτὸν τῆς ἐξετάσεως τόπον, εἰμὴ ἡ τῶν 24 ὥρῶν.

14 (1860) 274 (1878).

Ὁ εἰς ἐξέτασιν μαρτύρων καλούμενος διάδικος ἔχει, ἐκτὸς τῶν 24 ὥρῶν, καὶ τὴν τῆς ἀποστάσεως προθεσμίαν, ἐὰν δὲν κατοικῇ ἐν τῇ τόπῳ τῆς γεννησομένης ἐξετάσεως (Πολ. Δικ. 311 § 2) ἡ δὲ προθεσμία αὕτη εἶναι ὅλως ἀνεξάρτητος γῆς διὰ τῆς ἀσφασεως τασσομένης πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως.

268 (1854).

Ἐπὶ τῆς δηλώσεως περὶ ἀποδοχῆς ἢ ἀντεπαγωγῆς ὁρκου, ὁ νόμος δὲν χορηγεῖ παρέκτασιν τῆς προθεσμίας λόγῳ τῆς ἀποστάσεως (Πολ. Δικ. 352).

193 (1870).

Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία δὲν παρεκτείνεται λόγῳ ἀποστάσεως

τῆς κατοικίας τῶν διαδίκων (Πολ. Δικ. 480 καὶ 195).

77 (1848) 155 (1870) 187 (1877).

Εἰς τὴν ἀγωγὴν περὶ προκλήσεως ἐφαρμόζονται ἐν γένει τὰ περὶ ἐπιδόσεων καὶ δικαστικῶν συζητήσεων ὠρισμένα ὡς καὶ αἱ περὶ προθεσμιῶν διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 195 Π. Δ. καὶ ἐπομένως εἰς τὸν χρόνον τῶν δέκα ἡμερῶν, ὅστις χορηγεῖται διὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, χορηγεῖται καὶ ἡ προθεσμία τῆς ἀποστάσεως. 170 (1850) 155 (1851).

Δίδεται ἐπέκτασις προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ παρ' ᾧ κατάσχεσις τρίτος μέχρι τῆς ἑδρας τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Εἰρηνοδικείου, παρ' ᾧ ὀφείλει νὰ ποιήσῃ τὴν δήλωσίν του (Πολ. Δικ. 195 καὶ 196). 516 (1852).

Εἰς τὴν ὀκταήμερον προθεσμίαν τῆς δηλώσεως τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις, γενομένης καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 928 Πολ. Δικ. ἀναγραφόμενων, δὲν χορηγεῖται παρέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως. Τὸ τοιοῦτον δέ, ὡς νομικὸν ἐπιχείρημα, προτείνεται καὶ κατ' ἔφεσιν τὸ πρῶτον. 126 (1874).

Ἐπὶ κατασχέσεως τὸ ἄρθρ. 965 Πολ. Δικ. δὲν παρεκτείνει τὴν προθεσμίαν τῆς ἀποστάσεως μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου, ἀρχεται δὲ αὕτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνεργείας αὐτῆς καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της πρὸς τὸν ὀφειλέτην. 283 (1868).

Κατὰ γενικὸν κανόνα, αἱ νόμιμοι προθεσμίαι δὲν παρεκτείνονται λόγῳ ἀποστάσεως, εἰμὴ καθ' ἃς περιπτώσεις διατάσσει τοῦτο ὁ νόμος ἢ ἐνεκεν ἰδιαιτέρων περιστάσεων ἀδύνατος ἀποβαίνει ἢ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐνάσκησις τοῦ δικαιώματος, δι' ἃ ἐτάχθη ἡ προθεσμία αὕτη. Ἐπομένως, μὴ ὀρίζοντος τοῦ ἄρθρ. 31 τοῦ νόμου ΦΚΣ' περὶ Τραπεζίης ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1859, ὅτι παρεκτείνεται ἡ προθεσμία λόγῳ ἀποστάσεως πρὸς ἐνάσκησιν τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναφερομένης ἀνακοπῆς κατὰ τε τοῦ προγράμματος καὶ τῆς λοιπῆς διαδικασίας, δὲν χωρεῖ ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας. 48 (1875).

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἐνασχεῖται ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, ἄνευ παρεκτάσεως τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως, διότι ὁ νόμος δὲν ὀρίζει τοιοῦτόν τι ἐν ἄρθρ. 946 καὶ 949 τῆς Πολ. Δικονομίας. 236 (1877) 347 (1878).

Τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἀποστάσεως ἀποτελοῦντος ἔνστασιν κατὰ τῆς προθεσμίας τῆς ἐφέσεως, ὁ ἐνιστάμενος ὀφείλει νὰ ὀρίσῃ αὐτὴν κατ' ἑ-

κεῖνα τὰ στοιχεῖα, ἅτινα στηρίζουσι καὶ καθιστῶσιν αὐτὴν νόμιμον.
293 (1878).

Δὲν χωρεῖ παρέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως, ἐὰν ὁ διάδικος, κατοικῶν κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς δίκης ἐν ἄλλῳ τόπῳ, μετέβαλε βραδύτερον, ἐν γνώσει τοῦ ἀντιδίκου του, κατοικίαν, μετοικήσας εἰς τὸν αὐτὸν τόπον.
277 (1878).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 196 τῆς Πολ. Δικον., προκειμένου περὶ πλειόνων προσώπων, οἵτινες ἔχουσι διαφόρους κατοικίας, θεωρεῖται δι' ὅλας ὡς μέτρον ἡ ἀπὸ τῆς ἀπωτέρας κατοικίας ἀπόστασις· ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 593 τῆς αὐτῆς Δικονομίας γίνεται δῆλον, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἐχόντων πλησιέστερον τοῦ ἄλλου τὴν κατοικίαν του δύναται, εἴτε ἐμφανιζόμενος, εἴτε μὴ, νὰ δικασθῇ, ἐν ὅσῳ δὲν παρέλθῃ ἡ νόμιμος προθεσμία, διὰ τὸν ἀπωτέρω κατοικοῦντα.
166 (1847).

§ 4

Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν ἐπ' ἀκροατηρίου προθεσμία δύναται νὰ ἐπεκταθῇ ὑπὸ τοῦ καλοῦντος διαδίκου. Τὸ δὲ δικαστήριον, ἐν ᾗ περιπτώσει τάσσεται προθεσμία μακροτέρα τῆς νομίμου, ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τοῦτο καὶ ν' ἀπόσχη νὰ δικάσῃ ἐρήμην τὴν προῶως ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ καλοῦντος εἰσαγομένην ὑπόθεσιν.
64 (1878).

Αἱ παρεμπιπτουσαι ὑποθέσεις συζητοῦνται τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς (Πολ. Δικ. 618 καὶ 620)· ἡ νόμιμος δὲ αὕτη προθεσμία δύναται μὲν νὰ ἐπεκταθῇ, ἀλλ' ὁ ὑπὲρ οὗ ἡ ἐπέκτασις δύναται νὰ τὴν ἀποποιηθῇ ἐπικαλούμενος τὴν νόμιμον προθεσμίαν καὶ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπεκτάσεως ταύτης, γνωστοποιῶν τῷ ἀντιδίκῳ του, ὅτι θέλει νὰ δικασθῇ κατὰ τὴν προθεσμίαν τοῦ νόμου.
103 (1885).

Οἱ δικασταὶ δὲν δύνανται ν' ἀπομαχρυνθῶσιν τῶν ὁρίσμων τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὰς προθεσμίας, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος (Πολ. Δικ. 199).
43 (1836).

Τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας κρίνει ἐκάστοτε περὶ τῆς ἀναλόγου δικαστικῆς προθεσμίας καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ τασσομένη δὲν ἐπεκτείνεται ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως τῆς κατοικίας τοῦ διαδίκου, οὕτινος ἡ αὐτοπρόσωπος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου παρουσία δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου.
54 (1836) 121 (1873).

Δι' ἀποχρῶντας λόγους δύνανται τὰ δικαστήρια, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἔχοντος συμφέρον διαδίκου, νὰ παρατείνωσι τὰς δοθείσας ὑπ' αὐτῶν προθεσμίας, ἐὰν ἡ αἴτησις εἰσαχθῇ πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας. 72 καὶ 73 (1845) 5 (1848) 293 (1850) 24 (1857) 270 (1870).

Τὸ ἄρθρ. 198 § 1 Π. Δ. καθ' ὃ πᾶσα αἴτησις περὶ παρατάσεως προθεσμίας, μὴ γενομένη πρὸ τῆς λήξεως τῆς πρώτης προθεσμίας, καθίσταται ἀπαράδεκτος, δὲν δύναται δὲ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ προθεσμίας, ἥτις ἐματαιώθη ἐκ περιστάτικῶν ὅπως ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως τοῦ αἰτούντος τὴν παράτασιν διαδίκου καὶ εἰς γνῶσιν αὐτοῦ μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ταύτης περιελθόντων, διότι, κατὰ νομικὴν ἀρχήν, ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων δὲν ὕφίσταται ὑποχρέωσις. 231 (1854) 6 (1868).

Δικαστήριον οὐσίας, δεχόμενον αἴτησιν περὶ παρατάσεως προθεσμίας, καίπερ μετὰ τὴν λήξιν αὐτῆς γενομένην, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἡγετῆρος τὴν ἐπίδοσιν τῆς αἰτήσεως βραδύτης δὲν προήλθεν ἐξ ἀμελείας τῶν αἰτούντων, δὲν παραβιάζει τὰ ἄρθρα 193 καὶ 197 τῆς Πολ. Δικονομίας. 262 (1870).

Ἐὰν ἔνεκα σφοδρᾶς τρικυμίας καὶ ἐναντίων ἀνέμων ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ ἐκπλεύσῃ πλοῖον ἀπὸ τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρέσειντος μέχρι τῆς τοῦ ἀντιδίκου τοῦ καὶ ἐπομένως ἀπέβη ἀδύνατος ἡ ἐπίδοσις τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σφοδρᾶς τρικυμίας, ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐκπρόθεσμος, διότι τῶν ἀδυνάτων οὐδεμία ἐστὶν ἐνοχή. 73 (1847) 176 (1848).

Ὅταν ἔνεκεν ἀνωτέρας βίας (π. χ. διότι τὰ ὄρη, δι' ὧν ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὁ κλητὴρ, ἦσαν χιονοσκεπῆ καὶ ἀδιάβατα) δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐπίδοσις, δὲν καθίσταται ἐκπρόθεσμος ὁ διάδικος. 437 (1878).

Ἡ ἀπουσία τοῦ Εἰρηνοδίκου, τοῦ διωρισθέντος εἰσηγητοῦ πρὸς ἐξέσιν τῶν μαρτύρων, δὲν εἶναι λόγος ἀποχρῶν πρὸς παράτασιν τῆς προθεσμίας, διότι τοῦτο δὲν ἦτο κώλυμα πρὸς εξέτασιν, ὑπάρχοντος τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ. 93 (1882).

Μόνῃ ἡ περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἴτησις δὲν ἀναστέλλει οὔτε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐτάχθη ἡ πρώτη προθεσμία, οὔτε τὴν ἐξακολουθήσιν αὐτῆς· ἐπομένως ὁ τὴν παράτασιν αἰτήσας δύναται νὰ ἐξετάσῃ τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς πρώτης ἀποφάσεως ταχθείσης προθεσμίας, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται καὶ ἀπόφασις περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας. 32 (1853).

§ 5

Ἐάν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 200 Πολ. Δικ., ὅλοι οἱ διάδικοι παρημέλησαν προθεσμίαν τινά, ἢ ἀπειθοῦντες δὲν ἐνεφανίσθησαν, καταλείπεται ἡ ὑπόθεσις μέχρις οὗ τὴν ἐπαναλάβωσιν οἱ διάδικοι. Ἐπομένως, ἐὰν οἱ διάδικοι ἐκ συμφώνου ἀνέβαλον τὴν ἐξέτασιν τῶν ὑπολειπομένων μαρτύρων τῶν εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἀλλ' οὐδεὶς τῶν διαδίκων ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, ὅπως ζητήσῃ νὰ συνταχθῇ ἔκθεσις, ὥστε νὰ καταστήσῃ τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ ἔκπτωτον, θεωροῦνται ἀμφοτέρω οἱ διάδικοι, ὅτι ἐγκατέλειψαν τὴν ὑπόθεσιν, παραμελήσαντες τὴν προθεσμίαν καὶ ἐπομένως αὕτη δὲν παρῆλθε πρὸς βλάβην τινος, τὸ δὲ δικαστήριον ὀφείλει, γενομένης αἰτήσεως, νὰ τάξῃ ἀνάλογον προθεσμίαν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων. 100(1858)¹

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΑΓΩΓΗΝ

Περίληψις

- § 1. Περιπτώσεις, καθ' ἃς χωρεῖ πρόκλησις πρὸς ἀγωγήν.
- § 2. Περιεχόμενον τῆς προκλήσεως πρὸς ἀγωγήν.
- § 3. Διαδικασία καὶ ἐνστάσεις τοῦ προκαλουμένου.
- § 4. Παραίτησις τῆς ἐνστάσεως κατὰ τῆς προκλήσεως πρὸς ἀγωγήν.

§ 1

Ὁ μὴ κατέχων κτῆμά τι δὲν δικαιούται νὰ ἐγείρῃ περὶ αὐτοῦ πρόκλησιν πρὸς ἀγωγήν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν Ν. 9 Βασ. (15. 1) καὶ Ν. 9 Π. (6. 1) καθ' οὓς, κατὰ τοῦ μὴ κατέχοντος ἀπαράδεκτός ἐστιν ἡ περὶ διεκδικήσεως ἀγωγή, οἷα εἶναι καὶ ἡ συνεπεῖα προκλήσεως ἐγειρομένη. 111 (1873).

Ὅπως ἡ πρόκλησις πρὸς ἀγωγήν γίνῃ δεκτὴ, ἀρκεῖ ὁ προκαλὼν νὰ διατελῇ ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ κτήματος, ὃ δὲ καθ' οὗ ἡ πρόκλησις, χωρὶς νὰ διατελῇ ἐν αὐτῇ, νὰ ἐκαυχῆθῃ, ὅτι ἔχει ἀξίωσιν ἐπ' αὐτοῦ οἰανδήποτε. Εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ὅτι ὁ προκαλούμενος τυγχάνει κύριος τοῦ κτήματος, διότι τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος μόνον ἐν τῇ σχετικῇ περὶ κυριότητος οἰκῇ δύναται νὰ ἐξετασθῇ. 175 (1874).

¹ Ὅρ. κυρίως λ. Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις § 41 σελ. 644 καὶ ἐπ.

Τὸ ἄρθρ. 81 τῆς Πολ. Δικονομίας διὰ τῆς λέξεως διακατοχὴ ἐννοεῖ τὴν νομικὴν νομὴν, ἥτις μόνη ὀφείλει δικαιώματα εἰς χρῆσιδες ποτεῖαν καὶ παραγγέλματα, τουτέστιν ἐκείνην, τὴν ὅποیان ἐνεργεῖ τις ἐν ἰδίῳ ὀνόματι καὶ ἐπὶ τῇ προθέσει νὰ κατέχῃ τὸ πρᾶγμα ὡς ἰδιοκτησίαν του.

7 (1841) 305 (1878).

Ὁ ἐμφυτεύσας ὁμοίως ἐθνικὰς γαίας πρὸ τοῦ 1837, κατὰ τὸ Β. Δ. τῆς 15 Ἰανουαρίου 1837 περὶ φυτειῶν καὶ ἐθνικῶν γαιῶν, γίνεται συγχύριος καὶ συγκάτοχος μετὰ τοῦ Δημοσίου, ἐπομένως μόνον τὴν διανομὴν τοῦ κοινοῦ κτήματος δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου.

305 (1878).

Δὲν χωρεῖ πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ συγκατέχοντος τὸ κτῆμα.

97 (1871).

Πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν χωρεῖ α') ὅταν ὁ προκαλούμενος καυχᾶται, ὅτι ἔχει ἀξίωσιν κατὰ τοῦ προκαλοῦντος, ἣν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ δι' ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ ὅτι ἔχει ἀξίωσιν, ἣν ὁ προκαλὼν ὀφείλει κατὰ νόμον νὰ ἐπιδιώξῃ κατὰ τοῦ προκαλουμένου, ὡς ἐπέχοντος θέσιν ἐναγομένου ὡς πρὸς τὴν ἀξίωσιν, καὶ β') ὅταν ἡ καύχησις τοῦ δικαιώματος δὲν περιορίζεται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ προκαλουμένου κατεχόμενον πρᾶγμα, ἀλλ' ἐκτείνεται καὶ εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ προκαλοῦντος κατεχόμενα.

21 (1865).

Δὲν χωρεῖ πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν ἐκ μέρους τοῦ πωλητοῦ κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ ἢ τῶν δικαιოდόχων τούτου, διότι πωλῆσας οὗτος τὸ ἐπίδικον πρὸς τὸν δικαιοπάροχον τοῦ ἀντιδίκου του ἀποκρούεται διὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ δόλου.

196 (1886).

Τὸ ἄρθρ. 81 § 1 Πολ. Δικ., ὀρίζει, ὅτι ἡ πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν τότε μόνον χωρεῖ, ὅταν ὁ προκαλούμενος, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν διακατοχὴν, καυχᾶται, ὅτι ἔχει ἀξίωσιν, ἐνεκα τῆς ὅποιας δύναται νὰ ἐναχθῇ, δὲν ἐννοεῖ, ὅτι μόνον ἐπὶ ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων ἐπιτρέπεται, ἀλλ' ἐννοεῖ, ὅτι προκειμένου περὶ τοιούτων δικαιωμάτων, ἐὰν ὁ προκαλούμενος ἔχῃ τὴν διακατοχὴν, πρόκλησις δὲν δύναται νὰ λάβῃ χώραν· ὅτι δὲ ἡ πρόκλησις ἐπιτρέπεται ἐν γένει καὶ ἐπὶ προσωπικῶν δικαιωμάτων γίνεται δῆλον ἐκ τε τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ μνησθέντος ἁρθροῦ, ὅπερ ἀφορᾷ κυρίως εἰς προσωπικὰ δικαιώματα, ἐκ τοῦ ἁρθρ. 82 ἐδ. 1, τὸ ὁποῖον ὀρίζει, ὅτι ἡ πρόκλησις πρέπει νὰ περιέχῃ ἀκριθεὶς σημείωσιν τῆς ἐνδίκου ἀξιώσεως, ὅ ἐστιν ὁποιοδήποτε καὶ ἂν

ἤναι τὸ ἀντικείμενον τῆς προκλήσεως, καὶ τέλος ἐκ τοῦ ἄρθρου 84 ὅπερ προτιθέμενον νὰ ὀρίσῃ τὸ ἀρμόδιον διὰ τὴν πρόκλησιν δικαστήριον, παραπέμπει ἐν γένει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 22 Π. Δ., ὅπερ ὀρίζει τὰ περὶ ἀρμοδιότητος τῶν δικαστηρίων, οὐχὶ μόνον διὰ τὰς πραγματικάς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς προσωπικάς ἀγωγάς.

200 (1850) 175 (1862).

Πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν χωρεῖ μόνον, 1) ὅταν ὁ προκαλούμενος χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν διακατοχὴν, κυχυᾷται, ὅτι ἔχει ἀξιώσιν, ἕνεκα τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἐναχθῇ ἄλλος. 2) "Ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος, ὅτι ἔνστασις τις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς δύναται νὰ ματαιωθῇ ἐντελῶς, παρερχομένου τοῦ χρόνου· ἐκ δὲ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἄρθρ. 81 Πολ. Δικ. προκύπτει ἀριθῶνως, ὅτι ἡ πρώτη περίπτωσις τῆς προκλήσεως λαμβάνει χώραν, ὅταν πρόκηται περὶ ἀξιώσεων, ἥτοι δικαιωμάτων, ἐφ' ὧν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ διακατοχή, ἢ νομὴ (possession), ἥτοι τῶν ὁποίων ἡ ἐξάσκησις ν' ἀποτελῇ τὴν νομικὴν σχέσιν τῆς νομῆς ἢ οἰονεὶ νομῆς. Τοιαῦτα δὲ εἶναι, κατὰ τὸ ἀστυκὸν δίκαιον, μόνῃ ἢ κυριότης καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς ἀποσπώμενα ἀπόλυτα δικαιώματα, τὰ ἐπὶ ἄλλοτρίων πραγμάτων ὑφιστάμενα. Ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 81 § 2, καθ' ὃ πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν συγχωρεῖται ἐπὶ πάσης ἀξιώσεως (καὶ ἐπὶ τῶν σχετικῶν ἐξ ἐνοχῶν καὶ ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν δικαιωμάτων), ὅταν ὑπάρχῃ κίνδυνος, ὅτι ἔνστασις τις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς δύναται νὰ ματαιωθῇ διὰ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου, χωρὶς νὰ γίνηται ἐν αὐτῷ λόγος περὶ τῆς νομῆς τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀπαιτήσεως. Οὔτε ἀντίκειται εἰς τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 84 τῆς Πολ. Δικονομίας, διότι α') ἡ ἐπὶ τῶν ἐνοχικῶν δικαιωμάτων, κατὰ τὰ ἐδάφ. 1—4, 6 καὶ 7 τοῦ ἄρθρ. 22 δυναμένη νὰ ἐπέλθῃ ἐκλογὴ τοῦ προκαλοῦντος μετὰξὺ διαφόρων δικαστηρίων ἀναφέρεται εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ 2 ἐδάφ. τοῦ ἄρθρ. 81, ἐνῶ, ὡς εἴρηται, πρόκειται καὶ περὶ ἐνοχικῶν δικαιωμάτων, β') καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ 1 ἐδαφίου τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἄρθρ. 22, ἥτοι τὸ ἐδάφ. 5 αὐτοῦ.

236 (1850).

Ὑπαρχούσης ὀλῆς ἐκκρεμοῦς, ἥς ἐζητήθη ἡ ἀνατροπὴ, δὲν δύναται ὁ ἐπὶ ἀνατροπῇ ἐνάγων νὰ προκαλέσῃ τὸν ἀντίδικόν του πρὸς ἀγωγὴν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, εἰς ὃ ἀφεῶρα ἡ πρώτη ἀγωγὴ, καθ' ἥς

ἡγέρθη ἢ περὶ ἀνατροπῆς, πρὶν ἢ ἀποφασισθῇ τὸ περὶ ἀνατροπῆς ζήτημα· διότι τὸ δικαίωμα τοῦ προκαλοῦντος ἐξετάζεται καθ' ὃν χρόνον ἐνήργησεν αὐτό, οὐχὶ δὲ ἐκ τῶν ὑστέρων, ὥστε καὶ ἂν μετὰ ταῦτα γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς ἢ πρόκλησις εἶναι ἀπαράδεκτος.

430 (1852).

§ 2

Τὸ ἄρθρ. 82 Πολ. Δικ. δὲν διατάττει, ὅτι ὀφείλει νὰ ὀρίσῃ ὁ προκαλὼν τὸ εἶδος τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ μόνον, ὅτι δεόν νὰ περιέχῃ ἡ πρόκλησις ἀκριβῆ σημείωσιν τῆς ἐνδίκου ἀξιώσεως. 278 (1865).

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ὀρίζωνται λεπτομερῶς τὰ γεγονότα, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ καύχησις, οὔτε τὸ εἶδος τῶν τῆς κυριότητος ἀξιώσεων τοῦ προκαλουμένου, τὰς ὁποίας μόνος οὗτος δύναται νὰ ὀρίσῃ διὰ τῆς ἀγωγῆς. 204 (1875).

Δὲν ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ νόμου ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ προκλήσει ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς καυχήσεως. 177 (1881).

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 82 Πολ. Δικ., καθ' ἣν ἡ πρόκλησις πρὸς ἀγωγήν δεόν νὰ περιέχῃ ἀκριβῆ σημείωσιν τοῦ ἀντικειμένου τῆς προκλήσεως (Πολ. Δικ. 82 § 1) κεῖται ἀπλῶς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ προκαλουμένου, ἵνα μάθῃ οὗτος διὰ τῆς προκλήσεως περὶ τίνος ἀντικειμένου προκαλεῖται νὰ ἐγείρῃ ἀγωγήν καὶ παρασκευάσῃ οὕτω τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ. Ἀρα, ἡ λόγῳ ἀοριστίας τῆς προκλήσεως ἀκυρωτικὴ ἔνστασις δὲν εἶναι δημοσίας τάξεως καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι δεκτὴ ἐφεσίμῳ τὸ πρῶτον (Πολ. Δικ. 160 καὶ 202). 76 (1875).

Ἐν τῇ προκλήσει πρὸς ἀγωγήν δεόν νὰ ὀρίζηται ὑπὸ τοῦ προκαλοῦντος ἡ προθεσμία πρὸς ἔγερσιν αὐτῆς, οὐδ' ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψιν ταύτην τὸ γεγονός, ὅτι ἐδόθη εἰς τὸν προκαλούμενον ἡ νόμιμος προθεσμία, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 81 Πολ. Δικ., νόμιμος προθεσμία δὲν ὑπάρχει. 175 (1862).

Ἡ πρότασις, ὅτι ἐν τῇ προκλήσει πρὸς ἀγωγήν δὲν ὠρίσθη προθεσμία πρὸς ἔγερσιν αὐτῆς εἶναι ἔνστασις ἀκυρωτικὴ τῆς προκλήσεως (Πολ. Δικ. 82), ἥτις ὅμως δὲν δύναται νὰ προταθῇ μετὰ τὴν πρῶτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν, οὐδὲ δύναται ὁ ἐφεσίβλητος νὰ προτείνῃ ταύτην ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 747 Πολ. Δικ., διότι μόνον νέους πραγματικούς ἰσχυρισμούς συγχωρεῖται εἰς τὸν ἐφεσίβλητον νὰ προτείνῃ τὸ πρῶτον ἐφεσίμῳ, οὐχὶ δὲ ἐνστάσεις, ἐκτὸς

τῶν δυναμένων νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης (Πολ. Δικ. 160), τιαυτὴ δὲ ἔνστασις δὲν εἶναι ἡ προκειμένη, ἥτις καλύπτεται μὴ προτεινομένη ἐγκαίρως (Πολ. Δικ. 202). 245 (1863).

Τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρισμόν, καίπερ νέον, δύναται ὁ ἐφεσίβλητος νὰ προτείνῃ καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, ἐὰν ἀντιτάσῃ τοῦτον κατὰ τῆς ἐφέσεως καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως (Πολ. Δικ. 747). 175 (1862).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρον 83 Πολ. Δικ., ὁ προκαλούμενος πρὸς ἀγωγὴν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξῃ καὶ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀγωγῆς, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀξίωσιν αὐτοῦ, δι' ἣν καυχώμενος προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του, δὲν ὑποχρεοῦται δὲ τὸ δικαστήριον νὰ ὀρίσῃ αὐτῷ τὸ εἶδος τῆς ἀγωγῆς, ἣν ὀφείλει νὰ ἐγείρῃ, διότι τοῦτο θὰ παρεβίαζε τὸ ἀπανεμόμενον τῷ προκαλουμένῳ κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐκλεκτικόν δικαίωμα. 12 (1878).

Τὸ ἄρθρ. 87 Πολ. Δικον. ὀρίζει, ὅτι ὁ προκαλούμενος ὀφείλει ἐντὸς τῆς ὀρισθείσης αὐτῷ προθεσμίας νὰ φέρῃ ἔνστασιν κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς προκλήσεως, ἐννοεῖ πᾶσαν ἔνστασιν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν τῆς ἀναρμοδιότητος, ἄλλως ἤθελε προκύψει τὸ ἄτοπον νὰ διατηρῇ ὁ προκαλούμενος δικαίωμα προσβολῆς κατὰ τῆς προκλήσεως, ἀφοῦ ἡ ἀγωγή του παρεγράφη. 44 (1841).

Τὸ ἄρθρ. 87 Πολ. Δικ. εἰσάγει ἐξαίρεσιν τοῦ ἐν τῷ ἄρθρ. 160 γενικοῦ κανόνος, καθ' ὃν αἱ ἐνστάσεις καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου δύνανται νὰ προταθῶσι τὸ πρῶτον. Ἐντεῦθεν δὲ ἔπεται, ὅτι ὁ προκαλούμενος ὀφείλει ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ νὰ προτείνῃ διὰ τοῦ ἀπολογητηρίου του ἐντὸς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 82 § 2 Πολ. Δικ. προθεσμίας ἀπὸ τῆς προκλήσεως τὰς κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ αὐτῆς ἐνστάσεις αὐτοῦ, τούτου δὲ μὴ γενομένου πᾶσα ἀντίρρησης μεταγενεστέρα, ἀφορῶσα εἰς τὴν βάσιν τῆς προκλήσεως εἶναι ἀπαράδεκτος. 204 (1875).

Τὸ ἄρθρ. 84 § 2 Πολ. Δικ. ὀρίζει, ὅτι εἰς τὴν ἐπίδοσιν τῆς προκλήσεως καὶ τὴν περὶ ταύτης συζήτησιν ἐφαρμόζονται ἐν γένει τὰ περὶ ἐπιδόσεων καὶ δικαστικῶν συζητήσεων ὠρισμένα, ἐννοεῖ, ὅτι μόνον ἀκυρωτικαὶ κατὰ τῆς προκλήσεως ἢ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς ἐνστάσεις δύνανται νὰ προταθῶσι καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν, οὐχὶ δὲ αἱ κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προκλήσεως

ἐνστάσεις ἢ ἀντιρρήσεις τοῦ προκαλουμένου, διότι αὐταὶ δεόν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 87 Πολ. Δικ., νὰ προτείνωνται ἐντὸς τῆς προσδιορισθείσης διὰ τῆς προκλήσεως προθεσμίας, ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ.

175 (1862) 230 (1864) 278 (1865).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 87 Πολ. Δικ., ἐὰν ὁ πρὸς ἔγερσιν ἀγωγῆς προκαλούμενος δὲν προτείνῃ ἐντὸς τῆς πρὸς ἐπιχείρησιν αὐτῆς προσδιορισθείσης προθεσμίας ἐνστάσιν (δηλ. ἀμφισβήτησιν) κατὰ τῆς παραδοχῆς τῆς προκλήσεως οὐδὲ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν, τὸ δικαστήριον κατὰ μὲν τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 81 § 1 ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ ἀγωγή ἀπεσθῆσθαι, κατὰ δὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐδ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 81, ὅτι ἡ ἐνστάσις φυλάττει ἐν παντὶ καιρῷ διαρκῶς τὴν ἐνέργειάν της.

342 (1866).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 84 Πολ. Δικ., εἰς τὴν περὶ προκλήσεως συζήτησιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν γένει περὶ δικαστικῶν συζητήσεων ὠρισμένα· ἐπομένως ἡ ἐνστάσις ἀπαρᾶδεκτου τῆς προκλήσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν κατέχει ὁ προκαλὼν τὰ περὶ ὧν ἡ πρόκλησις κτήματα εἶναι ἀπαρᾶδεκτος, μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν, διότι δὲν ἀνήκει εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς ἐνστάσεις, περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρον 160 Πολ. Δικονομίας.

22 (1841).

Ἡ ἐνστάσις κατὰ τῆς προκλήσεως, καθ' ἣν ὁ προκαλούμενος καὶ οὐχὶ ὁ προκαλὼν νέμεται τὰ ἐν τῇ προκλήσει ἀναφερόμενα κτήματα, καθὼ μὴ περιέχουσα νέους πραγματικούς ἰσχυρισμούς, ἀλλ' ἀπλὴν ἄρνησιν τῆς βάσεως τῆς προκλήσεως, δὲν ἀποτελεῖ ἐνστάσιν κατὰ τοῦ παραδεκτοῦ αὐτῆς (Πολ. Δικ. 551 καὶ 552) ἀλλ' ἀπλὴν ἀποφατικὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν πρόκλησιν· ὅθεν ἡ τοιαύτη ἐνστάσις δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πρῶτον καὶ ἐν τῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετερίου συζητήσῃ.

125 (1849).

Ἡ πρότασις τοῦ προκαλουμένου, ὅτι δὲν ὥρισεν ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἐν τῇ προκλήσει προθεσμίαν πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς, δι' ἣν προκαλεῖται καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀπώλεσε τὸ δικαίωμα νὰ ἐγείρῃ αὐτήν, ἀποτελεῖ ἐνστάσιν ἀκυρωτικὴν τῆς προκλήσεως, κατὰ τὸ ἄρθρ. 82 Πολ. Δικ., διότι διὰ τὴν παράλειψιν ἐκείνην ἡ πρόκλησις εἶναι ἐλλιπὴς ἐνὸς τῶν οὐσιωδῶν στοιχείων τῶν διὰ τὰς προκλήσεις ἀπαιτουμένων. Ἐπομένως εἶναι ἀπαρᾶδεκτος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 160 Πολ. Δικ., κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς Ἐφετερίου δικάζοντος, γινο-

μένη, οὐδὲ δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ διὰ τοῦ ἄρθρ. 747 Πολ. Δικ., ὅπερ μόνον νέους πραγματικούς ἰσχυρισμούς καὶ προτάσεις ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἐφεσίβλητον νὰ ὑποβάλῃ κατὰ πρῶτον ἐφεσίμως, οὐχὶ δὲ ἐνστάσεις, μὴ οὐσας ἐκ τῶν δυναμένων νὰ προταθῶσι κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν, κατὰ τὸ ἄρθρ. 160, τοιαύτη δὲ ἔνστασις δὲν εἶναι προφανῶς ἢ τῆς ἀκυρότητος τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς δίκης δικογράφου, ἥτις μάλιστα καλύπτεται, μὴ προταθεῖσα ἐγκαίρως (Πολ. Δικ. 202).

245 (1863).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 87 Πολ. Δικ., ὁ προκαλούμενος στερεῖται τοῦ δικαίωματος νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προσδιορισθείσης αὐτῷ προθεσμίας, ὅταν μετὰ τὴν πρόκλησιν ἐκδοθῇ ἀπόφασις, κηρύττουσα ἀπεσθεσμένην τὴν ἀγωγὴν του καὶ οὐχὶ ἀπλῶς, ὅταν παρέλθῃ ἡ περὶ αὐτῆς ταχθεῖσα διὰ τῆς προκλήσεως προθεσμία, διότι ὁ προκαλούμενος δύναται καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην νὰ διατηρήσῃ τὸ πρὸς ἀγωγὴν δικαίωμα ἐξ ἄλλου ἀνατρεπτικοῦ τοῦ ἐκ προκλήσεως δικαίωματος λόγου ἢ ἄλλης νομίμου αἰτίας.

152 (1870).

Ἐκ τοῦ ἄρθρ. 87 Πολ. Δικ. σαφῶς προκύπτει, ὅτι τὴν ἀμφισβήτησιν τῶν τῆν βάσιν τῆς προκλήσεως ἀποτελούντων γεγονότων δεόν νὰ ποιήσῃ ὁ προκαλούμενος ἐντὸς τῆς πρὸς ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς τεταγμένης ἐν τῇ προκλήσει ἀνωτέρας πάντοτε τῶν τριάντα ἡμερῶν προθεσμίας, ἢ τοιαύτη δὲ ἔνστασις, μὴ γενομένη ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης, καθίσταται ἀπαράδεκτος καὶ τὸ δικαστήριον ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ ἀγωγὴ ἀπεσθεσθῇ.

177 (1881).

Ἀφοῦ ἡ πρόκλησις γίνεται παρὰ τῷ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀρμοδίῳ δικαστηρίῳ καὶ εἰς τὴν ἐπίδοσιν αὐτῆς καὶ τὴν περὶ ταύτης συζήτησιν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν γένει περὶ ἐπιδόσεων καὶ δικαστικῶν συζητήσεων ὥρισμένα (Πολ. Δικ. 84), πρόδηλον, ὅτι δικαστικὴ ἐστὶ πράξις καὶ ἡ κατὰ τῆς προκλήσεως ἔνστασις, καθὼ ἀπευθυνομένη ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος ἢ πρόκλησις, ὡς δικαστικὴ δὲ πράξις δεόν νὰ ὑπογραφῇ ὑπὸ τινος τῶν ἐν ἄρθρῳ 91 Πολ. Δικ. ἀναφερομένων προσώπων. 204 (1875).

Ἡ ἀπόφασις, ἢ ἐπιβάλλουσα ὅρκον τῷ προκαλοῦντι καὶ ὑποχρεοῦσα τὸν προκαλούμενον, ἔνα μετὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ ἐγείρῃ ἐντὸς 10 ἡμερῶν τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγὴν, καθὼ παρεμπιπτουσα, δὲν ὑποχρεοῖ

αὐτὸν νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν τοῦ πρὸ τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιδόσεως τοῦ περὶ ὀρχοδοσίας πρακτικοῦ τοῦ δικαστηρίου, διότι ἡ πράξις αὕτη συμπληροῖ τὴν ἀπόφασιν καὶ ἀποτελεῖ μέρος αὐτῆς. 126 (1867).

§ 4

Ἐάν, κατὰ προκλήσεως πρὸς ἀγωγὴν διὰ καυχήσεως ἀξιώσεων ἐπὶ ἀκινήτου κτήματος, κοινοποιηθῇ ἔνστασις, δι' ἧς ἀμφισβητεῖται ἡ ἐπὶ τῶν κτημάτων κατοχὴ τοῦ προκαλοῦντος, μετὰ δὲ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως καὶ τὴν ἔκδοσιν προδικαστικῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως, ὁ προκαλούμενος ἐκοινοποίησε παραίτησιν ἀπὸ τῆς γενομένης ἐνστάσεως, συνομολογῶν τὸ θάσιμον τῆς προκλήσεως τοῦ ἀντιδίκου τοῦ κατ' οὐσίαν ἀθάσιμον τῆς ἑαυτοῦ ἐνστάσεως, μετὰ τὴν τοιαύτην κοινοποίησιν δὲν μένει ἐν ἰσχύϊ τὸ τῆς ἐνστάσεως δικόγραφον, καὶ συνεπῶς ἡ ἔνστασις θεωρεῖται μὴ γενομένη (Πολ. Δικ. 487 καὶ 488), διότι ἡ ὁμολογία τοῦ προκαλουμένου περὶ τοῦ βασίμου τῆς προκλήσεως καὶ τοῦ μὴ βασίμου τῆς ἐνστάσεώς του καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἔλλειψις ἢ ἀποχὴ ἐνστάσεως δὲν δύναται νὰ ταυτισθῇ πρὸς δικαστικὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐνστάσεως (Πολ. Δικ. 87 καὶ 88).

311 (1881).

Ὅταν τις παραιτηθῇ τῆς ἐνστάσεως, ἣν ἐποίησατο συνεπειᾷ προκλήσεως πρὸς ἀγωγὴν, καὶ τὴν παραίτησιν ταύτην ἀποδεχθῇ ὁ προκαλῶν, ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ ὑποκύψῃ καὶ εἰς τὰς νομίμους συνεπειὰς τῆς παραίτησεως, νόμιμος δὲ συνέπεια τῆς παραίτησεως εἶναι γὰρ ἐπανεέλθωσιν οἱ διάδικοι εἰς ἣν ἦσαν θέσιν ἐν γένει πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἐνστάσεως, καὶ τούτου ἕνεκα θεωρεῖται ὡς ἐμπροθέσμως ἐνασκηθεῖσα ἡ περὶ κυριότητος ἀγωγὴ, δὲν δύναται δὲ ὁ προκαλῶν μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς παραίτησεως νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἀγωγὴν ὡς ἐκπρόθεσμον, λόγῳ τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐνστάσεως. 58 (1890).

Ἐάν ὁ προκαλούμενος πρὸς ἀγωγὴν ἀμφισβητήσῃ κατ' ἀρχὰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου κατοχὴν τοῦ προκαλοῦντος, παραιτηθῇ δὲ μετὰ ταῦτα τῆς ἐνστάσεώς του ταύτης, δύναται διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου τῆς παραίτησεως νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ ἐντὸς τῆς ὑπολειπομένης προθεσμίας. 256 (1884).

ΠΡΟΣΕΠΙΚΛΗΣΙΣ

Περίληψις.

- § 1. Πότε ὑπάρχει δικαίωμα προσεπικλήσεως.
 § 2. Πότε εἶναι δεκτὴ ἡ προσεπικλήσις.
 § 3. Συνέπειαι τῆς προσεπικλήσεως.
 § 4. Προδικασία.
 § 5. Δικαιώματα τοῦ προσεπικληθέντος.
 § 6. Μὴ ἐμφάνισις τοῦ προσεπικληθέντος.
 § 7. Μὴ ἐμφάνισις τοῦ καθ' οὗ ἡ προσεπικλήσις.

§ I

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 69, 73 καὶ 604 Πολ. Δικονομίας προκύπτει, ὅτι δικαίωμα προσεπικλήσεως εἰς τὴν δίκην καὶ ὑποχρέωσις παρεμβάσεως εἰς αὐτὴν ὑπάρχει καὶ ὁσάκις ὁ προσεπικαλούμενος εἶναι ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ προσεπικαλοῦντος, ὅτε ἡδύνατο νὰ παρέμβῃ καὶ διὰ προσθέτου παρεμβάσεως, ὡς ἔχων νόμιμον συμφέρον εἰς τὴν δίκην. 200 (1881).

Τὸ ἀντικείμενον τῆς παρεμβάσεως δεόν νὰ ἔχῃ σχέσιν τινὰ καὶ συνάφειαν πρὸς τὴν κυρίαν δίκην, ἵνα δύναται ὁ τρίτος νὰ ἐξαναγκασθῇ εἰς παρέμβασιν, διότι τότε δύναται οὗτος νὰ ἔχῃ συμφέρον εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς ἐκκρεμοῦς δίκης, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν τὸ ἀντικείμενον, δι' ὃ προσκαλεῖται νὰ παρέμβῃ ὁ τρίτος οὐδαμῶς σχετίζεται πρὸς τὴν κυρίαν δίκην. 266 (1864).

Ὅταν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ἡ ἐκκρεμὴς δίκη, εἰς ἣν προσεπικλήθη τις νὰ παρέμβῃ, ἔχῃ σχέσιν καὶ συνάφειαν πρὸς τὴν κυρίαν δίκην, ἡ προσεπικλήσις εἶναι νόμιμος ὡς καὶ ἡ ἐξαναγκασίς εἰς παρέμβασιν. 4 (1890).

Ἡ διάταξις 2 Κωδ. (3. 19) ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 69 Πολ. Δικ., ὅπερ ἐπιτρέπει εἰς τὸν κάτοχον ἀλλοτρίου πράγματος νὰ προσεπικαλῇ εἰς τὴν δίκην ἐκεῖνον, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἔχει τὴν διακατοχήν, καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 608 Π. Δ., καθ' ὃ ἂν ὁ προσεπικληθεὶς κύριος διακατόχος δὲν ἐμφανισθῇ ἐν τῷ ἀχροατηρίῳ θεωρεῖται ὡς πληρεξούσιος αὐτοῦ ὁ προσεπικαλέσας αὐτὸν ἀπλοῦς κάτοχος. 91 (1865)

§ 2

Ἡ περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγή κατὰ τῶν ἔνεκα τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ὑπευθύνων εἰς ἀποζημιώσιν τρίτων δὲν δύναται νὰ ἐγερθῇ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, ὡς συνάγεται, ἐκ τῶν ἄρθρ. 13, 561, 564 καὶ 744 Πολ. Δικ., ὅθεν εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου γενομένη πρόσκλησις πρὸς παρέμβασιν, ἡνωμένη μετ' ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως. 31 (1855) 190 (1870).

Ἡ ἐκθίσις τῆς παρεμβάσεως κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου δὲν ἐπιτρέπεται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 744 Πολ. Δικ., εἰμὴ μόνον, ἐὰν ὁ προσεπικαλούμενος πρῶτος ἔχῃ δικαίωμα πρὸς ἀνακοπὴν, τοὺς δὲ πρὸς ἐγγύησιν ἢ ἀποζημιώσιν ὑποχρέους ὀφείλει ὁ ἐναγόμενος νὰ προσεπικαλέσῃ ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ πρωτοδίκως, διαρκούσης τῆς προδικασίας καὶ πρὸ τῆς ἀπαντήσεως (Πολ. Δικ. 540 καὶ ἐπ. 553 καὶ 561). 249 καὶ 275 (1868).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 744 Πολ. Δικ., εἰς τὴν κατ' ἐφesis δίκην δύναται νὰ ἐκθισθῶσιν εἰς παρέμβασιν τρίτοι, ὅταν ἔχωσι τὸ πρὸς ἀνακοπὴν δικαίωμα, τοιοῦτοι δὲ εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 89 Πολ. Δικ., ὅσοι κατὰ τινα μεταξὺ ἄλλων διαδίκων ἐκκρεμῇ ἢ ἤδη ἀποφασισμένην δίκην ἔχουσιν ἔννομον συμφέρον, καὶ ἐὰν δὲν προσεκληθῇσαν ἐπὶ τούτῳ νὰ παρέμβωσιν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ἐκκρεμοῦς ἔτι ὑποθέσεως ἢ νὰ ἀνακόψωσι τὴν ἤδη ἀπαγγελομένην ἀπόφασιν. Ὡς τρίτοι δὲ δικαιούσινται, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 741 Πολ. Δικ., νὰ προτείνωσι νέας αἰτήσεις καὶ ἐνστάσεις. 256 (1869).

Ἐπιτρέπεται καὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον προσεπικλήσις εἰς παρέμβασι, πρὸς ἀπόκρουσιν τριτανακοπῆς, ὅταν ὁ προσεπικαλούμενος προβάλλῃ ἰδίᾳ ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει μένουσιν ἰσχυρὰ τὰ μεταξὺ τῶν πρώτων διαδίκων ἐν τῇ ἐκκρεμῇ δίκῃ γενόμενα μέχρι τῆς παρεμβάσεως τοῦ τρίτου καὶ μόνον αὐτοὺς ὑποχρεοῦσι (Πολ. Δικ. 232 καὶ 744). 200 (1888).

Τὴν ἔνστασιν, ὅτι ἡ προσεπικλήσις εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς μὴ γενομένη πρωτοδίκως, μόνον ὁ προσεπικαλούμενος δύναται νὰ προτείνῃ· ἐὰν ὅμως οὗτος, παρεμβαίνων εἰς τὴν δίκην, σιωπήσῃ περὶ τούτου, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ τὴν ἔνστασιν ταύτην ὁ ἀντίδικος τοῦ προσεπικαλοῦντος. 251 (1881) 308 (1873).

§ 3

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 605 Πολ. Δικ., ἐὰν ὁ εἰς ὃν ἀνεκοινώθῃ ἡ δίκη, ὡς ὄντα ὑπόχρεων πρὸς ἀποζημιώσεις ἐνεκεν ἐκνικήσεως, παρασταθῇ ὡς παρεμβαίνων εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ ἀναγγελέως καὶ τοῦ ἐκνικῶντος κυρίαν δίκην ἢ ἀναλάβῃ ἐντελῶς τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, στερεῖται τοῦ δικαιώματος ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν πρὸς τὸν ἀναγγελέα περὶ ἀποζημιώσεως ὑποχρέωσιν, ἐὰν ἡ ἐκνίκησις τοῦ κυρίως ἐνάγοντος ἐπιτύχῃ, εἶναι δὲ ὅλως ἀδιάφορον ἐὰν μετὰ ταῦτα ὁ εἰς ὃν ἀναγγελέθῃ ἡ δίκη ἀμφισβητήσῃ τὴν εἰρημένην αὐτοῦ ὑποχρέωσιν, εἴτε δυνάμει τοῦ νόμου, εἴτε προτείνων πραγματικούς ἰσχυρισμούς, οὓς ἀποκρούει τυχὸν ὁ ἀναγγελεύς.

175 (1850).

Ὁ προσεπικληθεὶς καὶ διὰ τῆς παρεμβάσεώς του ὑποστηρίξας τὸν προσεπικαλοῦντα δὲν δύναται νὰ ἀντιτάξῃ πλεον αὐτῷ, ὅτι ἀπέτυχεν ἡ δίκη ἐνεκεν ἀτελοῦς καὶ κακῆς ὑπερασπίσεως, καθὼ συμμετασχὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ὑπεράσπισιν ταύτην· ὅθεν τὸ κατὰ τοῦ προσεπικαλέσαντος δικασθέν, ἐφ' ὅσον δὲν στηρίζεται εἰς ἰδίαν αὐτοῦ ἔλλειψιν, ὑποχρεοῖ καὶ τὸν προσεπικληθέντα (N. 62 § 1 N. 63 § 2 Π. 21. 2).

202 (1857).

Τὰ ἄρθρα 73 καὶ 604—607 Πολ. Δικ. κανονίζουν μόνον τὰ περὶ προσεπικλήσεως τῶν πρὸς ἀποζημιώσεις ὑποχρέων, ἀπέχουσιν ὅμως νὰ ὀρίσωσι τὰ ἀποτελέσματα τῆς μὴ προσεπικλήσεως, ὡς ρυθμιζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀστικοῦ νόμου.

6 (1870).

Ὁ προσεπικληθεὶς βραδέως (δηλ. οὐχὶ πρὸ τῆς πρωτοδίκου συζήτησεως τῆς ἀγωγῆς) εἰς δίκην πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ προσεπικαλοῦντος, ἂν δὲν ἀποκρούσῃ ὡς ἀπαράδεκτον τὴν προσεπικλήσιν, ἅτε βραδέως γενομένην, ἀλλὰ παρέμβῃ εἰς τὴν δίκην, ἔστω καὶ κατ' ἔφεσιν, ἐὰν ὁ προσεπικαλὼν ἡττηθῇ ἀπέναντι τοῦ κυρίως ἀντιδίκου του, δὲν δύναται ὁ προσεπικληθεὶς νὰ προτείνῃ, ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν διεξήχθη προσηκόντως, ἀλλὰ δικαιούται μόνον ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἐξ ἰδίας ἐλλείψεως ὁ ἀνακοινώσας διάδικος ἡττήθη ἐν τῇ δίκῃ. 95 (1878).

§ 4

Οὐδαμῶς διατάσσουσι τὰ ἄρθρα 561, 562 καὶ 565 Πολ. Δικ. νὰ κοινοποιῇται ἡ προσεπικλήσις καὶ πρὸς τὸν ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ ἀντίδικον τοῦ προσεπικαλοῦντος, οἷοτι οὗτος οὐδεμίαν δύναται νὰ ὑποστῇ

βλάβην ἐκ τῆς μὴ καὶ πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς προσεπικλήσεως, ἥς ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ προσεπικαλούμενου, ὅπως παρέμβῃ εἰς τὴν δίκην καὶ μετάσχη αὐτῆς, ὅτε καὶ μόνον ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ τὴν παρέμβασίν του τῷ κυρίῳ ἀντιδίκῳ, οὗτινος γίνεται πρόσθετος ἀντίδικος σὺν τῷ προσεπικαλοῦντι. 85 (1884).

Ὁ ἔνεκεν ἐγγυήσεως προσεπικαλούμενος εἰς δίκην τινά, ὅπως ὑποστηρίξῃ τὸν προσεπικαλοῦντα, δύναται νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἄνευ ἐγγράφου παρεμβάσεως (Πολ. Δικ. 561 καὶ 604), ἅμα δὲ παρασταθεὶς γίνεται ἀναγκαστὸς ἀντίδικος τοῦ προσεπικαλέσαντος, δυνάμενος νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς ὅλας τὰς πράξεις καὶ δὴ καὶ εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων. Ἐπομένως, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος δέον νὰ κοινοποιῶνται καὶ πρὸς αὐτὸν πᾶσαι αἱ δικαστικαὶ πράξεις. 251 (1855).

Ὁ μισθωτὴς κτήματός τινος δύναται διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου νὰ προσεπικαλέσῃ ἀπ' ἐνὸς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ κτήματος, ὅπως τῷ παραχωρήσῃ τὴν χρῆσιν τοῦ μισθωθέντος, δυνάμει τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως, ἣν μετ' αὐτοῦ συνῆψε, καὶ τὴν φυσικὴν κατοχὴν πρὸς τοῦτο, ἅμα δὲ καὶ τὰς ἀγωγὰς του περὶ νομῆς ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ νὰ ἀπευθύνῃ κατὰ τῶν παρανόμως κατεχόντων τὸ κτῆμα, χωρὶς ὡς ἐκ τούτου νὰ δύναται νὰ προταθῇ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς του δι' ἑλλειψιν ὁμοδικίας, διότι, κατὰ τὰ ἄρθρ. 609 καὶ 69 τῆς Πολ. Δικ., ἐκεῖνος ὅστις παράγει ἐξ ἄλλου τὰ δικαιώματά του δύναται νὰ προσεπικαλέσῃ αὐτὸν εἰς τὴν δίκην πρὸς ὑποστήριξιν καὶ νομιμοποίησιν αὐτοῦ, τοῦτο ὡς πρᾶττων διὰ τοῦ δικογράφου τῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ κυρίως ἐναγομένου, οὐδόλως προσβάλλει τὰς τῆς ὁμοδικίας ἀρχάς. 264 (1881).

§ 5

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 602 Πολ. Δικ., οἱ προσκεκλημένοι ὁμόδικοι θεωροῦνται ὡς πληρεξούσιοι τῶν μὴ ἐμφανισθέντων διαδίκων καὶ δικαιοῦνται νὰ διεξαγάγῃσι τὴν συζήτησιν ὡς καὶ οἱ διάδικοι αὐτοί. Ἐκ δὲ τοῦ συνδ. τῶν ἁρθρῶν 782 καὶ 742 Π. Δ. καθίσταται πρόδηλον, ὅτι τὸ αὐτὸ δικαίωμα πρέπει ν' ἀποδοθῇ κατὰ μείζονα λόγον εἰς τοὺς κατὰ τὸ ἄρθρ. 70 ὁμόδικους, ὅσκις οὗτοι εἰσι συνενάγοντες ἢ συνεναγόμενοι ἔνεκα τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τῆς αὐτῆς νομίμου αἰτίας. 371 (1840).

Ὁ παρεμβὰς εἰς τὴν δίκην δύναται, καθὼ διάδικος, νὰ προβάλῃ πάντας τοὺς πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δικαιωμάτων του συντελοῦντας ἰσχυρισμούς, καὶ ἂν δὲν προέτεινε τούτους κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ὁ ἀνκοινώσας τὴν δίκην. 335 (1884).

Ὁ προσεπικληθεὶς ἐγγυητὴς ἢ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑπόχρεως θεωρεῖται ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀναγγελέως τῆς δίκης, ὅταν (ὁ ἐγγυητὴς) ἐκφράσῃ, ὅτι θέλει ν' ἀναλάβῃ τὴν θέσιν τῆς ἐγγυήσεως (Πολ. Δικ. 606) 214 (1864)

Ὁ προσκληθεὶς εἰς παρέμβασιν δὲν ἀποκλείεται τοῦ δικαιώματος ν' ἀναλάβῃ τὴν δίκην ἢ νὰ προστεθῇ εἰς αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου, ἀποκρούων τὴν ἀγωγὴν· ἀναλαβὼν ὅμως μίαν ἐκ τῶν δύο τούτων θέσεων, στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν του (Πολ. Δικ. 69, 232, 604 § 4 καὶ 605). 233 (1867).

Ὁ εἰς τὴν δίκην προσκληθεὶς ὡς εἰς ἀποζημίωσιν ὑπόχρεως, ἐὰν δὲν ἀναλάβῃ τὴν δίκην, καθίσταται κύριος διάδικος καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ὑποχρέωσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν κυρίαν δίκην, κατὰ τοῦτο δὲ τὸ μέρος δὲν ἔχει δικαίωμα αὐτοτελοῦς καὶ ἀνεξαρτήτου ἐφέσεως. Οὐδὲ ἀντίκειται τὸ ἄρθρ. 740 Π. Δ., διότι τοῦτο ὑποτίθησιν ἀναγκαιῶς κύριον διάδικον. 68 (1860) 183 (1886) ¹.

§ 6

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 606 Πολ. Δικ., ἂν ὁ προσεπικληθεὶς εἰς ὑποστήριξιν καὶ ἐγγύησιν παρουσιασθῇ εἰς τὴν δίκην, ἀπολειφθῇ δὲ ὁ προσεπικαλέσας, δύναται ὁ προσεπικληθεὶς ν' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ προσεπικαλέσαντος αὐτόν, ἀναλαμβάνων τὴν θέσιν τοῦ ἀναγγελέως, ὅστις δικάζεται ἐρήμην (Π. Δ. 604 § 3), ἀλλὰ, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 606, ἡ ὑπόθεσις συζητεῖται καὶ χωρὶς αὐτοῦ, ἢ δὲ ἐκδοθησομένη ἀπόφασιν ἔχει ἰσχὺν καὶ κατ' αὐτοῦ. 299 (1880).

§ 7

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 604 § 2 Πολ. Δικ., ὅταν προσεκληθῇσαν εἰς τὴν δίκην ἐγγυηταὶ ἢ πρὸς ἀποζημίωσιν ὑπόχρεοι, ἐὰν οἱ κύριοι διάδικοι

¹ Ὁρ. καὶ λ. "Εφεσις § 4, σελ. 494 καὶ ἐπ. καὶ λ. Ἀναίρεσις § 22. σελ. 90 καὶ ἐπ.

ἐμφανισθῶσι κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἀπολειφθῇ ὁ προσκληθεὶς ὡς εἰς ἀποζημιώσιν ὑπόχρεως, ἢ ὑπόθεσις συζητεῖται καὶ κατ' ἀντιμωλίαν μεταξὺ τῶν κυρίων διαδίκων, ἢ δὲ κατὰ τοῦ ἐγγυητοῦ ἀγωγή παραπέμπεται εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν· ἐκ τῆς σαφούς δὲ ταύτης διατάξεως τοῦ νόμου συνάγεται, ὅτι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ προσεπικληθέντος ἐγγυητοῦ, τὸ δικαστήριον δὲν δικάζει αὐτὸν ἐρήμην, ἀλλ' ἄνευ ἐξετάσεώς τινος παραπέμπει τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγήν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν. Ἄρα δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως τὸ ἄρθρ. 610 Πολ. Δικ., τὸ ἐπιτρέπον τὴν ἀνακοπὴν τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 602—609 ἐρήμην ἐκδοδομένων ἀποφάσεων, ἀφοῦ ὁ ἀπολιπόμενος ἐγγυητὴς δὲν δικάζεται ἐρήμην, ὡς συμβαίνει ἐπὶ τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἀναγγελέως τῆς δίκης ἐν ταῖς ἐπομέναις περιπτώσεσι τοῦ ἄρθρ. 604 § 3, ὅτε ρητῶς ὁ νόμος διατάσσει τὴν ἐρημοδικίαν αὐτοῦ.

354 (1853) 131 (1861) 336 (1875).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 602 § 2 καὶ 508 Πολ. Δικ., μόνον οἱ κεκλημένοι παρὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ἀρχικῶν διαδίκων ὁμόδικοι λογιζονται, ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεως, ὡς ἐνωθέντες μετὰ τοῦ καλέσαντος αὐτούς, ὅστις τότε θεωρεῖται ὡς πληρεξούσιος των, οὐδόλως δὲ ἐννοοῦσιν αἱ μνησθεῖσαι διατάξεις ὡς τοιοῦτους ὁμοδίκους τοὺς συνενάγοντας ἢ συνεναγομένους, οἵτινές εἰσι κύριοι διάδικοι, ὅταν μάλιστα τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ᾗναι διαιρετόν.

41 (1849) 53 (1885).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 69 καὶ 608 Πολ. Δικ., ὁ δι' ἐμπραγμάτου ἀγωγῆς ἐναγόμενος, ἐὰν κατέχῃ ἐν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι τὸ ἐπίδικον πρᾶγμα, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσκαλέσῃ πρὸς συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐκεῖνον, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου κατέχει, καί, ἂν οὗτος δὲν ἐμφανισθῇ, θεωρεῖται ὁ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ κάτοχος ὡς πληρεξούσιος αὐτοῦ κατὰ τὴν περὶ τῆς κατοχῆς ταύτης δίκην. Ἐκ τούτου συνάγεται, ὅτι ὁ ἐν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι κάτοχος δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπὸρριψιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀγωγῆς, ἀλλὰ δύναται νὰ τεθῇ ἐκτὸς τῆς δίκης, ἐὰν ἐμφανισθῇ ὁ παρ' αὐτοῦ προσκληθεὶς ὡς κυρίως νομεύς, ἄλλως ἐξακολουθεῖ τὴν δίκην ὡς κύριος μὲν διάδικος, ἐὰν δὲν προσεκάλεσε τὸν κυρίως νομέα, ὡς πληρεξούσιος δὲ αὐτοῦ, ἐὰν προσεκάλεσεν αὐτόν, ὅτι δὲ ἐναγόμενου τοῦ ἐν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι κατέχοντος, δὲν ἀπορρίπτεται ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή, ἀλλὰ καλεῖται ὁ κυρίως κατέχων, ἵνα ἀναλάβῃ

τὴν δίκην, τοῦτο δὲ καθιεροῦσι καὶ αἱ διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων (N. 2 Κωδ. 3.19), τῶν ὁποίων τοὺς ὁρισμοὺς μετερρύθμισεν ἡ Πολ. Δικονομία ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς κλητεύσεως καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς.

150 (1850).

Ἐὰν ὁ προσεπικληθεὶς δὲν ἐνεφανίσθῃ πρωτοδίκως ἀλλ' ἐφεσίμως τὸ πρῶτον, ἐπιτρέπεται εἰς αὐτόν νὰ ὑποβάλλῃ ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν προτάσεις, συντελούσας πρὸς ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ἀφοῦ ὁ προσεπικληθεὶς καὶ ἂν δὲν προσεπεκαλεῖτο εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ παρέμβῃ, ὡς ἀξιῶν, ὅτι εἶναι κύριος τοῦ ἐπιδόκου κτήματος.

389 (1878).

Ὁ προσεπικληθεὶς ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθεὶς κατὰ τὴν ἐφεσίμον δίκην στερεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς τρίτου ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, κατ' ἀναγκάαν δὲ συνέπειαν καὶ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ κατωτέρου δικαστηρίου.

330 (1839).

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΡΑΤΗΣΙΣ

Περίληψις.

- § 1. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις.
- § 2. Ἀπόφασις.
- § 3. Πρόσωπα, καθ' ὧν ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις.
- § 4. Διατυπώσεις τῆς συλλήψεως καὶ τόπος τῆς φυλακίσεως.
- § 5. Διατροφή τοῦ κρατηθέντος.
- § 6. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως.
- § 7. Παράνομος φυλάκισις ἢ ἀπόλυσις.
- § 8. Συντηρητικὴ προσωπικὴ κράτησις.

§ 1

Προσωπικὴ κράτησις ἀπαγγέλλεται εἰς ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν εἰς συναλλαγματικὴν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, καθ' ἣν κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς συναλλαγματικῆς ὁ ὀφείλων τὴν πληρωμὴν δὲν ὑπέκειτο εἰς προσωπικὴν κράτησιν, διότι κατὰ νομικὴν ἀρχήν, τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως ἰσχύουσι καθ' ὃν χρόνον πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ἢ ἀπόφασις.

118 (1850).

Κατὰ τὸ ἀρθρ. 142 τοῦ Ἐμπ. νόμου, ὁ προσφέρων τριτεγγύησιν

ὑπόκειται εἰς τὰς αὐτὰς πρὸς τοὺς ἐκδότης καὶ ὀπισθογράφους ὑποχρεώσεις, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 187, πᾶσαι αἱ περὶ συναλλαγματικῶν διατάξεις, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν τριτεγγύησιν, ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν εἰς διαταγὴν γραμματίων, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν ἄρθρων τούτων προκύπτει, ὅτι ὁ προσφέρων τριτεγγύησιν ἐπὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν ὑπόκειται εἰς προσωπικὴν κράτησιν, καὶ ἐὰν δὲν ᾖ ἔμπορος, ἐὰν τὸ πρόσωπον, ὑπὲρ οὗ προσήνεγκε τὴν τριτεγγύησιν, ὑπόκειται εἰς τὸ αὐτὸ μέσον τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, εἴτε ἕνεκα τῆς ιδιότητός του ὡς ἔμπορου, εἴτε ἕνεκα τῆς φύσεως τῆς πράξεώς του.

216 (1886).

Ὁ ἔμποροῦπάλληλος, ὁ εἰσπράξας κατ' ἐντολὴν τοῦ κυρίου του χρηματικόν τι πᾶσιν καὶ μὴ ἀποδοὺς αὐτό, ἀλλὰ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου του καὶ ἄνευ δικαιώματος κατακρατήσας αὐτό, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ, κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ὡς θεματοφύλαξ, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἐπιβλητέα κατ' αὐτοῦ προσωπικὴ κράτησις.

158 (1880).

Ἐμπορικῆς οὐσῆς τῆς ὑποθέσεως, ἦτοι τῶν ἐξόδων προκυπτόντων ἐξ ἐμπορικῆς οἰκῆς, πρέπει νὰ καταγνωσθῇ καὶ προσωπικὴ κράτησις πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν (Πολ. Δικ. 737). 60 (1862) 269 (1864).

Εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως διατελοῦντος τοῦ ὀφειλέτου, δὲν συγχωρεῖται εἰς τοὺς κατ' ἰδίαν δανειστάς ἢ κατ' αὐτοῦ καταδιώξεις διὰ προσωπικῆς κρατήσεως (Ἐμπ. Ν. 455), ἀλλ' οὐχ ἥττον δὲν ἀπαγορεύεται νὰ ἀπαγγέλληται κατὰ τοῦ πτωχεύσαντος προσωπικὴ κράτησις, μόνον δὲ ἡ ἐκτέλεσις ἀπαγορεύεται.

108 (1886).

Προσωπικὴ κράτησις δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τὰ καθυστερούμενα μισθώματα, ἢ διὰ τὴν ἀποζημίωσιν τῆς διαρκείας τῆς χρήσεως, καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ ἐναγόμενος τυγχάνει ἔμπορος. 118 (1880).

Εἰς προσωπικὴν κράτησιν ὑπόκειται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 999 § 3 Πολ. Δικ., ὁ δολίως ὑποθηκεύσας κτῆμα, μὴ ἀνήκον εἰς αὐτὸν ἢ ἀνήκον ὑπὸ περιορισμόν. Ὅθεν, ὡς αἰεὶ, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, δὲν ὑπῆρξε ὁλόος ἐκ μέρους τοῦ ὑποθηκεύσαντος, προσωπικὴ κράτησις δὲν ἀπαγγέλλεται.

210 (1865).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1039 Πολ. Δικ., ὁ φύλαξ ὡς καὶ πᾶς δικαστικὸς μεσεγγυοῦχος εἶναι ὑπεύθυνος πρὸς διατήρησιν τῶν κατεσχημένων καὶ ἀπόδοσιν αὐτῶν ὅταν καὶ ὅπου διατάξῃ τὸ δικαστήριον, κατὰ δὲ

τάς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 999 § 5 Πολ. Δικ., ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις κατὰ τοῦ θεματοφύλακος, ὅστις ἡρνήθη τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κατασχεθέντος καὶ διαπιστευθέντος αὐτῷ πρὸς φύλαξιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Ὅθεν ὁρθῶς ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις κατὰ τῶν ὀφειλετῶν διὰ τὴν ἐπιβληθεῖσαν αὐτοῖς ὑποχρέωσιν, ὅπως καταθέσωσι παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ ἢ τῷ Δημοσίῳ Ταμείῳ τὰ κατασχεθέντα καὶ ὑπ' αὐτῶν κατεχόμενα ποσά. 46 (1889).

Ἐπὶ κατασχέσεως παρὰ τρίτῳ ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦτου προσωπικὴ κράτησις μόνον, ὅταν ἡ ὑποχρέωσις τοῦ τρίτου πρὸς τὸν δανειστήν του συνεπάγεται τὴν προσωπικὴν κράτησιν· δὲν δύναται δὲ ὁ τρίτος νὰ θεωρηθῇ θεματοφύλαξ καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 999 § 5 Πολ. Δικ. ὑπόχρεως καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, εἰμὴ μόνον, ὅταν κατασχεθῶσι παρ' αὐτῷ πράγματα μὴ ἀντικαταστατὰ ἢ ἀντικαταστατὰ μὲν ἀλλ' ἀποκεχωρισμένα τῆς λοιπῆς τοῦ τρίτου περιουσίας.

112 (1860) 6 (1862) 169 (1880).

Ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις ἀδιακρίτως εἴτε ἡ κατάσχεσις γίνεται παρὰ τρίτῳ προσώπῳ, εἴτε παρ' αὐτῷ τῷ ὀφειλέτῃ. Ὡσαύτως ὁ νόμος δὲν διακρίνει, ἂν ἡ κατασχεθεῖσα ἀπαίτησις εἴχεν ἐπιδικασθῇ ἢ μὴ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως· ἀλλὰ πάντοτε ἐπιβάλλεται προσωπικὴ κράτησις, ἥτις ἐκτελεῖται μόνον, ἐὰν ὁ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις ἀρνηθῇ τὴν ἀπόδοσιν. 46 (1889).

Προκειμένου περὶ χρηματικῆς ποινῆς ἀπαγγέλλεται καὶ προσωπικὴ κράτησις κατὰ τῶν καθ' ὧν αὕτη, οὔτινες μάλιστα εἰσι καὶ ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι. 332 (1875).

Ἡ διατάττουσα τὴν λογοδοσίαν ἀπόφασις ἀπαγγέλλει κατὰ τοῦ εἰς λογοδοσίαν ὑποχρεωθέντος, ὡς ἀναγκαστικὸν μέτρον, τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κράτησιν ἢ τὴν κατάσχεσιν καὶ πώλησιν τῆς περιουσίας του, ὀρίζουσα τότε καὶ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα τοῦ λογαριασμοῦ (Πολ. Δικ. 695, 702 καὶ 703). 11 (1866).

Ἐπὶ ἀνανεώσεως τῆς ἀρχικῆς ὀφειλῆς, διὰ τὴν ἀπαγγελίαν ἢ μὴ προσωπικῆς κρατήσεως, ἐξεταστέα καθίσταται ἡ φύσις τῆς νέας ὀφειλῆς καὶ ἀδιάφορον εἶναι τίς ἡ φύσις τῆς ἀρχικῆς. 108 (1886).

§ 2

Τὰ Ἐμποροδικεῖα δύνανται ν' ἀπαγγέλλωσιν ἐν ταῖς ἀποφάσεσιν

αὐτῶν καὶ προσωπικὴν κράτησιν (Πολ. Δικ. 732) κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώσεις (Πολ. Δικ. 999)· δὲν ἀπαιτεῖται δὲ δευτέρα ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, προηγείται ὁμως περὶ τῆς κρατήσεως ἀπόφασις τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου. 45 (1836).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 732 Πολ. Δικ., ἐν πάσῃ παρὰ Δικαστηρίου Ἐμποροδικῶν ἐκδιδομένη ἀποφάσει ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου προσωπικὴ κράτησις, ἕνεκα τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἐπομένως, καὶ μὴ γενομένης περὶ τοῦτου προτάσεως τὸ Ἐμποροδικεῖον (τοιούτον δὲ εἶναι καὶ τὸ Ἐφετεῖον, ὅταν ἀποφαίνεται ἐπὶ ἐμπορικῆς διαφορᾶς) ὀφείλει ν' ἀπαγγείλῃ κατὰ τοῦ ἡττηθέντος προσωπικὴν κράτησιν.

314 (1839) 314 (1840) 17 (1846).

Τὸ δικαστήριον ἀπαγγέλλει τὴν προσωπικὴν κράτησιν κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιπτώσεις διὰ τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀποφαίνεται περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως. Ἐπομένως, ἐὰν ὁ διάδικος δὲν ζητήσῃ τὴν προσωπικὴν κράτησιν ἢ τὸ δικαστήριον παραλείψῃ νὰ τὴν ἀπαγγείλῃ, δὲν ἐπιτρέπεται μετὰ ταῦτα διὰ μεταγενεστεράς αἰτήσεως νὰ ζητηθῇ, διότι διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἡ διαφορὰ τῶν διαδίκων μετὰ τῶν παρεπομένων αὐτῆς ἀφαιρεῖται τῆς δικαστικῆς δικαιοδοσίας. 56 (1868).

Ἡ διάταξις τοῦ Συντάγματος, ἥτις ἀπαιτεῖ τὴν κοινοποίησιν ἡτιςδήποτε δικαστικοῦ ἐντάλματος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεως ἢ προφυλακίσεως, ἀφορᾷ προδήλως εἰς τοὺς ἐπὶ ἐγκλήματι κατηγορουμένους, διότι κατὰ τῶν τοιούτων ἐκδίδεται δικαστικὸν ἐντάλμα, ὥστε ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον ὀφειλέτου, τὴν διοικητικῶς ἐνεργουμένην, διότι, κατὰ τοὺς περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων νόμους, ἀρκεῖ ἡ Διοικητικὴ Ἀρχὴ κατ' αἴτησιν τοῦ Ταμῖα νὰ διατάξῃ τὴν κράτησιν τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἐπομένως αὕτη ἐνεργεῖται χωρὶς νὰ ἦναι ἀνάγκη νὰ ἐπιδειχθῇ ἡ διαταγὴ αὕτη εἰς τὸν ὀφειλέτην, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεώς του. 322 (1857).

§ 3

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 1003 § 5 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν οἱ ὑπερβάντες τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν δὲν ὑπόκεινται εἰς προσωπικὴν κράτησιν, ἐφαρμόζεται καὶ ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ Δημοσίου ὡς

ἀφορῶσα εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, 180 (1852).

Δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀπαγγελοῖται προσωπικὴ κράτησις κατὰ τοῦ Ταμῖα, παρὰ τῷ ὁποίῳ, ὑπὸ ταιαύτην ιδιότητα, ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, διότι ὁ Ταμῖας εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, καθ' οὗ οὐδενὸς καταναγκαστικῷ μέτρῳ δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις. 389 (1852) 33 (1879).

Τὸ ἄρθρ. 732 Πολ. Δικ. ἐφαρμόζεται μόνον, ὅταν ὁ ἡττηθεὶς ᾖ προσωπικῶς ὑπόχρεως, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἐπομένως, ἐὰν διὰ τῆς ἀποφάσεως καταδικάζωνται μέλη εταιρίας καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, δεῖον νὰ βεβαιῶται ἐν αὐτῇ, ὅτι τὰ μέλη τῆς εταιρίας εἰσὶ προσωπικῶς ὑπόχρεα. 126 (1850).

Τὸ ἄρθρ. 880 § 3 Πολ. Δικ., καθ' ὃ ἐπὶ ἀποδοτέων ἀκινήτων κτλ. ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις κατὰ τοῦ καταδικασθέντος, ἐὰν ᾗθελεν ἀρνηθῇ τὴν παραχώρησιν, ἐννοεῖ τὸν προσωπικῶς καταδικασθέντα, ἥτοι τὸν δι' ἰδίαν του ὑπόθεσιν, οὐχὶ δὲ τρίτους διαχειριστάς, δικαζομένους καὶ καταδικαζομένους ὡς τρίτους διὰ τὰς ὑποθέσεις ἄλλων, π. χ. τοὺς ἐπιτρόπους κτλ. 205 (1855).

Τὸ ἄρθρ. 9 τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου (20 Φεβρουαρίου) 1835 μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Αὐστρίας συνθήκης δὲν κατήργησε τὴν περὶ προσωπικῆς κρατήσεως τῶν ἀλλοδαπῶν διάταξιν. 119 (1837).

Ὁ αἰτῶν νὰ ἀπαγγελοῖται κατὰ τοῦ ἐναγομένου προσωπικὴ κράτησις ὡς ἀλλοδαποῦ ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του τοῦτον, οὐχὶ δὲ ὁ ἐναγόμενος, ὁ ἀποκρούων αὐτόν. 200 (1855).

Οἱ Πρόξενοι, μὴ ἀπολαύοντες τοῦ δικαιώματος τῆς ἐτεροδικίας, καὶ ἐπομένως ὑποκείμενοι εἰς τοὺς νόμους τῆς ἐπικρατείας, παρ' ἧς ἐκπληροῦσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν, ὑπόκεινται καὶ εἰς τὴν προσωπικὴν κράτησιν. 155 (1838).

Ἀληθὲς ἐννοια τοῦ ἄρθρ. 732 Πολ. Δικ. εἶναι, ὅτι ἡ προσωπικὴ κράτησις ἐπιβάλλεται κατὰ τοῦ ἀρχικῶς ὑποχρέου καὶ οὐχὶ κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ. 26 (1883).

§ 4

Εἰς τὰς διοικητικῶς ἐνεργουμένης προσωπικᾶς κρατήσεις δὲν ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 1007 καὶ 1012 Πολ. Δικ., διότι ἐν τῷ ἄρθρ. 43 τοῦ νόμου Υ'ΛΣ' περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων, τῷ ὁρίσαντι εἰδικῶς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως, δὲν διατάσσεται ἡ τήρησις αὐτῶν. 108 (1890).

Εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ δικαστοῦ ἀπόκειται νὰ προσδιορίσῃ τὸν τόπον, ἐν ᾧ δεόν νὰ φυλαχθῇ ὁ διὰ πολιτικὰ χρέη κρατούμενος, ἐν περιπτώσει ἀσθενείας αὐτοῦ (Πολ. Δικ. 1009). Ἐπομένως δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ οἴκῳ κράτησιν τοῦ ὀφειλέτου, ἐὰν τὸ δικαστήριον πείθεται, ὅτι ἡ νόσος, ἐξ ἧς οὗτος πάσχει, χρήζει οἰκιακῆς περιποιήσεως. 251 (1877).

§ 5

Τὰ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων Β. Διατάγματα ἀποτελοῦσιν, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου αὐτῶν προκύπτει, ἐξαιρετικὴν καὶ πλήρη νομοθεσίαν ὡς πρὸς τὰ ἀναγκαστικὰ μέτρα, τὰ πρὸς εἰσπραξίν τῶν πρὸς τὸ Δημόσιον ὀφειλομένων χρησιμεύοντα. Ὅσακις δὲ συμπληροῦνται ὑπὸ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ρητῶς εἰς αὐτὴν παραπέμπουσιν· ὅθεν ἔπεται, ὅτι αἱ περὶ ἀναγκαστικῶν μέτρων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν ἐφαρμόζονται ἐν γένει ἐπὶ τῆς διοικητικῆς καταδιώξεως διὰ τὰ καθυστερούμενα πρὸς τὸ Δημόσιον χρέη, ἄρα οὔτε αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 1010 καὶ 1011 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ἃ ἀπαιτεῖται προκαταβολὴ διὰ τὴν διατροφήν τῶν φυλακισμένων· διότι ναὶ μὲν τὸ Δημόσιον εἶναι ὑπόχρεον νὰ χορηγῇ διατροφήν εἰς τοὺς κρατούμενους διὰ καθυστερούμενα, καθότι ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ὑπαγορεύεται ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ χορηγηθῶσι τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως εἰς ἄνθρωπον, ὅστις προσωποκρατούμενος δὲν δύναται νὰ τὰ προσπορισθῇ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦται εἰς προκαταβολήν, κατὰ τὰ μνησθέντα ἄρθρα 1010 καὶ 1011 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τιαύτην προκαταβολήν καὶ διὰ τοὺς ἐν γένει ὑπὸ τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης φυλακισμένους, τοὺς ὁποίους ὁμως διατρέφει.

133 (1850) 147 (1852) 94 (1853) 37 (1854) 243 (1855) ὁ.

§ 6

Ὁ προσωποκρατηθεὶς δύναται δι' ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ ἐντάλματος τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποφυλάκισίν του καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ εἰσαγάγῃ ἰδιαιτέραν περὶ τούτου ἀγωγὴν.

187 (1868).

Ὁρ καὶ τὸ ἄρθρ. 45 τοῦ Νόμου ΥΛΣ' τῆς 29 Μαΐου 1871 περὶ εἰσπράξεως τῶν δημοσίων ἐσόδων.

Ὁ νόμος ὀρίζει τριῶν ἡμερῶν προθεσμίαν διὰ τὴν ἀνακοπὴν τῶν κατὰ τὰς προσωπικὰς κρατήσεις ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, ἡ δὲ προθεσμία αὕτη ἐφαρμόζεται πάντοτε, εἴτε κατοικεῖ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως ὁ ἀνακοπτὼν, εἴτε μὴ· διότι ἡ περικοπὴ τοῦ ἄρθρου τούτου «ἀφ' οὗ ἡ ἀπόφασις παραδοθῇ πρὸς τὸν ἀντίκλητον ἢ, κατὰ τὰ ἄρθρα 143, 144, πρὸς τὸν ἀντίδικον αὐτόν, κατὰ τοὺς τόπους τῆς ἐκτελέσεως» κανονίζει ἀπλῶς τὸν χρόνον, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἡ τριήμερος προθεσμία καὶ οὐχὶ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς λαμβάνει χώραν. 25 (1857).

Ὅταν ἡ ἀνακοπὴ τοῦ προσωποκρατηθέντος ἀντικείμενον ἔχῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς φυλακίσεως ὡς πρὸς τὴν τροφοδοσίαν ἢ τὴν ἀποφυλάκισιν αὐτοῦ, ἀρμόδιόν ἐστι πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἀναφυσμένων ἐρίδων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δανειστοῦ ἢ τοῦ ἐπιστάτου, κατὰ τὴν διατάξιν τοῦ ἄρθρ. 1017 Πολ. Δικ., τὸ Πρωτοδικεῖον. Ἀλλ' ὅταν ἀντικείμενον τῆς ἀνακοπῆς ᾖ ἡ παῦσις τῆς καταδιώξεως περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ ποσοῦ, περὶ οὗ αὕτη, ὡς ἀδίκου, καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ Δημοσίου εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν προσωποκράτησιν, ἡ ἀρμοδιότης κανονίζεται ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ, τουτέστιν ὅταν πρόκειται περὶ ποσοῦ μὴ ὑπερβαίνοντος τὰς 300 ὀρ. ἀρμόδιον εἶναι τὸ Εἰρηνοδικεῖον. 96 καὶ 119 (1862) ¹.

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ ἐκτελέσεως προσωπικῆς κρατήσεως ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἂν τὸ δι' ὃ ἡ ἐκτέλεσις ποσὸν ᾖ τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἄρθρ. 1017 Πολ. Δικ. δὲν ἐφαρμόζεται εἰμὴ κατὰ τὰς περιπτώσεις, περὶ ὧν τοῦτο διαλαμβάνει, τοιαύτη δὲ δὲν εἶναι ἡ προκειμένη. 163 (1878).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 1001 Πολ. Δικ., μόνον τὸ παράνομον τῆς διατάξεως τῆς ἀπαγγελλούσης προσωπικὴν κράτησιν δύναται νὰ προταθῇ, ἀνεξαρτήτως τῆς χρήσεως τῶν ἐνδίκων μέσων, δι' ἐνστάσεως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἢ δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς φυλακίσεως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου τοῦ τόπου τῆς φυλακίσεως, ἐπομένως ὁ ἐν τῇ ἀνακοπῇ ταύτῃ ἰσχυρισμὸς τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀπόφασις, ὅτι αἱ συναλλαγματικαί, ἐφ' ὧν αὕτη ἐστηρίχθη, ἀπώλεσαν τὸν ἐμπορικὸν αὐτῶν χαρακτήρα, ὡς γεγραμμέναι ἐπὶ ἀσήμεου χάρτου, δὲν ἀφορᾷ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ παράνομον τῆς περὶ προσωπικῆς κρατή-

¹ Ὁρ. καὶ λ. Ἀρμοδιότης § 6, σελ. 241.

σεως διατάξεως, ἀλλ' εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως. 152 (1890).

§ 7

Ὁ παρανόμως προσωποκρατηθεὶς δικαιούται εἰς ἀποζημιώσιν δι' ὅσον χρόνον διέμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ ἕνεκα τοῦ ἐπισπεύσαντος τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ κράτησιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δι' ὅλον τὸν χρόνον τῆς διαμονῆς αὐτοῦ ἐν τῇ φυλακῇ, δηλονότι καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν δυνάμενος νὰ ζητήσῃ ἐπιτυχῶς τὴν ἀποφυλάκισιν αὐτοῦ ἠπράκτησε· δύνανται δὲ τὸ διατάξαι τὴν ἀποφυλάκισιν αὐτοῦ δικαστήριον νὰ προσδιορίσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐπιδικασθησομένης εἰς τὸν προσωποκρατηθέντα ἀποζημιώσεως (Πολ. Δικ. 849). 18 (1855).

Ἐκ τῆς λέξεως *εἰμπορεῖ*, ἣν διαλαμβάνει τὸ περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ ὀφειλέτου ἐδάφιον τοῦ ἄρθρ. 1016 Πολ. Δικ., ἐξάγεται, ὅτι ἀφίεται τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Δικαστηρίου, δυναμένου ν' ἀνεύρῃ καὶ ὑπαιτιότητα τοῦ δανειστοῦ ἐν τῇ σταθμίσει τῶν ἰδιαιτέρων περιστατικῶν. 56 (1873).

Τὸ ἄρθρ. 323 τοῦ Ποιν. Νόμου, ὀρίζον τὸν ἐλάχιστον ὅρον τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἣν τὸ ἄρθρ. 322 ἐπιβάλλει ὡς ποινὴν εἰς τὸν ἔνοχον τοῦ ἀδικήματος τῆς παρανόμου κατακρατήσεως, οὐδαμῶς ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἐνοχῆς πρὸς ἀποζημιώσιν, ἕνεκα προσωπικῆς κρατήσεως, ἄνευ δικαιώματος ἐνεργηθείσης. 99 (1865).

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐπὶ προσωπικῆς κρατήσεως ἐπιτρέπεται ἔφεσις καὶ ὅταν τὸ τῆς δίκης ἀντικείμενον δὲν ὑπερβαίνει τὴν ἀνέκκλητον τοῦ Πρωτοδικείου ἀρμοδιότητα· ὅταν ὅμως δὲν πρόκειται περὶ ἀποφυλάκισις τοῦ ὀφειλέτου, καθὼς ἀποφυλάκισθέντος πρὸ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως, ἀλλὰ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν προϋπάρχασαν προσωποκράτησίν του, τὸ ἐκκλητὸν τῆς ἀποφάσεως ἡρτῆται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ζητουμένης ἀποζημιώσεως. 13 (1862) ¹.

Ἐὰν ὁ Νομάρχης παρανόμως διατάξῃ τὴν ἐκ τῶν φυλακῶν ἀπολυσιν τοῦ ὀφειλέτου, ὁ ἰδιώτης πιστωτὴς δικαιούται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου ἀποζημιώσιν διὰ τὴν ζημίαν, ἣν ἐπήνεγκεν αὐτῷ ἡ ταιαύτη παράνομος τοῦ Νομάρχου πράξις, δυνάμει τῶν περὶ ἀποζημιώσεως διατάξεων τοῦ Ἀκουίλλου νόμου (Εἰσηγ. § 16 (4.3).

153 (1877).

¹ Ὅρ. καὶ λ. Ἐφεσις § 2, σελ. 489 καὶ ἐπ.

§ 8

Καίπερ τοῦ νόμου μὴ ὀρίζοντος προθεσμίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὀφείλει ὁ εἰς ὃν ἐπετράπη τὸ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως συντηρητικὸν μέτρον νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγὴν, ὅτε αὕτη δὲν ἐγένετο πρὸ τοῦ μέτρου τούτου, οὐχ ἤττον ἐξ ἀναλογίας τῶν περὶ συντηρητικῆς κατασχέσεως διατάξεων τῆς Πολ. Δικον. (ἄρθρ. 1042) προκύπτει, καὶ κατὰ μείζονα μάλιστα λόγον προκειμένου περὶ προσωπικῆς ἐλευθερίας, ὅτι ὁ πιστωτὴς ὀφείλει ἐντὸς ὀκταμήρου προθεσμίας νὰ ἐγείρῃ τὴν περὶ κυρίας ἀπαιτήσεως ἀγωγὴν. 187 (1868).

 ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΜΕΤΡΑ ὁρ. ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟΝ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Περίληψις

- § 1. Τυπικὰ τῶν προτάσεων προσόντα.
- § 2. Οὐσιαστικὰ τῶν προτάσεων προσόντα.
- § 3. Προφορικὴ ἀνάπτυξις τῶν προτάσεων.
- § 4. Προτάσεις προηγουμένων συζητήσεων.
- § 5. Πότε εἰσὶ δεκταὶ νέαι προτάσεις.

§ 1

Ἡ ἐν προοιμίῳ τῶν προτάσεων ἱστορικὴ ἐκθεσις τῶν γεγονότων δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρότασις, διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 580 Πολ. Δικ., ἡ πρότασις δεόν νὰ περιέχῃ ρητὴν αἴτησιν καὶ τοὺς λόγους, ἐφ' ὧν αὕτη στηρίζεται. 46 (1861) 186 (1879).

Ἐὰν ἀναφέρῃ ὁ διάδικος ἐν παρόδῳ ἰσχυρισμὸν τινα, χωρὶς ὅμως νὰ ποιήσῃται περὶ τούτου ρητὴν καὶ σαφεῇ πρότασιν, τὸ δικαστήριον δὲν ὀφείλει νὰ σκεφθῇ περὶ τούτου. 302 καὶ 304 (1863).

Εἶναι ἀδιάφορον, ἂν ἡ περὶ ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου πρότασις δὲν ἀναφέρῃται εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν προτάσεων, ἀρκεῖ, ὅτι ἡ περὶ ὅρκου πρότασις εἶναι πλήρης, διότι περιέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν αἴτησιν. 349 (1855).

Ἐὰν ἐν τινι ὀλίγῃ παρίσταται τις ὑπὸ ἐταιρικὴν ἐπωνυμίαν (Α. καὶ συντροφία), μετὰ ταῦτα δὲ ὑποβάλλῃ προτάσεις ὑπὸ τὸ ἀτομικὸν αὐ-

τοῦ ὄνομα, κατ' αὐτοῦ δὲ καὶ μόνου ἀπευθυνθῶσι καὶ αἱ τοῦ ἀντιδίκου του προτάσεις, τὸ Δικαστήριον ὁρθῶς δικάζει τὸν διάδικον τοῦτον ὑφ' ἣν ἐνεφανίσθη ἀτομικὴν ιδιότητα, οὐδὲ δύναται οὗτος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πράξεως νὰ παραγάγῃ λόγον ἀναιρέσεως. 333 (1863).

Κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 136, 170, 173 καὶ 580 Πολ. Δικ., ἡ κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις τῆς ὑποθέσεως καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐνέργεια τοῦ δικαστοῦ προαπαιτοῦσιν ἀναγκαιῶς, ἐκτὸς τῆς ἐγγράφου προδικασίας καὶ προτάσεις τῶν διαδίκων, ἐγγράφως συντεταγμένας, αἱ ὁποῖαι, ὡς δικόγραφα εἰς τὸ Δικαστήριον ὑποβάλλόμενα, πρέπει νὰ φέρωσι τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὑποβάλλοντος αὐτὰς διαδίκου ἢ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ἄλλως τὸ Δικαστήριον δὲν δύναται νὰ λάβῃ ταύτας ὑπ' ὄψιν.

22 (1853) 120 (1863) 47 (1864) 171 (1870).

Τὴν ἀκυρότητα ὅμως ταύτην δὲν δύναται τὸ Δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως. 171 (1870).

Δὲν δύναται τὸ Δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῷ περιθωρίῳ τῶν προτάσεων προσθήκην, ἐὰν αὕτη δὲν φέρῃ πλήρη τὴν ὑπογραφήν τοῦ πληρεξουσίου, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀρχτικὰ στοιχεῖα αὐτῆς (Π. Δ. 136, 170 καὶ 580). 395 (1874)¹.

§ 2

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 137, 170, 173 καὶ 580 Πολ. Δικ., πᾶσα πρότασις διαδίκου πρέπει νὰ ᾔναι ἀκριβῶς ὠρισμένη, ὃ δὲ δικαστὴς δὲν εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀναπληρώσῃ τὰς τῶν διαδίκων ἐλλείψεις ἐπὶ πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν. 135 (1863).

Προτεινομένων ἀνταγωγικῶν ἀπαιτήσεων ἢ συμψηφισμοῦ, δέον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 244 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., νὰ ὀρίζεται ὁ χρόνος, καθ' ὃν κατεβλήθησαν τὰ διάφορα ποσά, ὡς καὶ τὸ ποσὸν τῶν δοθέντων πραγμάτων, ἄλλως ἀπορρίπτεται ἡ σχετικὴ πρότασις ὡς ἀόριστος. 332 (1863).

Ὁ ἐγείρων ἀγωγὴν κατὰ τοῦ συνεταίρου του καὶ ζητῶν κέρδος κατὰ τὰ βιβλία, ὧν ἐπικαλεῖται τὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του προσαγωγὴν, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ Ἑμπ. Νόμου, ἀδυνατῶν, ὡς ἐκ τῆς κατακρατήσεως τῶν βιβλίων νὰ ὀρίσῃ λεπτομερέστερον τὰ καθέκαστα τῶν

¹ Περὶ τῆς καταθέσεως τῶν προτάσεων πρὸ 24 ὥρῶν ἄρ. λ. "Ἐνστασις § 10, σελ. 423 καὶ ἐπ.

γενομένων ἐπιχειρήσεων, τὰ καταβληθέντα κεφάλαια, τὸ ἐξ ἐκάστης τούτων προκύψαν κέρδος, δὲν ὑποβάλλει αἰτήσιν ἀρίστον. 319 (1878).

"Όταν ἐν τοῖς ἐγγράφοις, τοῖς ἀπευθυνομένοις πρὸς τὸ Δικαστήριον, ὑπάρχωσιν ὑβριστικαὶ φράσεις, ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν πρὸς τὴν δικαστικὴν ἀρχήν, διατάσσεται ἡ ἐξάλειψις αὐτῶν (Πολ. Δικ. 206). 57 (1853) 350 (1855).

§ 3

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 580, 581, 583 καὶ 172 ἐν τέλει Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι ἡ συζήτησις θεωρεῖται κατ' ἀντιμωλίαν γενομένη ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων καὶ τῆς οὐσίας, ὅταν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ πληρεξουσίου ἐμφανισθῶσιν ἐπ' ἀκρατηρίου καὶ ἀναγνώσωσι τὰς ἐγγράφους προτάσεις τῶν, αἰτίνες, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 160 καὶ 580 Πολ. Δικ., δέον νὰ περικύψωσιν ὅλας τὰς ἐπὶ τῆς δίκης αἰτήσεις τῶν, ἡ δὲ προφορικὴ ἀνάπτυξις τῶν προτάσεων εἶναι μὲν δικαίωμα τῶν διαδίκων, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τὰς ἀναπτύξωσι προφορικῶς τοῦτο δὲν μεταβάλλει τὸ εἶδος τῆς συζήτησεως. 251 (1852) ¹.

§ 4

"Όσα ὑπέβαλεν ὁ διάδικος διὰ τῶν προτάσεων, ἐφ' ὧν ἐξεδόθη προδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου καὶ δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἢ ἀπερρίφθησαν, ὀφείλει νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ κατὰ τὴν συζήτησιν, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις, ἄλλως τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι ὑποχρεὸν νὰ σκεφθῇ καὶ αὐθις ἐπὶ τῆς αὐτῆς προτάσεως.

11 (1863) 4 καὶ 47 (1865) 316 (1879).

Οἱ διάδικοι ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς ἐκάστην συζήτησιν ἐγγράφους καὶ πλήρεις προτάσεις, οὐχὶ δὲ νὰ ἀναφέρωνται πρὸς τοῦτο εἰς ἄλλας προηγουμένας, ὑποβληθείσας εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς ἕτερον δικαστήριον, ἄλλως τὸ δικαστήριον δὲν ὑποχρεοῦται νὰ λάβῃ ταύτας ὑπ' ὄψιν (Πολ. Δικ. 580, 623 καὶ 774).

422 (1852) 85, 86, 89 καὶ 117 (1854) 15, 24, 218, 221, 305 καὶ 368 (1855) 64 καὶ 159 (1856) 140, 152, 201, 246 καὶ 317 (1857) 261 (1859) 119 καὶ 211 (1860) 124 (1864) 294 (1867) 119 καὶ 172 (1868) 165 (1869) 138

¹ "Όρ. καὶ λ. Εἰρηνοδικεῖον § 43, σελ. 370.

καὶ 153(1870) 383 (1880) 3 καὶ 18 (1881) 21 (1888)¹.

Τοῦτο δὲ ἰσχύει οὐ μόνον περὶ τῶν αἰτήσεων τῶν διαδίκων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν λόγων, ἐφ' ὧν αὐταὶ στήριζονται, διότι οἱ λόγοι εἰς μέρη τῶν προτάσεων ἀναγκαῖα καὶ ἀχώριστα (Πολ. Δικον. 137 καὶ 533). Ὅτι δὲ αἱ ὑποβαλλόμεναι εἰς τὸ δικαστήριον προτάσεις πρέπει νὰ στηρίζωνται ἐπὶ τῆς ἐγγράφου προδικασίας (Πολ. Δικ. 580) σημαίνει μόνον, ὅτι δὲν δύνανται νὰ γίνωσιν ἐπ' ἀκροατηρίου προτάσεις, μὴ ἐξαγόμεναι ἐκ τῆς ἐγγράφου προδικασίας, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι ὁ διάδικος δύναται ν' ἀναφερθῇ εἰς τὰς ἐν τῇ προδικασίᾳ προτάσεις του.

212 (1860).

Οὐχ ἤττον, ἐὰν τὸ δικαστήριον λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμῇ προτάσεις προγενεστέρας, οὐδεμίαν δικονομικὴν διάταξιν παραβιάζει.

28 (1869) 18 (1881).

Ὁ διάδικος, μὴ ἐπαναλαβὼν τὰς περὶ ὧν τὸ δικαστήριον δὲν ἀπεφάνητο μέχρι τοῦδε προτάσεις του θεωρεῖται, ὅτι παρητήθη αὐτῶν.

341 (1865).

Ὑπαρχούσης ἀμφιβολίας, ὅτι ἐγένετο πρότασις τις ἐπὶ δικαστηρίου πρέπει νὰ ἀποδεικνύηται αὕτη διὰ τῆς προσαγωγῆς τῶν ἐγγράφων προτάσεων, δι' ἄλλου δὲ μέσου δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀποδείξις τῆς, οὔτε δι' ὅρκου.

214 (1859).

Τὰ δικαστήρια δύνανται νὰ λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν προτάσεις, μὴ κεκυρωμένας παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Γραμματέως, ὅταν δὲν ἀμφισβητῇται ἡ ταυτότης αὐτῶν.

17 (1880).

§ 5

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 533, 158, 580, 160 καὶ 170 Πολ. Δικ., πᾶς διάδικος, δύναται μὲν κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδρίασιν νὰ ὑποβάλῃ ὅσας νομίζει ἀναγκαῖας νέας προτάσεις ἢ νὰ βελτιώσῃ τὰς πρώτας, ἀλλὰ μόνον καθόσον αἱ προστιθέμεναι εἴτε περιέχονται τοῦλάχιστον σιωπηρῶς ἢ ἐκ πλαγίου εἰς τὴν προκαταρκτικὴν αἵτησιν καὶ ἐπομένως δὲν παρεκτρέπονται τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, εἴτε καθόσον εἰσὶν ἀπλῶς πάρεργοι, κατὰ τὴν ρητὴν δὲ καὶ σαφῇ ἐκφρασιν τοῦ ἄρθρ. 580, § 3 Πολ. Δικ., αἱ πρόσθετοι προτάσεις δεόν ὁμοίως πρὸς τὰς πρώτας νὰ ᾔναι ἐκτεθειμένα ἐγγράφως καὶ

¹ Ὅρ. καὶ λ. Ἀναίρεσις § 35, σελ. 103 καὶ ἐπ. καὶ λ. Ἀπόφρασις § 8, σελ. 220 καὶ ἐπ.

κατὰ τὸ ἄρθρ. 581 προηγουμένης τῆς ἀναγνώσεώς των ν' ἀναπτύσσονται, μὴ προταθέντα δὲ πράγματα καὶ αἱ ἐπὶ τούτων στηριζόμεναι αἰτήσεις δὲν δύνανται συνήθως ν' ἀναπληρωθῶσιν ἐξ ἐπαγγέλματος. 216 (1838) 1 (1846) 137 (1847) 248 (1853) 17 (1880)¹.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην, ὁ ἐνάγων περὶ πληρωμῆς δραχμῶν 3000 δύναται νὰ ζητήσῃ, ὅπως τῷ ἐπιδικασθῶσι φράγκα 3000, διότι περὶ φράγκων καὶ οὐχὶ περὶ δραχμῶν γίνεται λόγος ἐν τῷ ἐγγράφῳ, ὅπερ ὁ ἐνάγων ἐπικαλεῖται διὰ τῆς ἀγωγῆς του. 1 (1846).

ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ ὅρ. ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΠΤΙΚΑΙ ΔΙΚΑΙ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ

Περίληψις.

- § 1. Πῶς ρυθμίζεται ἡ ἀρμοδιότης τῶν Πρωτοδικῶν.
§ 2. Ἀρμοδιότης λόγῳ ποσοῦ.

§ 1

Ἡ δικαιοδοσία τῶν Πρωτοδικῶν κανονίζεται ἐκ τοῦ διὰ τῆς ἀγωγῆς προσδιοριζομένου παρὰ τῶν διαδίκων ποσοῦ· ἀγωγὴν δὲ ἐννοεῖ ὁ νόμος, οὐχὶ τὸ ἔγγραφον τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ τὴν αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος, ἥτις, κατὰ τὰ ἄρθρα 158 καὶ 130 Πολ. Δικον., δύναται νὰ διορθωθῇ καὶ τροπολογηθῇ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. 365 (1840).

Ἡ ἀρμοδιότης τῶν δικαστηρίων κανονίζεται ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως τῆς ἐνδιαλαμβανομένης ἐν τῇ ἀγωγῇ, οὐχὶ δὲ ἐκ τῶν ἄλλων μέσων, τὰ ὅποια ἐπιφέρει ὁ ἐνάγων, διαρκούσης τῆς δίκης, κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς προκαταρκτικῆς ταύτης αἰτήσεως. Ἐπομένως, ἐὰν ἡ αἵτησις καὶ ἡ ἀγωγή τοῦ ἐνάγοντος ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐξόφλησιν συναλλαγματικῆς, τὸ παρ' αὐτοῦ ἐπικαλεσθῆν ἐγγραφον· δι' οὗ ὁ ἐναγόμενος ὑπεσχέθῃ τῷ ἐνάγοντι τὴν ἐξόφλησιν τῆς συναλλαγματικῆς, ἀποτελεῖ μόνον μέσον ὑπερασπίσεως τῆς ἀγωγῆς, ὥστε δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὴν φύσιν τῆς δίκης καὶ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ δικάζοντος δικαστηρίου. 211 (1847).

¹ Ὅρ. καὶ λ. Ἀγωγή §§ 3 καὶ 4, σελ. 7 καὶ ἑπ.

Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου κανονίζεται ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτήσεων, ἀδιαφόρως ἂν κατὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν ὁ ἐνάγων περιώρισε τὴν ἀγωγὴν, παραιτηθεὶς αἰτήσεων, ἃς ὁ ἐναγόμενος μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς παρεδέχθη καὶ ἐξετέλεσε, διότι διὰ πράξεως τοῦ ἐναγομένου μεταγενεστέρας τῆς ἀγωγῆς δὲν δύναται νὰ κατασταθῇ ἀναρμόδιον τὸ ἐν καιρῷ τῆς ἀγωγῆς ἀρμόδιον δικαστήριον, ἐπομένως, ἐὰν διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητῆται παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου ἡ ἔξωσις τοῦ ἐναγομένου ἐκ τινος οἰκίας καὶ ἀποζημιώσεις λόγῳ μισθώματος, ὁ ἐναγόμενος ὅμως ἐγκαταλείψῃ αὐθορμήτως τὴν οἰκίαν καὶ ὁ ἐνάγων περιόρῃσι ὡς ἐκ τούτου τὴν ἀγωγὴν τοῦ εἰς μόνην τὴν παρεπομένην ἀπαίτησιν τοῦ μισθώματος λόγῳ ἀποζημιώσεως, τὸ δικαστήριον δὲν καθίσταται ἀναρμόδιον, καίτοι ἐλλείπει τὸ κύριον στοιχεῖον, τὸ καθιστὸν αὐτὸ ἀρμόδιον, ὑπολείπεται δὲ τὸ παρεπόμενον (τὸ ὑποθέτον τὴν ἐκδίκασιν τῆς κυρίας αἰτήσεως), ἐφ' οὗ τυχάνει ἀναρμόδιον. 36 (1865).

Ἀπαιτήσεις, ἔχουσαι μὲν βάσιν τοῦ αὐτοῦ εἵδους (π. χ. δάνειον), ἀλλὰ διάφορον ἱστορικὴν αἰτίαν, δὲν δύνανται νὰ συνυπολογισθῶσι πρὸς κανονισμόν τῆς ἀρμοδιότητος. 248 (1871).

§ 2

Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσαχθῇ ὑπόθεσις τις εἰς δικαστήριον, κρίνον κατ' ἔφεσιν, παραλιπομένου τοῦ πρώτου βαθμοῦ (Πολ. Δικ. 13), ἐπομένως δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀγωγή, ἀφορῶσα εἰς ποσὸν ἑλαττον τῶν 300 δραχμῶν. Ἡ δὲ παράβασις αὕτη δίδει χῶραν εἰς ἀναίρεσιν καὶ δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης ὡς δημοσίας τάξεως. 4 (1854).

Προκειμένου περὶ ἀπαιτήσεως, ἀποτελουμένης ἐκ πολλῶν μηνιαίων χορηγιῶν, ὧν ἐκάστη δὲν ὑπερβαίνει τὰς 70 δραχ., αἱ ἀπαιτήσεις αὗται, ἔχουσαι τὴν αὐτὴν ἱστορικὴν αἰτίαν καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐρειδόμεναι νόμιμον λόγον, συνυπολογίζονται πρὸς κανονισμόν τῆς ἀρμοδιότητος. 28 (1890).

Ὅπως ἐξετασθῇ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου λόγῳ ποσοῦ δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς, ὅπως ἐξετασθῇ ποῖον εἶναι τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς αἰτούμενον ποσόν. 3 (1888).

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ὁρ. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ¹

Περίληψις

§ 1. Καταρτισμός καὶ ἀπόδειξις τοῦ συμβιβασμοῦ.

§ 2. Διαιτησία.

§ 3. Κατάργησις δίκης.

§ 1

Τὸ ἄρθρ. 477 Πολ. Δικ. ἀπαιτεῖ πρὸς καταρτισμὸν συμβιβασμοῦ, καταργούντος ἐκκρεμὴ δίκην, περιοριστικῶς καὶ οὐχὶ ἐνδεικτικῶς ἢ δικαστικὴν ἔκθεσιν ἢ συμβολαιογραφικὴν πράξιν, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται δι' ἄλλου μέσου ν' ἀποδειχθῇ ὁ γενόμενος συμβιβασμός. 46 (1874) 219 (1850) 106 (1853) 276 (1859) 28 (1874) 205 (1884).

Ἐὰν ἐκάτερος τῶν διαδίκων ὑποχωρῇ ἐντελῶς καὶ συγκατατίθεται εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ ἄλλου, ἀρκεῖ ἀπλῶς πρακτικὸν τοῦ δικαστηρίου πρὸς πιστοποίησιν τῆς συγκαταθέσεως (Πολ. Δικον. 485, 486, 549 καὶ 264), διότι ἡ πράξις αὕτη δὲν εἶναι συμβιβασμός. 218 (1856).

Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι συμβιβασμός δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου γενόμενος, θεωρεῖται ἀνίσχυρος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 477 τῆς Πολ. Δικ., ἡ διάταξις αὕτη ἐφαρμόζεται εἰς τὸν περιέχοντα κατάργησιν δίκης συμβιβασμόν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν πρὸς λύσιν τῆς διαφορᾶς τὸ δικαστήριον λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν συμβιβασμόν, καίπερ γενόμενον δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου καὶ προσδιορίζον τὸ ὀφειλόμενον κατ' αὐτὸν ποσόν, ἀποφαίνεται περὶ τῆς καταβολῆς αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως περὶ τῆς μὴ ὑπάρξεως ἀντικειμένου τῆς δίκης. 13 (1887).

Ἡ ἄρνησις θατέρου τῶν διαδίκων, ὅπως ὑπογράψῃ ἐν τῇ συμβιβαστικῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐκθέσει, δὲν διασείει τὸ κῦρος τῆς ἤδη τετελεσμένης πράξεως, οὐδὲ καθιστᾷ ἀμφίβολον τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, ἀφοῦ βεβαιοῦται ἐν αὐτῇ, ὅτι οἱ διάδικοι παρασταθέντες ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου συνωμολόγησαν τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει ἐκτιθέμενα καὶ ὅτι ἐβεβαίωσαν αὐτὰ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὡς καλῶς ἔχοντα. 26 (1889).

§ 2 ¹

Ἀρχαμένης ἅπαξ τῆς διαφορᾶς, πρὶν ἢ αὕτη νομίμως ἀποπερα-

¹ Περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ, ὡς ἐνοχικῆς συμβάσεως, γενήσεται λόγος ἐν τῇ νομολογίᾳ ἐπὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου.

¹ Ὁρ. καὶ λ. Παραίτησις.

τωθῇ δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἐκ νέου εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον ἢ αὐτῇ διαφορὰ διὰ νέας ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος ἢ τοῦ ἐναγομένου (Πολ. Δικ. 475). 109 (1884).

Κατάργησις δίκης δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ συναινέσεως καθαρῶς καὶ εὐκρινῶς ἐκφραζομένης ἢ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς, διὰ τοιούτων πράξεων, ἐξ ὧν ἀναγκαίως συνάγεται ὁ περὶ συναινέσεως σκοπός (Πολ. Δικ. 476 καὶ 486 § 3). 174 (1878) 53 (1885).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 487 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπως καταργηθῇ δίκη ἀπαιτεῖται ρητῶς νὰ συνταχθῇ ἔγγραφον ὑπὸ τοῦ διαδίκου ἢ τοῦ εἰδικοῦ πληρεξουσίου του καὶ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν ἀντίδικον· ὅθεν σιωπηρὰ παραίτησις δὲν χωρεῖ. 155 (1885).

§ 3

Ἀνατεθείσης τῆς λύσεως διαφορᾶς τινος εἰς διαιτητάς, εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀγωγή. 36 (1878).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 476 § 3 Πολ. Δικ., πρὸς κατάργησιν δίκης τινὸς ἀρκεῖ νὰ ἀφαιρεθῇ ἡ διαφορὰ διὰ συνυποσχετικοῦ ἐγκύρου τῆς δικαιοδοσίας τῶν δικαστηρίων καὶ νὰ ἀνατεθῇ εἰς διαιτητάς καὶ δὲν προσαπαιτεῖται ἡ τῶν διαιτητῶν ἀπόφασις, ἐπομένως ἐὰν τὸ συνυποσχετικὸν δι' οἰανδήποτε αἰτίαν δὲν δύναται πλέον νὰ πραγματοποιηθῇ, πρέπει ἀναγκαίως δι' ἄλλης ἀγωγῆς νὰ εἰσαχθῇ ἐκ νέου ἡ δίκη εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον. 179 (1866).

ΣΥΜΨΗΦΙΣΜΟΣ ὁρ. ΕΝΣΤΑΣΙΣ

ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΟΠΤΙΚΑΙ ΔΙΚΑΙ

Περίληψις.

- § 1. Προσωπικαὶ ἀγωγαί, στηριζόμεναι ἐπὶ ἐγγράφων.
- § 2. Κατεπείγουσαι ὑποθέσεις.
- § 3. Συνοπτικαὶ ὑποθέσεις, δυνάμει ἐιδικῶν τοῦ νόμου διατάξεων.
- § 4. Προτίμησις τῆς ὑποθέσεως διὰ πράξεως τοῦ Προέδρου.
- § 5. Συνήθεις δίκαι.
- § 6. Διαδικασία ἐπὶ συνήθων καὶ συνοπτικῶν δικῶν.

§ 1

Ὅπως ὑπόθεσις τις χαρακτηρισθῇ ὡς συνοπτικὴ ἀπαιτεῖται (Πολ.

Ὁρ. καὶλ. Διαιτησία § 3, σελ. 290 καὶ ἐπ.

Δικ. 618 § 2) νὰ στηρίζεται ἡ ἀγωγή ἐπὶ ἐγγράφων σαφῶν, ἀποδεικτικῶν καὶ ἀπροσβλήτων, ἥτοι μὴ ἀμφισβητουμένων κατὰ τὴν νόμιμον αὐτῶν ὑπαρξίν, τὸ δὲ ἐγγράφον παύει τοῦ νὰ ἦναι ἀπρόσβλητον, ἐὰν κατὰ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς νομίμου ὑπάρξεως αὐτοῦ προταθῶσιν ἀμφισβητήσεις, οἷον ὅταν δὲν ἀναγνωρίζεται ἡ γνησιότης αὐτοῦ. 223 (1873).

Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 618 § 2 Πολ. Δικ., εὐκρινῇ μὲν ἐγγράφα θεωροῦνται ἐκεῖνα, ἐξ ὧν ἀποδεικνύονται μόνον αἱ ὑποχρεώσεις τῶν συμβαλλομένων, ὅπερ ἐστὶ καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ὑποχρεώσεων, χάριν τῆς ὁποίας συνέστη ἡ σύμβασις καὶ ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ὁ ἐκτελέσας τὸ καθ' ἑαυτὸν συμβαλλόμενος ἀπέκτησε κατὰ τοῦ ἐτέρου συμβαλλομένου δικαίωμα ἀγωγῆς, ὅπως ἐξαναγκάσῃ τοῦτον εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ὑποχρεώσεών του· ἀναμφισβήτητα δὲ ἐγγράφα θεωροῦνται τὰ ἐπίσημα καὶ ἐκ τῶν ἰδιωτικῶν ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἡ γνησιότης δὲν ἀμφισβητεῖται ἢ δὲν δύναται κατὰ νόμον ν' ἀμφισβητηθῇ. 109 (1876).

Αἱ προσωπικαὶ ἀγωγαί, αἱ στηριζόμεναι εἰς ἐγγράφον, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον ἀναγνωρίζει μὲν ὁ ἐναγόμενος, ἀλλ' ἀποκρούει τὴν ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου ἐρειδομένην ἀπαίτησιν ἔνεκεν οἰουδῆποτε λόγου (π. χ. ἐξοφλήσεως, παραγραφῆς κτλ.), ὑπάγονται εἰς τὴν συνήθη διαδικασίαν. 158 (1872).

Ἄγωγή πρὸς τὸν Δημάρχου κατὰ τοῦ Δήμου περὶ πληρωμῆς μισθοδοσιῶν, στηριζομένων ἐπὶ ἐκδεδομένων ἡδὴ καὶ παρὰ τῷ ἐνάγοντι εὐρισκομένων χρηματικῶν ἐνταλμάτων, ἀνήκει εἰς τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν (Πολ. Δικ. 618 § 2). 103 (1876).

Ὅταν τὸ ἐγγράφον, ἐφ' οὗ ἡ ἀγωγή στηρίζεται, δὲν ἦναι εὐκρινές καὶ ἀναμφισβήτητον, ἢ ὑπὸθεσις δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς συνοπτικῇ. 240 (1881).

§ 2

Ἄγωγή, πηγάζουσα ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς μισθώσεως εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 490 Πολ. Δικ., συνοπτικῆς φύσεως. 187 (1876).

Αἱ περὶ καινοτομίας διαφοραί, αἵτινες σκοπὸν ἔχουσι, προλαμβάνουσαι καὶ ἐμποδίζουσαι νέον ἔργον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ κτήματος, νὰ διατηρήσωσι τὸν ἐνάγοντα εἰς τὴν διακατοχὴν τῆς μέχρι τοῦδε καταστάσεως, εἰσὶ συνοπτικαί. 295 (1865).

Ἡ ἀνταγωγή, ὡς εἰσαγομένη εἰς τὸ δικαστήριον τῆς ἀγωγῆς, ἵνα συνεκδικασθῇ μετ' αὐτῆς, εἶναι δίκη παρεμπιπτούσα καὶ ὡς τοιαύτη συνοπτικῆς διαδικασίας (Πολ. Δικ. 234).

159 (1859) 271 (1861) 340 (1862).

Ἡ κατὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ διαφορᾷς ἐμπορικῆς, ἀνακοπὴ εἶναι συνοπτική, διότι ἀφοῦ ἡ κυρία δίκη, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ δι' αὐτῆς προσβαλλομένη ἀπόφασις, εἶναι, κατὰ νόμον, φύσει κατεπεύγουσα, καθὼ ἐμπορικῇ (Πολ. Δικ. 618 § 1 καὶ 532 § 1), τοιαύτη δὲ βεβαίως πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ἡ ἐκ ταύτης προκύπτουσα καὶ τὴν ἀκύρωσιν αὐτῆς διώκουσα κατ' ἀνακοπὴν δίκη. 18 (1885).

§ 3

Ὅταν ἐνεργηθῇ συντηρητικὴ κατάσχεσις καὶ ζητηθῇ τὸ κύρος τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, τότε οὐ μόνον τὸ συντηρητικὸν τῆς κατασχέσεως μέτρον εἶναι συνοπτικῆς διαδικασίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγωγή περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως (Π. Δ. 1027, 1037, 1042, 934 καὶ 619). 251 (1866) 109 (1871) 142 (1876) 95 (1876).

Στερεῖται δὲ πάσης σημασίας τὸ γεγονός, ὅτι ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις ἐγένετο μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἀγωγῆς καὶ οὐχὶ σὺν αὐτῇ. 251 (1866).

Ἐὰν πρὸ τῆς ἐγέρσεως διεκδικητικῆς ἀγωγῆς ἐγερθῇ ἐτέρα ἀγωγή περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως, τῆς ἐνεργηθείσης πρὸς διατήρησιν τῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου πράγματος δικαιωμάτων τοῦ ἐνάγοντος, συνεκδικασθισομένη μετὰ τῆς διεκδικητικῆς, ἡ ὑπόθεσις ὅλη καθίσταται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 934 Πολ. Δικ., συνοπτικῇ. 114 (1866).

Ἐπὶ ἀνακοπῆς τρίτου, διεκδικουντος τὰ κατασχεθέντα, ἡ διαδικασία εἶναι συνοπτικὴ (Πολ. Δικ. 1037, 910, 911 καὶ 871).

51 (1846) 28 (1870).

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 1042, 952 καὶ 619 Πολ. Δικ. προκύπτει ὅτι, προηγηθείσης συντηρητικῆς κατασχέσεως ἡ μετὰ ταῦτα εἰσαγομένη ἀγωγή περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ὑπάγεται εἰς τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν, καίπερ φύσει συνήθους οὐσῆς τῆς ὑποθέσεως. 95 καὶ 105 (1850).

Ἡ ἀνακοπὴ περὶ ἀκύρωσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀποτελεῖ δίκην συνοπτικὴν (Πολ. Δικ. 871, 985 καὶ 532 § 3). 26 (1846).

Δίκη ἀφορῶσα εἰς τὴν ἀκύρωσιν πλειστηριασμοῦ, ὅταν τὸ κατακυρωθὲν κτῆμα διατελῇ εἰσέτι ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ ὀφειλέτου, εἶναι συνοπτική, διότι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. 20 (1872).

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν κατοχὴν κτήματος, ὡς φύσει κατεπείγουσα, κατὰ τὸ ἔρθρ. 618 Πολ. Δικον., εἶναι συνοπτική. 198 (1868).

Ἡ ἀγωγή, δι' ἧς ζητεῖται ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ ὀφειλέτης διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος, ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν καὶ εἶναι φύσει συνοπτική. 97 (1867).

§ 4

Ἐὰν ὁ Πρόεδρος κηρύξῃ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν συνήθη καὶ συντάμη τὴν πρὸς συζήτησιν αὐτῆς προθεσμίαν, ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὑπάγεται εἰς τὴν διαδικασίαν τῶν συνοπτικῶν ὑποθέσεων (Πολ. Δικ. 621). 200 (1847) 57 (1854) 10 (1855) 2 (1861) 238 (1864) 229 (1870) 171 (1874) 406 καὶ 410 (1878) 30 (1879) 264 (1884) 42 (1887).

Ὁ Πρόεδρος δύναται νὰ συντάμη μόνον τὴν προθεσμίαν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ὑποθέσεων εἰς τὸ ἀκροατήριον, ἀλλ' ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτῶν ὡς συνήθων ἢ συνοπτικῶν ἀπόκειται εἰς τὸ δικαστήριον.

262 (1872) 251 (1883) 27 (1886).

Προτιμηθείσης τῆς ὑποθέσεως ὑπὸ τοῦ Προέδρου, ἡ ὑπόθεσις ἐν γένει χαρακτηρίζεται ὡς κατεπείγουσα, οὐχὶ δὲ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸ δικόγραφον, ὅπερ ὑπεβλήθη τῷ Προέδρῳ πρὸς προτίμησιν (Π. Δ. 768, 540 καὶ 774), ἐπομένως καὶ ἂν μετὰ τὸ δικόγραφον τοῦτο ἐπεδόθη ἄλλο, εἰς τὴν αὐτὴν ἀφορῶν ὑπόθεσιν καὶ μὴ μεταβάλλον τὸν ὅποιον αὕτη ἔφερε καὶ κατὰ τὸ πρῶτον δικόγραφον τοῦ κατεπείγοντος ἢ τοῦ ἰδιαιτέρου εἵδους τῆς χαρακτῆρα, δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσα ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δευτέρου τούτου δικογράφου, συζήτησις. 307 (1874).

Ὅταν ὑπόθεσις τις προτετιμημένη διαγραφῇ τοῦ πινακίου, ἡ προτίμησις ἀποβάλλει τὴν ἰσχὺν τῆς, καί, ἵνα συζητηθῇ, ἀπαιτεῖται νέα προτίμησις. 92 (1880).

§ 5

Ἀγωγή, δι' ἧς διεκδικοῦνται κινητά, καίπερ μὴ ὑπερβαίνοντα τὴν

ἀξίαν τῶν δραχ. 500, εἶναι συνήθης, διότι εἰς τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν ὑπάγονται μόνον αἱ μὴ ὑπερβαίνουσαι τὰς 500 δραχ. προσωπικαὶ ἀγωγαὶ (Πολ. Δικ. 531, 532 καὶ 618). 248 (1864).

Ἡ ἀγωγή περὶ ἀποδόσεως τῆς προικὸς μετὰ τὴν λύσιν τοῦ γάμου, καίπερ στηριζομένη ἐπὶ συμβολαίου, εἶναι φύσεως συνήθους, διότι τὸ ἔγγραφον τοῦτο περιέχει μὲν τὴν σύστασιν προικὸς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν πρὸς ἐπιστροφὴν αὐτῆς, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς δίκης. 136 (1866).

Ὁ ἀνακόπτων τὴν ἐπισπευδομένην ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν ἰσχυρίζομενος, ὅτι ἡ ἐκτελουμένη ἀπαίτησις ἀνήκει εἰς αὐτόν, ὅτι δὲ ἡ γενομένη ἐκχώρησις αὐτῆς εἶναι εἰκονικὴ, ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν διαδικασίαν οὐχὶ τῶν ἄρθρ. 910 καὶ ἐπ. Πολ. Δικ., ἀλλὰ τὴν τοῦ ἄρθρ. 236, καθ' ὃ ὅταν ἡ ἀνακοπὴ εἰσάγῃται ὡς κυρίᾳ ἀγωγή ἀκολουθεῖται ἡ τῶν συνήθων δικῶν διαδικασία. 9 (1858) 9 (1859).

Ἡ περὶ ἐξαλείψεως ὑποθήκης δίκη εἶναι συνήθης, ὡς ἀφορῶσα εἰς πραγματικὸν δικαίωμα καὶ εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐν ἄρθρ. 532 καὶ 518 Π. Δ. διαλαμβανομένων ἐξαιρέσεων ὑπαγομένη. 60 (1854).

Ἀνακοπὴ περὶ ἀκυρώσεως πλειστηριασμοῦ, συνδεδεμένη οὕσα πρὸς ἑτέραν κυρίαν ἀγωγὴν ἐκ τῆς ὑποθήκης πηγάζουσαν, ἥτις εἶναι συνήθης, μὴ εἰσαχθεῖσα δὲ παρεμπιπτόντως, εἶναι φύσεως συνήθους. 188 καὶ 189 (1855).

Ἡ πόθεσις φύσεως συνήθους δὲν καθίσταται συνοπτικὴ, διότι ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀποπειρας συμβιβασμοῦ, π. χ. ἀγωγή, βάσιν ἔχουσα ἐγκληματικὴν πράξιν. 297 (1865).

§ 6

Ἐπὶ συνήθους δίκης, ἡ περὶ δαπανῶν ἀπαίτησις δέον νὰ γίνῃ δι' ἀπολογητηρίου, διότι δὲν φέρει τὸν χαρακτῆρα ἐνστάσεως, ἀλλ' ἀπαίτησεως αὐτοτελοῦς. 71 (1877).

Ἐὰν δίκη συνήθης εἰσαχθῇ ὡς συνοπτικὴ, ἀποβάλλεται τῆς συνοπτικῆς διαδικασίας καὶ παραπέμπεται εἰς τὴν συνήθη (Πολ. Δικον. 624), εἰσαγομένη κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην πρὸς συζήτησιν, χωρὶς ν' ἀπαιτῇται νέα τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς ἐπίδοσις. 66 (1890).

Αἱ συνοπτικαὶ ὑποθέσεις συζητοῦνται ἐγκύρως καὶ ἂν οὐδόλως ἐν τῷ ἐκθέματι ἐνεγράφησαν (Πολ. Δικ. 578). 91 (1884).

Ἡ εἰς τμήματα διαίρεσις, δι' ἰδιαίτερου κανονισμοῦ, τῶν πολυμέλων δικαστηρίων, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρου 262 Ὁργ. Δικ., ἐπετράπη ὑπὸ τοῦ Νόμου πρὸς εὐχερεστέραν ἀναπλήρωσιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' οὐδόλως ἐπηρεάζει τὴν ἐκ τοῦ Νόμου ἀρμοδιότητα αὐτοῦ, οὕτως ὥστε νὰ καθιστᾷ ἀναρμόδιον τὸ ἐν τμήμα, ὅπως ἐπιληφθῇ καὶ δικάσῃ ὑπόθεσιν, ὑπαχθεῖσαν διὰ τοῦ κανονισμοῦ εἰς ἕτερον τμήμα· ὅθεν, δὲν καθίσταται ἄκυρος ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεως ἐκ τοῦ ὅτι αὕτη ἐγένετο, καίπερ συνοπτικὴ οὐσα, ἐνώπιον τοῦ τῶν συνήθων ὑποθέσεων τμήματος, ἀφοῦ μάλιστα ἀμφότεροι οἱ διάδικοι παρέστησαν κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην. 83 (1878).

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Περίληψις

- § 1. Σύνθεσις Εἰρηνοδικείου.
- § 2. Σύνθεσις Πρωτοδικείου.
- § 3. Σύνθεσις Ἐφετείου.
- § 4. Ἀναπλήρωσις Προέδρου.
- § 5. Ἀναπλήρωσις Εἰσαγγελέως.
- § 6. Ἀναπλήρωσις Δικαστῶν.
- § 7. Ἀναπλήρωσις Γραμματέως.
- § 8. Μετάθεσις Δικαστοῦ.
- § 9. Κακὴ σύνθεσις τοῦ Δικασ. λόγῳ ἐξαιρέσεως Δικαστοῦ.
- § 10. Συγκρότησις Δικαστηρίου. — Σύνθεσις αὐτοῦ κατὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ ὑπογραφήν τῆς ἀποφάσεως.

§ 1

Κωλυομένου τοῦ Εἰρηνοδίκου, γίνεται ἔγκυρος ἀναπλήρωσις αὐτοῦ διὰ τοῦ παρέδρου, καὶ ἄνευ τῆς μνείας τοῦ κωλύματος τοῦ Εἰρηνοδίκου· τοῦτο δὲ καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν συμβολαιογραφικῶν καθηκόντων, οἷον σύνταξιν ἐκθέσεως περὶ ἀνακοπῆς κατὰ τῆς κατατάξεως (Ὁργ. Δικ. 27). 72 (1871).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 5 καὶ 27 Ὁργ. Δικ., τὸ Εἰρηνοδικεῖον συντίθεται ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ τοῦ Γραμματέως αὐτοῦ, καὶ κωλυομένου τούτου ὑφ' ἐνός τῶν Παρέδρων, κατὰ τὴν τοῦ διορισμοῦ τῶν τάξιν. Ὅταν δὲ τὸ Εἰρηνοδικεῖον συνετέλῃ ὑπὸ τοῦ Παρέδρου, χωρὶς νὰ βε-

βαιῶται ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τὸ κώλυμα τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἡ παράβασις αὐτῇ ἐπάγεται ἀναίρεσιν. 280 (1880).

Ἐκ τοῦ Β. Διατάγματος τοῦ 1836 (ἄρθρ. 1 καὶ 2) περὶ συμβολαιογράφων καὶ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Ὁργ. Δικ. (ἄρθρ. 168 § 2 καὶ 3) ἐξάγεται, ὅτι τότε μόνον οἱ πάρεδροι καὶ λοιποί, δύνανται νὰ ἀναπληρῶσι τὸν κωλυόμενον καὶ ἀπόντα Εἰρηνοδίκην εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν συμβολαιογραφικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ διωρισμένος συμβολαιογράφος, ἡ ὁ ὑπάρχων τοιοῦτος κωλύηται ἔνεκα λόγου τινὸς νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντά του καὶ ἐξακολουθῇ ὑφιστάμενον τὸ κώλυμα. Τοῦτο δὲ ἰσχύει καὶ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ καὶ ἐπὶ κατατάξεως. 200 (1882).

§ 2

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 528 Πολ. Δικ., ὅπως ἢ ἔγκυρος ἡ ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν ἀπαιτεῖται ρητῶς ἢ σύμπραξις τριῶν δικαστῶν, τὸ δὲ πλεόν ἢ ἔλαττον τοῦ ἀριθμοῦ τοῦτου ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, συνεπαγομένην τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

16 (1835) 16 (1836).

Τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν συγκροτεῖται ὑπὸ τοῦ προέδρου, δύο δικαστῶν, τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ γραμματέως. Κωλυομένου τοῦ προέδρου προεδρεύει ὁ ἀρχαιότερος κατὰ τὸν διορισμὸν τοῦ δικαστῆς. Ὅτι ὅμως δὲν προεδρεύσεν ὁ πρόεδρος ἀλλ' ἕτερος δικαστὴς ἔνεκα κωλύματος δεόν νὰ μνημονεύηται ρητῶς ἐν τῇ ἀπόφασί, ὅπως ἐξ αὐτῆς ἐξάγεται ἡ καλὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, ἄλλως ἢ παράλειψις τῆς μνείας ταύτης ὡς οὐσιώδης (οὔσης μάλιστα δημοσίας τάξεως τῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου) ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. 185 καὶ 204 (1838).

§ 3

Ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν εἶναι ἀναιρετέα, ἐὰν διαλαμβάνῃ, ὅτι ἐδίκασαν μόνον τέσσαρες δικασταί (Πολ. Δικ. 182, 201, 736 καὶ 807 § 5)· εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως προκύπτῃ, ὅτι συνεδρίασαν πέντε δικασταί. 54 (1856).

Ἀφοῦ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου ἀναφέρῃ τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν τακτικῶν δικαστῶν καὶ τῶν δύο ἀναπληρωτικῶν, ἐξ ὧν συνεκροτήθη τὸ δικαστήριον, ποιῆται δὲ καὶ ρητὴν μνείαν, ὅτι ἐκωλύοντο οἱ δύο τακτικοὶ δικασταί καὶ οἱ προηγούμενοι κατὰ τὴν τάξιν τοῦ διορισμοῦ

των αναπληρωτικοί, εἰς οὐδεμίαν τοῦ νόμου διάταξιν ἀντιθαίνει τὸ ὅτι δὲν ἀναφέρει τὰ ὀνόματα τῶν τελευταίων, ἤτοι τῶν κωλυομένων ἐκ τῶν ἀναπληρωτικῶν. 82 (1845).

Ὅταν διὰ τοῦ κανονισμοῦ ὠρίσθησαν τέσσαρες ἐφέται δι' ὠρισμένον τμήμα, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη, προσλαμβανομένου ἀναπληρωτοῦ διὰ τὸν πέμπτον, νὰ γίνηται μνεία, ὅτι ἐκωλύετο ἕτερος ἐφέτης, ἀφοῦ ἕτερον δὲν εἶχε τὸ τμήμα. 98 (1853).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 217 Ὁργ. Δικαστ., οἱ παρ' Ἐφέταις διοριζόμενοι πάρεδροι ὀφείλουσι νὰ δώσωσι τὸν νενομισμένον ὅρκον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, οὐδὲ δύναται ν' ἀνατεθῇ εἰς ἕτερον δικαστήριον ἢ ἐξάσκησις τῆς δικαιοδοσίας ταύτης τοῦ Ἀρείου Πάγου. 51 (1882).

§ 4

Δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνη μνεία ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι προεδρεύει τοῦ δικαστηρίου ἕτερος δικαστὴς ἐνεκα κωλύματος τοῦ Προέδρου. 370 (1865).

Μὴ βεβαιουμένου, ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τῆς συνεδριάσεως ἦσαν παρόντες εἰς τὸ δικαστήριον ἄλλοι δικασταὶ ἀρχαιότεροι τοῦ προεδρεύσαντος ἀντὶ τοῦ Προέδρου τεκμαίρεται, ὅτι οἱ πρὸ αὐτοῦ ἐκωλύοντο. 376 (1855) 176 (1856).

Δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου, ὅτε ὑπάρχοντος ἀρχαιοτέρου δικαστοῦ, ὁ νεώτερος προεδρεύει, διότι ὑποτίθεται ἡ ἀπουσία ἢ τὸ κώλυμα ἐκείνου, καὶ μὴ ρητῶς ἀναφέρηται ἐν τοῖς πρακτικοῖς καὶ τῇ ἀποφάσει. 189 (1872).

Κατὰ τὸν περὶ διαιρέσεως τῶν δικαστηρίων εἰς τμήματα νόμον, ὁ Πρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνη μέρος εἰς ὅποιον τῶν τμημάτων θέλει, ὥστε δὲν ἀπαιτεῖται νὰ βεβαιῶται ἐκάστοτε, ὅτι κωλύεται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν δίκην. 217 (1855).

Ὅταν βεβαιῶται ἐκ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι αὕτη ἐξεδόθη ὑπὸ τινος τμήματος τοῦ δικαστηρίου, ὅπερ ἔχει ἴδιον προεδρεύοντα, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου καὶ ἂν δὲν βεβαιῶται ἐν τῇ ἀποφάσει τὸ κώλυμα τοῦ Προέδρου. 186 (1865).

§ 5

Δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις, ἐάν, λαβόντος μέρος τοῦ ἀντεισαγγε-

λέως δὲν ἀναφέρεται, ὅτι κωλύεται ὁ εἰσαγγελεὺς, διότι οὕσης τῆς εἰσαγγελίας ἀδιαιρέτου, ὁ ἀντεισαγγελεὺς ὑποτίθεται πάντοτε νομίμως τὸν εἰσαγγελέα ἀναπληρῶν καὶ κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ ἐνεργῶν (Ὁργ. Δικ. 91).

354 (1840) 2 (1842)

348 (1852) 386 (1855) 288 (1865) 247 (1879).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἰδιαιτέρα μνεία περὶ τοῦ κωλύματος ἐκάστου τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν τοῦ εἰσαγγελέως, μηδὲ νὰ σημειῶται ἐν τῇ ἀποφάσει εἰδικῶς ἕκαστος τῶν ἀναπληρωτῶν τούτων (Ὁργ. Δικ. 7, 27 καὶ 278).

117 (877).

Δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου ἡ ὑπὸ δικηγόρου ἀναπλήρωσις τοῦ εἰσαγγελέως, ἀφοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει βεβαιοῦται, ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ οἱ λοιποὶ ἀρμοδιώτεροι ἀναπληρωταὶ αὐτοῦ ἐκωλύοντο.

149 (1869) 52 (1883).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 27 καὶ 278 Ὁργ. Δικ., ὁ εἰσαγγελεὺς κωλύμενος, ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ νεωτέρου δικαστοῦ, ὁ δὲ δικαστὴς ὑπὸ τοῦ παρέδρου κατὰ τὴν εἰς τὸ διάταγμα τοῦ διορισμοῦ ὀρισθεῖσαν τάξιν, καὶ οὗτος ὑπὸ τινος δικηγόρου ἢ εἰρηνοδίκου ὄθεν, ὅταν τὸ δικαστήριον προσλαμβάνῃ πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ κωλυομένου εἰσαγγελέως καὶ ἀντεισαγγελέως δικηγόρον, χωρὶς νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι ἐκωλύοντο οἱ ἀρμοδιώτεροι τούτου ἀναπληρωταί, δὲν τηρεῖ τὴν παρὰ τοῦ νόμου κεκαυονισμένην τάξιν, τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ τὴν μὴ προσήκουσαν τοῦ δικαστηρίου σύνθεσιν, ὅπερ ἐπιφέρει ἀναίρεσιν. 196 (1849) 225 (1880).

Ἡ κυρία τοῦ δικαστοῦ ἐνασχόλησις δέον νὰ ᾖ ἡ τῶν δικαστικῶν καθηκόντων ἐκπλήρωσις· ἐπομένως τότε μόνον ὀφείλει καὶ δύναται νὰ προσληθῇ πρὸς ἐκπλήρωσιν εἰσαγγελικῶν ἔργων, ὅταν διατελῇ ἐλεύθερος δικαστικῆς ἐνασχολήσεως καὶ εὐκαιρος, αὕτη δὲ βεβαίως εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 27 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων. 61 (1857).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 27 Ὁργ. Δικ., ἀπαιτεῖται ἀναγκάως καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας ν' ἀναπληρώσῃ ὁ νεώτερος δικαστὴς τὸν εἰσαγγελέα, ὅταν, συγκροτουμένου τοῦ δικαστηρίου ἐκ τακτικῶν δικαστῶν, ὑπάρχῃ ἐκτὸς αὐτῶν καὶ ἕτερος μὴ κωλυόμενος, ἐπομένως ὅταν τὸ δικαστήριον συγκροτῇται ἐκ τακτικῶν δικαστῶν, ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς, ἀντεισαγγελεὺς καὶ οἱ λοιποὶ νόμιμοι ἀναπληρωταὶ αὐτοῦ κωλύονται, τὸ δικαστήριον, συμφῶνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 278 Ὁργ. Δικ., ὀφείλει νὰ προσλάβῃ δικηγόρον πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ ἐπομέ-

νωσ δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου. 217 (1849).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 27 καὶ 378 Ὁργ. Δικ., ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τοὺς εἰρηνοδίκας καὶ εἰς τοὺς δικηγόρους ν' ἀναπληρώσασιν ἐν τῇ συνεδριάσει τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα κωλυομένους, ὅθεν προσληφθέντος δικηγόρου εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ κωλυομένου εἰσαγγελέως καὶ ἀντεισαγγελέως καὶ τῶν λοιπῶν ἀναπληρωτῶν, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις. Οὕτε προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἡ διάκρισις, ὅτι τότε μόνον δύναται νὰ προσληφθῇ δικηγόρος, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἀπολύτως ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς τῶν τακτικῶν δικαστῶν πρὸς συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου. 185 (1850).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 278 § 2 Ὁργ. Δικ., ὁ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου προσλαμβανόμενος δικηγόρος κατ' ἐπικουρίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως ἢ δικαστοῦ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ᾔῃ ἀρχαιότερος τῶν ἄλλων δικηγόρων κατὰ τὸν διορισμόν, ἄρα καὶ ἂν παρελείφθησαν ἄλλοι ἀρχαιότεροι δικηγόροι τοῦ προσληφθέντος ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ εἰσαγγελέως, δὲν συνεκροτήθη κακῶς διὰ τὸν λόγον τοῦτον τὸ δικαστήριον. 172 (1849) 115 (1850).

§ 6

Εἶναι οὐσιῶδες μέρος τῆς ἀποφάσεως ἡ μνεία τῶν ὀνομάτων τῶν δικαστῶν (Πολ. Δικ. 182)· ἐπομένως, ἐπὶ ποινῇ ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως, δεόν ν' ἀναφέρηται ἐν αὐτῇ τίς ἐκ τῶν δικασάντων εἶναι τακτικὸς δικαστὴς καὶ τίς ἀναπληρωματικὸς. 311 (1863).

Ἀφοῦ δὲν ἀμφισβητεῖται, ὅτι ὠρισμένον πρόσωπον, λαθὼν μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, διετέλει δικηγόρος παρὰ τῷ δικαστηρίῳ ἐκείνῳ, ἡ παράλειψις τῆς μνείας τοῦ τίτλου του καὶ τοῦ κωλύματος τῶν ἀρμοδιωτέρων αὐτοῦ ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου, ἀρκεῖ τὸ μετασχόν εἰς τὴν συγκρότησιν πρόσωπον νὰ εἴχῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἐξουσίαν καὶ νὰ μετέσχεν αὐτῆς καθ' ἣν τάξιν ὀρίζει ὁ νόμος (Ὁργ. Δικ. 27 καὶ 278), τοῦθ' ὅπερ καὶ ἄνευ τῆς τοῦ κωλύματος παντὸς ἀρμοδιωτέρου σημειώσεως τεκμαίρεται. 396 (1884).

Ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ μνημονεύωνται ἐν τῇ ἀποφάσει τὰ ὀνόματα τῶν κωλυομένων νὰ λάβωσι μέρος τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου δικαστῶν καὶ παρέδρων, διότι τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰσι γνωστὰ ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ διορισμοῦ των ὡς τοιοῦτων· ὅθεν ἡ τοιαύτη

παράλειψις δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου.

69 καὶ 268 (1850) 331 (1852).

Δὲν ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται μνεία τοῦ κωλύματος τοῦ ἀρχαιοτέρου δικαστοῦ, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνεδρίαν νεώτερος κατὰ τὸν διορισμὸν δικαστῆς, διότι ἅπαντες οἱ παρὰ δικαστηρίῳ τινὶ διορισμένοι τακτικοὶ δικασταὶ εἰσιν ἀρμόδιοι, ἄνευ διακρίσεως ἀρχαιότητος τοῦ διορισμοῦ των πρὸς συγκρότησιν τοῦ εἰς ὃ ἀνήκουσι δικαστηρίου (Ὁργαν. Δικαστ. 8 καὶ 27 καὶ Πολ. Δικονομίας 736).

33 (1844) 217 (1849) 69 καὶ 176 (1856)
209 (1862) 149 (1869) 45 (1871) 55 (1875) 222 (1877).

Ἡ διὰ τοῦ κανονισμοῦ διαίρεσις τοῦ δικαστηρίου εἰς τμήματα ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, ἐπομένως δύνανται οἱ δικασταὶ τοῦ ἐνὸς τμήματος νὰ ἀναπληρῶσι τοὺς τοῦ ἐτέρου, κωλυομένους, χωρὶς νὰ ἦναι ἀναγκαῖον νὰ μνημονεύηται τοῦτο ἐν τῇ ἀποφάσει.

264 (1884).

Καὶ ἂν δικασταὶ ἐνὸς τμήματος τοῦ δικαστηρίου δικάσωσιν ὑπόθεσιν τινα ἀνήκουσαν εἰς ἕτερον τμήμα, καίπερ μὴ κωλυομένων τῶν δικαστῶν τοῦ τμήματος τούτου, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν, οὔτε ἀναρμοδιότητα.

97 (1863).

Δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ ἀποφάσει ὁ λόγος τοῦ κωλύματος τοῦ δικαστοῦ, ἵνα δυνηθῇ νὰ προσληθῇ εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου ὁ μετ' ἐκείνον ἐρχόμενος, ἀλλ' ἀρκεῖ ἀπλῶς ἡ μνεία, ὅτι ἐκωλύετο. 19, 69 καὶ 184 (1850) 85 (1853) 149 (1869) 312 (1877).

Ὅταν πρὸς συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου, ἐλλειπόντων τακτικῶν δικαστῶν, προσλαμβάνωνται δικηγόροι, χωρὶς νὰ βεβαιῶται, ὅτι οἱ πάρεδροι ἐκωλύοντο, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις (Ὁργ. Δικ. 27 καὶ 278).

151 (1849) 272 (1852) 243 (1873).

Οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαιτεῖ νὰ βεβαιῶται ἡ ἀπόφασις τὸ κώλυμα τῶν παρέδρων, ἐν ἐλλείψει τῶν ὁποίων προσελήφθη δικηγόρος, ὅταν δὲν προτείνηται, ὅτι ἐνῷ ὑπῆρχον πάρεδροι, δυνάμενοι νὰ προσληθῶσιν, οὐχ ἥττον προσελήφθη δικηγόρος.

80 (1869).

Ἡ ἐν τῇ ἀποφάσει ἔλλειψις μνείας τοῦ κωλύματος τῶν δικαστῶν ἀναπληροῦται ἐκ τῶν πρακτικῶν, ἅτινα ὄντα προωρισμένα ὑπὸ τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 173), ὅπως βεβαιῶσι τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ ἀκρατηρίῳ ἐφ' ἐκάστης ὑποθέσεως, παρέχουσι τὴν κατὰ νόμον ἀπόδειξιν

τοῦ εἰρημένου γεγονότος, ἤτοι τοῦ κωλύματος. 198 (1849).

Βεβαιούντων τῶν πρακτικῶν, ὅτι προσελήφθη ὁ δεύτερος πάρεδρος, διότι οἱ ἀρμοδιώτεροι ἀναπληρωταὶ τῶν κωλυμένων ἐφετῶν ἐκωλύοντο, ἀναπληροῦνται ἐκ τούτου ἢ ἐν τῇ ἀποφάσει ἑλλειψις τῆς μνείας περὶ τοῦ κωλύματος τοῦ πρώτου παρέδρου, διότι καὶ τὰ πρακτικά εἰσι παρὰ τοῦ νόμου (Πολ. Δικ. 175) προσωρισμένα πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ γενομένων καὶ μάλιστα τῆς συνθέσεως τοῦ δικαστηρίου. 69 (1850).

Ἐπάρχει κακὴ σύνθεσις, ὅταν ἔλαθε μέρος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ δικαστηρίου εἷς πάρεδρος, ἢ δὲ ἀποφασίς δὲν ἀναφέρει, ὅτι ὁ ἕτερος τῶν δικαστῶν ἐκωλύετο. 356 (1840).

Δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἀποφάσεως ἢ μνεία τοῦ κωλύματος τῶν δικαστῶν, ὅταν κωλυμένων αὐτῶν τοὺς ἀναπληρῶσιν οἱ πάρεδροι (Πολ. Δικ. 182). 99 (1866).

Πρὸς τὸ κύρος τοῦ καταρτισμοῦ τῶν ἀποφάσεων δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνηται ἐν αὐταῖς ρητὴ μνεία τοῦ κωλύματος παντὸς ἀναπληρουμένου μέλους δικαστηρίου ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ἐπικουρικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου τεταγμένων προσώπων, διότι ἐκ τῆς ἀναπληρώσεως τεκμαίρεται τὸ κώλυμα τοῦ ἀρμοδιωτέρου. 109 (1885).

Ἐὰν λάβῃ μέρος εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου ὁ νεώτερος, χωρὶς ν' ἀναφέρηται ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι οὗτος προσελήφθη ἔνεκα κωλύματος τοῦ κατὰ τὸν διορισμὸν τοῦ ἀρχαιοτέρου παρέδρου, ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου (Ὁργ. Δικ. 27).

41, 142, 219 καὶ 220 (1849) 130(1852) 252 (1876) 169(1882).

Ὅσάκις πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ προσλαμβάνεται νεώτερος πάρεδρος, κωλυμένου τοῦ ἀρχαιοτέρου, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ἐν τῇ ἀποφάσει νὰ γίνηται ρητὴ περὶ τούτου μνεία, διότι δὲν ἀπαιτεῖ τοῦτο ὁ νόμος, διὰ δὲ τῆς προσλήψεως νεωτέρου παρέδρου τεκμαίρεται, ὅτι ἐκωλύετο ὁ ἀρχαιότερος καὶ ὅτι κατὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστηρίου ἐτηρήθη ἢ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 27 Ὁργ. Δικ. ὀριζομένη τάξις μέχρι ἐναντίας ἀποδείξεως. 123 (1863) 357 καὶ 371 (1884).

Ὅπως προσληφθῇ δικηγόρος πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ μνημονεύηται ἐν τῇ ἀποφάσει κώλυμα τοῦ εἰρηνοδίκου, διότι δικηγόροι καὶ εἰρηνοδίκαι προσλαμβάνονται ἀδιακρίτως (Ὁργ. Δικ. 278).

64 (1846) 188 καὶ 189 (1855).

70 καὶ 237 (1866) 53 (1871) 186 (1874) 31 (1875).

Οἱ πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστῶν προσλαμβανόμενοι δικηγόροι ὀφείλουσι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 278 Ὁργ. Δικ., νὰ δώσωσι πρότερον τὸν δικαστικὸν ὅρκον, ἐὰν δὲν εἶχον ἤδη ὀρκισθῇ αὐτόν. Ὅντος δὲ μετὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ ὅρκου τῶν τε δικαστῶν καὶ τῶν δικηγόρων τοῦ αὐτοῦ, ὅστις διορισθῇ δικηγόρος καὶ δώσῃ τὸν τοῦ Θ' ψηφίσματος ὅρκον, ὀρκίζεται τὴν εὐσυνείδητον διαχείρισιν οὐ μόνον τῆς κυρίως δικηγορικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἠνωμένων εἰς τὸ δικηγορικὸν ἀξίωμα ὑπηρεσιῶν, οἷα ἐστὶ καὶ ἡ τοῦ δικαστοῦ ἀναπλήρωσις, ἐπομένως δὲν εἶναι ἀναγκαῖος δεύτερος ὅρκος· ἄλλως ἔπρεπε καὶ ὁ εἰρηνοδίκης, προσλαμβανόμενος πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ τινος, νὰ ὀρκίζεται πάλιν, ἐνῷ τὸ γ' ἐδ. τοῦ μνησθέντος ἄρθρ. 278 ὀρίζει ἀντικρὺς τὸναντίον.

218 (1856) 61 καὶ 151 (1857) 186 (1874) 31 (1875).

Μέχρις ἐναντίας ἀποδείξεως τεκμαίρεται, ὅτι ὁ καλούμενος πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ τινος δικηγόρος εἶναι ὠρτισμένος.

218 (1856) 151 καὶ 218 (1857) 204 (1858) 53 (1871).

§ 7

Ἐκ τῶν ἄρθρ. 122-124 Ὁργ. Δικ. προκύπτει, ὅτι ὁσάκις οἱ ὑπογραμματεῖς λαμβάνουσι μέρος εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν δικαστηρίων ὑποτίθεται, ὅτι πράττουσι τοῦτο, κατ' ἐντολὴν καὶ κωλυομένου τοῦ γραμματέως, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ νὰ γίνηται μνεῖα ἐν τῇ ἀποφάσει ἢ τοῖς πρακτικοῖς, ὅτι ἐκωλύετο ὁ γραμματεὺς. 354 (1840) 83 (1847) 106 (1850) 89, 169 καὶ 348 (1852) 235 (1853) 135 καὶ 252 (1854) 21 (1855) 42 (1862) 97 (1863) 117 (1864) 186 (1865) 103 καὶ 117 (1869) 185 (1871) 357 (1874) 17 καὶ 222 (1877).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 122 καὶ 124 Ὁργανισμοῦ Δικαστ., οἱ παρὰ τοῦ γραμματέως προσλαμβανόμενοι ὑπογραμματεῖς δὲν ἀναπληροῦσιν ἀπλῶς αὐτὸν κωλύμενον, ἀλλὰ διανέμονται μετ' αὐτοῦ τὰς ὑποθέσεις πρὸς εὐχερεστέραν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας, δυνάμενοι συνεπεῖα γενικῆς ἢ εἰδικῆς τοῦ γραμματέως παραγγελίας, νὰ ἐνεργήσωσιν ἀντ' αὐτοῦ πᾶσαν πρᾶξιν, νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰς συνεδριάσεις, ἐκπληροῦντες ἴδια εἰς αὐτοὺς ἀνατεθειμένα καθήκοντα, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ὁ γραμματεὺς κωλύηται. 209 (1862) 185 (1886).

Δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναιρέσεως τὸ ὅτι κατὰ τὴν διάσκεψιν ἔλαβε μέρος ἄλλος ὑπογραμματεὺς, οὐχὶ δὲ ὁ λαθὼν μέρος κατὰ τὴν συνεδρίαν, διότι ἡ παρουσία τοῦ γραμματέως κατὰ τὰς διασκέψεις εἰς οὐδὲν ἄλλο συντείνει ἢ εἰς τὴν βεβαίωσιν, ὅτι ἐξετέθησαν ἐν τῷ πρακτικῷ αἱ γινῶμαι τῶν δικαστῶν, ἀδιαφόρως ἂν ἄλλος ὑπογραμματεὺς παρευρέθη εἰς τὴν συνεδρίαν καί, τούτου ἀπόντος ἢ κωλυμένου, ἄλλος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν διάσκεψιν.

137 (1848) 188 (1850) 57 (1857) 209 (1862).

Ἡ εἰδικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 123 Ὁργ. Δικ., καθ' ἣν τὸ δικαστήριον δύναται, κωλυμένου τοῦ γραμματέως, νὰ προσλαμβάνῃ καὶ ὀρκίζῃ ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ, ἐπὶ παροχῇ ὅλου ἢ μέρους τοῦ μισθοῦ τοῦ γραμματέως, δὲν κατηργήθη ὑπὸ τοῦ περὶ λογιστικοῦ τοῦ κράτους γενικοῦ νόμου.

238 (1865).

§ 8

Ὁ δικαστὴς καὶ πᾶς ἄλλος δημόσιος ὑπάλληλος δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ τὴν ἐπιτετραμμένην αὐτῷ ὑπηρεσίαν μέχρις οὗ κοινοποιηθῇ πρὸς αὐτὸν ἐπισήμως ἡ παῦσις ἢ ἡ μετὰθεσις του, διότι οὐδεὶς νόμος ὀρίζει τὸ ἐναντίον. Ἐπομένως ἡ πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως γενομένη γνωστοποίησις περὶ τῆς μεταθέσεως δικαστοῦ τινος οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ὡς πρὸς τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ δικαστοῦ τούτου, ὅπως ἐξακολουθῇ τὴν τῶν καθηκόντων του ἐκτέλεσιν ὅθεν, ἐὰν ὁ δικαστὴς οὗτος συμπράξῃ εἰς τὴν ἐκδοσιν ἀποφάσεως, δὲν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις. 100 καὶ 101 (1863).

Πάρεδρος μετατεθείς δὲν δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς διάσκεψιν πρὸς καταρτισμὸν ἀποφάσεως ἐπὶ ὑποθέσεως, συζητηθείσης πρὸ τῆς μεταθέσεώς του, ἄλλως ἢ ἀποφάσις εἶναι ἄκυρος, ἕνεκα κακῆς συνθέσεως. Οὗτος δὲ ὡς παραίτιος εἶναι ὑπόχρεως εἰς πληρωμὴν τῆς δικαστικῆς δαπάνης τοῦ διαδίκου.

257 (1877).

§ 9

Δὲν δύναται νὰ προταθῇ ὡς λόγος ἀναιρέσεως ἡ κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ δικαστὴς ἦτο συγγενὴς τοῦ ἀντιδίκου, ἐὰν δὲν προϋτάθῃ περὶ τούτου ἐγκαίρως λόγος ἐξαίρεσεως (Π. Δ. 39).

293 (1853).

Δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν τοῦ Ἐφετερίου τὸ ὅτι ἐφέτης τις εἶχε δικάσει καὶ ὡς πρωτοδίκης ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, ἐὰν δὲν προϋ-

τάθη ἐγκαίρως ἡ σχετικὴ ἔνστασις ἐξαιρέσεως, 24(1873) 198(1884).

§ 10

Ἐὰν ἐν τῇ ἀποφάσει ἀναφέρηται, ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συγχρότησιν τοῦ δικαστηρίου ὠρισμένος δικαστής, ἐνῶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς διασκέψεως ἀναφέρεται ὡς λαθὼν μέρος ἕτερος δικαστής, πιστοποιεῖται ὅμως συγχρόνως, ὅτι ἐκ παραδρομῆς ἀναφέρεται ἐν τῇ ἀποφάσει ἕτερος δικαστής, ἐνῶ πράγματι εἰς καὶ ὁ αὐτὸς δικαστής ἔλαβε μέρος καὶ κατὰ τὴν συνεδρίασιν καὶ κατὰ τὴν διάσκεψιν, ἡ τοιαύτη κατὰ παραδρομὴν μεταβολὴ τῶν ὀνομάτων δὲν ἀποτελεῖ κακὴν σύνθεσιν.

213 (1871).

Κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποφάσεων ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ νὰ παρυνδρῖσκωνται οἱ λαθόντες μέρος εἰς τὴν συζήτησιν καὶ διάσκεψιν δικασταί.

331 (1852)¹.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 270 Ὁργ. Δικ., ὅταν ὁ πρόεδρος κωλύηται νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀπόφασιν, ὑπογράφει ταύτην ὁ ἀρχαιότερος τῶν εἰς τὴν διάσκεψιν καὶ ἀπόφασιν δικαστής.

331 (1852)².

ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Περὶ λήψεως.

- § 1. Τίς δύναται νὰ ζητήσῃ συντηρητικὰ μέτρα.
- § 2. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ταῦτα ζητοῦνται.
- § 3. Κατάσχεσις.
- § 4. Ἐγγύησις.
- § 5. Ἐπίθεσις σφραγίδων.

§ 1

Τὸ ἄρθρ. 1025 Πολ. Δικ. διαλαμβάνον, ὅτι πᾶς δανειστής ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λύσῃ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ ὅλα τὰ μέτρα ὅσα εἶναι πρόσφορα καὶ συγχωρητά, δὲν ἐννοεῖ μόνον τοὺς δανειστάς, ὅσοι παράγουσι τὰ δικαιώματά των ἐκ δανείου καὶ ἄλλων συναλλαγμάτων, ἀλλὰ καὶ τοὺς κληρονόμους καὶ ἄλλους παράγοντας τὰ δικαιώματά των ἐξ ἄλλων νομίμων λόγων, ἡ δυναμένους ν' ἀποδείξωσιν ἢ καὶ μόνον

¹ Ὁρ. καὶ λ. Ἀπόφασις § 10, σελ. 223.

² Ὁρ. καὶ λ. Ἀπόφασις § 11, σελ. 224.

νὰ βεβαιώσωσι νόμιμον συμφέρον ἐπὶ τοῦ πράγματος, οὗτινος ἐξαιτοῦνται τὴν κατάσχεσιν, ὡς καὶ τὸ ἄρθρ. 1050 Πολ. Δικ. ἐπιβεβαίωσεν τὴν τοιαύτην ἐννοίαν τοῦ νόμου· εἶναι δὲ ἀδιάφορον, ἂν ὁ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις δὲν ἀναγνωρίζῃ, ἢ προσβάλλῃ τὸν τίτλον ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ κατασχόντος, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐπετράπη εἰς αὐτὸν τὸ συντηρητικὸν μέτρον παρὰ τοῦ προέδρου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1028 Πολ. Δικ., διότι ἡ προσβολὴ τοῦ τίτλου ἢ τοῦ δικαιώματος εἶναι ἀντικείμενον τῆς κυρίας δίκης.

109 (1847).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1025 § 2, Πολ. Δικ., ὁ δανειστής ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασκῇ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου του ὅλα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, καθόσον συντελοῦσι πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ ἱκανοποιήσιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀπαιτήσεων· ἐκ τούτου δὲ ἔπεται, ὅτι δικαίωμα, ὅπερ ὁ ὀφειλέτης δὲν ἔχει, αὐτὸ ὁ δανειστής αὐτοῦ δύναται νὰ ἐξασκήσῃ, ὥστε, ὅπως ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ προσβάλλῃ τὸ καθ' αὐτοῦ δεδικασμένον, οὕτω καὶ ὁ δανειστής αὐτοῦ δὲν δύναται νὰ μὴ τὸ ἀναγνωρίσῃ, ἐκτὸς ἐὰν προτείνῃ, ὅτι εἰς τὴν ἀπόφασιν ἐγένετο ὁλὸς κατ' αὐτοῦ.

175 (1856).

Ὁ δανειστής, ὁ ἐπιληφθεὶς κτήματος τοῦ ἰδίου ὀφειλέτου, ἵνα πληρωθῇ τὴν ἀπαιτήσιν του, δύναται πάντοτε ν' ἀποκρούσῃ ὡς εἰκονικὸν τὸν τίτλον παντὸς τρίτου, διεκδικοῦντος τὸ αὐτὸ κτῆμα ὡς ἴδιον καὶ ἐπιχειροῦντος οὕτω ν' ἀφαιρέσῃ αὐτὸ ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, ἢ τοιαύτη δὲ προσβολὴ τοῦ δανειστοῦ, ὑπερασπίζοντος ἅμεισον ἰδιωτικὸν αὐτοῦ συμφέρον, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στηρίζηται εἰς ὅλον τοῦ ὀφειλέτου πρὸς βλάβην τῶν δανειστῶν, ἄρα οὔτε εἰς τὸ γεγονός, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐγένετο τὸ ὡς εἰκονικὸν προσβαλλόμενον συμβόλαιον ἐτύγχανεν ἤδη δανειστής ὁ ἐπὶ εἰκονικότητι προσβάλλων αὐτό· ἐν τοιαύτῳ θέματι δὲ δὲν παρίσταται ὁ δανειστής ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ὀφειλέτου, ἐπομένως δύναται νὰ ποιησῇται χρῆσιν καὶ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως (Πολ. Δικ. 304 § 2).

275 (1857).

Ὁ ἀγοραστής, ὑπείσερχόμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ πωλητοῦ ἐξασκῇ τὰ δικαιώματά του καὶ ἄνευ εἰδικῆς ἐκχωρήσεως ἐνὸς ἐκάστου τούτων (Πολ. Δικ. 1025).

160 (1875).

Ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής δικαιούται, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 1025 Π.Δ., ἐνασκῶν τὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ δικαιώματα, ν' ἀποκρούσῃ τὴν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου του διεκδικητικὴν ἀνακοπὴν τρίτου.

146 (1880).

Ὁ δανειστής, ἐκτελῶν ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου του ὅλα τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο μόνον καθ' ὅσον αἱ τοιαῦται πράξεις δύνανται νὰ συντελέσωσι πρὸς ἐξασφάλισιν, διατήρησιν ἢ ἀπόλαυσιν τῶν ἰδίων αὐτοῦ δικαιωμάτων ἐπομένως εἰς τὸν δανειστήν, ἐνασκοῦντα προσωπικὴν ἀγωγὴν τοῦ ὀφειλέτου του κατὰ τρίτου, δὲν δύναται νὰ ἐπιδικασθῇ αὕτη διὰ ποσὸν ὑπερβαῖνον τὴν ὀφειλὴν τοῦ ὀφειλέτου του, τὸ δὲ ὑπόλοιπον μένει παρὰ τῷ τρίτῳ. 302 (1880).

Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρ. 1025 Πολ. Δικ., πᾶς δανειστής δικαιούται νὰ ἐνασκῇ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου του ἅπαντα τὰ δικαιώματα καὶ τὰς κατὰ τρίτων ἀγωγάς, ὧν τὴν ἐνάσκησιν ἤθελεν ἀμελήσει οὗτος, ὑποχρεοῦται δὲ μόνον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 69 Πολ. Δικ., νὰ προσεπικαλέσῃ κατὰ τὴν συζήτησιν τὸν ὀφειλέτην, ὅπως νόμιμοποιηθῇ εἰς τὴν κατὰ τούτου ἀγωγὴν, τοῦ δικαιώματος δὲ τούτου ἐξαιροῦνται μόνον τὰ προσωπικὰ κυρίως δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω δύναται ὁ πιστωτής νὰ ἐγείρῃ ἐν ὀνόματι τοῦ ὀφειλέτου του καὶ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, ἣν οὗτος κατὰ τῶν ἀντιδίκων του ἐδικαιοῦτο νὰ ἐγείρῃ. 2 (1883).

Ὁ δανειστής δύναται, κατὰ τὸν νόμον, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἄρσιν παντὸς πραγματικοῦ βάρους, μειοῦντος τὴν περιουσίαν τοῦ ἰδίου ὀφειλέτου, συνεπείᾳ τίτλου, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ δανειστοῦ γενομένου. 215 (1883).

Ὁ δανειστής, ζητῶν τὴν ἀκύρωσιν ὁσίων καὶ ἐπιβλαβῶν πράξεων τοῦ ὀφειλέτου του, ἐνεργεῖ ἰδίῳ δικαιώματι καὶ οὐδόλως ἐξασκεῖ δικαίωμα τοῦ ὀφειλέτου του. 215 (1883).

Ὁ ἐνασκῶν τὰ δικαιώματα τῶν ὀφειλετῶν του, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1025 Πολ. Δικ., λογίζεται δικαιοδόχος αὐτῶν καὶ δὲν εἶναι τρίτος ὡς πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τῆς κυριότητος τῶν ὀφειλετῶν του, ἐπομένως, καθ' ἃς περιπτώσεις ἐπιβάλλεται τῷ ὀφειλέτῃ ἡ ἐγγράφος ἀπόδειξις δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ τῷ δανειστῇ ἡ ἐμμάρτυρος. 9 (1889).

§ 2

Περισσότερα μέτρα προφυλακτικά, ἀφ' ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα δὲν πρέπει νὰ διατάσσωνται, καὶ μεταξὺ πολλῶν προβεβλημένων δέον νὰ ἐκλέγηται τὸ διὰ τοὺς διαδίκους ὀλιγώτερον ἐπίκονον καὶ ἀβλαβέστερον. 81 (1837).

Ὅταν πρὸς ἀσφάλειαν ἐνδεχομένης ἐκνικήσεως ἐπιτρέπηται τῷ

ἀγοραστῇ νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην ἐπὶ τινος κτήματος τοῦ πωλητοῦ, τοῦ δὲ κτήματος τούτου ἡ ἀξία μειῶται μετὰ τὴν ὑποθήκην, δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ τῆς ἐγγυήσεως ἀντικατάστασις Ν. 10 § 1 Π. (2. 8) Ν. 4 Π. (36. 4) Ν. 16 Βασ. (Ζ.14) Ν. 2 Βασ. ΜΔ. 22), μὴ δυναμένου τοῦ μέτρου τούτου νὰ θεωρηθῇ ὡς μέτρου συντηρητικοῦ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 1025 § 1 καὶ 1029 Πολ. Δικ., ὥστε ἐπιτρέπεται ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις πρὸς ἐξασφάλισιν ἢ ἐκβίασιν τῆς δοτέας ἐγγυήσεως, μὴ ἐφαρμοζομένης ἐν τῇ σχετικῇ περιπτώσει τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1036 Πολ. Δικ. περὶ μελλόντων ἢ ὑπὸ αἴρεσιν δικαιωμάτων.

269 (1881).

§ 3¹

Ἐκ τοῦ συνδ. τῶν ἄρθρ. 1034 καὶ 919 Πολ. Δικ. συνάγεται, ὅτι πᾶς δανειστὴς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τρίτῳ κατάσχεσιν κινητῶν μόνον πραγμάτων, ἡ δὲ κατάσχεσις ἀκινήτων γίνεται, ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθρ. 956 Πολ. Δικ. ἀναφερομένων δύο ἐξαιρέσεων, μόνον παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ.

227 (1865).

§ 4

Ἐκκρεμοῦς οὐσῆς τῆς περὶ κύρους συντηρητικῆς κατασχέσεως δίκης, δύναται ὁ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις νὰ ζητηθῇ εἴτε διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου, εἴτε δι' ἀναφορᾶς παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ὅπως ὑποχρεωθῇ ὁ κατασχὼν εἰς ἐγγύησιν (Πολ. Δικ. 634 § 1, 635, 618 § 1 1027, 1029, 1030 καὶ 1033). Δὲν ἀντίκειται δὲ ἡ τοιαύτη ἐνέργεια ἐμμέσως εἰς τὸ ἄρθρ. 638 Πολ. Δικ., διότι ὁ διάδικος διὰ τῆς τοιαύτης παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς του περὶ ἐγγυήσεως καὶ τὸ κύρος τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου ἀναγνωρίζει καὶ τὴν κατάσχεσιν δὲν προσβάλλει, ἀλλ' ἐπιδιώκει ἀπλῶς τὴν δι' ἐγγυήσεως ἐξασφάλισίν του, ἐν περιπτώσει ἥτης τοῦ ἀντιδίκου του.

90 (1878).

Ὁ δικαστής, ὁ διατάσσων ἐγγύησιν ὡς προφυλακτικὸν μέτρον διατάσσει ἀπλῶς, ἂν πρέπη νὰ δοθῇ ἐγγύησις καὶ πόση, δὲν δύναται δὲ νὰ προσδιορίζῃ καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς (Π. Δ. 840 καὶ 1033). 38 (1885) ².

§ 5

Κατὰ τὰ ἄρθρα 1049 καὶ 1050 Πολ. Δικ., τὴν ἐπίθεσιν τῶν σφρα-

¹ Ὁρ. καὶ λ. Κατάσχεσις συντηρητικὴ σελ. 594 καὶ ἐπ.

² Ὁρ. καὶ λ. Κατάσχεσις συντηρητικὴ § 40, σελ. 597.

γίδων δύναται νὰ ζητήσῃ, ὅστις δύναται ν' ἀποδείξῃ ἢ μόνον νὰ βεβαιώσῃ νόμιμον συμφέρον, ἀλλ' ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀποδείξεως ἢ τῆς βεβαιώσεως ταύτης εἶναι ἔργον τοῦ μέλλοντος νὰ διατάξῃ ἢ νὰ λάβῃ τὰ συντηρητικὰ μέτρα τῆς σφραγίσεως ὑπαλλήλου καὶ ἐν περιπτώσει ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς γενομένης σφραγίσεως, ὁπλ. ὡς πρὸς τὸ νόμιμον συμφέρον, τὴν περὶ τούτου βεβαίωσιν καὶ τὸν νόμιμον τύπον τῆς σφραγίσεως ταύτης ἀποφασίζει ὁ Πρόεδρος τοῦ ἀρμοδίου Πρωτοδικείου ἢ τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 634 καὶ ἐπ., δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 1060 Πολ. Δικ.

51 (1870).

Ἐπὶ σφραγίσεως, ὡς συντηρητικοῦ μέτρου, τὴν βεβαίωσιν τοῦ δικαιώματος τῆς διεκδικήσεως δύναται νὰ συναγάγῃ ὁ Εἰρηνοδίκης ὡς καὶ ὁ πρὸς ἄρσιν τοῦ συντηρητικοῦ μέτρου κρίνων Δικαστής, καὶ ἐκ γεγονότων, περὶ ὧν δὲν ὑπάρχει ἔγγραφον.

51 (1870).

Κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας καὶ τὰς περὶ ἐπιθέσεως σφραγίδων διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (1040, 1060, 1068 καὶ 619-625), ἡ σφράγις γίνεται ἐπὶ τῶν πραγμάτων, τῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ πτωχεύσαντος, οὐχὶ δὲ τρίτου· γενομένων δὲ ἀντιρρήσεων ὑπὸ τρίτου, προβάλλοντος ἴδιον δικαίωμα κατοχῆς ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ἐφ' ὧν ἐγένετο ἡ σφράγις, ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις συζητεῖται καὶ ἀποφασίζεται ὡς συνοπτικὴ δίκη, ἐφ' ἧς ἀπαιτεῖται πλήρης ἀπόδειξις διὰ τῶν συνήθων ἀποδεικτικῶν μέσων προσαγομένη καὶ δὲν ἀρκεῖ ἀπλῇ βεβαίωσις (Πολ. Δικ. 248, 249, 378 καὶ 379).

207 (1882).

Κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἄρθρων 449-453 Ἐμπ. Ν. καὶ 1049-1068 Πολ. Δικ., ἡ σφράγις, κηρυτταμένης τῆς πτωχεύσεως, γίνεται ἐπὶ τῶν πραγμάτων, τῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ πτωχεύσαντος, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων εὑρισκομένων ἀναμφισβητήτως ἐν τῇ κατοχῇ τρίτου· γενομένων δὲ ἀντιρρήσεων ὑπὸ τρίτου τινὸς ἡ αἰτήσεως περὶ ἄρσεως τῆς σφραγίσεως τῶν ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ εὑρισκομένων πραγμάτων, ἀντικείμενον τῆς συζητήσεως εἶναι μόνον τὸ τῆς κατοχῆς ζήτημα διὰ τῆς ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίας, τὰ δὲ ζητήματα περὶ κυριότητος, ἐὰν μὲν προβληθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ, εἰσάγονται δι' ἀνακοπῆς διεκδικητικῆς, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1061 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐὰν δὲ ὑπὸ τῶν συνόλων, διὰ κυρίας ἀγωγῆς. 41 (1881).

ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ὁρ. ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

Περίληψις

- § 1. Νόμιμα τεκμήρια, μὴ ἀποκλείοντα τὴν ἀνταπόδειξιν.
 § 2. Νόμιμα τεκμήρια, ἀποκλείοντα τὴν ἀνταπόδειξιν.
 § 3. Πότε ὁ δικαστὴς δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τεκμήρια.
 § 4. Γεγονότα, δυνάμενα ν' ἀποτελέσωσι δικαστικά τεκμήρια.

§ 1

Κατὰ τὰ συνδ. ἄρθρα 245 § 2, 248 καὶ 275 Πολ. Δικ., πρὸς ἀντίκρουσιν πραγμάτων, περὶ ὧν ὑπάρχει νόμιμον τεκμήριον, ἀπαίτεται ἀναγκαιῶς ἡ τοῦ ἐναντίου ἀπόδειξις. 126 (1867).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 275 Πολ. Δικ., τὰ νόμιμα τεκμήρια ἀπκλλάττουσι μὲν τῆς πρὸς ἀπόδειξιν υποχρεώσεως, δὲν ἀποκλείουσιν ὅμως τὴν ἀνταπόδειξιν, ἡ δὲ παρά τινος ἀποδοχὴ τῆς γενομένης ἐπισυναλλαγματικῆς δὲν εἶναι ἐκ τῶν νομίμων τεκμηρίων, καθ' ὧν δὲν συγχωρεῖται ἀνταπόδειξις. 209 (1850)

§ 2

Δὲν ἐπιτρέπεται ἀνταπόδειξις κατὰ τελεσιδίκων ἀποφάσεων (Π. Δικ. 273), συγχωρεῖται ὅμως ἀνταπόδειξις, προκειμένου περὶ γεγονότων μεταγενεστέρων τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως. 138 (1852) ¹.

Αἱ περὶ ἀναγκυρίας καὶ τεκμηρίων διατάξεις τῆς Νεαρᾶς 100 κατηργήθησαν διὰ τῶν μεταγενεστέρων περὶ ἀποδείξεως διατάξεων τῆς Π. Δ. καὶ τῶν ἄρθρ. 273 καὶ 274 αὐτῆς, δι' ὧν ὠρίσθησαν τὰ ἰσχύοντα ὡς ἀνεπίδεκτα ἀνταποδείξεως νόμιμα τεκμήρια. 235 (1857).

Κατὰ τὰ ἄρθρα 179 καὶ 351 Πολ. Δικ., ἡ παραμέλησις τῆς προθεσμίας ἐπὶ διαταχθείσης ἀποδείξεως ἐπιφέρει νόμιμον τεκμήριον κατὰ τοῦ υποχρέου εἰς ἀπόδειξιν μόνον, ὅταν τοῦτο ᾔῃαι ρητῶς καὶ εἰδικῶς διατεταγμένον εἰς τὰ καθέκαστα εἴδη τῆς διαδικασίας, ταυτέστιν εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρ. 352, 360, 381, 406, 437 καὶ 439 Πολ. Δικ., εἰς τὰς ὁποίας ρητῶς παραπέμπει τὸ ἄρθρ. 273 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. 170 (1867).

¹ Ὅρ. καὶ λ. Δεδικασμένον § 6, σελ. 265 καὶ ἐπ.

§ 3

Ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ στηρίξῃ τὴν ἀπόφασίν του ἐπὶ δικαστικῶν τεκμηρίων, εἰμὴ καθόσον περὶ τοῦ ἀποδεικτέου θέματος ἢ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις εἶναι παραδεκτὴ (Πολ. Δικ. 276 καὶ 306).
4 καὶ 289 (1856) 124 (1866) 306 καὶ 342 (1867) 257 (1876) 106 (1878).

Ἐπομένως τὸ δικαστήριον, ὅπως λάβῃ ὑπ' ὄψιν τεκμήρια, δεόν νὰ ἐκθέτῃ ἐν τῇ ἀποφάσει του, ἐὰν δὲν ἐπιτρέπηται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις λόγῳ ποσοῦ, ὅτι ὑπάρχει ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως ἢ ἄλλος τις νόμιμος λόγος, δικαιολογῶν τὴν χρῆσιν τοῦ τῶν μαρτύρων μέσου.
257 (1876).

Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 305 Πολ. Δικ., δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τεκμήρια καὶ καθ' ὅς περιπτώσεις ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἀπαγορεύεται, ὅταν τὰ τεκμήρια ταῦτα πηγάζωσιν ἐξ ἐγγράφων.

31 (1854) 374 (1855) 112 (1859).

Κατὰ τὰς περιστάσεις δὲ εἴτε συνεπείᾳ τούτων ἐπιτρέπεται πρὸς συμπλήρωσιν μαρτυρικῇ ἀπόδειξις, εἴτε ἐπιβάλλεται ὅρκος. 31 (1854).

Ὅπου δὲν ἐπιτρέπεται ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις οὔτε τεκμήρια δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα προκύπτωσιν ἐξ ἐγγράφων, ἅπερ ὅμως δὲν ἀποτελοῦσιν ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως.
47 (1867).

Μαρτυρία, ληφθεῖσα εἰς ἄλλην δίκην μεταξὺ ἄλλων προσώπων καὶ περὶ ἄλλου πράγματος, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπλοῦν δικαστικόν τεκμήριον, ἐὰν ἐπιτρέπηται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις. 80 (1868).

Ὅπου ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐπιτρέπονται καὶ τεκμήρια, ἐπομένως ἐπιτρέπονται τοιαῦτα καὶ ἐπὶ ὑποθέσεως, συμβάσης πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας. 124 (1847).

Προκειμένου περὶ εἰκονικότητος, ὡς ἐπιτρεπομένου τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων, ἐπιτρέπονται καὶ τεκμήρια. 253 (1851).

Τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμᾷ τὰ ἐξαχθέντα ἐκ τῆς γενομένης ἀνακρίσεως καὶ ἐν τῷ βουλευμάτι ἀναφερόμενα δικαστικά τεκμήρια, ἅτινα ἐπικαλεῖται τις πρὸς ἀπόδειξιν τῆς προτεινομένης ἀπάτης, διότι ἐπιτρεπομένης τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ὅταν ἐγγραφόν τι προσβάλληται, ὡς δι' ἀπάτης γεγόμενον, συγχωροῦνται καὶ τὰ δικαστικά τεκμήρια. 279 (1859).

Ἐπὶ ἀπωλείας ἐγγράφου συγχωρεῖται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, ἄρα καὶ τεκμήρια δύνανται νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὅψιν. 124 (1867).

Ἐπὶ ἐμπορικῆς δίκης, καθ' ἣν, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, νομίμως λαμβάνονται ὑπ' ὅψιν καὶ δικαστικὰ τεκμήρια (Πολ. Δικ. 276). 124 (1878).

Ἵνα συναγάγῃ ὁ δικαστὴς τεκμήριον περὶ τινος γεγονότος δέον τὸ γεγονὸς νὰ ᾔναι ἀναμφισβήτητον ἢ ἀποδεδειγμένον. 302 (1877).

§ 4

Δεκτῆς οὔσης τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, εἰσὶ δεκτὰ καὶ τὰ δικασ. τεκμήρια (Πολ. Δικ. 276), τοιοῦτον δὲ δύναται νὰ συναχθῇ καὶ ἐξ ἐπιστολῆς, καίπερ προηγουμένης τῆς περὶ ἧς ἡ δίκη συμβάσεως, ἐχούσης ὅμως σχέσιν τινὰ μετ' αὐτῆς. 254 (1853).

Ἐπιτρεπομένης τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως δύνανται νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὅψιν καὶ δικαστικὰ τεκμήρια (Πολ. Δικ. 276), ὡς τοιαῦτα δὲ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ἰδιωτικὰ ἔγγραφα, καίπερ μὴ φέροντα βεβαίον χρονολογίαν. 21 (1871).

Ἰδιόχειρος σημείωσις τοῦ διαδίκου ἄνευ ὑπογραφῆς δὲν ἀποτελεῖ ἔγγραφον ἀπόδειξιν οὐδ' ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἀλλ' ἀπλοῦν μόνον τεκμήριον, ὅπερ δὲν δύναται νὰ ληθῇ ὑπ' ὅψιν, καθ' ἃς περιπτώσεις δὲν ἐπιτρέπεται ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. 210 (1853) 94 (1857) 124 (1866).

Ἐὰν δὲν ἀμφισβητηθῇ τὸ κῦρος τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προσαχθέντος ἐγγράφου, καὶ ἂν τοῦτο δὲν ᾔναι ὑπογεγραμμένον παρ' αὐτοῦ καὶ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἄμεσος ἀπόδειξις, δύναται ὅμως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δικαστικὸν τεκμήριον, ἐὰν ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις ᾔναι δεκτή. 2 (1855).

Καὶ ἀνυπόγραφα ἔγγραφα δύνανται νὰ ληθῶσιν ὑπ' ὅψιν ὡς δικαστικὰ τεκμήρια, καθ' ἃς περιπτώσεις ἐπιτρέπεται ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις (Πολ. Δικ. 276). 127 (1873).

Βιβλία καὶ κατὰστιχα, μὴ φέροντα ὑπογραφὴν, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς τεκμήρια. 191 (1857).

Ἐὰν ἀπολεσθῇ τὸ παρά τινι συμβολαιογράφῳ κατατεθὲν ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, ἀφ' ἐτέρου δὲ θεωρηθῇ ἄκυρον ἄλλο δημόσιον ἔγγραφον, διαλαμβάνον περὶ τῆς ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι δὲν φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὁμολογοῦντος τὴν ἐξόφλησιν, δύναται

τὸ δικαστήριον ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ ἐγγράφου τούτου παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου νὰ συναγάγῃ δικαστικὰ τεκμήρια μετὰ τῶν ἐκ τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως προκυψάντων γεγονότων περὶ τῆς γενομένης ἐξοφλήσεως καὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ περὶ ταύτης ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου (Πολ. Δικ. 276). 337 (1863).

Καθ' ὅσον ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις εἶναι παραδεκτὴ, συγχωροῦνται καὶ τὰ δικαστικὰ τεκμήρια, ἅτινα δέον νὰ ᾔναι σπουδαῖα, ὠρισμένα καὶ σύμφωνα πρὸς ἄλληλα, ἀλλ' ἡ στάθμισις αὐτῶν ἀνατίθεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου. Ἐκ τούτων ὃ ἐπεται, ὅτι τὰ τεκμήρια ταῦτα δύνανται ν' ἀπορρέωσιν ἐξ οἰουδήποτε ἐγγράφου κατ' ἀποδεικτικὸν τύπον συντεταγμένου, εἴτε ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὸ ὁ διάδικος, καθ' οὗ προτείνεται, εἴτε μὴ, ἡ δὲ στάθμισις τοῦ ἐγγράφου τούτου ἀνήκει εἰς τὴν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας. 69 (1873) 265 (1881).

Δικαστικὸν τεκμήριον δύνανται ν' ἀποτελέσωσι (καθ' ὅς περιστάσεις ἐπιτρέπει ταῦτα ὁ νόμος) καὶ ἐπιστολαὶ τοῦ διαδίκου πρὸς τρίτον ἀπευθυνόμεναι. 106 (1878).

Ὅταν συγχωρῇται τὸ μέσον τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ἐπομένως καὶ τὰ τεκμήρια, δὲν στεροῦνται ἀποδεικτικῆς ἰσχύος καὶ τὰ ἀπλᾶ, εἴτε ἀντιπεφωνημένα ἀντίγραφα, καὶ ἐπομένως, προσαγόμενα εἰς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας τοιαῦτα ἀντίγραφα ἐπιστολῆς, πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. 161 (1882).

ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΙΑ ὁρ. ΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟΝ

ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ὁρ. ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΥΙΟΘΕΣΙΑ ὁρ. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠ' ΑΝΑΦΟΡΑΙ

ΥΠΕΡΒΑΣΙΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ

Περίληψις

- § 1. Περιπτώσεις, καθ' ὅς ὑπάρχει ὑπερβασίς καθηκόντων.
- § 2. Περιπτώσεις, μὴ ἀποτελοῦσαι ὑπερβασιν καθηκόντων.

§ 1

Αἱ περιπτώσεις τῆς ὑπερβάσεως καθηκόντων προσδιορίζονται ῥητῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 808 Πολ. Δικονομίας. 201 (1838)¹.

Λόγος ἀναιρέσεως λόγῳ ὑπερβάσεως καθηκόντων ὑπάρχει, ἐὰν τὸ δικαστήριον κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀρμόδιον, ἐνῶ, κατὰ τὰ ἄρθρα 19 καὶ 25 Π.Δ., δὲν εἶναι ἀρμόδιον, οὐχὶ δὲ καὶ ἔταν, μηδὲ ὅλως ἐπιλαβόμενον τῆς διαφορᾶς, κηρύξῃ ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται νὰ ζητηθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος (Πολ. Δικ. 806, 29 καὶ 831). 82 (1869) 222 (1870) 251 (1871) 465 (1878) 4, 60 καὶ 174 (1879) 106 (1880) 213 καὶ 240 (1883) 169 (1884).

Ἡ αὕτῃ παραβίασις ὑπάρχει εἴτε ἀρμόδιον, εἴτε ἀναρμόδιον ἀποφαίνεται ἑαυτὸ τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον, διότι ὁ Ἄρειος Πάγος εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις προσκαλεῖται νὰ λύσῃ ζήτημα ἀρμοδιότητος. 349 (1853) 145 (1863).

Ἡ ἀναπλήρωσις πραγματικῶν περιστατικῶν, μὴ προταθέντων, θεωρεῖται ὑπέρβασις καθηκόντων καὶ ἐπάγεται ἀναίρεσιν.

93 (1846) 31 (1847).

Ὅταν τὸ δικαστήριον ἐκλαμβάνῃ τὰ παρ' ἐνὸς μάρτυρος κατατεθέντα ὡς εἰρημένα παρὰ τοῦ μάρτυρος, οὗτινος ἡ κατάθεσις ἔπαισε τὸ δικαστήριον, ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα, διότι ἐξάγεται προφανῶς ἐκ τούτου, ὅτι οὐδεμίαν τῶν μαρτυριῶν ἐξετίμησε καὶ πράγματα μὴ προταθέντα ἀνεπλήρωσε, παρὰ τὰ ἄρθρα 170 καὶ 250 Πολ. Δικ. 247 (1871).

Ἐπέρβασις καθηκόντων ὑπάρχει, ὅταν τὸ Εἰρηνοδικεῖον, καίπερ ὄν ἀναρμόδιον ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, οὐχ ἤττον ἐπιλαμβάνηται τῆς ἐκδικάσεως αὐτῆς. 85 (1846).

Ὅταν ὁ Εἰρηνοδίκης, δικάζων περὶ προσωρινῶν μέτρων, προβῇ καὶ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐκδίκασιν τῆς νομῆς, ἐνεργεῖ κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρ. 490 § 2 Πολ. Δικ. καὶ ποιεῖται ὑπέρβασιν καθηκόντων, ἐπαγομένην ἀναίρεσιν. 304 (1864).

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 Β.Δ., πᾶσα μεταξὺ Δημοσίου καὶ ἐνοικιαστοῦ διαφορά ὑπάγεται εἰς τὰ διοικητικὰ δικαστήρια, ἐπομένως τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἐπιλαμβανόμενα τῶν τοιούτων διαφορῶν καὶ μὴ κηρυττόμενα καὶ αὐτεπαγγέλτως ἀναρμόδια,

¹ Ὁρ. καὶ λ. Ἀταίρεσις § 2, σελ. 28 καὶ ἐπ.

ποιούσιν υπέρβασιν καθηκόντων, ἐπαγομένην τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεώς των. 191 (1838).

Κατὰ τὸ "ΣΤ" ψήφισμα τῆς α' ἐν Ἀθήναις Ἑθνικῆς Συνελεύσεως, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων αἱ περὶ φόρου οἰκοδομῶν διαφοραί, ὑπαγόμεναι εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχάς. Ὅθεν, ἀπόφασις κατὰ παράβασιν τούτου ἀποφνημαμένη καὶ μειώσασα τὴν ἐπιβληθεῖσαν φορολογίαν, εἶναι ἀναιρετέα δι' υπέρβασιν καθηκόντων. 95 (1889)¹.

§ 2

Ἡ περίπτωσις, ὅτι ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, περὶ ἧς ἐδίκασε τὸ Ἐφετεῖον, δὲν ὑπέκειτο εἰς ἔφεσιν, δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 808 Πολ. Δικ. ὀριζομένης περιπτώσεις, καθ' ἃς δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις, ἔνεκεν υπερέβασεως καθηκόντων. 228 (1856).

Ὅταν πρόκηται περὶ ἀναρμοδιότητος λόγῳ τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, διότι κατὰ τῶν περὶ ἀναρμοδιότητος ἀποφάσεων, ὡς προδικαστικῶν, δὲν ἐπιτρέπεται τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον, εἰμὴ μόνον ἔνεκεν υπερέβασεως καθηκόντων, τουτέστιν, ἐὰν τὸ δικαστέον ἀντικείμενον ἔνεκα τῆς εἰδικῆς ιδιότητος αὐτοῦ δὲν ὑπάγῃται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐπιλαβομένου τῆς δίκης δικαστηρίου, τοιαύτη ὅμως ἀναρμοδιότης δὲν εἶναι ἡ λόγῳ κατοικίας 135 (1858).

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ὁρ. ΕΓΓΡΑΦΑ

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ὁρ. ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΚΤΗΜΑΤΩΝ ὁρ. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΠ' ΑΝΑΦΟΡΑ¹

¹ Ὅρ. καὶ λ. Ἀρμοδιότης § 1 καὶ ἐπ' σελ. 229 καὶ ἐπ.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ

Διαδικασία ἐπ' ἀκροατηρίου.

Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸν τρόπον τῶν συνεδριάσεών του, ἐὰν προηγηθῇ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 250 τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων, σχετικὴ διαταγὴ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργείου. 343 (1874).

Ποινάι.

Οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου ὀρίζει, ὅτι ὁ ποινικῶς καταδιωχθεὶς δὲν δύναται διὰ τὴν αὐτὴν πράξιν νὰ τιμωρηθῇ καὶ πειθαρχικῶς. 351 (1887).

Συμβολαιογράφος.

Ἐκαστος συμβολαιογράφος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῇ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Εἰρηνοδικοῦ, παρ' ᾧ καθεδρεύει. 92 (1857).

Δὲν δύναται ὁ συμβολαιογράφος νὰ ἐκδώσῃ πιστοποιητικόν, ἐμφαῖνον, ὅτι πρὸ τῆς συντάξεως αὐτοῦ κατετέθη ἐκ μέρους προσώπου τινὸς ὠρισμένον ποσὸν παρ' αὐτῷ (Ὁργαν. Δικ. 166—213) πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἀντιδίκου του. 28 (1887).

Ἀγωγή § 6, σελ. 40

Μόνον διὰ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς διακόπτεται ἡ παραγραφὴ (Πολ. Δικ. 156 § 1, Ν. 3 Κωδ. (7.40) Ν. 3 Βασ. (Ν. 15), ἐπομένως ἀναφορὰ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον δὲν διακόπτεται τὴν παραγραφὴν. Ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 70 τοῦ Λογιστ. Νόμου ἀνάγεται εἰς τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν τῆς ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν παρεμποδίσεως τῆς πληρωμῆς. 217 (1874).

Ἀναίρεσις § 13, σελ. 89.

Ὁ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως ἰσχύων νόμος προσδιορίζει τίνα ἐνδίκᾳ μέσα ἐπιτρέπονται κατ' αὐτῆς, ὥστε ἀπόφασις δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ΩΙΔ' Νόμου τῆς 10 Ἀπριλίου 1880, ὅστις ρητῶς συγχωρεῖ τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. 183 καὶ 184 (1885).

Ἀναίρεσις § 15, σελ. 62.

Αἱ ἀποφάσεις, δι' ὧν ἀπορρίπτεται ἔνστασις τις περὶ τοῦ μὴ παραδεκτοῦ τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἀστικῷ νόμῳ ὀρισμένα (π. χ. ἔνστασις παραγραφῆς), δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὀριστικά (Πολ. Δικ. 474 § 1), καθὼ μὴ περατοῦσαι τὴν δίκην, ἀλλ' εἰς καὶ αὐταὶ ἀπλῶς παρεμπίπτουσαι· ἄρα δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀναίρεσιν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς, ἐκτός ἂν οἱ λόγοι τῆς ἀναίρεσεως ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἀπόδειξιν, ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου, ἢ εἰς ὑπέρβασιν καθηκόντων. 197 (1874).

Ἀνακοπὴ § 2, σελ. 118.

Δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ εἰς τὸν ἀπηγαρευμένον κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἥτις διώρισεν εἰς αὐτὸν κηδεμόνα (Πολ. Δικ. 644 καὶ 645), ἥτοι ἐδίκασε περὶ αὐτοῦ. 211 (1865).

Γραμματεὺς § 1, σελ. 288.

Κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἀπὸ 14 Αὐγούστου καὶ 16 Ὀκτωβρίου 1836 Β. Διατ. περὶ ἀποδοχῶν τῶν Εἰρηνοδικῶν καὶ περὶ διανομῆς τῶν παρ' αὐτῶν συναγομένων δικαιωμάτων τοῦ χαρτοσήμου, τὴν ἐκ τῶν δικαιωμάτων τούτων ἀνήκουσαν εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Εἰρηνοδικείου μερίδα ἀπολαμβάνει οὗτος, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ἔλαβε μέρος ὁ ἴδιος εἰς τὰς πράξεις, δι' ἃς τὰ τέλη τοῦ χαρτοσήμου εἰσεπράχθησαν, ἢ ἂν, κωλυόμενος, ἀνεπληρώθη κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ ὑπὸ τινος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου του. 224 (1863).

Ἐπίδοσις § 12, σελ. 172.

Δὲν ὑπάρχει νενομοθετημένον Φρουραρχεῖον ἐν Πειραιεῖ (Β. Δ. τῆς 9 Ἰουνίου 1843 ἄρθρ. 5 § 15), ἀλλ' εἰς λοχαγός, ἀνέκων εἰς τὸ

προσωπικόν τοῦ Φρουραρχείου Ἀθηνῶν ἀναπληροῖ ἐν Πειραιεὶ τὸν Φρούραρχον Ἀθηνῶν ὡς Φρούραρχος Πειραιῶς (Β. Δ. 18 Νοεμβρίου 1866)· ὅθεν διὰ τοὺς ἐν Πειραιεὶ ἐδρεύοντας στρατιωτικαὺς ἢ κοινοπολίτας τῶν δικηγράφων δύναται νὰ γίνη ἀδιαφόρως εἴτε πρὸς τὸν εἰρημένον λοχαγόν, εἴτε καὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Φρούραρχον Ἀθηνῶν.
81 (1874).

Ἰόνιος Νομοθεσία § 4, σελ. 341.

Τὸ ἄρθρ. 1264 Ἰον. Κώδ. δὲν ἐννοεῖ νὰ περιορίσῃ τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν εἰς μόνας τὰς ἐν αὐτῷ μνημονευόμενας περιπτώσεις, ἀλλ' ἀνέφερεν αὐτὰς ὡς περιπτώσεις, καθ' ἃς πρέπει νὰ ἐπιτρέπηται τὸ μέσον ἐκεῖνο διὰ τὸ ἀναμφισβητήτως ἀδύνατον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἀφῆκε δὲ τῇ κρίσει τοῦ δικαστοῦ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀδυνάτου εἰς ἄλλας περιπτώσεις· ἐπομένως ἐπιτρέπεται ἡ ἐμάρτυρος ἀπόδειξις πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι συμβόλαιόν τι εἶναι εἰκονικὸν τὴν αἰτίαν, ὡς προσερχομένου τοῦ χρέους ἐκ παιγνίου ἀπηγορευμένου καὶ οὐχὶ ἐκ δανείου.
105 (1868).

ΠΙΝΑΞ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

(Ο πρώτος ἀριθμὸς ἐμφαίνει τὰς σελίδας, ὃ δὲ δεῦτερος
τὰς παραγράφους ἐκάστου κεφαλαίου).

Α

'Αγωγή. 'Αγωγή δις κοινοποιη-
θεῖσα. 17, § 10. — Βελτίωσις τῆς
ἀγωγῆς. 7, § 3. — "Εγερσις δευτέ-
ρας ἀγωγῆς. 17, § 11. — "Ενωσις ἀ-
γωγῶν. 14, § 8. — "Επισύναψις τῆς
περὶ ἀποπείρας συμβιβασμοῦ ἐκθέ-
σεως. 7, § 2. — Μεταβολὴ τῆς βί-
σεως τῆς ἀγωγῆς. 8, § 4. — Πότε
παύουσιν αἱ συνέπειαι τῆς ἐπιδόσεως
τῆς ἀγωγῆς. 13, § 7. — Πρωτότυπον
τῆς ἀγωγῆς. 10, § 5. — Συνέπειαι
τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, 10 καὶ
882 § 6. — Τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ
προσόντα τῆς ἀγωγῆς. 3, § 1. —
Χρόνος, καθ' ὃν κρίνονται τὰ ἄμοι-
βατὰ δικαιώματα τῶν διαδίκων, 16,
§ 9.

'Αγωγή πολιτικὴ. 'Αθωωτικὴ ἀ-
πόφασις. 18, § 2. — 'Αποπεράτωσις
τῆς ποινικῆς διαδικασίας. 19, § 5. —
'Αποτελέσματα ἀνακοπῆς κατ' ἐρή-
μην ἀποφάσεως. 10, § 4. — 'Απου-
σία τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος. 19, § 3
— "Ελλείψεις ἐγκλήσεως. 18, § 1.

Λειτουργίαι θεραπείας. 'Ανωτέρα δι-
οικητικὴ ἀρχή, πρὸς ἣν ἀπευθύνεται
ἡ αἰτήσις θεραπείας. 22, § 2. — 'Αρ-
νητικὴ ἀπάντησις τῆς διοικητικῆς
ἀρχῆς. 24, § 5. — 'Ομοδικία. 25, §

6. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς δέον ἢ μὴ
νὰ προηγηθῇ αἰτήσις θεραπείας. 20,
§ 1. — Πρότασις ἐλλείψεως αἰτή-
σεως θεραπείας. 24, § 4. — Συνέ-
πειαι τῆς αἰτήσεως θεραπείας. 22, §
3. — Συνέπειαι παραλείψεως τῆς
αἰτήσεως θεραπείας 25, § 7.

'Ακυρότης. 'Αθέτησις οὐσιώδους
διατυπώσεως. 25, § 1 — "Εκτασις τῆς
ἀκυρότητος. 26, § 3. — "Επανάληψις
τῆς ἀχύρου πράξεως. 26, § 5. — Παρά-
βασις τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου.
26, § 2. — Πρότασις αὐτῆς. 26, § 4.

'Αναίρεσις. 'Αναβολὴ τῆς συζη-
τήσεως. 102, § 33. — 'Αναίρεσις
κατ' ἀποφάσεως, ἥδη ἀναιρεσιβλη-
θείσης. 71, § 14. — 'Αναίρεσις κατ'
ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῆς πα-
ραπομπῆς. 73, § 15. — 'Αναιρετή-
ριον. 81, § 20. — 'Αναιτιολόγητον
(τὸ) τῆς ἀποφάσεως ὡς λόγος ἀναιρέ-
σεως. 33, § 5. — 'Ανασταλτικὴ δύ-
ναμις 80, § 17. — 'Αντίφασις (ἡ)
ἀποφάσεως πρὸς ἀλλήλας ὡς λόγος
ἀναιρέσεως. 31, § 3. — 'Απαράδεκτον
νέων ἰσχυρισμῶν, ὡς λόγος ἀναιρέ-
σεως. 57, § 12. — 'Απόδειξις τῶν
λόγων τῆς ἀναιρέσεως καὶ τῶν κατ'
αὐτῆς ἐνστάσεων. 103, § 35. — 'Α-
πόδοσις τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν καταβλη-
θέντων. 114, § 40. — 'Απολογητή-

ριον. 97, § 25. — 'Αποφάσεις δεκτικές ἀναιρέσεως. 59, 882 καὶ 883, § 13. — Δεύτερον τμήμα τοῦ Ἀρείου Πάγου. 107, § 37. — Ἐκτασίς τῶν συνεπειῶν τῆς ἀναιρέσεως. 113, § 39. — Ἐκτίμησις πραγματικῶν γεγονότων. 43, § 9. — Ἐκτίμησις ἐγγράφων ἐν γένει. 49, § 10. — Ἐνστάσεις ὡς πρὸς τὸ παραδεκτὸν τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως. 97, § 26. — Ἐπιβοηθητικὴ αἴτησις ἀναιρέσεως. 100, § 28. — Ἐπίδοσις τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως. 94, § 24. — Ἐσφαλμένη (ἢ) ἐφαρμογὴ ἢ ψευδὴς ἐρμηνεία τοῦ νόμου, ὡς λόγος ἀναιρέσεως. 40, § 6. — Ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου κατ' ἀναλογίαν. 42, § 8. — Κλήτευσις ἀναιρεσιβλήτου. 102, § 32. — Λόγος ἀναιρέσεως ἐκ τῶν ἰδίων πράξεων. 57, § 11. — Μετὰ τὴν ἀναιρέσιν. 107, § 38. — Μὴ (ἢ) προσήκουσα σύνθεσις τοῦ Δικαστηρίου, ὡς λόγος ἀναιρέσεως. 28, § 1. — Μὴ ἐμφάνισις ἀναιρεσιέοντος. 101, § 31. — Νόμιμον συμφέρον τοῦ ἀναιρεσιέοντος. 93, § 23. — Παραβίασις (ἢ) δικονομικῶν διατάξεων, ὡς λόγος ἀναιρέσεως. 31, § 4. — Παράβολον. 100, § 30. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς δικάζει ἡ Ὀλομέλεια. 104, § 36. — Πότε ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ ἐπιφέρει ἀναιρέσιν. 41, § 7. — Προθεσμία τῆς ἀναιρέσεως. 73, § 16. — Προσαγωγὴ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως. 102, § 34. — Πρόσθετοι λόγοι ἀναιρέσεως. 98, § 27. — Συνεκδικασίς πλειόνων αἰτήσεων ἀναιρέσεως. 100, § 29. — Τίς ὑπογράφει τὸ ἀναιρετήριο. 86, § 24. — Τίς δικαιούται νὰ ἀναιρεσιβάλῃ καὶ κατὰ τίνας ἀπευ-

θύνεται ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως. 90, § 22. — Ὑπέρβασις (ἢ) καθηκόντων ὡς λόγος ἀναιρέσεως. 28, § 2. — Χρόνος, καθ' ὃν δύνανται ν' ἀναιρεσιβληθῇ ἀποφάσεις τις. 80, § 18. — Χρόνος, καθ' ὃν κρίνεται τὸ ὄρθον τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως. 84, § 10.

'Ανάκλησις ἀποφάσεως ὁρ. Ἀποφάσεις.

'Ανακοίνωσις. Ἀνακοίνωσις κατ' ἔφεσιν. 116, § 3. — Ἀνακοίνωσις ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 116, § 4. — Δικαιώματα ἐναγομένου. 116, § 2. — Ἐρημοδικία τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοίνωσις. 117, § 5. — Συνέπεται ἀνακοινώσεως τῆς δίκης. 116, § 1.

'Ανακοπή. Ἀνακοπή κατ' ἀποφάσεων ἐν δίκαις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. 120, § 4. — Ἀνακοπή ἐπ' ἀνακοπῇ. 122, § 5. — Ἀποτελέσματα τῆς ἀνακοπῆς. 125, § 8. — Διαδικασία τῆς ἀνακοπῆς. 126, § 9. — Παραίτησις τῆς ἀνακοπῆς. 128, § 10. — Παρέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως. 124, § 7. — Πράξεις καὶ ἀποφάσεις, καθ' ὧν χωρεῖ ἀνακοπή. 119, § 3. — Προθεσμία τῆς ἀνακοπῆς. 123, § 6. — Πρόσόντα τῆς ἀνακοπῆς ὡς δικογράφου. 117, § 1. — Τίς δικαιούται πρὸς ἀνακοπὴν. 118, καὶ 883, § 2.

'Ανακοπὴ διεκδικητικῇ ὁρ. Κατάσχεσις Ἀναγκαστικῇ.

'Ανακοπὴ ἐπιταγῆς ὁρ. Ἐκτέλεισις.

'Ανακοπὴ τρίτου. Ἀνακοπὴ τρίτου κατὰ τῆς ἐκτελεσεως. 133, § 5. Ἀποφάσεις καὶ πράξεις, καθ' ὧν χωρεῖ ἡ τοῦ τρίτου ἀνακοπῇ. 129, § 1. — Ἀρμόδιον δικαστήριον. 133, § 4.

Ἦττα τοῦ ἀνακόπτοντος. 133, § 6. — Κατὰ τίνος ἀπευθύνεται ἡ τοῦ τρίτου ἀνακοπή. 132, § 3. — Τίνες δύνανται νὰ ἐνασχῶσι τὴν ἀνακοπὴν τρίτου. 124, § 2.

Ἀναπλειστηριασμός ὄρ. Πλειστηριασμός.

Ἀνατροπή. Ἀδιαίρετον τῆς ἀνατροπῆς. 155, § 10. — Ἀναστολή προθεσμίας τῆς ἀνατροπῆς. 153, § 9. Ἀνατροπή εἰρηνοδικαικῶν ὑποθέσεων. 157, § 11. — Διαδικασία τῆς ἀνατροπῆς. 143, § 7. — Κατὰ τίνος ἐγείρεται ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή. 141, § 5. Παράτασις ἐξάμηνος τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας. 138, § 3. — Πράξεις ὑποκείμεναι εἰς ἀνατροπὴν. 134, § 1. — Πράξεις διακόπτουσαι τὴν ἀνατροπὴν. 145, § 8. Προθεσμία ἀνατροπῆς. 137, § 2. — Συνέπεται ἀνατροπῆς τῆς ἀνακοπῆς. 158, § 12. — Συνέπεται ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἐφεσιν δίκης. 159, § 13. — Συνέπεται ἀνατροπῆς τῆς κατ' ἀναίρεσιν δίκης. 160, § 14. — Τίτι κοινοποιεῖται ἡ ἀγωγή περὶ ἀνατροπῆς. 142, § 6.

Ἀναψηλάφησις ὄρ. Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας.

Ἀνταγωγή. Ἀναρμοδιότης λόγῳ ὕλης. 163, § 4. — Ἀνταγωγή κατὰ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς. 170, § 7. — Ἐπιδοθητικὴ ἀνταγωγή. 170, § 6. — Ἐπιδίκασις τῆς ἀγωγῆς. 167, § 8. — Ἐπὶ ἐμπορικῶν δικῶν. 162, § 2. — Ἰδιαιτέρα συζήτησις. 163, § 5. — Κατ' ἐφεσιν. 163, § 3. — Πῶς υποβάλλεται ἡ ἀνταγωγή. 160, § 1.

Ἀντέφεσις ὄρ. Ἐφεσις.

Ἀντίκλητος ὄρ. Πληρεξουσιότης.

Ἀπάντησις. Ἀπολογητήριον. 168, § 4. — Ἐκφρασις τοῦ μὴ γινώσκειν ἢ μὴ πιστεῦειν. 167, § 3. — Ὅποια τις δέον νὰ ᾔῃαι ἡ ἀπάντησις. 165, § 1. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ παράλειψις τῆς ἀπάντησεως εἶναι ἀζήμιος. 167, § 2.

Ἀπογραφή. Διατυπώσεις ἀπογραφῆς. 168, § 1. — Δικαιώματα τοῦ ἐξ ἀπογραφῆς κληρονόμου. 168, § 2.

Ἀπόδειξις. Ἀνταπόδειξις. 174, § 4. Ἀποδεικτικά μέσα. 176, § 7. — Ἀπόδειξις ἀλλοδαπῶν νόμων. 175, § 5. — Βάρος τῆς ἀποδείξεως ἐν γένει. 177, § 8. — Διεξαγωγὴ ἀποδείξεως κατ' ἐντολὴν ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου. 184, § 13. — Θέμα ἀποδείξεως. 182, § 10. — Μὴ παραγωγή ἀποδείξεως ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος. 183, § 11. — Μόρφωσις δικαστικῆς πεποιθήσεως. 184, § 11. Νέαι ἀποδείξεις. 184, § 12. — Πασίδηλον καὶ γνωστὸν τῷ δικαστηρίῳ. 176, § 6. — Περὶ βάρους τῆς ἀποδείξεως εἰδικαὶ περιπτώσεις. 178, § 9. — Πότε διατάσσεται ἀπόδειξις. 171, § 3. Προαπόδειξις. 170, § 2. — Συντηρητικὴ ἀπόδειξις. 169, § 1.

Ἀποδοκιμασία. Ἀπαράδεκτον τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς. 189, § 5. — Διαδικασία καὶ ἀρμόδιον δικαστήριον. 188, § 2. — Νόμιμον συμφέρον. 189, § 3. — Περιπτώσεις ἀποδοκιμάσεως. 187, § 1. — Τίς προτείνει τὴν ἔλλειψιν πληρεξουσιότητος. 189, § 4.

Ἀποδοχή. Πράξεις, ἐμφαίνουσαι ἀποδοχὴν. 190, § 2. — Πράξεις, μὴ ἐμφαίνουσαι ἀποδοχὴν. 192, § 3. — Σιωπηρὰ ἀποδοχή. 199, § 4. — Συνέπεται τῆς ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀπο-

δοχῆς τῆς ἀποφάσεως. 199, § 5. — Τίνες δύνανται νὰ ποιήσωσιν ἀποδοχήν. 190, § 1.

Ἐπολογητήριον ὅρ. Ἀπάντησις.

Ἀπόστασις ὅρ. Προθεσμία.

Ἀποφάσεις. Αἰτιολογικὸν ἀποφάσεως. 249, § 7. — Αἰτιολογία: ἐπὶ προτάσεως προηγουμένης συνεδριάσεως. 220, § 8. — Ἀνάκλησις ἀποφάσεως, ἐπιβαλοῦσης ὅρκον. 226, § 14. — Ἀποφάσεις, ἐπιβάλλουσαι ὅρκον μετὰ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ. 243, § 4. — Δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως. 222, § 10. — Διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως. 221, § 9. — Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ δικαστοῦ ὡς πρὸς τὸ νομικὸν τῆς δίκης μέρος. 246, § 6. — Εἰδικαὶ περιπτώσεις ὀριστικῶν ἀποφάσεων. 202, § 2. — Ἱστορικὸν τῆς ἀποφάσεως. 214, § 5. — Πότε καὶ πῶς ἀνακαλεῖται ἀπόφασίς τις. 224, § 13. — Τίνες ἀποφάσεις ἐν γένει εἶναι ὀριστικά. 201, § 1. Τίνες ἀποφάσεις δὲν εἶναι ὀριστικά. 206, § 3. — Τίνες ἀποφάσεις δύνανται ν' ἀνακληθῶσι. 224, § 12. — Ὑπογραφή τῆς ἀποφάσεως. 223, § 11.

Ἀρειὸς Πάγος ὅρ. Ἀναίρεσις.

Ἀρμοδιότης. Γενικὴ δωσιδικία. 236, § 4. — Διαφοραί, καθ' ἃς εἰσιν ἄρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια. 229, § 1. — Διαφοραί, καθ' ἃς δὲν εἶναι ἄρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια. 233, § 2. — Δωσιδικία τῆς συναφείας. 237, § 5. — Δωσιδικία τῆς κατασχέσεως καὶ προσωπικῆς κρατήσεως. 239, § 6. — Δωσιδικία τῆς ταυτότητος τοῦ δικαίου. 241, § 7. — Δωσιδικία τοῦ συναλλάγματος. 244, §

8. — Δωσιδικία τῶν ἀλλοδαπῶν. 243, § 10. — Ἐκλεκτικὸν δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος. 243, § 9. — Παρέκτασις ἀρμοδιότητος. 244, § 1. — Σύγκρουσις δικαιοδοσίας καὶ ἄρσις αὐτῆς. 234, § 3.

Ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως ὅρ. Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις.

Αὐτεπαγγέλτως. Τί δύναται καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ Δικαστήριον. 245, § 1. — Τίνα γεγονότα δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ δικαστήριον αὐτεπαγγέλτως. 251, § 2.

Αὐτοψία. Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῆς περὶ αὐτοψίας ἐκθέσεως. 254, § 3. — Γεγονότα, δυνάμενα ν' ἀποδειχθῶσι δι' αὐτοψίας. 254, § 1. Τρόπος διεξαγωγῆς. 254, § 2.

Γ

Γραμματεὺς. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Γραμματέως. 255, καὶ 883, § 1. — Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Ὑπογραμματέως. 256, § 2.

Δ

Δεδικασμένον. Αἰτιολογία ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ δεδικασμένον. 258, § 2. — Ἀποφάσεις, ἀποτελοῦσαι δεδικασμένον. 257, § 1. — Ἐκτασις τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. 266, § 7. — Κῦρος τοῦ δεδικασμένου. 265, § 6. — Στοιχεῖα πρὸς ὑπαρξιν δεδικασμένου. 259, § 3. — Ταυτότης προσώπων. 259, § 4. — Ταυτότης διαφορᾶς. 262, § 5.

Δημόσιον. Δωσιδικία τοῦ Δημοσίου. 277, § 6. — Νομικοὶ σύμβουλοι. 276, § 5. — Οἶκον. (οἱ) ἔφοροι, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου. 271, § 2. — Ταμίαι (οἱ), ὡς ἀντιπρό-

σωποι τοῦ Δημοσίου. 273, § 3. — Τελῶναι (οἱ) ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Δημοσίου, 276, § 4. — Ὑπουργός (β) τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου. 267, § 1.

Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Προέδρου. Ἀπόφαισις τοῦ Προέδρου. 277, § 1. — Διαδικασία τῆς ἐξώσεως. 280, § 3. — Ἐνδίκῃ μέσα κατὰ τῆς ἀποφάσεως περὶ ἐξώσεως. 280, § 4. Περιπτώσεις, καθ' ἃς χωρεῖ ἔξωσις κατὰ τὸν Νόμον ΥΛΖ'. 278, § 2.

Διαδικασία ἐπ' ἀκουστηρίου. Τόπος συνεδριάσεων. 882.

Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾶ. Διαζύγιον. 284, § 3. — Ἐκστasis ὑπαρχόντων. 287, § 4. — Τίς λογίζεται διάδικος ἐν τῇ ἐπ' ἀναφορᾶ διαδικασίᾳ. 281, § 1. — Υἱοθεσία. 287, § 5. — Χωρισμός κτημάτων. 281, § 2.

Διαζύγιον ὅρ. Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾶ.

Διαιτησία. Ἀκυρότης τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων καὶ ἀνακοπὴ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως. 293, § 7. Ἀναγκαία διαιτησία. 288, § 1. — Ἐνδίκῃ μέσα. 292, § 3. — Συνοπτικόν. 289, § 3.

Διακοπὴ δικαστικῆς. Διεξαγωγὴ ἀποδείξεων. 305, § 2. — Ἐμπόρικαί δίκαι. 305, § 1.

Διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις τῆς δίκης. Ἀναγκαία ἐπανάληψις τῆς δίκης. 303, § 7. — Ἀποτελέσματα τῆς διακοπῆς. 301, § 5. — Διαδικασία ἐπαναλήψεως. 303, § 8. — Διακοπὴ καὶ ἐπανάληψις τῶν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δικῶν. 304, § 9. — Ἐκουσία ἐπανάληψις τῆς δίκης. 302, § 6. — Θάνατος ἀντικλήτου μὴ Δικηγόρου. 296, § 1. — Μεταβο-

λαί, ἐπελθεῖν τοῖς διαδίκοις ἢ τοῖς ἀντιπροσώποις αὐτῶν. 297, § 3. — Παραίτησις, ἀπόλυσις κλπ. ἀντικλήτου Δικηγόρου. 296, § 2. — Προδικαστικὰ ζητήματα. 300, § 4.

Διανομή. Ἀγωγή περὶ διανομῆς. 306, § 1. — Ἀπόφαισις περὶ διανομῆς. 307, § 2. — Πραγματικὴ διανομή. 308, § 3.

Δικαιοδοσία ὅρ. Ἀρμοδιότης. Δίκαια περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ὅρ. Ἐκτελέσεις.

Δικηγόροι. Ἀντιμισθία Δικηγόρου καὶ ἐργολαβία δίκης. 310 § 2. — Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ Δικηγόρου. 308, § 1. — Πίναξ δικηγορικῶν δικαιωμάτων καὶ ἀνακοπὴ κατ' αὐτοῦ. 311, § 3.

Δικόγραφοι. Ἀκυρότης τῶν δικογράφων. 315, § 2. — Κατὰ τίνων δέον ν' ἀπευθύνωνται τὰ δικόγραφα. 315, § 3. — Προσόντα τῶν δικογράφων. 313, § 1.

Δωσιδικία ὅρ. Ἀρμοδιότης.

Ε

Ἐγγράφα. Ἀμφισβήτησις τῆς γνησιότητος ἐγγράφου. 339, § 15. — Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῶν ἐγγράφων ἐν γένει. 324, § 5. — Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῶν δημοσίων ἐγγράφων. 324, § 6. — Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων. 329, § 7. — Ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν. 332, § 10. — Βεβαία χρονολογία. 330, § 8. — Ἐμπορικὰ βιβλία. 330, § 9. — Ἐπίδειξις ἐγγράφων. 345, § 17. — Καταρτισμός τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων. 319, § 2. — Περὶ τῶν δημοσίων ἐγγράφων καὶ τοῦ καταρτισμοῦ αὐτῶν. 316, § 1. — Περὶ

πρωτοτύπων καὶ ἀντιγράφων. 323, § 4. — Περὶ εἰκονικότητος καὶ ἀντεγγράφων. 332, § 11. — Προσαγωγή τῶν ἐγγράφων ἐν γένει. 333, § 13. Προσαγωγή τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων. 337, § 14. — Προσβολὴ ἐγγράφου ὡς πλαστοῦ. 342, § 16. — Συσχετικά ἔγγραφα. 333, § 12. — Τύπος τῶν ἐγγράφων. 322, § 3.

Ἑγγυήσεις ὁρ. Συντηρητικὰ μέτρα.

Ἑγγυοδοσία ὁρ. Ἑνστάσεις.

Ἑθιμον. Ἀπόδειξις τοῦ ἐθίμου. 350, § 4. — Ἑθιμα ἀνίσχυρα, περὶ ὧν οὔτε ἀπόδειξις δύναται νὰ διαταχθῇ. 348, § 1. — Μέσα ἀποδείξεως. 351, § 5. — Παραδείγματα ἐφαρμογῆς. 350, § 3. — Πρότασις τοῦ ἐθίμου. 348, § 2.

Εἰκονικότης ὁρ. Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις.

Εἰρηνοδικεῖον. Ἀνέκκλητον ἀποφάσεων, ἐκδομένων ἐπὶ διαφορῶν περὶ βλάβης εἰς σπαρτὰ ἢ δένδροφυτείας, κατὰ τὸ Β. Δ. τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836. 371, § 14. — Ἀποφασίς ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων. 366, § 9. — Ἀρμοδιότης τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐπὶ προσωπικῶν καὶ ἐμπραγμάτων (περὶ κινητῶν) ἀγωγῶν. 354, § 1. — Διαδικασία καὶ ἀπόδειξις ἐπὶ προσωρινῶν μέτρων. 364, § 8. — Διαδικασία ἐπ' ἀκροατηρίου. 369, § 13. Διαφοραὶ μεταξὺ κυρίων καὶ ὑπηρετῶν κλπ. 367, § 10. — Διαφοραὶ μεταξὺ ἐκμισθωτῶν καὶ μισθωτῶν 368, § 11. — Δίκαι περὶ βλάβης εἰς δένδρα, κλήματα, καρποὺς ἀγρῶν καὶ κήπων. 355, § 2. — Δίκαι περὶ βλάβης ἢ ἐμποδίσεως ὁδῶν ἢ ἀτραπῶν. 356, § 3. — Δίκαι περὶ βλάβης ἢ μεταχι-

νήσεως ὁρίων κλπ. 357, § 4. — Δίκαι, ἀναγόμεναι εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ρέοντος ὕδατος. 358, § 5. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς λαμβάνονται προσωρινὰ μέτρα εἰς τὰς περὶ διακατοχῆς διαφορὰς. 360, § 6. — Προδικασία. 369, § 12. — Τίς ζητεῖ τὰ προσωρινὰ μέτρα. 363, § 7.

Εἰσαγγελεὺς ὁρ. Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας.

Ἐκθέσεις καὶ Πρακτικά. Οὐσιώδη προσόντα τῶν ἐκθέσεων. 372, § 1. — Οὐσιώδη προσόντα τῶν πρακτικῶν. 373, § 2.

Ἐκπαινευμένη ὁρ. Ἑνστάσεις.

Ἐκστάσεις ὑπαρχόντων ὁρ. Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ.

Ἐκτέλεισις. Ἀλλοδαποὶ τίτλοι. 382, § 5. — Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ χρηματικῶν χρεῶν. 385, § 9. — Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ ἀποδόσεως πραγμάτων. 386, § 10. — Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ ἐπιχειρητῶν πράξεων 387, § 11. Ἀναγκαστικὰ μέσα ἐπὶ παραλειπτῶν πράξεων. 387, § 12. — Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς 395, § 19. — Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐν γένει. 403, § 22. — Ἀπόδοσις βεβιαία. 378, § 3. — Ἀπόδοσις καρπῶν. 385, § 8. — Διασταγμοὶ καὶ ἔριδες περὶ τὴν ἐκτέλεισιν. 398, § 20. — Ἑγγυοδοσία. 385, § 7. — Ἐκκαθαρισμέναι ἐνστάσεις κατὰ τῆς ἐκτελέσεως. 400, § 21. — Ἐκτέλεισις κατὰ τοῦ τρίτου κατόχου. 404, § 23. — Ἐκτέλεισις κατὰ τὸν Νόμον ΦΚΣ' περὶ Ἑθνικῆς Τραπεζῆς. 406, § 24. — Ἐκτέλεισις κατὰ τὸν ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ἰσχύοντα εἰδικὸν Νόμον ΣΕΘ'. 408, § 25. — Ἐντολὴ τοῦ ἐνδιαφερομένου πρὸς ἐκ-

τέλεσιν καὶ εὐθύνῃ αὐτοῦ. 389, § 13. — Ἐπιταγὴ πρὸς ἐκτέλεσιν κατὰ κληρονόμων καὶ ἄλλων διαδόχων. 391, § 16. — Κατὰ τίνων γίνεται ἡ ἐκτέλεσις. 384, § 6. — Περὶ ἐκτελέσεως ἐν γένει. 375, § 1. — Προεπίδοσις τοῦ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν. 389, § 14. — Προθεσμία πρὸς ἐκτέλεσιν. 391, § 15. — Προσόντα ἐπιταγῆς. 392, § 17. — Προσωρινὴ ἐκτέλεσις. 380, § 4. — Συνέπειαι ἐπιταγῆς. 393 § 18. — Τίτλος ἐκτελεστός καὶ τύπος ἐκτελέσεως. 376, § 2.

Ἐμπορικὰ βιβλία ὅρ. Ἐγγραφα.

Ἐμπορικὰ δίκαι. Ἐνστάσεις ἀνεκκαθάριστοι. 412, § 2. — Παραπομπὴ τῆς δίκης εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον καὶ εἰς διαιτητάς. 411, § 1. — Παραπομπὴ τῶν μὴ ἐκκαθαρισμένων ἐνστάσεων. 413, § 3.

Ἐνστάσεις. Ἀντιφατικαὶ ἐνστάσεις. 415, § 2. — Ἐνστάσεις ἐκ δικαιώματος τρίτου. 416, § 3. — Ἐνστάσεις ἀκυρότητος. 417, § 4. — Ἐνστάσεις ἀναρμοδιότητος. 418, § 6. — Ἐνστάσεις ἐκκρεμοδικίας. 420, § 7. — Ἐνστάσεις συναφείας. 422, § 8. — Ἐνστάσεις ἐγγυοδοσίας τῶν ἀλλοδαπῶν. 422, § 9. — Ἐνστάσεις τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῶν διαδικαστικῶν ἐγγράφων. 423, § 10. — Ἐνστάσεις τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀπογραφῆς. 425, § 11. — Ἐνστάσεις ἐπισχεύσεως. 426, § 12. — Ἐνστάσεις παραγραφῆς. 426, § 13. — Ἐνστάσεις συμψηφισμοῦ. 426, § 14. — Ἐνστάσεις δεδικασμένου. 428, § 15. — Ἐνστάσεις, αἵτινες δεόν νὰ προταθῶσι πρωτοδικῶς. 429, § 17. — Ἐνστάσεις ὀψίγονοι. 432, § 18. — Ἐνστάσεις, δυνάμεναι νὰ προτα-

θῶσι κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. 433, § 19. — Προσόντα τῶν ἐνστάσεων. 414, § 1. — Πρότασις καὶ ἐκδικασίς τῶν ἀναδελφικῶν ἐνστάσεων. 417, § 5. — Πρότασις καὶ ἐκδικασίς τῶν ἐνστάσεων. 428, § 16.

Ἐξαίρεσις δικαστοῦ. Κοινοποιήσις τῶν λόγων τῆς ἐξαίρεσεως καὶ διαδικασία. 437, § 3. — Λόγοι ἐξαίρεσεως. 434, § 1. — Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον. 438, § 4. — Πρότασις τῆς ἐξαίρεσεως. 436, § 2.

Ἐξόδα δικαστικᾶ. Ἀρμόδιον δικαστήριον. 441, § 3. — Ἐκκαθάρισις τῶν δικαστικῶν ἐξόδων. 440, § 2. — Συμψηφισμός τῶν ἐξόδων. 441, § 4. — Τίς δικαιοῦται καὶ τίς ὑποχρεοῦται εἰς δικαστικὰ ἐξόδα. 439, § 1.

Ἐξώσις μισθωτοῦ ὅρ. Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Προέδρου.

Ἑορταὶ ὅρ. Ἐπίδοσις.

Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας Ἀντίφασις ἀποφάσεων. 445, § 3. — Ἀποζημίωσις. 450, § 11. — Ἀποφάσεις, ὑποκείμεναι εἰς τὸ ἔνδικο μέσον τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας. 442, § 1. — Ἀρμόδιον δικαστήριον. 449, § 9. — Ἑλλiptῆς ἐκπρὸςώπησις 435, § 4. — Ἐπιδίκασις πλείονος ἢ ἥττονος τῶν αἰτηθέντων. 443 § 2. Εὐρεσις νέων ἐγγράφων. 447, § 5. — Παράλειψις ἀγορεύσεως τοῦ εἰσαγγελέως. 447, § 6. — Περιπτώσεις τινέας, καθ' ἃς ἡ αἴτησις περὶ ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας δὲν εἶναι ἀπαράδεκτος. 450, § 12. — Προδικασία καὶ διαδικασία ἐπ' ἀκροατηρίου. 448, § 8. — Προθεσμία. 448, § 7. — Πρόστιμον. 450, § 10.

Ἐπανάληψις τῆς δίκης ὅρ. Δια-

κοπή και επανάληψις τῆς δίκης.

'Επίδοσις. Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς τοῦ ἐπιδοτηρίου. 474, § 15. — Ἐορτάσιμοι ἡμέραι, καθ' ἃς δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐπίδοσις. 474, § 14. — Ἐπίδοσις ἐν γένει. 452, § 1. — Ἐπίδοσις πρὸς τὸν διάδικον, τοὺς συγγενεῖς καὶ λοιποὺς συνοίκους. 458, § 5. — Ἐπίδοσις πρὸς πρόσωπα, διατελοῦντα ὑπὸ ἐπιμέλειαν. 466, § 6. — Ἐπίδοσις πρὸς τὸ Δημόσιον, τὰς κοινότητας, τὰ καθιδρύματα καὶ τὰ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ σωματεῖα. 467, § 7. — Ἐπίδοσις πρὸς ἐμπορικὰς καὶ μὴ τοιαύτας ἐταιρίας. 468, § 8. — Ἐπίδοσις ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως. 468, § 9. — Ἐπίδοσις πρὸς ἄλλοδαποὺς καὶ πρὸς ἡμεδαποὺς, διατρίβοντας ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ. 468, § 10. — Ἐπίδοσις πρὸς πρόσωπα ἀγνώστου διαμονῆς. 474, § 11. — Ἐπίδοσις πρὸς ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας. 471 καὶ 883, § 12. — Ἐπίδοσις πρὸς διαδίκους, εὐρισκομένους ἐπὶ πλοίου. 474, § 13. — Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν. 453, § 3. — Προσόντα τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῆς ἐπίδοσεως. 455, § 4. — Πρὸς τίνα γίνεται ἡ κοινοποίησις τῶν δικογράφων. 453, § 2.

'Επίσχεσις ὄρ. Ἐνστασις.

'Επιταγή πρὸς ἐκτέλεσιν ὄρ. Ἐκτέλεσις.

'Ερῆμη δίκη. Ἐρημοδικία τοῦ ἐνάγοντος, τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος. 481, § 2. — Κατ' ἀντιμωλίαν συζήτησις τῆς ἀνακοπῆς. 481, § 4. — Νόμιμος κλήτευσις. 479, § 1. — Πρότασις ἀναδελφικῶν ἐνστάσεων. 481, § 3.

'Ἐτεροδικία ὄρ. Ἀρμοδιότης.

'Ἐφεσις. Ἀνασταλτικὸν καὶ μεταβιβαστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφέσεως. 506, § 12. — Ἀντέφεσις. 503, § 10. — Ἀντικείμενον τῆς ἐφέσεως. 496, § 6. — Ἀποτελέσματα τῆς ἀποφάσεως. 533, § 19. Ἀποφάσεις, ὑποκείμεναι εἰς ἔφεσιν. 482, § 1. — Ἀρμοδιότης τοῦ Ἐφετερίου. 492, § 3. — Διαδικασία ἐπ' ἀχροατηρίου. 522, § 17. — Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Ἐφετερίου. 525, § 18. — Ἐπίδοσις τῆς ἐφέσεως. 495, § 5. — Ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν. 534, § 21. — Ἐφεσις ἐντὸς τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας. 497, § 8. — Ἐφεσις λόγῳ ἀναρμοδιότητος. 506, § 11. — Κατάθεσις τοῦ προστίμου. 512, § 14. — Περὰ τίνων καὶ κατὰ τίνων δύναται νὰ γίνῃ ἔφεσις. 393, § 4. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἔφεσις εἶναι περιττή. 496, § 7. — Ποινὴ τῆς ἡττης. 534, § 20. — Προδικασία. 509, § 13. — Προθεσμία πρὸς ἔφεσιν. 498, § 9. — Πῶς ρυθμίζεται τὸ ἐκκλήτῳ τῶν ἀποφάσεων. 485, § 2. — Τίνες ἰσχυρισμοὶ καὶ προτάσεις εἰσι δεκτοὶ ἐν τῇ ἐκκλήτῳ δίκῃ. 513, § 15. — Τινες ἰσχυρισμοὶ καὶ προτάσεις δὲν εἶναι δεκτοὶ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον. 518, § 16.

Ζ

Ζήτημα προδικαστικόν. — Ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου. 536, § 2. — Βούλευμα δικαστικοῦ συμβουλίου. 537, § 3. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀποτελεῖ ἢ μὴ δεδικασμένον ὡς πρὸς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον καὶ ἀντιστρόφως. 537, § 4. —

Πότε ὑπάρχει ζήτημα προδικαστικόν. 535, § 1.

I

Ἰόνιος νομοθεσία. Ἀπόδειξις. 541 καὶ 884, § 4. — Δικαστικὴ παράστασις. 540, § 1. — Δικηγόροι. 543, § 6. — Ἐκτελέσεις. Συντηρητικὴ καὶ ἀναγκαστικὴ κατάσχεσις. 543, § 8. — Ἐνστάσις. 541, § 3. — Ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας. 543, § 7. — Ἐπίδοσις. 540, § 2. — Προθεσμία. 543, § 5.

K

Κακοδικία. Ἀρμόδιον δικαστήριον. 549, § 3. — Περιπτώσεις τῆς κακοδικίας. 548, § 1. — Πρόσωπα, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζεται ἡ εἰδικὴ διαδικασία τῆς κακοδικίας. 548, § 2.

Κανονισμὸς τῆς ἀρμοδιότητος. Διαδικασία. 552, § 2. — Περιπτώσεις τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος. 549, § 1.

Κατακύρωσις ὄρ. Πλειστηριασμός.

Κατάργησις δίκης ὄρ. Συμβιβασμός.

Κάταρξις δίκης ὄρ. Ἀγωγή.

Κατάσχεσις ἀναγκαστικὴ. Ἀνακοπὴ κατ' ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως καὶ λόγοι ἀκυρότητος. 567, § 18. — Ἀντικείμενον τῆς κατασχέσεως. 554, § 1. — Ἀρμοδιότης δικαστηρίου ἐπὶ τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς. 563, § 13. — Βάρος τῆς ἀποδείξεως. 567, § 16. — Διατυπώσεις τῆς κατασχέσεως. 554, § 2. — Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ κατασχόντος. 559, § 8. — Ἐξακο-

λούθησις τῆς κατασχέσεως. 562 § 11. — Κατάργησις τῆς κατασχέσεως. 569, § 20. — Κατάσχεσις κινητῶν. 556, § 3. — Κατάσχεσις καρπῶν ἀσυγκομιστῶν. 557, § 5. — Κατάσχεσις ἀκινήτων. 558, § 6. Κατάσχεσις ἐπὶ κατασχέσεως. 561, § 10. Κινητά, ἐξαιρούμενα τῆς κατασχέσεως. 557, § 4. Λόγοι διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς. 567, § 15. — Μεσεγγυοῦχος. 559, § 7. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς χωρεῖ διεκδικητικὴ ἀνακοπή. 562, § 12. — Προδικασία τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς. 564, § 14. — Συνέπειαι τῆς κατασχέσεως. 560, § 9. — Συνέπειαι τῆς διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς ὡς πρὸς τὸν καθ' οὗ αὕτη δανειστήν. 567, § 17. — Συνέπειαι τῆς ἀκυρώσεως τῆς κατασχέσεως. 569, § 19.

Κατάσχεσις παρὰ τρίτῳ. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς δηλώσεως. 589, § 13. — Ἀντικείμενα, δυνάμενα νὰ κατασχεθῶσι παρὰ τρίτῳ. 570, § 1. — Ἀρμόδιον δικαστήριον διὰ τὴν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς δηλώσεως. 590, § 14. — Δήλωσις τοῦ τρίτου. 584, § 12. — Διανομὴ τῆς κατασχεθείσης ἀπαιτήσεως πρὸς τοὺς δανειστάς. 593, § 17. — Διατυπώσεις τῆς παρὰ τῷ τρίτῳ κατασχέσεως. 573, § 3. — Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ κατασχόντος. 575, § 4. — Ἐνστάσεις τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτου. 578, § 8. — Ἐπικύρωσις ἢ ἀκύρωσις τῆς κατασχέσεως. 591, § 15. — Θέσις τοῦ τρίτου εἰς τὴν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως δίκην. 578, § 7. Κατάσχεσις ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ παρ' ἄλλοδαπῷ ὡς τρίτῳ. 580, § 9. — Κατάσχεσις

παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Δήμῳ ὡς τρίτῳ. 580, § 10. — Συνέπεται τῆς παρὰ τῷ τρίτῳ κατασχέσεως. 578, § 6. — Συρροή πλειόνων δανειστών, ἐνεργησάντων κατάσχασιν παρὰ τρίτῳ. 583, § 11. — Τίνα ἀντικείμενα δὲν δύνανται νὰ κατασχεθῶσι. 570, § 2. — Ὑποχρεώσεις τοῦ παρ' ᾧ ἡ κατάσχεσις τρίτου. 576, § 5.

Κατάσχεσις συντηρητικῇ.

Ἀνακοπὴ κατὰ συντηρητικῆς κατασχέσεως. 597, § 9. — Ἀρμόδιον δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ κύρους τῆς κυρίας ἀπαίτησεως δίκης. 596, § 8. — Ἀρσις τῆς κατασχέσεως δι' ἐγγυήσεως. 597, § 10. — Διεκδίκησις τῶν κατασχεθέντων. 597, § 11. — Δικαιώματα τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις. 595, § 4. — Δυνάμει τίνος τίτλου δύνανται νὰ ἐνεργηθῇ συντηρητικὴ κατάσχεσις. 592, § 2. — Ἐπικύρωσις τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως. 597, § 12. — Κατάσχεσις συντηρητικὴ ἐπὶ κατεσχλημένων ἤδη πραγμάτων. 596, § 7. — Μεσεγγυούχος 596, § 6. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπιτρέπεται ἡ συντηρητικὴ κατάσχεσις. 595, § 3. — Συνέπεται τῆς συντηρητικῆς κατασχέσεως. 595, § 5. — Τίς δύνανται νὰ ἐνεργήσῃ συντηρητικὴν κατάσχεσιν. 595 § 1.

Κατάταξις. Ἀμοιβαῖαι παρατηρήσεις τῶν πιστωτῶν. 603, § 4. — Ἀναγγελία. 598, § 1. — Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς τοῦ πίνακος. 609, § 7. Ἀρμόδιον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀνακοπῆς δικαστήριον. 613, § 11. — Διατυπώσεις τῆς κατὰ τοῦ πίνακος ἀνακοπῆς. 609, § 8. — Κατάταξις καὶ προνόμια. 605, § 6. — Προθε-

σμία πρὸς ἀνακοπὴν. 612, § 10. — Προσαγωγή τῶν ἀποδείξεων. 601, § 3. — Πρόσκλησις τῶν πιστωτῶν. 600, § 2. — Συνέπεται τῆς ἀπορίψεως τῆς ἀνακοπῆς ὡς πρὸς τὸν ἀνακόφαντα. 614, § 13. — Συνέπεται τῆς παραδοχῆς καὶ τῆς ἀπορίψεως τῆς ἀνακοπῆς ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς πιστωτάς. 615, § 14. — Συνέπεται τῆς τελεσιδικίας τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως. 616, § 15. — Σύνταξις τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως. 605, § 5. — Τί δύνανται νὰ προταθῇ διὰ τῆς ἀνακοπῆς καὶ κατ' αὐτῆς. 613, § 11. — Τίνες δύνανται νὰ ἐνασκήσωσιν ἀνακοπὴν κατὰ τοῦ πίνακος. 611, § 9. — Ὑποχρεώσεις πρὸς πληρωμὴν τόκων. 616, § 16.

Κατοικία ὄρ. Ἀρμοδιότης.

Κλητὴρ ὄρ. Ἐπίδοσις.

Κοινοποιήσεις ὄρ. Ἐπίδοσις.

Κράτησις προσωπικῇ ὄρ. Προσωπικὴ κράτησις.

Λ

Λάθος λογιστικόν ὄρ. Λογιστικὴ δίκη.

Λογιστικὴ δίκη. Ἀναγκαῖα λογοδοσία. 619, § 3. — Ἀπόφασις. 620, § 6. — Διαδικασία παρὰ τῷ Εἰσηγητῇ. 619, § 4. — Διαδικασία ἐπ' ἀκροατηρίου. 620, § 5. — Διόρθωσις λογιστικοῦ ἢ γραφικοῦ λάθους. 620, § 7. — Ἐκουσία - λογοδοσία. 618, § 2. — Παραπομπὴ εἰς συμβιβαστάς. 622, § 8. — Περιπτώσεις λογοδοσίας. 618, § 1.

Λογοδοσία ὄρ. Λογιστικὴ δίκη.

M

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. Ἀδυναμία πρὸς προμήθειαν ἐγγράφου. 633, § 7. — Ἀκυρότητες καὶ ἀταξίαι. 665, § 29. — Ἀξιόπιστον τῶν μαρτύρων. 664, § 28. — Ἀπαράδεκτος κατὰ τοῦ περιεχομένου ἐγγράφου τινός. 626, § 2. — Ἀπώλεια ἐγγράφων. 630, § 5. — Ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως. 637, § 8. — Γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων. 648, § 13. — Διαδικασία τῆς ἐξαίρεσεως τῶν μαρτύρων. 658, § 24. — Διεzeugμένοι σύζυγοι. 654, § 19. — Δικαστικοὶ ἀντιλήπτορες, σύμβουλοι καὶ δικηγόροι. 654, § 18. — Ἐκτίμησις μαρτυριῶν. 663, § 27. — Ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις. 627, § 3. — Ἐνοχαὶ ἐξ οἵονεϊ συναλλάγματος, ἀδικήματος ἢ οἵονεϊ ἀδικήματος. 730, § 4. — Ἐξέτασις τῶν μαρτύρων. 660, § 25. — Ἐτεραι περιπτώσεις, μὴ ἀποτελοῦσαι λόγον ἐξαίρεσεως. 658, § 23. — Κατηγορία καὶ καταδίκη τοῦ μάρτυρος. 656, § 21. — Κλήτευσις τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων. 647, § 12. — Λειπομαρτύρια καὶ ἄρνησις πρὸς μαρτυρίαν. 650, § 14. — Μάρτυρες ἀνεπιτήδαιοι πρὸς μαρτυρίαν. 650, § 15. — Μάρτυρες ἐξαιρετέοι ἁμοιβῇ προσδοκώμενον συμφέρον. 651, § 16. — Μέλη σωματείου κλπ. 654, § 17. — Νέα εξέτασις μαρτύρων. 668, § 30. — Νομικαὶ σχέσεις, καταρτισθεῖσαι πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Πολ. Δικ. 639, § 9. — Παρεμπόπτουσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις, θέμᾳ ἀποδείξεως κλπ. 640, § 10. — Περιπτώσεις, καθ' ὧς ἐπιτρέπεται ἢ μὴ ἡ μαρτυρικὴ

ἀπόδειξις. 623, § 1. — Προθεσμία πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων. 643, § 11. — Προσβολὴ τοῦ ἐγγράφου ἐπὶ δόλῳ, εἰκονικότητι, πλαστότητι κλπ. 632, § 6. — Προσῆλως καὶ ἰδιόζουσα σχέσις ὑπηρεσίας ἢ ἐξαρτήσεως. 656, § 22. — Συγγενεῖς καὶ κηδεσται τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν. 654, § 20. — Συζητήσις μετ' ἀποδείξεων. 663, § 26.

N

Νομῆς δικαί. Ἀνταγωγὴ. 675, § 5. — Ἀποκατάστασις τῶν πραγμάτων, ἀποζημιώσεις. 676, § 6. — Διαδικασία καὶ ἀπόδειξις. 674, § 3. — Ἐνοτάσεις κατὰ τῶν περὶ νομῆς ἀγωγῶν, παραγραφὴ αὐτῶν. 673, § 2. — Σχέσις τῶν περὶ νομῆς ἀγωγῶν πρὸς τὴν περὶ κυριότητος. 675, § 4. — Τίς ἐγείρει τὰς περὶ νομῆς ἀγωγάς. 670, § 1.

Νομιμοποιήσις. Ἐνεργητικὴ νομιμοποιήσις. 676, § 4. — Παθητικὴ νομιμοποιήσις. 677, § 2. — Πρότασις καὶ ἀπόδειξις τῆς περὶ νομιμοποιήσεως ἐνστάσεως. 678, § 3.

O

Ὁθωμανικὴ νομοθεσία. Ἀναίρεσις. 681, § 4. — Ἐγγραφα. 680, § 1. — Κατάσχεσις. 682, § 5. — Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις. 680, § 2. — Ὁρκος. 680, § 3. — Πλειστηριασμός. 682, § 6.

Ὁμοδικία. Ἐπὶ ὁμοδικίας πῶς κανονίζεται ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου. 689, § 4. — Ὁμοδικία (ἢ) εἶναι δικαίωμα, οὐχὶ δὲ ὑποχρέωσις. 683, § 1. — Περιπτώσεις δεσμοῦ ἐνεργητικῆς ὁμοδικίας. 683, § 2. —

Περιπτώσεις δεσμοῦ παθητικῆς ὁμοδικίας. 685, § 3. — Συνέπειαι τῆς ἐλλείψεως δεσμοῦ ὁμοδικίας. 689, § 5.

Ὁμολογία. Ἀδιαίρετον τῆς ὁμολογίας. 694, § 6. Ἀνάκλησις τῆς ὁμολογίας. 698, § 7. — Δικαστικὴ ὁμολογία. 689, § 1. — Δικαστικὴ (ῆ) ὁμολογία κηρύσσεται ἐκτελεστή 699, § 8. — Ἐξώδικος ὁμολογία. 694, § 2. — Κατὰ τίνος ἀποδεικνύει καὶ τίνα ὑποχρεοῖ ἡ ὁμολογία. 692, § 4. — Ὁμολογία συζύγων ἐπὶ γαμικῶν διαφορῶν. 693, § 5. — Τίς δύναται νομίμως νὰ ποιήσῃ ὁμολογίαν. 692, § 3.

Ὁρκος. Ἀνάκλησις τῆς ἐπαγωγῆς ἢ τῆς ἀντεπαγωγῆς τοῦ ὅρκου. 710, § 5. — Ἀνάκλησις τῆς τὸν ὅρκον ἐπιβαλοῦσης ἀποφάσεως. 712, § 8. — Ἀνάκλησις τοῦ δοθέντος ὅρκου. 734, § 25. Ἀνίκανοι πρὸς ὀρκοδοσίαν. 720, § 13. — Ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας. 724, § 18. — Ἀποτελέσματα τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου. 729, § 24. — Ἀπόφασις, ἐπιβάλλουσα ὅρκον. 714, § 6. — Γεγονότα, δυνάμενα ν' ἀποδειχθῶσι δι' ὅρκου. 700, § 1. — Γεγονότα, περιληπτέα ἐν τῷ θέματι τοῦ ὅρκου. 714, § 7. — Δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς τοῦ ὅρκου. 709, § 4. — Διατυπώσεις τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὀρκοδοσίας. 726, § 20. — Εἰσηγητὴς, τόπος πρὸς ὀρκοδοσίαν. 718, § 11. — Ἐπιβοηθητικὴ ἐπαγωγή ὅρκου. 709, § 3. — Ὁρησκευτικὸς τύπος τοῦ ὅρκου. 725, § 19. — Κλήτευσις τοῦ ἀντιδίκου κατὰ τὴν ὀρκοδοσίαν. 718, § 12. — Ὁρκοδοσία τῶν κληρονόμων. 723, § 15. — Ὁρκοδοσία τῶν νομικῶν προσώπων. 723, § 16. — Ὁρκοδοσία

ἀλληλεγγύων ὀφειλετῶν. 724, § 17. — Ὁρκος ἐπακτός. 706, § 2. — Ὁρκος τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας. 724, § 14. — Ὁρκος δικαστικός. 727, § 21. — Ὁρκος ἐκτιμητικός. 727, § 22. — Προθεσμία πρὸς δήλωσιν καὶ δόσιν τοῦ ὅρκου. 714, § 10. — Συνέπειαι ἐν περιπτώσει μὴ δηλώσεως ἀποδοχῆς ἢ μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου. 728, § 23. — Τίτι ἐπιδίδεται ἢ τὸν ὅρκον ἐπιβάλλουσα ἀπόφασις ὡς καὶ ἡ δήλωσις περὶ ἀποδοχῆς αὐτοῦ. 713, § 9.

Π

Παραγγελία πρὸς ἐπίδοσιν ὄρ. Ἐπίδοσις.

Παράγγελμα ὄρ. νομῆς δίκαι.

Παραίτησις. Διατυπώσεις καὶ ἀπόδειξις τῆς παραιτήσεως. 731, § 1. — Καταβολὴ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων. 732, § 2. — Κεκτημένα δικαιώματα τοῦ ἀντιδίκου τοῦ παραιτουμένου. 733, § 3. — Σιωπηρὰ παραίτησις. 734, § 4. — Συνέπειαι τῆς παραιτήσεως. 735, § 5.

Παραπομπὴ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον ὄρ. Ἐξαίρεσις δικαστοῦ.

Παράστασις δικαστικῆς. Ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων καὶ σωματείων. 739, § 2. — Ἀγωγή κατὰ διοικητικῶν ὑπαλλήλων. 743, § 8. — Ἀνηλικίων. 742, § 5. — Δικαστικὴ παράστασις Δήμων καὶ κοινοτήτων. 736, § 1. — Ἐκτελεστῶν διαθήκης. 472, § 6. — Μενῶν. 740, § 3. — Νομικῶν προσώπων δυνάμει εἰδικῶν νόμων. 741, § 4. — Συζύγων. 743, § 7.

Παρέντασις ἀρμοδιότητος ὄρ.
Ἀρμοδιότης.

Παρέμβασις. Διαδικασία τῆς παρεμβάσεως. 746, § 5. — Δικαίωμα πρὸς παρέμβασιν. 743, § 1. — Κυρία παρέμβασις. 744, § 2. — Παρέμβασις κατ' ἔφεσιν. 746, § 6. — Παρέμβασις παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ. 747, § 7. — Προδικασία τῆς παρεμβάσεως. 745, § 4. — Πρόσθετος παρέμβασις. 745, § 3.

Πινάκιον. Ἀνασυζήτησις τῆς υποθέσεως. 751, § 4. — Διαγραφή τῆς υποθέσεως ἐκ τοῦ πινακίου. 751, § 3. — Ἐγγραφή τῆς υποθέσεως ἐν τῷ πινακίῳ. 748, § 1. — Ἐκθεμα τῶν συζητητέων δικῶν. 749, § 2.

Πίναξ δικηγορικῶν δικαιωμάτων ὄρ. Δικηγόρος.

Πίναξ κατατάξεως ὄρ. Κατάταξις.

Πλειστηριασμός. Ἀκύρωσις τῆς κατακυρώσεως. 767, § 16. — Ἀναπλειστηριασμός. 777, § 24. — Ἀναστολή καὶ πρόοδος τοῦ πλειστηριασμοῦ. 756, § 4. — Δημοσίευσις τῶν δημοποιήσεων τῶν πλειστηριασμοῦ. 755, § 3. — Διατυπώσεις ἐν περιπτώσει ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ. 757, § 6. — Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου. 763, § 11. — Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ ὀφειλέτου. 765, § 13. — Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ ὑπερθεματιστοῦ μετὰ τὴν κατακύρωσιν. 767, § 17. — Δίκη περὶ ἐξώσεως. 769, § 19. — Δολία ἀπομάκρυνσις τῶν ὑπερθεματιστῶν. 764, § 12. — Ἐγκατάστασις τοῦ ὑπερθεματιστοῦ. 769, § 18. — Ἐκθεσις τοῦ πλειστηριασμοῦ.

760, § 10. — Ἐκούσιος πλειστηριασμός. 779, § 25. — Ἐξακολούθησις ματαιωθέντος πλειστηριασμοῦ παρ' ἄλλου πιστωτοῦ. 756, § 5. — Ἐξάλειψις τῶν ὑποθηκῶν. 774, § 21. — Εὐθὺνὴ ἐν περιπτώσει ἀκυρώσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ. 775, § 22. Εὐθὺνὴ ἐν περιπτώσει ἐκνικήσεως τοῦ πλειστηριασθέντος. 776, § 23. — Κατακύρωσις. 766, § 14. — Κήρυξις τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ σχετικὴ βεβαίωσις. 758, § 8. — Περὶ ληψις κατακυρώσεως. 766, § 15. — Πλειοδοσία κατὰ τὸν πλειστηριασμόν. 760, § 9. — Προθεσμία πρὸς ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ τοιχοκόλλησις καὶ κοινοποιήσις τῶν δημοποιήσεων αὐτοῦ. 753, § 2. — Προβολὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ. 770, § 20. — Συμφωνίαι μεταξὺ πιστωτοῦ καὶ ὀφειλέτου ὡς πρὸς τὰς διατυπώσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ. 752, § 1. — Τόπος ἐνεργείας τοῦ πλειστηριασμοῦ. 758, § 7.

Πληρεξουσιότης. Ἀντικλητήριον πένητος. 797, § 11. Γενικὴ πληρεξουσιότης. 784, § 3. — Δικαστικαὶ πράξεις, πρὸς ἐνέργειαν τῶν δυνάμει ἀπαιτοῦνται παρὰ τῷ πληρεξουσίῳ τὰ νόμιμα προσόντα ὑποχρεώσεις τοῦ πληρεξουσίου. 786, § 5. — Διορισμὸς πλειόνων πληρεξουσίων. 793, § 8. — Διορισμὸς ἀντικλήτου· κοινοποιήσις δικογράφου πρὸς αὐτόν. 793, § 9. — Ἐνστάσις νομιμοποιήσεως τοῦ πληρεξουσίου. 803, § 13. — Κοινοποιήσις διὰ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου, ἐν ἐλλείψει ἀντικλήτου. 797, § 10. — Παῦσις τῆς πληρεξουσιότητος. 799, § 12. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀπαιτεῖται εἰ-

δική πληρεξουσιότης. 785, § 4. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ πληρεξούσιος θεωρεῖται καὶ ἀντίκλητος. 790, § 7. Πράξεις τῆς προδικασίας καὶ ἔγκρισις τῶν ἀνευ πληρεξουσιότητος ἐνεργηθεισῶν πράξεων. 787, § 6. — Πρόσωπα, δυνάμενα νὰ διορισθῶσι πληρεξούσιοι. 782, § 2. — Τύπος καὶ προσόντα τῆς πληρεξουσιότητος. 780, § 1.

Ποιναι. Ἀνεξάρτητος ἡ ποινικὴ καταδίκῃς τῆς πειθαρχικῆς ποινῆς. 882.

Πολιτικὴ ἀγωγή ὅρ. Ἀγωγή πολιτικῇ.

Πραγματογνωμοσύνη. Ἀποδεικτικὴ ἰσχὺς τῆςπραγματογνωμοσύνης. 815, § 12. — Ἀπόφασις, διάτασσοῦσαπραγματογνωμοσύνην. 807, § 3. — Διορισμὸςπραγματογνωμόνων. 807, § 2. — Ἐγγείρισις τῆςπραγματογνωμοσύνης. 814, § 10. — Ἐκθεσιςπραγματογνωμοσύνης. 811, § 9. — Ἐξαίρεσις καὶ ἀντικατάστασις τῶνπραγματογνωμόνων. 810, § 7. — Κλήτευσις τῶν διαδίκων. 809, § 5. — Μὴ ἐμφάνισις τῶνπραγματογνωμόνων. 809, § 6. — Ὁρκισις τῶνπραγματογνωμόνων. 811, § 8. — Πότε διατάσσεταιπραγματογνωμοσύνη. 804, § 1. — Προθεσμία πρὸς διεξαγωγὴν τῆςπραγματογνωμοσύνης. 808, § 4. — Συζήτησις μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆςπραγματογνωμοσύνης. 815, § 11.

Πρόεδρος ὅρ. Διαδικασία ἐνώπιον προέδρου.

Προθεσμία. Ἐναρξίς καὶ ὑπολογισμὸς τῶν προθεσμιῶν. 818, § 1. — Παραμέλησις τῆς προθεσμίας. 828, § 5. — Παράτασις τῆς προθεσμίας. 826, § 4. — Παρέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως. 822, §

3. — Ὑπολογισμὸς τῆς ἀποστάσεως. 821, § 2.

Πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν. Διαδικασία καὶ ἐνστάσεις τοῦ προκαλουμένου. 832, § 3. — Παραίτησις τῆς ἐνστάσεως κατὰ τῆς προκλήσεως πρὸς ἀγωγὴν 835, § 4. — Περιεχόμενον τῆς προκλήσεως πρὸς ἀγωγὴν. 431, § 2. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς χωρεῖ πρόκλησις πρὸς ἀγωγὴν. 828, § 1.

Προσεπικλήσις. Δικαιώματα τοῦ προσεπικληθέντος. 839, § 5. — Μὴ ἐμφάνισις τοῦ προσεπικαλέσαντος. 840, § 6. — Μὴ ἐμφάνισις τοῦ καθ' οὗ ἡ προσεπικλήσις. 840, § 7. — Πότε ὑπάρχει δικαίωμα προσεπικλήσεως. 836, § 1. — Πότε εἶναι δεκτὴ ἡ προσεπικλήσις. 837, § 2. — Προδικασία. 838, § 4. — Συνέπειαι τῆς προσεπικλήσεως. 838, § 3.

Προσωπικὴ κράτησις. Ἀνακοπὴ κατὰ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως. 847, § 6. — Ἀπόφασις. 844, § 2. — Διατροφή τοῦ κρατηθέντος. 847, § 5. — Διατυπώσεις τῆς συλλήψεως καὶ τόπος τῆς φυλακίσεως. 846, § 4. — Παράνομος φυλάκισις ἢ ἀπόλυσις. 849, § 7. — Περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις. 845, § 3. — Συντηρητικὴ προσωπικὴ κράτησις. 850, § 8.

Προσωρινὰ μέτρα ὅρ. Εἰρηνοδικοῦν.

Προτάσεις. Οὐσιαστικὰ τῶν προτάσεων προσόντα. 851, § 2. — Πότε εἰσὶ δεκταὶ νέαι προτάσεις. 853, § 5. — Προτάσεις προηγουμένων συζητήσεων. 852, § 4. — Προφορικὴ ἀνάπτυξις τῶν προτάσεων 852, § 3. — Τυπικὰ τῶν προτάσεων προσόντα. 850, § 1.

Προτίμησις ὁρ. Συνήθεις καὶ συνοπτικαὶ δίκαι.

Πρωτοδικῶν ἀρμοδιότης. Ἀρμοδιότης λόγω ποσού. 855, § 2. — Πῶς ρυθμίζεται ἡ ἀρμοδιότης τῶν Πρωτοδικῶν. 854, § 1.

Σ

Σύγκρουσις καθηκόντων ὁρ. Ἀρμοδιότης.

Συμβιβασμός. Διαιτησία. 856, § 2. — Κατ'ἀρχῇσι δίκης. 857, § 3. Καταρτισμός καὶ ἀπόδειξις τοῦ συμβιβασμοῦ. 856, § 1

Συμβολαιογράφος. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Συμβολαιογράφου σελ. 382.

Συμφηρισμός ὁρ. Ἐναστασις

Συνήθεις καὶ συνοπτικαὶ δίκαι. Διαδικασία ἐπὶ συνήθων καὶ συνοπτικῶν δικῶν. 861, § 6. Κατεπίγειναι ὑποθέσεις. 858, § 2. — Προσωπικαὶ ἀγωγαί, στηριζόμεναι ἐπὶ ἐγγράφων. 857, § 1. — Προτίμησις τῆς ὑποθέσεως διὰ πράξεως τοῦ Προέδρου. 860, § 4. — Συνήθεις δίκαι. 860, § 5. — Συνοπτικαὶ ὑποθέσεις, δυνάμει ἐιδικῆς τοῦ νόμου διατάξεως. 859, § 3.

Σύνθεσις δικαστηρίου Ἀναπλήρωσις γραμματέως. 859, § 7. — Ἀναπλήρωσις δικαστῶν. 866, § 6. — Ἀναπλήρωσις εἰσαγγελέως. 864, § 5. — Ἀναπλήρωσις προέδρου. 864, § 4. — Κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου λόγω ἐξαίρεσεως δικαστοῦ. 870, § 9. — Μετάθεσις δικαστοῦ. 870, § 8. — Συγκρότησις δικαστηρίου σύνθεσις αὐτοῦ κατὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ ὑπο-

γραφὴν τῆς ἀποφάσεως. 871, § 10.

— Σύνθεσις εἰρηνοδικοῦ. 862, § 1. — Σύνθεσις Ἐφετείου. 863, § 3. — Σύνθεσις Πρωτοδικείου. 863, § 2.

Συντηρητικὰ μέτρα. Ἐγγυήσις. 874, § 4. — Ἐπίθεσις σφραγίδων. 874, § 5. — Κατάσχεσις. 874, § 3. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ταῦτα ζητοῦνται. 873, § 2. — Τίς δύναται νὰ ζητήσῃ συντηρητικὰ μέτρα. 871, § 1.

Σφραγίδων ἐπίθεσις ὁρ. Συντηρητικὰ μέτρα.

Τ

Τεκμήριον. Γεγονότα, δυνάμενα νὰ ἀποτελέσωσι δικαστικὰ τεκμήρια. 878, § 4. — Νόμιμα τεκμήρια, ἀποκλείοντα τὴν ἀνταπόδειξιν. 876, § 2. — Νόμιμα τεκμήρια, μὴ ἀποκλείοντα τὴν ἀνταπόδειξιν. 876, § 1. — Πότε ὁ δικαστὴς δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τεκμήρια. 877 § 3.

Τελεσιδικία ὁρ. Δεδικασμένον.

Τουρικὴ νομοθεσία ὁρ. Ὁθωμανικὴ νομοθεσία.

Υ'

Υἱοθεσία ὁρ. Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ.

Υπερβάσεις καθηκόντων. Περιπτώσεις, καθ' ἃς ὑπάρχει ὑπερβάσις καθηκόντων. 880, § 1. — Περιπτώσεις, μὴ ἀποτελοῦσαι ὑπερβάσιν καθηκόντων. 881 § 2.

Υπομνήματα ὁρ. Ἐγγράφα.

Χ

Χρηματικὴ ποινὴ ὁρ. Ἐκτέλεσις ὕψιστος κτημάτων ὁρ. Διαδικασία ἐπ' ἀναφορᾷ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Αρθρ.	Σελ.	Αρθρ.	Σελ.
1	11, 16, 17, 169, 229, 230, 232, 233.	30	236, 551.
2	21, 22, 23, 24, 25.	31	236, 551.
3	...229, 230, 234, 362.	32	236.
4	234, 362.	33	236.
5	234, 397.	36	..434, 435, 436, 438.
6	235.	39	..436, 438, 439, 870.
7	235.	40	436, 438.
8	235.	41	437.
10	19.	42	436, 438.
11	537.	43	437, 438.
12	18, 19, 535, 537, 538, 539.	44	438.
13	116, 128, 162, 163, 246, 398, 485, 490, 492, 513, 515, 519, 521, 837, 855.	45	438.
15	217, 254.	46	21, 438, 625.
16	242.	49	438, 439.
18	277.	51	439.
19	29, 30, 237, 238, 239, 240, 243, 244, 397, 880.	52	439.
20	237, 244.	55	514.
21	109, 237, 238, 239, 421, 441, 532, 597.	56	548, 549.
22	241, 242, 243, 685, 830.	58	549.
24	...244, 245, 418, 420.	67	678, 679.
25	29, 30, 163, 244, 245, 250, 419, 880.	68	249, 434, 447, 579, 677, 678, 679.
27	240, 243.	69	141, 494, 676, 678, 679, 836, 839, 840, 841, 873.
29	29, 108, 549, 551, 552, 553, 880.	70	50, 131, 249, 683, 684, 685, 686, 687, 689, 839.
		71	131, 683.
		72	683.
		73	94, 131, 836,

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
74	143, 190, 299, 369, 466, 540, 723, 820.	102	78, 291, 498, 511, 534, 784, 791, 792, 796, 797, 799, 800, 802.
75	447, 723.	104	 69.
76	 166.	105	 244.
77	183, 184, 336.	106	288, 723.
78	210, 422.	107	 288.
81	..829, 830, 831, 833.	108	68, 288, 289, 412, 792.
82	..829, 831, 832, 833.	110	 291.
83	 832.	111	244, 289, 290.
84	787, 830, 832, 833, 834.	112	290, 412.
87	203, 832, 833, 834, 835.	114	290, 291.
88	 835.	115	 291.
89	13, 119, 130, 236, 281, 563, 743, 744, 746, 747, 837.	116	..291, 292, 294, 490.
90	236, 746, 747.	117	68, 293, 294.
91	87, 88, 146, 297, 454, 512, 601, 737, 782, 783, 785, 786, 787, 789, 795, 834.	118	291, 319, 377.
92	86, 88, 676, 737, 782, 785, 786, 787, 788, 789, 803.	119	 377.
93	323, 780, 781, 782, 791, 792, 793.	122	290, 292, 293, 294, 295.
94	319, 737, 740, 784, 793.	123	13, 292, 294, 295, 395, 490.
95	88, 142, 143, 369, 495, 498, 511, 512, 714, 784, 785, 790, 791, 793, 796, 798, 799, 800, 801, 802.	125	 723.
96	88, 793.	129	718, 809, 810.
97	77, 86, 94, 95, 535, 734, 785, 786, 790, 791, 793, 798, 799, 800, 801.	130	333, 854.
99	 791.	132	618, 814.
		133	372, 373, 610, 620, 662, 726, 761, 814.
		135	372, 373, 620, 726, 761, 762, 817.
		136	253, 313, 314, 709, 851.
		137	34, 39, 851, 853.
		138	73, 74, 75, 77, 94, 95, 390, 457, 471, 647, 649, 701, 711, 720, 790, 791, 794, 796, 800, 801, 810, 820.
		139	453, 649, 713, 720, 794, 796, 820.
		140	148, 183, 456, 457,

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
	463, 474, 509, 600, 793.		854.
141	453, 454, 463, 474, 493, 635.	159	127, 370, 423, 499, 505, 704.
142	456, 463, 468.	160	5, 8, 17, 35, 161, 163, 165, 247, 248, 338, 349, 370, 404, 417, 421, 422, 426, 427, 429, 431, 432, 433, 434, 503, 513, 515, 516, 541, 567, 674, 680, 705, 831, 832, 833, 834, 852, 853.
143	94, 124, 142, 296, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 468, 469, 470, 471, 472, 649, 790, 791, 793,		285.
144	 464.	162	 62.
145	79, 463, 464, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 741, 753.	163	 99.
146	457, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 472, 473, 474.	168	32, 49, 50, 53, 54, 56, 143, 164, 176, 217, 218, 247, 252, 253, 396, 426, 431, 525, 660, 667, 851, 853, 880.
148	77, 95, 96, 142, 297, 470, 471, 791, 794, 795, 797.	170	97, 166, 172, 173, 174, 177, 183, 209, 218, 246, 248, 249, 250, 531, 618, 661, 668, 707, 806, 852.
149	 96.	172	34, 97, 223, 253, 291, 370, 373, 424, 667, 851, 867.
150	 85, 96, 797.	173	223, 291, 373, 419, 726.
151	 470.	174	291, 370, 868.
152	78, 649, 786, 790, 794, 796, 820.	175	 291.
153	453, 498, 534, 792, 800.	177	288, 291, 876.
154	 78.	179	36, 158, 201, 203, 224, 225, 226, 228, 250, 265, 482, 483, 484, 528, 531, 724, 725, 730.
155	186, 247, 761.	180	61, 63, 201, 482, 483,
156	10, 11, 12, 13, 23, 115, 376, 385, 393, 394, 466, 552, 882.	181	
157	13, 393, 419.		
158	6, 7, 8, 9, 17, 35, 50, 140, 158, 161, 163, 247, 251, 333, 354, 370, 396, 486, 504, 505, 506, 513, 563, 567, 610, 674, 853,		

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
	484.	211	441.
182	33, 35, 78, 214, 215, 216, 221, 223, 373, 812, 863, 866, 868.	216	128, 370.
		218	440, 441.
183	33, 35, 39, 217, 218, 291.	221	797, 798.
		223	266, 440.
185	158, 205, 283, 380, 483, 506, 507.	224	173, 440.
		225	209, 343, 427.
186	380, 381, 506.	226	97.
187	..380, 381, 412, 570.	227	97, 209, 239, 301, 307, 343, 347, 427, 428, 578.
188	 7.		
193	74, 289, 453, 474, 613, 643, 646, 714, 715, 716, 818, 819, 820, 821, 827.	228	97, 205, 428.
		229	97, 206, 209, 239, 307, 343, 642.
194	157, 821.	231	...13, 236, 744, 746.
195	78, 125, 126, 127, 137, 647, 649, 821, 822, 823, 824, 825.	232	236, 494, 495, 746, 837, 840.
		233	129, 206, 343, 427, 744, 746.
196	78, 124, 125, 126, 499, 823, 825, 826.	234	94, 116, 129, 162, 261, 262, 307, 347, 427, 493, 532, 744, 745, 746, 859.
197	642, 647, 716, 717, 729, 827.		
198	647, 827.	235	21, 118, 119, 120, 129, 131, 132, 261, 312, 395, 396, 494, 563, 568, 744, 746.
199	643, 729, 826.		
200	645, 808, 828.	236	129, 404, 563, 589, 679, 746, 861.
201	41, 49, 51, 53, 56, 117, 127, 183, 216, 307, 314, 417, 431, 471, 726, 863.	237	118, 127, 131, 154, 396, 449, 563, 600, 746.
202	140, 161, 303, 338, 417, 430, 433, 496, 516, 519, 666, 667, 808, 831, 832, 834.	238	129, 130, 132, 281, 282, 284, 746, 747.
		239	...118, 129, 131, 133.
203	26, 717.	240	312.
205	 180.	241	129, 376.
206	 852.	243	133, 367, 614.
208	21, 653, 778.	244	37, 170, 171, 172, 173, 174, 177, 179, 184,
209	21, 312.		
210	21, 36.		

Αρθρ.	Σελ.	Αρθρ.	Σελ.
	185, 186, 248, 249, 250, 349, 360, 641, 706, 707, 708, 851.	264	53, 171, 680, 690, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 728, 856.
245	48, 121, 175, 176, 252, 328, 349, 353, 729, 876.	265	690, 691, 692.
		266	..690, 691, 692, 698.
		267	690, 691, 734.
246	..171, 310, 424, 636.	268	325, 692, 693.
247	176, 636.	269	..187, 698, 699, 787.
248	37, 170, 171, 172, 173, 174, 177, 179, 180, 182, 184, 185, 186, 249, 336, 351, 367, 659, 696, 707, 708, 727, 756, 875, 876.	270	261, 692, 698.
		271	120.
		272	633.
		273	165, 166, 167, 175, 227, 262, 266, 516, 689, 691, 702, 706, 728, 729, 730, 734, 876.
249	37, 97, 170, 171, 173, 174, 182, 249, 350, 641, 642, 647, 707, 714, 727, 807, 808, 875.	274	205, 259, 262, 264, 265, 376, 396, 537, 876.
			876.
250	37, 97, 170, 173, 175, 248, 249, 335, 707, 880.	275	171, 341, 633, 634, 806, 878, 879.
		276	340, 805.
251	174, 175, 177, 644, 690.	277	97, 177, 868.
		278	169, 515.
252	706.	282	174.
253	340, 694, 706, 709, 805.	283	254, 807.
		284	810.
254	641, 660, 663, 689, 733.	285	...807, 810, 812, 814.
		286	734, 810, 814.
255	184, 334, 365.	287	118, 288, 807, 810, 814.
256	32, 38, 40, 47, 171, 173, 177, 184, 185, 528, 665, 729, 730.	288	815.
		290	173, 177, 217, 804, 805, 810, 813.
257	169, 185.	291	217, 807, 810.
260	169, 170.	292	..618, 807, 808, 810.
261	74, 255, 365, 373, 716, 718, 719, 720, 809, 810, 811.	293	807, 809, 810.
		294	810, 811.
262	811.	295	810.
263	666.	296	810.

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
297	810, 813, 814.	329	659.
298	47, 812, 813, 815, 816, 817, 818.	330	652, 659, 660.
299	150, 239, 815.	332	47, 658, 664, 665.
300	342, 623, 630, 632, 691.	334	660, 811.
301	623, 624, 630.	335	660.
302	630.	336	811.
303	342, 624, 626, 627, 620, 632, 639, 684, 691.	338	431, 611, 643, 644, 647, 661, 662, 820.
304	48, 333, 339, 554, 625, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 872.	344	6, 663, 749.
305	320, 637, 638, 639, 877.	345	429, 516, 666, 667.
306	483, 186, 641, 661, 820.	346	662, 666, 667, 668, 706.
307	642, 644, 645, 661.	347	349, 662, 668.
309	662.	349	723, 820.
310	516, 644, 648, 809, 824.	350	707.
311	629, 644, 646, 796, 809, 824.	351	171, 429, 693, 702, 704, 705, 706, 708, 722, 781, 876.
312	74, 516, 644, 648, 649, 650, 667, 796, 820, 824.	352	38, 334, 697, 709, 712, 716, 728, 729, 730, 824, 876.
314	647, 650.	353	697, 703, 712, 729, 730.
315	647, 650.	354	730.
319	700, 726.	355	716, 728, 730.
320	700, 726.	356	709, 710, 730.
321	651.	357	227, 228, 687, 723, 729, 730.
322	648.	358	709, 720.
324	651, 652, 653, 654, 655, 656, 658, 811.	360	720, 876.
225	654, 658.	361	720, 723, 742.
326	655, 684.	362	720.
327	659.	363	721, 722, 723.
328	660.	364	723.
		366	710.
		369	724.
		370	663, 749.
		372	723.
		373	660.
		374	214, 228, 250, 707.

Αρθρ.	Σελ.	Αρθρ.	Σελ.
	711.	410	320, 321, 322.
375	711, 714.	412	325, 329, 335, 338,
376	 711.		627.
377	709, 711, 718, 719,	413	..131, 293, 330, 625.
	726.	415	329, 335.
378	..170, 693, 727, 875.	417	330, 331.
379	...49, 170, 727, 875.	424	102, 103, 310.
381	..697, 708, 712, 876.	426	..310, 323, 324, 378.
382	227, 721, 722, 729,	427	..323, 324, 336, 378.
	730.	429	331, 345, 346.
383	387, 727.	430	103, 331, 332, 345,
386	...322, 323, 328, 781.		346.
387	 729.	431	331, 346.
388	 639.	432	331, 346, 347.
390	336, 631.	433	237, 331, 346.
391	170, 334, 338, 344,	434	..237, 331, 346, 478.
	431.	435	325, 327, 478.
393	 324.	436	343, 344, 478.
395	324, 725.	437	337, 338, 339, 431,
396	175, 322, 335, 340,		624, 627, 735, 876.
	344, 431.	438	337, 338, 339, 344,
398	318, 319, 325, 327,		627.
	328, 478.	439	339, 876.
399	 324.	440	339, 340, 341, 342,
400	319, 324, 325, 326,		344, 624, 805.
	327, 328, 329, 335,	441	..339, 340, 342, 344.
	338, 478, 691, 693,	442	..339, 340, 343, 344.
	782.	443	339, 340, 344.
401	319, 326, 335, 338,	444	340, 344.
	691, 693, 782.	445	 340, 344.
402	325, 762.	446	..340, 341, 344, 347.
403	319, 329, 338, 339,	447	340, 344.
	401, 478, 627, 691,	448	...18, 341, 342, 614.
	782.	453	342, 344.
404	333 338, 339, 624,	454	343, 537.
	627, 705,	455	343, 478, 537.
405	326, 335, 343, 344,	456	343, 538.
	478. 705.	457	343, 537.
406	 876.	458	343, 344.
409	319, 320, 321, 322,	459	343, 537.

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
461	344, 345.	488	112, 122, 732, 733, 734, 735, 835.
462	102, 301.	490	30, 245, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 367, 368, 369, 488, 490, 858, 880.
463	92, 140, 143, 187, 188, 189, 296, 298, 299, 300, 303, 470, 787, 802.	491	30, 245.
464	187, 188, 189, 190, 699, 788, 802.	494	5.
465	188, 189, 699.	496	369, 589.
466	..614, 699, 788, 802.	498	127.
467	301, 302, 304.	499	291, 366, 370.
468	304.	500	59, 371.
469	138, 139, 153, 304, 305.	505	431.
470	252, 302, 303, 480, 673, 791.	506	127.
471	143, 299.	507	65, 122, 126, 127, 128, 158, 380.
474	480, 883.	513	74, 501.
475	..421, 422, 732, 857.	515	73, 201, 482, 484, 488, 498, 506.
476	...78, 158, 202, 857.	517	98, 99, 138, 449, 522.
477	373, 731, 856.	518	52, 524, 861.
478	373.	519	30, 68.
479	136, 137, 144, 153, 157, 410.	520	486.
480	137, 139, 140, 153, 825.	522	170.
481	142, 144, 145, 149, 792.	527	23.
482	157.	528	863.
483	60, 76, 135, 136, 144, 157, 158, 159.	529	..244, 357, 490, 519.
484	158, 159, 508.	530	..486, 489, 490, 491.
485	171, 190, 193, 194, 199, 295, 732, 856.	531	861.
486	190, 192, 193, 194, 195, 199, 295, 734, 774, 856, 857.	532	188, 859, 861.
487	112, 122, 197, 199, 731, 732, 733, 734, 735, 835, 857.	533	3, 4, 5, 6, 7, 50, 117, 205, 219, 264, 421, 430, 853.
		535	14, 15, 163, 400, 421, 451, 510, 613, 686.
		536	451, 686.
		537	14, 15, 249, 253, 261, 417, 451, 510, 684, 686, 689.

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
538	7, 25, 171, 333, 335, 524, 686, 725.	566	 138, 686.
539	 7, 170, 686, 793.	567	 161, 686.
540	12, 97, 127, 686, 837, 860.	568	 686.
541	12, 79, 427, 468, 686.	569	 686.
542	... 12, 138, 468, 686.	570	102, 149, 480, 663, 686, 749.
543	 6, 161, 427, 686.	571	102, 127, 149, 686, 748, 750.
544	160, 161, 427, 495, 686.	572	102, 149, 686, 749, 751.
545	... 13, 165, 481, 686.	573	 102, 149, 686.
546	 165, 166, 686.	574	 102, 686, 748.
547	 167, 686, 751.	575	13, 17, 102, 229, 686.
548	 165, 686.	576	... 102, 127, 686, 750.
549	 686, 699, 856.	577	 102, 480, 686.
550	 148, 686.	578	102, 480, 686, 750, 861.
551	201, 427, 429, 686, 833.	579	 149, 686.
552	179, 182, 201, 414, 415, 416, 429, 579, 674, 686, 690, 833.	580	34, 163, 221, 251, 310, 349, 423, 424, 481, 509, 522, 667, 686, 704, 724, 850, 851, 852, 853.
553	102, 210, 414, 420, 422, 425, 686, 837.	581	.. 223, 686, 852, 854.
554	 686.	582	201, 338, 417, 418, 421, 422, 426, 482, 667, 686.
555	.. 151, 333, 423, 686.	583	201, 206, 418, 482, 567, 686, 852.
556	 686.	584	 415, 686.
557	 686.	585	52, 165, 166, 686, 734.
558	 686, 704.	586	 686.
559	310, 423, 424, 686, 724.	587	 686.
560	 85, 425, 686.	588	... 39, 241, 447, 448.
561	116, 519, 686, 746, 837, 838, 839.	590	 480.
562	 686, 838.	591	127, 481, 512, 533, 525.
563	417, 426, 427, 667, 686.	592	 417, 457, 481.
564	160, 161, 162, 163, 470, 519, 686, 837.	593	 479, 481, 826.
565	127, 138, 686, 746, 838.	594	 161, 481.

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
595	219, 252, 523, 524.	675.	
597	127, 382.	634	120, 168, 278, 568,
598	117, 118, 126, 127,		874, 875.
	128, 449.	635	 874.
600	283, 382.	637	 595.
601	 382.	638	71, 120, 277, 278, 280,
602	839, 841.		672, 874.
603	 841.	639	 278,
604	90, 95, 116, 117, 118,	640	233, 287.
	494, 693, 836, 838,	641	 774.
	840, 841.	642	 774.
605	95, 494, 838, 840, 841,	643	 774.
606	...90, 838, 840, 841.	644	121, 226, 278, 281,
607	...116, 131, 838, 841.		386, 774, 883.
608	836, 841.	645	281, 883.
609	839, 841.	646	 281.
618	117, 120, 161, 282,	658	 466.
	357, 826, 858, 859,	662	 703.
	860, 861, 874.	664	 466.
619	117, 126, 127, 163,	665	 466.
	403, 859, 875.	666	 466.
620	118, 126, 127, 826,	667	 466.
	875.	668	 466.
621	102, 126, 127, 161,	672	 281.
	241, 860, 875.	676	282, 284.
622	127, 875.	677	...281, 282, 284, 287.
623	120, 127, 161, 852,	678	282, 283, 284.
	875.	679	282, 284.
624	861, 875.	680	...35, 282, 283, 284.
625	 875.	681	..282, 283, 284, 395.
626	361, 381, 569, 595,	682	 286.
	673.	683	..281, 285, 286, 287.
627	381, 569, 595.	684	 277.
628	595, 597.	685	657, 701.
629	15, 360, 366, 670, 672,	686	281, 286, 693.
	673, 675.	688	284, 693.
630	364, 366, 388, 670,	689	 693.
	671, 672, 673, 674.	695	618, 620, 844.
632	 381.	696	 618.
633	161, 162, 163, 164,	697	, 618, 619.

Αρθρ.	Σελ.	Αρθρ.	Σελ.
698	 618, 619.	834	
699	 618.	748	 498.
700	 618, 620, 696.	749	199, 482, 483, 498,
701	 618, 620.		510.
702	 620, 844.	750	194, 199, 251, 267,
703	 620, 844.		498, 528.
704	 619.	751	 79, 251, 498.
712	 620, 696.	752	73, 77, 79, 80, 128,
714	 494, 621, 622.		142, 497, 498, 503,
719	 292, 293.		523, 800, 801, 802.
720	 149.	753	78, 79, 80, 498, 823.
727	 149.	754	 79, 80, 498.
728	 162.	755	79, 80, 251, 267, 498,
729	.. 381, 412, 413, 423.		503, 742.
731	 622.	756	73, 79, 80, 128, 425,
732	.. 395, 501, 845, 846.		497, 498.
733	.. 380, 381, 423, 506.	757	73, 79, 80, 482, 498,
735	 381, 498, 506.		502.
736	 863, 867.	758	79, 498, 503, 504, 505.
737	 486, 490, 843.	759	79, 223, 294, 497, 498.
740	199, 494, 495, 498,	760	 506, 507.
	519, 800, 840.	761	 497, 507, 508.
741	494, 498, 519, 745,	762	109, 111, 497, 522,
	746, 747, 837.		526.
742	.. 493, 498, 747, 839.	763	 509, 792.
743	 468, 498.	764	 381.
744	116, 493, 494, 495,	765	 381.
	498, 519, 524, 564,	766	 381.
	566, 837.	767	109, 449, 509, 510,
745	5, 8, 50, 164, 247, 396,		511.
	496, 498, 520, 522,	768	 504, 860.
	526, 528, 532.	772	 497, 512.
746	396, 498, 517, 524,	774	127, 251, 252, 481,
	526, 662, 669, 725.		504, 509, 512, 522,
747	5, 111, 163, 349, 396,		523, 524, 852, 860.
	422, 427, 428, 431,	776	163, 358, 513, 522,
	433, 496, 498, 513,		525, 526, 528, 529,
	514, 515, 516, 517,		530.
	518, 519, 520, 522,	777	 530.
	524, 541, 831, 832,	778	.. 164, 496, 529, 530.

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
779	128, 503, 526, 530, 531.	812	533. 58, 59, 60, 61, 63, 64, 65, 66, 67, 69, 70, 71, 98, 190, 212.
780	164, 398, 493, 496, 528, 529, 530, 531, 534.	813	71, 73, 91, 93, 190, 192, 199, 200, 735, 736, 745.
781	 532.	814	 747.
782	114, 137, 511, 533, 534, 747, 839.	816	73, 77, 78, 79, 80, 98, 142, 267, 534, 801, 802.
783	 32, 507, 534.	817	 74.
785	443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 742.	818	 80.
786	 449.	819	78, 81, 84, 99, 102, 138, 824.
787	.. 292, 449, 450, 801.	820	91, 96, 97, 98, 138, 139.
788	 381, 449.	821	98, 99, 138, 139, 304, 449, 750.
789	 199, 200, 449.	822	 304.
790	 449.	823	 100, 102.
791	.. 142, 445, 448, 449.	826	 304.
792	 449.	827	97, 101, 102, 251, 304.
793	 449.	829	 83, 97, 104, 251.
794	 449.	830	 95, 104.
795	 449.	831	29, 30, 107, 108, 880.
796	 449.	833	 29, 108, 119.
797	 449.	834	108, 110, 112, 113, 114.
798	.. 347, 449, 450, 614.	836	 108, 110, 112.
799	 449.	837	 71, 72, 119.
800	 66, 449.	838	 119.
801	 449.	840	 55, 874.
802	 445, 449.	841	 13.
803	 61.	842	 63, 385.
806	 29, 880.	844	 278.
807	28, 30, 31, 33, 34, 41, 49, 51, 53, 56, 58, 98, 216, 221, 301, 445, 863.	845	 278.
808	28, 30, 58, 105, 106, 880, 881.	847	 63.
809	 31, 41, 42, 58.	849	 849.
810	41, 42, 43, 47, 52, 54, 58, 62, 66, 712.	852	 806.
811	28, 43, 57, 58, 59, 371.		

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
853	385, 618, 806.	881	 387.
854	376, 378, 379, 380,	882	347, 387.
	392, 401, 501, 576,	883	387, 388, 389.
	578.	884	 388.
855	392, 401, 501.	885	571, 572, 766.
856	202, 377, 378, 380,	886	 766.
	401, 501, 576.	887	 557.
857	 377.	888	 557.
858	 382.	889	576, 577.
859	382, 382, 420.	890	 779.
860	..382, 383, 384, 420.	891	 557.
861	382, 420.	893	557, 601, 755.
862	77, 324, 376, 389, 390,	894	 754.
	392, 404, 405, 647,	895	..756, 757, 758, 759.
	796, 801.	896	754, 755, 758, 759,
863	77, 324, 376, 390, 392,		772.
	393, 404, 516, 796,	897	..758, 759, 762, 772.
	801.	899	 763.
864	393, 394, 398, 404,	900	766, 773.
	501, 589.	901	 766.
866	 391.	902	373, 760, 761.
867	385, 392, 562.	903	 777.
869	123, 283, 382, 391,	904	766, 779.
	575, 576, 580, 764.	905	605, 766.
870	 389.	906	399, 766, 779.
871	119, 120, 121, 312,	907	563, 597.
	398, 399, 400, 403,	908	275, 562, 563, 596,
	404, 490, 501, 502.		597, 599, 772, 778.
	503, 613, 744, 770,	909	563, 597, 599, 600,
	859.		775.
872	397, 398, 399, 400,	910	192, 403, 404, 502,
	401, 402, 403, 409,		563, 568, 597, 764,
	490.		770, 776, 859, 861.
873	278, 399, 400, 490,	911	92, 121, 403, 493, 502,
	529.		515, 563, 564, 565.
874	278, 399.		566, 568, 597, 764,
877	...278, 605, 653, 778.		771, 776, 859.
878	378, 386, 766.	913	392, 756, 757, 758,
879	 386.		759.
880	386, 388, 846.	914	411, 757, 758.

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
915	557, 609, 757.		616, 825.
918	275.	947	312, 326, 603, 609,
919	241, 394, 558, 570,		611, 612, 613, 616.
	574, 576, 580, 582,	948	312, 611.
	583, 592, 766, 874.	949	312, 395, 601, 603,
920	570, 572.		609, 610, 611, 612,
921	574, 575, 577, 581,		613, 616, 684, 825.
	595.	950	312, 410, 603, 609,
922	575.		611, 612, 613, 615.
923	575.	951	611.
924	582, 583.	952	615, 859.
925	238, 240, 241, 399,	953	614, 616, 617.
	576, 580, 598, 678.	954	405, 408, 556, 558,
926	240, 576.		559, 765, 766.
927	132, 240, 562, 576,	956	405, 874.
	577, 578, 580, 582,	957	...45, 389, 555, 598.
	589, 591, 592.	958	389.
928	240, 576, 584.	959	561.
929	586, 587.	960	556, 606.
930	586, 587, 590.	961	..389, 559, 560, 577,
931	239, 576, 583, 584,	962	559, 577, 767.
	586, 587.	963	407, 560, 561, 614,
932	239, 240, 399, 489,		766, 779.
	576, 588, 589, 590.	964	560.
933	576, 586.	965	..598, 754, 760, 825.
934	123, 399, 576, 589,	966	758.
	859.	967	754, 758, 767, 770,
935	394, 575, 576, 583,		779.
	589, 594.	968	758, 770, 779.
936	275, 605.	969	779.
937	600, 601, 602, 603,	970	754, 758, 759, 760,
	604, 605, 786.		762, 770, 772, 779.
938	404, 520, 600, 601,	971	270, 754, 755, 772,
	602, 603, 604, 614,		779.
	786.	972	394, 759, 779.
940	606, 609, 652.	973	758, 759, 760, 762,
941	..586, 607, 608, 609.		763, 779.
942	238.	974	635, 763, 766.
945	312, 605.	975	760.
946	312, 611, 612, 613,	976	762.

*Αρθρ.	Σελ.	*Αρθρ.	Σελ.
978	558, 765, 766.		872, 873, 874.
979	318, 373, 399, 760, 761, 766, 771.	1026	17, 240.
980	318, 403, 404, 502, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 775.	1027	120, 240, 241, 278, 595, 597, 859, 874.
981	.766, 772, 775, 777.	1028	240, 241, 574, 595, 872.
982	777, 778	1029	..240, 574, 595, 874.
983	766, 778, 779.	1030	240, 595, 874.
984	562, 599, 600.	1031	240.
985	121, 192, 403, 411, 502, 564, 568, 601, 757, 758, 770, 771, 776, 859.	1032	240.
986	600, 755, 769.	1033	..240, 595, 596, 874.
987	600, 612, 766.	1034	240, 241, 545, 558, 574, 874.
988	612, 766.	1035	240, 574.
989	600, 602, 603, 605, 612, 769, 772.	1036	240, 562, 595, 596, 874.
991	607, 608, 778.	1037	240, 562, 563, 597, 598, 859.
993	605.	1038	562.
994	601, 603, 611, 614, 684.	1039	562, 577, 595, 596, 843.
996	326, 609.	1040	875.
997	768, 774, 775.	1041	..241, 574, 595, 597.
999	596, 844, 845.	1042	238, 239, 399, 596, 597, 598, 850, 859.
1001	848.	1043	238, 576, 598.
1003	845.	1049	874, 875.
1007	846.	1050	872, 874, 875.
1008	241, 278.	1051	875.
1009	847.	1052	875.
1010	847.	1053	875.
1011	847.	1054	875.
1012	846.	1055	875.
1016	849.	1056	875.
1017	..241, 278, 490, 848.	1057	875.
1018	421, 278.	1058	875.
1019	119, 121, 278.	1059	875.
1025	141, 240, 259, 378, 545, 554, 766, 871,	1060	875.
		1061	168, 875.
		1062	875.

Ἀρθρ.	Σελ.	Ἀρθρ.	Σελ.
1063	875.	1076	761.
1064	875.	1080	779.
1065	875.	1081	779.
1066	875.	1087	761.
1067	875.	1088	306.
1068	168, 875.	1097	308.
1071	168, 706.	1100	12, 131, 229, 288,
1073	168.		348, 557, 722.
1075	168.		

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερόισα

